

Bībele

Vecā derība

1. Mozus grāmata

Nodaļa 1

1. Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.
2. Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem.
3. Un Dievs sacīja: Lai top gaisma. Un gaisma tapa.
4. Un Dievs redzēja gaismu labu esam, un Dievs šķīra gaismu no tumsas.
5. Un Dievs nosauca gaismu: diena, - un tumsu nosauca: nakts. Un tapa vakars un tapa rīts - viena diena.
6. Tad Dievs sacīja: Lai top velve ūdeņu vidū, kas lai šķir ūdeņus no ūdeņiem.
7. Un Dievs radīja velvi un šķīra ūdeņus, kas zem velves, no ūdeņiem virs velves. Un tā tapa.
8. Un Dievs nosauca velvi: debesis. Un tapa vakars un tapa rīts - otra diena.
9. Tad Dievs sacīja: Lai saplūst vienkopus ūdeņi, kas zem debesīm, ka sausums taptu redzams. Un tā tapa.
10. Un Dievs nosauca sausumu: zeme, - bet ūdeņu krājumu nosauca: jūras. Un Dievs redzēja to labu esam.
11. Tad Dievs sacīja: Lai zeme izdod zāli un augus, kas sēklu nes, un augļu kokus, kas augļus nes, pēc savas kārtas, kam sēkla sevī, virs zemes. Un tā tapa.
12. Un zeme izdeva zāli un augus, kas savu sēklu nes, pēc savas kārtas, un kokus, kas augļus nes, kam sēkla sevī, pēc savas kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam.
13. Un tapa vakars un tapa rīts - trešā diena.
14. Tad Dievs sacīja: Lai top spīdekļi debess velvē, lai šķirtu dienu no nakts, un tie lai ir par zīmēm un laikiem, un dienām, un gadiem,
15. un tie lai ir par spīdekļiem debess velvē gaismot pār zemi. Un tā tapa.
16. Tad Dievs radīja divus lielus spīdekļus: lielāko spīdekli, lai valdītu dienu, un mazāko spīdekli, lai valdītu nakti, un zvaigznes radīja.
17. Un Dievs tos lika debess velvē, lai tie gaismotu pār zemi
18. un valdītu dienā un naktī un lai šķirtu gaismu no tumsas. Un Dievs redzēja to labu esam.
19. Un tapa vakars un tapa rīts - ceturtais diena.
20. Tad Dievs sacīja: Lai ūdeņos mudžēt mudž dzīvu radījumu pulki, un putni lai lido pār zemi, pār debess velvi.
21. Un Dievs radīja lielus jūras zvērus un visus dzīvus radījumus, kas rāpo un pulkiem mudž ūdeņos, pēc to kārtas un ikvienu spārnainu putnu pēc savas kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam.
22. Un Dievs svētīja tos, sacīdams: Vaislojieties un vairojieties un piepildiet ūdeņus jūrā, un putni lai vairojas virs zemes.
23. Un tapa vakars un tapa rīts - piektā diena.
24. Tad Dievs sacīja: Lai zeme izdod dzīvus radījumus pēc viņu kārtas, lopus, rāpuļus un zemes zvērus pēc viņu kārtas. Un tā tapa.
25. Un Dievs radīja zemes zvērus pēc viņu kārtas un lopus pēc viņu kārtas, un visus rāpuļus pēc viņu kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam.
26. Tad Dievs sacīja: Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības; tie lai valda pār zivīm jūrā un pār putniem gaisā, un pār lopiem, un pār visu zemi un visiem rāpuļiem, kas rāpo zemes virsū.
27. Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja.
28. Un Dievs tos svētīja un sacīja uz tiem: Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un katru dzīvu radījumu, kas rāpo pa zemi.
29. Un Dievs sacīja: Redzi, Es jums esmu devis visus augus, kas nes sēklu, kas vien ir zemes virsū, un visus kokus, kas augļus nes, kam sēkla sevī; tie lai jums būtu par ēdamo.
30. Bet visiem zemes zvēriem un visiem putniem gaisā, un visiem rāpuļiem, kas rāpo pa zemes virsu, kam dzīvība, Es dodu visu zaļo zāli par barību. Un tā tapa.
31. Un Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs. Un tapa vakars un tapa rīts - sestā diena.

Nodaļa 2

1. Tā tika pabeigtas debesis un zeme un visi to pulki.
2. Un Dievs pabeidza septītajā dienā Savu darbu, ko Viņš bija darījis, un atdusējās septītajā dienā no visa Sava darba, ko bija darījis.
3. Un Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja to, jo Viņš tanī atdusējās no visa Sava darba, ko radīdams bija darījis.
4. Šis ir stāsts par debesīm un zemi, kad tās tapa radītas. Laikā, kad Dievs Tas Kungs zemi un debesis radīja,
5. zemes virsū vēl nebija neviena lauku krūma un vēl neviena lauku zāle nezēla, jo Dievs Tas Kungs vēl nebija licis lietum līt pār zemi, un vēl nebija neviena cilvēka, kas zemi koptu.
6. Tad avotu ūdeņi cēlās no zemes un apūdeņoja visu zemes virsu.
7. Un Dievs Tas Kungs radīja cilvēku no zemes pīšļiem un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvasi; tā cilvēks tapa par dzīvu dvēseli.
8. Un Dievs Tas Kungs dēstīja dārzu Ēdenē, austrumos, tur Viņš ielika cilvēku, ko bija veidojis.
9. Un Dievs Tas Kungs lika izaugt no zemes ikvienam kokam, kuru bija patīkami uzlūkot un kas bija labs, lai no tā ēstu, bet dārza vidū dzīvības kokam un laba un ļauna atzišanas kokam.
10. Un upe iztecēja no Ēdenes apūdeņot dārzu; un no turienes tā dalījās četrās galvenās straumēs:
11. vienas vārds ir Pišona, tā plūst apkārt visai Havilas zemei, kur ir zelts.
12. Un šīs zemes zelts ir labs. Tur ir arī aromātiski sveķi un onikss.
13. Otrās upes vārds ir Gihona, tā plūst apkārt visai Kuša zemei.
14. Bet trešās upes vārds ir Hidekela, tā plūst austrumos no Asuras. Ceturtās upes vārds ir Eifrata.
15. Un Dievs Tas Kungs ņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu un sargātu.
16. Un Dievs Tas Kungs pavēlēja cilvēkam, sacīdams: No visiem dārza kokiem ēzdams ēd,
17. bet no laba un ļauna atzišanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.
18. Un Dievs Tas Kungs sacīja: Nav labi cilvēkam būt vienam; Es tam darīšu palīgu, kas atbilstu viņam.
19. Tad Dievs Tas Kungs veidoja no zemes ikvienu lauka zvēru un ikvienu putnu gaisā un pieveda tos pie cilvēka, lai redzētu, kādā vārdā viņš tos nosauks, un, kā cilvēks nosauktu ikvienu dzīvu radījumu, tāds lai būtu tā vārds.
20. Un cilvēks nosauca vārdā visus lopus, visus putnus gaisā un visus lauka zvērus, bet viņš neatrada palīgu, kas viņam atbilstu.
21. Un Dievs Tas Kungs lika cietam miegam nākt pār cilvēku; un tas aizmiga, un Viņš izņēma vienu no viņa ribām, aizpildīdams vietu ar miesu.
22. Šo ribu, ko Viņš no cilvēka bija ņēmis, Dievs Tas Kungs izveidoja par sievu un pieveda to pie cilvēka.
23. Tad cilvēks sacīja: Šī tiešām ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas! Un viņa sauksies par sievu, jo tā ir no vīra ņemta.
24. Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu.
25. Un tie abi - cilvēks un viņa sieva - bija kaili, bet tie nekaunējās viens otra priekšā.

1. Bet čūska bija visviltīgākā no visiem lauku zvēriem, ko Dievs Tas Kungs bija radījis. Tā teica sievai: Vai tad tiešām Dievs ir teicis: neēdiet ne no viena koka dārzā?
2. Sieva teica čūskai: Mēs ēdam no koku augļiem dārzā,
3. bet par tā koka augļiem, kas ir dārza vidū, Dievs teicis: no tā jums nebūs ēst, nedz to aiztikt, citādi jūs mirsit.
4. Tad čūska teica sievai: Jūs mirt nemirsit,
5. bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tā ēdisit, jūsu acis atvērsies un jūs būsit kā Dievs, zinādami labu un ļaunu.
6. Un sieva redzēja, ka koks ir labs, lai no tā ēstu, un ka tas jo tīkams acīm un iekārojams, ka dara gudru. Un viņa ņēma no tā augļiem un ēda, un deva arī savam vīram, kas bija ar viņu, un viņš ēda.
7. Tad viņu abu acis tapa atvērtas, un viņi atzina, ka viņi bija kaili, un viņi savija vīģes lapas un taisīja sev gurnu apsējus.
8. Tad viņi sadzirdēja Dieva Tā Kunga balsi, kas dārzā staigāja dienas vēsumā; tad cilvēks un viņa sieva paslēpās starp dārza kokiem Dieva Tā Kunga priekšā.
9. Un Dievs Tas Kungs sauca cilvēku, sacīdams: Kur tu esi?
10. Tas atbildēja: Es dzirdēju Tavu balsi dārzā, un mani pārņēma bailes, jo es esmu kails, un es paslēpos.
11. Bet Viņš sacīja: Kas tev ir teicis, ka tu esi kails? Vai tu neesi ēdis no koka, no kura Es tev aizliedzu ēst?
12. Un cilvēks sacīja: Tā sieva, ko Tu man devi, lai viņa būtu ar mani, tā man deva no tā koka, un es ēdu.
13. Un Dievs Tas Kungs sacīja sievai: Ko tu esi darījusi? Un sieva sacīja: Čūska mani pievīla, un es ēdu.
14. Un Dievs Tas Kungs sacīja čūskai: Tādēļ ka tu to esi darījusi, tu esi nolādēta visu lopu un lauku zvēru vidū! Uz sava vēdera tev būs līst un pīšļus ēst visas tavas mūža dienas.
15. Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī.
16. Sievai Viņš sacīja: Vairodams Es vairošu tavas sāpes un tavu radību moka - sāpēs tev būs bērnus dzemdēt; un tev būs kārot pēc sava vīra, un viņam būs valdīt pār tevi.
17. Un cilvēkam Viņš sacīja: Tā kā tu esi klausījies savas sievas balsij un esi ēdis no šī koka, par kuru Es tev pavēlēju, sacīdams: tev nebūs no tā ēst, - lai zeme ir nolādēta tevis dēļ; tev, smagi strādājot, būs maizi ēst visas sava mūža dienas.
18. Ērkšķus un dadžus lai tā tev dod, no lauka augiem tev būs pārtikt.
19. Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst, līdz kamēr tu atkal atgriezies pie zemes, jo no tās tu esi ņemts: jo tu esi pīšļi, un pie pīšļiem tev atkal būs atgriezties.
20. Un cilvēks nosauca savas sievas vārdu: Ieva, jo viņa ir visu dzīvo māte.
21. Un Dievs Tas Kungs darīja cilvēkam un viņa sievai drānas no ādām un tajās iegērba viņus.
22. Un Dievs Tas Kungs sacīja: Redzi, cilvēks ir kļuvis kā kāds no mums, zinādams labu un ļaunu! Bet ka tas tagad neizstiepj savu roku un neņem arī no dzīvības koka, un neēd, un nedzīvo mūžīgi!
23. Tā Dievs Tas Kungs izraidīja viņu no Ēdenes dārza, lai viņš apstrādātu zemi, no kuras viņš tika ņemts.
24. Un Viņš izdzina cilvēku ārā; un Viņš nolika uz austrumiem no Ēdenes dārza ķerubus un abpus liesmojošu zobenu, lai sargātu ceļu uz dzīvības koku.

Nodaļa 4

1. Tad cilvēks atzina Ievu, savu sievu, un tā tapa grūta un dzemdēja Kainu, sacīdama: Es esmu ieguvusi zēnu ar Tā Kunga palīdzību.
2. Un vēl viņa dzemdēja tā brāli Ābelu. Un Ābels kļuva avju gans, bet Kains kļuva zemes kopējs.
3. Pēc kāda laika Kains nesa no zemes augļiem upuri Tam Kungam,
4. un arī Ābels nesa upuri no avju pirmdzimušiem un no viņu taukiem. Un Tas Kungs uzlūkoja Ābelu un viņa upuri.
5. Bet Kainu un viņa upuri Dievs neuzlūkoja. Tad Kains iededzās bardzībā, un viņa vaigs raudzījās nikni.
6. Tad Dievs sacīja Kainam: Kāpēc tu esi apskaities? Kāpēc tavš vaigs raugās nikni?
7. Vai nav tā: ja tu esi labs, tu savu galvu vari pacelt, bet, ja tu dari ļaunu, tad grēks ir tavu durvju priekšā un tīko pēc tevis. Bet tev būs valdīt pār viņu! Un Kains runāja ar savu brāli Ābelu.
8. Un notika, kad viņi abi bija tīrumā, Kains cēlās pret savu brāli Ābelu un viņu nokāva.
9. Un Dievs sacīja uz Kainu: Kur ir Ābels, tavš brālis? Tas atbildēja: Es nezinu; vai tad es esmu sava brāļa sargs?
10. Bet Viņš teica: Ko tu esi darījis? Tava brāļa asinis brēc uz Mani no zemes.
11. Tādēļ tu būsi nolādēts zemes virsū, kurai bija jāatver sava mute, lai no tavām rokām saņemtu tava brāļa asinis.
12. Kad tu zemi apstrādāsi, tā tev vairs nedos savu spēku; tekulis un bēgulis tu būsi virs zemes!
13. Tad Kains sacīja Dievam: Mans noziegums ir tik liels, ka es to nespēju panest.
14. Lūk, Tu šodien mani esi padzinis no zemes virsus, un Tavu acu priekšā man jāpaslēpjas; tekulis un bēgulis es virs zemes esmu kļuvis, un katrs, kas mani atradīs, mani nokaus.
15. Un Dievs sacīja viņam: Ne tā! Ikvienam, kas Kainu nokauj, tiks septiņkārt atriebts. Un Dievs pielika Kainam zīmi, lai tas, kas viņu sastaptu, to nenokautu.
16. Un Kains aizgāja no Dieva acīm un dzīvoja Noda zemē, austrumos no Ēdenes.
17. Un Kains atzina savu sievu, un tā tapa grūta un dzemdēja viņam Ēnohu. Un viņš uzcēla pilsētu un nosauca pilsētu sava dēla vārdā par Ēnohu.
18. Un Ēnoham tika dzemdēts Irads, bet Irads dzemdināja Mehujaēlu, un Mehujaēls dzemdināja Metusaēlu, un Metusaēls - Lamehu.
19. Bet Lamehs ņēma sev divi sievas; vienas vārds ir Ada, bet otras - Cilla.
20. Un Ada dzemdēja Jābalu, viņš ir tēvs telts iemītniekiem un ganiem.
21. Un viņa brāļa vārds ir Jūbals; viņš ir tēvs tiem, kas spēlē cītaras un stabules.
22. Un arī Cilla dzemdēja - Tubal-Kainu, kas bija visādu vara un dzelzs rīku kalējs; bet Tubal-Kaina māsa bija Naāma.
23. Un Lamehs sacīja savām sievietēm: Ada un Cilla! Klausiet manu balsi, Lameha sievas, dzirdiet, ko es jums saku: vīru es nokauju par savu ievainojumu un zēnu par savu vāti.
24. Ja Kains tiek atriebts septiņkārt, tad Lamehs septiņdesmit septiņkārt.
25. Un Ādams vēlreiz atzina savu sievu, un tā viņam dzemdēja dēlu un nosauca tā vārdu: Sets, jo Dievs man ir devis citu dēlu pēc Ābela, jo to nokāva Kains.
26. Un arī Setam piedzima dēls, un viņš nosauca tā vārdu: Ēnošs. Tas sāka piesaukt Dieva Vārdu.

1. Šie ir Ādama ciltsraksti. Tai dienā, kad Dievs radīja cilvēku, Viņš to radīja Dieva līdzībā.
2. Viņš tos radīja vīrieti un sievieti, un Viņš tos svētīja un deva tiem vārdu cilvēks tanī dienā, kad Viņš tos radīja.
3. Un Ādamam bija simts trīsdesmit gadi, un viņš dzemdināja dēlu, pēc savas līdzības, pēc sava izskata, un viņš nosauca tā vārdu: Sets.
4. Un Ādama dzīvības laiks pēc Seta dzemdināšanas vēl bija astoņi simti gadu, un viņš dzemdināja dēlus un meitas.
5. Un viss Ādama mūžs bija deviņi simti trīsdesmit gadi, tad viņš nomira.
6. Un Setam bija simts pieci gadi, kad viņš dzemdināja Ēnošu.
7. Pēc Ēnoša dzemdināšanas Sets dzīvoja vēl astoņi simti septiņus gadus un dzemdināja dēlus un meitas.
8. Un viss Seta mūžs bija deviņi simti divpadsmit gadi, tad viņš nomira.
9. Un Ēnošam bija deviņdesmit gadi, kad viņš dzemdināja Kānaānu.
10. Pēc Kānaāna dzemdināšanas Ēnošs dzīvoja vēl astoņi simti piecpadsmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas.
11. Un viss Ēnoša mūžs bija deviņi simti pieci gadi, tad viņš nomira.
12. Un Kānaānam bija septiņdesmit gadi, kad viņš dzemdināja Mahalaleēlu.
13. Pēc Mahalaleēla dzemdināšanas Kānaāns dzīvoja vēl astoņi simti četrdesmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas.
14. Un viss Kānaāna mūžs bija deviņi simti desmit gadi, tad viņš nomira.
15. Un Mahalaleēlam bija sešdesmit pieci gadi, kad viņš dzemdināja Jaredu.
16. Pēc Jareda dzemdināšanas Mahalaleēls dzīvoja vēl astoņi simti trīsdesmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas.
17. Un viss Mahalaleēla mūžs bija astoņi simti deviņdesmit pieci gadi, tad viņš nomira.
18. Un Jaredam bija simts sešdesmit divi gadi, kad viņš dzemdināja Ēnohu.
19. Pēc Ēnoha dzemdināšanas Jareds dzīvoja vēl astoņi simti gadus un dzemdināja dēlus un meitas.
20. Un viss Jareda mūžs bija deviņi simti sešdesmit divi gadi, tad viņš nomira.
21. Un Ēnoham bija sešdesmit pieci gadi, kad viņš dzemdināja Metuzālu.
22. Un Ēnohs vadīja savas gaitas ar Dievu un pēc Metuzāla dzemdināšanas dzīvoja vēl trīs simti gadus un dzemdināja dēlus un meitas.
23. Un viss Ēnoha mūžs bija trīs simti sešdesmit pieci gadi.
24. Un Ēnohs vadīja savas gaitas ar Dievu; tad viņa vairs nebija, jo Dievs ņēma viņu pie Sevis.
25. Un Metuzāls bija simts astoņdesmit septiņus gadus vecs, kad viņš dzemdināja Lamehu.
26. Pēc Lameha dzemdināšanas Metuzāls dzīvoja vēl septiņi simti astoņdesmit divus gadus un dzemdināja dēlus un meitas.
27. Viss Metuzāla mūžs bija deviņi simti sešdesmit deviņi gadi, tad viņš nomira.
28. Un Lameham bija simts astoņdesmit divi gadi, kad tas dzemdināja dēlu.
29. Viņš nosauca to par Nou, jo viņš teica: Šis mūs mierinās mūsu pūliņos un mūsu roku darbā, kas cēlies no šīs zemes, ko Tas Kungs ir nolādējis.
30. Un Lamehs pēc Noas dzemdināšanas dzīvoja vēl pieci simti deviņdesmit piecus gadus un dzemdināja dēlus un meitas.
31. Un viss Lameha mūžs bija septiņi simti septiņdesmit septiņi gadi, tad viņš nomira.
32. Un Noa bija pieci simti gadu vecs, kad viņš dzemdināja Šemu, Hamu un Jafetu.

1. Un notika, kad cilvēki sāka vairoties virs zemes un tiem dzima arī meitas,
2. tad Dieva dēli vēroja, ka cilvēku meitas bija skaistas, un tie ņēma tās sev par sievām, kas tiem labāk patika.
3. Tad Dievs sacīja: Mans Gars nevar mūžīgi būt ar cilvēku, jo tas ir miesa. Viņa mūžs lai ir simts divdesmit gadi.
4. Tanīs dienās milži bija zemes virsū, arī pēc tam, kad Dieva dēli bija gājuši pie cilvēku meitām un tās bija dzemdējušas bērnus. Tie bija varoņi, kas bija senlaikos, vīri ar vārdu.
5. Kad Dievs redzēja, ka cilvēku ļaunums augtin auga zemes virsū un ka viņu sirdsprāta tieksmes ik dienas vērsās uz ļaunu,
6. tad Dievam kļuva žēl, ka Viņš cilvēku zemes virsū bija radījis, un Viņš Savā sirdī ļoti noskuma.
7. Un Dievs sacīja: Es iznīcināšu no zemes virsus cilvēku, kuru Es esmu radījis; cilvēku līdz ar lopiem un rāpuļiem, un putniem gaisā, jo Man ir žēl, ka Es tos esmu radījis.
8. Bet Noa atrada labvēlību Dieva acīs.
9. Šis ir stāsts par Nou: Noa bija taisns un bezvainīgs vīrs savā ciltī, jo Noa vadīja savas gaitas ar Dievu.
10. Un Noa dzemdināja trīs dēlus: Šemu, Hamu un Jafetu.
11. Bet zeme bija samaitāta Dieva priekšā un pilna varas darbu.
12. Un skatīja Dievs to zemi, un redzi, tā bija samaitāta, jo ikviena radība savu ceļu samaitāja uz zemes.
13. Tad Dievs sacīja Noam: Ikvienas radības gals nāk Manā priekšā; jo zeme ir pilna varas darbu, ko tie dara; tādēļ Es viņus izdeldēšu kopā ar zemi.
14. Taisi sev šķirstu no sveķainiem skuju kokiem; ar nodalījumiem tev to šķirstu būs taisīt, un no iekšpuses un no ārpuses tev to būs iztriept ar darvu.
15. Lūk, kādu tev to būs taisīt: garumā trīs simti olektis un platumā piecdesmit, un augstumā trīsdesmit olektis.
16. Juntu šķirstam tev būs taisīt virspusē, un durvis šķirstam tev būs likt tā sānos. Trijos stāvos tev būs to taisīt.
17. Jo redzi, Es likšu nākt ūdensplūdiem zemes virsū, kas iznīcinās visu radību zem debesīm, kam vien ir dzīvības dāva: visam, kas zemes virsū, būs nobeigties.
18. Bet ar tevi Es celšu derību. Tu iesi šķirstā, tu, tavi dēli, tava sieva un tavu dēlu sievas līdz ar tevi.
19. Bet tev būs ņemt līdzī šķirstā no visa, kas dzīvo, no ikvienas radības divus, no visiem, lai tie līdz ar tevi paliktu dzīvi: tēviņam un mātītei tiem būs būt.
20. No putniem pēc viņu kārtas un no lopiem pēc viņu kārtas, no visiem zemes rāpuļiem pēc viņu kārtas, pa divi no visiem lai iet līdz ar tevi, ka viņi paliktu dzīvi.
21. Un tu ņem sev no visa ēdamā priekš ēšanas un sakrāj to pie sevis, ka tev un viņiem būtu ko ēst.
22. Un Noa darīja, kā Dievs sacīja.

1. Un Tas Kungs sacīja Noam: Ej šķirstā, tu un viss tavs nams, jo Es esmu vērojis, ka tu esi Manā priekšā taisns šinī ciltī.
2. No visiem šķīstiem lopiem ņem sev līdzī pa septiņiem; tēviņu un mātīti, bet no lopiem, kas nav šķīsti, ņem divus, tēviņu un mātīti.
3. Arī no putniem ņem pa septiņi, tēviņu un mātīti, lai tie būtu par sēklu zemes virsū.
4. Jo pēc septiņām dienām Es likšu lietum līt virs zemes četrdesmit dienas un četrdesmit nakts, un Es iznīcināšu no zemes virsus visu dzīvo, ko Es biju radījis.
5. Un Noa darīja visu, kā Tas Kungs to bija sacījis.
6. Un Noa bija seši simti gadus vecs, kad ūdensplūdi sākās zemes virsū.
7. Tad Noa iegāja šķirstā un viņa dēli, un viņa sieva, un viņa vedeklas kopā ar viņu, glābdamies no ūdensplūdiem.
8. No šķīstiem lopiem un no tiem lopiem, kas nav šķīsti, un no visiem putniem un rāpuļiem zemes virsū
9. pa divi līdz ar Nou iegāja šķirstā, tēviņš un mātīte, gluži kā Dievs Noam bija pavēlējis.
10. Un notika, ka septītajā dienā ūdeņi sāka pārplūdināt zemi.
11. Seši simtajā Noas mūža gadā, otrā mēnesī un septiņpadsmitajā mēneša dienā, tieši tanī dienā, pārplūda lielo dzelmju avoti un tika atvērti debesu logi.
12. Un lietus lija pār zemi četrdesmit dienas un četrdesmit nakts.
13. Tanī pat dienā Noa iegāja šķirstā un Šems, Hams un Jafets, Noas dēli, kā arī Noas sieva un trīs Noas vedeklas līdz ar viņiem,
14. paši un visi zvēri pēc to kārtas, visi lopi pēc to kārtas, visi rāpuļi, kas rāpo pa zemi, pēc to kārtas, visi putni pēc to kārtas un spārnotie dzīvnieki,-
15. tie visi iegāja pie Noas šķirstā, pa divi no katras radības, kurā mīt dzīvības dāva.
16. No visiem, kas iegāja šķirstā, bija tēviņš un mātīte, un tie iegāja, kā Dievs bija pavēlējis. Pēc tam Tas Kungs aizdarīja šķirstu aiz viņiem.
17. Un ūdensplūdi turpinājās četrdesmit dienas virs zemes, un ūdeņi vairojās, un tie pacēla šķirstu, ka tas tika augsti uzcelts virs zemes.
18. Un ūdeņi pieņēmas spēkā un palielinājās virs zemes, un šķirsts peldēja pa ūdens virsu.
19. Un ūdeņi pieņēmas spēkā aizvien vairāk un vairāk zemes virsū, tā ka tie apsedza visus kalnus, kas bija zem debesīm.
20. Piecpadsmit olekšu augstumā ūdeņi pacēlās pār virsotnēm un apklāja kalnus.
21. Tad nobeidzās ikviena radība, kas kustēja zemes virsū, putni, lopi, zvēri un visi radījumi, kas pulkiem mudž uz zemes, un visi cilvēki.
22. Viss, kam bija dzīvības dāva, kas dzīvoja sausumā, nobeidzās.
23. Tā Viņš iznīcināja visu dzīvo, kas bija zemes virsū, no cilvēka līdz pat lopiem, rāpuļiem un putniem gaisā visi tika iznīcināti. Palika vienīgi Noa un tie, kas bija ar viņu šķirstā.
24. Un ūdeņi pieņēmas spēkā zemes virsū simts piecdesmit dienas.

1. Tad Dievs atcerējās Nou, kā arī visus zvērus un visus lopus, kas bija ar viņu šķirstā. Un Dievs lika vējam pūst pār zemi, tad ūdeņi kritās.
2. Dzelmju avoti un debesu logi aizvērās, un lietus mitējās līt no debesīm.
3. Un ūdeņi sāka kristies pēc simts piecdesmit dienām, šurpu turpu noskriedami.
4. Un šķirsts septītā mēneša septiņpadsmitajā dienā nolaidās uz Ararata kalniem.
5. Un ūdeņi notecēja, šurp un turp bēgot, līdz desmitajam mēnesim. Bet desmitā mēneša pirmajā dienā nāca redzamas kalnu virsotnes.
6. Un pēc četrdesmit dienām Noa atvēra šķirsta logu, ko bija taisījis,
7. un izlaida kraukli. Tas laidās, šurp un turp lidinādamies, kamēr ūdeņi nokritās zemes virsū.
8. Tad viņš izlaida balodi no to vidus, kas bija ar viņu šķirstā, lai vērotu, vai ūdeņi nav noskrējuši zemes virsū.
9. Bet balodis neatrada vietu, kur apmesties, un atgriezās šķirstā pie viņa, jo ūdeņi vēl bija pār visu zemi. Viņš izstiepa savu roku, satvēra to un ienesa pie sevis šķirstā.
10. Un viņš gaidīja vēl septiņas dienas un pēc tam atkal izlaida balodi no šķirsta.
11. Tad balodis atgriezās tā ap vakara laiku, un redzi, noplūkta olīvas lapa bija viņa knābī, un Noa tūdaļ noprata, ka ūdeņi zemes virsū bija noskrējuši.
12. Tad viņš gaidīja vēl nākošās septiņas dienas un izlaida balodi, bet tas vairs neatgriezās pie viņa.
13. Un notika seši simti pirmajā gadā, pirmā mēneša pirmajā dienā, ka ūdeņi bija izsīkuši zemes virsū; tad Noa noņēma šķirsta jumtu un redzēja, ka zemes virsa bija apžuvusi.
14. Otrā mēneša divdesmit septītajā dienā zeme bija nožuvusi.
15. Un Dievs teica uz Nou:
16. Izej no šķirsta, tu un tava sieva, tavi dēli un tavas vedeklas līdz ar tevi.
17. Un visi dzīvie radījumi, kas ir ar tevi, ikviena radība: putni, lopi, rāpuļi, kas rāpo pa zemi, lai iznāk līdz ar tevi ārā un lai piepilda zemi lieliem pulkiem un augļojas un vairojas zemes virsū.
18. Tad Noa izgāja un viņa dēli, viņa sieva un viņa vedeklas kopā ar viņu.
19. Un visi zvēri, visi rāpuļi un visi putni, viss, kas vien kust virs zemes, pēc viņu sugām iznāca no šķirsta.
20. Un Noa uzcēla Tam Kungam altāri un ņēma no ikviena šķīsta lopa un no ikviena šķīsta putna un upurēja dedzināmo upuri uz altāra.
21. Kad Tas Kungs odu patikamo smaržu, Viņš sacīja Savā sirdī: Es turpmāk vairs nenolādēšu zemi cilvēka dēļ, jo cilvēka sirds tieksmes ir ļaunas no mazām dienām, un Es arī turpmāk vairs neiznīcināšu visu dzīvo, kā Es to esmu darījis.
22. Kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana un pļaušana, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts.

1. Un Dievs svētīja Nou un viņa dēlus un sacīja: Augļojieties, vairojieties un piepildiet zemi.
2. Bailes un izbīšanās jūsu priekšā lai pārņem visus zemes zvērus, visus putnus gaisā un visus tos, kas vien kust zemes virsū, un visas zivis jūrā. Jūsu rokās tie ir nodoti.
3. Viss, kas vien kust un kam ir dzīvība, lai jums ir par barību. Es jums to visu nododu, tāpat kā zaļos augus, lai tie jums noder barībai.
4. Vienīgi miesu tās dzīvībā, tās asinīs, jums nebūs ēst.
5. Bet par jūsu asinīm, jūsu dzīvību, Es prasīšu atbildību: no ikviena zvēra Es to prasīšu un no katra cilvēka, no ikviena jūsu vidū Es to prasīšu; cilvēka dzīvību Es atprasīšu.
6. Kas izlej cilvēka asinis, tā asinis caur cilvēkiem tiks izlietas, jo pēc Dieva tēla Viņš cilvēku ir radījis.
7. Bet jūs augļojieties, vairojieties un piepildiet zemi lieliem pulkiem.
8. Un Dievs sacīja Noam un viņa dēliem, kas bija kopā ar viņu, teikdams:
9. Redzi, Es tagad ceļu Savu derību ar jums un ar jūsu pēcnācējiem pēc jums,
10. arī ar visiem dzīvjiem radījumiem, kas pie jums: ar putniem, lopiem un visiem zemes zvēriem, kas pie jums; ar visiem, kas iznākuši no šķirsta, ar ikvienu zemes zvēru.
11. Es ceļu Savu derību ar jums, ka visa radība vairs netiks izdeldēta ūdens plūdus un ka plūdi vairs nemaitās zemi.
12. Tad Dievs sacīja: Šī ir Mana derības zīme, ko Es celšu starp Sevi un jums un ikvienu dzīvu radījumu, kas ir ar jums, uz mūžu mūžiem.
13. Savu varavīksni Es lieku padebešos, tā lai ir par derības zīmi starp Mani un pasauli.
14. Ja Es ar mākoņiem pārklāšu zemi un padebešos parādīsies varavīksne,
15. tad Es pieminēšu Savu derību, kas ir starp Mani un jums un ikvienu dzīvu radījumu, ikvienu miesu; un ūdeņi nekad vairs nekļūs par plūdiem, kas visu radību izdeldēs.
16. Kad varavīksne pacelsies mākoņos un Es to ieraudzīšu, tad Es arī pieminēšu mūžīgo derību starp Dievu un ikvienu dzīvu radījumu, ikvienu miesu, kāda vien ir pasaulē.
17. Un Dievs sacīja Noam: Tā ir derības zīme, ko Es ceļu starp Sevi un ikvienu radību, kāda vien ir pasaulē.
18. Un Noas dēli, kas iznāca no šķirsta, bija Šems, Hams un Jafets. Un Hams ir Kānaāna tēvs.
19. Šie trīs ir Noas dēli, un no viņiem cēlušies visi zemes iedzīvotāji.
20. Noa sāka kopt zemi un iestādīja vīna dārzu.
21. Un Noa dzēra vīnu, un viņš piedzērās un gulēja kails savā teltī.
22. Kad Hams, Kānaāna tēvs, redzēja sava tēva kailumu, viņš to pateica saviem divi brāļiem.
23. Tad Šems un Jafets paņēma tēva virsvalku, un abi uzlika to uz saviem pleciem un atmuguriski iegāja un apsedza sava tēva kailumu, savas sejas nogriezdami, tā ka tie sava tēva kailumu neredzēja.
24. Kad Noa pamodās no sava skurbuma, tad viņš dabūja zināt, ko viņa jaunākais dēls tam bija nodarījis.
25. Un viņš sacīja: Lai Kānaāns ir nolādēts; viņš lai kļūst par vergu savu brāļu vergiem.
26. Un viņš sacīja: Svētīts lai ir Tas Kungs, Šema Dievs, bet Kānaāns lai top tam par vergu.
27. Dievs lai vairo Jafetu, ka viņš mīt Šema teltīs, bet Kānaāns lai ir viņam vergs.
28. Un Noa dzīvoja pēc ūdensplūdiem trīs simti piecdesmit gadus.
29. Un visi Noas mūža gadi bija deviņi simti piecdesmit, tad viņš nomira.

1. Šie ir Noas dēlu ciltsraksti: Šemam, Hamam un Jafetam pēc ūdensplūdiem piedzima dēli.
2. Jafeta dēli ir: Gomers un Magogs, Madajs, Javans, Tubals, Mešehs un Tīrass.
3. Bet Gomera dēli: Aškanass, Ripats un Togarma.
4. Un Javana dēli: Elīsa, Taršišs, kitieši un dodajieši.
5. No šiem atzarojās salu iedzīvotāji savās zemēs, pēc savām valodām, pēc savām ciltīm savās tautās.
6. Bet Hama dēli ir: Kušs, Mizraims, Puts un Kānaāns.
7. Bet Kuša dēli ir: Seba, Havila, Sabta, Raāma un Sabteka; bet Raāmas dēli ir: Saba un Dedans.
8. Kušs dzemdina Nimrodu; tas sāka varoņu gaitas zemes virsū.
9. Viņš bija varonīgs mednieks Tā Kunga priekšā, kādēļ tiek sacīts: kā Nimrods, tik varens mednieks Tā Kunga priekšā.
10. Un viņa ķēniņa valsts sākums bija Babilonijā, Arakā, Akadā un Kalnē - Sineāras zemē.
11. No šīs zemes izgāja Asurs un uzcēla Ninivi, Rehobotas pilsētu un Kalni,
12. arī Reseni starp Ninivi un Kalni - šī ir tā lielā pilsēta.
13. Bet Mizraims dzemdina Ludimu, Anamimu, Leobimu un Naftuimu,
14. arī Patrusimu un Kasluhimu; no tiem cēlušies filistieši un kaftorieši.
15. Bet Kānaāns dzemdina Sidonu, savu pirmdzimto, un Hetu,
16. un jebusiešus, amoriešus un girkasiešus,
17. hīviešus, arkiešus un sīniešus,
18. arvadiešus, cemariešus un hamatiešus, un pēc tam kānaāniešu ciltis sadalījās.
19. Šī bija robeža kānaāniešiem: no Sidonas virzienā uz Gerāru līdz Gazai, bet virzienā uz Sodomu, Gomoru, Ādamu un Cebojimu līdz Lāšai.
20. Tie bija Hama dēli pēc savām dzimtām, pēc savām valodām, savās zemēs un savās tautās.
21. Un arī Šemam dzima dēli; viņš ir visu Ēbera dēlu tēvs, Jafeta vecākais brālis.
22. Šema dēli ir: Ēlams un Asurs, Arpahsads, Luds un Arams.
23. Arama dēli ir: Ūcs un Hūls, Gēters un Mašs.
24. Bet Arpahsads dzemdina Šelu, bet Šela - Ēberu.
25. Bet Ēberam tika dzemdēti divi dēli: viena dēla vārds ir Pelegs, jo tas dzima zemes sadalīšanas laikā, bet viņa brāļa vārds ir Joktans.
26. Bet Joktans dzemdina Almodadu, Šalepu, Hazarmavetu un Jarahu,
27. Hadorāmu, Ūzēlu un Diklu,
28. Obelu, Abimaēlu un Sebu,
29. Ofīru, Havilu un Jobabu. Šie visi ir Joktana pēcnācēji.
30. Un viņu dzīves vietas sniedzās no Mešas virzienā uz Sefaru austrumu kalnājos.
31. Tie ir Šema dēli pēc savām ciltīm, pēc savām valodām, savās zemēs un savās tautās.
32. Un šīs ir Noas dēlu ciltis pēc savām dzimtām savās tautās, un no tiem pēc plūdiem izplatījās šīs tautas zemes virsū.

1. Visai pasaulei toreiz bija viena mēle un vienāda valoda.
2. Un, kad nu tie savas teltis pārcēla austrumu virzienā, tad tie atrada līdzenumu Sineāras zemē un tur apmetās,
3. un teica cits citam: Iesim un taisīsim ķieģeļus un dedzināt tos dedzināsim, - jo ķieģeļi tiem noderēja akmeņu vietā un zemes pikis kalķu vietā.
4. Un tie teica: Celsim sev pilsētu ar torni, kura virsotne sniedzas debesīs! Ar to mēs sev sagādāsim vārdu un netiksim izkaisīti pa visu zemi.
5. Un Tas Kungs nonāca, lai apraudzītu pilsētu un torni, ko cilvēku bērni cēla.
6. Un Tas Kungs sacīja: Lūk, tā ir viena tauta, un tiem visiem ir viena valoda. Tas ir tikai sākums viņu rīcībai, un turpmāk nekā, ko tie nodomājuši, vairs nebūs tiem neiespējams.
7. Iesim, nolaidīsimies un sajauksim viņu valodu, ka tie vairs nesaprot cits cita valodu.
8. Un Tas Kungs tos izklīdināja no tās vietas pa visu zemes virsu, un viņi mitējās celt pilsētu.
9. Tāpēc tās vietas vārds tika nosaukts: Bābele, jo tur Tas Kungs sajauca visas zemes valodas, un no turienes Viņš tos izklīdināja pa visu zemes virsu.
10. Šie ir Šema ciltsraksti: Šems bija simts gadu vecs, kad viņš dzemdinaja Arpahsadu - divi gadus pēc plūdiem.
11. Un Šems pēc Arpahsada dzemdinašanas nodzīvoja vēl pieci simti gadus un dzemdinaja dēlus un meitas.
12. Un Arpahsads bija trīsdesmit piecus gadus vecs, kad tas dzemdinaja Šelahu.
13. Un Arpahsads pēc Šelaha dzemdinašanas nodzīvoja vēl četri simti trīs gadus un dzemdinaja dēlus un meitas.
14. Un Šelahs bija trīsdesmit gadus vecs, kad tas dzemdinaja Ēberu.
15. Un Šelahs pēc Ēbera dzemdinašanas nodzīvoja vēl četri simti trīs gadus un dzemdinaja dēlus un meitas.
16. Un Ēbers bija trīsdesmit četrus gadus vecs, kad tas dzemdinaja Pelegu.
17. Un Ēbers pēc Pelega dzemdinašanas nodzīvoja vēl četri simti trīsdesmit gadus un dzemdinaja dēlus un meitas.
18. Un Pelegam bija trīsdesmit gadi, kad tas dzemdinaja Reu.
19. Un Pelegs pēc Reus dzemdinašanas nodzīvoja vēl divi simti deviņus gadus un dzemdinaja dēlus un meitas.
20. Un Reus bija trīsdesmit divus gadus vecs, kad tas dzemdinaja Serugu.
21. Un Reus pēc Seruga dzemdinašanas nodzīvoja vēl divi simti septiņus gadus un dzemdinaja dēlus un meitas.
22. Un Serugs bija trīsdesmit gadus vecs, kad tas dzemdinaja Nahoru.
23. Un Serugs pēc Nahora dzemdinašanas dzīvoja vēl divi simti gadu un dzemdinaja dēlus un meitas.
24. Un Nahors bija divdesmit deviņus gadus vecs, kad tas dzemdinaja Teru.
25. Un Nahors pēc Teras dzemdinašanas nodzīvoja vēl simts deviņpadsmit gadus un dzemdinaja dēlus un meitas.
26. Un Tera bija septiņdesmit gadus vecs, kad tas dzemdinaja Ābrāmu, Nahoru un Hāranu.
27. Un šie ir Teras ciltsraksti: Tera dzemdinaja Ābrāmu, Nahoru un Hāranu, bet Hārāns dzemdinaja Latu.
28. Hārāns nomira pirms Teras, sava tēva, savā dzimtajā zemē, kaldeju Ūrā.
29. Un Ābrāms un Nahors ņēma sev sievas. Ābrāma sievas vārds ir Sāraja, bet Nahora sievas vārds ir Milka, Hārāna meita. Viņš bija Milkas un Iskas tēvs.
30. Bet Sāraja bija neauglīga, tai nebija bērnu.
31. Un Tera ņēma savu dēlu Ābrāmu un dēladēlu Latu, Hārāna dēlu, un savu vedekli Sāraju, Ābrāma, sava dēla, sievu, un lika tiem iziet no kaldeju Ūras un iet uz Kānaāna zemi. Un tie nonāca līdz Hāranai un apmetās tur.
32. Un viss Teras mūžs bija divi simti pieci gadi, un viņš nomira Hāranā.

1. Un Tas Kungs sacīja uz Ābrāmu: Izej no savas zemes, no savas cilts un no sava tēva nama uz zemi, kuru Es tev rādīšu.
2. Un Es tevi darīšu par lielu tautu, Es tevi svētīšu un darīšu lielu tavu vārdu, un tu būsi par svētību.
3. Es svētīšu tos, kas tevi svētī, un nolādēšu tos, kas tevi nolād, un tevī būs svētītas visas zemes ciltis.
4. Un Ābrāms izgāja, kā Tas Kungs to viņam bija sacījis, un līdz ar viņu izgāja Lats. Bet Ābrāms, izejot no Hāranas, bija septiņdesmit piecus gadus vecs.
5. Un Ābrāms ņēma Sāraju, savu sievu, un savu brāļadēlu Latu un visu mantību, ko tie bija ieguvuši, un visas dvēseles, kādas tie Hāranā bija iemantojuši, un tie izgāja, lai dotos uz Kānaāna zemi. Un tie nogāja uz Kānaāna zemi.
6. Un Ābrāms pārstaigāja šo zemi līdz pat vietai, vārdā Sihema, līdz Mamres ozolam; bet tolaik tai zemē dzīvoja kānaānieši.
7. Un Tas Kungs parādījās Ābrāmam un sacīja: Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi. Un viņš uzcēla tur altāri Tam Kungam, kas viņam bija parādījies.
8. Un no turienes viņš devās kalnos, austrumos no Bēteles, un nostiprināja savas teltis, tā ka Bētele bija rietumos un Aja austrumos; un viņš uzcēla tur altāri Tam Kungam un piesauca Tā Kunga Vārdu.
9. Un Ābrāms devās tālāk un tālāk uz dienvidiem.
10. Bet tanī zemē bija bads, un Ābrāms nogāja uz Ēģipti, lai tur mistu, jo bads bija ļoti smags tanī zemē.
11. Un notika, kad viņš tuvojās Ēģiptei, viņš sacīja Sārajai, savai sievai: Lūk, es zinu, ka tu esi ļoti skaista sieva,
12. un, kad ēģiptieši tevi ieraudzīs, tad var gadīties, ka tie saka: tā ir viņa sieva.- Viņi nokaus mani, bet tevi tie atstās dzīvu.
13. Tādēļ saki: es esmu viņa māsa,- lai man klātos labi tevis dēļ un es palieku dzīvs tevis labad.
14. Un notika, kad Ābrāms nāca Ēģiptē, ēģiptieši ieraudzīja viņa sievu, ka tā bija ļoti skaista.
15. Un faraona virsnieki ieraudzīja viņu un slavināja to faraona priekšā; un šī sieva tika paņemta faraona namam.
16. Bet Ābrāmam tas parādīja labvēlību viņas dēļ; tam tika doti sīklopi, liellopi un ēzeļi, kalpi un kalpones, ēzeļu mātes un kamieļi.
17. Bet Tas Kungs piemeklēja faraonu ar lielām mocībām, tāpat arī viņa namu Sārajas, Ābrāma sievas, dēļ.
18. Tad faraons aicināja Ābrāmu un sacīja: Kāpēc tu esi man to darījis? Kāpēc tu man neesi sacījis, ka viņa ir tava sieva?
19. Tu teici: tā ir mana māsa,- un es to esmu ņēmis par sievu. Bet tagad: še tava sieva, ņem viņu un ej.
20. Un faraons deva pavēles viņa dēļ vīriem, un tie viņu pavadīja un viņa sievu līdz ar visu, kas tiem bija.

1. Un Ābrāms devās no Ēģiptes uz dienvidu zemi, viņš un viņa sieva līdz ar visu, kas tiem bija, un arī Lats bija kopā ar viņu.
2. Ābrāms bija ļoti bagāts ar lopiem, sudrabu un zeltu.
3. Un viņš savos pārgājienos gāja no dienvidiem uz Bēтели līdz tai vietai, kurā viņa telts sākumā bija stāvējusi: starp Bēтели un Aju,
4. līdz tai vietai, kurā viņš sākumā bija cēlis altāri; un Ābrahāms tur piesauca Tā Kunga Vārdu.
5. Un arī Latam, kas ceļoja ar Ābrāmu, bija sīklopi un liellopi un teltis.
6. Bet zeme nevarēja viņus uzturēt, ka tie varētu kopā dzīvot, jo viņu mantība bija liela, un tie nevarēja kopā dzīvot.
7. Tā izcēlās strīdus starp Ābrāma lopu ganiem un Lata lopu ganiem; arī kānaānieši un ferisieši toreiz dzīvoja tanī zemē.
8. Un Ābrāms teica Latam: Lai nebūtu strīdus starp mani un tevi, starp maniem ganiem un taviem ganiem, jo mēs esam brāļi.
9. Vai visa zeme nav tavā priekšā? Labāk šķiries no manis; ja tu gribi iet pa kreisi, es iešu pa labi; bet, ja tu gribi iet pa labi, es iešu pa kreisi.
10. Un Lats pacēla savas acis un ieraudzīja savā priekšā visu Jordānas apgabalu, ka tas bija bagāts ar ūdeni - pirms Dievs izpostīja Sodomu un Gomoru - kā Tā Kunga dārzs līdz pat Coārai, līdzīgs Ēģiptei.
11. Un Lats izraudzīja sev visu Jordānas apgabalu un aizgāja austrumu virzienā; tā viņi šķīrās viens no otra.
12. Ābrāms apmetās Kānaāna zemē, bet Lats apdzīvoja apkārtējās pilsētas un izplēta teltis līdz Sodomai.
13. Bet Sodomas ļaudis bija ļoti ļauni un grēcīgi Tā Kunga priekšā.
14. Un Tas Kungs teica Ābrāmam pēc tam, kad Lats no viņa bija šķīries: Pacel savas acis un raugies no tās vietas, kur tu atrodi, uz ziemeļiem un dienvidiem, uz austrumiem un rietumiem,
15. jo visas tās zemes, ko Es tev rādu, Es uz mūžīgiem laikiem došu tev un taviem pēcnācējiem.
16. Un Es darīšu tavus pēcnācējus itin kā zemes pīšļus; ja kāds var saskaitīt zemes pīšļus, tas arī tavus pēcnācējus varēs saskaitīt.
17. Celies, pārstaigā zemi tās garumā un platumā, jo tev Es gribu to dot.
18. Un Ābrāms cēla teltis, gāja un apmetās pie Mamres ozoliem Hebronā; un viņš uzcēla tur altāri Tam Kungam.

1. Un tas notika Sineāras ķēniņa Amrāfela, Ēlasara ķēniņa Arjoha, Ēlamas ķēniņa Kedarlaomera un Tidalas, tautu ķēniņa, dienās.
2. Tie sāka karot pret Sodomas ķēniņu Bēru, Gomoras ķēniņu Birsu, Admas ķēniņu Sineabu, Cebojimas ķēniņu Simoberu un Belas, tas ir, Coāras ķēniņu.
3. Tie visi sapulcējās Sidimas ielejā, kur tagad Sāls jūra.
4. Divpadsmit gadus tie bija kalpojuši Kedarlaomeram, bet trīspadsmitajā tie atkrita.
5. Un četrpadsmitajā gadā nāca Kedar-laomers un tie ķēniņi, kas bija ar viņu biedrojušies, un sakāva refajiešus pie Aštorot-Karnajimas, zuziešus pie Hāmas un emiešus Kirjatajimas ielejā,
6. un horiešus Seira kalna zemē līdz pat El Paramai, kas ir pie tuksneša.
7. Tad tie griezās atpakaļ un gāja līdz Ajin-Mišpatai, kas ir Kadeša, un izpostīja visu amalekiešu apgabalu un arī amoriešus, kas mita Hazon-Tāmarā.
8. Tad iznāca Sodomas ķēniņš, Gomoras ķēniņš, Admas ķēniņš, Cebojimas ķēniņš un Belas ķēniņš, tas ir, Coāras ķēniņš; un tie taisījās karam ar viņiem Sidimas ielejā
9. pret Ēlamas ķēniņu Kedarlaomeru, tautu ķēniņu Tidalu, Sineāras ķēniņu Amrāfelu un Ēlasara ķēniņu Arjohu - četri ķēniņi pret pieciem.
10. Bet Sidimas ieleja bija bagāta ar zemes piķa bedrēm, un Sodomas un Gomoras ķēniņi bēga un iekrita tanīs, bet pārējie aizbēga kalnos.
11. Un tie paņēma visu Sodomas un Gomoras mantību un pārtiku un aizgāja.
12. Un tie sagūstīja arī Latu līdz ar viņa mantību, viņš bija Ābrāma brāļadēls, un aizgāja. Bet tas bija dzīvojis Sodomā.
13. Tad kāds bēglis nāca un vēstīja ebrejam Ābrāmam, kas dzīvoja pie amorieša Mamres ozoliem; tas bija Eškola un Anera brālis; tie bija ar Ābrāmu derības biedri.
14. Kad Ābrāms dzirdēja, ka viņa radnieks aizvests gūstā, tad viņš lika nostāties savam karaspēkam, mājās dzimušiem vergiem, trīs simti astoņpadsmit vīriem, un viņš dzinās tiem pakal līdz Danai.
15. Un viņš dalīja savus ļaudis un uzbruka tiem naktī, sita tos un dzinās tiem pakal līdz Hobai, ziemeļos no Damaskas.
16. Un viņš atveda atpakaļ visu mantību, un arī Latu, savu radnieku, viņš atveda atpakaļ līdz ar tā mantību, arī sievas un ļaudis.
17. Un Sodomas ķēniņš gāja tam pretim Savas ielejā, tā ir ķēniņu ieleja, pēc tam, kad viņš bija atgriezies no Kedarlaomera un to ķēniņu sakāves, kas bija ar to.
18. Un Melhisedeks, Salemas ķēniņš, iznesa vīnu un maizi; viņš bija visuaugstā Dieva priesteris.
19. Un viņš to svētīja un sacīja: Lai svētī Ābrāmu Visuaugstais, kas radījis debesis un zemi.
20. Un slavēts lai ir visuaugstais Dievs, kas tavus ienaidniekus devis tavās rokās.
21. Un Ābrāms deva tam desmito tiesu no visa, kas tam piederēja.
22. Tad Sodomas ķēniņš sacīja viņam: Dod man dzīvos, bet mantību paturi sev.
23. Un Ābrāms sacīja Sodomas ķēniņam: Es paceļu savu roku uz To Kungu, visuaugsto Dievu, kam pieder debesis un zeme; nevienu pavedienu, nevienu kurpju siksnu, nedz citu ko es neaiztikšu no tā, kas tev pieder, lai tu neteiktu: es esmu Ābrāmu darījis bagātu,-
24. tikai to, ko šie jaunekļi ir patērējuši, un to vīru daļu, kas nākuši ar mani: Aners, Eškols un Mamre lai ņem savu daļu.

1. Pēc šiem notikumiem Tas Kungs runāja uz Ābrāmu, viņam parādīdamies un sacīdams: Nebīsties, Ābrām, Es esmu tavs vairogs, un tava alga ir ļoti liela.
2. Un Ābrāms atbildēja: Dievs mans Kungs, ko Tu man gribi dot? Redzi, es palieku bez bērniem, un mana nama mantinieks būs šis damaskietis Ēliēzers.
3. Un Ābrāms teica: Redzi, Tu man neesi devis pēcnācējus. Viens no mana nama ļaudīm būs mans mantinieks.
4. Un tad Tā Kunga vārds nāca pār viņu: Šis gan nebūs tavs mantinieks, bet gan tas, kas no tavām miesām nāks, būs tavs mantinieks.
5. Un Viņš tam lika iziet ārā un sacīja: Skaties uz debesīm un skaiti zvaigznes; vai tu spēj tās izskaitīt? Tikpat daudz būs tev pēcnācēju, Viņš tam sacīja.
6. Un Ābrāms uzticējās Tam Kungam, un Dievs to viņam pieskaitīja par taisnību.
7. Un Viņš sacīja uz to: Es esmu Tas Kungs, kas tev lika iziet no kaldeju Ūras, lai tev dotu šo zemi iemantot.
8. Bet tas sacīja: Kungs, mans Dievs, no kā lai es noprotu, ka es to iemantošu?
9. Un Viņš sacīja uz to: Atnes Man triju gadu jaunlopu, triju gadu kazu un triju gadu aunu, balodi un ūbeli.
10. Un tas Viņam atnesa visus tos un dalīja tos uz pusēm, un lika vienu gabalu pret otru, bet putnus tas nedalīja.
11. Un vanagi krita uz kustoņiem, bet Ābrāms tos aizdzina.
12. Un, kad saule bija tuvu rietam, tad Ābrāmam uznāca miegs, un redzi, izbailes un liela tumsa nolaidās pār viņu.
13. Un Viņš sacīja uz Ābrāmu: Piemini, zināt zini, ka tavi pēcnācēji būs svešinieki zemē, kas tiem nepieder, un viņi tiem vergos, un viņus pazemos četri simti gadu.
14. Bet arī to tautu, kas tos verdzinās, Es tiesāšu; pēc tam tie izies ar lielu mantību.
15. Bet tu noiesi mierā pie saviem tēviem; un tu tiksi apglabāts sirmā vecumā.
16. Un ceturtā paaudze atgriezīsies šeit, jo amoriešu grēku mērs vēl nav pilns.
17. Un notika, kad saule bija nogājusi un bija iestājusies pilnīga tumsa, tad it kā dūmains ceplis un degoša lāpa parādījās starp tiem gabaliem.
18. Tanī dienā Tas Kungs noslēdza ar Ābrāmu derību, sacīdams: Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi, no Ēģiptes upes līdz lielajai upei - Eifratas upei,
19. arī keniešus, kadmoniešus, hetiešus, serifiešus, refajiešus, amoriešus, kānaāniešus, gīrgaziešus un jebusiešus.

1. Bet Sāraja, Ābrāma sieva, tam nebija dzemdējusi, un tai bija kalpone no Ēģiptes, tās vārds bija Hagara.
2. Un Sāraja teica Ābrāmam: Redzi, Tas Kungs man nav devis iespēju dzemdēt, ej pie manas kalpones, varbūt no viņas man tiks doti pēcnācēji. Un Ābrāms paklausīja Sārajas balsij.
3. Un Sāraja, Ābrāma sieva, paņēma ēģiptieti Hagaru, savu kalponi, un deva to Ābrāmam par sievu pēc tam, kad tas desmit gadus bija nodzīvojis Kānaāna zemē.
4. Un viņš gāja pie Hagaras, un tā tapa grūta. Un, kad tā redzēja, ka ir grūta, tad viņas kundze tai likās nicināma.
5. Tad Sāraja sacīja Ābrāmam: Netaisnība, kāda man notikusi, lai nāk pār tevi; es esmu devusi savu kalponi tavā klēpī, bet, kad tā redzēja, ka ir grūta, es kļuvi nicināma viņas acīs; lai Tas Kungs tiesā starp mani un tevi.
6. Tad Ābrāms teica Sārajai: Redzi, tava kalpone šeit ir tavās rokās, dari viņai, kas tavām acīm labpatīk.
7. Tad Sāraja viņu pazemoja. Bet viņa aizbēga prom no tās. Bet Tā Kunga eņģelis to atrada pie ūdens avota tuksnesī, pie avota ceļā uz Šūru.
8. Un viņš sacīja Hagarai, Sārajas kalponei: No kurienes tu nāc, un kurp tu ej? Bet tā sacīja: No savas valdnieces Sārajas es esmu bēgusi.
9. Un Tā Kunga eņģelis sacīja uz viņu: Atgriezies pie savas valdnieces un pazemojies zem tās rokas.
10. Un Tā Kunga eņģelis sacīja uz viņu: Es vairodams vairošu tavus pēcnācējus, un tie nebūs saskaitāmi lielā daudzuma dēļ.
11. Un Tā Kunga eņģelis sacīja uz viņu: Redzi, tu esi grūta, un tu dzemdēsi dēlu un sauksi viņa vārdu: Ismaēls, jo Tas Kungs tevi ir uzklaušījis tavās bēdās.
12. Viņš būs savvaļas vīrs; viņa roka būs pret katru, un ikviena roka būs pret viņu, un viņš nevienam savu brāļu starpā negriezīs ceļu.
13. Un viņa nosauca Tā Kunga Vārdu, kas bija runājis uz viņu: Tu esi manas parādības Dievs, jo viņa teica: Vai tad es neesmu Viņu redzējusi, kas mani redz!
14. Tāpēc šo avotu sauc Beer la kaj roi. Tas ir starp Kadešu un Baradu.
15. Un Hagara dzemdēja Ābrāmam dēlu, un Ābrāms nosauca savu dēlu, ko Hagara bija dzemdējusi, vārdā Ismaēls.
16. Un Ābrāmam bija astoņdesmit seši gadi, kad Hagara dzemdēja Ābrāmam Ismaēlu.

1. Un Ābrāmam bija deviņdesmit deviņi gadi, kad Tas Kungs atklājās Ābrāmam un sacīja uz viņu: Es esmu tas visuvarenais Dievs, staigā sava Dieva priekšā, tad tu būsi taisns.
2. Un Es celšu derību starp Sevi un tevi, un Es tevi vairodams vairošu.
3. Tad Ābrāms noietās uz sava vaiga, un Dievs sacīja uz viņu:
4. Mana derība ar tevi ir šī: tu būsi par tēvu daudzām tautām.
5. Un tavu vārdu turpmāk nebūs saukt: Ābrāms, bet tavam vārdam būs būt: Ābrahāms, jo par daudz tautu tēvu Es tevi esmu nolīcis.
6. Un Es tevi darīšu ļoti auglīgu, un daudzām tautām un ķēniņiem būs nākt no tevis.
7. Un Es uzcelšu Savu derību starp Sevi un starp tevi un taviem pēcnācējiem pēc tevis, uz cilšu ciltīm par mūžīgu derību un būšu par Dievu tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis.
8. Un Es tev un taviem pēcnācējiem došu šo zemi, kurā tu miti kā svešinieks, visu Kānaāna zemi par mūžīgu īpašumu; un Es tiem būšu par Dievu.
9. Un Dievs sacīja uz Ābrahāmu: Bet tu sargā Manu derību, tāpat tavi pēcnācēji uz cilšu ciltīm pēc tevis.
10. Bet tā ir Mana derība starp Mani un tevi un taviem pēcnācējiem pēc tevis, ka jātop apgraizītam ikvienam vīram.
11. Un apgraizītai jātop jūsu miesas priekšāda, un tā lai ir derības zīme starp Mani un starp jums.
12. Astoņu dienu vecumā ikviens no vīriešu kārtas jūsu vidū lai top apgraizīts uz cilšu ciltīm; ikviens, kas mājās dzimis, un ikviens, ko tu par savu naudu esi pircis no visiem tiem svešinieku bērniem, kas nav no taviem pēcnācējiem.
13. Patiesi, apgraizītiem jātiek visiem, kas tavā namā dzimuši un kas par naudu ir pirkti; lai Mana derība pie jūsu miesām ir mūžīga derība.
14. Bet neapgraizītais no vīriešu kārtas, kam miesas priekšāda nav apgraizīta, tā dzīvība ir izdzēsta no viņa tautas, Manu derību tas ir laužis.
15. Un Dievs sacīja uz Ābrahāmu: Tavas sievas vārds turpmāk lai nav Sāraja, bet Sāra lai ir viņas vārds.
16. Jo Es to svētīšu un no viņas tev došu dēlu; Es viņu tā svētīšu, ka viņa kļūs par tautām un tautu ķēniņi celsies no tās.
17. Un Ābrahāms noietās uz sava vaiga, pasmējās un domāja savā sirdī: kā tad simts gadus vecam vēl var bērni būt, un kā Sāra, kurai ir deviņdesmit gadu, varētu vēl dzemdēt?
18. Un Ābrahāms sacīja uz Dievu: Ka tik Ismaēls Tavā priekšā paliktu pie dzīvības.
19. Un Dievs sacīja: Nē, Sāra, tava sieva, dzemdēs dēlu, un tu sauksi viņa vārdu: Īzāks, un Es celšu Savu derību ar viņu par mūžīgu derību ar viņa pēcnācējiem pēc viņa.
20. Bet par Ismaēlu Es tevi esmu uzklaušījis; Es svētīšu arī viņu; Es likšu tam būt auglīgam un viņu ļoti, ļoti vairošu; divpadsmit valdnieki viņam tiks dzemdēti; un Es viņu darīšu par lielu tautu.
21. Bet Savu derību Es celšu ar Īzāku, ko tev dzemdēs Sāra šinī laikā nākamajā gadā.
22. Un, kad Dievs beidza ar Ābrahāmu runāt, Viņš uzbrauca no Ābrahāma uz debesīm.
23. Tad Ābrahāms ņēma Ismaēlu, savu dēlu, un visus viņa namā dzimušos un visus par naudu pirktos, ikvienu, kas vīriešu kārtas Ābrahāma namā, un apgraizīja viņu miesu priekšādas tanī pašā dienā, kā Dievs to viņam bija sacījis.
24. Un Ābrahāmam bija deviņdesmit deviņi gadi, kad miesu priekšādas tika apgraizītas.
25. Un Ismaēls, viņa dēls, bija trīspadsmit gadu vecs, kad viņa miesas priekšāda tika apgraizīta.
26. Tanī pašā dienā tika apgraizīti Ābrahāms un viņa dēls Ismaēls.
27. Un ikviens vīrs viņa namā, gan viņa namā dzimušais, gan par naudu pirktais no svešinieku bērniem, tika apgraizīts līdz ar viņu.

1. Un Tas Kungs parādījās viņam pie Mamres ozoliem, kad tas dienas tveicē sēdēja savas telts durvīs.
2. Un viņš pacēla savas acis un skatījās, un raugi, trīs vīri stāvēja viņa priekšā.
3. Tos ieraudzījis, viņš steidzās tiem pretim no telts durvīm, noliecās līdz zemei un sacīja: Mans Kungs, ja es esmu atradis labvēlību tavās acīs, tad, lūdzams, neej savam kalpam garām.
4. Es likšu atnest drusku ūdens, ko nomazgāt kājas, tad apmetieties zem šī koka.
5. Un es dabūšu kumosu maizes, ka jūs varat savas sirdis stiprināt, pēc jūs varat atkal doties ceļā, jo kādā citā nolūkā tad jūs būtu iegriezušies pie sava kalpa? Un tie teica: Labi, dari, kā tu esi sacījis.
6. Un Ābrahāms iesteidzās teltī pie Sāras un sacīja: Steidzies, paņem trīs mērus miltu no smalkajiem miltiem, iejauc tos un taisi plāceņus.
7. Un Ābrahāms skrēja pie lopiem un paņēma labu un mīkstu telēnu un deva to puisim, steidzinādams to sagatavot.
8. Tad viņš paņēma raudzētu un svaigu pienu un sagatavoto teļu un cēla to viņiem priekšā, bet pats viņš stāvēja pie viņiem zem koka, kamēr viņi ēda.
9. Un tie sacīja viņam: Bet kur ir Sāra, tava sieva? Viņš atbildēja: Lūk, teltī.
10. Bet tas sacīja: Es atgriezīšos pie tevis pēc gada šinī laikā, un redzi, tavai sievai Sārai būs dēls. Bet Sāra stāvēja, klausīdamās pie telts durvīm, kas bija aiz viņiem.
11. Bet Ābrahāms un Sāra bija jau padzīvojuši, gados veci, un Dievs Sārai jau bija pārtraucis tās norises, kas sievietēm mēdz būt.
12. Un tad Sāra smējās pie sevis, sacīdama: Pēc tam kad es esmu sākusi novecot, lai es vēl iedegtos? Un mans kungs jau ir vecs.
13. Un Tas Kungs sacīja uz Ābrahāmu: Kāpēc tad Sāra smējās, sacīdama: vai es patiešām vēl dzemdēšu, veca būdama?
14. Vai Tam Kungam kaut kas būtu neiespējams? Noliktā laikā Es atgriezīšos pie tevis nākamā gadā, un Sārai būs dēls.
15. Un Sāra meloja, teikdama: Es neesmu smējusies, - jo viņai bija bailes. Bet Viņš sacīja: Kā tad ne - tu smējies.
16. Un tie vīri cēlās no turienes un devās uz Sodomas pusi, un Ābrahāms gāja ar viņiem, tos pavadīdams.
17. Un Tas Kungs sacīja: Vai Man no Ābrahāma būs slēpt, ko Es gribu darīt?
18. Jo Ābrahāmam būs tapt par lielu un varenu tautu, un viņā būs svētītas visas zemes tautas.
19. Es esmu viņu izredzējis, lai viņš saviem bērniem pavēl un savam namam pēc viņa, ka tie sargā Tā Kunga ceļu, lai darītu taisnību un tiesas, ka Tas Kungs liktu nākt pār Ābrahāmu tam, ko Viņš ir sacījis viņam.
20. Un Tas Kungs sacīja: Brēkšana par Sodomu un Gomoru patiešām ir liela, un viņu apgrēcība ir ļoti smaga.
21. Es iešu un lūkošu, vai viņi ir darījuši pēc tās brēkšanas, kas aizsniegusi Mani, vai ne; to Es gribu uzzināt.
22. Un vīri nogriezās no turienes un gāja uz Sodomu; bet Ābrahāms stāvēja vēl Tā Kunga vaiga priekšā.
23. Un Ābrahāms tuvojās Viņam un sacīja: Vai Tu tiešām gribi iznīcināt taisno kopā ar bezdievīgo?
24. Varbūt atrastos piecdesmit taisnie šinī pilsētā? Vai Tu tiešām iznīcināsi tos un nesaudzētu šo vietu to piecdesmit taisno dēļ, kas ir viņas vidū?
25. Nemūžam Tu tā nedarīsi, ka liksi mirt taisnajam ar bezdievi, ka taisnais būtu līdzīgs bezdievim. Nemūžam! Vai visas pasaules soģis nedarīs taisni?
26. Un Tas Kungs sacīja: Ja Es Sodomas pilsētā atradīšu piecdesmit taisnus, Es saudzēšu visu šo vietu viņu dēļ.
27. Un Ābrahāms atbildēja un sacīja: Es esmu uzdrošinājies runāt ar savu Kungu, lai gan es esmu pīšli un pelni.

28. Varbūt pieci iztrūkst no piecdesmit taisniem, vai Tu tad arī šo piecu dēļ iznīcinātu visu pilsētu?
Un Viņš sacīja: Nē, Es neiznīcināšu, ja atradīšu tur četrdesmit piecus.
29. Un tas turpināja runāt ar Viņu un sacīja: Var būt, ka tiek atrasti tur četrdesmit. Un Viņš sacīja: Nē, Es to nedarīšu šo četrdesmit dēļ.
30. Un tas sacīja: Lūdzams, nedusmojies, mans Kungs, ka es gribu runāt; varbūt tur atrastos trīsdesmit? Un Viņš sacīja: Es to nedarīšu, ja tur atrastos trīsdesmit.
31. Un tas sacīja: Es esmu uzdrošinājies runāt ar savu Kungu; varbūt tur atrastos divdesmit? Un Viņš sacīja: Es to neizpostīšu šo divdesmit dēļ.
32. Un tas sacīja: Kaut nedusmotos mans Kungs. Es runāšu vēl reizi; varbūt atrastos tikai desmit? Un Viņš atbildēja: Es to neizpostīšu šo desmit dēļ.
33. Un Tas Kungs aizgāja, kad bija beidzis runāt ar Ābrahāmu. Bet Ābrahāms atgriezās savā vietā.

1. Un divi eņģeļi nonāca vakarā Sodomā, bet Lats dzīvoja Sodomas pievārtē. Un, tos ieraudzījis, Lats cēlās viņu priekšā un palocījās ar savu vaigu līdz zemei.
2. Un viņš sacīja: Dariet man patikšanu, mani kungi, un ņemiet sava kalpa namā naktsmājas, mazgājiet savas kājas un atpūties; pēc tam, rītā cēlušies, ejiet savu ceļu. Bet tie teica: Nē, mēs pārnakšnosim laukā uz ielas.
3. Bet viņš tos lūgdams lūdza, un tie iegriezās pie viņa un iegāja viņa namā, un viņš tiem sarīkoja dzīres un cepa neraudzētas maizes, un tie ēda.
4. Vēl tie nebija apgūlušies, kad Sodomas pilsētas vīri aplenca namu, zēni un sirmgalvj, visādi ļaudis no visām malām.
5. Un tie aicināja Latu ārā un sacīja: Kur ir tie vīri, kas pie tevis iegriezās naktī? Liec tiem iznākt ārā pie mums; un mēs iepazīsim tos.
6. Un Lats izgāja pie viņiem ārā, vārtos, durvis aizbultēdams aiz sevis, un sacīja:
7. Brāļi, nedariet taču tādu grēku!
8. Redziet, man ir divas meitas, kuras neviens nav atzinis; es likšu viņām iznākt pie jums, un jūs varat tām darīt, kā jums labpatīk, tikai tiem vīriem nedariet nekā, tāpēc ka tie nākuši mana jumta pavēnī.
9. Bet viņi teica: Ej nost. Un tie pretojās: Šis viens ir atnācis kā svešinieks, un nu viņš grib tiesāt? Tagad mēs tev vairāk ļauna darīsim kā tiem.
10. Un tie uzmācās ar varu šim vīram Latam un grasījās durvis atlauzt. Bet tie vīri izstiepa savas rokas un ievilka Latu pie sevis namā, un durvis tie aizbultēja.
11. Bet tie, kas atradās nama vārtos, tika sisti ar aklumu, gan mazie, gan lielie, tā ka tie nevarēja vārtus pat atrast.
12. Un vīri sacīja Latam: Vai tev te vēl ir kāds znots vai dēli, vai meitas, vai cits kāds, kas pieder tev šinī pilsētā? Izved tos no šīs vietas.
13. Mēs gribam izpostīt šo vietu, jo liela brēkšana par to nākusi Tā Kunga priekšā, un Tas Kungs mūs ir sūtījis to izpostīt.
14. Un Lats izgāja un runāja ar saviem znotiem, kas gribēja viņa meitas ņemt, un sacīja: Celieties, ejiet prom no šīs pilsētas, jo Tas Kungs šo pilsētu izpostīs. Bet viņš likās savu znotu acīs smieklīgs.
15. Un, tiklīdz rīts ausa, eņģeļi skubināja Latu, teikdami: Celies, ņem savu sievu un abas savas meitas, kas atrodas še, ka tu neej bojā šīs pilsētas nozieguma dēļ.
16. Bet viņš vēl kavējās. Tad tie vīri satvēra viņu pie rokas, tāpat viņa sievu un abas viņa meitas, tāpēc ka Tas Kungs gribēja viņus pataupīt, un tie viņu izveda un atstāja ārpus pilsētas.
17. Un notika, kad tie bija viņu izveduši ārā, kāds sacīja: Izglāb savu dzīvību, neskaties atpakaļ un nepaliec visā šinī apgabalā stāvam, glābies kalnos, ka tu netiktu iznīcināts.
18. Un Lats sacīja viņiem: Nē jel, mans Kungs.
19. Redzi, Tavs kalps ir atradis labvēlību Tavās acīs, un Tu man esi lielu žēlastību parādījis, saglabādams manu dzīvību, bet es nevaru glābties kalnos; es miršu, iekāms ļaunums mani sasniegs.
20. Lūk, te tuvumā ir kāda pilsēta, kur es varētu glābties, es tanī gribu paglābties, tā ir tik maza. Tur es būtu glābts.
21. Un Viņš sacīja tam: Lūk, Es paklausīšu tevi arī šinī lietā; Es neizpostīšu šo pilsētu, par kuru tu esi runājis.
22. Steidzies, glābies tur, jo Es nevaru nekā darīt, iekāms tu neesi tur nonācis. Tāpēc tās pilsētas vārds ir Coāra.
23. Saule uzlēca pār zemi, kad Lats nonāca Coārā.
24. Bet Tas Kungs lika līt sēram un ugunij pār Sodomu un Gomoru no Tā Kunga, no debesīm.
25. Un Viņš izpostīja šīs pilsētas un visu apgabalu un visus pilsētas iedzīvotājus, arī zemes augus.
26. Bet viņa sieva paskatījās atpakaļ un kļuva par sāls stabu.
27. Un Ābrahāms cēlās no rīta, lai dotos uz to vietu, kur Tā Kunga priekšā bija stāvējis.
28. Un viņš skatījās uz Sodomu un Gomoru un visu tā apgabala apkārtni, un redzi, no zemes pacēlās

dūmi, it kā kāda cepla dūmi.

29. Pēc šī apgabala pilsētu izpostīšanas Dievs pieminēja Ābrahāmu, un Viņš izveda Latu no šīs posta vietas, kad Viņš tās pilsētas bija izpostījis, kurās Lats bija dzīvojis.

30. Un Lats atstāja Coāru un dzīvoja kalnā, un abas viņa meitas kopā ar viņu, jo viņam bija bailes dzīvot Coārā. Un viņš ar abām savām meitām apmetās alā.

31. Un tad pirmdzimtā sacīja jaunākai: Mūsu tēvs ir vecs, un neviena vīra nav virs zemes, kas varētu nākt pie mums, kā tas ir virs zemes parasts.

32. Lai ejam un dodam savam tēvam vīnu dzert un lai tad guļamies pie sava tēva, lai no sava tēva mums būtu pēcnācēji.

33. Un viņas naktī savu tēvu piedzirdīja ar vīnu. Un pirmdzimtā gāja un apgūlās pie sava tēva, bet viņš nepamanīja nedz viņas apgulšanos, nedz viņas piecelšanos.

34. Un nākamajā dienā pirmdzimtā sacīja jaunākai: Lūk, es vakar esmu gulējusi ar savu tēvu. Dosim viņam vīnu dzert arī šodien, ej tad tu un guli pie viņa, lai mums būtu pēcnācēji no sava tēva.

35. Un viņas piedzirdīja arī šinī naktī savu tēvu ar vīnu, un jaunākā cēlās un apgūlās pie viņa. Bet viņš nepamanīja nedz viņas apgulšanos, nedz viņas piecelšanos.

36. Tā abas Lata meitas kļuva grūtas no sava tēva.

37. Un pirmdzimtā dzemdēja dēlu un nosauca viņa vārdu: Moābs, tas ir moābiešu tēvs līdz šai dienai.

38. Un arī jaunākā dzemdēja dēlu un nosauca viņa vārdu: Ben-Ammi. Viņš ir amoniešu tēvs līdz šai dienai.

1. No turienes Ābrahāms devās uz kādu zemi dienvidos, kur apmetās dzīvot starp Kedemu un Šūru un uzkavējās kā svešinieks Gerārā.
2. Un Ābrahāms sacīja par Sāru, savu sievu: Tā ir mana māsa. Tad Gerāras ķēniņš Abimelehs sūtīja un paņēma viņu.
3. Bet Dievs naktī parādījās Abimeleham kādā sapnī un sacīja tam: Redzi, tev jāmirst tās sievas dēļ, kuru tu esi paņēmis, jo viņa ir precēta sieva.
4. Bet Abimelehs nebija tai tuvojies, un viņš sacīja: Tu, Kungs, taču neizdeldēsi nevainīgus ļaudis!
5. Vai viņš neteica man: tā ir mana māsa? - Bet viņa pati taču arī teica: tas ir mans brālis. - Sirds nevainībā un tīrām rokām es to esmu darījis.
6. Un Dievs sacīja viņam sapnī: Arī Es zinu, ka tu ar nevainīgu sirdi to esi darījis, un Es pats atturēju tevi, ka tu negrēko pret Mani, tāpēc Es tevi pasargāju, ka tu viņu neaiztiki.
7. Bet tagad atdod šo sievu viņas vīram, jo viņš ir pravietis, viņš lai aizlūdz par tevi, tad tu paliksi dzīvs; bet, ja tu viņu neatdosi, tad zini: tu mirdams mirsi, tu un viss, kas tev pieder.
8. Un Abimelehs no rīta steigšus sasauca savus kalpus un viņiem atklāti izstāstīja visu, kas bija noticis, un vīri ļoti izbijās.
9. Tad Abimelehs ataicināja Ābrahāmu un sacīja viņam: Kāpēc tu to mums esi nodarījis? Vai es kādā lietā pret tevi biju noziedzies, ka tu pār mani un pār manu valsti esi uzlicis tik lielu vainu? Lietas, kādas nedrīkst notikt, tu man esi darījis.
10. Un Abimelehs jautāja Ābrahāmam: Ko tu turēji savā prātā, kad tu to darīji?
11. Ābrahāms sacīja: Es tāpēc runāju, jo domāju, ka šinī vietā nav Dieva bijības un ka viņi nokaus mani manas sievas dēļ.
12. Un, patiešām, viņa ir arī mana māsa - viņa ir mana tēva meita, bet nav manas mātes meita, un viņa ir kļuvusi mana sieva.
13. Un, kad Dievs man lika apkārt klīst projām no savām tēva mājām, tad es sacīju viņai: lai tā ir tava laipnība, kādu tu man parādi, - ikvienā vietā, kurā mēs nonāksim, saki par mani: tas ir mans brālis.
14. Un Abimelehs ņēma liellopus un sīklopus, kalpus un kalpones un deva tos Ābrahāmam un atdeva tam arī viņa sievu Sāru.
15. Un Abimelehs teica: Lūk, mana zeme ir tavā priekšā, dzīvo, kur tavām acīm labi patīk.
16. Bet Sārai viņš sacīja: Redzi, es tūkstoš sudraba gabalus esmu devis tavam brālim; tā lai ir atvaines maksa, lai visi, kas ar tevi, zina, ka tu esi attaisnota.
17. Un Ābrahāms lūdza Dievu, un Dievs dziedināja Abimelehu, viņa sievu, viņa kalpones, ka tās atkal varēja dzemdēt.
18. Jo Dievs bija slēgtin aizslēdzis ikvienu klēpi Abimeleha namā Ābrahāma sievas Sāras dēļ.

1. Bet Tas Kungs Sāru uzlūkoja, kā Viņš to bija teicis; un Tas Kungs darīja Sārai, kā Viņš bija pavēstījis.
2. Un Sāra tapa grūta un dzemdēja dēlu, Ābrahāmam vecam esot, laikā, kādu Dievs iepriekš viņam bija pateicis.
3. Un Ābrahāms nosauca savu dēlu, kas viņam bija piedzimis, ko Sāra viņam dzemdēja, par Īzāku.
4. Un Ābrahāms apgraizīja savu dēlu Īzāku astoņu dienu vecumā, kā Dievs to viņam bija pavēlējis.
5. Bet Ābrahāms bija simts gadu vecs, kad Īzāks, viņa dēls, tam piedzima.
6. Un Sāra sacīja: Dievs man sagādājis apsmieklus; ikviens, kas par to dzirdēs, smiesies par mani.
7. Un viņa teica: Kas gan būtu vēstījis Ābrahāmam: Sāra ir bērnu zīdītāja. Jo viņa vecumā es esmu dzemdējusi viņam dēlu.
8. Un bērns auga un tika atšķirts no krūts. Ābrahāms sarīkoja lielas dzīres tai dienā, kad Īzāku atšķīra no krūts.
9. Un Sāra redzēja kalpones, ēģiptietes Hagaras, dēlu Ismaēlu, kuru viņa bija dzemdējusi Ābrahāmam, smejamies.
10. Un viņa sacīja Ābrahāmam: Padzen šo kalponi un viņas dēlu, lai šīs kalpones dēls nebūtu mantinieks kopā ar manu dēlu Īzāku.
11. Bet šis vārds ļoti nepatika Ābrahāmam sava dēla dēļ.
12. Un Dievs runāja uz Ābrahāmu: Lai tas nav netīkami tavam prātam nedz zēna dēļ, nedz arī tavas kalpones dēļ: paklausī Sārai visās lietās, kā viņa tev saka, jo no Īzāka tiks dēvēti tavi pēcnācēji.
13. Bet arī šīs kalpones dēlu Es darīšu par tautu, jo tas ir tavs dzimums.
14. Un Ābrahāms nākamā rītā cēlās, lai dotos ceļā; viņš paņēma maizi un ūdens trauku un deva tos Hagarai un lika uz viņas pleciem arī zēnu, un aizraidīja viņu; un viņa aizgāja un klīda pa Bēršebas tuksnesi.
15. Un ūdens izsīka traukā, un viņa pameta zēnu zem kāda krūma.
16. Un pati aizgāja un apsēdās gabalu nost, apmēram bultas šāvienu attālumā, jo tā sacīja: Es nevaru noraudzīties zēna miršanā. Viņa apsēdās pretī un pacēla savu balsi un raudāja.
17. Un Dievs dzirdēja zēna balsi, un Dieva eņģelis sauca Hagarai no debesīm un sacīja uz to: Kas tev, Hagar? Nebīsties, jo Dievs ir dzirdējis zēna balsi no tās vietas, kur viņš atrodas.
18. Celies, paņem zēnu un turi to stingri pie rokas, jo Es to gribu darīt par lielu tautu.
19. Un Dievs atdarīja viņas acis, ka tā ieraudzīja ūdens avotu; un viņa aiztecēja, piepildīja ūdens trauku ar ūdeni un deva zēnam padzerties.
20. Un Dievs bija ar zēnu, un tas pieauga un apmetās tuksnesī, un kļuva par strēlnieku.
21. Un viņš mita Pāranas tuksnesī, un viņa māte tam paņēma sievu no Ēģiptes zemes.
22. Un ap šo laiku notika, ka Abimelehs un Pikols, viņa karaspēka virsnieks, sacīja Ābrahāmam: Dievs ir ar tevi visās lietās, ko tu dari.
23. Bet tagad apstiprini man šeit ar zvērestu pie Dieva, ka tu nelauzīsi uzticību nedz man, nedz maniem bērniem, nedz maniem bērnu bērniem, ka to žēlastību, kādu es tev esmu parādījis, arī tu gribi parādīt man un visai zemei, kurā tu dzīvo kā svešinieks.
24. Un Ābrahāms atbildēja: Es zvērēšu.
25. Un Ābrahāms pārmeta Abimeleham par ūdens aku, kuru Abimeleha kalpi bija atņēmuši.
26. Abimelehs atbildēja: Es nezinu, kas to ir darījis; tu arī man to neesi sacījis, un es līdz šai dienai to nebiju dzirdējis.
27. Bet Ābrahāms paņēma sīklopus un liellopus un deva tos Abimeleham. Un abi noslēdza derību.
28. Un Ābrahāms nolika savrup septiņus jērus.
29. Un Abimelehs prasīja Ābrahāmam: Ko nozīmē šie septiņi jēri, kurus tu esi nolīcis savrup?
30. Viņš atbildēja: Lai tu šos septiņus jērus paņemtu no manas rokas, lai tā būtu man liecība, ka es šo aku esmu racis.
31. Tāpēc viņš šo vietu nosauca: Bēršeba, jo šinī vietā abi apmainījās zvērestiem.
32. Un viņi noslēdza derību pie Bēršebas. Un Abimelehs un Pikols, viņa karaspēka virsnieks, cēlās un

atgriezās filistiešu zemē.

33. Un Ābrahāms dēstīja tamarisku Bēršebā un piesauca Tā Kunga, mūžīgā Dieva, Vārdu.

34. Un Ābrahāms dzīvoja kā svešinieks filistiešu zemē daudz gadu.

1. Un notika, ka pēc šīm lietām Dievs pārbaudīja Ābrahāmu un viņam sacīja: Ābrahām! Un tas atbildēja: Te es esmu.
2. Tad Viņš teica: Ņem savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku, un ej uz Morija zemi un upurē to tur par dedzināmo upuri uz kāda no kalniem, kuru Es tev norādīšu.
3. Un Ābrahāms no rīta posās ceļam; apsegloja savu ēzeli, paņēma sev līdzī divus savus puisus, kā arī savu dēlu Īzāku; sacirta malku dedzināmam upurim un devās uz to vietu, kuru Dievs viņam bija norādījis.
4. Un trešajā dienā Ābrahāms pacēla savas acis un ieraudzīja to vietu iztālēm.
5. Un Ābrahāms sacīja saviem puisiem: Palieciēt jūs ar ēzeli šeit. Bet es ar zēnu gribu iet turp, un mēs gribam pielūgt, bet pēc tam atkal atgriezīsimies pie jums.
6. Un Ābrahāms paņēma dedzināmo malku un to uzlika Īzākam, savam dēlam, bet pats savā rokā ņēma uguni un nazi, un abi soļoja viens otram līdzās.
7. Tad Īzāks sacīja Ābrahāmam, savam tēvam: Mans tēvs! Un viņš sacīja: Te es esmu, mans bērns. Tas sacīja: Te ir uguns un malka, bet kur tad ir upurējamais jērs?
8. Ābrahāms sacīja: Gan Dievs pats izraudzīs sev jēru upurim, mans dēls. Un abi soļoja viens otram līdzās.
9. Un tie nonāca līdz vietai, kādu tam Dievs bija noteicis, un Ābrahāms uzcēla tur altāri, sakārtoja malku, sasēja savu dēlu Īzāku un uzcēla to uz altāra virs malkas.
10. Un Ābrahāms izstiepa savu roku un satvēra nazi, lai nokautu savu dēlu.
11. Bet Dieva eņģelis no debesīm sauca viņam: Ābrahām! Ābrahām!
12. Bet tas sacīja: Te es esmu. Un viņš sacīja: Neizstiep savu roku pret savu dēlu un nedari tam it nekā, jo tagad Es zinu, ka tu bīsties Dieva un neesi taupījis savu vienīgo dēlu Manis labad.
13. Un Ābrahāms pacēla savas acis un ieraudzīja aunu aiz sevis, kas ar saviem ragiem bija saķēries krūmājos, un Ābrahāms piegāja klāt, paņēma aunu un nolika to par dedzināmo upuri sava dēla vietā.
14. Un Ābrahāms nosauca šīs vietas vārdu: Jahve-jire. Tā vēl šodien mēdz teikt: uz kalna Dievs izredz.
15. Tad Dieva eņģelis sauca Ābrahāmu otrreiz no debesīm
16. un sacīja: Es esmu zvērējis, saka Tas Kungs, ka tāpēc, ka tu to esi darījis un neesi taupījis savu vienīgo dēlu,
17. Es tevi svētīdams svētīšu un vairodams vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes, kā smiltis jūras malā.
18. Un tavi pēcnācēji iekaros tavu ienaidnieku vārtus. Un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas zemes tautas, tāpēc ka tu esi paklausījis Manai balsij.
19. Un Ābrahāms atgriezās pie saviem puisiem, un tie cēlās un gāja kopā uz Bēršebu, un Ābrahāms dzīvoja Bēršebā.
20. Un pēc šiem notikumiem Ābrahāmam tika pateikts: Redzi, arī Milka ir dzemdējusi bērnus Nahoram, tavam brālim:
21. Ucu, viņa pirmdzimto, un Buzu, tā brāli, un Kemuēlu, aramiešu tēvu,
22. arī Kesedu, Hazu, Pildašu, Jidlapu un Betuēlu.
23. Un Betuēls dzemdina Rebeku. Visus šos astoņus dzemdēja Milka Nahoram, Ābrahāma brālim.
24. Un arī viņa blakussieva, vārdā Reuma, dzemdēja dēlus: Tebahu, Gahamu, Tahasu un Maāhu.

1. Un Sārai bija simts divdesmit septiņi gadi, tāds bija Sāras vecums.
2. Un Sāra nomira Kirijat-Arbā, tā ir Hebrona, Kānaāna zemē, un Ābrahāms gāja sērot par Sāru un to apraudāja.
3. Tad Ābrahāms cēlās no sava mirušā apstāvēšanas un sacīja Heta bērniem:
4. Es kā svešinieks dzīvoju pie jums; atvēliet man kapa vietu, ka es varētu apglabāt savu mirušo, kas pie manis.
5. Un Heta bērni atbildēja Ābrahāmam, sacīdami tam:
6. Uzklāsi mūs, kungs! Tu esi Dieva paaugstināts mūsu vidū, labākajā no mūsu kapu vietām apglabā savu mirušo. Neviens no mums tev neliēs savu kapu, ka tu nevarētu apglabāt savu mirušo.
7. Un Ābrahāms cēlās un zemu palocījās tās zemes iedzīvotāju, Heta bērnu, priekšā.
8. Un viņš sacīja viņiem, teikdams: Ja tas jums pa prātam, ka es apglabāju savu mirušo, kas pie manis, tad klausiet jel mani un griezieties manis labā pie Efrona, Cohara dēla,
9. ka viņš man dotu alu Makpelā, kas viņam pieder un atrodas viņa tīrums galā. Par pilnu samaksu lai viņš dod to man jūsu klātbūtnē par kapa vietu.
10. Bet Efrons atradās turpat starp Heta bērniem. Un hetietis Efrons atbildēja Ābrahāmam, visiem Heta bērniem, kas bija ienākuši pa pilsētas vārtiem, dzirdot:
11. Ne tā, kungs. Klausī mani. Es tev atdošu tīrumu un alu, kas tanī; es tev to dāvinu, savu brāļu klātbūtnē es tev to dāvinu, apglabā savu mirušo.
12. Un Ābrahāms palocījās tās zemes iedzīvotāju priekšā
13. un sacīja Efronam, tās zemes iedzīvotājiem dzirdot: Ja tu gribi būt mans draugs, tad klausies: es tev došu samaksu par tīrumu, pieņem to no manis, lai es tur varu apglabāt savu mirušo.
14. Tad Efrons atbildēja Ābrahāmam, sacīdams:
15. Kungs, uzklāsi mani: maksa par zemi - četri simti sudraba seķeļu; ko tas gan nozīmē mūsu starpā! Apglabā, lūdzams, savu mirušo.
16. Un Ābrahāms paklausīja Efronam un nosvēra Efronam naudu, kādu tas bija minējis, Heta bērniem dzirdot, - četri simti sudraba seķeļu pēc parastās tirgus vērtības.
17. Tā Ābrahāma īpašumā nonāca tīrums pie Makpelas iepretim Mamrei - tīrums līdz ar alu, kas tanī, līdz ar visiem kokiem, kas atradās tīrumā, visās tā robežās, -
18. visu Heta bērnu klātbūtnē, kas vien tās pilsētas vārtos bija sapulcējušies.
19. Un Ābrahāms apglabāja savu sievu Sāru tanī alā, kas atrodas Makpelas tīrumā iepretim Mamrei, tas ir, Hebronai, Kānaāna zemē.
20. Tā tīrums un ala, kas tanī bija, nonāca Ābrahāma īpašumā no Heta bērniem par kapa vietu.

1. Un Ābrahāms bija vecs, padzīvojis vīrs, un Tas Kungs Ābrahāmu bija svētījis pie visa.
2. Un Ābrahāms teica savam kalpam, sava nama vecākajam, kas pārvaldīja it visu, kas tam piederēja: Liec savu roku zem manas ciskas
3. un zvēri man pie Tā Kunga, debesu Dieva un zemes Dieva, ka tu manam dēlam neņemsi sievu no kānaāniešu meitām, kuru vidū es dzīvoju,
4. bet ka tu iesi uz manu zemi un pie maniem cilts piederīgiem un tur ņemsi sievu manam dēlam Īzākam.
5. Tad kalps sacīja: Varbūt sieva nevēlēsies nākt man līdzī uz šo zemi, vai man tad tavu dēlu aizvest atpakaļ uz zemi, no kuras tu izgāji?
6. Un Ābrahāms sacīja viņam: Sargies, ka tu neaizved manu dēlu turp.
7. Tas Kungs, debesu Dievs, kas mani izvedis no mana tēva nama un no manas dzimtās zemes un kas sacījis man un zvērējis man, sacīdams: taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi,- Tas sūtīs Savu eņģeli tev pa priekšu, kad tu ņemsi manam dēlam sievu no turienes.
8. Bet, ja sieva negribēs tev sekot, tad tu no šī mana zvēresta būsi brīvs, tikai manu dēlu neved turp atpakaļ.
9. Un kalps lika savu roku zem sava kunga Ābrahāma ciskas un zvērēja tam par šo lietu.
10. Un kalps paņēma desmit kamieļus no sava kunga kamieļu pulka un devās ceļā, līdzī paņēmis visādas sava kunga mantas; un viņš cēlās un nonāca Mezopotāmijā Nahora pilsētā.
11. Un viņš lika kamieļiem apmesties pilsētas ārpusē pie akas, pret vakaru, laikā, kad ūdens smēlējās mēdza nākt,
12. un sacīja: Kungs, mana kunga Ābrahāma Dievs, liec, lai man šodien veicas, un parādi žēlastību manam kungam Ābrahāmam.
13. Lūk, te es stāvu pie ūdens avota, un pilsētas iedzīvotāju meitas nāks smelt ūdeni.
14. Tad lai notiek, ka tā meita, kurai es teikšu: padod savu trauku, es gribu dzert, - un kura sacīs: dzer, un es padzirdīšu arī tavus kamieļus, - būtu tā, kuru Tu esi novēlējis Savam kalpam Īzākam, un pēc tā es zinātu, ka Tu esi žēlastību parādījis manam kungam.
15. Un notika, iekāms viņš bija beidzis runāt, ka nāca Rebeka; viņa bija meita Betuēlam, kas bija Milkas un Ābrahāma brāļa Nahora dēls, un tai uz pleca bija ūdens trauks.
16. Un meita bija ļoti skaista izskata jaunava, un to neviens nebija aizticis, un tā nokāpa akā, pildīja savu ūdens trauku ar ūdeni un kāpa ārā.
17. Un kalps skrēja tai pretim un sacīja: Ļauj man drusku nodzerties no tava trauka.
18. Tad viņa atbildēja: Dzer, mans kungs! Veikli viņa nolaida trauku savā rokā un dzirdīja viņu.
19. Un, kad viņa bija beigusi dot viņam dzert, tā teica: Es pasmelšu arī taviem kamieļiem, līdz tie būs padzēruši.
20. Un tā steidzās un izlēja savu trauku dzirdināmā silē un tecēja vēlreiz uz avotu, lai smeltu no jauna, un tā smēla visiem viņa kamieļiem.
21. Bet vīrs noraudzījās viņā klusēdams, lai dabūtu zināt, vai Tas Kungs līcis izdoties viņa ceļam vai ne.
22. Un, lūk, kad kamieļi bija beiguši dzert, vīrs paņēma zelta pieres sprādzi pusseķeļa svarā un divas zelta rokassprādzes viņas rokām desmit seķeļu svarā
23. un sacīja: Kā meita tu esi? Un saki man - vai tava tēva namā ir vieta, kur mēs varētu pārnakšņot?
24. Un tā atbildēja: Es esmu Betuēla, Milkas dēla, meita, kuru tā dzemdēja Nahoram.
25. Un viņa sacīja tam: Gan salmu, gan siena mums ir daudz, kā arī vietas pārnakšņošanai.
26. Tad tas vīrs zemu noliecās un pielūdza To Kungu
27. un sacīja: Slavēts lai Tas Kungs, mana kunga Ābrahāma Dievs, kas Savu žēlastības solījumu nav aizmīrsis un nav atrāvis Savu uzticību manam kungam; taisnā ceļā Tas Kungs mani ir novedis mana kunga brāļa namā!
28. Bet jaunava skrēja un paziņoja mātei mājās, kas bija noticis.
29. Un Rebekai bija brālis, vārdā Lābans, un Lābans steidzās pie vīra ārā pie avota.

30. Bet, kad tas ieraudzīja pieres sprādzi un rokassprādzes uz savas māsas rokām un dzirdēja savas māsas Rebekas stāstu: tā un tā tas vīrs ar mani runājis,- tad tas izgāja pie šī vīra. Bet tas stāvēja pie kamieļiem pie akas, un Lābans teica:

31. Nāc iekšā, tu, Tā Kunga svētītais! Kādēļ tu gribi ārā stāvēt? Jo es esmu uzposis namu un vietu kamieļiem.

32. Un vīrs devās uz māju, viņi noseģloja kamieļus un deva salmus un sienu kamieļiem, arī ūdeni, lai tas nomazgātu savas kājas, tāpat arī vīriem, kas bija ar viņu, kāju mazgāšanai.

33. Bet, kad viņam lika priekšā ēdienu, viņš sacīja: Es neēdīšu, pirms nebūšu pateicis, kādā lietā es esmu še. Tie sacīja: Runā!

34. Viņš sacīja: Es esmu Ābrahāma kalps.

35. Un Tas Kungs manu kungu ir bagāti svētījis, tas ir audzis augumā, jo Viņš tam ir devis sīklopus un liellopus, sudrabu un zeltu, kalpus un kalpones, kamieļus un ēzeļus.

36. Un mana kunga sieva Sāra dzemdējusi manam kungam dēlu, kad tas jau bija sirmgalvis. Tam viņš novēlējis visu, kas tam ir.

37. Un mans kungs lika man zvērēt, piekodinādams: tev nebūs manam dēlam sievu ņemt no Kānaāna meitām, kaut arī es dzīvoju viņa zemē.

38. Bet tev būs noiet uz mana tēva namu un manu cilti, lai manam dēlam gūtu sievu.

39. Es iebildu savam kungam: varbūt šī sieva nesekos man?

40. Tad viņš sacīja man: Tas Kungs, kura priekšā esmu staigājis, - Viņš sūtīs Savu eņģeli tev līdzī un liks tavam ceļam labi izdoties, ka tu varēsi manam dēlam gūt sievu no manas cilts un no mana tēva nama.

41. Tikai tad tu būsi atbrīvots no sava zvēresta, ja tu gan nonāksi pie manas cilts, bet tie tev to nedotu; tad tu būsi no zvēresta solījuma brīvs.

42. Un es šodien nonācu pie akas un sacīju: Kungs, mana kunga Ābrahāma Dievs, ja Tu gribi būt tas, kas manam ceļam ļaus sekmēties, kuru esmu uzņēmies,-

43. redzi, es stāvu te pie ūdens avota,- lai tad notiktu, ka tā jaunava, kura iznāks smelt ūdeni un kurai es teikšu: dod, lūdzama, man nodzerties no sava trauka,-

44. lai viņa man atbildētu: dzer, un arī tavus kamieļus es gribu dzirdīt,- ir tā sieva, kuru Tas Kungs ir izraudzījis mana kunga dēlam.

45. Un, iekāms es biju beidzis savā sirdī tā spriest, redzi, nāca Rebeka, un trauks tai bija uz viņas pleca, un viņa nokāpa akā un smēla ūdeni, bet es viņai sacīju: dod, lūdzu, arī man dzert.

46. Tad tā steidzās un nolaida trauku un sacīja: dzer, un arī taviem kamieļiem es došu dzert. Un es dzēru, un arī manus kamieļus tā dzirdīja.

47. Tad es jautāju viņai un sacīju: kā meita tu esi? Un tā atbildēja: Milkas. Un es liku viņai pieres sprādzi pie vaiga un rokassprādzes ap viņas rokām.

48. Es zemu noliecos un pielūdzu To Kungu, un es slavēju To Kungu, mana kunga Ābrahāma Dievu, kas mani bija vadījis pa taisnu ceļu, lai ņemtu brāļa meitu mana kunga dēlam par sievu.

49. Bet tagad, ja jūs patiesi gribat mīlestību un uzticību parādīt manam kungam, sakiet man to; un, ja ne, sakiet arī to man, lai es varētu doties pa labi vai pa kreisi.

50. Un Lābans un Betuēls atbildēja un sacīja: No Tā Kunga tas ir nācis - mēs nevaram tev teikt ne labu, ne ļaunu.

51. Lūk, Rebeka stāv tavā priekšā; ņem to un ej. Un viņa lai ir Tava kunga dēla sieva, kā Tas Kungs to ir gribējis.

52. Un notika, kad Ābrahāma kalps dzirdēja viņu vārdus, viņš metās zemē Tā Kunga priekšā.

53. Pēc tam tas izņēma visas sudraba un visas zelta dārglietas un drēbes un deva tās Rebekai; viņš deva dārgas dāvanas arī viņas brālim un viņas mātei.

54. Un viņi ēda un dzēra - viņš un arī tie vīri, kas bija ar viņu, un tie palika pa nakti; un tie cēlās no rīta, un viņš sacīja: Atlaid mani pie mana kunga.

55. Bet viņas brālis un viņas māte sacīja: Ļauj, lai meitene paliek kādas pāris desmit dienas vēl pie mums, pēc tu varēsi iet.

56. Bet viņš sacīja tiem: Neaizturiet mani! Tas Kungs manam ceļam ir licis labi izdoties, atlaidiet

mani, ka es noeimu pie sava kunga.

57. Tad tie sacīja: Ataicināsim meiteni un jautāsim viņai.

58. Un viņi pasauca Rebeku un jautāja viņai: Vai tu gribi sekot šim vīram? Un viņa atbildēja: Es iešu.

59. Un tie atlaida Rebeku un tās aukli, un Ābrahāma kalpu, un tos vīrus, kas tam bija.

60. Un viņi svētīja Rebeku un sacīja viņai: Tu, mūsu māsa, topi par tūkstošu tūkstošiem, un lai tavi pēcnācēji ieņem savu naidnieku vārtus.

61. Un Rebeka cēlās ar savām kalponēm un sēdās uz kamieļiem un jāja aiz kalpa. Tā tas kalps, paņēmis Rebeku, devās ceļā.

62. Bet Īzāks nāca no Lehaj-roi avota, jo viņš bija Negebas iemītnieks.

63. Īzāks ap vakara laiku bija izgājis laukā Dievu pielūgt. Tas pacēla savas acis un ieraudzīja tanī brīdī kamieļus nākam.

64. Un Rebeka pacēla savas acis un, ieraudzījusi Īzāku, nolaidās no kamieļa.

65. Un viņa sacīja kalpam: Kas ir šis vīrs, kas tur staigā pa lauku un nāk mums pretim? Un kalps atbildēja: Tas ir mans kungs.

66. Tad viņa paņēma savu plīvuru un apsedzās.

67. Un kalps izstāstīja Īzākam visu, ko bija darījis.

68. Un Īzāks veda Rebeku uz savas mātes telti, un viņš to ņēma, un tā kļuva viņa sieva, un viņš to mīlēja. Tā Īzāks atguva mieru pēc savas mātes nāves.

1. Ābrahāms atkal ņēma sev sievu, tās vārds bija Ketūra.
2. Un tā viņam dzemdēja Zimranu, Jokšanu, Medaanu, Midiānu, Jisbaku un Suahu.
3. Bet Jokšans dzemdina Sebu un Dedanu, un Dedana pēcnācēji bija asurieši, letusieši un leumieši.
4. Bet Midiāna bērni ir: Eifa un Efers, Hanohs, Abida un Ēlda; visi tie ir Ketūras dzimuma.
5. Un Ābrahāms nodeva visu, kas tam bija, Īzākam.
6. Bet blakussievu bērniem, kas Ābrahāmam bija, Ābrahāms izdalīja dāvanas. Un viņš, vēl dzīvs būdams, šķīra tos no Īzāka, aizsūtīdams viņus pret rītiem uz austrumu zemi.
7. Un šie ir Ābrahāma mūža gadi - viņš piedzīvoja simts septiņdesmit piecus gadus.
8. Un viņš aizmiga un nomira lielā vecumā, pēc nodzīvotas dzīves, sirmgalvis būdams, un tika piepulcināts saviem tēviem.
9. Un Īzāks un Ismaēls, viņa dēli, viņu apglabāja Makpelas alā, kas atrodas hetieša Efrona, Zohāra dēla, tīrumā pretim Mamrei.
10. Tīrumā, kuru Ābrahāms bija pircis no Heta bērniem, Ābrahāms tika apglabāts, un arī Sāra, viņa sieva.
11. Un notika, ka pēc Ābrahāma nāves Dievs svētīja Īzāku, viņa dēlu, un Īzāks apmetās pie Lehaj-roi avota.
12. Šie ir Ābrahāma dēla Ismaēla ciltsraksti; viņu Ābrahāmam dzemdēja Hagara, Sāras ēģiptiešu kalpone.
13. Šie ir Ismaēla dēlu vārdi, pēc viņu ciltīm: Ismaēla pirmdzimtais Nebajots, Kēdars, Adbels un Mibsāms,
14. Misma, Dūma un Masa,
15. Hādads, Tema, Jeturs, Nafiss un Kedma.
16. Tie ir Ismaēla dēli, un tie ir viņu vārdi pēc viņu sētām un nometnēm: divpadsmit vadoni pēc viņu ciltīm.
17. Un šie ir Ismaēla mūža gadi - simts trīsdesmit septiņi gadi, un viņš aizmiga, nomira un tika piepulcināts saviem tēviem.
18. Un viņš mita no Havilas līdz Šūrai, kas ir uz rītiem no Ēģiptes ceļā uz Asuru, iepretim visiem saviem brāļiem viņš bija apmeties.
19. Šie ir Ābrahāma dēla Īzāka ciltsraksti: Ābrahāms dzemdina Īzāku.
20. Un Īzākam bija četrdesmit gadi, kad viņš dabūja par sievu Rebeku no Mezopotāmijas, aramieša Betuēla meitu, aramieša Lābana māsu.
21. Un Īzāks savas sievas dēļ stipri pielūdza Dievu, jo tā bija neauglīga, un Dievs ļāvās pielūgties, un viņa sieva Rebeka kļuva grūta.
22. Un divi bērni rozījās viņas miesās, un viņa sacīja: Vai tam tā būt? Kāpēc gan man tā notiek?
23. Un Tas Kungs viņai atbildēja: Divi tautas ir tavā klēpī, un divi ciltis izraisīsies no tavām miesām. Un cilts sacentīsies ar cilti varas dēļ, un vecākais kalpos jaunākajam.
24. Un, kad viņas dienas piepildījās, lai tā dzemdētu, tad tiešām dvīņi bija tās klēpī.
25. Tad pirmais iznāca, viss sarkans kā spalvains apgērbs, tāpēc tie nosauca viņa vārdu Ēsavs.
26. Bet viņa brālis tam sekoja, un viņa roka bija satvērusi Ēsava papēdi, tāpēc viņa vārdu nosauca: Jēkabs; un Īzāks bija, tiem dzimstot, sešdesmit gadus vecs.
27. Un zēni pieauga, Ēsavs kļuva izveicīgs mednieks, lauku cilvēks, bet Jēkabs bija klusas dabas vīrs un mājoja teltīs.
28. Un Īzāks iemīlēja Ēsavu, jo medījumi bija pēc viņa garšas, bet Rebeka vairāk mīlēja Jēkabu.
29. Un Jēkabs bija izvārījis viru, bet Ēsavs nāca no tīruma un bija izsalcis.
30. Un Ēsavs sacīja Jēkabam: Ļauj man ēst no tā sarkanā, tā sarkanā viruma, jo es esmu izsalcis, - tāpēc to dēvē par Edomu.
31. Tad Jēkabs atbildēja: Pārdod man papriekš savu pirmdzimtību.
32. Un Ēsavs sacīja: Man tā kā tā jāmirst, ko man tur līdz pirmdzimtība?
33. Un Jēkabs sacīja: Zvēri man papriekš. Tad viņš zvērēja un pārdeva Jēkabam savu pirmdzimtību.

34. Bet Jēkabs deva Ēsavam maizi un lēcu virumu, un tas ēda un dzēra un cēlās un aizgāja. Tā Ēsavs nicināja savu pirmdzimtību.

1. Un bads bija tai zemē, pēc pirmā bada, kas bija bijis Ābrahāma laikā, un Īzāks nogāja pie Abimeleha, filistiešu ķēniņa, uz Gerāru.
2. Un Tas Kungs parādījās viņam un sacīja: Nenoej uz Ēģiptes zemi; dzīvo tanī zemē, par kuru Es tev sacīšu.
3. Dzīvo kā svešinieks šinī zemē, un Es būšu ar tevi, un Es tevi svētīšu. Tev un taviem pēcnācējiem Es došu visas šīs zemes, un Es piepildīšu to derību, kuru Es tavam tēvam Ābrahāmam ar zvērestu esmu apsolījis.
4. Un Es vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes un došu taviem pēcnācējiem visas šīs zemes, un tavos pēcnācējos visas zemes tautas tiks svētītas,
5. tāpēc ka Ābrahāms Manai balsij paklausīja un turēja Manus norādījumus un Manas pavēles, Manus likumus un Manu bauslību.
6. Un Īzāks dzīvoja Gerārā.
7. Tad tās vietas iemītnieki vaicāja par viņa sievu. Un viņš atbildēja: Tā ir mana māsa, - jo viņam bija bailes sacīt mana sieva, lai pilsētas vīri nenokautu viņu Rebekas dēļ, jo tā bija skaista.
8. Kad viņš tur bija pavadījis ilgu laiku, tad Abimelehs, filistiešu ķēniņš, reiz skatījās pa logu un ieraudzīja Īzāku smīdinām Rebeku, savu sievu.
9. Un Abimelehs pasauca Īzāku un sacīja: Patiesi, tā taču tava sieva, kā tad tu esi sacījis: tā ir mana māsa. Un Īzāks tam atbildēja: Tāpēc ka es domāju, ka man būs jāmirst viņas dēļ.
10. Un Abimelehs tad sacīja: Kāpēc tu šādas lietas esi mums darījis? Daudz netrūka, lai kāds no šiem ļaudīm būtu gulējis ar tavu sievu. Tu pār mums būtu licis nākt tik lielai vainai!
11. Un Abimelehs pavēlēja visiem ļaudīm, sacīdams: Kas aizskars šo vīru un tā sievu, tam mirtin jāmirst.
12. Un Īzāks sēja tanī zemē un saņēma simtkārtīgu ražu, jo Tas Kungs viņu bija svētījis.
13. Tā šīs vīrs kļuva bagāts un augdams auga bagātībā, līdz kamēr kļuva ļoti bagāts.
14. Viņam piederēja sīklopu ganāmpulki un liellopu ganāmpulki un liels pulks kalpu, tā ka filistieši to apskauda.
15. Visas akas, kādas bija izrakuši viņa tēva kalpi viņa tēva Ābrahāma laikā, filistieši aizraka un aizbēra ar zemi.
16. Un Abimelehs sacīja Īzākam: Aizej no manis, jo tu esi kļuvis varenāks par mums.
17. Un Īzāks aizgāja no turienes un uzcēla savas teltis Gerāras ielejā un palika tur dzīvot.
18. Un Īzāks apmetās un no jauna atraka akas, kas viņa tēva Ābrahāma laikā bija izraktas un kuras filistieši pēc Ābrahāma nāves bija aizbēruši, un nosauca tās tādos pašos vārdos, kā viņa tēvs tās bija saucis.
19. Un Īzāka kalpi raka tanī ielejā un uzraka avotu ar dzīvu ūdeni.
20. Un Gerāras gani strīdējās ar Īzāka ganiem, sacīdami: Tas ir mūsu ūdens. Un viņš nosauca šīs akas vārdu: Eseka, tāpēc ka ļaudis bija strīdējušies.
21. Tad viņi raka vēl vienu aku un strīdējās arī tās dēļ. Un viņš nosauca tās vārdu: Sitna.
22. Viņš devās no turienes tālāk un raka citu aku, bet šoreiz nestrīdējās. Tāpēc viņš nosauca tās vārdu: Rehoboa, jo sacīja: Tagad Dievs liek mums izplesties, un mēs varam augļoties šinī zemē.
23. Un viņš devās no turienes uz Bēršebu.
24. Un Dievs parādījās viņam sapnī, sacīdams: Es esmu tava tēva Ābrahāma Dievs, nebīsties, jo Es esmu ar tevi, Es tevi svētīšu, un Mana kalpa Ābrahāma dēļ Es tavus pēcnācējus vairošu.
25. Un viņš uzcēla tur altāri un piesauca Tā Kunga Vārdu, un uzcēla tur savas teltis, un Īzāka kalpi raka tur aku.
26. Tad Abimelehs reiz nāca pie viņa no Gerāras kopā ar Ahuzatu, savu draugu, un Pikolu, savu karaspēka virsnieku.
27. Un Īzāks sacīja viņiem: Kāpēc jūs nākat pie manis? Jo jūs taču ienīstat mani un esat mani aizsūtījuši prom no sevis.
28. Bet tie sacīja: Mēs redzēt redzam, ka Tas Kungs ir bijis ar tevi; un mēs sacījām: lai būtu zvērests

- mūsu starpā - starp mums un starp tevi - un lai slēdzam derību ar tevi,
29. ka tu nedarītu mums nekā ļauna, kā arī mēs tevi neesam pazemojuši, bet esam tev labu vien darījuši un tevi ar mieru atlaiduši, tu, Tā Kunga svētītais.
30. Un viņš tiem sarīkoja dzīres, un tie ēda un dzēra.
31. Un viņi cēlās no rīta un zvērēja cits citam. Tad Īzāks tos atlaida, un tie no viņa aizgāja ar mieru.
32. Un tanī dienā nāca Īzāka kalpi un pastāstīja viņam par aku, kādu tie bija rakuši, tam sacīdami: Mēs esam atraduši ūdeni.
33. Un viņš to nosauca par Šebu, tāpēc tās pilsētas vārds ir Bēršeba līdz pat šai dienai.
34. Un Ēsavs bija četrdesmit gadus vecs, kad tas sev par sievu ņēma hetieša Bērija meitu Jūditi un hetieša Elona meitu Basmati.
35. Tās darīja sirdēstus Īzākam un Rebekai.

1. Un notika, kad Īzāks bija palicis vecs un viņa acis bija kļuvušas tumšas, ka viņš vairs nevarēja redzēt, tad viņš ataicināja savu vecāko dēlu Ēsavu un sacīja tam: Mans dēls. Un tas viņam atbildēja: Te es esmu!
2. Un viņš sacīja: Redzi, es esmu vecs palicis, un es nezinu, kad miršu.
3. Tādēļ ņem savus ieročus, savu bultu maku un savu loku un izej laukā un medī man medījumu.
4. Gatavo man ēdienu, kā man patīk, un cel man to priekšā; es gribu ēst un tad tevi svētīt, pirms es mirstu.
5. Bet Rebeka dzirdēja Īzāku ar Ēsavu, savu dēlu, tā runājam; un Ēsavs izgāja laukā, lai dotos medīt medījumu un lai to atnestu.
6. Tad Rebeka runāja ar savu dēlu Jēkabu: Redzi, es dzirdēju, ka tavs tēvs runāja ar Ēsavu, tavu brāli, sacīdams:
7. atnes man medījumu un gatavo man ēdienu, ka varu ēst un tevi svētīt Tā Kunga priekšā, pirms es mirstu.
8. Bet tagad, mans dēls, klausī mani, kā es tev pavēlu:
9. ej tūdaļ pie sīklopiem un paņem no tiem divus labus āzīšus. Es no tiem sagatavošu ēdienu tavam tēvam tā, kā viņam patīk.
10. Un tu tos aiznesīsi tēvam, lai viņš tevi pirms savas nāves svētī.
11. Un Jēkabs sacīja savai mātei Rebekai: Redzi, mans brālis Ēsavs ir spalvainš vīrs, bet es esmu gluds.
12. Varbūt mans tēvs mani aptausta, un tad es viņa acīs kļūšu par krāpnieku un likšu pār sevi nākt lāstam un ne svētībai.
13. Tad viņa māte atbildēja: Tavs lāsts lai tad nāk pār mani; paklausī mani un ej un dabū man.
14. Un viņš aizgāja un ņēma, un atnesa savai mātei, un viņa māte sagatavoja ēdienu, kā viņa tēvam patika.
15. Un Rebeka paņēma Ēsava drēbes, sava vecākā dēla svētku drēbes, kas bija pie viņas, un uzgērba tās savam jaunākajam dēlam.
16. Bet kazlēnu ādas tā aplika ap viņa rokām un ap kaklu.
17. Un viņa lika Jēkaba, sava dēla, rokās ēdienu un maizi, ko bija gatavojusi.
18. Un viņš iegāja pie sava tēva un sacīja: Mans tēvs. Un tas atbildēja: Te es esmu. Kas tu esi, mans dēls?
19. Un Jēkabs sacīja savam tēvam: Es esmu Ēsavs, tavs pirmdzimtais, es esmu darījis, kā tu man sacīji. Celies, atsēdies un ēd no mana medījuma, ka tu mani vari svētīt.
20. Un Īzāks sacīja savam dēlam: Kā tu esi tik ātri to dabūjis, mans dēls? Un viņš atbildēja: Tas Kungs, tavs Dievs, man lika to dabūt.
21. Tad Īzāks sacīja Jēkabam: Nāc tuvāk, es tevi gribu aptaustīt, mans dēls, vai tu esi mans dēls Ēsavs vai ne.
22. Un Jēkabs tuvojās savam tēvam Īzākam, un tas viņu aptaustīja un sacīja: Balss ir Jēkaba balss, bet rokas ir Ēsava rokas.
23. Un viņš to nepazina, jo viņa rokas bija spalvainas, gluži kā viņa brāļa Ēsava rokas. Un viņš to svētīja.
24. Un viņš sacīja: Vai tu tiešām esi mans dēls Ēsavs? Un viņš sacīja: Es tas esmu.
25. Tad viņš sacīja: Cel man to priekšā, lai es varu ēst no medījuma, mans dēls, ka varu tevi svētīt. Un tas pienesa tam, un viņš ēda. Viņš arī atnesa vīnu, un viņš dzēra.
26. Un viņa tēvs Īzāks sacīja viņam: Nāc klāt un skūpstī mani, mans dēls.
27. Un viņš tam tuvojās un skūpstīja viņu, un viņš saoda viņa drēbju smaržu, un viņš to svētīja, sacīdams: Patiešām, mana dēla smarža ir kā lauka smarža, ko Tas Kungs ir svētījis.
28. Lai tad Dievs dod tev no debesu rasas un no zemes treknuma, un daudz labības un vīna.
29. Un tautas lai smagi strādā tev, un ciltis lai zemojas tavā priekšā, un pats kļūsti pavēlnieks saviem brāļiem; tavas mātes dēli lai zemojas tavā priekšā; nolādēts lai tas, kas tevi lād, un svētīts, kas tevi

svētī.

30. Un, tikko Īzāks bija pabeidzis svētīt Jēkabu un Jēkabs bija iznācis no sava tēva Īzāka, tā Ēsavs, viņa brālis, nāca no savām medībām.

31. Un arī tas sagatavoja ēdienu, nesa to savam tēvam un sacīja savam tēvam: Piecelies, mans tēvs, ēd no sava dēla medījuma, lai tu varētu mani svētīt.

32. Tad viņa tēvs Īzāks tam sacīja: Kas tu esi? Un viņš sacīja: Es esmu tavš dēls, tavš pirmdzimtais, Ēsavs.

33. Tad Īzāks izbijās bez mēra un sacīja: Kas tad bija tas, kas bija medījis medījumu un atnesis man, un es ēdu pirms tavas nākšanas, un es viņu jau esmu svētījis, un tas arī paliks svētīts.

34. Kad Ēsavs dzirdēja sava tēva vārdus, tad tas brēkdams brēca un rūgti raudāja un sacīja savam tēvam: Svētī arī mani, mans tēvs.

35. Un viņš sacīja: Tavš brālis ir nācis ar viltu un paņēmis tavu svētību.

36. Tad Ēsavs sacīja: Patiešām, viņa vārds ir Jēkabs, un viņš mani ir divi reizes pievīlis: viņš paņēma manu pirmdzimtību, un tagad viņš paņēmis manu svētību. Un tas teica: Vai tev priekš manis vairs nav atlikusies nekāda svētība?

37. Un Īzāks atbildēja un sacīja Ēsavam: Redzi, es viņu iecēlu par pavēlnieku tev, un visiem viņa brāļiem es esmu licis būt par kalpiem viņam, arī labību un vīnu es viņam esmu piešķīris; bet tev? Ko es vēl varētu tev dot, mans dēls?

38. Un Ēsavs sacīja savam tēvam: Vai tad tev ir tikai šī viena svētība, mans tēvs? Svētī arī mani, mans tēvs. Un viņš pacēla savu balsi un raudāja.

39. Tad viņa tēvs Īzāks atbildēja un sacīja viņam: Redzi, bez zemes treknuma būs tava apmešanās vieta un bez debess rasas no augšienes.

40. No sava zobena tu dzīvosi, un savam brālim tu kalposi, bet notiks, ka tu sevi atbrīvosi, tad tu viņu jūgu nokratīsi nost no sava kakla.

41. Un Ēsavs vajāja Jēkabu tās svētības dēļ, ar kādu viņa tēvs to bija svētījis, un sacīja savā sirdī: Gan manam tēvam drīz nāks bēdu laiki; tad es nokaušu savu brāli Jēkabu.

42. Bet Rebekai tika atstāstīti Ēsava, viņas vecākā dēla, vārdi, un viņa sūtīja kādu un pasauca Jēkabu, savu jaunāko dēlu, un sacīja tam: Redzi, tavš brālis Ēsavs taisās tev atriebties, viņš tevi grib nokaut.

43. Tagad, mans dēls, klausī mani, celies, bēdz pie mana brāļa Lābana uz Hāranu.

44. Un paliec pie viņa kādu laiku, kamēr tava brāļa dusmas norimst,

45. kamēr tava brāļa dusmas no tevis novirzās un viņš aizmirst, ko tu viņam esi darījis, tad es sūtīšu un likšu tevi no turienes atvest. Kādēļ man zaudēt jūs abus vienā dienā?

46. Un Rebeka sacīja Īzākam: Man ir apnicis dzīvot Heta meitu tuvumā. Ja Jēkabs arī ņem sievu no Heta meitām, šīs zemes meitām, kam tad man vairs dzīvot?

1. Tad Īzāks aicināja Jēkabu un svētīja to un pavēlēja tam, sacīdams: Tev nebūs sievu ņemt no Kānaāna meitām.
2. Celies, ej uz Mezopotāmiju, uz Betuēla, savas mātes tēva, namu un ņem sev sievu no turienes, no Lābana, savas mātes brāļa meitām.
3. Visuvarenais Dievs lai svētī tevi, ka tu augļojies un vairojies, un lai dara tevi par lielu tautu kopu,
4. un lai Viņš tev un taviem pēcnācējiem dod Ābrahāma svētību, ka tu iemanto to zemi, kurā tu mīti kā svešinieks un kuru Dievs ir devis Ābrahāmam.
5. Tā Īzāks atlaida Jēkabu, un tas devās uz Mezopotāmiju pie aramieša Lābana, Betuēla dēla, Rebekas, Jēkaba un Ēsava mātes, brāļa.
6. Un Ēsavs redzēja, ka Īzāks Jēkabu bija svētījis un bija to sūtījis uz Mezopotāmiju ņemt sievu no turienes un ka viņš, to svētījot, bija tam pavēlējis, sacīdams: tev nebūs sievu ņemt no Kānaāna meitām,-
7. un ka Jēkabs bija uzklaušījis savu tēvu un savu māti un aizgājis uz Mezopotāmiju.
8. Un Ēsavs arī redzēja, ka Īzākam, viņa tēvam, Kānaāna meitas nebija pa prātam.
9. Tad Ēsavs devās pie Ismaēla un ņēma klāt pie savām sievietēm sev par sievu Mahalatu, Ismaēla, Ābrahāma dēla, meitu, Nebojota māsu.
10. Un Jēkabs atstāja Bēršebu un devās uz Hāranu.
11. Un tam gadījās nonākt kādā vietā un palikt tur pa nakti, jo saule bija norietējusi. Un viņš ņēma vienu no akmeņiem, kas bija tur, un lika to sev pagalvī, un apgūlās tanī vietā.
12. Un viņam bija sapnis, un redzi, uz zemes bija kāpnes uzslietas, bet to augšgals sniedzās debesīs, un redzi, Dieva eņģeļi kāpa pa tām augšup un lejup.
13. Un redzi, Tas Kungs stāvēja augšgalā un sacīja: Es esmu Tas Kungs, tava tēva Ābrahāma Dievs un Īzāka Dievs! To zemi, uz kuras tu guli, Es došu tev un taviem pēcnācējiem.
14. Un tavi pēcnācēji būs kā zemes pīšļi, un tu izpletīsies uz rietumiem un austrumiem, uz ziemeļiem un dienvidiem, un tevī un tavos pēcnācējos visas zemes tautas būs svētītas.
15. Un redzi, Es esmu ar tevi, un Es tevi pasargāšu it visur, kur tu ej, un Es likšu tev atgriezties šinī zemē, jo Es tevi neatstāšu, līdz kamēr izdarīšu, ko Es esmu tev sacījis.
16. Un Jēkabs uzmodās no miega un sacīja: Tiešām, Tas Kungs ir šinī vietā, bet es to nezināju.
17. Un viņam kļuva bail, un tas sacīja: Cik bijājama ir šī vieta, te tiešām ir Dieva nams, un še ir debesu vārti.
18. Un Jēkabs pamodās no rīta un ņēma akmeni, ko savā pagalvī bija licis, un cēla to par piemiņas akmeni un lēja eļļu pār tā virsu.
19. Un viņš nosauca šīs vietas vārdu: Bētele, bet iepriekš pilsētu sauca Lūza.
20. Un Jēkabs deva solījumu, sacīdams: Ja Dievs būs ar mani un pasargās mani šinī ceļā, ko es eju, un dos man maizi, ko ēst, un drēbes, ar ko ģērbties,
21. un liks man sveikam atgriezties savā tēva namā, tad Tas Kungs man būs par Dievu.
22. Bet šis akmens, ko es esmu cēlis par piemiņas akmeni, taps par Dieva namu; un no visa, ko Dievs man dos, es desmito tiesu došu Viņam.

1. Un Jēkabs cēlās kājās un devās uz to ļaužu zemi, kas pret austrumiem.
2. Un viņš ieraudzīja tīrumā aku, un trīs ganāmpulki bija apmetušies pie tās, jo no šīs akas ganāmpulki tika dzirdināti. Bet liels akmens bija uzlikts uz akas cauruma.
3. Kad visi ganāmpulki tur bija sadzīti, tad novēla akmeni no akas cauruma un dzirdīja lopus, un pēc tam atkal lika akmeni savā vietā uz akas cauruma.
4. Jēkabs viņiem sacīja: Brāļi, no kurienes jūs esat? Un tie sacīja: Mēs esam no Hāranas.
5. Un Jēkabs tiem sacīja: Vai jūs pazīstat Nahora dēlu Lābanu? Un tie sacīja: Pazīstam.
6. Tad viņš sacīja: Vai viņam klājas labi? Tie sacīja: Labi, un redzi, tur nāk viņa meita Rahēle ar lopiem.
7. Un viņš sacīja: Vēl taču ir liela diena, un vēl nav pienācis laiks sadzīt lopus; dzirdiniet lopus un ejiet ganīt.
8. Bet tie sacīja: Mēs nevaram, pirms nav sadzīti visi ganāmpulki, tad akmens tiek novelts no avota cauruma, un mēs dzirdinām lopus.
9. Kamēr viņš vēl ar tiem sarunājās, nāca Rahēle ar sava tēva sīklopiem, jo viņa bija gane.
10. Un notika, kad Jēkabs ieraudzīja Rahēli, savas mātes brāļa Lābana meitu, un savas mātes brāļa Lābana sīklopus, tad Jēkabs piegāja un novēla akmeni no avota un padzirdināja savas mātes brāļa Lābana sīklopus.
11. Un Jēkabs skūpstīja Rahēli un, savu balsi pacēlis, raudāja.
12. Un Jēkabs izstāstīja Rahēlei, ka viņš ir tās tēva radnieks un Rebekas dēls; tad viņa tecēja un izstāstīja to tēvam.
13. Un, kad Lābans dzirdēja vēsti par Jēkabu, savas māsas dēlu, tad viņš tam skrēja pretī, apkampa un skūpstīja un ieveda savā namā. Un viņš izstāstīja arī Lābanam visus šos notikumus.
14. Un Lābans sacīja viņam: Tiešām, tu esi no maniem kauliem un manas miesas! Un viņš pie tā palika vienu mēnesi.
15. Un Lābans sacīja Jēkabam: Kaut gan tu esi mans radnieks, bet vai tādēļ tev par velti kalpot? Saki man, kādu algu tu prasi?
16. Bet Lābanam bija divi meitas: vecākās vārds bija Lea un jaunākās Rahēle.
17. Leas acis bija blāvas, bez spožuma, bet Rahēle bija skaista augumā un sejā.
18. Un Jēkabs iemīlēja Rahēli un sacīja: Es kalpošu tev septiņus gadus par Rahēli, tavu jaunāko meitu.
19. Tad Lābans sacīja: Labāk es dodu to tev nekā kādam citam; paliec pie manis.
20. Un Jēkabs kalpoja par Rahēli septiņus gadus; un tie izlikās viņam kā dažas dienas, tik mīla tā viņam bija.
21. Tad Jēkabs sacīja Lābanam: Dod man tagad manu sievu, jo mans laiks ir pilns, ka es ietu pie viņas.
22. Un Lābans sapulcēja visus tās vietas ļaudis un sarīkoja dzīres.
23. Un vakarā viņš ņēma savu meitu Leu un ieveda pie viņa, un Jēkabs gāja pie tās.
24. Un Lābans deva savu kalponi Zilfu savai meitai Leai par kalponi.
25. Un no rīta izrādījās, ka tā bija Lea. Un viņš sacīja Lābanam: Kāpēc tu man esi tā darījis? Vai es neesmu tev kalpojis par Rahēli? Kāpēc tu mani esi piekrāpis?
26. Bet Lābans sacīja: Tā nemēdz šinī vietā darīt, ka izdod jaunāko pirms vecākās.
27. Piepildi šīs septiņas dienas ar šo; tad mēs tev dosim arī to otru tavas kalpošanas dēļ, kad tu man kalposi vēl citus septiņus gadus.
28. Un Jēkabs darīja tā; un viņš piepildīja tās septiņas dienas, tad Lābans deva viņam savu meitu Rahēli par sievu.
29. Un Lābans deva savu kalponi Bilhu savai meitai Rahēlei par kalponi.
30. Un Jēkabs gāja arī pie Rahēles, un viņš mīlēja Rahēli vairāk nekā Leu. Un viņš kalpoja Lābanam vēl otru septiņus gadus.
31. Un Tas Kungs redzēja, ka Lea tika nicināta; tad Viņš atvēra tās klēpi, bet Rahēle bija neauglīga.

32. Un Lea tapa grūta un dzemdēja dēlu, un nosauca tā vārdu: Rūbens, jo viņa sacīja: Tas Kungs ir uzlūkojis manas bēdas; un tagad noteikti mans vīrs mani mīlēs.
33. Un viņa tapa atkal grūta un dzemdēja dēlu, un sacīja: Tas Kungs ir dzirdējis, ka es esmu nicināta, un Viņš man arī šo ir devis. Un viņa nosauca tā vārdu: Simeons.
34. Un viņa tapa atkal grūta un dzemdēja dēlu, un sacīja: Tagad taču mans vīrs pieķersies man, jo es viņam esmu dzemdējusi trīs dēlus. Un viņa nosauca tā vārdu: Levijs.
35. Un viņa tapa atkal grūta un dzemdēja dēlu, un sacīja: Tagad es slavēšu To Kungu. Un viņa nosauca tā vārdu: Jūda. Un viņa mitējās dzemdēt.

1. Kad Rahēle redzēja, ka viņa Jēkabam nedeva bērņus, tā sāka apskaust savu māsu un teica Jēkabam: Gādā man bērņus, ja ne, es miršu.
2. Bet Jēkaba dusmas iekvēlējās pret Rahēli, un viņš sacīja: Vai tad es esmu Dieva vietā, kas liedzis bērņus tavam klēpim?
3. Tad tā teica viņam: Lūk, mana kalpone Bilha, ej pie tās, lai tā dzemdē uz maniem ceļiem, lai man rastos caur viņu dzimums.
4. Un viņa tam deva Bilhu, savu kalponi, par sievu, un Jēkabs gāja pie tās.
5. Un Bilha tapa grūta un dzemdēja Jēkabam dēlu.
6. Un Rahēle sacīja: Dievs man piešķīris tiesu un ir paklausījis mani, un devis man dēlu. Tādēļ viņa nosauca tā vārdu: Dans.
7. Un Bilha, Rahēles kalpone, tapa atkal grūta un dzemdēja Jēkabam otru dēlu.
8. Un Rahēle sacīja: Es esmu izcīnījusi Dieva cīņu ar savu māsu un esmu uzvarējusi. Un viņa nosauca tā vārdu: Naftalis.
9. Kad Lea redzēja, ka ir pārstājusi dzemdēt, tā ņēma savu kalponi Zilfu un deva to Jēkabam par sievu.
10. Un Zilfa, Leas kalpone, dzemdēja Jēkabam dēlu.
11. Un Lea teica: Laime nāk, - un nosauca tā vārdu: Gads.
12. Un Zilfa, Leas kalpone, dzemdēja otru dēlu Jēkabam.
13. Un Lea teica: Es - laimīgā, jo mani teiks laimīgu visas sievas. Un tā nosauca viņa vārdu: Ašers.
14. Un kādu dienu Rūbens nāca ap kviešu pļaujamo laiku un atrada tīrumā mīlestības ābolus, un viņš tos atnesa savai mātei Leai. Tad Rahēle sacīja Leai: Dod man kādu no sava dēla mīlestības āboliem.
15. Tā teica: Vai tad nav vēl diezgan, ka tu man esi atņēmusi manu vīru, tagad tu gribi paņemt arī mana dēla mīlestības ābolus? Tad Rahēle sacīja: Lai tad arī viņš gul pie tevis šonakt tava dēla mīlestības ābolu dēļ.
16. Un Jēkabs nāca vakarā no tīruma; tad Lea gāja tam pretī un sacīja viņam: Tev jānāk pie manis, jo es tevi esmu pirkstin nopirkusi par sava dēla mīlestības āboliem. Un viņš ar to gulēja tanī naktī.
17. Un Dievs paklausīja Leu, un tā tapa grūta un dzemdēja Jēkabam piekto dēlu.
18. Un Lea sacīja: Dievs man ir atmaksājis to, ka es esmu devusi savu kalponi savam vīram. Un viņa nosauca tā vārdu: Isašars.
19. Un Lea atkal tapa grūta un dzemdēja Jēkabam sesto dēlu.
20. Un Lea sacīja: Dievs mani pieminējis ar labu piemiņu, dodams dāvanu; nu reiz mans vīrs cienīs mani, jo es tam esmu dzemdējusi sešus dēlus. Un viņa nosauca tā vārdu: Zebulons.
21. Un pēc tā viņa dzemdēja meitu un nosauca viņas vārdu: Dīna.
22. Tad Dievs pieminēja Rahēli un paklausīja viņu, atverot tās klēpi.
23. Un viņa tapa grūta un dzemdēja dēlu, un sacīja: Dievs man ir atņēmis manu kaunu.
24. Un viņa nosauca viņa vārdu: Jāzeps, sacīdama: Lai Tas Kungs man pieliek vēl vienu dēlu.
25. Un notika, pēc tam kad Rahēle bija dzemdējusi Jāzepu, Jēkabs sacīja Lābanam: Atlaid mani! Es gribu iet uz savu vietu savā zemē.
26. Dod man manas sievas un manus bērņus, jo es tev par viņām esmu kalpojis, un es gribu doties ceļā; tu jau zini manu kalpošanu, ko esmu tev kalpojis.
27. Bet Lābans sacīja viņam: Kaut es būtu atradis labvēlību tavās acīs; no zīmēm esmu nopratis, ka Tas Kungs mani ir svētījis tevis dēļ.
28. Un viņš sacīja: Prasi man savu algu, un es to došu.
29. Un tas sacīja viņam: Tu zini, kā es tev esmu kalpojis un kā tavs ganāmpulks pieaudzis manā laikā.
30. Jo maz tev bija, pirms es atnācu, bet tas pieauga vairumā, un Tas Kungs tevi svētījis manu soļu dēļ. Bet tagad - kad lai es sāku gādāt arī par savu namu?
31. Un viņš sacīja: Ko lai es tev dodu? Un Jēkabs sacīja: Tev man nekā nav jādod. Ja tu man darīsi kādu lietu, es atkal ganišu un sargāšu tavus sīklopus.

32. Es šodien apstaigāšu visus tavus sīklopus. Atšķir no tiem visas avis, kas ir raibas vai lāsainas, un visus melnos starp jēriem un lāsainās un raibās kazu starpā. Tā lai ir mana alga.
33. Un mana taisnība lai dod liecību par mani nākamā laikā, kad nāksi pārbaudīt manu algu: kas nav raiba vai lāsaina starp kazām vai melns starp jēriem, to uzskati par manis zagtu.
34. Un Lābans sacīja: Labi, lai notiek, kā tu esi sacījis.
35. Un viņš atšķīra tanī dienā raibos un lāsainos āžus un visas raibās un lāsainās kazas, visus, kam bija kāds baltums, un ikvienu melno starp jēriem un deva tos savu dēlu rokās.
36. Un viņš lika atstarpi triju dienu gājumā starp Jēkabu un sevi, un Jēkabs ganīja pārējos Lābana sīklopus.
37. Un Jēkabs ņēma svaigus dzinumus no apsēm, mandeļu kokiem un platānu kļavām un izdrāza baltas svītras, atsegdams baltumu, kāds bija rīkstēm.
38. Un šīs rīkstes, kuras viņš bija nomizojis, viņš lika sīklopu priekšā ūdens tvertnēs un dzirdināmās silēs, pie kurām sīklopi nāca dzert, ka tie, nākdami dzert, apietos.
39. Un sīklopi apgājās pār šīm rīkstēm, un tiem atnesās raibi, svītraini un lāsaini jēri un kazlēni.
40. Bet šos jērus Jēkabs atšķīra un vērsa visus sīklopu purnus uz svītrainajiem un melnajiem starp Lābana sīklopiem. Un viņš lika savus ganāmpulkus atsevišķi un nepievienoja tos Lābana sīklopiem.
41. Un vienmēr, kad spēcīgākie sīklopi apgājās, Jēkabs lika rīkstes sīklopu priekšā ūdens tvertnēs, lai tie pār šīm rīkstēm apietos.
42. Bet, vājākiem sīklopiem apejoties, viņš nelika tās; un tā vājākie sīklopi palika Lābanam, bet stiprākie Jēkabam.
43. Tā šis vīrs kļuva ļoti bagāts, jo tam bija daudz sīklopu, kalpoņu, kalpu, kamieļu un ēzeļu.

1. Bet viņš dzirdēja Lābana dēlus sakām: Jēkabs ir piesavinājies it visu, kas mūsu tēvam bija. No tā, kas mūsu tēvam pieder, viņš sagādājis sev visu šo bagātību.
2. Un Jēkabs vēroja Lābana seju, un, lūk, tā nebija pret viņu tāda kā vakar un aizvakar.
3. Un Tas Kungs sacīja uz Jēkabu: Atgriezies sava tēva zemē pie savas cilts, un Es būšu ar tevi.
4. Un Jēkabs sūtīja ziņu un lika Rahēlei un Leai nākt uz lauka pie viņa sīklopiem.
5. Un viņš sacīja tām: Es vēroju jūsu tēva seju, ka tā vairs nav pret mani tāda kā vakar un aizvakar; bet mana tēva Dievs ir ar mani,
6. un jūs zināt, ka es ar visiem saviem spēkiem esmu kalpojis jūsu tēvam.
7. Bet jūsu tēvs mani ir pievilis, un viņš ir pārgrozījis manu algu desmitām reižu, bet Dievs nav ļāvis viņam ļaunu man darīt.
8. Ja viņš sacīja: lāsainie lai ir tava alga,- tad visiem sīklopiem atnesās lāsaini jēri un kazlēni. Bet, ja viņš sacīja: raibie lai ir tava alga,- visiem atnesās raibi jēri un kazlēni.
9. Tā Dievs ir atņēmis jūsu tēvam ganāmpulku un devis man.
10. Un notika, ap avju apiešanās laiku, es, savas acis pacēlis, sapnī redzēju: un, lūk, visi teķi, kas aplēca avis, bija svītraini, lāsaini un raibi.
11. Un Dieva eņģelis sacīja man sapnī: Jēkab! - Un es sacīju: te es esmu.
12. Un Viņš sacīja: atver savas acis un skaties: visi teķi, kas aplec avis, ir svītraini, lāsaini un raibi; jo Es esmu redzējis, ko Lābans tev ir darījis.
13. Es esmu tas Bēteles Dievs, kur tu piemiņas akmeni esi svaidījis, kur tu esi Man solījumu devis. Bet tagad celies, ej no šīs zemes projām un atgriezies savā dzimtajā zemē.
14. Un Rahēle un Lea atbildēja viņam: Vai mums vēl ir kāda daļa jeb mantojums mūsu tēva namā?
15. Vai viņš mūs netur kā svešinieces? Jo viņš mūs ir pārdevis un pats apēdis mūsu atlīdzības naudu.
16. Un visa bagātība, ko Dievs atņēmis mūsu tēvam, pieder mums un mūsu bērniem. Tad nu dari visu, ko Dievs tev ir sacījis.
17. Un Jēkabs cēlās un uzsēdināja savus bērnus un savas sievas uz kamieļiem.
18. Un viņš savāca visus savus ganāmpulkus un visu savu mantību, ko bija ieguvis, ganāmpulkus, ko tas Mezopotāmijā bija ieguvis, lai ietu pie sava tēva Īzāka uz Kānaāna zemi.
19. Bet, kad Lābans gāja savas avis cirpt, Rahēle nozaga terafimu, kas bija viņas tēvam.
20. Un Jēkabs pievīla aramieti Lābanu, jo neko neteica tam par savu bēgšanu.
21. Un viņš bēga līdz ar visu, kas tam bija, un cēlās un pārgāja pāri upei, un virzījās uz Gileāda kalna pusi.
22. Bet Lābanam trešajā dienā tika paziņots, ka Jēkabs aizbēdzis.
23. Tad viņš ņēma savus brāļus un dzinās tam pakaļ septiņu dienu gājumā un panāca viņu pie Gileāda kalna.
24. Un Dievs nāca pie aramieša Lābana sapnī, nakts laikā, un sacīja: Sargies, ka tu ar Jēkabu nerunā ne labu, ne ļaunu.
25. Un Lābans panāca Jēkabu; un Jēkabs savu telti bija uzcēlis kalnā; arī Lābans ar saviem brāļiem uzcēla savu telti Gileāda kalnā.
26. Un Lābans teica Jēkabam: Ko tu man esi darījis! Kāpēc tu esi mani pievilis, manas meitas aizvezdams kā kara gūsteknes?
27. Kāpēc tu esi slepeni aizbēdzis, mani pievildams, un neesi man to sacījis? Es tevi būtu pavadījis ar prieku un dziesmām, ar bungām un cītarām.
28. Un tu neesi ļāvis man noskūpstīt manus bērņubērnus un manas meitas. Tiešām, tu esi aplam darījis.
29. Mana roka gan ir pietiekami stipra, lai tev darītu ļaunu, bet tavu tēvu Dievs vakar runāja uz mani, sacīdams: sargies, ka tu ar Jēkabu nerunā ne labu, ne ļaunu.
30. Nu labi, tu esi ietin aizgājis tāpēc, ka tu ilgodamies ilgojies pēc sava tēva nama; bet kāpēc tu esi nozadzis manus dievus?
31. Un Jēkabs atbildēja un sacīja Lābanam: Es baidījos, jo es domāju, ka tu man tik ar varu neatņem

savas meitas.

32. Pie kā tiek atrasti tavi dievi, tas lai mitas dzīvot! Mūsu brāļu klātbūtnē pārmeklē to, kas man ir, un ņem to sev. Bet Jēkabs nezināja, ka Rahēle bija tos nozagusi.

33. Un Lābans iegāja Jēkaba teltī un Leas teltī, un abu kalpoņu teltīs, un viņš tur nekā neatrada; un viņš iznāca no Leas telts un iegāja Rahēles teltī.

34. Un Rahēle bija paņēmusi terafīmu un ielikusi to kamieļa seglos un pati uzsēdusies tiem virsū. Un Lābans iztaustīja visu telti un nevarēja to atrast.

35. Bet viņa sacīja savam tēvam: Lai mans kungs nedusmojas, ka es viņa priekšā nevaru piecelties, jo man klājas, kā sievām mēdz būt. Un viņš meklēja, bet neatrada terafīmu.

36. Un Jēkabs sadusmojās un uzbruka Lābanam. Un Jēkabs atbildēja un sacīja Lābanam: Ko es esmu pārkāpis, ko es esmu nogrēkojis, ka tu man dzenies pakaļ?

37. Tu esi aptaustījis visas manas lietas. Ko tu esi atradis no sava nama lietām? Liec to tagad manu un savu brāļu priekšā, lai tie izšķir, kam taisnība.

38. Divdesmit gadus es esmu bijis pie tevis; tavas avis un tavas kazas nav izmetušās, un tavu sīklopu aunus un āžus es neesmu ēdis.

39. Saplosīto es neesmu tev atnesis atpakaļ, es esmu samaksājis; no manas rokas tu to atprasīji, vai nu tas bija zudis dienā, vai naktī.

40. Es esmu tā dzīvojis, ka karstums mani ēda dienā, bet aukstums naktī. Un miegs bēga no manām acīm.

41. Es tev divdesmit gadus esmu kalpojis, četrpadsmit gadus es esmu kalpojis par tavām abām meitām un sešus gadus par taviem sīklopiem; desmitām reižu tu manu algu esi pārgrozījis.

42. Ja nebūtu bijis mana tēva Dievs, Ābrahāma Dievs, un tas, ko Īzāks bīstas, ar mani, tad tagad tukšām rokām tu būtu mani atlaidis. Bet Dievs ir redzējis manas bēdas un manu roku darbu un šonakt lietu izšķīris.

43. Un Lābans atbildēja un sacīja Jēkabam: Šīs meitas ir manas meitas, šie bērni - mani bērni un šie sīklopi - mani lopi, un viss, ko tu pārredzi, tas ir mans. Bet ko gan es šodien darīšu savām meitām vai viņu bērniem, kurus tās ir dzemdējušas?

44. Tāpēc nāc, lai noslēdzam derību, es un tu, un lai tā ir liecība starp mani un tevi.

45. Un Jēkabs paņēma akmeni un cēla to par piemiņas akmeni.

46. Un Jēkabs sacīja saviem brāļiem: Salasiet akmeņus! Un tie paņēma akmeņus un izveidoja akmens kaudzi un ēda tur pie tās akmens kaudzes.

47. Un Lābans to nosauca: Jegar-Sahaduta, bet Jēkabs to nosauca: Galeda.

48. Un Lābans sacīja: Šī kaudze lai ir par liecību šodien starp mani un tevi. Tāpēc tas nosauca tās vārdu: Galeda

49. un arī Micpa, tāpēc ka tas sacīja: Tas Kungs lai ir sargs pār mani un pār tevi, kad mēs neredzamies.

50. Ja tu ļauni apiesies ar manām meitām vai kad tu ņemsi citas sievas klāt pie manām meitām, kur neviena nav klāt, tad redzi: Dievs ir liecinieks mūsu vidū.

51. Un Lābans sacīja Jēkabam: Redzi, šī kaudze un šis piemiņas akmens, ko esmu uzcēlis starp mani un tevi:

52. liecinieces ir šī kaudze un šis akmens, ka es neiešu pāri pie tevis un tu nenāksi pāri pie manis, lai darītu ļaunu.

53. Ābrahāma Dievs un Nahora Dievs lai ir soģis starp mums, viņu tēvu Dievs! Un to Jēkabs apzvērēja pie Tā, ko Īzāks, viņa tēvs, bijās.

54. Un Jēkabs sagatavoja upuri uz kalna un aicināja savus radus ēst maizi. Un viņi ēda maizi un pārnakšņoja kalnā.

1. Un Lābans pamodās nākamajā rītā, sagatavojās ceļam un, skūpstījis savus bērņubērnus un savas meitas, atgriezās savā dzīves vietā.
2. Bet Jēkabs devās savā ceļā. Un Dieva eņģeļi tam parādījās.
3. Un, tos ieraudzījis, Jēkabs sacīja: Šī ir Dieva karapulka nometne. Un viņš nosauca šīs vietas vārdu: Mahanajima.
4. Un Jēkabs sūtīja vēstnešus savā priekšā pie sava brāļa Ēsava uz Seīras zemes Edoma apgabalu
5. un tiem pavēlēja, sacīdams: Sakiet tā manam kungam Ēsavam: tā saka tavs kalps Jēkabs: es esmu kā svešinieks mitis pie Lābana līdz šai dienai.
6. Un man ir vērši, ēzeļi, sīklopi, kalpi un kalpones, un es sūtu šo vēsti savam kungam, lai atrastu žēlastību tavās acīs.
7. Un sūtņi atgriezās pie Jēkaba, teikdami: Mēs nogājām pie tava brāļa Ēsava, un tas jau nāk tev pretī, un četri simti vīru ir ar viņu.
8. Un Jēkabs ļoti izbijās, un smagas rūpes nospieda viņa sirdi, un viņš sadalīja ļaudis, kas bija ar viņu, tāpat sīklopus, liellopus un kamieļus divos pulkos,
9. un viņš domāja: ja Ēsavs uzbrūk vienam pulkam un to sakauj, tad atlikušais var mesties bēgt.
10. Un Jēkabs sacīja: Tu, mana tēva Ābrahāma Dievs un mana tēva Īzāka Dievs, Tu, ak, Kungs, kas esi sacījis man: atgriezies savā zemē un pie savas cilts, tad Es tev darīšu labu, -
11. es esmu pārāk niecīgs visas tās žēlastības un uzticības priekšā, ko Tu Savam kalpam esi parādījis: ar spieķi rokā es pārcēlos pāri šai Jordānai, un tagad es esmu tapis par divi pulkiem.
12. Izglāb mani no mana brāļa rokas, no Ēsava rokas, jo es bīstos viņa, ka tas nenāk un nenokauj mūs, mātes un viņu bērņus.
13. Jo Tu esi sacījis: Es darīdams darīšu labu tev un vairošu tavus pēcnācējus kā jūras smiltis, kuru tik daudz, ka tās nevar saskaitīt.
14. Un viņš pārņākšņoja tur šo nakti un paņēma no tā, kas bija nācis viņa rokās, dāvanu savam brālim Ēsavam,
15. divi simti kazu, divdesmit āžus, divi simti avju un divdesmit aunus,
16. trīsdesmit zīdītājas kamieļu mātes līdz ar kumeļiem, četrdesmit govīs, desmit vēršus, divdesmit ēzeļu mātes un desmit ēzeļu kumeļus.
17. Un viņš tos deva savu kalpu rokās, katru ganāmpulku atsevišķi, un sacīja saviem kalpiem: Ejiet manā priekšā, bet tā, lai paliek atstarpe starp vienu un otru pulku.
18. Un viņš pavēlēja pirmajam un sacīja: Kad tev nāk pretī mans brālis Ēsavs un prasa tev, sacīdams: kā vīrs tu esi, un kurp tu ej, un kam pieder tie, kas tavā priekšā? -
19. tad saki: tavam kalpam Jēkabam tie pieder, tā ir dāvana, ko viņš sūta savam kungam Ēsavam, un arī viņš pats nāk aiz mums.
20. Un viņš pavēlēja tāpat arī otram un trešajam, un arī visi, kas ar ganāmpulkiem nāca aiz viņa, sacīdams: Tā jums jāsaka Ēsavam, viņu sastopot.
21. Un arī tā vēl sakiet: redzi, tavs kalps Jēkabs mums seko. Jo viņš domāja: es gribu remdināt viņa dusmas ar šo dāvanu, kas man iet pa priekšu, un tikai pēc tam es gribu pats rādīties viņa vaiga priekšā; varbūt viņš mani saņems draudzīgi.
22. Un tā dāvana devās viņam pa priekšu ceļā, bet viņš pa nakti palika nometnē.
23. Un tai pašā naktī viņš piecēlās, paņēma abas savas sievas un abas savas kalpones, un savus vienpadsmit dēlus un cēlās pāri Jabokas upes braslam.
24. Tad viņš ņēma tos un pārveda pāri upei, tāpat visu, kas tam pašam piederēja.
25. Bet Jēkabs palika viens pats, un kāds ar viņu cīnījās līdz rīta ausmai.
26. Kad tas redzēja, ka nespēj viņu pieveikt, tas aizskāra viņa ciskas kaulu, tā ka Jēkaba ciskas kauls izgriezās, cīnoties ar viņu.
27. Un tas teica: Atlaid mani, jo rīts sāk aust. Bet Jēkabs teica: Es tevi neatlaidīšu, iekāms Tu mani nesvētīsi.
28. Un tas vaicāja: Kā tevi sauc? Viņš atbildēja: Jēkabs.

29. Bet tas viņam sacīja: Tavs vārds turpmāk nebūs Jēkabs, bet Israēls, jo tu ar Dievu un ar cilvēkiem esi cīnījies un esi uzvarējis.
30. Un Jēkabs jautāja un sacīja: Pasaki jel savu vārdu! Bet tas sacīja: Kādēļ tu man prasi manu vārdu? Un Viņš to tur svētīja.
31. Un Jēkabs nosauca to vietu par Pniēlu, jo: Es esmu Dievu redzējis vaigu vaigā un esmu izglābis savu dzīvību.
32. Un saule lēca, kad viņš Pniēlai gāja garām, bet viņš kliboja savas gūžas dēļ.
33. Tāpēc Israēla bērni līdz šai dienai neēd gūžas dzīslu, kas iet pār ciskas locītavu, jo Jēkabam bija skarta gūžas dzīsla.

1. Un Jēkabs pacēla savas acis un redzēja Ēsavu nākam un četri simti vīru ar viņu. Tad viņš sadalīja bērnus starp Leu, Rahēli un abām kalponēm.
2. Un viņš novietoja kalpones un viņu bērnus priekšgalā, bet aiz viņām Leu un tās bērnus, bet Rahēli un Jāzepu aiz viņiem.
3. Bet viņš pats gāja tiem pa priekšu un palocījās septiņas reizes līdz zemei, kamēr tas tuvojās savam brālim.
4. Bet Ēsavs steidzās tam pretim un to apkampa, krita tam ap kaklu un to skūpstīja, un tie raudāja.
5. Un viņš pacēla savas acis un ieraudzīja sievas un bērnus un sacīja: Kas tie tur tev? Un tas atbildēja: Tie ir mani bērni, ar kuriem Dievs ir svētījis tavu kalpu.
6. Tad kalpones pienāca ar saviem bērniem un palocījās.
7. Arī Lea un tās bērni nāca un palocījās viņa priekšā. Un pēc tam pienāca Jāzeps un Rahēle, un arī tie palocījās.
8. Un viņš sacīja: Kas tas tev par pulku, ko es esmu sastapis? Un tas atbildēja: Lai atrastu labvēlību tavās acīs, mans kungs.
9. Bet Ēsavs teica: Man pašam ir diezgan, mans brāli, paturi, kas tev pieder.
10. Bet Jēkabs sacīja: To gan ne! Ja es esmu atradis labvēlību tavās acīs, tad saņem dāvanu no manām rokām, jo, tavu vaigu redzot, man bija, it kā es redzētu Dieva vaigu, tādu laipnību tu man parādīji.
11. Pieņem svētības dāvanu, kāda tev atnesta, jo Dievs mani ir svētījis un man ir visa kā. Un viņš tam to uzspieda, un tas pieņēma.
12. Un Ēsavs sacīja: Dosimies ceļā, lai ejam; bet es iešu tev pa priekšu.
13. Un viņš sacīja: Mans kungs, tu zini, pie manis ir vārgi bērni un aitu un govju mātes, un, kad es tos pārdzītu, tad nākamā dienā ietu bojā viss lopu pulks.
14. Dodies, mans kungs, kā pirmais tava kalpa priekšā, un es gribu lēnām sekot ar tiem, kas man uzticēti, ar kustoņiem un bērniem, līdz nonāksu pie mana kunga Seīrā.
15. Un Ēsavs sacīja: Es, mazākais, atstāšu no tiem ļaudīm, kādi pie manis ir, dažus pie tevis. Un viņš sacīja: Kādēļ tas vajadzīgs? Ja es tik atrodu labvēlību sava kunga acīs.
16. Un Ēsavs tanī dienā atgriezās, pa savu ceļu iedams, Seīrā.
17. Bet Jēkabs devās uz Sukotu un uzcēla sev namu, bet lopiem viņš uzcēla laidarus; tādēļ šīs vietas vārdu sauc Sukota.
18. Un Jēkabs sveiks nonāca Sihemas pilsētā, kas atrodas Kānaāna zemē, nākot no Mezopotāmijas. Viņš apmetās iepretim pilsētai.
19. Un viņš nopirka to zemes gabalu, uz kura savu telti bija uzcēlis, no Hamora, Šehema tēva, bērniem par simts naudas gabaliem.
20. Un viņš uzcēla turpat altāri un nosauca to: Dievs, Israēla Dievs.

1. Un Dīna, kas bija Leas meita un kuru tā bija dzemdējusi Jēkabam, gāja iepazīties ar tās zemes meitām.
2. Un viņu ieraudzīja Šehems, hīviešu valdnieka Hamora dēls, un viņš to paņēma, gulēja pie tās un nodarīja tai varasdarbu.
3. Un viņa sirds pieķērās Jēkaba meitai Dīnai, un viņš iemīlēja jaunavu un runāja laipnīgi ar viņu.
4. Un Šehems sacīja savam tēvam Hamoram: Iegūsti man šo meitu par sievu.
5. Jēkabs gan bija dzirdējis, ka tas bija apsmējis viņa meitu Dīnu; bet viņa dēli bija pie viņa ganāmpulkiem laukos, un Jēkabs klusēja līdz viņu pārnākšanai.
6. Un Hamors, Šehema tēvs, gāja pie Jēkaba aprunāties.
7. Pašreiz Jēkaba dēli arī nāca no lauka, un, tiklīdz tie to dzirdēja, tie pārskaitās, un tas tiem ļoti derdzās, jo, guļot pie Jēkaba meitas, tas kauna darbu bija nodarījis Israēlam. Tā tam nevajadzēja notikt.
8. Un Hamors runāja ar viņiem, sacīdams: Šehema, mana dēla, sirds pieķērusies jūsu meitai, dodiet to viņam par sievu.
9. Saradojieties ar mums; jūsu meitas dodiet mums, mūsu meitas ņemiet jūs.
10. Dzīvojiet ar mums. Zeme, kas jūsu priekšā, jums atvērta; dzīvojiet tanī, staigājiņ apkārt un apmetieties tajā.
11. Un Šehems sacīja viņas tēvam un viņas brāļiem: Kaut es atrastu labvēlību jūsu acīs! Ko jūs no manis prasīsiet, to es došu.
12. Lai cik lielu atpirkšanas maksu un cik daudz dāvanu jūs prasītu no manis, es tās došu, kā jūs sacīsiet man, tikai dodiet jaunavu man par sievu.
13. Un Jēkaba dēli atbildēja Šehemam un viņa tēvam Hamoram ar viltu, tāpēc ka viņš bija apsmējis Dīnu, viņu māsu,
14. un teica tam: Mēs nevaram to pielaist, ka dodam savu māsu vīram, kas neapgraizīts, jo tas mums ir apkaunojums.
15. Tikai ar vienu noteikumu mēs to varam darīt, ka jūs kļūtu kā mēs, apgraizīdami visus vīrus.
16. Tad mēs dotu savas meitas jums un ņemtu jūsu meitas, un mēs dzīvotu ar jums un būtu viena tauta.
17. Bet, ja jūs nepaklausīsiet mums un neliksiet apgraizīties, tad mēs paņemsim savu meitu un aiziesim.
18. Šie vārdi patika Hamoram un Šehemam, Hamora dēlam.
19. Un jauneklis nekavējās darīt, kā bija teikts, jo viņam labi patika Jēkaba meita, un viņš visā sava tēva namā bija godāts.
20. Un Hamors ar savu dēlu Šehemu gāja pilsētas vārtos un runāja nopietni ar savas pilsētas ļaudīm, teikdami:
21. Šie vīri tur labu prātu uz mums, atļaujiet tiem šinī zemē dzīvot un to pārstaigāt, jo zeme ir diezgan plaša viņu priekšā; mēs ņemsim viņu meitas sev par sievām un dosim savas meitas viņiem.
22. Bet tikai tad vīri ir ar mieru dzīvot ar mums un kļūt par vienu tautu, ja katrs vīrs, gluži tāpat kā tas ir pie viņiem, tiktu apgraizīts.
23. Viņu ganāmpulki, viņu īpašumi un visi viņu lopi, vai tie nepiederēs mums? Izdabāsim viņu prātam, lai tie dzīvo ar mums!
24. Un visi, kas tik mēdza nākt pa viņu pilsētas vārtiem, paklausīja Hamoram un viņa dēlam, un visi vīri tika apgraizīti, visi, kas gāja pa viņu pilsētas vārtiem.
25. Un notika, trešajā dienā, kad tiem bija sāpes, Simeons un Levijs, abi Jēkaba dēli, Dīnas brāļi, paņēma katrs pa zobenam, netraucēti ienāca pilsētā un apkāva visus vīrus.
26. Un tie nokāva ar zobena asmeni Hamoru un viņa dēlu Šehemu un paņēma no Šehema nama Dīnu un izveda to ārā.
27. Un Jēkaba dēli gāja pie pārmāktiem un aplaupīja pilsētu, kurā viņu māsa bija tikusi apsmieta.
28. Viņu sīklopus un viņu liellopus, un viņu ēzeļus, un visu, kas bija pilsētā vai uz tīruma, tie

nolaupīja.

29. Un visu viņu bagātību un visu viņu bērnu pulku, un viņu sievas tie aizveda gūstā kā laupījumu.

30. Un Jēkabs sacīja Simeonam un Levijam: Jūs grūžat mani postā, padarīdami mani ienīstu šīs zemes iedzīvotāju kānaāniešu un ferisiešu starpā. Cik liels ir mūsu skaits? Ja tie sapulcējas pret mani, tie mani var sasist. Un es un mans nams tiksim iznīcināti.

31. Bet tie sacīja: Vai viņš drīkstēja apieties ar mūsu masu kā ar netikli?

1. Un Dievs sacīja uz Jēkabu: Celies, ej uz Bēтели un paliec tur un taisi tur altāri Dievam, kas tev parādījās, kad tu bēgi no sava brāļa Ēsava.
2. Tad Jēkabs sacīja saviem mājiniekiem un visiem tiem, kas bija pie viņa: Atmetiet svešos dievus, kādi vēl jūsu vidū, šķīstieties un mainiet savas drēbes.
3. Tad celsimies un noiesim uz Bēтели, un es tur uzcelšu altāri tam Dievam, kas mani paklausīja manās posta dienās un kas bija ar mani ceļā, ko esmu nostaigājis.
4. Un viņi nodeva Jēkabam visus svešos dievus, kādi bija viņu rokās, un arī tos auskarus, kas bija viņu ausīs, un Jēkabs tos apraka zem ozola pie Sihemas.
5. Un viņi devās ceļā, bet Dievs uzsūtīja bailību pār pilsētām, kas bija viņu apkārtņē, un tie nedzinās Jēkabam un viņa dēliem pakal.
6. Un Jēkabs nonāca Lūzā, kas atrodas Kānaāna zemē, tas ir, Bētelē; viņš līdz ar visu, kas tam bija.
7. Un viņš uzcēla tur altāri un nosauca to vietu: Ēl-Bētele, jo tur Dievs viņam bija atklājies, kad viņš bēga no sava brāļa.
8. Bet Rebekas aukle Debora nomira un tika apglabāta pie Bēteles zem ozola, un šo vietu nosauca: Raudu ozols.
9. Un Dievs parādījās Jēkabam vēlreiz, kad tas nāca no Mezopotāmijas, un Viņš to svētīja.
10. Un Dievs sacīja viņam: Tavs vārds ir Jēkabs, bet turpmāk tavs vārds nebūs Jēkabs, bet Israēls būs tavs vārds. Un Viņš to nosauca par Israēlu.
11. Un Dievs viņu pamācīja: Es esmu visuspēcīgais Dievs; augļojies un vairojies. Tauta, jā, pat tautu kopa lai ceļas no tevis, un ķēniņi nāks no taviem gurniem.
12. Un to zemi, ko Es biju devis Ābrahāmam un Īzākam, tev Es to došu, un taviem pēcnācējiem pēc tevis Es došu šo zemi.
13. Un Dievs cēlās projām no viņa tai vietā, kur Viņš ar to bija runājis.
14. Bet Jēkabs uzcēla piemiņas akmeni vietā, kur viņš bija ar Viņu runājis, akmens stabu, un lēja pār to slakāmo upuri, un viņš lēja pār to arī eļļu.
15. Un Jēkabs nosauca vietu, kurā Dievs ar viņu bija runājis, par Bēтели.
16. Un viņi devās ceļā no Bēteles; un, kad vēl bija atlicis kāds zemes pārgājiens līdz Efratai, Rahēlei bija jādzemdē, bet viņai bija grūti dzemdēt.
17. Un, tā kā viņai bija grūti dzemdēt, tad vecmāte viņai sacīja: Nebīsties, arī šoreiz tev būs dēls.
18. Un notika, viņas dvēselei šķīroties, jo tai bija jāmirst, tā nosauca viņu par Benoni, bet Jēkabs to nosauca par Benjamīnu.
19. Un Rahēle nomira un tika apglabāta pie ceļa uz Efratu, tas ir, uz Bētlemi.
20. Un Jēkabs uzcēla piemiņas akmeni pie viņas kapa vietas, tas ir Rahēles kapa akmens līdz šai dienai.
21. Un Israēls devās ceļā un uzcēla savu telti viņpus Migdalederas.
22. Un, kamēr Israēls vēl dzīvoja tanī zemē, Rūbens nāca un gulēja pie sava tēva blakussievas Bilhas, un Israēls to dabūja zināt. Un Jēkabam bija divpadsmit dēli.
23. Leas dēli ir: Rūbens, Jēkaba pirmdzimtais, Simeons, Levijs, Jūda, Isašars un Zebulons.
24. Rahēles dēli ir: Jāzeps un Benjamīns.
25. Un Rahēles kalpones Bilhas dēli ir: Dans un Naftalis.
26. Un Leas kalpones Zilfas dēli ir: Gads un Ašers. Tie ir Jēkaba dēli, kas viņam tika dzemdēti Mezopotāmijā.
27. Un Jēkabs nāca pie sava tēva Īzāka uz Mamri, Kirijat-Arbas tuvumā. Tā ir Hebrona, kur Ābrahāms un Īzāks bija dzīvojuši kā svešinieki.
28. Bet Īzākam bija simts astoņdesmit gadi.
29. Un Īzāks kļuva vājš un nomira, un tika piepulcināts saviem ļaudīm, vecs un savu mūžu nodzīvojis, un Jēkabs un Ēsavs, viņa dēli, to apglabāja.

1. Šie ir Ēsava, tas ir, Edoma, ciltsraksti.
2. Ēsavs ņēma sievas no Kānaāna meitām, hetieša Elona meitu Adu un hetieša Cibeona dēla Anas meitu Oholibāmu,
3. un Nebojota māsu, Ismaēla meitu Basmati.
4. Un Ada dzemdēja Ēsavam Ēlifasu, bet Basmate dzemdēja Reguēlu.
5. Oholibāma dzemdēja Jeusu, Jaālāmu un Korahu, tie ir Ēsava dēli, kas viņam tika dzemdēti Kānaāna zemē.
6. Un Ēsavs paņēma savas sievas, savus dēlus, savas meitas un visus sava nama iedzīvotājus, arī savus ganāmpulkus un visus liellopus, un visu savu mantību, kādu tas Kānaāna zemē bija ieguvis, un aizgāja uz citu zemi, prom no sava brāļa Jēkaba,
7. jo viņiem bija pārāk daudz mantas, lai tie varētu dzīvot kopā, un zeme, kurā viņi mita kā svešinieki, tos nevarēja viņu lopu dēļ uzturēt.
8. Un Ēsavs mita Seīras kalnos. Ēsavs ir Edoms.
9. Šie ir edomieša Ēsava, kas mita Seīras kalnos, ciltsraksti.
10. Šie ir Ēsava dēlu vārdi: Ēlifass, Adas, Ēsava sievas, dēls; Reguēls, Basmates, Ēsava sievas, dēls.
11. Un Ēlifasa dēli bija: Temans, Omārs, Cebo, Gaetams un Kenass.
12. Bet Timna bija Ēlifasa, Ēsava dēla, blakussieva. Un tā dzemdēja Ēlifasam Amaleku. Tie ir Ēsava sievas Adas dēli.
13. Bet šie ir Reguēla dēli: Nahats, Zerahs, Šamma un Misa. Tie ir Ēsava sievas Basmates dēli.
14. Un šie ir Ēsava sievas Oholibāmas, Anas meitas, Cibeona dēla meitas, dēli, kurus tā dzemdēja Ēsavam: Jeuss, Jaālāms un Korahs.
15. Šie ir cilšu vadoņi Ēsava dēlu starpā, Ēlifasa, Ēsava pirmdzimtā, dēli: Temjmans - vadonis, Omars - vadonis, Zepo - vadonis, Kenass - vadonis,
16. Korahs - vadonis, Gaetams - vadonis, Amaleks - vadonis. Tie ir Ēlifasa cilts vadoņi Edoma zemē; tie ir Adas dēli.
17. Un šie ir Ēsava dēla Reguēla dēli: Namjhats - vadonis, Zerahs - vadonis, Šamma - vadonis, Miza - vadonis; tie ir Reguēla cilts vadoņi Edoma zemē; tie ir Ēsava sievas Basmates dēli.
18. Un šie ir Ēsava sievas Oholibāmas dēli: Jeuss - vadonis, Jaālāms - vadonis, Korahs - vadonis; tie ir Oholibāmas cilts vadoņi, tā bija Anas meita un Ēsava sieva.
19. Tie ir Ēsava, tas ir, Edoma dēli, un tie ir viņu cilts vadoņi.
20. Un šie ir horieša Seīra dēli, kas dzīvoja tanī zemē: Lotans, Šobals, Cibeons, Ana,
21. Dišons, Ecers un Rišons; tie ir horiešu cilts vadoņi, Seīra dēli, Edoma zemē.
22. Un Lotana dēli bija Horis un Heimams, un Lotana māsa bija Timna.
23. Un šie ir Cobala dēli: Alvans, Manahats, Ēbals, Šefo un Onams.
24. Un šie ir Cibeona dēli: Aja un Ana; šis ir tas Ana, kas tuksnesī atrada siltos avotus, kad tas sava tēva Cibeona ēzeļus ganīja.
25. Un šie ir Anas bērni: Dišons un Oholibāma, Anas meita.
26. Un šie ir Dišona dēli: Hamrans, Ešbans, Jitrans un Kerans.
27. Un šie ir Ēcera dēli: Bilhans, Saāvans un Jaākans.
28. Un šie ir Disana dēli: Ūcs un Arans.
29. Šie ir horiešu cilts vadoņi: Lotans - vadonis, Sobals - vadonis, Cibeons - vadonis, Ana - vadonis,
30. Dišons - vadonis, Ecers - vadonis, Disans - vadonis. Tie ir horiešu cilts vadoņi pēc viņu novadiem Seīras zemē.
31. Un šie ir tie ķēniņi, kas valdīja Edoma zemē, iekāms israēliešiem bija kāds ķēniņš.
32. Bela, Beoras dēls, valdīja Edomā, un viņa pilsētas vārds bija Dinhaba.
33. Kad Bela nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Jobabs, Seraha dēls, no Bosras.
34. Kad Jobabs nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Husams no temeniešu zemes.
35. Kad Husams nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Hadads, Bedada dēls. Viņš ir tas, kas sakāva Midiānu Moāba laukos, un viņa pilsētas vārds ir Avita.

36. Kad Hadads nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Samla no Masrekas.
37. Kad Samla nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Sauls no Rehobotas pie lielās upes.
38. Kad Sauls nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Baal-Hanans, Akbora dēls.
39. Kad Baal-Hanans, Akbora dēls, nomira, viņa vietā par ķēniņu kļuva Hadars, un viņa pilsētas vārds bija Pagu un viņa sievas vārds Mehetabēle, Matreda meita, no Mezahabas.
40. Un šie ir Ēsava cilts vadoņu vārdi pēc viņu dzimtām, viņu dzīves vietām un viņu vārdiem: Timna - vadonis, Alva - vadonis, Jetets - vadonis,
41. Oholibāma - vadonis, Ēla - vadonis, Pinons - vadonis,
42. Kenass - vadonis, Temans - vadonis, Mibcars - vadonis,
43. Magdiēls - vadonis, Jerams - vadonis. Tie ir Edoma cilts vadoņi pēc viņu novadiem zemē, ko viņi bija ieguvuši. Un Ēsavs ir edomiešu tēvs.

1. Bet Jēkabs dzīvoja zemē, kurā viņa tēvs kā svešinieks bija mitis, Kānaāna zemē.
2. Un šis ir stāsts par Jēkaba cilti: Jāzeps septiņpadsmit gadu vecumā bija gans savu brāļu sīklopiem. Viņš bija vēl zēns un bija kopā ar Bilhas un Zilfas, sava tēva sievu, dēliem. Un Jāzeps izstāstīja viņu ļauno slavu tēvam.
3. Bet Israēls mīlēja Jāzepu vairāk nekā visus citus savus dēlus, tāpēc ka tas bija viņa vecumā dzimušais dēls. Un viņš tam taisīja svārkus ar piedurknēm.
4. Un viņa brāļi ievēroja, ka viņu tēvs to mīlēja vairāk nekā viņa brāļus. Un tie to ienīda un nevarēja laipni ar to runāt.
5. Bet Jāzeps sapņoja sapni, un, kad tas to izstāstīja saviem brāļiem, tie ienīda viņu vēl vairāk.
6. Un viņš teica tiem: Uzklusiet šo sapni, ko es sapņoju.
7. Redzi, mēs sējam kūlīšus tīruma vidū, un mans kūlītis piecēlies stāvēja, bet jūsu apkārtstāvošie kūlīši klanījās līdz zemei mana kūlīša priekšā.
8. Un viņa brāļi sacīja tam: Vai tiešām tu būsi mūsu ķēniņš? Vai tu valdīdams valdīsi pār mums? Un viņi turpmāk to ienīda vēl vairāk gan to sapņu, gan to vārdu dēļ.
9. Un vēlāk viņš sapņoja vēl vienu sapni un stāstīja arī to saviem brāļiem: Redzi, es sapņoju vēl vienu sapni, un, lūk, saule un mēness, un vienpadsmit zvaigznes klanījās manā priekšā.
10. Kad viņš to izstāstīja savam tēvam un saviem brāļiem, tad viņa tēvs to sarāja un sacīja tam: Ko nozīmē sapnis, kuru tu sapņoji? Vai mums būtu ietin jāiet - man, tavai mātei un taviem brāļiem, lai klanītos tavā priekšā līdz zemei?
11. Un viņa brāļi to apskauda, bet viņa tēvs šo stāstu paturēja prātā.
12. Reiz, kad viņa brāļi bija aizgājuši ganīt viņu tēva sīklopus Sihemā,
13. Israēls sacīja Jāzepam: Vai tavi brāļi negana lopus pie Sihemas? Aizej, jo es gribu tevi sūtīt pie viņiem. Un tas viņam atbildēja: Es klausos.
14. Un viņš tam sacīja: Aizej taču un apskaties, kā taviem brāļiem un sīklopiem labi klājas, un pavēsti to man. Un viņš to aizsūtīja no Hebronas ielejas, un tas gāja uz Sihemu.
15. Viņu sastapa kāds vīrs, kad viņš, lūk, maldījās pa lauku; un vīrs viņam jautāja: Ko tu meklē?
16. Un viņš atbildēja: Es meklēju savus brāļus, saki man - kur viņi gana?
17. Un tas cilvēks sacīja: Viņi no šejienes ir aizgājuši; es dzirdēju viņus sakām: iesim uz Dotanu. Un Jāzeps sekoja saviem brāļiem un atrada tos Dotanā.
18. Kad viņi to iztālēm ieraudzīja un pirms tas viņus bija sasniedzis, viņi sarunājās to nokaut.
19. Un viņi cits citam sacīja: Lūk, tur nāk tas lielais sapņotājs!
20. Nokaussim viņu un iemetīsim to kādā no bedrēm, un sacīsim: plēsīgs zvērs to ir aprijis, - tad mēs gan redzēsim, kas būs ar viņa sapņiem.
21. Kad Rūbens to dzirdēja, tad viņš to izrāva no viņu rokām un sacīja: Neatņemsim viņam dzīvību.
22. Un Rūbens viņiem sacīja: Neizlejiyet asinis; iemetīsim to šinī bedrē, kas te tuksnesī, bet nepieliksim roku pie viņa. To viņš teica, lai izglābtu viņu no to rokām un atdotu to savam tēvam atpakaļ.
23. Un notika, tiklīdz Jāzeps pienāca pie saviem brāļiem, tie novilka Jāzepam viņa svārkus - šos svārkus ar piedurknēm, kas tam bija mugurā,
24. un sagrāba to un iemeta bedrē; bet bedre bija tukša bez ūdens.
25. Un viņi atsēdās, lai ieturētu azaidu. Bet, paceļot savas acis, viņi ieraudzīja ismaēliešu karavānu tuvojamies no Gileādas. Viņu kamieļi nesa dārgas zāles, balzamu un mirres; un viņi bija ceļā uz Ēģipti.
26. Tad Jūda sacīja saviem brāļiem: Ko tas mums dod, ka mēs savu brāli nokaujam un viņa asinis izlejām?
27. Iesim, pārdosim to ismaēliešiem, tad mēs savas rokas tam nebūsim pielikuši, jo viņš taču ir mūsu brālis un mūsu miesa. Un viņa brāļi tam paklausīja.
28. Un garām gāja midiāniešu tirgotāji, tad brāļi izvilka un izcēla Jāzepu no bedres ārā un pārdeva Jāzepu ismaēliešiem par divdesmit sudraba seķeļiem, un tie aizveda Jāzepu uz Ēģipti.

29. Kad Rūbens atgriezās pie bedres, Jāzeps vairs nebija bedrē, un viņš saplēsa savas drēbes.
30. Un, atgriezies pie saviem brāļiem, viņš sacīja: Tā zēna tur vairs nav. Kurp lai es tagad eju?
31. Un viņi paņēma Jāzeps svārkus, nokāva āzi, iemērcā svārkus asinīs
32. un lika aiznest svārkus ar piedurknēm un nogādāt tos viņu tēvam, sacīdami: Tos mēs esam atraduši; aplūko, vai tie nav tava dēla svārki?
33. Un viņš tos pazina un sacīja: Tie ir mana dēla svārki; plēsīgs zvērs ir viņu aprijis; tas Jāzepsu ir plosīt saplosījis.
34. Un Jēkabs saplēsa savu apģērbu, lika ap gurniem maisa drēbi un daudz dienu sēroja Jāzepsa dēļ.
35. Tad cēlās visi viņa dēli un visas viņa meitas, lai viņu mierinātu, bet viņš negribēja ļaut mierināties un sacīja: Sērodams es sekošu savam dēlam uz pazemi! Un viņa tēvs to apraudāja.
36. Bet midiānieši to pārdeva Ēģiptē Potifaram, faraona galma vīram, sardzes priekšniekam.

1. Šinī laikā notika, ka Jūda nošķīrās no saviem brāļiem un apmetās pie kāda vīra no Adullāmas, vārdā Hiraha.
2. Un Jūda tur ieskatīja kāda kānaānieša meitu, tā vārds bija Sua, un viņš to paņēma un gāja pie tās.
3. Un viņa tapa grūta un dzemdēja dēlu, un nosauca tā vārdu: Gers.
4. Un tā tapa vēlreiz grūta un dzemdēja dēlu, un nosauca viņa vārdu: Onans.
5. Un viņa dzemdēja vēl vienu dēlu un nosauca tā vārdu: Šela. Viņa atradās Kezibā, kad viņa to dzemdēja.
6. Un Jūda ņēma sievu Geram, savam vecākajam dēlam, un tās vārds bija Tamāra.
7. Bet Gers, Jūdas vecākais dēls, bija Tā Kunga acīs ļauns, un Tas Kungs tam lika mirt.
8. Un Jūda sacīja Onanam: Ej pie sava brāļa sievas un ņem to kā svainis par sievu, lai tavam brālim būtu pēcnācēji.
9. Bet Onans, zinādams, ka tie nebūs viņa pēcnācēji, pie sava brāļa sievas iedams, izkaisīja zemē, lai nerastos pēcnācēji viņa brālim.
10. Bet Tam Kungam nepatika, ko tas darīja, un Viņš lika mirt arī viņam.
11. Un Jūda sacīja savai vedeklai Tamārai: Atgriezies kā atraitne sava tēva mājās, kamēr mans dēls Šela pieaugs, - jo viņš domāja, ka nenomirst arī viņš, tāpat kā viņa brāļi. Un Tamāra atgriezās sava tēva namā.
12. Bija pagājis ilgāks laiks, kad nomira Jūdas sieva, Suas meita. Kad Jūda bija beidzis sērot, viņš aizgāja pie savu avju cirpējiem uz Timnu; viņš, Jūda, un viņa draugs Hirahs no Adullāmas.
13. Un Tamārai tika teikts: Redzi, tavs vīratēvs iet uz Timnu savas avis cirpt.
14. Tad viņa novilka savas atraitnes laika drēbes, apsēdās ar plīvuru un satinusies apsēdās pie Enajimas vārtiem. Tā ir ceļā uz Timnu, jo viņa redzēja, ka Šela bija pieaudzis, bet viņa tam nebija dota par sievu.
15. Kad Jūda to ieraudzīja, tam šķita, ka tā ir netikle, tāpēc ka tai seja bija apsegta.
16. Un viņš nogriezās pie tās ceļa malā un sacīja: Atļauj man nākt pie tevis, - jo tas nezināja to esam savu vedeklu. Bet viņa sacīja: Ko tu man dosi, ja tu nāksi pie manis?
17. Un viņš sacīja: Es atsūtīšu no saviem sīklopiem kādu āzīti. Tad viņa sacīja: Vai tu dotu ķilu, kamēr tu to atsūti?
18. Un viņš sacīja: Kādu ķilu lai es tev dodu? Un viņa atbildēja: Tavu cilts gredzenu, tavu ķēdi un tavu spieķi, kas tev rokā. Un viņš tai deva tos un gāja pie tās, un tā tapa grūta no viņa.
19. Un tā piecēlās un aizgāja, nolika plīvuru un apvilka atkal savas atraitnes drēbes.
20. Un Jūda ar savu draugu, kas bija no Adullāmas, atsūtīja āzi, lai paņemtu no tās rokām ķilas, bet tas to sievu neatrada.
21. Un viņš taujāja tās vietas iemītniekus, teikdams: Kur ir tā netikle, kas Enajimas ceļa malā bija? Un tie atbildēja: Te neviena netikle nav bijusi.
22. Un tā viņš atgriezās pie Jūdas, sacīdams: Es neesmu tādu atradis, un arī tās vietas iedzīvotāji saka, ka tur netikle nav bijusi.
23. Tad Jūda sacīja: Lai viņa manis pēc to patur, tikai ka netopam kaunā! Piemini: es šo āzi esmu sūtījis, bet tu viņu neesi atradis.
24. Un notika trešajā mēnesī, ka Jūdam tika šādi vēstīts: Tamāra, tava vedekla, ir piekopusi netiklību, un viņa ir arī kļuvusi grūta dēļ savas netiklības. Un Jūda sacīja: Izvediet to, lai tā top sadedzināta!
25. Kad viņa bija izvesta, tā sūtīja ziņu savam vīratēvam un sacīja: No tā vīra, kam šīs lietas pieder, es esmu kļuvusi grūta. Vai pazīsti šo gredzenu, ķēdi un spieķi; kam tie pieder?
26. Un Jūda tos pazina un teica: Tā sieva ir taisnīgāka par mani, jo es tai neesmu devis Šelu, savu dēlu. Un viņš vairs turpmāk negāja pie tās.
27. Un notika, viņas laikam pienākot dzemdēt, ka, lūk, dvīņi bija viņas miesās.
28. Un, viņai dzemdējot, viens bērns izbāza roku, un vecmāte paņēma to un apsēja rokai sarkanu pavedienu, sacīdama: Tas ir iznācis pirmais.
29. Tad tas atkal atvilka savu roku, un viņa brālis iznāca pirmais. Tad viņa sacīja: Kāpēc tu esi viņai

izplēsis plīsumu? Un tā nosauca viņa vārdu: Perecs.

30. Un pēc tam iznāca viņa brālis, kam ap roku bija sarkans pavediens, un tā viņa vārdu nosauca: Zerahs.

1. Bet Jāzeps tika novests uz Ēģipti, un ēģiptietis Potifars, faraona galma vīrs, sardzes priekšnieks, to nopirka no ismaēliešiem, kas viņu turp bija noveduši.
2. Bet Tas Kungs bija ar Jāzepu un visam, ko vien tas darīja, lika labi izdoties. Un viņš piemājoja sava kunga, ēģiptieša, namā.
3. Kad viņa īpašnieks redzēja, ka Tas Kungs bija ar viņu un ka visam, ko vien tas darīja, Tas Kungs lika viņa rokās labi izdoties,
4. tad Jāzeps atrada labvēlību viņa acīs, viņam kalpodams, un viņš to iecēla par sava nama pārvaldnieku un ielika visu, kas tam bija, viņa rokās.
5. Un no tā laika, kad viņš to bija iecēlis par pārvaldnieku savam namam un pār visu, kas tam bija, Tas Kungs Jāzepsa dēļ svētīja ēģiptieša namu, un Tā Kunga svētība bija pār visu, kas tam piederēja gan namā, gan tīrumā.
6. Viņš uzticēja visu, kas tam bija, Jāzepsa rokām, un viņš nerūpējās pats ne par ko, izņemot par maizi, ko tas ēda. Bet Jāzeps bija skaists augumā un glīts izskatā.
7. Un pēc visiem šiem notikumiem gadījās, ka viņa kunga sieva meta savas acis uz Jāzepu un sacīja: Guli pie manis.
8. Bet viņš to noraidīja un sacīja sava kunga sievai: Redzi, mans kungs nerūpējas ne par ko, kas te namā, un visu, kas tam pieder, viņš devis manās rokās.
9. Viņš pats šinī namā nav lielāks par mani, un viņš man neko nav šinī namā aizliedzis kā vien tevi, tāpēc ka tu esi viņa sieva. Kā lai es darītu tik lielu ļaunumu un grēkotu pret Dievu?
10. Un notika, ka viņa diendienā tā runāja ar Jāzepu, bet viņš to neklausīja un negāja gulēt pie viņas.
11. Tad kādu dienu, kad viņš bija ienācis namā, lai padarītu savu darbu, un neviens cilvēks no nama ļaudīm negadījās klāt,
12. viņa sagraba to pie viņa drēbēm, sacīdama: Guli ar mani. Bet viņš atstāja savas drēbes tās rokās, bēga un izskrēja ārā.
13. Kad tā redzēja, ka viņš savas drēbes ir pametis viņas rokās un izbēdzis ārā,
14. tā sasauca savus ļaudis un sacīja tiem: Redziet, viņš atvedis pie mums šo ebreju vīru, lai mūs apsmietu; viņš nāca pie manis, lai ar mani gulētu, bet es sāku skaļā balsī kliegt.
15. Un notika, kad tas kļuva dzirdams, jo es savu balsi biju pacēlusi un brēcu, tad tas pameta savas drēbes pie manis un izbēga ārā.
16. Un viņa paturēja tā drēbes pie sevis līdz tam laikam, kad viņas vīrs atgriezās savā namā.
17. Tad tā sacīja tam šos vārdus: Tas ebreju vergs, kuru tu esi mums atvedis, nāca mani piesmiet.
18. Un, tiklīdz es pacēlu savu balsi un kļiedzu, viņš pameta savas drēbes pie manis un izbēga ārā.
19. Kad nu viņa kungs dzirdēja savas sievas stāstu, kādu tā viņam izstāstīja, kādu pārestību viņa vergs tai bija nodarījis, viņš iekaisa dusmās.
20. Un Jāzeps kungs paņēma to un iemeta cietumā, vietā, kur ķēniņa apcietinātie tika apsargāti, un nu viņš atradās tur, cietumā.
21. Bet Tas Kungs bija ar Jāzepu un tam parādīja žēlastību, un tas ieguva labvēlību cietuma priekšnieka acīs.
22. Un cietuma priekšnieks uzticēja Jāzepam visus apcietinātos, kas bija cietumā, un visu, kas tur bija darāms, to viņš darīja.
23. Un cietuma priekšnieks pats nerūpējās ne par vienu lietu, ko tas bija nodevis viņa rokā, tāpēc ka Tas Kungs bija ar viņu, un visam, ko vien viņš darīja, Tas Kungs lika labi izdoties.

1. Un pēc šiem notikumiem Ēģiptes ķēniņa galvenais dzērienu devējs un galvenais maizes cepējs bija nogrēkojušies pret savu kungu - Ēģiptes ķēniņu.
2. Tad faraons apskaitās uz saviem divi galma vīriem, galveno dzērienu devēju un galveno maizes cepēju.
3. Un viņš novietoja tos apcietinājumā sardzes namā, cietumā, kur arī Jāzeps atradās apcietinājumā.
4. Un sardzes virsnieks tiem pielika Jāzepu, lai Jāzeps tiem kalpotu. Un tie labu laiku bija cietumā.
5. Un Ēģiptes ķēniņa galvenais dzērienu devējs un galvenais maizes cepējs, kas bija tagad apcietināti cietumā, abi sapņoja vienā naktī katrs savu sapni ar savu nozīmi.
6. Un no rīta Jāzeps nāca tos apraudzīt un ievēroja, ka tie bija īgni.
7. Un viņš prasīja abiem galma vīriem, kas ar viņu bija kopā cietumā, viņa pavēlnieka namā, sacīdams: Kāpēc šodien jūsu sejas ir īgnas?
8. Un tie tam atbildēja: Mēs redzējām sapni, bet nav neviena, kas to izskaidrotu. Tad Jāzeps sacīja viņiem: Vai Dievam nepiederas izskaidrot? Pastāstiet taču man.
9. Tad galvenais dzērienu devējs izstāstīja savu sapni Jāzepam un sacīja viņam: Es sapņoju, ka manā priekšā bija vīna koks.
10. Un pie vīna koka bija trīs stīgas, un te jau tās sāka zaļot, un arī ogas aizmetās, un ienācās ogu pilni ķekari.
11. Un faraona kauss bija manās rokās; es paņēmu vīnogas un izspiedu tās faraona kausā un devu kausu faraonam rokā.
12. Un Jāzeps tam sacīja: Šis ir tam izskaidrojums: trīs stīgas nozīmē trīs dienas.
13. Pēc trim dienām faraons pacels tavu galvu un atdos tev tavu amatu; un tu liksi faraona kausu atkal viņam rokā, gluži kā tas iepriekš bija parasts, kad tu biji viņa dzērienu devējs.
14. Bet piemini mani, kad tev labi klāsies, parādi man žēlastību un atgādini, lūdzu, mani faraonam, ka es tieku ārā no šī nama.
15. Jo zagšus es esmu atvests no ebreju zemes, un arī te es neesmu neko tādu darījis, ka viņi mani varētu ielikt šinī sprostā.
16. Kad galvenais maizes cepējs redzēja, ka izskaidrojums bija labvēlīgs, viņš stāstīja Jāzepam: Arī man bija savs sapnis: uz manas galvas man bija trīs maizes grozi.
17. Augšējā grozā bija visādi faraonam gatavoti cepumi, un putni tos ēda no groza virs manas galvas.
18. Un Jāzeps atbildēja un sacīja: Šī ir sapņa nozīme: trīs grozi nozīmē trīs dienas.
19. Pēc trim dienām faraons paņems tevi un pakārs tevi kokā, un putni knābās tavu miesu.
20. Un trešajā dienā bija faraona dzimšanas diena, un tas rīkoja dzīres visiem saviem kalpiem un paaugstināja gan dzērienu devēju, gan maizes cepēju savu kalpu vidū.
21. Un viņš galveno dzērienu devēju no jauna iecēla amatā, un tas deva kausu faraona rokā.
22. Bet galveno maizes cepēju viņš pakāra, gluži kā Jāzeps to tiem bija paskaidrojis.
23. Bet galvenais dzērienu devējs vairs nedomāja par Jāzepu un aizmirsa viņu.

1. Pēc divi gadiem faraonam bija sapnis: viņš stāvēja upes grīvā.
2. Un no upes grīvas izkāpa septiņas govīs, skaista izskata un jo treknām miesām. Un viņas ganījās mēldros.
3. Un pēc tam atkal izkāpa septiņas citas govīs no upes, nejauka izskata un jo liesām miesām, un nostājās blakus pirmajām govīm upes malā.
4. Un govīs, kurām bija nejauks izskats un kuras bija liesām miesām, aprija tās septiņas treknām miesām un skaista izskata govīs. Un faraons pamodās.
5. Un viņš atkal iemīga un redzēja otru sapni: un redzi, septiņas vārpas auga uz viena stiebra, brangas un skaistas.
6. Un tad atkal radās septiņas plānas vārpas, kas bija austreņa kaltētas.
7. Un plānās vārpas aprija septiņas brangās un pilnās vārpas. Un faraons atmodās un saprata, ka tas bija sapnis.
8. Un no rīta viņš bija satraukts savā garā un lika saaicināt visus Ēģiptes zīlniekus un visus gudros vīrus. Un faraons izstāstīja viņiem savu sapni, bet nebija neviena, kas to varētu izskaidrot.
9. Tad galvenais dzērienu devējs bilda faraonam, sacīdams: Šodien man jāpiemin mans grēks.
10. Faraons reiz bija apskaities uz saviem kalpiem, un viņš iemeta mani cietumā sardzes virsnieka namā, mani un galveno maizes cepēju.
11. Un mēs vienā naktī redzējām sapņus: es un viņš, mēs sapņojām, un ikvienam sapnim bija savs saturs.
12. Un tur kopā ar mums bija ebreju jauneklis, sardzes priekšnieka kalps, tam mēs visu izstāstījām, un viņš mums izskaidroja mūsu sapņus, ko bijām sapņojuši, pateikdams katram viņa sapņa nozīmi.
13. Un, kā viņš tos bija izskaidrojis, tā arī notika: mani iecēla manā amatā, bet viņu pakāra.
14. Un faraons lika ataicināt Jāzepu un lika tam steigšus atstāt cietumu. Un tas noskuvās, apmainīja savas drēbes un nāca pie faraona.
15. Un faraons sacīja Jāzepam: Es redzēju sapni, bet nav neviena, kas to izskaidrotu, un tad es dzirdēju par tevi sakām, ka tev tikai jādzirdot sapnis, lai to izskaidrotu.
16. Un Jāzeps atbildēja faraonam: Tas nav manā varā, bet Dievs to var atklāt faraonam.
17. Tad faraons sacīja Jāzepam: Es sapņoju, ka stāvu upes malā.
18. Un redzi, no upes grīvas izkāpa septiņas treknām miesām un skaista izskata govīs un ganījās mēldros.
19. Un tad septiņas citas govīs izkāpa pēc tām, un tās bija liesas un ļoti neglīta izskata, un kaulainas, un es tādas nebiju redzējis visā Ēģiptes zemē, tik vājas tās bija.
20. Un kaulainās neglītās govīs aprija iepriekšējās treknās govīs.
21. Un tās nonāca viņu iekšās, bet nevarēja manīt, ka tās bija nonākušas viņu iekšās, jo viņu izskats bija tikpat neglīts kā iepriekš. Un es pamodos.
22. Un es atkal redzēju sapni: lūk, septiņas vārpas pacēlās no viena stiebra, pilnas un skaistas.
23. Un redzi, septiņas izkaltsušas, plānas un austreņa kaltētas vārpas auga aiz tām.
24. Un plānās vārpas aprija septiņas brangās vārpas. Es sapņus izstāstīju zīlniekiem, bet nebija, kas man pateiktu, ko tie nozīmē.
25. Tad Jāzeps sacīja faraonam: Abi faraona sapņi ir viens un tas pats: Dievs ir darījis zināmu, ko Viņš faraonam darīs.
26. Septiņas brangās govīs ir septiņi gadi, un septiņas glītās vārpas arī ir septiņi gadi; tas ir viens sapnis.
27. Un septiņas kaulainās un neglītās govīs, kas iznāca pēc viņām, ir septiņi gadi, un septiņas plānās un austreņa kaltētās vārpas arī ir septiņi gadi, bada gadi.
28. Šis ir tas, par ko es sacīju faraonam: Dievs ir atklājis faraonam, ko Viņš darīs.
29. Redzi, nāks septiņi gadi, kuros liela pārticība būs Ēģiptes zemē.
30. Un tad nāks septiņi bada gadi pēc tiem, un tad aizmirsīs visu pārticību Ēģiptes zemē, jo bads aprīs zemi.

31. Un netiks vairs pieminēta pārticība tanī zemē bada dēļ, kas sekos, jo tas būs ļoti smags.

32. Un, ka sapnis divreiz ir rādījies faraonam, ir tāpēc, ka Dievs tā lēmis un steigsies to arī piepildīt.

33. Un tagad lai faraons izrauga uzticamu un gudru vīru, to lai viņš ieceļ pār visu Ēģiptes zemi.

34. Lai faraons tā dara un lai ieceļ uzraugus pār zemi, kas lai ņem piekto daļu septiņos pārticības gados.

35. Un tie lai sakrāj visu maizes labību šinīs labajos gados un lai liek sabērt labību faraona virsuzraudzībā kā pārtiku pilsētās, lai tā tiktu saglabāta.

36. Un šī pārtika būs zemei par krājumu septiņiem bada gadiem, kādi pēc tam nāks Ēģiptes zemē. Tā zeme no bada netiks izpostīta.

37. Un šie vārdi ļoti labi patika faraonam un viņa kalpiem.

38. Un faraons sacīja saviem kalpiem: Vai gan var atrast tādu vīru, kam ir Dieva Gars kā šim?

39. Un faraons sacīja Jāzepam: Kad nu Dievs tev darījis zināmas visas šīs lietas, tad nav cita uzticamāka un gudrāka vīra par tevi.

40. Tu būsi pārvaldnieks manā namā, un visai manai tautai būs pakļauties taviem vārdiem, tikai par troņa tiesu es būšu lielāks par tevi.

41. Un faraons sacīja Jāzepam: Redzi, es tevi ieceļu pār visu Ēģiptes zemi.

42. Un faraons novilka savu gredzenu no savas rokas un deva to Jāzepam rokā, un viņš apvilka tam dārgas drēbes un lika tam zelta ķēdi ap viņa kaklu.

43. Un viņš lika tam braukt savos otrajos ratos, kas tam bija, un lika saukt viņa priekšā: Metieties ceļos! Tā viņš to iecēla pār visu Ēģiptes zemi.

44. Un faraons sacīja Jāzepam: Es esmu faraons, bet bez tavas ziņas lai neviens cilvēks nepaceļ nedz savu roku, nedz savu kāju visā Ēģiptes zemē.

45. Un faraons nosauca Jāzepu par Safnatpaneahu un deva tam Onas priesteru Potifara meitu Asnāti par sievu.

46. Bet Jāzepam bija trīsdesmit gadi, kad viņš stājās amatā Ēģiptes ķēniņa faraona priekšā. Pēc tam Jāzeps aizgāja no ķēniņa un pārstaigāja visu Ēģiptes zemi.

47. Un septiņos pārticības gados zeme izdeva pārpilnām augļu.

48. Un viņš sakrāja visu labību, kas ienācās septiņos pārticības gados, kādi bija Ēģiptes zemē, un lika pārtiku pilsētās; to labību, kas bija pilsētu apkārtnējos laukos, viņš novietoja pilsētās.

49. Un Jāzeps sabēra labību lielā vairumā, kā jūras smiltis, ka to pārstāja mērīt, jo tā bija neizmērojama.

50. Un Jāzepam piedzima divi dēli, iekāms atnāca tie bada gadi; tos viņam dzemdēja Onas priesteru Potifara meita Asnāte.

51. Un Jāzeps nosauca vecākā dēla vārdu: Manase, jo viņš teica: Dievs ir licis aizmirst man visus manus grūtumus un mana tēva namu.

52. Bet otra dēla vārdu viņš nosauca: Efraims, jo: Dievs mani darījis auglīgu manā posta zemē.

53. Un septiņi pārticības gadi, kas bija Ēģiptes zemē, gāja uz beigām.

54. Un iesākās septiņi bada gadi, kā Jāzeps bija sacījis, un bads bija visās zemēs, bet Ēģiptes zemē bija maize.

55. Kad arī visā Ēģiptes zemē iestājās trūkums, tad tauta kļiedza faraona priekšā pēc maizes. Bet faraons sacīja visiem ēģiptiešiem: Ejiet pie Jāzepa, darait, kā viņš jums teiks.

56. Un bads bija pa visu zemes virsu. Tad Jāzeps atvēra visas noliktavas un pārdeva ēģiptiešiem, jo bads Ēģiptē pieauga.

57. Un visi zemes iedzīvotāji nāca uz Ēģipti, lai pirktu labību pie Jāzepa. Jo bads bija ļoti smags pa visu zemi.

1. Kad nu Jēkabs redzēja, ka Ēģiptē ir labība, tas sacīja saviem dēliem: Kāpēc jūs skatāties cits uz citu?
2. Redziet, es esmu dzirdējis, ka Ēģiptē ir labība, noejiet turp un pērciet mums to, lai mēs varētu palikt dzīvi un mums nebūtu jāmirst.
3. Un Jāzeps desmit brāļi nogāja, lai iepirktu labību no Ēģiptes.
4. Bet Jāzeps brālim Benjamīnam Jēkabs nelāva iet brāļiem līdzī, jo viņš sacīja: Ka tam nenotiek kāda nelaime.
5. Tā Israēla dēli nogāja citu gājēju vidū, lai pirktu labību, jo Kānaāna zemē bija bads.
6. Bet Jāzeps bija zemes pārvaldnieks un labības pārdevējs visiem zemes iedzīvotājiem. Kad Jāzeps brāļi nāca un klanījās līdz zemei viņa priekšā,
7. tad Jāzeps, ieraudzījis savus brāļus, tos pazina, tomēr viņš izlikās viņus nepazīstam un teica viņiem skarbi: No kurienes jūs nākuši? Un viņi atbildēja: No Kānaāna zemes, lai pirktu labību.
8. Un Jāzeps pazina savus brāļus, bet tie viņu nepazina.
9. Un Jāzeps atcerējās savus sapņus, kādus tas par viņiem bija sapņojis, un viņš sacīja tiem: Jūs esat izlūki, jo jūs esat nākuši izpētīt zemes neapsargātās vietas.
10. Un tie atbildēja: Nē, kungs, tavi kalpi ir nākuši labību pirkt.
11. Mēs visi esam viena vīra dēli, mēs esam godīgi ļaudis, tavi kalpi nav izlūki.
12. Bet viņš teica uz tiem: Nē! Jūs esat nākuši izpētīt zemes neapsargātās vietas.
13. Bet tie sacīja: Mēs, tavi kalpi, bijām divpadsmit brāļi, viena tēva dēli Kānaāna zemē; jaunākais šobrīd vēl ir pie mūsu tēva, bet tā viena vairs nav.
14. Tad Jāzeps viņiem sacīja: Tas tā ir, kā es jums esmu teicis. Jūs esat izlūki.
15. Tik tiešām, ka faraons dzīvs, pie tā varēs pārbaudīt jūs; no šejienes jūs netiksīt prom, kamēr jūsu jaunākais brālis netiks atvests šurp!
16. Aizsūtiet vienu no jūsu vidus, tas lai paņem jūsu brāli, bet jūs esat apcietināti; tā jūsu vārdi tiks pārbaudīti, vai tie ir patiesība vai nav. Pie faraona dzīvības! Jūs esat izlūki.
17. Un viņš tos ieslēdza cietumā trīs dienas.
18. Un Jāzeps sacīja viņiem trešajā dienā: Darait tā, tad jūs paliksīt dzīvi, arī es bīstos Dieva.
19. Ja jūs esat uzticami ļaudis, tad lai viens no jums, brāļiem, paliek važās šinī apcietinājumā, bet jūs pārējie ejiet un aizvediet labību, tāpēc ka bads taču ir jūsu mājās.
20. Atvediet savu jaunāko brāli pie manis, tad jūsu vārdi apstiprināsies un jūs nemirsīt. Un tie darīja tā.
21. Un tie cits citam sacīja: Patiesi, mums tagad jāizpērk vaina mūsu brāļa dēļ; mēs redzējām viņa dvēseles bēdas, kad viņš lūdzās, lai mēs to apžēlotu, bet mēs viņu nepaklausījām; tāpēc tagad pār mums nāk šīs bēdas.
22. Un Rūbens tiem atbildēja: Vai es neteicu jums, sacīdams: neapgrēkosimies pie zēna, - bet jūs neklausījāt. Tagad viņa asinis tiek atprasītas.
23. Un viņi nezināja, ka Jāzeps viņus saprata, jo tur bija tulks starp tiem.
24. Un viņš aizgāja no tiem un raudāja, bet tad atkal atgriezās pie viņiem un sarunājās ar tiem. Un viņš paņēma no viņu vidus Simeonu un saistīja to viņu acu priekšā.
25. Un Jāzeps deva pavēli piepildīt viņu maisus ar labību, bet viņu naudu ielikt ikviena maisā un iedot ceļamaizi līdzī ceļā. Un tā tika darīts.
26. Tad tie uzkrāva labību saviem ēzeļiem un aizgāja no turienes.
27. Kad nu viens no tiem atvēra savu maisu, lai mājvietā dotu barību savam ēzelim, tad tas ieraudzīja savu naudu, kas bija viņa barības maisa virsgalā.
28. Un viņš sacīja saviem brāļiem: Mana nauda ir atlikta atpakaļ, lūk, tā ir manā barības maisā. Un sirds tiem pamira, jo tie bija izbijušies un teica cits citam: Ko Dievs mums ir darījis?
29. Un viņi nonāca pie sava tēva Jēkaba Kānaāna zemē un stāstīja viņam visu, kas tiem bija atgadījies, sacīdami:
30. Tas zemes kungs runāja ar mums bargi un turēja mūs par izlūkiem.

31. Bet mēs teicām viņam: mēs esam godīgi ļaudis, mēs neesam izlūki.
32. Mēs esam divpadsmit brāļi, viena tēva dēli, tā viena nav, un tikai jaunākais šobrīd ir pie mūsu tēva Kānaāna zemē.
33. Un tas zemes kungs mums sacīja: pēc tā es pazīšu, vai jūs esat uzticami: vienu no jums, brāļiem, atstāji pie manis, bet ņemiet labību, jo bads ir jūsu mājās, un ejiet.
34. Un atvediet savu jaunāko brāli pie manis, tad es zināšu, ka jūs neesat izlūki, bet taisni ļaudis. Tad es jums atdošu jūsu brāli, un jūs varēsiet brīvi ceļot pa šo zemi.
35. Un, izberot savus maisus, viņi atrada ikviens savu naudas vīstokli savā maisā; un viņi un viņu tēvs, ieraudzījuši naudas vīstokļus, sabijās.
36. Un Jēkabs, viņu tēvs, sacīja viņiem: Jūs man atņemat manus bērnus! Jāzeps vairs nav, Simeona arī nav. Tagad arī Benjamīnu jūs gribat paņemt. Viss tas ir nācis pār mani!
37. Tad Rūbens sacīja savam tēvam: Manus divi dēlus tu vari likt nonāvēt, ja es viņu tev neatvedīšu atpakaļ; dod viņu manā rokā, es tev viņu atvedīšu atpakaļ.
38. Un viņš sacīja: Manam dēlam nebūs iet ar jums, jo viņa īstais brālis ir miris un viņš ir viens pats atlicies. Ja ceļā, kurā jūs dodaties, ar viņu kas notiek, tad jūs manu sirmo galvu ar skumjām novestu pazemē.

1. Bet bads bija smags tanī zemē.
2. Un notika, kad tie jau bija patērējuši labību, kuru tie bija atveduši no Ēģiptes, tad viņu tēvs tiem sacīja: Ejiet atkal un pērciet mums mazliet labības.
3. Un Jūda tam sacīja: Tas vīrs mums stingri piekodināja, teikdams: jums neredzēt manu vaigu, iekāms jūs neatvedīsīt savu brāli.
4. Ja tu esi ar mieru atlaist mūsu brāli līdz ar mums, tad mēs gribam iet un gribam tev pirkt maizes labību.
5. Bet, ja tu neesi ar mieru sūtīt, mēs neiesim. Jo tas vīrs teica: jums neredzēt manu vaigu, iekāms jūsu brālis nav ar jums.
6. Un Israēls sacīja: Kādēļ jūs man esat tādas bēdas darījuši, izpauzdami tam vīram, ka jums vēl ir kāds brālis?
7. Bet tie atbildēja: Šis vīrs jautādams jautāja par mums un mūsu dzimtu, sacīdams: vai jūsu tēvs vēl ir dzīvs? Vai jums vēl ir kāds brālis? Tad mēs viņam skaidri pateicām, kāda tā lieta ir. Vai mēs varējām iedomāties, ka viņš mums sacīs: atvediet savu brāli.
8. Tad Jūda sacīja Israēlam, savam tēvam: Atlaid zēnu kopā ar mums, tad mēs celsimies un iesim, lai varam palikt dzīvi un lai mums nebūtu jāmirst, mums, tev un mūsu bērniem.
9. Es par viņu galvoju, no manas rokas tu viņu varēsi atprasīt. Ja es to pie tevis neatvedīšu un nenolikšu viņu tavu acu priekšā, tad es visu savu mūžu gribu būt vainīgs tavā priekšā.
10. Ja mēs tā nebūtu vilcinājušies, mēs tagad jau otru reizi būtu atgriezušies.
11. Tad viņu tēvs Israēls tiem sacīja: Ja tam tā jābūt, tad dariet arī tā. Nemiet savos saiņos no šīs zemes augļiem un nonesiet to tam vīram kā dāvanu: mazliet balzama, mazliet medus, nardi, dārgas zāles, riekstus un mandeles.
12. Nemiet arī divtik naudas sev līdzī; arī to naudu, kas atradās jūsu barības maisu virsgalā, paņemiet sev līdzī; var būt, ka notikusi pārskatīšanās.
13. Nemiet arī savu brāli un celieties un ejiet pie tā vīra.
14. Un tas visuvarenais Dievs lai parāda jums žēlastību tā vīra priekšā, ka viņš atlaiž jums līdzī gan to jūsu brāli, gan Benjamīnu. Bet es esmu, kam bērni ir rautin atrauti.
15. Tad brāļi paņēma dāvanas un divtik naudas un satvēra pie rokas Benjamīnu, cēlās un nogāja uz Ēģipti un nostājās Jāzeps priekšā.
16. Un Jāzeps, ieraudzījis viņus un Benjamīnu, sacīja sava nama pārraugam: Ieved šos vīrus namā, liec barokli nokaut un sagatavot, jo šie vīri ar mani ēdīs pusdienu.
17. Un tas vīrs darīja, kā viņam Jāzeps bija sacījis, un ieveda vīrus Jāzepsa namā.
18. Un tie izbijās, ka tie tika Jāzepsa namā ievesti, un sacīja: Tas ir tās naudas dēļ, kas toreiz bija atlikta mūsu barības maisos, ka mēs tagad tiekam ievesti; viņi metīsies uz mums un ņems mūs ar mūsu ēzeļiem sev par vergiem.
19. Un viņi aizgāja pie Jāzepsa nama pārrauga un sarunājās ar to nama durvīs,
20. sacīdami: Piedod, mūsu kungs, mēs jau reiz bijām šeit, lai pirktu labību.
21. Un, kad mēs bijām nonākuši savā mājvietā un bijām atraisījuši savus barības maisus, redzi, ikviens savā maisā, barības maisa virsgalā, atrada savu naudu, mūsu naudu pēc tās pilnā svara; mēs to esam līdzī atnesuši.
22. Arī citu naudu mēs vēl esam sev līdzī paņēmuši, lai pirktu barību. Mēs nezinām, kas naudu ir atlicis mūsu barības maisos.
23. Viņš sacīja: Miers ar jums. Nebīstieties! Jūsu un jūsu tēvu Dievs ir jums kādu mantu ielicis jūsu barības maisos. Jūsu naudu es esmu dabūjis. Un viņš lika izvest pie viņiem Simeonu.
24. Tad tas vīrs ieveda viņus Jāzepsa namā un deva tiem ūdeni, ka tie varēja mazgāt savas kājas, un barību viņu ēzeļiem.
25. Un tie nolika dāvanu, pirms Jāzeps atnāca uz pusdienām, jo tie bija dzirdējuši, ka tie tur ēdīšot.
26. Kad Jāzeps ienāca namā, tad viņi tam pienesā dāvanu, kas atradās viņu rokās, un tie klanījās viņa priekšā līdzī zemei.

27. Un viņš tiem jautāja: Kā jums klājas, un kā klājas jūsu sirmajam tēvam, par kuru jūs stāstījāt? Vai viņš vēl ir dzīvs?
28. Un tie sacīja: Tavam kalpam, mūsu tēvam, klājas labi, un viņš vēl ir dzīvs. Un tie noliecās un klanījās.
29. Un viņš pacēla savas acis un ieraudzīja savu brāli Benjamīnu, savas mātes dēlu, un viņš sacīja: Vai tas ir jūsu jaunākais brālis, par kuru jūs man stāstījāt? Un viņš sacīja: Lai Dievs tev parāda žēlastību, mans dēls!
30. Un Jāzeps steidzās, jo viņš bija pārāk aizkustināts, redzēdams savu brāli, un viņš meklēja, kur izraudāties; un, iegājis savā istabā, viņš tur raudāja.
31. Un, nomazgājis savu vaigu, viņš iznāca ārā un savaldīdamies teica: Celiet priekšā ēdienu!
32. Un tie nesa viņam atsevišķi un viņiem atsevišķi, un ēģiptiešiem, kas pie viņa ēda, atsevišķi, jo ēģiptieši nevar ēst ar ebrejiem kopā maizi. Jo tas ir apkaunojums ēģiptiešiem.
33. Un viņi sēdēja viņa priekšā pēc sava vecuma, no pirmdzimtā pēc viņa dzimšanas līdz jaunākajam pēc viņa dzimšanas; par to tie cits par citu brīnījās.
34. Un viņš deva tiem no sava galda goda daļu, bet Benjamīnam goda daļa bija piecas reizes lielāka par to, ko citi dabūja. Un tie dzēra un kļuva priecīgi.

1. Un viņš pavēlēja sava nama pārraugam, sacīdams: Pildi šo vīru barības maisus ar labību, cik viņi var pacelt, un liec ikviena naudu viņa barības maisa virsgalā.
2. Bet manu kausu, to sudraba kausu, liec jaunākā vīra maisā kopā ar naudu labībai virsū. Un viņš darīja, kā Jāzeps bija sacījis.
3. No rīta, tiklīdz gaisma ausa, viņi tika atlaisti - viņi paši un viņu ēzeļi.
4. Viņi bija iznākuši no pilsētas, bet vēl nebija tālu aizgājuši, kad Jāzeps sava nama pārraugam sacīja: Celies un dzenies vīriem pakal un panāc tos, un tad saki: kādēļ jūs esat atmaksājuši labu ar ļaunu un paņēmuši manu sudraba kausu?
5. Tas taču ir tas, no kura mans kungs dzer un no kā viņš mēdz nākotni pareģot. Jūs gan esat ļaunu darījuši, tā darīdami.
6. Un viņš tos panāca un tiem sacīja šos vārdus.
7. Bet tie tam sacīja: Kāpēc mans kungs runā tādus vārdus? Lai neviens nedomā, ka tavi kalpi darītu tādu lietu.
8. Lūk, to naudu, ko mēs bijām atraduši savu barības maisu virsgalā, mēs atkal atnesām atpakaļ no Kānaāna zemes. Un kā gan mēs varētu zagst no mūsu kunga nama sudrabu vai zeltu?
9. Pie kura no taviem kalpiem tas tiks atrasts, tam būs mirt, un mēs būsīm mūsu kungam par vergiem.
10. Un viņš sacīja: Lai tagad arī notiek tā, kā jūs sakāt; pie kā tas tiks atrasts, tas lai ir man par vergu, bet jūs būsīt brīvi.
11. Un viņi steidzīgi nolaida ikviens savu barības maisu zemē un atvēra ikviens savu maisu.
12. Un viņš iesāka pārmeklēt; pie vecākā tas sāka un pie jaunākā tas beidza. Un kauss atradās Benjamīna barības maisā.
13. Un tie saplēsa savas drēbes, uzkrāva maisus katrs savam ēzelim un atgriezās pilsētā.
14. Un Jūda un viņa brāļi gāja Jāzēpa namā, jo tas vēl tur bija, un tie krita viņa priekšā pie zemes.
15. Un Jāzeps sacīja tiem: Kas tā par lietu, ko jūs esat darījuši? Vai jūs nevarējāt iedomāties, ka tāds vīrs kā es to paredzēdams paredzēšu?
16. Tad Jūda sacīja: Kā lai mēs runājam uz savu kungu, kā lai mēs izskaidrojamies, kā lai mēs taisnojamies? Dievs tavu kalpu grēka darbu ir atklājis, un mēs tagad esam savam kungam vergi, kā arī tas, pie kura kauss tika atrasts.
17. Tad viņš sacīja: Lai nedomā neviens, ka es tā darīšu; tikai tas, pie kura atrasts kauss, būs man par vergu, bet jūs ejiet ar mieru pie sava tēva.
18. Tad Jūda piegāja pie viņa un sacīja: Ak, mans kungs! Kaut tavs kalps drīkstētu runāt tagad kādu vārdu un mans kungs neiekaistu dusmās par savu kalpu, jo tu taču esi līdzīgs faraonam.
19. Mans kungs vaicāja saviem kalpiem: vai jums vēl ir tēvs vai brālis?
20. Tad mēs teicām savam kungam: mums ir tēvs sirmgalvis un jaunākais brālis, kas tam ir dzimis vecumā, bet viņa brālis ir miris; tas vienīgais ir atlicies no viņa mātes, un viņa tēvs to mīl.
21. Tad tu sacīji uz saviem kalpiem: atvediet to pie manis, un es gribu savām acīm to redzēt.
22. Tad mēs sacījām savam kungam: zēns nevar atstāt savu tēvu; un, ja tas atstāj savu tēvu, tad tas mirs.
23. Un tu sacīji saviem kalpiem: ja jaunākais neatnāks kopā ar jums, tad jūs turpmāk vairs neredzēsīt manu vaigu.
24. Un notika, kad mēs bijām nonākuši pie tava kalpa, mūsu tēva, un bijām izstāstījuši mūsu kunga vārdus,
25. mūsu tēvs sacīja: ejiet un pērciet mums labību, mazliet, lai būtu ko ēst.
26. Tad mēs sacījām: mēs nevaram noiet, ja mūsu jaunākais brālis nav ar mums. Tikai ar viņu mēs iesim. Jo, kamēr mūsu jaunākā brāļa nav ar mums, tikmēr mēs nevaram rādīties tā vīra acīs.
27. Tad tavs kalps, mans tēvs, sacīja mums: jūs zināt, ka mana sieva man divus dēlus dzemdējusi.
28. Un tas pirmais man zudis; un es domāju: tas droši ir ticis saplosīts. Un es to neesmu redzējis līdz šai dienai.

29. Un, ja tad jūs arī šo vēl paņemsit projām no manis un viņam kaut kas notiktu, tad jūs manu sirmo galvu ar sāpēm novestu kapā.
30. Bet tagad, ja es atgriezīšos pie tava kalpa, sava tēva, un tas zēns nebūs kopā ar mums, jo tēva dvēsele ir sietin piesieta pie tā,
31. tad notiks gan, kad tas redzēs, ka zēna nav, ka viņš nomirs, un tavi kalpi būs tie, kas viņa sirmo galvu ar sāpēm noveduši kapā.
32. Jo tavs kalps ir galvojis par šo zēnu, sava tēva priekšā sacīdams: ja es neatvedīšu to pie tevis, es visu savu mūžu nesīšu vainu sava tēva priekšā.
33. Tad nu lai tavs kalps paliek zēna vietā tev par vergu pie tevis, mana kunga. Bet zēns lai dodas ar saviem brāļiem mājup.
34. Jo kā gan es varētu aiziet pie sava tēva, zēnam līdzī neesot? Es nevarētu noskatīties bēdās, kādas uzietu manam tēvam.

1. Tad Jāzeps nespēja vairs valdīties to priekšā, kas ap viņu stāvēja, un viņš sauca: Lai aiziet visi, kas pie manis! Tad neviena vairs nebija pie viņa, kad Jāzeps devās pazīstams saviem brāļiem.
2. Un viņš pacēla savu balsi un sāka raudāt, tā ka to dzirdēja ēģiptieši un to dzirdēja faraona nams.
3. Un Jāzeps sacīja saviem brāļiem: Es esmu Jāzeps! Vai mans tēvs vēl ir dzīvs? Bet viņa brāļi nespēja atbildēt, jo tik iztrūkušies tie bija, viņa priekšā stāvot.
4. Un Jāzeps sacīja saviem brāļiem: Nāciet tuvāk klāt! Un tie pienāca. Un viņš sacīja: Es esmu Jāzeps, jūsu brālis, kuru jūs pārdevāt uz Ēģipti.
5. Bet tagad neesiet apbēdināti un nebīstieties, ka jūs mani esat šurp pārdevuši, jo Dievs mani šurp sūtījis, lai jums saglabātu dzīvību.
6. Jo šis ir otrais bada gads šinī zemē, un vēl būs pieci gadi, kuros nebūs nedz aršanas, nedz pļaušanas.
7. Bet Dievs mani jums pa priekšu ir sūtījis, lai jums būtu palikšana virs zemes un jums saglabātu dzīvu lielu izglābto pulku.
8. Tā ne jūs mani šurp esat sūtījuši, bet Dievs, un Viņš mani ir iecēlis faraonam par tēvu un par kungu visam viņa namam, un par valdnieku pār visu Ēģiptes zemi.
9. Steidzieties atgriezties pie mana tēva un sakiet viņam: to tev liek teikt tavs dēls Jāzeps: Dievs mani ir nolīcis par kungu visai Ēģiptes zemei; nāc pie manis un nevilcinies!
10. Tu dzīvosi Gošenes zemē un būsi man tuvu, gan tu, gan tavi bērni, gan tavi bērnubērni, gan tavi sīklopi, gan tavi liellopi, gan viss, kas tev pieder.
11. Un es tevi apgādāšu tur ar uzturu, ka tu neklūsti nabags, nedz tu, nedz tavs nams, nedz kas tev ir, jo vēl būs pieci bada gadi.
12. Jūsu acis redz, un mana brāļa Benjamīna acis redz, ka tā ir mana mute, kas uz jums runā.
13. Un stāstiet manam tēvam par visu manu godību Ēģiptes zemē un par visu, ko jūs esat redzējuši; steidzieties, noejiet pie mana tēva!
14. Un viņš krita Benjamīnam, savam brālim, ap kaklu un raudāja; un Benjamīns raudāja pie viņa krūts.
15. Un viņš skūpstīja visus savus brāļus un, to darīdams, raudāja. Pēc tam viņa brāļi runāja ar to.
16. Un šī ziņa kļuva zināma faraona namā, proti, ka atnākuši Jāzepsa brāļi. Un tas patika faraonam un viņa kalpiem.
17. Un faraons sacīja Jāzepam: Saki tā saviem brāļiem: dariet to, apseglojiet savus lopus un dodieties ceļā, un ejiet uz Kānaāna zemi.
18. Paņemiet savu tēvu un savu iedzīvi un nāciet pie manis: un es jums gribu dot Ēģiptes zemes labumu, un jūs ēdīsīt šīs zemes labumu.
19. Un tu pavēli: tā jums būs darīt, ņemiet sev līdzī no Ēģiptes zemes ratus saviem bērniem un sievām un atvediet savu tēvu, un nāciet paši.
20. Lai jūsu acīm nav žēl jūsu iedzīves, jo visas Ēģiptes zemes labumi būs jūsu.
21. Un Israēla bērni darīja tā, un Jāzeps deva tiem ratus, kā faraons to bija teicis, un deva tiem ceļamaizi līdzī ceļā.
22. Un ikvienam viņš deva savu drēbju kārtu, bet Benjamīnam viņš deva trīs simti seķeļu sudraba naudas un piecas drēbju kārtas.
23. Un savam tēvam viņš vēl sūtīja desmit ēzeļus, kas nesa dāvanas no Ēģiptes dārgumiem, desmit ēzeļu mātes, apkrautas ar labību, pārtiku un ceļamaizi tēvam.
24. Tad viņš atlaida savus brāļus, un tie aizgāja, bet viņš tiem sacīja: Ceļā būdami, esiet bez bailēm.
25. Tā viņi aizgāja no Ēģiptes un nonāca Kānaāna zemē pie sava tēva Jēkaba.
26. Un tie pavēstīja viņam: Jāzeps vēl ir dzīvs, un tas valda pār visu Ēģiptes zemi! Bet viņa sirds neiesīla, jo viņš tiem nespēja ticēt.
27. Bet, kad tie atstāstīja viņam visus Jāzepsa vārdus, kurus tas bija runājis uz viņiem, un tas ieraudzīja ratus, ko Jāzeps bija atsūtījis, lai aizvestu viņu, tad viņu tēva, Jēkaba, gars atdzīvojās.
28. Un Israēls sacīja: Pietiek! Mans dēls Jāzeps vēl ir dzīvs. Es celšos, lai viņu redzētu, pirms mirstu.

1. Un Israēls devās ceļā ar visu, kas tam bija, un nonāca Bēršebā; un viņš upurēja kaujamos upurus sava tēva Īzāka Dievam.
2. Un Dievs runāja ar Israēlu parādībā naktī un sauca: Jēkab, Jēkab! Un viņš teica: Te es esmu.
3. Un Viņš sacīja: Es esmu Dievs, tava tēva Dievs, nebīsties noiet uz Ēģipti, jo Es tevi darīšu par lielu tautu.
4. Un Es iešu kopā ar tevi uz Ēģipti, un Es tevi atkal vezdams atvedīšu atpakaļ, un Jāzeps ar savu roku aizspiedīs tavas acis.
5. Tad Jēkabs cēlās no Bēršebas, un Israēla bērni veda Jēkabu, savu tēvu, un savus mazos bērnus un savas sievas ratos, kurus faraons bija sūtījis, lai tos atvestu.
6. Un tie paņēma savus ganāmpulkus un savu mantību, ko tie Kānaāna zemē bija ieguvuši, un tie devās uz Ēģipti - Jēkabs ar saviem pēcnācējiem.
7. Viņa dēli un viņa dēlu dēli bija kopā ar viņu, arī viņa meitas un viņa mazmeitas, un viss viņa dzimums. Viņš tos veda sev līdzī uz Ēģipti.
8. Un šie ir Israēla bērnu vārdi, kas pārcēlās uz Ēģipti, Jēkabs un viņa dēli: Rūbens, Jēkaba pirmdzimtais.
9. Rūbena dēli: Hanohs, Pallus, Hecrons un Karmijs.
10. Simeona dēli: Jemuēls, Jamīns, Ohads, Jahīns un Cohars un kānaānietes dēls Sauls.
11. Levija dēli: Geršons, Kohats un Merārijs.
12. Jūdās dēli: Gers, Onans, Šela, Perecs un Zerahs, bet Gers un Onans nomira Kānaānā. Bet Pereca dēli bija: Hecrons un Hamuls.
13. Isašara dēli: Tola, Pūva, Jobs un Šimrons.
14. Zebulona dēli: Sereds, Elons un Jahleēls.
15. Šie ir Leas bērni, kurus tā dzemdēja Jēkabam, Mezopotāmijā esot, kā arī meita Dīna; visi viņa dēli un viņa meitas; kopā trīsdesmit trīs dzīvas dvēseles.
16. Gada dēli: Cipons, Hagijs, Šunijs, Ecbons, Herijs, Arodijs un Arelijs.
17. Un Ašera dēli: Jimna un Jišva, Jišvijs, Berija, kā arī Sāra, to māsa. Un Berijas dēli: Hebers un Malkiēls.
18. Tie ir Zilfas dēli, kuru Lābans bija devis savai meitai Leai. Viņa dzemdēja Jēkabam sešpadsmit dvēseles.
19. Jēkaba sievas Rahēles dēli: Jāzeps un Benjamīns.
20. Un Jāzepam Ēģiptes zemē dzima dēli: Manase un Efraims. Tie piedzima no Onas priesterā Potifara meitas Asnātes.
21. Benjamīna dēli: Bela, Bekers, Ašbels, Gera, Naamans, Ēhijs, Rošs, Mupims, Hupims un Ards.
22. Tie ir Rahēles bērni, kurus tā dzemdēja Jēkabam, kopā četrpadsmit dvēseles.
23. Dana dēls bija Hušims.
24. Naftaļa dēli: Jahceēls, Gunijs, Jecers un Šilems.
25. Tie ir Bilhas dēli, kuru Lābans bija devis savai meitai Rahēlei, un tā dzemdēja tos Jēkabam, kopā septiņas dvēseles.
26. Un visi, kas kopā ar Jēkabu pārcēlās uz Ēģipti; Jēkaba pēcnācēji, viņa dēlu sievas atskaitot, pavisam bija sešdesmit sešas dvēseles.
27. Un Jāzēpa dēli, kas viņam dzima Ēģiptē, bija divas dvēseles. Un visa Jēkaba nama dvēseļu skaits, kas nogāja uz Ēģipti, bija septiņdesmit.
28. Bet Jūdu viņš sūtīja savā priekšā pie Jāzēpa, lai saņemtu norādītās vietas Gošenē pirms viņa ierašanās. Kad viņi nonāca Gošenē,
29. tad Jāzeps lika sagatavot pajūgu un devās Israēlam pretī uz Gošeni. To ieraudzījis, tas krita viņam ap kaklu un ilgi raudāja pie viņa krūts.
30. Un Israēls sacīja Jāzepam: Tagad labprāt gribu mirt, jo esmu tevi redzējis un zinu, ka tu vēl esi dzīvs.
31. Un Jāzeps sacīja saviem brāļiem un sava tēva saimei: Es iešu un paziņošu faraonam: mani brāļi

un mans tēvs, kas mīta Kānaāna zemē, ir atnākuši pie manis.

32. Un tie vīri ir avju gani; viņi ir ļaudis ar ganāmpulkiem un ir atveduši savus sīklopus un savus liellopus un visu, kas tiem pieder.

33. Kad nu faraons jūs liks saukt un prasīs: kāda ir jūsu nodarbošanās, -

34. tad atbildiet: tavi kalpi no mazām dienām ir lopkopji, mēs un arī mūsu tēvi, līdz šai dienai, - lai jūs varētu dzīvot Gošenē, jo ēģiptiešiem avju gani ir nicināmi.

1. Tad Jāzeps gāja un sacīja faraonam: Mans tēvs un mani brāļi ar saviem sīklopiem un ar saviem liellopiem un ar visu, kas tiem pieder, ir atnākuši no Kānaāna zemes un tagad ir Gošenes zemē.
2. Un viņš paņēma piecus vīrus no savu brāļu vidus un atveda tos pie faraona.
3. Un faraons sacīja viņa brāļiem: Kāda jūsu nodarbošanās? Tie atbildēja: Tavi kalpi ir avju gani, kā mēs, tā arī mūsu tēvi.
4. Un viņi sacīja faraonam: Mēs esam nākuši, lai kā svešinieki piemājotu šinī zemē, jo nav ganību tiem sīklopiem, kas pieder taviem kalpiem, tāpēc ka bads Kānaāna zemē ir smags. Tad nu, lūdzams, atļauj taviem kalpiem dzīvot Gošenes zemē.
5. Tad faraons sacīja Jāzepam, teikdams: Tavs tēvs un tavi brāļi ir atnākuši pie tevis.
6. Ēģiptes zeme ir tavā priekšā; vislabākajā zemes daļā lai apmetas tavs tēvs un tavi brāļi - Gošenes zemē, un, ja tu atzīsti, ka starp viņiem ir krietni vīri, tad iecel tos par pārraugiem tiem lopiem, kas man pieder.
7. Un Jāzeps atveda savu tēvu Jēkabu un stādīja priekšā to faraonam, un Jēkabs svētīja faraonu.
8. Un faraons prasīja Jēkabam: Cik daudz tev gadu?
9. Un Jēkabs sacīja faraonam: Mani svešniecības gadi ir simts trīsdesmit; īsi un bēdu pilni ir mani mūža gadi, un tie nesasniedz manu tēvu mūža gadus viņu klejošanas laikos.
10. Un Jēkabs svētīja faraonu un aizgāja prom no faraona.
11. Tā Jāzeps iedeva savam tēvam un saviem brāļiem dzīves vietas un zemes īpašumus Ēģiptes labākajā daļā, Ramzesa novadā, kā to faraons bija pavēlējis.
12. Un Jāzeps apgādāja savu tēvu un savus brāļus un visu sava tēva namu ar maizi pēc bērnu skaita.
13. Un nebija maizes visā tanī zemē, jo bads bija jo smags, tā ka Ēģiptes zemei un Kānaāna zemei draudēja izmiršana.
14. Un Jāzeps savāca visu naudu, kas bija Ēģiptes un Kānaāna zemē, par to labību, ko tie bija pirkusi, un aiznesa šo naudu faraona namā.
15. Kad nauda Ēģiptes zemē un Kānaāna zemē bija izsmelta, tad visi ēģiptieši nāca pie Jāzepa, teikdami: Dod mums maizi! Kāpēc mums mirt? Mums vairs nav naudas.
16. Un Jāzeps atbildēja: Atvediet man savus ganāmpulkus, tad es došu jums par jūsu lopiem, ja jums vairs nav naudas.
17. Tad viņi atveda savus lopus pie Jāzepa, un Jāzeps iedeva tiem maizi pret zirgiem, sīklopiem, liellopiem un ēzeļiem; un tanī gadā viņš tos apgādāja ar labību pret nodotiem lopiem.
18. Kad gads bija pagājis, tie arī nākamajā gadā nāca pie viņa un sacīja: Mēs mūsu kungam nevaram slēpt, ka nauda ir pagalam, bet liellopi pieder mūsu kungam; mums nekā vairs cita nav mūsu kunga priekšā kā mēs paši un mūsu zeme.
19. Kāpēc lai mēs mirstam tavu acu priekšā, mēs un mūsu zeme? Pērc mūs un mūsu laukus pret maizi, tad mēs ar savu zemi būsime faraona vergi. Tikai dod labību sēklai, ka mēs paliekam dzīvi un nemirstam un zeme nepaliek par tukšnesi.
20. Un Jāzeps nopirka faraonam visu Ēģiptes zemi, jo ēģiptieši pārdeva ikviens savu tīrumu, tāpēc ka pārāk nepanesams bija bads. Tā zeme nonāca faraona īpašumā.
21. Un tautu viņš pārvērtā par vergiem no viena Ēģiptes zemes gala līdz otram.
22. Tikai priesteru zemes viņš neuzpirka, jo priesteriem bija faraona dots likumīgs ienākums, un viņi pārtika no ienākuma, ko faraons viņiem bija nolīcis, un tādēļ tie savus tīrumus nepārdeva.
23. Un Jāzeps sacīja tautai: Redzi, es esmu tagad nopircis jūs un jūsu zemes faraonam. Te jums sēkla, ko savus laukus apsēt.
24. Bet ar augļiem būs tā, ka jums piektā daļa jādod faraonam, bet četras daļas paliks jums gan tīruma sēklai, gan barībai jums un tiem, kas jūsu namā, un pārtikai jūsu mazajiem bērniem.
25. Un viņi atbildēja: Tu mūsu dzīvības esi izglābis; ja mēs tikai varam atrast labvēlību sava kunga acīs, mēs būsime vergi faraonam.
26. Un Jāzeps to izdeva kā likumu, kas līdz pat šai dienai pastāvē Ēģiptes zemē, ka piektā daļa jādod faraonam. Tikai priesteru zemes nebija pakļautas faraonam.

27. Tā Israēls apmetās Gošenes zemē, Ēģiptē, un tiem bija tur īpašumi, un viņi augļojās un ļoti vairojās.
28. Jēkabs nodzīvoja Ēģiptē septiņpadsmit gadus, un Jēkaba mūža gadi bija simts četrdesmit septiņi gadi.
29. Kad tuvojās laiks, ka Israēlam bija jāmirst, tad viņš ataicināja savu dēlu Jāzepu un sacīja viņam: Ja es esmu atradis labvēlību tavās acīs, tad liec savu roku zem mana ciskas kaula un parādi man žēlastību un mīlestību - neapglabā mani Ēģiptes zemē,
30. bet ļauj man gulēt pie maniem tēviem. Aizved mani no Ēģiptes un apglabā mani viņu kapos. Tad tas sacīja: Es darīšu, kā tu saki.
31. Un viņš sacīja: Zvēri man! Un tas zvērēja viņam. Tad Israēls zemu noliecās savas gultas galvgalī.

1. Un pēc šiem notikumiem Jāzepam tika sacīts: Tavs tēvs ir sasirdzis. Tad viņš paņēma savus divi dēlus, Manasi un Efraimu, sev līdzi
2. un sacīja Jēkabam: Redzi, tavs dēls Jāzepe nāk pie tevis! Tad Israēls atguva spēkus un apsēdās savā gultā.
3. Un Jēkabs sacīja Jāzepam: Tas visuvarenais Dievs parādījās man Lūzā, Kānaāna zemē, un svētīja mani,
4. un man sacīja: redzi, Es būšu tas, kas tev liek augļoties un vairoties un kas tevi darīs par tautu kopu, un Es došu šo zemi par mūžīgu īpašumu taviem pēcnācējiem pēc tevis.
5. Tad nu tavi divi dēli, kas tev ir dzimuši Ēģiptes zemē, pirms es atnācu uz Ēģipti, Efraims un Manase, būs manējie, līdzīgi Rūbenam un Simeonam.
6. Bet tavi bērni, kas tev dzimuši pēc viņiem, piederēs tev, tiem jānes savu brāļu vārdi savās īpašuma tiesībās.
7. Bet man, nākot no Mezopotāmijas, nomira Rahēle Kānaāna zemē, vēl ceļā esot, nelielā attālumā no Efratas, un es viņu apglabāju tur ceļā uz Efratu, tas ir, uz Bētlemi.
8. Kad Israēls ieraudzīja Jāzepa dēlus, tas sacīja: Kas tie tādi?
9. Un Jāzepe sacīja savam tēvam: Tie ir mani dēli, kurus Dievs man ir devis. Un viņš sacīja: Pieved tos man tuvāk, ka es tos svētīju.
10. Israēla acis vecuma dēļ bija tumšas, un viņš nevarēja redzēt; un viņš tos tam pieveda klāt, un tas tos apkampa un skūpstīja.
11. Un Israēls sacīja Jāzepam: Es nedomāju, ka vēl redzēšu tavu vaigu, un redzi, tagad Dievs man līcis redzēt arī tavus pēcnācējus.
12. Un Jāzepe tos paņēma no viņa klēpja un noliecās viņa priekšā līdz zemei.
13. Un Jāzepe tos abus ņēma - Efraimu pie savas labās rokas, Israēlam pa kreisi, un Manasi kreisajā pusē, Israēlam pa labi, un tos pieveda viņam klāt.
14. Un Israēls izstiepa savu labo roku un lika to uz Efraima galvas, kaut gan tas bija tas jaunākais, un kreiso roku uz Manases galvas; viņš krusteniski lika savas rokas, kaut arī Manase bija pirmdzimtais.
15. Un viņš svētīja Jāzepu un sacīja: Tas Dievs, kura priekšā staigāja mani tēvi, Ābrahāms un Īzāks, tas Dievs, kas man ir bijis mans gans visu manu mūžu, līdz pat šai dienai,
16. tas eņģelis, kas mani atpestījis no visa ļauna, tas lai svētī šos zēnus, ka viņu starpā dzīvo tālāk mans vārds, mana tēva Ābrahāma un Īzāka vārds, ka tie aug un vairojas zemes virsū.
17. Un Jāzepe ievēroja, ka viņa tēvs savu labo roku lika uz Efraima galvas. Tas viņa acīm bija nepatīkami, un viņš satvēra sava tēva roku, lai to novirzītu no Efraima galvas uz Manases galvu.
18. Un Jāzepe sacīja savam tēvam: Ne tā, mans tēvs, šis ir vecākais, liec savu labo roku uz viņa galvu.
19. Bet viņa tēvs liedzās un sacīja: Es zinu, mans dēls, es zinu ir to; arī tas taps par tautu, arī tas pieaugs, bet viņa jaunākais brālis būs lielāks par to, un viņa pēcnācēji būs tie, kas piepildīs zemi.
20. Un viņš to svētīja tanī dienā, sacīdams: Tavā vārdā Israēla dēli svētīsies. Tie teiks: lai Dievs tev dara tā, kā Viņš Efraimam un Manasem ir darījis. Un viņš cēla Efraimu pār Manasi.
21. Un Israēls sacīja Jāzepam: Redzi, es mirstu, bet Dievs būs ar jums un vedīs jūs atpakaļ jūsu zemē.
22. Un es tev dodu vienu kalna muguru vairāk par taviem brāļiem, kuru es esmu ieguvis no amoriešiem ar savu zobenu un ar savu loku.

1. Un Jēkabs sasauca savus dēlus un sacīja: Sapulcējieties, es jums gribu darīt zināmu, kas jūs gaida nākamajās dienās.
2. Sapulcējieties un klausieties, Jēkaba dēli! Uz klausiet Israēlu, savu tēvu!
3. Rūben, mans pirmdzimtais, mans spēks un mana stipruma iesākums, pirmais augstībā un pirmais stiprumā.
4. Verdošs kā ūdens, tu nebūsi pārāks, jo tu gāji sava tēva atdusas vietā toreiz, tu apkrāvēs ar vainu, manā gultā kāpdams.
5. Simeons un Levījs - tie abi ir brāļi; varmācības rīki ir viņu cērtamie cirvji.
6. Viņu padomam lai nepiebidrojas mana dvēsele, viņu pulkam lai nepievienojas mana sirds, jo tie savās dusmās ir nokāvuši cilvēkus un savā patvaļā sakropļojuši vēršus.
7. Nolādētas lai ir viņu dusmas, jo tās ir varmācīgas, un viņu niknums, jo tas ir nežēlīgs! Es tos sadalīšu starp Jēkaba ciltīm un izkaisīšu viņus Israēlā.
8. Bet Jūda - tevi tavi brāļi teiks; tava roka grābs tavu ienaidnieku skaustu, un tavā priekšā lieksies tava tēva dēli.
9. Jauns lauva ir Jūda, no laupījuma tu augi liels, mans dēls! Tagad tas notupies, izstiepies kā lauva, kā lauvas māte. Kas gan viņu piecels?
10. Scepteris nezudīs no Jūdas, nedz valdības zizlis no viņa kājām, iekāms tas Šīlo nāks. Viņam tautas klausīs.
11. Tas savu ēzeli sies pie vīna koka un pie vīna koka vītnēm savas ēzeļa mātes kumeļu.
12. Viņš savas drēbes mazgā vīnā, savu apmetni vīnogu asinīs. Viņa acis ir sarkanas no vīna, un balti no piena viņa zobu.
13. Zebulons apmetas jūras malā, viņš mīt pie kuģu ostām, un viņa platība sniedzas līdz Sidonai.
14. Isašars ir kaulains ēzelis, viņš guļ starp aplokiem.
15. Viņš redz, cik labi ir dusēt savā zemē, cik tā jauka, jo viņš ir liecis savu muguru zem nastas un klausībā kalpojis kungiem.
16. Dans spriedīs tiesu savai tautai kā vienai no Israēla ciltīm.
17. Dans ir kā čūska uz ceļa, kā bīstama odze tekas malā, kas iedzel pat zirgam nagā, tā ka jājējs krīt atpakaļ.
18. Kungs, es ceru uz Tavu pestīšanu!
19. Gads - dzinēji viņu dzen, bet viņš dzenas tiem pa pēdām.
20. Ašera maize būs trekna, un tas spēs pat ķēniņam dot gardumus.
21. Naftalis - tramīga stirna, kas pauž skaistus vārdus.
22. Augļu koks ir Jāzeps, augļu koks pie avota, kura zari stiepjas mūrim pāri.
23. Strēlnieki cēla nemieru, viņi raidīja uz viņu bultas, karoja ar viņu,
24. tomēr viņa loks nelūza, un viņa elkoņi palika stipri. To darīja Jēkaba stiprums, viņa gans - Israēla klints.
25. No tava tēva Dieva nāk tev palīdzība, no Visuvarenā, kas tevi ir svētījis ar debesu svētībām no augšienes un svētībām no zemes dziļumiem, ar svētībām, kas nāk no mātes krūtīm un no mātes klēpja.
26. Tava tēva svētības, kas ir pārākas par seno kalnu svētībām un pakalnu godību, tās lai ir pār Jāzepa galvu un pār izraudzītā galvu starp brāļiem.
27. Benjamīns ir plēsīgs vilks, kas no rīta ieguvumu ēd un vakarā laupījumu sadala.
28. Visas tās ir Israēla divpadsmit ciltis, un tie ir vārdi, kurus viņu tēvs viņiem sacīja, kad viņš tos svētīja, ikvienu ar savu īpašu svētību viņš tos svētīdams svētīja.
29. Un viņš pavēlēja tiem, sacīdams: Es tagad piepulcēšos savai tautai. Apglabājiēt mani pie maniem tēviem tanī alā, kas atrodas hetieša Efrona tīrumā,
30. tanī alā, kas atrodas Makpelas tīrumā, ieņemim Mamrei, Kānaāna zemē, tanī laukā, kuru Ābrahāms nopirka no hetieša Efrona sev par kapa vietu.
31. Tur viņi ir apglabājuši Ābrahāmu un Sāru, viņa sievu, tur viņi apglabājuši arī Īzāku un Rebeku, tā

sievu, un tur es esmu apglabājis Leu.

32. Tīrumā un alā, kas tanī ir, kas pirkti no Heta bērniem.

33. Un, kad Jēkabs bija beidzis dot pavēles saviem dēliem, viņš savilka savas kājas atpakaļ gultā; viņš nomira un tika piepulcināts savai tautai.

1. Tad Jāzepe krita pie sava tēva vaiga, raudāja un skūpstīja viņu.
2. Un Jāzepe pavēlēja dziedniekiem, saviem kalpiem, viņa tēvu iebalzamēt. Un dziednieki iebalzamēja Israēlu.
3. Tā pagāja četrdesmit dienas, jo tik daudz vajag balzamēšanai. Pēc tam ēģiptieši to apraudāja septiņdesmit dienas.
4. Un, kad viņa apraudāšanas laiks bija beidzies, tad Jāzepe sacīja faraona nama iedzīvotājiem: Ja jūs esat man labvēlīgi, tad sakiet manā vietā faraonam:
5. mans tēvs lika man ar zvērestu apstiprināt, sacīdams: es mirstu, bet tu apglabā mani manā kapā, kuru esmu sev izcirtis Kānaāna zemē, tur tev mani jāapglabā.
6. Es tagad gribu doties turp un gribu apglabāt savu tēvu un tad griezties atpakaļ.
7. Un Jāzepe aizgāja, lai apglabātu savu tēvu, un ar viņu kopā gāja visi faraona kalpi, viņa nama vecākie un visi Ēģiptes zemes vecākie,
8. un viss Jāzepa nams un viņa brāļi un viņa tēva nams, tikai savus mazos bērnus, savus sīklopus un liellopus tie atstāja Gošenes zemē.
9. Līdz ar viņu devās ceļā arī rati un jātnieki, visi kopā ļoti liels pulks.
10. Un viņš aizgāja līdz Goren-atadai, kas ir viņpus Jordānas; un viņi tur gauži apraudāja to. Viņš savam tēvam sarīkoja septiņas dienas sēras.
11. Kad Kānaāna zemes iedzīvotāji vēroja mirušā apraudāšanu pie Goren-atadas, tad tie teica: ēģiptiešiem ir jo lielas sēras, - tādēļ to vietu pie Jordānas pārejas sauc Ebel-Mizrajima.
12. Tā viņa dēli darīja, kā viņš tiem bija pavēlējis:
13. viņi to aizveda uz Kānaāna zemi un apglabāja Makpelas tīrumā, alā, kuru Ābrahāms kopā ar tīrumu bija pircis sev par kapa vietu no hetieša Efrona, iepretim Mamrei.
14. Un Jāzepe pēc tēva apglabāšanas atgriezās Ēģiptes zemē līdz ar saviem brāļiem un visiem tiem, kas bija gājuši ar viņu, lai apglabātu viņa tēvu.
15. Kad Jāzepa brāļi redzēja, ka viņu tēvs ir miris, tad tie sacīja: Ka tik Jāzepe mūs neienīst un neatmaksā visu to ļaunu, ko mēs viņam esam darījuši.
16. Tādēļ tie pavēstīja Jāzepam: Tā tavs tēvs to ir pavēlējis, pirms nāves sacīdams:
17. sakait tā Jāzepam: piedod, lūdzams, savu brāļu pārkāpumus un viņu grēkus, jo tie tev darījuši ļaunu! - Bet tagad piedod mūsu pārkāpumus tava tēva Dieva kalpiem! Un Jāzepe raudāja, kad tie tā uz viņu runāja.
18. Tagad viņa brāļi paši nāca un krita viņa priekšā zemē un sacīja: Redzi, mēs tev gribam būt vergi.
19. Un Jāzepe sacīja viņiem: Nebīstaities, vai tad es esmu Dieva vietā?
20. Jūs gan bijāt iecerējuši man ļaunu darīt, bet Dievs to ir par labu vērsis, gribēdams, kā šodien redzams, daudz ļaužu saglabāt dzīvus.
21. Bet tagad nebīstaities, es gādāšu par jums un jūsu bērniem. Tā viņš tos mierināja un runāja uz to sirdīm.
22. Tā Jāzepe apmetās Ēģiptē, viņš un viņa tēva nams. Un Jāzepam bija simts desmit gadi.
23. Jāzepe pieredzēja no Efraima bērniem trīs paaudzes, un arī Manases dēla Mahīra bērni piedzima uz Jāzepa ceļiem.
24. Un Jāzepe sacīja saviem brāļiem: Es miršu, bet Dievs raudzīdamies raudzīsies uz jums un izvedīs jūs no šīs zemes uz to zemi, kuru Viņš ar zvērestu ir apsolījis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam.
25. Un Jāzepe nozvērināja Israēla bērnus, teikdams: Dievs patiešām raudzīsies uz jums, ka jūs aizvedat manus kaulus no šejienes.
26. Un Jāzepe nomira simts desmit gadus vecs, un to iebalzamēja un ielika Ēģiptē šķirstā.

2. Mozus grāmata

Nodaļa 1

1. Šie ir Israēla bērnu vārdi, kas ar Jēkabu bija nonākuši Ēģiptē; ikviens ar savu saimi tie bija nākuši.
2. Rūbens, Simeons, Levijs un Jūda,
3. Isašars, Zebulons un Benjamīns,
4. Dans, Naftalis, Gads un Ašers.
5. Un visu dvēseļu skaits, kas cēlušās no Jēkaba, bija septiņdesmit. Bet Jāzeps jau bija Ēģiptē.
6. Un Jāzeps nomira un visi viņa brāļi, un visa šī paaudze.
7. Bet Israēla bērni augļojās un ļoti pieauga un vairojās un tapa ļoti vareni, tā ka zeme bija piepildīta ar tiem.
8. Bet Ēģiptē cēlās jauns ķēniņš, kas par Jāzepu neko nezināja.
9. Un viņš sacīja saviem ļaudīm: Šī tauta, Israēla bērni, kļūst lielāka un varenāka par mums.
10. Taču rīkosimies gudri ar tiem, ka tie par daudz nesavairojas un, ja izceļas karš, neapvienotos ar mūsu ienaidniekiem un nekarotu pret mums, un neatstātu šo zemi.
11. Un viņi iecēla tiem darba uzraugus, lai tos verdzinātu ar smagiem darbiem, un tie uzcēla faraonam noliktavu pilsētas - Pitomu un Ramzesu.
12. Bet, jo vairāk tos apspieda, jo vairāk tie vairojās un izpletās, tā ka viņiem palika bail no Israēla bērniem.
13. Tā ēģiptieši verdzināja Israēla bērnus ar smagiem darbiem.
14. Tie darīja viņu dzīvi sūru ar smagiem darbiem pie māliem un ķieģeļiem un visādiem darbiem laukā, un visādiem citiem darbiem, kurus tie nežēlīgi uzlika viņiem.
15. Tad Ēģiptes ķēniņš sacīja ebreju vecmātēm, vienai bija vārds Sifra, otrai Pua,
16. viņš sacīja: Kad jūs palīdzat ebreju sievām dzemdībās un, tām uz akmens sēžot, redzat, ka tas ir zēns, tad to nonāvējiet, bet, ja tā ir meitene, tad lai tā dzīvo.
17. Bet vecmātes bijās Dieva un nedarīja tā, kā Ēģiptes ķēniņš viņām bija sacījis, bet atstāja zēnus dzīvus.
18. Tad Ēģiptes ķēniņš atsauca vecmātes un sacīja tām: Kādēļ jūs tā esat darījušas un zēnus atstājušas dzīvus?
19. Vecmātes atbildēja faraonam: Tādēļ, ka ebreju sievas nav tādas kā ēģiptiešu sievas, jo tās ir spēcīgas, pirms vecmāte pie viņām atnāk, tās jau ir dzemdējušas.
20. Tā Dievs vecmātēm darīja labu, un tauta vairojās un tapa ļoti varena.
21. Tad faraons pavēlēja visai savai tautai: Visus zēnus, kas piedzimst, iemetiet upē, bet meitenes atstāji dzīvas.

1. Kāds Levija cilts vīrs nāca un ņēma sev sievu no Levija cilts meitām.
2. Un tā sieva kļuva grūta un dzemdēja dēlu. Viņa redzēja, cik jauks tas bija, un noslēpa viņu trīs mēnešus.
3. Bet, kad viņa to vairs nevarēja noslēpt, tad tā viņam pagatavoja šķirstu no niedrēm, notriepa to ar sveķiem un piķi, ielika tanī bērnu un nolika to niedrēs upes malā.
4. Un viņa māsa nostājās iztālēm, lai novērotu, kas tam notiks.
5. Tad faraona meita nāca uz upi peldēties, bet viņas draudzenes pastaigājās upes malā. Viņa ieraudzīja šķirstu niedrējā, sūtīja savu kalponi un lika to atnest.
6. Kad viņa to atvēra, tā ieraudzīja bērnu, un redzi, puisēns raudāja. Viņa iežēlojās par to un sacīja: Tas ir viens no ebreju bērniem.
7. Tad viņa māsa sacīja faraona meitai: Vai man iet un ataicināt tev kādu zīdītāju no ebreju sievām, kas tev bērnu var zīdīt?
8. Faraona meita sacīja viņai: Ej! Un jaunava aizgāja un aicināja bērna māti.
9. Tad faraona meita sacīja viņai: Ņem šo bērnu un zīdī to manā vietā, un es maksāšu tev. Tad sieva paņēma bērnu un zīdīja to.
10. Kad bērns paaugās, viņa veda to pie faraona meitas, un tas viņai kļuva par dēlu, un tā nosauca viņa vārdu: Mozus, jo tā sacīja: Tāpēc ka es to no ūdens esmu izvilkusi.
11. Kad Mozus bija pieaudzis, tas reiz izgāja pie saviem tautas brāļiem un noskatījās viņu smagajos darbos. Un viņš redzēja ēģiptieti sitam kādu ebreju, vienu no viņa brāļiem.
12. Tad viņš, paraudzījies visapkārt un neviena neredzēdams, nosita ēģiptieti un to apraka smiltīs.
13. Un viņš izgāja atkal nākamajā dienā, un redzi, divi ebreju vīri ķildojās. Viņš sacīja vainīgajam: Kāpēc tu sit savu darba biedru?
14. Bet tas sacīja: Kas tevi iecēlis par pavēlnieku un tiesnesi pār mums? Vai tu gribi arī mani nogalināt, kā to ēģiptieti esi nogalinājis? Un Mozus nobijās un sacīja: Patiesi, šī lieta ir kļuvusi zināma.
15. Kad faraons dzirdēja par šo lietu, viņš meklēja Mozu nogalināt, bet Mozus bēga no faraona un mita Midiāna zemē, un apmetās pie kādas akas.
16. Un Midiāna priesterim bija septiņas meitas. Tās nāca smelt ūdeni un pildīja dzirdināmās siles, lai padzirdītu sava tēva avis.
17. Tad nāca gani, un tie aizdzina viņu ganāmpulku; bet Mozus cēlās tām palīgā un padzirdīja viņu avis.
18. Kad viņas atgriezās pie Reguēla, sava tēva, tas sacīja: Kā tad jūs šodien tik drīz esat pārnākušas?
19. Tad viņas sacīja: Kāds ēģiptietis mūs paglāba no ganu rokām; un viņš arī smeltin smēla ūdeni mums un dzirdīja mūsu avis.
20. Un viņš sacīja savām meitām: Kur tad viņš ir? Kāpēc jūs šo vīru esat tur atstājušas? Aiciniet viņu, lai viņš ēstu ar mums.
21. Un Mozus bija ar mieru pie tā vīra palikt, un tas deva savu meitu Ciporu Mozum par sievu.
22. Un viņai piedzima dēls, un viņš nosauca tā vārdu: Geršoms, jo teica: Es esmu svešinieks svešā zemē.
23. Pēc ilgāka laika nomira Ēģiptes ķēniņš, un Israēla bērni nopūtās par savu jūgu un brēca, un viņu brēkšana par viņu jūgu cēlās augšup pie Dieva.
24. Un Dievs uzklausa viņu vaidus, un Dievs pieminēja Savu derību ar Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu.
25. Un Dievs uzlūkoja Israēla bērnus, un Dievs ņēma tos vērā.

1. Mozus ganīja Jetrus, sava sievastēva, Midiāna priesteru, avis. Viņš aizdzina avis pāri tuksnesim un nonāca pie Dieva kalna Horeba.
2. Un Tā Kunga eņģelis viņam parādījās uguns liesmā no ērkšķu krūma, un viņš skatījās, un redzi, ērkšķu krūms dega ugunīs, bet nesadega.
3. Tad Mozus sacīja: Es iešu tuvāk un apskatīšu šo lielo parādību, kādēļ ērkšķu krūms nesadeg.
4. Bet Tas Kungs redzēja, ka viņš gāja turp lūkot, un sauca tam no krūma un sacīja: Mozu, Mozu! Mozus sacīja: Te es esmu.
5. Un Tas Kungs sacīja: Nenāc tuvāk! Novelc savas kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme.
6. Un Viņš sacīja: Es esmu tava tēva Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs. Un Mozus aizklāja savu vaigu, jo viņš bijās Dievu uzlūkot.
7. Un Tas Kungs sacīja: Vērodams esmu vērojis Manas tautas bēdas, kādas tai ir Ēģiptē. Viņas brēkšanu par tās uzraugiem Es esmu dzirdējis, jo Es zinu viņu ciešanas.
8. Es esmu nolaidies, lai viņus izglābtu no ēģiptiešu rokām un tos izvestu no šīs zemes uz labu un plašu zemi, uz zemi, kur piens un medus tek, uz kānaāniešu, hetiešu, amoriešu, ferisiešu, hīviešu un jebusiešu zemi.
9. Un redzi, Israēla bērnu brēkšana ir nākusi Manā priekšā, un Es esmu redzējis tos spaidus, ar kādiem ēģiptieši viņus apspiež.
10. Tagad ej, Es tevi sūtīšu pie faraona. Izved Manu tautu, Israēla bērnus, no Ēģiptes!
11. Tad Mozus sacīja uz Dievu: Kas es esmu, ka man jāiet pie faraona un ka man jāizved israēlieši no Ēģiptes?
12. Un Dievs sacīja: Es būšu ar tevi, un šī būs tā zīme, ka Es tevi esmu sūtījis, lai tu izvestu tautu no Ēģiptes: jūs kalposit Dievam šinī kalnā.
13. Bet Mozus sacīja uz Dievu: Redzi, kad es nāksu pie Israēla bērniem un viņiem sacīšu: jūsu tēvu Dievs mani pie jums ir sūtījis, - tad tie jautās: kā Viņu sauc? - Ko tad lai es viņiem saku?
14. Dievs sacīja uz Mozu: ES ESMU, kas ES ESMU. Viņš sacīja: Tā tev jārunā ar Israēla bērniem: ES ESMU - tas mani sūtījis pie jums.
15. Un Dievs vēl sacīja uz Mozu: Tā tu saki Israēla bērniem: Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs mani ir sūtījis pie jums - tas ir Mans Vārds mūžīgi, to atcerieties uz audžu audzēm.
16. Ej un sapulcini Israēla vecajus un saki viņiem: Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, ir man parādījies, Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs, sacīdams: vērodams Es vēroju jūs un to, ko viņi jums darījuši Ēģiptē.
17. Un Es esmu sacījis: Es jūs izvedīšu no Ēģiptes posta uz kānaāniešu, hetiešu, amoriešu, ferisiešu, hīviešu un jebusiešu zemi, uz zemi, kur piens un medus tek.
18. Tad viņi klausīs tev. Bet tu un Israēla vecaji ejiet pie Ēģiptes ķēniņa un sakiet tam tā: Tas Kungs, ebreju Dievs, ir parādījies mums. Tagad ļauj mums iet triju dienu gājumu tuksnesī, lai upurētu Tam Kungam, mūsu Dievam.
19. Bet Es zinu, ka Ēģiptes ķēniņš neļaus jums iet, ja nav stipras rokas.
20. Tāpēc Es izstiepšu Savu roku un sitīšu Ēģiptes zemi ar visiem Saviem brīnumiem, kurus Es tās vidū darīšu. Pēc tam viņš jūs atlaidīs.
21. Es arī parādīšu labvēlību tautai šo ēģiptiešu priekšā, un, kad jūs iziesit, jūs neiziesit tukšā.
22. Ikviens sieva no savas kaimiņienes un no tās, kas dzīvo viņas namā, lai prasa sudraba lietas, zelta lietas un drēbes. Ar tām jums jārotā savi dēli un savas meitas; tā tās tiks atņemtas ēģiptiešiem.

1. Bet Mozus atbildēja, sacīdams: Viņi man neticēs un neklausīs mani, bet sacīs: Tas Kungs tev nav parādījies.
2. Un Tas Kungs viņam sacīja: Kas tev rokā? Un viņš teica: Zizlis.
3. Un Viņš tam sacīja: Nomet to zemē. Un viņš to nometa zemē. Tad tas kļuva par čūsku. Bet Mozus bēga no tās.
4. Un Tas Kungs sacīja Mozum: Izstiep savu roku un satver to aiz astes! Un viņš izstiepa savu roku un satvēra to, un tā atkal kļuva par zizli viņa delnā.
5. Tā tie tev ticēs, ka tev parādījies Tas Kungs, viņu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs.
6. Un Tas Kungs viņam vēl sacīja: Bāz roku savā azotē! Un viņš iebāza roku savā azotē un to izvilka, un redzi, viņa roka bija pārklāta izsitumiem kā ar sniegu.
7. Un Viņš sacīja: Bāz roku atpakaļ savā azotē! Un viņš iebāza roku atpakaļ savā azotē un to izvilka atkal ārā, un redzi, tā bija kā viņa pārējā miesa.
8. Un notiks, ja viņi tev neticēs un neklausīs pēc pirmās zīmes, tad viņi tev ticēs otras zīmes dēļ.
9. Un, ja notiks, ka viņi neticēs abām šīm zīmēm un neklausīs tevi, tad paņem ūdeni no upes un izlej to sausā vietā, un tad notiks, ka tas ūdens, kuru tu būsi ņēmis no upes, uz sausuma kļūs par asinīm.
10. Tad Mozus sacīja uz To Kungu: Ak, Kungs, es neesmu runātājs, tāds neesmu bijis vakar, tāds neesmu arī šodien, kopš Tu runāji ar Savu kalpu, bet man ir grūta valoda un neveikla mēle.
11. Bet Tas Kungs sacīja viņam: Kas cilvēkam muti devis? Un kas dara mēmu vai kurlu, vai redzīgu, vai aklu? Vai ne Es, Tas Kungs?
12. Un tagad ej! Es būšu ar tavu muti, un Es tev mācīšu, kas tev sakāms.
13. Bet Mozus sacīja: Ak, Kungs, sūti taču ko sūtīdams!
14. Tad Tā Kunga dusmas iedegās pret Mozu, un Viņš sacīja: Vai levīts Ārons nav tavs brālis? Es zinu, ka tas runā veikli, un redzi, viņš nāks tev pretī un, tevi ieraugot, priecāsies savā sirdī.
15. Un tu runā uz viņu un liec vārdus viņa mutē, un Es būšu ar tavu muti un ar viņa muti un mācīšu jums, kas jums jādara.
16. Lai viņš runā tavā vietā uz tautu; viņš lai kļūst tev par muti, bet tu esi viņam Dieva vietā.
17. Un ņem šo zizli savā rokā, ar to tu darīsi zīmes.
18. Un Mozus nogāja atpakaļ pie Jetrus, sava sievastēva, un sacīja tam: Es gribu doties ceļā un gribu atgriezties pie saviem brāļiem, kas ir Ēģiptē, un redzēt, vai viņi vēl ir dzīvi. Un Jetrus sacīja Mozum: Ej ar mieru!
19. Un Tas Kungs sacīja Mozum Midiānā: Ej atpakaļ uz Ēģipti, jo visi tie vīri ir miruši, kas meklēja tavu dzīvību.
20. Un Mozus ņēma savu sievu un savus dēlus un uzsēdināja tos uz ēzeļa. Tā viņš atgriezās Ēģiptes zemē. Un Mozus ņēma Dieva zizli savā rokā.
21. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Kad tu atgriezīsies Ēģiptē, tad dari visus tos brīnumus, ko Es esmu licis tavā rokā, faraona priekšā; bet Es nocietināšu viņa sirdi, un tas neatlaidīs tautu.
22. Saki faraonam: tā saka Tas Kungs: Israēls ir Mans dēls, Mans pirmdzimtais.
23. Un Es tev saku: atlaid Manu dēlu, lai viņš Man kalpo, bet tu esi liedzies viņu atlaist; redzi, Es nonāvēšu tavu dēlu, tavu pirmdzimto.
24. Bet ceļā, naktsmītnē, Tas Kungs sastapa viņu un meklēja viņu nonāvēt.
25. Tad Cipora ņēma asu akmeni un apgraizīja sava dēla priekšādu, aizskāra viņa kājas un sacīja: Tu esi man asins līgavainis.
26. Tad Viņš no tā atstājās. Un viņa sacīja: Asins līgavainis - caur apgraizīšanu.
27. Un Tas Kungs sacīja uz Āronu: Ej Mozum pretī tuksnesī. Un viņš gāja un to sastapa pie Dieva kalna, un viņš to skūpstīja.
28. Tad Mozus izstāstīja Āronam visus Tā Kunga vārdus, ar kuriem Tas viņu bija sūtījis, un visas tās zīmes, kādas Viņš bija pavēlējis darīt.
29. Un Mozus un Ārons gāja un sapulcināja visus Israēla vecajus.

30. Un Ārons runāja visus tos vārdus, kurus Tas Kungs bija sacījis Mozum, un viņš darīja tās zīmes tautas priekšā.

31. Un tauta ticēja. Un, kad viņi dzirdēja, ka Tas Kungs uzlūkojis Israēla bērnus un redzējis viņu bēdas, tad viņi zemu noliecās Dieva priekšā un pielūdza.

1. Pēc tam Mozus un Ārons gāja pie faraona un sacīja: Tas Kungs, Israēla Dievs, saka tā: atlaid Manu tautu, ka tie Man sarīko svētkus tuksnesī.
2. Bet faraons sacīja: Kas ir Tas Kungs, ka man būtu Viņam jāklausa un jāatlaiž Israēls? Es nepazīstu To Kungu, un arī Israēlu es neatlaidīšu.
3. Tad viņi sacīja: Tas ir ebreju Dievs, kas parādījis mums. Ļauj mums iet triju dienu gājumu tuksnesī, lai upurētu Tam Kungam, savam Dievam, ka Tas pār mums nenāk ar mēri vai zobenu.
4. Un Ēģiptes ķēniņš sacīja viņiem: Mozu un Āron! Kāpēc jūs atraujat ļaudis no viņu darbiem? Ejiet atpakaļ pie sava darba!
5. Un faraons teica: Redzi, šo ļaužu šinī zemē ir jau daudz, un jūs tos gribat atturēt no darba!
6. Un tai pašā dienā faraons pavēlēja ļaužu uzraugiem un viņu pārraugiem:
7. Turpmāk nedodiet vairs salmus ļaudīm ķieģeļu taisīšanai, kā tas bija līdz šim! Lai viņi paši iet un sagādā sev salmus.
8. Un to ķieģeļu skaitu, kas viņiem bija līdz šim jātaisa, uzlieciet arī turpmāk, jūs to nedrīkstat samazināt. Viņi ir slinki, tāpēc viņi kliegz: iesim un upurēsim savam Dievam.
9. Šo ļaužu darbu padariet smagāku, ka viņi strādātu un neklausītos viltus valodās.
10. Tad ļaužu uzraugi un viņu pārraugi izgāja un runāja uz ļaudīm, sacīdami: Tā ir teicis faraons: es nedošu jums vairs salmus.
11. Ejiet paši un gādājiet sev salmus, kur vien jūs tos atrodat, bet no jūsu darba mēra nekas netiks samazināts.
12. Tad ļaudis izklīda pa visu Ēģiptes zemi, lai savāktu rugājus salmu vietā.
13. Un uzraugi tos skubināja, teikdami: Pildiet savu pienākumu! Jūsu dienas uzdevums ir tāds pats kā agrāk, kad jums bija salmi.
14. Un faraona pārraugi sita no Israēla vidus ieceltos uzraugus, sacīdami: Kādēļ jūs neesat izgatavojuši to pašu ķieģeļu skaitu kā līdz šim?
15. Tad Israēla bērnu uzraugi gāja un žēlojās faraonam, sacīdami: Kāpēc tu tā dari saviem kalpiem?
16. Taviem kalpiem vairs netiek doti salmi, bet ķieģeļus - tā mums saka - jums būs taisīt. Un redzi, tavi kalpi tiek sisti, bet tā ir tavu ļaužu vaina.
17. Bet tas sacīja: Sliņķi jūs esat, sliņķi! Tāpēc jūs sakāt: iesim un upurēsim Tam Kungam.
18. Bet tagad ejiet un strādājiet! Salmus jums nedos, bet noteiktais ķieģeļu skaits jums jātaisa.
19. Un Israēla bērnu uzraugi redzēja, ka viņi ir postā, saņēmuši pavēli: nesamaziniet dienas darba ķieģeļu skaitu.
20. Un, ārā nākot no faraona, tie satika Mozu un Āronu, kas stāvēja un gaidīja tos.
21. Un viņi sacīja tiem: Lai Tas Kungs to redz un jūs soda, ka jūs mūs esat darījuši par nicināmiem faraona un viņa kalpu acīs un esat likuši zobenu viņu rokās mūs nonāvēt.
22. Tad Mozus vērsās pie Tā Kunga un teica: Ak, Kungs, kāpēc Tu esi darījis tādu ļaunumu šai tautai? Kāpēc Tu mani esi sūtījis?
23. Kopš es gāju pie faraona, lai runātu Tavā Vārdā, viņš darījis šai tautai ļaunu, un Tu tomēr neglābi Savu tautu.

1. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Tagad tu redzēsi, ko Es darīšu faraonam, jo ar stipru roku viņš tos atlaidīs, un ar stipru roku viņš tos izdzīs no savas paša zemes.
2. Un Dievs runāja uz Mozu un sacīja: Es esmu Tas Kungs.
3. Es esmu parādījis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam kā visuvarenais Dievs, bet Savu īsto vārdu, Tas Kungs, Es netiku darījis viņiem zināmu.
4. Es esmu cēlis Savu derību ar viņiem, lai viņiem dotu Kānaāna zemi, to zemi, kurā viņi kā svešinieki dzīvojuši.
5. Es arī esmu dzirdējis Israēla bērnu nopūtas, tāpēc ka ēģiptieši viņus verdzina, un Es esmu pieminējis Savu derību.
6. Tāpēc saki Israēla bērniem: Es esmu Tas Kungs un izvedīšu jūs no Ēģiptes jūga, un izglābšu jūs no vergošanas, un atpestīšu jūs ar izstieptu roku un ar lielām tiesām.
7. Un Es ņemšu jūs Sev par tautu un būšu jums par Dievu, un jūs zināsiet, ka Es esmu jūsu Dievs Tas Kungs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes.
8. Un Es jūs ievēdīšu tanī zemē, pār kuru Es esmu izstiepis Savu roku, lai to dotu Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam; un Es došu jums to par īpašumu, Es, Tas Kungs.
9. Un Mozus tā runāja uz Israēla bērniem, bet tie viņu neuzklausīja savas mazticības un smago darbu dēļ.
10. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
11. Ej, saki faraonam, Ēģiptes ķēniņam, ka tam Israēla bērni jāizlaiž no savas zemes.
12. Un Mozus runāja Tā Kunga priekšā, sacīdams: Redzi, Israēla bērni nav uzklausījuši mani, kā tad faraons lai uzklausītu mani, kad mana valoda tik grūta?
13. Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu un sūtīja tos pie Israēla bērniem un pie faraona, Ēģiptes ķēniņa, lai izvestu Israēla bērnus no Ēģiptes zemes.
14. Šie ir viņu tēvu namu galvenie: Rūbena, Israēla pirmdzimtā, dēli: Hanoha, Palu, Hecrons un Karmijs; tās ir Rūbena dzimtas.
15. Un Simeona dēli: Jemuēls, Jamīns, Ohads, Jahīns, Cohars un Sauls, kānaānietes dēls; tās ir Simeona dzimtas.
16. Un tie ir Levija dēlu vārdi pēc viņu dzimtām: Geršons, Kahats un Merārijs. Un Levija mūžs bija simts trīsdesmit septiņi gadi.
17. Un Geršona dēli: Libnijs un Šimijs ar to dzimtām.
18. Un Kahata dēli: Amrāms, Icehars, Hebrons un Usiēls. Un Kahata mūžs bija simts trīsdesmit trīs gadi.
19. Un Merārija dēli: Mahelijs un Mušijs. Tās ir Levija dzimtas pēc viņu ciltsrakstiem.
20. Un Amrāms ņēma Johebedu, sava tēva māsu, sev par sievu, un tā viņam dzemdēja Āronu un Mozu. Un Amrāma mūžs bija simts trīsdesmit septiņi gadi.
21. Bet Icehara dēli: Korahs, Nefegs un Sihrijs.
22. Un Usiēla dēli: Mišaēls, Ēlcafans un Citrijs.
23. Un Ārons sev ņēma par sievu Ēlišebu, Aminādabata meitu, Naāšona māsu, un tā viņam dzemdēja: Nadabu, Abiju, Ēleāzaru un Itamāru.
24. Un Koraha dēli: Asirs, Elkana un Abiāsafs; tās ir korahītu dzimtas.
25. Un Ēleāzars, Ārona dēls, ņēma sev sievu no Putiēla meitām, un tā viņam dzemdēja Pinehasu. Šie ir Levija tēvu nama galvenie pēc viņu dzimtām.
26. Tie ir Ārons un Mozus, uz kuriem Tas Kungs sacīja: Izvediet Israēla bērnu pulku no Ēģiptes zemes.
27. Tie ir tie vīri, kas runāja ar faraonu, Ēģiptes ķēniņu, nolūkā izvest Israēla bērnus no Ēģiptes, proti, Mozus un Ārons.
28. Un notika, tanī dienā, kad Tas Kungs runāja uz Mozu Ēģiptes zemē,
29. Viņš sacīja Mozum: Es esmu Tas Kungs, runā uz faraonu, Ēģiptes ķēniņu, visu, ko Es runāju tev.
30. Tad Mozus sacīja Tā Kunga priekšā: Es esmu ar neapgrāzītām lūpām, kā tad faraons lai mani

klausur?

1. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Redzi, Es tevi esmu licis faraonam par dievu, bet Ārons, tavs brālis, būs tavs pravietis.
2. Tu runā visu, ko Es tev pavēlēšu, bet tavs brālis Ārons lai runā ar faraonu, lai tas atlaiž Israēla bērnus no savas zemes.
3. Bet Es gribu faraona sirdi darīt cietu, un Es vairošu Savas zīmes un Savus brīnumus Ēģiptes zemē,
4. un faraons jums neklausīs. Tad Es likšu Savu roku uz Ēģiptes zemi un izvedīšu Savus pulkus, Savu Israēla tautu, no Ēģiptes zemes ar lielām tiesām.
5. Un ēģiptieši atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es izstiepju Savu roku pār Ēģipti un ka Es izvedu Israēla bērnus no viņu vidus.
6. Un Mozus un Ārons darīja, kā Tas Kungs bija viņiem pavēlējis, tā viņi darīja.
7. Un Mozus bija astondesmit gadus vecs, bet Ārons astondesmit trīs gadus vecs, kad tie runāja ar faraonu.
8. Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:
9. Kad faraons sacīs jums: rādiet kādu brīnumu, - tad saki Āronam: ņem savu zizli un met to faraona priekšā, ka tas top par čūsku.
10. Un Mozus un Ārons gāja pie faraona un darīja tā, kā Tas Kungs viņiem bija pavēlējis; un Ārons nometa savu zizli faraona priekšā un viņa kalpu priekšā, un tas tapa par čūsku.
11. Tad faraons arī lika ataicināt savus gudros vīrus un savus burvjus, un arī viņi, ēģiptiešu burvji, darīja to pašu ar savām burvju mākslām.
12. Un tie ikviens nometa savu zizli, un tie pārvērtās par čūskām. Bet Ārona zizlis aprija viņu zižļus.
13. Tomēr faraona sirds palika nocietināta, un viņš neklausījās uz viņiem, kā jau Tas Kungs bija sacījis.
14. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Faraona sirds ir cieta; viņš liedzas tautu atlaist.
15. Ej pie faraona no rīta; redzi, kad viņš ies uz upi, nostāties viņam pretim upes malā un paņem savā rokā zizli, kas tika pārvērsts par čūsku,
16. un saki viņam: Tas Kungs, ebreju Dievs, mani ir sūtījis pie tevis, teikdams: atlaid Manu tautu, ka tā Man kalpotu tuksnesī. Bet redzi, tu līdz šim neesi klausījis.
17. Tā saka Tas Kungs: no tā jūs zināsit, ka Es esmu Tas Kungs: redzi, es sitīšu ar zizli, kas ir manā rokā, upes ūdeni, un tas pārvērtīsies asinīs.
18. Un zivis, kas ir upē, nobeigsies, un upe smirdēs, un ēģiptiešiem riebsies dzert ūdeni no upes.
19. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Saki Āronam: ņem savu zizli un izstiep savu roku pār Ēģiptes ūdeņiem, pār viņu upēm, pār kanāliem, ezeriem un visām viņu ūdens krātuvēm, un tam būs tapt par asinīm. Un asinis būs visā Ēģiptes zemē, visos koka un akmens traukos.
20. Tad Mozus un Ārons darīja tā, kā Tas Kungs bija pavēlējis; viņš pacēla savu zizli un sita ūdeni, kas bija upē, faraona un viņa kalpu acu priekšā, un viss ūdens, kas bija upē, pārvērtās asinīs.
21. Un zivis upē nobeidzās, un upe smirdēja, un ēģiptieši nevarēja dzert ūdeni, kas bija upē; un asinis bija visā Ēģiptes zemē.
22. Bet ēģiptiešu burvji izdarīja to pašu ar savām burvju mākslām, un faraona sirds palika apcietināta, un viņš neklausījās uz viņiem, kā jau Tas Kungs bija sacījis.
23. Un faraons griezās atpakaļ un gāja uz savu namu, un arī to viņš neņēma pie sirds.
24. Un visi ēģiptieši raka visapkārt upei pēc dzeramā ūdens, jo tie nevarēja dzert no upes ūdens.
25. Un tā pagāja septiņas dienas pēc tam, kad Tas Kungs bija upi sitis.
26. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Ej pie faraona un saki viņam: tā saka Tas Kungs: atlaid Manu tautu, ka tā Man kalpotu.
27. Un, ja tu liegsies to atlaist, tad, redzi, Es sodīšu visas tavas zemes robežas ar vardēm,
28. ka upe mudžēt mudžēs ar vardēm, un tās līdīs ārā un nāks tavos namos un tavā guļamistabā, un tavā gultā, un tavu kalpu namos, un pie taviem ļaudīm gan viņu krāsnīs, gan viņu abrās.
29. Un vārdes nāks pie tevis un pie taviem ļaudīm un visiem taviem kalpiem.

1. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Saki Āronam: izstiep savu roku ar savu zizli pār upēm, pār kanāliem un ezeriem un liec nākt vardēm pār Ēģipti.
2. Un Ārons izstiepa savu roku pār Ēģiptes ūdeņiem, un vardes nāca un apklāja visu Ēģiptes zemi.
3. Un burvji darīja to pašu ar savām burvju mākslām un lika nākt vardēm pār Ēģiptes zemi.
4. Tad faraons atsauc Mozu un Āronu un sacīja: Lūdziet To Kungu, ka Tas atņem vardes no manis un no manas tautas, un es atlaidīšu tautu, lai tā upurētu Tam Kungam.
5. Un Mozus sacīja faraonam: Saki man, kad lai es aizlūdzu par tevi, taviem kalpiem un tavu tautu, lai vardes vairs nenāktu pie tevis un tavā namā un atliktos tikai upē?
6. Un viņš sacīja: Rīt. Un tas sacīja: Lai notiek pēc tava prāta; lai tu zinātu, ka nav neviena kā Tas Kungs, mūsu Dievs.
7. Vardes aizies no tevis, no tava nama, no taviem kalpiem, no tavas tautas; tikai upē tās atliksies.
8. Tad Mozus un Ārons aizgāja no faraona; un Mozus piesauca To Kungu varžu dēļ, kā viņš bija solījis faraonam.
9. Un Tas Kungs darīja, kā Mozus lūdza; un vardes nobeidzās namos, sētās un laukos.
10. Un tie tās savāca kaudžu kaudzēm, un visa zeme smirdēja.
11. Kad faraons redzēja, ka bija dabūjis atelpu, viņš nocietināja savu sirdi un tiem neklausīja, kā Tas Kungs bija sacījis.
12. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Saki Āronam: izstiep savu zizli un sit zemes pīšļus, ka tie top par odiem visā Ēģiptes zemē.
13. Un viņi darīja tā; un Ārons izstiepa savu roku ar zizli un sita zemes pīšļus, un radās odi; tie apstāja cilvēkus un lopus; visi zemes pīšļi tapa par odiem visā Ēģiptes zemē.
14. Bet burvji ar savām burvju mākslām darīja tāpat, lai radītu odus, bet tie to nespēja; un odi mocīja kā cilvēkus, tā lopus.
15. Tad burvji sacīja faraonam: Tas ir Dieva pirksts. Bet faraons apcietināja savu sirdi un neklausīja viņiem, kā jau Tas Kungs bija sacījis.
16. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Celies rīta agrumā un nostājies faraona priekšā, kad viņš iet uz upi, un saki viņam: tā saka Tas Kungs: atlaid Manu tautu, ka tā Man kalpotu.
17. Bet, ja tu neatlaidīsi Manu tautu, redzi, Es sūtīšu tev, taviem kalpiem, tavai tautai un tavos namos visādus kaitīgus kukaiņus, un tie piepildīs ēģiptiešu mājas un arī zemi, kurā viņi dzīvo.
18. Bet tanī pašā laikā Es saudzēšu Gošenes zemi, kurā mīt Mana tauta, lai tur nebūtu kaitīgo kukaiņu, lai jūs zinātu, ka Es, Tas Kungs, esmu tanī zemē.
19. Tā Es darīšu atšķirību starp Manu tautu un tavu tautu; rīt šī zīme notiks.
20. Un Tas Kungs darīja tā, un kaitīgie kukaiņi nāca lieliem pulkiem faraona namā un viņa kalpu namos, un visā Ēģiptes zemē, un visa zeme bija kaitīgo kukaiņu izpostīta.
21. Tad faraons ataicināja Mozu un Āronu un sacīja: Eita un upurējiet jūsu Dievam šinī zemē.
22. Bet Mozus sacīja: Tā nav labi darīt; jo upurēšana Tam Kungam, mūsu Dievam, būs negantība ēģiptiešu acīs; redzi, ja mēs upurētu, kas ēģiptiešu acīs ir negantība, vai tie mūs nenomētātu akmeņiem?
23. Mēs gribam doties tuksnesī triju dienu gājumā un upurēt Tam Kungam, mūsu Dievam, kā Viņš mums ir sacījis.
24. Tad faraons sacīja: Es atlaidīšu jūs, un jūs varēsiet upurēt Tam Kungam, jūsu Dievam, tuksnesī; tikai pārāk tālu neaizejiet, aizlūdziet par mani.
25. Un Mozus sacīja: Redzi, es aizeju no tevis un aizlūgšu Tā Kunga priekšā, tad Viņš atņems kukaiņus no faraona, no viņa kalpiem un no viņa tautas - rītdien; vienīgi faraonam nebūs atkal mani pievilt, ka tas neatlaiž tautu upurēt Tam Kungam.
26. Tad Mozus aizgāja no faraona un lūdza To Kungu.
27. Un Tas Kungs darīja, kā Mozus bija teicis, un kaitīgie kukaiņi atstājās no faraona, viņa kalpiem un viņa tautas, ka nepalika neviena.
28. Bet faraons arī šoreiz nocietināja savu sirdi un neatlaida tautu.

1. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Ej pie faraona un saki viņam: tā ir sacījis Tas Kungs, ebreju Dievs: atlaid Manu tautu, ka tā Man kalpotu.
2. Bet, ja tu liegsies to laist un vēl ilgāk to aizturēsi,
3. redzi, Tā Kunga roka nāks pār taviem ganāmpulkiem, kas laukā, pār zirgiem, ēzeļiem, kamieļiem, liellopiem un sīklopiem ar ļoti smagu sērgu.
4. Un Tas Kungs darīs atšķirību Israēla un Ēģiptes lopu starpā; neviens lops, kas pieder Israēla bērniem, nenobeigsies.
5. Un Tas Kungs nolika noteiktu laiku un sacīja: Rīt Tas Kungs to darīs šinī zemē.
6. Un Tas Kungs darīja to nākamajā dienā; un nobeidzās visi ēģiptiešu lopi, bet no Israēla bērnu lopiem nenobeidzās neviens.
7. Un faraons ievāca ziņas; un redzi, no israēliešu lopiem neviens nebija nobeidzies. Bet faraona sirds palika cieta, un tas neatlaida tautu.
8. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu un Āronu: Nemiet pilnām sauļām krāsns sodrējus, un Mozus lai tos met pret debesīm faraona acu priekšā.
9. Un tie taps par smalkiem pīšļiem pār visu Ēģiptes zemi un taps par strutojošiem augoņiem, kas izsitīsies gan cilvēkiem, gan lopiem visā Ēģiptes zemē.
10. Un viņi ņēma krāsns sodrējus un nostājās faraona priekšā, un Mozus meta tos pret debesīm, un tie tapa par strutojošiem augoņiem, kas izsitās gan cilvēkiem, gan lopiem.
11. Un burvji nevarēja nostāties Mozus priekšā to augoņu dēļ, jo augoņi bija gan burvjiem, gan visiem ēģiptiešiem.
12. Bet Tas Kungs nocietināja faraona sirdi, un tas viņiem neklausīja, kā jau Tas Kungs bija Mozum sacījis.
13. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Celies agri no rīta un nostājies faraona priekšā un saki viņam: tā saka Tas Kungs, ebreju Dievs: atlaid Manu tautu, ka tā Man kalpotu,
14. jo šoreiz Es sūtīšu visas Savas mocības tavā sirdī un pār taviem kalpiem un tavu tautu, lai tu zinātu, ka nav neviena tāda kā Es visā zemē.
15. Jau tagad Es varētu izstiept Savu roku un sist tevi un tavu tautu ar mēri, ka jūs tiktu izdeldēti no zemes virsus.
16. Bet Es esmu tevi patiesi tāpēc taupījis, lai parādītos Mans spēks un lai Mans Vārds tiktu teikts visā zemē.
17. Bet tu vēl sacelies pret Manu tautu, viņu neatlaizdams.
18. Redzi, rīt ap šo laiku Es likšu krist ļoti smagai krusai visā Ēģiptes zemē, kāda tanī nav bijusi no tās sākuma līdz šai dienai.
19. Tāpēc tagad liec sadzīt savus ganāmpulkus un visu, kas vien tev ir laukā; pār visiem ļaudīm un lopiem, kas atradīsies laukā un nebūs sapulcināti ēkās, nāks krusa, un viņi nomirs.
20. Kurš faraona kalpu vidū bijās Tā Kunga vārda, tas saviem kalpiem un lopiem lika glābties pajumtē.
21. Bet, kas savu sirdi nepievērsa Tā Kunga vārdiem, tas pameta savus kalpus un lopus tīrumā.
22. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Izstiep savu roku pret debesīm. Tad krusa kritīs visā Ēģiptes zemē: pār cilvēkiem, pār lopiem un pār visiem lauku augiem Ēģiptes zemē.
23. Un Mozus izstiepa savu zizli pret debesīm. Tad Tas Kungs sūtīja pārkonus un krusu, un uguns lika uz zemi. Un Tas Kungs lika krusai krist Ēģiptes zemē.
24. Tā tur bija krusa, un uguns nemitīgi laistījās krusas vidū, ļoti bargas krusas, kāda nav bijusi Ēģiptes zemē, kopš tur mituši ļaudis.
25. Un krusa nosita visā Ēģiptes zemē it visu, kas bija laukā, gan cilvēkus, gan lopus; arī visus augus tīrmos nosita krusa un salauza visus kokus laukā.
26. Vienīgi Gošenes zemē, kur Israēla bērni dzīvoja, nebija krusas.
27. Un faraons lika ataicināt Mozu un Āronu un tiem sacīja: Es šoreiz esmu grēkojis; Tas Kungs ir taisns, bet es un mana tauta - mēs esam bezdievīgi.

28. Lūdziet To Kungu, jo pārāk daudz Dievam pērkonu un krusas; tad es jūs atlaidīšu un ilgāk vairs neaizturēšu.
29. Tad Mozus viņam sacīja: Tiklīdz es izešu ārā no pilsētas, es izstiepšu savas rokas pret To Kungu, un pērkonu mitēsies, un krusas vairs nebūs, lai tu atzītu, ka zeme pieder Tam Kungam.
30. Bet es zinu, ka tu un tavi kalpi vēl aizvien nebīstaties Dieva Tā Kunga.
31. Un lini un mieži tika apsisti, jo miežiem jau bija vārpas un lini ziedēja.
32. Bet kvieši un divšķautņu mieži netika apsisti, jo tie bija vēlīni.
33. Un Mozus atstāja faraonu un pilsētu un izplēta savas rokas pret To Kungu. Tad pērkonu un krusa mitējās, un lietus vairs negāzās uz zemi.
34. Bet, kad faraons redzēja, ka lietus un pērkonu, un krusa mitējas, viņš grēkoja atkal un nocietināja savu sirdi, viņš un viņa kalpi.
35. Un faraona sirds palika cieta, un viņš neatlaida Israēla bērņus, kā jau Tas Kungs bija runājis caur Mozu.

1. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Ej pie faraona, jo Es esmu nocietinājis viņa sirdi un viņa kalpu sirdis, lai darītu šīs Savas zīmes viņu vidū
2. un lai jūs, jūsu bērniem un bērnu bērniem dzirdot, stāstītu, kādus varenus darbus Es Ēģiptē esmu darījis un kādas zīmes Es tur esmu cēlis viņu vidū, lai viņi zinātu, ka Es esmu Tas Kungs.
3. Un Mozus un Ārons gāja pie faraona un sacīja viņam: Tā saka Tas Kungs, ebreju Dievs: cik ilgi tu liegsies Man paklausīt un atlaist Manu tautu, ka tā Man kalpotu?
4. Jo, ja tu liedzies atlaist, redzi, tad Es rīt tavās robežās atvedīšu siseņus.
5. Un tie aplās zemes virsu, tā ka nebūs iespējams zemi saredzēt, un tie ēdīs visu atlikušo, kas pāri palicis pēc krusas, un noēdīs visus kokus, kas jums zaļo laukā.
6. Un tie piepildīs tavus namus un visu tavu kalpu namus, un visus Ēģiptes namus, kā to nedz tavi tēvi, nedz tavu tēvu tēvi, kamēr tie dzīvo virs zemes, nav redzējuši līdz pat šai dienai. Un viņš pagriezās un aizgāja no faraona.
7. Tad faraona kalpi sacīja viņam: Cik ilgi šis vīrs būs mums par slazda valgu? Atlaid šos ļaudis, lai tie kalpo Tam Kungam, savam Dievam. Vai tu vēl neredzi, ka Ēģipte iet bojā?
8. Un Mozus un Ārons tika atvesti atpakaļ pie faraona, un viņš sacīja tiem: Ejiet, kalpojiet Tam Kungam, savam Dievam! Kas tad ir tie gājēji?
9. Tad Mozus sacīja: Mēs gribam iet ar saviem jaunajiem un vecajiem, ar saviem dēliem un ar savām meitām, ar saviem sīklopiem un liellopiem, jo mums svētki jāsvēti Tam Kungam.
10. Tad viņš sacīja: Kungs pasarg! Lai es jūs atlaistu ar jūsu bērniem! Redziet, ka ļaunums ir jūsu prātā.
11. Nē, ejiet jūs vīri vien un kalpojiet savam Kungam, kā jūs to vēlējāties. Un viņus padzina no faraona nama.
12. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Izstiep savu roku pār Ēģiptes zemi siseņu dēļ, ka tie nāk pār Ēģiptes zemi un noēd visus zemes augus, visu, ko atlicinājusi krusa.
13. Un Mozus izstiepa savu zizli pār Ēģiptes zemi; tad Tas Kungs sūtīja austrumu vēju visu to dienu un visu nakti. Un no rīta austrumu vējš atnesa siseņus.
14. Un siseņi nāca pār visu Ēģiptes zemi un nolaidās visas Ēģiptes zemes robežās ļoti lielā skaitā. Tik daudz siseņu vēl nekad nebija bijis un arī nekad nebūs.
15. Un tie aplāja visu zemes virsu, tā ka zeme vairs nebija saredzama, un tie noēda visus zemes augus un visus koku augļus, ko krusa bija atlicinājusi, un tur nebija vairs zaļuma nedz kokiem, nedz lauku augiem visā Ēģiptes zemē.
16. Un faraons steidzīgi ataicināja Mozu un Āronu un sacīja: Es esmu grēkojis pret To Kungu, jūsu Dievu, un pret jums.
17. Un piedod man manus grēkus vēl šo reizi un aizlūdz pie Tā Kunga, jūsu Dieva, ka Viņš no manis atņemtu šo nāvi.
18. Un Mozus aizgāja no faraona un pielūdza To Kungu.
19. Un Tas Kungs sūtīja ļoti stipru rietumu vēju, un tas pacēla siseņus un iemeta Niedru jūrā, tā ka nepalika pāri neviens no siseņiem visās Ēģiptes robežās.
20. Bet Tas Kungs nocietināja faraona sirdi, un tas neatlaida Israēla bērnus.
21. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Izstiep savu roku pret debesīm, ka nāktu tumsa pār Ēģiptes zemi, tāda tumsa, ka to ar rokām var grābt.
22. Un Mozus izstiepa savu roku pret debesīm; un bija bieza tumsa visā Ēģiptes zemē trīs dienas.
23. Cits cita nevarēja redzēt, un arī neviens trijās dienās necēlās no savas vietas; bet visiem Israēla bērniem aizvien bija gaisma savos mājokļos.
24. Tad faraons ataicināja Mozu un sacīja: Ejiet, kalpojiet Tam Kungam; tikai savus sīklopus un savus liellopus atstājiet; arī jūsu mazie bērni lai iet jums līdz.
25. Bet Mozus sacīja: Tev jādod mūsu rokās kaujamie un dedzināmie upuri, ka mēs tos upurētu Tam Kungam, mūsu Dievam.
26. Tāpēc arī mūsu ganāmpulkiem jāiet kopā ar mums; neviens nags lai nepaliek, jo mēs ņemsim no

tiem, lai kalpotu Tam Kungam, savam Dievam. Mēs arī nezinām, kādiem jābūt mūsu upuriem Tam Kungam, kamēr mēs turp nenonāksim.

27. Un Tas Kungs nocietināja faraona sirdi, un viņš negribēja tos atlaist.

28. Un faraons sacīja viņam: Ej prom no manis; sargies un nerādies vairs mana vaiga priekšā, jo tanī dienā, kad es tavu vaigu ieraudzīšu, tu mirsi.

29. Tad Mozus sacīja: Lai notiek tā! Es turpmāk vairs nerādīšos tava vaiga priekšā.

1. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Vēl vienu mocību Es sūtīšu faraonam un Ēģiptei; pēc tam viņš jūs atlaidīs no šejienes. Kad viņš jūs pilnīgi atlaidīs, tad viņš jūs pat dzītin aizdzīs no šejienes.
2. Runā jel, tautai dzirdot, lai ikviens vīrs no sava kaimiņa un ikviena sieva no savas kaimiņienes prasa sudraba un zelta lietas.
3. Un Tas Kungs ļaudīm parādīja labvēlību ēģiptiešu acīs, un arī pats Mozus bija jo liels Ēģiptes zemē faraona kalpu acīs un tautas acīs.
4. Un Mozus sacīja: Tā ir sacījis Tas Kungs: ap pusnakti Es apstaigāšu Ēģipti,
5. un mirs ikviens pirmdzimtais Ēģiptes zemē - no faraona, kas sēž uz sava troņa, pirmdzimtā līdz kalpones, kas aiz maltuves, pirmdzimtajam - un visu liellopu pirmajie.
6. Un būs liela brēkšana Ēģiptes zemē, kāda līdz šim nav bijusi un turpmāk nebūs.
7. Bet ne pret vienu israēlieti pat suns nepacels balti, ne pret cilvēku, ne pret lopu, lai jūs zinātu, ka Tas Kungs dara atšķirību starp israēlieti un ēģiptieti.
8. Un visi šie tavi kalpi nonāks pie manis un zemosies manā priekšā, sacīdami: aizej tu un visa tauta, kuru tu vadi, - un tad es aiziešu. Un viņš aizgāja no faraona lielās dusmās.
9. Bet Tas Kungs sacīja uz Mozu: Faraons neklausīs jums, lai Manu brīnumu skaits kļūtu vēl lielāks Ēģiptes zemē.
10. Un Mozus un Ārons darīja visus šos brīnumus faraona priekšā; bet Tas Kungs nocietināja faraona sirdi, un viņš neatlaida Israēla bērnus no savas zemes.

1. Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu Ēģiptes zemē, sacīdams:
2. Šis mēnesis lai jums ir pirmais mēnešu vidū, ar šo mēnesi lai jums iesākas gads.
3. Sakiet visai Israēla draudzei: šī mēneša desmitajā dienā lai ikviena nama tēvs ņem vienu jēru, uz katru namu vienu jēru.
4. Un, ja kādam nama rocība par mazu, lai tiktu pie jēra, tad lai viņš ņem kopā ar savu kaimiņu, kas viņa namam tas tuvākais, pēc dvēseļu skaita; pēc tā, ko viens var apēst, būs skaitīt jērus.
5. Nevainojamu jēru, gadu vecu aunēnu jūs ņemiet; vai no avīm, vai no kazām to ņemiet.
6. Un glabājiet tos līdz mēneša četrpadsmitajai dienai; tanī ap vakara laiku visai sapulcētai Israēla draudzei tie jānokauj.
7. Tad paņemiet no šīm asinīm un apziediet abus durvju stabus un palodu namiem, kuros jūs to ēdīsiet.
8. Un ēdiet to gaļu tanī naktī, uz uguns ceptu, un ar neraudzētu maizi un rūgtām zālēm to ēdiet.
9. Neēdiet to jēlu vai sutinātu ūdenī, bet tikai ugunī ceptu, galvu, lielus un iekšas.
10. Un neatliciniet neko no tā līdz rītam, bet, kas līdz rītam atlicis, to sadedziniet ugunī.
11. Un šādi jūs to ēdiet: jūsu gurni lai ir apjoztī un jūsu kājas apautas sandalēm, jūsu ceļaspieķi lai ir jūsu rokās; un steigšus to ēdiet; tas ir Tā Kunga Pashā.
12. Jo šinī naktī Es apstaigāšu Ēģiptes zemi un nonāvēšu ikvienu pirmdzimušo Ēģiptes zemē kā cilvēkiem, tā lopiem, un pār visiem Ēģiptes dieviem Es spriedīšu tiesu, Es, Tas Kungs.
13. Un asinis lai ir jūsu glābšanas zīme tajos namos, kuros jūs mītat; kur Es redzēšu asinis, Es iešu jums garām, un pār jums nenāks tas sods, kas nomaitā, kad Es sitišu Ēģiptes zemi.
14. Šī diena lai ir jums piemiņas diena; to svinēt kā svētkus Tam Kungam - tas lai jums ir par mūžīgu likumu uz audžu audzēm.
15. Septiņas dienas ēdiet neraudzētu maizi. Pirmajā dienā izmetiet raugu no saviem namiem, jo ikviens, kas no pirmās līdz septītajai dienai ēd ko raudzētu, tā dvēsele lai tiek izdzēsta no Israēla.
16. Pirmajā dienā lai jums ir svēta sapulce, un arī septītajā dienā lai jums ir svēta sapulce. Nekādi darbi lai šinīs dienās netiek darīti kā vien, kas katram vajadzīgs, lai paēstu.
17. Un ievērojiet Neraudzētās maizes svētkus; jo tanī dienā Es esmu jūsu pulkus izvedis no Ēģiptes zemes. Turiet šo dienu uz audžu audzēm kā mūžīgu likumu.
18. Pirmā mēneša četrpadsmitās dienas vakarā jums jāēd neraudzētās maizes līdz divdesmit pirmās dienas vakaram.
19. Septiņas dienas raugs lai nav atrodams jūsu namos, jo ikvienam, kas ēd raudzēto, tā dvēsele lai tiek izdzēsta no Israēla, vai tas būtu svešinieks vai šīs zemes iedzimtais.
20. Neko raudzētu jūs nedrīkstat ēst; visās savās dzīves vietās ēdiet neraudzētu maizi.
21. Tad Mozus saaicināja visus Israēla vecākus un tiem sacīja: Ejiet un ņemiet savai saimei jērus un nokaujiet tos Pashā svētkos.
22. Ņemiet pušķi īzapa un mērciet to asinīs, kas bļodā, un aptraipiet palodu un abus durvju stabus ar asinīm, kas bļodā; un neviens neizejiet pa sava nama durvīm līdz rītam.
23. Kad Tas Kungs nāks, lai sistu ēģiptiešus, un redzēs asinis uz palodām un abiem durvju stabiem, tad Tas Kungs ies garām tām durvīm un neļaus maitātājam ienākt jūsu namos, lai jūs sistu.
24. Un turiet šos vārdus par likumu sev un saviem bērniem mūžīgi.
25. Un notiks, kad jūs nāksit tanī zemē, ko Tas Kungs jums dos, kā Viņš ir solījis, tad turiet šo kalpošanu.
26. Un notiks, kad jūsu bērni jums prasīs: kas jums tā par kalpošanu, -
27. tad atbildiet: tas ir Pashā upuris Tam Kungam, kas Israēla bērnu namiem aizgāja garām Ēģiptē, kad Viņš sita ēģiptiešus, bet saudzēja mūsu namus. Tad tauta noliecās Dieva priekšā un pielūdza.
28. Un Israēla bērni gāja un darīja tā, kā Tas Kungs Mozum un Āronam bija pavēlējis; tā tie darīja.
29. Un notika nakts vidū, ka Tas Kungs sita visus Ēģiptes pirmdzimušos, sākot ar faraona, kas sēž uz sava troņa, pirmdzimto, līdz cietumnieka pirmdzimtajam, kas bija cietumā, un visus lopu pirmdzimušos.

30. Un faraons cēlās tanī naktī, viņš un visi viņa kalpi, un visi ēģiptieši, un liela brēkšana bija Ēģiptē, jo nebija nama, kur nebūtu mirušo.
31. Un viņš atsauc Mozu un Āronu nakts laikā un sacīja: Celieties un ejiet prom no manas tautas vidus, gan jūs, gan Israēla bērni, ejiet un kalpojiet Tam Kungam, kā jūs to gribējāt.
32. Arī savus sīklopus un savus liellopus ņemiet līdzī, kā jūs esat sacījuši, un ejiet; un svētījiet arī mani.
33. Un ēģiptieši uzmācās tautai, to skubinādami, tos izvadīdami ārā no zemes, jo viņi teica: Mēs visi mirsim.
34. Un tauta nesa savu maizes mīklu, pirms tā bija sarūgusi, tās abras, virsdrēbēs ievīstītas, uz saviem pleciem.
35. Un Israēla bērni darīja, kā Mozus bija sacījis; tie prasīja no ēģiptiešiem sudraba un zelta lietas un drēbes.
36. Tas Kungs noskaņoja ēģiptiešus labvēlīgi, ka tie viņiem deva; un viņi aplaupīja ēģiptiešus.
37. Un Israēla bērni devās ceļā kājām no Ramzesas uz Sukotu, kādi seši simti tūkstošu vīru bez bērniem.
38. Un arī pūlis svešu gāja ar viņiem; arī sīklopi un liellopi, ļoti prāvs ganāmpulks.
39. Un no mīklas, ko tie bija paņēmuši līdzī no Ēģiptes, viņi cepa plāceņus, jo tā nebija saraudzēta; un viņi tika izdzīti no Ēģiptes un nevarēja kavēties, nedz arī sev sagatavot ceļamaizi.
40. Israēla bērnu uzturēšanās laiks Ēģiptē bija četri simti trīsdesmit gadi.
41. Un pēc četri simti trīsdesmit gadiem vienā dienā visi Tā Kunga pulki izgāja no Ēģiptes zemes.
42. Un šī nakts, kad Tas Kungs tos izveda, būs Israēla ļaudīm pieminama uz mūžīgiem laikiem.
43. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu un Āronu: Šis ir likums par Pashā. Nevienam svešiniekam to nebūs ēst.
44. Bet ikviens vergs, pirktis par naudu, ja vien tas ir apgraizīts, var to ēst.
45. Piedzīvotājs un algādzis lai neēd no tā.
46. Vienā namā to ēdiet. No gaļas neko nenesiet ārā un nelauziet kaulus tam Pashā upurim.
47. To lai ievēro visa Israēla draudze.
48. Bet, ja kāds svešinieks dzīvo pie tevis un vēlas svētīt Tā Kunga Pashā svētkus, tad lai ikviens, kas vīriešu kārtas, tiek apgraizīts; tad viņš var tuvoties, lai tos svētītu, jo viņš uzskatāms kā iedzimtais tanī zemē; bet neviens neapgraizītais lai no tā neēd.
49. Vienāds likums lai ir iedzimtajam un svešiniekam, kas jūsu vidū piemīt.
50. Un visi Israēla bērni tā darīja, kā Tas Kungs to Mozum un Āronam bija pavēlējis; tā viņi darīja.
51. Un tanī pat dienā Tas Kungs izveda Israēla bērnus no Ēģiptes zemes līdz ar viņu pulkiem.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Novēli Man visus pirmsdzimušos, kā cilvēku, tā lopu, kas vien pašķir mātes klēpi Israēla ļaudīs, lai tie Man pieder.
3. Un Mozus sacīja tautai: Pieminiet šo dienu, kurā jūs esat iznākuši no Ēģiptes, no sava vergu nama, jo Tas Kungs ar stipru roku jūs ir izvedis no turienes; neēdiet raudzēto.
4. Šodien jūs izejat, ābība mēnesī.
5. Kad Tas Kungs tevi ievēdīs kānaāniešu, hetiešu, amoriešu, hīviešu un jebusiešu zemē, kuru Viņš ar zvērestu taviem tēviem ir apsolijs tev dot, zemi, kur piens un medus tek, tad ievērojiet šādu kalpošanu šīnī mēnesī:
6. septiņas dienas ēdiet neraudzētas maizes, bet septītajā dienā lai ir svētki Tam Kungam.
7. Septiņas dienas ēdiet neraudzētas maizes; bet raudzētu lai neredz pie jums un raugu lai neredz pie jums visās jūsu robežās.
8. Saviem bērniem sakiet šīnī dienā: tas tāpēc notiek, ka Tas Kungs man tā darījis, kad es iznācu no Ēģiptes zemes.
9. Un tas lai tev ir par zīmi pie tavas rokas un par atgādinājuma rakstu starp tavām acīm, un lai Tā Kunga bauslība būtu tavā mutē, jo ar stipru roku Tas Kungs tevi ir izvedis no Ēģiptes zemes.
10. Turiet šos iestādījumus noliktā laikā no gada uz gadu.
11. Kad Tas Kungs tevi ievēdīs kānaāniešu zemē, kā Viņš tev un taviem tēviem ar zvērestu to ir apsolijs, un to būs tev devis,
12. tad novēli Tam Kungam visu, kas pašķir mātes klēpi; visi tavu lopu vīriešu kārtas pirmsdzimtie lai ir Tam Kungam.
13. Ikviens pirmsdzimušais ēzelēns tev jāizpērk ar avi, bet, ja tu to neizpirksi, tad tev tam jāsadragā kakla kauls; un ikvienu cilvēka pirmszimto no jūsu bērnu vidus jums būs izpirkt.
14. Un, ja tavs bērns šodien vai rīt tev jautātu: kas tas ir? - tad atbildi tam: ar stipru roku Tas Kungs mani izvedis no Ēģiptes, no vergu nama.
15. Kad faraons bija stūrgalvīgs, mūs neatlaizdams, tad Tas Kungs nokāva visus pirmsdzimušos Ēģiptes zemē, sākot ar cilvēka pirmszimto līdz lopu pirmsdzimušajam; un tādēļ es upurēju Tam Kungam ikvienu, kas pirmais pašķir mātes klēpi, kas ir vīriešu kārtas, bet visus pirmsdzimtos dēlus es izpērku.
16. Un tas lai ir par zīmi pie tavas rokas un par atgādinājuma rakstu starp tavām acīm, jo ar stipru roku Tas Kungs mūs ir izvedis no Ēģiptes.
17. Un, kad faraons tautu bija atlaidis, tad Dievs tos neveda pa filistiešu zemes ceļu, lai gan tas bija īsāks, jo Dievs sacīja: Ka ļaudis nenožēlo un, redzēdami karus, neatgriežas atpakaļ Ēģiptes zemē.
18. Un Dievs vadīja tautu apkārtceļā pa tuksnesi uz Niedru jūru. Un israēlieši no Ēģiptes zemes izgāja, bruņoti kaujai.
19. Mozus arī paņēma līdzī Jāzēpa kaulus, jo tas israēliešiem bija licis solīties ar zvērestu, sacīdams: Dievs jūs lūkodams uzlūkos; tad paņemiet manus kaulus līdzī no šejienes.
20. Un viņi aizgāja no Sukotas un apmetās pie Ētamas, tuksneša malā.
21. Un Tas Kungs viņiem gāja pa priekšu dienā mākoņu stabā, lai tos vadītu pa ceļu, bet naktī uguns stabā, lai ceļš tiem būtu apgaismots dienu un nakti.
22. Un mākoņu stabs dienā un uguns stabs naktī nenozuda tautas priekšā.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Saki israēliešiem, lai tie atgriežas un uzceļ nometni Pihahirotas priekšā, starp Migdolu un jūru, pretī Baal-Cefonai; tai iepretim apmetieties pie jūras.
3. Tad faraons sacis par Israēla bērniem: tie ir apmaldījušies tajā zemē, tuksnesis tos ir ieslēdzis.
4. Es nocietināšu faraona sirdi, un viņš dzīsies viņiem pakal; un Es pagodināšu Sevi faraona un visa viņa karaspēka priekšā, lai Ēģipte atzīst, ka Es esmu Tas Kungs. Un tie tā darīja.
5. Un Ēģiptes ķēniņam tika paziņots, ka tauta aizbēgusi; tad faraona un viņu kalpu sirdis pārvērtās pret šo tautu un tie sacīja: Kāpēc mēs tā darījām, ka atlaidām israēliešus no vergošanas mums?
6. Un viņš aizjūdza savus ratus un ņēma savus ļaudis līdz.
7. Viņš ņēma seši simti izlasītu kara ratu un citus ēģiptiešu ratus un virsniekus pār visiem tiem.
8. Un Tas Kungs nocietināja faraona, Ēģiptes ķēniņa, sirdi, ka tas dzinās Israēla bērniem pakal; bet Israēla bērni izgāja augstas rokas vadīti.
9. Un ēģiptieši dzinās viņiem pakal - visi faraona rati, zirgi, jātnieki un karaspēks - un panāca, kad tie bija apmetušies pie jūras, pie Pihahirotas, iepretim Baal-Cefonai.
10. Kad faraons bija tuvu klāt pienācis, Israēla bērni pacēla savas acis, un redzi, ēģiptieši bija cieši aiz viņiem; tad tie ļoti izbijās un brēca uz Dievu.
11. Un tie sacīja Mozum: Vai trūka kapu Ēģiptē, ka tu mūs esi izvedis, lai mirstam tuksnesī? Kāpēc tu mums tā esi darījis, izvezdams mūs no Ēģiptes?
12. Vai mēs jau tev Ēģiptē neteicām: atstājies no mums, lai varam vergot ēģiptiešiem; jo tas mums būtu bijis labāk - vergot ēģiptiešiem nekā mirt tuksnesī.
13. Bet Mozus sacīja tautai: Nebīstaities, pastāviet un vērojiet, kā Tas Kungs jūs šodien izglābs: ēģiptiešus, kurus jūs šodien redzat, jūs nemūžam vairs neredzēsīt.
14. Tas Kungs karos par jums, bet jūs paliksīt mierā.
15. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Ko tu brēc uz Mani? Saki Israēla bērniem, lai tie dodas ceļā.
16. Bet tu pacel savu zizli un izstiep savu roku pār jūru un pāršķel to, lai Israēla bērni var iziet caur jūras vidu pa sausumu.
17. Redzi, Es nocietināšu ēģiptiešu sirdis, ka tie sekos jums, bet Es pagodināšu Sevi faraona un visa viņa karaspēka, viņa ratu un viņa jātnieku priekšā.
18. Un ēģiptieši atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es godu būšu guvis pār faraonu, pār viņa ratiem un pār viņa jātniekiem.
19. Un Dieva eņģelis, kas bija gājis Israēla pulkam pa priekšu, cēlās un nostājās aiz viņiem; arī mākoņu stabs, kas bija viņu priekšā, cēlās un nostājās aiz viņiem.
20. Tas novietojās starp ēģiptiešu nometni un starp israēliešu nometni. Tā tur bija mākonis un tumsa, kas šķīra vienu no otra.
21. Tad Mozus izstiepa savu roku pār jūru, un Tas Kungs lika jūrai, spēcīgam austruma vējam pūšot, plūst atpakaļ visu nakti, un Viņš darīja jūru par sauszemi, un ūdeņi pāršķēlās.
22. Tā Israēla bērni iegāja jūras vidū pa sausumu, un ūdeņi tiem bija kā vaļņi pa labi un pa kreisi.
23. Un ēģiptieši dzinās viņiem pakal, un visi faraona zirgi un viņa rati un viņa jātnieki iegāja aiz viņiem jūras vidū.
24. Un rīta krēslā Tas Kungs noraudzījās uz ēģiptiešu karaspēku mākoņu un uguns stabā, un ēģiptiešu karaspēkā radās apjukums.
25. Un Viņš kavēja riteņu griešanos, tā ka tie tikai ar grūtībām tika uz priekšu; tad ēģiptieši sacīja: Labāk bēgsim no israēliešiem, jo Tas Kungs karo par viņiem pret Ēģipti.
26. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Izstiep savu roku pār jūru, lai ūdeņi atgriežas pār ēģiptiešiem, pār viņu ratiem un pār viņu jātniekiem.
27. Un Mozus izstiepa savu roku pār jūru, un jūras ūdeņi atgriezās rīta ausmā savā vietā, un ēģiptieši bēga tiem tieši pretim. Tā Tas Kungs nogremdēja ēģiptiešus jūras vidū.
28. Un ūdeņi atgriezās un apsedza gan ratus, gan jātniekus, visu faraona karaspēku, kas bija viņiem dzinies pakal jūrā; no viņiem nepalika pāri neviens pats.

29. Bet Israēla bērni izgāja caur jūras vidu pa sausumu, un ūdeņi tiem bija kā vaļņi pa labi un pa kreisi.

30. Tā Tas Kungs tanī dienā izglāba Israēlu no ēģiptiešu rokām; un Israēls redzēja ēģiptiešus mirušus guļam jūras malā.

31. Tā Israēls redzēja lielo spēku, ko Tas Kungs bija parādījis pret ēģiptiešiem, un tauta bijās Tā Kunga un ticēja Tam Kungam un Viņa kalpam Mozum.

1. Toreiz Mozus un Israēla bērni dziedāja Tam Kungam šādu dziesmu: Es dziedāšu Tam Kungam, jo Viņš Sevi ļoti paaugstinājis. Zirgus un viņu jātniekus Viņš ir iegāzis jūrā.
2. Mans spēks un mana dziesma ir Tas Kungs, Viņš ir tas, no kā man nāk glābšana. Viņš ir mans stiprais Dievs - es Viņu slavēšu, Viņš ir mana tēva Dievs - es Viņu paaugstināšu.
3. Tas Kungs ir varens karavīrs - Kungs ir Viņa vārds.
4. Faraona ratus un karaspēku Viņš iegāzis jūrā, tā izlasītie virsnieki nogrimuši Niedru jūrā.
5. Ūdens dzelme tos apklāja, tie nogāja dibenā kā akmeņi.
6. Ak, Kungs! Tava labā roka parādījusies Savā spēkā, Tava labā roka sadragājusi ienaidnieku.
7. Savas godības varenībā Tu satrieci Savus pretiniekus, Savai bardzībai Tu devi vaļu, tā tos aprijusi kā rugājus.
8. Tavas mutes dvesma lika sacelties ūdeņiem, straumes apstājās un kļuva par valni, ūdeņi sastinga jūras vidū.
9. Tad ienaidnieks teica: es dzišos pakal, es panākšu, es dališu laupījumu, mana sirds baudīs viņu nelaimi. Es pacelšu savu zobenu, mana roka tos iznīcinās.
10. Bet Tu tikai uzpūti Savu dvašu, un tos apklāja jūra, tie nogrima kā svins varenajos ūdeņos.
11. Kas ir tāds kā Tu, ak, Kungs! Kas ir tāds kā Tu starp dieviem, varens Savā svētumā, bijājams Savā godībā, brīnumu darītājs!
12. Tu izstiepi Savu labo roku - un zeme tos aprija.
13. Ar žēlastību Tu vadi tautu, ko esi atpestījis, lielā spēkā Tu ved to uz Savu svēto mājokli.
14. Tautas to ir dzirdējušas un ir nodrebējušas, izbailes pārņēmušas Filistijas iemītniekus.
15. Edoma vadoņi sāka zaudēt drosmi, Moāba vadoņus pārņēma trīsas, izbijās visi Kānaāna iedzīvotāji.
16. Iztrūcināšanās un bailība nāca pār tiem, tie kļuva mēmi kā akmens Tava elkoņa spēka dēļ, tiekāms Tava tauta gāja pāri, ak, Kungs, tiekāms gāja pāri tā tauta, ko Tu Sev esi atpircis.
17. Tu tos vadīsi un statīsi kalnā, kas ir Tavs īpašums, vietā, ko Tu Sev esi darījis par mājokli, svētnīcā, ko Tava roka, ak, Kungs, ir cēlusi.
18. Tas Kungs ir ķēniņš uz mūžu mūžiem!
19. Jo, kad faraona zirgi, viņa rati un jātnieki bija nokļuvuši jūrā, Tas Kungs lika jūras ūdeņiem atgriezties pār viņiem, bet Israēla bērni gāja caur jūras vidu pa sausumu.
20. Tad praviete Mirjama, Ārona māsa, paņēma bungas savā rokā, un visas sievas sekoja viņai ar bungām dejas solī.
21. Un Mirjama tām teica: Dziediet Tam Kungam, jo Viņš Sevi ļoti paaugstinājis; zirgus un viņu jātniekus Viņš ir iegāzis jūrā!
22. Tad Mozus lika celties israēliešiem no Niedru jūras nometnes, un viņi izgāja uz Šūras tuksnesi, un, nogājuši triju dienu gājumu, tie neatrada ūdeni.
23. Tad viņi nonāca Mārā, bet nevarēja Māras ūdeni dzert tā rūgtuma dēļ; tāpēc tās vietas vārdu sauc: Māra.
24. Un tauta kurnēja uz Mozu, teikdama: Ko mēs dzersim?
25. Tad viņš sauca uz To Kungu, un Tas Kungs viņam norādīja koku; un viņš to ielaida ūdenī, un ūdens kļuva salds. Tur viņš tiem deva likumus un tiesas un tos tur pārbaudīja,
26. un sacīja: Ja jūs klausīdami klausīsīt Tā Kunga, sava Dieva, balsij un darīsīt, kas taisns Viņa acīs, un ievērosīt Viņa baušļus, un turēsīt Viņa likumus, tad Es pār jums nelikšu nākt tām slimībām, kādām Es esmu licis nākt pār ēģiptiešiem, jo Es esmu Tas Kungs, jūsu ārsts.
27. Tad viņi nonāca Elimā, tur bija divpadsmit ūdens avoti un septiņdesmit palmas, un viņi apmetās tur nometnē pie ūdens.

1. Un visa Israēla bērnu draudze devās ceļā no Elimas, un tie nonāca Sina tuksnesī, kas atrodas starp Elimu un Sinaja kalnu; tas notika otrā mēneša piecpadsmitajā dienā pēc viņu iziešanas no Ēģiptes zemes.
2. Un visa Israēla bērnu draudze kurnēja pret Mozu un Āronu tuksnesī.
3. Israēla bērni teica viņiem: Kaut Tā Kunga roka būtu likusi mums mirt Ēģiptes zemē, kad mēs vēl mitām pie gaļas podiem un mums bija maizes papildnam, ko ēst; jo jūs mūs esat izveduši šai tuksnesī, lai visa draudze mirtu badā.
4. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Redzi, Es likšu maizei līt no debesīm; un tauta lai iziet un ik dienas salasa dienas tiesu, lai Es viņu pārbaudu, vai tā rīkosies pēc Manas pavēles vai ne.
5. Un notiks sestajā dienā, kad sagatavos to, ko tie atnesuši, tas būs otrtik, ko tie ik dienas salasa.
6. Un Mozus un Ārons runāja uz visiem Israēla bērniem: Šovakar jūs atzīsiet, ka Tas Kungs jūs ir izvedis no Ēģiptes zemes.
7. Un rīt jūs redzēsiet Tā Kunga godību, jo Viņš ir dzirdējis jūsu kurnēšanu pret To Kungu; jo kas gan mēs esam, ka jūs kurnat pret mums?
8. Un Mozus sacīja: Kad Tas Kungs dos jums vakarā gaļu un no rīta maizi ēst, līdz būsiet paēduši, tad tas būs tāpēc, ka Tas Kungs ir dzirdējis jūsu kurnēšanu, ka jūs esat kurnējuši pret Viņu. Jo kas gan mēs esam? Ne pret mums jūs esat kurnējuši, bet pret To Kungu.
9. Un Mozus sacīja Āronam: Saki visai Israēla bērnu draudzei: tuvojieties Tam Kungam, jo Viņš ir dzirdējis jūsu kurnēšanu.
10. Un notika, kamēr Ārons vēl uzrunāja Israēla bērnu draudzi, tie pagriezās pret tuksnesi, un redzi, Tā Kunga godība kļuva redzama mākonī.
11. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
12. Es esmu dzirdējis Israēla bērnu kurnēšanu. Runā uz tiem un saki: ap vakara laiku jūs ēdisiet gaļu, bet no rīta Es jums došu ēst maizi, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.
13. Un vakarā pacēlās paipalas un apsedza nometni, bet no rīta visapkārt nometnei bija rasa.
14. Kad raras kārta sāka nozust, tad redzi, tuksnesī bija smalka zvīņveidīga viela, tik smalka kā sarma virs zemes.
15. Kad Israēla bērni to ieraudzīja, tie sacīja cits citam: Man hu - kas tas ir? Jo tie nezināja, kas tas bija. Un Mozus viņiem sacīja: Šī ir tā maize, ko Tas Kungs jums ir devis par barību.
16. Šī ir Viņa pavēle: salasiet no tās ikviens, cik var apēst, gomeru uz katru cilvēku, pēc jūsu dvēseļu skaita; ikviens lai ņem tik cilvēkiem, cik to ir viņa teltī.
17. Un Israēla bērni tā arī darīja; cits salasīja vairāk, cits mazāk.
18. Bet, kad viņi pārmēroja ar gomeru, tad nepalika pāri tam, kas daudz bija salasījis, un nepietrūka tam, kas maz bija salasījis; ikviens bija salasījis tik, cik varēja apēst.
19. Un Mozus tiem sacīja: Lai neviens neko no tā neatlicina līdz rītam.
20. Bet tie Mozum neklausīja, un kādi vīri atlicināja no tā līdz rītam, tad saradās tārpi, un tas smirdēja, un Mozus noskaitās uz viņiem.
21. Viņi to salasīja ik rītu, ikviens, cik varēja apēst, bet, kad saule iesila, tas izkusa.
22. Un notika sestajā dienā, tad tie salasīja otrtik maizes, divi gomas uz katru; tad draudzes vadītāji nāca un to paziņoja Mozum.
23. Un viņš tiem teica: Tā Tas Kungs ir pavēlējis: rīt ir sabats, sabats Tam Kungam ir svēts; ko jūs gribat cept, to izcepiet, ko jūs gribat vārīt, to izvāriet, bet visu, kas atliek, to uzglabāiet līdz rītam.
24. Un tie to uzglabāja līdz rītam, kā Mozus bija pavēlējis, un tas nesmirdēja, un tārpi tanī neradās.
25. Tad Mozus sacīja: Ēdiet to šodien, jo šodien ir Tā Kunga sabats; šodien jūs laukā neko neatradīsiet.
26. Sešās dienās to salasiet, bet septītā diena ir sabats, tanī tas nebūs.
27. Un notika, ka septītajā dienā daži no ļaudīm izgāja, lai lasītu, bet tie neko neatrada.
28. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Cik ilgi jūs liegsities turēt Manus baušļus un Manus likumus?
29. Redziet, Tas Kungs jums ir devis sabatu, tādēļ Viņš jums sestajā dienā maizi piešķīris divi

- dienām; palieciē ikviens savā vietā, un lai neviens septītajā dienā neatstāj savu vietu.
30. Tā ļaudis dusēja septītajā dienā.
31. Un Israēla nams sauca to vielu - manna. Tā bija balta kā koriandra sēkliņas un pēc garšas kā plāceņi ar medu.
32. Un Mozus sacīja: Tā Tas Kungs ir pavēlējis: piepildiet vienu gomeru ar to, lai to saglabātu nākamajām paaudzēm, ka tās redz to maizi, ar ko Es esmu jūs tuksnesī paēdinājis, kad Es izvedu jūs no Ēģiptes zemes.
33. Un Mozus sacīja Āronam: Ņem krūzi un ieber tanī pilnu gomeru mannas un noliec to Tā Kunga priekšā, ka tā tiktu saglabāta bērnu bērniem.
34. Kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis, tā Ārons to nolika glabāšanai liecības priekšā.
35. Un Israēla bērni ēda mannu četrdesmit gadus, līdz kamēr tie nāca tuvāk apdzīvotai zemei; viņi ēda mannu, līdz kamēr pienāca pie Kānaāna zemes robežām.
36. Bet gomera ir desmitā daļa no ēfas.

1. Un visa Israēla bērnu draudze uz Tā Kunga pavēli devās ceļā no Sina tuksneša vairākos pārgājienos un apmetās nometnē pie Refidimas, bet tur ļaudīm nebija dzeramā ūdens.
2. Tad ļaudis bārās ar Mozu, sacīdami: Dod mums ūdeni, ka varam dzert! Bet Mozus viņiem sacīja: Ko jūs rājaties ar mani? Kādēļ jūs kārdināt To Kungu?
3. Un tauta, pēc ūdens izslāpusi, kurnēja pret Mozu, sacīdama: Kāpēc tu mūs esi izvedis no Ēģiptes, vai lai mēs mirtu aiz slāpēm, mēs un mūsu bērni, un mūsu lopī?
4. Un Mozus brēca uz To Kungu un sacīja: Ko lai es daru ar šiem ļaudīm? Daudz netrūkst, ka tie mani nomētās akmeņiem.
5. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Ej tautas priekšā un ņem kādus Israēla vecajus sev līdzī un arī zizli, ar kuru tu esi sitis ūdeņus, paņem to un ej!
6. Redzi, Es tur stāvēšu tavā priekšā uz klints pie Horeba, un tu sit to klinti, tad no tās iztecēs ūdens, ļaudīm ko dzert. Un Mozus tā darīja Israēla vecaju acu priekšā.
7. Un tās vietas vārdu nosauca: Masa un Meriba, tāpēc ka Israēla bērni bija strīdējušies un bija kārdinājuši To Kungu, sacīdami: Vai Tas Kungs ir mūsu vidū vai nav?
8. Un Amaleks nāca un karoja ar Israēlu pie Refidimas.
9. Tad Mozus sacīja uz Jozuu: Izraugi mums vīrus un izej cīņā pret Amaleku; rīt es nostāšos kalna galā un Dieva zizlis būs manā rokā.
10. Un Jozua darīja, kā Mozus viņam bija sacījis, un cīnījās ar Amaleku; bet Mozus, Ārons un Hūrs uzkāpa kalna galā.
11. Un notika, kamēr Mozus savu roku turēja paceltu, Israēls ņēma virsroku, bet, kad Mozus savu roku nolaida, virsroku ņēma Amaleks.
12. Kad Mozum rokas kļuva smagas, tad viņi paņēma akmeni un nolika to zem viņa, un viņš uz tā sēdēja, bet Ārons un Hūrs atbalstīja viņa rokas, viens no vienas, otrs no otras puses. Un tā viņa rokas palika stingras, kamēr saule nogāja.
13. Un Jozua sakāva Amaleku un viņa tautu ar zobena asmeni.
14. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Ieraksti to par piemiņu grāmatā un pavēli to Jozuam, ka Es pilnīgi izdzēsīšu Amaleka piemiņu apakš debess.
15. Un Mozus uzcēla altāri un nosauca tā vārdu: Tas Kungs ir mans karogs.
16. Un viņš sacīja: Mana roka tur Tā Kunga karogu! Tas Kungs karos pret Amaleku uz audžu audzēm!

1. Jetrus, Midiāna priesteris, Mozus sievastēvs, dzirdēja visu, ko Dievs Mozum un Israēlam, Savai tautai, bija darījis, kā Tas Kungs Israēlu bija izvedis no Ēģiptes.
2. Tad Jetrus, Mozus sievastēvs, paņēma Ciporu, Mozus sievu, pēc tam kad tas viņu bija atsūtījis atpakaļ,
3. un divi tās dēlus. Tā viena vārds bija Geršoms, jo viņš bija sacījis: es esmu svešinieks bijis svešā zemē.
4. Bet otra vārds bija Ēliēzers, jo viņš bija sacījis: mana tēva Dievs ir bijis mans palīgs un mani ir izglābis no faraona zobena.
5. Un Jetrus, Mozus sievastēvs, viņa dēli un viņa sieva nāca pie Mozus tuksnesī, kur viņš bija uzcēlis nometni pie Dieva kalna.
6. Un viņš sacīja Mozum: Es, Jetrus, tavs sievastēvs, nāku pie tevis un tava sieva un līdz ar viņu divi tās dēli.
7. Un Mozus izgāja savam sievastēvam pretim un noliecās viņa priekšā, un noskūpstīja to, un viņi jautāja viens otram, kā klājas, un tad iegāja teltī.
8. Un Mozus izstāstīja savam sievastēvam visu, ko Tas Kungs faraonam un ēģiptiemjšiem Israēla labā bija darījis, un par visām grūtībām, ar kādām tie ceļā bija sastapušies, un kā Tas Kungs viņus bija izglābis.
9. Un Jetrus priecājās par visu, ko Tas Kungs Israēlam bija darījis, tos izglābdams no ēģiptiešu rokas.
10. Un Jetrus sacīja: Svētīts lai ir Tas Kungs, kas jūs ir izglābis no ēģiptiešu rokas un no faraona rokas.
11. Tagad es zinu, ka Tas Kungs ir lielāks par visiem dieviem; jo Viņš jūs izglābis, kad tie kļuva lieli savā garā.
12. Un Jetrus, Mozus sievastēvs, upurēja dedzināmo un kaujamo upuri Dievam, un Ārons un visi Israēla vecaji nāca ēst maizi ar Mozus sievastēvu Dieva priekšā.
13. Nākamajā dienā Mozus apsēdās, lai tiesātu ļaudis; un ļaudis stāvēja Mozus priekšā no rīta līdz vakaram.
14. Un Mozus sievastēvs noskatījās visu, ko Mozus tautai darīja, un viņš sacīja: Kas tas ir, ko tu dari tautai? Kādēļ tu sēdi atsevišķi un tauta stāv tavā priekšā no rīta līdz vakaram?
15. Un Mozus atbildēja savam sievastēvam: Tauta nāk pie manis vaicāt Dieva prātu.
16. Jo, ja viņiem ir kāda lieta, tad tie nāk pie manis, un es tad tiesāju viņu starpā un daru tiem zināmus Dieva likumus un Viņa bauslību.
17. Un Mozus sievastēvs viņam sacīja: Tā nav labi, kā tu to dari!
18. Tu gurtin pagursi un tavi ļaudis, kas pie tevis, jo pārāk grūts tev ir šis pienākums, tu nespēsi to izpildīt viens pats.
19. Tagad paklause mani, es tev došu padomu, un Dievs būs ar tevi. Nostājies tu tautas labad Dieva priekšā un nes tās lietas Dieva priekšā.
20. Māci tiem likumus un bauslību un dari tiem zināmu to ceļu, kas tiem jāiet, un tos darbus, kas tiem jādara.
21. Bet tu izraugi sev no visas tautas spējīgus vīrus, kas bīstas Dieva, taisnīgus vīrus, kas nav uzpērkami, un iecel tos par priekšniekiem pār tūkstošiem, pār simtiem, pār piecdesmitiem un pār desmitiem.
22. Un lai tie tiesā ļaudis jebkurā laikā, bet lai būtu tā, ka tie katru lielāku lietu nodotu tev, bet katru mazāku lietu iztiesā paši; tā tev būs vieglāk, un viņi palīdzēs tev nest tavu nastu.
23. Ja tu tā darīsi un Dievs tev tā pavēlēs, tad tu varēsi pastāvēt, un arī visi šie ļaudis ies savā vietā ar mieru.
24. Un Mozus paklausīja sava sievastēva balsij un darīja visu, ko tas bija sacījis.
25. Viņš izraudzīja spējīgus vīrus no visa Israēla un iecēla tos tautai par priekšniekiem pār tūkstošiem, simtiem, piecdesmitiem un desmitiem.
26. Un viņi sprieda tiesu jebkurā laikā, un visas grūtās lietas tie cēla priekšā Mozum, bet visas mazās

lietas iztiesāja paši.

27. Tad Mozus atlaida savu sievastēvu, un tas atgriezās savā zemē.

1. Trešajā mēnesī pēc Israēla bērnu iziešanas no Ēģiptes, tieši tanī dienā, tie nonāca Sinaja tuksnesī.
2. Un viņi devās ceļā no Refidimas un nonāca Sinaja tuksnesī un apmetās tuksnesī; tur Israēls cēla nometni kalna pakājē.
3. Bet Mozus uzkāpa kalnā pie Dieva. Un Tas Kungs viņam sauca no kalna un sacīja: Tā saki Jēkaba namam un pasludini Israēla bērniem:
4. jūs esat redzējuši, ko Es esmu darījis ēģiptiešiem un kā Es jūs esmu nesis uz ērgļa spārniem un esmu jūs pie Sevis atvedis.
5. Bet tagad, ja jūs uzklausīsit Manu balsi un turēsiet Manu derību, tad jūs Man būsit par īpašumu visu tautu vidū, jo Man pieder visa pasaule.
6. Un jūs būsit Man par priesteru un ķēniņu valsti un par svētu tautu. Šos vārdus tev būs teikt Israēla bērniem.
7. Un Mozus atgriezās un saaicināja tautas vecajos un tiem cēla priekšā visus tos vārdus, ko Tas Kungs viņam bija pavēlējis.
8. Un visa tauta kopā atbildēja un teica: Visu, ko Tas Kungs ir runājis, to mēs darīsim. Un Mozus atnesa atpakaļ tautas vārdus Tam Kungam.
9. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Redzi, Es nākšu pie tevis mākoņu segā, tā ka tauta lai dzird Mani sarunājamies ar tevi un ka lai tic tev mūžīgi.
10. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Ej pie ļaudīm un liec tiem šķīstīties šodien un rīt, un lai tie mazgā savas drēbes,
11. ka tie ir gatavi trešajai dienai, jo trešajā dienā Tas Kungs nonāks visas tautas acu priekšā uz Sinaja kalnu.
12. Un cel tautai visapkārt žogu un saki: sargieties uzkāpt kalnā un nepieskarieties kalna malai, jo, kas pieskarsies kalnam, tas mirdams mirs.
13. Neviena roka lai to neaizskar, jo tad tam būs tikt ar akmeņiem nomētātam vai ar bultām nošautam; vai tas ir dzīvnieks vai cilvēks, tam nebūs palikt dzīvam. Bet, kad atskanēs taures skaņa, tad viņi var kāpt kalnā.
14. Un Mozus nokāpa no kalna pie tautas un lika tai šķīstīties, un tie mazgāja savas drēbes.
15. Un viņš sacīja tautai: Esiet sagatavojušies trešajai dienai, neaiztieciot savas sievas.
16. Un notika trešajā dienā, kad ausa rīts, tad bija pērkons un zibeņi, un biezs mākonis virs kalna, un varen stipra bazūnes skaņa, tik stipra, ka visa tauta, kas bija nometnē, izbijās.
17. Un Mozus izveda tautu ārā no nometnes Dievam pretī, un tie nostājās kalna pakājē.
18. Un viss Sinaja kalns kūpēja, jo Tas Kungs nonāca uz to ugunī, un tā dūmi cēlās augšup itin kā cepļa dūmi, un viss kalns ļoti trīcēja.
19. Un bazūnes skaņa pieņēma spēkā; un Mozus runāja, un Dievs tam atbildēja pērkonā.
20. Un, kad nu Tas Kungs nonāca uz Sinaja kalnu, uz paša kalna virsotni, tad Tas Kungs sauca Mozu uz kalna virsotni, un Mozus kāpa augšup.
21. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Nokāp un brīdini ļaudis, lai tie nelaužas cauri, lai redzētu To Kungu, ka daudzi no viņiem nekrīt.
22. Arī priesteri, kas tuvojas Tam Kungam, lai šķīstās, tā ka Tas Kungs tos nesatriec.
23. Un Mozus sacīja Tam Kungam: Tauta nevar kāpt augšā Sinaja kalnā, jo Tu mūs esi brīdinājis, sacīdams: dariet ap kalnu sētu un turiet to svētu.
24. Un Tas Kungs sacīja uz viņu: Ej un nāc atpakaļ, sev līdzī atvezdams Āronu, bet priesteriem un tautai neļauj laužties cauri, lai kāptu kalnā pie Tā Kunga, ka Viņš tos nesatriec.
25. Tad Mozus nokāpa pie tautas un tai to pasacīja.

1. Un Dievs sacīja visus šos vārdus:
2. Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no vergu nama.
3. Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā.
4. Netaisi sev elku tēlu vai kādu atveidu nedz pēc tā, kas ir augšā debesīs, nedz pēc tā, kas ir virs zemes, nedz pēc tā, kas ir ūdenī zem zemes.
5. Nezemojies to priekšā un nekalpo tiem, jo Es, Tas Kungs, tavs Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas tēvu grēkus pie bērniem piemeklē līdz trešam un ceturtam augumam tiem, kas Mani ienīst,
6. un dara žēlastību līdz tūkstošajam augumam tiem, kas Mani mīl un tur Manus baušļus.
7. Tev nebūs Tā Kunga, sava Dieva, Vārdu nelietīgi valkāt, jo Tas Kungs neatstās nesodītu, kas Viņa Vārdu nelietīgi valkā.
8. Piemini sabata dienu, ka tu to svētī.
9. Sešas dienas tev būs strādāt un padarīt visus savus darbus.
10. Bet septītā diena ir sabats Tam Kungam, tavam Dievam, tad nebūs tev nekādu darbu darīt, nedz tev, nedz tavam dēlam, nedz tavai meitai, nedz tavam kalpam, nedz tavai kalponei, nedz tavam lopam, nedz tam svešiniekam, kas ir tavos vārtos.
11. Jo sešas dienās Tas Kungs ir radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams, un septītajā dienā Tas Kungs atdusējās; tāpēc Tas Kungs svētīja sabata dienu, lai tā būtu svēta.
12. Godini savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod.
13. Tev nebūs nokaut.
14. Tev nebūs laulību pārkāpt.
15. Tev nebūs zagt.
16. Tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāku.
17. Tev nebūs iekārot sava tuvāka namu. Tev nebūs iekārot sava tuvāka sievu, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa ēzeli, nedz ko citu, kas tavam tuvākam pieder.
18. Un visa tauta redzēja pārkonu, zibeņus un dzirdēja bazūņu skaņas un redzēja kalnu kūpam. Tad tauta, to redzējama, bēga un nostājās iztālēm.
19. Un ļaudis sacīja Mozum: Runā tu uz mums, mēs tev klausīsim, bet lai Dievs nerunā uz mums, citādi mēs mirsim.
20. Tad Mozus sacīja tautai: Nebīstaities, jo Dievs ir nācis, lai jūs pārbaudītu un lai jums būtu bijība Viņa priekšā, ka jūs negrēkotu.
21. Un tauta stāvēja iztālēm, bet Mozus tuvojās tumšajiem mākoņiem, kuros bija Dievs.
22. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Saki tā Israēla ļaudīm: jūs paši esat redzējuši, ka Es no debesīm esmu runājis uz jums.
23. Neceliet Man blakus nedz sudraba dieveklus, nedz zelta dieveklus.
24. Celiet Man altāri no zemes un upurējiet uz tā savus dedzināmos upurus un savus pateicības upurus, savus sīklopus un savus liellopus; ikvienā vietā, kurā Es likšu pieminēt Savu Vārdu, tur Es nāksu pie tevis un tevi svētīšu.
25. Bet, ja tu Man taisīsi akmens altāri, tad necel to no cirstiem akmeņiem, jo, ar dzelzi strādājot, tu to apgāni.
26. Nekāp pa kāpnēm uz Manu altāri, ka tā priekšā neatsedzas tavs kailums.

1. Šīs ir tās tiesas, ko tev būs likt viņiem priekšā.
2. Ja tu pērc ebreju vergu, tad sešus gadus lai viņš tev kalpo, bet septītajā gadā lai viņš bez maksas brīvi aiziet.
3. Ja viņš nācis kā vieninieks, tad lai arī viņš iet viens, bet, ja viņš ir laulāts vīrs, tad lai viņa sieva aiziet kopā ar viņu.
4. Bet, ja viņa kungs ir devis viņam sievu un tā viņam ir dzemdējusi vai nu dēlus, vai meitas, tad sieva un viņas dzemdētie bērni lai paliek viņa kungam, bet viņš viens pats lai aiziet, kā nācis.
5. Bet, ja vergs teiks: es mīlu savu kungu, savu sievu un savus bērnus, - tad lai viņš neaiziet brīvībā.
6. Tad lai viņa kungs to nostata Dieva priekšā un lai to ved pie durvīm vai stabiem, un kungs lai ar īlenu izdur cauri viņa ausij, un tas lai kalpo viņam mūžīgi.
7. Un, ja kāds vīrs savu meitu ir pārdevis par verdzeni, tad lai tā neaiziet, kā aiziet vergi.
8. Kad viņa nepatīk savam kungam un tas negrib viņu precēt, tad lai tas liek to izpirkt; bet viņš to nevar pārdot svešiem ļaudīm, kļuvis pret to netaisns.
9. Bet, ja viņš to dod savam dēlam par sievu, tad lai viņai ir meitas tiesa.
10. Ja viņš tam ņem citu sievu, tad nedz viņas uzturs, nedz viņas apģērbs, nedz arī likumīgā kopdzīve lai netiek mazināta.
11. Bet, ja viņš šos trīs noteikumus nepilda, tad viņa var aiziet brīvībā bez atlīdzības.
12. Kas sit cilvēku tā, ka tas mirst, tas sodāms ar nāvi.
13. Taču, ja tas nav tam ar nolūku uzglūnējis, bet Dievs viņa rokai tā licis gadīties, tad Es noteikšu tev vietu, kur tas var bēgt.
14. Bet, ja kāds ļaunprātīgi rīkosies pret savu tuvāku, to ar viltu nogalinādam, tad lai arī viņu paņem no Mana altāra, ka tas mirst.
15. Un, kas sit savu tēvu vai savu māti, tas sodāms ar nāvi.
16. Un, kas nozog cilvēku, vai nu viņš to grib pārdot, vai tas tiek pie viņa atrasts, sodāms ar nāvi.
17. Kas nolād savu tēvu vai savu māti, tas sodāms ar nāvi.
18. Un, ja vīri ir saķīlidojušies un viens otru sit ar akmeni vai ar dūri, ka tas nemirst, bet tam uz gultas jāguļ:
19. ja tas var piecelties un staigāt pa lauku ar spieķi, tad tas, kas viņu sita, lai ir bez vainas; tikai tam jādod atlīdzība par bezdarba laiku un jāgādā par viņa dziedināšanu.
20. Bet, ja kāds sit ar koku savu vergu vai verdzeni, ka tie no viņa rokas mirst, tad lai tas tiek riebtin atriebts.
21. Bet, ja tas vēl dzīvo vienu vai divi dienas, tad viņš nav jāsoda, jo tā ir viņa nauda.
22. Bet, ja vīri kaujas un sagrūž grūtu sievu, ka viņas auglis noiet, bet pašai nenotiek nelaime, tad lai tiek uzlikts naudas sods tam, kas to sagrūdis, tik liels, cik viņas vīrs prasa, un lai tiek dots pēc šķīrējtiesneša atzinuma.
23. Bet, ja notiek nelaime, tad būs likt dzīvību pret dzīvību.
24. Aci pret aci, zobu pret zobu, roku pret roku, kāju pret kāju.
25. Deguma brūci pret deguma brūci, ievainojumu pret ievainojumu, rētu pret rētu.
26. Ja kāds izsit savam vergam vai verdzenei aci, tad lai tas to atlaiž brīvībā, viņš lai to atlaiž acs dēļ.
27. Tāpat, ja tas izsit savam vergam vai verdzenei zobu, tad lai tas to atlaiž zoba dēļ.
28. Bet, ja kāds vērsis sabada vīru vai sievu, ka tie mirst, tad vērsim jātop nomētātam ar akmeņiem, bet tā gaļu lai neēd, un vērsa īpašnieks lai ir brīvs no vainas.
29. Bet, ja šis vērsis ir bijis badītājs jau kopš vakar-vai aizvakardienas un tas ir bijis zināms viņa īpašniekam, bet viņš nav to nosargājis, un tas nobada vīru vai sievu, lai tad vērsis tiek nomētāts akmeņiem, un jāmirst arī viņa īpašniekam.
30. Bet, ja piespriež izpirkšanas maksu, tad lai viņš par savas dzīvības izpirkšanu dod visu, ko no viņa prasa.
31. Arī, ja viņa dēlu sabada vai sabada viņa meitu, lai rīkojas pēc tiem pašiem likumiem.
32. Bet, ja vergs vai verdzene tiek sabadīti, tad lai īpašnieks dod viņu kungam trīsdesmit sudraba

seķelus, bet vērsi lai nomētā ar akmeņiem.

33. Ja kāds atstāj vaļā aku vai izrok aku un to neapsedz un tanī iekrīt vērsis vai ēzelis,

34. tad akas īpašnieks lai visu nolīdzina; nauda dodama lopa īpašniekam, bet viņam paliek beigtais lops.

35. Bet, ja vērsis bada vērsi, ka tas ir beigts, tad dzīvais vērsis ir jāpārdod un nauda jāsadala, un beigtais vērsis arī jāsadala uz pusēm.

36. Bet, ja tas ir zinājis, ka vērsis jau iepriekš ir bijis badītājs, un viņa īpašnieks nav to nosargājis, tad lai izlīgst: vērsi pret vērsi, bet beigtais lai paliek cietējam.

37. Ja kāds nozog vērsi vai avi un to nokauj vai pārdod, tam būs atdot piecus vērsus par vērsi un četras avis par avi.

1. Ja zagli atrod pie ielaušanās un tas tiek nosists, tad nav atriebēja viņa asinīm.
2. Bet, ja tas noticis saules gaismā, tad viņš jāatriebj. Zaglis lai atlīdzina, bet, ja viņam nav, tad viņš par savu zādzību ir jāpārdod.
3. Ja zagtais lops viņa rokās tiek atrasts dzīvs, vai tas ir vērsis, vai ēzelis, vai avs, tad divkārt viņam ir jāatlīdzina.
4. Ja kāds nogana tīrumu vai vīna dārzu un tur palaiž savu lopu, lai tas ganās svešā tīrumā, tam tas labākais no sava tīruma un no sava vīna dārza jādod vietā.
5. Ja izceļas uguns un tā aizdedzina ērkšķus un aprij vai nu statņus, vai nopļautu labību, vai pašu tīrumu, tad tam, kas uguni pielaidis, būs pilnībā visu atlīdzināt.
6. Ja kāds dod uzglabāt savam tuvākam naudu vai rīkus, bet tam tie tiek no viņa mājas izzagti un zaglis tiek atrasts, tad šim tas divkārtīgi jāatlīdzina.
7. Bet, ja zagli neatrod, tad nama īpašnieks pats vedams Dieva priekšā, vai tas nav savu roku pats licis pie sava tuvākā mantas.
8. Ikvienu lieta, kad nodarīts zaudējums, vai tas būtu vērsis, ēzelis, avs, kāds drēbju gabals vai kāda cita zaudēta manta, ja īpašnieks saka: šī ir tā! - ceļama Dieva priekšā, un, ko Dievs pierāda par vainīgu, tam zaudējums divkārtīgi savam tuvākam jāatlīdzina.
9. Ja kāds savam tuvākam dod glabāšanā ēzeli, vērsi, avi vai citu kādu lopu un tas nobeidzas vai to savaino, vai arī tas tiek aizvests, nevienam neredzot,
10. tad lai notiek Tā Kunga priekšā zvēresta došana abu starpā, ka tas nav savu roku licis pie sava tuvākā mantas, un tā īpašnieks lai pieņem šo zvērestu, un viņam nav jāatlīdzina.
11. Bet, ja tas viņam nozags, tad lai tas atlīdzina tā īpašniekam.
12. Ja kāds zvērs to saplosījis, tad lai tas pienes to par pierādījumu, tad tam nav jāatlīdzina.
13. Un, ja kāds aizņemas ko no sava tuvākā un tas tiek savainots vai nobeidzas, viņa īpašniekam neesot klāt, tad tas jāatlīdzina.
14. Bet, ja īpašnieks bijis klāt, tad nav jāatlīdzina; un, kas par naudu ir patapināts, tad tas ar to ir samaksāts.
15. Bet, ja kāds meitu pievil, kas nav vēl saderināta, un viņš ar to gul, tad lai viņš to sev atpērk par sievu.
16. Bet, ja viņas tēvs liegtos viņam to dot par sievu, tad lai viņš samaksā līgavas naudu.
17. Burvi neatstāj dzīvu.
18. Katrs, kas jaucas ar lopu, lai tiek nonāvēts.
19. Kas upurē citiem dieviem un nevis Tam Kungam, tas lai ir nolādēts.
20. Nevienu svešinieku nedz apspied, nedz izmanto, jo jūs paši bijāt svešinieki Ēģiptes zemē.
21. Neviena atraitne un neviens bārenis lai netiek apspiests.
22. Ja tu tos apspiedīsi, tad tie kliegdami kliegs uz Mani, un Es uzklausīšu viņu saucienus.
23. Tad Manas dusmas iedegsies, un Es jūs nokaušu ar zobenu, un jūsu sievas kļūs par atraitnēm un jūsu bērni par bāriem.
24. Ja tu aizdod naudu kādam, kas ir no Manas tautas un kas pie tevis ir nabags, tad neklūsti kā kāds rāvējs un neņem no tā sev augļus.
25. Ja tu ņem sava tuvāka drēbes par ķīlu, tad atdod viņam tās pirms saule norietējusi,
26. jo tas ir viņa vienīgais apsegs, viņa ap-ģērbs, tanī viņš būtu gulējis; un, kad viņš brēks uz Mani, tad Es to paklausīšu, jo Es esmu žēlsirdīgs.
27. Nezaimo Dievu un nelādi savu tautas valdnieku.
28. Upuri no savu augļu pārpilnības un sava vīna neaizturi. Savu dēlu pirmdzimto dod Man.
29. Tāpat dari ar savu vērsi un savu siklopu; septiņas dienas lai tie stāv pie savas mātes, bet astotajā tos atdod Man.
30. Jums būs svētiem ļaudīm būt Manā priekšā; neēdiet gaļu, kas tīrumā saplosīta; to metiet suņiem priekšā.

1. Tev nebūs nepatiesas baumas izplatīt; nesniedz roku ļaundarim, tā atbalstot viltus liecību.
2. Nebiedrojies ar lielo pūli tā ļaunajos darbos un ķildās neliecini, tam izpatikdams, tā sagrozot tiesu.
3. Nenostājies netaisna nabaga pusē, kad tas tiesājas.
4. Ja tu sastopi sava ienaidnieka vērši vai ēzeli maldāties, tad steidzies vest to viņam atpakaļ.
5. Ja tu redzi sava ienaidnieka ēzeli guļam zem viņa nastas, tad neatstāj to, bet palīdzi tam to pacelt.
6. Nesagrozi tiesu savam nabagam, kad tas tiesājas.
7. Turies tālu no nepatiesas liecības; nenogalini nevainīgo un taisno, jo Es neattaisnošu vainīgo.
8. Neņem uzpirkšanas dāvanas, jo tās apstulbo gudro acis un pārgroza taisno lietas.
9. Neapspied svešinieku: jo jūs zināt svešinieka sirdi, jūs paši bijāt svešinieki Ēģiptes zemē.
10. Sešus gadus apsēj savu zemi un savāc tās augļus.
11. Bet septītajā gadā atstāj to dusam mierā, lai no tās ēd tavas tautas nabagie; un, kas pāri atliekas, to lai meža zvēri noēd; tāpat dari ar savu vīna dārzu un eļļas koku.
12. Sešas dienas dari savu darbu, bet septītajā dienā atpūties, lai arī tavam vērsim un tavam ēzelim būtu atpūta, arī tavas kalpones dēls un svešinieks lai atspirgstas.
13. Visu, ko Es jums esmu teicis, to turiet; un citu dievu vārdu nepiemini, ka to nedzirdētu nākam no jūsu mutes.
14. Trīs reizes gadā sviniet Man svētkus.
15. Neraudzētās maizes svētkus sviniet; septiņas dienas ēdiet neraudzētas maizes, kā Es tev to esmu pavēlējis noteiktā laikā, ābība mēnesī, jo tanī tu izgāji no Ēģiptes zemes; bet nenāciet Manā priekšā tukšām rokām.
16. Arī Pļaujas svētkus sviniet par jūsu darba pirmiem augļiem no tā, ko tīrumā esat sējuši, un gada beigās Ražas ievākšanas svētkus, kad esat savākuši savus augļus no tīruma.
17. Trīs reizes gadā visiem vīriem jāparādās Tā Kunga priekšā.
18. Tev nebūs Man upurēt kaujamā upura asinis kopā ar raudzētu maizi; un Manu svētku upura taukus neatlicini līdz rītam.
19. Labākos no tavas zemes pirmajiem augļiem nes Tā Kunga, sava Dieva, namā. Nevāri kazlēnu viņa mātes pienā.
20. Redzi, Es sūtu eņģeli tavā priekšā, kas tevi pasargās šīnī ceļā un tevi novedīs tanī vietā, ko Es tev esmu sataisījis.
21. Sargies viņa priekšā, klausī tā balsij un nesacelies pret viņu, jo viņš tavus pārkāpumus piedos, jo Mans Vārds mājā viņā.
22. Bet, ja tu klausīsi viņa balsij un darīsi visu, ko Es teikšu, tad Es būšu ienaidnieks taviem ienaidniekiem un pretinieks taviem pretiniekiem.
23. Jo Mans eņģelis ies tavā priekšā un tevi iavedīs amoriešu un hetiešu, ferisiešu un kānaāniešu, hīviešu un jebusiešu zemē, un Es tos izdeldēšu.
24. Nezemojies viņu dievu priekšā, nekalpo viņiem un nedari tā, kā viņi mēdz darīt, bet nogāz tos un satriekdams satriec viņu elku stabus.
25. Bet tev būs kalpot Tam Kungam, savam Dievam, tad Viņš svētīs tavu maizi un tavu ūdeni; un Es novērsīšu visas tavas slimības.
26. Un tev nebūs sievu tavā zemē, kas nelaikā dzemdē vai ir neauglīgas; Es darīšu pilnu tavu dienu skaitu.
27. Savas briesmas Es sūtīšu tev pa priekšu un sacelšu izbailes ikvienā tautā, pie kurām tu nāksi, un visiem taviem ienaidniekiem Es likšu bēgt.
28. Un Es sūtīšu sirseņus tev pa priekšu, un tie iepriekš izdzīs hīviešus, kānaāniešus un hetiešus.
29. Es tos neizdzīšu vienā gadā, lai zeme nebūtu izpostīta un nesavairojas lauka zvēri.
30. Maz pamazām Es tos izdzīšu ārā, līdz kamēr tu pieaugsi un varēsi iemantot to zemi.
31. Un Es likšu tavas robežas no Niedru jūras līdz Filistiešu jūrai un no tuksneša līdz Eifratas upei, jo Es tās zemes iedzīvotājus došu jūsu rokā, ka jūs tos izdzītu sev pa priekšu.
32. Neslēdziet nekādu derību nedz ar viņiem, nedz ar viņu dieviem.

33. Viņi lai nedzīvo tavā zemē, ka nepamudina tevi grēkot pret Mani, jo, ja tu kalposi viņu dieviem, tas tev kļūs par slazda valgu.

1. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Uzkāp pie Tā Kunga, tu un Ārons, Nadabs un Abijs, un septiņdesmit no Israēla vecajiem, un pielūdziet iztālēm.
2. Un Mozus lai viens pats nāk pie Tā Kunga, bet viņi lai nenāk tuvu klāt; un arī tauta lai nekāpj augšā līdz ar viņu.
3. Tad Mozus nogāja un izstāstīja tautai visus Tā Kunga vārdus un visus noteikumus; un visa tauta vienā balsī atbildēja un sacīja: Visus šos vārdus, ko Tas Kungs ir runājis, mēs izpildīsim.
4. Un Mozus uzrakstīja visus Tā Kunga vārdus, un viņš cēlās agri no rīta un uzcēla altāri kalna pakājē līdz ar divpadsmit piemiņas akmeņiem pēc divpadsmit Israēla cilšu skaita.
5. Un viņš sūtīja no Israēla bērnu vidus jaunekļus, kas upurēja dedzināmos upurus un kaujamos upurus kā pateicības upuri Tam Kungam.
6. Un Mozus paņēma pusi no asinīm un tās ielēja upura bļodā, bet ar otru pusi viņš apslacināja altāri.
7. Tad viņš ņēma derības grāmatu un to lasīja skaļā balsī tautai priekšā, un tie teica: Visu, ko Tas Kungs ir runājis, mēs darīsim un pildīsim.
8. Un Mozus ņēma asinis un slacīja pār tautu un sacīja: Redzi, šīs ir derības asinis, ko Tas Kungs ar jums ir slēdzis, saskaņā ar visiem šiem vārdiem.
9. Un Mozus uzkāpa kalnā un Ārons, Nadabs un Abijs un septiņdesmit no Israēla vecajiem.
10. Un viņi redzēja Israēla Dievu. Zem Viņa kājām bija kā safīra pamats, tik skaidrs kā pašas debesis.
11. Bet Viņš neizstiepa Savu roku pret Israēla bērnu izredzētajiem. Tie redzēja Dievu, ēda un dzēra.
12. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Nāc pie Manis augšā kalnā un paliec tur, Es tev došu akmens plāksnes ar likumiem un baušļiem, ko Es esmu rakstījis, lai viņi tajos tiktu mācīti.
13. Tad Mozus cēlās un Jozua, viņa kalps, līdz ar viņu; un Mozus uzkāpa Dieva kalnā.
14. Bet vecajiem viņš sacīja: Gaidiet mūs te, iekāms mēs atgriezīsimies pie jums; un redzi, arī Ārons un Hūrs paliks pie jums - kam ir kāda lieta, lai griežas pie viņiem.
15. Un Mozus uzkāpa kalnā; un kalnu apsedza mākonis.
16. Un Tā Kunga godība nolaidās uz Sinaja kalnu, un mākonis to apsedza sešas dienas; un septītajā dienā Viņš uzrunāja Mozu no mākoņu vidus.
17. Un Tā Kunga godība parādījās Israēla bērniem kā rijēja uguns kalna galā.
18. Un Mozus iegāja mākoņa vidū un uzkāpa kalnā, un palika kalnā četrdesmit dienas un četrdesmit nakts.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:
2. Saki Israēla bērniem, lai tie pienes Man cilājamo upuri; no ikviena vīra, kura sirds to skubina, ņemiet šo upuri.
3. Un šāda lai ir tā dāvana, ko jūs no viņiem ņemat: zelts, sudrabs un varš,
4. zils un sarkans purpurs, karmezīns, smalks audums un kazu vilna,
5. un iesarkanas aunu ādas, un āpšu ādas, un akāciju koks,
6. eļļa apgaismošanai un smaržīgas zāles svaigāšanai eļļai, un zāles kvēpināšanai,
7. oniksa akmeņi un ieliekami akmeņi efodam un krūšu zīmei.
8. Un tiem būs Man taisīt svētnīcu, ka Es varētu mājot viņu vidū.
9. Visu pēc tā parauga, ko Es tev rādīšu, gan telti, gan visus tās rīkus, tā jums būs taisīt.
10. Lai tie taisa šķirstu no akāciju koka; tā garums lai ir pustrešas olekts, tā platums - pusotras olekts un tā augstums - pusotras olekts.
11. Un pārvelc to ar tīru zeltu, no iekšpuses un no ārpuses to pārvelc, un visapkārt tam taisi vainagu no zelta.
12. Un izlej tam četrus gredzenus no zelta un piestiprini tos tā četros stūros, tā ka divi gredzeni ir vienā pusē un divi gredzeni ir otrā pusē.
13. Un darini divi nesamās kārtis no akāciju koka un apvelc tās ar zeltu,
14. un izbāz kārtis cauri gredzeniem, kas ir sānos pie šķirsta, ka ar tām var šķirstu nest.
15. Nesamās kārtis lai paliek šķirsta gredzenos, tās nav jāizņem no tiem.
16. Un šķirstā ieliec liecību, ko Es tev došu.
17. Un taisi arī salīdzināšanas vāku no tīra zelta - pustrešas olekts garumā un pusotras olekts platumā.
18. Un darini divus ķerubus no zelta abos salīdzināšanas vāka galos; tie lai ir kalti.
19. Un vienam ķerubam jābūt vienā galā, bet otram ķerubam otrā galā; pie vāka tev jāpiestiprina abi ķerubi tā abos galos
20. tā, ka ķerubi izpleš savus spārnus pāri vākam un ar saviem spārnieniem apklāj salīdzināšanas vāku, un viņu sejas lai ir vērstas viena pret otru un tās lūkojas uz salīdzināšanas vāku.
21. Salīdzināšanas vāku uzliec šķirstam, kad tu būsi ielicis liecību šķirstā, ko Es tev došu.
22. Un šeit Es ar tevi sastapšos; no salīdzināšanas vāka virsus, no vietas starp abiem ķerubiem, kas atrodas virs liecības šķirsta, Es runāšu uz tevi visu, ko Es tev pavēlēšu priekš Israēla bērniem.
23. Un taisi arī galdu no akāciju koka, divi olektis garu, vienu olekti platu un pusotras olekts augstu.
24. Un pārvelc to ar tīru zeltu un visapkārt tam taisi vainagu no zelta.
25. Un taisi arī apmali plaukstas platumā visapkārt un uz tās izveido zelta vainagu apmalei visapkārt.
26. Un izgatavo tam četrus gredzenus no zelta un liec tos gredzenus galda četros stūros, pie tā četrām kājām.
27. Gredzeni lai ir pie apmales un liec tajos nesamās kārtis, ka ar tām var nest galdu.
28. Arī nesamās kārtis taisi no akāciju koka un pārvelc ar zeltu, ka ar tām var nest galdu.
29. Un taisi tam bļodas, kausus, krūzes un kannas upuru vajadzībām, taisi tos no tīra zelta.
30. Un noliec pastāvīgi uz galda Manā priekšā svētās maizes.
31. Iztaisi arī lukturi no tīra zelta, izkal to, un tā kājai un zariem, kausiņiem, bumbuliem un ziediem jābūt vienā gabalā ar to.
32. Seši zari lai iziet no tā: trīs zari uz vienu pusi un trīs uz otru pusi.
33. Ikvienam zaram lai ir trīs kausiņi, līdzīgi mandeļu ziediem, trīs bumbuli un trīs ziedi; otram zaram lai atkal ir trīs kausiņi, līdzīgi mandeļu ziediem, trīs bumbuli un trīs ziedi; tādi lai ir visi seši zari, kas no luktura iziet.
34. Bet pie paša luktura lai ir četri kausiņi, līdzīgi mandeļu ziediem, ar to bumbuliem un ziediem.
35. Un pa vienam bumbulim lai ir zem katriem diviem zariem, kas iziet no luktura.
36. It visi bumbuli un zari pie luktura lai ir no viena izkalta tīra zelta gabala.
37. Un iztaisi arī septiņus eļļas lukturīšus un tos augšā tā piestiprini, lai tie apgaismotu telpu, kas ir

to priekšā.

38. Dakts dzirkles un trauciņi lai ir no tīra zelta.

39. No viena talenta tīra zelta taisi to un visus tā rīkus.

40. Un ievēro, ka tos taisi pēc parauga, kas tev kalnā tika parādīts.

1. Un mājokli taisi no desmit pārklājiem, austiem no šķetinātām smalkām dzijām, no zila un sarkana purpura un karmezīna ar meistariski ieaustiem ķerubiem.
2. Divdesmit astoņas olektis lai ir viena pārklāja garums, un četras olektis lai ir pārklāja platums; šis mērs visiem pārklājiem lai ir vienāds.
3. Pieciem pārklājiem jābūt savienotiem kopā citam ar citu; un otriem pieciem pārklājiem jābūt savienotiem citam ar citu.
4. Un piestiprini zila purpura cilpas pie viena kopā savienotā pārklāja ārmalas, tāpat dari pie otra pārklāja ārmalas.
5. Un piecdesmit cilpas piestiprini pie viena pārklāja ārmalas, un piecdesmit cilpas piestiprini pie otras savienoto pārklāju ārmalas; šīs cilpas lai ir viena otrai pretim.
6. Iztaisi arī piecdesmit zelta kāšus, un ar tiem savieno pārklājus vienu ar otru, ka pārklāji izveido mājokli.
7. Un taisi telts pārklāju no kazu vilnas auduma pār mājokli; no vienpadsmit pārklājiem taisi to.
8. Trīsdesmit olektis lai ir viena pārklāja garums, un četras olektis lai ir tā platums; šie vienpadsmit pārklāji lai ir pēc viena mēra.
9. Un savieno savā starpā piecus pārklājus un savā starpā sešus pārklājus, un sesto pārklāju saloki divkārsī virs ieejas teltī.
10. Un piecdesmit cilpas piestiprini pie viena pārklāja ārmalas to savienošanai, un piecdesmit cilpas pie otra pārklāja ārmalas to savienošanai.
11. Iztaisi arī piecdesmit vara kāšus, un liec kāšus ciltās un tā savieno telti, ka tā ir vienota.
12. Bet telts pārklāju atlikusī daļa lai karājas pāri mājokļa pakalgalam.
13. No telts pārklāja garuma viena olekts vienā malā un olekts otrā malā lai karājas pāri mājokļa abām malām, tās apsedzot.
14. Un taisi teltij pārsegu no iesarkanām aunu ādām un vēl virsējo pārsegu no āpsu ādām.
15. Tad taisi mājoklim dēļus no akāciju koka, kas jāsaslien stāvus.
16. Katrs dēlis lai ir desmit olektis garš un pusotras olekts plats.
17. Katram dēlim lai ir divi tapas, lai varētu tos salaist kopā; tādas taisi visiem mājokļa dēļiem.
18. Un dēļus mājoklim tā sakārto: divdesmit dēļus novieto pret dienvidiem.
19. Šiem dēļiem pierīko četrdesmit sudraba kājas, pa divi sudraba kājām zem katra dēļa; divas tapas un divas kājas lai ir katram dēlim.
20. Un mājokļa otrā pusē, pret ziemeļiem, arī lai ir divdesmit dēļi
21. ar četrdesmit sudraba kājām, pa divi zem katra dēļa.
22. Mājokļa dibensienu - uz rietumiem taisi no sešiem dēļiem.
23. Mājokļa dibensienas stūros liec divi dēļus.
24. Un tie lai ir kopā apņēmti gan apakšgalā, gan augšgalā ar gredzenu; tā dari abiem tiem; tie lai veido divus stūrus.
25. Un tur jābūt astoņiem dēļiem ar sešpadsmit sudraba kājām, pa divi zem katra dēļa.
26. Tad taisi aizšaujamās bultas no akāciju koka, piecas bultas pie mājokļa dēļiem vienā pusē
27. un piecas aizšaujamās bultas pie mājokļa dēļiem otrā pusē, un piecas bultas dibensienai, kas ir pret rietumiem.
28. Bet vidējā aizšaujamā bulta lai iet gar dēļu vidu no viena gala līdz otram.
29. Dēļus pārvelc ar zeltu un arī gredzenus, caur kuriem bultas izbāzt, taisi no zelta; un pārvelc arī bultas ar zeltu.
30. Un uzcel mājokli pēc tā parauga, kas tev kalnā ir rādīts.
31. Un taisi priekškaru no zila un no sarkana purpura un karmezīna un no šķetinātu smalku dziju auduma, taisi to ar meistariski ieaustiem ķerubiem.
32. Un pakar to pie četriem akāciju koka stabiem, pārvilktiem ar zeltu, kam zelta vadži un četras sudraba kājas.
33. Un pakar priekškaru pie vadžiem, un aiz priekškara novieto liecības šķirstu; tā priekškars lai

atdala svēto vietu no vissvētākās vietas.

34. Un salīdzināšanas vāku liec uz liecības šķirstu vissvētākā vietā.

35. Un galdu noliec šaipus priekškara un lukturi pretim galdam mājokļa dienvidu pusē, bet galdu liec ziemeļu pusē.

36. Un darini arī priekškaru telts durvīm no zila un sarkana purpura, no karmezīna un no šķetinātu smalku dziju auduma, kas rakstaini izausts.

37. Un šim priekškaram taisi piecus stabus no akāciju koka un pārvelc tos ar zeltu, un to vadži lai ir no zelta; un izlej tiem piecas vara kājas.

1. Un taisi arī altāri no akāciju koka; tā garums lai ir piecas olektis un platums piecas olektis; altārim ir jābūt četrstūrim, tā augstums lai ir trīs olektis.
2. Un izveido tam ragus tā četros stūros; ragi lai iziet no altāra, un pārvelc to ar varu.
3. Un darini tam vara podus pelnu attīrīšanai un pelnu lāpstas, un kausus slacināšanai, dakšas gaļai un ogļu traukus; visus šos rīkus taisi no vara.
4. Un taisi altārim režģi, vara režģa veido-jumu, un četrus vara gredzenus tā četros stūros.
5. Un liec to apakšā, zem altāra apmales, ka vara režģis sniegtos līdz pusaltāra augstumam.
6. Un iztaisi no akāciju koka nesamās kārtis altārim un pārvelc tās ar varu.
7. Un nesamās kārtis liec gredzenos, lai, altāri nesot, kārtis būtu tā abos sānos.
8. Tev tas jātaisa no dēļiem, ar tukšu vidu tā, kā tas tev kalnā tika parādīts, tā viņi lai taisa.
9. Un taisi ap mājokli pagalmu; uz dienvidus pusi pagalma aizkars no šķetinātu smalku dziju auduma lai ir simts olekšu garš vienā pusē,
10. un to lai tur divdesmit stabi ar to divdesmit vara kājām; šo stabu kāšiem un gredzeniem jābūt no sudraba.
11. Tāpat ziemeļu pusē aizkars lai ir simts olekšu garš, ar tā divdesmit stabiem un divdesmit vara kājām; un stabu kāšiem un gredzeniem jābūt no sudraba.
12. Un pagalmam pret vakariem aizkars lai ir piecdesmit olekšu plats, ar tā desmit stabiem un desmit stabu kājām.
13. Arī uz rītiem pagalma platums lai ir piecdesmit olektis,
14. vienā malā aizkars lai ir piecpadsmī olekšu garš, ar trim stabiem un trim kājām,
15. un otrā malā piecpadsmī olekšu garš, ar trim stabiem un trim kājām.
16. Bet pagalma vārtos aizkars lai ir divdesmit olekšu plats, no zila un sarkana purpura un no karmezīna, un no šķetinātu smalku dziju auduma, kas rakstaini izausts, ar tā četriem stabiem un četrām kājām.
17. Visiem stabiem visapkārt pagalmam jābūt ar sudraba gredzeniem, to kāšiem jābūt no sudraba un kājām no vara.
18. Pagalma garums lai ir simts olekšu un tā platums piecdesmit olekšu, un augstums piecas olektis no šķetinātu smalku dziju auduma; to kājām jābūt no vara.
19. Un visiem mājokļa rīkiem, kurus izmanto pie tā kalpošanas, un visiem telts mietīņiem un pagalma mietīņiem ir jābūt no vara.
20. Un pavēli Israēla bērniem, ka viņi tev atnes tīru no olīvu kokiem iegūtu eļļu lukturim, ka nepārtraukti degtu eļļas lukturīši
21. Saiešanas teltī, šaipus priekškara, kas uzkārts liecības priekšā, Ārons un viņa dēli lai tur to kārtībā no vakara līdz rītam Tā Kunga priekšā. Tas ir mūžīgs likums Israēla bērniem uz audžu audzēm.

1. Tad ņem pie sevis Āronu, savu brāli, un viņa dēlus līdz ar viņu no Israēla bērnu vidus, lai Ārons un Nadabs, Abijs, Ēliēzers un Itamārs, viņa dēli, ir Man par priesteriem.
2. Un taisi savam brālim Āronam svētas drēbes par godu un rotu
3. un apspriedies ar visiem, kam ir krietnas spējas, kam Es esmu devis gudrības garu, lai viņi šuj Āronam drēbes viņa iesvētīšanai, ka viņš varētu Man kalpot par priesteri.
4. Viņiem jāšuj šādas drēbes: krūšu zīme un efods, apmetnis un svārki no izrakstīta auduma, turbāns un josta; lai viņi taisa šīs drēbes Āronam, tavam brālim, un viņa dēliem, ka tie var būt Man par priesteriem.
5. Un viņi lai ņem zeltu, zilu un sarkanu purpuru, karmezīnu un šķetinātu smalku dziju audumu.
6. Un efodu lai viņi darina no zelta, zila purpura, sarkana purpura un karmezīna un šķetinātu smalku dziju audumiem meistariskā darinājumā.
7. Divi sasprādzējami plecu gabali lai būtu tā abos galos, ka to var savienot.
8. Un efoda josta, kas liekama tam pāri, lai ir no tāda paša materiāla: zelta, zila purpura, sarkana purpura, karmezīna un šķetinātu smalku dziju audumiem.
9. Un paņem divus oniksa akmeņus un tajos iegreb Israēla dēlu vārdus,
10. sešus vārdus vienā akmenī un sešus atlikušos vārdus otrā akmenī, pēc viņu vecuma.
11. Akmens griezēja darbam, līdzīgi zīmogam, ir jābūt šiem diviem dārgakmeņiem ar Israēla dēlu vārdiem; tie jāieliek zelta pinumos.
12. Un piestiprini abus šos akmeņus pie efoda plecu daļas; tie ir Israēla bērnu piemiņas akmeņi; un Ārons lai nes viņu vārdus Tā Kunga priekšā uz šīm abām plecu daļām, lai tā viņus pieminētu.
13. Un izgatavo arī zelta pinumus,
14. un arī divas važiņas taisi no tīra zelta; tām jābūt savītām; un šīs savītās važiņas piestiprini pie zelta pinumiem.
15. Un izgatavo arī tiesneša krūšu zīmi, meistarisku darbu, kā efodu taisi to: no zelta, zila purpura, sarkana purpura, karmezīna un šķetinātu smalku dziju auduma.
16. Tam jābūt četrstūrim, divkārši saliktam, sprīdi garumā un sprīdi platumā.
17. Un iedarini tajā četras rindas dārgakmeņu. Pirmajā rindā lai ir rubīns, topāzs un smaragds.
18. Bet otrā rindā: tirkīzs, safīrs un dimants.
19. Un trešajā rindā: hiacints, ahats un ametists.
20. Un ceturtajā rindā: berils, onikss un jaspiss. Tiem jābūt iestiprinātiem zelta pinumos.
21. Un šiem akmeņiem jābūt pēc Israēla bērnu vārdiem, divpadsmit, pēc viņu vārdiem; kā zīmoga griezēja darbam tiem jābūt, katram ar savu vārdu, pēc tām divpadsmit ciltīm.
22. Un piestiprini zelta važiņas pie krūšu zīmes.
23. Un krūšu zīmei piestiprini divi zelta gredzenus; šos gredzenus piestiprini pie krūšu zīmes abiem galiem.
24. Un tās divas savītās zelta važiņas piestiprini pie abiem gredzeniem krūšu zīmes galos.
25. Bet otrus abu savīto važiņu galus piestiprini pie abiem dārgakmeņu pinumiem, un piestiprini tos pie efoda plecu daļas, tā priekšpusē.
26. Tad iztaisi vēl divus gredzenus no zelta un piestiprini tos pie abiem krūšu zīmes galiem, iekšpusē pie vīles, kas pret efodu.
27. Un uztaiši vēl divus zelta gredzenus un piestiprini tos pie abām efoda plecu daļām to priekšpusē, apakšā, kur abas daļas savienotas, virs efoda jostas.
28. Šī krūšu zīme ar tās gredzeniem jāpiesien pie efoda gredzeniem ar zilu purpura saiti, ka lai tā atrastos pāri efoda jostai un neatraisītos no efoda.
29. Tā Ārons lai glabā Israēla dēlu vārdus tiesneša krūšu zīmē uz savas sirds, kad viņš ir svētnīcā, lai tos pastāvīgi pieminētu Tā Kunga priekšā.
30. Un ieliec tiesneša krūšu zīmē urīmu un tumīmu, lai tie ir virs Ārona sirds, nākot Tā Kunga priekšā; tā Ārons lai nes Israēla bērnu tiesu uz savas sirds pastāvīgi Tā Kunga priekšā.
31. Apmetni efodam taisi vienā gabalā no zila purpura.

32. Augšā tā vidū jābūt izgriezumam, un šim izgriezumam visapkārt lai ir austa apmale, līdzīgi krūšu bruņu izgriezumam, lai tas neplīst.
33. Bet pie tā apakšmalas piestiprini granātābolus no zila un sarkana purpura un karmezīna diegiem un zelta zvārguļus starp viņiem visapkārt.
34. Zelta zvārguļi un granātāboli lai pamišus būtu visapkārt pie apmetņa apakšmalas.
35. Un Āronam tas jāvelk, kad viņš kalpo, lai būtu dzirdama to skaņa, kad viņš ieiet svētnīcā Tā Kunga vaiga priekšā un kad iznāk, ka viņš nemirtu.
36. Un taisi arī zelta diadēmu un iegriez tanī, kā zīmoga griezējs to dara: Svēts Tam Kungam.
37. Un liec to virs turbāna, turbāna priekšējā pusē, piesienot ar zila purpura saiti.
38. Lai tā ir uz Ārona pieres, ka Ārons uz sevi ņem visas vainas, kas pie dāvanām, ko Israēla bērni veltī, pie visiem viņu dāvinājumiem; tā lai ir allaž uz viņa pieres, ka tas Tam Kungam labi patīk.
39. Un izaud izrakstītus svārkus no smalkām, šķetinātām dzijām, un taisi turbānu no smalka auduma un izrakstītu jostu.
40. Arī Ārona dēliem šuj svārkus un taisi jostas un turbānus goda rotai.
41. Tos uzgērb savam brālim Āronam un viņa dēliem; un svaidi tos, un piepildi viņu rokas, un iesvētī viņus, lai viņi būtu Man par priesteriem.
42. Un uztaisi viņiem linu bikses, lai apklātu miesas plikumu; no jostasvietas līdz lieliem tām jābūt.
43. Un Āronam un viņa dēliem tās jāvelk, kad viņi ieiet Saiešanas teltī vai kad tuvojas altārim, lai kalpotu svētnīcā, ka tie neklūtu vainīgi un nemirtu; tas lai ir par mūžīgu likumu viņam un viņa pēcnācējiem.

1. Šādā kārtībā jāizdara viņu iesvētīšana Man par priesteriem: ņem vienu jaunu vērši no liellopiem un divus aunus bez kādas vainas,
2. un neraudzētas maizes, un neraudzētas mīklas plāceņus, iejautus eļļā, un neraudzētas mīklas plānos raušus, apziestus ar eļļu; taisi tos no smalkiem kviešu miltiem.
3. Liec tos grozā un pienes tos grozā; atved arī vērši un abus aunus.
4. Tad pieved Āronu un viņa dēlus pie Saiešanas telts durvīm un mazgā tos ar ūdeni.
5. Un paņem drēbes un apvelc Āronam gan svārkus, gan apmetni pie efoda, gan efodu, gan krūšu zīmi, un apjoz viņu ar efoda jostu.
6. Uzliec viņam galvā turbānu un liec svēto diadēmu pāri turbānam.
7. Un paņem svaidāmo eļļu, izlej to uz viņa galvas un tā svaidi viņu.
8. Un atved arī viņa dēlus un apvelc tiem svārkus.
9. Un apjoz tos ar jostu, Āronu un viņa dēlus, uzliec viņiem turbānus, lai viņiem priesteram amats būtu par mūžīgu likumu. Un iecel Āronu un viņa dēlus amatā.
10. Un tad pie Saiešanas telts vārtiem atved jauno vērši, lai Ārons un viņa dēli liek savas rokas uz vērša galvas.
11. Tad nokauj vērši Tā Kunga priekšā Saiešanas telts vārtos.
12. Un paņem nedaudz no vērša asinīm un ar savu pirkstu zied tās pār altāra ragiem, bet visas pārējās asinis izlej uz altāra pamatiem.
13. Un paņem visus taukus, kas apklāj iekšas, un tos, kas pār aknām, un abas nieres ar taukiem, kas pāri tām, un sadedzini tos uz altāra.
14. Bet vērša gaļu, viņa ādu un viņa zarnas sadedzini ugunī ārpus nometnes, jo tas ir upuris grēku izpirkšanai.
15. Tad paņem vienu aunu, un lai Ārons un viņa dēli liek savas rokas uz tā galvas.
16. Un tad nokauj šo aunu un paņem tā asinis, un slaki tās visapkārt pār altāri.
17. Bet pašu aunu sadali gabalos, mazgā viņa iekšas un stilbus un liec tos pie pārējiem gabaliem un galvas.
18. Pēc tam sadedzini visu aunu uz altāra; tas ir dedzināmais upuris Tam Kungam, patīkama smarža, uguns upuris Tam Kungam.
19. Tad paņem otru aunu, un Ārons un viņa dēli lai liek savas rokas uz auna galvas.
20. Tad nokauj aunu un ņem nedaudz tā asiņu un ar tām apzied Ārona auss skriptiņu un viņa dēlu auss skriptiņu labajā pusē, tāpat arī viņu labās rokas īkšķi un viņu labās kājas īkšķi, bet pārējās asinis slaki visapkārt pār altāri.
21. Tad ņem no tām asinīm, kas uz altāra, un no svaidāmās eļļas un apslaki Āronu un viņa drēbes, viņa dēlus un to drēbes, lai viņš ir svētīts un viņa drēbes, viņa dēli un to drēbes.
22. Un ņem auna taukus un asti, un taukus, kas apklāj iekšas, un taukus, kas pāri aknām, un abas nieres un taukus, kas pāri tām, un labo pleci, jo tas ir priesteru iesvētīšanas auns,
23. un kukuli maizes un eļļas plāceni, un vienu plāno rausi no neraudzētās maizes groza, kas atrodas Tā Kunga priekšā,
24. un to visu liec Ārona rokās un viņa dēlu rokās un ligojot to dari par ligojamo upuri Tā Kunga priekšā.
25. Tad paņem to no viņu rokām un sadedzini to uz altāra virs dedzināmā upura par patīkamu smaržu Tā Kunga priekšā, par uguns upuri Tam Kungam.
26. Tad ņem krūts gabalu no auna, kas upurēts Ārona iesvētīšanai, un nes to kā ligojamo upuri Tā Kunga priekšā; un šī būs tava daļa.
27. Un iesvēti ligojamā upura krūts gabalu un cilājamā upura pleci, kas bija cilāts un līgots no Ārona un viņa dēlu iesvētīšanas auna.
28. Un tā lai būtu gan Ārona, gan viņa dēlu daļa; tas lai ir par mūžīgu likumu Israēla bērniem; jo tas ir cilājamais upuris, paceļams Tam Kungam, no viņu altāra upuriem.
29. Un Ārona svētās drēbes lai paliek Ārona dēliem pēc viņa, ka tie tanīs tiktu svaidīti un iecelti

amatā.

30. Septiņas dienas tās lai valkā tas no viņa dēliem, kas ieies Saiešanas teltī, lai kalpotu svētnīcā kā priesteris viņa vietā.

31. Iesvētīšanas aunu ņem un vāri tā gaļu svētā vietā.

32. Lai Ārons un viņa dēli ēd auna gaļu un maizi, kas grozā, Saiešanas telts durvīs.

33. Lai ēd to, ar ko izdarīta salīdzināšana, kad viņi tika iecelti un iesvētīti amatā. Bet svešais lai neēd, jo tā ir svēta.

34. Un, ja kas paliek pāri no iesvētīšanas upura gaļas vai maizes līdz rītam, tad to sadedzini, to nedrīkst ēst, jo tas ir svēts.

35. Tā dari ar Āronu un viņa dēliem, kā Es tev to esmu pavēlējis; viņu iecelšana amatā lai ilgst septiņas dienas.

36. Katru dienu upurē vērsi kā grēku upuri, par salīdzināšanu, un šķīstī altāri, kad dari salīdzināšanu pār to; un iesvaidi to, ka tas tiek iesvētīts.

37. Septiņas dienas dari šo altāra šķīstīšanu un to iesvētī; tā altāris kļūs jo svēts; un ikviens, kas to aizskars, kļūs svēts.

38. Lūk, kas tev jāupurē uz altāra diendienā: divi jēri, gadu veci,

39. viens jāupurē no rīta, otrs pret vakaru;

40. arī viena desmitā daļa ēfas kviešu miltu, sajaukti ar ceturto daļu hina eļļas no sagrūstām olīvēm; kā dzeramais upuris viena ceturtdaļa hina vīna kopā ar vienu no jēriem.

41. Bet otru jēru upurē ap vakara laiku, un dari ar to kā ar ēdamo upuri no rīta un kā ar tā dzeramo upuri, par patīkamu smaržu, kā uguns upuri Tam Kungam.

42. Lai tāds ir jūsu kārtējais dedzināmais upuris Tam Kungam uz audžu audzēm Saiešanas telts vārtos Tā Kunga priekšā; tur Es satikšos ar tevi un runāšu ar tevi.

43. Tā būs Mana atklāsmes vieta Israēla bērnu vidū, ka Es tos daru svētus Savā godībā.

44. Un Es svētīšu gan Saiešanas telti, gan altāri, un Āronu un viņa dēlus Es svētīšu, ka tie ir Mani priesteri.

45. Un Es mājōšu Israēla bērnu vidū, un Es tiem būšu par Dievu.

46. Un viņi zinās, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas tos izvedis no Ēģiptes, lai Es dzīvotu viņu vidū, Es, Tas Kungs, jūsu Dievs.

1. Un taisi arī kvēpināmo altāri kvēpināšanai; taisi to no akāciju koka.
2. Tam jābūt četrstūrim - olekti garam un olekti platam, bet divi olektis augstam, ar ragiem, kas no tā iziet.
3. Un pārvelc to ar tīru zeltu: tā virsmu, tā malas visapkārt un tā ragus. Un tam visapkārt taisi vainagu no zelta.
4. Un taisi tam zem vainaga divus gredzenus no zelta; tos pievieno viņa abos sānos pie viņa malām, ka var tajos iebāzt nesamās kārtis un ar tām viņu nest.
5. Arī nesamās kārtis taisi no akāciju koka un tās pārvelc ar zeltu.
6. Un liec viņu priekškara priekšā, kas ir priekšā liecības šķirstam un salīdzināšanas vākam, kas virsū liecības šķirstam; tur Es jums atklāšos.
7. Un Ārons uz tā lai dedzina smaržīgas kvēpināmās zāles; viņš lai tās dedzina ik rītus, kad viņš saved kārtībā eļļas lukturīšus.
8. Un, kad Ārons eļļas lukturīšus aizdedzina ap vakara laiku, tad viņam atkal tās jādedzina; tas lai ir pastāvīgs kvēpināmais upuris Tā Kunga priekšā uz audžu audzēm.
9. Un neliec uz tā svešas kvēpināmās zāles, nedz dedzināmos upurus vai ēdamos upurus; un neizlej pār to slacināmos upurus.
10. Vienreiz gadā lai Ārons pie šā altāra ragiem izdara salīdzināšanu, ņemot salīdzināšanai no grēka upura asinīm; vienreiz gadā pie tā lai izdara salīdzināšanu uz audžu audzēm, jo altāris ir augsti svēts Tam Kungam.
11. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
12. Kad tu skaitīsi Israēla bērņus pēc viņu pulkiem, tad lai ikviens dod izpirkšanas maksu par savu dvēseli Tam Kungam, kad tu izdarīsi skaitīšanu, ka nebūtu mocību jūsu vidū, kad tu tos skaiti.
13. Un ikviens, kas tiek skaitīts, lai dod pusseķeli pēc svētnīcas seķeļu svara, vienā seķelī skaitot divdesmit geras; šis pusseķelis lai ir cilājama upuris Tam Kungam.
14. Ikviens, kas tiek skaitīts, no divdesmit gadu vecuma un vecāks, lai nes šo upuri Tam Kungam.
15. Turīgais lai nedod vairāk un nabagais lai nedod mazāk par šo pusseķeli, kas jādod par cilājamo upuri Tam Kungam, lai tiktu salīdzinātas jūsu dvēseles.
16. Un ņem šo izpirkšanas maksu no Israēla bērņiem un dod to kalpošanai pie Saiešanas telts; un tas lai ir Israēla bērņiem par piemiņu Tā Kunga priekšā, ka jūsu dvēseles tiek salīdzinātas.
17. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
18. Darini mazgājamo trauku no vara un tā kāju no vara, priekš mazgāšanās, un noliec to starp Saiešanas telti un altāri, un ielej tanī ūdeni.
19. Ārons un viņa dēli lai tanī mazgā savas rokas un savas kājas;
20. kad tiem jāiet Saiešanas teltī, tiem ar ūdeni jāmazgājas, ka tie nemirtu, vai kad tuvojas altārim, lai kalpotu un iededzinātu ugunis Tam Kungam.
21. Lai tie mazgā savas rokas un savas kājas, ka tie nemirtu; tas lai būtu mūžīgs likums viņiem, Āronam un viņa pēcnācējiem uz audžu audzēm.
22. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
23. Paņem sev vislabākās zāles: visšķīstākās mirres pieci simti seķeļu, kā arī kanēli, pusi no iepriekšējā svara, proti, divi simti piecdesmit seķeļu, un kalmes divi simti piecdesmit seķeļu,
24. un laurus pieci simti seķeļu pēc svētnīcas seķeļa svara un vienu hinu olīvu eļļas.
25. Un sataisi no tā svētu svaidāmo eļļu, smaržīgu maisījumu, pēc ziežu maisītāju parauga; tā lai ir svētā svaidāmā eļļa.
26. Un iesvaidi ar to gan Saiešanas telti, gan liecības šķirstu,
27. arī galdu ar visiem tā piederumiem, lukturi ar tā rīkiem un kvēpināmo altāri,
28. un dedzināmo upuru altāri ar visiem tā rīkiem, un mazgājamo trauku ar tā kāju.
29. Un iesvētī tos, ka tie būtu augsti svēti; ikviens, kas tiem pieskaras, būs svēts.
30. Iesvaidi Āronu un viņa dēlus un iesvētī tos, ka tie ir Man par priesteriem.
31. Bet Israēla bērņiem saki: tā lai jums ir svēta svaidāmā eļļa uz audžu audzēm.

32. Tā nav lejama uz cilvēka miesu, un lai nekas tai līdzīgs netiek taisīts; tā ir svēta, tā lai jums ir svēta.
33. Ikviens, kas taisīs ko līdzīgu šai vai dos no tās svešiniekam, tas lai tiek izdeldēts no savas tautas vidus.
34. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Paņem sev zāles, kas labi smaržo, sveķus no opobalzama, oniksu, galbānu un tīru vīraku, savā starpā tie lai ir vienādā svarā,
35. un taisi no tiem kvēpināmās zāles, pēc zāļu maisītāju parauga, tīru un svētītu, ar mazliet sāls.
36. Un smalki sagrūd tās, un liec kādu daļu no tām Saiešanas teltī liecības šķirsta priekšā, kur Es tev atklāšos; tās lai jums ir augsti svētas.
37. Un šādas kvēpināmās zāles, ko tu esi taisījis pēc šiem samēriem, netaisiet sev; tās lai tev ir svētas Tam Kungam.
38. Ikviens, kas taisīs ko līdzīgu tām, lai sevi ar to smaržu iepriecinātu, tas lai tiek izdeldēts no savas tautas vidus.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Redzi, Es esmu aicinājis Becaleēlu, Hūra dēla Ūrijas dēlu no Jūdas cilts.
3. Un Es to esmu pildījis ar Dieva Garu, gudrību, prātu, zināšanām un prasmi visādos darbos,
4. kā izdomāt mākslas darbus un tos izstrādāt zeltā, sudrabā un varā,
5. griezt dārgakmeņus un ielikt tos rotās, grebt koku un izstrādāt meistarīgus darbus.
6. Un redzi, Es viņam esmu vēl devis Oholiābu, Ahisāmeķa dēlu, no Dana cilts, un visiem, kam ir spējas, Es esmu devis gudrību, ka tie taisītu visu, ko Es esmu tev pavēlējis,
7. gan Saiešanas telti, gan liecības šķirstu, gan vāku virs tā un visus telts piederumus,
8. arī galdu un tā traukus, zelta lukturi ar tā piederumiem un kvēpināmo altāri,
9. un dedzināmo upuru altāri līdz ar visiem tā rīkiem, arī mazgājamo trauku un tā kāju,
10. amata drēbes un svētās drēbes priesterim Āronam un drēbes viņa dēliem priesteriskai kalpošanai,
11. arī svaidāmo eļļu un kvēpināmās zāles svētnīcai; kā Es esmu tev pavēlējis, tā lai viņi dara.
12. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu:
13. Runā uz Israēla bērniem un saki: turiet Manus sabatus, jo tā ir zīme mūsu starpā uz audžu audzēm, ka jūs zinātu, ka Es esmu Tas Kungs, kas jūs svētī.
14. Turiet sabatu, jo tas jums ir svēts; kas to nesvētī, tam mirtin jāmirst, jo ikvienam, kas tanī kādu darbu dara, tam ir jātop izdeldētam no tautas vidus.
15. Sešās dienās padari savu darbu, bet septītā diena ir sabata diena, svēta Tam Kungam; ikvienam, kas šinī dienā dara kādu darbu, tam mirtin jāmirst.
16. Tāpēc Israēla bērni lai svētī sabatu un tur sabatu par mūžīgu derību uz audžu audzēm.
17. Starp Mani un Israēla bērniem tā lai ir zīme mūžīgi; jo sešās dienās Tas Kungs radījis debesis un zemi, bet septītajā dienā Viņš atdusējies un atspirdzinājies.
18. Un, kad Tas Kungs bija beidzis runāt ar Mozu Sinaja kalnā, tad Viņš deva Mozum divas liecības plāksnes - akmens plāksnes, kas bija Dieva pirksta aprakstītas.

1. Kad tauta redzēja, ka Mozus kavējas nokāpt no kalna, tā sapulcējās pie Ārona un sacīja: Celies un darini mums kādu dievu, kas būtu mūsu priekšā, jo mēs nezinām, kas ar šo Mozu, šo vīru, kas izveda mūs no Ēģiptes zemes, ir noticis.
2. Tad Ārons tiem atbildēja: Noplēsiet zelta auskarus, kas ir jūsu sievu, jūsu dēlu un jūsu meitu ausīs, un atnesiet tos man.
3. Tad visa tauta noplēsa zelta auskarus, kas bija to ausīs, un atnesa tos Āronam.
4. Un viņš tos paņēma no viņu rokām, zīmēja metu ar zīmuli un no tiem izlēja teļa tēlu; tad tie teica: Šis ir tavs dievs, Israēl, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes.
5. Kad Ārons to redzēja, viņš uzcēla tā priekšā altāri un lika izsaukt: Rīt ir svētki Tam Kungam!
6. Un tie cēlās agri no rīta un upurēja dedzināmos upurus un pienesa pateicības upurus, un tad tauta apsēdās ēst un dzert un cēlās līksmoties.
7. Tad Tas Kungs runāja uz Mozu: Ej, nokāp zemē! Tava tauta, kuru tu esi izvedis no Ēģiptes zemes, dara lielu grēku.
8. Tie ātri novirzījušies no tā ceļa, ko Es tiem pavēlēju; tie ir darinājuši sev lietu teļa tēlu un ir to pielūguši, un tam upurējuši un sacījuši: šis ir tavs dievs, Israēl, kas tevi ir izvedis no Ēģiptes zemes.
9. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Es esmu vērojis šos ļaudis, un redzi, tie ir spītīgi ļaudis.
10. Un nu laid Mani, ka Manas dusmas iedegtos pret tiem un ka Es izdeldēju tos; bet tevi Es darīšu par lielu tautu.
11. Tad Mozus par viņiem aizlūdza Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, un sacīja: Ak, Kungs! Kāpēc Tavas dusmas iedegušās pret Tavu tautu, kuru Tu esi izvedis no Ēģiptes zemes ar lielu spēku un stipru roku?
12. Vai ēģiptieši lai saka: Viņš tos ir ievēdis postā, lai tos nogalinātu kalnos un lai tos izdeldētu no zemes virsus? Remdini Savu dusmu karstumu un apžēlojies par Savu tautu, ka Tu to neizposti.
13. Piemini Ābrahāmu, Īzāku un Israēlu, Savus kalpus, kuriem Tu, zvērēdams pie Sevis, esi solījis un sacījis: Es vairošu jūsu pēcnācējus kā debesu zvaigznes; un visu šo zemi, par ko esmu runājis, Es došu jūsu pēcnācējiem par mūžīgu mantojumu.
14. Tad Tam Kungam kļuva žēl tā ļaunuma, ko Viņš Savai tautai bija gribējis darīt.
15. Un Mozus griezās atpakaļ un nokāpa no kalna, un abas liecības plāksnes bija viņa rokā; plāksnes bija abās pusēs aprakstītas; no vienas un no otras puses tās bija aprakstītas.
16. Tās bija Dieva darbs, un raksts bija Dieva raksts, iegrebtš šinīs plāksnēs.
17. Kad Jozua izdzirdēja tautas trokšņošanu, kā tie deva vaļu priekam, tad viņš sacīja Mozum: Nometnē ir kara troksnis.
18. Bet viņš sacīja: Tā nav uzvarētāja balss, un tās arī nav uzvarēto klaigas, bet es dzirdu dziedāšanu.
19. Un notika, kad viņš tuvojās nometnei, viņš ieraudzīja teļu un dejošanu; tad Mozus iekaisa dusmās, izmeta plāksnes no savām rokām un sasita tās kalna pakājē.
20. Un viņš ņēma teļu, kuru tie bija taisījuši, sadedzināja to ugunī un sagrūda to smalkos putekļos, un izkaisīja tos pa ūdens virsu, un deva to dzert Israēla bērniem.
21. Un Mozus sacīja Āronam: Ko šī tauta tev ir darījusi, ka tu esi ļāvis nākt tik lielam grēkam pār viņiem?
22. Un Ārons sacīja: Lai mana kunga dusmas neiedegas, jo tu pazīsti šo tautu, ka tā ir ļauna.
23. Tie man sacīja: taisi mums dievu, kas ietu mūsu priekšā, jo mēs nezinām, kas ar šo Mozu, šo vīru, kas izveda mūs no Ēģiptes zemes, ir noticis.
24. Tad es sacīju: kam ir zelta lietas, tas lai tās noplēš. Un tie man tās deva, un es tās iemetu ugunī; un tā tapa šis teļš.
25. Kad Mozus redzēja, ka tauta bija izlaidīga, jo Ārons tiem bija devis vaļu, pretiniekiem par izsmieklu,
26. tad Mozus nostājās nometnes vārtos un sacīja: Ikviens, kas grib piederēt Tam Kungam, lai nāk pie manis! Tad pie viņa sapulcējās visi Levija dēli.

27. Un viņš tiem sacīja: Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: apjozieties ikviens ar savu zobenu, pārstaigājiet nometni, iedami no vieniem vārtiem uz otriem, un nokaujiet ikviens savu brāli, savu draugu un savu tuvāku.
28. Un Levija dēli darīja, kā Mozus bija tiem pavēlējis, un tanī dienā krita ap trīs tūkstoši vīru.
29. Tad Mozus sacīja: Šodien jūs esat kļuvuši kalpotāji Tam Kungam, jo ikviens ir bijis pret savu dēlu un pret savu brāli, ka jūs šodien varētu saņemt svētību.
30. Otrā rītā Mozus teica tautai: Jūs esat lielu grēku darījuši; tagad es kāpšu augšup pie Tā Kunga, varbūt es varēšu izlūgties jums piedošanu.
31. Un Mozus griezās atpakaļ pie Tā Kunga un sacīja: Ak, šī tauta ir darījusi lielu grēku, tā sev taisījusi dievu no zelta.
32. Bet nu piedod viņiem viņu grēkus; un ja ne, tad izdzēs mani no Savas grāmatas, ko Tu esi rakstījis.
33. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Ikkatru, kas pret Mani ir apgrēkojies, Es izdzēsīšu no Savas grāmatas.
34. Tad nu ej, vadi tautu uz turieni, kur Es tev esmu licis. Redzi, Mans eņģelis ies tavā priekšā, bet, kad nāks Mana piemeklēšanas diena, Es piemeklēšu viņu grēkus.
35. Un Tas Kungs sita tautu, tāpēc ka tie bija teļu taisījuši, ko Ārons bija darinājis.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu: Ej, celies no šejienes, tu un tauta, kuru tu esi izvedis no Ēģiptes zemes, un dodies uz zemi, ko Es esmu ar zvērestu apsolījis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, sacīdams: Es to došu taviem pēcnācējiem.
2. Un Es Savu eņģeli sūtīšu tev pa priekšu un izdzīšu kānaāniešus, amoriešus, hetiešus, ferisiešus, hīviešus un jebusiešus.
3. Tā ir zeme, kurā piens un medus tek; bet Es pats neiešu jums līdzī, jo jūs esat spītīgi ļaudis, ka Es ceļā jūs neiznīcinu.
4. Kad tauta dzirdēja šos bargos vārdus, tā sāka sērot, un neviens vairs negribēja valkāt savas rotas.
5. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Saki Israēla bērniem: jūs esat spītīgi ļaudis; ja tikai Es būtu jūsu vidū vienu mirkli, Es jūs varētu iznīcināt. Bet nu nolieciet savas rotas, tad Es izlemšu, ko darīt ar jums.
6. Un Israēla bērni noņēma savas rotas Horeba kalna priekšā.
7. Tad Mozus ņēma telti un uzcēla to tālu ārpus nometnes un nosauca to par Saiešanas telti. Ikvienam, kas meklēja To Kungu, bija jāiet uz Saiešanas telti ārpus nometnes.
8. Un notika, ik reizes, kad Mozus gāja uz šo telti, ļaudis piecēlās, un ikviens nostājās savas dzīvojamās telts durvīs un noraudzījās pakaļ Mozum, līdz tas iegāja teltī.
9. Un notika, ik reizes, kad Mozus iegāja teltī, nāca mākoņu stabs un apstājās telts durvīs, un Viņš runāja ar Mozu.
10. Un visa tauta redzēja mākoņu stabu stāvam telts durvīs, un visi ļaudis cēlās un ikviens metās pie zemes savas telts durvīs.
11. Un Tas Kungs runāja ar Mozu vaigu vaigā, kā kāds sarunājas ar savu draugu. Un, kad viņš atgriezās nometnē, viņa kalps Jozua, Nūna dēls, vēl jauneklis, palika teltī.
12. Un Mozus sacīja Tam Kungam: Redzi, Tu man saki: vadi šo tautu augšup! - Bet Tu man nesaki, ko Tu sūtīsi ar mani, kaut gan Tu esi sacījis: Es tevi saucu tavā vārdā, un tu esi labvēlību atradis Manās acīs.
13. Bet tagad, ja es esmu labvēlību atradis Tavās acīs, tad, lūdzams, liec man zināt Tavu ceļu, lai es Tevi zinātu un varētu atrast labvēlību Tavās acīs, un parādi arī, ka šie ļaudis ir Tava tauta.
14. Un Viņš sacīja: Es pats iešu ar tevi, un Es došu tev mieru.
15. Tad Mozus sacīja: Ja Tu pats neiesi mums līdzī, tad neved mūs prom no šejienes.
16. Jo no kā lai varētu zināt, ka es un Tava tauta esam labvēlību atraduši Tavās acīs? Vai ne no tā, ka Tu mūs vadi, tā ka mēs, es un Tava tauta, atšķiramies no visām citām tautām, kas virs zemes.
17. Un Tas Kungs sacīja Mozum: Es darišu arī šo lietu, ko tu esi pieminējis; jo tu esi atradis labvēlību Manās acīs un Es tevi saucu vārdā.
18. Tad Mozus sacīja: Rādi man, lūdzams, Savu godību!
19. Un Viņš sacīja: Es likšu visai Savai godībai iet garām tavā priekšā, un Es saukšu tavā priekšā Tā Kunga Vārdu. Jo Es esmu žēlīgs, kam esmu žēlīgs, un, par ko Es apžēlojos, par to Es apžēlojos.
20. Bet Viņš sacīja: Manu vaigu tu nedrīksti redzēt, jo cilvēks nevar Mani redzēt un palikt dzīvs.
21. Un Tas Kungs sacīja: Redzi, šie pie Manis ir vieta, kur tu vari nostāties uz klints.
22. Un notiks, kad Mana godība ies tev garām, Es likšu tev stāvēt klints spraugā un segšu pār tevi Savu roku, līdz kamēr būšu pagājis garām.
23. Un, kad Es pacelšu Savu roku, tu Mani redzēsi no muguras, bet Mans vaigs nebūs redzams.

1. Pēc tam Tas Kungs sacīja uz Mozu: Izkal sev divas akmens plāksnes, tādas kā iepriekšējās, un Es uz plāksnēm rakstīšu tos vārdus, kas bija uz abām iepriekšējām akmens plāksnēm, kuras tu sasiti.
2. Un esi gatavs rīt no rīta uzkāpt Sinaja kalnā, un nostāties Manā priekšā tur kalna galā.
3. Un neviens lai nekāpj augšup kopā ar tevi, un neviens lai nav redzams visā tai kalnājā; arī sīklops vai liellops ne, lai tie netiek izdzīti ganos iepretim šim kalnam.
4. Un viņš izkala divas akmens plāksnes, tādas kā iepriekšējās, un Mozus cēlās agri no rīta un kāpa Sinaja kalnā, kā Tas Kungs viņam to bija pavēlējis; savā rokā viņš nesa abas akmens plāksnes.
5. Tad Tas Kungs nolaidās mākonī un nostājās viņa priekšā, un nosauca Tā Kunga Vārdu.
6. Un Tas Kungs gāja viņam garām, un Viņš sauca: Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā,
7. kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus, bet arī neatstāj nevienu nesodītu, piemeklēdams tēvu grēkus pie viņu bērniem un bērnu bērniem līdz trešajam un ceturtajam augumam.
8. Un Mozus steigšus palocījās un noliecās līdz zemei
9. un sacīja: Ja es esmu atradis labvēlību Tavās acīs, mans Kungs, lūdzams, nāc jel kopā ar mums, kaut gan spītīga ir šī tauta; un piedod mums mūsu noziegumus un grēkus un dari mūs par Savu īpašumu.
10. Tad Viņš sacīja: Redzi, Es esmu tas, kas noslēdz derību, un Savas tautas priekšā Es darīšu brīnumus, kādi nav notikuši nekur visā zemes virsū un nevienā tautā, ka visa tauta, kuras vidū tu atrodieš, redz Tā Kunga darbus, jo vareni būs tie darbi, kurus Es tavā vidū darīšu.
11. Ņem to vērā, ko Es tev šodien pavēlu: redzi, Es padzišu amoriešus, kānaāniešus, ferisiešus, hetiešus, hīviešus un jebusiešus tavā priekšā.
12. Sargies noslēgt derību ar tās zemes iedzīvotājiem, kuru zemē tu nāc, ka tas neklūst par slazda valgu tavā vidū.
13. Izpostiet viņu altārus un salauziet viņu elku stabus, un nocērtiet viņu elku kokus.
14. Un nepielūdz citu dievu, jo Tas Kungs, kura vārds: Dusmotājs, ir dusmīgs Dievs.
15. Tāpēc nenoslēdz derību ar tās zemes iedzīvotājiem; kad tie netikli kalpo saviem dieviem un upurē saviem dieviem, ka tie neaicina tevi, lai arī tu ēstu no viņu upuriem.
16. Un neņem saviem dēliem sievas no viņu meitām, ka viņu meitas, netikli kalpodamas saviem dieviem, nepamudina arī tavus dēlus netikli kalpot viņu dieviem.
17. Netaisi sev lietus dievus.
18. Ievēro Neraudzētās maizes svētkus, kā Es tev to esmu pavēlējis: septiņas dienas ēd neraudzētas maizes noteiktā laikā - ābība mēnesī, jo ābība mēnesī tu esi iznācis no Ēģiptes.
19. Ikviens, kas pirmais piedzimst, pieder Man; tāpat tavu lopu vidū katrs vīriešu kārtas pirmdzimušais, vai vērsis, vai auns.
20. Un ēzeļu mātes pirmdzimušais jāizpērk ar avi, bet, ja tu to neizpērc, tad lauz tam sprandu. Ikkatrs pirmdzimtais dēls tev ir jāizpērk. Nenāciet Mana vaiga priekšā tukšām rokām.
21. Sešas dienas tev jāstrādā, bet septītajā dienā tev jābūt mierā, arī aramā un pļaujamā laikā tev jāietur miers.
22. Ievēro arī nedēļas svētkus: Kviešu pirmās ieplaujas svētkus un Savākšanas svētkus gada beigās.
23. Trīs reizes gadā ikviens vīrs lai rādās Dieva Tā Kunga, Israēla Dieva, priekšā.
24. Es izdzišu svešas tautas tev pa priekšu, lai paplašinātu tavas robežas, un nevienam nebūs iekārot tavu zemi, kamēr tu rādies Tā Kunga, sava Dieva, priekšā trīs reizes gadā.
25. Neizlej, nokaujot upuri, asinis pār raudzēto maizi un neglabā līdz rītam Pashā upuri.
26. Pirmajos no tavas zemes pirmās augļu ražas nes Tā Kunga, tava Dieva, namā; nevāri kazlēnu viņa mātes pienā.
27. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Uzraksti šos vārdus, jo pēc šiem vārdiem Es esmu slēdzis derību ar tevi un ar Israēlu.
28. Un viņš tur bija pie Tā Kunga četrdesmit dienas un četrdesmit nakts; maizi viņš neēda un ūdeni

nedzēra. Un Viņš uzrakstīja uz akmens plāksnēm derības vārdus, desmit vārdus.

29. Un notika, Mozum nokāpjot no Sinaja kalna, ka divas liecības plāksnes bija viņa rokā; un Mozus nezināja, no kalna nokāpjot, ka viņa vaiga āda spīdēja, jo viņš bija runājis ar Dievu.

30. Un Ārons un visi Israēla bērni uzlūkoja Mozu, un redzi, viņa vaiga āda spīdēja; un tie bijās viņam tuvoties.

31. Tad Mozus sauca viņus; un Ārons un visi draudzes vadītāji nāca pie viņa, un Mozus runāja uz tiem.

32. Un pēc tam visi Israēla bērni pienāca pie viņa, un viņš pavēlēja tiem visu, ko Tas Kungs bija viņam sacījis Sinaja kalnā.

33. Un, kad Mozus beidza ar viņiem runāt, tad viņš savu vaigu aizklāja ar apsegu.

34. Bet, kad Mozus gāja Tā Kunga vaiga priekšā, lai ar Viņu runātu, viņš noņēma apsegu līdz savai iziešanai. Un, kad viņš atkal iznāca ārā, viņš runāja uz Israēla bērniem, kas tam bija pavēlēti.

35. Un Israēla bērni redzēja, ka Mozus vaiga āda spīdēja; un Mozus aizklāja ar apsegu savu vaigu, tiekāms tas gāja ar Viņu runāt.

1. Un Mozus saaicināja visu Israēla bērnu draudzi un uz to runāja: Šie ir tie vārdi, kurus Tas Kungs ir pavēlējis izpildīt.
2. Sešas dienas strādāji, bet septītā diena lai jums ir svēta, sabata diena, kas svētīta Tam Kungam; ikviens, kas šinī dienā strādā, lai mirst.
3. Neaizdedziniet uguni savās apmešanās vietās sabata dienā.
4. Un Mozus runāja uz visu Israēla bērnu draudzi, sacīdams: Šī ir Tā Kunga pavēle, ko Viņš ir devis:
5. nemiet no savas rocības cilājamo upuri Tam Kungam; ikviens, ko sirds skubina, lai atnes upura dāvanu Tam Kungam: zeltu, sudrabu un varu,
6. zilu purpuru un sarkanu purpuru, karmezīnā krāsotas dzijas, smalku audumu un kazu vilnu,
7. iesarkanas aunu un āpšu ādas un akāciju koku,
8. arī eļļu apgaismošanai un smaržīgas zāles svaigāšanai eļļai, un zāles kvēpināšanai,
9. oniksa akmeni un ieliekamos akmeņus efodam un krūšu zīmei.
10. Visi jūsu vidū, kam ir spējas, lai nāk un taisa visu, kā Tas Kungs pavēlējis: mājokli,
11. tā telts vietu ar tās segām, pārklāju, kāšus, dēļus, bultas un stabus ar to kājām,
12. šķirstu ar tā nesamām kārtīm, salīdzināšanas vāku un priekškaru, kas to aizsedz,
13. galdu ar tā nesamām kārtīm un visus tā piederumus, arī svētās maizes,
14. lukturi apgaismošanai un tā piederumus un eļļas lukturīšus, un eļļu apgaismošanai,
15. kvēpināmo altāri ar tā nesamām kārtīm, eļļu svaigāšanai un zāles kvēpināšanai, arī priekškaru mājokļa durvju aizsegšanai,
16. dedzināmo upuru altāri līdz ar tā vara režģi, nesamām kārtīm un visiem rīkiem, mazgājamo trauku un tā kāju,
17. pagalma aizkarus un to stabus ar to kājām, arī pagalma vārtu pārsegu,
18. arī mājokļa mietņus un pagalma mietņus un telšu virves,
19. un amata tērpus kalpošanai svētnīcā, priesterā Ārona svētās drēbes un viņa dēlu drēbes kalpošanai.
20. Tad visa Israēla bērnu draudze aizgāja no Mozus.
21. Un ikviens, kuru sirds skubināja, un ikviens, kam bija labs prāts, nāca un atnesa savu upura dāvanu Tam Kungam Saiešanas telts celšanai, kalpošanai un svētajām drēbēm.
22. Tad visi, kurus sirds uz to skubināja, vīri un sievas, nesa saktas un auskarus, gredzenus un krelles, visādas zelta lietas; katrs, kas gribēja, atnesa zeltu par ligojamo upuri Tam Kungam.
23. Un ikviens, kam bija zils un sarkans purpurs, karmezīnā krāsoti diegi, smalki audumi, kazu vilna un iesarkanas aunu un āpšu ādas, tie to atnesa.
24. Ikviens, kas gribēja veltīt Tam Kungam sudrabu vai varu, to atnesa par cilājamo upuri Tam Kungam, un ikviens, kam bija akāciju koks, atnesa to kalpošanas piederumu darināšanai.
25. Un ikviena ar prasmi apveltīta sieva pati vērpa un atnesa savērpto zila un sarkana purpura dziju, arī karmezīna krāsā krāsotu un šķetinātu smalku dziju audumu.
26. Un visas sievas, kurām sirds uz to skubināja un kuras to prata, vērpa kazu vilnu.
27. Un vadoņi atnesa oniksa akmeni un ieliekamos akmeņus efodam un krūšu zīmei,
28. balzamu, eļļu apgaismošanai un svaigāšanai eļļu, un zāles kvēpināšanai.
29. Tā Israēla ļaudis, vīri un sievas, kurus sirds skubināja ko pienest visam šim darbam, ko Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis tiem darīt, nesa labprātības upurus Tam Kungam.
30. Un Mozus sacīja Israēla bērniem: Redziet, Tas Kungs ir aicinājis Becaleēlu, Ūrija dēlu, Hūra dēladēlu, no Jūdas cilts
31. un ir to pildījis ar Dieva Garu, ar gudrību, izmanību un zināšanām visādiem darbiem:
32. izdomāt mākslas darbus un izstrādāt tos zeltā, sudrabā un varā,
33. griezt dārgakmeņus un ielikt tos rotās, grebt koku un izstrādāt meistarīgus darbus.
34. Arī spējas citus mācīt Viņš licis viņam sirdī, viņam un Oholiābam, Ahisāmekā dēlam, kas ir no Dana cilts.
35. Viņš tos ir pildījis ar sirds gudrību, tā ka tie var veikt dažādus griezēju un izšuvēju darbus zilā un

sarkanā purpurā, no karmezīnā krāsotām dzijām un smalka auduma, ka tie var izpildīt dažādus darbus un izdomāt meistarīgu darbu metus.

1. Un Becaleēls un Oholiābs, un visi prasmīgie vīri, kuriem Tas Kungs bija devis gudrību un māku veikt jebkuru darbu svētnīcas celšanā, lai strādā tā, kā Tas Kungs bija pavēlējis.
2. Un Mozus aicināja Becaleēlu un Oholiābu, un visus prasmīgos vīrus, kuriem Tas Kungs bija devis gudrību, visus, kurus sirds skubināja sākt šo darbu un darīt to.
3. Viņi ņēma no Mozus visas upuru dāvanas, kuras Israēla bērni bija tam atnesuši, lai celtu svētnīcu un to pabeigtu; un tie vēl viņam pienesa ik rītus labprātības upurus.
4. Un atnāca visi prasmīgie vīri, kas varēja darīt dažādus darbus svētnīcas labā, ikkatrs no sava darba, ko līdz šim bija strādājis.
5. Un viņi sacīja Mozum: Tauta nes vairāk, nekā kalpošanas darbam ir vajadzīgs, ko Tas Kungs pavēlējis darīt.
6. Tad Mozus izziņoja visā nometnē pavēli: Lai neviens vīrs vai sieva vairs nenes dāvanas svētnīcas darbam! Tad tie mitējās nest,
7. jo bija pietiekami visam darbam, lai to beigtu, un vēl palika pāri.
8. Tā visi prasmīgie vīri strādātāju starpā izveidoja mājokli ar desmit pārklājiem no šķetinātu smalku dziju auduma, no zila un sarkana purpura, no karmezīna ar meistariski ieaustiem ķerubiem, tā tie to veidoja.
9. Viena pārklāja garums bija divdesmit astoņas olektis un platums četras olektis; visiem pārklājiem bija vienāds mērs.
10. Un viņš savienoja piecus pārklājus vienā gabalā un atkal piecus pārklājus otrā gabalā
11. un piestiprināja zilas cilpas pie viena pārklāja ārmalas, tāpat arī pie otra pārklāja ārmalas, kas tiek kopā savienotas.
12. Viņš piestiprināja piecdesmit cilpas pie viena pārklāja malas un piecdesmit pie otra pārklāja malas, kas tiek kopā savienotas; cilpas bija cita citai pretim.
13. Un viņš izgatavoja piecdesmit zelta kāšus un savienoja pārklājus ar tiem citu pie cita, ka tas tapa par mājokli.
14. Tad viņš taisīja telts pārklāju no kazu vilnas auduma pār mājokli; no vienpadsmit pārklājiem viņš to taisīja.
15. Viena telts pārklāja garums bija trīsdesmit olektis un tā platums četras olektis; un visiem vienpadsmit telts pārklājiem bija vienāds mērs.
16. Un viņš savienoja piecus pārklājus atsevišķi un sešus pārklājus atsevišķi.
17. Un arī piecdesmit cilpas viņš piestiprināja pie pārklāja ārmalas un piecdesmit cilpas pie otra pārklāja ārmalas, kas tiek kopā savienotas.
18. Un viņš iztaisīja piecdesmit vara kāšus telts pārklāja savienošanai, lai tas būtu no viena gabala.
19. Un viņš taisīja telts pārsegu no iesarkanām aunu ādām un virsējo pārsegu no āpšu ādām.
20. Viņš sagādāja mājoklim stāvdēļus no akāciju koka.
21. Katra dēļa garums bija desmit olektis, bet dēļa platums pusotras olekts.
22. Katram dēlim bija divas tapas, ar kurām tos salaida kopā; tādas viņš taisīja visiem mājokļa dēļiem.
23. Divdesmit tādus dēļus viņš taisīja mājokļa dienvidus pusei.
24. Šiem divdesmit dēļiem viņš pierīkoja četrdesmit sudraba kājas: divas zem viena dēļa, pie tā divām tapām, tāpat divas kājas zem otra dēļa, pie tā divām tapām.
25. Tāpat mājokļa otriem sāniem, kas bija pret ziemeļiem, viņš sagādāja divdesmit dēļus.
26. Arī tiem viņš piestiprināja četrdesmit sudraba kājas, divas zem katra dēļa.
27. Bet mājokļa dibensienā, pret rietumiem, viņš ielika sešus dēļus.
28. No diviem dēļiem viņš izveidoja stūrus mājokļa galos.
29. Tie bija savienoti apakšgalā un augšgalā ar gredzenu; tā viņš darīja ar abiem dēļiem abos stūros.
30. Un tur bija astoņi dēļi ar to sudraba kājām, pavisam sešpadsmit kājas, pa divām zem katra dēļa.
31. Un viņš taisīja arī aizšaujamās bultas no akāciju koka: piecas dēļu savienošanai mājokļa vienā pusē

32. un piecas bultas pie mājokļa dēļiem otrā pusē, un piecas bultas mājokļa gala sienai rietumos.
33. Viņš taisīja arī vidējo aizšaujamo bultu, kas gāja gar dēļu vidu no viena gala līdz otram.
34. Dēļus viņš pārvilka ar zeltu, gredzenus, caur kuriem bultas bija bāžamas, viņš izkala no zelta, un arī bultas viņš pārvilka ar zeltu.
35. Pēc tam viņš taisīja priekškaru no zila un sarkana purpura un no karmezīnā krāsotas dzijas un no šķetinātiem smalkiem diegiem; viņš to darināja ar meistariski ieauštiem ķerubiem.
36. Un viņš tam taisīja četrus stabus no akāciju koka un tos pārvilka ar zeltu; to vadži bija zelta, un šiem stabiem viņš izlēja no sudraba četras kājas.
37. Un viņš darināja priekškaru telts durvīm no zila un sarkana purpura, no karmezīnā krāsotām un smalkām šķetinātām dzijām viņš izgatavoja raibu audumu;
38. un tā piecus stabus un vadžus pie tiem, to augšgalu rotājumus un to gredzenus viņš taisīja no zelta, bet piecu stabu kājas no vara.

1. Un Becaleēls taisīja šķirstu no akāciju koka; pustrešas olekts bija tā garums, pusotras olekts tā platums un pusotras olekts tā augstums.
2. Viņš to pārvilka ar tīru zeltu kā no iekšpuses, tā arī no ārpuses un tam uztaisīja vainagu visapkārt no zelta.
3. Tad viņš izlēja četrus gredzenus no zelta četriem tā stūriem, ka lai divi gredzeni būtu pie vieniem sāniem un divi gredzeni pie otriem sāniem.
4. Un viņš taisīja nesamās kārtis no akāciju koka un pārvilka tās ar zeltu.
5. Un viņš izbāza nesamās kārtis cauri četriem gredzeniem pie šķirsta sāniem, ka šķirstu varētu nest,
6. un taisīja salīdzināšanas vāku no tīra zelta - pustrešas olekts garumā un pusotras olekts platumā.
7. Viņš taisīja arī divus ķerubus no zelta abos salīdzināšanas vāka galos; tos viņš izveidoja kā kalta darbu,
8. vienu ķerubu vienā galā un otru ķerubu otrā galā, tos piestiprinot pie vāka abos tā galos.
9. Abi ķerubi izplēta savus spārnus pār vāku, to apklādami ar saviem spārnieniem; un ķerubu sejas bija vērstas viena pret otru, un tās lūkojās uz salīdzināšanas vāku.
10. Viņš uztaisīja arī galdu no akāciju koka, divas olektis garu un vienu olekti platu, un pusotras olekts augstu.
11. Un viņš to pārvilka ar tīru zeltu un iztaisīja tam vainagu visapkārt no zelta,
12. un taisīja tam apmali plaukstas platumā visapkārt un uz tās zelta vainagu apmalei visapkārt.
13. Un viņš izlēja galdam četrus gredzenus no zelta un lika šos gredzenus galda četros stūros, pie tā četrām kājām.
14. Gredzeni bija pie apmales, tajos lika nesamās kārtis, lai galdu varētu nest.
15. Nesamās kārtis viņš iztaisīja no akāciju koka un pārvilka tās ar zeltu, lai galdu varētu nest.
16. Un viņš taisīja traukus, kam bija jābūt uz galda, - bļodas un kausus, kannas un krūzes upuru vajadzībām, visas no tīra zelta.
17. Un viņš taisīja lukturi no tīra zelta, viņš to izkala, un tā kāja un zari, kausiņi, bumbuli un ziedi bija vienā gabalā ar to.
18. Seši zari izgāja no tā: trīs zari uz vienu pusi un trīs zari uz otru pusi.
19. Trīs kausiņi kā mandeļu ziedi bija pie katra zara un trīs bumbuli un ziedi. Tādi bumbuli un ziedi bija pie visiem sešiem luktura zariem.
20. Bet pie paša luktura vēl bija četri kausiņi, līdzīgi mandeļkoka ziediem, ar to bumbuliem un ziediem.
21. Un pa vienam bumbulim bija zem katriem diviem zariem, kas no tā izgāja.
22. Visi bumbuli un zari izgāja no tā, tie visi bija izkalti no tīra zelta, vienā gabalā.
23. Viņš uztaisīja arī septiņus eļļas lukturīšus, tam piederīgās dakts dzirkles un trauciņus no tīra zelta.
24. No viena talenta tīra zelta viņš taisīja to un visus tā rīkus.
25. Viņš darināja arī kvēpināmo altāri no akāciju koka, vienu olekti garu, vienu olekti platu; tas bija četrstūris, tā augstums bija divas olektis, un no tā izgāja ragi.
26. Un viņš to pārvilka ar tīru zeltu: tā virsu, tā sānu sienas visapkārt un tā ragus, un tam visapkārt viņš taisīja vainagu no zelta.
27. Un pie tā viņš piestiprināja divus zelta gredzenus zem vainaga abos sānos pie abām malām, lai tiem varētu cauri izbāzt nesamās kārtis, ar kurām altāri nest.
28. Un viņš iztaisīja nesamās kārtis no akāciju koka un tās pārvilka ar zeltu.
29. Viņš izgatavoja arī svētas svaidāmās zāles un tīras smaržīgas zāles kvēpināšanai, kā tās taista ziežu maisītāji.

1. Viņš arī darināja dedzināmo upuru altāri no akāciju koka; piecas olektis bija tā garums un piecas olektis tā platums, tas bija četrstūris, un trīs olektis bija tā augstums.
2. Četros stūros viņš tam piestiprināja ragus un tos pārvilka ar varu.
3. Un viņš uztaisīja visus altāra rīkus: podus, lāpstas, kausus slacināšanai, dakšas gaļai un ogļu traukus; visus rīkus viņš uztaisīja no vara.
4. Un viņš uztaisīja arī altārim režģi no vara, zem tā apmales, no apakšas līdz tā vidum.
5. Un viņš izlēja četrus gredzenus no vara tā četriem stūriem, lai tiem cauri izbāztu nesamās kārtis.
6. Un viņš darināja nesamās kārtis no akāciju koka un tās pārvilka ar varu.
7. Un viņš tās nesamās kārtis izbāza cauri četriem gredzeniem, kas bija pie altāra sāniem, ka ar tām to nestu; viņš to izgatavoja no dēļiem un vidū tukšu.
8. Un viņš arī darināja no vara mazgājamo trauku ar vara kāju no to sievu spoguļiem, kas kalpoja pie Saiešanas telts ieejas.
9. Viņš izveidoja arī pagalmu; dienvidus pusē aizkars bija no šķetinātu smalku dziju auduma simts olekšu garumā.
10. Un tā divdesmit stabus un arī divdesmit stabu kājas tas taisīja no vara, bet to kāši un gredzeni bija no sudraba.
11. Arī ziemeļu pusē aizkars bija simts olekšu garumā, un divdesmit stabi un to divdesmit kājas bija no vara, un stabu kāši un gredzeni bija no sudraba.
12. Bet rietumu pusē aizkars bija piecdesmit olekšu garumā, stabu bija desmit un to kājas desmit, un stabu kāši un gredzeni bija no sudraba.
13. Austrumu pusei tas bija piecdesmit olekšu garš.
14. Aizkars vienā malā bija piecpadsmī olekšu garš, ar trim stabiem un trim kājām,
15. un arī otrā malā tas bija piecpadsmī olekšu garš, kā vienā, tā otrā pusē vārtiem, ar trim stabiem un trim kājām.
16. Un visi pagalma aizkari visapkārt bija no šķetinātu smalku dziju auduma.
17. Stabu kājas bija no vara, viņu kāši un rotājumi bija no sudraba; arī to augšgalu rotājumi bija sudraba, visi pagalma stabi bija ar sudrabu izrotāti.
18. Un pagalma vārtu aizkars bija rakstaini izausts no zila un sarkana purpura un no karmezīnā krāsotām un šķetinātām smalkām dzijām, un divdesmit olektis bija tā garums un piecas olektis platums, atbilstoši pagalma aizkaram.
19. Un tā četri stabi ar to četrām kājām bija darināti no vara, bet kāši un stabu gredzeni bija sudraba.
20. Visi Saiešanas telts un pagalma mietiņi bija no vara.
21. Šis ir mājokļa, tas ir, Liecības telts, uzskaitītās lietas, kuras uzskaitīja pēc Mozus pavēles levītu kalpošanai priesteram Itamāra, Ārona dēla, vadībā.
22. Becaleēls, Hūra dēla Ūrija dēls, no Jūdas cilts, taisīja visu, ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis,
23. kopā ar Oholiābu, Ahisāmaka dēlu, no Dana cilts, kas bija lietpratējs aušanā un izšūšanā no zila un sarkana purpura smalkām dzijām.
24. Viss zelts, kas svētnīcas celšanai tika izlietots visiem darbiem, ko sanes kā upuru dāvanu, bija divdesmit deviņi talenti un septiņi simti trīsdesmit seķeļi pēc svētnīcas seķeļu svara.
25. Un viss sudrabs, ko ieguva, saskaitot visu draudzi, bija simts talentu un tūkstoš septiņi simti septiņdesmit pieci seķeļi pēc svētnīcas seķeļu svara,
26. pusseķelis pēc svētnīcas seķeļu svara no ikviena, kas tika skaitīts, kam bija divdesmit gadu un vairāk, - kopā bija seši simti trīs tūkstoši pieci simti piecdesmit vīru.
27. No simts talentiem sudraba izlēja svētajai vietai un aizkaram vajadzīgās kājas; simts kājām vajadzēja simts talentu, vienu talentu katrai kājai.
28. Bet no tūkstoš septiņi simti septiņdesmit pieciem seķeļiem viņš izgatavoja stabu kāšus un to vainagus un rotājumus.
29. Un upuru dāvanās savāktā vara bija septiņdesmit talentu un divi tūkstoši četri simti seķeļi.

30. No tā viņš uztaisīja kājas Saiešanas telts durvīm, vara altāri un pie tā vara režģi un visus altāra rīkus,

31. arī pagalma kājas visapkārt un pagalma vārtu kājas, visus mājokļa mietīņus un pagalma mietīņus.

1. Bet no zila un sarkana purpura un karmezīna krāsas auduma šuva krāšņus amata tērpus tiem, kas svētnīcā kalpo, un svētās drēbes Āronam, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.
2. Un viņš darināja efodu no zelta, no zila un sarkana purpura un karmezīnā krāsotām šķetinātām smalkām dzijām.
3. Viņi zeltu sakala plakanās plāksnēs un sagrieza to stiepulēs un ieauda tās starp zilo un sarkano purpuru un starp karmezīnā krāsotām šķetinātām smalkām dzijām.
4. Un viņi taisīja efodam divus saliekamus plecu gabalus, abos tā galos tie tika savienoti.
5. Bet austā josta pāri efodam bija tādā pašā izstrādājumā, no zelta, zilā un sarkanā purpura, arī karmezīnā krāsotām šķetinātām smalkām dzijām, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.
6. Un viņi apstrādāja oniksa akmeņus, tos ielikdami zelta pinumos un iegriezdami tanīs pēc zīmoga griežēju paņēmiena Israēla dēlu vārdus.
7. Viņš tos lika uz efoda plecu daļām par piemiņas akmeņiem Israēla bērniem, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.
8. Viņš izgatavoja arī krūšu zīmi, meistarisku darbu, līdzīgu efodam, no zelta, zilā un sarkanā purpura un karmezīnā krāsotām šķetinātām smalkām dzijām.
9. Tas bija četrstūris, divkārti salikts, vienu sprīdi garš un vienu sprīdi plats.
10. Un viņi iedarināja tajā četras rindas dārgakmeņu. Pirmajā rindā bija rubīns, topāzs un smaragds;
11. otrā rindā: tirkīzs, safīrs un dimants;
12. trešajā rindā: hiacīns, ahats un ametīsts;
13. un ceturtajā rindā: berils, onikss un jaspiss, visi ietverti zelta pinumos.
14. Šie akmeņi bija pēc Israēla bērnu vārdiem, tie bija divpadsmit, pēc viņu vārdiem, izveidoti kā zīmoga griežēja darbs, katrs ar savu vārdu, pēc tām divpadsmit ciltīm.
15. Viņi taisīja krūšu zīmei važiņas, kopā savītas, no tīra zelta.
16. Viņi iztaisīja arī divus zelta pinumus un divus zelta gredzenus un piestiprināja tos pie abiem krūšu zīmes galiem.
17. Un viņi piestiprināja abas zelta važiņas pie abiem gredzeniem krūšu zīmes abos galos.
18. Bet abu važiņu otrus galus viņi pievienoja abiem pinumiem un tos piestiprināja pie efoda plecu daļām to priekšpusē.
19. Viņi iztaisīja divus zelta gredzenus un piestiprināja tos pie diviem krūšu zīmes galiem iekšpusē pie vīles, kas pret efodu.
20. Viņi taisīja vēl divus zelta gredzenus un tos lika pie abām efoda plecu daļām to priekšpusē, apakšā, kur abas daļas savienotas, virs efoda jostas.
21. Viņi piestiprināja krūšu zīmi ar tās gredzeniem pie efoda ar zila purpura saiti tā, lai tā atrastos virs efoda jostas un neatraisītos no efoda, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.
22. Un viņš darināja arī efoda apmetni, viscaur austu no zila purpura.
23. Bet tā kakla izgriezums bija pašā vidū, kā krūšu bruņām; bet izgriezumam visapkārt bija apmale, lai tas nepļistu.
24. Un pie apmetņa apakšmalas viņi piestiprināja granātābolus no zila purpura, sarkana purpura un karmezīnā krāsotām smalkām dzijām.
25. Arī zvārguļus viņi iztaisīja no tīra zelta un tos piestiprināja starp granātāboliem visapkārt pie apmetņa apakšmalas.
26. Tā pamīšus bija zvārgulis un granātābols, zvārgulis un granātābols pie apmetņa apakšmalas visapkārt kalpošanas vajadzībām, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.
27. Viņi šuva no šķetinātu smalku dziju auduma arī svārkus Āronam un viņa dēliem; tie bija austi;
28. arī turbānu no šķetinātu smalku dziju auduma un galvas segas no smalkām dzijām, un bikses no šķetinātu smalku dziju auduma;
29. tāpat jostu no smalku dziju auduma, zila un sarkana purpura un karmezīna, rakstaini izaustu, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
30. Viņi taisīja arī plāksnīti, svētu diadēmu, no tīra zelta un iegrieza tanī rakstu, kā zīmoga griežējs

to dara: Svēts Tam Kungam!

31. Un viņi piestiprināja pie tās zila purpura saiti, lai to piesietu pie turbāna, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

32. Tā tika pabeigti visi darbi pie Saiešanas telts mājokļa. Un Israēla bērni visu darīja tā, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis; tā viņi darīja.

33. Un viņi atnesa Mozum šo mājokli, telti ar visiem tās piederumiem, ar tās kāšiem, dēļiem, nesamām kārtīm, stabiem un to kājām,

34. un pārklājus no iesarkanām aunu ādām un pārsegas no āpšu ādām, un priekškaru šķirsta aizsegšanai,

35. arī liecības šķirstu ar nesamām kārtīm un salīdzināšanas vāku,

36. galdu ar visiem tā piederumiem un svētām maizēm,

37. grezno zelta lukturi ar sakārtotiem eļļas lukturīšiem un visus tā rīkus un eļļu apgaismošanai,

38. arī zelta altāri, eļļu svaidīšanai un dārgās zāles kvēpināšanai, tāpat priekškaru telts durvīm,

39. vara altāri ar tā vara režģi, nesamās kārtis un visus pārējos rīkus, arī mazgājamo trauku un tā kāju

40. un pagalma aizkarus, to stabus un to kājas, pagalma vārtu pārsegu ar tā virvēm, mietiņiem un visiem Saiešanas telts piederumiem,

41. tāpat amata tērpus kalpošanai svētnīcā, un priesteru Ārona svētās drēbes, un viņa dēlu drēbes kalpošanai.

42. Tā Israēla bērni visu bija darījuši, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

43. Un Mozus apskatīja visu darbu, un redzi, viņi bija to darījuši tā, kā Tas Kungs bija pavēlējis, tā viņi bija darījuši. Un Mozus viņus svētīja.

1. Un Tas Kungs pavēlēja Mozum, sacīdams:
2. Pirmā mēneša pirmajā dienā uzcel Saiešanas telti.
3. Novieto tanī liecības šķirstu un liec priekškaru šķirstam priekšā.
4. Ienes arī galdu un sakārto tā piederumus; tāpat ienes lukturi un pieliec tam eļļas lukturīšus.
5. Novieto zelta kvēpināmo altāri liecības šķirsta priekšā un pie mājokļa durvīm piestiprini priekškaru.
6. Upuru altāri liec Saiešanas telts durvju priekšā
7. un novieto mazgājamo trauku starp Saiešanas telti un altāri, un ielej tanī ūdeni.
8. Taisi pagalmu visapkārt un aizkar pagalma vārtus ar priekškaru.
9. Paņem arī svaidāmo eļļu un svaidi ar to mājokļa sienas un visus tā piederumus, iesvētī to un visus tā rīkus, lai tie būtu svēti.
10. Svaidi arī upuru altāri un visus šī altāra rīkus, un iesvētī altāri, lai altāris būtu augsti svēts.
11. Svaidi arī mazgājamo trauku un tā kāju, un iesvētī to.
12. Un ved Āronu un viņa dēlus pie Saiešanas telts vārtiem un mazgā viņus ūdenī.
13. Uzvelc Āronam svētās drēbes, svaidi viņu un iesvētī viņu, ka tas top Man par priesteri.
14. Liec arī nākt viņa dēliem un ietērp tos viņu amata tērpos.
15. Svaidi viņus gluži tāpat, kā tu svaidīji viņu tēvu, lai tie ir Mani priesteri. Šis svaidījums lai viņiem piešķir priesteru amatu uz audžu audzēm.
16. Un Mozus darīja visu tā, kā Tas Kungs to viņam bija pavēlējis, tā viņš darīja.
17. Un notika, ka otrā gada pirmā mēneša pirmajā mēneša dienā mājoklis bija uzcelts.
18. Un Mozus uzcēla mājokli, viņš nolika tā kājas vietā, sacēla virs tām dēlus, aizšaujāmās bultas un stabus un
19. izplēta telti pāri mājoklim, un telti apklāja ar pārsegu, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
20. Tad viņš ņēma liecību un ielika šķirstā, pielika nesamās kārtis šķirsta sāniem un uzlika šķirstam salīdzināšanas vāku,
21. ienesa šķirstu mājoklī un uzkāra priekškaru, aizsegdams ar to liecības šķirstu, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
22. Viņš arī novietoja galdu Saiešanas teltī tās ziemeļu galā aiz priekškara
23. un uz tā sakārtoja maizes Tā Kunga priekšā, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
24. Lukturi viņš novietoja Saiešanas teltī iepretim galdam tanī mājokļa daļā, kas pret dienvidiem,
25. un uzlika tam eļļas lukturīšus Tā Kunga priekšā, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
26. Tad viņš lika zelta altāri Saiešanas teltī priekškara priekšā
27. un kvēpināja uz tā dārgas zāles, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
28. Un viņš uzkāra priekškaru mājokļa durvīs.
29. Arī upuru altāri viņš novietoja Saiešanas telts durvju priekšā un uz tā upurēja kaujamo upuri un dāvanu upuri, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
30. Un mazgājamo trauku viņš nolika starp Saiešanas telti un altāri un ielēja tanī ūdeni, ar ko mazgāties.
31. Mozus, Ārons un viņa dēli tanī mazgāja savas rokas un kājas;
32. kad tie iegāja Saiešanas teltī un tuvojās altārim, viņi mazgājās, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
33. Un viņš uzcēla pagalmu visapkārt mājoklim un altārim un pielika priekškaru pagalma vārtiem. Tā Mozus pabeidza visu darbu.
34. Tad mākonis apklāja Saiešanas telti, un Tā Kunga godība piepildīja mājokli.
35. Un Mozus nevarēja ieiet Saiešanas teltī, tāpēc ka mākonis to apsedza, un Tā Kunga godība piepildīja mājokli.
36. Ik reizes, kad mākonis pacēlās no mājokļa, tad arī Israēla bērni devās ceļā visos savos pārgājienos.
37. Bet, ja mākonis nepacēlās, tad arī Israēla bērni nedevas ceļā līdz tam brīdim, kad tas pacēlās.

38. Jo dienā Tā Kunga mākonis apklāja mājokli, bet naktī tanī bija uguns visas Israēla tautas acu priekšā visos viņas pārgājienos.

3. Mozus grāmata

Nodaļa 1

1. Un Tas Kungs aicināja Mozu un sacīja viņam, no Saiešanas telts teikdams:
2. Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: ja kāds no jūsu vidus vēlas Tam Kungam pienest upuri, tad tam jāizrauga dzīvnieks vai no liellopiem, vai no sīklopiem.
3. Ja viņš pienes dedzināmo upuri no liellopiem, tad ir jāupurē vērsis, kas bez vainas. Tas jānovieto pret Saiešanas telts durvīm, kā tas Tam Kungam labi patīk.
4. Un viņš lai liek savu roku uz dedzināmā upura galvas, un Tas Kungs to labvēlīgi pieņems par salīdzināšanu.
5. Pats jaunlops ir jānokauj Tā Kunga priekšā, un priesteriem, Ārona dēliem, asinis jāatnes un jāslaka no visām pusēm pār altāri, kas atrodas Saiešanas telts priekšā.
6. Pēc tam dedzināmam upurim jānovelk āda un tas jāsadala gabalos.
7. Tad Ārona dēliem, priesteriem, jāaizdedzina uguns uz altāra un jāsakrauj malka virs uguns.
8. Un Ārona dēliem, priesteriem, ir jāsakārto upura gaļas gabali uz altāra, liekot galvu un taukus uz malkas, kura deg uz altāra,
9. bet iekšas un kājas ir jāmazgā ūdenī, tad priesterim tas viss ir jāaizdedzina uz altāra; tas ir dedzināmais upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.
10. Bet, ja izraudzīts sīklops, tad nesiet avju vai kazu vīriešu kārtas dzīvnieku, kas bez vainas, par dedzināmo upuri.
11. Tas jums altāra ziemeļu malā Tā Kunga priekšā ir jānokauj; Ārona dēliem, priesteriem, jāslaka tā dzīvnieka asinis no visām pusēm pār altāri.
12. Un tad tas ir jāsadala gabalos, un priesterim tā galva un tauki ir jāsaliek uz malkas, kas deg uz altāra.
13. Bet iekšas un kājas jāmazgā ūdenī, un priesterim tas viss ir jānes un jāaizdedzina uz altāra; tas ir dedzināmais upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.
14. Bet, ja upurim izraudzīts putns, lai to nestu Tam Kungam par dedzināmo upuri, tad jāņem vai nu ūbeles, vai jauni baloži.
15. Un priesterim tas ir jānes pie altāra, un upurim jānokniebj galva; upuris jāaizdedzina uz altāra, bet viņa asinis jāizspiež pret altāra sienu.
16. Bet guznu un noplūkto spalvu atlikumus nometiet blakus altārim pret austrumiem uz pelnu kaudzes
17. un ieklāiet to spārnu vietās, nesadalot gabalos, un tad lai priesteris to aizdedzina uz altāra malkas, kas deg ugunī; tas ir dedzināmais upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.

1. Bet, ja kāds grib nest Tam Kungam ēdamo upuri, tad viņa upurim jābūt no kviešu miltiem, kam pārlieta eļļa un pārkaisīts vīraks.
2. Un tad viņam tas jāpiesnes Ārona dēliem, priesteriem, un tiem jāgrābj pilna sauja kviešu miltu un arī eļļa līdz ar vīraku pāri tai; tad priesteris to aizdedzina kā piemiņas tiesu uz altāra; tas ir uguns upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.
3. Atlikums no ēdamā upura pieder Āronam un viņa dēliem; tas ir augsti svēts no Tā Kunga uguns upuriem.
4. Bet, ja tu gribi nest ēdamo upuri no tā, kas cepts krāsni, tad tam jābūt neraudzētam no kviešu miltiem, kas iejaukti eļļā, vai arī plāniem raušiem no neraudzētas mīklas, kas ar eļļu apziesti.
5. Bet, ja tavs upuris ir ēdamais upuris, kas cepts pannā, tad arī tam ir jābūt neraudzētam no eļļā iejauktiem kviešu miltiem.
6. Saberz to gabaliņos un uzlej eļļu; tas ir ēdamais upuris.
7. Bet, ja tavs upuris ir ēdamais upuris, kas vārāms katlā, tad tas tev sataisāms no kviešu miltiem ar eļļu.
8. Tad tev ēdamais upuris, kas tā ir sataisīts, ir jāatnes Tam Kungam; tev tas jādod priesterim, un viņam tas jāliek uz altāra.
9. Un no visa ēdamā upura priesterim jāpaņem piemiņas tiesa un ir jāsadedzina kā upuris uz altāra; tas ir uguns upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.
10. Atlikums no ēdamā upura pieder Āronam un viņa dēliem; tas ir augsti svēts no Tā Kunga uguns upuriem.
11. Nevienam ēdamo upuri, ko jūs pienesat Tam Kungam, negatavojiet no raudzēta, jo ne raugs, ne medus nav dedzināms kā uguns upuris Tam Kungam.
12. Jūs varat to nest kā pirmo augļu upuri Tam Kungam, bet uz altāra tas nav dedzināms par patīkamu smaržu.
13. Bet visi tavi ēdamie upuri tev ar sāli jāsālī, un lai nekad netrūkst pie tava ēdamā upura tava Dieva derības sāls; nesot savus upurus, tev tos būs upurēt ar sāli.
14. Bet, ja tu gribi Tam Kungam nest par ēdamo upuri ko no pirmajiem augļiem, tad šim pirmo augļu ēdamam upurim ir jābūt no briedušām vārpām, kas ugunī grauzdētas un smalki sagrūstas.
15. Tad tam jāuzlej eļļa un jāpieliek vīraks; tas ir ēdamais upuris.
16. Un priesterim jāieliek ugunī piemiņas tiesa no sagrūstiem graudiem un no eļļas ar visu vīraku; tas ir uguns upuris Tam Kungam.

1. Bet, ja kāds pienes pateicības upuri un tas ir kaujamais upuris no liellopiem, vai vērsis, vai govs, tad lai viņš nes Tā Kunga priekšā tādus, kas bez vainas.
2. Un viņš lai liek roku uz sava upura dzīvnieka galvas un lai nokauj to Saiešanas telts durvīs, un Ārona dēli, priesteri, lai slaka asinis no visām pusēm pār altāri.
3. Un viņš lai pienes no pateicības upura Tam Kungam kā uguns upuri taukus, kas apklāj iekšas, un visus taukus, kas pie iekšām,
4. un arī abas nieres un taukus, kas pie tām klāt un pie gurniem, un taukus, kas pār aknām, pie nierēm tos lai noplēš nost.
5. Un Ārona dēliem tas jāaizdedzina uz altāra uz dedzināmā upura, kas virs malkas, kura deg uz altāra; tas ir uguns upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.
6. Bet, ja pateicības upuris, ko nes Tam Kungam, ir kaujamais upuris no sīklopiem, vai auns, vai avs, tad tiem ir jābūt bez vainas.
7. Ja kāds avi pieved par upuri, tad lai to pieved Tā Kunga priekšā.
8. Un viņš lai liek roku uz sava upura dzīvnieka galvas un lai nokauj to Saiešanas telts priekšā, un Ārona dēli lai slaka tā asinis no visām pusēm pār altāri.
9. Un no kaujamā pateicības upura tam ir jāupurē kā uguns upuris Tam Kungam: tauki, visa aste, tā pie paša mugurkaula ir jānogriež, un tauki, kas pārklāj iekšas, un visi tauki, kas ir pie iekšām,
10. un arī abas nieres un tauki, kas pie tām klāt un pie gurniem, un tauki, kas pār aknām, pie nierēm tie ir jānoplēš nost.
11. Un priesteris lai tos aizdedzina uz altāra; tā ir uguns upura barība Tam Kungam.
12. Ja viņš kazu pieved par upuri, tad lai to pieved Tā Kunga priekšā.
13. Un viņš lai liek roku tai uz galvas un lai nokauj to Saiešanas telts priekšā, un Ārona dēli lai slaka viņas asinis no visām pusēm pār altāri.
14. Un viņš lai pienes no tā kā uguns upuri Tam Kungam tos taukus, kuri apklāj iekšas, un visus taukus, kuri ir pie iekšām,
15. un arī abas nieres un taukus, kas pie tām klāt un pie gurniem, un taukus, kas pār aknām, pie nierēm tie ir jānoplēš.
16. Un lai priesteris tos aizdedzina uz altāra par uguns upura barību, visi tauki ir patīkamai smaržai Tam Kungam.
17. Tas ir mūžīgs likums jūsu cilšu ciltīm, lai jūs dzīvotu kur dzīvodami, ka jūs neēdat nekādus taukus un ne pili asiņu.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
2. Runā uz Israēla bērniem un saki: ja kāds netīši apgrēkojas pret kādu no Tā Kunga baušļiem, darīdams, kas aizliegts, kaut vai tikai pret vienu no tiem,
3. ja priesteris, kas ir svaidīts, ir apgrēkojies tautas priekšā, ka viņš ļaudis apgrēcina, tad lai viņš savu grēku dēļ nes upuri, tāpēc ka viņš ir grēkojis; viņam ir jāupurē Tam Kungam par grēku upuri jauns vērsis bez vainas.
4. Lai viņš pieved vērsi pie Saiešanas telts durvīm Tā Kunga priekšā, un lai viņš liek savu roku uz vērša galvas un lai vērsi nokauj Tā Kunga priekšā.
5. Un tad lai svaidītais priesteris paņem daļu vērša asiņu un ienes Saiešanas teltī.
6. Tur priesteris lai iemērc savu pirkstu asinīs un septiņas reizes slaka asinis Tā Kunga priekšā, tas ir, svētās vietas priekškara priekšā.
7. Un priesterim daļa asiņu ir jāliek uz kvēpināmā altāra ragiem, kur dārgas zāles tiek dedzinātas Saiešanas teltī Tā Kunga priekšā; bet pārējās vērša asinis ir jāizlej uz dedzināmo upuru altāra grīdas, kas atrodas pie Saiešanas telts durvīm.
8. Un visi grēku upura vērša tauki lai tiek noņemti nost no tā, tie tauki, kas apklāj iekšas, un tauki, kas ir pie iekšām,
9. un abas nieres un tauki, kas pie tām klāt un pie gurniem, un tauki, kas pār aknām, pie nierēm tie ir jānodala nost,
10. tāpat kā tie tiek nodalīti nost no vērša kaujamā pateicības upurī, un priesterim tie ir jāsadedzina uz dedzināmo upuru altāra.
11. Bet vērša āda un visa viņa gaļa ar galvu un ar kājām, arī iekšas ar tā zarnu saturu
12. un viss vērsis ir jāiznes ārā no nometnes uz kādu tīru vietu, kur pelni tiek izgāzti, un tur viņš ir jāsadedzina malkas ugunskurā; tas ir sadedzināms pie izgāzto pelnu kaudzes.
13. Bet, ja visa Israēla draudze netīši apgrēkotos, un šī lieta tiktu slēpta draudzei, kaut vai tikai pret vienu no Tā Kunga baušļiem, un tie būtu darījuši, kas aizliegts, tad tie kļūst vainīgi.
14. Un, kad nodarītais grēks kļūst zināms, tad lai visa draudze atved jaunu vērsi par grēku upuri un lai to pieved pie Saiešanas telts durvīm.
15. Un draudzes vecaji lai liek savas rokas uz vērša galvas Tā Kunga priekšā un lai nokauj vērsi Tā Kunga priekšā.
16. Un svaidītais priesteris lai ienes daļu vērša asiņu Saiešanas teltī.
17. Un lai priesteris iemērc savu pirkstu asinīs un lai slaka septiņas reizes Tā Kunga priekšā pret priekškaru.
18. Un tad viņam daļa asiņu jāliek uz altāra ragiem, kas atrodas Tā Kunga priekšā Saiešanas teltī, bet atlikušās asinis viņam jāizlej uz dedzināmo upuru altāra grīdas, kas atrodas pie Saiešanas telts durvīm.
19. Un visi tauki ir viņam jānoņem nost, un tie jāsadedzina uz altāra.
20. Un ar šo vērsi jārikojas tāpat, kā rīkojas ar grēka upura vērsi; tā lai ar to rīkojas. Priesteris lai izdara salīdzināšanu, tad viņiem taps piedots.
21. Vērsis ir jāiznes ārā no nometnes un ir jāsadedzina, kā tika sadedzināts pirmais vērsis; tas ir draudzes grēku upuris.
22. Bet, ja vadonis netīši apgrēkojas un dara, kas aizliegts, kaut vai tikai pret vienu no Tā Kunga, sava Dieva, baušļiem, tad viņš ir vainīgs.
23. Un, ja grēks, ar kādu viņš ir apgrēkojies, kļūst zināms, tad lai viņš par savu upura dāvanu atved āzi, kas ir bez vainas.
24. Un lai viņš liek savu roku uz āža galvas un to nokauj tanī vietā, kur parasti dedzināmais upuris tiek nokauts, - Tā Kunga priekšā tas ir grēku upuris.
25. Un priesteris lai ņem ar pirkstu daļu no grēku upura asinīm un liek tās uz dedzināmo upuru altāra ragiem, bet pārējās asinis lai izlej uz dedzināmo upuru altāra grīdas.
26. Bet visus viņa taukus lai sadedzina uz altāra, tāpat kā kaujamā pateicības upurī; priesteris lai

izdara salīdzināšanu, tad viņam taps piedots.

27. Bet, ja kāds cilvēks no vienkāršiem ļaudīm netīšām apgrēkojas, ka tas dara, kas aizliegts, kaut vai tikai pret vienu no Tā Kunga baušļiem, tad tas ir vainīgs.

28. Un, ja grēks, ar kādu tas apgrēkojies, kļūst zināms, tad lai viņš kā upura dāvanu par savu grēku, kādu viņš ir darījis, atved jaunu kazu, kas ir bez vainas.

29. Un lai viņš liek roku uz grēku upura galvas, un viņš lai nokauj grēku upuri, kur dedzināmā upura vieta.

30. Un lai priesteris ņem daļu no tā asinīm ar savu pirkstu un liek tās uz dedzināmā upura altāra ragiem, bet pārējās asinis viņš lai izlej uz altāra grīdas.

31. Bet viņš lai noņem visus tā taukus, itin kā tie tiek noņemti no kaujamā pateicības upura, un lai priesteris taukus aizdedzina uz altāra Tam Kungam par patīkamu smaržu. Priesteris lai izdara salīdzināšanu viņa labad, tad viņam taps piedots.

32. Bet, ja tiek nesta avs par grēka upura dāvanu, tad tai jābūt aitiņai, kas ir bez vainas.

33. Un lai viņš liek roku uz grēku upura galvas un to nokauj par grēku upuri vietā, kurā tiek kauti dedzināmie upuri.

34. Un lai priesteris ņem daļu asiņu no grēku upura ar savu pirkstu un liek tās uz dedzināmo upuru altāra, bet atlikušās asinis viņš lai izlej uz altāra grīdas.

35. Bet visus tās taukus lai noņem, tāpat kā tie tika noņemti avij kaujamā pateicības upurī, kas pateicībai upurēts, un lai priesteris tos sadedzina uz altāra par uguns upuri Tam Kungam; un priesteris lai izdara salīdzināšanu par viņa grēku, ko viņš darījis, tad viņam taps piedots.

1. Ja kāds cilvēks apgrēkotos, dzirdēdams lādētāja balsi, vai būtu liecinieks vai nu ko redzot, vai zinot un ja tas tad nepaziņo, tad viņš nes savu pārkāpumu vainu.
2. Bet, ja kāds cilvēks pieskaras kaut kādai nešķīstai lietai, vai tā ir nešķīsta dzīvnieka maita, vai tā ir nešķīsta liellopa maita, vai nešķīsta rāpuļa maita, un viņš to nav zinājis - tomēr viņš ir nešķīsts un vainīgs.
3. Jeb vai tas ir pieskāries cilvēka nešķīstībai, kaut kam nešķīstam, ar ko kļūst nešķīsts, un viņš to nav zinājis, bet viņš to uzzinās, tad viņš ir vainīgs.
4. Jeb ja kāds cilvēks ar neapdomīgām lūpām nodod zvērestu, solīdamies darīt labu vai ļaunu, tad, ko vien neapdomīgi cilvēks ar zvērestu ir solījis, kaut arī netišām, viņam pie atziņas nākot kaut vienā lietā, viņš ir vainīgs.
5. Un, kad viņš vienā no pārkāpumiem ir vainīgs, tad viņam tas jādara zināms, ka viņš ir apgrēkojies.
6. Un viņam tad ir jāpienes par savu grēku, ar kādu viņš ir apgrēkojies, vainas izpirkšanas upuris Tam Kungam - kāda sīklopu mātīte, avs vai kaza par grēku upuri; tad lai priesteris izdara salīdzināšanu viņa labad par viņa grēku.
7. Bet, ja viņam nav tādas rocības, lai iegūtu kazu, tad lai viņš vainas izpirkšanas upurim nes Tam Kungam divas ūbeles vai divus jaunus baložus - vienu par grēku upuri, bet otru par dedzināmo upuri.
8. Un tos lai viņš atnes priesterim; tas lai papriekš upurē to, kas dots par grēku upuri, un lai nokniebj tā galvu pie pakauša, neatdalot to.
9. Un tad lai viņš no šā grēku upura asinīm daļu slaka uz altāra sienas, bet asiņu atlikušo daļu lai izlej uz altāra grīdas; tas ir grēku upuris.
10. Bet otru lai viņš upurē kā dedzināmo upuri, kā pienākas; tā priesteris viņa labad lai izdara salīdzināšanu par viņa grēku, ko viņš darījis, tad viņam taps piedots.
11. Bet, ja viņam nav tādas rocības, lai iegūtu divas ūbeles vai divus jaunus baložus, tad par grēku, kuru tas izdarījis, viņam jāatnes viena desmitā daļa ēfas kviešu miltu par grēku upuri; tiem nav jāuzlej eļļa, nedz jāuzliek virsū vīraks, jo tas ir grēku upuris.
12. Un lai viņš tos pienes priesterim, un lai priesteris no tiem ņem pilnu sauju kā piemiņas tiesu, un viņš lai tos iededzina uz altāra par uguns upuri Tam Kungam; tas ir grēku upuris.
13. Un priesteris lai izdara salīdzināšanu viņa labad par viņa grēku, ko tas tā vai citādi bija darījis, tad viņam taps piedots; bet pārējais lai paliek priesterim kā ēdamais upuris.
14. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
15. Ja kāds cilvēks noziedzas un netīši apgrēkojas pret to, kas ir Tam Kungam svēts, tad tas lai atved kā savas vainas izpirkšanas upuri Tam Kungam no sīklopiem aunu, kas bez vainas, pēc svētnīcas seķeļa svara, divu seķeļu vērtībā, lai vainu izpirktu.
16. Un viņam tas, ko viņš ir sabojājis svētnīcā, ir jāizlabo un jāpieliek ar uzvijām piektā daļa tā vērtības; un tad tas ir jānodod priesterim, lai priesteris izdara salīdzināšanu viņa labad ar to nozieguma upura aunu, tad viņam taps piedots.
17. Bet, ja kāds grēko, pārkāpdams vienu no Tā Kunga baušļiem, ko nebija darīt, bet to nav zinājis - arī tad viņš ir vainīgs un tam jānes savs sods.
18. Tad tam jāpienes priesterim nevainojams auns no sīklopiem vainas izpirkšanai, lai priesteris izdara salīdzināšanu viņa neapzinātā grēka dēļ, ko tas nezinādamis bija darījis, tad viņam taps piedots.
19. Tas ir vainas izpirkšanas upuris, jo viņš ir tiešām noziedzies pret To Kungu.
20. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
21. Ja kāds cilvēks apgrēkojas, lauздams uzticību Tam Kungam, un tas ar viltu savam tuvākam liegtu to, kas pie viņa nolikts vai viņa rokā iedots, vai viņa laupīts, vai ar ko viņš savu tuvāku piekrāpis,
22. vai kad viņš atradis ko pazaudētu un to noliedzis, vai nepatiesa zvērējis, kaut vai tik vienā vienā lietā no visām, kur cilvēks var apgrēkoties,
23. tad pēc tam, kad viņš ir apgrēkojies un sev vainu uzkrāvis, lai viņš atgādā laupījumu, ko tas bija nolaupījis, vai ar viltu iegūto, ko viņš bija izkrāpis, vai uzticēto, kas tam bija uzticēts, vai nozaudēto,

ko viņš bija atradis,

24. vai it visu to, ko viņš ar nepatiesu zvērestu bija ieguvis, - lai viņš to atdod, pievienojot klāt ar uzviju piekto daļu, un atdod to tam, kuram tas piederēja, savas vainas izpirkšanas dienā.

25. Un kā vainas izpirkšanas upuri Tam Kungam lai viņš atved priesterim no saviem sīklopiem aunu, kas bez vainas, pēc tava novērtējuma par vainas izpirkšanas upuri.

26. Un priesteris lai izdara salīdzināšanu Tā Kunga priekšā, tad viņam viss taps piedots - piedots tas noziegums, ar kuru viņš krita grēkā.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Pavēli Āronam un viņa dēliem un saki: šāda lai ir dedzināmo upuru likumīgā kārtība: dedzināmam upurim ir jādeg uz altāra ugunskura visu nakti līdz pat rītam, un altāra uguns ar to tiek uzturēta.
3. Un lai priesteris apvelk savus linu svārkus un uz savām miesām lai uzvelk arī linu bikses, un lai viņš sakrāj pelnus, kas radušies uz altāra, ugunij aprijoj dedzināmo upuri, un viņš lai tos nober altārim līdzās.
4. Tad lai viņš novelk savas linu drēbes un uzvelk citas drēbes, un lai viņš iznes pelnus ārā no nometnes kādā tīrā vietā.
5. Bet ugunij uz altāra jāpaliek degot, un tai nav jālauj izdzist. Priesterim jādedzina ik rītus uz altāra malka un uz tās jāsakārto dedzināmais upuris, un uz tā jāaizdedzina pateicības upura tauki.
6. Ugunij ir jādeg uz altāra pastāvīgi, tā lai nenodziest.
7. Šī ir ēdamā upura likumīgā kārtība: Ārona dēli lai to pienes Tā Kunga priekšā pie altāra.
8. Un viņi lai paņem pilnu sauju no ēdamā upura kviešu miltiem un no eļļas, un visu vīraku, kas tiek likts uz ēdamā upura, un to lai aizdedzina uz altāra par patīkamu smaržu, par piemiņu Tā Kunga priekšā.
9. Bet pārpalikumu lai apēd Ārons un viņa dēli; kā neraudzētas maizes lai to ēd svētā vietā, viņi to lai ēd Saiešanas telts pagalmā.
10. Lai netiek cepta raudzēta maize, viņu tiesu Es tiem esmu devis no saviem uguns upuriem; tas ir augsti svēts itin kā grēku upuris un kā vainas izpirkšanas upuris.
11. Ikviens vīrs no Ārona cilts lai ēd; tas lai ir mūžīgs likums viņu cilšu ciltīm par Tā Kunga uguns upuriem; ikviens, kas tiem pieskaras, lai top svēts.
12. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
13. Šis ir Ārona un viņa dēlu upuris, ko tie pienes Tam Kungam viņu svētišanas dienā: desmitā daļa ēfas smalku kviešu miltu pastāvīgam ēdamam upurim, viena tā daļa rītā, bet otra - vakarā.
14. Uz pannas eļļā tas jāsataisa, iejavā tev tas jāpienes, ēdamā upura saceptos smalkos gabalus upurējot Tam Kungam par patīkamu smaržu.
15. Tam, kas no viņa dēliem viņa vietā top svaidīts par priesteri, tas jādara. Tas lai ir mūžīgs likums: tas ir viss jāsadedzina Tam Kungam,
16. jo ikviens priesteri ēdamais upuris ir pilnīgi jāsadedzina, tas nav ēdams.
17. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
18. Runā uz Āronu un viņa dēliem un saki: šī ir grēku upura likumīgā kārtība: vietā, kur dedzināmais upuris tiek nokauts Tā Kunga priekšā, ir jānokauj arī grēku upuris, jo tas ir augsti svēts.
19. Priesteris, kas mēdz šo upuri pienest, lai to ēd svētā vietā, viņš to lai ēd Saiešanas telts pagalmā.
20. Ikviens, kas pieskaras pie šī upura gaļas, kļūst svēts, un, ja kas no šā upura asinīm uzšķīst uz drēbēm, lai tās būtu kādas būdamas, tad tās ir jāmazgā svētā vietā.
21. Un katrs pods, kurā upuris ir vārīts, ir jāsalauž gabalos, bet, ja tas ir vara trauks, tad tas ir jāizplaucē un beržot jādabū spīdīgs un jāizskalo ar ūdeni.
22. Ikviens priesteru kārtas vīrs var to ēst; tas ir augsti svēts.
23. Bet katrs grēku upuris, no kura asinīm ir jau ienests Saiešanas teltī, lai izdarītu salīdzināšanu svētajā vietā, nav ēdams, bet tas ir ugunī jāsadedzina.

1. Šī ir vainas izpirkšanas upura likumīgā kārtība, tas ir augsti svēts.
2. Vainas izpirkšanas upuris ir jānokauj vietā, kurā nokauj dedzināmo upuri, un tā asinis ir jāslaka no visām pusēm pār altāri.
3. Un visi dzīvnieka tauki ir jāpienes, arī aste un tauki, kas apklāj iekšas,
4. arī abas nieres un tauki, kas pie tām klāt un pie gurniem, un tauki, kas pār aknām, tie jāatņem nost no nierēm.
5. Un priesterim tie ir jāsadedzina uz altāra kā uguns upuris; tas ir vainas izpirkšanas upuris Tam Kungam.
6. Ikviens vīriešu kārtas priesteris to var ēst svētā vietā - tas ir augsti svēts.
7. Kā grēku, tā arī vainas izpirkšanas upurim ir vienāds likums - tas pienākas priesterim, kas ar to salīdzina.
8. Un vienīgi priesterim, kas nes dedzināmo upuri, pienākas āda no dedzināmā upura, kuru viņš ir nesis.
9. Bet ikviens ēdamais upuris, kas ir cepts krāsnī vai vārīts katlā, vai uz pannas sataisīts, pienākas tam priesterim, kurš to ir pienesis.
10. Un ikviens ēdamais upuris, vai sajaukts ar eļļu, vai sauss, pienākas Ārona dēliem, kā vienam, tā otram.
11. Un šī ir kaujamā pateicības upura kārtība, ko Tam Kungam pienes.
12. Ja to nes kā pateicību, tad pie kaujamā pateicības upura klāt jāupurē neraudzētas mīklas plāceņi, kas iejaukti eļļā, un arī plāni rauši no neraudzētas mīklas, kas apziesti ar eļļu, un plāceņi no iejautiem smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu.
13. Kopā ar plāceņiem jānes arī maize no raudzētas mīklas, tā jāpienes kā pateicības upuris par mieru.
14. Un no tiem visiem viens plācenis jānes Tam Kungam par cilājamo upuri; tas pienākas priesterim, kas no kaujamā pateicības upura slaka asinis.
15. Kaujamā pateicības upura gaļa jāēd upura nešanas dienā, nekā no tās nevar atstāt nākamai dienai.
16. Bet, ja upurē kāda solījuma dēļ vai labprātīgi, tad kaujamais upuris jāēd upurēšanas dienā, bet atlikumu var ēst nākamajā dienā.
17. Bet upura gaļas atlikums trešajā dienā ir ugunī jāsadedzina.
18. Bet, ja tomēr kāds ēstu no kaujamā pateicības upura gaļas trešajā dienā, tad tas nebūs patīkams upuris, un šo upuri viņam neieskaitīs; tā būs nešķīsta upura gaļa, un tas, kas to ēdis, būs vainu uz sevi uzkrāvis.
19. Arī gaļu, kas nākusi saskarē ar kaut ko nešķīstu, nevar ēst, bet tā ir ugunī sadedzināma; ikkuru tīru gaļu var ēst.
20. Cilvēks, kurš ēd no kaujamā pateicības upura gaļas, kas novēlēta Tam Kungam, kamēr viņš pats ir vēl nešķīsts, - tāds cilvēks lai tiek izdeldēts no savas tautas.
21. Un cilvēks, kas pieskāries kaut kam nešķīstam, vai cilvēka nešķīstumam, vai nešķīstam lopam, vai kādai citai nešķīstai negantībai, un pēc tam ēd no kaujamā pateicības upura gaļas, kas novēlēta Tam Kungam, - tāds cilvēks lai tiek izdeldēts no savas tautas.
22. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
23. Runā uz Israēla bērniem un saki: neēdiet nedz vēršu, nedz kazu, nedz jēru taukus,
24. nedz arī taukus no kādas maitas un saplosītiem dzīvniekiem; dariet ko gribēdami ar tiem, bet ēst jums tos nebūs,
25. jo ikviens, kas ēdis no lopu taukiem, kuri tiek nesti Tam Kungam kā uguns upuris, tas pats sevi izslēdz no savas tautas.
26. Jūs nekādā ziņā nedrīkstat ēst savās mājās asinis - nedz putnu, nedz lopu.
27. Ikviens cilvēks, kas bauda asinis, tiek no savas tautas izdeldēts.
28. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

29. Runā uz Israēla bērniem un saki: kurš savu kaujamo pateicības upuri atved Tam Kungam, tas lai atnes Tam Kungam dāvanu no sava kaujamā pateicības upura.
30. Viņa rokas lai atnes Tam Kungam uguns upuri: taukus no krūtīm līdz ar krūtīm - tos lai viņš ligodams ligo Tā Kunga priekšā.
31. Un priesteris lai aizdedzina taukus uz altāra, bet pats krūšu gabals pienākas Āronam un viņa dēliem.
32. Bet labais plecis jums jādod no jūsu kaujamā pateicības upura priesterim par cilājamo upuri.
33. Kurš no Ārona dēliem upurē kaujamā pateicības upura asinis un taukus, tam pienākas labais plecis kā viņa tiesa,
34. jo ligojamā upura krūts gabals un cilājamā upura plecis - tie tev ir ņemami no Israēla bērnu kaujamiem pateicības upuriem un dodami Āronam un viņa dēliem, priesteriem; tas lai ir mūžīgs likums Israēla bērniem.
35. Tā ir Ārona un viņa dēlu svaidīšanas upuru noteiktā daļa no Tā Kunga uguns upuriem tanī dienā, kad tie tuvojas, lai kļūtu Tā Kunga priesteri.
36. To Tas Kungs pats ir pavēlējis tiem dot viņu svaidīšanas dienā no Israēla bērnu puses; tas ir mūžīgs likums uz viņu cilšu ciltīm.
37. Un šī ir likumīgā kārtība dedzināmam upurim, ēdamam upurim, grēku upurim, vainas izpiršanas upurim, priesteru iesvētīšanas upurim un kaujamam pateicības upurim,
38. ko Tas Kungs Mozum pavēlējis Sinaja kalnā, kad Viņš pavēlēja Israēla bērniem pienest savus upurus Tam Kungam Sinaja tuksnešī.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Paņem sev līdzī Āronu un viņa dēlus, drēbes un eļļu svaidišanai, vērsi grēku upurim un divus aunus, un grozu ar neraudzētām maizēm,
3. un sapulcini visu draudzi, to sasaucot, pie Saiešanas telts durvīm.
4. Un Mozus darīja, kā Tas Kungs to viņam bija pavēlējis; un viņš ar sasaukšanu sapulcināja visu Israēla draudzi pie Saiešanas telts durvīm.
5. Un Mozus sacīja draudzei: Šī ir pavēle, ko Tas Kungs ir devis, lai to izpildītu.
6. Un Mozus pieveda Āronu un viņa dēlus un mazgāja viņus ar ūdeni.
7. Un viņš uzvilka tam svārkus un apjoza to ar jostu, un aplika tam apmetni, un deva tam efodu, un apjoza viņu ar efoda jostu, ka efods tam nekustējās.
8. Un viņam aplika krūšu zīmi un ielika šinī krūšu zīmē urīmu un tumīmu.
9. Un lika tam galvā turbānu un pielika pie šī turbāna priekšējā pusē zelta plāksnīti, svētu diadēmu, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
10. Un Mozus paņēma svaidāmo eļļu un ar to svaidīja mājokli un visu, kas tanī bija, un šādi darīja to svētu.
11. Un viņš slacīja septiņas reizes ar eļļu altāri, un viņš svaidīja altāri un visus tā piederumus, un mazgājamo trauku, un tā kāju, lai tos iesvētītu.
12. Un viņš lēja svaidāmo eļļu Āronam uz galvas un svaidīja to, viņu iesvētīdams.
13. Un Mozus pieveda Ārona dēlus un tiem uzvilka svārkus, un apjoza tos ar jostām, uzsēja tiem paaugstas cepures, gluži kā Tas Kungs to bija Mozum pavēlējis.
14. Un viņš lika pievest grēku upura vērsi, un Ārons un viņa dēli uzlika savas rokas uz grēku upura vērsa galvas.
15. Tad to nokāva, un Mozus ņēma ar savu pirkstu tā asinis un lika tās visapkārt uz altāra ragiem, un tā viņš šķīstīja altāri; bet pārējās asinis viņš izlēja uz altāra grīdas un tā darīja to svētu, lai pie tā varētu izdarīt salīdzināšanu.
16. Un viņš paņēma visus taukus, kas pie iekšām, un tos, kas pār aknām, un abas nieres un to taukus un sadedzināja uz altāra.
17. Bet vērsi līdz ar viņa ādu un gaļu un tā zarnu saturu viņš sadedzināja ugunī ārpus nometnes, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
18. Un tad viņš lika atvest dedzināmam upurim aunu, un Ārons un viņa dēli uzlika savas rokas uz auna galvas
19. un to nokāva, un Mozus tā asinis slacīja no visām pusēm pār altāri.
20. Un aunu viņš sadalīja gabalos; un Mozus sadedzināja tā galvu un gabalus un taukus.
21. Bet tā iekšas un kājas viņš mazgāja ūdenī; tad Mozus aizdedzināja visu aunu uz altāra, tas bija dedzināmais upuris par patīkamu smaržu, uguns upuris Tam Kungam, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
22. Pēc tam viņš lika atvest otru aunu, kas novēlēts iesvētīšanas upurim; un Ārons ar saviem dēliem lika savas rokas uz auna galvas
23. un to nokāva, un Mozus, paņēmis tā asinis, lika uz Ārona labās auss skriptiņas gala un uz viņa labās rokas iekšā, un uz viņa labās kājas lielā pirksta.
24. Un tad viņš lika tuvoties Ārona dēliem, un Mozus ņēma no asinīm un tās lika uz viņu labās auss skriptiņas, uz labās rokas iekšā un uz labās kājas lielā pirksta; tad Mozus izlēja asinis no visām pusēm pār altāri.
25. Un viņš ņēma taukus un asti un visus taukus, kas pie iekšām, un tos, kas pār aknām, un abas nieres un to taukus, un labo pleci,
26. bet no neraudzētās maizes groza, kas bija nolikts Tā Kunga priekšā, viņš ņēma vienu neraudzētās mīklas plāceni un vienu no eļļas maizes mīklas ceptu plāceni, un vienu plāno rausi, un viņš tos visus lika uz taukiem un uz labā pleča,
27. un viņš to visu deva Ārona rokās un viņa dēlu rokās, un tie to ligoja, šūpojot šurpu turpu kā

līgojamo upuri Tam Kungam.

28. Pēc tam atkal Mozus tos paņēma no viņu rokām, un viņš tos gabalus aizdedzināja uz altāra par dedzināmo upuri iesvētīšanai un par patīkamu smaržu - tas ir uguns upuris Tam Kungam.

29. Un Mozus ņēma krūšu gabalu, un viņš to šūpoja šurpu turpu par līgojamo upuri Tā Kunga priekšā, kas ņemts no iesvētīšanas upura auna, tā bija upura dāvana Mozum, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

30. Un Mozus ņēma mazliet svaidāmās eļļas un asiņu, kas uz altāra, un viņš tās slacīja uz Āronu un viņa drēbēm, tāpat uz viņa dēliem un uz viņa dēlu drēbēm, un tā viņš iesvētīja Āronu un viņa drēbes, kā arī viņa dēlus un to drēbes līdz ar viņu.

31. Un Mozus sacīja Āronam un viņa dēliem: Vāriet gaļu Saiešanas telts vārtos un ēdiet to turpat līdz ar maizi, kas ir iesvētīšanas upura grozā, kā tas man ir pavēlēts ar vārdiem: Āronam un viņa dēliem būs to ēst!

32. Bet gaļas un maizes pārpalikums ir sadedzināms ugunī.

33. Jūs nedrīkstat arī aiziet no Saiešanas telts durvīm septiņas dienas līdz tai dienai, kad piepildīsies jūsu iesvētīšanas upura dienas, jo septiņas dienas ilgs jūsu iecelšana amatā.

34. Tā, kā tas tika izdarīts šodien, tā to darīt ir pavēlējis Tas Kungs, lai jūs topat salīdzināti.

35. Jums jāpaliek Saiešanas telts durvju priekšā dienu un nakti, septiņas dienas; un jums jāsargā Tā Kunga pavēles, lai jūs nemirtu, jo tā tas man ir pavēlēts.

36. Un Ārons un viņa dēli darīja visas lietas tā, kā Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis.

1. Un notika, astotajā dienā Mozus aicināja Āronu un viņa dēlus un Israēla vecajus.
2. Un viņš sacīja Āronam: Nem jaunu vērši par grēku upuri un aunu par dedzināmo upuri, kas abi ir bez vainas, un atved tos Tam Kungam.
3. Un Israēla bērniem saki: ņemiet āzi par grēku upuri un gadu vecu telēnu un avi, kuri bez vainas, par dedzināmo upuri,
4. un vērši un aunu par kaujamo pateicības upuri Tā Kunga priekšā, un ēdamo upuri, iejautu eļļā, jo Tas Kungs jums šodien parādīsies.
5. Un viņi paņēma, ko Mozus bija pavēlējis pie Saiešanas telts durvīm, un visa draudze tuvojās un nostājās Tā Kunga priekšā.
6. Un Mozus sacīja: Šī ir Tā Kunga dotā pavēle, ko jums būs darīt, lai Tā Kunga godība jums parādītos.
7. Un Mozus sacīja Āronam: Tuvojies altārim un izpildi tu savu grēku upura un dedzināmā upura kārtību, un izdari salīdzināšanu sevis un tautas labad, tad upurē upuri par tautu un izdari salīdzināšanu viņu labad, kā Tas Kungs to ir pavēlējis.
8. Un Ārons tuvojās altārim un nokāva grēka upura teļu, kas tam bija.
9. Un Ārona dēli pienesa viņam asinis, un viņš iemērcā savu pirkstu asinīs un lika tās uz altāra ragiem, un pēc tam viņš izlēja asinis uz altāra grīdas.
10. Bet grēku upura taukus un nieres, un taukus, kas pār aknām, viņš lika sadedzināt uz altāra, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
11. Bet galvu un ādu viņš sadedzināja ugunī ārpus nometnes.
12. Pēc tam viņš nokāva dedzināmo upuri, un Ārona dēli nesa viņam klāt asinis, un viņš tās slacīja pār altāri no visām pusēm.
13. Un tie pienesa viņam gabalos sadalītu dedzināmo upuri ar tā galvu, un šie gabali tika sadedzināti uz altāra kā dedzināmais upuris.
14. Un viņš mazgāja tā iekšas un kājas un sadedzināja tās uz altāra virs dedzināmā upura.
15. Pēc tam viņš ņēma upuri priekš ļaudīm, grēku upura āzi, kas bija nesams ļaužu dēļ, viņš to nokāva un pienesa kā grēku upuri tāpat kā to pirmo.
16. Un viņš pienesa dedzināmo upuri un to sataisīja pēc likumīgās kārtības.
17. Un viņš pienesa ēdamo upuri un pildīja savas rokas, un viņš upurēja to uz altāra kā dedzināmo upuri, gluži kā no rīta.
18. Pēc tam viņš nokāva vērši un aunu, kas bija tautas kaujamais pateicības upuris, un Ārona dēli pienesa viņam asinis, tās viņš slacīja no visām pusēm pār altāri,
19. un vērša taukus un auna tauko asti, un tos taukus, kuri apklāj iekšas un nieres, un taukus, kas pār aknām,
20. un viņi lika šos taukus uz krūts gabaliem un aizdedzināja taukus uz altāra.
21. Bet krūts gabalus un labo pleci Ārons šūpoja šurpu turpu kā ligojamo upuri Tā Kunga priekšā, kā Mozus bija to pavēlējis.
22. Pēc tam Ārons pacēla savu roku pār tautu, un viņš to svētīja; pēc tam viņš devās lejup, kad grēku upuris, dedzināmais upuris un kaujamais pateicības upuris bija upurēti.
23. Un Mozus un Ārons iegāja Saiešanas teltī; tad tie atkal iznāca ārā un svētīja tautu. Un Tā Kunga godība kļuva redzama visai tautai.
24. Uguns izgāja no Tā Kunga un aprija uz altāra gan dedzināmo upuri, gan taukus. Un visa tauta to redzēja, tie iekliedzās gaviļēs un krita uz sava vaiga.

1. Un Ārona dēli, Nadabs un Abijs, ņēma katrs savu kvēpināmo upuru trauku un ielika tur uguni, un uzlika virsū kvēpināmās zāles, un tie nesa svešu uguni Tā Kunga priekšā, ko tiem nebija pavēlēts ņemt.
2. Tad uguns izgāja no Tā Kunga un tā aprija viņus, un tie nomira Tā Kunga priekšā.
3. Un Mozus sacīja Āronam: Tas ir tā, kā to Tas Kungs bija runājis, sacīdams: Es parādīšos svēts tavā vidū, un, visai tautai to redzot, Es parādīšu Savu godu. Bet Ārons cieta klusu.
4. Un Mozus aicināja Mišaēlu un Ēlcafanu, Usiēla dēlus no Ārona cilts, un viņš tiem sacīja: Pienāciet un nesiet projām savus brālēnus no svētās vietas, ārpus nometnes!
5. Un viņi pienāca un aiznesa tos savās drēbēs ietītus ārpus nometnes, kā Mozus bija noteicis.
6. Un Mozus sacīja Āronam un Ēleāzaram un Itamāram, viņa dēliem: Savas galvas jums nav jāatstāj nekoptas un jums savs apģērbs nav jāsaplēš, lai jums nebūtu jāmirst un lai dusmas nenāk pār visu draudzi, bet jūsu brāļiem un visam Israēla namam ir jāapraud ugunī sadedzinātie, kurus Tas Kungs ir sadedzinājis.
7. Jums arī nebūs aiziet no Saiešanas telts vārtiem, lai jūs nemirtu, jo Tā Kunga svaidāmā eļļa ir uz jums. Un tie darīja, kā Mozus bija sacījis.
8. Un Tas Kungs runāja uz Āronu:
9. Vīnu un stipru dzērienu tu nedzer, nedz tu pats, nedz tavi dēli, kad ejat Saiešanas teltī, ka jūs nemirstat; tas ir mūžīgs likums jūsu cilšu ciltīm,
10. lai jūs varētu izšķirt starpību starp svētu un nesvētu, šķīstu un nešķīstu
11. un lai jūs varētu Israēlu pamācīt visos likumos, ko Tas Kungs caur Mozu jums pavēlējis.
12. Un Mozus sacīja Āronam un Ēleāzaram un Itamāram, viņa dēliem, kuri bija vēl atlikušies: Nemiet ēdamo upuri, kas ir atlicies no uguns upura Tam Kungam, un ēdiet to blakus altārim neraudzētu, jo tas ir augsti svēts.
13. Tāpēc jums būs to ēst svētā vietā, tas ir likums tev un arī likums taviem bērniem, ņemt un ēst no Tā Kunga uguns upuriem, jo tā man ir pavēlēta.
14. Un līgojamā upura krūts gabalu un cilājamā upura pleci ēdiet - gan tu, gan tavi dēli un tavas meitas līdz ar tevi - tīrā vietā; jo tā ir tava daļa un tavu dēlu daļa, kas dota no Israēla bērnu kaujamiem pateicības upuriem.
15. Bet cilājamā upura pleci un līgojamā upura krūts gabalu lai viņi atnes un pievieno tauku uguns upurim, lai jūs to varat šurpu turpu šūpot kā līgojamo upuri Tā Kunga priekšā; tas lai ir mūžīgs likums tev un taviem bērniem, kas pie tevis, kā Tas Kungs to ir pavēlējis.
16. Un tad Mozus meklēt meklēja grēka upura āzi, un redzi, tas bija sadedzināts; un viņš apskaitās par Ēleāzaru un Itamāru, atlikušajiem Ārona dēliem, un teica:
17. Kāpēc jūs neesat ēduši grēka upura gaļu svētā vietā? Jo tas ir augsti svēts, un jums tas bija iedots, lai nestu draudzes grēkus un lai izdarītu salīdzināšanu viņu labad Tā Kunga priekšā.
18. Redzi, viņa asinis nav ienestas svētā vietā; jums tas bija jāēd svētā vietā, kā es jums esmu pavēlējis!
19. Tad Ārons teica Mozum: Redzi, šodien viņi likuši atvest savus grēku upurus un savus dedzināmos upurus Tā Kunga priekšā, un tomēr man ir tā gadījies; ja nu es būtu ēdis šodien grēku upura gaļu, vai tas Tam Kungam būtu patīcis?
20. Kad Mozus to dzirdēja, tad viņš samierinājās.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu, viņiem sacīdams:
2. Runājiet uz Israēla bērniem un sakait: no visiem dzīvniekiem, kas ir virs zemes, šie ir tie dzīvnieki, ko jūs varat ēst:
3. ikvienu dzīvnieku ar šķeltiem nagiem, kam nagi ir šķelti divos gabalos un kuri atgrems - tos dzīvniekus jūs ēdiet.
4. Bet no tiem, kas atgrems vai kam šķelti nagi, neēdiet šos: kamieli, jo tas gan barību atgrems, bet tam nav šķeltu nagu; tas lai ir jums nešķīsts;
5. un klinšu āpsi, tas gan barību atgrems, bet arī tam nav šķeltu nagu; tas lai ir jums nešķīsts;
6. un zaķi, tas gan barību atgrems, bet tam nav šķeltu nagu; tas lai ir jums nešķīsts;
7. un cūku, jo tai gan ir šķelti nagi, un tie ir pat ar plaisu, kas ieplēsta nagos, bet tā barību neatgrems; tā lai ir jums nešķīsta.
8. Viņu gaļu neēdiet un pie beigta dzīvnieka nepieskarieties; tie lai ir jums nešķīsti.
9. Bet no dzīvniekiem radījumiem, kādi ir ūdeņos, jūs varat ēst šos: visus, kam ir spuras un zvīņas ūdeņos, jūrās un upēs, tos jūs varat ēst.
10. Bet ikvienu, kas bez spurām un zvīnām jūrās un upēs, no visiem tiem, kas mudž ūdeņos, un no dzīvniekiem radījumiem ūdeņos - tādu turiet par negantu.
11. Tos turiet par negantību, to gaļu neēdiet un to maitu turiet par negantu.
12. Ikvienu, kuram nav spuru un zvīņu ūdenī - to turiet par negantu.
13. Bet no putniem turiet par negantu un neēdiet: ērgli un jūras ērgli, un melno ērgli,
14. un maitu ērgli, vanagu un kliju pēc to kārtām,
15. un ikvienu kraukli pēc savas kārtas,
16. un tuksneša iemītnieku strausu, un bezdelīgu, kaiju un vēja vanagu pēc to kārtām,
17. un apogu, pūci un ūpi,
18. un jūras kraukli un dumpi, un maitu vanagu,
19. un stārķi, zivju gārni pēc to kārtām,
20. un badadzeguzi, un sikspārni. Visi spārnainie līdēji, kas iet uz četrām kājām, lai ir jums negantība.
21. Bet no tādiem, kas klīst pulkos, kas uz četrām kājām staigā, ēdiet tos, kam virs kāju pēdām ir lieli, ar kuriem tie lēkā pa zemi.
22. Šos no to vidus jūs varat ēst: visādus siseņus un vaboles pēc to kārtām.
23. Bet visi citi spārnainie līdēji, kuriem ir četras kājas, lai jums ir negantība.
24. Un jūs kļūsit nešķīsti gar tiem; ikviens, kas pieduras to maitai, - tas ir kļuvis nešķīsts līdz vakaram.
25. Un ikvienam, kas ir ko nesis no to maitām, - tam ir jāmazgā savas drēbes, un tas ir nešķīsts līdz vakaram.
26. Visus lopus, kam šķelti nagi, bet nav šķelti divos gabalos un kas neatgrems savu barību, turiet par nešķīstiem, un ikviens, kas tādām pieskaras, ir nešķīsts.
27. Un no četrkājainiem dzīvniekiem tāds turiet par nešķīstiem, kam kājas ar asiem nagiem; ikviens, kas pieskaras to maitai, ir nešķīsts līdz vakaram.
28. Un kurš nes to maitas, tam jāmazgā savas drēbes, un viņš ir nešķīsts līdz vakaram, tāpēc ka jums šie dzīvnieki ir nešķīsti.
29. Un no rūpuļiem šie, kas rāpo virs zemes, lai ir jums nešķīsti: sermulis, pele un bruņurupucis pēc to kārtām,
30. un sesks, hameleons, ķirzaka, gliemezis un kurmis.
31. Šos rūpuļus turiet par nešķīstiem; ikviens, kas tos aizskar, kad tie ir nobeigušies, kļūst nešķīsts līdz vakaram.
32. Un katrs priekšmets, uz kura tie nokrīt, kad tie ir nobeigušies, kļūst nešķīsts, vai tie ir koka trauki, vai drēbes, vai āda, vai maiss, vai kāds darbarīks, ar ko darbs tiek veikts, - tas jāliek ūdenī, un tas būs nešķīsts līdz vakaram, bet pēc tam tas ir atkal šķīsts.

33. Un, ja kāds no tiem ir iekritis māla traukā, tad saturs, kas tanī traukā, kur tas ir iekritis, ir nešķīsts, un jums tas trauks ir jāsadauza.
34. Un ikviens ēdiens, kas vien būtu ēdams, ja pār to pārlīst nešķīsts ūdens, kļūst nešķīsts; arī ikviens dzēriens, kas dzerams no visiem tādiem traukiem, kļūst nešķīsts.
35. Un ikviens priekšmets, kam uzkrīt to maitas, kļūst nešķīsts, vai tā būtu krāsns, vai tas būtu katls, tie jāsasit gabalos, jo tie ir kļuvuši nešķīsti, un jums tos būs turēt par nešķīstiem.
36. Tikai avoti un akas, un ūdens tvertnes paliek šķīsti; bet, kas aizskar to maitas, tas ir nešķīsts.
37. Bet, ja kāda to maita nokrīt uz sēklas, kas ir izsējama, tad tā ir šķīsta.
38. Bet, ja ūdens tiek liets uz sēklu un tad kāda no tādām maitām uzkrīt virsū, tad gan lai jums tā ir nešķīsta.
39. Bet, ja kāds liellops, ko jūs sev turat par gaļas lopu, nobeidzas, tad tas, kas pieskaras tāda liellopa gaļai, ir nešķīsts līdz vakaram.
40. Bet, ja kāds būtu ēdis no tā maitas, tad lai tas mazgā savas drēbes, un viņš ir nešķīsts līdz vakaram; un, kas tādu maitu nes, tas arī lai mazgā savas drēbes, tas ir nešķīsts līdz vakaram.
41. Un visus pārējos rāpuļus, kas lien pa zemes virsu, turiet par negantiem un tos neēdiet.
42. Ikvienu, kas lien uz sava vēdera un kas lien uz savām četrām kājām, līdz ar visu, kam vairāk kājas, kas lien kā rāpulis virs zemes, to neēdiet, jo tas ir negants.
43. Nepadariet sevi nicināmus visādu līdēju dēļ, kas lien, un neklūstiet, viņus aizskarot, nešķīsti, ka jūs viņu dēļ netaptu apgānīti.
44. Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, tāpēc jums būs svētīties un būt svētiem, jo Es esmu svēts; nepadariet sevi nicināmus ar visādiem līdējiem, kādi lien virs zemes,
45. jo Es esmu Tas Kungs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai jūs piederētu Dievam un lai jūs būtu svēti, jo Es esmu svēts.
46. Šis ir bauslības noteikums par liellopiem, putniem un visādām dzīvām būtnēm, kas kust ūdenī, un visādiem dzīvniekiem, kas lien virs zemes,
47. lai jūs zinātu atšķirt nešķīstu no šķīsta, un arī starp dzīvniekiem, kas ēdami, un tādiem, kuri nav ēdami.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
2. Runā uz Israēla bērniem un saki: ja sieva kļūst grūta un ir dzemdējusi dēlu, tad viņa ir nešķīsta septiņas dienas; tāpat kā viņas mēnešreižu laikā viņa lai ir nešķīsta.
3. Un lai astotajā dienā dēla priekšāda tiek apgraizīta.
4. Trīsdesmit trīs dienas lai viņa paliek asins tīrīšanās stāvoklī; pie svētuma, lai tas būtu kāds būdams, nav viņai atļauts pieskarties; lai viņa nenāk svētnīcā, kamēr piepildās viņas tīrīšanās laiks.
5. Bet, ja viņa dzemdējusi meiteni, tad viņa ir nešķīsta divas nedēļas, tāpat kā viņas mēnešreižu laikā, un sešdesmit sešas dienas viņa lai paliek mājās savas asins tīrīšanai.
6. Bet, kad izbeidzas viņas šķīstīšanās laiks vai par dēlu, vai par meitu, tad lai viņa atved priesterim gadu vecu jēru par dedzināmo upuri un jaunu balodi jeb ūbeli par grēku upuri pie Saiešanas telts durvīm.
7. Un lai tie tiek nesti Tā Kunga priekšā, un priesteris lai izdara salīdzināšanu viņas labad; un viņa taps šķīsta no savas asins noplūšanas. Tā ir vīriešu vai sieviešu kārtas bērna dzemdēšanas bauslības kārtība.
8. Bet, ja viņai nav pie rokas tik daudz, cik par jēru nākas, tad lai viņa paņem divas ūbeles jeb divus jaunus baložus, vienu dedzināmam upurim, bet otru - grēku upurim, un priesteris lai izdara salīdzināšanu viņas labad, tad viņa taps šķīsta.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:
2. Ja kāda cilvēka miesas ādā metas tūkums vai augonis, vai balti ādas plankumi, kas norāda uz spitālību, un viņa miesas āda liktos slima, tad lai tādu ved pie priestera Ārona vai viņa dēliem priesteriem.
3. Un priesteris lai apskata miesas ādas vainu: ja mati virs slimās vietas ir kļuvuši balti un slimā vieta izskatās dziļāka, salīdzinot ar pārējo ādu, tad tā ir spitālības pazīme; priesteris lai to apskata un atzīst tādu par nešķīstu.
4. Bet, ja viņa ādā ir balti plankumi un ādā iedobumi nav saskatāmi, un arī mati vainā nav kļuvuši balti, tad priesteris lai to iesloga uz septiņām dienām.
5. Un septītajā dienā lai priesteris viņu apskata, un redzi, ja vaina ādā palikusi tāda pati un nav izpletusies, tad lai priesteris viņu iesloga vēl uz nākamām septiņām dienām.
6. Un pēc šīm septiņām dienām lai priesteris to apskata otru reizi, un redzi, ja vaina ir sadzījusī un slimība ādā nav izpletusies, tad lai priesteris viņu atzīst par šķīstu; tas ir bijis kāds parasts izsitums, bet viņš pats lai mazgā savas drēbes, un tad viņš ir šķīsts.
7. Bet, ja balto plankumu vieta ādā ir izpletusies pēc tam, kad tas ir ticis priesterā apraudzīts, lai viņu šķīstītu, tad lai to parāda priesterim otru reizi.
8. Un, ja nu priesteris redz, lūk, tā vieta ādā ar baltiem plankumiem ir izpletusies, tad lai priesteris viņu atzīst par nešķīstu: tā patiesi ir spitālība.
9. Ja kāds cilvēks saslimst ar spitālību, tad tas ir jāved rādīt priesterim.
10. Un priesteris to apraudzīs, un redzi, ja ādā iemeties balts tūkums, kas matus virs tā pārvērtis baltus, un tukumā ir ieaugusi lieka gaļa,
11. tad tā ir nelaimes nesēja spitālība, kas iemetusies viņa miesas ādā, un priesteris lai viņu atzīst par nešķīstu; taču tas lai viņu neiesloga, jo tas ir nešķīsts.
12. Un, ja spitālība caur ādu laužamās laužas uz āru, tā ka spitālība sāk pārņemt visu ādu, sākot ar galvu līdz tā kājām, visu ķermeni, cik tālu to priesteris redz,
13. un priesteris redz, ka, lūk, spitālība ir pārklājusi it visu viņa miesu, tad tas, kam tā vaina, ir jāatzīst par šķīstu; viņš viss ir kļuvis balts, viņš ir šķīsts.
14. Bet, tiklīdz kādā dienā viņam uzmetas lieka gaļa, tad tas tūdaļ ir pasludināms par nešķīstu.
15. Un, kad priesteris ierauga lieko gaļu, tad tas tūdaļ atzīst slimnieku par nešķīstu, jo liekā gaļa pati par sevi ir nešķīsta, tā ir spitālības pazīme.
16. Bet, ja liekā gaļa izzūd un pārvēršas baltā miesā, tad lai viņš nāk pie priesterā.
17. Un priesteris viņu aplūkos un redzēs - lūk, slimā vieta atkal ir kļuvusi balta, tad priesterim tas, kam šī vaina ir bijusi, ir jāatzīst par šķīstu; un viņš patiesi ir šķīsts.
18. Bet, ja miesas ādā ir bijis kāds augonis, kas ir sadzījis,
19. un ja parādās augoņa vietā vai nu balts uztūkums, vai baltas pūtes, kuras krāsojas iesarkanas, tad lai viņu parāda priesterim.
20. Un priesteris viņu apskatīs, un redzi, ja tā vieta izskatās dziļāka, salīdzinot ar pārējo ādu, un mati virs tās kļuvuši balti, tad lai priesteris viņu atzīst par nešķīstu, jo tad tā ir spitālības vaina, kas sitas ārā caur augoni.
21. Bet, ja priesteris, to apskatīdams, tanī neierauga baltus matus, nedz arī kādi iedobumi ādā ir saskatāmi, un augoņa vieta sadzīst, tad priesteris lai viņu iesloga uz septiņām dienām.
22. Bet, ja tā ādā laužamās laužas uz āru, tad priesterim viņš ir jāatzīst par nešķīstu, jo tā ir spitālības pazīme.
23. Bet, ja zem ādas paliek pūtītes un tās neizlaužas ādai cauri, tad, ja tā dzīst, tad tā ir tūkuma iezīme, un priesterim būs viņu atzīt par šķīstu.
24. Vai arī ja miesas āda pēc uguns apdeguma ir sadzījusī un apdeguma vietā ir baltas pūtes, kas krāsojas iesarkanas vai arī paliek baltas,
25. tad tādu lai priesteris apskata, un redzi, ja mati tanī pūtītēm apklātā vietā ir kļuvuši balti un šī vieta izskatās dziļāka, salīdzinot ar pārējo ādu, tad tā ir spitālība, kas, laužamās uz āru, parādās

apdeguma vietā; tādu lai priesteris atzīst par nešķīstu, jo tā ir spitālības vaina.

26. Bet, ja priesteris viņu apskata un tur virs pūtītēm nav baltu matu, un arī iedobumu nav ādā, un tā sadzīst, tad lai tādu priesteris iesloga uz septiņām dienām.

27. Un septītajā dienā lai priesteris viņu apskata; ja tā lauždamās laužas ādai cauri, tad lai tādu priesteris atzīst par nešķīstu, jo tā ir spitālības vaina.

28. Bet, ja zem ādas paliek pūtītes, kas nesitas ādai cauri uz āru, bet sadzīst, tad tas ir apdeguma tūkums; tāpēc priesterim viņu būs atzīt par šķīstu, jo tā ir apdeguma sadzišanas plēve.

29. Bet, ja kādam vīram vai sievai vaina ir metusies galvā vai bārdā,

30. tad lai priesteris šo vainu apskata, un redzi, ja tā vieta izskatās dziļāka, salīdzinot ar pārējo ādu, un mati ir plāni un iedzelteni, tad tādu lai priesteris atzīst par nešķīstu; tā ir spitālība galvā vai bārdā.

31. Bet, ja priesteris apskata ar izsitumiem saslimušo vietu un tur nekāda iedobuma ādā nav un tanī nav arī melnu matu, tad tādu lai priesteris iesloga uz septiņām dienām.

32. Un lai priesteris aplūko vainu septītajā dienā, un redzi, ja izsitums nav izplatījies tālāk un tanī vietā nav arī iedzeltenu matu, un tā neizskatās dziļāka, salīdzinot ar pārējo ādu,

33. tad lai viņam nodzen matus, bet izsituma vietu lai neaizskar, un tādu lai priesteris iesloga otru reizi uz septiņām dienām.

34. Un septītajā dienā lai priesteris apskata izsitumu, un redzi, ja izsitums ādā nav tālāk izplatījies un ādā nav nekādu iedobumu, tad priesterim viņu būs pasludināt par šķīstu, bet tam pašam ir jāmazgā savas drēbes, un lai viņš ir šķīsts.

35. Bet, ja izsitums lauždamies laužas tālāk cauri ādai pēc viņa pasludināšanas par šķīstu

36. un viņu aprauga priesteris, un redzi, izsitums ādā ir izpleties tālāk, tad lai priesteris sīkāk nepētī, vai mati ir kļuvuši iedzelteni, - viņš ir nešķīsts.

37. Bet, ja tas izsitums, viņam to aplūkojot, ir tādā pat stāvoklī un tanī vietā aug melni mati, tad viņa izsitums ir izārstēts un viņš ir šķīsts, un arī priesterim viņš ir jāatzīst par šķīstu.

38. Bet, ja kādam vīram vai kādai sievai uz viņu miesas ādas mestos gaiši plankumi, plankumi ar baltām pūtēm,

39. un priesteris viņus apskatītu, un redzi, viņu miesas ādā ir bālas baltas pūtes, tad tas ir nevainīgs izsitums, kas aug viņa ādā, un viņš ir šķīsts.

40. Un, ja kādam vīram izkrīt galvas mati un tas kļūst plikpauris, viņš ir šķīsts;

41. un, ja no viņa galvas deniņiem un virs pieres izzūd mati un viņš kļūst plikpauris, arī tad viņš ir šķīsts.

42. Bet, ja viņa plikā paurī vai pie deniņiem iemetas balts izsitums, kas kļūst iesarkans, tad tā ir spitālība, kas attīstās viņa plikā paurī vai pie deniņiem.

43. Lai tādu apskata priesteris, un redzi, ja izsituma pacēlumi ir balti un krāsojas iesarkani vai nu viņa plikā paurī, vai pie deniņiem un tie izskatās kā miesas ādas spitālīgie izsitumi,

44. tad tāds vīrs ir spitālīgs; viņš ir nešķīsts, un arī priesterim būs viņu atzīt par nešķīstu, jo tam galvā ir spitālības vaina.

45. Un, kas ir spitālīgs, tam savas drēbes ir jāsaplēš, un viņa galva lai ir neapsegta, ar nekoptiem matiem, un viņa lūpas lai ir apsegtas, un viņš lai sauc: nešķīsts! nešķīsts!

46. Un visu to laiku, kamēr šis izsitums ir uz viņa, tas ir nešķīsts; tam ir jādzīvo atsevišķi, un viņa mājas vietai jāatrodas ārpus nometnes.

47. Un, ja spitālības vaina būs pie drēbēm, vai nu pie vilnas, vai linu drēbēm,

48. vai tās būtu austas vai adītas, vai no līnēm, vai no vilnas, vai pie ādām un pie ādas izstrādājumiem, vienalga,

49. ja tikai parādās slimības dzeltenī iesarkanā iedīgļa krāsa vai pie drēbēm, vai pie ādas, vai nu pie austām, vai pie adītām drēbēm, vai pie kāda ādas priekšmeta, tad tā ir spitālība un tai ir jātiek rādītai priesterim.

50. Un priesteris lai šādu vainu aplūko, un to, kam tāda vaina ir, lai iesloga uz septiņām dienām.

51. Bet septītajā dienā lai viņš to apskata, un, ja slimība ir tālāk izplatījusies vai nu uz drēbēm, vai uz austām vai adītām, vai uz ādas, vai uz jebkādiem ādas izstrādājumiem, tad tā ir ļaundabīga spitālība,

tāds ir nešķīsts.

52. Un lai viņš sadedzina savas drēbes, vai austas, vai adītas, vai no vilnas, vai no līniem, kā arī visus ādas izstrādājumus, kādi vien tam būtu, jo tā slimība ir ļaundabīga spītālība, tāpēc tos būs sadedzināt ugunī.

53. Un, ja priesteris aplūko, un redzi, slimība nav izplatījusies nedz uz drēbēm, vai austām, vai adītām, nedz uz jebkādiem ādas izstrādājumiem,

54. tad priesterim būs pavēlēt, lai mazgā visu, kas tam slimības laikā bijis mugurā, un lai viņu iesloga otru reizi uz septiņām dienām.

55. Pēc tam kad viņš ir ticis mazgāts, lai priesteris vainu aplūko, un redzi, ja viņa acīs slimības pazīmes nav mainījušās, bet arī slimība nav tālāk izplatījusies, tad tomēr tas ir nešķīsts, un drēbes ir sadedzināmas ugunī, jo tā ir spītālības ieēdusies vaina, vai nu uz drēbes iekšpusēs, vai uz tās ārpusēs.

56. Un, ja priesteris to aplūko, un redzi, pēc mazgāšanas aizdomīgā vieta ir mainījusies, tad lai tas tādu vietu izplēš no drēbēm vai no ādas, vai no austām, vai no adītām drēbēm.

57. Bet, ja vēl aizvien redz pie drēbēm, vai nu pie austām, vai adītām, vai pie kādiem ādas izstrādājumiem kaut ko aizdomīgu, tad lai itin viss tiek sadedzināts ugunī, kas slimniekam ir bijis mugurā.

58. Un drēbes, vai nu austas, vai adītas, vai ādas dažādie izstrādājumi, kurus jūs esat mazgājuši, ja slimības pazīmes no tām atstājas, ir mazgājamas otru reizi, un tikai tad atzīstamas par šķīstām.

59. Šie ir bauslības noteikumi par spītālību un drēbēm, gan par vilnas drēbēm, gan par līnu, vai nu austām, vai adītām, un visādiem ādas izstrādājumiem, kā tos turēt: vai par šķīstiem vai par nešķīstiem.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Šie ir bauslības noteikumi tiem, kuri ir kļuvuši šķīsti no spitālības: sākot ar viņu šķīstīšanās dienu, lai ikviens no viņiem tiek novests pie priestera.
3. Un priesteris lai iziet ārā aiz nometnes, un, ja priesteris redz, lūk, spitālības vaina ir uz spitālīgā miesas sadzijusi,
4. tad lai priesteris dod pavēli, ka viņa šķīstīšanās vajadzībām tiek ņemti divi dzīvi par šķīstiem atzīti putni, ciedru koka gabals un karmezīna šķetināti diegi un īzaps.
5. Un priesterim jādod pavēle, lai viens putns tiek nokauts māla traukā virs tekoša ūdens.
6. Tad dzīvais putns ir jāņem un arī ciedru koka gabals, un šķetinātie karmezīna diegi, un īzaps, un viņam tie kopā ar dzīvo putnu ir jāiemērc virs tekošā ūdens nokautā putna asinīs.
7. Un tas, kas no spitālības grib atbrīvoties, ir septiņas reizes jāapslaka, tad viņš ir kļuvis šķīsts; bet dzīvais putns ir lauka malā jāpalaiž brīvībā.
8. Tad tam, kas no spitālības šķīstās, ir jāmazgā savas drēbes, un tas lai nodzen visus savus matus un mazgājas ūdenī, un tā lai viņš kļūst šķīsts; tad lai viņš iet uz nometni, bet lai viņš dzīvo ārpus savas telts vēl septiņas dienas.
9. Bet septītajā dienā lai viņš vēlreiz nodzen visus savus matus, galvas matus, arī bārdu un uzacis; un itin visus savus matus lai viņš nodzen, lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī un kļūst šķīsts.
10. Bet astotajā dienā lai tas ņem divus jērus, kas bez vainas, un gadu vecu avi, kas bez vainas, līdz ar trijām desmitdaļām ēfas smalku kviešu miltu par ēdamo upuri, sajauktiem ar eļļu, un vienu logu eļļas.
11. Tad priesteris, kas šķīsta, lai liek tam vīram, kas šķīstās, nostāties līdz ar visām upura lietām Tā Kunga priekšā pie Saiešanas telts durvīm.
12. Un priesteris lai ņem vienu jēru, un lai viņš to pieved par vainas izpirkšanas upuri līdz ar logu eļļas, un lai viņš tos šurpu turpu šūpo par ligojamo upuri Tā Kunga priekšā.
13. Un tad lai viņš nokauj šo jēru tanī vietā, kurā parasti nokauj grēku upurus un dedzināmos upurus, - svētā vietā, jo kā grēku upuris, tā vainas izpirkšanas upuris pieder priesterim; tas ir augsti svēts.
14. Tad lai priesteris ņem mazliet asiņu no vainas izpirkšanas upura, lai liek tās uz šķīstāmā labās auss skriptiņas un uz viņa labās rokas īkšķa un uz labās kājas lielā pirksta.
15. Un lai priesteris arī ņem nedaudz eļļas no loga un lej to savā kreisajā sauļā.
16. Un priesteris lai mērc savas labās rokas pirkstu kreisās sauļas eļļā un šo eļļu slaka septiņas reizes Tā Kunga priekšā.
17. Bet no atlikušās eļļas, kas viņa sauļā, lai priesteris ziež uz šķīstāmā labās auss skriptiņas un uz viņa labās rokas īkšķa un uz labās kājas lielā pirksta virs vainas izpirkšanas upura asinīm.
18. Bet pārpalikušo eļļu, kas ir priesteri sauļā, lai viņš izziež pār šķīstāmā galvu; tā lai priesteris izdara salīdzināšanu viņa labad Tā Kunga priekšā.
19. Un priesteris lai arī sagatavo grēku upuri, viņš lai izdara salīdzināšanu tā labad, kas šķīstās no savas nešķīstības; vēlāk viņš lai nokauj dedzināmā upura dzīvnieku.
20. Un priesteris lai upurē uz altāra dedzināmo un ēdamo upuri, viņš lai izdara salīdzināšanu viņa labad, tad tas ir šķīsts.
21. Bet, ja viņš ir nabags un viņa rocība ir maza, tad lai viņš ņem jēru par vainas izpirkšanas upuri, par ligojamo upuri, lai viņa labad izdarītu salīdzināšanu, un vienu desmito daļu ēfas smalku kviešu miltu, kas iejaukti eļļā, par ēdamo upuri un vienu logu eļļas
22. un divas ūbeles vai arī divus jaunus baložus, kurus tas ar savu rocību var iegūt; viens no tiem lai ir par grēku upuri, bet otrs par dedzināmo upuri.
23. Un astotajā dienā, kurā tam jātop šķīstītam, lai viņš tos pienes priesterim pie Saiešanas telts durvīm Tā Kunga priekšā.
24. Un priesteris lai ņem vainas izpirkšanas upura jēru un logu eļļas, un viņš lai tos šūpo šurpu turpu

kā ligojamo upuri Tā Kunga priekšā.

25. Un tad lai viņš nokauj vainas izpirkšanas upura jēru; tad lai priesteris ņem mazliet asiņu no vainas izpirkšanas upura jēra un tās uzliek uz šķīstāmā labās auss skriptiņas un uz viņa labās rokas īkšķa, un uz viņa labās kājas lielā pirksta.

26. Bet no eļļas priesteris kādu daļu lai lej savā kreisajā sauļā.

27. Un priesteris lai slaka eļļu, kas viņa kreisajā sauļā, ar savas labās rokas pirkstu septiņas reizes Tā Kunga priekšā.

28. Un kādu daļu eļļas, kas viņa kreisajā sauļā, lai priesteris ziež uz šķīstāmā labās auss skriptiņas un uz viņa labās rokas īkšķa un viņa labās kājas lielā pirksta - uz vainas izpirkšanas upura asiņu vietas.

29. Bet atlikušo eļļu, kas ir priestera kreisajā sauļā, lai viņš izziež pār šķīstāmā galvu, lai izdarītu salīdzināšanu viņa labad Tā Kunga priekšā.

30. Pēc tam priesteris lai sagatavo upurēšanai vienu ūbeli vai vienu no jauniem baložiem, kas bija pieejami viņa rocībai.

31. Ja viņa rocībai bija sasniedzami abi, tad vienu par grēku upuri un otru par dedzināmo upuri līdz ar ēdamo upuri. Tā lai priesteris izdara salīdzināšanu šķīstāmā labad Tā Kunga priekšā.

32. Šie ir bauslības noteikumi par spitālīgo, kam nav iespējams ar savu rocību izpildīt, kas viņa šķīstīšanas labā tiek prasīts.

33. Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:

34. Kad jūs būsiet iegājuši Kānaāna zemē, ko Es gribu jums dot par īpašumu, un kādā no jūsu zemes mājām Es sūtīšu spitālības sērgu,

35. tad tas, kas tanī mājā dzīvo, lai iet un paziņo priesterim, ka tāda slimība ir parādījusies viņa namā.

36. Un priesteris lai dod rīkojumu, ka, pirms priesteris atnāk, lai vainu apskatītu, tiem nams ir jāuzpoš, lai neviens netop nešķīsts, kas tanī namā, tikai pēc tam lai nāk priesteris un aprauga namu.

37. Un, kad viņš apskatot redz, ka, lūk, slimības pazīmes ir atrodamas iedobumos nama sienās kā iedzelteni, zaļgani vai arī iesarkani plankumi un tie guļ dziļāk, salīdzinot ar pārējo sienu,

38. tad lai priesteris nāk no nama ārā un lai aizslēdz nama durvis uz septiņām dienām.

39. Un septītajā dienā lai priesteris atkal atnāk tanī namā apraudzīt, un redzi, ja slimība nama sienās ir tālāk izpletusies,

40. tad lai priesteris dod rīkojumu, ka viņiem ir jāizlauž akmeņi, kuros ir slimības pazīmes, un lai viņi tos izmet ārā ārpus pilsētas nešķīstā vietā.

41. Bet pašu namu lai iekšpusē visapkārt nokasa, bet atkritumus, ko tie ir nokasījuši, lai viņi izber ārpus pilsētas nešķīstā vietā.

42. Un lai viņi ņem citus akmeņus un liek tos izņemto akmeņu vietā un citus mālus lai liek nokasītā apmetuma vietā.

43. Bet, ja pēc tam slimība atgriežas un tālāk izplešas namā, kad akmeņi tikuši izlauzti un nams bija nokasīts un no jauna apmests,

44. tad lai nāk priesteris un skatās, un, ja slimība namā ir tālāk izpletusies, tad tajā namā ir posta nesēja spitālība; nams ir nešķīsts.

45. Un namu lai noplēš ar visiem tā akmeņiem, kokiem un apmetumu, un viņi lai izved visu to ārpus pilsētas nešķīstā vietā.

46. Un ikviens, kas tādā namā ir iegājis, kas bijis aizslēgts, tas ir nešķīsts līdz vakaram.

47. Bet, kas tādā namā dus, tas lai mazgā savas drēbes, un, kas tādā namā ēd, tas lai mazgā savas drēbes.

48. Tad priesteris atkal nāk tādā namā un lūko, un, ja slimība tanī namā nav izpletusies pēc apmešanas, tad lai priesteris pasludina namu par šķīstu, jo vaina ir sadzījusī.

49. Un tad viņš kā grēku upuri lai ņem divus putnus, ciedru koku un karmezīna šķetinātos diegus un īzapu.

50. Un vienu putnu lai viņš nokauj kādā māla traukā virs tekoša ūdens.

51. Un tad viņš lai ņem ciedru koku, īzapu un karmezīna šķetinātos diegus un vēl dzīvo putnu, un tos

viņš lai iemērc virs tekošā ūdens nokautā putna asinīs un ar tiem slacina namu septiņas reizes.

52. Un tā viņš to namu lai šķīsta ar putna asinīm, ar tekošu ūdeni, ar dzīvo putnu, ar ciedru koku, ar īzapu, ar karmezīna šķetinātiem diegiem.

53. Un dzīvo putnu lai viņš palaiž brīvībā lauka malā ārpus pilsētas; tā viņš lai izdara salīdzināšanu nama labad; un tas taps šķīsts.

54. Tie ir bauslības noteikumi par spitālību un tās izsitumiem,

55. gan par drēbju, gan par namu spitālību,

56. gan par uztūkumiem, gan par izsitumiem, gan par pūtēm;

57. par mācību, kad kas ir nešķīsts un kad kas ir šķīsts; šie ir bauslības noteikumi par spitālību.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu, sacīdams:
2. Runā uz Israēla bērniem un saki viņiem: ikviens vīrs, kam ir gļotu pilēšana, šīs pilēšanas dēļ ir nešķīsts.
3. Tāds ir viņa nešķīstuma iemesls: viņa gļotu pilēšana, vai nu gļotas pil no viņa miesām, vai arī viņa miesas attur to pilēšanu, tas visnotaļ ir nešķīsts.
4. Ikviena guļasvieta, kurā tas ir gulējis, ir nešķīsta, un ikviens rīks, ko tas ir lietojis, ir nešķīsts.
5. Un, kas viņa guļasvietu ir aizskāris, tas lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī, un lai ir nešķīsts līdz vakaram.
6. Un tas, kas lietojis rīkus, kas bijuši tāda saslimuša cilvēka rīcībā, lai mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī, un viņš lai ir nešķīsts līdz vakaram.
7. Un, kas aizskar tāda slimnieka miesu, tas lai mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī, un lai ir nešķīsts līdz vakaram.
8. Un, ja tāds slimnieks, kam ir pilēšana, uzspļauj veseram, tad tas lai mazgā savas drēbes un pats mazgājas ūdenī, un lai ir nešķīsts līdz vakaram.
9. Un it visi segli, uz kuriem ir jājis, kam ir pilēšana, lai ir nešķīsti.
10. Un ikviens, kas aizskāris kaut ko, kas atradās zem viņa, tas lai ir nešķīsts līdz vakaram, un, kas to ir nesis, tas lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī, un viņš lai ir nešķīsts līdz vakaram.
11. Un ikviens, kas aizskāris ar pilēšanu saslimušo un nav noskalojis savas rokas ar ūdeni, tas lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī, un viņš lai ir nešķīsts līdz vakaram.
12. Un māla trauki, ko tas aizskar, kam ir pilēšana, ir jāsadauza, bet koka trauki ir jāizskalo ar ūdeni.
13. Bet, ja nu tas, kam ir pilēšanas kaite, no tās atsvabinājies, tad viņš lai skaita septiņas dienas no savas šķīstīšanās un lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas tekošā ūdenī, tad viņš būs šķīsts.
14. Un astotajā dienā viņš priekš sevis lai izmeklē divas ūbeles vai divus jaunus baložus, un viņš lai nāk Tā Kunga priekšā Saiešanas telts durvīs un tos nodod priesterim.
15. Un priesteris lai tos sagatavo upurim - vienu grēku upurim, bet otru dedzināmam upurim; tā priesteris lai izdara salīdzināšanu viņa labad Tā Kunga priekšā viņa pilēšanas kaites un vainas dēļ.
16. Bet, ja guļot vīram sēkla noiet, tad lai viņš mazgā visu savu miesu un ir nešķīsts līdz vakaram.
17. Un ikvienas drēbes, ikviens ādas apģērba gabals, uz ko būtu tāda sēkla kritusi, lai tiek mazgāts ūdenī, un tas lai ir nešķīsts līdz vakaram.
18. Un arī sieva, kas ar tādu vīru ir kopā gulējusi, kuram guļot sēkla notek, lai mazgājas ūdenī, un tā lai ir nešķīsta līdz vakaram.
19. Bet, ja kādai sievai asins sārņi pil no viņas miesas, tad lai viņa top atšķirta septiņas dienas, un, kas viņu aizskar, kļūst nešķīsts līdz vakaram.
20. Un ikviens priekšmets, uz kura tāda sieva ir gulējusi, kamēr viņa ir atšķirta, ir kļuvis nešķīsts, tāpat arī viss, uz ko tā ir sēdējusi, ir kļuvis nešķīsts.
21. Un ikviens, kas pieskaras viņas guļasvietai, tas lai mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī, un viņš lai ir nešķīsts līdz vakaram.
22. Un ikviens, kas aizskāris kādu priekšmetu, uz kura tā ir sēdējusi, tas lai mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī, un viņš lai ir nešķīsts līdz vakaram.
23. Un, ja kāds trauks būtu bijis vai uz viņas guļasvietas, vai arī uz priekšmeta, uz kura tā sēdējusi, tad, tādām pieskaroties, cilvēks kļūst nešķīsts līdz vakaram.
24. Un, ja kāds vīrs ar tādu sievu būtu gulējis kopā un viņas asins noplūšana viņu būtu aptraipījusi, tad tāds kļūst nešķīsts uz septiņām dienām, un arī guļasvieta, kurā viņš gulējis, ir nešķīsta.
25. Un, ja kādai sievai daudz dienu pirms viņas mēnešziedu laika ir noplūdušas asins gļotas vai ja tai atdalās asinis ilgāk, nekā viņas mēnešziedu laiks ilgst, tad tā ir nešķīsta visu asins atdalīšanās laiku, gluži kā tā ir nešķīsta savā mēnešziedu laikā.
26. Ikviena guļasvieta, kur tā ir gulējusi pa visu asiņu atdalīšanās laiku, lai ir kā guļasvieta viņas kārtējo mēnešziedu laikā, un viss, uz ko viņa ir sēdējusi, lai ir nešķīsts it kā viņas mēnešziedu laikā.
27. Un ikviens, kas kādai no tādām lietām pieskaras, tas kļūst nešķīsts, un viņš lai mazgā savas

drēbes un pats lai mazgājas ūdenī, un lai ir nešķīsts līdz vakaram.

28. Bet, ja viņa ir kļuvusi šķīsta no savas asins tecēšanas, tad lai viņai tiek skaitītas septiņas dienas, un pēc tam viņa lai ir šķīsta.

29. Un astotajā dienā lai viņa sev izrauga divas ūbeles vai divus jaunus baložus un tos atnes priesterim Saiešanas telts durvīs.

30. Un priesteris lai tos sagatavo upurēšanai, vienu par grēku upuri, bet otru par dedzināmo upuri; tā priesteris lai izdara salīdzināšanu Tā Kunga priekšā viņas asins tecēšanas dēļ.

31. Un jums jāatšķir Israēla bērni viņu nešķīstības laikā, lai jūs nemirtu savā nešķīstībā, padarīdami nešķīstu Manu mājokli, kas ir jūsu vidū.

32. Šie ir bauslības noteikumi tam, kam ir gļotu pilēšana un kuram gulot sēkla noiet, kā dēļ viņš ir kļuvis nešķīsts,

33. un par vāju sievu viņas mēnešziedu laikā, un par to, kam ir gļotu pilēšana, lai tas būtu vīrs vai sieva, un par vīru, kas ir kopā gulējis ar nešķīstu sievu.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu pēc tam, kad divi Ārona dēli bija miruši, kad tie bija nākuši Tā Kunga priekšā un mira.
2. Un Tas Kungs sacīja Mozum: Saki savam brālim Āronam, ka tas nedrīkst iet kurā katrā laikā svētā vietā aiz priekškara salīdzināšanas vāka priekšā, kas atrodas virs šķirsta, ka viņš nemirst, jo Es atklāšos mākonī virs salīdzināšanas vāka.
3. Ņemot jaunu vērši par grēku upuri un aunu par dedzināmo upuri, Ārons drīkst ieiet svētnīcā.
4. Viņam būs uzgērbt svētos linu svārkus un linu bikses pār viņa augumu, ar linu jostu lai viņš apjožas un ar linu cepuri lai viņš apsedzas, jo tās ir svētas drēbes; tās lai viņš uzgērbj, kad viņš ir savu miesu mazgājis ūdenī.
5. Un no Israēla bērnu draudzes viņam ir jāņem divi āži par grēku upuri un auns par dedzināmo upuri.
6. Un Ārons lai atved grēku upurim izraudzīto vērši, kas viņa rokās, un lai viņš izdara salīdzināšanu sevis un sava nama labad.
7. Un tad lai viņš ņem abus āžus un nostata tos Saiešanas telts durvīs Tā Kunga priekšā.
8. Un tad Āronam jāmet mesli par abiem āžiem, viens mesls Tam Kungam, bet otrs mesls Azazēlam.
9. Un tad lai Ārons pieved to āzi, uz kuru kritis mesls Tam Kungam, šo āzi lai viņš sagatavo grēku upurim.
10. Bet āzi, uz kuru kritis mesls Azazēlam, to lai viņš atved dzīvu Tā Kunga priekšā, lai izdarītu salīdzināšanu un to sūtītu tuksnesī pie Azazēla.
11. Un Ārons atvedīs vērši viņa paša grēku upurim, un viņš izdarīs salīdzināšanu pats sevis un sava nama labad. Un viņš nokauss grēku upura vērši sevis paša dēļ.
12. Viņam arī jāpaņem ogļu trauks pilns ar kvēlojošām oglēm no altāra, kas Tā Kunga priekšā, un abas savas rokas pilnas ar smalki sagrūstām, jauki smaržojošām kvēpināmām zālēm, un to visu lai viņš nes aiz priekškara.
13. Un tad lai viņš ceļ kvēpināmo virs uguns Tā Kunga priekšā, tā ka kvēpināmie dūmi apklāj salīdzināšanas vāku, kas ir virs liecības šķirsta, tad viņam nebūs jāmirst.
14. Un tad lai viņš ņem no vērša asinīm un lai tās slaka ar savu pirkstu salīdzināšanas vietas priekšā austrumu virzienā no tās; un tieši salīdzināšanas vietas priekšā viņš lai tās slaka ar savu pirkstu septiņas reizes.
15. Un lai viņš nokauj grēku upura āzi tautas dēļ un lai nes tā asinis aiz priekškara, un tam jādara ar šī āža asinīm gluži tāpat, kā viņš bija darījis ar vērša asinīm: lai viņš tās slaka virs salīdzināšanas vāka un salīdzināšanas vāka priekšā.
16. Un viņš lai salīdzina pie svētuma visas Israēla bērnu nešķīstības un viņu pārkāpumus, ar kuriem viņi ir apgrēkojušies, un tā lai viņš dara Saiešanas teltī, kas kā Dieva mājoklis ir viņu nešķīstību vidū.
17. Un neviens cilvēks lai neatrodas Saiešanas teltī, kad viņš ieiet svētnīcā, lai izdarītu salīdzināšanu, kamēr viņš no tās iznāk ārā; un tā lai viņš salīdzina sevi, savu namu un visu Israēla draudzi.
18. Tad viņam jāiet pie altāra, kas ir Tā Kunga priekšā, un pie tā viņam ir jāizdara salīdzināšana, ņemot mazliet ar savu pirkstu gan vērša, gan āža asinis un liekot tās no visām pusēm uz altāra rāgiem.
19. Un viņam jāslaka ar savu pirkstu asinis septiņas reizes uz tā, un tā tiek šķīstīti un svētīti visi Israēla bērni no savām nešķīstībām.
20. Un tikai pēc tam, kad viņš ir beidzis izdarīt salīdzināšanu gan svētnīcā, gan Saiešanas teltī, gan pie altāra, tad lai viņš pieved dzīvo āzi.
21. Un Ārons lai liek abas savas rokas uz dzīvā āža galvas, un viņam jādara zināmas visas Israēla bērnu vainas, viņu pārkāpumi un viņu grēki, un tie viņam jāliek uz āža galvas un tas jāaizden tuksnesī ar kāda labprātīga cilvēka roku.
22. Un tā āzis uz sevis nes visas viņu vainas uz kādu neauglīgu vietu; un viņš to atlaiž vaļā tuksnesī.
23. Tad Ārons lai ienāk Saiešanas teltī, un viņam jānovelk drēbes, ko viņš bija uzvilcis, linu drēbes, ieejot svētnīcā, un tās tam tur jānoliek.

24. Un viņam būs savu miesu mazgāt ūdenī svētā vietā un apvilkt savas drēbes, un iziet un sakārtot dedzināmo upuri, kas ir tautas dedzināmais upuris, un viņš lai salīdzina sevi un tautu.
25. Bet grēku upura taukus viņam būs atnest un aizdedzināt uz altāra.
26. Bet tas vīrs, kas aizdzinis āzi pie Azazēla, lai mazgā savas drēbes un lai mazgā savu miesu ūdenī, un pēc tam lai viņš iet uz nometni.
27. Bet grēku upura vērsi un grēku upura āzi, kuru asinis tika ienestas svētnīcā, lai izdarītu salīdzināšanu, - tos lai viņš izved ārpus nometnes un tur lai tos sadedzina ar uguni - gan viņu ādas, gan viņu gaļu, gan viņu zarnu saturu.
28. Un tas, kas tos ir sadedzinājis, lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī, un pēc tam lai iet uz nometni.
29. Un tas lai jums ir par mūžīgu likumu: septītā mēneša desmitajā dienā jums būs savas dvēseles pakļaut gavēnim un jums nebūs strādāt nekādu darbu - nedz iedzimtajam, nedz svešiniekam, kas mīt jūsu vidū,
30. jo šīnī dienā tiek izdarīta salīdzināšana jūsu labad, lai šķīstītu jūs; un jūs būsi šķīsti no visiem saviem grēkiem Tā Kunga priekšā.
31. Šī lai jums ir augsta dusēšanas diena, un pakļaujiet savas dvēseles gavēnim; tāds lai ir likums mūžam.
32. Un pašu salīdzināšanu lai izpilda tas priesteris, kas ir iesvētīts un kura roka ir tapusi pildīta, ka tas sekotu priesteram amatā savam tēvam; viņš lai uzvelk linu drēbes, svētās drēbes.
33. Un viņš lai izdara salīdzināšanu gan svētnīcā, gan Saiešanas teltī, gan pie altāra; viņš lai izdara salīdzināšanu gan priesteram, gan visas draudzes ļaužu labad.
34. Un tas lai jums ir mūžīgs likums, ka jūs reizi gadā izdarāt salīdzināšanu visiem Israēla bērniem par viņu grēkiem. Un viņš darīja, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Saki Āronam un viņa dēliem un visiem Israēla bērniem un runā uz tiem: šis ir tas vārds, ko Tas Kungs ir pavēlējis, teikdams:
3. ikvienu vīru no Israēla nama, kas noietnē ir nokāvis vērši vai jēru, vai kazu vai arī ko nokāvis ārpus noietnes
4. un nav to ienesis Saiešanas telts durvīs, lai to kā dāvinājuma upuri pienestu Tam Kungam Tā Kunga mājokļa priekšā, tādām vīram asinis taps pieskaitītas, it kā viņš būtu asinis izlējis; tāpēc tam vīram būs tapt iznīcinātam no savas tautas vidus.
5. Lai Israēla bērni pienes savus kaujamās upurus, ko tie uz lauka grib upurēt, tos lai viņi pienes Tam Kungam Saiešanas telts durvīs, atnesot tos priesterim, lai viņš tos kā savus pateicības upurus upurē Tam Kungam.
6. Un priesterim jāslaka asinis uz Tā Kunga altāra pie Saiešanas telts durvīm, tad viņam jāsadēdina tauki kā kvēpināmais upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.
7. Un viņiem nebūs vairs upurēt kaujamās upurus jauniem gariem, kuriem viņi dzenas netiklī pakal; tas lai ir viņiem par mūžīgu likumu uz viņu cilšu ciltīm.
8. Saki viņiem: ikvienam vīram no Israēla nama un ikvienam svešiniekam, kas mīt jūsu vidū, kad tas grib upurēt dedzināmo vai kaujamo upuri
9. un to nenonesīs pie Saiešanas telts durvīm, lai to sakārtotu kā upuri Tam Kungam, būs tapt izdeldētam no savas tautas.
10. Un ikviens vīrs no Israēla nama un no svešiniekiem, kas mīt jūsu vidū un kas ēd kaut kādas asinis, pret tādu cilvēku Es celšu Savu vaigu, un to Es izdeldēšu no viņa tautas vidus.
11. Jo miesas dvēsele mīt asinīs, tādēļ Es tās jums esmu devis uz altāra, lai jūsu dvēseles tiek salīdzinātas, jo asinis salīdzina dvēseli.
12. Tādēļ Es esmu Israēla bērniem sacījis: neviens jūsu vidū nedrīkst ēst asinis! Arī svešinieks, kas mīt jūsu vidū, nedrīkst ēst asinis!
13. Un ikkatram no Israēla bērniem un no svešiniekiem, kas mīt jūsu vidū un medī kādu meža zvēru vai putnu, ko var ēst, tam būs viņa asinis izliet un apraust ar zemi.
14. Jo tā ir ar ikvienas miesas dvēseli - viņas asinis ir viņas dvēsele, tāpēc Es arī esmu sacījis Israēla bērniem: jebkuras dzīvas būtnes asinis ir aizliegts ēst, jo ikvienas miesas dvēsele ir viņas asinīs; ikviens, kas tās ēd, tiks iznīcināts.
15. Un ikviens cilvēks, vai tas ir iedzimtais, vai svešinieks, kas ēd maitu vai saplosītu dzīvnieku, tas lai mazgā savas drēbes un arī lai pats mazgājas ūdenī, un lai ir nešķīsts līdz vakaram, pēc tam viņš atkal top šķīsts.
16. Bet, ja viņš nemazgā savas drēbes un pats nemazgājas, tad lai viņš pats nes savu vainu.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
2. Runā uz Israēla bērniem un saki viņiem: Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!
3. Pēc Ēģiptes zemes paražām, kur jūs arī esat mājājuši, jūs nedrīkstat darīt savus darbus; un arī pēc Kānaāna zemes parauga, kur Es jūs vedīšu, jūs nedrīkstat darīt, un viņu nolikumiem nesekojiet.
4. Manas taisnās tiesas dariet un sargājiet Manus likumus, ka jūs pēc tiem staigājat, - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!
5. Sargājiet Manus likumus un Manas taisnās tiesas; ikviens cilvēks, kas to darīs, tas to dēļ dzīvos, - Es esmu Tas Kungs!
6. Nevienam nebūs pieiet pie sava asinsrada un atsegt kaunumu, - Es esmu Tas Kungs!
7. Sava tēva un savas mātes kaunumu tev nebūs atsegt; tā ir tava māte, viņas kaunums lai netiek atsegts.
8. Sava tēva sievas kaunumu tev nebūs atsegt; tas ir tava tēva kaunums.
9. Savas māsas kaunumu, kas ir tava tēva vai tavas mātes meita, tev nebūs atsegt, vienalga, vai tā būtu mājā vai ārā dzimusi.
10. Sava dēla meitas vai savas meitas meitas kaunumu tev nebūs atsegt, jo tas ir tavs kaunums.
11. Sava tēva sievas meitas kaunumu tev nebūs atsegt, jo tā ir tava tēva bērna, tava māsa.
12. Sava tēva māsas kaunumu tev nebūs atsegt, jo tā ir tava tēva asinsradniece.
13. Savas mātes māsas kaunumu tev nebūs atsegt, jo viņa ir tavas mātes asinsradniece.
14. Sava tēva brāļa kaunumu tev nebūs atsegt, viņa sievai netuvojies, jo viņš ir tavs tēvocis.
15. Savas vedeklas kaunumu tev nebūs atsegt, jo viņa ir tava dēla sieva, viņas kaunums lai netiek atsegts.
16. Sava brāļa sievas kaunumu tev nebūs atsegt, jo tas ir tava brāļa kaunums.
17. Kādas sievas un viņas meitas kaunumu tev nebūs atsegt; ja tā būtu viņas dēla meita vai viņas meitas meita, tev nebūs ņemt to ar nolūku atsegt tās kaunumu, jo viņas ir tuvākās asinsradnieces; un tā ir negantība.
18. Tev arī nebūs ņemt pie savas sievas klāt viņas māsu, lai atsegtu viņas kaunumu, lai darītu sievu greizsirdīgu, viņai pašai vēl dzīvai esot.
19. Tev arī nebūs aizskart sievu viņas mēnešziedu laikā, kamēr viņa ir nešķīsta, tev nebūs viņai tuvojies, lai atsegtu tās kaunumu.
20. Tev arī nebūs pie sava tuvāka sievas gulēt ar nolūku, lai tā apaugļotos, tā ar to apgānīdamies.
21. Un no saviem pēcnācējiem tev ir aizliegts dot kādu, lai to vestu cauri ugunij Moloham, ka tu sava Dieva Vārdu nepulgo, - Es esmu Tas Kungs!
22. Ar vīru tev nebūs gulēt kopā, kā kopā gul ar sievu; tā ir negantība.
23. Un nekādi dzimuma sakari tev nav atļauti ar lopiem, ka tu ar tiem neapgānies; arī sievai ir aizliegts nostāties, lai tiktu apieta no dzīvnieka; tā ir kauna pilna apgānīšanās.
24. Neapgānieties ar to visu, jo ar to ir apgānījušās tās tautas, ko Es izdzišu jums pa priekšu.
25. Arī zeme ir apgānījusies, un Es pie tās piemeklēšu viņu pārkāpumus, tā ka zeme izspļaus savus iedzīvotājus.
26. Bet jums būs pasargāt Manus likumus un Manas taisnās tiesas, un nekā nedariet no visām šīm negantībām, ne iedzimtais, nedz svešinieks, kas mīt jūsu vidū.
27. Jo visas šīs negantības ir darījuši šīs zemes ļaudis, kas pirms jums bijuši, tāpēc zeme ir apgānīta.
28. Ka šī zeme jūs neizspļauj, kad jūs to padarāt nešķīstu, tāpat kā tā ir izspļāvusi tautas, kas pirms jums bija.
29. Jo ikviens, kas kādu no šīm negantībām darīs, arī tās dvēseles, kas to darījušas, - tās lai tiek izdeldētas no savas tautas vidus.
30. Tāpēc sargājiet Manus norādījumus, ka jūs nedarāt pēc negantības ieražām, ko tie pirms jums ir darījuši, neapgānieties, - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Runā uz visu Israēla bērnu draudzi un saki viņiem: topiet svēti, tāpēc ka Es, Tas Kungs, jūsu Dievs, esmu svēts!
3. Ikviens lai bīstas savu māti un savu tēvu un lai ietur Manas sabata dienas,- Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!
4. Nezemojieties svešu elku priekšā, nedariet sev izlietus elku tēlus,- Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!
5. Un, kad jūs gribat upurēt Tam Kungam pateicības upuri, tad jums to būs upurēt no laba prāta.
6. Tanī dienā, kad jūs to upurējat, un nākamajā dienā jums to būs ēst, bet, kas atliek līdz trešajai dienai, tas ir jāsadedzina ugunī.
7. Bet, ja kas no tā vēl ēstu trešajā dienā, tad tas ir netīrs ēdiens un nav patīkams.
8. Bet, kas tādu ēd, nes savu noziegumu, jo viņš ir sagānījis to, kas Tam Kungam ir svēts, un šai dvēselei ir jātop izdeldētai no savas tautas vidus.
9. Un, kad jūs pļaujat savas zemes ražu, tad tev nebūs pilnīgi nopļaut sava tīruma stūrus, un pļaujas pārpalikumi - atlikušās vārpas - tev nav pilnīgi jāsalasa.
10. Arī sava vīna dārza augļus tev nebūs pilnīgi nolasīt, nedz uzlasīt sava vīna dārza nobirušās ogas; trūcīgam un svešiniekam tās tev būs atstāt,- Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!
11. Jums nebūs zagst un nebūs melot, nedz krāpt savu tuvāku.
12. Jums nebūs nepatiesi zvērēt pie Mana Vārda, ka tu neapgāni sava Dieva Vārdu,- Es esmu Tas Kungs!
13. Tev nebūs pievilt savu tuvāku un nebūs viņu aplaupīt; tava algādža algai nebūs pie tevis palikt pa nakti līdz rītam.
14. Tev nebūs kurlu lādēt, nedz aklajam likt šķērsli ceļā, bet tev būs būties savu Dievu,- Es esmu Tas Kungs!
15. Jums nebūs pieļaut tiesā netaisnību; tev nebūs zemākā vaigu nievāt un tev nav godbijībā jābīstas lielais, bet tiesā taisnīgi savu tuvāku.
16. Nestaigā apkārt ar nolūku celt ļaunu slavu savā tautā un netīko pēc sava tuvāka dzīvības,- Es esmu Tas Kungs!
17. Tev nebūs savu brāli ienīst savā sirdī, bet pamācīdams pamāci savu tuvāku, lai tev nav viņa dēļ jānes grēks.
18. Tev nebūs atriebties, nedz nemitīgi dusmas turēt pret savas tautas bērniem, bet tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu,- Es esmu Tas Kungs!
19. Manus likumus jums būs turēt; saviem lopiem tev nebūs likt sajaukties ar lopiem no citas kārtas; savu tīrumu tev nebūs apsēt ar divējādu sēklu, un apgērbu no auduma, kas austs no vilnas un līniem, nevelc uz savu miesu.
20. Kad vīrs guļ pie kādas sievas, kas ir kalpone, citam vīram saderēta, bet nav nedz atpirkta, nedz atlaista svabada, tad abi jāsoda, tomēr ne ar nāvi, jo viņa nav bijusi brīva.
21. Un viņš lai pienes Tam Kungam savas vainas izpirkšanas upuri pie Saiešanas telts durvīm, auns tam ir jāatnes vainas izpirkšanai.
22. Un ar to vainas izpirkšanas upura aunu priesteris lai izdara salīdzināšanu Tā Kunga priekšā par viņa grēku, ar ko viņš ir apgrēkojies; viņš lai saņem piedošanu par savu grēku, ar ko tas bija apgrēkojies.
23. Un, kad jūs būsit nonākuši tanī zemē un sāksit dēstīt visādus ēdamu augļu kokus, tad jums to augļi ir jātur it kā neapgraizīti; trīs gadus turiet tos par neapgraizītiem, un jums nebūs tos ēst.
24. Bet ceturtajā gadā visiemi viņu augļiem būs būt svētiem par gaviļu dienas upuri Tam Kungam.
25. Bet piektajā gadā jums būs ēst no viņu augļiem, lai turpmāk jums tie kļūst par bagātu ražu,- Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!
26. Jums nebūs neko ēst, kas satur asinis. Jums nebūs zīlēt, nedz burt.
27. Jums nebūs apaļi apcirpt galvas matus, nedz apgriezt savu bārdu.
28. Par piemiņu mirušajiem jums nebūs iegriezt zīmes savā miesā, nedz savās miesās iededzināt

rakstus,- Es esmu Tas Kungs!

29. Tev nebūs apgānīt savu meitu, ļaujot viņai piekopt netiklību, lai zeme netop netikla un lai zeme nepildās ar negantību.

30. Turiet Manus sabatus un bīstieties Manu svēto vietu,- Es esmu Tas Kungs!

31. Negriezieties pie pareģiem, netaujājiet zīlniekus; nemeklējiet tos, ka jūs ar tiem nesagānāties,- Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!

32. Sirmas galvas priekšā tev būs piecelties, un godini vecu cilvēku, bīsties sava Dieva,- Es esmu Tas Kungs!

33. Bet, ja jūsu zemē pie jums piemājo svešinieks, tad jums nebūs viņu apspiest.

34. Lai svešinieks, kas jūsu vidū piemīt, jums būtu kā viens no jūsu pašu iedzimtajiem; tev viņu būs mīlēt kā sevi pašu, jo jūs esat bijuši svešinieki Ēģiptes zemē,- Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!

35. Nedariet tiesā netaisnību nedz ar olekti, nedz ar svaru, nedz ar tilpuma mēru.

36. Jums būs turēt taisnu svaru, atsvari lai ir pareizi, arī taisnus labības un šķidrumu mērus,- Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes.

37. Un turiet visus Manus likumus un Manas tiesas un pildiet tos,- Es esmu Tas Kungs!

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Saki Israēla bērniem: ikvienu no Israēla cilts un no svešiniekiem, kas mīt Israēla vidū, kas no sava dzimuma dod kādu Moloham, to būs nonāvēt; zemes ļaudīm būs viņu nomētāt ar akmeņiem.
3. Un Es pacelšu dūsmās Savu vaigu uz šo vīru un to izdeldēšu no viņa tautas, tāpēc ka tas no saviem pēcnācējiem ir upurējis Moloham, tā nešķīstu darīdams Manu svētumu un apgānīdams Manu svēto Vārdu.
4. Un, ja zemes ļaudis vienaldzīgi, savas acis nolaižot, šādu vīru negribētu tiesāt par to, ka viņš kādu no saviem pēcnācējiem atdevis Moloham, un negribētu, ka viņu nonāvētu,
5. tad Es dūsmās pacelšu Savu vaigu pret šo vīru un viņa cilti un Es to izdeldēšu no viņa tautas vidus, viņu un visus tos, kas tam netikli dzenas pakal, lai piekoptu netiklību ar Molohu.
6. Un, kas griezīsies pie zīlniekiem un pareģiem, lai ar tiem kopā ielaistos netiklībā, to Es uzlūkošu ar dūsmīgu vaigu un viņu izdeldēšu no viņa tautas vidus.
7. Tāpēc svētījieties un kļūstiet svēti, jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.
8. Un turiet Manus likumus un pildiet tos,- Es esmu Tas Kungs, kas liek jums būt svētiem!
9. Ikvienam cilvēkam, kas savu tēvu vai savu māti nolād, tam ir mirtin jāmirst, jo viņš savu tēvu vai savu māti ir nolādējis; viņa asinis lai paliek uz viņa.
10. Un, kad kāds vīrs laulību pārkāpj ar precētu sievu un kad viņš laulību pārkāpj ar sava tuvāka sievu, tie ir jānodod nāvei, un viņiem ir mirtin jāmirst - gan pavedējam, gan pavestajai.
11. Un ikvienam vīram, kas guļ ar sava tēva sievu, atsegdams sava tēva kaunumu, kopā ar to ir jāmirst, lai viņu abu asinsgrēks uz tiem paliek.
12. Un, ja kāds vīrs guļ ar savu vedekli, tad tiem abiem ir mirtin jāmirst, jo viņi abi ir izdarījuši nešķīstību; un lai viņu asinis paliek uz viņiem.
13. Ja vīrs guļ kopā ar vīru, kā tikai mēdz gulēt ar sievu, tad tie abi ir izdarījuši negantību, tiem abiem ir mirtin jāmirst; un lai viņu asinis paliek uz viņiem.
14. Un, ja kāds vīrs ņem sievu un arī tās māti, tā ir negantība; viņu līdz ar abām sievietēm būs ar uguni sadedzināt, lai jūsu vidū nepalik negantība.
15. Un, ja kāds vīrs kopojas ar lopu, tad viņam ir mirtin jāmirst, un arī lopam ir jātop nokautam.
16. Un tāpat arī dzīvniekam, ja sieva tuvojas dzīvniekam, lai tiktu no tā apieta, tad viņai jātiek kautin nokautai, tāpat arī tam dzīvniekam; tiem jāmirst; un lai viņu asinis paliek uz tiem.
17. Un, ja kāds vīrs ņem savu māsu, sava tēva meitu vai savas mātes meitu, un tas lūko viņas kaunumu, un viņa lūko tā kaunumu, tad tas ir asinskauns, un tādiem jātop iznīcinātiem savas tautas acu priekšā, jo viņš ir atsedzis savas māsas kaunumu; viņam būs nest savu noziegumu.
18. Ja kāds vīrs guļ pie sievas, kas ir slima, un viņš atsedz tās kaunumu, atdarīdams viņas asins avotu, un viņa tam atver savu asins avotu, tad tie abi ir iznīcināmi no savas tautas vidus.
19. Un tāpat arī savas mātes māsas un sava tēva māsas kaunumu tev nebūs atsegt, jo, kas to dara, tas ir padarījis kaunu, atsegdams savu asinsradinieci; tiem būs nest savu noziegumu.
20. Vīrs, kas guļ ar sava tēvoča sievu, tas ir atsedzis sava tēvoča kaunumu, tiem viņu grēks ir jānes; tiem būs jānomirst bez bērniem.
21. Un, ja vīrs ņem sava brāļa sievu, tā ir nešķīstība, viņš ar to ir atsedzis sava brāļa kaunumu; tiem būs palikt bez bērniem.
22. Turiet visus Manus likumus un Manas taisnās tiesas un dariet pēc tiem, ka jūs neizspļauj zeme, uz kuru Es jūs vedu, lai jūs tur dzīvotu.
23. Un nestaigājiet to tautu likumos, kuras Es aizsūtu prom no jums, jo tie to visu ir darījuši, bet Es apniku ar tiem.
24. Un Es jums esmu apsolījis: jūs iegūsit īpašumā zemi, un Es jums to došu par dzimtu zemi - zemi, kurā piens un medus tek, - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izraudzījis no visām citām tautām.
25. Un tāpēc Es esmu darījis atšķirību šķīstu un nešķīstu lopu starpā, arī nešķīstu un šķīstu putnu starpā, ka jums nebūs apgānīt savas dvēseles nedz ar dzīvniekiem, nedz ar putniem, nedz ar kādu radību, kas rāpo zemes virsū, no kā Es jūs esmu nošķīris un ko jums būs turēt par nešķīstu.

26. Un esiet Man svēti, jo Es, Tas Kungs, esmu svēts un Es esmu jūs izraudzījis no tautām, lai jūs Man piederat.

27. Bet, ja jūsu vidū, lai tas būtu vīrs vai tā būtu sieva, ja tik jūsu vidū būtu kāds pareģis vai kāds zīlnieks, tad viņiem ir mirtin jāmirst, tie ir ar akmeņiem jānomētā; un lai viņu asinis paliek uz viņiem.

1. Un Tas Kungs sacīja Mozum: Runā ar priesteriem, Ārona dēliem, un saki tiem: lai ne pie viena mirušā neviens priesteris savā tautā nepaliek nešķīsts,
2. kā tik vien pie sava asinsrada mirstīgās miesas: pie savas mātes, sava tēva, sava dēla, savas meitas vai sava brāļa
3. un pie savas māsas, kas vēl ir jaunava un dzīvo viņa tuvumā, un tai vēl nav bijis vīra - pie tām viņš drīkst palikt nešķīsts.
4. Bet, kas kļuvis nešķīsts, nevar palikt valdnieks pār savu tautu.
5. Uz savas galvas viņiem nebūs izdzīt matus, nedz apgriezt savu bārdu, nedz iegriezt kādas zīmes savā miesā.
6. Viņiem jābūt svētiem savam Dievam, un viņi nedrīkst sava Dieva Vārdu sagānīt, jo viņi ir tie, kas upurē Tā Kunga uguns upurus, viņi kā upuri Dievam atnes maizi; tāpēc viņiem jābūt svētiem.
7. Netikli vai piesmieta tiem nebūs apņemt, arī sievu, kas sava vīra atstādināta, viņiem nebūs ņemt, jo viņš ir savam Dievam svēts.
8. Tāpēc turi to par svētu, jo viņš ir tas, kas upurē tava Dieva maizi; viņš lai tev ir svēts, jo Es esmu svēts - Es, Tas Kungs, kas liek jums būt svētiem.
9. Un, ja kāda priesterā meita piekopj netiklību, tad tā sagāna sava tēva svētumu; to būs ar uguni sadedzināt.
10. Bet augstajam priesterim savu brāļu starpā, kura galva ir svaidīta ar svaidāmo eļļu un kas ticis svaidīts un iesvētīts, un apģērbts ar svētām drēbēm, tas lai audzē brīvi uz savas galvas matus, un viņš lai nesaplēš savas drēbes.
11. Viņš lai neiet ne pie viena miroņa; ne pie sava tēva, ne pie savas mātes tas nedrīkst kļūt nešķīsts.
12. No svētnīcas tas lai neiziet, ka viņš nesagāna sava Dieva svēto vietu, jo viņa Dieva svaidāmās eļļas svētība ir uz viņa galvas,- Es esmu Tas Kungs!
13. Lai viņš ņem sievu viņas jaunavībā.
14. Atraitni vai atstādinātu sievu, piesmieta netikli, visas tādas lai viņš neņem; bet lai viņš ņem sev sievu vienīgi no savas tautas jaunavām,
15. ka viņš savus pēcnācējus savā tautā nesagāna, jo Es esmu Tas Kungs, kas viņu dara svētu.
16. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
17. Runā uz Āronu un saki: ja kādam no taviem pēcnācējiem viņu paaudzēs ir kaut kāda vaina, tad tāds lai netuvojas, lai pienestu maizi kā upuri savam Dievam.
18. Jo cilvēks, kam vien kāda miesas vaina, lai Man netuvojas - nedz akls, nedz klibs, nedz ar bojātu degunu, nedz arī kroplis,
19. nedz arī cilvēks, kam lauza kāja vai lauza roka,
20. nedz tāds, kam ir kupris vai kas sevišķi izdilis, nedz tāds, kam balts plankums acu ābolā, nedz kam kraupis, nedz kam ēģiptiešu ēde, nedz kam vaina dzimumorgānos.
21. Neviens vīrs no priesterā Ārona dzimuma, kam vien kāda vaina, lai netuvojas, lai pienestu uguns upurus Tā Kunga priekšā; viņam ir vaina; un viņš lai netuvojas, lai pienestu maizi kā upuri savam Dievam.
22. Bet sava Dieva maizi viņš var ēst, gan no tām vissvētākām, gan no tām svētām dāvanām.
23. Bet lai viņš neiet pie priekškara, un lai viņš netuvojas altārim, tāpēc ka viņam ir vaina, lai tas nesagāna Manu svētnīcu, jo Es esmu Tas Kungs, kas dara tos svētus.
24. Un Mozus to sacīja Āronam un viņa dēliem un visiem Israēla bērniem.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Saki Āronam un viņa dēliem, ka tiem būs sargāties no Israēla bērnu svētām dāvanām, ko tie Man svētī, ka tie nesagāna Manu svēto Vārdu,- Es esmu Tas Kungs.
3. Saki tiem: ikviens no jūsu pēcnācējiem uz paaudžu paaudzēm, kas ko no sava pieliek pie tām svētām dāvanām, ko Israēla bērni atnes kā svētu upuri Tam Kungam, lai ar to kļūtu svēts, tomēr būdams nešķīsts, tad tāds cilvēks ir izdeldējams no Mana vaiga,- Es esmu Tas Kungs!
4. Ikviens no Ārona cilts, kam ir spitālība vai dzimumorgānu slimība,- tas lai neēd no svētā upura, līdz kamēr viņš kļūst šķīsts. Kas ko aizskar, kas ar mironi palicis nešķīsts, vai tādu, kam guļot notek sēkla,
5. vai ja kāds aizskāris kādu rāpuli un tāpēc kļuvis nešķīsts, vai arī kādu cilvēku, no kā tas pats kļuvis nešķīsts ar kaut kādu nešķīstību, kas viņam ir,
6. tad tas, kas aizskāris ko tādu, ir kļuvis nešķīsts līdz vakaram, un viņš nedrīkst nekā ēst no svētām dāvanām, iekāms viņš nav mazgājis savu miesu ūdenī.
7. Pēc saules rieta tanī laikā viņš ir atkal kļuvis šķīsts, un pēc tam viņš var ēst no svētām dāvanām, jo tā ir viņa barība.
8. Maitu vai saplosītu gaļu lai tas neēd, jo ar to viņš kļūst nešķīsts,- Es esmu Tas Kungs!
9. Tāpēc lai tie tur Manus noteikumus, lai neuzkrautu sev grēku un tā dēļ nemirtu, jo viņi ar tiem sagandējas,- Es esmu Tas Kungs, kas tos dara svētus!
10. Nevienam svešiniekam nebūs ēst no svētītā: nedz piedzīvotājam pie priesterā, nedz arī algādzim nebūs ēst no svētītā.
11. Bet, ja priesteris ir par savu naudu nopircis kādu vergu, tam būs no tā ēst; tāpat arī viņa namā dzimušais vergs, tie visi lai ēd no viņa maizes.
12. Bet, ja priesterā meita iziet pie sveša vīra, tad viņai nebūs ēst no svētā cilājamā upura.
13. Bet, ja priesterā meita kļuvusi atraitne vai tikusi atstādināta un viņai nav pēcnācēju un tā atgriežas atpakaļ sava tēva namā, tad viņa drīkst kā savā jaunības laikā ēst sava tēva maizi, bet nevienam svešiniekam to nebūs ēst.
14. Un, ja kas nezinādams ēdis no svētītā, tam pie tā jāpieliek piektā daļa un jāatdod priesterim kopā ar svētīto.
15. Un priesteriem nebūs sagandēt Israēla bērnu svētās dāvanas, ko tie devuši Tam Kungam kā cilājamā upuri,
16. ka viņi sev neuzliek noziegumu un apgrēcību, ēzdami savas svētās dāvanas, jo Es esmu Tas Kungs, kas viņus dara svētus.
17. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
18. Runā uz Āronu un viņa dēliem un uz visiem Israēla bērniem, un saki viņiem: ja kas no Israēla nama un no svešiniekiem, kas piedzīvo Israēlā, gribētu pienest savu upuri, vai nu izpildot kādu no saviem solījumiem, vai arī darot to labprātīgi, lai to pienestu Tam Kungam kā dedzināmo upuri,
19. kāds Viņam labi patiktu, tas lai ņem vīriešu kārtas dzīvnieku no vēršiem, no avīm vai no kazām, kas bez vainas.
20. Bet dzīvnieku, kam kāda vaina, to jūs nedrīkstat nest, jo tas nebūs patīkams.
21. Un, ja kas Tam Kungam grib ziedot pateicības upuri, vai nu izpildot sevišķu solījumu, vai darot to labprātīgi, un ņem to no liellopiem vai no sīklopiem, tad tas lai būtu bez vainas, ka tas būtu patīkams; tas lai būtu bez vainas.
22. Ja tas ir akls vai ar salauztiem locekļiem, vai sakropļots, vai ar strutu pilniem augoņiem, vai aplipsis ar kraupi, vai ar ļaunām ēdēm, tad tādus dzīvniekus jums nebūs pienest Tam Kungam upurēt, un no tiem jums nebūs Tam Kungam likt uz altāra uguns upuri.
23. Bet vērši vai avi, kam visai gari vai visai īsi locekļi, tādu jūs varat sataisīt par labprātības upuri, bet tāds nebūs patīkams kā solījuma upuris.
24. Bet dzīvnieku, kam pauti saspiesti vai sadauzīti, vai nogriezti, vai kas ir rāmīti, jums nebūs pienest un upurēt Tam Kungam; tādas lietas jūs savā zemē nedariet.

25. Arī no svešinieka rokas jums nekā nebūs atnest no visādiem tādiem dzīvniekiem un tos upurēt savam Dievam par barību, jo tādiem ir rāmīšanas pazīmes, tiem ir vaina, un tie nebūs patīkami kā dāvana no jums.
26. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
27. Kad vērsis vai avs, vai kazlēns piedzimst un ja tie ir palikuši septiņas dienas pie mātes, tad tādi atšķirti astotajā dienā vai vēlāk būs patīkami kā uguns upuri Tam Kungam.
28. Liellopu vai avi līdz ar tā augli jums nebūs nokaut vienā un tanī pašā dienā.
29. Un, kad jūs upurējat kaujamo pateicības upuri Tam Kungam, tad upurējiet to tā, ka tas būtu patīkams dāvinājums no jums.
30. Tanī pašā dienā tas ir apēdams, neatliciniet neko līdz rītam,- Es esmu Tas Kungs!
31. Turiet Manus baušļus un pildiet tos,- Es esmu Tas Kungs!
32. Un nepulgojiet Manu svēto Vārdu, bet gādāji, ka Es tieku turēts svēts Israēla bērnu vidū,- Es esmu Tas Kungs, kas dara jūs svētus,
33. Tas, kas jūs izveda no Ēģiptes zemes, lai jūs piederētu vienīgi Dievam,- Es esmu Tas Kungs!

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
2. Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: šie ir Tā Kunga svētki, kuros jūs tiksit sasaukti un kurus jums būs nosaukt par svētām sapulcēm; šie ir Mani svētki:
3. sešās dienās padari savu darbu, bet septītā diena ir vissvētākais sabats, tā tiek saukta par svētu; nevienu darbu jums tanī nebūs darīt; tā ir sabata diena Tam Kungam it visos jūsu mājokļos.
4. Šie ir Tā Kunga noliktie svētki, svētās sapulces, kurās jums jātiek sasauktiem kopā savos svētku laikos:
5. pirmajā mēnesī četrpadsmitās dienas pievakarē, tie ir Tā Kunga Pashā svētki.
6. Un piecpadsmitajā dienā tanī pašā mēnesī ir Tā Kunga Neraudzētās maizes svētki; septiņas dienas jums būs ēst neraudzētu maizi.
7. Pirmajā dienā lai jums ir svēta sapulce; nekādu darbu jums nebūs darīt.
8. Un jums būs septiņas dienas upurēt Tam Kungam uguns upuri; septītajā dienā lai jums ir svēta sapulce, nekādu darbu jums nebūs darīt.
9. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
10. Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs nonāksit zemē, ko Es jums došu, un jūs pļausit tās ražu, tad vienu kūli no savas pirmās pļaujas jums būs atnest priesterim.
11. Un tam būs līgots šo kūli Tā Kunga priekšā, lai jūs būtu patīkami; priesterim to būs šurpu turpu līgots, sākot ar dienu pēc sabata.
12. Tai dienā, kad jūsu labības kūlīši tiek šurpu turpu līgoti, sataisiet gadu vecu nevainojamu avi par dedzināmo upuri Tam Kungam.
13. Un kā ēdamo upuri no savas puses divas desmitdaļas ēfas smalku kviešu miltu, iejauktus eļļā, kā uguns upuri Tam Kungam par patīkamu smaržu, un kā dzeramo upuri ceturtdaļu hina vīna.
14. Un jums nebūs ēst nedz maizi, nedz grauzdētās vārpas, nedz tikko novāktās līdz tai dienai, kad jūs nesīsiet savam Dievam upuri; tāds lai ir mūžīgs likums jūsu pēcnācējiem uz cilšu ciltīm visos jūsu mājokļos.
15. Tad jums, sākot ar dienu pēc sabata, kad jūsu ligojamais upura kūlis tika atnests, būs skaitīt septiņus sabatus, tas lai būtu pilnas septiņas nedēļas.
16. Līdz tai dienai, kura seko septītajam sabbatam, skaitiet piecdesmit dienas un tad pienesiet Tam Kungam jaunu ēdamo upuri.
17. No saviem mājokļiem jums būs pienest divas maizes par ligojamo upuri, kuras pagatavotas no divām desmitdaļām ēfas smalku kviešu miltu un ceptas no raudzētas mīklas; tas ir pirmās ražas upuris Tam Kungam.
18. Līdz ar tām maizēm kopā jums būs arī upurēt septiņus gadu vecus, bez vainas jērus un vienu jaunu vērsi, un divus aunus; tie lai ir Tam Kungam dedzināmais upuris līdz ar jūsu ēdamo upuri un vīna dzeramiem upuriem kā uguns upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu.
19. Tāpat jūs sagatavojiet āzi par grēku upuri un divus gadu vecus jērus par pateicības upuri.
20. Un priesterim tos būs šurpu turpu līgots līdz ar tām pirmās ražas maizēm par ligojamo upuri Tā Kunga priekšā līdz ar abiem jēriem: tie ir svēti Tam Kungam un pienākas priesterim.
21. Un tai pašā dienā jums būs sasaukt un turēt svētu sapulci, un nekādu darbu jums nebūs strādāt; tāds lai ir mūžīgs likums uz jūsu cilšu ciltīm it visos jūsu mājokļos.
22. Kad jūs nu savu ražu no tīrumiem nopļausit, tad cieši nenopļaujiet visus savu tīrumu stūrus, nedz arī sīki salasiet savas pļaujas nobirušās vārpas, bet lai tās paliek nabagam un svešiniekam,- Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!
23. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
24. Runā uz Israēla bērniem un saki: septītā mēneša pirmajā dienā jums jātur piemiņas sabats, ar taures skaņām sasaucot svētu sapulci.
25. Lai nekāds darbs netiek darīts, bet jūs nesiet Tam Kungam uguns upuri.
26. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
27. Bet desmitā diena šai pašā septītajā mēnesī lai jums ir salīdzināšanas diena; lai jums tad ir svēta

- sapulce, un jūs savas dvēseles pakļaujiet nožēlai un Tam Kungam pienesiet uguns upuri.
28. Šinī dienā nestrādājiņ nekādu darbu, jo tā ir salīdzināšanas diena, kad jūs tiek salīdzināti Tā Kunga, sava Dieva, priekšā.
29. Un ikviena dvēsele, kas tanī dienā nenožēlo grēkus, lai tiek izdeldēta no savas tautas vidus.
30. Un ikviens, kas tanī dienā darīs kādu darbu, to Es izdeldēšu no Savas tautas vidus.
31. Nekāds darbs lai netiek strādāts; tāds lai ir mūžīgs likums jūsu cilšu ciltīm visos jūsu mājokļos.
32. Šī lai jums ir vissvētākā sabata diena, un nožēlā pazemojiet savas dvēseles; šī mēneša devītās dienas vakarā no vakara līdz nākamam vakaram turiet savu sabatu!
33. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
34. Runā uz Israēla bērniem un saki: piecpadsmitajā šī paša septītā mēneša dienā būs Būdiņu svētki, septiņas dienas ilgi, Tam Kungam.
35. Pirmajā dienā lai tiek sasaukta svēta sapulce; tanī dienā lai neviens neko nestrādā.
36. Septiņas dienas nesiet uguns upuri Tam Kungam, bet astotajā dienā lai jums ir vēlreiz sasaukta svēta sapulce, un Tam Kungam atnesiet uguns upuri, jo tā ir svētku pēdējā diena, kurā lai neviens nekādu darbu nestrādā.
37. Šie ir Tā Kunga svētki, ko jums būs nosaukt par svētām sapulcēm, lai varētu pienest uguns upuri Tam Kungam, dedzināmo upuri un ēdamo upuri, kaujamo upuri un dzeramos upurus, kā tas iekrīt ikvienai dienai,
38. atskaitot Tā Kunga sabata dienas devas un jūsu dāvanas, tāpat neskaitot visas jūsu solījumu reizes, kā arī neskaitot visus jūsu labprātības upurus, ko jūs dodat Tam Kungam.
39. Bet piecpadsmitajā dienā septītajā mēnesī, kad jūs būsit ievākuši zemes augļu ražu, jums būs svētīt Tā Kunga svētkus septiņas dienas; pirmajā dienā turiet sabatu, un astotajā dienā arī turiet sabatu.
40. Un pirmajā dienā ņemiet augļus no vislabākajiem kokiem, palmu zarus un zarus no kupli noaugušiem kokiem un no Eifratas apses, un jums būs Tā Kunga, sava Dieva, priekšā liksmoties septiņas dienas.
41. Un šos svētkus jums būs svētīt Tam Kungam septiņas dienas gadā; tas lai ir mūžīgs likums jūsu cilšu ciltīm; septītajā mēnesī jums tos būs svētīt.
42. Septiņas dienas jums būs dzīvot būdiņās; visiem, kas dzimuši Israēlā kā iedzimtie, tiem ir jādzīvo būdiņās
43. tāpēc, lai jūsu pēcnācēji zinātu, ka Israēla bērni ir dzīvojuši būdiņās, kad Es tos izvedu no Ēģiptes zemes - Es, Tas Kungs, jūsu Dievs.
44. Un Mozus noteica Israēla bērniem Tā Kunga svētku laikus.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Pavēli Israēla bērniem, lai viņi arī tev atnes tīru piestā sagrūstu olīveļļu lukturim, ka tu pastāvīgi varētu turēt degošus tā eļļas lukturīšus.
3. Ārpus priekškara, kas liecības šķirstam priekšā, Saiešanas teltī, Ārons lai tur to pastāvīgi kārtībā, no rīta līdz vakaram Tā Kunga priekšā; tāds lai ir mūžīgs likums uz jūsu cilšu ciltīm.
4. Uz tīrā zelta luktura lai viņš pastāvīgi iededzina mazos eļļas lukturīšus Tā Kunga priekšā.
5. Un tev būs ņemt smalkos kviešu miltus un no tiem cep divpadsmit plāceņus, divas desmitdaļas ēfas miltu lai iet uz katru plāceni.
6. Un liec tos divās rindās, pa seši katrā rindā, uz tīra zelta galda Tā Kunga priekšā.
7. Un tad tev jāliek pāri katrai rindai tīrs vīraks, piemiņas tiesa pie maizes, par uguns upuri Tam Kungam.
8. Ik sabata dienā tas pastāvīgi ir kārtojams Tā Kunga priekšā no Israēla bērniem par mūžīgu derību.
9. Tas pienākas Āronam un viņa dēliem, un viņiem to būs ēst svētā vietā; jo tas viņiem ir augsti svēts no Tā Kunga uguns upuriem, viņiem piešķirtā daļa mūžīgi.
10. Un te kādas Israēla sievas dēls, kas bija ēģiptiešu tēva dzemdināts, iznāca Israēla bērnu vidū, un Israēla sievas dēls uzsāka nometnē ķildoties ar kādu israēlieti.
11. Un Israēla sievas dēls zaimoja Tā Kunga Vārdu un lādēja. Tādēļ to atveda pie Mozus, un viņa mātes vārds bija Selomite, Dibrija meita, no Dana cilts.
12. Un viņu ielika cietumā, kamēr tie gaidīja lēmumu no Tā Kunga mutes.
13. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
14. Izved lādētāju ārpus nometnes, un visiem, kas to ir dzirdējuši, ir jāliek savas rokas uz viņa galvas, un tad lai visa draudze to nomētā ar akmeņiem.
15. Bet uz Israēla bērniem runā, sacīdams: ikvienam, kas lād savu Dievu, tam jānes savs grēks.
16. Un, kas zaimo Tā Kunga Vārdu, tam mirtin jāmirst, tas visai draudzei mestin jānomētā ar akmeņiem, vai viņš ir svešinieks vai iedzimtais; kas vien zaimo Tā Kunga Vārdu, tam būs mirt.
17. Un, ja kas kādu cilvēku nosit, tam mirtin jāmirst.
18. Bet, ja kas kādu lopu nosit, tad tam ir jāizlīgst, dodot dzīvību pret dzīvību.
19. Un, ja kas ievaino savu tuvāku, tad lai tam atdara tāpat, kā viņš ir darījis:
20. lūzumu pret lūzumu, aci pret aci, zobu pret zobu, un, kādu vainu viņš ir nodarījis cilvēkam, tāpat lai viņam top atdarīts.
21. Kas lopu nosit, lopa nāvi var izpirkt, bet, kas nosit cilvēku, tam ir jāmirst.
22. Lai pie jums ir vienādi taisns likums kā svešiniekam, tā iedzimtajam, jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!
23. Un, kad Mozus šos vārdus pasludināja Israēla bērniem, tad tie lādētāju izveda ārpus nometnes un to nomētāja ar akmeņiem; Israēla bērni izpildīja to, ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaja kalnā, sacīdams:
2. Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs nāksit tanī zemē, ko Es jums došu, tad lai arī tur zeme ietur sabatu, atpūzdamās Tam Kungam.
3. Sešus gadus tev būs apsēt savu tīrumu, un sešus gadus tev būs apgriezt savu vīna dārzu un ievākt tā ražu.
4. Bet septītajā gadā lai zeme atpūšas un tur sabatu, kas ir sabats Tam Kungam; tavs tīrums lai paliek neapsēts, un tavs vīna dārzs lai paliek neapgriezts.
5. Kas pēc tavas pļaujas pats no sevis izaug, tas lai paliek nenopļauts, un vīnogu ķekari, kas aug bez kopšanas, lai paliek nenolasīti; lai tas ir zemei lielais sabata gads.
6. Bet tas, ko zeme sabata gadā izdod, tas lai ir jums par barību, tev, tavam kalpam un kalponei, tavam algādzim un tavam piedzīvotājam, kas mājo pie tevis;
7. un arī tavam lopam, un tam lauku zvēram, kas dzīvo tavā zemē, lai visi šie augļi ir uzturam.
8. Un tad tev būs skaitīt septiņus tādus sabata gadus, septiņus gadus septiņas reizes, tā ka tev viss septiņu sabata gadu laiks iznāk četrdesmit deviņi gadi.
9. Un gaviļu taures skaņa lai atskan septītā mēneša desmitajā dienā; salīdzināšanas svētku dienā lai šo bazūni dzird visa zeme.
10. Un jums jāsvētī piecdesmitais gads un jāpasludina tanī zemē visiem tās iedzīvotājiem atļaišana brīvībā; tas lai jums ir gaviļu gads, un jūs ikviens atgūsiet atpakaļ savu īpašumu, un ikviens atgriezīsies atpakaļ savā ciltī.
11. Piecdesmitais gads lai jums ir gaviļu gads; tanī jums nav jāsej, nedz jāpļauj, kas pats no sevis izaug, nedz jāsalasa vīnogas, kas aug bez kopšanas vīna dārzā.
12. Jo šis ir gaviļu gads, tas lai ir jums svēts; ēdiet no sava tīruma, ko tas pats no sevis ienes bez apstrādāšanas.
13. Šādā gaviļu gadā lai ikviens iegūst atpakaļ savu īpašumu.
14. Tad nu, ja tu ko pārdosi savam tuvākam vai arī tu kaut ko no sava tuvāka pērc, tad nedariet viens otram pāri.
15. Pēc gadu skaita no gaviļu gada tev būs pirkt no sava tuvāka, un pēc augļu ražas gadu skaita, kādiem vēl ir jānāk, lai viņš tev pārdod.
16. Pēc lielāka gadu skaita pavairo maksu un pēc sarūkošo gadu skaita pazemini tā cenu, jo ienesuma laiks lai noteic maksu.
17. Tad nu nedariet pāri viens otram, bīstieties sava Dieva, jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.
18. Un pildiet Manus likumus, un turiet Manas tiesas, un dariet pēc tām, tad jūs varēsiet tanī zemē dzīvot drošībā.
19. Un zeme izdos savus augļus, un jūs ēdīsiet un būsiet paēduši, un dzīvosiet tanī zemē drošībā.
20. Bet, ja jūs prātosit: ko mēs ēdīsim septītajā gadā? Redzi, nedz mēs sējam, nedz savācam kopā savas zemes augļu ražu,-
21. Es likšu Savai svētībai būt tik lielai sestajā gadā, ka tā dos ražu trijiem gadiem.
22. Un, kad jūs sēsiet astotajā gadā, tad jūs ēdīsiet no iepriekšējo gadu ražas - pat līdz devītajam gadam; iekāms jaunā raža ienāksies, jūs vēl ēdīsiet iepriekšējo gadu augļus.
23. Un zemi lai neviens nepārdod par īpašumu: zeme pieder Man, bet jūs esat svešinieki un piemājoņi pie Manis.
24. Tāpēc visā jums piederīgajā zemē jums jāatļauj zemes izpirkšana.
25. Ja tavs brālis panīkst un grib ko pārdot no savas zemes, tad lai kāds viņa tuvs radnieks nāk viņam par izpircēju un izpērk to, ko viņa brālis pārdevis.
26. Un, ja kādam izpircēja nav, bet viņš no savas rocības spēj samaksāt izpirkšanas maksu,
27. tad lai viņš skaita gadus, kad viņš pārdevis, un to, kas pāri palicis gadu maksā, lai tas atdod tam vīram, kam viņš bija pārdevis, un lai viņš pats atgriežas savā īpašumā.
28. Bet, ja viņa rocība nesniedzas tik tālu un viņam nav tik daudz, cik viņam nāktos tam atdot, tad pārdotais īpašums lai paliek pircēja rokā līdz gaviļu gadam; bet gaviļu gadā lai tas kļūst brīvs, un lai

viņš atkal tiek pie sava īpašuma.

29. Un, ja kas pārdod dzīvojamu ēku pilsētā, kurai mūri ir apkārt, tad izpirkšanas laiks notek gada laikā no pārdošanas dienas; tas ir viņa izpirkšanas laiks.

30. Bet, ja tas netop izpirkts, kamēr gads apkārt, tad nams pilsētas mūros lai nāk pircēja īpašumā un viņa ciltij; un tas netiek brīvs arī gaviļu gadā.

31. Bet namus ciemos, kam nav mūri visapkārt, būs pielīdzināt lauku tīrumam; tos ir iespējams izpirkt, un tie nāk brīvi gaviļu gadā.

32. Bet levītu pilsētās uz pilsētas namiem, kas viņiem pieder īpašumā, levītiem paliek mūžīgas tiesības tos izpirkt.

33. Bet, ja kāds ko pircis no levītiem, tad nopirktais nams viņu pilsētā kļūst brīvs gaviļu gadā, jo nami levītu pilsētās ir tikai viņu daļa Israēla bērnu vidū.

34. Bet arī tīrumi ārpus viņu pilsētām nav pārdodami, jo tie ir viņu mūžīgs īpašums.

35. Bet, ja tavs brālis panīkst un viņa roka gurst un zemē noslīd tev līdzās, tad satver to stingri ar savu roku un, lai tas būtu vai svešinieks, vai piedzīvotājs, palīdzi viņam, ka viņš var dzīvot pie tevis.

36. Un neņem no viņa augļus, nedz pagaidas, bet bīsties sava Dieva, un lai tavs brālis dzīvo pie tevis.

37. Neaizdod viņam savu naudu pret augļiem un neaizdod viņam barību pret pagaidām.

38. Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izveda no Ēģiptes zemes, lai jums dotu Kānaāna zemi un lai būtu jums par Dievu!

39. Un, ja tavs brālis pie tevis panīkst un tev tiek pārdots, tad tev nebūs viņu kalpināt kā vergu.

40. Kā algādzis un kā piedzīvotājs lai viņš pie tevis dzīvo līdz gaviļu gadam un pie tevis lai kalpo.

41. Tad lai viņš no tevis aiziet brīvs, viņš pats un viņa bērni līdz ar viņu, lai viņš iet atpakaļ pie savas cilts un lai atkal atgriežas savu tēvu īpašumā,

42. jo arī viņi ir Mani kalpi, ko Es izvedu no Ēģiptes zemes, un arī viņus nebūs pārdot par vergu naudu.

43. Tev nebūs bargi pār viņu valdīt, bet būs bīties sava Dieva!

44. Bet vergus un verdzenes, kas tev ir, pērc no apkārtnē mītošām tautām, no tām jums būs pirkt vergus un verdzenes.

45. Arī no piedzīvotāju bērniem, no to pēcnācējiem, kurus viņi ir dzemdinajuši jūsu zemē, pērciet tos no viņu ciltīm, un tie lai ir jums par īpašumu.

46. Un dodiet tos tālāk kā mantojumu saviem bērniem pēc jums, ka tie ir viņiem par pastāvīgu īpašumu, un lai tie jums vergo; bet pār saviem brāļiem, Israēla bērniem, lai neviens cietsirdīgi nevalda!

47. Un, ja kāds svešinieks vai piedzīvotājs, pie tevis dzīvodams, nāk pie rocības, bet tavs brālis pie viņa panīkst un top pārdots tam svešiniekam, kas pie tevis mīt, vai arī kādam no svešinieka cilts,

48. tad viņu var atpirkt, pēc tam kad tas ir ticis pārdots; kāds no viņa tuviniekiem var to atpirkt.

49. Vai nu tēva brālis, vai tēva brāļa dēls var viņu izpirkt, vai kāds no viņa cilts asinsradiem var viņu izpirkt, vai, ja viņa paša rocība to atļauj, viņš var arī pats sevi izpirkt.

50. Un tam jāskaita laiks kopā ar viņa pircēju, sākot ar gadu, kad tas tika pārdots, līdz gaviļu gadam; viņa izpirkšanas maksa lai ir atbilstoša gadu skaitam, cik ilgi viņš kā algādzis ir tam kalpojis.

51. Ja vēl daudz gadu, tad pēc to skaita lai viņš dod par savu izpirkšanu no tās naudas, par ko viņš ir pirks.

52. Bet, ja maz gadu vēl atlicis līdz gaviļu gadam, tad lai tos saskaita, un pēc to skaita lai viņš dod savu izpirkšanas maksu.

53. Viņa gadus lai pielīdzina algādžu gadiem, un ar varmācību no augšas lai neviens uz viņu nelūkojas tavā priekšā.

54. Un, ja viņš tā netop izpirkts, tad lai viņš iziet brīvībā gaviļu gadā, viņš un viņa bērni līdz ar viņu.

55. Jo jūs, Israēla bērni, esat Mani kalpi, ko Es esmu izvedis no Ēģiptes zemes - Es, Tas Kungs, jūsu Dievs!

1. Nedariniet sev elkus vai izgrieztus tēlus, neceliet sev piemiņas akmeņus; arī savā zemē neceliet iezīmētus piemiņas akmeņus, lai to priekšā liektos līdz zemei, jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!
2. Turiet Manus sabatus un bīstieties Manu svēto vietu,- Es esmu Tas Kungs!
3. Ja jūs Manus likumos staigāsit un Manus baušļus turēsit un tos pildīsīt,
4. tad Es jums došu lietu savā laikā, un zeme izdos savu ražu, un koki nesīs savus augļus.
5. Un kulšanas laiks sniegsies līdz vīnogu novākšanas laikam, un vīnogu novākšanas laiks sniegsies līdz sējas laikam, un jūs bagātīgi ēdīsīt savu maizi un dzīvosīt droši savā zemē.
6. Un Es došu zemei mieru, ka jūs gulēsīt bez briesmām; plēsīgos zvērus Es jūsu zemē darīšu rāmus, un zobens arī nepārstaigās jūsu zemi.
7. Un jūs vajāsīt savus ienaidniekus, un tie kritīs no zobena jūsu acu priekšā.
8. Pieci no jums vajās simts ienaidniekus, un simts jūsējo vajās desmit tūkstošus, un jūsu ienaidnieki kritīs no zobena jūsu acu priekšā.
9. Un Es griezīšos pie jums un darīšu jūs auglīgus un jūs vairošu un ar jums nodibināšu Savu derību.
10. Un jūs ēdīsīt no veca padoma, un, kad nāks jaunā raža, tikai tad jūs iepriekšējā gada ražu liksīt pie malas.
11. Un Es uzcelšu Savu mājokli jūsu vidū, un Mana dvēsele jūs neniecinās.
12. Un Es staigāšu jūsu vidū un būšu jums par Dievu, un jūs būsit Man par tautu.
13. Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izveda no Ēģiptes zemes, lai jūs tur nebūtu par vergiem, un Es esmu salauzis jūsu jūga kokus un esmu licis jums staigāt ar paceltu galvu.
14. Bet, ja jūs Man neklausīsīt un nepildīsīt visus šos baušļus
15. un ja jūs Manus likumus nicināsīt un jūsu dvēseles Manas tiesas niecinās, nepildot visus šos baušļus, tad jūs lauzīsīt Manu derību.
16. Tad Es jums šādi darīšu: Es likšu nākt pār jums izbailēm, dilonim un karstumam, kas acis aptumšo un dvēseli nomāc; un veltīgi jūs sēsīt savu sēklu, un jūsu ienaidnieki ēdīs jūsu maizi.
17. Un Es dūsmās celšu Savu vaigu pret jums, ka jūs tiksīt savu ienaidnieku sakauti; un jūsu nīdējiem būs pār jums valdīt no augšas, un jūs bēgsīt, kad nebūs neviena, kas jūs vajā.
18. Un, ja jūs arī tad vēl Man neklausīsīt, tad Es uzlikšu vēl septiņkārt bargāku sodu jums jūsu grēku dēļ.
19. Un Es salauzīšu jūsu spēka lepnumu un darīšu debesis pār jums kā dzelzi un zemi kā varu.
20. Un jūs velti šķiedīsīt savu spēku, jo zeme neizdos savu ražu, nedz arī tanī zemē koki nesīs savus augļus.
21. Un, ja tad vēl jūs Man turēsities pretim un vēl negribēsīt Man paklausīt, tad Es vēl jums uzlikšu septiņus piemeklējumus jūsu grēku dēļ.
22. Un Es jums sūtīšu mežonīgus zvērus, kas aprīs jūsu bērnus un saplosīs jūsu lopus, un jūsu skaitu samazinās, tā ka jūsu ceļi paliks tukši.
23. Un, ja jūs šo pārmācību dēļ vēl neliksīt Manis brīdināties, bet Man tuvosities ar naidu,
24. tad arī Es jums nākšu pretī ar naidu, un Es jūs sitīšu septiņkārt jūsu grēku dēļ.
25. Jo tad Es likšu nākt pār jums atriebības zobenam, kas atriebs Manu derību; un, kad jūs glābsities savās pilsētās, tad Es jūsu vidū sūtīšu mēri un nodošu jūs ienaidnieku rokā.
26. Tad Es jums atņemšu maizi, tikai mazliet jums piešķirot barībai; tad desmit sievas ceps jums maizi vienā krāsnī, un jums jūsu maize tiks katram ar svaru dota, jūs gan ēdīsīt, bet nebūsīt paēduši.
27. Un, ja jūs šo pārbaudījumu dēļ vēl Mani neklausīsīt un tuvosities Man ar naidu,
28. tad arī Es jums bardzībā turēšos pretī un jūs vēl septiņkārt vairāk pārmācīšu jūsu grēku dēļ.
29. Un jūs ēdīsīt savu dēlu miesas, un jūs ēdīsīt savu meitu miesas.
30. Un Es izpostīšu jūsu augstieņu svētnīcas un nolauzīšu jūsu elku stabus; jūsu līķus Es izmetīšu uz jūsu sadauzītiem elku tēliem, un jūs būsit riebīgi Manai dvēselei.
31. Un Es darīšu jūsu pilsētas par postažām un iznīcināšu jūsu svētnīcas, un neodīšu jūsu upuru dūmu patīkamās smaržas.
32. Un Es likšu jūsu zemi tā izpostīt, ka jūsu ienaidnieki, kas tur dzīvos, būs iztrūkušies.

33. Bet jūs Es izkaisīšu starp citām tautām, un Es izvilkšu aiz jums zobenu no maksts, un jūsu zeme būs pārvērsta tuksnesī, un jūsu pilsētas būs izpostītas.
34. Tad zemei gan pašai patiksies ieturēt savu sabatu pa visu tās izpostīšanas laiku, kamēr jūs esat ienaidnieku zemē; tad zeme ievēros tās sabatus, un tad viņai patiksies tos ieturēt.
35. Visā tai posta laikā viņa ieturēs sabatu, jo tā tos tolaik neieturēja, kā tie bija ieturami, kad jūs tur vēl dzīvojāt.
36. Un jūsu tautas atlikušajiem Es iedvesīšu sirdīs bailes viņu ienaidnieku zemē, ka birstoša lapa ar savu čaukstēšanu viņus vajās, un tie bēgs, itin kā kad zobens tos vajātu, kaut arī nebūtu neviena, kas tos īsteni vajā.
37. Un viņi cits pār citu klups, itin kā zobena priekšā, kaut vajātāja nebūs, un jums neizdosies piecelties kājās savu ienaidnieku priekšā.
38. Un jūs iznīksit starp citām tautām, un jūsu ienaidnieku zeme jūs aprīs.
39. Un jūsu pārpalicēji savu grēku dēļ izplēnēs savu ienaidnieku zemēs un arī savu tēvu grēku dēļ tiem kopīgi ir jāiznīkst.
40. Tad viņi atzīs savus noziegumus un savu tēvu noziegumus, tie atzīsies savā svētuma nonicināšanā, kad viņi pret Mani lauza savu uzticību un dūsmās turējās Man pretī.
41. Un arī Es tad gāju pret viņiem ar īgnumu, un Es tos izdzinu viņu ienaidnieku zemē, lai tad reiz viņu neapgraizītā sirds kļūst pazemīga un viņu pārkāpumi tiek atmaksāti.
42. Tad Es pieminēšu Savu derību ar Jēkabu un arī Savu derību ar Īzāku, un Es pieminēšu Savu derību ar Ābrahāmu, un Es pieminēšu to zemi.
43. Bet zeme būs viņu atstāta, un tā labprāt ieturēs savus sabata laikus, kad tā no viņiem ir kļuvusi tukša, bet tiem viņu noziegumi tiks piemeklēti tādēļ, ka viņi bija atmetuši Manas tiesas un ka viņu dvēselēm likās apnikuši Mani likumi.
44. Un arī tad vēl, tiem esot ienaidnieku zemē, Es tos neatmetīšu, un tie Man tiktāl neriebj, lai Es tos pilnīgi izdeldētu un Mana derība būtu ar viņiem pilnīgi jālauž, jo Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs.
45. Un Es pieminēšu viņiem pirmo derību ar viņu vecajiem, ko Es esmu izvedis no Ēģiptes zemes visu tautu acu priekšā, lai Es tiem būtu par Dievu,- Es, Tas Kungs.
46. Šie ir tie likumi, tiesas un bauslības likumi, ko Tas Kungs uz Sinaja kalna nolika starp Sevi un Israēla bērniem caur Mozu.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
2. Runā uz Israēla bērniem un saki: ja kāds dod solījumu, zvērestu zvērēdams, tad viņa dvēsele lai pieder Tam Kungam pēc tava novērtējuma.
3. Un tavs vērtējums vīram starp divdesmit un sešdesmit gadiem lai ir piecdesmit sudraba seķeļi pēc svētnīcas svara.
4. Bet, ja tā ir sieva, tad tavs novērtējums lai ir trīsdesmit seķeļi.
5. Bet, ja vecums ir no pieciem līdz divdesmit gadiem, tad lai tavs novērtējums ir: par vīru divdesmit seķeļi, bet par sievu desmit seķeļi.
6. Bet par bērniem, vecumā no viena mēneša līdz pieciem gadiem, tavam novērtējumam ir jābūt: par zēnu pieci sudraba seķeļi, bet par meiteni trīs sudraba seķeļi.
7. Bet, ja tas ir sešdesmit gadus vecs vai vairāk, tad lai tavs novērtējums par vīru ir piecdesmit seķeļi, bet, ja tā ir sieva, tad desmit seķeļi.
8. Bet, ja tas nav spējīgs tik daudz maksāt, cik tu esi nospriedis, tad tādu būs novest priesterā priekšā, un tas lai viņu novērtē; tad pēc tā, cik pati zvēresta devēja roka spēj nopelnīt, lai priesteris to novērtē.
9. Bet, ja kaut ko no liellopiem var kā upuri pievest Tam Kungam, tad ikviens lops, kas tiek dots Tam Kungam, ir svēts.
10. Tas nav jāaizstāj, tas nav jāizmaina - labs pret nelabu vai nelabs pret labu, bet, ja lops pret lopu ir mītin iemīts, tad tikpat pirmais, kā arī iemītais lai ir Tam Kungam svēti.
11. Bet, ja tas ir no nešķīstiem lopiem, ko Tam Kungam nedrīkst pievest par dāvinājuma upuri, tad to lopu būs novest pie priesterā.
12. Un tad lai priesteris to novērtē, cik labs vai nederīgs tas ir, un, kā priesteris to novērtē, tā lai paliek.
13. Bet, ja to kāds pirktin izpērk, tad lai tas pieliek klāt piekto daļu pie novērtējuma.
14. Bet, ja kas savu namu veltī, lai nams būtu Tam Kungam svētīts, tad priesterim to būs novērtēt, cik labs vai cik nelabs tas ir, un, kā priesteris par to ir savu spriedumu teicis, tā lai paliek.
15. Bet, ja tas, kas savu namu veltījis, to grib tagad izpirkt, tad lai viņš pieliek piekto daļu naudā pie novērtētās cenas, un tad lai tas viņam pieder.
16. Bet, ja kas grib savu dzimto tīrumu svētīt Tam Kungam, tad novērtējums ir pēc sējas platības; kur viens homers miežu tiek izsēts, tur novērtējumam ir jābūt - piecdesmit sudraba seķeļi.
17. Bet, ja viņš savu tīrumu veltī pirms gaviļu gada, tad viņa maksa būs nosakāma pēc pilna novērtējuma.
18. Bet, ja viņš savu tīrumu veltī pēc gaviļu gada, tad priesterim jāaplēš viņam tīruma maksa pēc gadu skaita, kas atlikusi līdz gaviļu gadam, un lai attiecīgi tas atvelk no novērtējuma.
19. Bet, ja viņš savu tīrumu, ko ir veltījis, grib izpirkt, tad lai viņš pie novērtējuma cenas pieliek piekto daļu naudā, un tad lai tas viņam pieder.
20. Bet, ja viņš tīrumu neizpirks un ja šo tīrumu pārdos citam, tad tas vairs nav izpērkams.
21. Bet notiks, kad šāds tīrums kļūs brīvs no izpiršanas gaviļu gadā, tad tāds tīrums ir it kā novēlēts īpašums Tam Kungam; tas lai top priesterim par viņa īpašumu.
22. Bet, ja kāds savu pirktu tīrumu, bet ne viņa īpašuma tīrumu, ir svētījis Tam Kungam,
23. tad priesteris lai aplēš, kāda ir tā vērtība līdz nākamajam gaviļu gadam, un viņam būs tai dienā dot, cik ir nospriests, kad tas to svētī Tam Kungam.
24. Bet gaviļu gadā lai tas tīrums atgriežas tā īpašumā, kas to bija pārdevis, kam tas bija bijis par īpašuma zemes gabalu.
25. Visi priesterā novērtējumi lai tiek izdarīti pēc svētnīcas seķeļa svara, kur vienam seķelim ir divdesmit geras.
26. Bet pirmā metiena liellopus, kas jau kā pirmsdzimušie pieder Tam Kungam, nevienam nebūs veltīt, lai tie būtu vērsis vai auns, tie pieder Tam Kungam.
27. Bet, ja tas ir pirmsdzimušais no nešķīstiem lopiem, tad lai tas to iegūst pēc novērtējuma, pieliekot

piekto daļu klāt; bet, ja tas netop izpirkts, tad lai to pārdod pēc novērtējuma.

28. Bet, kas ir novēlēts Tam Kungam par sevišķu īpašumu - vai kāds cilvēks vai viss, kas tam pieder, vai lops, vai lauks, kas vien ir bijis tā īpašumā, - to nevar nedz pārdot, nedz izpirkt; viss tas ir sevišķs īpašums, un tas ir augsti svēts Tam Kungam.

29. Neko, kas ir sevišķā īpašumā novēlēts, nevar izpirkt, bet tam ir jāmirst.

30. Un ikviena desmitās tiesas deva no zemes tīrumā sētās sēklas, kā arī no koku augļiem, pieder Tam Kungam un ir Tam Kungam svēta.

31. Bet, ja kas arī no desmitās daļas grib kaut ko izpirkt, tam būs klāt pielikt piekto daļu.

32. Un itin visiem, no kā desmitā tiesa tiek ņemta, vai no lieliem vai sīkiem lopiem, kas vien krīt zem desmitās tiesas mēra rīkstes, ir jābūt svētiem Tam Kungam.

33. Un nekāda izmeklēšana starp labu un nelabu, tos iemainot, lai nenotiek, tie lai netiek apmainīti; bet, ja apmaina, tad tas, kas iemainīts, un tas, kas iegūts tā vietā, lai abi ir svēti; tos nedrīkst izpirkt.

34. Tie ir baušļi, ko Tas Kungs pavēlēja Mozum Sinaja kalnā ievērošanai Israēla bērniem.

4. Mozus grāmata

Nodaļa 1

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaja tuksnesī Saiešanas teltī otrā gada otrā mēneša pirmajā dienā pēc viņu izešanas no Ēģiptes zemes, sacīdams:
2. Saskaitiet Israēla bērnu draudzē visus pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, visus, kas ir vīriešu kārtas, pēc viņu galvām,
3. sākot ar tiem, kas divdesmit gadus veci un vecāki, kas jau var iestāties Israēla karapulkos; tos saskaitiet pēc viņu pulkiem, tu un Ārons.
4. Un lai ar jums kopā ir no katras cilts viens vīrs, kas ir sava tēvu nama galvenais.
5. Šie nu ir to vīru vārdi, kas nostāsies kopā ar jums: Rūbena ciltij - Ēlicūrs, Šedeura dēls;
6. Simeona ciltij - Šelumiēls, Curišadaja dēls;
7. Jūdās ciltij - Nahšons, Aminādaba dēls;
8. Isašara ciltij - Netaneēls, Zuāra dēls;
9. Zebulona ciltij - Ēliābs, Helona dēls;
10. Jāzēpa ciltij: Efraimam - Ēlišāma, Amihuda dēls; Manasem - Gamaliēls, Pedacūra dēls;
11. Benjamīna ciltij - Abidans, Gideona dēls;
12. Dana ciltij - Ahiēzers, Amišadaja dēls;
13. Ašera ciltij - Pagiēls, Ohrana dēls;
14. Gada ciltij - Ēliasafs, Deguēla dēls;
15. Naftaļa ciltij - Ahīra, Einana dēls.
16. Šie ir draudzes izraudzītie savu tēvu cilšu galvenie, augstākie pār Israēla tūkstošiem.
17. Tad Mozus un Ārons saaicināja šos vīrus, kā tie vārdos bija nosaukti,
18. un sapulcināja visu draudzi otrā mēneša pirmajā dienā, un tie ierakstījās visi savu cilšu rakstos pēc savām ciltīm, pēc saviem tēvu namiem, pēc vārdu skaita, sākot ar divdesmit gadus veciem un vecākiem, pēc viņu galvām.
19. Kā Tas Kungs to bija Mozum pavēlējis, tā Mozus tos uzrakstīja Sinaja tuksnesī.
20. Tad Rūbena, Israēla pirmdzimtā dēla, pēcnācēju pēc to ciltīm, pēc tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot, pēc viņu galvām, ikvienu vīru, kas divdesmit gadus vecs vai vecāks, ikvienu, kas var iet karapulkos,-
21. visus saskaitot, kas pieder pie Rūbena cilts, pavisam bija četrdesmit seši tūkstoši pieci simti.
22. Bet Simeona bērnu pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot, pēc viņu galvām, ikvienu vīru, kas divdesmit gadus vecs vai vecāks, ikvienu, kas var iet karapulkos,-
23. tos visus saskaitot, kas pieder pie Simeona cilts, pavisam bija piecdesmit deviņi tūkstoši trīs simti.
24. Bet Gada pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos,-
25. tos visus saskaitot, kas pieder pie Gada cilts, pavisam bija četrdesmit pieci tūkstoši seši simti piecdesmit.
26. Un Jūdās pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos,-
27. tos visus saskaitot, kas pieder pie Jūdās cilts, pavisam bija septiņdesmit četri tūkstoši seši simti.
28. Un Isašara pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos,-
29. un tos visus saskaitot, kas pieder pie Isašara cilts, pavisam bija piecdesmit četri tūkstoši četri simti.
30. Un Zebulona pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos,-
31. tos visus saskaitot, kas pieder pie Zebulona cilts, pavisam bija piecdesmit tūkstoši četri simti.
32. Un Jāzēpa cilts - Efraima pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos,-
33. tos visus saskaitot, kas pieder pie Efraima cilts, pavisam bija četrdesmit tūkstoši pieci simti.

34. Un Manases pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos,-
35. tos visus saskaitot, kas pieder pie Manases cilts, pavisam bija trīsdesmit divi tūkstoši divi simti.
36. Un Benjamīna pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos,-
37. tos visus saskaitot, kas pieder pie Benjamīna cilts, pavisam bija trīsdesmit pieci tūkstoši četri simti.
38. Un Dana pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos,-
39. tos visus saskaitot, kas pieder pie Dana cilts, pavisam bija sešdesmit divi tūkstoši septiņi simti.
40. Un Ašera pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos,-
41. tos visus saskaitot, kas pieder pie Ašera cilts, pavisam bija četrdesmit tūkstoši pieci simti.
42. Un Naftaļa pēcnācēju pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, pēc vārdiem saskaitot tos, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visus, kas var iet karapulkos,-
43. tos visus saskaitot, kas pieder pie Naftaļa cilts, pavisam bija piecdesmit trīs tūkstoši četri simti.
44. Šie ir uzrakstītie, ko Mozus un Ārons un divpadsmit Israēla vadoņi uzrakstīja; tie bija pa vienam no katras cilts tēvu nama.
45. Un visu uzrakstīto Israēla bērnu pēc viņu tēvu namiem, kas divdesmit gadus veci un vecāki, visu, kas var Israēlā iet karapulkos,
46. kopskaitā bija seši simti trīs tūkstoši pieci simti piecdesmit.
47. Bet levīti pēc savu tēvu ciltīm pie tiem netika pieskaitīti,
48. jo Tas Kungs bija uz Mozu runājis, sacīdams:
49. Bet Levija cilti tu vienīgo neskaiti, nedz uzņem viņus Israēla bērnu skaitā.
50. Bet tu iecel levītus pār Liecības telti un visiem tās piederumiem, un visu, kas pie tās; viņi lai nes šo mājokli un visas tā lietas; un viņi lai tur kalpo un lai apmetas ap šo telti.
51. Kad mājoklis jāpārvieta, lai levīti noņem to, bet, kad mājoklis jāuzceļ, tad lai levīti to uzceļ; ja kāds svešs tuvojas, tad tam ir jāmirst.
52. Un Israēla bērniem būs novietoties ikvienam savā nometnē un ikvienam pie sava karapulka karoga sava pulka daļā.
53. Bet levīti lai novietojas ap Liecības mājokli, tam apkārt, lai pār Israēla bērnu draudzi nenāktu nekādas Dieva dusmas; tāpēc lai levīti pilda savu pienākumu, sargādami Liecības mājokli.
54. Un Israēla bērni visu izpildīja, kā Tas Kungs to bija Mozum pavēlējis; tā tie to darīja.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:
2. Ikviens lai apmetas pie sava pulka karoga, pie sava tēva nama zīmes, Israēla bērni visi kopā lai apmetas nometnē iepretim un apkārt Saiešanas teltij.
3. Pret austrumiem lai apmetas nometnē Jūda zem sava karoga ar saviem pulkiem ar Jūdas cilts vadoni Nahšonu, Aminādaba dēlu.
4. Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija septiņdesmit četri tūkstoši seši simti.
5. Viņiem blakus lai apmetas Isašara cilts ar Isašara cilts vadoni Neteneēlu, Zuāra dēlu.
6. Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija piecdesmit četri tūkstoši četri simti.
7. Un tad Zebulona cilts ar Zebulona cilts vadoni Ēliābu, Helona dēlu.
8. Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija piecdesmit septiņi tūkstoši četri simti.
9. Visu Jūdas nometnē kopā saskaitīto bija simts astoņdesmit seši tūkstoši četri simti vīru pēc to karapulkiem; tiem kā pirmajiem jādodas ceļā.
10. Pret dienvidiem lai apmetas Rūbena pulku nometne zem sava karoga ar Rūbena cilts vadoni Ēlicūru, Šedeura dēlu.
11. Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija četrdesmit seši tūkstoši pieci simti.
12. Viņiem blakus lai apmetas Simeona cilts ar Simeona cilts vadoni Šelumiēlu, Curišadaja dēlu.
13. Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija piecdesmit deviņi tūkstoši trīs simti.
14. Un Gada cilts ar Gada cilts vadoni Ēliasafu, Deguēla dēlu.
15. Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija četrdesmit pieci tūkstoši seši simti piecdesmit vīru.
16. Visu Rūbena nometnē kopā saskaitīto bija simts piecdesmit viens tūkstotis četri simti piecdesmit vīru pēc viņu karapulkiem; tiem kā otrajiem jādodas ceļā.
17. Pēc tam lai dodas ceļā Saiešanas telts ar levītu nometni, kas atrodas pārējo nometņu vidū; kā tie ir nometušies nometnē, tā arī viņiem ir jāceļas, ikviens lai apmetas savā tam norādītā vietā pie sava pulka karoga.
18. Pret rietumiem lai apmetas Efraima pulku nometne zem sava karoga ar Efraima cilts vadoni Elišāmu, Amihuda dēlu.
19. Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija četrdesmit tūkstoši pieci simti.
20. Viņiem blakus Manases cilts ar Manases cilts vadoni Gamaliēlu, Pedacūra dēlu.
21. Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija trīsdesmit divi tūkstoši divi simti.
22. Un tad Benjamīna cilts ar Benjamīna cilts vadoni Abidanu, Gideona dēlu.
23. Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija trīsdesmit pieci tūkstoši četri simti.
24. Visu Efraima nometnē saskaitīto kopā bija simts astoņi tūkstoši viens simts pēc saviem karapulkiem; tiem kā trešajiem jādodas ceļā.
25. Pret ziemeļiem lai apmetas Dana pulka nometne zem sava karoga ar Dana cilts vadoni Ahiēzeru, Amišadaja dēlu.
26. Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija sešdesmit divi tūkstoši septiņi simti.
27. Viņiem blakus lai apmetas Ašera cilts ar Ašera cilts vadoni Pagiēlu, Ohrana dēlu.
28. Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija četrdesmit viens tūkstotis pieci simti.
29. Un tad Naftaļa cilts ar Naftaļa cilts vadoni Ahīru, Einana dēlu.
30. Un viņa karapulks, tajā saskaitīto bija piecdesmit trīs tūkstoši četri simti.
31. Visu Dana nometnē kopā saskaitīto bija simts piecdesmit septiņi tūkstoši seši simti; tiem būs kā pēdējiem doties ceļā zem savu pulku karogiem.
32. Šie ir Israēla bērnu saskaitītie pēc viņu tēvu namiem; visi, kas tika saskaitīti nometnē pēc viņu karapulkiem, seši simti trīs tūkstoši pieci simti piecdesmit vīru.
33. Bet levīti netika ieskaitīti Israēla bērnu kopumā, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
34. Un Israēla bērni izpildīja visu tā, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis; tā viņi apmetās pie saviem cilšu karogiem, un tā tie cēlās un atkal devās ceļā, ikviens pie savas cilts un pie sava tēvu nama.

1. Šie ir Ārona un Mozus cilts raksti laikā, kad Tas Kungs runāja ar Mozu Sinaja kalnā.
2. Un šie ir Ārona dēlu vārdi: pirmsdzimtais - Nadabs, tad Abijs, Ēleāzars un Itamārs.
3. Tie ir Ārona dēlu vārdi, kas bija svaidīti priesteri, iesvētīti, lai kalpotu par priesteriem.
4. Bet Nadabs un Abijs nomira Tā Kunga priekšā tad, kad tie bija atnesuši Sinaja tuksnesī svešu uguni Tā Kunga priekšā; un tiem nebija dēlu; bet tad Ēleāzars un Itamārs kļuva priesteri sava tēva Ārona priekšā.
5. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
6. Atved šurp Levija cilti un novieto to priestera Ārona priekšā, lai tie viņam kalpotu.
7. Lai tie veic visu, kas viņam un visai draudzei jākārto Saiešanas telts priekšā, svētā mājokļa kalpošanā.
8. Un viņi lai rūpējas par visiem Saiešanas telts piederumiem un lai kopj visu, kas kopjams Israēla bērniem, stāvēdami svētā mājokļa kalpošanā.
9. Un nodod levītus Āronam un viņa dēliem; tie viņam ir nodoti no Israēla bērniem.
10. Bet Ārons un viņa dēli tev jāuzrauga, lai tie godam veiktu priestera pienākumus; bet, ja kāds svešs tiem pieķeras, tad tam jāmirst.
11. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
12. Redzi, Es Sev izraudzīju no Israēla bērnu vidus levītus visu to vietā, kas atver mātes miesas kā pirmsdzimtie no Israēla bērniem; levīti lai Man pieder.
13. Jo Man pieder visi pirmsdzimušie no tās dienas, kad Es Ēģiptes zemē nogalināju visus pirmsdzimušos; Es esmu Sev svētījis visus pirmsdzimušos Israēlā, sākot ar cilvēkiem līdz pat lopiem; tie lai Man pieder,- Es esmu Tas Kungs.
14. Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaja tuksnesī:
15. Saskaiti levītus pēc viņu tēvu namiem un pēc viņu dzimtām, ikvienu vīriešu kārtas, no viena mēneša veca un vecākus par tiem,- tos saskaiti.
16. Un Mozus tos saskaitīja Tā Kunga priekšā, kā Tas viņam bija pavēlējis.
17. Un šie bija Levija dēli pēc viņu vārdiem: Geršons, Kehats un Merārijs.
18. Un šie ir Geršona dēlu vārdi pēc viņu dzimtām: Libnijs un Šimijs.
19. Bet Kehata dēli pēc viņu dzimtām bija: Amrāms, Icehars, Hebrons un Usiēls.
20. Un Merārija dēli pēc viņu dzimtām bija: Mahelijs un Mušijs. Šīs ir levītu dzimtas pēc viņu tēvu namiem.
21. No Geršona ir Libnija un Šimija dzimtas; tās ir geršoniešu dzimtas.
22. Un, viņus uzrakstot, skaitot ikvienu no vīriešu kārtas vienu mēnesi vecu un vecākus, viņu skaits bija septiņi tūkstoši pieci simti.
23. Geršoniešu dzimtas apmetās aiz svētā mājokļa pret rietumiem.
24. Un geršoniešu vadonis, cilts vecākais, bija Ēliasafs, Laēla dēls.
25. Un Geršona dēlu pienākums Saiešanas telti bija rūpēties par svēto mājokli un telts jumtu, jumta pārklāju un Saiešanas telts durvju priekškaru,
26. par pagalma aizkaru un pārsegu priekš ieejas pagalmā, kas ietvēra no visām pusēm svēto mājokli un altāri, par to virvēm un par visu, kas vien tur bija darāms.
27. Un šīs ir Kehata dzimtas: amramiešu dzimta, jacehariešu dzimta, hebroniešu dzimta un usiēliešu dzimta; tās ir Kehata dzimtas.
28. Un, saskaitot visus, kas vīriešu kārtas, kas vienu mēnesi veci un vecāki, to bija astoņi tūkstoši seši simti; viņiem bija uzticēts rūpēties par svētnīcu.
29. Un kehatiešu dzimtas uzcēla savas teltis pie svētā mājokļa sānu pusē pret dienvidiem.
30. Un visu kehatiešu vadonis, cilts vecākais, bija Ēlisafans, Usiēla dēls.
31. Un viņu pienākums bija rūpēties par šķirstu, galdu, lukturi, altāri un visiem svētnīcas piederumiem, ko tajā kalpojot lieto, par priekškaru un visu, kas vien tur bija darāms.
32. Bet levītu augstākais vadonis bija Ārona dēls, priesteris Ēleāzars; viņš ir uzraugs pār tiem, kas rūpējas par svētnīcas kopšanu.

33. No Merārija dzimtas ir cēlusies Mahelija dzimta un Mušija dzimta; tās ir merāriešu dzimtas.
34. Un saskaitīto, skaitot visus, kas vīriešu kārtas, no viena mēneša vecus un vecākus, bija seši tūkstoši divi simti.
35. Bet merāriešu vadonis, cilts vecākais, bija Cūriēls, Abihaila dēls. Viņi apmetās pie svētā mājokļa pret ziemeļiem.
36. Un Merārija dēlu pienākums bija rūpēties par svētā mājokļa dēļiem, par aizšaujamām bultām, par stabiem ar to kājām, par visiem darba rīkiem un visu, kas vien tur bija darāms,
37. kā arī par pagalma stabiem visapkārt un to kājām, mietiem un virvēm.
38. Un tie, kas novietojās svētā mājokļa priekšā pret austrumiem jeb no Saiešanas telts pret saules lēktu, bija Mozus un Ārons ar saviem dēļiem, kam bija jāveic un jākārto kalpošana svētnīcā, proti, viss, par ko rūpēties bija visu Israēla bērnu pienākums. Bet svešiniekam, ja tas neatļauti būtu kalpojis, bija jāmirst.
39. Viss levītu skaits, ko Mozus un Ārons uz Tā Kunga pavēli pēc viņu dzimtām saskaitīja, skaitot visus, kas vīriešu kārtas, kas vienu mēnesi veci un vecāki, bija divdesmit divi tūkstoši.
40. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Saskaiti visus Israēla bērnu vīriešu kārtas pirmsdzimtos, kas vienu mēnesi veci un vecāki, un uzraksti tos pēc vārdiem.
41. Un Sev Es izraugu levītus visu Israēla bērnu pirmsdzimto vietā un levītu lopus visu pirmatnesto Israēla bērnu lopu vietā.
42. Un Mozus skaitīja, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis, visus Israēla bērnu pirmsdzimtos.
43. Un visu vīriešu kārtas pirmsdzimto, skaitot pēc vārdiem tos, kas vienu mēnesi veci un vecāki, kopā bija divdesmit divi tūkstoši divi simti septiņdesmit trīs.
44. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu:
45. Ņem levītus visu Israēla bērnu pirmsdzimto vietā un levītu lopus viņu lopu vietā, jo tiem būs piederēt Man,- Es esmu Tas Kungs.
46. Bet par tiem divi simti septiņdesmit trim, kam būs tapt izpirktiem, jo šis daudzums pārsniedz levītu skaitu, salīdzinot ar Israēla bērnu pirmsdzimto skaitu,
47. tev būs ņemt par ikvienu galvu piecus sudraba seķeļus pēc svētnīcas seķeļu svara, ņem tādu, kur seķēli iet divdesmit geras.
48. Un šo naudu dod Āronam un viņa dēļiem, naudu, ar ko pirmsdzimto pārpalikums ir ticis izpirkts.
49. Un Mozus ņēma izpirkšanas naudu no tiem, kas bija pāri palikuši par levītu izpirktiem.
50. No Israēla bērnu pirmsdzimtiem viņš šo naudu ņēma - tūkstoš trīs simti sešdesmit piecus seķeļus pēc svētnīcas seķeļu svara.
51. Un Mozus deva šo izpirkšanas naudu Āronam un viņa dēļiem pēc Tā Kunga pavēles, kā Tas Kungs to Mozum bija norādījis.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:
2. Saskaiti no levītiem Kehata dēlus pēc to dzimtām un pēc viņu tēvu namiem,
3. sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem, visus, kas stājas kalpošanā savu darbu darīt Saiešanas teltī.
4. Šis ir Kehata dēlu darbs Saiešanas teltī: kalpot vissvētākajā vietā.
5. Proti, kad nometne tiek pārcelta, tad Āronam un viņa dēliem būs nākt un noņemt priekškaru, kas nosedz atstarpi starp svēto un vissvētāko vietu, un ar to pārsegt liecības šķirstu.
6. Un tad viņiem būs tam pāri likt roņu ādas pārsegu, un pāri tam visam izplest pilnīgi violetu drānu, un tad pielikt nesamās kārtis.
7. Un pāri galdam ar Dieva priekšā noliktām maizēm lai tie pārsedz tīri violeta auduma pārklāju, un tur jāuzliek bļodas, kausi, kannas un krūzes dzeramam upurim; un maizei pastāvīgi uz tā jāatrodas.
8. Un pāri tiem jāklāj zils karmezīna pārklājs un tas jāapsedz ar pārsegu no roņu ādām, un tad jāpieliek nesamās kārtis.
9. Tad viņiem jāņem violets pārklājs un ar to jāapsedz gaismu nesošais lukturis un tā eļļas lukturīši un dakts dzirkles, arī mazās ogļu pannas, kas ir pie tā, un visādi trauki eļļai, ar kuriem pie luktura ir jārikojas.
10. Un viņiem viss lukturis ar tā piederumiem ir jāieliek roņu ādas pārsegā, un tad tas jāliek uz nesamām kārtīm.
11. Bet pāri zelta altārim viņiem ir jāsedz violets pārklājs un tas ir jāpārsedz ar pārsegu no roņu ādām, un jāpieliek tā nesamās kārtis.
12. Un tāpat tiem jāņem visi amata rīki, kurus lieto kalpojot svētajā vietā, un tie jāieliek zilā karmezīna pārklājā, un tas jāpārsedz ar pārsegu no roņu ādām, un jāliek uz nesamām kārtīm.
13. Un viņiem jānotīra altāris no upuru pelniem un pāri altārim ir jāklāj sarkana purpura pārklājs.
14. Un tur virsū būs uzlikt visus rīkus, ar ko pie tā kalpo: ogļu traukus, upuru gaļas dakšas, lāpstas un slakāmos kausus, visus altāra traukus un rīkus, un tiem pāri lai pārklāj pārsegu no roņu ādām un pieliek tā nesamās kārtis.
15. Kad nu Ārons un viņa dēli, nometnei pārceļoties, būs pabeiguši pārklāt pārklājus visiem svētnīcas priekšmetiem un svētumi būs apsegti, tikai pēc tam lai nāk Kehata dēli, lai to nestu, bet tiem nebūs pie svētuma pieskarties, citādi viņiem ir jāmirst; tas ir tas, kas no Saiešanas telts Kehata dēliem jānes.
16. Bet Ēleāzaram, priesterā Ārona dēlam, jāpārzina lukturu eļļa un smaržīgās kvēpināmās zāles, un dienšķais ēdamais upuris, un svaidāmā eļļa; lai viņš ir uzraugs pār visu mājokli un visiem rīkiem un visu, kas vien svētnīcā atrodas.
17. Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:
18. Sargaities, ka Kehata cilts neizzūd levītu starpā.
19. Bet jums tā ir jārikojas, ka tie dzīvo un nemirst, kad tiem jātuvojas visu svētumu svētumam: Āronam un viņu dēliem ir jānāk un tie jānorīko, ikviens pie sava darba un pie sava nesamā.
20. Bet viņi lai neieiet, kaut vai uz acumirkli, lai skatītu un apbrīnotu svētumu, jo tad tiem jāmirst.
21. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
22. Saskaiti visus Geršona dēlus pēc viņu piederības tēvu namiem un pēc viņu dzimtām,
23. sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem, saskaiti viņus visus, kas stājas kalpošanā savu darbu darīt Saiešanas teltī.
24. Šis ir geršoniešu dzimtas darbs - apkopt un nest.
25. Tiem ir jānes mājokļa pārklāji un Saiešanas telts, un tās pārsegs, un roņu ādas pārsegi, kas jāpārklāj visiem rīkiem, un priekšgars ieejai Saiešanas teltī,
26. un pagalma aizkari un aizkars vārtu priekšā uz pagalmu, kas apkārt svētajam mājoklim un altārim, un telts virves, un visi darba rīki; itin viss, kas darāms, tiem ir jāpadara.
27. Pēc Ārona un viņa dēlu pavēles lai notiek Geršona dēlu kalpošana gan pie nešanas darbiem, gan pie ikviena darba, un jums ir jāuzrauga, ka viņi visu nes, kas viņiem jānes.

28. Tāda ir geršoniešu cilts piederīgo kalpošana Saiešanas teltī, un viss viņu darbs ir pakļauts priesterā Ārona dēla Itamāra uzraudzībai.

29. Saskaiti arī Merārija dēlus pēc viņu dzimtām un pēc viņu tēvu namiem,

30. sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem, saskaiti visus, kas stājas kalpošanā, lai savu darbu darītu Saiešanas teltī.

31. Un redzi, tas ir, kas viņiem jānes un par ko jārūpējas Saiešanas teltī: dēļi no svētā mājokļa, aizšaujamās bultas, stabi un to kājas,

32. un tāpat stabi, kas visapkārt pagalmam, un to kājas, telts mietīni, virves un visādi darba rīki, itin viss, ar ko jāstrādā. Lai visus rīkus, par kuriem tiem jārūpējas un kuri viņiem jānes, pa vienam nodod viņu rokās.

33. Tā ir merāriešu cilts piederīgo kalpošana; un viss viņu darbs pie Saiešanas telts ir pakļauts Itamāra, priesterā Ārona dēla, uzraudzībai.

34. Tad Mozus un Ārons un draudzes vadoņi saskaitīja Kehata dēlus pēc viņu dzimtām un pēc viņu tēvu namiem,

35. sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem,- visus, kas stājas kalpošanā savu darbu darīt Saiešanas teltī.

36. Un saskaitīto pēc viņu ciltīm bija divi tūkstoši septiņi simti piecdesmit.

37. Šie ir Kehata cilts saskaitītie, kas kalpo pie Saiešanas telts, ko Mozus un Ārons bija saskaitījuši pēc Tā Kunga pavēles Mozum.

38. Un Geršona dēli tika saskaitīti pēc viņu dzimtām un pēc viņu tēvu namiem,

39. sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem,- visi, kas stājas kalpošanā savu darbu darīt Saiešanas teltī.

40. Un saskaitīto pēc viņu dzimtām un pēc viņu tēvu namiem bija divi tūkstoši seši simti trīsdesmit.

41. Šie ir Geršona cilts saskaitītie, visi, kas kalpoja Saiešanas teltī, ko Mozus un Ārons saskaitīja pēc Tā Kunga pavēles.

42. Un Merārija dēli tika skaitīti pēc viņu dzimtām un viņu tēvu namiem,

43. sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem,- visi, kas stājas kalpošanā savu darbu darīt Saiešanas teltī.

44. Un saskaitīto pēc viņu dzimtām bija trīs tūkstoši divi simti.

45. Šie ir Merārija cilts saskaitītie, ko Mozus un Ārons saskaitīja pēc Tā Kunga pavēles Mozum.

46. Visu šo saskaitīto, ko Mozus un Ārons un Israēla bērnu vadoņi saskaitīja no levītiem pēc viņu dzimtām un pēc viņu tēvu namiem,

47. sākot ar trīsdesmit gadus veciem līdz piecdesmit gadus veciem, visi, kas stājas kalpošanā - kalpot un nest Saiešanas telti,

48. šo saskaitīto kopā bija astoņi tūkstoši pieci simti astoņdesmit.

49. Pēc Tā Kunga pavēles tos uzrakstīja Mozus vadībā, ikviens vīrs tika nolikts pie sava pienākuma, pie sava nesamā; un tie tika saskaitīti, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Pavēli Israēla bērniem, lai viņi izraida no nometnes ikvienu spitālīgo un ar dzimuma slimību saslimušo un katru, kas kļuvis nešķīsts gar mirušo.
3. Kā vīrus, tā sievas jums nākas izraidīt ārpus nometnes, ārā no nometnes tos būs izraidīt, lai viņi nepadara nometni nešķīstu, kur Es dzīvoju viņu vidū.
4. Un Israēla bērni arī tā izdarīja un izraidīja tos ārpus nometnes; kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis, tā Israēla bērni izdarīja.
5. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
6. Paziņo Israēla bērniem: ja kāds vīrs vai kāda sieva izdara kaut vienu no cilvēciskajiem grēkiem, kļūdami uzticības laužēji Tā Kunga priekšā un uzkraudami uz sevi vainu,
7. tad tiem būs izsūdzēt savus grēkus, ko tie darījuši, un vainīgajam jāatlīdzina viņa nodarītais zaudējums pilnā vērtībā un vēl jāpievieno viena piektdaļa, un jāatdod tam, kā priekšā viņš noziedzies.
8. Bet, ja tādām cilvēkam nebūtu tuva cilvēka, kas varētu celt prasību, kam to noziegumu varētu maksāt, tad atlīdzība par vainu lai paliek Tam Kungam, un tā pienākas priesterim, atskaitot aunu, ar kuru viņš izdara salīdzināšanu tā labad.
9. Tāpat visi cilvēkamie upuri no Israēla bērnu svētītām dāvanām, ko tie pienes priesterim, lai viņam arī paliek.
10. Ikviens devēja svētītā dāvana lai pieder priesterim; ja kāds ko priesterim dod, tas lai priesterim pieder.
11. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
12. Runā uz Israēla bērniem, tiem sacīdams: katra sieva, kas novērsusies no sava vīra, ar to ir lauzusi viņam uzticību.
13. Un, ja kāds vīrs tad pie viņas gul, un to apaugļo un ja viņa to noklusē savam vīram un tā apslēpj savu laulības pārkāpšanu, tad viņa ir kļuvusi nešķīsta, lai arī nebūtu pret to liecinieku un tā nebūtu pienākta.
14. Un, ja pār vīru nāk greisirdības gars un viņš neuzticas savai sievai, kura tiešām ir aptraipījusies, vai ja greisirdības kaislība viņu pārņem pret savu sievu, kaut tā nemaz nebūtu kļuvusi nešķīsta,
15. tad tāds vīrs lai ved savu sievu pie priesterā un kā upuri viņas labā lai tas atnes desmito daļu ēfas miežu miltu, bet lai neuzlej miltiem eļļu, nedz uzliek vīraku, jo tas ir greisirdības piemiņas upuris, ēdamais upuris, lai atgādinātu pārkāpumu.
16. Un priesteris lai šo sievu ņem un nostata Tā Kunga priekšā.
17. Tad priesteris lai ņem māla traukā svētīto ūdeni un arī putekļus no svētā mājokļa grīdas un tos ieliek ūdenī.
18. Un priesterim būs nostatīt šo sievu Tā Kunga priekšā, un viņam ir jāatsedz sievas galva un viņas rokās jāieliek greisirdības piemiņas ēdamais upuris, un rūgtais lāsta ūdens lai ir priesterā rokā.
19. Un priesteris lai izjautā sievu un lai viņai saka: ja neviens svešs vīrs nav pie tevis gulējis un ja tu neesi lauzusi uzticību, nešķīsta kļūdama, kamēr tu pieder savam vīram, tad tu paliksi rūgtā lāsta ūdens malka neskarta!
20. Bet, ja tu tomēr, savam vīram piederēdama, esi uzticību lauzusi, esi pati aptraipījusies un vēl cits vīrs pie tevis ir gulējis, tevi apaugļodams,-
21. tad priesteris ar lāsta vārdiem lai apdraud sievu un lai viņai saka: lai Tā Kunga sūtīts lāsts nāk pār tevi un tevi padara nolādētu savas tautas vidū, ka Tas Kungs liek izdilt tavām ciskām, un lai tavs klēpis uztūkst;
22. un šis rūgtais lāsta ūdens lai ieplūst tavās iekšās un lai ir tas, kas liek tavai ciskai izdilt un tavam klēpim uztūkt! Un tai sievai būs sacīt: jā, lai tas tā notiek! Āmen!
23. Un priesterim šie lāsti ir jāieraksta grāmatā un jānoskalo ar rūgto ūdeni.
24. Un viņam ir jādod sievai dzert rūgtais lāsta ūdens, lai šis rūgtais lāsta ūdens ieietu viņas iekšās viņai par rūgtām sāpēm.

25. Tad priesterim jāizņem no sievas rokas upura dāvana, kas ir par greizsirdību nesta, un viņš lai šo ēdamo upuri šūpo šurpu turpu Tā Kunga priekšā un lai to noliek uz altāra.
26. Un priesterim jāņem pilna sauja no ēdamā upura, proti, piemiņai domātā daļa, un jāsadedzina uz altāra par kvēpināmo upuri, un tad lai viņš dod sievai ūdeni dzert.
27. Un, kad viņš ūdeni būs devis sievai dzert, tad notiks: ja viņa ir aptraipījusies un ir izdarījusi pārkāpumu, laužot uzticību savam vīram, tad viņas iekšās skalosies lāsta ūdens viņai par rūgtām sāpēm un viņas klēpis piepamps, un viņas ciskas izdils, un šī sieva kļūs nolādēta savas tautas vidū.
28. Bet, ja šī sieva nav aptraipījusies, bet ir šķīsta, tad viņu sods neskars, viņa paliks vesela un būs auglīga māte.
29. Šie ir bauslības noteikumi par greizsirdību: ja sieva, piederēdama vīram, ir lauzusi uzticību aptraipīdamās
30. vai kad vīru pārņem greizsirdības kaislība un viņš ir greizsirdīgs uz savu sievu, tad viņam sava sieva ir jānostata Tā Kunga priekšā, un priesterim jādara viss, kā tas šeit bauslībā noteikts.
31. Un tad vīrs būs bez noziedzības pārkāpumā, bet sieva nesīs pārkāpējas vainu.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
2. Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: ja vīrs vai sieva apsolījušies nodot sevišķu zvērestu kļūt par nazīrieti, lai būtu īpašā piederībā Tam Kungam,
3. tad viņam būs atturēties no vīna un reibinošiem dzērieniem; nedz vīna etiķi, nedz stipra dzēriena etiķi tam nebūs dzert, nedz vīnogu sulu, nedz ko citu, kas darināts no vīnogām, un neēst nedz zaļas, nedz žāvētas vīnogas.
4. Visu savu nazīrieša solījuma laiku tam neko tādu nebūs baudīt, kas sataisīts no vīna koka, sākot ar kauliņiem līdz atvašu galotnēm.
5. Visu viņa nazīrieša solījuma laiku skujamam nazim nebūs iet pār viņa galvu; kamēr tās dienas paies, kurās viņš solījies vienīgi Tam Kungam piederēt, tikmēr lai viņš paliek svēts un lai audzē savus galvas matus garus.
6. Tāpēc visu šo sava solījuma laiku Tam Kungam lai viņš neiet pie miroņa:
7. ne pie sava tēva, ne pie savas mātes, ne pie sava brāļa, ne pie savas māsas, - viņš lai nepadara sevi nešķīstu gar tiem, kad tie ir miruši; arī viņš pats lai sevi nepadara nešķīstu, tāpēc ka solījums Dievam ir uz viņa galvas:
8. visu sava nazīrieša solījuma laiku viņš ir svēts Tam Kungam.
9. Un, ja viņam līdzās kāds piepeši un negaidot nomirst, ka viņš savu svētīto galvu sagānītu, tad viņam būs savas šķīstīšanās dienā jānoskuj sava galva, septītajā dienā viņam to būs noskūt.
10. Bet astotajā dienā viņam jāatnes divas ūbeles vai divi jauni baloži priesterim pie Saiešanas telts durvīm.
11. Un priesteris lai tos sataisa upurim, vienu grēku upurim, bet otru dedzināmam upurim, un viņš lai tā salīdzinās par grēku gar mirušo. Tāpat lai viņš svētī savu galvu tanī pašā dienā.
12. Pēc tam lai viņš atkal uzņem savu solījuma laiku Tam Kungam un lai pienes par vainas izpiršanas upuri gadu vecu jēru; bet iepriekšējās dienas būs veltas, jo viņa nazīrieša solījums tika sagānīts.
13. Un šis ir bauslības likums par nazīrieti: tanī dienā, kad viņa solījuma laiks ir notecējis, viņš ir jānoved pie Saiešanas telts durvīm.
14. Un viņš lai pienes savu upuri Tam Kungam, proti, nevainojamu gadu vecu jēru par dedzināmo upuri, bet vienu citu bez vainas gadu vecu aitiņu par grēku upuri un vienu bez vainas aunu par pateicības upuri;
15. un grozu ar neraudzētu maizi, plāceņus no smalkiem kviešu miltiem, iejauktus eļļā, plānos raušus no neraudzētas mīklas, kas apziesti ar eļļu, līdz ar ēdamiem upuriem un līdz ar dzeramiem upuriem.
16. Un priesteris lai to nes Tā Kunga priekšā, un lai viņš sataisa gan viņa grēku upuri, gan viņa dedzināmo upuri.
17. Bet aunu lai viņš sagatavo par kaujamo pateicības upuri Tam Kungam klāt pie groza ar neraudzētām maizēm; priesteris lai sagatavo gan viņa ēdamo, gan viņa dzeramo upuri.
18. Bet pēc tam nazīrietim pie Saiešanas telts durvīm ir jānodzen mati no savas svētītās galvas un jāņem savi svētītie mati un jāliek tie ugunī, kas deg zem kaujamā pateicības upura.
19. Un lai priesteris ņem auna vārīto priekšas pleci no groza un neraudzētās mīklas plāceni, un vienu neraudzētās mīklas plāno rausi un lai tos liek nazīrieša rokās pēc tam, kad viņš ir pilnīgi noskuvis savus matus.
20. Un priesteris lai tos šūpo šurpu turpu kā ligojamo upuri Tā Kunga priekšā; tā ir svēta dāvana priesterim, ligojamā upura krūšu gabals un cilājamā upura pleča gabals; bet pēc tam nazīrietis var atkal dzert vīnu.
21. Šis ir bauslības likums par nazīrieti, kas Tam Kungam ir solījis savu dāvanu un ar īpašu zvērestu arī to, ko viņa roka spēj; pēc sava solījuma, ko viņš ir solījis, viņam ir jārikojas pēc nazīrieša bauslības likuma.
22. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:

23. Runā uz Āronu un viņa dēliem: tā jums būs svētīt Israēla bērnus, sakot tiem:
24. TAS KUNGS LAI TEVI SVĒTĪ UN LAI TEVI PASARGĀ!
25. TAS KUNGS LAI APGAISMO SAVU VAIGU PĀR TEVI UN LAI IR TEV ŽĒLĪGS!
26. TAS KUNGS LAI PACEĻ SAVU VAIGU UZ TEVI UN LAI DOD TEV MIERU!
27. Un lieciet Manu Vārdu šādi uz Israēla bērniem, un Es tos svētīšu.

1. Un notika tanī dienā, kad Mozus bija beidzis celt svēto mājokli, bija to svaidījis un iesvētījis ar visiem tā piederumiem, arī altāri un visus tā rīkus svaidījis un iesvētījis,
2. tad Israēla vadoņi, savu tēvu namu galvenie, pirmie tuvojās ar saviem upuriem; šie bija augstākie savu cilšu vadoņi, tie, kas bija pār saskaitītiem vīriem.
3. Un viņi pienesa savus upurus Tā Kunga priekšā: sešus apklātus ratus un divpadsmit vēršus, vienējus ratus ik no diviem vadoņiem un pa vienam vēršim ik no viena; un tos viņi atveda pie mājokļa.
4. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
5. Ņem tos no viņiem, un lai tie noder Saiešanas telts apkopšanas darbiem, un dod tos levītiem, ikvienam pēc viņa pienākumiem.
6. Tā Mozus ņēma ratus un vēršus un nodeva tos levītiem.
7. Divējus ratus un četrus vēršus viņš nodeva Geršona dēliem viņu kalpošanas darbiem.
8. Un četrējus ratus un astoņus vēršus viņš nodeva Merārija dēliem viņu kalpošanas darbiem Itamāra, priesterā Ārona dēla, uzraudzībā.
9. Bet Kehata dēliem viņš nedeja neko, jo tie kalpoja svētnīcā, un tās piederumi viņiem bija jānes uz pleciem.
10. Un vadoņi upurēja iesvētīšanas upurus uz altāra tanī dienā, kad tas tika svaidīts, un vadoņi pienesa savus upurus altāra priekšā.
11. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Vienā dienā savus upurus altāra iesvētei būs pienest tikai vienam vadonim.
12. Un tā, lūk, pirmajā dienā savu upuri pienesa Nahšons, Aminādaba dēls, no Jūdas cilts.
13. Un viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļus smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri,
14. zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm,
15. jauns vēršis, auns, viens gadu vecs jērs dedzināmam upurim,
16. viens āzis grēku upurim,
17. bet kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži un pieci gadu veci jēri. Šis bija Nahšona, Aminādaba dēla, upuris.
18. Otrajā dienā upurēja Netaneēls, Zuāra dēls, Isašara vadonis.
19. Un viņš pienesa savu upuri: sudraba bļodu, simts trīsdesmit seķeļu smagu, sudraba slakāmo kausu, septiņdesmit seķeļu smagu, abus pēc svētnīcas seķeļu svara un pilnus ar smalkiem kviešu miltiem, sajauktiem ar eļļu, par ēdamo upuri,
20. zelta kausu, desmit seķeļu smagu, pilnu kvēpināmām zālēm,
21. jaunu vērši, aunu un gadu vecu jēru dedzināmam upurim,
22. āzi grēku upurim,
23. bet par kaujamo pateicības upuri: divus vēršus, piecus aunus, piecus āžus un piecus gadu vecus jērus. Tas bija Netaneēla, Zuāra dēla, upuris.
24. Trešajā dienā upurēja Zebulona cilts vadonis Ēliābs, Helona dēls.
25. Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri,
26. zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm,
27. jauns vēršis, auns un gadu vecs jērs dedzināmam upurim,
28. āzis grēku upurim,
29. bet kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži un pieci gadu veci jēri. Tas bija Ēliāba, Helona dēla, upuris.
30. Ceturtajā dienā upurēja Rūbena cilts vadonis Ēlicūrs, Šedeura dēls.
31. Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss,

septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem,
 kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri,
 32. zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm,
 33. jauns vērsis, auns un gadu vecs jērs dedzināmam upurim,
 34. āzis grēku upurim,
 35. un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gadu veci jēri. Tas bija
 Ēlicūra, Šedeura dēla, upuris.
 36. Piektajā dienā upurēja Simeona cilts vadonis Šelumiēls, Curišadaja dēls.
 37. Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss,
 septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem,
 kas bija sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri,
 38. zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm,
 39. jauns vērsis, auns un gadu vecs jērs dedzināmam upurim,
 40. āzis grēku upurim,
 41. un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gadu veci jēri. Tas bija
 Šelumiēla, Curišadaja dēla, upuris.
 42. Sestajā dienā upurēja Gada cilts vadonis Ēliasafs, Deguēla dēls.
 43. Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss,
 septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem,
 kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri,
 44. zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm,
 45. jauns vērsis, auns un gadu vecs jērs dedzināmam upurim,
 46. āzis grēku upurim,
 47. un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gadu veci jēri. Tas bija
 Ēliasafa, Deguēla dēla, upuris.
 48. Septītajā dienā upurēja Efraima cilts vadonis Ēlišāms, Amihuda dēls.
 49. Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss,
 septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem,
 kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri,
 50. zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm,
 51. jauns vērsis, auns, gadu vecs jērs dedzināmam upurim,
 52. āzis grēku upurim,
 53. un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gadu veci jēri. Tas bija
 Ēlišāma, Amihuda dēla, upuris.
 54. Astotajā dienā upurēja Manases cilts vadonis Gamaliēls, Pedacūra dēls.
 55. Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss,
 septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pildīti ar smalkiem kviešu miltiem,
 kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri,
 56. zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm,
 57. jauns vērsis, auns un gadu vecs jērs dedzināmam upurim,
 58. āzis grēku upurim,
 59. un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gadu veci jēri. Tas bija
 Gamaliēla, Pedacūra dēla, upuris.
 60. Devītajā dienā upurēja Benjamīna cilts vadonis Abidans, Gideona dēls.
 61. Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss,
 septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas
 sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri,
 62. zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm,
 63. jauns vērsis, auns, gadu vecs jērs dedzināmam upurim,
 64. vēl āzis grēku upurim,
 65. un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži un pieci gadu veci jēri. Tas bija

Abidana, Gideona dēla, upuris.

66. Desmitajā dienā upurēja Dana cilts vadonis Ahiēzers, Amišadaja dēls.

67. Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri,

68. zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm,

69. jauns vērsis, auns, gadu vecs jērs dedzināmam upurim,

70. āzis grēku upurim,

71. un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži un pieci gadu veci jēri. Tas bija Ahiēzera, Amišadaja dēla, upuris.

72. Vienpadsmitajā dienā upurēja Ašera cilts vadonis Pagiēls, Ohrana dēls.

73. Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri,

74. zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm,

75. jauns vērsis, auns, gadu vecs jērs dedzināmam upurim,

76. āzis grēku upurim,

77. un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži un pieci gadu veci jēri. Tas bija Pagiēla, Ohrana dēla, upuris.

78. Divpadsmitajā dienā upurēja Naftaļa cilts vadonis Ahīrs, Einana dēls.

79. Viņa upuris bija: sudraba bļoda, simts trīsdesmit seķeļu smaga, sudraba slakāmais kauss, septiņdesmit seķeļu smags, abi pēc svētnīcas seķeļu svara, un abi pilni ar smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, par ēdamo upuri,

80. zelta kauss, desmit seķeļu smags, pilns ar kvēpināmām zālēm,

81. jauns vērsis, auns, gadu vecs jērs dedzināmam upurim,

82. āzis grēku upurim,

83. un kaujamam pateicības upurim: divi vērši, pieci auni, pieci āži un pieci gadu veci jēri. Tas bija Ahīra, Einana dēla, upuris.

84. Šis bija altāra iesvētīšanas dāvanas, ko atnesa Israēla vadoņi dienā, kad altāris tika iesvaidīts: divpadsmit sudraba bļodas, divpadsmit sudraba slakāmie kausi, divpadsmit zelta kausi,

85. ikviena sudraba bļoda svēra simts trīsdesmit seķeļu, ikviens sudraba slakāmais kauss svēra septiņdesmit seķeļu, tā ka visu sudraba trauku kopējais sudraba svars bija divi tūkstoši četri simti seķeļu pēc svētnīcas seķeļu svara;

86. divpadsmit zelta kausi, kas bija pilni ar kvēpināmām zālēm, ikviens kauss svēra desmit seķeļus pēc svētnīcas seķeļu svara, visu kausu zelta svars bija simts divdesmit seķeļu.

87. Un visu dzīvnieku dedzināmam upurim bija: divpadsmit jauni vērši, divpadsmit auni, divpadsmit gadu veci jēri ar piederīgo ēdamo upuri un divpadsmit āži grēku upurim.

88. Un visu liellopu kaujamam pateicības upurim bija: divdesmit četri vērši, sešdesmit auni, sešdesmit āži, sešdesmit gadu veci jēri. Šis bija altāra iesvētīšanas dāvanas pēc tam, kad tas tika svaidīts.

89. Un, kad Mozus iegāja Saiešanas teltī, lai ar Viņu sarunātos, tad tas dzirdēja balsi uz viņu runājam no salīdzināšanas vāka virsus, kas apklāja liecības šķirstu, no vietas starp abiem ķerubiem; un Viņš to no augšas uzrunāja.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
2. Runā uz Āronu un saki viņam: kad tu iededzināsi eļļas lukturīšus, tad lai luktura priekšpusē liesmo septiņi eļļas lukturīši.
3. Un Ārons tā darīja: luktura priekšpusē viņš iededzināja tā eļļas lukturīšus, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
4. Bet lukturis bija taisīts no tīra zelta: gan viņa pamats, gan viņa izrotājumi bija no tīra zelta; kalumi pēc tā parauga, ko Tas Kungs bija Mozum rādījis, tā viņi bija lukturi izveidojuši.
5. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
6. Ņem levītus no Israēla bērnu vidus un tos šķīstī.
7. Un, viņus šķīstīdams, rīkojies tā: slaki uz viņiem grēku vainas mazgāšanas ūdeni, un lai iet skujamais nazis pār visu viņu miesu, un lai mazgā savas drēbes, tad lai tanīs ietērpjas un lai ir šķīsti.
8. Un lai viņi ņem jaunu vērsi un par ēdamo upuri smalkus kviešu miltus, kas iejaukti eļļā; bet otru jaunu vērsi lai ņem grēku upurim.
9. Tad liec visiem levītiem sanākt Saiešanas telts priekšā un liec tur sapulcināt visu Israēla bērnu draudzi.
10. Un tad tev levīti jāpulcē Tā Kunga priekšā, un lai Israēla bērni liek savas rokas cieši uz levītu galvām;
11. tad Āronam ar kustībām levīti jāielīgo Tam Kungam par ligojamo upuri no Israēla bērniem, lai viņi būtu piemēroti kalpošanai Tā Kunga lietās.
12. Un levītiem būs likt savas rokas uz vēršu galvām; tad upurē vienu vērsi par grēku upuri, bet otru par dedzināmo upuri Tam Kungam, lai levītu labad izdarītu salīdzināšanu.
13. Tad nostati levītus Ārona un viņa dēlu priekšā un tos ielīgo kā ligojamo upuri Tam Kungam.
14. Un atšķir levītus no pārējiem Israēla bērniem, un lai levīti Man pieder.
15. Un pēc tam levīti lai iet kalpot Saiešanas teltī. Un tā tev būs viņus šķīstīt un viņus ligot par ligojamo upuri,
16. jo viņi ir Man no Israēla bērnu vidus īpaši dota dāvana: Es esmu tos ikvienu ņēmis Sev no Israēla bērniem visu pirmdzimto vietā, kas laužas cauri mātes klēpim kā pirmdzimtie.
17. Jo Man pieder visi Israēla bērnu pirmdzimušie - gan no cilvēkiem, gan no lopiem; tanī dienā, kad Es nogalināju visus pirmdzimušos Ēģiptē, Es viņus esmu Sev svētījis.
18. Un levītus Es esmu Sev ņēmis visu Israēla bērnu pirmdzimto vietā.
19. Un Es esmu nodevis levītus par īpašu dāvanu Āronam un viņa dēliem visu Israēla bērnu vidū, lai tie kalpotu Saiešanas teltī par Israēla bērniem un lai salīdzinātu Israēla bērnus, ka nekāds posts nenāktu pār Israēla bērniem, kad viņi paši tuvotos svētumam.
20. Tad Mozus un Ārons un visa Israēla bērnu draudze tā rīkojās ar levītiem; kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis par levītiem, tā Israēla bērni ar viņiem rīkojās.
21. Un levīti šķīstījās un mazgāja savas drēbes, un Ārons viņus ielīgoja kā ligojamo upuri Tā Kunga priekšā, un Ārons izdarīja salīdzināšanu viņu labad, lai tos šķīstītu.
22. Un pēc tam levīti gāja Saiešanas teltī, lai veiktu tiem uzdoto kalpošanu Ārona un viņa dēlu priekšā; kā Tas Kungs par levītiem Mozum bija pavēlējis, tā arī tie ar viņiem darīja.
23. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
24. Tie ir levītu pienākumi: kam ir divdesmit pieci gadi vai kas ir vecāks, tas lai stājas Saiešanas telts darbā;
25. bet no piecdesmit gadiem lai viņš atstājas no savas kalpošanas un lai viņš vairs nestrādā.
26. Bet viņš var goda amatu pildīt starp saviem brāļiem Saiešanas teltī, lai paturētu amatu, bet lai tas patiesu kalpošanas darbu vairs nestrādā. Tā tev jārikojas ar levītiem un viņu amatu.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaja tuksnesī otrā gadā pēc viņu iziešanas no Ēģiptes zemes pirmajā mēnesī, sacīdams:
2. Lai Israēla bērni gatavojas Pashā svētkiem noliktā laikā:
3. četrpadsmitajā dienā šinī mēnesī ap pievakari sataisieties tiem savā noliktā laikā; rīkojiet šos svētkus tā, kā visi likumi un Manas tiesas to noteic.
4. Tad Mozus sacīja Israēla bērniem, lai tie svinētu Pashā svētkus.
5. Un viņi svinēja Pashā svētkus pirmā mēneša četrpadsmitās dienas pievakarē Sinaja tuksnesī; visu, kā Tas Kungs bija to Mozum pavēlējis, tā arī Israēla bērni darīja.
6. Un tur bija arī kādi vīri, kas mirušo dēļ bija kļuvuši nešķīsti, un tie nevarēja Pashā svētkus svinēt šinī noliktā dienā, tādēļ viņi piegāja pie Mozus un Ārona tanī pašā dienā,
7. un tie vīri viņam sacīja: Mēs esam palikuši nešķīsti pie miroņa. Kāpēc mums mūsu tiesības tiek ierobežotas, ka mums neļauj pienest upuri Tam Kungam mums noteiktā laikā kopā ar Israēla bērniem?
8. Un Mozus viņiem atbildēja: Palieciet mierā, es gribu pajautāt, ko Tas Kungs jums pavēlēs darīt!
9. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
10. Runā uz Israēla bērniem un saki: ja kāds no jums vai no jūsu pēcnācējiem ir pie miroņa palicis nešķīsts vai ir tālā ceļā, tad viņam tomēr būs Tam Kungam jātur Pashā svētki:
11. otrā mēneša četrpadsmitajā dienā ap vakara laiku tie jums jātur, ar neraudzētām maizēm un ar rūgtām zālēm ir Pashā jābauda.
12. Viņiem no tā nekā nebūs atstāt līdz rītam, tanī dienā nebūs lauzt nevienu kaulu; pēc visiem Pashā svētku likumiem turiet tos.
13. Bet kas ir šķīsts un kas neatrodas ceļā, bet tomēr ir atrāvis no Pashā turēšanas, tad tāda cilvēka dzīvība lai tiek izdeldēta no viņa tautas, jo viņš savu upuri Tam Kungam nav pienesis tam noteiktā laikā; tāds cilvēks lai nes savus grēkus!
14. Bet, ja kāds cilvēks pie jums uzturas kā svešinieks un grib Tam Kungam svinēt Pashā svētkus, tad lai viņš tos tur pēc Pashā svētku likumiem un tiesām, kā pienākas; un lai jums ir vienāds likums kā svešiniekam, tā iedzimtajam tanī zemē.
15. Un tanī dienā, kad mājoklis tika uzcelts, tad mākonis apklāja mājokli, proti, Liecības telti, bet vakarā pār mājokli bija ugunij līdzīga blāzma līdz rītam.
16. Tā bija pastāvīgi: dienā mājokli apklāja mākonis, bet naktī blāzmoja uguns.
17. Un, kad padebesis pacēlās no telts, tad arī Israēla bērni devās ceļā; bet tanī vietā, kur mākonis apstājās, tur Israēla bērni apmetās.
18. Pēc Tā Kunga pavēles Israēla bērni devās ceļā, un pēc Tā Kunga pavēles tie apmetās; visu laiku, kamēr mākonis atradās virs mājokļa, tikmēr arī tie dzīvoja savās teltīs.
19. Un, kad mākonis palika daudzas dienas virs mājokļa, tad Israēla bērni ņēma vērā Tā Kunga pavēli un necēlās, lai dotos tālāk.
20. Un notika arī, ka mākonis palika nedaudz dienu virs mājokļa, lai uzkavētos, tad pēc Tā Kunga pavēles arī viņi palika uz vietas, un pēc Tā Kunga pavēles viņi cēlās.
21. Un gadījās arī, ka mākonis palika tikai no vakara līdz rītam, bet no rīta tas jau pacēlās, tad arī viņi cēlās; vai bija diena, vai bija nakts, tiklīdz mākonis pacēlās, tā arī viņi devās ceļā.
22. Bet, ja mākonis divas dienas vai pat mēnesi, vai vēl ilgāk kavējās pār mājokli, virs tā palikdams, tad arī Israēla bērni mita savās teltīs un necēlās; bet, tiklīdz tas cēlās, tad arī viņi izvilka savu telšu mietus.
23. Pēc Tā Kunga pavēles tie apmetās, un pēc Tā Kunga pavēles tie cēlās; tie ņēma vērā Tā Kunga pavēles, kā Tas Kungs bija caur Mozu pavēlējis.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Taisi sev divas sudraba taures; tās tev būs izkalt no tīra sudraba, un tās lai tev kalpo draudzes sasaukšanai un nometnes pacelšanai.
3. Tiklīdz abas pūtīs, tad visai draudzei būs pie tevis sapulcēties Saiešanas telts durvīs;
4. bet, ja vienu vien pūtīs, tad lai pie tevis sapulcējas Israēla virsnieki, kuriem ir pakļauti vīru tūkstoši.
5. Bet, kad jūs ar varenu skaņu pūtīsiet, tad lai ceļas tā nometnes daļa, kas apmetusies pret austrumiem.
6. Bet, kad otro reizi tiks trauksme pūsta, tad lai ceļas tās nometnes, kas apmetušās pret dienvidus pusi, un lai dodas ceļā. Trauksme jāpūš posmiem, kad viņiem jādodas ceļā.
7. Bet, ja grib sasaukt draudzi, tad tas jādara pūšot, tomēr ne tik stipri, kā ceļot trauksmi.
8. Un priesteriem, Ārona dēliem, ir jāpūš taures, un tas lai ir mūžīgs likums arī jūsu pēcnācējiem.
9. Un, kad jūs ejat karā par savu zemi pret ienaidnieku, kas jūs ir apspiedis, tad saceliet trauksmi ar taurēm, un tad Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pieminēs, un jūs tiksiet izglābti no saviem ienaidniekiem.
10. Un tāpat arī savās prieka dienās un savos svētku laikos, un savos Jaunā mēness svētkos pūtiet savas taures, tāpat arī savus dedzināmos un kaujamus pateicības upurus nesot, lai jūsu Dievs jūs piemin. - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!
11. Un notika otrā gada otrā mēneša divdesmitajā dienā, ka mākonis no Liecības mājokļa pacēlās.
12. Un Israēla bērni cēlās pēc saviem pulkiem un devās projām no Sinaja tuksneša; bet mākonis nolaidās Pāranas tuksnesī.
13. Tā tie pirmo reizi devās projām, klausīdami Tā Kunga pavēlei caur Mozu.
14. Un pirmā zem sava karoga cēlās Jūdas nometne ar saviem pulkiem, šī karapulka priekšgalā bija Nahšons, Aminādaba dēls.
15. Un Isašara cilts karapulka priekšgalā bija Netaneēls, Zuāra dēls.
16. Un Zebulona cilts karapulka priekšgalā bija Ēliābs, Helona dēls.
17. Un mājoklis tika nocelts, tad cēlās Geršona dēli un Merārija dēli un nesa mājokli.
18. Pēc tam savu karogu pacēla Rūbena nometne ar saviem pulkiem, šī karapulka priekšgalā bija Ēlicūrs, Šedeura dēls.
19. Un Simeona cilts karapulka priekšgalā bija Šelumiēls, Curišadaja dēls.
20. Gada cilts karapulka priekšgalā bija Ēliasafs, Deguēla dēls.
21. Tad ceļā devās kehatieši, svētnīcas svēto lietu nesēji, un mājoklis atkal tika uzcelts, kamēr tie atnāca.
22. Tad savas cilts karapulka karogu līdz ar saviem pulkiem pacēla Efraima ļaudis; un viņu priekšgalā gāja Ēlišāms, Amihuda dēls.
23. Un ar Manases cilts karapulku gāja Gamaliēls, Pedacūra dēls.
24. Un ar Benjamīna cilts karapulku gāja Abidans, Gideona dēls.
25. Tad sava karapulka karogu pacēla Dana cilts, lai noslēgtu visu karapulku gājienu ar saviem pulkiem, un to priekšgalā bija Ahiēzers, Amišadaja dēls.
26. Un ar Ašera cilts karapulku bija Pagiēls, Ohrana dēls.
27. Bet ar Naftaļa cilts karapulku bija Ahīra, Einana dēls.
28. Tā Israēla bērni cēlās, pēc saviem pulkiem, un tie devās ceļā.
29. Un Mozus sacīja Hobabam, Reguēla dēlam, savas midiāniešu sievas tēvam: Mēs dodamies ceļā uz to vietu, par ko Tas Kungs ir sacījis: Es to jums došu. - Nāc kopā ar mums, mēs tev palīdzēsim, jo Tas Kungs ir apsolījis labu darīt Israēlam.
30. Bet viņš atbildēja: Es gan neiešu, jo es gribu iet tikai uz savu zemi un pie saviem radiem.
31. Bet Mozus viņam sacīja: Neatstājies no mums, jo, tāpēc ka tu zini, kur mums tuksnesī ir jāapmetas, tu esi mūsu acs.
32. Un notiks, ja tu iesi ar mums un mums nāks labums, ar ko Tas Kungs grib mūs svētīt, tad arī mēs tev varam dot kādu labumu.

33. Un tie cēlās no Tā Kunga kalna triju dienu gājumu, un Tā Kunga derības šķirsts tika tiem nests pa priekšu triju dienu gājumā, lai izmeklētu viņiem apmešanās vietu;
34. un Tā Kunga mākonis bija pār viņiem dienā, kad tie no nometnes cēlās ceļam.
35. Un notika, kad šķirsts tika nests, tad Mozus sacīja: Celies, Kungs, lai Tavi ienaidnieki tiek izklīdināti, un tie, kas Tevi ienīst, lai bēg Tava vaiga priekšā!
36. Bet, ja šķirsts apstājās uz vietas, tad viņš sacīja: Atgriezies, Kungs, pie Israēla pulku tūkstošiem!

1. Bet notika, ka tauta kurnēja Tam Kungam ausīs. Kad Tas Kungs to dzirdēja, tad Viņš iedegās dusmās, un Tā Kunga uguns iedegās kara nometnes stūros un tos rija.
2. Tad tauta kļiedza uz Mozu, un viņš lūdza To Kungu, un uguns nodzisa.
3. Un to vietu sauca Tabēra, tāpēc ka tur starp viņiem bija iedegusies Tā Kunga uguns.
4. Un pulks visādu salašņu, kas bija viņu vidū, kļuva stipri kārīgi; tad arī Israēla bērni pēc sava bijušā paraduma sāka raudāt un vaimanāt: Kas mums dos ēst gaļu?
5. Mēs atceramies tās zivis, ko mēs Ēģiptes zemē par velti ēdām, gurķus, melones, lokus, sīpolus un ķiplokus.
6. Tagad mūsu dvēsele ir pagalam iztvīkusi, jo nav nekā cita kā vien manna mūsu acu priekšā!
7. Bet manna bija līdzīga koriandra sēklām, un tās spīdums bija kā berilija mirga.
8. Un ļaudis skrēja šurpu turpu un to salasīja; viņi to samala starp diviem akmeņiem vai sasmalcināja to, sagrūžot piestā, un vārīja to podos un cepa no tās plāceņus; bet tās smarža bija kā olīvkoku eļļas smarža.
9. Un, kad naktī pār nometni nokrita rasa, tad nokrita arī manna.
10. Un, kad nu Mozus dzirdēja tautu visās ģimenēs raudam, ikvienu savas telts priekšā, tad Tā Kunga dusmas iekvēlējās karsti, un arī Mozum tā lieta izlikās ļauna.
11. Un Mozus runāja ar To Kungu un sacīja: Kāpēc Tu Savam kalpam esi sagādājis tādu grūtumu? Un kādēļ es neesmu atradis Tavās acīs žēlastību, ka Tu esi licis visas tautas nastu uz maniem pleciem?
12. Vai tad es esmu savās miesās iznesis visu šo tautu? Vai arī es būtu tos dzemdējis, ka Tu man saki: nes tos pie savas krūts, kā zīdītāja nes savu zīdāmo bērnu, uz zemi, ko ar zvērestu Es esmu apsolījis jūsu tēviem.
13. Kur lai es ņemu gaļu, ko šai tautai celt priekšā? Jo tie raud manā priekšā, sacīdami: dod mums ēst gaļu!
14. Es viens pats nevaru nest visu šo tautu, jo tas man ir pārāk smagi!
15. Un, ja Tu ar mani tā gribi darīt, tad labāk nokauj mani, ja es tikai esmu atradis žēlastību Tavās acīs, un neliec man ilgāk redzēt manu nelaimi!
16. Un Tas Kungs sacīja Mozum: Sapulcini Man septiņdesmit vīrus no Israēla vecaju vidus, par kuriem tu zini, ka tie ir tautas vecaji un viņu ierēdņi; un tad ved tos pie Saiešanas telts, un lai tur viņi nostājas kopā ar tevi.
17. Tad Es nonākšu un ar tevi tur runāšu, un no tā Gara, kāds ir tev, Es ņemšu un likšu to viņos, un viņiem būs nest kopā ar tevi tautas nastas, lai tev nav vienam pašam viss jānes.
18. Bet tautai saki: dariet sevi svētus rītdienai! Tad jūs ēdisit gaļu, jo jūs esat Tā Kunga ausīs gaudušies, sacīdami: kas dos mums ēst gaļu? Mums tik labi klājās Ēģiptes zemē! - Tāpēc Tas Kungs jums dos ēst gaļu, un jūs to baudīsiet.
19. Jūs to neēdisit vienu, nedz divas dienas, nedz piecas dienas, nedz desmit dienas un nedz arī divdesmit dienas,
20. nē, bet veselu mēnesi, tiekāms tā jums caur nāsīm izies un galīgi apniks, tāpēc ka jūs To Kungu esat atmetuši, kas ir jūsu vidū, un esat Viņa priekšā raudājuši, sacīdami: kāpēc mēs esam iznākuši no Ēģiptes zemes?
21. Un Mozus sacīja: Seši simti tūkstošu kājnieku ir tautā, kuras vidū es atrodos, bet Tu esi sacījis: Es tiem došu gaļu, un tie to ēdīs veselu mēnesi!
22. Vai tad kāds sīklopus un liellopus varēs viņu vajadzībām nokaut, ka viņiem pietiktu? Jeb vai visas jūras zivis būs sapulcināt, lai viņiem to būtu pietiekami?
23. Bet Tas Kungs sacīja Mozum: Vai tad Tā Kunga roka ir kļuvusi īsāka? Tagad tu redzēsi, vai piepildīsies Mani vārdi vai ne!
24. Un Mozus izgāja pie tautas, un viņš tiem atstāstīja Tā Kunga vārdus; tad viņš sapulcināja septiņdesmit vīrus no tautas vecajiem un novietoja tos visapkārt teltij.
25. Un Tas Kungs nonāca mākonī un uz to runāja un ņēma no Gara, kas bija viņā, un lika to

septiņdesmit vecajos, un notika, kad Gars tajos palika, tad tie runāja kā pravieši, bet pēc tam vairs ne.

26. Bet divi vīri bija palikuši nometnē, tā viena vārds bija Eldads, bet tā otra - Medads; un arī viņos palika Gars, jo tie bija starp tiem uzrakstītiem, bet viņi nebija izgājuši ārā no savām teltīm, un tomēr nometnē tie runāja kā pravieši.

27. Un tad kāds zēns tecēja un ziņoja Mozum, sacīdams: Eldads un Medads nometnē runā kā pravieši!

28. Tad Jozua, Nūna dēls, Mozus palīgs, viens no viņa izraudzītiem jaunekļiem, atbildēja un sacīja: Mozu, mans kungs, aizliedz tiem!

29. Tad Mozus tam atbildēja: Vai tu esi manu tiesību aizstāvis? Ak, kaut Tā Kunga tauta visa būtu pravieši, un kaut Tas Kungs Savu Garu pār viņiem visiem dotu!

30. Pēc tam Mozus kopā ar Israēla vecajiem atgriezās atpakaļ nometnē.

31. Tad cēlās Tā Kunga sūtīts vējš un atdzina no jūras izklaidus pāri nometnei paipalas - šeit vienas dienas gājuma puslokā un tur vienas dienas gājuma puslokā, visapkārt ap nometni divi olektis augstu kārtu virs zemes.

32. Un tad cēlās tauta visu dienu un visu nakti un vēl visu nākamo dienu un lasīja paipalas; un, kas maz bija salasījis, tam tomēr bija desmit homeras; un tie tās klādami izklāja nometnē sev visapkārt.

33. Un gaļa vēl bija starp viņu zobiem, pirms tā bija apēsta, kad Tas Kungs iekaisa dusmās pret tautu, un Tas Kungs piemeklēja tautu ar ļoti grūtām mocībām.

34. Tāpēc to vietu nosauca vārdā Kibrot-Taava, jo tur viņi glabāja kārīgos ļaudis.

35. Bet no Kibrot-Taavas tauta devās ceļā uz Hacerotu, un tie apmetās Hacerotā.

1. Tad Mirjama un Ārons cēla iebildumus pret Mozu etiopietes dēļ, ko viņš bija sev ņēmis, jo viņš kādu etiopieti bija apņēmis par sievu.
2. Un tie kurnēja: Vai Tas Kungs tikai ar Mozu vien ir runājis? Vai Viņš nav arī ar mums runājis?
3. Un Tas Kungs to dzirdēja; bet šis vīrs, Mozus, bija ļoti lēnprātīgs, lēnprātīgāks nekā visi citi cilvēki virs zemes.
4. Tad Tas Kungs negaidot sacīja Mozum, Āronam un Mirjamai: Iznāciet ārā jūs visi trīs kopā pie Saiešanas telts! Un viņi visi trīs iznāca ārā.
5. Tad Tas Kungs nonāca mākoņa stabā, un Viņš stāvēja Saiešanas telts durvīs, un Viņš sauca Āronu un Mirjamu, un abi iznāca ārā.
6. Un Tas Kungs sacīja: Klausiet tagad Manus vārdus! Ja jūsu vidū ir pravietis, tad Es, Tas Kungs, viņam atklājos vai nu parādībās, vai Es ar viņu runāju sapņos.
7. Tāds nav Mans kalps Mozus, kas visā Manā namā ir uzticams;
8. vaigu pret vaigu Es ar to runāju un ne ar parādībām, ne ar mīklām, bet redzēdams viņš ir redzējis Tā Kunga vaigu; kādēļ jūs nebīstaties runāt pret Manu kalpu Mozu?
9. Un Tas Kungs iekaisa Savās dusmās pret tiem un aizgāja no viņiem.
10. Bet, kad mākonis atstājās nost no telts durvīm, tad redzi, Mirjama bija kļuvusi spitālīga kā sniegs; un, kad Ārons pagriezās pret Mirjamu, tad redzi, tā bija kļuvusi spitālīga.
11. Tad Ārons sacīja Mozum: Mans pavēlniek, nepieskaiti, lūdzams, mums mūsu grēkus, ko mēs alodamies esam izdarījuši un ar ko esam apgrēkojušies!
12. Lai viņa, Mirjama, nav kā tāds, kas nedzīvs iziet no mātes miesām, kam viņa miesa jau ir pa pusei saēsta!
13. Tad Mozus brēca uz To Kungu, lūgdamies: Ak, Dievs, lūdzu dziedini viņu atkal!
14. Un Tas Kungs atbildēja Mozum: Kad viņas tēvs spļaudams viņas vaigā būtu spļāvis, vai tad tā nekaunētos septiņas dienas? Liec to ieslodzīt septiņas dienas ārpus nometnes, un pēc tam to atkal pieņemiet.
15. Tad Mirjama tika ieslodzīta ārpus nometnes septiņas dienas, bet tauta nekustējās no tās vietas, kamēr Mirjama nebija atkal uzņemta tās pulkā.
16. Bet pēc tam tauta atstāja Hacerotu un apmetās Pāranas tuksnesī.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Izsūti vīrus, kas lai izlūko Kānaāna zemi, ko Es Israēla bērniem dodu; pa vienam vīram no katras cilts, un izsūti tos, bet viņiem visiem ir jābūt vadoņiem.
3. Tad Mozus tos izsūtīja pēc Tā Kunga pavēles no Pāranas tuksneša; visi šie vīri bija Israēla bērnu vadītāji.
4. Un šie ir viņu vārdi: no Rūbena cilts - Samua, Zakura dēls;
5. no Simeona cilts - Safats, Horija dēls;
6. no Jūdas cilts - Kālebs, Jefunnas dēls;
7. no Isašara cilts - Īgals, Jāzeps dēls;
8. no Efraima cilts - Hozejs, Nūna dēls;
9. no Benjamīna cilts - Paltijs, Rapuas dēls;
10. no Zebulona cilts - Gadiēls, Sodija dēls;
11. no Jāzeps cilts, tas ir, no Manases cilts - Gadijs, Sūsija dēls;
12. no Dana cilts - Amiēls, Gemalija dēls;
13. no Ašera cilts - Seturs, Mihaēla dēls;
14. no Naftaļa cilts - Nahbijs, Vapsija dēls;
15. no Gada cilts - Geuēls, Mahija dēls.
16. Šie ir to vīru vārdi, kurus Mozus izsūtīja izlūkot zemi. Un Mozus nosauca Hozeju, Nūna dēlu, vārdā Jozua.
17. Un Mozus tos izsūtīja izlūkot Kānaāna zemi, un viņš tiem sacīja: Ejiet no šejienes uz Negebu - dienvidu apgabalu un tad virzieties augšup uz kalniem;
18. un tad apskatiet, kāda tā zeme un kādi tās iedzīvotāji, vai tā tauta ir stipra vai vāja; vai to ir maz, vai to ir daudz;
19. un kāda ir pati tā zeme, kurā tie dzīvo, vai tā ir laba, vai tā ir nederīga, un kādas tur ir pilsētas, kurās tie dzīvo, vai tie dzīvo atklātās nometnēs vai mūriem nocietinātās stiprās pilīs;
20. un kāda zemes augsnē, vai trekna vai liesa, vai tur ir atrodamī koki vai ne. Esiet droši un ņemiet arī no zemes augļiem! Bija pirmo vīnogu laiks.
21. Un tie aizgāja un izlūkoja no Cina tuksneša līdz Rehobai ceļā uz Hamatu.
22. Un tie iegāja Negebā un no turienes devās uz Hebronu, un tur mita Ahimans, Sešijs un Talmajs, Anaka bērni. Bet Hebronas pilsēta bija celta septiņus gadus pirms Coānas Ēģiptes zemē.
23. Un tie nonāca līdz Eškolai upei un tur nogrieza vienu vīnogulāja stīgu ar vīnogu ķekaru, un to nesa divi, uzvēruši uz nesamās kārts, tāpat arī granātābolus un vīges.
24. Šī vieta tika nosaukta Eškolai ieleja pēc tā vīnogu ķekara, ko Israēla bērni te nogrieza.
25. Un tie griezās atpakaļ no zemes izlūkošanas pēc četrdesmit dienām.
26. Un tie nāca un gāja pie Mozus un Ārona un pie visas Israēla bērnu draudzes Pāranas tuksnesī - Kadešā, un tie atnesa viņam un visai draudzei vēstījumu un rādīja arī viņiem tās zemes augļus.
27. Un viņi tam izstāstīja un sacīja: Tiesām, mēs nogājām tai zemē, kurp tu mūs sūtīji, un patiesi - tur tek piens un medus, un šie ir tās zemes augļi.
28. Tikai stipra gan ir tā tauta, kas tanī zemē dzīvo, un pilsētas ir stipri nocietinātas un ļoti lielas, un mēs arī tur redzējām Anaka bērnus.
29. Un Negebā dzīvo amalekieši, bet kalnos dzīvo hetieši, jebusieši un amorieši, bet kānaānieši dzīvo pie jūras un Jordānas krastos.
30. Tad Kālebs apklusināja tautu Mozus priekšā un sacīja: Mēs iedami iesim uz turieni, un mēs to arī iegūsim, jo mēs ar varu to ieņemsim!
31. Bet tie vīri, kas kopā ar viņu bija gājuši, sacīja: Mēs nespēsīm turp nokļūt, cīnoties pret šo tautu, jo tie ir stiprāki nekā mēs.
32. Un tie izlaida nelabu slavu par to zemi, kuru tie bija izlūkojuši, starp Israēla bērniem, tā sacīdami: Tā zeme, ko mēs kā izlūki esam pārstāigājuši, ir zeme, kas aprij savus iedzīvotājus, un visi ļaudis, ko mēs tur esam redzējuši, ir milzīga auguma vīri;

33. un tur mēs arī esam redzējuši milžus, Anaka dēlus, no milžu cilts; mēs bijām savās acīs kā siseņi,
un tādi paši mēs bijām arī viņu acīs.

1. Un visa draudze pacēla savu balsi un deva tai vaļu, un tauta raudāja to nakti.
2. Un visi Israēla bērni kurnēja pret Mozu un Āronu, un visa draudze viņiem pārmeta: Kaut Ēģiptes zemē mēs būtu nomiruši! Jeb kaut labāk nomirstam te šinī tuksnesī!
3. Un kāpēc Tas Kungs mūs ved uz šo zemi, lai mums liktu krist no zobena, kādēļ arī mūsu sievām un mūsu mazajiem bērniem būs jākrīt par laupījumu? Vai mums nebūtu labāk, ka mēs grieztos atpakaļ uz Ēģipti?
4. Un tie runāja cits uz citu: Celsim sev vadītāju un iesim atpakaļ uz Ēģipti!
5. Tad Mozus un Ārons nokrita uz sava vaiga pie zemes visas sapulcētās Israēla bērnu draudzes priekšā.
6. Un Jozua, Nūna dēls, un Kālebs, Jefunnas dēls, no zemes izlūkiem, saplēsa savas drēbes,
7. un tie runāja uz visu Israēla bērnu draudzi, teikdami: Zeme, ko mēs esam pārstaigājuši, to izlūkodami, šī zeme ir varen laba zeme!
8. Ja Tas Kungs būs mums labvēlīgs, tad Viņš mūs arī iavedīs tanī zemē un dos mums tādu zemi, kurā piens un medus tek.
9. Tikai jūs paši nesacelieties pret To Kungu un nebīstieties zemes iedzīvotājus; tie mums būs kā maizes kumoss. Viņu patvērums ir tos atstājis, bet Tas Kungs ir ar mums; nebīstieties no tiem!
10. Un visa draudze sacīja, ka tie ir ar akmeņiem nomētājami. Bet Tā Kunga godība parādījās Saiešanas teltī visu Israēla bērnu priekšā.
11. Un Tas Kungs sacīja Mozum: Cik ilgi šī tauta nicinādama Mani atmetīs? Un cik ilgi tie negrib Man ticēt, neraugoties uz visām tām zīmēm, ko Es esmu tās vidū darījis?
12. Es viņus sitīšu ar mēri un tos izdeldēšu, bet tevi Es darišu par tautu, kas būs lielāka un stiprāka nekā viņi!
13. Bet Mozus sacīja Tam Kungam: Ēģiptieši ir dzirdējuši, ka Tu ar Savu spēku šo tautu esi izvedis no viņu vidus,
14. un ir to sacījuši šīs zemes iedzīvotājiem; tie ir dzirdējuši, ka Tu, ak, Kungs, esi starp šiem ļaudīm, ka Tu, Kungs, esi acīm redzams, ka Tu esi, kas stāvi pār tiem mākonī, un ka Tu ej viņu priekšā mākoņa stabā dienā, bet uguns stabā naktī.
15. Un, ja Tu tagad liktu mirt šai tautai, gluži tā kā vienam vīram, tad tautas, kas Tavu slavu dzirdējušas, sacītu:
16. tāpēc, ka Tas Kungs nevarēja šo tautu ievest tanī zemē, ko Viņš tiem ar zvērestu bija apsolījis, tāpēc Viņš arī tos ir nogalinājis tuksnesī!
17. Bet nedari tā, liec Savam spēkam augt, ak, Kungs, kā Tu esi apsolījis, sacīdams:
18. Tas Kungs ir pacietīgs un bagāts žēlastībā; Viņš piedod noziegumus un pārkāpumus, bet Viņš arī nepamet nesodītus, piemeklēdams tēvu grēkus pie bērniem līdz trešam un ceturtam augumam.-
19. Tā piedod, lūdzams, šīs tautas pārkāpumus pēc Savas lielās žēlastības, un tā, kā Tu šai tautai esi piedēvis no Ēģiptes zemes laikiem, tā dari līdz šim!
20. Un Tas Kungs sacīja: Es esmu piedēvis, kā tu to esi lūdzis.
21. Bet nu, tik tiešām, ka Es dzīvoju, Tā Kunga godība piepildīs visu zemi;
22. visiem tiem vīriem, kas ir redzējuši Manu godību un Manas zīmes, ko Es esmu darījis Ēģiptē un tuksnesī, bet, kas tomēr Mani ir vēl kārdinājuši desmitām reižu, nepaklausīdami Manai balsij,
23. tiem nebūs redzēt to zemi, ko Es ar zvērestu esmu apsolījis viņu tēviem; nē, nevienam no viņiem visiem, kas Mani nicinādami ir atmetuši, nebūs to redzēt!
24. Bet Savu kalpu Kālebu, tādēļ ka viņam bija cits gars un tas ir Man sekojis, to Es gan ievēdīšu tanī zemē, kur viņš jau ir bijis, un viņa pēcnācēji to iemantos;
25. bet amalekieši un kānaānieši dzīvo ielejā; rīt griezieties atpakaļ un ejiet uz tuksnesi pa Niedru jūras ceļu!
26. Un Tas Kungs sacīja Mozum un Āronam, teikdams:
27. Cik ilgi Man būs ar šo ļauno draudzi ciesties, kas kurn pret Mani? Es esmu dzirdējis Israēla bērnu kurnēšanu, ar ko tie ir izteikuši savu nemieru pret Mani.

28. Saki tiem: tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Tas Kungs, Es tā jums darīšu, kā jūs Manās ausīs esat runājuši!

29. Šinī tuksnesī kritīs jūsu augumi no visiem jūsu skaitītiem, tas ir, tiem, kas divdesmit gadus veci un vecāki, kas ir pret Mani kurnējuši.

30. Jums nebūs ieiet tanī zemē, pār kuru Es esmu pacēlis Savu roku, lai jūs tanī varētu dzīvot, bet vienīgi tikai Kālebam, Jefunnas dēlam, un Jozuam, Nūna dēlam.

31. Un jūsu bērnus, par kuriem jūs teicāt, ka tie kritīšot par laupījumu,- tomēr Es tos ievedīšu, un viņi iepazīsies ar to zemi, ko jūs nicinādami esat atmetuši;

32. bet jūsu augumi kritīs šinī tuksnesī,

33. un jūsu bērni būs gani tuksnesī četrdesmit gadus, un tiem būs jānes sods par jūsu netiklību, kamēr jūsu līķi būs galīgi izzuduši tuksnesī.

34. Pēc četrdesmit dienu skaita - tik ilgi jūs izlūkojāt to zemi -, ikvienu dienu skaitot par gadu, jūs nesīsīt četrdesmit gadus savus pārkāpumus, lai jūs tad atzītu, kas tas ir, kad Es no jums nogriežos!

35. Es esmu Tas Kungs; patiesi, ko Es runāju, to Es arī darīšu visai šai ļaunajai draudzei; kas pret Mani ir vienojušies, tiem būs iet bojā šinī tuksnesī, un tur tie arī mirs!

36. Bet tie vīri, ko Mozus bija izsūtījis, lai izlūkotu zemi, un kas bija atgriezušies atpakaļ un skubinājuši draudzi kurnēt pret viņu, celdami neslavu arī tai zemei,

37. šie vīri, kas bija neslavu cēlušī zemei, nomira piepešā nāvē Tā Kunga priekšā.

38. Bet Jozua, Nūna dēls, un Kālebs, Jefunnas dēls, no to vīru vidus, kas bija gājuši izlūkot zemi, palika dzīvi.

39. Kad nu Mozus pateica visus šos vārdus Israēla bērniem, tad tauta ļoti bēdājās.

40. Bet rīta agrumā tie posās un cēlās, kāpdami kalnāja virsotnē, sacīdami: Te mēs esam un ejam augšup uz to vietu, par ko Tas Kungs ir sacījis, jo mēs esam grēkojuši.

41. Bet Mozus sacīja: Kāpēc jūs pārkāpjat Tā Kunga pavēles? Tas jums neizdosies!

42. Neejiet uz augšu, jo Tas Kungs nav jūsu vidū, ka jūs netiekat pēkšņi savu ienaidnieku sakauti,

43. jo amalekieši un kānaānieši ir jūsu priekšā, ka jūs nekrītat no zobena; jūs esat no Tā Kunga atkāpušies, tāpēc Tas Kungs nav vairs jūsu vidū!

44. Un tomēr tie bija pārgalvīgi un devās augšup kalnāja virsotnē, bet Tā Kunga derības šķirsts un Mozus nekustējās ārā no nometnes.

45. Tad amalekieši un kānaānieši, kas tajos kalnos dzīvoja, nāca lejup un tos sita un padzina līdz Hormai.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
2. Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs nonāksit tanī zemē, ko Es jums gribu dot, lai jūs tur dzīvotu,
3. un jūs pienesīsit upuri Tam Kungam, vai nu dedzināmo, vai kaujamo upuri, lai izpildītu kādu solījumu, vai nu atnesot to labprātīgi, vai arī noteiktā svētku laikā - no liellopiem vai no sīklopiem - upuri, kas sagatavots Tam Kungam par patīkamu smaržu,
4. tad tam, kas savu upuri pienes Tam Kungam, būs upurēt par ēdamo upuri vienu desmito daļu ēfas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar ceturtdaļu hina eļļas,
5. un arī ceturtdaļu hina vīna slakāmam upurim, kas sagatavots vai nu dedzināmam, vai kaujamam upurim pie ikviena upurējamā jēra.
6. Vai kad tiek upurēts auns, tad tev būs sagatavot ēdamo upuri no divām desmitdaļām ēfas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar trešdaļu hina eļļas.
7. Un vīnu dzeramam upurim, trešo daļu hina, būs tev upurēt par patīkamu smaržu Tam Kungam.
8. Bet, ja tu gribi sagatavot jaunu vērši dedzināmam upurim vai kaujamam upurim, lai pildītu kādu solījumu, vai arī kā pateicības upuri Tam Kungam,
9. tad pienes klāt pie jaunā vērša arī ēdamo upuri no trijām desmitdaļām ēfas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar pushinu eļļas,
10. un upurē pushinu vīna kā dzeramo upuri kopā ar uguns upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam.
11. Tā ir jādara ar ikvienu vērši vai ikvienu aunu, tāpat arī ar ikvienu jēru vai kazlēnu.
12. Cik lielu skaitu jūs sagatavojat, tā dariet ar ikvienu, atbilstoši to skaitam.
13. Ikvienam iedzimtajam būs tā darīt, ja tas vēlas pienest uguns upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam.
14. Bet, ja kāds svešinieks piemīt jūsu vidū vai kāds dzīvo kopā ar jūsu pēcnācējiem un ja tas grib nest uguns upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam, tad lai viņš to sagatavo tāpat, kā jūs to darāt.
15. Visai draudzei ir vienāds likums, kā jums pašiem, tā arī svešiniekam, kas piemīt jūsu vidū; tas lai ir mūžīgs likums jūsu cilšu ciltīm: tādi paši, kādi jūs esat, ir arī svešinieki Tā Kunga priekšā.
16. Vienāda bauslība un vienāda tiesa lai ir jums un arī svešiniekam, kas pie jums piedzīvo.
17. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
18. Saki Israēla bērniem, tiem teikdams: kad jūs nonāksit tai zemē, uz kuriem Es jūs vedīšu,
19. un kad jūs ēdīsīt tās zemes maizi, jums jāziedo Tam Kungam cilājamais upuris.
20. Savu skrotēto miltu pirmo cepumu nolieciet par cilājamo upuri, it kā jūs to dotu no klonā izkultiem graudiem, tā jums būs to upurēt.
21. No saviem skrotēto miltu pirmajiem dodiet Tam Kungam cilājamo upuri uz cilšu ciltīm.
22. Bet, ja jūs netīši grēkosit un nepildīsīt visus šos baušļus, ko Tas Kungs devis Mozum,
23. itin visu, ko Tas Kungs caur Mozu ir pavēlējis no tās dienas, kad Tas Kungs to pavēlējis, un tālāk līdz jūsu pēcnācēju ciltīm,
24. tad, ja tas ir noticis netīši, draudzei nezinot, tad lai visa draudze upurē jaunu vērši kā dedzināmo upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam kopā ar ēdamo upuri un dzeramo upuri, kā pienākas, un lai dod āzi grēku upurim.
25. Un priesteris lai salīdzina visu Israēla bērnu draudzi, tad viņiem tiks piedots, jo bija netīši grēkots. Tāpēc lai tie nes savu upuri, tas ir, uguns upuri Tam Kungam un savu grēku upuri Tā Kunga priekšā savu netīši izdarīto grēku dēļ.
26. Tad visai Israēla bērnu draudzei un arī svešiniekam, kas jūsu vidū piemājo, tiks piedots, tāpēc ka visai tautai tas grēks noticis netīši.
27. Un, ja tikai viena vienīga dvēsele ir netīši apgrēkojusies, tad lai tā pieved gadu vecu kazu grēku upurim.
28. Un priesteris lai izdara salīdzināšanu šīs dzīvās dvēseles labad, kas izdarījusi netīšu grēku Tā Kunga priekšā; tas lai to salīdzina, tad lai viņai tiek piedots.

29. Ikvienam, kas ir piedzimis kā Israēla bērns, un tam svešiniekam, kas jūsu starpā dzīvo, lai ir vienādi bauslības noteikumi, ja kāds netīši apgrēkojas.
30. Bet tai dvēselei, kas to dara ar paceltu roku, vai tas ir jūsu vidū dzimušais vai svešinieks, tāds ir zaimotājs Tā Kunga priekšā,- un tai dvēselei ir jātop izdeldētai no savas tautas,
31. jo tā ir nicinājusi Tā Kunga vārdu un pulgojusi Viņa bauslību; ar izdeldēšanu tā dvēsele lai pavisam top izdeldēta, un viņas noziegums paliek uz tās!
32. Kad Israēla bērni bija tuksnesī, tad viņi sastapa kādu vīru sabata dienā lasām malku.
33. Un tie, kas viņu atrada malku lasām, to atveda pie Mozus un Ārona un pie visas draudzes
34. un to apcietināja, jo nebija īpaši pateikts, kas ar tādu jādara.
35. Tad Tas Kungs sacīja Mozum: Mirtin ir šim vīram jāmirst, lai visa draudze to nomētā ar akmeņiem ārpus nometnes!
36. Tad visa draudze viņu izveda ārā aiz nometnes un nomētāja ar akmeņiem, ka tas nomira, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.
37. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
38. Runā uz Israēla bērniem un saki tiem, lai tie sev taisa pušķus drēbju stūros uz cilšu ciltīm un lai pieliek pie pušķu stūriem zilu auklu.
39. Un tos pušķus jums būs tādēļ nest, lai jūs, tos redzēdami, pieminētu visus Tā Kunga baušļus un tos pildītu un jūs nestaigātu sava paša sirdsprāta vadīti un nesekotu savu pašu acīm, kas netikli iekāro cita lietas,
40. lai jūs pieminētu un pildītu visus Manus baušļus un jūs būtu svēti savam Dievam:
41. Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai Es jums būtu par Dievu,- Es, Tas Kungs, jūsu Dievs!

1. Bet Levija dēla Kehata dēla Icehara dēls Korahs ņēma Datanu un Abirāmu, Ēliāba dēlus, un Onu, Peleta dēlu, no Rūbena cilts,
2. un sacēlās pret Mozu līdz ar divi simti piecdesmit vīriem no Israēla bērnu vidus, kas visi bija draudzes vadoņi, sapulču izziņotāji, vīri ar vārdu.
3. Un tie sapulcējās pret Mozu un Āronu un sacīja tiem: Lai nu jums pietiek! Visa draudze tagad ir svēta, jo pats Tas Kungs ir viņas vidū; kādēļ tad jūs vēl gribat valdīt pār Tā Kunga draudzi?
4. Kad Mozus to dzirdēja, tad viņš krita uz sava vaiga,
5. un viņš runāja ar Korahu un visu tā pulku, teikdams: Rītu agri, tad Tas Kungs parādīs, kas Viņam pieder un kas ir svēts, un kas var Viņam tuvoties; un, kuru Viņš Sev izvēlēs, tas varēs Viņam tuvoties.
6. Dariet tā: Korahs ar savu pulku, ņemiet sev kvēpināmos traukus
7. un rīt tajos ielieciet uguni, un tur virsū uzlieciet kvēpināmās zāles Tam Kungam, un, kuru Tas Kungs izraudzīs, tas ir svēts! Un nu, lai jums ir gana, jums Levija dēliem!
8. Un Mozus sacīja Koraham: Levija dēli, uzklauset mani!
9. Vai tas jums vēl par maz, ka Israēla Dievs jūs ir izraudzījis no Israēla draudzes, lai jūs Viņam tuvotos, lai piedalītos Tā Kunga mājokļa aprūpes darbos un lai nostātos draudzes priekšā kalpot tai?
10. Viņš tev līdz ar visiem taviem brāļiem, Levija dēliem, līcis pie Sevis tuvu nākt; un nu jūs meklējat arī priestera amatu?
11. Tādēļ tu esi nācis kopā ar savu pulku, lai saceltos pret To Kungu; jo kas ir Ārons, ka jūs pret to kūdāt?
12. Un Mozus pavēlēja ataicināt Datanu un Abirāmu, Ēliāba dēlus, bet tie sacīja: Mēs nenāksim!
13. Vai tad nepietiek, ka tu mūs esi izvedis no tās zemes, kurā piens un medus tek, lai mums liktu mirt tukšnesī? Kā tad tu vēl tagad sevi turi mums par valdnieku?
14. Tu mūs patiesi neesi iavedis zemē, kurā piens un medus tek, nedz arī mums devis iemantot laukus vai vīna dārzus,- vai tu šeit gribi tautai smiltis acīs kaisīt? Nē! Mēs neiesim!
15. Tad Mozus ļoti apskaitās un sacīja Tam Kungam: Neuzlūko viņu upurus! Pat ne ēzeli es neesmu no viņiem ņēmis, un nevienam es neesmu no tiem ko ļauna darījis!
16. Un Mozus sacīja Koraham: Tu un viss tavs pulks nāciet rīt un nostājieties Tā Kunga priekšā, tu, viņi un arī Ārons.
17. Un ņemiet ikviens savu kvēpināmo trauku un lieciet tur iekšā kvēpināmās zāles, un nesiet ikviens savu trauku Tā Kunga priekšā, pavisam divi simti piecdesmit ogļu traukus, un arī tu, Āron, ikviens ar savu kvēpināmo trauku!
18. Tad tie ikviens ņēma savu ogļu trauku un iededzināja tanī uguni un virsū uzlika kvēpināmo, un tie nostājās Saiešanas telts durvīs, tāpat arī Mozus un Ārons.
19. Un Korahs, visus saukdams, sapulcināja pret viņiem visu draudzi pie Saiešanas telts durvīm. Tad Tā Kunga godība atklājās visai draudzei,
20. un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu, sacīdams:
21. Atdalieties nost no šīs draudzes, lai Es tos acumirkli apriju!
22. Bet tie krita pie zemes uz sava vaiga un lūdzās: Ak, Dievs! Tu, Kungs, kas esi gars visās miesās, ja viens cilvēks apgrēkojas, vai tad Tev jāienīst visa draudze?
23. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
24. Runā uz draudzi un saki: atkāpieties nost visapkārt no Koraha, Datana un Abirāma mājokļiem!
25. Tad Mozus piecēlās un piegāja pie Datana un Abirāma, un viņam sekoja Israēla vecaji.
26. Un viņš sacīja draudzei: Atkāpieties nost no šo bezdievīgo vīru teltīm un nepieskarieties ne pie kā, kas viņiem pieder, lai arī jūs neejat bojā visu viņu grēku dēļ!
27. Un tie visapkārt atkāpās nost no Koraha, Datana un Abirāma mājokļiem, bet Datans un Abirāms bija iznākuši savu telšu durvīs līdz ar savām sievām un saviem lieliem un maziem bērniem.
28. Un Mozus sacīja: Ar šo pašu jūs atzīsiet, ka Tas Kungs ir mani sūtījis, lai es visus šos darbus padarītu, un ne no mana paša sirdsprāta:
29. ja šie te mirs, kā mirst visi cilvēki, un tiks piemeklēti, kā tiek piemeklēti visi cilvēki, tad Tas

Kungs mani nav sūtījis;

30. bet, ja Tas Kungs ko jaunu rādīs, ko Viņš vēl līdz šim nav rādījis, un zeme atvērs savu muti, un tā tos aprīs līdz ar visu, kas tiem pieder, ka tie dzīvi nogrimst ellē, tad tikai ar šo jūs atzīsiet, ka šie vīri ir To Kungu nicinājuši!

31. Un notika, tiklīdz viņš šos vārdus bija beidzis runāt, tad zeme, uz kuras tie stāvēja, pāršķēlās,

32. un zeme atdarīja savu muti un aprija viņus un viņu namus, kā arī visus cilvēkus, kas bija pie Koraha, un visu šo cilvēku mantu līdz ar viņiem.

33. Un tie dzīvi nogrima ellē ar visu, kas tiem piederēja, un zeme atkal aiz tiem aizvērās, un tie aizgāja bojā, pazuzdami no draudzes vidus.

34. Bet viss Israēls, kas bija viņiem visapkārt, bēga, viņiem brēcot, sacīdami, ka tik arī mūs neaprij zeme!

35. Un no Tā Kunga izgāja uguns un aprija divi simti piecdesmit vīrus, kas bija pienesuši kvēpināmo.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Saki Ēleāzaram, priestera Ārona dēlam, lai viņš liek pacelt ogļu traukus no deguma vietas un uguni izkriedē, jo tie ir svēti trauki.
3. Un šos ogļu traukus no tiem cilvēkiem, kas paši bija apgrēkojušies pret savu dvēseli, lai izkal skārda plāksnēs un lai ar tām pārvelk altāri, jo tie bija savā reizē atnesti Tā Kunga priekšā un tie tika svētīti,- lai tie ir par zīmi Israēla bērniem.
4. Tad priesteris Ēleāzars ņēma vara ogļu traukus, ko sadegušie bija atnesuši, un izkala plāksnēs, lai ar tām apklātu altāri.
5. Tā bija piemiņas liecība bērniem, lai nepielaistu nevienu svešu cilvēku, kas nav no Ārona pēcnācējiem, upurēt kvēpināmo upuri Tā Kunga priekšā, lai nenotiktu tā, kā Koraham un tā pulkam notika, tieši kā Tas Kungs tam caur Mozu bija sacījis.
6. Bet nākamajā dienā visa Israēla bērnu draudze kurnēja pret Mozu un Āronu, sacīdami: Jūs esat likuši iet bojā Tā Kunga tautai!
7. Un, kad draudze sapulcējās pret Mozu un Āronu, tad tie pagriezās pret Saiešanas telti, un redzi, mākonis to apklāja, un Tā Kunga godība atklājās.
8. Tad Mozus un Ārons nogāja Saiešanas telts priekšā,
9. un Tas Kungs runāja uz Mozu:
10. Pavirzies nost no šīs draudzes, jo Es gribu tos acumirkļi aprīt! Tad tie krita uz sava vaiga.
11. Un Mozus sacīja Āronam: Ņem kvēpināmo trauku un iededz tanī no altāra uguni, un tam pāri uzliec kvēpināmās zāles, un ej steigšus draudzes vidū, lai tās labad salīdzinātos, jo bardzība no Tā Kunga ir izgājusi un sods ir iesācies!
12. Un Ārons to ņēma, kā Mozus viņam bija sacījis, un skrēja draudzes vidū, bet, redzi, sods jau bija tautā iesācies. Un viņš uzlika kvēpināmās zāles un salīdzināja tautu.
13. Un viņš stāvēja starp mirušiem un dzīviem; tad miršana mitējās.
14. Bet mirušo, kas mira šīnī sērgā, bija četrpadsmit tūkstoši septiņi simti bez tiem, kas Koraha dēļ bija miruši.
15. Un Ārons atgriezās pie Mozus Saiešanas telts durvīs, bet miršana izbeidzās.
16. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
17. Saki Israēla bērniem un ņem no viņiem no katra tēva nama vienu zizli, tātad no visiem tēvu namu vecākajiem kopā divpadsmit ziņļus, un raksti ikkatra vārdu uz viņa ziņļa,
18. bet Ārona vārdu raksti uz Levija cilts ziņļa, jo, raugoties pēc cilts galveniem, tā ir viena cilts.
19. Un novieto tos Saiešanas teltī liecības priekšā, tur, kur Es mēdzu jums atklāties.
20. Un tad lai notiek tā: kuru Es Sev izvēlēšu, tā vīra zizlis zaļos, un Es klusināšu Israēla bērnu žēlošanos Manā priekšā, ar ko tie pastāvīgi vērsas pret jums.
21. Kad Mozus to sacīja Israēla bērniem, tad visi viņu vecākie deva tam pa zizlim, no katra tēva nama vecākais deva vienu zizli, pavisam divpadsmit ziņļus, un to vidū bija arī Ārona zizlis.
22. Un Mozus nolika ziņļus Liecības teltī Tā Kunga priekšā.
23. Un nākamā dienā, kad Mozus iegāja Liecības teltī, tad redzi, Ārona zizlis, no Levija nama, zaļoja, un ziedi bija izplaukuši un nesa mandeles.
24. Un Mozus visus ziņļus, kas bija novietoti Tā Kunga priekšā, iznesa ārā Israēla bērniem, un tie visi to redzēja, un ikviens ņēma savu zizli.
25. Tad Tas Kungs sacīja Mozum: Nes atpakaļ Ārona zizli Liecības mājoklī bauslības plākšņu priekšā; to paglabā par zīmi stūrgalvīgiem pēctečiem; tā tev šo kurnēšanu pret Mani būs apklusināt, ka viņiem nav jāmirst.
26. Un Mozus tā darīja, kā Tas Kungs viņam to bija pavēlējis; tā viņš darīja.
27. Tad Israēla bērni sacīja Mozum, teikdami: Redzi, mēs nonīkstam, mēs ejam bojā, mēs visi ejam bojā!
28. Ikvienam, kas tuvojas Tā Kunga mājoklim, tam jāmirst! Vai tad mums patiesi nolemts iet bojā?

1. Un Tas Kungs sacīja uz Āronu: Tu un tavi dēli un līdz ar tevi tava tēva dzimta lai nes svētnīcas noziegumus, un tu un tavi dēli lai atbild par priestera amata pārkāpumiem.
2. Un kopā ar tevi arī tavi brāļi, Levija cilts, tava tēva cilts, lai nāk; lai viņi ir pie tevis un kopā ar tevi kalpo; bet tev un taviem dēliem jābūt Liecības telts priekšā.
3. Un lai tie kalpo tev tavā amatā, un lai pilda visus telts apkopšanas noteikumus, bet vienīgi pie svētiem rīkiem un pie altāra gan lai tie nenāk, lai nemirst ne viņi, ne arī jūs.
4. Bet tie lai tev palīdz un lai kalpo Saiešanas telts visos telts apkopšanas darbos, un neviens svešinieks lai jums netuvojas.
5. Tad nu ievērojiet svētās vietas un altāra apkopšanas noteikumus, lai vairs nenāk sods pār Israēla bērniem.
6. Jo, redzi, Es pats esmu jūsu brāļus, levītus, izraudzījis no Israēla bērnu vidus, tie ir īpaša dāvana, kas nesta Tam Kungam, lai viņi kalpotu Saiešanas teltī.
7. Bet tev un taviem dēliem līdz ar tevi būs kopt savu priestera amatu visās altāra lietās un iekšpusē aiz priekškara un tur kalpot. Es jums dodu priestera amatu kā dāvanu, bet, ja svešinieks tuvojas, tad viņam jāmirst.
8. Un Tas Kungs runāja uz Āronu: Un redzi, Es tev esmu nodevis Savu paceļamo upuru tiesu; no visām Israēla bērnu svētām dāvanām Es tev to esmu devis par daļu un tāpat arī taviem dēliem - tas lai ir mūžīgs likums.
9. Šī lai ir tava daļa no augsti svētām dāvanām, kas netiek ugunī sadedzinātas: ikkatrs dāvinājums no visiem ēdamiem upuriem, no visiem grēku upuriem un no visiem viņu vainas izpirkšanas upuriem, ko viņi Man dod,- šis lai ir tev un taviem dēliem svēts dāvinājums.
10. Augsti svētā vietā tev tas ir jāēd; visi, kas no vīriešu kārtas, lai to ēd,- tas lai tev ir svēts.
11. Un tas lai tev pienākas no viņu dāvanām kā cilājama upuris no visiem Israēla bērnu ligojamiem upuriem, to Es esmu devis tev un taviem dēliem un tavām meitām, kas ir pie tevis,- tas lai ir mūžīgs likums; ikviens, kas tavā namā ir šķīsts, lai to ēd.
12. To vislabāko tiesu no šī gada eļļas un to vislabāko no svaigās vīna sulas un no labības - viņu pirmajos upurus, ko tiem būs Tam Kungam dot, to Es tev nododu.
13. Visi viņu zemes pirmie augļi, ko viņi Tam Kungam nes, tie lai ir tavi; ikviens, kas tavā namā šķīsts, lai tos ēd.
14. Viss, kas Israēlā ir dāvinājums Dievam, lai tev pieder.
15. Viss, kas kā pirmais atpleš mātes miesas, pirmais no ikvienām miesām, kas Tam Kungam ir pievestas, vai cilvēku, vai lopu, tas lai tev pieder; tikai cilvēku pirmdzimtos lai pirktin izpērk, un tāpat arī nešķīsto dzīvnieku pirmie ir jāizpērk.
16. Kas nu tos izpērk, tas lai tos izpērk vienu mēnesi vecus un lai maksā pēc tava sprieduma naudā piecus seķeļus pēc svētnīcas seķeļu svara, kuram ir desmit geras.
17. Bet pirmatnestais vērsis vai auns, vai āzis, lai netiek izpirkti, jo tie ir svēti: viņu asinis tev būs slacīt uz altāra, un viņu taukus tev būs iededzināt par uguns upuri, par patīkamu smaržu Tam Kungam.
18. Un viņu gaļa lai pienākas tev, tāpat kā ligojamā upura krūts gabals un labais plecis lai pieder tev.
19. Visus svētos cilājamo upurus, ko Israēla bērni Tam Kungam pienes, tos Es tev nododu un arī taviem dēliem un tavām meitām, kuras pie tevis,- tāda lai ir tava tiesa mūžīgi. Šī ir mūžīgā sāls derība Tā Kunga priekšā tiklab tev, kā arī taviem pēcnācējiem kopā ar tevi!
20. Un Tas Kungs sacīja Āronam: Viņu zemē tev nebūs īpašuma, un viņu vidū lai tev nav īpašas tiesas; bet Es esmu tavs īpašums un tava daļa Israēla vidū!
21. Bet, redzi, Levija bērniem Es esmu nodevis Israēlā visas desmitās tiesas par īpašumu to darbu dēļ, ko tie dara, kalpodami pie Saiešanas telts.
22. Bet Israēla bērni paši nedrīkst tuvoties Saiešanas teltij, lai tie neuzņemtos grēku un nemirtu.
23. Bet levītiem ir jāveic Saiešanas telts apkopšanas darbi, un tiem ir jānes atbildība,- tas lai ir mūžīgs likums uz jūsu cilšu ciltīm. Bet Israēla vidū tiem nav mantojuma.

24. Jo desmitās daļas no Israēla bērniem, ko tie upurē Tam Kungam par cilājamo upuri, Es esmu devis levītiem par daļu, tādēļ Es esmu uz tiem sacījis: Israēla bērnu vidū jūs neiegūsit mantojumu.
25. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
26. Bet levītiem saki tā: kad nu jūs būsit saņēmuši no Israēla bērniem desmito tiesu, ko Es jums esmu novēlējis par daļu no viņiem, tad jūs no tās nesiet cilājamo upuri Tam Kungam, desmito daļu no desmitās.
27. Un tas jums tiks pieskaitīts par jūsu cilājamo upuri, itin kā jūs būtu devuši upuri - labību no sava klona un vīnu no saviem vīna spaidiem.
28. Un tā arī jūs būsit pienesuši cilājamo upuri Tam Kungam no visām jūsu desmitām tiesām, ko jūs būsit saņēmuši no Israēla bērniem, un jūs no tām būsit devuši cilājamo upuri Tam Kungam ar priesteru Ārona palīdzību.
29. Un no visām savām dāvanām paceliet cilājamo upuri Tam Kungam, no vislabākā to labāko, kā svētītu tiesu no jums.
30. Vēl saki viņiem: kad nu jūs visu to labāko upurējat, tad tas tiks pieskaitīts levītiem, it kā tie paši būtu nodevuši ražu no klona un iegūto sulu no vīna spaidiem.
31. Un ēdiet to ikvienā vietā, jūs un jūsu ģimenes, jo tā ir jūsu alga par jūsu kalpošanu Saiešanas teltī.
32. Un jūs sev neuzliksit nekādu grēku, ja jūs no tā, kas jums ir, to vislabāko nodosit par cilājamo upuri; tā jūs Israēla svētumu neapgānīsiet un nemirsiet.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu:
2. Šis ir bauslības likums, kuru kā pavēli deva Tas Kungs, kad Viņš teica: saki Israēla bērniem, ka tiem tev jāpieved sarkana govš, kas bez vainas, kurai nav nekādas kaites, uz kuras jūgs vēl nav bijis likts.
3. Un jums tā jānodod priesterim Ēleāzaram, un tā ir jāizved ārā no nometnes un viņa acu priekšā jānokauj.
4. Un priesteris Ēleāzars lai ņem ar savu pirkstu no govš asinīm, un viņš lai slaka tās asinis septiņas reizes pret Saiešanas telts priekšu.
5. Un tad lai viņš liek govi sadedzināt savā priekšā: viņas ādu, viņas gaļu, viņas asinis, visa, kopā ar tās zarnu saturu, tā ir sadedzināma.
6. Un priesteris lai ņem ciedru koka gabalu, īzapu un karmezīna šķetinātu diegu un lai to visu uzmet uz degošās govš.
7. Un tad lai priesteris mazgā savas drēbes un lai pats mazgā savu miesu ūdenī; pēc tam viņš drīkst iet nometnē, bet tas ir nešķīsts līdz vakaram.
8. Un arī tam, kas to ir sadedzinājis, ir jāmazgā savas drēbes ūdenī un jāmazgā sava miesa ūdenī, arī tas ir nešķīsts līdz vakaram.
9. Tad šķīstam vīram ir kopā jāsaņem govš pelni un tie jānovieto ārpus nometnes šķīstā vietā, un lai tie tiek glabāti Israēla bērnu draudzes īpašam nolūkam - šķīstīšanās ūdenim, jo tas ir grēku upuris.
10. Un tas, kas saņēmis govš pelnus, lai mazgā savas drēbes un lai ir nešķīsts līdz vakaram. - Un tas lai ir mūžīgs likums Israēla bērniem un arī svešiniekiem, kas mīt jūsu vidū:
11. kas aizskar mironi, kāda miruša cilvēka miesas, tam būs būt nešķīstam septiņas dienas.
12. Trešajā un septītajā dienā viņam ar šo ūdeni ir jāšķīstās, tad viņš kļūs šķīsts, bet, ja viņš trešajā un septītajā dienā nešķīstās, tad viņš nebūs šķīsts.
13. Ikviens, kas pieskāries miruša cilvēka nedzīvam ķermenim un nav no sava grēka atbrīvojies, tas aptraipa Tā Kunga mājokli, un tādu dvēseli lai izdeldē no Israēla; tāpēc ka tam pāri nav slacīts šķīstīšanās ūdens, viņš ir nešķīsts, un nešķīstība vēl ir uz viņa.
14. Bet šāds ir likums par cilvēku, kas mirst pats savā teltī: ikviens, kas ienāk tādā teltī, un ikviens, kas tanī atrodas, ir nešķīsts septiņas dienas.
15. Un visi trauki, kas ir vaļā un kam nav vāka virsū, ir nešķīsti.
16. Un ikviens, kas laukā kādam pieskaras, kas ar zobenu nokauts vai kas pats ir miris, tāpat, kas aizskāris cilvēka ģindenī vai arī kapu, tas ir nešķīsts septiņas dienas.
17. Un tad nešķīstā vajadzībām viņiem jāņem no sadedzinātā grēku upura pelniem un uz tiem traukā jāuzlej avota ūdens.
18. Un šķīsts vīrs lai ņem īzapu un to iemērc ūdenī un aplaka telti un visus traukus, un visus cilvēkus, kas tanī teltī bijuši, un to, kas aizskāris vai kaulus, vai kādu nonāvētu, vai mirušo, vai kapu.
19. Un šķīstam jāapslaka nešķīstais trešajā un septītajā dienā, un tas ir jāšķīsta no grēkiem septītajā dienā, un tad lai viņš mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī, un viņš vakarā būs šķīsts.
20. Bet tas vīrs, kas ir kļuvis nešķīsts un negrib šķīstīties no saviem grēkiem, tā dvēsele lai tiek izdeldēta no draudzes vidus, jo viņš ir Tā Kunga svēto mājokli apgānījis, neslakot pār sevi šķīstīšanās ūdeni, - viņš ir nešķīsts.
21. Un tas lai ir viņiem mūžīgs likums, ka tas, kas slacījis šķīstīšanās ūdeni, lai arī mazgā savas drēbes; bet, kas pieskaras šķīstīšanās ūdenim, tas ir nešķīsts līdz vakaram.
22. Un viss, ko nešķīstais aizskar, kļūst nešķīsts, un tāpat ikviens, kas viņu aizskar, tas ir nešķīsts līdz vakaram.

1. Un visa Israēla bērnu draudze nonāca pirmajā mēnesī Cina tuksnesī, un tauta apmetās Kadešā, un Mirjama tur arī nomira, un tur viņa tika apglabāta.
2. Un tur nebija draudzei ūdens; tad tie sacēlās pret Mozu un Āronu.
3. Un tauta cēla ķildu pret Mozu, un tie sacīja: Kaut arī mēs būtu gājuši bojā, kad mūsu brāļi gāja bojā Tā Kunga priekšā!
4. Un kāpēc jūs esat veduši Tā Kunga draudzi šinī tuksnesī, ka mums un mūsu lopiem šē jānobeidzas?
5. Un kāpēc jūs mūs esat izveduši no Ēģiptes un noveduši šinī posta vietā? Te nav sējas lauku, nav vīgu koku, nedz vīna koku vai granātkoku vieta, te pat nav ūdens ko dzert!
6. Tad Mozus un Ārons aizgāja no draudzes pie Saiešanas telts vārtiem un metās uz sava vaiga; un Tā Kunga godība atklājās viņiem.
7. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
8. Ņem zizli un sasauc draudzi, tu un tavs brālis Ārons, un runājiņiet uz klinti, kas viņu acu priekšā, un tā izdos ūdeni; un lieciet no šīs klints iztecēt ūdenim un padzirdiniet šo draudzi un viņas lopus.
9. Tad Mozus ņēma zizli no Tā Kunga priekšas, kā Viņš tam bija pavēlējis.
10. Un Mozus un Ārons sapulcināja draudzi pie klints, un viņš tiem sacīja: Klausieties jel, jūs stūrgalvj! Vai mēs spēsim likt izplūst jūsu vajadzībām ūdenim no šīs klints?
11. Tad Mozus pacēla savu roku un ar savu zizli sita klinti divas reizes, un iznāca daudz ūdens, tā ka viņš padzirdināja draudzi un tās lopus.
12. Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu: Tādēļ, ka jūs neesat Man ticējuši un neesat Mani svētījuši Israēla bērnu acu priekšā, tādēļ jūs arī neievedīsiet šo draudzi zemē, ko Es tiem esmu devis!
13. Šis ir Meribas ūdens, pie kura Israēla bērni strīdējās ar To Kungu, un Viņš tiem parādījās svēts.
14. Tad Mozus izsūtīja vēstnešus no Kadešas pie Edoma ķēniņa pateikt: Tā saka tavs brālis Israēls: tu zini visas tās grūtības, kādās mēs atrodamies,
15. ka mūsu ciltstēvi bija izgājuši uz Ēģipti, ka mēs ilgu laiku esam dzīvojuši Ēģiptē un ka ēģiptieši mums un mūsu senčiem ir ļaunu darījuši.
16. Tad mēs brēcām uz To Kungu, un Viņš paklausīja mūsu balsij un sūtīja eņģeli, un tas mūs izveda no Ēģiptes, un redzi, tā mēs tagad atrodamies Kadešas pilsētā tavā pierobežā.
17. Ļauj mums iziet tavai zemei cauri! Mēs neiesim pa tīrumiem, nedz arī pa vīna dārziem, mēs nedzersim ūdeni no akām, kas ir izraktas; mēs iesim tikai pa lielceļu, kas ir ķēniņa ceļš, un mēs nenogriezīsimies ne pa labi, ne pa kriesi, tiekāms nebūsim izgājuši cauri tavām robežām.
18. Bet edomietis atbildēja: Mēs tev neļausim iet cauri, citādi es tev iziešu pretim ar zobenu.
19. Tad Israēla bērni viņam sacīja: Mēs iesim pa lielceļu, un, ja mēs vai mūsu lopi dzersim no tava ūdens, tad mēs par to dosim pietiekamu samaksu; mēs cita nekā negribam kā kājām iziet caur tavu zemi.
20. Bet viņš sacīja: Tev nebūs doties caur manu zemi! Un edomietis izgāja viņiem pretim ar lielu pulku un ar stipru apbruņojumu.
21. Un tā edomietis liedza Israēlam šķērsot viņa robežas, un Israēls novirzījās sāpus.
22. Un tie aizgāja no Kadešas, un visa Israēla bērnu draudze nonāca pie Hora kalna.
23. Tad Tas Kungs sacīja Mozum un Āronam pie Hora kalna, pie Edoma zemes robežām, teikdams:
24. Āronam jātiek piepulcinātam pie saviem tēviem, jo viņš neieies tanī zemē, ko Es došu Israēla bērniem, tādēļ ka jūs neesat Man klausījuši pie Meribas ūdeņiem.
25. Ņem Āronu un viņa dēlu Ēleāzaru un ved tos Hora kalnā.
26. Tur novelc Āronam viņa drēbes un uzvelc tās viņa dēlam Ēleāzaram, jo Ārons tur tiks piepulcināts un nomirs.
27. Un Mozus darīja, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis, un viņi uzkāpa visas draudzes acu priekšā Hora kalnā.
28. Un tur Mozus novilka Āronam viņa drēbes un apvilka tās viņa dēlam Ēleāzaram; un Ārons tur nomira kalna galā, bet Mozus un Ēleāzars nokāpa no kalna zemē.

29. Kad nu visa draudze redzēja, ka Ārons bija nomiris, tad viss Israēla nams apraudāja Āronu trīsdesmit dienas.

1. Kad kānaānietis, Arada zemes ķēniņš, kas dzīvoja Negebā, dzirdēja, ka Israēla tauta nāk pa Ataraima ceļu, tas karoja pret Israēlu un aizveda kādus no viņiem gūstā.
2. Tad Israēls deva solījumu Tam Kungam, sacīdams: Ja Tu šo tautu tiešām nodosi manā rokā, tad es viņu pilsētas izdeldēšu.
3. Un Tas Kungs paklausīja Israēla balsij, un Viņš nodeva kānaāniešus viņu rīcībā, un viņi tos izdeldēja, gan viņus pašus, gan viņu pilsētas, un nosauca tās vietas vārdu Horma.
4. Un tie aizgāja no Hora kalna pa Niedru jūras ceļu, lai apietu Edoma zemi. Ceļā tauta kļuva nepacietīga,
5. un tauta kurnēja pret Dievu un pret Mozu: Kāpēc jūs mūs esat izveduši no Ēģiptes? Lai mēs mirtu tuksnesī? Mums nav maizes un nav pat ūdens, un mūsu dvēselēm rieb j šī bada maize!
6. Un Tas Kungs uzsūtīja tautai dzēlīgas čūskas; tās sakoda tautu, un daudzi no Israēla tautas nomira.
7. Tad tauta nāca pie Mozus un sacīja: Mēs esam ar saviem vārdiem grēkojuši pret To Kungu un pret tevi; lūdz To Kungu, lai Viņš mums atņem tās čūskas! Tad Mozus aizlūdza par tautu.
8. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Darini sev čūskas tēlu un liec to par zīmi; un katrs, kas sakosts un to uzlūkos, tas dzīvos.
9. Un Mozus izveidoja vara čūsku, un viņš to uzcēla par zīmi. Un notika, ja čūska kādu sakoda, tad tas uzlūkoja vara čūsku un palika dzīvs.
10. Tad Israēla bērni no turienes devās ceļā un apmetās pie Obotas.
11. Un no Obotas tie devās ceļā un apmetās Ije Ābarīmā, kas atrodas iepretim Moābai tuksnesī pret saules lēktu.
12. No turienes tie aizgāja un apmetās pie Zāredas straute.
13. No turienes tie aizgāja un apmetās šaipus Arnonas, kas tuksnesī iztek no amoriešu novadiem; Arnona veido Moāba robežas starp moābiešiem un amoriešiem.
14. Tāpēc Tā Kunga karu grāmatā teikts: Tas Kungs karoja pret Vahebu viesulī un pret Arnonas upēm,
15. un pie upju krituma, kas nogriežas uz Āru un aizvijas gar Moābas robežām.
16. Un no turienes viņi devās uz Beēru pie tās akas, pie kuras Tas Kungs Mozum sacīja: Sapulcini tautu, Es tiem došu ūdeni.
17. Toreiz Israēls dziedāja šādu dziesmu: Verdi, aka, uzdziediet tai!
18. Ak, aka, ko vadoņi rakuši, ko tautas brīvie vīri ar scepteri izrakuši, ar savu karavadoņa zizli, ar savām kūjām! No tuksneša tie aizgāja uz Matanu
19. un no Matanas uz Nahaliēlu, un no Nahaliēlas uz Bāmotu,
20. un no Bāmotas uz ieleju, kas atrodas Moābas līdzenumā pret Pizgas virsotni, kas noraugās uz tuksnesi.
21. Tad Israēls sūtīja vēstnešus pie Sihona, amoriešu ķēniņa, un sacīja:
22. Atļauj mums iziet caur tavu zemi! Mēs nenogriezīsimies tavā zemē no ceļa un neiesim ne tīrumos, ne vīna dārzos, mēs arī nedzersim tevis izrakto aku ūdeni; mēs turēsimies uz ķēniņa ceļa, kamēr būsim izgājuši cauri tavām robežām.
23. Bet Sihons nelāva Israēlam iziet caur savas zemes robežām un sapulcināja visu savu kara tautu tuksnesī pret Israēlu; kad Sihons nonāca pie Jahcas, tad tas uzbruka Israēlam.
24. Bet Israēls to sita ar zobena asmeni un ieņēma viņa zemi no Arnonas līdz Jabokai, tas ir, līdz amoniešu robežām, jo pašu amoniešu robežas bija stipri nocietinātas.
25. Tā Israēls tanī vietā ieņēma visas viņu pilsētas, un Israēls apmetās uz dzīvi visās amoriešu pilsētās - Hešbonā un visās tās mazajās pilsētās.
26. Jo Hešbona bija amoriešu ķēniņa Sihona pilsēta, bet viņš bija karojis pret agrāko Moāba ķēniņu un bija tam visu viņa zemi atņēmis līdz pat Arnonai.
27. Tāpēc dziesminieki saka: Nāciet uz Hešbonu, lai Sihona pilsēta tiek uzcelta!
28. Jo uguns ir izlauzusies no Hešbonas un liesma no Sihona pilsētas; tā ir aprijusi Moāba apgabalu

un sadedzinājusi Arnonas virsotņu kungus.

29. Vai tev, Moāb! Jūs, Kemoša tauta, tagad esat nolemti iznīcībai, viņš ir licis būt jūsu dēliem par bēgļiem, bet jūsu meitas viņš ir aizvedis Sihona, amoriešu ķēniņa, gūstā.

30. Un no Hešbonas līdz Dibonai ir iznīkusi Moāba cerības gaisma, un mēs tos esam vajājuši līdz Nopahai, kas sniedzas līdz Medebai.

31. Tā Israēls apmetās amoriešu zemē.

32. Un Mozus izsūtīja izlūkus izpētīt Jāzeru, un tie ieņēma tās ciemus un izdzina amoriešus, kas tur mita.

33. Tad tie nogriezās sāņus un devās kalnup pa Basanas ceļu, bet Ogs, Basanas ķēniņš, un viņa ļaudis izgāja viņiem pretim, lai karotu pie Edrejas.

34. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Nebīsties no viņa, jo viņu un visus viņa ļaudis, un visu viņa zemi Es nodošu tavās rokās, un tu darīsi viņam tāpat, kā tu esi darījis Sihonam, amoriešu ķēniņam, kas dzīvoja Hešbonā.

35. Un tie viņu sakāva un viņa dēlus un visu viņa tautu, ka neviens neatlikās, un tie ieņēma viņa zemi.

1. Tad Israēla bērni devās ceļā un apmetās Moāba līdzenumā, viņpus Jordānai, iepretim Jērikai.
2. Kad nu Balaks, Cipora dēls, visu to redzēja, ko Israēls bija amoriešiem nodarījis,
3. tad moābieši varen izbijās no tās tautas, jo to bija daudz, un moābiešiem bija bailes no Israēla bērniem.
4. Tāpēc Moābs runāja ar midiāniešu vecajiem: Nu šie, tur sapulcējušies, gan notīrīs tīru visu mūsu apkārtni itin kā vērsis, kas aprij lauka zāli! Bet Balaks, Cipora dēls, bija tanī laikā Moāba ķēniņš.
5. Un tas sūtīja vēstnešus pie Bileāma, Beora dēla, uz Petoru pie lielās upes viņa tautas bērnu zemē, lai viņu aicinātu, un sacīja: Redzi, tur ir tauta, kas iznākusi no Ēģiptes; redzi, tie apklāj zemes virsu un ir apmetušies pret mani.
6. Un tagad, lūdzams, nāc un nolādi man šo tautu, jo tā ir stiprāka nekā es, tad varbūt es varētu tos pieveikt un izdzīt no zemes; jo es zinu, ka tas, ko tu svētī, ir svētīts un, ko tu nolādi, ir nolādēts.
7. Tad moābiešu vecaji un midiāniešu vecaji gāja, un zīlnieku alga jau tiem bija rokā, un tie nogāja pie Bileāma un sacīja viņam Balaka vārdus.
8. Tad tas viņiem sacīja: Palieciēt šeit pa nakti, tad es jums došu līdzī vēsti, ko Tas Kungs man iedos. Un moābiešu vadoņi palika pie Bileāma.
9. Un Dievs nāca pie Bileāma un tam jautāja: Kas tie tādi par vīriem tur pie tevis?
10. Un Bileāms atbildēja Dievam: Balaks, Cipora dēls, moābiešu ķēniņš, ir tos pie manis sūtījis un caur viņiem liek man sacīt:
11. redzi, tauta ir iznākusi no Ēģiptes un apklāj visu zemes virsu. Tagad nāc, nolādi tos manis labad, varbūt tad es spēšu pret tiem karot un tos izdzīt.
12. Tad Dievs sacīja Bileāmam: Tev nebūs iet kopā ar viņiem, un tev nebūs nolādēt šo tautu, jo tā ir svētīta!
13. Un no rīta Bileāms agri piecēlās un sacīja Balaka vadoņiem: Eita atpakaļ uz savu zemi, jo Tas Kungs man ir aizliedzis un neļauj iet ar jums.
14. Tad cēlās moābiešu vadoņi un nāca pie Balaka un tam pavēstīja: Bileāms ir atsacījies nākt mums līdzī.
15. Tad Balaks mēģināja vēl vienu reizi un nosūtīja daudz vairāk un cienījamākus vadoņus nekā tos.
16. Un tie nāca pie Bileāma un sacīja: Tā saka Balaks, Cipora dēls: lūdzams, neliedzies nākt pie manis!
17. Jo es tevi godināt godināšu, un visu, ko tu man teiksi, to es izdarīšu; bet, lūdzams, nāc un nolādi man šo tautu!
18. Tad Bileāms atbildēja un sacīja Balaka kalpiem: Kaut vai Balaks man dotu savu namu pilnu piebērtu ar zeltu un sudrabu, tad tomēr es nevarētu pārkāpt Tā Kunga, sava Dieva, pavēli, darot vai nu mazas, vai arī lielas lietas.
19. Un tad nu palieciēt arī šo nakti pie manis, tad es redzēšu, ko Tas Kungs man tālāk teiks.
20. Tad Dievs nāca pie Bileāma nakts laikā un tam sacīja: Ja tie vīri ir nākuši tevi aicināt, tad celies un ej ar viņiem, bet tikai to vārdu, ko Es tev teikšu, to pildi.
21. Tad Bileāms piecēlās agri no rīta un apsegloja savu ēzeļu māti un devās līdzī moābiešu vadoņiem.
22. Bet Dieva dusmas pret to iedegās, tāpēc ka tas gāja, un Tā Kunga eņģelis nostājās viņam ceļā, lai būtu viņam par naidīgu pretinieku; un viņš jāja uz savas ēzeļu mātes, un divi tā puīši bija viņam līdzī.
23. Un ēzeļu māte ieraudzīja Tā Kunga eņģeli uz ceļa stāvam ar atvēztu zobenu rokā, un ēzeļu māte nogriezās no ceļa un gāja pa lauku; tad Bileāms sita ēzeļu māti, lai to uzgrieztu uz ceļa.
24. Bet Tā Kunga eņģelis nostājās ceļa šaurumā starp viņa dārziem, kur abās pusēs bija mūris.
25. Kad nu ēzeļu māte ieraudzīja Tā Kunga eņģeli, tad viņa spiedās gar mūri un saspieda pie mūra Bileāmam kāju, tāpēc viņš to atkal sita.
26. Un Tā Kunga eņģelis virzījās joprojām uz priekšu un nostājās kādā šaurā spraugā, kur nebija vietas, lai atkāptos nedz pa labi, nedz pa kreisi.
27. Un, kad ēzeļu māte ieraudzīja Tā Kunga eņģeli stāvam, tad viņa pakrita ceļos zem Bileāma. Un

Bileāms saskaitās un sita ēzeļu māti ar rīksti.

28. Un tad Tas Kungs atvēra ēzeļu mātes muti, un tā sacīja Bileāmam: Ko es esmu tev darījusi, ka tu mani esi trīs reizes sitis?

29. Un Bileāms sacīja ēzeļu mātei: Tāpēc ka tu mani esi kaitinājusi! Ja man būtu bijis zobens rokā, es tevi nokautu!

30. Tad ēzeļu māte sacīja Bileāmam: Vai es neesmu tava ēzeļu māte, uz kuras tu esi jājis savu laiciņu līdz šai dienai? Vai tas ir bijis mans ieradums tev tā darīt? Viņš teica: Nē.

31. Tad Tas Kungs atvēra Bileāmam acis, un viņš ieraudzīja Tā Kunga eņģeli stāvam uz ceļa ar atvērtu zobenu rokā. Un viņš palocījās un nometās uz sava vaiga.

32. Un Tā Kunga eņģelis viņam sacīja: Kāpēc tu savu ēzeļu māti esi tā trīs reizes sitis? Redzi, es tev nostājos par pretinieku, lai tevi atturētu, jo tavs ceļš ir ļauns un pret manu gribu.

33. Bet pat ēzeļu māte mani bija ieraudzījusi, un tā trīs reizes ir šeit no manis nost virzījusies, un, ja viņa nebūtu varējusi nost novirzīties, tad es tiešām tevi būtu nositis un viņu būtu atstājis dzīvu.

34. Tad Bileāms sacīja Tā Kunga eņģelim: Es esmu grēkojis, jo es nezināju, ka tu esi pret mani nostājies uz ceļa, bet, ja tas tavās acīs ir nepatīkami, tad es griezīšos atpakaļ!

35. Tad Tā Kunga eņģelis sacīja Bileāmam: Ej līdz tiem vīriem, tikai runā to, ko es tev teikšu. Un Bileāms gāja Balaka vadoņiem līdz.

36. Kad Balaks dzirdēja, ka Bileāms nāk, tad tas izgāja viņam pretim uz Moāba pilsētu pie Arnonas robežām pašā robežu stūrī.

37. Un Balaks sacīja Bileāmam: Vai gan es neesmu sūtīdams sūtītis vīrus pie tevis, lai tevi aicinātu? Kāpēc tu tūdaļ nenāci pie manis? Vai tad es patiesi neprastu tevi godināt?

38. Un Bileāms sacīja Balakam: Redzi, es esmu pie tevis atnācis, bet vai es kaut ko varu runāt, kā vien tos vārdus, ko Tas Kungs liks manā mutē? To es tikai runāšu.

39. Un Bileāms gāja kopā ar Balaku, un tie nonāca Kirjat-Hucotā.

40. Un Balaks upurēja kaujamam upurim liellopus un sīklopus, un tas sūtīja arī Bileāmam un vadoņiem, kas bija pie viņa.

41. Un nākamā rītā Balaks ņēma Bileāmu un uzveda viņu Baala augstienēs un no turienes tam rādīja nometnes vienu galu.

1. Tad Bileāms sacīja Balakam: Uzcel man šinī vietā septiņus altārus un sataisi še man septiņus vēršus un septiņus aunus.
2. Un Balaks tā darīja, kā Bileāms viņam bija sacījis, un Balaks un Bileāms upurēja dedzināmos upurus, vienu vērši un vienu aunu uz katra altāra.
3. Un Bileāms sacīja Balakam: Nostājies mierā pie sava dedzināmā upura, bet es iešu: var būt, ka es sastapšu To Kungu, un Viņš nāks man pretim. Tad es tev teikšu, ko Viņš man būs atklājis. Tad viņš aizgāja uz klaju pakalnu.
4. Un Dievs sastapa Bileāmu, un tas Viņam sacīja: Septiņus altārus es esmu sakārtojis, un es esmu upurējis vērši un aunu uz katra altāra.
5. Un Tas Kungs ielika Bileāma mutē vārdu un teica: Griezies atpakaļ pie Balaka un saki tā!
6. Un, kad tas pie viņa atgriezās, tad viņš stāvēja pie sava dedzināmā upura ar visiem Moāba vadoņiem.
7. Tad viņš sāka skaitīt savu sakāmo un teica: No Aramas Balaks, moābiešu ķēniņš, mani atvedis, no austrumu kalnājiem: nāc nolādi man Jēkabu un nāc nonievā Israēlu!
8. Kā lai es nolādu to, ko Dievs nenolād? Kā lai es nonievāju, ko Tas Kungs nav nonievājis?
9. Jo no klinšu virsotnes es to redzu un no paaugstinājumiem es to ieraugu: redzi, tauta, kas savrup dzīvo un kas starp tautām nav ieskaitāma.
10. Kas izskaitīs Jēkaba putekļus, kas izskaitīs Israēla skaita ceturto daļu? Manai dvēselei tiktos mirt šo taisno nāvē, un es vēlos, kaut manas pēdējās dienas būtu tādas kā viņiem!
11. Tad Balaks sacīja Bileāmam: Ko tu man esi nodarījis! Es tevi aicināju lādēt manus ienaidniekus, un redzi, tu tos svētīdams esi svētījis!
12. Tad viņš atbildēja un sacīja: Vai man nav jārunā tikai tas, ko Tas Kungs manā mutē licis runāt?
13. Tad Balaks viņam sacīja: Nāc, lūdzams, man līdzī uz kādu citu vietu, no kurienes tu viņus vari redzēt, jo līdz šim tu tikai vienu galu no viņiem esi redzējis, bet visus viņus tu neesi redzējis, un nolādi man tos no turienes!
14. Un viņš to ņēma līdzī uz Copima tīrumu Pizgas kalna virsotnē, un tur viņš uzcēla septiņus altārus un upurēja dedzināmam upurim vērši un aunu uz katra altāra.
15. Un viņš sacīja Balakam: Paliec šeit stāvēt pie sava dedzināmā upura; es gribu iet tur kādu sastapt.
16. Un Tas Kungs nāca Bileāmam pretī un ielika Savu vārdu viņa mutē un sacīja: Griezies atpakaļ pie Balaka un saki tā!
17. Kad viņš pie tā atgriezās, tad tas stāvēja pie sava dedzināmā upura un pie viņa bija moābiešu vadoņi. Un Balaks viņam jautāja: Ko Tas Kungs sacīja?
18. Tad viņš skaitīja savu sakāmo un sacīja: Celies, Balak, un klausies! Griez savas ausis uz mani, Cipora dēls!
19. Dievs nav cilvēks, kas melotu, nedz cilvēka bērns, ka Viņam kaut kas būtu jānožēlo. Vai Viņš ko teiktu un nedarītu, vai Viņš ko sacītu un tas neklātu īstenību?
20. Redzi, man ir pavēlēts svētīt; un Viņš ir svētījis, un es to negrozīšu.
21. Noziegumu Viņš nav Jēkabā saskatījis, nedz postu Israēlā; Tas Kungs, viņa Dievs, ir ar viņu, un ķēniņu liksme ir viņa vidū.
22. Dievs, kas tos ir izvedis no Ēģiptes, tas ir tik spēcīgs kā ragains sūbris.
23. Tiešām, zilēšana neder pret Jēkabu un burvju mākslas pret Israēlu, jo laikus tiek Jēkabam un Israēlam pasacīts, ko Dievs dara!
24. Redzi, te tauta, kas ceļas kā lauvas māte un kas šaujas augšā kā lauva; tā neapgulstas, kamēr nebūs laupījums aprīts un kamēr tā nebūs padzērusi nokauto asinis.
25. Tad Balaks sacīja Bileāmam: Lādēdams beidzot to nolādi, bet nesvētī svētīdams!
26. Bet Bileāms atbildēja un sacīja Balakam: Vai es tev jau netiku teicis, ka visu, ko Tas Kungs man teiks, to es darīšu?
27. Tad Balaks sacīja Bileāmam: Nāc, lūdzu, es tevi ņemšu līdzī uz kādu citu vietu; var būt, ka tā

liksies Dieva acīm vairāk piemērota un tu tomēr man to tautu no turienes nolādēsi!

28. Tad Balaks uzveda Bileāmu Peora kalna virsotnē, kas paver brīvu skatu uz tuksnesi.

29. Un Bileāms sacīja Balakam: Uzcel man šeit septiņus altārus un sagādā septiņus vēršus un septiņus aunus.

30. Tad Balaks izdarīja, kā Bileāms bija sacījis, un viņš upurēja kā dedzināmo upuri uz katra altāra vērši un aunu.

1. Kad Bileāms manīja, ka Tam Kungam labpatika Israēlu svētīt, tad viņš vairs negāja kā pirmo un otro reizi, lai meklētu pēc zīmēm, bet pagrieza savu vaigu tieši pret tuksnesi
2. un pacēla savas acis un redzēja Israēlu, kā tas bija apmeties pēc savām ciltīm, - un Dieva Gars nāca pār viņu.
3. Un viņš skaitīja savu sakāmo un sacīja: Tas ir Bileāma, Beora dēla, pravietojums, tā vīra runa, kam acis tikušas atvērtas;
4. tā saka tas, kas uzklaušījis Dieva vārdus, kam Visuvarenā atklāsme ir kļuvusi zināma, kas kritis ceļos un kam acis tikušas atvērtas:
5. cik jaukas ir tavas teltis, ak, Jēkab, un tavi mājokļi, ak, Israēl!
6. Kā upju līči, kas izplešas, kā vīna kalni, kas paceļas pie straumēm, kā alvejas, ko Tas Kungs pats ir stādījis, kā ciedru koki pie ūdens!
7. Ūdens tek no viņa traukiem, viņa dzimumam ir ūdens papildnam, un viņu ķēniņš būs augstāks par Agagu; viņu ķēniņu valsts būs augsti celta.
8. Dievs viņu izvedis no Ēģiptes, viņam ir spēki kā ragainam sūbrim; viņš aprij savus pretiniekus - svešas tautas - un sadragā viņu kaulus, ar savām bultām viņš tos sašauj.
9. Kā viņš ir izstiepies kā jauns lauva, nogūlies kā lauvas māte! Kas var uzdrošināties to piecelt? Kas tevi svētī, tas lai ir svētīts un, kas tevi nolād, tas lai ir nolādēts!
10. Tad Balaks iekaisa savās dusmās pret Bileāmu un neapmierināts sasita savas rokas; un Balaks sacīja Bileāmam: Es tevi esmu aicinājis, lai tu manus ienaidniekus nolādētu, bet tu, lūk, tos nu trīs reizes esi svētīdams svētījis!
11. Bet tagad bēdz uz savu vietu! Es gan domāju godādams tevi godināt, bet, redzi, Tas Kungs ir aizliedzis tevi godināt!
12. Tad Bileāms sacīja Balakam: Vai es jau neteicu taviem sūtņiem, ko tu pie manis sūtīji, un netiku sacījis:
13. kaut man Balaks dotu savu namu, pilnu piekrautu ar sudrabu un ar zeltu, tomēr es nevaru pārkāpt Tā Kunga pavēles, lai darītu pēc sava sirdsprāta vai nu labu, vai arī ļaunu; ko Tas Kungs man sacīs, to es runāšu.
14. Un tagad es esmu ceļā pie savas tautas; nāc, es tev izpauđīšu, ko šī tauta darīs tavai tautai nākamās dienās!
15. Un viņš skaitīja savu sakāmo un sacīja: Tas ir Bileāma, Beora dēla, pravietojums, tā vīra runa, kam acis tikušas atvērtas,
16. tā pravietojums, kas uzklaušījis Dieva vārdus, kas zina Visuaugstākā atziņas, kam skaidra Visuvarenā atklāsme, kas kritis ceļos un kam acis tikušas atvērtas.
17. Es viņu redzu, bet ne tagad, es viņu novēroju, bet ne tuvumā: zvaigzne ņems sev ceļu no Jēkaba, un no Israēla celsies Scepteris, tas sadragās Moāba deniņus un nopostīs visus Seta dēlu pamatus;
18. un Edoms kļūs par savu ienaidnieku īpašumu, un Seīra top par mantojumu saviem pretiniekiem, bet Israēls pieņemas spēkā;
19. un no Jēkaba izies valdnieks, kas liks nogalināt ikvienu no pilsētas izbēgušo.
20. Un tad viņš ieraudzīja Amaleku un sāka skaitīt savu sakāmo, un sacīja: Amaleks ir tautu vidū pirmais, bet viņa vainags ies bojā!
21. Un viņš ieraudzīja keniešus, un atkal sāka teikt savu sakāmo, un sacīja: Stiprs ir tavs mājoklis, un tu savu ligzdu esi cēlis augstu klintīs;
22. bet tomēr, Kain, tu tapsi sadedzināts; cik ilgi vēl, kad Asurs tevi aizvedīs trimdā!
23. Un viņš pateica savu sakāmo un sacīja: Ak vai! Kas gan vēl paliks dzīvs, kad Dievs to darīs?
24. Kuģi, irti no Kitimas krastiem, reiz ielenks Asuru un nomāks arī Ēberu; bet arī pats spaidītājs ies bojā!
25. Tad Bileāms cēlās un aizgāja un griezās atpakaļ uz savu vietu; arī Balaks gāja savu ceļu.

1. Un Israēls dzīvoja Sitimā, un ļaudis sāka piekopt netiklību ar moābiešu meitām.
2. Un tās aicināja tautu pie savu dievu kaujamo upuru mielastiem, un tauta ēda un metās zemē uz sava vaiga to dievu priekšā.
3. Kad nu Israēls sapinās ar Baalu Peoru, tad Tā Kunga dusmas iedegās pret Israēlu.
4. Un Tas Kungs runāja uz Mozu: Ņem visus tautas vadoņus un tos pakar Tā Kunga dēļ ar seju pret sauli, lai Tā Kunga dusmu kvēle pret Israēlu mitētos.
5. Tad Mozus sacīja Israēla soģiem: Lieciet nonāvēt ikvienu no tiem vīriem, kas saistījušies ar Baalu Peoru!
6. Un redzi, kāds Israēla vīrs nāca un atveda pie saviem brāļiem kādu midiāniešu sievu Mozus un visas Israēla draudzes acu priekšā; tie raudāja žēlabās pie Saiešanas telts durvīm.
7. Kad Pinehass, priestera Ēleāzara dēls, kas bija Ārona dēla dēls, to redzēja, tad viņš piecēlās no draudzes vidus un ņēma šķēpu savā rokā,
8. un viņš sekoja šim Israēla vīram guļamā telpā un izdūra abiem, Israēla vīram un tai sievai, to caur viņu pavēderi. Tad pārstāja miršana Israēla bērnu vidū.
9. Un pavisam to, kas sērgā nomira, bija divdesmit četri tūkstoši.
10. Tad Tas Kungs runāja uz Mozu:
11. Pinehass, priestera Ēleāzara dēls, Ārona dēla dēls, ir novērsis Manu dusmu kvēli no Israēla bērniem ar to, ka viņš iedegās savā dusmu kaislībā viņu vidū; tāpēc, neskatoties uz Manu dusmu kvēli, Es neesmu pilnīgi iznīcinājis Israēla bērnus.
12. Tādēļ saki: redzi, Es viņam došu Savu miera derību,
13. un viņam un viņa dzimumam pēc viņa būs mūžīga priesterības derība, tāpēc ka viņš bija par savu Dievu iededzies un tādēļ ka tas salīdzinājis Israēla bērnus.
14. Un nokautā Israēla vīra vārds, kas tika nokauts kopā ar midiāniešu sievu, bija Simrijs, Salus dēls, vadonis Simeona ciltī, pēc tā tēvu nama piederības.
15. Un nokautās midiānietes vārds bija Kazbija, Cūra meita, tas bija midiāniešu cilts tēvu nama galvenais.
16. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
17. Esiet naidīgi pret midiāniešiem un sitiet tos!
18. Jo arī tie ir bijuši pret jums naidīgi ar savām viltībām, ar ko tie jūs pievīluši, kad jūs Peora un Kazbijas, tās midiāniešu vadoņa meitas dēļ, kas tika nokauta Peora dēļ uzsūtītās sērgas dienā, ļāvāt sevi apmāt.

1. Un notika pēc pārmācības, ka Tas Kungs runāja uz Mozu un Ēleāzaru, priestera Ārona dēlu, sacīdams:
2. Saskaitiet Israēla bērnu draudzē visus, kas divdesmit gadus veci un vecāki, pēc viņu tēvu namiem, visus, kas Israēlā var iet karapulkos!
3. Tad Mozus un priesteris Ēleāzars ar tiem runāja Moāba klajumos pie Jordānas upes iepretī Jērikai, teikdami:
4. Lai tiek saskaitīti visi, kas divdesmit gadus veci un vecāki, kā Tas Kungs Mozum ir pavēlējis. Un Israēla bērni, kas bija iznākuši no Ēģiptes, bija:
5. Rūbens, Israēla pirmdzimtais. Rūbena dēli bija: Hanohs, no kura ir cēlusies Hanoha cilts, un Pallus, no kura ir Pallus cilts.
6. No Hecrona ir Hecrona cilts, un no Karmija ir Karmija cilts.
7. Šīs ir rūbeniešu ciltis, un viņu skaits bija četrdesmit trīs tūkstoši septiņi simti trīsdesmit vīru.
8. Un Pallus dēls bija Ēliābs.
9. Un Ēliāba dēli bija: Nemuēls, Datans un Abirāms. Un tie bija tie paši Datans un Abirāms, kas bija draudzes sasaucēji un Koraha pulkā sacēlās pret Mozu un Āronu; tad viņi sacēlās arī pret To Kungu.
10. Un toreiz zeme atdarīja savu muti un tos aprija kopā ar Korahu līdz ar viņa pulku. Toreiz uguns aprija divi simti piecdesmit vīrus, un tie kļuva par biedinājuma zīmi.
11. Bet Koraha dēli neizmira.
12. Simeona dēli pēc savām ciltīm bija: no Nemuēla ir Nemuēla cilts, no Jamīna ir Jamīna cilts, no Jahīna ir Jahīna cilts,
13. no Zeraha ir Zeraha cilts, bet no Saula ir Saula cilts.
14. Šīs ir simeoniešu ciltis - divdesmit divi tūkstoši divi simti vīru.
15. Gada dēli pēc savām ciltīm: no Cepona ir Cepona cilts, no Hagija ir Hagija cilts, no Šunija ir Šunija cilts,
16. no Oznija ir Oznija cilts, no Ereija ir Ereija cilts,
17. no Arodija ir Arodija cilts, no Arelija ir Arelija cilts.
18. Un šīs ir Gada dēlu ciltis pēc sava skaita - četrdesmit tūkstoši pieci simti vīru.
19. Jūdas dēli bija: Gers un Onans, bet Gers un Onans jau nomira Kānaāna zemē.
20. Un tādēļ Jūdas dēli bija pēc savām ciltīm: no Šelaha - šelahiēliešu cilts, no Pereca - pereciešu cilts, no Zeraha - zerahiešu cilts.
21. Un Pereca dēli bija: Hecrons, no tā ir Hecrona cilts, Hamuls, no tā ir hamuliešu cilts.
22. Šīs ir Jūdas ciltis pēc to skaita - septiņdesmit seši tūkstoši pieci simti vīru.
23. Un Isašara dēli pēc to ciltīm bija: Tola, no tā ir tolajiešu cilts, Pūva, no tā ir pūviešu cilts,
24. Jašubs, no tā ir jašubiešu cilts, no Šimrona ir šimroniešu cilts.
25. Šīs ir Isašara ciltis pēc to skaita - sešdesmit četri tūkstoši trīs simti vīru.
26. Zebulona dēli pēc to piederības pie ciltīm: Sereds, no tā ir Sereda cilts, Elons, no tā ir Elona cilts, Jahleēls, no tā ir Jahleēla cilts.
27. Šīs ir Zebulona ciltis pēc to skaita - sešdesmit tūkstoši pieci simti vīru.
28. Un Jāzēpa dēli pēc savām ciltīm bija: Manase un Efraims.
29. Bet Manases dēli bija: Mahīrs, no tā ir mahīriešu cilts, un Mahīrs dzemdināja Gileādu; no Gileāda ir cēlusies gileādiešu cilts.
30. Šie ir Gileāda dēli: Jeēzers, no tā ir Jeēzera cilts, Heleks, no tā ir helkītiešu cilts,
31. no Asriēla ir Asriēla cilts, no Sihema ir sihemiešu cilts,
32. no Šemida ir Šemida cilts, no Hefera ir Hefera cilts.
33. Bet Celofehadam, Hefera dēlam, nebija dēlu, bet tikai meitas, un Celofehada meitu vārdi bija Mahlija, Noga, Hagla, Milka un Tirca.
34. Šīs ir Manases ciltis pēc to skaita - piecdesmit divi tūkstoši septiņi simti vīru.
35. Un šie ir Efraima dēli pēc viņu ciltīm: no Šūtelaha ir šūtelahiešu cilts, no Behera ir beheriešu cilts, no Tahana ir tahananiešu cilts.

36. Un šie ir Šūtelaha dēli: Erans, no tā ir Erana cilts.
37. Šīs ir Efraima dēlu ciltis pēc to skaita - trīsdesmit divi tūkstoši pieci simti vīru. Tie ir Jāzepa pēcnācēji pēc savām ciltīm.
38. Benjamīna dēli pēc savām ciltīm sadalās: no Bela ir Bela cilts, no Ašbela ir ašbeliešu cilts, no Ahirāma ir Ahirāma cilts,
39. no Šepupāma ir Šepupāma cilts, no Hūpāma ir Hūpāma cilts.
40. Un Belas dēli bija: Ards un Naamans; no Arda ir ardiešu cilts, no Naamana ir Naamana cilts.
41. Šie ir Benjamīna dēli pēc savām ciltīm, un viņu skaits bija četrdesmit pieci tūkstoši seši simti vīru.
42. Un šie ir Dana dēli pēc savām ciltīm: Šuhāms, no tā ir šuhāmītu cilts.
43. Tās ir Dana ciltis pēc savām ciltīm. Visu Šuhāma dēlu pēc viņu skaita ir sešdesmit četri tūkstoši četri simti vīru.
44. Ašera dēli pēc savām ciltīm bija: Jimna, no tā ir Jimnas cilts, no Jišvija ir Jišvija cilts, no Berijas ir Berijas cilts.
45. Berijas dēli bija: Hebers, no tā ir heberiešu cilts, no Malkiēla ir Malkiēla cilts.
46. Un Ašera meitas vārds bija Sāra.
47. Šīs ir Ašera dēlu ciltis pēc to skaita - piecdesmit trīs tūkstoši četri simti vīru.
48. Un Naftaļa dēli pēc savām ciltīm bija: no Jahceēla ir Jahceēla cilts, no Gunija ir Gunija cilts,
49. no Jecera ir Jecera cilts, no Šilema ir Šilema cilts.
50. Šie ir Naftaļa dēli pēc savām ciltīm, un viņu skaits bija četrdesmit pieci tūkstoši četri simti vīru.
51. Šie ir visi Israēla bērni - kopskaitā seši simti viens tūkstotis septiņi simti trīsdesmit vīru.
52. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
53. Šiem te lai tiek zeme sadalīta par īpašumu - pēc viņu vārdu skaita.
54. Kuru ir vairāk, to īpašums lai ir lielāks, bet, kuru ir mazāk, to īpašums arī lai ir mazāks; pēc to skaita ikvienam lai tiek īpašums piešķirts.
55. Bet zeme lai tiek sadalīta tikai ar meslu, pēc savu tēvu vārdiem lai viņi iegūst savu īpašumu;
56. zeme lai tiek sadalīta meslu kārtībā starp lielākām un starp mazākām ciltīm.
57. Šie ir saskaitītie levīti pēc savām ciltīm: no Geršona ir cēlusies Geršona cilts, no Kehata ir Kehata cilts, no Merārija ir Merārija cilts.
58. Šīs ir Levija ciltis: Libnija cilts, Hebrona cilts, Mahelija cilts, Mušija cilts, Koraha cilts. Un Kehats dzemdīnāja Amrāmu.
59. Un Amrāma sievas vārds bija Johebeta, Levija meita, kas Levijam bija piedzimusi Ēģiptē; tā dzemdēja Amrāmam Āronu un Mozu un Mirjamu, viņu māsu.
60. Un Āronam tika dzemdēti: Nadabs un Abijs, Ēleāzars un Itamārs.
61. Bet Nadabs un Abijs nomira, kad tie pienesa svešu uguni Tam Kungam.
62. Un viņu visu skaits bija divdesmit trīs tūkstoši, visi, kas vīriešu kārtas, ieskaitot mēnesi vecus un vecākus; viņus nepieskaitīja Israēla bērniem, jo tiem netika dots nekāds īpašums Israēla bērnu vidū.
63. Šie ir tie, ko saskaitīja Mozus un priesteris Ēleāzars, kad tie skaitīja visus Israēla bērnus Moāba klajumos pie Jordānas pretī Jērikai.
64. Un starp tiem nebija neviena vienīga vīra no to skaita, ko Mozus un priesteris Ārons bija skaitījuši Sinaja tuksnesī.
65. Jo Tas Kungs tiem bija sacījis: Tie mirtin mirs tuksnesī! Un no tiem arī neviens vairs nebija atlicies kā vienīgi Kālebs, Jefunnas dēls, un Jozua, Nūna dēls.

1. Tad pienāca Celofehada meitas; tas bija Hefera dēls, tas Gileāda dēls, tas Mahīra dēls, tas Manases dēls, no Manases, Jāzēpa dēla, ciltīm; un viņa meitu vārdi bija Mahlija, Noga, Hagla, Milka un Tirca.
2. Un tās nāca pie Mozus un priesterā Ēleāzara un pie vadoņiem un pie visas draudzes Saiešanas telts durvīm un teica:
3. Mūsu tēvs ir nomiris tuksnesī, jebšu tas pats nebija starp sazvērniekiem, kas bija sacēlušies pret To Kungu Koraha pulkā, bet viņš ir miris savrup, savu grēku dēļ, un viņam nebija dēlu.
4. Kāpēc tad lai top izdeldēts mūsu tēva vārds no viņa cilts sarakstiem, tādēļ ka tam nebija dēlu? Dodiet mums visām paliekamu mājvietu mūsu dzimtas vidū pie mūsu tēva brāļiem!
5. Un Mozus nesa viņu prasību Tā Kunga priekšā.
6. Tad Tas Kungs runāja uz Mozu:
7. Celofehada meitas ir runājušas pareizi; dod viņām paliekamu īpašumu pie viņu tēva brāļiem un liec arī viņu tēva īpašumam pāriet viņu rokās.
8. Bet Israēla bērniem saki un pavēli: ikviens vīrs, kas nomirst un neatstāj dēlu, lai savu mantojuma daļu atstāj savai meitai;
9. un, ja tam arī meitas nav, tad dodiet viņa mantu viņa brāļiem;
10. un, ja tam arī brāļu nav, tad dodiet viņa īpašumu tā tēva brāļiem;
11. ja tam arī tēva brāļu nav, tad dodiet viņa mantu viņa tuvākajiem radiem, kas viņam vistuvākie no viņa paša cilts piederīgiem, un tie lai tad manto. Tāds lai ir Israēla bērniem tiesas likums, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.
12. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Uzkāp uz šo Abarima kalnu un aplūko zemi, ko Es Israēla bērniem došu.
13. Un, kad tu to būsi redzējis, tad arī tu tiksi piepulcināts pie savas tautas saimes, kā Ārons, tavs brālis, jau ir ticis piepulcināts,
14. tāpēc ka jūs Manai pavēlei esat pretim turējušies Cina tuksnesī, kad draudze bija uzsākusi ķildu, jums Mans vārds viņiem bija jātur acu priekšā un jādara svēts ar ūdens sagādi viņiem. Tie ir Meribas ūdeņi Kadešā, Cina tuksnesī.
15. Tad Mozus runāja ar To Kungu un sacīja:
16. Lai Tas Kungs, visu radīto dzīvību Dievs, ieceļ vienu vīru pār šo draudzi,
17. kas viņu priekšā var iziet un viņu priekšā ienākt un kas lai tos izvestu ārā un lai ievestu iekšā, ka Tā Kunga draudze nebūtu kā avis bez gana!
18. Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Ņem Jozuu, Nūna dēlu, vīru, kam ir gars, un liec savu roku uz viņu;
19. un noved to priesterā Ēleāzara un visas draudzes priekšā un dod tam savas pavēles viņu klātbūtnē,
20. un piešķir viņam kaut ko no sava diženuma, lai visa Israēla bērnu draudze tam klausu.
21. Un viņš lai nostājas priesterā Ēleāzara priekšā, un tas lai izjautā urīmu par viņu Tā Kunga priekšā; pēc tā pavēles lai tie iziet, un pēc tā pavēles lai viņi ienāk - viņš un visi Israēla bērni un visa šī draudze.
22. Un Mozus darīja, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis; un viņš ataicināja Jozuu un veda viņu priesterā Ēleāzara un visas sanākušās draudzes priekšā.
23. Un viņš uzlika abas savas rokas uz viņu un pamācīja, kā Tas Kungs bija caur Mozu sacījis.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Pavēli Israēla bērniem un saki tiem, lai viņi savu upura maizi arī turpmāk gādātu Man par uguns upuri patīkamai smaržai noteiktos svētku laikos!
3. Un tev būs viņiem sacīt: šis ir uguns upuris Tam Kungam, ko jums būs pienest: ik dienas divus jērus, gadu vecus, bez vainas, par kārtējo dedzināmo upuri.
4. Vienu jēru sataisi upurim no rīta, bet otru jēru ap pievakari;
5. un desmito daļu ēfas smalku kviešu miltu ēdamam upurim, kas sajaukti ar grūsto eļļu viena ceturkšņa hina apmērā.
6. Šis ir ikdienas dedzināmais upuris, kas ir ticis iestādīts Sinaja kalnā kā uguns upuris Tam Kungam par patīkamu smaržu;
7. un viņa dzeramais upuris lai ir ceturksnis hina vīna, skaitot uz vienu jēru; šāds dzeramais upuris no vīna ir jāveltī Tam Kungam svētajā vietā.
8. Bet otru jēru tāpat sagatavo ap vakara laiku kā pirmo jēru no rīta, kas bija ēdamais upuris, un tāpat kā tam sataisi arī dzeramo upuri klāt kā uguns upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam.
9. Bet sabata dienā: divus bez vainas gadu vecus jērus, bet par ēdamo upuri divas desmitdaļas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar eļļu, līdz ar piederīgā dzeramā upura tiesu.
10. Šis ir sabata dedzināmais upuris ikvienā sabatā, klāt pie ikdienas dedzināmā upura un tam piederīgā dzeramā upura.
11. Un pirmajā mēneša dienā nesiet par dedzināmo upuri Tam Kungam divus jaunus vēršus, aunu un septiņus gadu vecus jērus, kas bez vainas,
12. un trīs desmitdaļas ēfas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar eļļu, uz ikvienu vērši, par ēdamo upuri, bet divas desmitdaļas ēfas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar eļļu, uz ikvienu aunu, par ēdamo upuri;
13. un vienu desmitdaļu ēfas smalku kviešu miltu, kas sajaukti ar eļļu, uz ikvienu jēru, par ēdamo upuri; un to visu par dedzināmo upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam.
14. Un viņa dzeramais upuris lai ir pushina vīna uz ikkatru vērši, trešā daļa hina uz aunu, bet ceturtā daļa hina uz katru jēru. Šāds ir dedzināmais upuris ikkatra gada jaunajā mēnesī.
15. Un viens āzis lai tiek sataisīts par grēku upuri Tam Kungam klāt pie pastāvīgā dedzināmā upura, un tas jāsgatavo līdz ar tam piederīgo dzeramo upuri.
16. Bet pirmā mēneša četrpadsmitajā dienā ir Pashā svētki Tam Kungam.
17. Un šī mēneša piecpadsmitajā dienā tiek šie svētki turēti; septiņas dienas būs ēst neraudzētu maizi.
18. Pirmajā dienā lai tiek sasaukta svēta sapulce; jums nebūs darīt nekādu darbu,
19. bet uguns upurī jums būs upurēt par dedzināmo upuri Tam Kungam divus jaunus vēršus, vienu aunu un septiņus gadu vecus jērus, kas bez vainas; tas lai būtu jūsu pienākums.
20. Un te klāt piederīgais ēdamais upuris lai ir smalkie kviešu milti trīs desmitdaļas ēfas, kas sajaukti ar eļļu, uz ikkatru vērši, bet divas desmitdaļas miltu jums būs sagatavot uz katru aunu.
21. Un pa vienai desmitdaļai tev būs sagatavot uz ikvienu no tiem septiņiem jēriem;
22. un vienu āzi grēku upurim jums par salīdzināšanu,
23. klāt pie rīta upura, kas ir ikdienas dedzināmais upuris, tas jums ir jāсатаisa.
24. Un tāpat sagatavojiet ik dienas, visas septiņas dienas, maizi uguns upurim par patīkamu smaržu Tam Kungam; klāt pie ikdienas dedzināmā upura to sagatavojiet līdz ar tā dzeramo upuri.
25. Un septītajā dienā lai jums ir sasaukta svēta sapulce, nedariet nekādu darbu.
26. Un, kad jūs pirmo ražu pienesat, pirmās ražas svētkos, tad, pienesot ēdamos upurus, kas ik mēnešus tiek pienesti Tam Kungam pēc jūsu nedēļu kārtām, turiet sasauktu svētu sapulci; nedariet nekādu darbu.
27. Un kā dedzināmo upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam pienesiet divus jaunus vēršus, vienu aunu, septiņus gadu vecus jērus;
28. un pie tā kā ēdamo upuri no smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, trīs desmitdaļas uz

katru vērsi, divas desmitdaļas uz aunu,
29. un pa vienai desmitdaļai uz katru no septiņiem jēriem;
30. un vienu āzi jums par salīdzināšanu;
31. piedevām pie kārtējā dedzināmā upura ar tā ēdamo upuri jums būs to sagatavot - tie lai ir dzīvnieki bez vainas - līdz ar tā dzeramiem upuriem.

1. Un septītā mēneša pirmajā dienā noturiet svētu sapulci un nekādu darbu nedariet tanī dienā: tā lai jums ir diena, kurā jāpūš taures.
2. Un sagatavojiet dedzināmo upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam: vienu jaunu vērši, vienu aunu, septiņus jērus, kas gadu veci un bez vainas,
3. un pie tā kā ēdamo upuri no smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, trīs desmitdaļas ēfas uz vērši un divas desmitdaļas uz aunu,
4. un vienu desmitdaļu uz ikkatru no septiņiem jēriem,
5. un vienu āzi grēku upurim jums par salīdzināšanu,
6. klāt pie jaunā mēneša dedzināmā upura un tā ēdamā upura un pie ikdienas dedzināmā upura un tā ēdamā upura un to dzeramiem upuriem pēc noteiktas kārtības - tas viss lai ir par patīkamu smaržu, par uguns upuri Tam Kungam.
7. Un septītā mēneša desmitajā dienā jums ir noturama sasaukta svēta sapulce; tad jums savas dvēseles jāpakļauj gavēnim un nekādu darbu jums nebūs darīt.
8. Bet jums būs upurēt dedzināmo upuri par patīkamu smaržu Tam Kungam: vienu jaunu vērši, vienu aunu, septiņus gadu vecus jērus, tie visi lai jums ir bez vainas;
9. un pie tā kā ēdamo upuri pienesiet no smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, trīs desmitdaļas uz vērši un divas desmitdaļas uz aunu,
10. un vienu desmitdaļu uz ikkatru no septiņiem jēriem,
11. un vienu āzi par grēku upuri klāt pie grēku salīdzināšanas upura un pie ikdienas dedzināmiem upuriem un to ēdamiem upuriem kopā ar viņu dzeramiem upuriem.
12. Un arī septītā mēneša piecpadsmitajā dienā jums ir noturama svēta sapulce; nekādu darbu jums nebūs darīt, jums septiņas dienas svinami svētki Tam Kungam.
13. Un jums jāpienes dedzināmais upuris, uguns upuris, par patīkamu smaržu Tam Kungam: trīspadsmit jauni vērši, divi auni, četrpadsmit jēri, kas gadu veci,- tie visi lai ir bez vainas.
14. Un tāpat sagatavojiet tā ēdamo upuri no smalkiem kviešu miltiem, kas sajaukti ar eļļu, trīs desmitdaļas uz ikvienu no trīspadsmit vēršiem, divas desmitdaļas uz katru no diviem auniem
15. un pa vienai desmitdaļai uz ikkatru no četrpadsmit jēriem;
16. un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un dzeramo upuri.
17. Bet otrā dienā: divpadsmit jaunus vēršus, divus aunus, četrpadsmit jērus, kas gadu veci un bez vainas,
18. un to ēdamos upurus un dzeramos upurus gan pie vēršiem, gan pie auniem un pie jēriem pēc to skaita, kā pienākas;
19. un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un to dzeramiem upuriem.
20. Bet trešajā dienā: vienpadsmit jaunus vēršus, divus aunus, četrpadsmit jērus, kas gadu veci un bez vainas,
21. un to ēdamos upurus un dzeramos upurus gan pie vēršiem, gan pie auniem un pie jēriem pēc to skaita, kā pienākas;
22. un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un dzeramo upuri.
23. Un ceturtajā dienā: desmit jaunus vēršus, divus aunus, četrpadsmit jērus, kas gadu veci un bez vainas,
24. un to ēdamos upurus un dzeramos upurus gan pie vēršiem, gan pie auniem un pie jēriem pēc to skaita, kā pienākas;
25. un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un dzeramo upuri.
26. Un piektajā dienā: deviņus jaunus vēršus, divus aunus, četrpadsmit jērus, kas gadu veci un bez vainas,

27. un to ēdamos upurus un dzeramos upurus gan pie vēršiem, gan pie auniem un pie jēriem pēc to skaita, kā pienākas;
28. un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura ar tā ēdamo upuri un dzeramo upuri.
29. Un sestajā dienā: astoņus jaunus vēršus, divus aunus, četrpadsmit jērus, kas gadu veci un bez vainas,
30. un to ēdamos upurus un dzeramos upurus gan pie vēršiem, gan pie auniem un pie jēriem pēc to skaita, kā pienākas;
31. un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un dzeramiem upuriem.
32. Un septītajā dienā: septiņus jaunus vēršus, divus aunus, četrpadsmit jērus, kas gadu veci un bez vainas,
33. un to ēdamos upurus un dzeramos upurus gan pie vēršiem, gan pie auniem un pie jēriem pēc to skaita, kā pienākas;
34. un vienu āzi grēku upurim klāt pie ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un dzeramo upuri.
35. Astotajā dienā jums ir noturama svēta sapulce; nekādu darbu jums nebūs darīt.
36. Un jums jāatnes dedzināmais upuris, uguns upuris, par patīkamu smaržu Tam Kungam: viens jauns vērsis, viens auns un septiņi jēri, kas gadu veci un bez vainas,
37. un to ēdamie upuri un dzeramie upuri gan pie vērša, gan pie auna un pie jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas;
38. un vienu āzi grēku upurim klāt pie pastāvīgā ikdienas dedzināmā upura līdz ar tā ēdamo upuri un dzeramo upuri.
39. To visu jūs rīkojiet Tam Kungam noteiktos svētku laikos, kādi jums ir, klāt pie jūsu solījumu upuriem un jūsu labprātīgiem upuriem, jūsu dedzināmiem upuriem un jūsu ēdamiem upuriem, un jūsu dzeramiem upuriem, un jūsu pateicības upuriem.

1. Un Mozus visu izstāstīja Israēla bērniem, ko Tas Kungs viņam bija pavēlējis.
2. Un Mozus sacīja Israēla cilšu galvenajiem: Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs ir devis kā pavēli:
3. ja kāds vīrs dod solījumu Tam Kungam vai zvērē zvērestu, savai dvēselei ko aizliegams, tad lai tas savu vārdu nelauž; viss, kas ir ticis ar viņa muti izteikts, tas lai arī tiek izpildīts.
4. Un, ja kāda sieva, solījumu dodama, Tam Kungam apsolās un paliek, pati sev ko aizliegdama, sava tēva namā savā jaunavībā,
5. un kad viņas tēvs dzird par šo solījumu un tiem aizliegumiem, kādus tā savai dvēselei uzlikusi, un ja tad viņas tēvs par visu to tās priekšā cieš klusu,- tad visiem viņas solījumiem ir jāpaliek spēkā un visiem aizliegumiem, ar kādiem tā sev ko aizliegusi, jāklūst izpildītiem.
6. Bet, ja viņas tēvs to aizliedz tanī pašā dienā, kad viņš to dzird, tad nevienam no viņas solījumiem vai aizliegumiem, ko tā savai dvēselei uzlikusi, nav jāstājas spēkā, un Tas Kungs viņai piedos, jo viņas tēvs to viņai bija aizliedzis.
7. Bet, ja viņa jau dzīvo pie sava vīra un tad devusi kādu solījumu vai ar savām lūpām ko nepārdomātu izteikusi, ar ko viņa pati ir aizliegumu sev uzlikusi,
8. tad, ja viņas vīrs to dzird un tanī pašā dienā, kad tas to dzird, cieš par to klusu,- tad viņai savs solījums ir jāpilda, un tiem aizliegumiem, ko viņa uzlikusi savai dvēselei, jāklūst izpildītiem.
9. Bet, ja viņas vīrs tanī dienā, kad to dzird, viņai to aizliedz, tad viņš iznīcina tās solījumu, kas bijis pār viņas dvēseli, un arī neapdomāto vārdu, kas nācis no viņas lūpām, ar ko tā savai dvēselei bija ko aizliegusi, un Tas Kungs viņai piedos.
10. Bet atraitnes vai atstātas sievas solījums, viss, ko tā savai dvēselei aizliegusi, ir jātur.
11. Bet, ja sieva jau sava vīra namā ir solījumu devusi jeb uzlikusi savai dvēselei kādu solījumu ar zvērestu
12. un viņas vīrs to ir dzirdējis un tās priekšā ir cietis klusu, tai neaizliegdams, tad visiem tās solījumiem ir jāpaliek spēkā un arī visiem aizliegumiem, ko viņa uzlikusi savai dvēselei, ir jātiek izpildītiem.
13. Bet, ja viņas vīrs tos ir tanī pašā dienā tūlī atcēlis, kad viņš visu to ir dzirdējis, kas nācis no viņas lūpām tai laikā, tad viņas solījumiem un viņas aizliegumiem savai dvēselei nav jātiek izpildītiem; viņas vīrs tos ir atcēlis, un Tas Kungs viņai piedos.
14. Ikvienu solījumu un ikvienu solījumu, ko vien viņa zvērēdama aizliegusi savai dvēselei, viņas vīrs var pieļaut vai arī atcelt.
15. Bet, ja viņas vīrs par visu diendienā cieš klusu, tad ar to viņš ir apstiprinājis visus viņas solījumus vai visus viņas aizliegumus, ko tā uzņēmusies uz savu dvēseli; viņš tos ir apstiprinājis ar to, ka viņš par to ir cietis klusu tanī dienā, kad tos dzirdēja.
16. Bet, ja viņš tos atceļ pēc tam, kad viņš par tiem bija dzirdējis, tad tam pašam ir jānes viņas vaina.
17. Šie ir likumi, ko Tas Kungs kā pavēles ir devis Mozum: starp vīru un sievu, starp tēvu un jaunu meitu, kamēr tā vēl ir bez vīra sava tēva namā.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Atrieb apvainojumus, ko Israēla bērni ir cietuši no midiāniešiem, tad tu tapsi piepulcināts saviem ļaudīm.
3. Tad Mozus runāja uz tautu, sacīdams: Apbruņojiet no sava vidus vīrus karam, lai tie iziet pulkos cīņā pret midiāniešiem un lai Tā Kunga atriebība nāktu pār Midiānu.
4. Jums jāsūta karā pa tūkstotim no katras Israēla cilts.
5. Tā tika nodoti no Israēla tūkstošiem pa tūkstotim no katras cilts, pavisam divpadsmit tūkstoši karam bruņotu vīru.
6. Un Mozus tos sūtīja kara gaitās pa tūkstotim no katras cilts, un viņiem līdzī arī Pinehasu, priesteru Ēleāzara dēlu, ar svētajiem piederumiem un viņa ziņā nodotajām trauksmes taurēm.
7. Un tie izgāja pret Midiānu, kā Tas Kungs to bija Mozum pavēlējis, un viņi nokāva ikvienu vīriešu kārtas pretinieku.
8. Un tie nokāva līdz ar pārējiem arī Midiāna ķēniņus Eviju, Rekemu, Cūru, Hūru un Rēbu, tie bija pieci Midiāna ķēniņi, un arī Bileāmu, Beora dēlu, viņi nokāva ar zobenu.
9. Un Israēla bērni aizveda gūstā midiāniešu sievas līdz ar viņu bērniem un visus viņu lopus, un visus viņu ganāmpulkus, un visu viņu īpašumu par laupījumu.
10. Un visas viņu pilsētas līdz ar viņu mājvietām un nometņu vietām tie sadedzināja ar uguni.
11. Un tie ņēma kā gūstekņus un laupījumu visu, gan cilvēkus, gan lopus,
12. un noveda pie Mozus un priesteru Ēleāzara un pie Israēla bērnu draudzes visu, ko tie bija gūstījuši, saņēmuši un salaupījuši, uz nometni Moāba klajumā, kas ir pāri Jordānai pretī Jērikai.
13. Bet Mozus un priesteris Ēleāzars, un visi draudzes galvenie izgāja tiem pretī ārpus nometnes.
14. Un Mozus apskaitās uz karapulku pavēlniekiem, uz tiem, kuri bija virsnieki pār tūkstošiem, un uz tiem virsniekiem, kuri bija pār simtiem, uz visiem, kas atgriezās no karagājiena.
15. Un Mozus tiem sacīja: Kā tas nākas, ka jūs esat atstājuši visas sievas dzīvas?
16. Redzi, viņas bija pēc Bileāma padoma kļuvušas par iemeslu tam, ka Israēla bērni sacēlās pret To Kungu Peora dēļ, tādēļ nāca mocība pār Tā Kunga draudzi.
17. Bet tagad nokaujiet visus bērnus, kas ir vīriešu kārtas, un nokaujiet visas sievas, kas vīru ir pazinušas un pie vīra gulējušas;
18. bet ikvienu sievieti kārtas bērnu un tās sievas, kuras vēl vīru nav pazinušas, kuras nav gulējušas pie vīra, tās atstājiēt sev dzīvas.
19. Un uzceliet sev teltis ārpus nometnes un palieciet ārā septiņas dienas ikviens, kas ir nokāvis cilvēku, un ikviens, kas ir aizskāris nokautu. Visiem trešajā un septītajā dienā ir jāšķīstās no grēkiem, gan jums pašiem, gan jūsu gūstekņiem.
20. Un visas drēbes un ikviens ādas priekšmets, un viss, kas darināts no kazu vilnas, un visi koka rīki jums ir jāšķīsta!
21. Un priesteris Ēleāzars sacīja visiem karavīriem, kas bija gājuši karot: Šis ir bauslības likums, ko Tas Kungs Mozum ir pavēlējis:
22. zeltu un sudrabu, varu un dzelzi, alvu un svinu,
23. visu, kas panes uguni, to arī lieciet ugunī, tad tās lietas ir atkal šķīstas; tomēr šīs lietas vēl ir apslakāmas ar šķīstīšanas ūdeni, lai tās būtu šķīstas; bet visus tos priekšmetus, kas uguni nepanes, tos laidiet caur ūdeni.
24. Un jums arī būs mazgāt savas drēbes septītajā dienā, tad arī jūs būsīt kļuvuši šķīsti, un pēc tam jums būs iespējams atgriezties nometnē.
25. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
26. Tu un priesteris Ēleāzars līdz ar draudzes tēvu namu galveniem saskaitiet it visus saņemtos un sagūstītos un lopus;
27. un sadali laupījumu uz pusēm, vienu pusi tiem, kas ir gājuši karā un ir kāvušies, bet otru pusi visai draudzei.
28. Un ņem Tam Kungam Viņa daļu no tiem karavīriem, kas bija karā izgājuši, vienu gabalu no

pieciem simtiem kā no cilvēkiem, tā no vēršiem, no ēzeļiem un no sīklopiem;

29. no tiem piešķirtās puses tev tie ir jāņem, un nodod tos priesterim Ēleāzaram par cilājamo upuri Tam Kungam.

30. Bet no Israēla bērniem piešķirtās puses ņem vienu iegūto no katriem piecdesmit - no cilvēkiem, no vēršiem, no ēzeļiem, no sīklopiem un no visiem lopiem - un nodod tos levītiem, kuri pilda savu pienākumu pie Tā Kunga mājokļa.

31. Un Mozus ar priesteri Ēleāzaru tā darīja, kā Tas Kungs to bija Mozum pavēlējis.

32. Un atlikušais laupījums, viņu ar varu paņemtais ieguvums, ko tie bija salaupījuši, bija seši simti septiņdesmit pieci tūkstoši sīklopu

33. un septiņdesmit divi tūkstoši liellopu,

34. un sešdesmit viens tūkstotis ēzeļu;

35. un cilvēku dvēseļu skaits, no sievietēm, kuras nebija pie vīra gulējušas, kopskaitā bija trīsdesmit divi tūkstoši dvēseļu.

36. Bet no otras puses, tiem, kuri bija gājuši karā, viņiem piešķirto sīklopu skaits bija trīs simti trīsdesmit septiņi tūkstoši pieci simti,

37. un tas sīklopu daudzums, kas piekrita Tam Kungam, bija seši simti septiņdesmit pieci,

38. un liellopu bija trīsdesmit seši tūkstoši, bet viņu skaits, ko nodeva Tam Kungam, bija septiņdesmit divi,

39. un ēzeļu bija trīsdesmit tūkstoši pieci simti, bet no tiem nodeva Tam Kungam sešdesmit vienu;

40. un cilvēku dvēseļu bija sešpadsmit tūkstoši, bet viņu novēlamā daļa Tam Kungam bija trīsdesmit divas dvēseles.

41. Un Mozus deva priesterim Ēleāzaram Tam Kungam novēlēto daļu par cilājamo upuri, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.

42. Un tā puse, kas bija piešķirta Israēla bērniem, kad Mozus atdalīja tiem, kas bija gājuši karā,-

43. šī draudzei piešķirtā puse bija: sīklopu vien trīs simti trīsdesmit septiņi tūkstoši pieci simti,

44. un liellopu bija trīsdesmit seši tūkstoši,

45. un ēzeļu bija trīsdesmit tūkstoši pieci simti,

46. un cilvēku dvēseļu bija sešpadsmit tūkstoši -

47. un Mozus ņēma no Israēla bērnu daļas vienu iegūto no katriem piecdesmit cilvēkiem un no lopiem un tos deva levītiem, kas kopa Tā Kunga mājokli, kā Tas Kungs bija Mozum pavēlējis.

48. Tad piegāja pie Mozus karapulku virsnieki, kas bija bijuši virsnieki pār tūkstošiem un virsnieki pār simtiem,

49. un tie sacīja Mozum: Tavi kalpi ir skaitījuši to karavīru pulku, kas mums bija padoti, un tur neviena no mums netrūkst.

50. Tāpēc mēs esam atnesuši Tam Kungam upuri, ikviens tuvodamies ar to, ko viņš ir atradis no zelta priekšmetiem - rokassprādzēm, aprocēm, gredzeniem, auskariem un dārgām rotām -, lai savas dvēseles salīdzinātu Tā Kunga priekšā.

51. Tad Mozus un priesteris Ēleāzars saņēma no tiem zeltu un citus smalki izstrādātus priekšmetus.

52. Un viss zelts, ko tie Tam Kungam atnesa par cilājamo upuri, bija sešpadsmit tūkstoši septiņi simti piecdesmit sekleļu - no virsniekiem pār tūkstošiem un no virsniekiem pār simtiem,

53. jo kareivji bija laupījuši katrs pats savā labā.

54. Tad Mozus un priesteris Ēleāzars saņēma zeltu no virsniekiem pār tūkstošiem un pār simtiem, un viņi to ienesa Saiešanas teltī par piemiņu Israēla bērniem Tā Kunga priekšā.

1. Rūbena un Gada bērniem bija daudz ganāmpulku, un viņu lopu skaits bija prāvs, tādēļ tie izlūkoja Jāzera un Gileāda zemes, un redzi, tā bija īstā vieta ganāmpulkiem.
2. Tad Gada un Rūbena bērni nāca pie priestera Ēleāzara un pie draudzes vadoņiem un sacīja:
3. Atarotā, Dibonā, Jāzerā, Nimrā, Hešbonā, Ēleālē, Sebamā, Nebo un Beonā,
4. tanī zemē, ko Tas Kungs ir uzveicis par labu Israēla draudzei, ir īstā vieta ganāmpulkiem, un mums, taviem kalpiem, ir daudz lopu.
5. Un tie sacīja: Ja mēs esam atraduši žēlastību tavās acīs, tad lai šī zeme tiek dota taviem kalpiem par īpašumu, un neliec mums iet pāri Jordānai!
6. Bet Mozus sacīja Gada un Rūbena bērniem: Vai tad jūsu brāļi lai iet karot, bet jūs gribat palikt šē?
7. Kāpēc jūs novēršat Israēla bērnu sirdis no viņu apņemšanās doties uz to zemi, ko Tas Kungs ir viņiem devis?
8. Tā jau jūsu tēvi darīja, kad es viņus sūtīju no Kadeš-Barneas to zemi izlūkot.
9. Kad tie bija devušies augšup līdz Ešcolas upei un redzējuši šo zemi, viņi atturēja Israēla bērnu sirdis, ka tie negribēja iet uz to zemi, ko Tas Kungs viņiem bija devis.
10. Tad Tas Kungs iedegās Savās dusmās tai dienā, un Viņš zvērēja, teikdams:
11. tiem vīriem, kas iznākuši no Ēģiptes zemes, kam ir divdesmit gadu un vairāk, nebūs redzēt to zemi, ko Es ar zvērestu apsolīju Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, jo tie nav Man paklausījuši,
12. izņemot vienīgi kenisieti Kālebu, Jefunnas dēlu, un Jozuu, Nūna dēlu, jo tie Tam Kungam ir paklausījuši.
13. Un tā iekaisa Tā Kunga dusmas pret Israēlu, ka Viņš lika tiem maldīties tuksnesī četrdesmit gadus, tiekāms visa tā paaudze izmira, kas Tā Kunga priekšā bija ļaunu darījusi.
14. Un redzi, jūs esat stājušies savu tēvu vietā, grēcinieku pēcnācēji, lai vēl vairāk Tā Kunga dusmu bardzību kāpinātu pret Israēlu!
15. Ja jūs novērsīsit no Viņa, tad Viņš liks ļaudīm vēl ilgāk maldīties tuksnesī, un tā jūs nomaitāsīt visu šo tautu!
16. Tad tie piegāja pie viņa un sacīja: Mēs gribam šeit taisīt aplokus saviem ganāmpulkiem un pilsētas savām sievām un bērniem,
17. bet mēs paši apbrušosimies un iesim Israēla bērnu priekšgalā, tiekāms tos būsīm noveduši viņu dzīves vietās; bet mūsu sievas un bērni lai paliek mūru nocietinājumos zemes iedzīvotāju dēļ.
18. Mēs paši neatgriezīsimies atpakaļ savos namos, kamēr Israēla bērni nebūs ieguvuši ikviens savu īpašumu,
19. jo mēs neprasām sev neko kopā ar viņiem viņpus Jordānas vai vēl tālāk, bet mums mūsu mantojums lai nākas šai Jordānas pusē pret austrumiem.
20. Tad Mozus tiem sacīja: Ja jūs šo lietu tā gribat darīt, ka jūs, apbruņojušies Tā Kunga priekšā karam,
21. visi, gatavi karam, dodaties Tā Kunga priekšā pār Jordānu, kamēr Viņš Savus ienaidniekus izdzīs un
22. visa zeme būs Tā Kunga varai pakļauta, bet jūs tikai vēlāk atgriezīsit un būsīt nenoiedzīgi Tā Kunga un Israēla priekšā, tad lai šī, Tā Kunga zeme, arī kļūst par jūsu īpašumu.
23. Bet, ja jūs tā nedarīsīt, redzi, tad jūs būsīt Tā Kunga priekšā apgrēkojušies, tad jūs izjutīsīt savus grēkus, kad tie jūs atradīs!
24. Tad nu celiet pilsētas savām sievām un bērniem un mūra iežogojumus saviem sīklopiem un dariet tā, kā jūs ar savu muti paudāt!
25. Tad Gada un Rūbena bērni sacīja Mozum, teikdami: Tavi kalpi darīs, kā tu, kungs, tiem pavēli:
26. mūsu bērnus, mūsu sievas un mūsu ganāmpulkus ar visiem mūsu lopiem mēs atstāsim Gileāda pilsētās,
27. bet tavi kalpi, visi apbruņoti, ies karā, lai kautos Tā Kunga priekšā, kā tu, kungs, saki.
28. Tad Mozus par viņiem deva pavēli priesterim Ēleāzaram un Jozuam, Nūna dēlam, un cilšu vecākiem Israēla bērnu vidū,

29. un Mozus tiem sacīja: Ja Gada un Rūbena bērni, visi apbruņojušies, kopā ar jums pārcelsies pāri Jordānai Tā Kunga priekšā un visa zeme būs jums pakļauta, tad dodiet viņiem Gileāda zemi par īpašumu.
30. Bet, ja tie apbruņoti neies karā kopā ar jums pāri Jordānai, tad lai tiem mantojums krīt kopā ar jums Kānaāna zemē.
31. Tad Gada un Rūbena bērni sacīja: Kā Tas Kungs uz mums, saviem kalpiem, ir runājis, tā mēs darīsim:
32. mēs noiesim apbruņojušies Tā Kunga priekšā uz Kānaāna zemi, bet paturēsim šinī pusē Jordānai savu īpašumu kā mantojumu.
33. Tad Mozus piešķīra viņiem, proti, Gada bērniem un Rūbena bērniem, un Manases, Jāzeps dēla, pusciltij, amoriešu ķēniņa Oga valstis - visu zemi un tās pilsētas, kas bija šo ķēniņu valstu robežās, un arī visas pilsētas to apkaimē.
34. Un Gada bērni uzcēla Dibonu, Atarotu, Aroēru,
35. Aterot-Šofanu, Jāzeru, Jogbehu,
36. Bet-Nimru un Bet-Haranu - nocietinātas pilsētas un laidarus sīklopiem.
37. Bet Rūbena bērni uzcēla Hešbonu, Ēleāli, Kirjataimu,
38. Nebo un Baal-Megonu ar citiem vārdiem un Sibmahu, un tie nosauca uzceltās pilsētas citos vārdos.
39. Un arī Mahīra, Manases dēla, bērni gāja uz Gileādu, lai to pārstaigātu, un tie izspieda tur dzīvojošos amoriešus.
40. Tā Mozus piešķīra Gileādu Mahīra, Manases dēla, ciltij, un viņš tur apmetās.
41. Un arī Jaīrs, Manases dēls, nāca un ieņēma amoriešu telšu ciemus un tos nosauca par Jaīra telšu vietām.
42. Arī Noba nāca un ieņēma Kenatu un tās mazās pilsētas un nosauca to savā vārdā par Nobu.

1. Šie ir Israēla bērnu pārgājieni, kā viņi iznāca no Ēģiptes pēc saviem pulkiem, būdami Mozus un Ārona rokas vadīti.
2. Un Mozus uzrakstīja pēc Tā Kunga pavēles viņu izešanu no Ēģiptes, viņu pārgājienus, un šie ir viņu pārgājieni līdz ar to apstājas vietām.
3. Viņi izgāja, dodamies ceļā no Ramzesas pilsētas, pirmā mēneša piecpadsmitajā dienā, tas ir, pirmajā dienā, kas seko Pashā svētkiem, un Israēla bērni izgāja Augstākā rokas vadīti, visiem ēģiptiešiem to redzot,
4. kamēr ēģiptieši apglabāja visus pirmdzimtos, ko Tas Kungs bija viņu vidū piemēklējis; un arī par viņu dieviem Tas Kungs bija Savu tiesu spriedis.
5. Un Israēla bērni izgāja no Ramzesas un apmetās Sukotā.
6. Un no Sukotas tie devās ceļā un apmetās Etāmā, kas atrodas tuksneša malā.
7. No Etāmas viņi pagriezās pret Pihahirotu, kas pretim Baāl-Cefonai, un uzcēla savas teltis Migdolas priekšā.
8. Un no Pihahirotas tie devās tālāk uz priekšu un, izgājuši cauri jūrai uz tuksnesi, viņi nostaigāja triju dienu gājumu Etāmas tuksnesī un apmetās teltīs pie Māras.
9. No Māras tālāk iedami, tie nonāca Elimā, un Elimā bija divpadsmit ūdens avoti un septiņdesmit vīgu palmas, un tie tur apmetās.
10. No Elimas tie devās atkal ceļā un apmetās pie Niedru jūras.
11. Izgājuši no Niedru jūras, viņi apmetās Sina tuksnesī.
12. Izgājuši no Sina tuksneša, viņi apmetās Dopkā.
13. Izgājuši no Dopkas, viņi apmetās Alušā.
14. Izgājuši no Alušas, viņi apmetās Rafidimā, un tur nebija ūdens, tautai ko dzert.
15. Un tie izgāja no Rafidimas un apmetās Sinaja tuksnesī.
16. Izgājuši no Sinaja tuksneša, viņi apmetās pie Kibrot-Taavas.
17. Izgājuši no Kibrot-Taavas, viņi apmetās Hacerotā.
18. Izgājuši no Hacerotas, viņi apmetās Ritmā.
19. Izgājuši no Ritmas, viņi apmetās Rimon-Perecā.
20. Izgājuši no Rimon-Perecas, viņi apmetās Libnā.
21. Izgājuši no Libnas, viņi apmetās Risā.
22. Izgājuši no Risas, viņi apmetās Keheletā.
23. Izgājuši no Keheletas, viņi apmetās teltīs Šāfera kalnā.
24. Un no Šāfera kalna viņi devās ceļā un apmetās Haradā.
25. Izgājuši no Haradas, viņi apmetās Makhelotā.
26. Izgājuši no Makhelotas, viņi apmetās Tahatā.
27. Izgājuši no Tahatas, viņi apmetās Terahā.
28. Izgājuši no Terahas, viņi apmetās Mitkā.
29. Izgājuši no Mitkas, viņi apmetās Hašmonā.
30. Izgājuši no Hašmonas, viņi apmetās Moserotā.
31. Izgājuši no Moserotas, viņi apmetās Bene-Jagakanā.
32. Un no Bene-Jagakanas viņi aizgāja un apmetās Hor-Gidgadā.
33. Izgājuši no Hor-Gidgadas, viņi apmetās Jotbatā.
34. Izgājuši no Jotbatas, viņi apmetās Abronā.
35. Izgājuši no Abronas, viņi apmetās Ecion-Gebarā.
36. Izgājuši no Ecion-Gebaras, viņi apmetās Cina tuksnesī, tas ir, Kadešā.
37. No Kadešas viņi devās tālāk un apmetās pie Hora kalna, Edoma zemes malā.
38. Tad priesteris Ārons izgāja Hora kalnā pēc Tā Kunga pavēles, un tur viņš nomira četrdesmitā gada piektā mēneša pirmajā dienā, kopš Israēla bērni bija izgājuši no Ēģiptes.
39. Bet Ārons bija simts divdesmit trīs gadus vecs, kad viņš Hora kalnā nomira.
40. Tad kānaāniešu ķēniņš Arads, kas dzīvoja Kānaāna zemes dienvidos, Negebā, dzirdēja par Israēla

bērnu nākšanu.

41. Un tie aizgāja no Hora kalna un apmetās Calmonā.

42. Izgājuši no Calmonas, viņi apmetās Pūnanā.

43. Izgājuši no Pūnanas, viņi apmetās Obotā.

44. Izgājuši no Obotas, viņi apmetās Iei-Abarīmā pie Moāba robežām.

45. Izgājuši no Ijimas, viņi apmetās Dibon-Gadā.

46. Izgājuši no Dibon-Gadas, viņi apmetās Almon-Diblataimā.

47. Izgājuši no Almon-Diblataimas, viņi apmetās Abarima kalnājā austrumos no Nebo.

48. Un, izgājuši cauri pārējiem Abarima kalniem, viņi apmetās Moāba klajumos šaipus Jordānai pretī Jērikai.

49. Viņi apmetās savās teltīs Jordānas upes ielejā no Beit-Ješimotas līdz pat Ābel-Šitimai Moāba klajumos.

50. Un Tas Kungs runāja uz Mozu Moāba klajumos pie Jordānas pretī Jērikai:

51. Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs iesit pār Jordānu uz Kānaāna zemi,

52. tad jums jāizdzen visi tās zemes iedzīvotāji un jāiznīcina visi viņu elku tēli, tāpat arī jāizdeldē visi viņu lietie attēli un jāiznīcina viņu augstieņu svētnīcas.

53. Un tad jūs pakļausit sev šo zemi un tanī dzīvosit, jo Es jums šo zemi esmu piešķīris, lai jūs to iemantotu.

54. Un jums tā zeme būs jāsadala, meslus metot, savu cilšu starpā; tai ciltij, kurai vairāk ļaužu, tās īpašums jāpavairo, un tai, kurai maz ļaužu, tās īpašumam jābūt mazākam; kā katrai mesli krīt, tā lai tā saņem, tikai zemi jums būs dalīt pēc savām tēvu ciltīm.

55. Bet, ja jūs neizdzīsīt tās zemes iedzīvotājus, tajā ieejot, tad notiks, ka tie, kurus jūs saudzēsīt, lai tie atliktos, tie jums kļūs par dadžiem jūsu acīs un par ērkšķiem jūsu sānos, un tie jums uzmāksies tai zemē, kurā jūs dzīvosīt.

56. Un notiks, ka tā, kā Es ar viņiem domāju darīt, tā Es ar jums darīšu.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
2. Pavēli Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs ieiesit Kānaāna zemē, tad tā būs tā zeme, kas jums kritīs par īpašumu, Kānaāna zeme pēc savām robežām:
3. dienvidu galā lai paliek Cina tuksnesis, stiepdamies garām Edomai, un lai jums dienvidu robeža austrumos sākas Sāls jūras dienvidu galā.
4. Un tad lai robeža met likumu no Negeba uz Akrābu kalniem un sniedzas līdz Cina tuksnesim, kur tā beigtos dienvidos no Kadeš-Barneas. Tad lai tā pāriet uz Hacar-Adaru, lai no turienes sniegtos pāri uz Acmonu;
5. no Acmonas lai robeža iet ar likumu uz Ēģiptes upi un beidzas virzienā uz Rietumu jūru.
6. Vakara pusē lai Lielā jūra jums ir par robežu, tā lai jums ir robeža rietumos.
7. Un šī lai ir jūsu ziemeļu robeža: no Lielās jūras velciet to pāri uz Hora kalnu;
8. no Hora kalna velciet to virzienā uz Hamatu, un lai tās beigas sniedzas pret Cedadu.
9. Bet robeža lai vēl stiepjās virzienā uz Sipronu, un tās gals lai ir Ēnana ciems; šī lai ir jūsu ziemeļu robeža.
10. Un austrumos nospraudiet savu robežu no Ēnana ciema uz Šefanu.
11. Šī robeža lai aizstiepjās no Šefana lejup uz Riblu austrumos no Ajinas; tālāk lai robeža skar Kinneretas ezera austrumu krastu,
12. ved lejup gar Jordānas upi un lai izbeidzas ar Sāls jūru. Tāda lai jums izskatās jūsu zeme un tās robežas visapkārt.
13. Tad Mozus vēl norādīja Israēla bērniem un sacīja: Šī ir tā zeme, kuru jūs savā starpā sadalīsiet par īpašumu, meslus mezdami, kā Tas Kungs to ir pavēlējis, deviņām ciltīm un atlikušajai pusciltij,
14. jo Rūbena cilts pēc saviem tēvu namiem un Gada cilts pēc saviem tēvu namiem, un arī Manases puscilts ir jau savus īpašumus saņēmušas.
15. Šīs divarpus ciltis ir jau savus īpašumus saņēmušas viņpus Jordānas pretī Jērikai austrumu virzienā pret saules lēktu.
16. Un Tas Kungs runāja uz Mozu:
17. Šie ir to vīru vārdi, kas starp jums šo zemi sadalīs: priesteris Ēleāzars un Jozua, Nūna dēls,
18. un pieaiciniet klāt no katras cilts pa vienam vadonim zemes sadalīšanai.
19. Un šie ir to vīru vārdi: Jūdas ciltij - Kālebs, Jefunnas dēls;
20. Simeona bērnu ciltij - Samuēls, Amihuda dēls;
21. Benjamīna bērnu ciltij - Eldads, Kislona dēls;
22. un no Dana bērnu cilts - vadonis Bukijs, Joglija dēls;
23. no Jāzepa bērnu cilts, no Manases cilts - vadonis Hāniēls, Ēfoda dēls;
24. no Efraima bērnu cilts - vadonis Kemuēls, Šiftana dēls;
25. no Zebulona bērnu cilts - vadonis Ēlisafans, Parnana dēls;
26. no Isašara bērnu cilts - vadonis Paltiēls, Azana dēls;
27. no Ašera bērnu cilts - vadonis Ahihuds, Selomija dēls;
28. un no Naftaļa bērnu cilts - vadonis Pedahēls, Amihuda dēls.
29. Šie ir tie, kuriem Tas Kungs pavēlēja sadalīt īpašumu Israēla bērniem Kānaāna zemē.

1. Un Tas Kungs runāja uz Mozu Moāba klajumos pie Jordānas pretī Jērikai, sacīdams:
2. Pavēli Israēla bērniem, lai tie no saviem īpašumiem, kas iegūti īpašumā, dod levītiem pilsētas, kur dzīvot, bet no pilsētu apkārtējiem apgabaliem lai dod levītiem arī zemes gabalus ganībām.
3. Pašas pilsētas lai ir viņiem dzīvošanai, bet zemes gabali lai ir ganības viņu lopiem un nastu nesējiem lopiem, kā arī visiem viņu pārējiem kustoņiem.
4. Un zemes gabali pie pilsētām, ko jūs dosit levītiem, lai atrodas no pilsētas mūriem it visos virzienos, stiepdamies tūkstoš olekšu attālumā no pilsētas mūriem.
5. Un ārpus pilsētas nomēriet austrumu virzienā divi tūkstoš olektis un tāpat pa divi tūkstoš olektīm dienvidu, rietumu un ziemeļu virzienā tā, lai pilsēta atrastos tieši vidū; šie lai ir viņu pilsētas zemes ganību gabali.
6. Un starp pilsētām, ko jūs dosit levītiem, lai ir sešas glābšanās pilsētas, kuras jums ir jādod, lai varētu tanīs paslēpties tāds, kam gadījies kādu nonāvēt; un bez tām viņiem vēl klāt jums būs dot četrdesmit divas pilsētas;
7. pavisam pilsētu skaits, kas jums jānodod levītiem, ir četrdesmit astoņas pilsētas līdz ar viņu ganībām.
8. Un tās pilsētas, ko jūs nodosit no Israēla bērnu daļas, jūs ņemiet no lielākām ciltīm lielākā skaitā, bet no mazākām ciltīm mazākā skaitā; ikviena cilts lai nodod no savām pilsētām levītiem pēc savas daļas, ko tā mantojusi.
9. Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
10. Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs iesit pāri Jordānai Kānaāna zemē,
11. tad jums jāizrauga piemērotas pilsētas par glābšanās pilsētām, kur tāds varētu bēgt, kas kādu cilvēku ir netīši nogalinājis.
12. Un šīs pilsētas lai ir jums glābšanās pilsētas no asinsatriebēja, un neviens lai nemirst, iekāms nav stāvējis draudzes priekšā un saņēmis tiesas spriedumu.
13. Bet no tām pilsētām, ko jūs dosit, sešas lai būtu glābšanās pilsētas:
14. trīs lai atrodas šaipus Jordānas, bet trīs lai ir Kānaāna zemē, tās tad lai ir glābšanās pilsētas.
15. Šīs sešas pilsētas lai ir kā Israēla bērniem, tā arī svešiniekiem un piedzīvotājiem jūsu vidū par glābšanās vietām, lai turp varētu bēgt ikviens, kas kādu cilvēku ir netīši nogalinājis.
16. Bet, ja kāds kādu ir ar dzelzs priekšmetu tā sitis, ka tas ir miris, tad viņš ir slepkava, un tas lai mirst kā slepkava.
17. Vai ja kāds kādu sitis ar akmeni rokā, ar ko var nosist, tad tas ir slepkava un sodāms ar nāvi.
18. Vai ja kāds kādu sit ar koka priekšmetu, kas tam ir rokā, no kā arī var mirt, un ja viņš tā sit, ka otrs ir miris, tad tāds ir slepkava un sodāms ar nāvi.
19. Asinsatriebējs lai nonāvē šādu slepkavu; kad vien tas viņu sastop, lai tas viņu nokauj.
20. Un, ja kāds kādu nīzdams ir grūdis vai tišām ar kaut ko viņam sviedis, ka tas ir miris,
21. vai ja ķildojoties kāds kādu ir ar savu roku tā sitis, ka otrs ir miris, tad tāds ir sodāms ar nāvi, jo viņš ir slepkava; asinsatriebējs lai to nonāvē, kad vien viņu sastop.
22. Bet, ja netīši, bez ienaida kāds kādu ir grūdis vai arī netīši būtu tam metis ar kādu priekšmetu
23. vai ar akmeni iesviedis, no kā var nomirt, jeb, tam neredzot, ir licis akmenim uzkrīst tam virsū, ka tam ir jāmirst, bet nav bijis viņa ienaidnieks, nedz meklējis viņa nelaimi,
24. tad lai starp tādu cilvēku un asinsatriebēju draudze spriež tiesu pēc šiem likumiem.
25. Draudzei ir jāglābj tāds cilvēks no asinsatriebēja rokas, un draudzei viņš ir jānogādā atpakaļ glābšanās pilsētā, kurp viņš bija bēdzis, un tur lai viņš dzīvo, kamēr augstais priesteris ir miris, kas ir svaidīts ar svēto eļļu.
26. Bet, ja tāds cilvēks pats izies no savas glābšanās pilsētas robežām, uz kurieni viņš bija aizbēdzis,
27. un asinsatriebējs viņu ieraudzīs ārpus viņa glābšanās pilsētas robežām un viņu nogalinās, tad tas nav tādām skaitāms par asinsdarbu,
28. jo tādām bija jādzīvo savā glābšanās pilsētā līdz augstā priesterā nāvei; bet pēc augstā priesterā nāves tāds drīkst atgriezties atpakaļ savā pilsētā.

29. Un šie lai jums ir tiesas likumi uz jūsu paaudžu paaudzēm it visās jūsu apmešanās vietās.
30. Ja kāds kādu cilvēku nosit, tad pēc liecinieku norādījumiem slepkava lai tiek nogalināts; bet viens liecinieks vien nevar atbildēt, dodams liecību pret kādu cilvēku, ka tam būtu jāmirst.
31. Jums arī nav jāņem izpirkšanas maksa par slepkavu, kas ir nāvi pelnījis, jo tādām ir jāmirst.
32. Jums arī nav jāņem izpirkšanas maksa par tādu, kas ir aizbēdzis uz glābšanās pilsētu, lai atgrieztos atpakaļ savā zemē un tur dzīvotu, kamēr augstais priesteris mirst.
33. Jums nebūs sagādāt to zemi, kurā jūs dzīvojat, jo asinis zemi apgāna, un zemi nevar salīdzināt to asiņu dēļ, kas tur izlietas, kā vienīgi ar tās asinīm, kas tās izlējis.
34. Tad nu nepadariet zemi, kurā jūs dzīvojat, nešķīstu, jo tur Es arī dzīvoju jūsu vidū; jā, Es, Tas Kungs, dzīvoju Israēla bērnu vidū.

1. Un dzimtu vecākie no Gileāda bērnu cilts, no Manases dēla Mahīra pēcnācējiem un Jāzepa dēlu ciltīm piegāja klāt Mozum un vadoņiem, Israēla bērnu tēvu namu galvenajiem,
2. un sacīja: Tas Kungs ir pavēlējis manam kungam ar meslu palīdzību nodot zemi par īpašumu Israēla bērniem, un manam kungam ir arī no Tā Kunga pavēlēts mūsu brāļa Celofehada īpašumu nodot viņa meitām.
3. Kad nu tās tagad kļūtu sievas kādam no Israēla cilts dēliem, tad viņu mantojuma daļa tiktu atrauta no mūsu cilts tēvu īpašuma un tiktu pievienota tam cilts tēvu īpašumam, pie kuras tās pievienojušās, bet mums mūsu īpašuma gabals tiktu atrauts.
4. Un, ja nu Israēla bērniem nāk gaviļu gads, tad šī īpašuma daļa tiktu pievienota tās cilts īpašumiem, kurai tās ir pievienojušās, un tā no mūsu tēvu īpašuma viņām piederīgā daļa tiktu nogriezta.
5. Tad Mozus pavēlēja Israēla bērniem, kā Tas Kungs viņam bija licis, sacīdams: Ir taisnība, ko Jāzepa cilts pēcnācēji saka.
6. Lūk, vārds, ko Tas Kungs dod kā pavēli par Celofehada meitām, teikdams: lai tās kļūst par sievām tam, kas viņu acīm labi patīk, bet lai tās kļūst par sievām tikai kādam no sava tēva cilts,
7. ka Israēla bērnu īpašums nepāriet no vienas cilts otrai ciltij, jo ikvienam Israēla bērnam būs cieši turēties pie savu tēvu cilts īpašuma.
8. Un ikviena meita no Israēla bērnu cilšu vidus, kura manto kādu īpašumu, lai kļūst sieva vīram vienīgi no savas tēva cilts tādēļ, ka ikviens israēlietis patur sava tēva īpašumu,
9. un tā lai nevienš īpašums nepāriet no vienas cilts otrai ciltij; ikviena no Israēla bērnu ciltīm lai cieši turas pie sava cilts īpašuma.
10. Kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, tā arī Celofehada meitas darīja;
11. jo Mahlija, Tirca, Hogla, Milka un Noga, Celofehada meitas, kļuva sievas sava tēva brāļa dēliem;
12. tās izgāja pie vīriem no Jāzepa dēla Manases cilts; tā viņu mantojums palika viņu tēvu cilts īpašumā.
13. Šīs ir tās pavēles un tiesas, ko Tas Kungs pavēlēja caur Mozu Israēla bērniem Moāba klajumā pie Jordānas pretim Jērikai.

5. Mozus grāmata

1. Šie ir tie vārdi, ko Mozus runāja visam Israēlam viņpus Jordānas tuksnesī, Arābas klajumā iepretim Sūfai, starp Pāranu un Topelu, Lābanu, Hacerotu un Di-Zahabu,
2. vienpadsmit dienu gājumā no Horeba pa Seīra kalnu ceļu līdz Kadeš-Barneai.
3. Un notika tas četrdesmitā gada vienpadsmitā mēneša pirmajā dienā, tad Mozus runāja uz Israēla bērniem, sacīdams visu to, ko Tas Kungs viņam par tiem bija pavēlējis,
4. pēc tam kad viņš bija uzvarējis Sihonu, amoriešu ķēniņu, kas dzīvoja Hešbonā, un Ogu, Basanas ķēniņu, kas dzīvoja Aštarotā un Edrejā.
5. Viņpus Jordānas, Moāba zemē, Mozus sāka šo bauslību izskaidrot, sacīdams:
6. Tas Kungs, mūsu Dievs, runāja uz mums pie Horeba, teikdams: jūs pietiekami ilgi esat mituši pie šī kalna.
7. Tādēļ griezieties un dodieties ceļā un ejiet uz amoriešu kalniem un pie visiem viņu kaimiņiem līdzenumā, kalnos un lejās, dienvidu zemē un jūras malā uz Kānaāna zemi, un uz Libanonu līdz lielajai upei, līdz Eifratas upei.
8. Redzi, Es esmu nodevis šo zemi jūsu rokās, ejiet un iegūstiet sev par īpašumu šo zemi, ko Tas Kungs ir apsolījis ar zvērestu dot jūsu tēviem Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, viņiem un viņu pēcnācējiem pēc viņiem.
9. Tanī laikā es jums sacīju, teikdams: es viens pats nespēju pacelt jūsu nastas.
10. Tas Kungs, jūsu Dievs, ir licis jums vairoties, un redzi, jūs esat šodien jau tik daudz, cik zvaigžņu pie debesīm.
11. Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, lai liek jums vēl tūkstoškārt vairoties, salīdzinot ar skaitu, cik pašlaik esat, un Viņš lai jūs svētī, kā Viņš jums to solījis.
12. Kā gan lai es viens paceļu jūsu grūtumu, nesaskaņas un strīdu nastu?
13. Izraugiet no savām ciltīm sev gudrus vīrus, kas ir sapratīgi un zināmi, un es jums tos celšu par galveniem.
14. Un jūs man atbildējāt un sacījāt: tavs priekšlikums, ko tu mini, ir teicams un izpildāms.
15. Tad es izraudzīju jūsu cilšu galvenos, gudrus un zināmus vīrus, un es tos iecēlu par galvenajiem pār jums - virsniekus pār tūkstošiem, pār simtiem, pār piecdesmitiem un pār desmitiem, kā arī uzraugus jūsu ciltīm.
16. Un jūsu tiesnešiem tai laikā es pavēlēju, sacīdams: izklausīniet lietas jūsu brāļu starpā un spriediet taisnu tiesu starp ikvienu cilvēku, gan ciltsbrāli, gan piemājojāju.
17. Tiesā neuzlūkojiet neviena vaigu, kā mazo, tā lielo uzklausiet, nebīstieties ne no viena, jo tiesa pieder Dievam; bet to lietu, kas jums par grūtu, to nesiet man, es to uzklausīšu.
18. Tā es jums tai laikā devu norādījumus visās lietās, kas jums bija jādara.
19. Un tad mēs devāmies no Horeba un gājām cauri visam lielajam un briesmīgajam tuksnesim, ko jūs redzējāt pa ceļam uz amoriešu kalniem, kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums bija pavēlējis, un mēs nonācām līdz Kadeš-Barneai.
20. Tad es jums sacīju: jūs esat atnākuši līdz amoriešu kalniem, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums dos.
21. Redzi, Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis zemi tavā priekšā, celies, ņem to sev, kā Tas Kungs, tavu tēvu Dievs, tev ir solījis; nebīsties un neiztrūcinies.
22. Tad jūs visi nācāt pie manis un sacījāt: sūtīsim vīrus sev pa priekšu, ka tie to zemi izlūkotu un atnestu ziņas, pa kuru ceļu mums ir jādodas uz turieni, un par pilsētām, kur mums ir jānonāk.
23. Man jūsu sacītais labi patika, un es no jums izraudzīju divpadsmit vīrus, pa vienam vīram no ikkatras cilts.
24. Un tie pagriezās un devās kalnup un nonāca pie Ešcolas upes, un izlūkoja to apgabalu.
25. Un tie ņēma savās rokās zemes augļus un atnesa tos mums, un stāstīja mums un sacīja: tā zeme, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, grib mums dot, ir laba.
26. Bet jūs paši negribējāt iet kalnup un pretojāties Tā Kunga, mūsu Dieva, pavēlei,
27. un jūs kurnējāt savās teltīs un sacījāt: Tas Kungs ir uz mums dusmīgs, Viņš mūs ir izvedis no

Ēģiptes zemes, lai mūs nodotu amoriešu rokās, ka tie mūs iznīcinātu.

28. Kurp lai mēs ejam? Mūsu brāļi ir darījuši mūsu sirdis bailīgas, sacīdami: tur ļaudis ir lielāki un garāki nekā mēs, lielas pilsētas ar nocietinājumiem līdz pat debesīm, un arī Anaka bērnus mēs tur esam redzējuši.

29. Tad es jums sacīju: nebīstieties un neesiet to priekšā bailīgi!

30. Tas Kungs, jūsu Dievs, kas iet jums pa priekšu, Viņš par jums karos, tāpat kā Viņš, jums to pašiem redzot, ir jums palīdzējis Ēģiptē.

31. Un arī tuksnesī, kā jūs to ar savām acīm esat redzējuši, Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs ir nesis, kā vīrs nes savu dēlu, visos ceļos, kur vien jūs esat gājuši, tiekāms jūs nonācāt šai zemē.

32. Bet arī šai lietā jūs nepaļāvēties uz To Kungu, savu Dievu,

33. kas jums pa priekšu gāja pa ceļu, lai jums vietu izlūkotu, kur jums apmesties, pa nakti uguni jums gaismu rādīdams ceļā, kas jums bija jāstaigā, un pa dienu - mākonī.

34. Kad nu Tas Kungs dzirdēja jūsu skaļo runu, tad Viņš apskaitās un zvērēja, sacīdams:

35. patiesi, nevienam vīram no šīs ļaunās cilts nebūs redzēt to labo zemi, ko Es esmu ar zvērestu apsolījis dot jūsu tēviem,

36. izņemot vienīgi Kālebam, Jefunnas dēlam, viņam gan Es rādīšu šo zemi, un viņam un tā bērniem Es to zemi došu, kuru viņš ir pārstāigājis, tāpēc ka viņš ir uzticīgi sekojis Tam Kungam.

37. Arī pret mani jūsu dēļ Tas Kungs sadusmojās, teikdams: arī tu tur nenokļūsi,

38. bet Jozua, Nūna dēls, kas stāv tavā priekšā, tas gan tur noies; stiprini viņu, jo viņam ir jāpaveic zemes sadalīšana Israēlā.

39. Un jūsu mazie bērniņi, par kuriem jūs sacījāt, ka tie kļūšot par laupījumu, un jūsu jaunie dēli, kas tolaik nemācēja atšķirt labu no ļauna, tie tur nonāks tanī vietā; Es viņiem šo zemi došu, un viņi to iegūs sev par īpašumu.

40. Bet jūs pagriezieties un dodieties uz tuksnesi pa Niedru jūras ceļu!

41. Tad jūs man atbildēdami sacījāt: mēs esam apgrēkojušies pret To Kungu, mēs dosimies kalnup, cīnīsimies, kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums ir pavēlējis. Un, kad jūs ikviens jozāties ar saviem ieročiem un gatavojāties doties augšup kalnos,

42. tad Tas Kungs man sacīja: saki viņiem: necelieties un nekarojiet, jo Es vairs neesmu jūsu vidū, ka jūs netiktu savu ienaidnieku sakauti!

43. Bet, kad es jūs brīdināju un jums to sacīju, tad jūs neklausījāt un pretojāties Tā Kunga pavēlei, jūs kļuvāt pārgalvīgi un devāties kalnos.

44. Tad amorieši, kas dzīvoja kalnos, gāja jums pretī un vajāja jūs, kā bites to dara, un kāva jūs Seirā līdz pat Hormai.

45. Jūs atgriezāties un raudājāt Tā Kunga priekšā, bet Tas Kungs neklausījās jūsu balsi un neuzklausīja jūs.

46. Un tā jūs arī palikāt Kadešā ilgu laiku, tik ilgi, cik ilgi jūs tur dzīvojāt.

1. Tad mēs pagriezāties un gājām pa Niedru jūras ceļu uz tuksnesi, kā Tas Kungs bija man pavēlējis, un klejojām apkārt ilgu laiku ap Seīra kalniem.
2. Un Tas Kungs runāja uz mani, sacīdams:
3. jūs esat pietiekami ilgi klaiņojuši ap šiem kalniem; griezieties pret ziemeļiem.
4. Un tautai pavēli, sacīdams: jūs iesit savu brāļu, Ēsava bērnu, robežām cauri, kas dzīvo Seīrā; tie no jums bīsies, bet esiet ļoti uzmanīgi,
5. ka jūs ar tiem nesākat karot, jo Es jums no viņu zemes nedošu ne pēdas platuma, kur varētu nostāties, jo Es esmu piešķīris Seīra kalnus Ēsavam īpašumā.
6. Pārtiku pērciet no viņiem par naudu, ka jums būtu ko ēst, arī ūdeni pērciet no viņiem par naudu, ka jums būtu ko dzert;
7. jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir svētījis visos tavos darbos, Viņš zina tavas gaitas šinī lielajā tuksnesī, šos četrdesmit gadus Tas Kungs, tavs Dievs, ir bijis ar tevi; tev nekā nav trūcis.
8. Un tā mēs gājām, turēdamies pa gabalu no saviem brāļiem, Ēsava bērniem, kas dzīvoja Seīra kalnos, pa līdzenumu, sākot no Ēlatas un Ecion-Geberas, un pagriezušies gājām pa ceļu pār Moābas tuksnesi.
9. Tad Tas Kungs man sacīja: nenodari pārestību Moābam un nekaro ar viņu, jo Es nedošu tev par īpašumu neko no viņu zemes, tāpēc ka Es jau esmu piešķīris Lata bērniem Āru par īpašumu.
10. Senāk tur ir dzīvojuši emieši, lieli, stipri un gari kā anakieši.
11. Arī tie tāpat kā anakieši tika turēti par milžiem, bet moābieši tos sauc par emiešiem.
12. Un Seīrā senāk dzīvoja horieši, bet Ēsava bērni tos izdzina un, viņus izdeldējuši, apmetās uz dzīvi viņu vietā, tāpat kā Israēls ir darījis tanī zemē, kuru tas bija iemantojis, ko Tas Kungs viņam bija devis.
13. Un nu tagad pārejiet Zeredas upi! Un mēs pārgājām Zeredas upi.
14. Tas laiks, cik ilgi esam gājuši no Kadeš-Barneas, līdz kamēr esam pārgājuši pār Zeredas upi, ir trīsdesmit astoņi gadi, tiekāms visa karavīru audze bija gājusi bojā tuksnesī, kā Tas Kungs to bija par tiem ar zvērestu apsolījis.
15. Tā Kunga roka bija pret viņiem, viņus izdeldējot no nometņu ļaužu vidus līdz pēdējam vīram.
16. Un, kad visi karavīri ļaužu starpā bija miruši,
17. tad Tas Kungs man sacīja, teikdams:
18. Tu šodien pāriesi Moāba robežu pie Āras
19. un tu nonāksi amoniešu tuvumā, bet nenodari tiem nekādu pārestību un tiem neuzbrūc: no Amona bērnu zemes Es tev neko neļaušu iegūt, jo Es to esmu piešķīris Lata bērniem par īpašumu.
20. Arī šo dēvē par refajiešu zemi, jo tur pirms amoniešiem esot mituši refajieši, bet amonieši tos sauc par zamzumiešiem.
21. Tā ir liela tauta, un skaitā to ir daudz, tie ir gari kā anakieši, bet Tas Kungs tos iznīcināja: amonieši viņus pakļāva sev un apmetās uz dzīvi viņu vietā.
22. Tāpat Viņš to bija darījis arī ar Ēsava bērniem, kuri dzīvoja Seīra kalnā un kuriem ienākot Viņš iznīcināja horiešus; to vietā viņi dzīvo vēl šodien.
23. Arī avieši, kas dzīvoja apmetnēs līdz pat Gazai, tika iznīcināti: viņus sakāva kaftorieši, kas bija cēlušies no Kaftoras, un apmetās uz dzīvi viņu vietā.
24. Celieties, ejiet un pārejiet Arnonas upi! Redzi, Es nododu jūsu rokā amorieti Sihonu, Hešbonas ķēniņu, un viņa zemi; sāc ieņemt to un karo ar viņu!
25. Un Es šodien sākšu iedvest bailes un izbīšanos visām tautām no tevis, kas zem debesīm, lai tās, kaut vai tikai izdzirdušas par tevi, trīcētu un drebētu!
26. Tad es sūtīju vēstnešus no Kedmotas tuksneša pie Sihona, Hešbonas ķēniņa, ar miera vārdiem:
27. ļauj mums iziet caur tavu zemi. Mēs iesim pa ceļu vien un nenogriezīsimies ne pa labi, ne pa kreisi.
28. Pārdod mums par naudu pārtiku, ka mums ir ko ēst, un pārdod mums par naudu ūdeni, ka mums ir ko dzert; mēs gribam tikai kājām iziet cauri,

29. kā man ir ļāvuši Ēsava bērni, kas Seirā, un Moāba bērni, kas dzīvo Ārā, ka mēs varam pāriet pāri Jordānai uz to zemi, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums dod.
30. Bet Sihons, Hešbonas ķēniņš, nevēlējās mums dot atļauju šķērsot savu zemi, jo Tas Kungs, tavš Dievs, bija nocietinājis viņa prātu un bija ar nolūku tā sirdi darījis nepiekāpīgu, lai Viņš to nodotu tavās rokās, kā tas tagad arī ir noticis.
31. Un Tas Kungs man sacīja: redzi, Es esmu jau sācis tev nodot Sihonu un viņa zemi; stājies pie tās pakļaušanas, lai varētu to ieņemt.
32. Tad Sihons devās mums pretī, viņš ar visiem saviem ļaudīm, lai ar mums karotu pie Jahcas,
33. bet Tas Kungs, mūsu Dievs, to nodeva mūsu varā, un mēs to sakāvām, viņu, viņa dēlus un visu viņa tautu.
34. Un tanī laikā mēs ieņēmām visas viņa pilsētas un tās izdeldējām; mēs nogalinājām visus pilsētas vīrus un sievas un mazos bērnus, mēs neatstājām dzīvu nevienu;
35. tikai lopus mēs sev paņēmām un salaupītās mantas no pilsētām, ko ieņēmām.
36. No Aroēras, kas atrodas Arnonas upes krastā, un tās pilsētas, kas upes ielejā, līdz Gileāдай nebija nevienas pilsētas, kas mums būtu palikusi neieņemama, kas būtu varējusi mums pretī turēties, jo Tas Kungs, mūsu Dievs, bija mums visu nodevis mūsu varā.
37. Tikai Amona bērnu zemi tu atstāji neskartu, netuvodamies nedz Jabokas upes krastiem, nedz pilsētām kalnos, nedz kādai citai vietai, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, bija aizliedzis aiztikt.

1. Tad mēs pagriezāties un devāmies augšup pa Basanas ceļu, un Ogs, Basanas ķēniņš, ar visu savu karotāju saimi devās mums pretim, lai mūs sastaptu un lai ar mums cīnītos pie Edrejas.
2. Bet Tas Kungs man sacīja: nebīsties no viņa, jo Es esmu gan viņu pašu, gan visu viņa tautu, gan visu viņa zemi nodevis tavās rokās, un tev ar viņu būs tāpat rīkoties, kā tu esi rīkojies ar amoriešu ķēniņu Sihonu, kas dzīvoja Hešbonā.
3. Un Tas Kungs, mūsu Dievs, nodeva mūsu rokās arī Ogu, Basanas ķēniņu, līdz ar visu viņa tautu, un mēs to sakāvām tā, ka pat neviens izbēgušais nepalika pāri.
4. Un tanī laikā mēs ieņēmām visas viņa pilsētas; tur nepalika nevienas pilsētas, ko mēs nebūtu ieņēmuši; tās bija tās sešdesmit pilsētas, kas atradās visā Argoba apgabalā Oga ķēniņa valstī Basanā.
5. Visas šīs pilsētas bija nocietinātas ar augstiem mūriem, divviru vārtiem un dzelzs aizšaujamiem; bez tam vēl bija daudz mūriem neiežogotu miestu.
6. Un mēs visu to pilnīgi iznīcinājām, kā mēs to bijām darījuši Sihonam, Hešbonas ķēniņam, un mūsu iznīcināšanai par upuri krita visi pilsētas vīri, sievas un bērni.
7. Bet visus lopus un pilsētās salaupīto mantu mēs paturējām sev kā laupījumu.
8. Un tā mēs tanī laikā atņēmām diviem amoriešu ķēniņiem zemi, kas atradās viņpus Jordānai, no Arnonas upes līdz Hermona kalnam -
9. sidonieši Hermona kalnu sauc par Sirionu, bet amorieši to sauc par Senīru,-
10. visas pilsētas līdzenumā un visu Gileādu un visu Basanu līdz Salkai un Edrejai, pilsētas, kas atrodas Oga ķēniņvalstī Basanā.
11. Jo vienīgi Ogs, Basanas ķēniņš, bija beidzamais no pāri palikušajiem refajiešiem; tiešām, viņa atdusas vieta bija darināta no dzelzs - vai tā nav Amona bērnu Rābā? Deiviņas olektis ir tās garums un četras olektis tās platums, pēc vispārējā olekšu mēra mērojot.
12. Tad nu šo zemi mēs sev tanī laikā pakļāvām, un, sākot ar Aroēru, kas atrodas pie Arnonas upes, un vienu pusi no Gileādas kalnāja līdz ar tās pilsētām es atdevu rūbeniešiem un gadiešiem.
13. Bet atlikušo Gileādas apgabalu un visu Basanu, Oga ķēniņvalsti, es atdevu manasiešu pusciltij, tas ir, visu Argoba apgabalu; visu Basanu sauc par refajiešu zemi.
14. Jaīrs, Manases dēls, iekaroja visu Argoba apgabalu līdz pat gešūriešu un maāhatiešu robežām, un viņš pārdēvēja Basanu pēc sava vārda par Hāvot-Jaīru, par Jaīra ciemiem, tā tie saucas vēl līdz šai dienai.
15. Un Mahīram es devu Gileādu,
16. bet rūbeniešiem un gadiešiem es devu apgabalu no Gileādas līdz Arnonas upei, pašu upes līci un krastmalas līdz Jabokas upei, Amona bērnu robežai,
17. un līdzenumu ar Jordānu un robežu no Kinnereta ezera līdz līdzenuma jūrai, Sāls jūrai, zem Pizgas nogāzēm pret rītiem.
18. Un tanī laikā es jums pavēlēju, teikdams: Tas Kungs, jūsu Dievs, ir jums šo zemi devis, lai jūs to iegūtu sev īpašumā; tādēļ, visi uzticamie vīri, izeita apbruņojušies savu brāļu, Israēla bērnu, priekšgalā.
19. Tikai savas sievas un savus mazos bērnus un savus ganāmpulkus - jo to es zinu, ka jums ir daudz ganāmpulku,- atstājiēt savās pilsētās, ko es esmu jums devis,
20. tiekāms Tas Kungs arī jūsu tautas brāļiem tāpat kā jums piešķirs mieru un arī viņi iemantos zemi, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, viņiem dos viņpus Jordānas; tad jūs ikviens atgriezīsities savā īpašumā, ko es esmu jums devis.
21. Es Jozuam tai laikā pavēlēju un teicu: tavas acis ir visu redzējušas, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, ir darījis šiem diviem ķēniņiem; tā Tas Kungs darīs visām ķēniņu valstīm, kurām tu iesi cauri.
22. Nebīsties no viņiem, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, par jums karos.
23. Un arī es izlūdzos žēlastību no Tā Kunga šinī laikā, sacīdams:
24. ak, Kungs, mans Dievs, Tu jau sen esi sācis rādīt Savam kalpam gan Savu varenību, gan Savu stipro roku; jo kur gan ir tāds Dievs debesīs un virs zemes, kas dara tādus darbus kā Tu un ar tādu spēku kā Tu.

25. Ļauj, lai es ceļos pāri skatīt labo zemi viņpus Jordānas, tos skaistos kalnus un Libanonu.
26. Bet Tas Kungs jūsu dēļ uz mani kļuva dusmīgs, un Viņš mani neuzklausīja un man sacīja: tev ir gana! Nerunā vairs par šo lietu ar Mani!
27. Uzkāp Pizgas kalna virsotnē un pacel savas acis pret vakariem un pret ziemeļiem, pret dienvidiem un pret rītiem un apskati to zemi savām acīm, jo tu neiesi pāri Jordānai.
28. Dod Jozuam pavēles, stiprini un drošini viņu, jo viņš šīs tautas priekšgalā celsies pāri un viņš tai dos īpašumā to zemi, ko tu redzēsi.
29. Un tā mēs palikām ielejā pretim Bet-Peorai.

1. Un nu, Israēl, klausies likumus un tiesas, kuras es jums mācu darīt, lai jūs dzīvotu un ienāktu un iemantotu to zemi, ko Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, jums dod.
2. Nepielieciet pie tā vārda, ko es jums pavēlu, neko klāt, nedz no tā ko atraujiet, ievērojiet Tā Kunga, jūsu Dieva, baušļus, ko es jums pavēlu.
3. Jūsu acis ir redzējušas, ko Tas Kungs ir darījis Baal-Peora dēļ; jo ikvienu cilvēku, kas Baal-Peoram sekoja, to Tas Kungs, jūsu Dievs, ir izdeldējis no jūsu vidus,
4. bet jūs, kas Tam Kungam, savam Dievam, bijāt piekērušies, jūs visi esat šodien dzīvi.
5. Redziet, es esmu jums mācījis likumus un tiesas, kā Tas Kungs, mans Dievs, ir man pavēlējis, lai jūs tā darītu tai zemē, kuru jūs ejat sev iemantot.
6. Turiet un dariet, jo tā būs jūsu gudrība un saprašana to tautu priekšā, kuras, kad tās dzirdēs visus šos likumus, teiks: tiešām, šī lielā tauta ir sapratīga un gudra tauta.
7. Jo kurai citai lielai tautai Dievs stāvētu tik tuvu kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums, kad mēs Viņu piesaucam.
8. Un kurai citai lielai tautai tik taisni likumi un tiesas kā visa šī bauslība, ko es šodien dodu jūsu priekšā.
9. Bet sargies un sargi savu dvēseli, ka tu neaizmirstu to, ko tavas acis ir redzējušas, un ka tas neizzūd tev no sirds visās tavās mūža dienās. Un dari to zināmu saviem bērniem un saviem bērnu bērniem.
10. Sevišķi to dienu, kad tu stāvēji Tā Kunga, sava Dieva, priekšā Horebā, kad Tas Kungs man sacīja: sapulcini Man šo tautu, un Es tiem došu dzirdēt Manus vārdus, lai viņi mācītos Mani bīties visās savās mūža dienās, cik ilgi tie virs zemes dzīvo, un tie tos mācīs arī saviem bērniem.
11. Tad jūs tuvojāties un nostājāties kalna pakājē, bet kalns dega ugunīs līdz debesu jumam, kaut apkārt bija tumsa, mākoņi un migla.
12. Un Tas Kungs uz jums runāja no uguns: jūs dzirdējāt Viņa vārdu skaņu, bet jūs neredzējāt nekādu tēlu, balss vien bija.
13. Tad Viņš jums pasludināja Savu derību, ko Viņš jums pavēlēja turēt, desmit baušļus, ko Viņš uzrakstīja uz divām akmens plāksnēm.
14. Bet man Tas Kungs tai laikā deva pavēli, lai es jums mācu likumus un tiesas, ka jūs visu to pildītu tai zemē, ko ejat iemantot.
15. Tad nu ļoti sargieties savu dvēseļu labad, jo jūs neesat redzējuši nekādu tēlu tai dienā, kad Tas Kungs ar jums no uguns liesmām Horebā runāja,
16. ka jūs neapgrēkojaties un nedarināt sev dieva atveidu kādā tēlā līdzīgu kādam vīrietim vai sievietei,
17. vai arī kādam četrkājainam dzīvniekam, kas virs zemes dzīvo, vai arī kādam spārnotam putnam, kas gaisā lido,
18. vai arī kādam dzīvniekam, kas pa zemes virsu lodā, vai arī kādai zivij, kas ūdenī zem zemes dzīvo;
19. un ka tu nepacel savas acis uz debesīm un, uzlūkodams sauli, mēnesi, kā arī zvaigznes, visus zvaigznāju pulkus debesīs, neliecies kārdināties un nekrīti ar savu vaigu pie zemes to priekšā, un ka tu tiem nekalpo, ko Tas Kungs, tavs Dievs, ir piešķīris visām tautām zem visas debess.
20. Bet jūs Tas Kungs ir pieņēmis un jūs ir izvedis no dzelzs kausējamās krāsns, no Ēģiptes, lai jūs būtu Viņa īpaša tauta, kā tas arī šodien ir.
21. Bet uz mani Tas Kungs bija jūsu dēļ sadusmojies, un Viņš zvērēja, ka man nebūs iet pāri Jordānai un ka man nebūs nākt tai auglīgā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod par īpašumu,
22. jo es miršu šinī zemē, nepāriedams Jordānu, bet jūs iesit pāri un iemantosīt šo labo zemi.
23. Tad nu sargieties, ka jūs neaizmirstat Tā Kunga, sava Dieva, derību, ko Viņš ar jums ir slēdzis, ka jūs sev neizveidojat nekādu elka tēlu, nekādu atveidu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev būtu aizliedzis.
24. Jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir rijēja uguns, Viņš ir dusmīgs Dievs.
25. Kad nu jūs dzemdīnāsīt bērnus, kad jums būs bērnu bērni un sen jau jūs būsīt zemē iedzīvojušies, tad jūs tomēr apgrēkosities, darinādami visādus elku tēlus, un tā darīsīt ļaunu Tā Kunga, sava Dieva,

acīs, Viņu ar to apkaitinādami.

26. Tāpēc es šodien te piesaucu debesīs un zemi par lieciniekiem pret jums, ka jūs drīz pazudīsiet no tās zemes virsus, uz kuru jūs iesit pāri Jordānai to iemantot; jūs tur ilgi nepaliksiet, bet tiksiet galīgi izdeldēti.

27. Tas Kungs jūs tad izkaisīs tautu starpā, un no jums atliksies mazs skaits citu tautu vidū, pie kurām Tas Kungs jūs vadīs.

28. Un tur jūs kalposit dieviem, kas ir cilvēku roku darbs - koks un akmens, kas ne redz, ne dzird, ne ēd, ne ož.

29. Bet tad no turienes jūs meklēsiet To Kungu, savu Dievu, un to atradīsiet, kad jūs Viņu meklēsiet ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli.

30. Un, kad tu būsi bēdās un visas šīs ciešanas tevi nākotnē skars, tad tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva, un tu klausīsī Viņa balsi.

31. Jo Tas Kungs, tavš Dievs, ir žēlsirdīgs Dievs, Viņš tevi neatstās un tevi neizdeldēs, un neaizmirsīs derību, ko Viņš taviem tēviem ar zvērestu ir apstiprinājis.

32. Papētī jel atpakaļ pagājušos laikos, kas bijuši pirms tevis kopš tās dienas, kad Dievs radīja cilvēku virs zemes, un vaicā debesīs no viena gala līdz otram, vai kādreiz un kur kāda tik svarīga lieta kā šī būtu notikusi, vai vispār kas tamlīdzīgs būtu dzirdēts?

33. Vai kāda tauta būtu dzirdējusi Dieva balsi runājam no uguns liesmām, kā tu to esi dzirdējis un palicis dzīvs?

34. Jeb vai kāds dievs būtu mēģinājis iet un izraudzīt sev vienu tautu kādas citas tautas vidū ar pārbaudījumiem, zīmēm un brīnumiem, ar karu, ar spēcīgu roku un augsti paceltu elkoni, un ar bailu pilnām lietām, kā visu to Tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir darījis jūsu acu priekšā Ēģiptē?

35. Tev, tev tas ir rādīts, lai tu zinātu, ka Tas Kungs ir Dievs, cita nav, vienīgi Viņš.

36. No debesīm Viņš tev licis dzirdēt Savu balsi, lai Viņš tevi pamācītu, bet virs zemes Viņš tev ir rādījis Savu lielo uguni, un tu Viņa vārdus esi dzirdējis atskanam no uguns.

37. Un tāpēc, ka Viņš ir tavus tēvus mīlējis un ir izraudzījis pēc viņiem arī viņu pēcnācējus, un Viņš ar Savu lielo spēku izvedis tevi no Ēģiptes,

38. izdzīdams, tev tuvojoties, tautas, kas lielākas un stiprākas nekā tu, lai tevi ievestu viņu zemē un tev to dotu īpašumā, kā tas ir šodien.

39. Tādēļ atzīsti šodien un ieraksti dziļi savā sirdī, ka Dievs Tas Kungs ir vienīgais augšā debesīs un apakšā virs zemes un ka cita neviena nav Viņa vietā.

40. Un tāpēc tev būs turēt Viņa likumus un Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu, lai tev labi klājas un taviem bērniem pēc tevis un lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dod mūžīgi.

41. Tad Mozus atdalīja trīs pilsētas viņpus Jordānas uz austrumiem,

42. lai uz tām varētu bēgt, kas savu tuvāku netīši nonāvējis, ar kuru viņam agrāk nav bijis naida, lai tāds varētu slepus doties uz vienu no šīm pilsētām un tur paglābt savu dzīvību.

43. Šīs pilsētas bija: Becera augstienes līdzenumā rūbeniešiem, Ramota Gileādā gadiešiem un Golona Basanā manasiešiem.

44. Un šī nu ir tā bauslība, ko Mozus lika priekšā Israēla bērniem;

45. šīs ir tās liecības, likumi un tiesas, ko Mozus deva Israēla bērniem, kad tie bija iznākuši no Ēģiptes,

46. viņpus Jordānas ielejā pretim Bet-Peorai, Sihona, amoriešu ķēniņa, zemē, kas bija dzīvojis Hešbonā, ko Mozus un Israēla bērni, iznākdami no Ēģiptes, bija sakāvuši.

47. Un tie viņa zemi bija ieguvuši īpašumā un arī Oga, Basanas ķēniņa, zemi, abu amoriešu ķēniņu zemes, kas atrodas viņpus Jordānas austrumu virzienā,

48. sākot no Aroēras, kas uz Arnonas upes krasta, līdz Siona kalnam, tas ir, Hermonam,

49. un arī visu līdzenumu, kas ir Jordānas austrumu krastā līdz līdzenuma jūrai zem Pizgas nogāzēm.

1. Un Mozus sasauca visu Israēlu un tiem sacīja: Klausies, Israēl, tos likumus un tiesas, ko es jums šodien esmu runājis, ka jūs tos mācāties un turat, lai tos darītu.
2. Tas Kungs, mūsu Dievs, ir ar mums noslēdzis derību Horeba kalnā.
3. Ne ar mūsu tēviem Tas Kungs ir šo derību noslēdzis, bet gan ar mums, kas visi esam šodien šeit dzīvi.
4. Vaigu vaigā Tas Kungs ir ar jums runājis tanī kalnā no uguns.
5. Es tai brīdī stāvēju starp To Kungu un starp jums, lai jums darītu zināmu Tā Kunga vārdu, jo jūs izbijāties no uguns un nekāpāt kalnā. Un Viņš sacīja:
6. Es esmu Tas Kungs, tavš Dievs, kas tevi izveda no Ēģiptes zemes, no vergu nama.
7. Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā.
8. Tev nebūs sev darināt nekādu elku tēlu nedz no tā, kas ir augšā debesīs, nedz no tā, kas ir apakšā virs zemes, nedz no tā, kas ir ūdenī zem zemes.
9. Tev nebūs mesties zemē to priekšā un nebūs tiem kalpot, jo Es, Tas Kungs, tavš Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas piemeklē tēvu grēkus līdz trešajam un ceturtajam augumam to bērniem, kas Mani ienīst,
10. bet Es parādu žēlastību tūkstošiem, kas Mani mīl un Manus baušļus tur.
11. Tev nebūs Tā Kunga, sava Dieva, Vārdu velti valkāt, jo Tas Kungs to nepametīs nesodītu, kas Viņa Vārdu velti valkā.
12. Ievēro sabata dienu, ka tu to turi svētu, kā Tas Kungs, tavš Dievs, tev to ir pavēlējis.
13. Sešas dienas tev būs strādāt un visus darbus darīt.
14. Bet septītā diena ir Tā Kunga, tava Dieva, dusēšanas diena; tad tev nebūs nekādu darbu darīt - ne tev, ne tavam dēlam, ne tavai meitai, ne tavam kalpam, ne tavai kalponei, ne tavam vēršim, ne tavam ēzelim, nedz kādam no taviem lopiem, nedz arī svešiniekam, kas mīt tavos vārtos, lai tavš kalps un tava kalpone var atpūsties tāpat kā tu pats.
15. Un piemini, ka tu pats esi bijis kalps Ēģiptes zemē un ka Tas Kungs, tavš Dievs, tevi ir no turienes izvedis ar stipru roku un izstieptu elkoni, tāpēc Tas Kungs, tavš Dievs, tev ir pavēlējis svētīt sabata dienu.
16. Tev būs savu tēvu un savu māti godāt, kā Tas Kungs, tavš Dievs, tev to ir pavēlējis, lai tu ilgi dzīvo un lai tev labi klājas tanī zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos.
17. Tev nebūs nokaut.
18. Tev nebūs laulību pārkāpt.
19. Tev nebūs zagst.
20. Tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāku.
21. Tev nebūs iekārot sava tuvāka sievu, un tev nebūs iekārot sava tuvāka namu, nedz viņa tīrumu, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērši, nedz viņa ēzeli, nedz kaut ko, kas pieder tavam tuvākam.
22. Šos vārdus runāja Tas Kungs uz visu draudzi kalnā cauri ugunij, mākonim un miglai ar stipru balsi un nekā nepielika klāt; tad Viņš tos uzrakstīja uz divām akmens plāksnēm un tās iedeva man.
23. Kad jūs dzirdējāt no tumsas Viņa balsi, bet kalns dega vienās ugunīs, tad jūs nācāt pie manis - visi jūsu cilšu galvenie un jūsu vecaji -
24. un sacījāt: redzi, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir licis mums redzēt Savu godību un Savu varenību, un mēs esam no uguns Viņa balsi dzirdējuši: šodien mēs esam redzējuši, ka Dievs ar cilvēkiem ir runājis un ka tie tomēr paliek dzīvi.
25. Bet kāpēc mums tieši tagad būtu jāmirst? Šī lielā uguns mūs aprīs; ja mēs Tā Kunga, sava Dieva, balsi vēl turpmāk dzirdētu, tad mums ir jāmirst.
26. Jo kur ir kāds no cilvēka miesām dzimis, kas dzīvā Dieva balsi ir dzirdējis no uguns tā runājam kā mēs un būtu palicis dzīvs?
27. Bet tu ej tuvāk un uzklausi visu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, tev sacīs, un tad stāsti mums visu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, tev sacījis, tad mēs klausīsim un to darīsim.

28. Kad Tas Kungs dzirdēja šos jūsu vārdus, ko jūs man teicāt, tad Tas Kungs man sacīja: Es esmu dzirdējis tautu runājam, kad tā tev skaļā balsī teica šos vārdus; viss ir labi un pareizi, ko viņi runājuši.
29. Kaut jel notiktu, ka tiem vienmēr būtu tāds sirdsprāts - Mani bīties un visus Manus baušļus mūžam turēt, lai viņiem un viņu bērniem labi klātos mūžīgi.
30. Ej, saki viņiem: griezieties atpakaļ savās teltīs.
31. Bet tu stāvi šeit pie Manis, lai Es tev runātu visus tos baušļus, likumus un tiesas, ko tu viņiem mācīsi, lai viņi visu to darītu tai zemē, ko Es viņiem dodu iemantot.
32. Uzmanieties, lai jūs rīkotos tā, kā Tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir pavēlējis, un neatkāpieties nedz pa labi, nedz pa kreisi.
33. Bet pa ikkatru ceļu, ko vien Tas Kungs, jūsu Dievs, jums pavēl, jums ir jāiet, lai jūs dzīvotu un jums labi klātos un lai jūs ilgi dzīvotu tai zemē, ko jūs iemantos.

1. Un šie ir tie baušļi, likumi un tiesas, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, man ir pavēlējis jums mācīt, lai jūs pēc tiem dzīvotu tai zemē, kuru jūs ejat iemantot,-
2. ka tu To Kungu, savu Dievu, bīsties un ka tu ievēro visus Viņa likumus un Viņa baušļus, ko es esmu tev pavēlējis, tu, tavi bērni un tavi bērnu bērni, visas savas mūža dienas, lai tu ilgi dzīvotu.
3. Tādēļ klausies, Israēl, un ievēro, ka tu tos pildi, lai tev labi klājas un lai jūs stipri vairojaties, kā Tas Kungs, tavu tēvu Dievs, tev to ir apsolijs, tai zemē, kur piens un medus tek.
4. Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs.
5. Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku.
6. Un lai šie vārdi, ko es tev šodien pavēlu, tev paliek ierakstīti tavā sirdī.
7. Un atgādināni tos saviem bērniem un runā tos sēžot savā namā un pa ceļu ejot, guloties un ceļoties.
8. Un sien tos kā zīmi uz savas rokas un liec par zīmi starp acīm uz pieres.
9. Un raksti tos un liec pie sava nama durvju stabiem un pie saviem vārtiem.
10. Un, kad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ievedīs tai zemē, ko Viņš ar zvērestu ir apsolijs taviem tēviem - Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, lai tev to dotu ar lielām un labām pilsētām, ko jūs neesat cēlušī,
11. un arī namus, kas pilni ar visādiem labumiem, kurus tu neesi sakrājis, un ar klintīs izcirstām ūdens tvertnēm, ko tu pats neesi izcirtis, un vīna dārzus un olīvkoku dārzus, ko tu neesi dēstījis,- un, kad tu tad ēdīsi un būsi paēdis,
12. tad sargies, ka tu neaizmirsti To Kungu, kas tevi ir izvedis no Ēģiptes zemes, no verdzības nama.
13. Tev būs To Kungu, savu Dievu, bīties, tev būs Viņam kalpot un pie Viņa Vārda zvērēt.
14. Nesekojiet citiem dieviem, to tautu dieviem, kas ap jums,
15. jo Tas Kungs, tavs Dievs, kas mīt tavā vidū, ir stiprs un dusmīgs Dievs, ka Tā Kunga, tava Dieva, dusmas neiedegas pret tevi un tevi neizdeldē no zemes virsus.
16. Jums nebūs To Kungu, savu Dievu, kārdināt, kā jūs Viņu esat kārdinājuši Masā.
17. Stingri turiet Tā Kunga, sava Dieva, baušļus līdz ar Viņa liecībām un Viņa likumiem, ko Viņš tev ir pavēlējis.
18. Un tev jādara, kas ir tiesa un labs Tā Kunga acīs, lai tev labi klājas un lai tu ieej un iemanto šo labo zemi, ko Tas Kungs ar zvērestu apsolijs taviem tēviem,
19. padzīdams visus tavus ienaidniekus tavā priekšā, kā Tas Kungs tev to teicis.
20. Kad rīt tavs dēls tev jautās, sacīdams: kas ir šīs liecības, šie likumi un šīs tiesas, ko Tas Kungs jums ir pavēlējis? -
21. tad tu teiksi savam dēlam: mēs bijām faraona vergi Ēģiptē, bet Tas Kungs mūs izveda ārā no Ēģiptes ar stipru roku,
22. un Tas Kungs deva zīmes, lielas un briesmīgas zīmes Ēģiptē, faraonam un visam viņa namam, kā mēs savām acīm to redzējām,
23. un Viņš mūs izveda no turienes ārā, lai mūs atvestu un mums dotu šo zemi, ko Viņš ar zvērestu bija apsolijs mūsu tēviem.
24. Un Tas Kungs mums pavēlēja visus šos likumus, To Kungu, savu Dievu, bīties, mums pašiem par labu mūžam, ka Viņš mūs paturētu dzīvus, kā tas šodien ir.
25. Un tā mums būs taisnība, ja mēs turēsim, lai darītu, visus šos baušļus Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, kā Viņš to pavēlējis.

1. Kad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ievēdīs tai zemē, ko tu ej iemantot, un izdzīs daudzas tautas no turienes - hetiešus, girkaziešus, amoriešus, kānaāniešus, ferisiešus, hīviešus un jebusiešus - septiņas tautas, kas lielākas un stiprākas par tevi,
2. un Tas Kungs, tavs Dievs, dos tev viņus, tad tu tos sitīsi un nodosi tos iznīcībai; un tu neslēgsi ar tiem nekādu derību un nežēlosi tos.
3. Nesaradojies ar tām: savas meitas nedod viņu dēliem, un viņu meitas neņem saviem dēliem,
4. jo tās novērsīs tavus dēlus no Manis, ka tie kalpos svešiem dieviem, un Tā Kunga bardzība varētu pret jums iedegties un jūs piepeši iznīcināt.
5. Bet dariet ar viņiem tā: izpostiet viņu altārus, viņu elku zīmes nolauziet, nocērtiet viņu elku kokus, bet viņu elku tēlus sadedziniet ugunīs.
6. Jo tu esi Tam Kungam, savam Dievam, svēta tauta; tevi Tas Kungs, tavs Dievs, ir izredzējis, ka tu Viņam kļūtu par īpašuma tautu starp visām tautām, kas vien ir virs zemes.
7. Ne tāpēc, ka jūs būtu lielākā no visām tautām, Tas Kungs jums ir bijis labvēlīgs un ir jūs izredzējis - jūs jau esat mazākā no visām tautām - ,
8. bet tāpēc, ka Viņš jūs ir mīlējis un jums tur solījumu, ko Viņš jūsu tēviem ar zvērestu ir apstiprinājis, tāpēc Tas Kungs ir jūs izvedis ar stipru roku un izglābis no verdzības nama, no faraona, Ēģiptes ķēniņa, rokas.
9. Tad nu tev būs atzīt, ka Tas Kungs, tavs Dievs, ir Dievs, kas ir uzticīgs Dievs un kas derību tur un dara žēlastību tiem līdz tūkstošam augumam, kuri Viņu mīl un tur Viņa baušļus,
10. bet tiem, kas Viņu ienīst, Viņš atmaksā tieši vaigā, viņus izdeldēdams; Viņš nekavējas tam, kas Viņu ienīst, atmaksāt tieši vaigā.
11. Tādēļ turi Viņa baušļus, Viņa likumus un Viņa tiesas, ko es tev šodien pavēlu darīt.
12. Un, ja jūs klausīsīt šīs tiesas un tās turēsīt un darīsīt, tad Tas Kungs, tavs Dievs, turēs Savu derību ar tevi un žēlastības apsolījumu, ko Viņš ir ar zvērestu apstiprinājis taviem tēviem.
13. Un Viņš tevi mīlēs un tevi svētīs, un tevi vairo, un Viņš svētīs tava klēpja augli un tavas zemes augli, un tavu labību, un tavu vīna sulu, un tavu eļļu, un tavu liellopu atnešanos, un tavu sīklopu vaislu tai zemē, ko Viņš ar zvērestu ir apsolījis dot taviem tēviem.
14. Svētīts tu būsi pār visām tautām; neauglīgu nebūs nedz tavu ļaužu, nedz tavu lopu starpā.
15. Un Tas Kungs novērsīs no tevis visādas slimības un visādas ļaunas ēģiptiešu sērgas, ko tu pazīsti, bet Viņš ar tām vajās visus tos, kas tevi ienīst.
16. Un tu aprīsi visas tautas, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev nodos; tava acs lai viņas nežēlo; tev nebūs kalpot viņu dieviem, jo tas tev ir slazda valgs.
17. Ja tu arī savā sirdī sacītu: šīs tautas ir lielākas nekā es esmu, kā es iespētu tās izdzīt? -
18. tad tomēr nebīsties no tām. Bet pieminēdams piemini, ko Tas Kungs, tavs Dievs, ir darījis faraonam un visiem ēģiptiešiem -
19. lielos pārbaudījumus, ko tavas acis ir redzējušas, zīmes un brīnumus un stipro roku un izstiepto elkoni, ar ko Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir izvedis; tā Tas Kungs, tavs Dievs, darīs visām tautām, no kurām tu bīsties.
20. Un Tas Kungs, tavs Dievs, uzsūtīs viņiem arī sirsenus, tiekāms visi, kas atlikušie, un tie, kas no tevis paslēpušies, ies bojā.
21. Neizbīsties viņu priekšā. Jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir tavā vidū, Viņš ir liels un bijājams Dievs.
22. Un Tas Kungs, tavs Dievs, lēnām un pamazām izskaudīs tās tautas tavu acu priekšā; tu jau arī nevari tās strauji izdeldēt, ka nesavairojas pārāk daudz lauku zvēru.
23. Un Tas Kungs, tavs Dievs, tomēr tos nodos tavā varā un tos metīs šausmīgās nāves bailēs, tiekāms Viņš tos izdeldēs.
24. Un arī viņu ķēniņus Viņš nodos tavā rokā, lai tu viņu vārdus zem debess iznīcini; nevienam nebūs tavā priekšā pastāvēt, tiekāms tu tos nebūsi izdeldējis.
25. Viņu elku tēlus sadedziniet ugunī, bet neiekāro sudrabu un zeltu, ar ko tie greznoti, un nepiesavinies to, ka tu netopi ar to savaldzināts, jo viss tas ir negantība Tam Kungam, tavam Dievam.

26. Neienes negantību savā namā, ka tu pats netopi izdeldēts tāpat kā tie, bet nicini to un lai tā tev riebtin riebjas, jo tā nes iznīcības lāstu.

1. Visus šos baušļus, ko es tev šodien pavēlu, tev ir jātur un jāpilda, ka jūs dzīvotu un taptu vairoti un ietu un iemantotu to zemi, ko Tas Kungs jūsu tēviem ar zvērestu apsolījis.
2. Un piemini visu to ceļu, pa kuru Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir vadījis tuksnesī visus šos četrdesmit gadus, lai tevi pazemotu un lai tevi pārbaudītu, lai Viņš zinātu, kas ir tavā sirdsprātā, vai tu Viņa baušļus turēsi vai ne.
3. Un Viņš tevi pazemoja, lika tev badu ciest un ēdināja tevi ar mannu, ko tu vēl nepazini un ko tavi tēvi nebija pazinuši, lai liktu tev atzīt, ka cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet ka cilvēks dzīvo no visa tā, kas iziet no Tā Kunga mutes.
4. Tavas drēbes tev mugurā netapa par skrandām un nekrita nost, un tavas kājas nav uztūkušas šajos četrdesmit gados.
5. Tad nu atzīsti savā sirdsprātā, ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi pārmāca tā, kā tēvs pārmāca savu dēlu,
6. un turi Tā Kunga, sava Dieva, baušļus, ka tu staigā Viņa ceļos un Viņu bīsties.
7. Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi vada uz labu zemi - uz zemi ar ūdens strautiem, avotiem un ūdeņiem, kas nāk no ielejām un kalniem,
8. uz zemi, kur ir kvieši un mieži, vīna stādi un vīgu koki un granātkoki, uz olīvkoku zemi, kurā tek eļļa un medus,
9. uz zemi, kur tev maizes būs gana, kur tev nekā netrūks, uz zemi, kuras akmeņos ir dzelzs un no kuras kalniem tu vari izcirst varu.
10. Kad nu tu ēdīsi un būsi paēdis, tad teic To Kungu, savu Dievu, par to labo zemi, ko Viņš tev ir devis.
11. Sargies, ka tu neaizmirsti To Kungu, savu Dievu, bet turi Viņa baušļus, Viņa tiesas un Viņa likumus, ko es tev šodien pavēlu.
12. Lai tad, kad tu būsi ēdis un paēdis un sev uzcēlis labus namus, un tur dzīvosi,
13. kad tavi vērši un tavi sīklopi būs savairojušies un tavs sudrabs un tavs zelts sāks pie tevis krāties, un viss, kas tev vien pieder, būs vairojies,
14. lai tad tava sirds nelepojas un tu neaizmirsti To Kungu, savu Dievu, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no verdzības nama,
15. kas tevi ir vadījis plašā un briesmīgā tuksnesī, kur bija dzēlīgas čūskas un skorpioni un izkaltošas vietas bez ūdens, kurās mocīja slāpes, kas tad priekš tevis lika izplūst ūdenim no cietās klints,
16. kas ēdināja tevi tuksnesī ar mannu, ko tavi tēvi nebija pazinuši, lai Viņš tevi pazemotu un tevi pārbaudītu, lai tev tavās tālākās dienās darītu labu.
17. Tad nesaki vis savā sirdī: mans spēks un manu roku stiprums ir man šo bagātību devis!
18. Bet piemini To Kungu, savu Dievu, ka Viņš ir tas, kas dod tev spēku iemantot bagātību, lai apstiprinātu Savu derību, ko Viņš ar zvērestu bija apsolījis taviem tēviem, kā tas šodien ir.
19. Bet, ja tu aizmirsīsi To Kungu, savu Dievu, sekosi citiem dieviem un tiem kalposi un viņu priekšā metīsies zemē, tad es jau šodien apliecinu, ka jūs nīktin iznīksit.
20. Kā tās tautas, ko Tas Kungs jūsu priekšā iznīcināja, tā arī jūs iznīksit, tāpēc ka neesat klausījuši Tā Kunga, sava Dieva, balsij.

1. Klausies, Israēl, tu šodien celsies pāri Jordānai, lai uzvarētu tautas, kas lielākas un stiprākas nekā tu, tāpat arī lielas un līdz pat debesīm nocietinātas pilsētas,
2. liela un gara auguma tautu, Anaka bērņus, par kuriem tu zini un esi dzirdējis: kas gan var pastāvēt Anaka bērņu priekšā?
3. Un tu šodien atzīsi, ka Tas Kungs, tavš Dievs, ir tas pats, kas iet tavā priekšā kā rijēja uguns: Viņš tos iznīcinās un nospiedīs ceļos tavā priekšā, ka tu varēsi tos izdzīt un steigšus tos iznīcināsi, kā Tas Kungs tev to ir sacījis.
4. Kad nu Tas Kungs, tavš Dievs, tos tavā priekšā dzīs ārā, tad nedomā pats savā sirdī: Tas Kungs mani ir atvedis manas taisnības un nopelnu dēļ, lai es šo zemi iemantoju, - bet gan tieši šo tautu bezdievības dēļ Tas Kungs tās tagad dzen ārā tavu acu priekšā.
5. Ne tavas taisnības, nedz tavas sirds skaidrības dēļ tu nenāc, lai iemantotu viņu zemi, bet šo tautu ļaunuma dēļ Tas Kungs, tavš Dievs, tās dzen ārā tavā priekšā, lai apstiprinātu to vārdu, ko Tas Kungs ar zvērestu bija devis taviem tēviem - Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam.
6. Tad nu zini, ka Tas Kungs, tavš Dievs, tev nedod iemantot šo labo zemi tavas taisnības dēļ, jo tu esi stūrgalvīga tauta.
7. Piemini un neaizmirsti, ka tu To Kungu, savu Dievu, esi tuksnesī ļoti sadusmojis; sākot ar dienu, kad tu iznāci no Ēģiptes zemes, līdz kamēr jūs nonācāt šinī vietā, jūs, būdami nepaklausīgi, esat bijuši pret To Kungu.
8. Jau pie Horeba jūs sadusmojāt To Kungu, un Tas Kungs uz jums apskaitās un gribēja jūs izdeldēt.
9. Kad es uzkāpu kalnā, lai saņemtu akmens plāksnes, tās derības plāksnes, ko Tas Kungs ar jums bija noslēdzis, tad es paliku kalnā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un es netiku ēdis ne reizes, nedz arī dzēris ūdeni.
10. Tad Tas Kungs man deva abas akmens plāksnes, Dieva pirksta aprakstītas, uz kurām bija visi tie vārdi, ko Tas Kungs ar jums kalnā bija runājis no uguns liesmām tai dienā, kad draudze bija sasaukta.
11. Kad nu pēc četrdesmit dienām un četrdesmit naktīm Tas Kungs man deva abas akmens plāksnes, tās derības plāksnes,
12. tad Tas Kungs man sacīja: celies, kāp steigšus lejā no šīs vietas, jo tava tauta, ko tu esi izvedis no Ēģiptes, ir apgrēkojusies: viņi jo drīz ir atkāpušies no ceļa, ko Es tiem pavēlēju iet, un ir darinājuši sev lietu elka tēlu.
13. Vēl Tas Kungs runāja uz mani, sacīdams: Es esmu novērojis šo tautu, un redzi, tā ir stūrgalvīga tauta.
14. Laid Mani, Es tos iznīcināšu, un viņu vārdu Es izdeldēšu no pasaules, bet tevi Es darīšu par lielāku un stiprāku tautu, nekā viņi ir.
15. Tad es pagriezos un nokāpu no kalna, bet kalns dega ugunīs, un abas derības plāksnes bija man abās rokās,
16. un es skatījos, un redzi: jūs bijāt nogrēkojušies pret To Kungu, savu Dievu, jūs bijāt sev darinājuši lietu teļa tēlu, jūs bijāt jo ātri novirzījušies no ceļa, ko Tas Kungs bija jums pavēlējis iet.
17. Tad es ņēmu abas akmens plāksnes un izmetu tās no savām rokām un sasiņu jūsu acu priekšā.
18. Pēc tam es noņemtos Tā Kunga priekšā kā iepriekš, četrdesmit dienas un četrdesmit naktis es neēdu maizi un nedzēru ūdeni visu jūsu grēku dēļ, ko jūs bijāt sev uzkrāvuši, darinādami šo ļauno tēlu, tā To Kungu sadusmodami,
19. jo es bailojos par dūsmām un bardzību, ar ko Tas Kungs gribēja jūs izdeldēt; bet Tas Kungs arī šoreiz mani paklausīja.
20. Un Tas Kungs ļoti dusmojās arī uz Āronu un gribēja viņu izdeldēt, bet es tai laikā lūdzu arī par Āronu.
21. Bet jūsu grēka darbu, teļa tēlu, ko jūs bijāt izveidojuši, es sadedzināju ugunī, un es to sadauzīju un samalu, līdz tas palika par pīšļiem, un šos pīšļus es iemetu strautā, kas tek no kalna.
22. Arī pie Taberas, pie Masas un pie Kibrot-Taavas jūs To Kungu bijāt sadusmojuši.

23. Un, kad Tas Kungs jūs sūtīja prom no Kadeš-Barneas, teikdams: dodieties uz augšu un iegūstiet to zemi, ko Es esmu jums devis,- arī tad jūs turējāties pretī Tā Kunga, sava Dieva, pavēlei, Viņam neuzticējāties un neklausījāt Viņa balsij.
24. Jūs esat bijuši kurnētāji pret To Kungu, sākot no tās dienas, kopš es jūs pazīstu.
25. Kad es nometos un biju Tā Kunga priekšā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, tāpēc ka Tas Kungs bija sacījis, ka Viņš jūs izdeldēšot,
26. tad es pielūdzu To Kungu un sacīju: ak, Kungs, mūsu Dievs! Neizdeldē Savu tautu un Savu īpašumu, ko Tu pats Savā lielumā esi atbrīvojis un kuru Tu esi ar stipru roku izvedis no Ēģiptes zemes.
27. Piemini Savus kalpus - Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu; un neuzlūko šīs tautas stūrgalvību, nedz arī viņu bezdievību un viņu grēkus,
28. lai tie no tās zemes, no kurienes Tu mūs esi izvedis, nesaka: Tas Kungs tos nevarēja ievest tai zemē, ko Viņš pats tiem bija solījis, un, tādēļ ka bija tos ienīdis, Viņš tos izveda tuksnesī, lai tiem liktu tur mirt.
29. Bet tie taču ir Tava tauta un Tavs īpašums, kuru Tu pats esi izvedis ar Savu lielo spēku un ar Savu izstiepto elkoni.

1. Toreiz Tas Kungs man sacīja: izcērt sev divas akmens plāksnes, tādas pašas kā iepriekšējās, un uzkāp pie Manis kalnā; uztaiši sev koka šķirstu.
2. Un Es uzrakstīšu uz akmens plāksnēm tos pašus vārdus, kas bija uz pirmajām plāksnēm, kuras tu esi sasitis; tad ieliec tās šķirstā.
3. Tad es pataisīju šķirstu no akāciju koka un izcirtu divas akmens plāksnes, tādas pašas kā iepriekšējās, un uzkāpu kalnā, un abas akmens plāksnes bija manās rokās.
4. Tad Viņš uzrakstīja uz plāksnēm tādā pašā rakstā kā iepriekš tos desmit baušļus, ko Tas Kungs bija uz jums runājis kalnā no uguns liesmām tai dienā, kad bija sasaukta draudze, un Tas Kungs tās man nodeva.
5. Un es pagriezos un nokāpu no kalna un ieliku tās plāksnes šķirstā, ko es biju sev uztaisījis, un tās tur palika, kur Tas Kungs man bija pavēlējis tās ielikt.
6. Un Israēla bērni devās ceļā no Beērot-Benei-Jaākanas uz Mozeru; tur Ārons nomira, un viņu tur arī apglabāja, bet viņa dēls Ēleāzars kļuva par priesteri viņa vietā.
7. Un no turienes tie aizgāja uz Gudgodu, bet no Gudgodas uz Jotbatu - tā ir ar ūdens straumēm bagāta zeme.
8. Tanī laikā Tas Kungs atšķīra Levija cilti, lai tie nestu Tā Kunga derības šķirstu un lai tie stāvētu Tā Kunga priekšā, Viņam kalpodami, un svētītu Viņa Vārdā vēl līdz pat šai dienai.
9. Tāpēc arī Levija ciltij nav nekādas daļas un mantas ar saviem brāļiem; Tas Kungs ir viņu mantība, kā Tas Kungs, tavš Dievs, viņiem bija teicis.
10. Un es sabiju kalnā kā iepriekšējo reizi - četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un Tas Kungs mani arī šoreiz paklausīja; Tas Kungs negribēja tevi iznīcināt.
11. Bet Tas Kungs man sacīja: celies, ej, dodies ceļā tautas priekšā, lai viņi tiešām ietu un iemantotu to zemi, kā Es to ar zvērestu esmu apsolījis viņu tēviem dot.
12. Un tagad, Israēl, ko Tas Kungs, tavš Dievs, no tevis prasa? Neko citu kā vienīgi būties To Kungu, savu Dievu, staigāt visur Viņa ceļos, Viņu mīlēt un Tam Kungam, savam Dievam, kalpot ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli,
13. turēt visus Tā Kunga baušļus un Viņa likumus, ko es šodien pavēlu tev par labu.
14. Redzi, vienīgi Tam Kungam pieder debesis un debesu debesis, zeme un viss, kas uz tās ir.
15. Tomēr vienīgi pret taviem tēviem Tam Kungam ir bijis labs prāts, Viņš tos iemīlēja, un Viņš izredzēja viņu pēcnācējus, tos, kas nāktu pēc viņiem, tas ir, jūs pašus, starp visām tautām, kā tas šodien ir skaidri redzams.
16. Tāpēc apgraiziet savas sirds priekšādu un neesiet vairs stūrgalvīgi.
17. Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, ir dievu Dievs un ir kungu Kungs, ir liels, stiprs un bargs Dievs, kas neviena vaigu neuzlūko un uzpirkšanas dāvanas neņem,
18. kas bāreņiem un atraitnēm gādā viņu tiesu un kas mīl svešinieku, dodams viņam gan maizi, gan drēbes.
19. Tāpēc mīliet svešinieku, jo jūs paši esat bijuši svešinieki Ēģiptes zemē.
20. Bisties To Kungu, savu Dievu, kalpo Viņam un Viņam jo cieši pieķeries, Viņa Vārdā tu vari zvērēt.
21. Viņš ir tava slava, un Viņš ir tavš Dievs, kas pie tevis ir darījis šīs baļu pilnās lietas, ko tavas paša acis ir redzējušas.
22. Tavi tēvi, septiņdesmit dvēseles, nogāja kādreiz uz Ēģipti, bet nu tagad Tas Kungs, tavš Dievs, tevi ir tik vareni vairojis kā debess zvaigznes.

1. Tad nu tev būs mīlēt To Kungu, savu Dievu, un turēt Viņa norādījumus, Viņa likumus un Viņa tiesas un Viņa pavēles visu tavu mūža dienu.
2. Un jums šodien jāatzīst, ka es nerunāju ar jūsu bērniem, kas nezina un kas arī nav redzējuši Tā Kunga, jūsu Dieva, pārmācību, Viņa lielo spēku, Viņa stipro roku un Viņa izstiepto elkoni,
3. arī ne Viņa zīmes un Viņa brīnuma darbus, ko Viņš ir darījis Ēģiptē faraonam, Ēģiptes ķēniņam, un visai viņa zemei
4. un ko Viņš ir darījis Ēģiptes karaspēkam, viņu zirgiem un viņu ratiem, kā Viņš lika ūdeņiem Niedru jūrā pāri tiem gāzties, kad tie jums dzinās pakāļ, un kā Tas Kungs tos izdeldējis līdz šai dienai,
5. arī ko Viņš ir jums pašiem darījis tuksnesī, iekāms jūs nonācāt šai vietā,
6. un ko Viņš ir darījis Datanam un Abirāmam, Ēliāba, Rūbena dēla, dēliem, kad toreiz zeme atdarīja savu muti un tos aprija līdz ar viņu namiem, viņu teltīm un visu dzīvo, kas tiem piederēja, visa Israēla vidū.
7. Ar jums es runāju, kuru acis tiešām ir redzējušas visus Tā Kunga lielos darbus, ko Viņš ir darījis.
8. Un tad nu turiet visus baušļus, ko es jums šodien pavēlu, lai jūs kļūstat stipri un ejat un iemantojat to zemi, uz kuru jūs dodaties to iemantot,
9. un lai jūs ilgi dzīvotu tai zemē, ko Tas Kungs jūsu tēviem ar zvērestu ir apsolījis dot jums un jūsu pēcnācējiem,- zemē, kur piens un medus tek.
10. Jo šī zeme, uz kuru tu ej, lai to iemantotu, nav tāda, kāda ir Ēģiptes zeme, no kuras jūs esat iznākuši, ko tu apsēji ar savu sēklu un pats to aplaistīji it kā sakņu dārzu;
11. bet tā zeme, ko jūs ejat iemantot, ir zeme ar kalniem un ielejām, kas tiek slacīta ar debess lietus ūdeni,
12. zeme, par ko Tas Kungs, tavs Dievs, rūpējas, uz kuru Tā Kunga, tava Dieva, acis bez mitēšanās skatās no gada iesākuma līdz gada beigām.
13. Ja jūs apzinīgi klausīsiet Maniem baušļiem, ko Es jums šodien pavēlu, un jūs mīlēsiet To Kungu, savu Dievu, un kalposiet Viņam ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli,
14. tad Viņš jūsu zemei dos lietu īstā laikā, gan agro lietu, gan vēlo lietu, ka tu spētu ievākt savu labību, savu svaigā vīna sulu un savu eļļu;
15. un Viņš dos taviem lopiem barību tavos laukos, tā ka tu ēdīsi un būsi paēdis.
16. Sargaties, ka jūsu sirdsprāts neļaujas pievilties un ka jūs nenovēršaties un nekalpojat citiem dieviem, viņus pielūgdami.
17. Tad Tā Kunga dusmas pret jums iedegtos un Viņš aizvērtu debesis, ka nebūtu lietus un zeme neizdotu savu ražu un ka jūs ātri iznīktu no šīs labās zemes, ko Tas Kungs jums dod.
18. Un visus šos vārdus ņemiet pie sirds un ierakstiet savās dvēselēs, un sieniet tos kā zīmi uz savām rokām un lieciet par zīmi starp savām acīm.
19. Un māciet tos saviem bērniem, tos pārrunādami savā starpā, kad jūs esat atsēdušies savos namos un kad jūs ejat savā ceļā, kad jūs gulāties un kad ceļaties.
20. Un raksti tos un liec pie sava nama durvju stabiem un pie saviem vārtiem,
21. lai jūsu mūža dienas un jūsu bērnu mūža dienas tiktu paildzinātas tai zemē, ko Tas Kungs ar zvērestu ir apsolījis piešķirt jūsu tēviem tik ilgi, kamēr debesis vēl stāv pāri zemei.
22. Jo, ja jūs apzinīgi glabāsiet visus šos baušļus, ko es jums pavēlu turēt, mīlējami To Kungu, savu Dievu, un, staigādami visos Viņa ceļos, Viņam cieši pieķeroties,
23. tad Tas Kungs jau laikus izdzīs visas šīs tautas un liks tām izzust jūsu priekšā, un jūs izspiedīsiet no viņu vietām gan lielākas, gan stiprākas tautas, nekā jūs esat.
24. Ikkatra vieta, kur jūsu kāju pēdas mīs, jums piederēs, sākot no tuksneša līdz Libanonam, no lielās upes Eifratas līdz jūrai rietumos lai sniedzas jūsu robežas.
25. Neviens nevarēs pastāvēt jūsu priekšā, Tas Kungs, jūsu Dievs, iedvesīs bailes un izbīšanos no jums visā zemes virsū, kur vien jūs iesit, kā Viņš jums to ir sacījis.
26. Redzi, es šodien jūsu priekšā nolieku izvēlei svētību un lāstu -

27. svētību, ja jūs klausīsīt Tā Kunga, sava Dieva, baušļiem, ko es jums šodien pavēlu,
28. bet lāstu, ja jūs neklausīsīt Tā Kunga, sava Dieva, baušļiem un nogriezīsities no tā ceļa, ko es jums šodien pavēlu, un ja jūs sekosit citiem dieviem, kurus jūs nepazīstat.
29. Un, kad Tas Kungs, tavs Dievs, būs tevi iavedis tanī zemē, ko tu ej iemantot, tad tev būs svētību pasludināt Garicima kalnā, bet lāstu - Ēbala kalnā.
30. Vai tie nav viņpus Jordānas uz rietumiem no ceļa pret saules rietu, kānaāniešu zemē, kas dzīvo līdzenumā pretī Gilgalai līdzās Mores ozoliem?
31. Jo jūs ejat pāri Jordānai, lai iemantotu zemi, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums dod, un jūs to iemantosīt un tur dzīvosīt.
32. Tad nu turiet visus šos likumus un tiesas, ko es jums šodien lieku priekšā.

1. Šie nu ir tie likumi un tās tiesas, kas jums ir turami un izpildāmi zemē, ko Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, ir devis jums iemantot, visām jūsu mūža dienām, kamēr vien jūs dzīvojat zemes virsū.
2. Postīt izpostiet visas tās vietas, kur tautas, ko jūs sev pakļausit, ir kalpojušas saviem dieviem uz augstiem kalniem un uz pakalniem, un zem katra zaļa koka.
3. Jums jānoārda viņu altāri un jāsalauž elku stabi, jums jāsadēdzina ugunī viņu elku koki un jāšāvē gabalos viņu elku tēli, un to vārdi kā vietu nosaukumi ir iznīcināmi.
4. Tomēr Tam Kungam, savam Dievam, jūs tā nekalpojiet,
5. bet to vietu, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, izraudzīs vienā no jūsu cilšu novadiem, lai tur ieceltu Savu Vārdu un lai tas tur mājotu, to meklējiet un uz turieni ejiet.
6. Un turp tad nonesiet savus dedzināmos upurus, savus kaujamās upurus, savas desmitās tiesas, savu roku cilājamās upurus, savus solījuma upurus, savus labprātības upurus un savus pirmsdzimušo upurus no saviem liellopiem un no saviem sīklopiem.
7. Un tur jums un jūsu cilts piederīgiem Tā Kunga, sava Dieva, priekšā būs ēst un priecāties par visu, ko jūsu rokas ir sagādājušas un ar ko Tas Kungs, tavš Dievs, tevi svētījis.
8. Nedariet jūs tā, kā mēs to šodien darām: ikviens, kā tam šķiet pareizi esam,
9. jo jūs vēl līdz šim neesat nākuši dusas vietā, nedz pie īpašuma, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos.
10. Bet jūs pāriesit Jordānu un apmetīsities tai zemē, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums dod iemantot, un Viņš jums dos mieru no visiem jūsu ienaidniekiem visapkārt, un jūs dzīvosit drošībā.
11. Kad Tas Kungs, jūsu Dievs, izraudzīs vietu, lai tur liktu mājot Savam Vārdam, uz turieni nesiet visu, ko es jums esmu pavēlējis: savus dedzināmos upurus, savus kaujamās upurus, savas desmitās tiesas, savu roku cilājamās upurus, visus sava solījuma izraudzītos upurus, ko jūs esat Tam Kungam solījuši.
12. Un priecājieties tur Tā Kunga, sava Dieva, priekšā tiklab jūs paši, kā arī jūsu dēli un jūsu meitas, jūsu kalpi un jūsu kalpones, un arī levīti, kas mīt jūsu vārtos, jo tiem nav piešķirtas daļas, nedz arī mantojuma līdz ar jums.
13. Sargies, ka tu neupurē savus dedzināmos upurus jebkurā vietā, ko tu ieraugi.
14. Bet gan tikai noteiktā vietā, ko Tas Kungs pats ir izraudzījis vienā no taviem cilšu novadiem, tev jāupurē savi dedzināmie upuri, un tur tev viss arī jākārt, ko es tev pavēlu.
15. Bet visur, kur tas vien tavai dvēselei labpatīk, tu vari kaut un ēst gaļu visos savos vārtos, ar Tā Kunga, sava Dieva, svētību, kas tev visu to ir piešķīris, šķīstais un nešķīstais lai to ēd, tiklab gaceli, kā arī briedi.
16. Tikai asinis jūs nedrīkstāt ēst, tās izlejiet zemē kā ūdeni.
17. Bet savos vārtos tu nedrīksti ēst desmito no savas labības un sava vīna, un savas eļļas, nedz pirmsdzimušos no saviem liellopiem un no saviem sīklopiem, tāpat arī neko no saviem solījuma upuriem, nedz no saviem labprātības upuriem, nedz no paša rokas cilājamā upura,
18. jo tas tev ir jāēd Tā Kunga, sava Dieva, priekšā tai vietā, ko Tas Kungs, tavš Dievs, Sev izraudzīs, - tev un tavam dēlam, tavai meitai, tavam kalpam un tavai kalponei un arī levītiem, kas mīt tavos vārtos; un tad nu priecājies Tā Kunga, sava Dieva, priekšā par visu to, ko tavas rokas ir gādājušas.
19. Sargies, ka tu nepamet neievērotu levītu visu savu mūža laiku, kamēr tu dzīvo savā zemē.
20. Kad Tas Kungs, tavš Dievs, būs paplašinājis tavas robežas, kā Viņš tev ir teicis, un tu sacīsi: kā es ēstu gaļu! - tāpēc ka tev pašam gribas ēst gaļu, tad tu arī vari ēst gaļu, cik vien tev tīk.
21. Ja tā vieta būs tālu nost no tevis, ko Tas Kungs, tavš Dievs, būs izraudzījis, lai tur liktu mājot Savam Vārdam, tad tu vari kaut no saviem liellopiem un no saviem sīklopiem, ko Tas Kungs tev ir devis, kā es esmu tev pavēlējis, un vari ēst savos vārtos, cik vien tev pašam tīk.
22. Bet tikai tā, kā jūs ēdat kalnu kazu un briedi, tā ēdiet to, tiklab šķīstais, kā nešķīstais.
23. Tikai noturies, ka tu neēd asinis, jo asinis ir dvēsele; un tu nedrīksti ēst dvēseli kopā ar miesu.
24. Tās tev nebūs ēst, bet kā ūdeni izliet zemē.
25. Tu nedrīksti tās baudīt, lai tev un taviem bērniem pēc tevis labi klātos, ja tu darīsi to, kas ir taisns Tā Kunga acīs.

26. Bet savas svētās dāvanas, kas tev būtu, un savus solījuma upurus tev būs ņemt un nonest uz vietu, ko Tas Kungs Sev izraudzīs,
27. un arī savus dedzināmos upurus, gaļu un asinis, tev būs celt priekšā uz Tā Kunga, sava Dieva, altāra, un savu kaujamo upuru asinis tev būs slacīt pār Tā Kunga, sava Dieva, altāri, bet gaļu - to tu vari ēst.
28. Ņem vērā un klausī visus šos vārdus, ko es tev pavēlu, lai tev un taviem bērniem pēc tevis labi klājas līdz pat mūža galam, ja tu darīsi to, kas ir labs un kas ir taisns Tā Kunga, tava Dieva, acīs.
29. Kad Tas Kungs, tavs Dievs, būs izdeldējis tautas, kas tai zemē, uz kuru tu ej, lai tās sev pakļautu, un tu tās pakļausi un tur apmetīsies,
30. tad sargies, ka tu netiec savaldzināts viņiem pakāldarīt, kad tie tiks izdeldēti tavā priekšā, un ka tad tu nevaicā pēc viņu dieviem, sacīdams: kā šīs tautas ir kalpojušas saviem dieviem, tāpat arī es darīšu.
31. Nedari Tam Kungam, savam Dievam, tā, jo viss, kas ir Tam Kungam negantība un ko Viņš ienīst, to tie ir saviem dieviem darījuši, jo tie gan savus dēlus, gan savas meitas ugunī sadedzinājuši saviem dieviem.

1. Visu, ko es jums pavēlu, jums būs turēt un darīt; neko tev nebūs pie tā pielikt un nekā no tā atņemt.
2. Kad tavā vidū celtos pravietis vai sapņotājs, kas tev ļautu redzēt zīmes un brīnumus,
3. un šī zīme vai brīnums, uz kuru viņš aizrādījis, tiešām piepildītos, un viņš sāktu tevi skubināt: iesim un sekosim svešiem dieviem, ko tu nepazīsti, un tiem kalposim,-
4. tad tev nebūs klausīt šā pravieša vārdiem, nedz arī sapņotāju sapņiem, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pārbauda, lai zinātu, vai jūs esat tie, kas To Kungu, savu Dievu, mīlat ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli.
5. Sekojiet Tam Kungam, savam Dievam, bīstieties Viņu un turiet Viņa baušļus, klausiet Viņa balsi, kalpojiet Viņam un pieķerieties Viņam.
6. Bet šis pravietis vai šis sapņu sapņotājs lai tiek nonāvēts. Jo viņš ir sludinājis atkrišanu no Tā Kunga, jūsu Dieva, kas jūs ir izvedis no Ēģiptes zemes un jūs ir atbrīvojis no vergu nama, ieteikdams jums nogriezties no tā ceļa, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir pavēlējis staigāt; tā tev būs izdeldēt ļaunumu no sava vidus.
7. Kad tavs brālis, tavas pašas mātes dēls, vai tavs dēls, vai tava meita, vai tava sieva, kas pie tavām krūtīm, vai tavs draugs, ko tu turi kā savu dvēseli, tevi slepenībā kārdinās, teikdams: iesim, kalposim citiem dieviem,- tādiem, ko ne tu, nedz tavi tēvi nepazīst,
8. no to tautu dieviem, kas dzīvo jums apkārt, vai nu pavisam tuvu pie tevis, vai arī tālu no tevis, no viena zemes gala līdz otram,-
9. tad nedod viņam vaļas un neklausi viņam, un tavas acis lai žēlodamas nekavējas pie viņa, un tu netaupi viņu un arī viņu nenoslēp,
10. bet tev viņu būs bez žēlastības nokaut; tava roka lai ir pirmā, kas viņu nonāvē, un pēc tam visas tautas rokas,
11. ar akmeņiem tādu būs nomētāt, un lai tas mirst, jo viņš jums ir licis novērsties no Tā Kunga, tava Dieva, kas tevi ir izvedis no Ēģiptes zemes, no verdzības nama.
12. Bet lai viss Israēls dzird un bīstas, un lai tie turpmāk nedara vairs tādu ļaunu darbu kā šo tavā vidū.
13. Kad tu dzirdēsi par kādu no savām pilsētām, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir piešķīris, lai tu tur dzīvotu, sakām:
14. ir parādījušies ļaundari no tava vidus un ievēduši kārdinājumā to pilsētu iedzīvotājus, sacīdami: iesim, kalposim citiem dieviem, ko jūs nepazīstat,-
15. tad tev būs labi izmeklēt, izvaicāt, izklausīt un izjautāt, un redzi, ja šīs baumas ir patiesas un tāda negantība ir notikusi tavā vidū,
16. tad šīs pilsētas iedzīvotājus tev būs ar zobena asmeni bez žēlastības nokaut, un iznīcības lāsts lai ir pār to un pār it visu, kas tanī ir, un arī viņu lopus tev būs nokaut ar zobena asmeni.
17. Un viss, ko tik vien tu tur esi salaupījis, tas tev ir jāsakrauj tās laukuma vidū, un tev šī pilsēta un arī viss, kas tur ir salaupīts, pilnīgi ar uguni jāsadedzina Tam Kungam, savam Dievam, un tai ir jāklūst par mūžīgu gruvešu kaudzi; neviens lai to vairs nekad neuzcel,
18. un nekas no šīs nolādētās vietas lai nepielīp pie tavas rokas, lai Tas Kungs varētu atgriezties no Savu dusmu karstuma un dot tev žēlastību un lai Viņš par tevi apžēlojas un lai tevi vairo, kā Viņš to ar zvērestu taviem tēviem ir apsolījis,
19. jo tu esi Tā Kunga, sava Dieva, balsij klausījis, ka tev jātur visi Viņa baušļi, kurus turēt es tev arī šodien esmu pavēlējis, un dari, kas ir taisns Tā Kunga, tava Dieva, acīs.

1. Jūs esat Tā Kunga, sava Dieva, bērni; jums nebūs sev pašiem iegriezt savā miesā zīmes, nedz arī nodzīt matus kāda mirušā dēļ,
2. jo tu esi Tam Kungam, savam Dievam, svēta tauta, un no visām tautām, kas vien ir uz zemes, Tas Kungs tevi ir Sev izredzējis, lai tu būtu Viņam par īpašuma tautu.
3. Tev nebūs ēst nekādu negantību.
4. Šie ir tie lopi, ko jūs varat ēst: vērši, avis un kazas,
5. briedis, kalnu kaza, antilope, meža vēršis, stirna, antilopju pasugas un kalnu avis,
6. visi lopi, kam šķelti nagi, kuriem tie ir šķelti divos gabalos un kas savu barību ēdot atgremo. Visus šos kustoņus jūs drīkstat ēst.
7. Bet no tiem, kuriem ir šķelti nagi un kas savu barību atgremo, jums nebūs ēst: kamieli un zaķi, un kalnu āpsi, jo tie gan atgremo barību, bet viņiem nagi nav šķelti; tie lai jums ir nešķīsti;
8. un arī cūku ne, jo tai gan ir šķelti nagi, bet tā neatgremo; tā lai ir jums nešķīsta, viņas gaļu neēdiet un neaizskariet viņas maitu.
9. Šie ir tie, ko jūs varat ēst no visa, kas ir ūdenī: visus, kam ir spuras un zvīņas, tos jūs varat ēst;
10. bet tos, kuriem nav spuru, nedz zvīņu, neēdiet; tie lai ir jums nešķīsti.
11. Visus šķīstus putnus ēdiet.
12. Bet šie ir, kurus jums nav atļauts ēst:
13. ērglis, jūras ērglis, melnais ērglis un maitu ērglis, vanags un klija,
14. un visi kraukļi pēc to pasugām,
15. un tuksneša iemītnieks strauss, un bezdelīga, un ķīris, un vēja vanags pēc to pasugām,
16. apogs, ūpis un pūce,
17. pelikāns, maitu vanags un jūras krauklis,
18. stārķis un krasta skrējējs pēc to sugām, bada dzeguze un sikspārnis.
19. Un visi spārnainie rāpuļi; tie visi lai ir jums nešķīsti, un tos jūs nedrīkstat ēst.
20. Bet visus šķīstos putnus jūs drīkstat ēst.
21. Jums nebūs neko nosprāgušu ēst; dod to svešiniekam, kas ir tavos vārtos, lai viņš to ēd, vai pārdod to svešiniekam no citas tautas, jo tu esi svētīta tauta Tam Kungam, savam Dievam. - Nevāri kazlēnu viņa mātes pienā.
22. Tev būs dot taisnu desmito tiesu no visiem savas sējas augļiem, kas ik gadus izaug tavā tīrumā,
23. un tev būs to ēst Tā Kunga, sava Dieva, priekšā tai vietā, ko Viņš Sev izraudzīs, lai tur mājotu Viņa Vārds, gan no savas labības, gan no sava vīna sulas, gan no savas eļļas desmitās tiesas devām, gan no savu liellopu un sīklopu pirmsdzimušiem, lai tu mācītos To Kungu, savu Dievu, bīties visu savu mūžu.
24. Bet, ja ceļš no tevis uz to vietu ir pārāk tāls, ka tu nespēj to turp nonest tāpēc, ka tā vieta ir par tālu no tevis, ko Tas Kungs, tavs Dievs, Sev izraudzīs, lai tur celtu Savam Vārdam mājokli, tad, kad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs,
25. pārdod desmito tiesu par naudu, iespied naudu savā sauļā un ej uz to vietu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, Sev izraudzīs.
26. Un izdod tur naudu par visu, kas tavai dvēselei tīk - par vēršiem, par sīk-lopjiem, par vīnu un par stipriem dzērieniem, par itin visu, ko tava dvēsele kāro, un ēd tur Tā Kunga, sava Dieva, priekšā un priecājies, tu un tavs nams.
27. Bet levītu, kas mīt tavos vārtos, to tu nepamet, jo viņam nav daļas, nedz mantojuma kopā ar tevi.
28. Katra trešā gada beigās tev visa tā gada desmitā tiesa ir jāsavāc un atsevišķi jāsanes savos vārtos.
29. Tad lai nāk levīts, jo viņam nav daļas un mantojuma kopā ar tevi, un svešinieks, un bārenis, un atraitne, kuri mīt tavos vārtos, un lai viņi ēd un paēd, lai Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētī ikkatrā tavā roku darbā, ko tu dari.

1. Septītā gada beigās tev jātur atlaide.
2. Un šie ir atlaides noteikumi: ikvienam aizdevējam būs atlaist, ko tas savam tuvākam aizdevis; viņam nebūs likt nedz savu tuvāko, nedz savu brāli spaidos, jo šī atlaide ir pasludināta Tā Kunga dēļ.
3. No svešinieka atrasi, pat piedraudot, bet, kas pie tava brāļa, to lai tava roka atlaiž.
4. Lai tikai tavā tuvumā nebūtu neviena nabaga, jo Tas Kungs tevi svētīdams svētīs tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot par īpašumu,
5. ja tu tikai klausīdams klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsij, lai turētu un darītu visus šos baušļus, ko es tev šodien pavēlu.
6. Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs, tieši kā Viņš to tev ir teicis; un tu aizdosi daudzām tautām, bet pats neaizņemsies, un tu valdīsi pār daudzām tautām, bet viņām pār tevi nebūs valdīt.
7. Kad tavā starpā būs kāds nabags vīrs, viens no taviem tautas brāļiem, kādos tavos vārtos tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad neapcietini savu sirdi un neaizslēdz savu roku sava nabaga brāļa priekšā,
8. bet atvērdams atver viņam savu roku un aizdodams aizdod viņam tik, cik viņam vajag trūcībā.
9. Sargies, ka tavā sirdī nav blēdības un ka tu nespriestu: septītais gads - atlaides gads ir tuvu. Un lai tava acs nebūtu nenovīdīga uz tavu nabago brāli, ka tu viņam nekā nedod: tad viņš tevis dēļ brēks uz To Kungu, un tas tev būs par grēku.
10. Dodams dod viņam, lai tava sirds nav ļauna, kad tu viņam dod, jo tādēļ Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs visā tavā darbā un visās lietās, kur tu savu roku pieliksi,
11. jo tur, tanī zemē, netrūks arī nabagu, tāpēc Es tev pavēlu un saku: atvērdams atver savu roku savam brālim, kas top spaidīts un ir nabags tavā zemē.
12. Kad tev tiek pārdots tavs tautas brālis ebrejs vai ebreju sieva, tad lai viņš tev kalpo sešus gadus, bet septītajā gadā tev būs viņu atlaist brīvu prom no savas saimes.
13. Un, kad tu viņu atlaid brīvībā no savas saimes, tad neatlaid viņu tukšā,
14. apdāvinādams apdāvini viņu no saviem sīklopiem, no sava labības klona un no savas vīna spiedes; ar ko Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir svētījis, no tā tev būs viņam dot.
15. Un piemini, ka tu esi bijis vergs Ēģiptes zemē, bet Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir atbrīvojis, tāpēc es šodien tev dodu šo pavēli.
16. Bet, ja viņš tev sacīs: es negribu no tevis šķirties,- tāpēc ka viņš tevi un tava nama saimi mīl un ka tam ir pie tevis labi klājies,-
17. tad ņem īlenu un piedur viņa ausi pie durvīm, tad viņš tev būs par kalpu mūžīgi; tāpat dari arī savai kalponei.
18. Lai tev nenākas grūti viņu atlaist brīvībā, jo sešos gadus viņš tev ir izkalpojis divkārtīgu algādža algu; tad arī tevi Tas Kungs, tavs Dievs, svētīs pie visa, ko tu darīsi.
19. Ikvienu pirmdzimušo, kas ir tēviņš no taviem liellopiem un no taviem sīklopiem, novēli kā svētu Tam Kungam, savam Dievam; tu nedrīksti strādāt ar pirmdzimušo vērši, un arī savu avju pirmdzimušo tu nedrīksti cirpt.
20. Tā Kunga, sava Dieva, priekšā tev un tavam namam tas ir jāēd gadu no gada tanī vietā, ko Tas Kungs izraudzīs.
21. Bet, ja tam ir kāda vaina, ja tas ir klibs vai akls, nevienam, kam kāda ļauna vaina, tu nedrīksti kaut par kaujamo upuri Tam Kungam, savam Dievam.
22. Savos paša vārtos to ēdiet, tiklab nešķīstais, kā šķīstais, kā kalnu kazu un briedi.
23. Tikai viņa asinis tev nebūs baudīt, tās izlej zemē kā ūdeni.

1. Ievēro ābība mēnesi, ka tu svini Pashā Tam Kungam, savam Dievam, jo ābība mēnesī Tas Kungs, tavs Dievs, tevi naktī izveda no Ēģiptes.
2. Tad tev būs kaut Pashā kaujamo upuri Tam Kungam, savam Dievam, sīklopus un liellopus, tanī vietā, ko Tas Kungs izraudzīs Savam Vārdam par mājokli.
3. Tad tu nedrīksti pie tā ēst to, kas ir raudzēts, bet septiņas dienas tev pie tā būs klāt ēst neraudzētas maizes - bēdu maizes, jo steigdamies tu esi izgājis no Ēģiptes zemes, un lai tu piemini savas izešanas dienu no Ēģiptes zemes, kamēr tu dzīvo.
4. Tāpēc lai neredz rauga septiņas dienas pie tevis visās tavās robežās un lai nepaliek pa nakti līdz rītam nekas pāri no gaļas, ko tu esi nokāvis par kaujamo upuri pirmās dienas vakarā.
5. Tu nedrīksti nokaut Pashā kaujamo upuri nevienos savos vārtos, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod,
6. bet vienīgi tanī vietā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izraudzīs, lai tur liktu Savam Vārdam mājot; tur tev būs kaut Pashā kaujamo upuri vakarā, saulei noejot, tanī laikā, kad tu izgāji no Ēģiptes.
7. Tev to būs vārīt un ēst tanī vietā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izraudzīs; no rīta tev jāgriežas atpakaļ un jāiet savās teltīs.
8. Sešas dienas tev būs ēst neraudzētas maizes, bet septītajā dienā lai ir svētku sapulce Tam Kungam, tavam Dievam; nekādu darbu tev nebūs darīt.
9. Septiņas nedēļas tev jāskaita, sākot no tā laika, kad pirmo reizi sirpi sāk likt pie labības,
10. tad tev būs svinēt nedēļu svētkus Tam Kungam, tavam Dievam, ar savas rokas labprātīgo dāvanu, ko tu dod pēc tā, kā Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir svētījis.
11. Un tev būs priecāties Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, tev un taviem dēliem, un tavām meitām, un taviem kalpiem, un tavām kalponēm, un levītiem, kas mīt tavos vārtos, un svešiniekiem, un bāreņiem, un atraitnēm, kuri pie tevis dzīvo, tanī vietā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izraudzīs, lai tur liktu mājot Savam Vārdam.
12. Un tev būs pieminēt, ka tu pats esi bijis vergs Ēģiptē, un turēt un pildīt šos likumus.
13. Būdiņu svētkus tev būs svinēt septiņas dienas, kad tu esi jau ievācis ražu no sava klona un no savas vīna spiedes.
14. Un tev būs šajos svētkos līdz ar saviem dēliem, savām meitām, saviem kalpiem, savām kalponēm un levītiem, kā arī ar svešiniekiem, ar bāreņiem un atraitnēm, kas dzīvo tavos vārtos, priecāties,
15. tev būs šos svētkus svinēt septiņas dienas Tam Kungam, savam Dievam, tanī vietā, ko Tas Kungs izraudzīs, jo Tas Kungs, tavs Dievs, tev svētīs gan visu tavu ražu, gan arī ikvienu tavu roku darbu; tāpēc tev būs no visas sirds priecāties.
16. Trīs reizes gadā visiem vīriem jārādās Tā Kunga, tava Dieva, priekšā tai vietā, ko Viņš izraudzīs: Neraudzētās maizes svētkos, nedēļu svētkos un Būdiņu svētkos. Tomēr tiem nebūs nākt Tā Kunga priekšā tukšā,
17. bet gan ikvienam ar savu dāvanu rokā, pēc tās svētības, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev devis.
18. Tev būs iecelt sev tiesnešus un ierēdņus visos savos vārtos, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod, tavām ciltīm; viņi lai tiesā tautu ar taisnu tiesu.
19. Tev nebūs tiesu pārgrozīt, tev nebūs uzlūkot neviena vaigu, tev nebūs uzpirkšanas dāvanas ņemt, jo tās apstulbo gudro acis un pārgroza taisno lietas.
20. Tikai pēc taisnības, pēc taisnības vien tev būs dzīties, lai tu vari dzīvot un iemantot to zemi, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos.
21. Tev nebūs stādīt sev nevienu elku koku pie Tā Kunga, sava Dieva, altāra, ko tu sev taisīsi.
22. Tev nebūs arī celt sev elku stabus, ko Tas Kungs, tavs Dievs, ienīst.

1. Tev nebūs nokaut par kaujamo upuri Tam Kungam, savam Dievam, nedz vērsi, nedz avi, kam kāda vaina vai kaite, jo ikviena ļauna lieta ir negantība Tam Kungam, tavam Dievam.
2. Ja tavā tuvumā kādos no taviem vārtiem, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, atrastos kāds vīrs vai kāda sieva, kas kaut ko ļaunu dara Tā Kunga, tava Dieva, priekšā, pārkāpdami Viņa derību,
3. tā ka viņi iet un kalpo citiem dieviem un tos pielūdz un sauli vai mēnesi, vai visu debesu pulku, ko es neesmu pavēlējis darīt,
4. un ja tas tev tiek paziņots un tu pats to dzirdi, tad tev to būs labi izzināt. Ja izrādītos, ka tā ir patiesība un ka šī negantība ir patiešām izdarīta Israēla vidū,
5. tad tev būs izvest to vīru vai to sievu, kas šo grēku ir izdarījusi, savos vārtos, vīru vai sievu, un tie ir jānomētā ar akmeņiem, lai mirst.
6. Pēc divu vai triju aculiecinieku vārdiem tam būs tapt nonāvētam, kam jāmirst, bet viņu nedrīkst nonāvēt pēc viena liecinieka vārdiem.
7. Lai liecinieku roka būtu pirmā, kas paceļas viņu nonāvēt, bet visas pārējās tautas rokas lai ceļas pēc tam; tā tev būs izdeldēt ļaunumu no sava vidus.
8. Ja tev ir pavisam grūti izspriest kādu lietu starp asinīm un asinīm, starp sūdzību un sūdzību, starp varmācību un varmācību, strīdus lietas tavos vārtos, tad celies un ej uz to vietu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, Sev izraudzīs.
9. Un tad ej pie priesteriem, pie levītiem un pie tiesneša, kuri tanī brīdī tur būs, un jautā, un tad viņi tev sludinās tiesas spriedumu.
10. Un tad tev jādara pēc tā vārda, ko viņi tev darīs zināmu tanī vietā, ko Tas Kungs Sev izraudzīs, un tev būs ņemt vērā un visu izpildīt, ko viņi tev mācīs.
11. Pēc bauslības, ko tie tev mācīs, un pēc tās tiesas, ko tie tev sacīs, tev būs rīkoties; bet nenovērsies no tā vārda, ko viņi tev sacīja, ne pa labi, ne pa kreisi.
12. Bet vīram, kas izturēsies pārgalvīgi, neklausīdams priesterim, kas tur darbojas, kalpodams Tam Kungam, savam Dievam, vai arī tiesnesim,- tādām vīram ir jāmirst, jo tev būs izdeldēt ļaunumu no Israēla vidus.
13. Lai visa tauta to dabū zināt, lai bīstas un lai vairs nerīkojas pārgalvīgi.
14. Un, kad tu nonāksi tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, un tu to iemantosi, un tur dzīvosi, un tad teiksi: es gribu pār sevi iecelt ķēniņu, kā visas citas tautas, kas ir man apkārt,-
15. tad tu arī vari iecelt sev par ķēniņu to, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izraudzīs, un no savu tautas brāļu vidus tev būs sev iecelt ķēniņu; bet tu nedrīksti pār sevi celt svešinieku, vīru, kas nav tavs brālis.
16. Viņam nebūs vairot zirgu skaitu, nedz vest tautu atpakaļ uz Ēģipti, lai vairotu zirgu skaitu; jo Tas Kungs jums ir sacījis: neatgriezieties vairs pa šo ceļu.
17. Viņš arī nedrīkst apņemt daudzas sievas, lai viņa sirdsprāts nenogriežas no Tā Kunga; lai viņš arī pārāk daudz nekrāj sev sudraba un zelta.
18. Un, kad viņš būs apsēdies uz sava ķēniņa valsts troņa, tad lai viņš sev raksta norakstu no šīs bauslības grāmatas, kas pie priesteriem un levītiem.
19. Un lai tā pie viņa paliek, un lai viņš to lasa ik dienas visu savu mūžu, ka viņš mācās bīties To Kungu, savu Dievu, un lai viņš tur visus šos baušļus un lai pilda visus šos likumus.
20. Lai viņa sirds nepaaugstinās pār saviem brāļiem, lai viņš pats nenovērsas no baušļiem ne pa labi, ne pa kreisi, lai viņa dēlu valdīšanas laiks būtu jo ilgs viņa ķēniņa valstī Israēlā.

1. Lai priesteru levītu kārtai, visai Leviņa ciltij, nebūtu nedz daļas, nedz īpašuma kopā ar Israēlu; lai viņi ēd no Tā Kunga uguns upuriem un Viņa daļas, kas nestas Tam Kungam;
2. un lai tiem nav īpašuma savu brāļu starpā, Tas Kungs ir viņu īpašums, kā Viņš to tiem ir sacījis.
3. Un šī lai nu ir priesteriem pienācīgā daļa no tautas, no tiem, kas pienes upurēt kaujamos upurus, vai nu tas būtu vērsis, vai avs, priesterim ir jādod labais plecis, abi žokļa gabali un kuņģis.
4. Un tev ir viņam jādod savas labības pirmā raža, sava viņa pirmie krājumi un savu olīvoku pirmie augļi, tāpat arī pirmais tavu sīklopu cirpums.
5. Jo viņu Tas Kungs, tavs Dievs, ir izraudzījis no visām tavām ciltīm, lai viņš un viņa dēli stāvētu un kalpotu Tā Kunga Vārdā visas savas mūža dienas.
6. Un, ja levīts nāk no kādiem taviem vārtiem Israēlā, kur viņš mīt, un dodas, kurp viņa dvēselei labpatīk, uz vietu, ko Tas Kungs izraudzīs,
7. un kalpo Tā Kunga, sava Dieva, Vārdā, tāpat kā visi viņa brāļi levīti, kas tur Tā Kunga priekšā stāv,
8. tad viņi lai ēd līdzīgu daļu no ienākumiem, klāt pie tā, kas tiem pienākas no tēvu pārdotā īpašuma.
9. Kad tu nonāksi tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad nemācies darīt tās negantās lietas, ko šīs tautas dara.
10. Lai tavējo starpā neatrastos neviens pats, kas savu dēlu vai savu meitu liktu sadedzināt ugunī, nedz arī, kas zīlē nākotni, nedz laika zīmju taujātājs, nedz čūsku apvārdotājs, nedz burvis,
11. nedz vārdotājs, nedz garu izsaucējs, nedz pareģis, nedz mirušo izaicinātājs,
12. jo visi, kas dara šīs lietas, Tam Kungam ir negantība, un šīs negantības dēļ Tas Kungs, tavs Dievs, tos dzen ārā, tev ienākot.
13. Tev ir jābūt bezvainīgam Tā Kunga, sava Dieva, priekšā.
14. Šīs tautas, ko tu izdzīsi, uzklausa gan laika zīmju taujātāju, gan nākotnes zīlnieku; tev Tas Kungs, tavs Dievs, to nav atļāvis.
15. Pravieti, kāds es esmu, Tas Kungs, tavs Dievs, tev cels no tava vidus, no taviem brāļiem, klausiet viņu.
16. Gluži tā, kā tu to esi lūdzis no Tā Kunga, sava Dieva, Horeba kalnā dienā, kad bija sasaukta draudze, sacīdams: es negribu vairs dzirdēt Tā Kunga, sava Dieva, balsi, un es negribu vairs redzēt šo lielo uguni, ka nemirstu.
17. Tad Tas Kungs man sacīja: ir labi, ko tie runājuši.
18. Es viņiem celšu pravieti, kāds tu esi, no viņu brāļu vidus, un Es likšu Savus vārdus viņa mutē, un viņš runās uz tiem visu, ko Es tam pavēlēšu.
19. Un, ja kāds neklausīs Maniem vārdiem, ko viņš runās Manā Vārdā, no tā Es to prasīšu.
20. Bet, ja kāds pravietis kaut ko iedrošināsies runāt Manā Vārdā, teikt, ko Es neesmu pavēlējis tam runāt, vai ja tas runās kādu citu dievu vārdā, tad tādām pravietīm ir jāmirst.
21. Ja tu tad savā sirdī domātu: kā lai mēs pazīstam vārdu, ko Tas Kungs nav runājis? -
22. tad zini: ja pravietis runās Tā Kunga Vārdā, bet pravietojums nepiepildās un neklūst īstenība, tad tas ir vārds, ko Tas Kungs nav runājis; pravietis to ir teicis savā pārgalvībā, tāpēc nebīstieties no viņa.

1. Kad Tas Kungs, tavs Dievs, izdeldēs tautas, kuru zemi Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, un tu to būsi iemantojis, un tu būsi apmeties uz dzīvi viņu pilsētās un viņu namos,
2. tad savā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, nodali par sevi un izcel no pārējo vidus trīs pilsētas.
3. Taisi ceļus uz turieni un sadali trijās daļās savu zemi, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ļaus iemantot, lai turp varētu bēgt ikviens, kas ir kādu nogalinājis.
4. Un tā lai notiek ar to, kas kādu nogalinājis: kas uz turieni bēgs, tas paliks dzīvs, ja tas savu tuvāku netīši nositis un ar to nav bijis ienaidā nedz vakar, nedz aizvakar;
5. ja kāds ietu ar savu tuvāku mežā kokus cirst un viņš atvēztu savu roku ar cirvi, lai cirstu koku, bet dzelzs cirvis nomuktu no kāta un skartu tuvāko tā, ka tas mirtu, tad tāds cilvēks lai bēg uz vienu no šīm trim pilsētām, ka viņš paliek dzīvs,
6. lai asinsatriebējs, kad viņa sirds ir iekaisusi, nedzenas pakal tādām cilvēkiem un to nepanāk, jo ceļš ir garš, un ka tas viņam neatņem dzīvību, jebšu viņš nav nāvi pelnījis, jo nav bijis ienaidā ar cietušo ne vakar, ne aizvakar.
7. Tāpēc es tev pavēlu, sacīdams: nošķir sev trīs pilsētas.
8. Un, kad Tas Kungs, tavs Dievs, paplašinās tavas robežas, kā Viņš taviem tēviem to ar zvērestu ir apsolījis, un tev dos visu to zemi, ko Viņš solījis dot taviem tēviem,-
9. ja tu visu šo bauslību turēsi un visu to pildīsi, ko es tev šodien pavēlu, ka tu To Kungu, savu Dievu, mīli un staigā visas savas mūža dienas Viņa ceļos,- tad tu varēsi sev pielikt klāt vēl trīs pilsētas pie šīm trim pilsētām,
10. lai nenoziedzīgas asinis netiktu izlietas tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos par īpašumu, un lai asinsvainā nepaliek uz tevis.
11. Bet, ja kāds vīrs ienīst savu tuvāku un glūn uz viņu un pret to ceļas, un viņu sit, ka tas mirst, un tad bēg uz vienu no šīm pilsētām,
12. tad viņa pilsētas vecajiem, kur viņš pieder, ir pēc viņa jāsūta un viņš no turienes ir jāpaņem atpakaļ un jānodod asinsatriebēja rokās, lai mirst.
13. Lai tava acs viņu nežēlo, bet tev ir jāizdeldē nevainīgi izlietās asinis no Israēla, lai tev labi klātos.
14. Tev nebūs pārcelt ēzas sava tuvāka tīrumā, kuras viņa priekšteči likuši tavā īpašumā, ko tu iemantosi tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, lai tu to mantotu.
15. Viens vienīgs liecinieks nevar celties pret kādu cilvēku par kādu noziegumu un grēku, ko viņš grēkojis, bet pēc divu vai triju liecinieku vārdiem lieta lai tiek pacelta.
16. Bet, ja kāds ļaunprātīgs liecinieks ceļas pret kādu, lai liecinātu par viņa pārkāpumu,
17. tad lai nostājas abi vīri, kuru starpā ir nesaskaņas, Tā Kunga priekšā, priesteru un tiesnešu priekšā, kas tanī laikā būs.
18. Un tiesneši lai lietu pamatīgi izmeklē, un, ja tad izrādās, ka liecinieks ir viltus liecinieks un ka viņš ir devis nepatiesu liecību pret savu brāli,
19. tad jums būs viņam tā darīt, kā viņš bija nodomājis darīt savam brālim; tā tev būs iznīdēt ļaunumu no sava vidus.
20. Bet pārējie lai dzird un bīstas un lai vairs nedara tik ļaunu darbu kā šo tavā vidū.
21. Tad nu lai tavas acis nelūkojas žēlodamas: dzīvību pret dzīvību, aci pret aci, zobu pret zobu, roku pret roku, kāju pret kāju.

1. Kad tu iesi karā pret saviem ienaidniekiem un ieraudzīsi zirgus un kara ratus un ļaužu vairāk nekā tev, tad nebīsties no viņiem, jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir ar tevi, Viņš, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes.
2. Un, kad jūs esat tuvu kaujai, tad lai iziet priekšā priesteris un lai runā uz tautu šādus vārdus:
3. klausies, Israēl, jūs šodien ejat karā pret saviem ienaidniekiem. Lai jūsu sirds nepaliek bailīga, nebīstaities un nebaiļojieties un neliecieties iztrūcināties viņu priekšā!
4. Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, ir tas, kas iet ar jums, lai par jums karotu ar jūsu ienaidniekiem un jūs izglābtu!
5. Tad lai virsnieki saka tautai šādus vārdus: ja ir jūsu starpā kāds vīrs, kas uzcēlis jaunu namu un nav to iesvētījis, tas lai iet un atgriežas savā namā, ka viņš karā nemirst un cits viņa vietā to neiesvēta.
6. Un, ja ir kāds vīrs, kas ir dēstījis viņa dārzu, bet nav vēl baudījis tā augļus, tas lai iet un atgriežas savā namā, ka viņš karā nemirst un cits nebauda viņa augļus.
7. Un, ja ir kāds vīrs, kas saderinājies ar sievu, bet to nav vēl apņēmis, tas lai iet un atgriežas savā namā, ka viņš karā nemirst un cits viņa līgavu neapņem.
8. Pēc tam lai virsnieki tālāk runā uz tautu un lai saka: ja ir kāds vīrs, kas bīstas un kuram ir bailīga sirds, tas lai iet un atgriežas savā namā, ka viņš sava brāļa sirdi neiebaudītu kā sava paša sirdi.
9. Un, kad virsnieki būs beiguši runāt uz tautu, tad lai karaspēka virsnieki tiek iecelti par tautas vadoņiem.
10. Un, kad tu nonāc pie kādas pilsētas, lai pret to karotu, tad piedāvā tai mieru.
11. Un, ja tā pieņems mieru un tev atvērs, tad lai visi ļaudis, kas tur atrodas, tev dod meslus un lai kalpo tev.
12. Bet, ja tā mieru nepieņem, bet taisās ar tevi karot, tad aplenc to.
13. Un, kad Tas Kungs, tavs Dievs, to nodos tavā rokā, tad nokauj visus vīrus, kas tur ir, ar zobena asmeni.
14. Bet sievas un mazos bērnus un lopus, visu, kas vien ir atrodams pilsētā, to ņem sev kā kara laupījumu un izbaudi visus labumus no šā sava ienaidnieka laupījuma, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis.
15. Tā tev būs rīkoties ar visām pilsētām, kas ir tālu no tevis un kas nav šo tautu pilsētas.
16. Turpretī šo tautu pilsētās, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot, tev nevienu dzīvu dvēseli nebūs atstāt dzīvu.
17. Bet deldēdams izdeldē hetiešus un amoriešus, kānaāniešus un ferisiešus, hīviešus un jebusiešus, kā Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir pavēlējis.
18. Lai tie jūs nemācītu darīt visu, ko tie dara savu dievu labad, ka jūs negrēkotu pret To Kungu, savu Dievu.
19. Kad tu ilgāku laiku turēsi aplenkumā kādu pilsētu, lai to iekarotu un ieņemtu, tad neiznīcini viņas kokus, cirvi tiem pielikdams; jo tu no tiem ēdīsi, tādēļ necērt tos nost; vai tad koks laukā ir cilvēks, kas varētu no tevis paglābties nocietinātā pilsētā?
20. Un tikai tos kokus, par kuriem tu zini, ka tie nedod neko ēdamu, tos tu noposti un nocērt; no tiem tu vari arī celt ielenkuma nocietinājumus pret to pilsētu, kas ir ar tevi sākusi karot, līdz tu būsi to uzvarējis.

1. Kad atrod kādu nosistu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos, lai tu to iemantotu, un tas gul uz lauka, bet neviens nezina, kas viņu ir nositis,
2. tad taviem vecajiem un taviem tiesnešiem ir jāiziet laukā un ir jāizmērī attālums līdz tām pilsētām, kas ir nokautā apkaimē.
3. Kura pilsēta ir nokautam vistuvākā, tās pilsētas vecaji lai ņem no liellopiem teli, ar ko vēl nav strādāts un kas nav vēl jūgu vilkusi.
4. Tad šīs pilsētas vecaji lai noved teli tekoša straucha ielejā, kur netiek nekas ne darīts, ne sēts, un tur straucha ielejā lai tie lauž telei sprandu.
5. Tad lai pieiet priesteri, Levija cilts dēli, jo Tas Kungs, tavš Dievs, viņus ir izraudzījis Viņam kalpot un svētīt Tā Kunga Vārdā un pēc viņu vārdiem izšķirt ikvienu tiesas lietu un izlīdzināt ikvienu vainu.
6. Un visi šīs pilsētas vecaji, kas nokautam vistuvāk dzīvo, lai mazgā savas rokas pār to teli, kurai ir laužts sprands straucha ielejā,
7. un viņi lai atbild un saka: mūsu rokas nav izlējušas šīs asinis, un mūsu acis neko no tā nav redzējušas.
8. Piedod, ak, Kungs, Savai Israēla tautai, ko Tu esi atpestījis, un nepielīdzini nevainīgas asinis Savas Israēla tautas vidū. - Tad viņam būs piedots par šīm asinīm.
9. Tā tu izdeldēsi no sava vidus nevainīgas asinis, darīdams, kas ir taisnīgi Tā Kunga acīs.
10. Kad tu iesi karā pret saviem ienaidniekiem un Tas Kungs, tavš Dievs, viņus nodos tavā rokā, ka tu tos saņemsi gūstā,
11. un tu ieraudzīsi gūstekņu vidū skaistu sievu, un viņa tev patiks, un tu viņu gribētu ņemt sev par sievu,
12. tad tev viņa jānoved savā namā, un lai viņa noskuj kailu savu galvu un lai apgriež savus nagus,
13. un viņa lai novelk savas gūsteknes drēbes no sava auguma un lai sēž tavā namā un apraud savu tēvu un savu māti vienu mēnesi, un pēc tam ej pie viņas un esi viņai par vīru, un viņa lai ir tava sieva.
14. Bet, ja viņa tev nepatīk, tad atlaid viņu, kur viņa grib, bet par naudu pārdot tu viņu nepārdod, nedz izturies pret viņu varmācīgi, jo tu viņu esi pazemojis.
15. Ja kādam vīram ir divas sievas, viena mīlētā, bet otra nemīlētā, un ja mīlētā un nemīlētā viņam dzemdētu dēlus, bet pirmdzimtais dēls būtu no nemīlētās,
16. un ja tad vienā dienā viņam būtu saviem dēliem jādala mantojums, tad viņš nevar padarīt par pirmdzimto mīlētās dēlu nemīlētās dēla vietā, kas ir īstais pirmdzimtais,
17. bet viņš lai atzīst nemīlētās dēlu par pirmdzimto un lai dod tam divkārtīgu tiesu no visas viņam piederīgās mantas, jo tas tiešām ir viņa spēka pirmais, tam pieder pirmdzimtā tiesības.
18. Ja kādam vīram ir spītīgs un nepaklausīgs dēls, kas neklausa ne sava tēva, ne savas mātes balsij un tie viņu ir pārmācījuši, un viņš tomēr tiem neklausa,
19. tad viņa tēvam un viņa mātei to būs sagrābt un novest pie savas pilsētas vecajiem un pie savas pilsētas vārtiem,
20. un tie lai saka savas pilsētas vecajiem: šis ir mūsu spītīgais un nepaklausīgais dēls, viņš neklausa mūsu balsij, viņš ir rijējs un dzērājs.
21. Tad visiem viņa pilsētas iemītniekiem tas ir jānomētā ar akmeņiem, ka viņš mirst. Tā tev jāiznīdē ļaunums no sava vidus, ka viss Israēls to dzird un bīstas.
22. Un, ja kāds vīrs ir apgrēkojies, ka viņš ir pelnījis nāvi, un to nonāvē un pēc tam pakar pie koka,
23. tad lai viņa miesas nepaliek pa nakti pie koka, bet aprakdams aproc tās tanī pašā dienā, jo pakārtais ir Dieva lāsts, un tu nedrīksti šo zemi padarīt nešķīstu, kuru Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos par īpašumu.

1. Kad tu redzi tava brāļa vērši vai avi nomaldījušos, tad nepamet to, bet vezdams atved to savam brālim.
2. Bet, ja tavs brālis nedzīvo tavā tuvumā un tu to nepazīsti, tad tev būs tos pārdzīt savās mājās, lai tie paliek pie tevis, kamēr tavs brālis tos meklē, tad tu tos viņam atdosi.
3. Gluži tāpat tev ir jārikojas ar viņa ēzeli, tāpat tev ir jārikojas ar viņa drēbēm un tā tev ir jārikojas ar visām pazudušām lietām, ko tavs brālis ir nozaudējis, bet ko tu esi atradis; nenovērsies no tā.
4. Kad tu redzi sava brāļa ēzeli vai vērši, ka tie ir uz ceļa pakrituši, nenovērsies no tiem, bet palīdzi viņam tos piecelt.
5. Vīriešu drēbes nebūs sievietei valkāt, nedz vīrietim apvilkt sieviešu drēbes, bet visi, kas to dara, dara Tā Kunga, sava Dieva, acīs negantību.
6. Kad tu iedams savā ceļā atrodi putna ligzdu kādā kokā vai uz zemes, kur ir izšķīlušies mazuļi vai olas, un putnu māte sēž vai nu pār mazuļiem, vai arī uz olām un tās perē, tad tu nedrīksti ņemt putnu māti kopā ar putnēniem,
7. bet māti palaizdams palaid brīvībā, bet bērnus tu vari ņemt sev, lai tev labi klātos un tu ilgi dzīvotu virs zemes.
8. Kad tu sev uzcel jaunu namu, tad darini arī apmali savam jumtam, ka tu neuzkrauj kādu asinsvainu pār savu namu, ja kāds no tā nokristu.
9. Tev nebūs apsēt savu vīna dārzu ar divējādu sēklu, ka visa tava sētā raža un visi tava vīna dārza augļi netiek iedalīti svētumam.
10. Tev nebūs ar vērši un ēzeli kopā art.
11. Tev nebūs valkāt pusnātnas drēbes, kas būtu saauštas kopā no vilnas un liniem.
12. Tev būs darināt pušķi sava apmetņa četriem stūriem, ar ko tu sevi apsedz.
13. Kad vīrs ņem sievu un iet pie tās, bet pēc ienīst
14. un tai ceļ neslavu, un par to izpauž ļaunas valodas, sacīdams: es gan šo sievu esmu ņēmis un tai arī esmu tuvojies, bet es to neatradu jaunavīgu,-
15. tad šīs jaunās sievas tēvam un mātei būs viņu ņemt līdz ar pierādījumiem, ka viņa bijusi nevainīga, un šie pierādījumi jārada pilsētas vecajiem pie vārtiem.
16. Un tad lai jaunās sievas tēvs saka vecajiem: es savu meitu iedevu šim vīram par sievu, bet viņš to ienīdis,
17. un redzi, viņš tai ir cēlis neslavu, teikdams: es pie tavas meitas neatradu jaunavības pazīmes,- bet šē nu ir pierādījumi, ka mana meita ir bijusi jaunavīga. - Tad lai viņi izklāj tās drēbes pilsētas vecaju priekšā.
18. Tad pilsētas vecajiem šo vīru būs ņemt un viņu pārmācīt.
19. Un tie lai piespriež viņam naudas sodu simts sudraba seķeļus, un viņi lai dod šo naudu jaunās sievas tēvam, tāpēc ka tas par šķīstu Israēla meitu bija cēlis kauna pilnas valodas, un viņa lai paliek tam par sievu; tas viņu nedrīkst atlaist visu savu mūža dienu.
20. Bet, ja valodas bijušas patiesas un viņa nav atrasta šķīsta jaunava,
21. tad lai tie izved jauno sievu pie viņas tēva nama durvīm un lai viņu nomētā ar akmeņiem tās pilsētas vīri, ka tā mirst, tāpēc ka viņa ir tādu kauna darbu pastrādājusi Israēlā, netiklību piekopdama sava tēva namā. Tā tev būs izdeldēt ļaunumu no sava vidus.
22. Ja kāds vīrs tiek atrasts, kas guļ pie cita vīra sievas, tad tiem abiem būs mirt, gan vīram, kas pie tās sievas gulējis, gan tai sievai. Tā tev būs izdeldēt ļaunumu no Israēla vidus.
23. Kad kāda meitene, vēl būdama jaunava, ir saderēta kādam vīram un kāds cits vīrs to sastop pilsētā, un tas pie viņas guļ,
24. tad jums tos abus būs izvest ārpus pilsētas vārtiem un nomētāt viņus ar akmeņiem, lai tie mirst: meiteni tādēļ, ka tā nav saukusi pēc palīga pilsētā, un vīru tādēļ, ka viņš ir piesmējis otra saderētu līgavu. Tā tev būs izdeldēt ļaunumu no sava vidus.
25. Bet, ja kāds vīrs sastop saderēto meiteni uz lauka un viņš to pārvar un pie tās guļ, tad lai tas vīrs, kas pie tās ir gulējis, pastrādādamas varas darbu, mirst viens pats.

26. Bet meitenei neko nedari; meitenei nav nekāda nāves grēka, jo tas ir tāpat, kā kad vīrs celtos pret kādu otru, tam uzbruktu un viņu nokautu; tāpat tas ir arī šinī gadījumā,
27. jo viņš to ir sastapis laukā, un tā saderētā meitene varbūt arī brēca, bet tur tai nebija neviena glābēja.
28. Bet, ja kāds vīrs sastop meiteni, kas ir jaunava un kura vēl nav saderināta, un to sagrābj un pie tās guļ, un tie tiek atrasti,
29. tad tas vīrs, kas pie viņas ir gulējis, lai dod meitenes tēvam piecdesmit sudraba seķelus, un tā lai kļūst viņam par sievu, tāpēc ka viņš to ir piesmējis; tas viņu nedrīkst atlaist visu savu mūžu.

1. Nevienš lai neņem sava tēva sievu, nedz arī atsedz sava tēva apsegu.
2. Nevienš, kam kaunums sadragāts vai kas kastrēts, lai nenāk Tā Kunga draudzē.
3. Nevienš, kas ārlaulībā dzimis, lai nenāk Tā Kunga draudzē, pat arī viņa desmitā paaudze lai nenāk Tā Kunga draudzē.
4. Nevienam amonietim un nevienam moābietim nebūs nākt Tā Kunga draudzē, pat viņa desmitā paaudze lai nenāk; tie nemūžam lai nenāk Tā Kunga draudzē,
5. tādēļ ka viņi nav nākuši jums pretī ar maizi un ar ūdeni uz ceļa, kad jūs izgājāt no Ēģiptes, un tādēļ ka viņi bija saderējuši pret tevi Bileāmu, Beora dēlu, no Peoras Mezopotāmijā, tevi nolādēt.
6. Bet Tas Kungs, tavš Dievs, negribēja uzklaut Bileāmu, un Tas Kungs, tavš Dievs, pārvērtā tev lāstu par svētību, tādēļ ka Tas Kungs, tavš Dievs, tevi mīlēja.
7. Tādēļ nemeklē nedz viņu mieru, nedz viņu labklājību visās tavās dienās - nemūžam.
8. Nenievā edomietī, jo viņš ir tavš brālis; nenievā ēģiptietī, jo tu pats esi bijis piemītējs viņa zemē.
9. Bērni, kas tiem piedzims trešā augumā, lai nāk Tā Kunga draudzē.
10. Kad tu izej no karapulku noņemnes pret saviem ienaidniekiem, tad sargies no ikvienas ļaunas lietas.
11. Ja tavā starpā ir kāds vīrs, kas ir nešķīsts, jo tam ir naktī kas noticis, tad lai viņš iziet ārpus noņemnes; viņš nedrīkst tūlī atgriezties noņemnē;
12. bet pret vakaru lai viņš mazgājas ūdenī, un, kad saule ir norietējusi, tad lai viņš nāk atpakaļ noņemnē.
13. Lai tev ir vieta ārpus noņemnes, kas būtu noejamā vieta,
14. un lai tev kopā ar pārējiem ieročiem būtu arī lāpsta; un, ja notiks, ka tu būsi bijis sevis pēc, tad ar to izroc bedri un apraus un apber to, ko tu esi uz lauka atstājis.
15. Tas Kungs, tavš Dievs, staigā tavas noņemnes vidū, lai tevi glābtu un lai tavus ienaidniekus nodotu tavās rokās; tāpēc tavai noņemnei būs būt svētai, lai Viņš pie tevis neierauga nekādu kauna lietu un lai Viņš no tevis nenovēršas.
16. Neizdod kalpu, kas no sava kunga ir bēdzis un pie tevis ir paglābies, viņa kungam.
17. Viņš lai dzīvo pie tevis tanī vietā, ko viņš sev izraudzīs, kādos tavos vārtos, kas viņam vislabāk patīk; tev nebūs viņam darīt pāri.
18. Lai nebūtu nevienas netikles Israēla meitu vidū, un lai nebūtu netiklu vīru Israēla dēlu vidū.
19. Tev nebūs nest nedz netikles, nedz netikļa algu Tā Kunga, sava Dieva, namā, ne pēc kāda solījuma ne, jo tās abas ir Tam Kungam, tavam Dievam, negantība.
20. Tev nebūs prasīt augļus no sava brāļa: nedz augļus no naudas, nedz augļus no pārtikas, nedz augļus no visādām lietām, ko vien var uz augļiem aizdot.
21. No sveštautieša tu vari prasīt augļus, bet savam brālim ne, lai Tas Kungs, tavš Dievs, tevi svētītu pie visa, ko tavas rokas dara tanī zemē, uz kuru dodies, lai to iemantotu.
22. Kad tu esi solījis Tam Kungam, savam Dievam, kādu solījumu, tad nekavējies to pildīt, jo Tas Kungs, tavš Dievs, to no tevis prasīdams prasīs, un tas tev būs par grēku.
23. Bet, ja tu solījumu līdz galam neizteiksi, tad tev tas par grēku neklūs.
24. Kas no tavām lūpām iziet, to turi un pildi, itin kā tu esi Tam Kungam, savam Dievam, labprātīgi solījis, ko ar savu muti esi izteicis.
25. Kad tu ej sava kaimiņa vīna dārzā, tad tu vari ogas ēst, cik tev tīk, kamēr tu esi paēdis, bet savā traukā tev nebūs neko likt.
26. Un, kad tu ej sava kaimiņa labības druvā, tad gan tu vari ar roku noplūkt vārpas, bet tev nebūs pielikt sirpi pie sava kaimiņa plaujamās labības viņa druvā.

1. Ja kāds ņem sievu un kļūst tai par vīru, bet tad notiktu, ka tā neatrod vairs labvēlību viņa acīs, tādēļ ka tas atradis viņā kādu kauna lietu, tad lai viņš raksta tai šķiršanās rakstu un iedod to viņai rokā un izraida viņu no sava nama.
2. Un tā lai atstāj viņa namu un kļūst citam vīram par sievu.
3. Bet, ja arī šis otrs vīrs no tās novēršas un arī raksta viņai šķiršanās rakstu, iedod to viņai rokā un izraida no sava nama vai arī kad otrs vīrs mirst, kas bija viņu apņēmis par sievu,
4. tad viņas pirmais vīrs, kas viņu bija izraidījis, to nevar ņemt atkal par sievu pēc tam, kad tā kļuvusi nešķīsta, jo tā ir negantība Tā Kunga priekšā, un tev nebūs apgānīt to zemi, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos par mantojumu.
5. Kad vīrs ir ņēmis jaunu sievu, tad lai viņš neiet karapulkos un viņam lai neuzliek nekādu darba pienākumu; veselu gadu lai viņš paliek brīvs savā namā un iepriecina savu sievu, ko viņš ir apņēmis.
6. Neviena lai neņem ķilā ne roku dzirnavas, ne arī virsējo dzirnu akmeni, jo tāds ir ņēmis ķilā dzīvību.
7. Ja kādu pieķer, kas cilvēku zog no saviem brāļiem, no Israēla bērniem, un izturas pret to varmācīgi un pārdod, tad šis zaglis lai mirst, un tev to ļaunumu būs izdeldēt no sava vidus.
8. Sargies no spitālības, ka tu visu ievēro un dari, ko priesteri levīti tev mācīs; kā es esmu tiem pavēlējis, tā turiet to un dariet.
9. Piemini, ko Tas Kungs, tavš Dievs, ir darījis Mirjamai ceļā, kad jūs izgājāt no Ēģiptes.
10. Kad tu kaut ko aizdod savam tuvākam uz parāda, tad tev nebūs iet viņa namā, lai ņemtu kādu ķilu.
11. Tu paliec ārā stāvot, un lai tas vīrs, kuram tu uz parāda aizdod, pats iznes tev ārā ķilu.
12. Taču, ja viņš ir nabags, tad tev nebūs ar viņa ķilu apgulties,
13. bet atdodams atdod viņam ķilu, kad saule riet, ka tas apsedzas ar savu apmetni un tevi svētī. Tas tev būs par taisnību Tā Kunga, tava Dieva, priekšā.
14. Neapspied trūcīgu algādzi un nabagu, vai nu viņš ir no taviem brāļiem, vai no taviem svešiniekiem, kas vien atrodas tavā zemē un tavos vārtos.
15. Vēl tanī pašā dienā dod viņam viņa algu, iekāms vēl saule nav norietējusi, jo viņš ir nabags un viņa dvēsele gaida uz to; ka tad viņš nesauc uz To Kungu par tevi un ka tas tad tev neklūst par grēku.
16. Tēviem nebūs tapt nonāvētiem dēlu dēļ, un dēliem nebūs tapt nonāvētiem tēvu dēļ, bet ikviens lai mirst pats par saviem grēkiem.
17. Nepārgrozi svešinieka un bāreņa tiesu un neņem ķilā atraitnes drēbes.
18. Piemini, ka tu esi bijis vergs Ēģiptē un ka Tas Kungs, tavš Dievs, tevi no turienes ir atpestījis; tādēļ es tev pavēlu visu šo darīt.
19. Kad tu labību pļausi savā tīrumā un aizmirsīsi kūlīti tīrumā, tad tev nebūs atgriezties, lai to paņemtu, bet lai tas paliek svešiniekam, bārenim un atraitnei, lai Tas Kungs, tavš Dievs, tevi svētī katrā tavā roku darbā.
20. Kad tu savu olīvkoku nopurināsi, tad otrreiz zarus nepārmeklē; lai tas paliek svešiniekam, bārenim un atraitnei.
21. Un, kad tu lasīsi ogas savā vīna dārzā, tev nebūs tās vēlreiz lasīt, bet lai tās paliek svešiniekam, bārenim un atraitnei.
22. Un piemini, ka tu pats esi bijis vergs Ēģiptes zemē; tāpēc es tev pavēlu tā darīt.

1. Kad starp vīriem ir kādas nesaskaņas un tie nāk pie tiesas, tad lai pār tiem spriež tiesu: taisnais lai tiek attaisnots, bet netaisnais lai tiek notiesāts.
2. Un, ja vainīgais ir pelnījis sitienus, tad lai tiesnesis liek tam nomesties zemē un, viņam klāt esot, tam dot sitienus skaitā, pēc viņa vainas.
3. Viņam var dot četrdesmit sitienus, ne vairāk, ka, to vairāk sitieniem sitot, tavs brālis netiktu pazemots tavās acīs.
4. Vērsim, kas labību min, tev nebūs purnu aizsiet.
5. Kad brāļi kopā dzīvo un viens no viņiem nomirst un tam dēla nav, tad tā mirušā sieva lai neklūst par sievu kādam citam, svešam vīram, bet lai viņas vīra brālis iet pie viņas un ņem sev par sievu un tai dara, kas vīra brālim pienākas.
6. Un pirmsdzimtajam, ko viņa dzemdēs, viņam būs dot sava nomirušā brāļa vārdu, lai tā vārds netop izdzēsts no Israēla vidus.
7. Bet, ja šis vīrs nevēlas ņemt sava brāļa sievu, tad lai viņa brāļa sieva iet pie vecajiem vārtos un lai tiem saka: mans vīra brālis liedzas atkal uzcelt savam brālim vārdu Israēlā, viņš negrib darīt, kas vīra brālim pienākas.
8. Tad lai pilsētas vecaji viņu aicina un lai ar viņu runā; ja viņš uz to pastāv un saka: es nevēlos viņu ņemt,-
9. tad lai viņa brāļa sieva pieiet klāt pie viņa un, vecajiem to redzot, lai tā nomauc viņam no kājas sandali un lai iesplauj viņam sejā, un viņa lai atbild un saka: tā lai notiek tam vīram, kas sava brāļa namu negrib uzcelt.
10. Un viņa vārds lai tiek Israēlā nosaukts - baskāju nams.
11. Kad divi vīri, brāļi, kaujas savā starpā viens pret otru un piesteidzas viena vīra sieva, lai glābtu savu vīru no tā rokas, kas tam sit, un viņa izstiepj savu roku un stipri sagrauj sitēja kaunumu,
12. tad tev būs viņai to roku nocirst, un tavas acis lai viņu nežēlo.
13. Tev nebūs divējādus atsvarus turēt savā somā - lielus un mazus,
14. tev nebūs turēt savā namā divējādu labības mēru - lielu un mazu,
15. bet lai tev ir pilnīgs un taisns svars, un lai tev ir pilnīgs un taisns mērs, lai tu ilgi dzīvo zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos;
16. jo ikviens, kas to dara, ikviens, kas dara netaisni, tas Tam Kungam, tavam Dievam, ir negantība.
17. Piemini, ko tev darīja amalekieši ceļā, kad jūs izgājāt no Ēģiptes,
18. kā viņi stājās tev ceļā un kāva tos aizmugurējos, visus nespēcīgos aiz tevis, kad tu bijī piekūsis un noguris, un tie nebijās Dieva.
19. Kad nu Tas Kungs, tavs Dievs, reiz būs tev devis mieru no visiem taviem ienaidniekiem, kas tev ir visapkārt tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, dos tev iegūt par īpašumu, tad amalekiešu piemiņu tev būs izdzēst apakš debesīm. To neaizmirsti!

1. Un notiks, kad tu nonāksi tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod iemantot, un tu būsi to dabūjis un tur dzīvoši,
2. tad tev būs ņemt no visiem zemes augļiem pirmo ražu, ko tu ievāksi no savas zemes, kuru Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod, un likt grozā un iet uz to vietu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, Sev izraudzīs, lai tur mājotu Viņa Vārds.
3. Un tev būs iet pie priesterā, kas tanī laikā būs, un viņam sacīt: es šodien apliecinu Tā Kunga, tava Dieva, priekšā, ka es esmu ienācis tanī zemē, ko Tas Kungs, mūsu tēvu Dievs, mūsu tēviem ir apsolijs ar zvērestu dot.
4. Tad lai priesteris ņem grozu no tavas rokas un lai viņš to noliek Tā Kunga, tava Dieva, altāra priekšā.
5. Un tev jāatbild un jāsaka Tā Kunga, sava Dieva, priekšā: mans ciltstēvs bija aramiešu klejotājs, un viņš nogāja uz Ēģipti un mita tur kā svešinieks ar nedaudz ļaudīm, kas tur pieauga par varenu, stipru un lielu tautu.
6. Bet ēģiptieši darīja mums ļaunu, tie mūs apspieda un mums uzlika smagus darbus,
7. un tad mēs sākām brēkt uz To Kungu, savu tēvu Dievu, un Tas Kungs paklausīja mūsu balsij un ieraudzīja mūsu bēdas, mūsu grūtumu un mūsu nomāktību;
8. un Tas Kungs mūs izveda no Ēģiptes ar stipru roku un ar izstieptu elkoni, ar lielām izbailēm, ar zīmēm un brīnumiem;
9. un Viņš mūs ir vedis uz šo vietu un mums ir devis šo zemi - zemi, kur piens un medus tek.
10. Un nu tagad, redzi, es esmu atnesis zemes pirmos augļus no tās zemes, ko Tas Kungs ir man devis. Tad tev tos būs atstāt Tā Kunga, sava Dieva, priekšā un pielūgt To Kungu, savu Dievu,
11. un tev jābūt priecīgam par visu to labo, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev un tavam namam ir devis, tev un tavam levītam, un tavam svešiniekam, kas ir tavā vidū.
12. Un, kad tu būsi pabeidzis nodalīt desmito tiesu no visas savas ražas trešajā gadā, kas ir desmitās tiesas upura gads, un tu būsi devis levītam, svešiniekam, bārenim un atraitnei, ka tie tavos vārtos ēd un ir paēduši,
13. tad tev būs Tā Kunga, sava Dieva, vaiga priekšā sacīt: es to, kas ir svētīts, esmu iznesis no sava nama un esmu to devis gan levītam, gan svešiniekam, gan bārenim, gan atraitnei pēc visām Tavām pavēlēm, ko Tu man esi pavēlējis, - Tavus baušļus es neesmu ne pārkāpis, ne aizmirsis.
14. Es neesmu no tā neko ēdis savās bēdās un neesmu no tā neko atrāvis, kad biju nešķīsts, un es no tā neesmu arī neko devis mirušajiem; es esmu klausījis Tā Kunga, sava Dieva, balsij un esmu darījis, ko Viņš man ir pavēlējis.
15. Raugies lejup no Savas svētās vietas, no debesīm, un svētī Savu Israēla tautu un šo zemi, ko Tu esi mums devis, kā Tu ar zvērestu mūsu tēviem esi apsolijs, - zemi, kur piens un medus tek.
16. Šodien Tas Kungs, tavs Dievs, tev pavēl šos likumus un šīs tiesas pildīt; tad nu turi tos un dari no visas savas sirds un no visas savas dvēseles.
17. Šodien tu esi Tam Kungam sacījis, lai Viņš ir tev par Dievu un ka tu staigāsi visur Viņa ceļos, turēsi Viņa likumus, Viņa baušļus un Viņa tiesas un klausīsi Viņa balsij.
18. Un Tas Kungs tev šodien ir sacījis, ka tu Viņam esi par īpašuma tautu, kā Viņš to bija teicis, un ka tu turi visus Viņa baušļus
19. un ka Viņš tevi augstu cels pār visām tautām, ko Viņš ir radījis, ka tu būtu pagodināta, slavināta un teikta un būtu par svētu tautu Tam Kungam, savam Dievam, kā Viņš ir sacījis.

1. Un Mozus un Israēla vecaji pavēlēja tautai, sacīdami: Turiet visus šos baušļus, ko es jums šodien pavēlu.
2. Un, kad jūs iesit pār Jordānu tanī zemē, ko tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad uzcel lielus akmeņus un nobalsini tos ar kaļķiem,
3. raksti uz tiem visus šos baušļus pēc tam, kad tu būsi pārcēlies un iegājis tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos,- zemē, kur piens un medus tek, kā Tas Kungs, tavu tēvu Dievs, bija solījis.
4. Un, kad jūs pāriesit Jordānu, tad jums būs šos akmeņus, kā es jums šodien pavēlu, uzcelt Ēbala kalnā un tos nobalsināt ar kaļķiem.
5. Un tur tev būs uzcelt altāri Tam Kungam, savam Dievam, altāri no akmeņiem, un tev tos nebūs apstrādāt ar dzelzi.
6. Tev būs uzcelt Tā Kunga, sava Dieva, altāri no neapcirstiem akmeņiem un uz tā upurēt dedzināmos upurus Tam Kungam, savam Dievam;
7. tev arī būs upurēt kaujamos pateicības upurus, un tur ēst un priecāties Tā Kunga, sava Dieva, priekšā.
8. Raksti uz šiem akmeņiem visus šīs bauslības vārdus jo skaidri.
9. Un Mozus un levītu priesteri runāja uz visu Israēlu, sacīdami: Ņem vērā un klausies, Israēl! Šodien tu esi kļuvis par Tā Kunga, sava Dieva, tautu.
10. Tāpēc tev būs klausīt Tā Kunga, sava Dieva, balsij un pildīt Viņa baušļus un Viņa likumus, ko es jums šodien pavēlu.
11. Un Mozus pavēlēja tanī dienā tautai, sacīdams:
12. Pēc tam kad jūs būsit pārcēlušies pāri Jordānai, tad šie lai nostājas uz Garicima kalna, lai svētītu tautu: Simeons un Levijs, Jūda un Isašars, Jāzeps un Benjamīns;
13. bet šie lai nostājas uz Ēbala kalna un lai saka lāsta vārdus: Rūbens, Gads un Ašers, Zebulons, Dans un Naftalis.
14. Tad lai sāk levīti un skaļā balsī paziņo visiem vīriem Israēlā:
15. nolādēts lai ir tas vīrs, kas darina kādu izgrieztu vai izlietu elka tēlu, kas Tam Kungam ir negantība, amatnieku roku darbs, un kas to slepenībā uzceļ! - Un visa tauta lai atbild un saka: āmen.
16. Nolādēts, kas negodā savu tēvu un savu māti! - Un visa tauta lai saka: āmen.
17. Nolādēts, kas pārceļ sava tuvāka robežas! - Un visa tauta lai saka: āmen.
18. Nolādēts, kas aklu noved neceļā! - Un visa tauta lai saka: āmen.
19. Nolādēts, kas sagroza svešinieka, bāreņa un atraitnes tiesas! - Un visa tauta lai saka: āmen.
20. Nolādēts, kas guļ pie sava tēva sievas, jo viņš ir atsedzis sava tēva apsegu! - Un visa tauta lai saka: āmen.
21. Nolādēts, kas kopojas ar lopiem! - Un visa tauta lai saka: āmen.
22. Nolādēts, kas guļ pie savas māsas, sava tēva meitas vai savas mātes meitas! - Un visa tauta lai saka: āmen.
23. Nolādēts, kas guļ pie savas sievas mātes! - Un visa tauta lai saka: āmen.
24. Nolādēts, kas savu tuvāku slepeni nosit! - Un visa tauta lai saka: āmen.
25. Nolādēts, kas ņem uzpirkšanas dāvanas, lai izlietu nenoziēdzīgas asinis! - Un visa tauta lai saka: āmen.
26. Nolādēts, kas netur šīs bauslības vārdus un kas tos nepilda! - Un visa tauta lai saka: āmen.

1. Un, kad tu klausīdams klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsi, un turēsi visus Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu, tad Tas Kungs, tavš Dievs, tevi jo augstu cels pār visām zemes tautām,
2. un pār tevi nāks visas šīs svētības, un tās tevī piepildīsies, jo tu būsi klausījies Tā Kunga, sava Dieva, balsij:
3. svētīts tu būsi pilsētā, un svētīts tu būsi uz lauka.
4. Svētīts būs tavas miesas auglis, un svētīts būs tavas zemes auglis; svētīts būs tavu lopu auglis, tavu liellopu un tavu sīklopu pieaugums.
5. Svētīts būs tavš grozs, un svētīta būs tava abra.
6. Svētīts tu būsi ieiedams, un svētīts tu būsi iziedams.
7. Un Tas Kungs tavus ienaidniekus, kas vien pret tevi celsies, nonāvēs tavā priekšā: pa vienu ceļu tie pret tevi izies, bet pa septiņiem ceļiem tie no tevis bēgs.
8. Un Tas Kungs pavēlēs svētībai, ka tā būs ar tevi tavās klētīs un pie visa, pie kā tu liksi savu roku, un Viņš tevi svētīs tanī zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos.
9. Tas Kungs tevi cels Sev par svētu tautu, kā Viņš tev to ar zvērestu ir apsolījis, ja tu turēsi Tā Kunga, sava Dieva, baušļus un staigāsi Viņa ceļus.
10. Un visas zemes tautas redzēs, ka tu esi nosaukts pēc Tā Kunga Vārda, un tās bīsies no tevis.
11. Un Tas Kungs tevi pārpilnībā vairos tavā miesas auglī, tavā lopu auglī un tavā zemes auglī tanī zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, bija ar zvērestu apsolījis taviem tēviem tev dot.
12. Un Tas Kungs tev atvērs Savu labumu krātuvi, debesis, lai dotu savā laikā lietū tavai zemei un svētītu visu tavu roku darbu, un tu aizdosi daudzām tautām, bet pats neaizņemsies.
13. Un Tas Kungs tevi noliks par galvu, bet ne par asti, un tu būsi arvien augšā un nekad lejā, ja tu klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, baušļiem, ko es tev šodien pavēlu turēt un pildīt.
14. Un nenovērsies ne no viena no šiem vārdiem, ko es jums šodien pavēlu, ne pa labi, ne pa kreisi, ka tu nesekotu citiem dieviem un tiem nekalpotu.
15. Bet, ja tu neklausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsij, neturēsi un nepildīsi visus Viņa baušļus un Viņa likumus, ko es tev šodien pavēlu, tad pār tevi nāks visi šie lāsti, un tie tevi skars.
16. Nolādēts tu būsi pilsētā, un nolādēts tu būsi uz lauka.
17. Nolādēts būs tavš grozs, un nolādēta būs tava abra.
18. Nolādēts būs tavas miesas auglis un tavas zemes auglis, un tavu liellopu un tavu sīklopu pieaugums.
19. Nolādēts tu būsi ieiedams, un nolādēts tu būsi iziedams.
20. Un Tas Kungs pār tevi sūtīs lāstu, bailes un briesmas pie ikkatra tavu roku darba, ko tu darīsi, līdz tu tapsi iznīcināts un ātri iesi bojā savu ļauno darbu dēļ, jo tu Mani esi atstājis.
21. Tas Kungs tev uzsūtīs mēri, līdz Viņš tevi pilnīgi izdeldēs no tās zemes, kuru tu ej iemantot.
22. Un Tas Kungs tevi sitīs ar diloni, ar drudzi, ar karsoņiem, ar lielu karstumu un ar zobenu, ar labības sausuma rūsu un ar dzeltējumu, un tie tevi vajās, līdz tu aiziesi bojā.
23. Un debesis pār tavu galvu būs kā varš, bet zeme zem tavām kājām būs kā dzelzs.
24. Un Tas Kungs dos tavai zemei lietūs vietā pišļus un pelnus, tie nāks no debesīm pār tevi, līdz tu būsi izdeldēts.
25. Un Tas Kungs tevi nometīs zemē sakautu tavu ienaidnieku priekšā: pa vienu ceļu tu pret viņiem iziesi, bet pa septiņiem ceļiem tu no viņiem bēgsi, un tu būsi par bīdinājumu visām zemes ķēniņu valstīm.
26. Un tavš likis kļūs par barību visiem debesu putniem un visiem zemes zvēriem, un nebūs neviena, kas tos aizdzīs.
27. Un Tas Kungs tevi sitīs ar Ēģiptes augoņiem, ar uztūkumiem, ar kraupi un kašķi, no kā tu nevarēsi sevi izdziedēt.
28. Un Tas Kungs tevi sitīs ar vājprātību, ar aklumu un ar sirds stulbumu,
29. ka tu pat dienas vidū grābstīsies kā akls, kas grābstās tumsā, un tavos ceļos tev neveiksies, bet tu būsi tikai apspiests un aplaupīts visu savu mūžu, un glābēja nebūs.

30. Tu saderināsies ar sievu, bet cits vīrs pie tās gulēs; tu sev uzcelsi namu, bet tu tanī nedzīvosi; tu dēstīsi vīna dārzu, bet augļus tu nebaudīsi.

31. Tavs vēršis tiks nokauts tavu acu priekšā, bet tu no tā neēdīsi; tavs ēzelis tev tiks nolaupīts tavu acu priekšā, un tev to neatdos atpakaļ; tavi sīklopi tiks nodoti ienaidniekiem, un glābēja nebūs.

32. Tavi dēli un tavas meitas tiks nodotas citai tautai; tavas acis to redzēs un caurām dienām pēc viņiem īgs, un tavās rokās spēka nebūs.

33. Tavas zemes augļus un visus tava darba augļus ēdīs tauta, ko tu nepazīsti, un tu būsi apspiests un satriekts visu savu mūžu.

34. Un tu kļūsi ārprātīgs, redzēdams to, ko tavas acis skatīs.

35. Un Tas Kungs tevi sitīs ar ļauniem augoņiem uz ceļiem un lieliem, ka tu kļūsi neizdziedināms no savām kāju pēdām līdz tavai galvas virsai.

36. Tas Kungs novedīs tevi un tavu ķēniņu, ko tu pār sevi iecelsi, pie tādas tautas, ko nedz tu esi pazinis, nedz tavi tēvi, un tur tu kalposi citiem dieviem, kokam un akmenim.

37. Un tu kļūsi par biedēkli, nievu vārdu un apsmieklu visām tautām, kurp vien Tas Kungs tevi vedīs.

38. Tu gan izsēsi tīrumā daudz sēklas, bet maz ievāksi, jo siseņi to apēdīs.

39. Tu gan dēstīsi vīna dārzus un tos apstrādāsi, bet nedz vīnu tu dzersi, nedz ražu novāksi, jo tārps to nograuzīs.

40. Tev būs gan olīvkoki visās tavās robežās, bet tu nesvaidīsi sevi ar eļļu, jo tava eļļas koka augļi nobirs.

41. Tu gan dzemdināsi dēlus un meitas, bet tie tev nepaliks, jo tos aizvedīs gūstā.

42. Visus tavus kokus un visus tavus zemes augļus apēdīs kaitēkļi.

43. Svešinieks, kas mīt tavā vidū, celsies pār tevi augstāk un augstāk, bet tu grimsi zemāk un zemāk.

44. Viņš tev aizdos, bet tu viņam neaizdosi, viņš būs galva, bet tu būsi aste.

45. Un visi šie lāsti nāks pār tevi, tie tevi vajās un skars, līdz tu tiksi izdeldēts, tāpēc ka tu neesi klausījies Tā Kunga, sava Dieva, balsij, un neesi turējis Viņa baušļus un Viņa likumus, ko Viņš tev pavēlējis.

46. Un tie taps par zīmēm un par brīnumiem gan tev, gan taviem pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem,

47. tāpēc ka tu Tam Kungam, savam Dievam, neesi kalpojis ar prieku un ar labsirdību, kad tev visas lietas bija pārpārim.

48. Un tu kalposi saviem ienaidniekiem, ko Tas Kungs pret tevi sūtīs, izsalkumā un slāpēs, kailumā un visu lietu trūkumā; un Viņš liks dzelzs jūgu uz tavu kaklu, līdz Viņš tevi izdeldēs.

49. Tas Kungs sūtīs pār tevi tautu no tālienes, no zemes galiem, kas metas virsū kā ērglis un kuras valodu tu nesaproti,

50. briesmīgu tautu, kas vecos necienīs, bet jaunus nesaudzēs.

51. Un tā ēdīs tavu lopu augļus un tavas zemes augļus, līdz tu būsi izdeldēts: tā neatstās tev nedz labību, nedz vīnu, nedz eļļu, nedz tavu liellopu, nedz tavu sīklopu pieaugumu.

52. Un tā tevi ielenks visos tavos vārtos, līdz sagrūs tavi augstie un stiprie mūri, uz kuriem tu paļāvies, visā tavā zemē; tā tevi ielenks visos tavos vārtos visā tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis.

53. Un tu ēdīsi pats savas miesas augļus, savu dēlu un savu meitu miesas, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev devis, apspiestībā un postā, ar ko tavi ienaidnieki tevi spaidīs.

54. Un vīrs tavā vidū, kas bijis izlutināts un dzīvojis pārpilnībā, nenovīdīgi raudzīsies uz savu brāli un uz sievu pie savām krūtīm, un uz saviem bērniem, kas tam atlikušies,

55. un viņš nevienam no tiem nedos no savu bērnu miesas, ko viņš ēd, tāpēc ka viņam nekas nav atlicis tanī apspiestībā un postā, ar ko tavs ienaidnieks tevi spaidīs visos tavos vārtos.

56. Un izlutināta un izsmalcināta sieva tavā vidū, kas nevīžoja pat savas kāju pēdas pie zemes likt savas izsmalcinātības un savas izlutinātības dēļ, tā tagad nenovīdīgi raudzīsies uz vīru pie savām krūtīm, uz savu dēlu un uz savu meitu,

57. nenovēlēdama nevienam nedz tikko no viņas iznākušo augļu apvalku, nedz bērnus, ko tā dzemdējusi; jo viņa tos ēdīs slepeni tanī apspiestībā un postā, ar ko tavs ienaidnieks tevi spaidīs visos tavos vārtos.

58. Ja tu neturēsi visus šīs bauslības vārdus, kas rakstīti šīnī grāmatā un nebīsies Tā Kunga, sava Dieva, godības pilnā un baismīgā Vārda,
59. tad Tas Kungs negaidīti sūtīs pār tevi un taviem pēcnācējiem sērgas, lielas un ilgstošas sērgas un ļaunas un ilgstošas slimības.
60. Un Viņš tiks nākt pār tevi visām Ēģiptes sērgām, no kurām tu bīsties, bet tās tev pielips.
61. Un Tas Kungs tiks nākt pār tevi visām slimībām un visām sērgām, kas šīnī bauslības grāmatā nav rakstīti, kamēr Viņš tevi nebūs izdeldējis.
62. Un maz atliks no jums, kas jūs savā skaitā bijāt tik daudz kā debess zvaigznes, tādēļ ka tu neesi klausījis Tā Kunga, sava Dieva, balsij.
63. Kā Tam Kungam bija prieks jums labu darīt un jūs vairojot, tāpat Tam Kungam būs prieks jūs nonāvēt un jūs izdeldēt, un jūs tiksit izrauti no šīs zemes, kuru tu ej iemantot.
64. Un Tas Kungs tevi izkaisīs starp visām pasaules tautām, no viena zemes gala līdz otram zemes galam, un tur tu kalposi citiem dieviem, ko nedz tu, nedz tavi tēvi nav pazinuši,- kokam un akmenim.
65. Un tu neatradīsi miera šo tautu vidū, un arī tavai kāju pēdai nebūs vietas atpūtai, jo Tas Kungs tur tev dos drebošu sirdi, izīgušas acis un izmisušu dvēseli.
66. Un tava dzīvība karāsies mata galā, un tu baiļosies nakti un dienu, un tu nebūsi drošs par savu dzīvību.
67. No rīta tu sacīsi: kaut būtu vakars,- bet vakarā tu sacīsi: kaut būtu rīts,- no tām sirds izbailēm, ar ko tu baiļojies, un to skatu dēļ, ko tavas acis redzēs.
68. Un Tas Kungs tevi vedīs ar laivām atpakaļ uz Ēģipti pa ceļu, par kuru es esmu tev sacījis: tev nebūs to nekad vairs redzēt! - Un tur jūs gribēsīt sevi pārdot saviem ienaidniekiem par vergiem un verdzenēm, bet pircēja nebūs.
69. Šie ir derības vārdi, ko Tas Kungs Mozum pavēlējis noslēgt ar Israēla bērniem Moāba zemē, klāt pie derības, ko viņš jau bija noslēdzis ar tiem pie Horeba kalna.

1. Un Mozus sasaukdams sapulcināja visu Israēlu un tiem sacīja:
2. Jūs esat redzējuši visu, ko Tas Kungs jūsu acu priekšā ir darījis Ēģiptes zemē faraonam un visiem viņa kalpiem, un visai viņa zemei,
3. tāpat arī lielos pārbaudījumus, ko tavas acis ir redzējušas, tās lielās zīmes un brīnumus.
4. Bet līdz šai dienai Tas Kungs jums nav devis sirdi, ka jūs saprastu, acis, ka jūs redzētu, un ausis, ka jūs dzirdētu.
5. Es jums esmu licis četrdesmit gadus staigāt pa tuksnesi; un jūsu drēbes mugurā jums nav nodilušas, un tavas sandales nav nodilušas tev kājās;
6. maizi jūs netikāt ēduši, nedz vīnu, nedz reibinošus dzērienus dzēruši, lai jūs to atzītu, ka es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.
7. Un, kad jūs atnācāt šīnī vietā, tad Sihons, Hešbonas ķēniņš, un Ogs, Basanas ķēniņš, cēlās pret mums, lai karotu, bet mēs tos sakāvām,
8. un mēs paņēmām viņu zemi un devām to par mantojumu rūbeniešiem un gadiešiem un Manases pusciltij.
9. Tad nu turiet šos derības vārdus, dariet tos, ka jums labi veiktos visā, ko vien jūs darīsiet.
10. Jūs visi šodien stāvat Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, jūsu vadītāji - jūsu cilšu galvenie, jūsu vecaji, jūsu virsnieki - ikkatrs Israēla vīrs,
11. jūsu bērni, jūsu sievas un tavs svešinieks, kas ir tavas nometnes vidū, no tava malkas cirtēja līdz tavam ūdens smēlējam,
12. lai tu stātos ar To Kungu, savu Dievu, derībā un Viņa zvērestā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, šodien ar tevi noslēdz,
13. ka Viņš tevi šodien ceļ par Savu tautu un ka Viņš būs tev par Dievu, kā Viņš to ir sacījis tev un ar zvērestu apsolījis taviem tēviem Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam.
14. Taču ne ar jums vien es slēdzu šo derību un šo zvērestu,
15. bet, kā ar jums, kas šodien šeit ar mums stāvat Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, tā arī ar tiem, kas šodien ar mums šeit nestāv.
16. Jūs taču zināt, kā mēs dzīvojām Ēģiptes zemē un kā mēs izgājām no to tautu vidus, kuru zemes jūs esat šķērsojuši,
17. un jūs esat redzējuši viņu negantības un elkus no koka un akmens, no sudraba un zelta, kas viņiem bija.
18. Lai nav jūsu vidū ne vīra, ne sievas, ne dzimtas, ne cilts, kuru sirds šodien novērstos no Tā Kunga, mūsu Dieva, un ietu kalpot šo citu tautu dieviem; lai nav starp jums nevienas saknes, kas nes indīgus augļus un vērmeles.
19. Un lai nenotiek, ka, šos lāstu vārdus dzirdot, kāds savā sirdī svētījas un saka: man klāsies labi, jebšu es staigāšu pēc sava stūrgalvīgā sirdsprāta. Un tā ietu bojā gan apūdeņota zeme, gan sausa.
20. Tas Kungs par tādu neapžēlosies, bet pret tādu degs Tā Kunga dusmas un bardzība, un visi lāsti, kas ir rakstīti šīnī grāmatā, gulsies uz viņu, un Tas Kungs izdzēsīs viņa vārdu apakš debess.
21. Un Tas Kungs viņu nošķirs postam no visām Israēla ciltīm pēc visiem derības lāstiem, kas rakstīti šīnī bauslības grāmatā.
22. Bet nākamās paaudzes, jūsu bērni, kas pēc jums celsies, un svešinieks, kas nāks no tālas zemes, redzēdami šīs zemes mocības un viņas sērgas, ar ko Tas Kungs tai licis sirgt, sacīs:
23. sērs un sāls, izdegusi ir visa viņu zeme; tur nesēj, tur neaug, un zāle tur nezeļ, jo tā zeme ir izdeldēta, gluži kā Sodoma un Gomora, kā Ādama un Ceboima, ko Tas Kungs izdeldēja Savās dūsmās un bardzībā,-
24. un tad visas tautas jautās: kādēļ Tas Kungs šai zemei tā ir darījis? Kādēļ šīs lielās karstās dūsmas?
25. Tad sacīs: tādēļ ka tie ir atmetuši Tā Kunga, savu tēvu Dieva, derību, ko Viņš ar tiem bija noslēdzis, kad Viņš tos izveda no Ēģiptes zemes,
26. un tie gāja un kalpoja citiem dieviem un pielūdza tos dievus, ko viņi nepazina un ko Viņš tiem

nebija piešķīris.

27. Tāpēc Tā Kunga dusmas iedegās pret šo zemi un Viņš lika nākt pār to visiem lāstiem, kas ir rakstīti šīnī grāmatā.

28. Un Tas Kungs viņus izstūma Savās dūsmās un niknumā un ar lielu bardzību no viņu zemes, un Viņš tos meta kādā citā zemē, kā tas šodien ir.

29. Noslēpumainās lietas visas pieder Tam Kungam, mūsu Dievam, bet atklātās lietas mums un mūsu bērniem mūžīgi - pildīt visus šīs bauslības vārdus.

1. Un, kad tas viss nāks pār tevi, svētība un lāsti, ko es tev lieku priekšā, un tu tos nopietni ņemsi pie sirds visu tautu vidū, starp kurām Tas Kungs, tavs Dievs, tevi būs izkaisījis,
2. un tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva, tu un tavi bērni, un klausīsī Viņa balsij ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli, ko es tev šodien pavēlu,
3. tad arī Tas Kungs, tavs Dievs, atjaunos tevi no gūsta un būs žēlīgs pret tevi, un tevi atkal savāks kopā no visām tautām, starp kurām Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir izkaisījis.
4. Jebšu tavi izraidītie būtu pašā debess galā, tad tomēr Tas Kungs, tavs Dievs, arī no turienes tevi savāks kopā un arī no turienes Viņš tevi atdabūs.
5. Un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi vedīs atpakaļ uz to zemi, ko tavi tēvi bija iemantojuši, un tu to iemantosi, un Viņš tev darīs daudz laba un tevi vairoš vairāk nekā tavus tēvus.
6. Un Tas Kungs, tavs Dievs, apgraizīs tavu un tavu pēcnācēju sirdi, ka tu mīlētu To Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds un ar visu savu dvēseli, lai tu dzīvotu.
7. Un Tas Kungs, tavs Dievs, liks visus šos lāstus uz taviem ienaidniekiem un uz taviem skauģiem, kas tevi vajā.
8. Bet tu atkal klausīsī Tā Kunga balsij un pildīsī visus Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu.
9. Un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi bagātīgi svētīs ikvienā tavā roku darbā, tava klēpja augļus, tavu liellopu augļus un tavas zemes augļus, jo Tas Kungs atkal priecāsies par tevi tavā labumā, tāpat kā Viņš priecājās par taviem tēviem,
10. ja tu klausīsī Tā Kunga, sava Dieva, balsij, turēdams Viņa baušļus un Viņa likumus, kas ir rakstīti šinī bauslības grāmatā, un ja tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva, ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli.
11. Jo šis bauslis, ko es tev šodien pavēlu, nav tev nedz pārāk grūts, nedz par tālu;
12. tas nav debesīs, ka tev būtu jāsaka: kas mūsu dēļ kāps debesīs un mums to paņems un mums to paziņos, ka mēs to varētu pildīt?
13. Tas nav arī viņpus jūras, ka tev būtu jāsaka: kas mūsu dēļ celsies pāri jūrai un mums to atvedīs un mums to paziņos, ka mēs to varētu pildīt?
14. Nē, tas vārds ir ļoti tuvu pie tevis, tavā mutē un tavā sirdī, lai tu to pildītu.
15. Redzi, es šodien lieku tavā priekšā dzīvību un labumu, nāvi un ļaunumu.
16. Es tev šodien pavēlu To Kungu, savu Dievu, mīlēt un staigāt Viņa ceļus, turēt Viņa baušļus, Viņa likumus un Viņa tiesas, ka tu dzīvotu un vairotos, un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētītu tanī zemē, uz kuru tu dodies, lai to iemantotu.
17. Bet, ja tava sirds novērsīsies un nepaklausīs, bet tu ļausies pavesties, lai pielūgtu citus dievus un kalpotu tiem,
18. tad es jums šodien saku, ka jūs noteikti iesit bojā; un jūs ilgi nedzīvosit tanī zemē, uz kuru tu tagad ej pāri Jordānai, lai tur nonāktu un lai to iemantotu.
19. Es šodien piesaucu debesis un zemi kā lieciniekus pret jums, ka lieku jūsu priekšā dzīvību un nāvi, svētību un lāstu; tad nu izvēlies dzīvību, ka dzīvotu gan tu, gan tavi pēcnācēji,
20. mīlēdams To Kungu, savu Dievu, paklausīdams Viņa balsij un Viņam pieķerdamies, jo Viņš ir tava dzīvība un tavu dienu garums, ka tu dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs taviem tēviem, Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, ar zvērestu ir apsolījis dot.

1. Tad Mozus gāja un sacīja šos vārdus visam Israēlam.
2. Un viņš tiem sacīja: Šodien es esmu simts divdesmit gadus vecs, es vairs nespēju nedz iziet, nedz atnākt, un Tas Kungs man ir sacījis: tev nebūs iet pāri šai Jordānai!
3. Tas Kungs, tavs Dievs, Viņš pats ies pāri tev pa priekšu, Viņš izdeldēs šīs tautas tavā priekšā, un tu viņus iemantosi. Jozua, tas ies tev pa priekšu pāri, kā Tas Kungs to ir pavēlējis.
4. Un Tas Kungs viņiem darīs tāpat, kā Viņš ir darījis Sihonam un Ogam, amoriešu ķēniņiem, un viņu zemei, tos Viņš ir izdeldējis.
5. Kad Tas Kungs nodos viņus jūsu priekšā, tad dariet ar viņiem pēc tās pavēles, ko es jums esmu pavēlējis.
6. Esiet stipri un droši! Nebaiļojieties un nebīstaities no viņiem. Jo Tas Kungs, tavs Dievs, Viņš iet ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs.
7. Un Mozus atsauc Jozuu un viņam sacīja visa Israēla priekšā: Esi stiprs un drošs! Jo tu ievedīsi šo tautu tanī zemē, ko Tas Kungs ar zvērestu ir apsolījis dot viņu tēviem, un tu to sadalīsi viņu starpā kā mantojumu.
8. Un Tas Kungs, Viņš iet tev pa priekšu un Viņš būs ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs, nebīsties un nebaiļojies.
9. Un Mozus uzrakstīja šo bauslību un deva to priesteriem, Levija dēliem, kas nesa Tā Kunga derības šķirstu, un visiem Israēla vecajiem.
10. Un Mozus tiem pavēlēja, teikdams: Ik pa septiņiem gadiem, kārtējā atlaides gadā Būdiņu svētku laikā,
11. kad viss Israēls nāks rādīties Tā Kunga, tava Dieva, priekšā tanī vietā, ko Viņš pats Sev izraudzīs, tad tev būs šo bauslību skaļi lasīt priekšā visam Israēlam, ka visi to dzird.
12. Un sapulcini tautu, vīrus un sievas, bērnus un svešiniekus, kas mīt tavos vārtos, ka viņi dzirdētu un mācītos un bītos To Kungu, jūsu Dievu, un turētu un darītu visus šīs bauslības vārdus,
13. un arī viņu bērni, kas vēl to nezina, dzirdēs un mācīsies bīties To Kungu, jūsu Dievu, visu to laiku, kamēr jūs dzīvosit tanī zemē, uz kuru jūs ejat pār Jordānu, lai to iemantotu.
14. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Redzi, tavs laiks ir klāt, ka tev jāmirst; atsauc Jozuu, un nostājieties Saiešanas teltī, un Es viņam pavēlēšu! Tad Mozus un Jozua gāja un nostājās Saiešanas teltī.
15. Tad Tas Kungs parādījās teltī mākoņu stabā, un mākoņu stabs stāvēja Saiešanas telts durvīs.
16. Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Redzi, tu dusēsi pie saviem tēviem, un šī tauta celsies un metīsies netiklībā ar svešiem dieviem šinī zemē, kurā viņi ieiet, bet Mani tie atstās un atmetīs Manu derību, ko Es ar viņiem esmu noslēdzis.
17. Tad Mana bardzība iedegsies pret viņiem tai dienā, un Es tos atstāšu un paslēpšu Savu vaigu no viņiem, un tie tiks aprīti, un daudz ļaunuma un daudz bēdu nāks pār viņiem; un tad viņi sacīs tanī dienā: vai ne tādēļ nācis šis ļaunums, ka nav mana Dieva manī?
18. Bet Es noteikti paslēpšu Savu vaigu no viņiem tanī dienā visa tā ļaunuma dēļ, ko viņi ir darījuši, pievērsdamies citiem dieviem.
19. Un tagad rakstiet sev šo dziesmu un māci to Israēla bērniem, un ieliec to viņu mutē, ka lai šī dziesma ir Man liecība pret Israēla bērniem.
20. Jo Es tos ievedīšu tanī zemē, ko Es esmu ar zvērestu apsolījis viņu tēviem, - zemē, kur piens un medus tek; un, kad tie ēdīs un paēdīs, un uzbarosies, tad tie pievērsīsies citiem dieviem un tiem kalpos, bet Mani atmetīs un laužīs Manu derību.
21. Kad nu tiem uzies daudz ļaunuma un daudz bēdu, tad šī dziesma tiem atbildēs un būs viņiem kā liecība, jo šo dziesmu neaizmirsīs viņu pēcnācēju mutes. Jo Es zinu viņu domas, kas tiem jau šodien ir, pirms Es esmu viņus ievedis tanī zemē, kā Es esmu ar zvērestu apsolījis.
22. Tad Mozus rakstīja šo dziesmu tanī dienā un to mācīja Israēla bērniem.
23. Bet Viņš pavēlēja Jozuam, Nūna dēlam, un sacīja: Esi stiprs un drošs, jo tu ievedīsi Israēla bērnus tanī zemē, ko Es esmu viņiem ar zvērestu apsolījis; un Es būšu ar tevi.

24. Un notika, kad Mozus beidza rakstīt šīs bauslības vārdus grāmatā, līdz bija pabeidzis,
25. tad Mozus pavēlēja levītiem, kas Tā Kunga derības šķirstu nesa, sacīdams:
26. Ēmiet šo bauslības grāmatu un lieciet to blakus Tā Kunga, sava Dieva, derības šķirstam, lai tā ir liecība pret tevi.
27. Jo es pazīstu tavu nepaklausību un tavu stūrgalvību. Redzi, kamēr es vēl šodien esmu dzīvs jūsu vidū, jūs esat neklausīgi pret To Kungu; cik vēl vairāk pēc manas nāves.
28. Sapulciniet pie manis visus jūsu cilšu vecajus un savus virsniekus, lai es saku tos vārdus, viņiem dzirdot, un pret tiem piesaucu par lieciniekiem debesis un zemi.
29. Jo es zinu, ka pēc manas nāves jūs grēkosit un nogriezīsities no tā ceļa, ko es jums esmu pavēlējis; un tas ļaunums jums notiks nākamā laikā, jo jūs darīsiet to, kas ir ļauns Tā Kunga acīs, Viņu sadusmodami ar savu roku darbu.
30. Tad Mozus, visai Israēla draudzei to dzirdot, teica šīs dziesmas vārdus, līdz tie bija pabeigti:

1. Uzklusiet, debesis, un ļauj man runāt, un zeme lai dzird manas mutes vārdus!
2. Līsti lejup kā lietūs, mana mācība, un pili kā rasa, mana valoda, kā lietūs uz zaļumu un lāses uz zāli!
3. Jo es slavēšu Tā Kunga Vārdu: dodiet godu mūsu Dievam!
4. Viņš ir klintskalns, un pilnīgs ir Viņa darbs, jo visi Viņa ceļi ir tiesa; Dievs ir uzticams un bez viltus, Viņš ir taisns un patiess.
5. Pret Viņu ir apgrēkojušies; tie nav Viņa bērni, bet, sev par kaunu, nikna un netikla cilts.
6. Vai jūs Tam Kungam tā atmaksājat, tu ģekīgā un neprātīgā tauta? Vai Viņš nav tavs tēvs, kam tu piederi, kas tevi radījis un veidojis?
7. Piemini senās dienas, ņem vērā gadus no audzes uz audzi! Vaicā savam tēvam, tas tev to pastāstīs, prasi saviem vecajiem, tie tev to teiks:
8. kad Visuaugstais tautām dalīja viņu daļas un kad Viņš šķīra cilvēku bērnus citu no cita, tad Viņš noteica tautām robežas pēc Israēla bērnu skaita.
9. Jo Tā Kunga daļa ir Viņa tauta, un Jēkabs ir Viņa mantības mēraukla.
10. Viņš to atrada tuksneša zemē, briesmīgā kaukšanas tuksnesī; Viņš to glabāja un par viņu gādāja, un Viņš to sargāja kā Savu acuraugu.
11. Kā ērglis, kas savus bērnus vedina no ligzdas, kas izpleš savus spārnus pār viņiem, ņem viņus pie sevis un nes uz saviem spārnieniem,
12. tā Tas Kungs viens pats ir viņus vadījis, un sveša dieva nebija ar viņu.
13. Un Viņš tiem lika celties pāri zemes augstumiem, un Viņš tos ēdināja ar lauku augliem, Viņš tos mīloja ar medu no klints un ar eļļu no visciētākā akmens,
14. ar sviestu no govīm un pienu no kazām līdz ar jēru taukiem, un Basanas auniem un āžiem ar taukām nierēm, ar tīriem kviešiem, un vīna ogu asinis tu dzēri, vīnu.
15. Kad Ješurūns aptaukojās, viņš spēra,- tu kļuvi treknš un tukls, un resns,- tad viņš atstāja Dievu, savu radītāju, un nicināja savas pestīšanas klinti.
16. Tie Viņu dusmoja ar svešiem dieviem, ar savām negantībām tie Viņu kaitināja.
17. Tie upurēja ļauniem gariem, bet ne Dievam, tiem dieviem, ko tie nepazīna, tiem jauniem, kas agrāk nav bijuši un ko jūsu tēvi nav bijušie.
18. To klinti, kas tevi dzemdina, tu atstāji, un tu aizmirsi Dievu, kas tevi ir radījis.
19. Un, kad Tas Kungs to redzēja, Viņš dūsmās atmeta Savus dēlus un Savas meitas,
20. un Viņš teica: Es paslēpšu Savu vaigu no viņiem un skatišu, kāds būs viņu gals, jo tā ir netikla tauta, bērni bez ticības.
21. Tie Mani dzeldināja ar saviem nedieviem, tie Mani dusmoja ar saviem nīcīgajiem dieviem; tā arī Es viņus dzeldināšu ar netautu, ar kādu ģekīgu tautu Es viņus sadusmošu.
22. Jo uguns ir iedegusies no Manām dūsmām un degs līdz apakšzemes dziļumiem, un aprīs zemi ar tās augliem, un aizdedzinās kalnu pamatus.
23. Es krāšu ļaunumu pār viņiem, Es raidīšu Savas bultas pret viņiem.
24. Badā tie izģindīs un sērgās tie izdēdēs un iznīks; un Es vēl pret viņiem sūtīšu zvēru zobus un pīšļos līdējas čūskas indi.
25. Ārā tos postīs zobens, bet iekšā - šaušalas, kā jaunekli, tā jaunavu, kā zīdaini, tā sirmgalvi.
26. Es varētu teikt: Es viņus izputināšu, Es izdzēsīšu viņu piemiņu starp cilvēkiem,-
27. ja Es nebītos, ka viņu ienaidnieki Mani sadusmotu, ka viņu vajātāji nesaprazdami sacītu: mūsu roka bija tā varenā, un ne jau Tas Kungs visu to darījis.
28. Jo tā ir tauta bez padoma, un tiem nav saprašanas.
29. Kaut viņi būtu tik gudri un kaut viņi saprastu, kaut viņi ieraudzītu savu galu.
30. Kā viens var vajāt tūkstošus, un kā divi var likt bēgt desmittūkstošiem? Vai ne tāpēc, ka tā klints tos ir pārdevusi, un nevis Tas Kungs tos ir nodevis?
31. Patiesi, viņu klints nav tāda kā mūsu klints; par to mūsu ienaidnieki paši ir spriedēji.
32. Jo viņu vīna koks ir no Sodomas vīna koka un no Gomoras laukiem; un viņu vīnogas ir indes ogas,

un viņu ķekari ir rūgti.

33. Viņu vīns ir pūķu siekalas un nāvējoša odžu žults.

34. Vai tas nav Manī paslēpts un apzīmogots Manā padomā?

35. Man pieder atriebšana un atmaksa, kad viņu kāja slīdēs; jo tuvu klāt ir viņu posta diena, un tas, kam jānāk, steigšus tuvojas.

36. Jo Tas Kungs tiesās Savu tautu, un par Saviem kalpiem Viņš apžēlosies, kad Viņš redzēs, ka spēks viņu rokās zudis, un tiklab stiprais, kā arī vājais ir nieks.

37. Un tad Viņš sacīs: kur ir viņu dievi, klints, uz ko tie cerēja?

38. Kur ir tie, kas ēda viņu upuru taukus un dzēra viņu dzeramo upuru vīnu? Lai viņi ceļas un jums palīdz, ka jums būtu patvērums.

39. Nu redziet, ka Es, Es tas esmu, un nav neviena dieva, vienīgi Es! Es nonāvēju, un Es daru dzīvu, Es ievainoju, bet Es dziedinu, un nav glābēja no Manas rokas!

40. Jo Es paceļu Savu roku pret debesīm un saku: patiesi, ka Es dzīvoju mūžīgi,

41. kad Es trīšu Savu zobena zibeni un Mana roka turēs tiesu, tad Es atkal atriebšos Saviem ienaidniekiem un atmaksāšu tiem, kas Mani ienīst.

42. Es dzirdināšu Savas bultas ar asinīm - un Mans zobens rīs miesas - ar nokauto un gūstīto asinīm, ar asinīm no ienaidnieku vareno galvām.

43. Gavilējiet, tautas, par Viņa tautu! Jo Viņš atriebj Savu kalpu asinis, Viņš atriebjas Saviem pretiniekiem un apžēlojas par Savu zemi un par Savu tautu. -

44. Un Mozus nāca un teica visus šīs dziesmas vārdus, visai tautai to dzirdot, viņš un Jozua, Nūna dēls.

45. Kad Mozus bija beidzis runāt visus šos vārdus uz visu Israēlu,

46. tad viņš tiem sacīja: Lieciet pie sirds visus šos vārdus, ko es jums šodien apliecinu, ka jūs pavēlat saviem bērniem turēt un darīt visus šīs bauslības vārdus!

47. Jo tas jums nav tukšs vārds, bet ir jūsu dzīvība un ar šo vārdu jūs ilgi dzīvosit tanī zemē, uz kuru jūs ejat pāri Jordānai, lai to iemantotu.

48. Un Tas Kungs runāja uz Mozu tanī pašā dienā:

49. Kāp Abarima kalnājā Nebo kalnā, kas atrodas Moāba zemē pretī Jērikai, un skati Kānaāna zemi, ko Es došu Israēlam par īpašumu.

50. Un tu mirsi uz tā kalna, kurā tu kāpsi, un tu tiks piepulcināts savai tautai, tāpat kā Ārons, tavs brālis, nomira Hora kalnā un tika piepulcināts savai tautai,

51. tādēļ ka jūs pret Mani grēkojāt Israēla bērnu vidū pie Meribas ūdeņiem Kadešā, Cina tuksnesī, un tādēļ ka jūs Mani neatzināt par svētu Israēla bērnu vidū.

52. Tu gan iztālēm redzēsi to zemi, bet tu tur neieiesi, tai zemē, ko Es dodu Israēla bērniem.

1. Šī ir svētība, ar ko Mozus, Dieva vīrs, pirms savas nāves svētīja Israēla bērnus.
2. Un viņš sacīja: Tas Kungs ir nācis no Sinaja, un Viņš no Seīra ir uzausis pār tiem; Viņš ir atspīdējis no Pāranas kalniem un ir nācis no desmittūkstošiem svēto vidus; no Viņa labās rokas - bauslības uguns pār tiem.
3. Patiešām, Viņš mīl tautas! Visi Tavi svētie ir Tavā rokā; tie noliecas pie Tavām kājām un saņem no Taviem vārdiem.
4. Mozus mums ir pavēlējis bauslību, Jēkaba draudzes īpašumu.
5. Tas Kungs kļuva par ķēniņu Ješurūnam, kad tautas galvenie sapulcējās kopā ar Israēla ciltīm.
6. Rūbens lai dzīvo un nemirst un arī neviens viņa vīrs!
7. Un par Jūdu viņš sacīja: Uzklauti, Kungs, Jūdas balsi un ved to atpakaļ pie viņa tautas. Ar savām rokām viņš tos aizstāv, un esi Tu viņam palīgs pret viņa ienaidniekiem!
8. Un par Leviju viņš sacīja: Lai Tavi tumīmi un urīmi pieder Tavam svētajam vīram, ko Tu esi pārbaudījis pie Masas, ar ko Tu strīdējies pie Meribas ūdeņiem,
9. kas par savu tēvu un par savu māti sacīja: es viņus nepazīstu,- kas savus brāļus neievēroja un negribēja pazīt savus dēlus, jo sargāja Tavu vārdu un turēja Tavu derību.
10. Viņi mācīs Tavas tiesas Jēkabam un Tavu bauslību Israēlam; tie liks kvēpināmās zāles Tavā priekšā un dedzināmos upurus uz Tava altāra.
11. Svētī, Kungs, viņa spēku, un lai viņa roku darbs Tev patīk! Sadragā gurnus tiem, kas pret viņu ceļas un kas viņu ienīst, ka tie vairs nevar celties!
12. Un par Benjamīnu viņš sacīja: Tā Kunga mīlais, tas dzīvos pie Viņa drošībā, Viņš to apsegs ik dienas, un tas mitīs starp Viņa kamiešiem.
13. Un par Jāzepu viņš sacīja: Tā Kunga svētīta lai ir viņa zeme ar visu labāko no debesīm, ar rasu, un ar dzelmēm, kas dus apakšā,
14. ar visu labāko, ko saule nes, un ar visu labāko no mēness,
15. ar visu labāko no vecveciem kalniem un visu labāko no mūžīgiem pakalniem,
16. ar visu labāko no zemes un viņas pilnuma un ar Tā labvēlību, kas mita ērkšķu krūmā,- lai tā nāk pār Jāzepa galvu un pār galvu kronēto, pār to, kas izraudzīts no savu brāļu vidus!
17. Viņa stiprums ir kā vēršu pirmajam, un viņa ragi ir kā sūbra ragi, ar tiem viņš sabādīs visas tautas līdz zemes galiem; šie ir Efraima desmittūkstoši, un šie ir Manases tūkstoši.
18. Un par Zebulonu viņš sacīja: Priecājies, Zebulon, savā gājumā, un tu, Isašar, savās teltīs!
19. Viņi sauks tautas kalnā, un tur tie upurēs taisnības upurus, jo tie izsūks no jūras bagātības un smiltis apslēptas mantas.
20. Un par Gadu viņš sacīja: Slavēts lai ir Tas, kas liek Gadam izplesties! Viņš guļ kā lauva un saplosa gan elkoni, gan galvu.
21. Viņš izraudzījās sev pirmā tiesu, jo tur viņam bija nolikta vadoņa daļa; un viņš nāca ar tautas galveniem un darīja Tā Kunga taisnību un Viņa tiesas līdz ar Israēlu.
22. Un par Danu viņš sacīja: Dans ir jauns lauva, viņš izlēks no Basanas.
23. Un par Naftali viņš sacīja: Naftalim ir labvēlības diezgan un Tā Kunga svētības papildnam, tas mantos jūru un dienvidu zemi!
24. Un par Ašeru viņš sacīja: Ašers lai ir svētīts starp dēliem, lai viņš ir apžēlotais brāļu vidū, un lai tas mērc savu kāju eļļā!
25. Dzelzs un varš lai ir tavs aizslēgs, un, cik ilgi tu dzīvo, tik ilgi lai tev ir miers!
26. Neviens nav kā Ješurūna Dievs, kas brauc pa debesīm, lai tev palīdzētu un Savas varas augstumos pa mākoņiem.
27. Mūžīgais Dievs ir patvērums, un pāri ir mūžīgas rokas; un Viņš aizdzen ienaidnieku no tevis un saka: izdeldē!
28. Tā Israēls dzīvos drošībā un viens; Jēkaba aka ir nošķirta labības un vīna zemē, un viņa debesis pilinās rasu.
29. Svētīgs tu esi, Israēl! Kas ir tāds kā tu? Tu Tā Kunga izglābta tauta! Viņš ir tavas palīdzības

vairogs, un Viņš ir tavas uzvaras zobens; tavi ienaidnieki tev izdabās, bet tu mīdīsi kājām viņu
augstieņu svētnīcas.

1. Tad Mozus devās no Moāba klajuma augšup Nebo kalnā, Pizgas kalnājā, pretī Jērikai, un Tas Kungs viņam rādīja visu Gileādas zemi līdz pat Dana novadiem
2. un visu Naftaļa, Efraima un Manases zemi, un visu Jūdas zemi līdz pat vakara jūrai,
3. Negebu un Jordānas ieleju, un palmu pilsētas Jērikas dziļo leju, līdz pat Coārai.
4. Un Tas Kungs sacīja viņam: Šī ir tā zeme, ko Es esmu ar zvērestu apsolījis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, teikdams: taviem pēcnācējiem Es to došu! Es tev to esmu licis redzēt ar tavām acīm, bet tev nebūs iet pāri uz turieni!
5. Tā Mozus, Tā Kunga kalps, nomira Moāba zemē, kā Tas Kungs bija sacījis.
6. Un Viņš to apglabāja ielejā, Moāba zemē iepretim Bet-Peoram, un neviens nezina viņa kapa vietu līdz pat šai dienai.
7. Un Mozus bija simts divdesmit gadu vecs, kad viņš nomira; viņa acis nebija palikušas tumšas, un viņa dzīves spēks nebija zudis.
8. Un Israēla bērni apraudāja Mozu Moāba klajumos trīsdesmit dienas, tad raudu un sēru dienas par Mozu beidzās.
9. Un Jozua, Nūna dēls, bija pilns gudrības gara, jo Mozus bija uzlicis savas rokas uz viņu, un Israēla bērni viņam klausīja un darīja, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis.
10. Un tāds pravietis Israēlā vairs necēlās kā Mozus, ko Tas Kungs būtu atzinis vaigu vaigā.
11. Neradās arī neviena viņam līdzīga pēc tām zīmēm un brīnumiem, ko Tas Kungs viņam kā Savam sūtnim Ēģiptē faraona un viņa kalpu, un visas viņu zemes priekšā bija pavēlējis rādīt,
12. un arī ne pēc stiprās rokas un visiem apbrīnojamiem lieliem darbiem, ko Mozus bija darījis visa Israēla acu priekšā.

Jozuas grāmata

1. Un notika pēc Mozus, Tā Kunga kalpa, nāves, ka Tas Kungs runāja uz Jozuu, Nūna dēlu, Mozus palīgu:
2. Mans kalps Mozus ir miris; tad nu celies ar visu šo tautu un ej pāri Jordānai uz to zemi, ko Es viņiem, Israēla bērniem, gribu dot.
3. Visas vietas, kur jūs savu kāju pēdas liksit, Es esmu jums devis, kā Es to esmu Mozum solījis.
4. No tuksneša un arī no Libanona apgabala līdz pat lielajai upei, līdz Eifratas upei, visa hetiešu zeme līdz Lielajai jūrai pret saules rietu - tās lai ir jūsu robežas.
5. Neviena lai tavā dzīves laikā nav spējīgs tev turēties pretī; kā Es esmu bijis ar Mozu, tāpat Es būšu ar tevi: Es tevi neatstāšu, un Es tevi nepametīšu.
6. Esi stiprs un drošsirdīgs! Jo tev būs šai tautai jāsadala zeme par mantojumu, ko Es ar zvērestu esmu apsolījis dot viņu tēviem.
7. Esi stiprs un drošsirdīgs, ka tu turi un dari visu bauslību, ko Mozus, Mans kalps, tev ir pavēlējis; nenovērsies no tās ne pa labi, ne pa kreisi, ka tev labi izdodas visur, kur vien tu iesi.
8. Lai tava mute nepamet šo bauslības grāmatu, bet apdomā dienām un naktīm, ka tu vari turēt un darīt visu, kas tur ir rakstīts, tad tavi ceļi tev labi izdosies un tad tev laimēsies.
9. Vai Es neesmu tev pavēlējis: esi stiprs un drošs, nebīsties un nebailojies! Jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir visur ar tevi, kurp vien tu iesi.
10. Tad Jozua pavēlēja tautas pārstāvjiem, sacīdams:
11. Noejiet nometnē un pavēliet visai tautai, sacīdami: apgādājieties ar ceļamaizi, jo nākamajās trijās dienās jums būs jāceļas pāri Jordānai, ka jūs ieejat, lai iemantotu to zemi, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums dod par īpašumu.
12. Bet rūbeniešiem un gadiešiem, un Manases pusciltij Jozua sacīja:
13. Pieminiet to vārdu, ko Mozus, Tā Kunga kalps, jums ir pavēlējis, teikdams: Tas Kungs, jūsu Dievs, jums grib dot mieru un dot jums šo zemi.
14. Jūsu sievas, jūsu mazie bērni un jūsu ganāmie pulki lai paliek šai zemē, ko Mozus jums ir iedevis šaipus Jordānas, bet jūs paši apbruņojušies celieties savu brāļu priekšgalā, visi karaspēka varonīgie un stiprie vīri, un palīdziet viņiem,
15. kamēr Tas Kungs, jūsu Dievs, arī jūsu brāļiem, tāpat kā jums, būs devis mieru un arī viņi būs ieguvuši īpašumā to zemi, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, viņiem dos. Tad jūs atgriezīsities savā zemē un to dabūsiet, ko Mozus, Tā Kunga kalps, ir jums devis šaipus Jordānas pret saules lēktu.
16. Tad tie atbildēja Jozuam, sacīdami: Visu, ko tu mums esi pavēlējis, to mēs darīsim, un visur, kur vien tu mūs sūtīsi, mēs iesim.
17. Tāpat kā mēs esam visās lietās klausījuši Mozum, tāpat arī mēs tev klausīsim, lai tikai Tas Kungs, tavs Dievs, ir ar tevi, kā Viņš ir bijis ar Mozu.
18. Ikvienam vīram, kas turēsies pretī tavai pavēlei un kas neklausīs taviem vārdiem, lai tu arī ko un cik bieži pavēlētu, būs mirt. Tikai esi stiprs un turi drošu prātu.

1. Tad Jozua, Nūna dēls, sūtīja slepeni no Sitimas divus vīrus kā izlūkus, sacīdams: Noejiet turp un izlūkojiet zemi, bet it īpaši Jēriku! Un viņi aizgāja un nonāca kādas sievas namā, kas bija netikle, un tās vārds bija Rahāba, un tie tur pārgulēja.
2. Un Jērikas ķēniņam tika paziņots: Redzi, šinī naktī kādi vīri no Israēla bērniem ir nākuši šurp, lai izlūkotu zemi.
3. Tad Jērikas ķēniņš sūtīja pie Rahābas un lika sacīt: Izdod tos vīrus, kuri ir pie tevis atnākuši un iegājuši tavā namā, jo viņi ir nākuši visu šo zemi izlūkot.
4. Bet šī sieva ņēma abus vīrus, paslēpa viņus un sacīja: Tie vīri ir gan pie manis bijuši, bet es nezināju, no kurienes viņi bija nākuši;
5. un, kad vārti bija jāaizslēdz, tumsai iestājoties, tad tie vīri izgāja; es nezinu, kurp tie vīri ir aizgājuši; dzenieties tiem steidzīgi pakal, tad jūs tos panāksit.
6. Bet viņa pati bija tos uzvedusi augšā uz jumta un paslēpusi zem linu kūlīšiem, ko tā bija sakārtojusi uz jumta.
7. Un vīri dzinās tiem pakal virzienā uz Jordānu līdz braslam; un vārti tika aizslēgti, kad viņu vajātāji bija izgājuši.
8. Un, pirms tie apgūlās, viņa pie tiem uzkāpa uz jumta.
9. Un viņa tiem vīriem sacīja: Es zinu, ka Tas Kungs jums ir devis šo zemi un ka mūs pārņēmušas bailes no jums, un ka visi šīs zemes iedzīvotāji ir izbijušies jūsu priekšā,
10. jo mēs esam dzirdējuši, ka Tas Kungs ir licis izsīkt Niedru jūras ūdeņiem jūsu priekšā, kad jūs bijāt iznākuši no Ēģiptes, un ko jūs esat darījuši viņpus Jordānas tiem diviem amoriešu ķēniņiem, Sihonam un Ogam, kurus jūs, likdami lāstam nākt pār viņiem, esat iznīcinājuši.
11. Un, to dzirdot, mūsu sirds ir kļuvusi bailīga, un neviena vīra drosme vairs nav pacēlusies pret jums, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, ir Dievs augšā debesīs un pār zemi, kas ir apakšā zem tām.
12. Bet tagad zvēriet man pie Tā Kunga, tāpēc ka es esmu jums parādījusi labvēlību, ka arī jūs būsit labvēlīgi mana tēva namam un ka jūs man dosit drošu zīmi ķīlai,
13. ka jūs atstāsiet dzīvus manu tēvu un manu māti, manus brāļus un manas māsas un visus tos, kas ir pie viņiem, un ka jūs mūsu dvēseles izglābsit no nāves.
14. Tad tie vīri viņai sacīja: Lai mūsu dvēseles ir galvojums par jūsējām, ja tikai jūs neizpauđīsiet mūsu norunu. Kad Tas Kungs mums dos šo zemi, tad mēs tev parādīsim arī žēlsirdību un uzticību.
15. Tad viņa tos nolaida ar virvi pa logu zemē, jo viņas nams atradās pie pilsētas mūra, un pie šī mūra viņa dzīvoja.
16. Un viņa tiem sacīja: Ejiet kalnos, ka jūs nesastaptu vajātāji, un paslēpieties tur trīs dienas, kamēr atgriezīsies atpakaļ vajātāji, pēc tam ejiet savu ceļu.
17. Tad vīri viņai sacīja: Mēs kļūsim brīvi no tevis prasītā zvēresta, ko tu mums esi likusi zvērēt.
18. Redzi, kad mēs nāksim šinī zemē, tad piesien pie sava loga šo sarkano virvi, ar kuru tu mūs nolaidi zemē, un sapulcini pie sevis šinī namā savu tēvu un savu māti, arī savus brāļus un māsas, sapulcini pie sevis visu sava tēva namu.
19. Un tad lai notiek tā: ikvienam, kas izies ārā pa tava nama durvīm, lai viņa asinis paliek uz viņa galvas, bet mēs pie tā nebūsim vainīgi. Bet ikviena asinis, kas būs ar tevi namā, lai paliek uz mūsu galvas, ja kāds savu roku pie viņa pieliktu.
20. Bet, ja tu izpauđīsi šo mūsu norunu, tad mēs būsim brīvi no zvēresta, ko tu mums esi likusi zvērēt.
21. Tad viņa atbildēja: Lai notiek, kā jūs sakāt! Un viņa tos atlaida, un tie aizgāja, bet sarkano virvi viņa piesēja pie loga.
22. Tā tie aizgāja un nonāca kalnos, kur palika trīs dienas, līdz kamēr atgriezās atpakaļ vajātāji; un vajātāji tos bija izmeklējušies pa visiem ceļiem, bet nebija atraduši.
23. Tad šie abi vīri griezās atpakaļ un nonāca no kalniem lejā, cēlās pāri Jordānai un nāca pie Jozuas, Nūna dēla, un izstāstīja tam visu, kas tiem bija noticis.
24. Un tie teica Jozuam: Tiešām, Tas Kungs ir nodevis visu šo zemi mūsu rokās, un visi zemes

iedzīvotāji jau tagad no mums ir izbijušies.

1. Tad Jozua cēlās agri no rīta, un tie aizgāja no Sitimas un nonāca lejā līdz Jordānai, gan viņš, gan visi Israēla bērni; un viņi tur pārnakšņoja, pirms tie cēlās pāri.
2. Un pēc trijām dienām virsnieki gāja pa nometni šurpu un turpu
3. un pavēlēja tautai, sacīdami: Kad jūs ieraudzīsīt Tā Kunga, sava Dieva, derības šķirstu, ka priesteri, Levija dēli, to nes, tad celieties no savas vietas un sekojiet tam.
4. Tomēr lai paliek starp jums un to divi tūkstoši olekšu plats atstatums, un neejiet tam tuvu, lai jūs varat zināt ceļu, kas jums jāiet, jo jūs šo ceļu vēl nekad neesat gājuši.
5. Un Jozua pavēlēja tautai: Svētījieties, jo rīt Tas Kungs darīs jūsu vidū brīnumus.
6. Un Jozua sacīja priesteriem, teikdams: Nemiet derības šķirstu un celieties pāri tautai pa priekšu. Tad tie ņēma, pacēla derības šķirstu un gāja tautai pa priekšu.
7. Un Tas Kungs sacīja Jozuam: Šodien Es sākšu tevi paaugstināt visa Israēla acīs, lai tie zina, ka Es būšu ar tevi, kā Es esmu bijis ar Mozu.
8. Bet priesteriem, kas nes derības šķirstu, tu pavēli, sacīdams: kad jūs nonākat Jordānas malā pie ūdens, tad apstājieties pie Jordānas.
9. Un Jozua sacīja Israēla bērniem: Nāciet šurp un klausaities Tā Kunga, sava Dieva, vārdus.
10. Un Jozua sacīja: Šai brīdī jūs paši nomanīsīt, ka dzīvais Dievs ir jūsu vidū, jo Viņš dzīdams izdzīs jums pa priekšu kānaāniešus, hetiešus, hīviešus, ferisiešus, gīrgaziešus, amoriešus un jebusiešus.
11. Redzi, Tā Kunga, visas pasaules valdītāja, derības šķirsts ies jūsu priekšā pāri Jordānai.
12. Tad nu izraugait sev divpadsmit vīrus no Israēla ciltīm, pa vienam no katras cilts.
13. Un, kad priesteru kāju pēdas, kas nes Tā Kunga, visas pasaules valdītāja, šķirstu, ieigrims Jordānas ūdenī, tad savā tecējumā Jordānas ūdeņi apstāsies, ūdeņi, kas no augšas tek, un veidos ūdens aizsprostu.
14. Un, kad nu tauta devās ārā no savām teltīm, lai celtos pāri Jordānai, un priesteri nesa derības šķirstu tautas priekšā,
15. un šķirsta nesēji nonāca līdz Jordānai, un priesteru kājas, kuri nesa šķirstu, bija jau iebridušas ūdenī - bet Jordāna ir pārplūdusi visu pļaujas laiku -,
16. tad ūdeņi, kas plūda no augšas, sastājās kā liels aizsprosts, kurš sniedzās līdz pašai Ādamas pilsētai, kas atrodas sānis Cartanai; bet ūdeņi, kas plūda lejup uz Arabas jūru jeb Sāls jūru, izsīka. Tad tauta gāja pāri iepretim Jērikai.
17. Bet priesteri, kas nesa Tā Kunga derības šķirstu, stāvēja sausumā Jordānas vidū, un viss Israēls arī gāja sausām kājām pāri, līdz kamēr visi ļaudis bija pārgājuši pār Jordānu.

1. Un, kad visi ļaudis bija pārgājuši Jordānu, tad Tas Kungs sacīja Jozuam:
2. Izvēlieties sev no tautas divpadsmit vīrus, pa vienam vīram no katras cilts,
3. un pavēliet tiem, sacīdami: ņemiet sev no šejienes, no Jordānas upes vidus, kur priesteru kājas ir sausumā stāvējušas, divpadsmit akmeņus un pārnesiet tos pāri sev līdzī un nolieciet tos tanī vietā, kur jūs pavadīsiet nakti.
4. Tad Jozua ataicināja divpadsmit vīrus, ko viņš bija izraudzījis no Israēla bērniem, pa vienam vīram no katras cilts,
5. un Jozua tiem sacīja: Noejiet Tā Kunga, sava Dieva, šķirsta priekšā Jordānas vidū, paņemiet ikkatrs vienu akmeni uz saviem pleciem, pēc Israēla bērnu skaita,
6. lai šī ir zīme jūsu vidū, kad jūsu bērni jums vēlāk jautās, vaicādami: kas tie jums par akmeņiem?
7. Tad atbildiet viņiem: ūdeņi izsīka Tā Kunga derības šķirsta priekšā; kad tas devās pāri Jordānai, tad izsīka Jordānas ūdeņu straumes; tā šie akmeņi kļuva par piemiņu Israēla bērniem uz mūžīgiem laikiem.
8. Un Israēla bērni tā darīja, kā Jozua bija pavēlējis, un viņi iznesa divpadsmit akmeņus no Jordānas gultnes, pēc Israēla bērnu cilšu skaita, kā Tas Kungs bija Jozuam sacījis, un viņi ar tiem pārnāca pāri upei savā pārnākšņošanas vietā un tos tur novietoja.
9. Un citus divpadsmit akmeņus Jozua sacēla Jordānas vidū tanī vietā, kur priesteru, derības šķirsta nesēju, kājas bija stāvējušas, un tie tur atrodas līdz šai dienai.
10. Bet priesteri, šķirsta nesēji, stāvēja tik ilgi Jordānas vidū, kamēr viss bija izdarīts, ko Tas Kungs bija Jozuam pavēlējis tautai sacīt, kā to Mozus jau bija pavēlējis Jozuam; un tā ļaudis steigšus gāja pāri.
11. Un, kad tauta bija pārgājusi pāri, tad arī Tā Kunga šķirsts tika nests pāri, un priesteri gāja tautai pa priekšu.
12. Un Rūbena bērni, Gada bērni un Manases puscilts apbruņoti gāja pāri Israēla bērnu priekšpulkā, kā Mozus tiem bija pavēlējis.
13. Apmēram četrdesmit tūkstoši cīņai bruņotu vīru devās pāri karā Tā Kunga priekšā Jērikas līdzenumā.
14. Tanī dienā Tas Kungs paaugstināja Jozuu visa Israēla acīs, un tie viņu bijās, tāpat kā tie bija Mozu bijušie visu viņa dzīves laiku.
15. Un Tas Kungs sacīja uz Jozuu:
16. Pavēli priesteriem, liecības šķirsta nesējiem, lai tie iznāk no Jordānas.
17. Tad Jozua pavēlēja priesteriem un sacīja: Izkāpiet no Jordānas.
18. Un, kad priesteri, kas nesa Tā Kunga derības šķirstu, izkāpa no Jordānas un tiklīdz viņu kāju pēdas bija sasniegušas krasta sausumu, tad tūdaļ Jordānas ūdens atgriezās savā vietā un ieplūda visur savos krastos kā vakar un aizvakar.
19. Bet arī tauta izkāpa no Jordānas pirmā mēneša desmitajā dienā, un tā uzcēla savas teltis Gilgalā, Jērikas austrumu pusē.
20. Un Jozua uzstatīja tos divpadsmit akmeņus Gilgalā, ko tie bija paņēmuši no Jordānas gultnes.
21. Un viņš sacīja Israēla bērniem, teikdams: Kad jūsu bērni saviem tēviem vēlākos gados vaicās: kas tie par akmeņiem? -
22. tad stāstiet saviem bērniem, sacīdami: šo Jordānas upi Israēls ir pārgājis pa sausumu,
23. jo Tas Kungs, jūsu Dievs, lika izsīkt Jordānas ūdenim jūsu priekšā, iekāms jūs bijāt pārgājuši, tāpat kā Tas Kungs, jūsu Dievs, bija darījis ar Niedru jūru, likdams arī tai izsīkt sausai mūsu priekšā, iekāms bijām izgājuši tai cauri,
24. lai visas zemes tautas atzīst Tā Kunga roku, ka tā ir stipra, un lai jūs bīstaties To Kungu, jūsu Dievu, visu savu mūža dienu.

1. Un notika, ka visi amoriešu ķēniņi, kuri mīt viņpus Jordānas pret rietumiem, un visi kānaāniešu ķēniņi, kuri dzīvo jūras malā, dzirdēja, ka Tas Kungs bija licis izsīkt Jordānas ūdenim Israēla bērnu priekšā, līdz tie visi bija pārgājuši pāri, un tad viņu sirdis kļuva bailīgas, un tiem vairs nebija drosmes stāties pretim Israēla bērniem.
2. Tanī laikā Tas Kungs sacīja Jozuam: Taisi sev akmens nažus un sāk apgraizīt Israēla bērnus pa otram lāgam.
3. Tad Jozua sev izgatavoja akmens nažus, un viņš apgraizīja Israēla bērnus pie Gibeas-Aralotas.
4. Un redzi, iemesls, kādēļ Jozua apgraizīja tautu, visus vīrus, kas bija izgājuši no Ēģiptes: visi karavīri bija pa ceļam nomiruši tuksnesī, nākot no Ēģiptes. Pa to laiku no jauna neviens nebija ticis apgraizīts.
5. Jo apgraizīta bija visa tā tautas daļa, kas bija iznākusi no Ēģiptes, bet tā tautas daļa, kas bija dzimusi tuksnesī, pa ceļam no Ēģiptes nākot, - tie nebija apgraizīti.
6. Jo Israēla bērni staigāja četrdesmit gadus tuksnesī, tiekāms visa karotāju saime bija izmirusi, kas bija izgājuši no Ēģiptes, tādēļ ka tie nebija uzklaušījuši Tā Kunga balsi; tāpēc Tas Kungs bija ar zvērestu viņiem apsolijs, ka Viņš tiem neļaus redzēt to zemi, ko Viņš ar zvērestu viņu tēviem bija apsolijs mums dot, zemi, kur piens un medus tek.
7. Bet viņu dēlus, kuriem Tas Kungs bija licis izaugt viņu vietā, tos tagad Jozua apgraizīja, jo tie bija palikuši ceļā neapgraizīti.
8. Un, kad visi ļaudis bija apgraizīti, tad tie palika savā vietā nometnē, kamēr tie izdziedinājās.
9. Un Tas Kungs sacīja Jozuam: Šodien Es esmu no jums novēlis visu Ēģiptes apkaunojumu. Tāpēc šī vieta tika nosaukta par Gilgalu līdz pat šai dienai.
10. Un Israēla bērni apmetās teltīs Gilgalā, un tie sarīkoja Pashā svētkus mēneša četrpadsmitajā dienā ap vakara laiku Jērikas līdzenumā.
11. Bet nākamajā dienā, kas sekoja Pashā svētkiem, viņi jau ēda no tās zemes ražas neraudzētu maizi un grauzdētas vārpas, tieši jau tanī pašā dienā.
12. Un ar šo nākamo dienu, kad viņi bija ēduši no tās zemes iegūtās ražas, viņiem izbeidzās manna; un turpmāk Israēla bērniem vairs nebija mannas, bet tie pārtika tanī gadā no Kānaānas zemes augļiem.
13. Un notika, kad Jozua bija pie Jērikas, ka viņš pacēla savas acis, un redzi, tur viņam pretī stāvēja kāds vīrs, kuram rokā bija atvērts zobens, un Jozua gāja pie viņa un jautāja: Vai tu esi mūsu cilvēks vai mūsu pretinieks?
14. Bet tas sacīja: Nē, bet es esmu tagad nācis kā Tā Kunga karaspēka virspavēlnieks. Tad Jozua metās zemē uz sava vaiga un to pielūdza un viņam sacīja: Ko mans Kungs grib teikt Savam kalpam?
15. Tad Tā Kunga karaspēka virspavēlnieks sacīja Jozuam: Novelc savas kurpes no savām kājām, jo vieta, kur tu stāvi, ir svēta. Un Jozua tā arī darīja.

1. Bet Jērika aizslēdza savus vārtus un palika noslēgta Israēla bērniem; ne tur kāds iegāja, ne no turienes kāds iznāca.
2. Un Tas Kungs sacīja Jozuam: Redzi, Es esmu nodevis Jēriku, tās ķēniņu un tās varonīgos karavīrus tavā rokā.
3. Aplenciet pilsētu, visi karavīri apejiet tai apkārt vienreiz dienā, un tā dariet sešas dienas.
4. Un septiņi priesteri lai nes septiņas āžu ragu taures šķirstam pa priekšu, bet septītajā dienā ejiet apkārt ap pilsētu septiņas reizes, un priesteri lai pūš taures.
5. Un, tiklīdz tie garāk pūtīs āža ragā un jūs sadzirdēsiet taures skaņu, tad lai visa tauta sacel varen lielu troksni; tad tūdaļ sagrūs pilsētas mūri paši no sevis, un tauta lai kāpj tiem pāri tur, kur ikviens stāv.
6. Tad Jozua, Nūna dēls, aicināja priesterus un tiem sacīja: Nesiet derības šķirstu, bet lai septiņi priesteri nes septiņas āžu ragu taures Tā Kunga šķirsta priekšā.
7. Bet kara saimei viņš pavēlēja: Ejiet un aplenciet pilsētu, un apbruņotie vīri lai iet pa priekšu Tā Kunga šķirstam.
8. Un, kā Jozua bija tautai sacījis, tā arī gāja septiņi priesteri, nesdami septiņas āžu ragu taures Tā Kunga priekšā; viņi gāja un pūta taures, bet Tā Kunga derības šķirsts viņiem sekoja.
9. Un apbruņojušies karavīri gāja pa priekšu priesteriem, kuri pūta taures, un aizmugurējie pulki sekoja šķirstam, pūzdami taures.
10. Bet tautai Jozua bija stingri pavēlējis, teikdams: Jūs nedrīkstat izkliegt kara saucienus, un lai jūsu balss nebūtu dzirdama un lai ne vārds neiziet no jūsu mutes līdz tai dienai, kad es jums sacīšu: saceliet troksni. Tad jums būs kliegt.
11. Un Tā Kunga šķirsts tika nests apkārt pilsētai vienu reizi; tad tie iegāja nometnē un palika pa nakti nometnē.
12. Un Jozua cēlās agri no rīta, un priesteri iznesa Tā Kunga šķirstu.
13. Un septiņi priesteri, kas nesa septiņas āžu ragu taures Tā Kunga šķirsta priekšā, staigājot lēnā soli, pūta taures, bet apbruņotie karavīri gāja viņiem pa priekšu un aizmugurējie pulki soļoja aiz Tā Kunga šķirsta, un ejot tika pūstas taures.
14. Tā viņi arī otrā dienā apgāja pilsētai apkārt vienu reizi, tad tie atgriezās nometnē; tā tie darīja sešas dienas.
15. Un septītajā dienā tie cēlās agri, gaismai austot, un gāja ap pilsētu tādā pašā veidā septiņas reizes, tikai šinī dienā viņi apgāja pilsētai apkārt septiņas reizes.
16. Un notika septītajā reizē, kad priesteri pūta taures, Jozua sacīja tautai: Kliedziet, jo Tas Kungs šo pilsētu ir nodevis jūsu varā.
17. Un šī pilsēta lai krīt Tā Kunga sodā: viss, kas vien tanī ir, un viņa pati lai top izdeldēta; tikai netikle Rahāba lai paliek dzīva, viņa pati un visi, kas ir pie viņas atrodami viņas namā, jo viņa bija paslēpusi sūtņus, ko mēs bijām izsūtījuši.
18. Tikai sargaities no tā, kas ir padots iznīcības lāstam, ka jūs paši netopat par tādiem, kas ir iznīcināmi, un ka jūs neņemat daļu sev un tā nepadarāt arī Israēla nometni par tādu, kas ir padota lāstam, un ka jūs to nenovedat postā.
19. Bet viss sudrabs un zelts, un vara un dzelzs rīki lai ir svēti Tam Kungam, un tie lai nāk pie Tā Kunga dārgumiem.
20. Tad nu tauta kļiedza, taures tika pūstas. Un, tiklīdz tauta sadzirdēja tauru skaņas, tā sāka kliegt vēl skaļāk, un tad arī mūri sagruva, un karotāji iegāja pilsētā, katrs no savas vietas. Un, kad nu viņi pilsētu tā bija ieņēmuši,
21. viņi galīgi iznīcināja it visu, kas vien bija pilsētā: vīrus un sievas, bērnus un sirmgalvjus, no vērša līdz sīklopam un ēzelim; viss tika nogalināts ar zobena asmeni.
22. Tad Jozua teica abiem vīriem, kas bija nākuši zemi izlūkot: Ejiet netikles namā un izvediet ārā šo sievu un itin visus tos, kuri ir kopā ar viņu tās namā, kā jūs viņai zvērēdami solījāt.
23. Tad jaunekļi, abi izlūki, nogāja un izveda Rahābu un viņas tēvu, un viņas māti, un viņas brāļus,

un visu, kas vien pie tās bija; viņi izveda ārā arī visus viņas ģimenes piederīgos, un viņi lika tiem apmesties ārpus Israēla nometnes.

24. Un pilsētu tie nodedzināja līdz ar visu, kas tajā bija, bet sudrabu un zeltu līdz ar vara un dzelzs rīkiem tie nodeva Tā Kunga nama dārgumu krātuvē.

25. Bet netikli Rahābu un viņas tēva namu, un itin visu, kas tai piederēja, Jozua atstāja pie dzīvības, un tā dzīvoja Israēla vidū līdz šai dienai, tāpēc ka viņa bija paslēpusi sūtņus, ko Jozua bija izsūtījis Jēriku izlūkot.

26. Un tanī laikā Jozua zvērēja un sacīja: Nolādēts lai ir tas vīrs Tā Kunga priekšā, kas uzcelš un atjaunos šo pilsētu Jēriku. Pamatus lai viņš liek tai par sava pirmdzimtā un vārtus lai ieeļ tai par sava jaunākā dēla dzīvību.

27. Bet Tas Kungs bija ar Jozuu, un viņa slava izpaudās visā zemē.

1. Bet Israēla bērni pieskārās pie tā, kas ar lāstu bija nolemts iznīcībai, jo Ahans, Karmija dēls, bet tas Zabdiņa dēls, un tas Zeraha dēls no Jūdas cilts, bija paņēmis no aizliegtā. Tad Tā Kunga dusmas iedegās pret Israēla bērniem.
2. Un Jozua izsūtīja vīrus no Jērikas uz Aju, kas ir Bet-Avenas tuvumā austrumos no Bēteles, un tiem sacīja: Ejiet augšup un izlūkojiet zemi.
3. Tad vīri nogāja un izlūkoja Aju, un tie atgriezās pie Jozuas un viņam sacīja: Lai visa tauta nedodas uz turieni, bet lai noiet kādi divi vai trīs tūkstoši vīru, kuru pietiktu, lai Aju ieņemtu, bet lai netiek apgrūtināta visa tauta, jo Ajā ļaužu nav daudz.
4. Tad turp arī devās tikai kādi trīs tūkstoši vīru no visas tautas, bet tie metās bēgt Ajas vīru priekšā.
5. Un Ajas vīri nogalināja no šiem vīriem kādus trīsdesmit sešus vīrus un vajāja pārējos no vārtiem līdz akmeņlauztuvēm, un vēl daļu tie sakāva pie pakalnes. Tad tautas sirds izkusa un kļuva kā ūdens.
6. Un Jozua saplēsa savas drēbes un metās zemē uz sava vaiga Tā Kunga šķirsta priekšā līdz pat vakaram, viņš un Israēla vecaji, un tie kaisīja pišļus uz savām galvām.
7. Un Jozua sacīja: Ak, Kungs, mans Dievs! Kāpēc Tu esi licis šai tautai celties pāri Jordānai? Vai ar nodomu, lai mūs nodotu amoriešu rokās? Lai tie mūs iznīcinātu? Ak, kaut mēs labāk būtu palikuši dzīvot viņpus Jordānas!
8. Ko gan varu vēl teikt, ak, Kungs, kad Israēla tauta sava ienaidnieka priekšā ir pagriezusi muguru?
9. Kad kānaānieši un visi šīs zemes iedzīvotāji to dzirdēs, tad tie mūs ielenks no visām pusēm un izdeldēs mūsu vārdu no šīs zemes. Ko tad Tu darīsi Sava lielā Vārda labā?
10. Tad Tas Kungs sacīja Jozuam: Celies! Kāpēc tu guli uz sava vaiga?
11. Israēls ir grēkojis un pārkāpis Manu derību, ko Es esmu tiem pavēlējis; viņi ir arī ņēmuši no tā, kas bija ar lāstu iznīcībai nolemts, viņi ir zaguši un ir melojuši, un ir ielikuši paņemto starp saviem rīkiem.
12. Tādēļ arī Israēla bērni nespēj vairs savu ienaidnieku priekšā pastāvēt, bet tie saviem ienaidniekiem pagrieza muguru, jo tie paši ir kļuvuši nolādēti. Es turpmāk vairs nevarēšu būt ar jums, ja jūs neiznīcināsiet no sava vidus ar lāstu apkrauto.
13. Celies augšā! Šķīsti tautu un saki: dariet sevi svētus rītdienai, jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: iznīcības lāsts ir tavā vidū, Israēl; tu neesi spējīgs pastāvēt savu ienaidnieku priekšā, kamēr tu neiznīcināsi šo lāstu no sava vidus.
14. Tāpēc ierodieties rītu agri, pēc savām ciltīm; un tā cilts, uz kuru Tas Kungs norādīs, lai nāk pēc savām dzimtām, bet tā dzimta, uz ko Tas Kungs norādīs, lai nāk pēc savu tēvu namiem, bet tie tēvu nami, uz ko Tas Kungs norādīs, lai nāk priekšā pa vienam vīram.
15. Un, kurš tiks atrasts, ka tam iet līdz iznīcības lāstam, tas un viss, kas vien tam pieder, ir jāsadedzina ugunī, tādēļ ka viņš ir laužis Tā Kunga derību un darījis negodīgas lietas Israēlā.
16. Tad Jozua cēlās agri no rīta un lika Israēlam nostāties pēc viņa ciltīm, un norādījums krita uz Jūdas cilti.
17. Un, kad viņš pieaicināja Jūdas cilti, tad ar norādījumu tika apzīmēta Zeraha dzimta, un, kad viņš lika tuvoties Zeraha dzimtai, tēvu namam pēc tēvu nama, tad norādīts tika Zabdiņa tēvu nams.
18. Un, kad viņš lika tuvoties šī nama atsevišķiem vīriem, tad tika ar norādījumu apzīmēts Ahans, Karmija dēls, kas bija Zabdiņa dēls, un tas Zeraha dēls no Jūdas cilts.
19. Tad Jozua sacīja Ahanam: Mans dēls, dod godu Tam Kungam, Israēla Dievam, un dod Viņam slavu, un saki man, ko tu esi izdarījis, bet neslēp manā priekšā itin neko.
20. Tad Ahans Jozuam atbildēja un sacīja: Tiešām, es esmu grēkojis Tā Kunga, Israēla Dieva, priekšā. Un redzi, kādu pārkāpumu es esmu izdarījis.
21. Kad es laupījuma vidū ieraudzīju kādu ļoti labu babiloniešu apmetni un divi simti sudraba seķeļu, un zelta kausējuma stieni, kas svēra piecdesmit seķeļus, tad es iekāroju šīs lietas un tās paņēmu; un redzi, tās ir paslēptas manas telts vidū, ieraktas zemē, bet sudrabs apakšā zem tām.
22. Tad Jozua sūtīja sūtņus, un tie skrēja uz telti, un redzi, tiešām viņa teltī bija paslēpti šie priekšmeti, bet sudrabs tiem apakšā.

23. Un tie tos paņēma no telts vidus un atnesa Jozuam un visiem Israēla bērniem, un tos nolika Tā Kunga priekšā.
24. Tad Jozua un viss Israēls līdz ar viņu ņēma Ahanu, Zeraha dēlu, kā arī to sudrabu, apmetni, zelta kausējuma stieni, viņa dēlus, viņa meitas, viņa vēršus, viņa ēzeļus, viņa siklopus, viņa telti, itin visu, kas tam piederēja, un tos visus noveda Ahorā ielejā.
25. Un Jozua tad sacīja: Kā tu mūs esi iavedis nelaimē, tā Tas Kungs tagad tevi iaved nelaimē. Un viss Israēls to nomētāja ar akmeņiem, un viņi tos sadedzināja ar uguni un uzkrāva tiem virsū akmeņus.
26. Un tie uzcēla pār tiem lielu akmeņu kaudzi, kas ir palikusi līdz šai dienai. Un Tas Kungs mitējās Savā dusmu karstumā. Šo vietu līdz pat šai dienai tādēļ vēl sauc par Ahorā ieleju.

1. Un Tas Kungs sacīja uz Jozuu: Nebīsties un nešaubies! Nem sev līdzī visus karavīrus un celies un ej pret Aju; redzi, Es esmu nodevis tavā rokā Ajas ķēniņu un viņa tautu kopā ar viņa pilsētu un viņa zemi.
2. Un tu rīkojies tāpat ar Aju un tās ķēniņu, kā tu jau esi rīkojies ar Jēriku un tās ķēniņu, tikai ka jūs gūto laupījumu un gūtos liellopus paturiet paši sev. Liec citiem paslēpties aizsegā aiz šīs pilsētas, tās otrā pusē, uz vakariem.
3. Tad Jozua ar visu karavīru saimi cēlās, lai dotos uzbrukumā pret Aju, un Jozua izmeklēja trīsdesmit tūkstošus visdrosmīgāko karavīru un tos izsūtīja jau naktī.
4. Un viņš tiem deva pavēli, sacīdams: Jums, lūk, būs pret to pilsētu novietoties aizsegā; neturieties pārāk tālu no pilsētas un esiet visi modri.
5. Bet es pats ar visu to kara saimi, kas ir pie manis, došos tuvāk klāt pilsētai, un, ja notiks, ka viņi iznāks mums pretī tā kā pirmoreiz, tad mēs no viņiem bēgsim.
6. Un, kad nu viņi dosies laukā, lai mūs vajātu, tad mēs liksim viņiem no pilsētas attālināties labu gabalu, jo tie sacīs: viņi bēg no mums tāpat kā pirmoreiz. Tā mēs bēgsim no viņiem.
7. Tad jūs celieties no savām paslēptuvēm, un jums šī pilsēta jāieņem, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, to ir nodevis jūsu rokā.
8. Un, kad jūs būsit pilsētu ieņēmuši, tad aizdedziniet pilsētu ar uguni, darīdami visu tā, kā Tas Kungs ir pavēlējis; redziet, tādu es jums esmu devis pavēli.
9. Tā Jozua viņus izsūtīja, un tie nonāca līdz vietai, kur tiem bija jāpaslēpjas un kas atradās starp Bēтели un Aju, uz rietumiem no Ajas, bet Jozua pavadīja nakti pie pārējās kara tautas.
10. Un Jozua cēlās agri no rīta, un viņš pārskaitīja rindas, un tad viņš kopā ar Israēla vecajiem cēlās un devās tautas priekšgalā pret Aju.
11. Un visa karavīru saime, kas bija kopā ar viņu, cēlās un ieņēma savu vietu; nonākuši pilsētai tieši pretī, viņi uzcēla savas teltis ziemeļos no Ajas, un tur bija maza ieleja starp viņiem un Aju.
12. Tad viņš izraudzīja kādus piecus tūkstošus vīru un lika tiem paslēpties aizsegā starp Bēтели un Aju pret vakariem no pilsētas.
13. Un tā viņi izvietoja karapulkus: visa karaspēka nometni ziemeļos no pilsētas un paslēptos spēkus rietumos no tās; bet Jozua tanī naktī nogāja pašā ielejā.
14. Kad Ajas ķēniņš to redzēja, tad pilsētas vīri steidzās un agri no rīta cēlās un tūdaļ devās pretī Israēlam uz kauju; viņš pats un visa viņa tauta steidzās noteiktā laikā uz sapulcēšanās vietu klajuma malā, bet viņš nezināja, ka aizsegā atrodas ļaudis, paslēpušies aiz pilsētas.
15. Bet Jozua un Israēls izlikās esam sakauti un metās bēgt no viņiem virzienā uz tuksnesi.
16. Tāpēc visi ļaudis, kas atradās pilsētā, tika sasaukti, lai dzītos tiem pakā, un tie vajāja Jozuu un ļāvās aizvilināties prom no pilsētas.
17. Un tur vairs nepalika neviena vīra, nedz Ajā, nedz Bētelē, kurš nebūtu izgājis, lai vajātu Israēlu; un tā tie atstāja pilsētu atvērtu un dzinās pakā Israēlam.
18. Tad Tas Kungs sacīja Jozuam: Izstiep šķēpu, kas ir tavā rokā, pret Aju, jo Es to nododu tavā rokā. Tad Jozua izstiepa šķēpu, kas bija viņa rokā, pret pilsētu.
19. Tad tie, kuri bija aizsegā, tūlīt iznāca no savām paslēptuvēm un skrēja, tiklīdz Jozua izstiepa savu roku, iegāja pilsētā un ieņēma to, un steigšus pielika tai uguni.
20. Kad nu Ajas vīri pagriezās atpakaļ un skatījās, tad redzi, dūmi jau cēlās no pilsētas pret debesīm, un tie nespēja nekur bēgt - ne šurp, ne turp, jo arī tā karavīru saime, kura bija bēgusi uz tuksnesi, griezās atpakaļ pret tiem, kas viņus vajāja,
21. jo, kad Jozua un viss Israēls redzēja, ka tie, kuri bija paslēpušies, ieņēma pilsētu un ka pār pilsētu jau cēlās dūmi, tad arī viņi griezās atpakaļ un kāva Ajas vīrus.
22. Un tad arī tie no pilsētas nāca ārā viņiem pretī, tā ka ajieši atradās Israēla vidū, vieni nāca no šīs un otri no tās puses un tos kāva, kamēr neviena no tiem nepalika pāri, kas būtu palicis sveiks vai arī kas būtu izglābies.
23. Bet Ajas ķēniņu tie sagūstīja dzīvu un noveda pie Jozuas.

24. Un notika, kad Israēls bija nogalinājis visus Ajas aizstāvjus atklātā tuksneša laukā, kur tas bija tos vajājis, un kad tie visi bija krituši līdz pat beidzamam no zobena asmens, tad tikai viss Israēls griezās atpakaļ uz Aju, lai nogalinātu tās iedzīvotājus bez žēlastības ar zobena asmeni.

25. Un visu kritušo skaits tanī dienā bija, skaitot vīrus un sievas, divpadsmit tūkstoši, visi Ajas iedzīvotāji.

26. Un Jozua neatvilka savu roku, ko viņš ar šķēpu bija izstiepis, iekāms visi Ajas iedzīvotāji bija pilnīgi, kā to lāsts prasa, izdeldēti.

27. Tikai lopus un pilsētas laupījumu Israēls paņēma un paturēja sev, kā Tas Kungs bija Jozuam pavēlējis.

28. Un Jozua nodedzināja Aju un pārvērtā to par drupu kaudzi uz mūžīgiem laikiem, kāda tā ir vēl šodien.

29. Bet Ajas ķēniņu viņš lika pakārt vakara laikā, saulei rietot, pie koka; tad pēc Jozuas pavēles tie noņēma viņa liķi no koka un nometa to pie ieejas pilsētas vārtos, kur tie tam virsū uzkrāva lielu akmeņu kaudzi, kas ir līdz šai dienai.

30. Toreiz arī Jozua uzcēla Tam Kungam, Israēla Dievam, altāri Ēbala kalnā

31. tā, kā Mozus, Tā Kunga kalps, bija Israēla tautai pavēlējis un kā tas ir uzrakstīts Mozus bauslības grāmatā: altāri no neapcirstiem akmeņiem, kura veidošanai nebija lietoti dzelzs rīki, un uz tā viņi upurēja Tam Kungam dedzināmos upurus un nesa kaujamās pateicības upurus.

32. Un tad viņš rakstīja tur uz akmeņiem norakstu no Mozus bauslības, ko Mozus bija rakstījis, Israēla bērniem klātesot.

33. Un viss Israēls ar saviem vecajiem, virsniekiem un tiesnešiem stāvēja abos šķirsta sānos pretī priesteriem un levītiem, kuri bija Tā Kunga derības šķirsta nesēji, tiklab svešinieki, kā arī iedzimtie, un tad tie pagriezās: viena puse pret Garicima kalnu un otra puse pret Ēbala kalnu, kā Mozus, Tā Kunga kalps, bija iepriekš pavēlējis Israēla tautu svētīt.

34. Un pēc tam viņš nolasīja visus bauslības vārdus, svētības un lāstu vārdus, kā tas bauslības grāmatā stāv rakstīts.

35. Un tur nebija neviena vārda no visiem, kurus Mozus kā pavēli bija devis, ko Jozua nebūtu nolasījis visas Israēla draudzes priekšā, arī sievu, mazo bērnu un svešinieku priekšā, kuri staigāja viņiem līdzi.

1. Un, kad to dzirdēja visi ķēniņi, kas ir viņpus Jordānas gan kalnos, gan ielejās un gar visu Lielās jūras malu līdz Libanonam, proti: hetieši, kānaānieši, ferisieši, hīvieši un jebusieši,
2. tad tie visi sapulcējās vienkopus, lai vienprātīgi vestu pret Jozuu un Israēlu karu.
3. Kad nu Gibeonas iedzīvotāji dzirdēja, ko Jozua bija darījis ar Jēriku un ar Aju,
4. tad arī tie rīkojās ar viltu: viņi nogāja, apgādājās ar pārtiku un ņēma līdzī uz saviem ēzeļiem vecus maisus un nodriskātus ādas vīna traukus, kas bija saplaisājuši un salāpīti,
5. ar vecām, salāpītām sandalēm kājās un novalkātiem apmetņiem mugurā, un visa viņu ceļamaize bija sakaltusi un sapelējusi.
6. Un tie nāca pie Jozuas Gilgalas nometnē un sacīja viņam un Israēla vīriem: Mēs esam nākuši no tālas zemes, bet tagad slēdziet ar mums derību.
7. Tad Israēla vīri atbildēja hīviešiem: Varbūt jūs jau dzīvojat mūsu vidū - kā tad lai mēs slēdzam ar jums derību?
8. Tad tie apgalvoja Jozuam: Mēs esam tavi kalpi. Un Jozua viņiem jautāja: Kas jūs esat, un no kurienes jūs nākat?
9. Tad tie viņam atbildēja: Mēs, tavi kalpi, nākam no visai tālas zemes Tā Kunga, tava Dieva, Vārda dēļ, jo mēs esam dzirdējuši Viņa slavu un arī visu to, ko Viņš ir darījis Ēģiptē.
10. Un tāpat arī visu to, ko Viņš ir darījis tiem diviem amoriešu ķēniņiem viņpus Jordānas, Hešbonas ķēniņam Sihonam un Basanas ķēniņam Ogam, kas dzīvoja Aštarotā.
11. Tāpēc mūsu vecāji un visi, kas dzīvo mūsu zemē, mūs skubināja, teikdami: ņemiet savās rokās ceļamaizi, dodieties tiem ceļā pretī un sakiet viņiem: mēs esam jūsu kalpi, un tagad slēdziet ar mums derību.
12. Un šeit ir mūsu maize, mēs to siltu paņēmām līdzī no savām mājām ceļam tanī dienā, kad mēs izgājām, lai dotos pie jums, bet nu redziet, cik tā ir sakaltusi un sapelējusi.
13. Un šie ādas vīna trauki, ko mēs piepildījām, tie bija pilnīgi jauni, bet tagad tie ir saplaisājuši gabalos, kā jūs to redzat, un mūsu drēbes un mūsu sandales ir galīgi nolietotas pārāk tālajā ceļā.
14. Tad Israēla vīri ņēma gan no viņu ceļamaizes, bet tie neprasiya Tā Kunga gribu.
15. Un Jozua noslēdza ar viņiem mieru un noslēdza ar tiem derību, ka viņš tos atstās dzīvus, un draudzes vadoņi nodeva tiem zvērestu.
16. Bet pēc trim dienām, kad tie bija noslēguši derību ar viņiem, tie dzirdēja, ka viņi esot to kaimiņi, jo dzīvojot to vidū,
17. un, kad Israēla bērni cēlās un devās ceļā, tad viņi trešajā dienā nonāca pie viņu pilsētām. Bet viņu pilsētas bija Gibeona, Kefīra, Beērota, kā arī Kirjat-Jeārima.
18. Tomēr Israēla bērni tos nenokāva, tādēļ ka visas draudzes vadoņi, piesaukdami To Kungu, Israēla Dievu, bija tiem zvērējuši; bet, kad nu visa draudze kurnēja pret vadoņiem,
19. tad visi vadoņi teica visai draudzei: Mēs esam pie Tā Kunga, Israēla Dieva, tiem zvērējuši, un mēs tāpēc nevaram tos aiztikt.
20. Bet mēs ar viņiem rīkosimies šādi: labāk lai tie paliek dzīvi, nevis ka pār mums nāktu sods, ja mēs būtu tiem devuši viltīgu zvērestu.
21. Un tad tie vadoņi ļaudīm sacīja: Lai tie paliek dzīvi, bet tiem jāklūst par malkas cirtējiem un ūdens nesējiem visai mūsu draudzei. Tā tie vadoņi bija to viņiem nolikuši.
22. Tad Jozua viņus ataicināja un tiem jautāja: Kāpēc jūs mūs pievīlāt, teikdami: mēs no jums esam ļoti tālu,- kaut gan jūs šeit pat mūsu vidū dzīvojat?
23. Nu tad tagad - esiet nolādēti, lai no jums netrūktu kalpu, malkas cirtēju un ūdens smēlēju mūsu Dieva namam.
24. Un tie atbildēja Jozuam un sacīja: Taviem kalpiem tika patiesi stāstīts, ko Tas Kungs, tavš Dievs, Mozum, Savam kalpam, ir apsolījis, ka Viņš visu šo zemi jums nodošot un ka ienākot jūs iznīcināšot visus šīs zemes iedzīvotājus. Tad mēs ļoti bijāmies no jums savas dzīvības dēļ, un tāpēc mēs to tā darījām.
25. Bet nu tagad, redzi, mēs esam tavā rokā, dari ar mums tā, kā tas ir labi un taisnīgi tavās acīs.

26. Tad viņš tiem tā arī darīja un tos izglāba no Israēla bērnu rokas, ka tie tos nenokāva.

27. Un Jozua tanī dienā viņus nodeva draudzei par malkas cirtējiem un ūdens nesējiem Tā Kunga altāra vajadzībām līdz šai dienai tai vietā, kuru Tas Kungs bija izraudzījis.

1. Un notika, kad Jeruzāles ķēniņš Adonisedeks dzirdēja, ka Jozua bija ieņēmis Aju un to pilnīgi iznīcinājis un ka viņš ar Aju un ar viņas ķēniņu bija tāpat rīkojies, kā viņš bija rīkojies ar Jēriku un ar viņas ķēniņu, un ka Gibeonas iedzīvotāji bija ar Israēlu mierā izlīguši un palikuši dzīvot viņu vidū,
2. tad arī viņš ļoti izbijās, jo Gibeona bija liela pilsēta, kā jau viena no ķēniņa valsts pilsētām, lielāka nekā Aja, un visi tās vīri bija drošsirdīgi karotāji.
3. Tāpēc Jeruzāles ķēniņš Adonisedeks sūtīja sūtņus pie Hebronas ķēniņa Hohāma un pie Jarmutas ķēniņa Pirāma, un pie Lahišas ķēniņa Jafijas, un pie Eglonas ķēniņa Debīra ar ziņu:
4. Nāciet šurp pie manis un palīdziet man, sitīsim Gibeonu, jo tas ir sabiedrojis ar Jozuu un ar Israēla bērniem.
5. Tad tie sapulcējās un devās kalnup uzbrukumā, pieci amoriešu ķēniņi: Jeruzāles ķēniņš, Hebronas ķēniņš, Jarmutas ķēniņš, Lahišas ķēniņš, Eglonas ķēniņš - viņi visi līdz ar visiem saviem karapulkiem, un apmetās teltīs pret Gibeonu, un iesāka ar to karot.
6. Tad Gibeonas vīri sūtīja vēstnešus pie Jozuas uz Gilgalas nometni un lika viņam sacīt: Neatrauj savu roku no saviem kalpiem! Bet nāc steigšus, izglāb mūs un palidzi mums. Jo pret mums ir jau sapulcējušies visi amoriešu ķēniņi, kas dzīvo kalnos.
7. Tad Jozua līdz ar visu karavīru saimi, visi varonīgi karotāji, cēlās no Gilgalas un devās uz turieni.
8. Un Tas Kungs sacīja Jozuam: Nebīsties no viņiem, jo Es tos esmu nodevis tavā rokā: neviens pats no tiem nepastāvēs tavā priekšā.
9. Un Jozua tiem uzbruka negaidot, visu nakti no Gilgalas soļojis uz augšu.
10. Un Tas Kungs tos izbiedēja Israēla priekšā, un Israēls tos sakāva lielā kaujā pie Gibeonas, vajāja tos pa ceļu augšup pret Bet-Horonu un tos galīgi uzveica pie Asekas un Makēdas.
11. Kad viņi, bēgdami no Israēla, atradās pie Bet-Horonas stāvās nogāzes, tad Tas Kungs pats meta uz viņiem akmeņu lielumā krusas graudus no debesīm līdz pat Asekai, tā ka tie nomira, un pie tam daudz vairāk nomira no krusas graudiem nekā no Israēla bērnu zobena.
12. Toreiz Jozua lūdza To Kungu, tai dienā, kad Tas Kungs nodeva amoriešus Israēla bērnu rokās, un viņš izsaucās Israēla bērnu priekšā: Saule, apstājies pār Gibeonu un tu, mēnesi, pār Ajalonas ieleju!
13. Tad saule palika mierā, un mēness apstājās, kamēr tauta atriebās saviem ienaidniekiem. Vai tas nav rakstīts Varoņu grāmatā? Tiešām, saule palika debesu vidū stāvēt un nesteidzās noiet veselu dienu.
14. Un nebija nevienas citas dienas tādas kā šī, salīdzinot ar iepriekšējām un arī ar nākamajām, kurā Tas Kungs tā būtu paklausījis cilvēka balss lūgumu, jo Tas Kungs karoja Israēla labā.
15. Tad Jozua griezās atpakaļ un viss Israēls līdz ar viņu uz Gilgalas nometni.
16. Bet tie pieci ķēniņi bija bēguši un paslēpušies alā pie Makēdas.
17. Tas Jozuam tika paziņots un sacīts: Tie pieci ķēniņi ir atrasti, jo viņi ir paslēpušies alā pie Makēdas.
18. Tad Jozua pavēlēja: Aizveliet lielos akmeņus alas ieejas priekšā un izlieciet vīrus viņu apsargāšanai.
19. Bet jūs nestāviet mierā un tikai dzenieties pakal saviem ienaidniekiem un kaujiet viņu aizmugurējos. Neļaujiet viņiem nonākt savās pilsētās, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, viņus ir nodevis jūsu rokā.
20. Un, kad Jozua un Israēla bērni bija pabeiguši viņu iznīcināšanu lielā kaujā, kura bija ļoti sīva, līdz viņi bija pagalam un tikai nedaudzi atlikušie bija paguvuši no tiem glābties, nonākdami stipri nocietinātās pilsētās,
21. un kad visa kara tauta atgriezās neskarta pie Jozuas Makēdas nometnē un neviens nebija uzdrošinājies Israēla bērniem parādīt pat savu mēles galu,
22. tad Jozua pavēlēja: Atveriet alas ieeju un atvediet pie manis tos piecus ķēniņus no alas!
23. Tā tie arī darīja un izveda ārā no alas un atveda pie viņa tos piecus ķēniņus: Jeruzāles ķēniņu, Hebronas ķēniņu, Jarmutas ķēniņu, Lahišas ķēniņu un Eglonas ķēniņu.
24. Un, kad tie šos piecus ķēniņus bija izveduši pie Jozuas, tad Jozua sasauca visus Israēla vīrus un

sacīja karaspēka virsniekiem, kuri bija gājuši līdz ar viņu: Nāciet šurp un lieciet savas kājas uz šo ķēniņu skaustiem! Un tad tie piegāja un lika savas kājas uz viņu skaustiem.

25. Un Jozua tiem sacīja: Nebīstieties un neesiet apmulsuši, bet esiet stipri un droši, jo tāpat Tas Kungs darīs visiem jūsu ienaidniekiem, pret kuriem jūs karosit.

26. Un pēc tam Jozua lika viņus nogalināt un pakārt pie pieciem kokiem, un viņi palika pie kokiem karājoties līdz vakaram.

27. Bet ap to laiku, kad saule noriet, tad Jozua pavēlēja tos noņemt nost no kokiem, un viņi tos iemeta tanī alā, kur tie bija paslēpušies, un aizvēla lielus akmeņus alas ieejas priekšā, kas tur atrodas vēl līdz šai dienai.

28. Un tanī dienā Jozua ieņēma arī Makēdu, un viņš to postīja ar zobena asmeni, un tās ķēniņu viņš pakļāva iznīcības lāstam; viņš tos pilnīgi iznīcināja, ikvienu dvēseli, kas tur bija; un viņš neatstāja dzīvu nevienu, viņš rīkojās ar Makēdas ķēniņu, kā viņš bija rīkojies ar Jērikas ķēniņu.

29. Tad Jozua aizgāja un viss Israēls līdz ar viņu no Makēdas uz Libnu, un tie karoja pret Libnu.

30. Un Tas Kungs arī tos nodeva Israēla rokā kopā ar viņu ķēniņu, un viņš ar zobena asmeni nokāva gan viņu, gan ikvienu dvēseli, kas tur bija; arī šinī vietā viņš neatstāja dzīvu nevienu, un viņš rīkojās ar tās ķēniņu tāpat, kā viņš bija rīkojies ar Jērikas ķēniņu.

31. Tad Jozua līdz ar visu Israēlu aizgāja no Libnas uz Lahišu, uzcēla savas teltis pie tās un karoja pret to.

32. Un Tas Kungs nodeva Lahišu Israēla rokā. Viņš to ieņēma otrā dienā un nokāva ar zobena asmeni ikvienu dvēseli, kas tur bija, darīdams visu tāpat, kā bija darījis Libnā.

33. Tai brīdī cēlās Gezeras ķēniņš Horāms un atnāca Lahišai palīgā, bet Jozua sakāva viņu un viņa karaspēku, tā ka ne viens pats no viņiem nepalika pie dzīvības.

34. Un Jozua aizgāja un viss Israēls līdz ar viņu no Lahišas uz Eglonu, un viņi pie tās uzcēla savas teltis un karoja pret to.

35. Viņi ieņēma to tanī pašā dienā, un viņi kāva ar zobena asmeni ikvienu dvēseli, kas vien tur atradās, un viņš tanī pašā dienā pilnīgi iznīcināja itin visu tāpat, kā viņš bija darījis Lahišā.

36. Tad Jozua cēlās un viss Israēls līdz ar viņu no Eglonas un devās augšup uz Hebronu, un viņš karoja pret to.

37. Un viņš to ieņēma un nokāva ar zobena asmeni viņas ķēniņu, iznīcinādams visas pilsētas un ikvienu dvēseli, kas tur atradās; viņš neatstāja dzīvu nevienu un darīja tāpat, kā viņš to bija darījis Eglonā. Un viņš pilnīgi iznīcināja to un ikvienu dvēseli, kas tur bija.

38. Tad Jozua līdz ar visu Israēlu griezās atpakaļ uz Debīru, un viņš karoja pret to.

39. Un viņš arī to ieņēma, sagūstīja tās ķēniņu un ieņēma visas tai piederošās pilsētas; un viņš tos sita ar zobena asmeni, un viņi pilnīgi iznīcināja ikvienu dvēseli, kas tur bija; un viņš neatstāja dzīvu nevienu, darīdams tāpat, kā viņš to bija darījis Hebronā, tāpat viņš darīja Debīrā, un ar tās ķēniņu viņš rīkojās tāpat, kā viņš bija rīkojies ar Libnas ķēniņu.

40. Tā Jozua pakļāva visu zemi, un proti: gan kalnu zemi, gan dienvidu zemi, gan līdzenumu, gan pakalnus ar visiem viņu ķēniņiem; viņš neatstāja dzīvu nevienu, piepildīdams iznīcības lāstu, tā kā Tas Kungs, Israēla Dievs, bija pavēlējis.

41. Un Jozua tos pakļāva, no Kadeš-Barneas līdz Gazai, kā arī visu Gošenes zemi līdz Gibeonai.

42. Un visus šos ķēniņus un visu viņu zemi Jozua pakļāva sev vienā paņēmienā, jo Tas Kungs, Israēla Dievs, pats karoja Israēla labā.

43. Tad Jozua griezās atpakaļ un viss Israēls līdz ar viņu uz Gilgalas nometni.

1. Kad nu Hacoras ķēniņš Jabīns to dzirdēja, tad viņš sūtīja sūtņus pie Madonas ķēniņa Jobāba un pie Šimronas ķēniņa, un pie Akšafas ķēniņa,
2. un pie tiem ķēniņiem, kuri dzīvoja ziemeļos, kalnos, kā arī dienvidu klajumos, Kinnerotas ielejā, un rietumos, Doras kāpās,
3. tāpat arī pie kānaāniešiem austrumos un rietumos, pie amoriešiem un pie hetiešiem, pie ferisiešiem un pie jebusiešiem kalnos un pie hīviešiem Micpas zemē, Hermona kalna pakājē.
4. Tā viņi izgāja cīnā un visas viņu karapulku nometnes līdz ar tiem un varen daudz ļaužu, kā smiltis jūras malā, un daudz zirgu un kara ratu.
5. Visi šie ķēniņi sapulcējās un nāca un kopā nometnē uzcēla teltis pie Meromas ūdeņiem, lai karotu pret Israēlu.
6. Tad Tas Kungs sacīja uz Jozuu: Nebīsties no viņiem! Jo rītdien ap šo laiku Es visus viņus nolikšu nokautus Israēlam pie kājām; tad tu varēsi pārgriezt viņu zirgiem pakājkāju dzīslas un viņu cīņas ratus sadedzināt ugunī.
7. Tad Jozua un visa viņa karavīru saime negaidot parādījās pie Meromas ūdeņiem un pēkšņi viņiem uzbruka.
8. Un Tas Kungs tos nodeva Israēla rokā, un viņi tos kāva un vajāja viņus līdz Sidonai, šai lielajai pilsētai, un līdz Šerapot-Majimai, arī līdz Micpas ielejai austrumos, un tos sakāva, tā ka neviens no tiem nepalika dzīvs.
9. Un Jozua tiem darīja, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis: viņu zirgus viņš padarīja tizlus, un viņu kara ratus viņš sadedzināja ugunī.
10. Un Jozua tanī laikā atgriezās atpakaļ un ieņēma Hacoru, un tās ķēniņu viņš sagūstīja un nokāva ar zobena asmeni; jo Hacora bija pirms tam visām šīm ķēniņu valstīm galvaspilsēta.
11. Un tie nokāva visus iedzīvotājus, kas tur bija, viņus pilnīgi iznīcinādami; un tur nepalika pāri neviena dvēsele, un Hacora viņš sadedzināja ugunī.
12. Un Jozua ieņēma visas šo ķēniņu pilsētas, sagūstīja visus viņu ķēniņus un nokāva tos ar zobena asmeni, viņus pilnīgi iznīcinādams, kā Mozus, Tā Kunga kalps, bija pavēlējis.
13. Tomēr tās pilsētas, kas bija nocietinātas kalnos, Israēls nenodedzināja, izņemot vienīgi Hacoru, kurai Jozua lika aiziet bojā liesmās.
14. Bet visu šais pilsētās gūto laupījumu un visus lopus Israēla bērni paturēja paši sev, cilvēkus turpretī visus nogalināja ar zobena asmeni, tos pilnīgi iznīcinādami; tie neatstāja pāri nevienas dzīvas dvēseles.
15. Kā Tas Kungs Savam kalpam Mozum bija pavēlējis, tā Mozus pavēlēja Jozuam, un tā arī Jozua darīja; viņš itin neko neatstāja neizpildītu no visa tā, ko Tas Kungs bija Mozum pavēlējis.
16. Un tā Jozua ieņēma visu šo zemi - gan kalnus, gan visu dienvidu zemi, gan visu Gošenes zemi un ieleju un klajumu un Israēla kalnus un to ielejas,
17. no Halaka kalna, kas paceļas pretī Seīra kalnam, līdz Baal-Gadai, kas atrodas Libanona ielejā Hermona pakājē,- viņš sagūstīja visus to ķēniņus, tos sita un nogalināja.
18. Ilgus gadus Jozua karoja pret šiem ķēniņiem.
19. Tur nebija nevienas pilsētas, kas ar labu būtu padevusies Israēlam, izņemot tos hīviešus, kas dzīvoja Gibeonā; visas pārējās viņš ieņēma ar kauju,
20. jo tas bija Tā Kunga nolikts, ka viņu sirdis tika nocietinātas karam pret Israēlu, lai iznīcības lāsts tiktu piepildīts un lai tiem netiktu nekāda žēlastība parādīta, bet lai viņi tiktu izdeldēti, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.
21. Tanī laikā Jozua nāca un iznīcināja anakiešus kalnājā ap Hebronu, Debīru, Anābu, kā arī Jūdas un visos Israēla kalnu novados, un Jozua tos pilnīgi iznīcināja kopā ar viņu pilsētām.
22. Neviena no anakiešiem neatlika Israēla bērnu zemē, un tikai Gazā, Gatā un Ašdodā tie vēl palika.
23. Tā Jozua ieņēma visu zemi, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis, un Jozua to nodeva par īpašumu Israēlam, to dalīdams pēc viņu ciltīm; tad zeme varēja atpūsties no kariem.

1. Šie nu ir tās zemes ķēniņi, kurus Israēla bērni uzvarēja un kuru zemes viņi ieguva, pārcēlušies pāri Jordānai, no Arnonas upes līdz Hermona kalnam ar visu klajumu uz austrumu pusi no Jordānas:
2. Sihons, amoriešu ķēniņš, kas dzīvoja Hešbonā un valdīja kā ķēniņš pār apgabalu no Aroēras Arnonas upes krastmalā, no upes ielejas vidus sākot, un pār pusi Gileādas līdz Jabokas upei, kas ir robežupe ar amoniešiem,
3. un pār līdzenumu līdz Kinnerota ezera austrumu krastiem un Bet-Ješimotas virzienā līdz Tuksneša jūrai, tas ir, Sāls jūrai, un dienvidos līdz Pizgas kalna pakājei.
4. Otrs bija Ogs, Basanas ķēniņš, kas bija atlicies no refajiešiem un valdīja Aštorotā un Edrejā.
5. Viņš valdīja kā ķēniņš pār Hermona kalnāju un Salku un pār visu Basanu līdz gešūriešu un maāhatiešu robežām, un pār pusi no Gileādas līdz robežām ar Sihonu, Hešbonas ķēniņu.
6. Mozus, Tā Kunga kalps, un Israēla bērni tos sakāva, un jau Mozus, Tā Kunga kalps, deva šos apgabalus rūbeniešiem un gadiešiem un Manases pusciltij īpašumā.
7. Šie nu ir tās zemes ķēniņi, kurus Jozua ar Israēla bērniem uzvarēja šaipus Jordānas, rietumos no Baal-Gadas un no Libanona kalnu ielejas līdz Halaka kalnam, kas paceļas pretī Seīram, un Jozua nodeva šo apgabalu Israēla ciltīm par īpašumu pēc viņu daļām.
8. Bet kalnos un ielejās, klajumos un pakalnos, kā arī tuksnesī un dienvidu zemē mita hetieši, amorieši, kānaānieši, ferisieši, hīvieši un jebusieši.
9. Jērikas ķēniņš bija viens; Ajas ķēniņš, kas bija sānis no Bēteles, - viens;
10. Jeruzālemes ķēniņš - viens; Hebronas ķēniņš - viens;
11. Jarmutas ķēniņš - viens; Lahišas ķēmjniņš - viens;
12. Eglonas ķēniņš - viens; Gezeras ķēmjniņš - viens;
13. Debīras ķēniņš - viens; Gederas ķēniņš - viens;
14. Hormas ķēniņš - viens; Aradas ķēniņš - viens;
15. Libnas ķēniņš - viens; Adullāmas ķēniņš - viens;
16. Makēdas ķēniņš - viens; Bēteles ķēniņš - viens;
17. Tapuas ķēniņš - viens; Heferas ķēniņš - viens;
18. Afekas ķēniņš - viens; Šaronas ķēniņš - viens;
19. Madonas ķēniņš - viens; Hacoras ķēniņš - viens;
20. Šimronas-Meronas ķēniņš - viens; Akšafas ķēniņš - viens;
21. Taānakas ķēniņš - viens; Megidas ķēniņš - viens;
22. Kedešas ķēniņš - viens; Jokneāmas, pie Karmela, ķēniņš - viens;
23. Doras ķēniņš, pie Doras kāpām, - viens; Galilejas tautu ķēniņš - viens;
24. Tircas ķēniņš - viens. Pavisam kopā šo ķēniņu - trīsdesmit viens.

1. Kad Jozua bija vecs un stipri gados, tad Tas Kungs sacīja uz viņu: Tu esi kļuvis vecs un stipri gados, bet vēl ļoti daudz zemes paliek, kas jāiegūst īpašumā.
2. Šī ir tā zeme, kas vēl palikusi: visi filistiešu un gešūriešu apgabali,
3. sākot no Šihoras upes, kas austrumos no Ēģiptes, līdz Ekronas robežām ziemeļos - šo zemi parasti mēdz pieskaitīt kānaāniešiem, un proti, pieci filistiešu valdnieki: Gazas, Ašdodas, Aškalonas, Gatas un Ekronas, kā arī avieši dienvidos,
4. tālāk viss kānaāniešu apgabals, sākot no sidoniešu Meāras līdz Afekai, līdz amoriešu robežām,
5. un tad vēl visa Gebalas zeme un visi Libanona apgabali austrumos no Baal-Gadas Hermona kalna pakājē līdz Hamatas pievārtei,
6. turklāt vēl visi kalnu iedzīvotāji no Libanona līdz Šerepat-Majimai, visi Sidonas ļaudis, - Es tos izdzīšu Israēla bērnu priekšā, sadali tikai to Israēlam par īpašumu, kā Es to tev esmu pavēlējis.
7. Un tagad sadali šo zemi par īpašumu tām deviņām ciltīm un Manases pusciltij.
8. Kopā ar otru Manases puscilti rūbenieši un gadieši bija jau saņēmuši savu īpašuma tiesu, ko tiem Mozus bija piešķīris viņpus Jordānas pret austrumiem, tā kā Mozus, Tā Kunga kalps, to bija tiem iedalījis:
9. no Aroēras, kas atrodas Arnonas upes krastos, un no tām pilsētām, kuras pašā upes ielejā, visu līdzenumu no Medebas līdz Dibonai;
10. un visas amoriešu ķēniņa Sihona pilsētas, kurš bija valdījis Hešbonā, līdz amoniešu robežām;
11. un Gileādu un gešūriešu un maāhatiešu robežas, un visu Hermona kalnāju, un visu Basanu līdz Salkai;
12. visu Oga, Basanas ķēniņa, valsti, kurš bija valdījis Aštarotā un Edrejā. Viņš bija atlicies no refājiešiem; tos Mozus bija uzveicis un izdzinis no viņu zemes.
13. Bet Israēla bērni nebija izdzinuši nedz gešūriešus, nedz maāhatiešus, tādēļ gešūrieši un maāhatieši palikuši dzīvot Israēla vidū līdz šai dienai.
14. Tikai Levija ciltij Mozus nebija piešķīris īpašumu, Tā Kunga, Israēla Dieva, uguns upuri ir viņas daļa, tie ir viņu īpašums, kā Viņš to ir noteicis.
15. Un Mozus bija devis zemi īpašumā Rūbena bērnu ciltij pēc tās dzimtām,
16. tā ka viņiem krita apgabals, sākot no Aroēras, kas atrodas Arnonas upes krastos, un visas pilsētas upes ielejā, kā arī viss augstieņu līdzenums līdz Medebai,
17. Hešbona līdz ar visām pilsētām, kas atrodas līdzenumā, Dibona, Bamot-Baāla, Bet-Baāl-Meona,
18. Tahca, Kedemota, Mefaata,
19. Kirjataima, Sibma, Ceret-Šahara uz Lēzenā kalna,
20. Bet-Peora, Pizgas nogāzes un Bet-Ješimona,
21. arī visas augstienes pilsētas, visa Sihona ķēniņvalsts, kurš bija bijis amoriešu ķēniņš un valdījis Hešbonā un kuru Mozus bija uzveicis līdz ar Midiāna valdniekiem: Eviju, Rekemu, Zūru, Hūru, Rēbu, Sihona vadoņiem, kas bija mituši šinī zemē.
22. Tāpat Israēla bērni ar zobenu bija nokāvuši pareģi Bileāmu, Beora dēlu, līdz ar pārējiem viņu nogalinātiem.
23. Tā Rūbena bērnu robeža bija Jordāna un tās apgabals. Šis bija Rūbena bērnu īpašums pēc Rūbena dzimtām, visas šīs pilsētas līdz ar viņu ciemiem.
24. Un tad Mozus bija devis Gada ciltij, Gada bērniem, zemi īpašumā pēc viņu dzimtām,
25. tā ka viņu robežās bija Jāzera un visas Gileādas pilsētas, un puse amoniešu zemes līdz Aroērai, kas austrumos no Rābas,
26. apgabals no Hešbonas līdz Ramat-Micpai un Betonimai un no Mahanajimas līdz Debīras robežām,
27. un ielejā Bet-Harāna, Bet-Nimra un Sukota un Cafona - atlikušās Sihona, Hešbonas ķēniņa, ķēniņvalsts daļas, tad Jordānas apgabali līdz Kinneretas jūras galam viņpus Jordānai uz austrumiem.
28. Tas bija Gada bērnu īpašums pēc viņu dzimtām, visas šīs pilsētas līdz ar viņu ciemiem.
29. Un Mozus bija arī devis Manases pusciltij zemi, tā ka Manases pusciltij pēc tās dzimtām krita

apgabals,

30. kura robežās bija, sākot no Mahanajimas, visa Basana, visa Oga, Basanas ķēniņa, valsts un visas Jaīra telšu apmetnes, kuras atradās Basanā, - sešdesmit apdzīvotas vietas,

31. un puse no Gileādas, kā arī Aštarota un Edreja, Oga ķēniņvalsts galvenās pilsētas Basanā. Visas šīs zemes krita Mahira, Manases dēla, bērniem, pusei no Mahira bērniem pēc viņu dzimtām.

32. Šie ir tie apgabali, kurus Mozus bija sadalījis Moāba klajumos viņpus Jordānas austrumos no Jērikas.

33. Bet Levija ciltij Mozus nepiešķīra zemi īpašumā, jo viņu daļa ir pats Tas Kungs, Israēla Dievs; Viņš pats ir to īpašums, kā Viņš bija tiem teicis.

1. Un šie ir tie apgabali, kurus Israēla bērni sev iemantoja īpašumā Kānaāna zemē un kurus viņiem piešķīra priesteris Ēleāzars un Jozua, Nūna dēls, un Israēla bērnu cilšu galvenie.
2. Un viņi to zemi iemantoja, meslus metot, kā Tas Kungs caur Mozu to bija pavēlējis dot deviņām ciltīm un pusciltij,
3. jo tām divām ciltīm un pusciltij Mozus bija devis īpašumus viņpus Jordānai, bet levītiem viņš nebija devis nekādu īpašumu starp tiem.
4. Jo Jāzēpa bērni dalījās divās ciltīs: Manases un Ēfraima; bet levītiem netika dota nekāda īpašuma daļa tai zemē, vienīgi pilsētas dzīvošanai un ganības viņu ganāmpulkiem un viņu lopiem.
5. Kā Tas Kungs bija Mozum pavēlējis, tā Israēla bērni darīja, zemi dalot.
6. Tad Jūdās bērni piegāja pie Jozuas Gilgalā, un Kālebs, Jefunnas dēls, šis kenizietis, sacīja Jozuam: Tu zini pats to vārdu, ko Tas Kungs Mozum, šim Dieva vīram, teica par mani un par tevi pie Kadeš-Barneas.
7. Man bija četrdesmit gadi, kad Mozus, Tā Kunga kalps, mani sūtīja no Kadeš-Barneas šo zemi te izlūkot, un es viņam atbildēju pēc labākās sirdsapziņas.
8. Bet mani brāļi, kas bija man līdzī gājuši, tie darīja tautas sirdi bailīgu; es tomēr pilnīgi sekoju Tam Kungam, savam Dievam.
9. Tai dienā Mozus zvērēja, sacīdams: patiesi, tā zeme, kuru tu esi savām kājām minis, tā lai paliek tev un taviem bērniem kā īpašums uz mūžīgiem laikiem, jo tu esi pilnīgi klausījis Tam Kungam, manam Dievam.
10. Un tu tagad redzi: Tas Kungs ir manu dzīvību uzturējis, kā Viņš man bija apsolījis; un ir pagājuši četrdesmit pieci gadi no tā laika, kad Tas Kungs šo vārdu sacīja Mozum un Israēls gāja pa tuksnesi; un nu, redzi, es šodien esmu astoņdesmit piecus gadus vecs.
11. Es vēl šodien esmu tik stiprs kā toreiz, kad Mozus mani izsūtīja; kāds mans spēks bija toreiz, tāds spēks arī tagad: vai eju karā, vai izejot vai atnākot.
12. Un tagad dod man šo kalnu zemi, par kuru Tas Kungs toreiz runāja, jo tu to arī tanī dienā dzirdēji, ka tur dzīvojot anakieši un ka tur esot lielas un nocietinātas pilsētas; varbūt Tas Kungs būs ar mani, ka es tos spēšu izdzīt, kā Tas Kungs ir apsolījis.
13. Tad Jozua viņu svētīja un deva Kālebam, Jefunnas dēlam, Hebronu īpašumā.
14. Tā Hebrona kļuva Kāleba, Jefunnas dēla, kenizieša, īpašums vēl līdz šai pašai dienai, tāpēc ka viņš bija pilnīgi sekojis Tam Kungam, Israēla Dievam.
15. Bet Hebronas vārds bija vecos laikos Kirjat-Arba, jo Arba bija lielākais vīrs anakiešu vidū. Un zemei bija miers no kariem.

1. Bet atsevišķām Jūdas bērnu ciltīm, pēc viņu dzimtām, metot meslus, krita zeme vairāk uz dienvidiem virzienā uz edomiešu novadiem un Cina tuksnesi zemes galējos dienvidos.
2. Un tā viņu dienvidu robeža bija no Sāls jūras gala, no jūras šaurās smailes, kas nogriežas uz dienvidiem,
3. un tad tā iznāk ārā dienvidos no Skorpiju augstienes, iet pāri uz Cinu un uz augšu dienvidos no Kadeš-Barneas un tālāk uz Hecronu, stiepjas kalnup pret Adaru, pagriežas apkārt uz Karku,
4. tad pāriet pāri uz Acmonu un turpinās līdz Ēģiptes strautam, robežas turpinājums stiepjas pret jūru. Šāda nu būtu viņu dienvidu robeža.
5. Bet viņu austrumu robeža ir Sāls jūra līdz Jordānas ietekai; viņu ziemeļu robeža sākas no Sāls jūras ziemeļu gala un Jordānas ietekas,
6. un tad šī robeža ved augšup uz Bet-Hoglu, un ziemeļos tā iet garām Bet-Arabai, un tad robeža virzās augšup līdz Bohana, Rūbena dēla, akmenim,
7. un tad tā paceļas uz augšu līdz Debīrai, iedama augšup no Ahorā ielejas, tad paliecas ziemeļu virzienā pret Gilgalu, kura atrodas pretī kalna ceļam augšā uz Adumimu, kas atrodas dienvidos no upes līča, un tad robeža virzās pāri uz Ajin-Šemešu, un tā turpinās līdz Ajin-Rogelai.
8. Tad šī robeža iet augšup pa Ben-Hinomas ieleju un no dienvidus puses gar jebusiešu kalnu nogāzi, un šī vieta ir Jeruzāleme; un tad tālāk robeža iet augšup uz kalna virsotni, kurš ir Hinomas ielejai priekšā rietumos un tai pašā laikā Refaima ielejas ziemeļu galā.
9. Pēc tam robeža met likumu, no pašas kalna virsotnes sākot līdz Nefatoas avotam, tad iznāk uz pilsētām, kuras atrodas Efrona kalnos, un tad nogriežas uz Baalu, tas ir, Kirjat-Jeārimu,
10. un, apvīdamās apkārt Baalai, robeža ved rietumu virzienā uz Seīra kalniem, pāriet no šejienes pāri Jeārima kalna ziemeļu daļai, tur ir Kesalona, kas paliek ziemeļos, bet tad robeža iet uz Bet-Šemešu un iet pāri uz Timnu.
11. Tad robeža iet pret ziemeļiem no Ekronas kalna nogāzes un noliecas uz Šikronu, ved pāri Baalas kalnam un iznāk pie Jabneēlas, un tā turpinās līdz jūrai.
12. Un robeža rietumos ir Lielā jūra un tās krastu apgabalī. Tādas ir Jūdas bērnu robežas visapkārt pēc viņu dzimtām.
13. Bet Kālebam, Jefunnas dēlam, viņš iedeva viņa daļu Jūdas bērnu īpašumu vidū, kā Tas Kungs to bija Jozuam pavēlējis, proti, Arbu, anakiešu bērnu pilsētu, kura ir vēlākā Hebrona.
14. Un Kālebs no turienes izdzina trīs Anaka dēlus: Šešaju, Ahimanu un Talmaju, Anaka pēcnācējus.
15. Un tad no turienes viņš cēlās un devās tālāk pret Debīras iedzīvotājiem, bet senāk Debīras vārds bija Kirjat-Sefere.
16. Un Kālebs sacīja: Kurš uzveiks Kirjat-Seferi un arī to ieņems, tam es došu savu meitu Aksu par sievu.
17. Un Otniēls, Kenasa dēls, to ieņēma, bet Kenass bija Kāleba brālis, un viņš tam deva savu meitu Aksu par sievu.
18. Un notika, kad viņu pie tā pieveda, tad viņa pierunāja to atļaut viņai izlūgt no sava tēva tīrumu, un, kad viņa nolēca no ēzeļa, tad Kālebs viņai jautāja: Ko tu vēlies?
19. Un viņa atbildēja: Dod man savu svētības dāvanu, jo tu man esi devis dienvidu zemi, un tad dod man arī ūdens avotus. Un tad tas viņai atvēlēja gan augšējos, gan apakšējos ūdens avotus.
20. Un šis ir Jūdas bērnu cilts īpašums pēc viņu dzimtām.
21. Tā Jūdām krita šādas pilsētas, sākot no cilts novada gala pret dienvidiem pie Edomas robežām: Kabceēla, Edera un Jagura,
22. Kina, Dimona un Adada,
23. Kedeša, Hacora un Itnana,
24. Zifa, Telema un Bealota,
25. Hacora-Hadata, Keriot-Hecrona - tā ir Hacora,
26. Āmama, Šema un Molada,
27. Hacara-Gada, Hešmona un Bet-Peleta,

28. Hacara-Šuala, Bēršeba un Bisjotja,
29. Baala, Ijima un Ezema,
30. Eltolada, Kesila un Horma,
31. Ciklaga, Madmana un Sansana,
32. Lebaota, Šilhima, Ajina un Rimona - pavisam divdesmit deviņas pilsētas ar to ciemiem.
33. Līdzenumā: Ēštaola, Cora un Ašna,
34. Sanoa, Ajin-Ganima, Tapua un Enama,
35. Jarmuta, Adullāma, Šoho un Aseka,
36. Šaaraima, Aditaima, Gедера un Gederotaima - četrpadsmit pilsētas ar to ciemiem;
37. Cenana, Hadaša un Migdal-Gada,
38. Dilgana, Micpa un Jokteēla,
39. Lahiša, Boskata un Eglona,
40. Kabona, Lahmama un Kitliša,
41. Gedarota, Bet-Dagona, Naāma un Makēda - sešpadsmit pilsētas ar to ciemiem;
42. Libna, Etera un Ašna,
43. Jifta, Ašna un Neciba,
44. Kegila, Ahsiba un Mareša - deviņas pilsētas ar to ciemiem;
45. Ekrona ar tās mazajām pilsētām un ciemiem;
46. no Ekronas līdz jūrai un viss tas apgabals, kas paliek sānis Ašdodai un tās ciemiem;
47. Ašdoda ar tās mazajām pilsētām un ciemiem; Gaza ar tās mazajām pilsētām un ciemiem līdz pat Ēģiptes strautam un Lielajai jūrai un ar tai piegulošiem krastu apgabaliem, kas kopā veido rietumu robežu.
48. Tālāk kalnu apgabalā: Šamīra, Jatīra un Šoho,
49. Dana un Kirjat-Sana - tā ir Debīra,
50. Anāba, Eštemoa un Anīma,
51. Gošene, Holona un Gilo - vienpadsmit pilsētas ar to ciemiem;
52. Araba, Dūma un Ešgana,
53. Januma, Bet-Tapua un Afeka,
54. Humta un Kirjat-Arba, tā ir Hebrona, un Ciora - deviņas pilsētas ar to ciemiem;
55. Maona, Karmela, Zifa un Juta,
56. Jezreēla, Jokdeāma un Sanoa,
57. Kaina, Gibeā un Timna - desmit pilsētas ar to ciemiem;
58. Halhula, Bet-Cūra un Gedora,
59. Maārata, Bet-Anota, kā arī Eltekona - sešas pilsētas ar to ciemiem;
60. Kirjat-Baala, tā ir Kirjat-Jeārīma, un Raba, divas pilsētas ar to ciemiem.
61. Un klajumā bija Bet-Araba, Midina un Šehaha,
62. Nibšana, Sāls pilsēta un En-Gedija - sešas pilsētas ar to ciemiem.
63. Bet tos jebusiešus, kuri dzīvoja Jeruzālemē, Jūdas bērni nevarēja izdzīt; un tādēļ jebusieši palika kopā ar Jūdas bērniem dzīvot Jeruzālemē līdz pat šai dienai.

1. Bet Jāzēpa bērniem, metot meslus, krita šāda robeža: no Jordānas pie Jērikas, uz Jērikas ūdeņiem pret austrumiem, tad tuksnesī, kas no Jērikas paceļas augšup pret Bēteles kalniem.
2. No Bēteles robeža ved uz Lūzu un iet pāri uz arkiešu apgabalu uz Atarotu.
3. Tālāk tā virzās lejup rietumu virzienā uz jafletiešu apgabalu līdz Bet-Horonas lejas galam un līdz Gezerai, un tā turpinās līdz jūrai.
4. Šī ir zeme, ko Jāzēpa dēli, Manase un Efraims, ieguva par savu īpašumu.
5. Un šīs ir Efraima bērnu robežas pēc viņu dzimtām: viņu īpašuma robeža sākas austrumos no Atarot-Adaras līdz Kalna-Bet-Horonai.
6. No turienes šī robeža noiet pie jūras, Mikmetata paliek ziemeļos, bet tad robeža noliecas uz austrumiem no Taānat-Šilo un iet aiz tās uz austrumiem uz Janou.
7. No Janoas tā nolaižas lejup uz Atarotu un Naāratu, pieskaras Jērikai un iznāk ārā pie Jordānas.
8. No Tapuas robeža iet rietumu virzienā uz Kanas upes ieleju un izbeidzas pie jūras. Šīs ir Efraima bērnu cilts robežas pēc viņu dzimtām.
9. Un Efraima bērniem nodalītās pilsētas, kas bija Manases bērnu īpašumu vidū, visas tās pilsētas līdz ar to ciemiem.
10. Bet viņi neizdzina tos kānaāniešus, kuri dzīvoja Gezerā; tā kānaānieši dzīvoja efraimiešu vidū līdz šai dienai, un viņi tos paverdzināja.

1. Tad Manases ciltij, meslus metot, krita sava tiesa, jo viņš bija Jāzeps pirmsdzimtais. Mahiram, Manases pirmsdzimtajam, kas bija Gileāda tēvs un karavīrs, krita Gileāda un Basana.
2. Bet pārējiem Manases dēliem tika viņu tiesa pēc viņu dzimtām, proti, Abiēzera dēliem, Heleka dēliem, Asriēla dēliem, Sihema dēliem, Hefera dēliem, kā arī Šemidas dēliem; šie visi ir Jāzeps dēla Manases vīriešu kārtas pēcnācēji pēc savām dzimtām.
3. Bet Celofehadam, Hefera dēlam, tas bija Gileāda dēls, bet tas Mahira dēls un tas Manases dēls, nebija pēcnācējos dēlu, bet meitas vien; un šie ir viņa meitu vārdi: Mahla, Noa, Hogla, Milka un Tirca.
4. Tās nāca pie priesteru Ēleāzara un pie Jozuas, Nūna dēla, un pie vadoņiem un sacīja: Tas Kungs pavēlēja Mozum dot mums īpašuma daļu mūsu brāļu vidū. Un tāpēc viņš pēc Tā Kunga pavēles tām iedeva viņu īpašumu viņu brāļu vidū.
5. Un tā desmit daļas tika piešķirtas Manases ciltij vēl pie Gileāda zemes un Basanas, kas abas viņpus Jordānas,
6. jo arī Manases meitas ieguva īpašumu daļu viņa dēlu vidū; bet Gileāda krita pārējiem Manases dēliem.
7. Bet Manases robežas bija no Ašeras uz Mihmetatu, kas atrodas austrumos no Sihemas; tad šī robeža iet uz dienvidiem pie tiem, kuri dzīvo pie Tapuas avota.
8. Manasem gan piederēja Tapuas zemes novads, bet pati Tapua pie Manases robežas piederēja Efraima dēliem.
9. Tad robeža iet lejup līdz Kanas upes līcim; dienvidos no tās ir pilsētas, bet šīs pilsētas pieder Efraimam Manases pilsētu vidū, un Manases robežu apgabals ir ziemeļos no upes, bet tālākās robežas noved pie jūras.
10. Un dienvidos ir Efraims, bet ziemeļos ir Manase, un jūra šeit veido robežu; un ziemeļos tie saskaras ar Ašeru, bet austrumos ar Isašaru.
11. Un Manasem bija doti vēl arī īpašumi Isašarā un Ašerā, un viņam piederēja šādas pilsētas: Bet-Šeana ar tās mazajām pilsētām, Jibleāma ar tās mazajām pilsētām, Doras iedzīvotāji un tās mazās pilsētas, Ajin-Doras iedzīvotāji un tās mazās pilsētas, Taānaka un tās mazās pilsētas, Megidas iedzīvotāji un tās mazās pilsētas, - tā saucamais triju pakalnu apgabals.
12. Bet Manases bērni nespēja izdzīt šo pilsētu iedzīvotājus, un tā kānaānieši palika dzīvot šinī zemē.
13. Un, kad Israēla bērni kļuva stipri, tad viņi kānaāniešus paverdzināja, bet nekad tos neizdzina.
14. Un Jāzeps bērni sacīja Jozuam: Kādēļ tu mums par daļu esi meslojis tikai vienu tiesu un vienu zemes gabalu, kaut gan mēs pēc skaita esam liela tauta, tādēļ ka Tas Kungs mūs tā ir svētījis?
15. Tad Jozua tiem atbildēja: Ja jūs esat tik liela tauta, tad ejiet mežos un nolīdīet tur sev laukus ferisiešu zemē un refajiešu novadā, kur dzīvot, ja jums nepietiek ar Efraima kalniem.
16. Tad Jāzeps bērni atbildēja: Ar kalniem mums nepietiks, un dzelzs kara rati ir visiem kānaāniešiem - tiem, kas dzīvo ielejas apgabalos, kā arī tiem, kas dzīvo Bet-Šeanā un tās mazajās pilsētās, tāpat tiem, kas dzīvo Jezreēlas līdzenumā.
17. Tad Jozua atbildēja abām Jāzeps ciltīm, Efraima un Manases, sacīdams: Tu esi liela tauta, un tev ir liels spēks, tāpēc tev arī nebūs tikai viena meslu tiesa vien.
18. Bet kalni lai tev pieder, un tur ir mežs, to tu varēsi nolīst, un viss, ko tu no tā iegūsi, lai tev pieder; jo tu izdzīsi kānaāniešus, kaut arī viņiem ir dzelzs rati un kaut arī viņi ir stipri.

1. Tad visa Israēla bērnu draudze sapulcējās Šilo, un tur viņi uzcēla Saiešanas telti, kad viņi bija zemi sev pakļāvuši.
2. Bet vēl Israēla bērnu vidū palika septiņas ciltis, kurām vēl nebija savas īpašuma daļas.
3. Un Jozua sacīja Israēla bērniem: Cik ilgi vēl jūs būsiet tik kūtri, ka neejat iegūt īpašumā to zemi, ko Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, jums ir piešķīris?
4. Izraugiet sev trīs vīrus no ikvienas cilts, un es tos izsūtīšu, lai viņi dodas un pārstaigā zemi un to apraksta pēc viņu īpašumu daļām; tad lai viņi griežas atpakaļ pie manis.
5. Viņiem tā būs jādala septiņās daļās; Jūda lai paliek savās robežās dienvidos, un Jāzepa nams lai paliek savās robežās ziemeļos.
6. Tad jums zeme jāuzraksta septiņās daļās un jāatnes man, lai es Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, varu izmest meslus.
7. Levītiem nav nekādas savas zemes daļas jūsu vidū, Tā Kunga priesterība ir viņu mantojums. Bet Gads un Rūbens un puse Manases cilts ir saņēmuši savus īpašumus Jordānai pret rītiem, kurus viņiem iedevis Mozus, Tā Kunga kalps.
8. Tad tie vīri cēlās un gāja, un Jozua gājējiem pavēlēja šo zemi attēlot rakstos un zīmējumā, sacīdams: Ejiet, pārstaigājiet to zemi un to aprakstiet; pēc tam nāciet atpakaļ pie manis, tad es šeit, Šilo, metīšu par jums meslus Tā Kunga priekšā.
9. Tad tie vīri devās ceļā, pārstaigāja zemi un uzzīmēja to grāmatā pēc tās pilsētām septiņās daļās; tad viņi griežas atpakaļ pie Jozuas Šilo nometnē.
10. Un Jozua meta meslus par viņiem Šilo nometnē Tā Kunga priekšā, un tur Jozua sadalīja Israēla bērniem zemi pēc viņu daļām.
11. Un tad iznāca, ka mesli krita Benjamīna bērnu ciltij pēc viņu dzimtām, un pēc meslošanas tiem krita apgabals starp Jūdas un Jāzepa bērniem.
12. Un viņu robeža ziemeļu daļā sākas no Jordānas, un tad šī robeža iet augšup gar Jērikas ziemeļu pusi, no turienes kalnos uz rietumiem, un tās gals iesniedzas Bēt-Avenas tuksnesī.
13. Un tad no turienes robeža iet pāri uz Lūzu, gar Lūzas dienvidus pusi, tā ir Bētele; un tad tā noved lejā pie Atarot-Adaras pret to pašu kalnu, kas ir Lejas-Bet-Horonas dienvidos.
14. Tad robeža apmet likumu, iedama rietumu virzienā dienvidos no tā kalna, kurš ir pretī Bet-Horonai, tad tā turpinās uz dienvidiem, un tās gals ir pie Kirjat-Baalas, šī ir tā pati Kirjat-Jeārīma, kas ir Jūdas bērnu pilsēta. Šī ir vakara puses mala.
15. Un dienvidu mala stiepjas virzienā no Kirjat-Jeārīmas gala, un šī robeža ved uz rietumiem un iznāk pie Mei-Neftoas avota.
16. Un tad robeža iet lejup līdz tā kalna pakājei, kas ir pretī Ben-Hinoma ielejai, kura atrodas ziemeļos no refajiešu ielejas, un tad tā nonāk pa Ben-Hinoma ieleju dienvidos no jebusiešu kalnu nogāzes un izbeidzas lejā pie Ajin-Rogelas.
17. No turienes tā met likumu uz ziemeļiem, nonākdama pie Ajin-Šemešas un noved pie Gelilotas, kura ir pretī Adumima paaugstinājumam, un tad tā atkal nonāk lejā pie Bohana, Rūbena dēla, klintīm.
18. No šejienes tā iet pāri kalna nogāzei, kas ziemeļos pretī klajumam, un tad ieslīd pašā klajumā.
19. Tad robeža iet pāri kalna nogāzei, kas ir ziemeļos no Bet-Hoglas, un robežas gals noved pie pussalas Sāls jūras ziemeļos un dienvidos no Jordānas ietekas; šī ir dienvidu robeža.
20. Bet Jordāna veido austrumu robežu; šis ir Benjamīna bērnu īpašums, visapkārt viņu robežas pēc viņu dzimtām.
21. Bet Benjamīna bērnu cilts pilsētas pēc viņu dzimtām ir: Jērika, Bet-Hogla un Emek-Kēcica,
22. Bet-Araba, Cemarajima un Bētele,
23. Avima, Pāra un Ofra,
24. Kefar-Amonija, Ofnija un Geba - kopā divpadsmit pilsētas ar to ciemiem;
25. Gibeona, Rāma un Beērota,
26. Micpa, Kefira un Moca,

27. Rekema, Jirpeēla un Tarala,

28. Cela, Elefaja un jebusiešu pilsēta, tā ir Jeruzāleme, Gibeā un Kirjata - kopā četrpadsmit pilsētas ar to ciemiem. Šis ir Benjamīna bērnu īpašums pēc viņu dzimtām.

1. Un otri mesli krita Simeonam, Simeona bērnu ciltij, pēc viņu dzimtām; un viņiem krita īpašuma daļa Jūdās bērnu īpašumu vidū.
2. Un viņu īpašums bija: Bēršeba, Šeba un Molada,
3. Hacar-Šuala, Bela un Ecema,
4. Eltolada, Betula un Horma,
5. Ciklaga, Bet-Markabota un Hacar-Sūsa,
6. Bet-Lebaota, kā arī Šaruhena - pavisam kopā trīspadsmit pilsētas ar to ciemiem;
7. Ajina, Rimona, Etera un Ašana - četras pilsētas ar ciemiem,
8. un visi ciemi šo pilsētu apgabalā līdz Baalat-Beērai un dienvidzemes Ramatai; šis bija Simeona bērnu cilts īpašums pēc viņu dzimtām.
9. No Jūdās bērnu daļas radās Simeona bērnu īpašums, jo Jūdās bērnu īpašuma daļa tiem bija par lielu, tāpēc arī Simeona bērni ieguva savu īpašumu Jūdās bērnu īpašuma vidū.
10. Un trešie mesli krita Zebulona bērniem pēc viņu dzimtām, un viņu daļas robeža stiepjas līdz Sarīdai.
11. Viņu robeža iet uz rietumiem augšup pret Marelu, tad tā pieskaras Dabešetai un pieiet pie upes, kas tek austrumos no Jokneāmas.
12. Un no Sarīdas tā pagriežas pret austrumiem, pret saules lēktu, uz Kislot-Tāboras novadu, virzās tālāk uz Daberatu un stiepjas augšup uz Jafiju.
13. No turienes tā iet uz austrumiem, pret saules lēktu, pāri uz Gat-Heferu un Et-Kazīnu un iznāk pie Rimona, aizsniedzama Neu.
14. Un šai vietai robeža iet apkārt ziemeļos no Hanatonas, un tā beidzas Jiftahēlas ielejā.
15. Vēl Katata, Nahalala, Šimrona, Jidala un Bētleme; divpadsmit pilsētas ar to ciemiem.
16. Šī ir Zebulona bērnu īpašuma daļa pēc viņu dzimtām, šīs pilsētas ar to ciemiem.
17. Un ceturtie mesli krita Isašaram, Isašara bērniem pēc viņu dzimtām.
18. Un viņu robežās bija: Jezreēla, Kesulota un Šunāma,
19. Hafaraima, Šiona un Anaharata,
20. Rabita, Kišiona un Ebeca,
21. Remeta, Ajin-Ganima, Ajin-Hada un Bet-Paceca.
22. Viņu robeža pieskaras Tābora kalnam un Šahazimai un Bet-Šemešai, un viņu robežas gals iziet pie Jordānas; sešpadsmit pilsētas ar to ciemiem.
23. Šis ir Isašara bērnu cilts īpašums pēc viņu dzimtām, pilsētas ar to ciemiem.
24. Tad piektie mesli krita Ašera bērnu ciltij pēc viņu dzimtām.
25. Viņu robeža gāja uz Helkatu, Haliju, Betenu, Akšafu,
26. Alameleku, Amgađu un Mišelu un pieskaras rietumos Karmelam un tālāk Libnatas strautam,
27. un tad tā griežas atpakaļ pret austrumiem uz Bet-Dagonu un pieskaras Zebulona apgabalam un Jifta-Elas lejai ziemeļos no Bet-Emekas un Negiēlai un iet uz ziemeļiem un noved pa kreisi uz Kabulu,
28. Ebronu, Rehobu, Hamonnu un Kanu līdz lielajai pilsētai Sidonai.
29. Un tad atkal šī robeža griežas pret Rāmu un līdz stipri nocietinātai pilsētai Tirai, tad uz Hosu un izbeidzas pie jūras. Klāt nāk vēl Mahaleba, Ahsiba,
30. tad - Uma, kā arī Afeka un Rehoba; divdesmit divas pilsētas ar to ciemiem.
31. Šis ir Ašera bērnu cilts īpašums pēc viņu dzimtām, pilsētas ar to ciemiem.
32. Un sestie mesli krita Naftaļa bērnu ciltij pēc viņu dzimtām.
33. Un viņu robeža iet no Helefas, no Caānanimas ozola, pāri Adamī-Nekebai un Jabneēlai līdz Lakomai, un tās gals nonāk pie Jordānas.
34. Tālāk šī robeža pagriežas pret vakariem uz Aznot-Tāboru, un no turienes tā aiziet uz Hukoku un tad dienvidos pieskaras Zebulonam, bet Ašeram tā pieskaras rietumos un Jūdās zemēm austrumos Jordānas krastā.
35. Nocietinātās pilsētas bija: Cidima, Cera, Hammata, Rakota un Kinnerota,
36. Ādama, Rāma un Hacora,

37. Kedeša, Edreja un Ajin-Hacora,
38. Irona, Migdalēla, Horema, Bet-Anota un Bet-Šemeša; pavisam kopā deviņpadsmit pilsētas ar to ciemiem.
39. Šis ir Naftaļa bērnu cilts īpašums pēc viņu dzimtām, pilsētas ar to ciemiem.
40. Septītie mesli krita Dana bērnu ciltij pēc viņu dzimtām.
41. Un viņu daļas īpašumā bija: Corga, Eštaola un Īr-Šemeša,
42. Šaālabina, Ajalona un Jetla,
43. Elona, Timnata un Ekrona,
44. Elteka, Gibetona un Baalata,
45. Jehūda, Benei-Beraka un Gat-Rimona,
46. Mai-Jarkona un Rakona ar apgabalu virzienā uz Jafu.
47. Un, kad vēlāk Dana bērniem apgabals kļuva par šauru, viņi cēlās un karoja pret Lešemu, un viņi to ieņēma un kāva ar zobena asmeni, un ņēma to savā īpašumā, un apmetās tur uz dzīvi. Viņi nosauca Lešemu par Danu pēc sava tēva Dana vārda.
48. Šis ir Dana bērnu cilts īpašums pēc viņu dzimtām, pilsētas ar to ciemiem.
49. Kad Israēla bērni pabeidza zemi sadalīt pēc tās robežām, tad viņi piešķīra arī Jozuam, Nūna dēlam, īpašumu savā vidū.
50. Pēc Tā Kunga pavēles tie viņam deva to pilsētu, ko viņš bija sev lūdzis, proti, Timnat-Sēru Efraima kalnu zemē; viņš atjaunoja un nocietināja šo pilsētu un apmetās tur uz dzīvi.
51. Šie ir tie īpašumi, kurus viņiem piešķīra priesteris Ēleāzars un Jozua, Nūna dēls, kā arī Israēla bērnu cilšu galvenie, mezdami meslus Tā Kunga priekšā Šīlo nometnē pie Saiešanas telts durvīm. Un tā viņi pabeidza sadalīt zemi.

1. Tad Tas Kungs pavēlēja Jozuam, teikdams:
2. Runā ar Israēla bērniem un saki: noteiciet sev vēl glābšanās pilsētas, par kurām Es ar jums esmu runājis caur Mozu,
3. lai turp varētu aizbēgt tāds, kas netīši un nezinādams ir nokāvis kādu dvēseli, un tās lai jums būtu par patvērumu no asinsatriebēja.
4. Ja tāds tad bēg uz kādu no šīm pilsētām, tad tam ir jānostājas pilsētas vārtos un viņam, šīs pilsētas vecajiem dzirdot, tas jāizstāsta; tad lai viņi to uzņem pie sevis pilsētā un lai viņam ierāda vietu, ka viņš var pie tiem dzīvot.
5. Kad nu asinsatriebējs viņu vajā, tad viņi nedrīkst to nodot viņa rokā, tāpēc ka viņš netīši bija nonāvējis savu tuvāko un viņš to nebija ienīdis nedz vakar, nedz aizvakar.
6. Un viņš lai paliek šinī pilsētā dzīvot, līdz kamēr tas nāks draudzes priekšā uz tiesu un līdz augstā priesterā nāvei, kas tanī laikā tur būs amatā; pēc tam lai viņš atgriežas savā pilsētā un savā namā, tanī pilsētā, no kuras viņš bija aizbēdzis.
7. Tad Israēla bērni iesvētīja par tādām patvēruma vietām Kedešu Galilejā, Naftaļa kalnos, Sihemu Efraima kalnos un Kirjat-Arbu, tā ir Hebrona, Jūdas kalnos.
8. Un viņpus Jordānas, no Jērikas uz austrumiem, tie izraudzīja Beceru klajumā uz kalnu līdzenuma Rūbena ciltī un Ramotu Gileādā Gada ciltī, tāpat arī Golanu Basanā Manases ciltī.
9. Šīs bija izraudzītās pilsētas visiem Israēla bērniem, kā arī svešiniekiem, kas dzīvoja viņu vidū, lai uz turieni varētu bēgt ikkatrs, kas vien netīši nositis kādu cilvēku, lai tam nebūtu jāmirst no asinsatriebēja rokas, pirms tas nebūtu stāvējis draudzes priekšā.

1. Tad levītu dzimtu vecākie piegāja pie priestera Ēleāzara un pie Jozuas, Nūna dēla, un pie Israēla bērnu cilšu vecajiem,
2. un viņi tiem sacīja Šīlo, Kānaāna zemē, teikdami: Tas Kungs caur Mozu ir pavēlējis dot mums pilsētas, kur mēs varētu dzīvot, un ganības mūsu lopiem.
3. Tad Israēla bērni deva levītiem no saviem īpašumiem, kā Tas Kungs to bija pavēlējis, šādas pilsētas līdz ar to ganībām.
4. Kad krita mesli Kehata ciltij, tad tie levīti, kas bija priesteri Ārona pēcnācēji, saņēma no Jūdas cilts, no Simeona cilts un no Benjamīna cilts trīspadsmit pilsētas.
5. Bet pārējiem Kehata bērniem, meslus metot, krita desmit pilsētas no Efraima cilts dzimtām, no Dana cilts un no Manases puscilts.
6. Un Geršona bērniem krita no Isašara cilts dzimtām, no Ašera cilts, no Naftaļa cilts un no Manases puscilts Basanā trīspadsmit pilsētas.
7. Bet Merārija bērniem pēc viņu dzimtām krita no Rūbena cilts, no Gada cilts un no Zebulona cilts divpadsmit pilsētas.
8. Un tā Israēla bērni nodeva levītiem, meslus metot, šīs pilsētas un to ganības, kā Tas Kungs to bija caur Mozu pavēlējis.
9. Un no Jūdas bērnu cilts un no Simeona bērnu cilts viņi deva šīs vārdos nosauktās pilsētas:
10. Ārona bērniem, jo pirmie mesli krita viņiem, no Kehata dzimtām, no Levija bērniem,
11. un tie deva tiem vispirms Kirjat-Arbu, Anaka tēva pilsētu, tā ir Hebrona, Jūdas kalnos un tās apkārtnē ganības.
12. Bet šīs pilsētas tūrumus un ciemus tie deva Kālebam, Jefunnas dēlam, par īpašumu.
13. Tā viņi priesteri Ārona bērniem deva Hebronu, glābšanās pilsētu, līdz ar tās ganībām un Libnu ar tās ganībām,
14. Jatīru ar tās ganībām un Eštemou ar tās ganībām,
15. Holonu ar tās ganībām, arī Debīru ar tās ganībām,
16. Ajinu jeb Asanu ar tās ganībām, tāpat Jutu ar tās ganībām, arī Bet-Šemešu ar tās ganībām - kopā deviņas pilsētas no šīm divām ciltīm;
17. un tālāk no Benjamīna cilts: Gibeonu ar tās ganībām, Gebu ar tās ganībām,
18. Anatotu ar tās ganībām, tāpat arī Almonu ar tās ganībām - četras pilsētas.
19. Tā Ārona bērniem, priesteriem, bija trīspadsmit pilsētas ar to ganībām.
20. Bet pārējiem no Kehata bērnu dzimtām, levītiem, meslus metot, krita pilsētas no Efraima cilts.
21. Un tiem deva Sihemu kā glābšanās pilsētu un tās ganības Efraima kalnos, kā arī Gezeru ar tās ganībām,
22. tāpat Kibcaimu ar tās ganībām, arī Bet-Horonu ar tās ganībām - četras pilsētas;
23. un no Dana cilts: Elteku ar tās ganībām un Gibetonu ar tās ganībām,
24. Ajalonu ar tās ganībām un Gat-Rimonu ar tās ganībām - četras pilsētas;
25. un tad no Manases puscilts: Taānaku ar tās ganībām, arī Gat-Rimonu ar tās ganībām - divas pilsētas.
26. Pavisam kopā desmit pilsētas ar to ganībām krita pārējām Kehata bērnu dzimtām.
27. Bet Geršona bērniem, no Levija cilts, krita no Manases puscilts kā glābšanās pilsēta Golana Basanā ar tās ganībām, arī Be-Eštera ar tās ganībām - kopā divas pilsētas;
28. un no Isašara cilts: Kišiona ar tās ganībām, kā arī Debrata ar tās ganībām,
29. Jarmuta ar tās ganībām, tāpat Ajin-Ganima ar tās ganībām - četras pilsētas;
30. un no Ašera cilts: Mišala ar tās ganībām un Abdona ar tās ganībām,
31. Helkata ar tās ganībām, arī Rehoba ar tās ganībām - četras pilsētas.
32. Un no Naftaļa cilts: kā glābšanās pilsēta Kedeša Galilejā ar tās ganībām, arī Homat-Dora ar tās ganībām, tāpat Kartana ar tās ganībām - trīs pilsētas.
33. Un pavisam Geršona bērnu pilsētu bija trīspadsmit līdz ar to ganībām.
34. Pārējiem levītiem no Merārija bērnu dzimtām krita: no Zebulona cilts: Jokneāma ar tās ganībām,

kā arī Karta ar tās ganībām,

35. Dimna ar tās ganībām, arī Nahalala ar tās ganībām - četras pilsētas;

36. un no Rūbena cilts: kā glābšanās pilsēta Becera ar tās ganībām un Jahca ar tās ganībām,

37. Kedemota ar tās ganībām, arī Mefaata ar tās ganībām - četras pilsētas;

38. un no Gada cilts krita: kā glābšanās pilsēta Ramota Gileādā ar tās ganībām, arī Mahanajima ar tās ganībām,

39. Hešbona ar tās ganībām, tāpat Jāzera ar tās ganībām - pavisam četras pilsētas.

40. Tā Merārija bērniem pēc viņu dzimtām, pārējiem no Levija bērnu dzimtām, krita, meslus metot, divpadsmit pilsētas.

41. Bet pavisam Levija bērniem Israēla bērnu vidū bija četrdesmit astoņas pilsētas līdz ar to ganībām.

42. Un ikvienai no šīm pilsētām bija klāt ganības; un tā tas bija pie visām šīm pilsētām.

43. Un tā Tas Kungs Israēlam deva visu to zemi, ko Viņš zvērēdams bija apsolījis dot viņu tēviem; un tie to iemantoja un apmetās tur.

44. Un Tas Kungs viņiem deva mieru no visām pusēm, kā Viņš to bija ar zvērestu apsolījis viņu tēviem; un neviens no visiem viņu ienaidniekiem nespēja viņiem pretoties, jo visus viņu ienaidniekus Tas Kungs bija nodevis viņu rokā.

45. Un netrūka neviena vārda no visiem labiem vārdiem, ko Tas Kungs uz Israēla namu bija runājis, - viss īstenojās, kā bija teikts.

1. Tad toreiz Jozua aicināja rūbeniešus un gadiešus un Manases puscilti,
2. un viņš tiem sacīja: Jūs visu esat turējuši, ko jums Mozus, Tā Kunga kalps, pavēlējis, un jūs esat klausījuši arī manai balsij visās lietās, ko es esmu jums pavēlējis.
3. Jūs neesat aizmirsuši savus brāļus visu šo ilgo laiku līdz šai dienai, bet esat turējuši, kas bija jātur, Tā Kunga, jūsu Dieva, baušļu noteikumus.
4. Un tagad Tas Kungs, jūsu Dievs, ir mieru devis jūsu brāļiem, kā Viņš to viņiem bija apsolījis; tad nu atgriezieties un ejiet savās teltīs, savā īpašuma zemē, ko jums Mozus, Tā Kunga kalps, devis viņpus Jordānas.
5. Tikai rūpīgi pildiet pavēles un bauslību, kuru Mozus, Tā Kunga kalps, jums ir devis, ka jūs mīlat To Kungu, savu Dievu, un staigājat visur Viņa ceļus, ka sargājat visus Viņa baušļus, Viņam pieķeraties un Viņam kalpojat ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli.
6. Kad nu Jozua tos svētīja un atlaida, tad tie atgriezās savās teltīs.
7. Un vienai Manases ciltis pusei Mozus bija devis īpašumu Basanā, bet otrai Manases ciltis pusei Jozua bija devis īpašumu pie viņu brāļiem rietumos no Jordānas. Kad Jozua tos atlaida uz viņu teltīm, tad viņš tos arī svētīja
8. un tiem sacīja: Ar lielu bagātību jūs atgriežaties savās teltīs, ar varen daudz lopiem, ar sudrabu un ar zeltu, ar varu un ar dzelzi un ar ļoti daudz drēbēm. Tādēļ daliet no ienaidniekiem iegūto laupījumu ar saviem brāļiem.
9. Tā šķīrās Rūbena un Gada ciltis un Manases puscilts no pārējiem Israēla bērniem, lai grieztos atpakaļ no Šilo, kas atrodas Kānaāna zemē, uz Gileādu, savu īpašumu zemi, kur tie bija iecelti par mantiniekiem pēc Tā Kunga pavēles caur Mozu.
10. Kad viņi nonāca pie Jordānas Kānaāna zemes daļā, tad Rūbena un Gada bērni un Manases puscilts tur uzcēla altāri pie Jordānas, varenu altāri, ko tālu varēja redzēt.
11. Un Israēla bērni dzirdēja sakām: redzi, Rūbena bērni, Gada bērni un Manases puscilts ir uzcēluši altāri pie Jordānas iepretim Kānaāna zemei, Israēla bērniem pretim.
12. Kad Israēla bērni to dzirdēja, tad visa Israēla bērnu draudze sapulcējās Šilo nometnē, lai celtos un ietu pret viņiem karot.
13. Un Israēla bērni sūtīja pie Rūbena bērniem un Gada bērniem un Manases puscilts uz Gileādu Pinehasu, priesteru Ēleāzara dēlu,
14. tāpat desmit vadoņus kopā ar viņu no visām Israēla ciltīm, pa vienam vadonim no katra tēvu nama pēc viņu dzimtām, un ikviens no šiem bija galvenais savā tēva namā pār Israēla bērnu tūkstošiem.
15. Kad tie nonāca pie Rūbena bērniem, Gada bērniem un pie Manases puscilts Gileāda zemē, tad viņi tiem sacīja:
16. Tā saka visa Tā Kunga draudze: kas tā ir par uzticības laušanu, ko jūs esat izdarījuši pret Israēla Dievu, novērsdamies šodien no Tā Kunga, ka jūs esat sev uzcēluši altāri, saceldamies pret To Kungu?
17. Vai mums nepietiek ar Peora noziegumu, no kura mēs vēl arvien līdz pat šai dienai neesam spējuši šķīstīties, kad bargs sitiens ķēra Tā Kunga draudzi?
18. Un jūs tomēr taisāties tagad atkal novērsties no Tā Kunga; bet notiks, ja jūs šodien sacelsities pret To Kungu, tad rītdien Viņš dusmosies uz visu Israēla draudzi.
19. Ja jums jūsu īpašumu zeme šķiet nešķīsta esam, tad nāciet pāri uz Tā Kunga īpašumu zemi, kur atrodas Tā Kunga mājoklis, un tad iegūstiet īpašumu mūsu vidū. Bet nesacelieties pret To Kungu un nepadariet arī mūs par saviem pretiniekiem, tagad sev uzceldami atsevišķu altāri līdzās Tā Kunga, mūsu Dieva, altārim.
20. Vai Ahans, Zeraha dēls, nebija ļoti noziedzies, aiztikdams noliegto, un vai tad pār visu Israēla draudzi nenāca Tā Kunga dusmas? Un viņš pie tam bija tikai viens cilvēks, bet vai tad viņš nomira arī viens pats savas vainas dēļ?
21. Tad atbildēja Rūbena bērni, Gada bērni un Manases puscilts, sacīdami Israēla virsniekiem pār tūkstošiem:

22. Tas stiprais Dievs, Dievs Tas Kungs, jā, tas stiprais Dievs, Dievs Tas Kungs, tas zina, un Israēlam gan arī vajadzēja droši zināt, vai tas notika sacelšanās nolūkā, laužot uzticību Tam Kungam, un tad tev, Pinehas, nemaz nebūtu šodien jānāk, lai mūs glābtu.

23. Ja mēs tāpēc sev būtu uzcēluši altāri, lai novērstos no Tā Kunga vai lai uz tā upurētu dedzināmos upurus, ēdamos upurus un kaujamos pateicības upurus, tad lai Tas Kungs pats mūs piemeklē un soda!

24. Nē! Bet mēs to darījām vairāk tikai rūpju un bažu dēļ, ka kādu dienu jūsu bērni varētu sacīt mūsu bērniem, teikdami: kas jums daļas gar To Kungu, Israēla Dievu?

25. Tas Kungs taču ir par robežu nolīcis Jordānu starp mums un jums, jūs Rūbena un Gada bērni, un jums nav nekādas daļas gar To Kungu! Tad gan jūsu bērni novērstu mūsu bērnus no tā, ka viņi būtos To Kungu.

26. Un tāpēc mēs spriedām: uzcelsim mēs paši sev šo altāri nedz dedzināmiem upuriem, nedz kaujamiem upuriem,

27. bet lai tas būtu par liecības zīmi starp mums un jums un starp mūsu un jūsu pēcnācējiem, ka mēs esam gatavi no sirds kalpot Tā Kunga priekšā tiklab ar saviem dedzināmiem upuriem, kā arī ar saviem kaujamiem upuriem un ar saviem pateicības upuriem, lai tad jūsu bērni nevarētu rītdien teikt mūsu bērniem: jums nav nekādas daļas gar To Kungu.

28. Tāpēc mēs sacijām: ja kāds mums vai mūsu pēcnācējiem nākotnē tā sacītu, tad mēs varētu atbildēt: skatiet tā Dieva altāra atdarinājumu, ko mūsu tēvi ir uzcēluši nedz dedzināmiem upuriem, nedz kaujamiem upuriem, bet lai tā būtu liecības zīme starp mums un jums.

29. Lai tādas domas ir tālu nost no mums, ka mēs saceltos pret To Kungu vai ka mēs šodien nogrieztos nost no Tā Kunga, uzceldami vēl vienu altāri dedzināmiem upuriem, ēdamiem upuriem un kaujamiem upuriem līdzās Tā Kunga, mūsu Dieva, altārim, kas atrodas Viņa mājokļa priekšā.

30. Kad priesteris Pinehass un draudzes vadoņi un virsnieki pār tūkstošiem, kas bija kopā ar viņu, šos vārdus dzirdēja, ko bija runājuši Rūbena, Gada un Manases bērni, tad tas viņiem patika.

31. Un Pinehass, priesteris Ēleāzara dēls, atbildēja Rūbena bērniem, Gada bērniem un Manases bērniem: Šodien mēs atzīstam, ka Tas Kungs ir mūsu vidū, tāpēc ka jūs neesat laužuši uzticību Tam Kungam. Līdz ar to jūs esat izglābuši Israēla bērnus no Tā Kunga soda.

32. Tad Pinehass, priesteris Ēleāzara dēls, kā arī vadoņi, kas bija kopā ar viņu, griezās atpakaļ no Rūbena bērnu un no Gada bērnu zemes, no Gileādas uz Kānaāna zemi pie Israēla bērniem, un viņi tiem atnesa šo atbildi.

33. Un šie vārdi patika Israēla bērniem, un Israēla bērni slavēja Dievu, un tie vairs nedomāja pret viņiem celties, lai ietu pret tiem karot ar karapulkiem, nedz to zemi postīt, kur Rūbena bērni un Gada bērni dzīvoja.

34. Un Rūbena un Gada bērni teica par šo altāri: Lai tas ir liecības zīme mūsu starpā, ka Tas Kungs ir Dievs.

1. Pēc ilgāka laika, kad Tas Kungs bija Israēla bērniem devis mieru no visiem viņu ienaidniekiem visapkārt un Jozua bija kļuvis vecs un krietni jau gados,
2. tad Jozua sasauca visu Israēlu, viņu vecajus, viņu galvenos, viņu tiesnešus un viņu virsniekus, un viņš tiem sacīja: Es esmu vecs kļuvis un stipri gados,
3. un jūs visu esat redzējuši, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, ir darījis visām šīm tautām jūsu priekšā, jo Tas Kungs bija tas, kas pats par jums karoja.
4. Redziet, šīs atlikušās tautas es, meslus metot, esmu sadalījis jūsu ciltīm par īpašumu, sākot no Jordānas, un visas tās tautas, kuras es esmu izdeldējis, līdz pat Lielajai jūrai pret saules rietu.
5. Un Tas Kungs, jūsu Dievs, pats tās izstums un liks tām iziet, un tad jūs iemantosiet viņu zemi, kā Tas Kungs, jūsu Dievs, jums to ir apsolījis.
6. Bet esiet nelokāmi turēt un darīt, kas ir rakstīts Mozus bauslības grāmatā, ka jūs no tā nenovēršaties ne pa labi, ne pa kreisi.
7. Un nesaejaties ar šīm atlikušajām tautām, un nepieminiēt viņu dievu vārdus, ka jūs pie viņiem nezvērētu, nedz tiem kalpotu, nedz noliektos viņu priekšā,
8. bet pieķerieties Tam Kungam, savam Dievam, kā jūs to esat darījuši līdz šai dienai.
9. Tas Kungs jūsu priekšā ir izdzinis lielas un varenas tautas, un neviens nav varējis jūsu priekšā pastāvēt līdz pat šai dienai.
10. Viens vienīgs vīrs no jums vajā tūkstošus, jo tas ir Tas Kungs, jūsu Dievs, kas ar jums kopā ved karus, kā jau Viņš ir jums to darījis zināmu.
11. Tāpēc nopietni piesargiet savas dvēseles, ka jūs mīlat To Kungu, savu Dievu.
12. Jo, ja jūs paši no Dieva atkritisit un piebiedrosities šīm atlikušajām tautām un ja jūs ar tiem saradosities, ņemdami viņu meitas un viņi jūsējās,
13. tad tiešām zinait, ka Tas Kungs, jūsu Dievs, turpmāk neizdzīs jūsu labā šīs tautas, bet tās jums kļūs par slazda valgu, par lamatām, par pātagu jūsu sāniem un par dadžiem jūsu acīs, tiekāms jūs nebūsit izdeldēti no šīs labās zemes, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums bija devis.
14. Un redzi, man šodien ir jāiet ikvienas šīs zemes dzīvības pēdējais ceļš; tad nu atzīstiet no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, ka nav palicis nepiepildīts neviens no visiem tiem labajiem vārdiem, ko Tas Kungs jums ir runājis; nē, visi tie ir jums īstenojušies, neviens nav palicis nepiepildījies.
15. Bet tāpat, kā tas viss ir noticis pie jums pēc apsolījuma vārdiem, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, par jums ir pasludinājis, un kā tas arī ir piepildījies, tāpat Tas Kungs liks nākt pār jums arī draudu vārdam, tiekāms Viņš nebūs jūs izdeldējis no šīs labās zemes, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir devis.
16. Ja jūs Tā Kunga, jūsu Dieva, derību pārkāpsit, kuru Viņš jums ir uzlicis, un ja jūs sekosit un kalposit citiem dieviem un nolieksities viņu priekšā, tad Tā Kunga dusmas iedegsies pret jums, un jūs jo drīzi iznīksit no šīs labās zemes, ko Viņš jums ir devis.

1. Un Jozua sapulcināja visas Israēla ciltis Sihemā, un viņš sasauca Israēla vecajos, viņu galvenos, viņu tiesnešus, visus viņu virsniekus, un, kad tie nostājās Dieva priekšā,
2. tad Jozua sacīja visai šai tautai: Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: vecos laikos viņā pusē Eifratas upei ir dzīvojuši jūsu tēvi, proti, Tara, Ābrahāma un Nahora tēvs, un tie ir kalpojuši citiem dieviem.
3. Tad Es ņēmu jūsu ciltstēvu Ābrahāmu no zemes viņpus Eifratas upes un Es liku viņam pārstaigāt visu Kānaāna zemi, un Es vairoju viņa pēcnācēju skaitu, un Es viņam devu arī Īzāku.
4. Un Īzākam Es devu Jēkabu un Ēsavu, un Ēsavam Es devu iemantot par īpašumu Seīra kalnu, bet Jēkabs ar saviem dēliem aizgāja uz Ēģipti.
5. Tad Es sūtīju Mozu un Āronu, un Es piemeklēju Ēģipti ar pārmācībām, kuras Es piepildīju viņu vidū, un pēc tam Es jūs izvedu ārā.
6. Kad Es biju jūsu tēvus izvedis no Ēģiptes, tad tie nonāca pie jūras, bet ēģiptieši vajāja jūsu tēvus ar kara ratiem un ar jātniekiem līdz Niedru jūrai.
7. Kad tie brēca uz To Kungu pēc palīdzības, tad Viņš lika celties biezai tumsai starp jums un ēģiptiešiem un Viņš lika jūrai pār tiem nākt un viņus apklāt; un jūs paši esat savām acīm redzējuši, ko Es esmu Ēģiptē darījis. Pēc tam jūs ilgu laiku mitāt tuksnesī.
8. Un Es jūs vedu amoriešu zemē, kas dzīvoja savos īpašumos viņpus Jordānas; un tie pret jums karoja, bet Es tos nodevu jūsu rokā, un jūs iemantojāt viņu zemi, jo Es tos izdeldēju jūsu priekšā.
9. Tad cēlās Moāba ķēniņš Balaks, Cipora dēls, un karoja pret Israēlu; viņš nosūtīja sūtņus un lika aicināt Bileāmu, Beora dēlu, lai tas jūs nolādētu.
10. Bet Es negribēju Bileāmam paklausīt, un viņš svētīdams jūs svētīja, un tā Es jūs izglābu no viņa rokas.
11. Un, kad jūs pārgājāt Jordānu un nonācāt pie Jērikas, tad Jērikas kungi pret jums karoja tāpat kā amorieši, ferisieši, kānaānieši, hetieši, girkasieši, hīvieši un jebusieši, bet Es tos nodevu jūsu rokā.
12. Un Es sūtīju jums pa priekšu sirseņus, un tie viņus jūsu priekšā aizdzina, tāpat arī tos divus amoriešu ķēniņus - ne jau ar tavu zobenu, ne jau ar tavu loku.
13. Un Es jums devu zemi, kuru tu nebiji iekojis, un pilsētas, kuras tu nebiji uzcēlis, un jūs tanīs dzīvojat, vīna kalnus un olīvkoku dārzus, kurus jūs nebijāt dēstījuši, un tomēr jūs no tiem ēdat to augļus. -
14. Un nu bīstaities To Kungu un kalpojiet Viņam patiesībā un mīlestībā. Un atmetiet tos dievus, kuriem jūsu tēvi viņpus Eifratas upes un Ēģiptē bija kalpojuši, un kalpojiet Tam Kungam.
15. Bet, ja jums nepatiks Tam Kungam kalpot, tad izvēlieties šodien paši sev, kam jūs kalposit - vai tiem dieviem, kuriem jūsu tēvi ir kalpojuši viņpus Eifratas upes, vai tiem amoriešu dieviem, kuru zemē jūs dzīvojat. Bet es un mans nams - mēs kalposim Tam Kungam.
16. Tad tauta atbildēja un sacīja: Lai tāla mums ir doma, ka mēs To Kungu varētu aizmirst un kalpot citiem dieviem.
17. Jo Tas Kungs, mūsu Dievs, ir tas, kas mūs un mūsu tēvus ir izvedis no Ēģiptes zemes, no verdzības nama. Kādas lielas zīmes Viņš ir darījis mūsu acu priekšā un mūs sargājis visos ceļos, pa kuriem Viņš mūs ir vadījis, un tāpat visu to tautu vidū, pa kuru zemi mēs esam gājuši.
18. Un Tas Kungs mūsu priekšā ir aizdzinis visas svešās tautas, arī amoriešus, šīs zemes iedzīvotājus; tāpēc mēs kalposim Tam Kungam, jo Viņš ir mūsu Dievs.
19. Tad Jozua sacīja tautai: Jūs nebūsit spējīgi kalpot Tam Kungam, jo Tas Kungs ir svēts Dievs, Viņš ir taisnīgs Dievs, Viņš nepiedos jūsu pārkāpumus un jūsu grēkus.
20. Ja jūs aizmirsīsiet To Kungu un kalposit svešu tautu dieviem, tad Viņš no jums novērsīsies un Viņš liks ļaunumam nākt pār jums, un Viņš jūs izdeldēs, pēc tam kad Viņš jums tik daudz laba ir darījis.
21. Bet tauta sacīja Jozuam: Nē! Mēs tiešām kalposim Tam Kungam.
22. Tad Jozua sacīja tautai: Jūs paši esat liecinieki tam, ka jūs esat sev izraudzījuši To Kungu, lai Viņam vien kalpotu. Un viņi atbildēja: Jā, mēs esam liecinieki.
23. Tāpēc nu tagad atstājieties no svešu tautu dieviem, kādi vēl ir jūsu vidū, un pievērsieties savā sirdsprātā Tam Kungam, Israēla Dievam.

24. Un tauta atbildēja Jozuam: Tam Kungam, mūsu Dievam, mēs gribam kalpot un klausīt Viņa balsij.
25. Tā Jozua tanī dienā slēdza derību ar tautu, deva Israēla bērniem likumus un tiesas Sihemā.
26. Un Jozua rakstīja šos vārdus Dieva bauslības grāmatā, un viņš ņēma lielu akmeni un uzstatīja to zem ozola, kas bija pie Tā Kunga svētās vietas.
27. Tad Jozua sacīja visai tautai: Redziet, šis akmens lai mums ir par liecību, jo tas ir dzirdējis visus Tā Kunga vārdus, ko Tas Kungs ir ar mums runājis; un tas lai jums ir par liecību, ka jūs nenoliedzat savu Dievu.
28. Tā Jozua atlaida tautu, ikvienu uz savu īpašumu.
29. Un pēc šiem notikumiem Jozua, Nūna dēls, Tā Kunga kalps, nomira, būdams simts desmit gadus vecs.
30. Un tie viņu apglabāja tā īpašuma robežās Timnat-Serā, Efraima kalnos, ziemeļos no Gaāša kalna.
31. Un Israēls kalpoja Tam Kungam visu Jozuas dzīves laiku un arī, kamēr vēl dzīvi bija tie vecaji, kas Jozuu pārdzīvoja vēl ilgu gadu un zināja visus Tā Kunga darbus, ko Viņš Israēlam bija darījis.
32. Un tie arī dzīd apglabāja Jāzēpa kaulus, ko Israēla bērni bija izveduši no Ēģiptes, Sihemā, tanī īpašuma zemes gabalā, kuru Jēkabs bija pircis no Hamora, Sihema tēva, dēliem par simts naudas gabaliem un kas tad bija pārgājis Jāzēpa pēcnācēju īpašumā.
33. Un Ēleāzars, Ārona dēls, nomira; un viņu apglabāja Gibeā, viņa dēla Pinehasa pilsētā, kas viņam bija piešķirta Efraima kalnos.

Soġu grāmata

1. Un notika pēc Jozuas nāves, ka Israēla bērni jautāja Tam Kungam: Kurš no mums lai iet pa priekšu karot pret kānaāniešiem?
2. Un Tas Kungs sacīja: Jūda lai dodas uzbrukumā; redzi, Es to zemi nododu viņa rokā.
3. Tad Jūda sacīja savam brālim Simeonam: Nāc man līdzī uz manu ar meslošanu piešķirto daļu, cīnīsimies abi pret kānaāniešiem; tad arī es iešu tev līdzī uz tev piešķirto daļu. Un Simeons gāja viņam līdzī.
4. Un Jūda devās kalnup, un Tas Kungs nodeva kānaāniešus un ferisiešus viņu rokā, un viņi sakāva pie Bezekas desmit tūkstošus vīru.
5. Un viņi sastapa Adonī-Bezeku Bezekā un karoja pret viņu, un uzvarēja kānaāniešus un ferisiešus.
6. Un Adonī-Bezeks bēga, bet tie viņu vajāja un sagūstīja, un nocirta viņam kāju lielos pirkstus un roku īkšķus.
7. Tad Adonī-Bezeks sacīja: Septiņdesmit ķēniņi ar nogrieztiem roku īkšķiem un nocirstiem kāju lielajiem pirkstiem uzlasīja druskas zem mana galda; kā es esmu darījis, tā Dievs man ir atmaksājis. Un tie viņu veda uz Jeruzālemi, un tur viņš nomira.
8. Un Jūdas bērni cīnījās pret Jeruzālemi, ieņēma to, nogalināja ļaudis ar zobena asmeni un aizdedzināja pilsētu.
9. Un pēc tam Jūdas bērni gāja karot pret tiem kānaāniešiem, kas dzīvoja kalnā, kā arī dienvidu zemē un līdzenumā.
10. Un Jūdas bērni devās karot pret tiem kānaāniešiem, kas dzīvoja Hebronā, bet senāk Hebronu sauca par Kirjat-Arbu, un tie sakāva Šešaju, Ahimanu un Talmaju.
11. Un no turienes viņš devās cīņā pret Debīras iedzīvotājiem, bet senāk Debīras vārds bija Kirjat-Sefere.
12. Un Kālebs sacīja: Kas Kirjat-Seferi uzveiks un ieņems, tam es došu savu meitu Aksu par sievu.
13. Tad Kāleba jaunākā brāļa Kenasa dēls Otniēls ieņēma pilsētu, un viņš tam deva savu meitu Aksu par sievu.
14. Un notika, kad viņa tika tam pievesta, tad viņa to pierunāja, lai viņai būtu ļauts izlūgties no sava tēva tīrumu; un, kad viņa nolēca no ēzeļa, tad Kālebs viņai prasīja: Ko tu vēlies?
15. Un viņa tam atbildēja: Dod man savu svētības dāvanu, jo tu man esi devis dienvidu zemi, un tad dod man arī ūdens avotus. Tad Kālebs viņai deva gan augšējos, gan apakšējos ūdens avotus.
16. Arī Mozus svaiņa kenieša bērni nāca no Temarimas pilsētas un kopā ar Jūdas pēcnācējiem devās uz Jūdas tuksnesi, kas atrodas uz dienvidiem no Aradas Negebā, un, turp nonākuši, tie apmetās pie šīs tautas.
17. Un Jūda nāca ar savu brāli Simeonu, un viņi sakāva tos kānaāniešus, kuri dzīvoja Zepatā; viņi to pilnīgi iznīcināja un nosauca pilsētu vārdā Horma.
18. Un Jūda ieņēma Gazu ar tās apgabalu, Aškalonu ar tās apgabalu un Ekronu ar tās apgabalu.
19. Un Tas Kungs bija ar Jūdu, ka viņi spēja ieņemt kalnu apgabalus, bet ielejas iedzīvotājus viņi sev pakļaut nevarēja, jo tiem bija dzelzs kara rati.
20. Un Kālebam viņi deva Hebronu, kā Mozus bija solījis, un viņš no turienes izdzina trīs Anaka dēlus.
21. Bet jebusieši dzīvoja Jeruzālemē, un Benjamīna bērni nespēja tos padzīt; tā nu jebusieši palika Jeruzālemē, kopā dzīvodami ar Benjamīna bērniem līdz šai dienai.
22. Bet Jāzepa nams devās kalnup pret Bēтели, un Tas Kungs bija ar viņiem.
23. Un Jāzepa nams lika Bēтели izlūkot, bet šīs pilsētas senākais vārds bija Lūza.
24. Tad izlūki ieraudzīja kādu vīru, kas iznāca no pilsētas, un tie viņam sacīja: Parādi mums ieeju pilsētā, un mēs tevi par to atalgosim.
25. Un viņš tiem parādīja, kur varēja ieiet pilsētā, un tie nopostīja pilsētu un nogalināja ļaudis ar zobena asmeni, bet to vīru un visu viņa ģimeni tie lika mierā.
26. Tad šis vīrs nogāja uz hetiešu zemi, un tur viņš uzcēla pilsētu un nosauca to vārdā Lūza; tas ir viņas vārds līdz šai dienai.

27. Un Manase nespēja izdzīt tos, kas bija Bet-Šeanā un tās mazajās pilsētās, nedz arī iedzīvotājus no Taānakas un tās mazajām pilsētām, nedz iedzīvotājus no Doras un tās mazajām pilsētām, nedz iedzīvotājus no Jibleāmas un tās mazajām pilsētām, nedz iedzīvotājus no Megidas un tās mazajām pilsētām; tādēļ kānaāniešiem izdevās palikt dzīvot šinī zemē.
28. Bet, kad Israēls pieauga spēkā, tad tas kānaāniešus paverdzināja, bet izdzīt tos neizdzina.
29. Arī Efraims nespēja izdzīt kānaāniešu iedzīvotājus no Gezeras, un kānaānieši palika dzīvojam to vidū Gezerā.
30. Tāpat Zebulons nespēja izdzīt iedzīvotājus no Kitronas, nedz no Nahalolas; tā kānaānieši dzīvoja viņu vidū un vergoja tiem.
31. Un Ašers nespēja izdzīt Ako iedzīvotājus, nedz arī tos, kas mita Sidonā, Ahlabā, Ahsibā, Helebā, Afekā, Rehobā.
32. Tā nu ašerieši dzīvoja kānaāniešu, tās zemes iedzīvotāju, vidū, jo viņi tos neizdzina.
33. Arī Naftalis neizdzina Bet-Šemešas, nedz arī Bet-Anatas iedzīvotājus, bet dzīvoja kānaāniešu, tās zemes iedzīvotāju, vidū; tomēr Bet-Šemešas un Bet-Anatas iedzīvotāji tiem kļuva par vergiem.
34. Un amorieši atspieda Dana bērnus kalnos, jo viņi neļāva tiem piekļūt ielejai.
35. Tomēr amorieši palika dzīvot Har-Heresā, Ajalonā un Šaālbimā; bet, kad Jāzeps nama roka kļuva stiprāka, tie kļuva par vergiem.
36. Un amoriešu robeža sniedzās no pieejas Akrabu kalniem līdz Sēlai un vēl tālāk.

1. Tad Tā Kunga eņģelis devās no Gilgalas augšup uz Bohimu un sacīja: Es esmu jūs izvedis ārā no Ēģiptes, un Es esmu jūs ievēdis tai zemē, ko Es ar zvērestu biju apsolijs jūsu tēviem, un Es sacīju: Es Savu derību ar jums nelauzīšu nemūžam.
2. Un arī jums nebūs slēgt derību ar šīs zemes iedzīvotājiem, viņu altāri jums ir jānoplēš. Bet jūs neesat klausījuši Manai balsij; kāpēc jūs esat tā darījuši?
3. Tāpēc Es jums tagad saku: Es viņus neizdzīšu, jums uz priekšu ejot, bet viņi jums taps par pātagām jūsu sāniem un viņu dievi par slazda valgiem.
4. Un, kad Tā Kunga eņģelis bija šos vārdus pateicis visiem Israēla bērniem, tad tauta pacēla savu balsi un sāka raudāt.
5. Un viņi nosauca šīs vietas vārdu Bohima un upurēja tur kaujamo upuri Tam Kungam.
6. Un, kad Jozua bija atlaidis tautu, tad Israēla bērni ikviens aizgāja uz savu īpašumu, lai iemantotu zemi.
7. Un tauta kalpoja Tam Kungam, kamēr Jozua dzīvoja un kamēr vecaji dzīvoja, kas vēl ilgu laiku dzīvoja pēc Jozuas, un visi bija redzējuši visus Tā Kunga lielos darbus, ko Viņš bija darījis Israēlam.
8. Tad Jozua, Nūna dēls, Tā Kunga kalps, nomira simts desmit gadus vecs,
9. un tie viņu apglabāja viņa paša īpašuma robežās Timnat-Heremā Efraima kalnos, ziemeļos no Gaāša kalna.
10. Un, kad arī visa tā paaudze tika piepulcināta saviem tēviem, tad cēlās jauna paaudze pēc viņiem, kas nepazīna To Kungu, nedz arī Viņa darbus, ko Viņš bija darījis Israēlam.
11. Tad Israēla bērni darīja to, kas nepatika Tam Kungam, jo viņi kalpoja baaliem.
12. Un viņi atstāja To Kungu, savu tēvu Dievu, kas viņus bija izvedis no Ēģiptes zemes, un sekoja citiem dieviem, proti, to tautu dieviem, kuras dzīvoja tiem visapkārt; viņi tos pielūdza un tā apkaitināja To Kungu.
13. Un tie atkrita no Tā Kunga un kalpoja baaliem un ašstartēm.
14. Tad Tā Kunga bardzība iedegās pret Israēlu, un Viņš tos nodeva laupītāju rokās, kas tos aplaupīja, un Viņš lika tiem krist viņu ienaidnieku rokās, kas bija tiem visapkārt, un viņi nespēja vairs noturēties pret saviem ienaidniekiem.
15. Un visur, kur tie izgāja cīņās, Tā Kunga roka bija pret viņiem uz ļaunu vien, kā Tas Kungs bija piedraudējis un kā Viņš tiem bija ar zvērestu apstiprinājis, un Viņš tos noveda lielās bēdās.
16. Tad Tas Kungs iecēla viņiem soģus, kas tos atsvabināja no laupītājiem.
17. Bet tie neklausīja arī saviem soģiem un netikli dzinās pakal citiem dieviem un pielūdza tos; ātri tie novērsās no ceļa, pa kuru bija staigājuši viņu tēvi, klausīdami Tā Kunga baušļiem; bet viņi tā nedarīja.
18. Un, kad Tas Kungs iecēla viņiem soģus, tad Tas Kungs bija ar šiem soģiem un glāba ļaudis no viņu ienaidniekiem, kamēr soģis dzīvoja; jo Tas Kungs par viņiem apžēlojās, kad viņi nopūtās un sūdzējās par tiem, kas viņus apspieda un nomāca.
19. Bet, tiklīdz soģis nomira, tad viņi atkal no jauna atkrita un rīkojās ļaunāk nekā viņu tēvi, dzīdamies pakal svešiem dieviem, tiem kalpodami un tos pielūgdami; un tie neatstājās no saviem ļauniem darbiem, nedz no saviem pārgalvības ceļiem.
20. Tad Tā Kunga bardzība iedegās pret Israēlu, un Viņš sacīja: Tādēļ ka šī tauta ir lauzusi Manu derību, ko Es biju pavēlējis viņu tēviem, un viņi nav klausījuši Manai balsij,
21. tad arī Es turpmāk viņu priekšā neizdzīšu nevienu no tām tautām, ko Jozua ir atstājis neizdzītas, kad viņš mira,
22. lai ar to pārbaudītu Israēla bērnus, vai viņi glabās Tā Kunga ceļus, pa tiem staigādami, tāpat kā viņu tēvi bija tos glabājuši, vai ne?
23. Tādēļ Tas Kungs lika mieru šīm tautām, neizdzīdams tās tūlī, un Viņš tās nenodeva Jozuas rokā.

1. Un šīs ir tās tautas, ko Tas Kungs atstāja, lai Israēlu pārbaudītu, proti, visus tos Israēlā, kas neko nezināja no kariem, kādi bija Kānaānā bijuši,
2. un vienīgi tādēļ, lai Israēla bērnu pēcnācēji zinātu un mācītos, kā kari jāved, tie, kas iepriekš nebija karu zinājuši:
3. pieci filistiešu valdnieki un visi kānaānieši, sidonieši un hīvieši, kuri dzīvoja Libanonas kalnos, no Baal-Hermona kalna līdz ceļam uz Hamatu.
4. Šie bija, lai pārbaudītu Israēlu, lai zinātu, vai tie klausīs Tā Kunga baušļiem, ko Viņš kā pavēli bija caur Mozu devis viņu tēviem.
5. Un Israēla bērni dzīvoja kānaāniešu, hetiešu, amoriešu, ferisiešu, hīviešu un jebusiešu vidū.
6. Un tie sev ņēma viņu meitas par sievām un deva savas meitas viņu dēliem, un kalpoja viņu dieviem.
7. Un tā Israēla bērni darīja to, kas ļauns Tā Kunga acīs, un viņi aizmirsa To Kungu, savu Dievu, un kalpoja baaliem un ašērām.
8. Tad Tā Kunga dusmas iedegās pret Israēlu, un Viņš tos nodeva Kušan-Rišataima rokā, kas bija Mezopotārijas ķēniņš, un Israēla bērni kalpoja Kušan-Rišataimam astoņus gadus.
9. Tad Israēla bērni piesauca To Kungu, un Tas Kungs lika celties no Israēla bērniem glābējam Otniēlam, Kāleba jaunākā brāļa Kenasa dēlam, kas tos izglāba.
10. Un Tā Kunga Gars tika viņam dots, viņš bija soģis Israēlā, un viņš izgāja karot, un Tas Kungs nodeva viņa rokā Kušan-Rišataimu, Mezopotārijas ķēniņu, un viņa roka smagi uzgūlās Kušan-Rišataimam.
11. Tad zemei bija miers četrdesmit gadus; tad Otniēls, Kenasa dēls, nomira.
12. Bet Israēla bērni joprojām darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs; tad Tas Kungs pastiprināja Eglona, Moāba ķēniņa, varu pār Israēlu, tāpēc ka tie darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs.
13. Un viņš sapulcināja pie sevis Amona bērnus un Amaleku, cēlās un sakāva Israēlu, un viņi ieņēma Temarimu.
14. Un Israēla bērni kalpoja Eglonam, Moāba ķēniņam, astoņpadsmit gadus.
15. Tad Israēla bērni piesauca To Kungu, un Tas Kungs lika celties no viņiem glābējam Ehudam, Geras dēlam, no Benjamīna cilts; šis vīrs bija kreilis, un Israēla bērni caur viņu sūtīja nodevas Eglonam, Moāba ķēniņam.
16. Un Ehuds sev izkala abpus griezīgu zobenu, olekti garu, un viņš to apjoza zem savām drēbēm pie savas labās puses gurniem.
17. Un viņš nonesa Eglonam, Moāba ķēniņam, nodevas; bet Eglons bija ļoti resns vīrs.
18. Kad Ehuds bija nodevas nodevis, tad viņš atlaida ļaudis, kas bija nodevas nesuši.
19. Bet viņš pats griezās atpakaļ no elku stabiem, kas ir Gilgalas tuvumā, un sacīja: Man ir kāda slepena vēsts jānodod tev, ķēniņ. Un tas sacīja: Klusu! Tad visi viņa kalpi, kuri ap viņu stāvēja, izgāja ārā.
20. Ehuds iegāja pie viņa, bet viņš sēdēja vēsā augštelpā, kura bija viņam atsevišķi nodalīta, un Ehuds viņam sacīja: Man ir tev jānodod Dieva vēstījums! Tad Eglons piecēlās no sava sēdekļa.
21. Un Ehuds izstiepa savu kreiso roku un satvēra zobenu no labajiem sāniem un iedūra to viņam vēderā,
22. ka gan asmens, gan spals iegāja viņā, un tauki ieslēdza asmeni, jo viņš neizvilka zobenu no viņa ķermeņa.
23. Tad Ehuds iznāca stabu ailē, aizvēra aiz sevis augštelpas durvis un aizslēdza tās.
24. Kad viņš bija izgājis ārā, tad Eglona kalpi nāca un redzēja, un, lūk, augšējās istabas durvis bija aizslēgtas, un tie sprieda: Viņš laikam atvieglojas vēsās telpas atsevišķā nodalījumā.
25. Viņi gaidīja diezgan ilgi, ka paši apkaunējās, un redzi, tomēr viņš neatvēra augštelpas durvis, tad tie ņēma atslēgu un atslēdza tās, un redzi, viņu kungs gulēja zemē beigts.
26. Bet Ehuds izbēga; kamēr tie tur gaidīja, viņš jau bija pagājis garām elku stabiem un aizbēga Seīra virzienā.

27. Un, kad viņš tur nonāca, viņš pūta tauri Efraima kalnos, un Israēla bērni devās lejup kopā ar viņu no Efraima kalniem, un viņš bija viņu priekšgalā.
28. Un viņš tiem sacīja: Steidzieties man līdzi, jo Tas Kungs ir jūsu ienaidniekus, Moāba ļaudis, nodevis jūsu rokā! Un tie devās viņam līdzi no kalna lejā un atņēma moābiešiem Jordānas braslu, un tie neļāva nevienam iet pāri.
29. Toreiz viņi nogalināja ap desmittūkstoš moābiešu vīru, kas visi bija krietni un spēcīgi karotāji, un neviens neizglābās.
30. Tā Moābs tika tanī dienā pazemots un pakļauts Israēla bērnu varai, un zemei bija miers astoņdesmit gadus.
31. Un Ehudam sekoja Šamgars, Anata dēls; viņš nogalināja seši simti filistiešu vīru ar vēršu dzenamo nūju; un arī viņš atbrīvoja Israēlu.

1. Bet Israēla bērni joprojām darīja to, kas Tā Kunga acīs ļauns, arī kad Ehuds bija nomiris.
2. Tad Tas Kungs viņus nodeva Jabīna, Kānaāna ķēniņa, rokā, kas valdīja Hacorā, bet viņa karaspēka virspavēlnieks bija Sisera, kas dzīvoja Harošet-Gojimā.
3. Tad Israēla bērni piesauca To Kungu, jo Jabīnam bija deviņi simti dzelzs kara ratu, un viņš bija Israēla bērnus divdesmit gadus smagi apspiedis.
4. Tai laikā Israēlā soģe bija praviete Debora, Lapidota sieva.
5. Un viņai bija sēdeklis zem Deboras palmas, starp Rāmu un starp Bēтели Efraima kalnos, un pie viņas Israēla bērni griezās pēc taisnības.
6. Un viņa nosūtīja un aicināja Baraku, Abinoāma dēlu, no Kedešas, Naftaļa ciltī, un viņam teica: Tiešām, Tas Kungs, Israēla Dievs, tev ir pavēlējis: celies un dodies uz Tābora kalnu un ņem sev līdzī desmit tūkstošus vīru no Naftaļa bērniem un no Zebulona bērniem.
7. Tad Es tev pievedīšu Kišonas ielejā Siseru, Jabīna karaspēka virspavēlnieku, kopā ar viņa kara ratiem un viņa pulkiem, un Es viņus nodošu tavā rokā.
8. Tad Baraks viņai atbildēja: Ja tu nāksi man līdzī, tad es iešu, bet, ja tu nenāksi līdzī, tad es neiešu.
9. Un viņa sacīja: Es katrā ziņā iešu ar tevi, tomēr uzvaras goda balva šai gājienā, kurā tu tagad dosies, nepiederēs tev, jo Tas Kungs nodos Siseru kādas sievas rokā. Un Debora cēlās un gāja kopā ar Baraku uz Kedešu.
10. Un Baraks sasauca Zebulonu un Naftali Kedešā, un desmit tūkstoši vīru viņa vadībā devās augšup; arī Debora gāja viņam līdzī.
11. Bet kenietis Hebers bija atdalījies no Mozus svaiņa Hobaba pēcnācējiem un uzcēla savas teltis līdz pat Caānanim ozolam, kas atradās tuvu pie Kedešas.
12. Un Siseram tika teikts, ka Baraks, Abionāma dēls, ir atnācis Tābora kalnā.
13. Tad Sisera savāca vienkopus visus savus kara ratus, deviņi simti dzelzs ratu, un visus ļaudis, kas bija pie viņa no Harošet-Gojimas, pie Kišonas strauta.
14. Bet Debora sacīja Barakam: Celies, jo šī ir tā diena, kad Tas Kungs ir nodevis Siseru tavā rokā! Vai Tas Kungs nav izgājis tavā labā karot? Tad Baraks devās lejā no Tābora kalna, un desmit tūkstoši vīru viņam sekoja.
15. Un Tas Kungs radīja Siseras ratu vadītājos un visā viņa karaspēkā ar Baraka straujo triecienu tādu apjukumu, ka Sisera nolēca no saviem ratiem un bēga kājām.
16. Un Baraks vajāja gan ratus, gan karaspēku līdz Harošet-Gojimai, tā ka viss Sisera karaspēks krita no zobena asmens, un neviens pats nepalika pāri.
17. Un Sisera bēga kājām uz Jaēlas, kenieša Hebera sievas, telti, jo toreiz pastāvēja draudzīgas attiecības starp Jabīnu, Hacora ķēniņu, un kenieša Hebera namu.
18. Tad Jaēla iznāca Siseram pretī un viņam sacīja: Iegriezies, mans kungs, iegriezies pie manis, nebīsties! Un viņš pie tās iegriezās teltī, un viņa to apsedza ar segu.
19. Un viņš tai teica: Lūdzu, dod man mazliet ūdens nodzerties, jo es esmu izslāpis! Tad viņa attaisīja ādas trauku ar pienu un deva viņam dzert, un tad viņu atkal apsedza.
20. Un viņš tai sacīja: Nostāties telts ieejā, bet, ja kāds nāk un tev jautā un prasa, vai šē nav kāds, tad atbilde: nē, šeit nav neviena cilvēka.
21. Tad Jaēla, Hebera sieva, ņēma kādu no telts mietiņiem un veseri savā rokā, un viņa klusītiņām pie tā piegāja, jo viņš bija aiz noguruma iemidzis. Tad viņa izdzina mietiņu caur viņa deniņiem, tā ka tas iedūrās zemē, un tā viņš nomira.
22. Šinī acumirkli nāca Baraks, kas Siseru bija vajājis; tad Jaēla izgāja viņam pretim un sacīja: Nāc, es tev parādīšu to vīru, ko tu meklē. Un, kad viņš pie tās iegāja, redzi, Sisera gulēja beigts, un telts mietiņš bija iedurts viņa deniņos.
23. Tā Dievs tanī dienā pazemoja Jabīnu, Kānaāna ķēniņu, Israēla bērnu priekšā.
24. Un Israēla bērnu roka kļuva jo dienas jo smagāka pār Jabīnu, Kānaāna ķēniņu, līdz kamēr viņi to pilnīgi iznīcināja.

1. Tad Debora un Baraks, Abinoāma dēls, tanī dienā dziedāja šādu dziesmu:
2. Ka Israēla varenie valdīja, ka tauta devās karā brīvu prātu, par to slavējiet To Kungu!
3. Klausieties, ķēniņi, lieciet vērā, lielkungi! Es dziedāšu Tam Kungam, es gribu spēlēt Tam Kungam, Israēla Dievam,
4. Kungs, kad Tu iznāci no Seīra, kad Tu izgāji no Edomas laukiem, tad zeme drebēja savos pamatos, tad arī debesis pārplūda, mākoņiem gāžoties zemē.
5. Kalni saligojās Tā Kunga priekšā, pat Sinaja kalns - Tā Kunga, Israēla Dieva, priekšā.
6. Šamgara, Anata dēla, senajās dienās un Jaēlas dienās ceļi bija tukši; kam bija kāda teka staigājama, tie devās apkārt pa sānu ceļiem.
7. Apsīka garīgā rosme Israēlā, tautai trūka vadoņu, kamēr tu, Debora, cēlies, tu māte Israēlā.
8. Jaunos dievus izraudzīja sev tauta, bet jau tūlīn bija arī jauns karš pilsētu vārtu priekšā. Vai tika kāds vairogs vai kāds šķēps redzēts to četrdesmit tūkstošu rokās, kas bija tolaik Israēlā?
9. Mana sirds pieder Israēla vadoņiem un brīvprātīgajiem tautas vidū; slavēts lai ir Tas Kungs!
10. Jūs, kas jājat uz balti mirdzošām ēzeļu mātēm, jūs, kas sēžat uz persiešu audumiem, un tie, kas brīvi pastaigājaties pa ceļu, - apdomājiet!
11. Klau, pie ūdens akām daudzina dziesmās Tā Kunga taisnīgos un svētības pilnos darbus, to labo, ko Israēls sasniedzis Tā Kunga vadībā. Lai Tā Kunga ļaudis iziet laukā pa saviem vārtiem.
12. Uzmoties, uzmoties, Debora! Mosties, ak, uzmoties un dziedī dziesmu! Celies, Barak, un aizved gūstā savus gūstītājus, Abinoāma dēls!
13. Toreiz Israēls devās lejup ar saviem dižciltīgajiem; Tā Kunga tauta gāja kā varoņi Tā Kunga vadībā.
14. No Efraima kalniem devās lejup tie, kuru pagātnes saknes sniedzas Amaleka laikos, viņiem sekoja Benjamīns ar saviem pulkiem; no Mahiras nonāca lejā pavēlnieki un no Zebulona tie, kas nes vadoņa zizli.
15. Un Isašara valdnieki cēlās kopā ar Deboru, jo Isašars ir līdzgaitnieks Barakam, strauji traukdamies lejup. Pie Rūbena strautiem bija jo svarīgi sirds lēmumi.
16. Kāpēc tad tu, Rūben, vēl kavējies aplokos? Vai lai klausītos ganu stabuļu skaņas? Pie Rūbena strautiem bija jo svarīgi sirds lēmumi.
17. Gileāds mierīgi palika viņpus Jordānas, bet Dans? Kāpēc tad tas kavējas pie saviem kuģiem? Ašers mīt mierīgi jūras malā un dzīvo tās līčos.
18. Taču Zebulons ir tauta, kas ir ar mieru ziedot savu dzīvību, un Naftalis to atdod augstienes laukos.
19. Sajāja ķēniņi, lai izkarotu karu, toreiz cits citu apkaroja Kānaāna ķēniņi Taānakā pie Megidas ūdeņiem, bet sudraba laupījumu tie neguva.
20. No debesīm līdzī karoja zvaigznes, no saviem zvaigžņu ceļiem tās karoja pret Siseru.
21. Kišonas upe tos aizskalojusi sev līdzī, ak, vecais strauts, Kišonas strauts, iedves spēku manai dvēselei!
22. Toreiz dimdēt dimdēja zeme zem zirgu pakaviem, viņu varenajiem auļojot.
23. Lādiet Merosu! Tā saka Tā Kunga eņģelis: lādēdami lādiet viņas iedzīvotājus! Tāpēc ka tie nav nākuši palīgā Tam Kungam - palīgā Tam Kungam vareno pulkos!
24. Svētīta lai ir visu sievu vidū Jaēla, kenieša Hebera sieva, - visu sievu starpā, kas vien mīt teltīs, tu esi vissvētītākā!
25. Viņš lūdza ūdeni - tā deva pienu; dižciltīgo kausā tā pasniedza krējumu.
26. Savu roku viņa izstiepa pēc telts mietiņa un savu labo roku pēc strādnieka vesera, un tad viņa sadragāja Siseru, sašķēla viņa galvu, satrieca un caururba viņa deniņus.
27. Pie viņas kājām tas sabruka, krita un palika guļam, pie viņas kājām tas palika, jā, viņš krita; tur, kur viņš nogāzās, tur viņš arī nobeidzās un bija miris.
28. Pa logu laukā izliekdamās raugās Siseras māte, visu logu aizņem tās augums, un viņa skaļi sauc: kāpēc kavējas viņa rati, ka tie nenāk? Kāpēc viņa kara ratu zirgu soļi tik lēni?

29. Visgudrākās no viņas cienīgajām tai atbild, un arī viņa pati dod atbildi saviem vārdiem:

30. droši vien - vai tad viņi neko nebūtu atraduši? - viņi taču dala atrasto laupījumu, vienu, jā, divas sievas ikkatram karavīram, raibas drēbes Siseram par laupījumu, raibas rakstītas drēbes; daudzkrāsainas, meistarīgi izaustas drānas, pāris raibu austu lielu lakatu kā laupījumu ap pleciem kundzei.

31. Tā lai, Kungs, aiziet bojā visi Tavi ienaidnieki! Bet tie, kas Viņu mīl, - tie lai ir kā uzlecoša saule savā spēkā. Un zemei bija miers četrdesmit gadus.

1. Kad Israēla bērni atkal darīja, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, tad Tas Kungs tos nodeva midiāniešu rokās septiņus gadus.
2. Un, kad Midiāna roka smagi gulēja uz Israēlu, tad Israēla bērni, lai aizstāvētos pret Midiānu, sev taisīja patvertnes kalnos un alas klintīs un nocietinājumus kalnu virsotnēs.
3. Jo, tikko kā Israēls bija iesējis, tā tūdaļ nāca Midiāns un Amaleks, un arī austrumu vīri, lai karotu ar viņiem.
4. Un tie uzcēla visapkārt ap viņiem savas teltis un nopostīja zemes ražu līdz pat Gazas pievārtei; un tie neatstāja nemaz pārtikas Israēlā, nedz sīklopus, nedz vēršus, nedz ēzeļus,
5. jo tie mēdza nākt ar saviem ganāmiem pulkiem un ar savām teltīm, nākdami tik lielos baros kā siseņi, ka nedz viņus pašus, nedz viņu kamieļus nevarēja saskaitīt; viņi nāca ar noteiktu nolūku zemi galīgi izpostīt.
6. Tā kā Midiāna dēļ Israēls ļoti panīka, tad Israēla bērni sauca pēc Tā Kunga palīdzības.
7. Un notika, kad Israēla bērni piesauca To Kungu Midiāna dēļ,
8. tad Tas Kungs sūtīja pie Israēla bērniem pravieti; tas viņiem sacīja: Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es esmu jūs izvedis no Ēģiptes, un Es esmu jūs izvedis no verdzības nama.
9. Un Es jūs atbrīvoju no ēģiptiešu rokas un arī no visu jūsu apspiedēju rokas, un Es viņus jūsu priekšā izdzinu ārā, jums ienākot, un Es devu jums viņu zemi,
10. un Es jums sacīju: Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, nezemojieties amoriešu dievu priekšā, kuru zemē jūs dzīvojat! Bet jūs neesat klausījuši Manai balsij.
11. Tad Tā Kunga eņģelis nāca un apsēdās zem Ofras ozola, kas piederēja abiēzerietim Joasam, un viņa dēls Gideons kūla kviešus viņa spiedē, lai tos paslēptu no Midiāna.
12. Un Tā Kunga eņģelis viņam parādījās un sacīja: Tas Kungs ir ar tevi, tu stiprais, varenais vīrs!
13. Bet Gideons viņam sacīja: Piedod, mans kungs, bet vai Tas Kungs tiešām ir ar mums? Kāpēc tad mums visas šīs bēdas ir uznākušas? Un kur ir visi tie brīnuma darbi, par kuriem mūsu tēvi ir stāstījuši, sacīdami: tas bija Tas Kungs, kas mūs ir izvedis no Ēģiptes. - Bet tagad Tas Kungs mūs ir atstūmis un nodevis Midiāna rokā.
14. Tad Tas Kungs pagriezās pret viņu un tam sacīja: Ej ar šo savu spēku un izglāb Israēlu no Midiāna rokas! Patiesi, Es tevi tagad sūtu!
15. Bet viņš sacīja: Piedod man, mans Kungs, ar ko lai es izglābju Israēlu? Redzi, mana dzimta ir nabagākā Manasē, bet es pats esmu jaunākais sava tēva namā.
16. Un Tas Kungs viņam sacīja: Tāpēc ka Es būšu ar tevi, tu sakausi Midiānu kā vienu vienīgu vīru.
17. Tad viņš sacīja: Ja es esmu atradis labvēlību Tavās acīs, tad dod jel man zīmi, ka Tu tas tiešām esi, kas ar mani runā.
18. Neatkāpies, lūdzams, no šīs vietas, kamēr es pie Tevis atgriežos, atnesu Tev savu dāvanu un to novietoju Tavā priekšā! Un Viņš sacīja: Es palikšu, kamēr tu atkal nāksi.
19. Un Gideons iegāja savā namā un sagatavoja kazlēnu un neraudzētas maizes no ēfas smalko kviešu miltu; gaļu viņš ielika grozā, bet viru ielēja māla podā, iznesa Viņam ārā zem ozola un to pasniedza Viņam.
20. Un Tā Kunga eņģelis sacīja viņam: Ņem gaļu un neraudzētās maizes un liec tās šeit uz šīs klints, bet viru izlej zemē. Un viņš tā arī izdarīja.
21. Tad Tā Kunga eņģelis izstiepa savu roku un ar zižļa gaļu, kas tam bija rokā, pieskārs gan gaļai, gan neraudzētām maizēm, tad izšāvās uguns no klints un aprija gaļu un neraudzētās maizes; un Tā Kunga eņģelis nozuda no viņa acīm.
22. Kad Gideons noskārtā, ka tas bija bijis Tā Kunga eņģelis, tad viņš sacīja: Ak vai, mans Kungs un Dievs! Es esmu redzējis Tā Kunga eņģeli vaigu vaigā!
23. Tad Tas Kungs viņam sacīja: Miers ar tevi! Nebīsties, tu nemirsi.
24. Tad Gideons tur uzcēla altāri Tam Kungam, un viņš to nosauca: Tas Kungs ir miers. Un tāds tas ir vēl līdz šai dienai abiēzeriešu Ofrā.
25. Un notika tanī naktī, ka Tas Kungs viņam sacīja: Ņem jaunu vērši, kas pieder tavam tēvam, un

vēl otru vērši, kas ir septiņus gadus vecs, un nojauc Baala altāri, kas ir tavam tēvam, un nocērt elku koku, kas ir tam līdzās.

26. Un uzcel altāri Tam Kungam, savam Dievam, šī nocietinātā kalna galā, kā noteikts, ņem otru vērši un upurē to kā dedzināmo upuri ar elka koka malku, ko tu būsi nocirtis.

27. Tad Gideons izraudzīja desmit vīrus no saviem kalpiem un darīja tā, kā Tas Kungs bija viņam sacījis; tā kā viņš baidījās no sava tēva nama un no pilsētas ļaudīm to darīt dienā, tad viņš to izdarīja naktī.

28. Kad nu pilsētas vīri agri no rīta uzcēlās un redzēja, ka Baala altāris ir salauzīts un elku koks, kas atradās tam līdzās, nocirsts un ka otrs vēršis upurēts kā dedzināmais upuris uz jaunuzceltā altāra, 29. tad tie cits citam vaicāja: Kas to ir darījis? Un, kad tie meklēja un vāca ziņas, tad tiem tika sacīts: Gideons, Joasa dēls, to darījis.

30. Tad pilsētas vīri teica Joasam: Izdod mums savu dēlu, jo viņam ir jāmirst, tāpēc ka viņš ir nolauzis Baala altāri un nocirtis elku koku, svēto koku, kas bija tam līdzās.

31. Un Joass sacīja visiem tiem, kas ap viņu pulcējās: Vai tad jūs gribat uzņemties cīņu Baala vietā? Vai jūs varbūt pat domājat viņu glābt? Lai tas, kas grib par viņu cīnīties, mirst vēl šinī rītā! Ja tiešām Baals ir dievs, tad viņš pats par sevi cīnīsies, tādēļ ka kāds ir nolauzis viņa altāri.

32. Un tanī dienā viņi nosauca Gideonu par Jerubbaalu un sacīja: Lai Baals cīnās ar viņu, tāpēc ka viņš ir noplēsis tā altāri.

33. Bet visi midiānieši un amalekieši, un austrumu vīri sapulcējās vienkopus, pārcēlās pāri un uzcēla savas teltis Jezreēlas līdzenumā.

34. Tad Tā Kunga Gars nāca pār Gideonu, un viņš pūta tauri un sasauca kopā visus abiēzeriešus, lai tie viņam sekotu.

35. Un viņš izsūtīja vēstnešus pa visu Manases cilti, aicinādams, lai tie viņam sekotu; viņš nosūtīja vēstnešus arī pie Ašera, pie Zebulona un pie Naftaļa ciltīm, un tie devās viņam pretī.

36. Un Gideons sacīja Dievam: Ja Tu esi nolēmis ar manu roku izglābt Israēlu, kā Tu esi solījis,

37. redzi, es izklāšu aitas vilnas cirpumu uz klona: ja rasa būs vienīgi uz svaigi cirptās vilnas, bet visa pārējā zeme būs sausa, tad es zināšu, ka Tu atpestīsi Israēlu ar manu roku, kā Tu to esi solījis.

38. Un viņš tā arī izdarīja. Kad nākamās dienas rītā viņš agri piecēlās, viņš izspieda cirpumu un izgriezja rasu no cirpuma, veselu kausu pilnu ūdens.

39. Tad Gideons sacīja Dievam: Neiekaisti, lūdzams, dusmās pret mani, ja tikai es vēl vienu reizi gribu Tev ko lūgt! Ļauj man vēl vienu reizi, ka pārbaudu ar šo vilnu: šoreiz lai vilna paliek pilnīgi sausa, vienīgi tā, bet pa visu zemi lai būtu rasa.

40. Un Dievs tā arī lika notikt tanī naktī: vienīgi cirpums bija sauss, bet visu zemi klāja rasa.

1. Tad Jerubbaals, tas ir Gideons, un līdz ar viņu visa karotāju saime, kas bija pie viņa, cēlās agri no rīta un apmetās pie Haroda avota, tā ka Midiāna nometne bija no viņa uz ziemeļiem ielejā aiz Mores pakalna.
2. Un Tas Kungs sacīja Gideonam: Pie tevis ir pārāk daudz karotāju, lai Es varētu nodot Midiānu viņu rokā un lai Israēls nevarētu Manā priekšā dižoties, sacīdams: es pats esmu sev ar savu roku sagādājis glābšanu. -
3. Bet tāpēc liec tagad saukt, visai tautai dzirdot, sacīdams: kas baidās un kam ir bailes, tas lai griežas atpakaļ un steidzas projām no Gileāda kalna. Un tā no tautas griezās atpakaļ divdesmit divi tūkstoši, bet palika desmit tūkstoši.
4. Bet Tas Kungs sacīja Gideonam: Aizvien vēl ļaužu ir par daudz; noved tos lejā pie ūdens, tur Es tev tos izlasīšu, un lai notiek tā: par kuru Es teikšu: šim būs iet ar tevi, - tas tad lai arī iet ar tevi, bet ikviens, par kuru Es teikšu: šim nebūs iet ar tevi, - tas lai arī neiet!
5. Kad Gideons noveda ļaudis lejā pie ūdens, tad Tas Kungs sacīja Gideonam: Ikvienu, kas ar savu mēli laks ūdeni, tā kā suns lok, novieto par sevi un tāpat ikvienu, kas nometīsies ceļos, lai dzertu.
6. Un to skaits, kuri bija lakuši no savas rokas mutē, bija trīs simti vīru, bet visi citi ļaudis bija ūdeni dzēruši, ceļos nometušies.
7. Un Tas Kungs sacīja Gideonam: Ar šiem trīs simti vīriem, kas lakuši, Es jūs gribu izglābt, un Es nodošu Midiānu tavā rokā; tāpēc atlaid visu pārējo tautu, ikviens lai iet uz savu dzīves vietu.
8. Un viņi ņēma savu ceļamaizi un arī savas taures, bet visus pārējos Israēla vīrus viņš atlaida, ikvienu uz savu telti, bet paturēja sev tikai šos trīs simti vīrus. Bet Midiāna nometne atradās zem viņa ielejā.
9. Un tanī naktī notika, ka Tas Kungs ar viņu runāja un viņam sacīja: Celies, trauc lejup, jo Es esmu viņus nodevis tavā rokā.
10. Bet, ja tu bīsties viens pats noiet lejā nometnē, tad ej tu un tavš puisis Pura.
11. Tad tu dzirdēsi, ko tie runā, un pēc tam tavas rokas kļūs stipras un tu dosies lejā pret nometni. Tad viņš nogāja ar savu puisi Puru līdz pirmajiem apbruņotiem sargiem nometnes malā.
12. Un midiānieši un amalekieši, kā arī visi austrumu vīri bija saplūduši ielejā tik lielā skaitā kā siseņu bari, un to kamieļu pulki nebija saskaitāmi, tik daudz kā smiltis jūras malā.
13. Kad Gideons tur nonāca, tad redzi, viens vīrs stāstīja savam biedram sapni un sacīja: Raugi, es nesen redzēju sapni: labi cepts miežu plācenis ieripoja midiāniešu nometnē, atvēlās līdz teltij un to tā ķēra, ka tā krita un apgāzās pavisam otrādi, un tā telts sakrita.
14. Tad viņa biedrs atbildēja: Tas nenožīmē neko citu kā israēlieša Gideona, Joasa dēla, zobenu. Dievs ir nodevis midiāniešus un visu mūsu nometni viņa rokā.
15. Kad Gideons dzirdēja sapņa stāstījumu un tā izskaidrojumu, tad viņš pateikdamies krita uz sava vaiga pie zemes, atgriezās atpakaļ Israēla nometnē un sacīja: Celieties, jo Tas Kungs Midiāna nometni ir nodevis jūsu rokā!
16. Un viņš sadalīja tos trīs simti vīrus trijās vienībās ar vadītājiem un deva visiem taures un tukšas krūzes rokā līdz ar lāpām šajās tukšajās krūzēs.
17. Un viņš tiem sacīja: Skatieties uz mani un tā arī dariet! Un redzi, kad es nonākšu pie nometnes malas - kā es darīšu, tā dariet arī jūs!
18. Kad es taurēšu - es un visi, kas ir pie manis, tad arī jūs pūtiēt taures apkārt ap visu nometni un sauciet: Tam Kungam un Gideonam!
19. Tad Gideons ar simts vīriem, kas bija kopā ar viņu, nonāca nometnes malā nakts vidējās sardzes maiņas iesākumā, un midiānieši bija tikko kā pabeiguši novietot sargus, kad israēlieši pūta taures un sadauzīja traukus, kas tiem bija rokās.
20. Un tā trīs simti izlasītu vīru pūta taures un sadauzīja traukus, savā kreisajā rokā viņi stingri turēja lāpas un savā labajā rokā taures, lai pūstu, un kļiedza: Tam Kungam un Gideonam - zobens!
21. Un tie palika stāvēt, ikviens savā vietā visapkārt nometnei. Tad viss karaspēks nometnē sakustējās, sacēla troksni un metās bēgt,

22. jo, kad trīs simti vīru pūta taures, tad Tas Kungs vērsa viena zobenu pret otra zobenu pa visu nometni, un tie bēga līdz Bet-Sitai uz Cereras pusi līdz Abel-Meholas krastmalai pie Tabatas.

23. Tad tika sasaukti Israēla vīri no Naftaļa, Ašera un Manases ciltīm, itin visi, un tie vajāja Midiānu.

24. Un Gideons izsūtīja vēstnešus pa visiem Efraima kalniem, sacīdams: Dodieties lejup pretī midiāniešiem, atņemiet tiem ūdeņus līdz pat Bet-Bārai un tāpat nogrieziet tiem pāreju pār Jordānu. Tad visi Efraima vīri paklausīja un ieņēma ūdens avotus līdz Bet-Bārai un pāreju pār Jordānu.

25. Viņi sagūstīja abus midiāniešu vadoņus Orebu un Seēbu, un viņi nogalināja Orebu pie Zūr-Orebas, bet Seēbu viņi nogalināja pie Jeker-Seēbas, un tie tālāk vajāja Midiānu, bet Oreba un Seēba galvas tie atnesa Gideonam viņā pusē Jordānai.

1. Bet Efraima vīri sacīja viņam: Kādēļ tu esi mums tā darījis, kāpēc tu mūs neaicināji tad, kad tu gāji karot pret Midiānu? Un tie ar viņu stipri bārās.
2. Tad viņš tiem sacīja: Ko tad es esmu tagad tādu veicis, salīdzinot ar jums? Vai Efraima beidzamais salasījums nav labāks kā Abiēzera pirmās ražas?
3. Dievs ir jūsu rokā nodevis Midiāna vadoņus Orebu un Seēbu, un kā gan es būtu spējis tā rīkoties kā jūs? Un, viņam šādus vārdus runājot, beidzot viņu dusmas pret viņu aprima.
4. Kad Gideons nāca pie Jordānas un bija jau pārgājis pāri ar tiem trīs simti vīriem, kas bija pie viņa un kas bija piekusuši no vajāšanas,
5. tad viņš lūdza Sukotas vīrus: Dodiet tiem ļaudīm, kas man seko, dažus klaipus maizes, jo viņi ir piekusuši - es vajāju Zebu un Calmunnu, Midiāna ķēniņus.
6. Bet Sukotas vadoņi atbildēja: Vai tad Zeba un Calmunnas dūres ir jau tavā rokā, ka mums būs dot tavam karapulkam maizi?
7. Tad Gideons atbildēja: Lai paliek tā! Ja Tas Kungs Zebu un Calmunnu nodos manā rokā, tad es jūsu miesas kulšu ar tuksneša ērkšķiem un dadžiem.
8. Un no turienes viņš devās augšā uz Penuēlu un runāja ar tiem tāpat, bet Penuēlas vīri tam atbildēja gluži tāpat, kā Sukotas vīri bija atbildējuši.
9. Un viņš sacīja arī Penuēlas vīriem: Kad es sveiks atgriezīšos, tad es šo nocietinājumu noārdīšu.
10. Bet Zeba un Calmunna atradās Karkorā, un kopā ar viņiem bija to karaspēks ap piecpadsmi tūkstoši vīru, visi, kas bija palikuši pāri no austrumu vīru nometnes, jo simts divdesmit tūkstoši vīru, zobena nesēji, bija krituši.
11. Un Gideons devās pa tuksneša sirotāju ceļu austrumos no Nobas un Jogbehas, uzbruka un sakāva viņu karaspēku nometnē tai brīdī, kad tiem šķita, ka tā ir droša.
12. Un Zeba un Calmunna bēga, bet viņš tos vajāja un sagūstīja abus Midiāna ķēniņus - Zebu un Calmunnu; un visu karaspēku viņš izkliedēja.
13. Tad Gideons, Joasa dēls, griezās atpakaļ pa augšējo ceļu pāri kalniem.
14. Un tur viņš notvēra kādu zēnu no Sukotas vīru pulka, un viņš to izjautāja, un tas viņam uzrakstīja gan Sukotas vadoņus, gan viņas vecajus, septiņdesmit septiņus vīrus.
15. Un tad viņš nonāca pie Sukotas vīriem un sacīja: Te nu tagad ir Zeba un Calmunna, kuru dēļ jūs mani nievājāt, sacīdami: vai Zebas un Calmunnas dūres ir jau tavā rokā, ka mums jau tagad taviem piekusušiem vīriem ir jādod maize?
16. Tad viņš lika satvert pilsētas vecajus, ņēma tuksneša ērkšķus un dadžus, un viņš lika iepazīt tos Sukotas vīriem.
17. Bet Penuēlas nocietinājumu viņš nojauca, un pilsētas vīrus viņš nokāva.
18. Tad viņš teica Zebam un Calmunnam: Kā izskatījās tie vīri, ko jūs esat Tāborā nokāvuši? Tie atbildēja: Tie visi bija gluži tādi kā tu, ikviens savā izskatā kā ķēniņa dēls.
19. Tad viņš sacīja: Tie bija mani brāļi, manas mātes dēli. Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, ja jūs būtu saudzējuši viņu dzīvības, es jūs nenokautu!
20. Un viņš sacīja Jeteram, savam pirmdzimtajam dēlam: Celies, nokauj tos! Bet zēns neizvilka savu zobenu, jo viņš baidījās, tāpēc ka viņš bija vēl jauns.
21. Tad Zeba un Calmunna sacīja: Celies tu pats un nodur mūs, jo, kāds vīrs, tāds ir viņa spēks! Tad Gideons cēlās un nokāva Zebu un Calmunnu, un viņš noņēma mēnestiņus, kas bija ap viņu kamieļu kakliem.
22. Un Israēla vīri sacīja Gideonam: Esi tu mums ķēniņš, tu un tavs dēls, un tava dēla dēls, jo tu mūs esi izpestījis no Midiāna rokas.
23. Bet Gideons tiem atbildēja: Es negribu būt jūsu ķēniņš, un arī mans dēls nevaldīs pār jums; Tas Kungs ir jūsu ķēniņš.
24. Un Gideons tiem sacīja: Es tomēr kaut ko lūgšu no jums: dodiet man ikviens savu gredzenu no sava laupījuma. Jo tie valkāja zelta gredzenus, tāpēc ka bija ismaēlieši.
25. Un viņi atbildēja: Labprāt, mēs dosim. Un tie izklāja kādu tērpu un uz tā meta katrs vienu

gredzenu no sava laupījuma.

26. Šo pieprasīto zelta gredzenu svars bija tūkstoš septiņi simti zelta seķeļu, neieskaitot mazos mēnešus un auskarus, un purpura tērpus, ko bija valkājuši Midiāna ķēniņi, neieskaitot arī kaklu ķēdes, kas bija ap kakliem viņu kamieļiem.

27. Un Gideons no tā darināja dārgu efodu, un viņš to novietoja Ofrā, savā pilsētā; un viss Israēls ar to piekopa tur elka kalpību, un tas Gideonam un viņa namam kļuva par slazda valgu.

28. Bet midiānieši tomēr bija pazemoti Israēla bērnu priekšā, un tie nespēja vairs savu galvu pacelt; zemei bija miers četrdesmit gadus, kamēr Gideons dzīvoja.

29. Un Jerubbaals, Joasa dēls, nogāja un dzīvoja savā namā.

30. Gideonam bija septiņdesmit dēlu, kas bija no viņa gurniem nākuši, jo viņam bija daudz sievu.

31. Arī viņa blakussieva, kas tam bija Sihemā, dzemdēja viņam dēlu, un viņš nosauca to vārdā Abimelehs.

32. Un Gideons, Joasa dēls, nomira sirmā vecumā un tika apglabāts sava tēva Joasa kapa vietā - abiēzeriešu Ofrā.

33. Bet, kad Gideons bija nomiris, tad Israēla bērni noklīda uz neceļiem un netikli kalpoja baaliem un izveidoja Baal-Berītu sev par dievu.

34. Un Israēla bērni nepieminēja To Kungu, savu Dievu, kas patiešām viņus bija izglābis no visu viņu apkārtējo ienaidnieku rokas.

35. Viņi arī neapgājās labi ar Jerubbaala, tas ir, Gideona, namu, neievērodami to labo, ko viņš bija Israēlam darījis.

1. Abimelehs, Jerubbaala dēls, nogāja uz Sihemu pie savas mātes brāļiem un pateica viņiem un visam savas mātes tēva namam:
2. Jautājiet visiem Sihemas varasvīriem: kas jums ir labāk - ka pār jums valda septiņdesmit vīru, visi Jerubbaala dēli, vai ka valda viens vienīgs vīrs? - Pieminiet, ka es esmu gan jūsu kauls, gan jūsu miesa.
3. Kad Sihemas varasvīru klātbūtnē viņa mātes brāļi sacīja tiem visus šos vārdus, tad viņu sirdis nosvērās uz Abimeleha pusi, jo tie sacīja: Viņš taču ir mūsu brālis.
4. Un tie viņam izsniedza septiņdesmit sudraba seķeļus no Baal-Berīta svētnīcas, un par tiem Abimelehs saderēja visādus neliešus un neuzticamus ļaudis, kas viņam sekoja.
5. Pēc tam viņš nonāca Ofrā, sava tēva namā, un nokāva savus brāļus, Jerubbaala dēlus, septiņdesmit vīrus uz viena vienīga akmens; bet Jotāms, Jerubbaala jaunākais dēls, paglābās, jo viņš bija paslēpies.
6. Tad sapulcējās visi Sihemas varasvīri un viss Bet-Millas pulks, un tie visi devās kopā un iecēla Abimelehu par ķēniņu pie piemiņas ozola, kas ir tuvu pie Sihemas.
7. Kad to pateica Jotāmam, tad viņš cēlās un devās Garicima kalna virsotnē, nostājās un pacēla savu balsi, sauca un sacīja: Uzklusiet mani, jūs Sihemas varasvīri, tad Dievs arī jūs klausīs!
8. Sanākt reiz sanāca koki, lai sev svaidītu ķēniņu, un tie sacīja eļļas kokam: valdi jel tu pār mums kā ķēniņš!
9. Bet eļļas koks tiem atbildēja: vai man likt iet zudumā savam taukumam, par ko Dievs un cilvēki mani slavē, un es tad lai noiētu un līgotos pāri koku galotnēm?
10. Tad koki teica vīģes kokam: nāc tu, esi mūsu ķēniņš!
11. Bet vīģes koks tiem sacīja: vai lai es atstāju savu saldumu sulā un savus labos augļus, kas ir tik jauki, un lai noiētu un līgotos pāri citiem kokiem?
12. Tad koki sacīja vīna kokam: nāc tu un topi mums par ķēniņu!
13. Bet vīna koks tiem atbildēja: vai lai es atstāju savu vīna svaigo sulu, kas ieliksмо kā dievus, tā cilvēkus, un lai noiētu un līgotos pāri citiem kokiem?
14. Tad visi koki uzrunāja dzelīgo ērkšķu krūmu: nāc tu un esi ķēniņš pār mums!
15. Tad ērkšķu krūms atbildēja pārējiem kokiem: kad jūs patiešām mani gribat svaidīt sev par ķēniņu, tad nāciet un uzticieties manai paēnai. Bet, ja jūs to nedarīsiet, tad lai no ērkšķu krūma izšaujas uguns, un lai tā aprij Libanona ciedrus!
16. Tad nu tagad, ja jūs esat godīgi un nevainojami rīkojušies, ieceldami Abimelehu par ķēniņu, un ja jūs esat labu vien darījuši Jerubbaalam un viņa namam, un ja jūs esat tā darījuši, kā viņa rokas būtu to pelnījušas, -
17. jo mans tēvs ir jūsu dēļ vedis karus, viņš jūsu dēļ ir bijis labprātīgi ar mieru ziedot savu dzīvību un jūs ir izglābis no Midiāna rokas,
18. kurpretī jūs šodien esat sacēlušies pret mana tēva namu un esat nogalinājuši viņa dēlus, septiņdesmit vīrus uz viena akmens, un esat iecēluši Abimelehu, kalpones dēlu, par ķēniņu Sihemas varasvīriem, tāpēc ka viņš ir jūsu brālis, -
19. ja jūs tiešām esat rīkojušies godīgi un taisnīgi ar Jerubbaalu un viņa namu, tad vēlu jums no sirds priecāties par Abimelehu, un arī viņš lai būtu liksms par jums.
20. Bet, ja ne, tad lai uguns iziet no Abimeleha un lai aprij Sihemas varasvīrus un pils iemītniekus, un lai uguns iziet arī no Sihemas varasvīriem un no pils un aprij Abimelehu!
21. Tad Jotāms steidzīgi bēga un glābās, nokļūdams Beērā, un tur viņš dzīvoja, baidīdamies no sava brāļa Abimeleha un turēdamies tālu no viņa.
22. Kad nu Abimelehs bija trīs gadus valdījis pār Israēlu,
23. tad Dievs deva ļaunu prātu Abimeleha un Sihemas varasvīru starpā, tā ka Sihemas varasvīri lauza uzticību Abimeleham un atstājās no viņa.
24. Tas notika tādēļ, lai viņa varmācība, kas bija nodarīta septiņdesmit Jerubbaala dēliem, kristu uz viņu un viņu asinis lai nāktu pār Abimelehu, viņu brāli, kas tos pats bija nogalinājis, un lai tās nāktu

arī pār Sihemas varasvīriem, kuri bija stiprinājuši viņa rokas, lai viņš nokautu savus brāļus.

25. Lai noskaņotu ļaudis pret Abimelehu, Sihemas varasvīri novietoja kalnos paslēptus laupītājus. Tiem vajadzēja aplaupīt ikvienu ceļa gājēju. Tas tika paziņots Abimeleham.

26. Toreiz Gaāls, Ebeda dēls, nāca ar saviem brāļiem, lai apmestos Sihemā, un Sihemas varasvīri viņam uzticējās.

27. Reiz tie izgāja ārā uz lauka un nolasīja viņa dārzus, izspieda sulu un svinēja prieka svētkus, tad tie devās sava dieva namā, ēda un dzēra un lādēja Abimelehu.

28. Tad Gaāls, Ebeda dēls, sacīja: Kas gan ir Abimelehs, un kas esam mēs, sihemieši, ka mums viņam jākalpo? Vai viņš nav Jerubbaala dēls un Zebuls viņa pilnvarotais? Vai viņam nevajadzētu kalpot Hemora, Sihemas tēva, vīriem? Kādēļ tad mums ir jākalpo viņam?

29. Ak, kaut šī tauta būtu manā vadībā, gan tad es izdzītu Abimelehu! Un Abimeleham viņš teica: Pastiprini savu karaspēku un nāc laukā!

30. Kad nu Zebuls, pilsētas virspavēlnieks, šos Gaāla, Ebeda dēla, vārdus dzirdēja, tad viņam sametās dusmas.

31. Viņš slepeni nosūtīja ziņnešus pie Abimeleha uz Arūmu un vēstīja: Redzi, Gaāls, Ebeda dēls, ar saviem brāļiem ir atnākuši uz Sihemu, un tagad tie sakūda pilsētu pret tevi.

32. Tādēļ celies tu un arī tie karavīri, kas ir pie tevis, nakts laikā un apmeties tīrumu aizsegā.

33. Bet rīt agri, saulei lecot, celies un uzbrūc pilsētai. Un redzi, kad viņš ar karavīriem, kas turas pie viņa, izietu tev pretī, tad tu varētu darīt, kā tava roka to atrod par iespējamu.

34. Tad Abimelehs ar karavīru saimi, kas bija pie viņa, cēlās naktī, devās ceļā tīrumu aizsegā un četros pulkos ielenca Sihemu.

35. Bet Gaāls, Egeda dēls, iznāca laukā un nostājās pilsētas vārtos; tad Abimelehs un visi tie, kas bija pie viņa, cēlās ārā no paslēptuves.

36. Tiklīdz Gaāls ieraudzīja šos ļaudis, viņš teica Zebulam: Redzi, tur taču kareivji dodas lejup no kalnu virsotnēm! Bet Zebuls viņam saka: Kalnu ēnas tev šķiet vīri esam.

37. Gaāls tomēr nerimās un teica: Nē, tie ir karavīri, kas nāk lejup, un tur ir vēl viens pulks karavīru, kas nāk pa ceļu no Burvju ozoliem.

38. Tad Zebuls viņam sacīja: Kur nu tagad ir tava mute, ar ko tu teici: kas ir Abimelehs, ka mums būs viņam kalpot labu prātu? Vai tā nav tā tauta, par kuru tu nīrgājies? Izej nu tagad ārā un karo pret viņiem!

39. Un Gaāls izgāja Sihemas varasvīru priekšgalā un karoja pret Abimelehu.

40. Un Abimelehs to vajāja, un tas bēga no viņa, un daudzi krita, un nokautie gulēja līdz pat pilsētas vārtiem.

41. Tad Abimelehs atgriezās Arumā, bet Zebuls izdzina Gaālu un viņa brāļus, ka tie nepalika dzīvot Sihemā.

42. Un notika nākamajā dienā, ka ļaudis izgāja tīrumā, un tas tika paziņots Abimeleham.

43. Tad viņš sapulcināja savu karaspēku, sadalīja to trijos pulkos un tos paslēpa laukos. Un, kad viņš vēroja, ka tauta pašreiz nāk laukā no pilsētas, tad viņš devās pret tiem cīņā un tos apkāva.

44. Un Abimelehs un tie pulki, kas pie viņa bija, devās tālāk uz priekšu un apstājās pie pilsētas vārtiem, bet divi pulki uzbruka visiem tiem, kas atradās laukā, un arī tos nogalināja.

45. Tā Abimelehs karoja pret pilsētu visu dienu, un viņš arī ieņēma pilsētu un nokāva visus ļaudis, kas atradās pilsētā, un, nopostījis pilsētu, pārkaisīja to ar sāli.

46. Kad visi Sihemas pils iemītnieki to dzirdēja, tad tie gāja Derības dieva nama tornī.

47. Un, tiklīdz Abimeleham tika paziņots, ka visi Sihemas pils varasvīri ir sapulcējušies vienkopus,

48. tad Abimelehs devās ar visu savu karaspēku, kas bija pie viņa, augšup Salmona kalnā. Tur Abimelehs ņēma savā rokā cirvi, nocirta kāda koka zaru, uzcēla un uzlika to uz saviem pleciem; tad viņš sacīja tai tautai, kas bija pie viņa: Ko jūs redzat mani darām, to steigšus darait arī jūs, tāpat kā es!

49. Tad arī visi ļaudis nocirta pa zaram un sekoja Abimeleham. Viņi nolika zarus pie stiprā torņa un aizdedzināja tos ar uguni; tā nomira visi Sihemas pils ļaudis, ap tūkstoš vīru un sievu.

50. Tad Abimelehs devās pret Tebecu, uzcēla savas teltis tai visapkārt un ieņēma to.

51. Bet pilsētas vidū atradās stiprs nocietinājums, tur sabēga visi vīri un visas sievas, un visi pilsētas varasvīri; un tie visu aiz sevis noslēdza un uzkāpa uz torņa jumta.
52. Kad nu Abimelehs bija tuvu nocietinājumam, tad viņš devās pret to uzbrukumā un izlauzās līdz cietokšņa durvīm, lai tās sadedzinātu ar uguni.
53. Bet tad kāda sieva nometa virsējo dzirnu akmeni uz Abimeleha galvu, un tas sadragāja viņa galvaskausu.
54. Tad viņš steidzīgi piesauca savu puisī ieroču nesēju un pavēlēja tam: Izvelc savu zobenu un nonāvē mani, lai par mani nesaka, ka kāda sieva mani nonāvējusi! Un viņa ieroču nesējs to nodūra, un tā tas nomira.
55. Kad Israēla vīri redzēja, ka Abimelehs bija kritis, tad tie atgriezās ikviens savās mājās.
56. Tā Dievs atmaksāja Abimeleha ļauno darbu, ko viņš bija nodarījis savam tēvam, nokaudams savus septiņdesmit brāļus.
57. Un visiem tiem ļauniem darbiem, ko Sihemas vīri bija nodarījuši, Dievs lika krist atpakaļ uz viņu galvām, un tā piepildījās Jotāma, Jerubbaala dēla, lāsts.

1. Un pēc Abimeleha, lai glābtu Israēlu, cēlās Tola, Dodas dēla Pūvas dēls, vīrs no Isašara cilts, un viņš dzīvoja Šamīrā, Efraima kalnos.
2. Tola tiesāja Israēlu divdesmit trīs gadus un nomira, un tika apglabāts Šamīrā.
3. Un pēc viņa cēlās Jaīrs no Gileādas un tiesāja Israēlu divdesmit divus gadus.
4. Viņam bija trīsdesmit dēli, un tie jāja uz trīsdesmit jauniem ēzeļiem, un viņiem piederēja trīsdesmit pilsētas, kuras vēl līdz šai dienai sauc par Jaīra telšu nometnēm; tās atrodas Gileāda zemē.
5. Un Jaīrs nomira, un to apglabāja Kamonā.
6. Bet Israēla bērni joprojām darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, un kalpoja baaliem un ašartēm, un Arama dieviem, Sidonas dieviem un Moāba dieviem, Amona bērnu dieviem un filistiešu dieviem; tā tie atstāja To Kungu un Viņam vairs nekalpoja.
7. Tad Tā Kunga dusmība iekaisa pret Israēlu, un Viņš tos nodeva filistiešu un Amona bērnu rokās.
8. Un tie spiestin apspieda Israēla bērnus visu laiku astoņpadsmit gadus, proti, visus Israēla bērnus, kas atradās viņpus Jordānai amoriešu zemē, kura arī ir Gileādā.
9. Kad Amona bērni gāja pāri Jordānai, lai karotu ar Jūdu, ar Benjamīnu un ar Efraima ciltīm, tad Israēls nonāca lielās bailēs.
10. Un Israēla bērni piesauca To Kungu, sacīdami: Mēs esam pret Tevi grēkojuši, jo mēs bijām aizmirsuši savu Dievu, kalpodami baaliem.
11. Tad Tas Kungs sacīja uz Israēla bērniem: Vai Es neesmu jūs izglābis no ēģiptiešiem un no amoriešiem, arī no Amona bērniem un no filistiešiem,
12. tāpat no sidoniešiem, no amalekiešiem un no Maona, kad tie jūs gauži spaidīja un jūs saucāt Mani?
13. Bet jūs esat atkal Mani aizmirsuši un kalpojuši svešiem dieviem, tādēļ Es jūs vairs negribu glābt.
14. Ejiet un brēciet pēc svešo dievu palīdzības, ko jūs paši esat sev izraudzījuši, lai tie jūs izglābj bēdu brīdī.
15. Bet Israēla bērni sacīja Tam Kungam: Mēs esam grēkojuši. Dari ar mums, kā Tev liekas labi, tikai izglāb mūs šoreiz.
16. Tad tie izmeta no sava vidus svešo tautu dievus, un viņi atkal kalpoja Tam Kungam, un Tas Kungs iežēlojās par Israēla bēdām.
17. Kad nu amonieši bija saaicināti kopā un tie savas teltis bija uzcēluši Gileādā, bet israēlieši sapulcējušies un novietojušies Micpā,
18. tad ļaudis, Gileādas vadoņi, sacīja cits citam: Kurš būs tas vīrs, kas uzsāks cīnīties ar amoniešiem? Tam būs būt par galvu visiem Gileādas iedzīvotājiem!

1. Gileādietis Jefta bija stiprs karavīrs, kaut arī netikles dēls; viņa tēvs bija kāds gileādietis.
2. Šī gileādieša sieva viņam dzemdēja dēlus; un, kad šīs sievas dēli pieauga, tad tie izdzina Jeftu un tam sacīja: Tu gan nemantosi nenieka sava tēva namā, jo tu esi citas sievas dēls.
3. Tad Jefta bēga no saviem brāļiem un apmetās dzīvot Tobas zemē; ap Jeftu sapulcējās dažādi nelieši un gāja kopā ar viņu sirot.
4. Pēc kāda laika amonieši sāka karot ar Israēlu.
5. Kad amonieši sāka uzbrukumu pret Israēlu, tad Gileādas vecaji devās ceļā, lai atvestu Jeftu no Tobas zemes,
6. un tie sacīja Jeftam: Nāc un topi tu mums par vadoni, jo mēs karosim pret amoniešiem!
7. Bet Jefta sacīja Gileādas vecajiem: Vai jūs mani neienīdāt un neizdzināt mani no mana tēva nama? Kāpēc jūs tagad nākat pie manis, kad jums ir bēdu laiki?
8. Tad Gileādas vecaji sacīja Jeftam: Tāpēc jau mēs atkal pie tevis atgriežamies, nāc mums līdzi, mēs karosim ar Amona bērniem, un tev būs būt pie mums par galveno visiem Gileādas iedzīvotājiem!
9. Tad Jefta sacīja Gileādas vecajiem: Jūs esat atkal pie manis atnākuši, lai vestu karu pret Amona bērniem. Bet, kad Tas Kungs tos nodos manā rokā, vai tad es arī būšu jums par galvu?
10. Tad Gileādas vecaji sacīja Jeftam: Lai Tas Kungs mūsu vidū dzird, ka mēs lietu izkārtosim tieši tā, kā tu to esi nupat prasījis.
11. Tad Jefta gāja kopā ar Gileādas vecajiem, un tauta viņu iecēla sev par galveno un par karavadoni, un Jefta cēla visu savu lietu Tā Kunga priekšā Micpā.
12. Un Jefta nosūtīja vēstnešus pie amoniešu ķēniņa, teikdams: Ko tev no manis vajag, ka tu esi nācis un lauzies manā zemē, lai sāktu karu?
13. Tad amoniešu ķēniņš atbildēja Jeftas sūtņiem: Tāpēc ka Israēls ir atņēmis manu zemi, kad viņš atnāca no Ēģiptes, sākot no Arnonas līdz Jabokai un Jordānai; tagad nu atdod man to ar labu!
14. Bet Jefta sūtīja atkal vēstnešus pie amoniešu ķēniņa
15. un lika tam teikt: Tā saka Jefta: Israēls nav ņēmis ne Moāba zemi, ne amoniešu zemi,
16. jo, iznākot no Ēģiptes, Israēls gāja pa tuksnesi līdz Niedru jūrai un nonāca Kadešā.
17. Un Israēls tanī laikā nosūtīja vēstnešus pie Edoma ķēniņa, teikdams: atļauj mums iziet caur tavu zemi. Bet Edoma ķēniņš neuzklausīja lūgumu. Un arī pie Moāba ķēniņa viņš sūtīja, bet arī tas to negribēja. Un tā Israēlam vajadzēja palikt Kadešā.
18. Un pēc tam viņš pārstaigāja tuksnesi un apgāja Edoma zemei un Moāba zemei apkārt, un nonāca apgabalā pret austrumiem no Moāba zemes; un tur tas uzcēla savas teltis viņpus Arnonas, bet tie neienāca Moāba robežās, jo Arnona ir moābiešu robeža.
19. Tad Israēls sūtīja vēstnešus pie amoriešu ķēniņa Sihona, Hešbonas ķēniņa, un Israēls tam teica: atļauj mums iziet caur tavu zemi uz savu vietu.
20. Tomēr Sihons neuzticējās Israēlam, lai atļautu viņam šķērsot savas robežas, bet sapulcināja visu savu karotāju saimi, apmetās nometnē pie Jahcas un uzbruka Israēlam.
21. Bet Tas Kungs, Israēla Dievs, nodeva Sihonu un visu viņa karotāju saimi Israēla rokā, ka tie tos sakāva; tā Israēls iemantoja visu zemi no amoriešiem, tās zemes iedzīvotājiem.
22. Un tie ieguva īpašumā visu amoriešu zemi no Arnonas līdz Jabokai un no tuksneša līdz Jordānai.
23. Un tā Tas Kungs, Israēla Dievs, ir izdzinis amoriešus Savas Israēla tautas labā, - un tagad tu to gribi ieņemt?
24. Vai tev nebūs paturēt, ko tavš dievs Kamošs tev devis? Tāpat arī mēs gribam paturēt visu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums ir devis.
25. Un nu - vai tu tiešām savā taisnībā esi stiprāks nekā Moāba ķēniņš Balaks, Cipora dēls? Vai viņam jēlka ar Israēlu bijušas nesaskaņas, un vai viņš ar to ir karojis,
26. kamēr Israēls mita Hešbonā un tās mazajās pilsētās un Aroērā un tās mazajās pilsētās, un visās tanīs pilsētās, kas atrodas abpus Arnonas, visus šos trīs simts gadus? Kāpēc tad jūs tanī laikā necentāties tos atkal pievienot sev?
27. Es tev neesmu nodarījis nekādu pārestību, bet tu gan man nodari ļaunu, jo tu man taisies uzbrukt

ar karu. Tad lai Tas Kungs pats, tas dzīvais tiesnesis, šodien tiesā starp Israēla bērniem un Amona bērniem!

28. Bet amoniešu ķēniņš neklausījās Jeftas vārdos, ko tas bija licis viņam pavēstīt.

29. Un Tā Kunga Gars nāca pār Jeftu, un viņš apstaigāja Gileādu un Manasi, viņš apmeklēja arī Micpu Gileādā, un no Micpas Gileādā viņš devās pāri pret amoniešiem.

30. Un Jefta deva solījumu Tam Kungam, un viņš sacīja: Ja Tu tiešām nodosi Amona bērnus manā rokā,

31. tad lai notiek, ka tas, kas kā pirmais iznāks no mana nama durvīm man pretim, kad es vesels atgriezīšos no cīņas ar Amona bērniem, lai tad pieder Tam Kungam, un es to upurēšu kā dedzināmo upuri.

32. Tad Jefta devās pret amoniešiem, lai vestu pret tiem karu, un Tas Kungs tos nodeva viņa rokā.

33. Un viņš tos sakāva, no Aroēra sākot līdz ceļam uz Minnitu, divdesmit pilsētas, un līdz Abel-Keramimai varen lielā kaujā; tā Amona bērni tika Israēla priekšā pazemoti.

34. Kad Jefta atgriezās uz Micpu savā namā, redzi, tad viņa meita iznāca viņam pretī ar rokas bungām un dejas soli; un viņa bija tā vienīgais bērns, un bez tās viņam nebija ne dēla, ne meitas.

35. Un notika, tiklīdz viņš to ieraudzīja, viņš saplēsa savas drēbes un sauca: Ak, mana meita! Tu mani lauztin salauz, kāpēc tieši tev tai jābūt, kas mani apbēdini! Bet es esmu atvēris savu muti pret To Kungu, un es tagad vairs nespēju atkāpties.

36. Un viņa tam atbildēja: Mīlais tēvs, ja tu savu muti esi Tā Kunga priekšā atdarījis, tad dari man, kā tas no tavas mutes nācis, pēc tam kad Tas Kungs tev ir ļāvis atriekties taviem ienaidniekiem, Amona bērniem.

37. Un viņa sacīja savam tēvam: Lai tad ar mani tā notiek, bet dod tikai man divi mēnešus laika, jo es gribu noiet kalnos un apraudāt savu jaunavību - es pati un manas draudzenes.

38. Un viņš sacīja: Ej. Un viņš to atlaida uz diviem mēnešiem; un viņa aizgāja ar savām draudzenēm, un tās apraudāja kalnos viņas jaunavību.

39. Un pēc diviem mēnešiem viņa atgriezās pie sava tēva, un viņš pie tās izpildīja savu solījumu, ko viņš bija solījis; bet viņa pati vēl nepazina vīra. Un kopš tā laika tas kļuva par tikumu Israēlā,

40. ka gadu no gada Israēla meitas dodas, lai apraudātu dziesmās gileādieša Jeftas meitu, četras dienas gadā.

1. Tika sapulcināti arī Efraima vīri, un tie devās uz ziemeļiem un sacīja Jeftam: Kāpēc tu esi devies karā pret Amona bērniem, bet mūs neesi saucis iet sev līdzi? Tagad mēs tavu namu virs tavas galvas sadedzināsim ar uguni.
2. Un Jefta viņiem sacīja: Es pats un mana tauta bija lielā naidā ar Amona bērniem. Es jūs saucu, bet jūs man nepalīdzējāt atbrīvoties no viņu rokas.
3. Un, kad es redzēju, ka man nebija neviena glābēja, tad es liku savu dvēseli savā rokā un devos pret Amona bērniem, un Tas Kungs tos nodeva manā rokā. Kādēļ tad jūs nākat šodien, lai sāktu karu pret mani?
4. Tad Jefta sapulcināja itin visus Gileāda vīrus, un tie karoja pret Efraima vīriem, un Gileāda vīri sakāva Efraimu, tāpēc ka tie bija teikuši: jūs esat bēgļi no Efraima, jo tiešām Gileāds ir Efraima un Manases vidū.
5. Un Gileāds atņēma Efraimam Jordānas braslus. Un ikreiz, kad kāds pārnācējs efraimietis, kas meklēja glābiņu, teica: ļaujiet man celties pāri, - tad Gileāda vīri tādām prasīja: vai tu esi efraimietis? Kad viņš atbildēja: es neesmu,-
6. tad tie viņam sacīja: pasaki šibolet! Ja tas teica šibolet, nespēdams šo vārdu pareizi izrunāt, tad tie viņu sagrauba un nokāva pie Jordānas brasliem, un tanī laikā no Efraima ļaudīm krita četrdesmit divi tūkstoši vīru.
7. Un Jefta bija soģis Israēlā sešus gadus; tad gileādietis Jefta nomira, un viņu apglabāja kādā pilsētā Gileādā.
8. Un pēc viņa soģis Israēlā bija Ibcans no Bētleme.
9. Un tam bija trīsdesmit dēli, un trīsdesmit meitas viņš izprecināja no savām mājām, un trīsdesmit meitas viņš pārveda no ārienes saviem dēliem; viņš tiesāja Israēlu septiņus gadus.
10. Un tad Ibcans nomira, un viņu apglabāja Bētleme.
11. Un pēc viņa soģis Israēlā bija zebulonietis Elons, un viņš Israēlu tiesāja desmit gadus.
12. Un zebulonietis Elons nomira, un viņu apglabāja Ajalonā Zebulona zemē.
13. Pēc viņa soģis Israēlā kļuva Abdons, Hillēla dēls, no Piratonas.
14. Un viņam bija četrdesmit dēlu un trīsdesmit mazdēlu, kas jāja uz septiņdesmit jauniem ēzeļiem, un viņš pats tiesāja Israēlu astoņus gadus.
15. Un arī vīrs no Piratonas, Abdons, Hillēla dēls, nomira, un viņu apglabāja Piratonā, Efraima zemē, amalekiešu kalnos.

1. Bet Israēla bērni joprojām darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, un Tas Kungs tos nodeva filistiešu rokās četrdesmit gadus.
2. Un tur bija kāds vīrs no Coras, Dana cilts, tā vārds bija Manua, un viņa sieva bija neauglīga, un tā nebija vēl dzemdējusi.
3. Tad Tā Kunga eņģelis parādījās šai sievai un sacīja viņai: Redzi, tu domā, ka tu esi neauglīga, jo tu neesi dzemdējusi, bet tu kļūsi grūta, un tu dzemdēsi dēlu.
4. Tādēļ esi piesardzīga un nedzer vīnu, nedz reibinošus dzērienus un neēd neko tādu, kas ir nešķīsts.
5. Jo, redzi, tu kļūsi grūta un dzemdēsi dēlu, un skujamam nazim nebūs nākt pār viņa galvu, jo zēns būs nazīrietis, novēlēts Dievam; lai viņš ir tāds, no mātes klēpja nākot, un viņš sāks glābt Israēlu no filistiešu rokās.
6. Pēc tam šī sieva atgriezās un sacīja savam vīram: Pie manis atnāca Dieva vīrs, un viņa izskats bija kā Dieva eņģeļa izskats, ļoti bijājams, un es viņu nejautāju, no kurienes tas ir, un viņš man arī neteica savu vārdu.
7. Bet viņš man sacīja: Redzi, tu kļūsi grūta un dzemdēsi dēlu; bet tagad nedzer vīnu, nedz stiprus reibinošus dzērienus un neēd neko tādu, kas ir nešķīsts, jo šis zēns būs nazīrietis, novēlēts Dievam, sākot ar viņa piedzimšanu līdz pat viņa nāves dienai.
8. Tad Manua lūdza To Kungu un teica: Ak, Kungs, es Tevi lūdzu, lai tas Dieva vīrs, ko Tu biji sūtījis, vēlreiz atnāk pie mums un pamāca mūs, kā mēs ar to zēnu, kam ir jāpiedzimst, lai rīkojamies.
9. Un Dievs uzklausa Manuas balsi, un Dieva eņģelis vēlreiz atnāca pie sievas; viņa bija atsēdusies tīrumā, bet viņas vīrs Manua nebija pie viņas.
10. Tad šī sieva steidzās un skrēja un sacīja savam vīram: Redzi, man ir parādījies tas pats vīrs, kas bija pie manis atnācis viņdien.
11. Tad Manua piecēlās, sekoja savai sievai un gāja pie tā vīra, un tam sacīja: Vai tu esi tas vīrs, kurš esi ar šo sievu runājis? Un tas sacīja: Es tas esmu.
12. Tad Manua teica: Ja tavs vārds piepildītos, kā tad vajadzētu rīkoties ar šo zēnu, un kas viņam būs jādara?
13. Tad Tā Kunga eņģelis sacīja Manuam: Šī sieva lai atturas no visa tā, ko es viņai esmu minējis.
14. Neko, kas izaug no vīna koka, viņai nebūs ēst, un viņai nebūs dzert ne vīnu, ne stiprus reibinošus dzērienus, un viņai nebūs neko tādu ēst, kas ir nešķīsts; visu, ko es esmu viņai pavēlējis, to lai viņa ievēro.
15. Tad Manua sacīja Tā Kunga eņģelim: Mēs gribam tevi vēl aizkavēt, līdz cienastam sagatavojam tev kazlēnu.
16. Bet Tā Kunga eņģelis sacīja Manuam: Ja tu mani arī aizturētu, es tomēr tavu ēdienu neēstu, bet, ja tu gribi dedzināmo upuri nest, tad nes to Tam Kungam. - Manua nezināja, ka tas bija Tā Kunga eņģelis.
17. Un Manua jautāja Tā Kunga eņģelim: Kā tevi sauc? Ja tavs vārds piepildītos, tad mēs gribētu tevi godināt.
18. Bet Tā Kunga eņģelis viņam sacīja: Kāpēc tu tā prasi - kāds mans vārds? Tas ir noslēpums.
19. Un Manua ņēma kazlēnu līdz ar ēdamo upuri pie tā un upurēja to kā dedzināmo upuri uz klints Tam Kungam. Un viņš lika notikt brīnišķīgām lietām, Manua un viņa sieva skatīja tās.
20. Un redzi, tiklīdz liesma no altāra pacēlās augšup pret debesīm, tā arī Tā Kunga eņģelis devās augšup altāra liesmā. Kad Manua un viņa sieva to redzēja, tad viņi krita uz sava vaiga pie zemes.
21. Bet Tā Kunga eņģelis vairs neatklājās nedz Manuam, nedz viņa sievai, un tikai tad Manua saprata, ka tas bija bijis Tā Kunga eņģelis.
22. Tad Manua sacīja savai sievai: Mēs mirdami mirsim, tādēļ ka esam Dievu redzējuši.
23. Bet viņa sieva sacīja viņam: Ja Tam Kungam būtu patīcis mūs nonāvēt, tad Viņš nebūtu pieņēmis no mūsu rokām nedz dedzināmo upuri, nedz ēdamo upuri; viņš arī nebūtu mums visas šīs lietas parādījis, nedz arī visu to mums līcis dzirdēt šinī laikā.

24. Un sieva dzemdēja dēlu un nosauca viņu vārdā Simsons; un zēns pieauga, un Tas Kungs viņu svētīja.
25. Un Tā Kunga Gars sāka viņā rosīties, tas notika Dana nometnē, starp Coru un Eštaolu.

1. Un reiz Simsons nogāja lejā uz Timnu, un viņš ieraudzīja kādu jaunu meitu Timnā no filistiešu meitām.
2. Atgriezies atpakaļ kalnos, viņš to stāstīja savam tēvam un savai mātei, teikdams: Es redzēju kādu jaunu meitu Timnā, no filistiešu meitām; nu tagad ņemiet viņu man par sievu!
3. Tad viņa tēvs un viņa māte viņam teica: Vai tad tiešām nav tavu radu starpā meitu un visas mūsu tautas vidū sievu, ka tu ej, lai sev ņemtu sievu no filistiešiem, šiem neapgraizītajiem? Bet Simsons atbildēja savam tēvam: Tikai šo tu ņem man par sievu, jo viņa ir manām acīm tīkama.
4. Bet viņa tēvs un viņa māte nezināja, ka Tas Kungs pats to tā bija izkārtojis, lai pārmācītu filistiešus; filistieši tanī laikā valdīja pār Israēlu.
5. Tad Simsons ar savu tēvu un ar savu māti devās lejā uz Timnu. Pie Timnas vīna dārziem viņam pretī rūkdams izlēca jauns lauva.
6. Un Tā Kunga Gars nāca pār Simsonu, un viņš saplēsa lauvu, itin kā kazlēnu saplēš, un viņa rokās nebija nekā; bet viņš ne savam tēvam, ne savai mātei neteica, ko viņš bija darījis.
7. Un viņš nonāca un runāja ar šo jauno meitu, un viņa ļoti patika Simsona acīm.
8. Kad viņš pēc kāda laika griezās atpakaļ, lai viņu precētu, tad viņš mazliet nogriezās no ceļa, lai apraudzītu lauvas maitu, un redzi, nedzīvajā lauvas ķermenī bija bišu spiets un medus.
9. Un viņš to ar savām rokām izņēma un pa ceļam to ēda un gāja pie sava tēva un pie savas mātes, viņš arī tiem deva, un tie ēda, bet viņš tiem nesacīja, ka viņš medu bija izņēmis no lauvas maitas.
10. Kad viņa tēvs atkal nogāja pie šīs jaunās meitas, Simsons tur sarīkoja dzīres, kā to jauni vīri mēdza darīt.
11. Un, kad viņi ieraudzīja Simsonu, tad viņi ataicināja trīsdesmit vedējus, kas lai būtu pie viņa.
12. Tad Simsons viņiem teica: Es gribu jums dot atminēt mīklu, un tā jums man ir jāatmin septiņu dienu laikā, kamēr ir dzīres, un, ja jūs pareizi atbildēsiet, tad es jums došu trīsdesmit linu audekla kreklus un trīsdesmit svētku kārtas.
13. Bet, ja jūs nevarēsiet man to atminēt, tad jums man būs jādod trīsdesmit linu audekla krekli un trīsdesmit svētku kārtas. Un tie viņam sacīja: Pasaki mums savu mīklu, lai mēs to dzirdam!
14. Tad viņš tiem sacīja: Barība iznāca no rijēja, no stiprā izplūda saldums. Bet tie nespēja mīklu atminēt trijās dienās.
15. Un septītajā dienā tie sacīja Simsona sievai: Pierunā tu savu vīru, lai viņš mums šo mīklu izstāsta, citādi mēs tevi līdz ar tavu tēva namu sadedzināsim ugunī. Vai tad jūs esat mūs aicinājuši, lai no mums tikai iedzīvotos?
16. Tad Simsona sieva raudāja pie viņa krūts un sacīja: Tu tik mani ienīsti, bet nemaz mani nemīli: tu esi uzdevis manas tautas dēliem mīklu, bet man tu to nesaki! Un viņš sacīja: Redzi, es neesmu ne savam tēvam, ne savai mātei to pateicis, kā tad lai es tev to saku?
17. Bet tā raudāja pie viņa septiņas dienas, kamēr tiem bija kāzu dzīres, un tad notika, ka septītajā dienā viņš tai to izstāstīja, jo tā neatlaidīgi mācās virsū, bet mīklas atrisinājumu viņa izstāstīja savas tautas dēliem.
18. Tad pilsētas vīri viņam sacīja septītajā dienā, pirms saule norietēja: Kas ir saldāks nekā medus? Un kas ir stiprāks nekā lauva? Bet viņš tiem sacīja: Ja jūs nebūtu aruši ar manu teli, tad jūs arī nebūtu atminējuši manu mīklu!
19. Tad Tā Kunga Gars nāca pār viņu, un viņš nogāja uz Aškalonu, un tur viņš nosita trīsdesmit vīrus, novilkā viņiem drēbes un iedeva viņu svētku kārtas tiem, kuri bija mīklu atminējuši.
20. Bet Simsona sievu ņēma viens no tiem, kas bija bijis viņa vedējos.

1. Un notika pēc kādām dienām, ap kviešu pļaujas laiku, kad Simsons apmeklēja savu sievu, atnesdams tai kazlēnu, un sacīja: Es gribu iet pie savas sievas istabā. Bet viņas tēvs neļāva viņam ieiet,
2. sacīdams: Es biju pilnīgi pārliecināts, ka tu viņu tagad tikai ienīsti, tāpēc es to devu par sievu kādam no taviem vedējiem. Bet viņas jaunākā māsa ir vēl skaistāka nekā viņa, to tu vari viņas vietā iegūt sev par sievu.
3. Bet Simsons tiem sacīja: Šoreiz lai filistieši nevaino mani, ja es tiem darīšu ļaunu.
4. Un viņš nogāja un noķēra trīs simti lapsu, tad viņš, paņēmis lāpas, pagrieza asti pret asti un iesprauda pa lāpai starp divām astēm.
5. Tad viņš pielaida uguni lāpām un palaida zvērus filistiešu vēl nenokoptajās druvās, tā nodedzinādams itin visu: sacelto, kā arī vēl nepļauto labību un pat vīna dārzus un olīvkokus.
6. Tad filistieši sacīja: Kas to ir izdarījis? Un viņiem sacīja: Simsons, timnieša znots, tāpēc ka tas ir viņa sievu ņēmis un devis to vienam no viņa vedējiem. Tad filistieši cēlās un sadedzināja viņu un viņas tēva namu ar uguni.
7. Bet Simsons tiem sacīja: Ja jūs tā rīkojaties, tad es nemitēšos, kamēr nebūšu atriebies.
8. Un viņš varenā kautiņā sadragāja to plecus un gurnus; tad viņš nogāja lejā un dzīvoja Ētama klints aizā.
9. Tad filistieši devās kalnup, uzcēla savas teltis Jūdas zemē un ieņēma visu apgabalu līdz Lehijai.
10. Un Jūdas vīri tiem jautāja: Kādēļ jūs esat pret mums izgājuši karot? Un tie atbildēja: Lai Simsonu sasietu važās un viņam darītu tā, kā viņš ir mums darījis.
11. Tad nonāca lejā trīs tūkstoši Jūdas vīru pie Ētama klints aizas un sacīja Simsonam: Vai tu nezini, ka filistieši pār mums valda? Kāpēc tad tu esi mums to darījis? Un viņš tiem atbildēja: Kā tie man ir darījuši, tā arī es esmu ar tiem izrīkojies.
12. Tad tie viņam sacīja: Mēs esam nākuši, lai tevi saistītu un nodotu filistiešu rokā. Un Simsons tiem sacīja: Zvēriet man, ka jūs man nenodarīsiet nekā ļauna.
13. Un tie sacīja viņam: Nē, mēs gribam tevi tikai sasiet ar saitēm un tevi viņiem izdot, bet nonāvēt tevi mēs nenonāvēsim. Un tie viņu saistīja ar divām jaunām virvēm un to uzveda augšā no aizas.
14. Kad viņš nonāca līdz Lehijai, tad filistieši, nākdami viņam pretī, uzgavilēja, bet Tā Kunga Gars nāca pār viņu, un virves, kas ap viņa elkoņiem, šķīta kā linu pavedieni, kas ugunī apsviluši, un tās nokrita no viņa rokām.
15. Un viņš atrada svaigu ēzeļa žokļa kaulu, atvēza savu roku un, to satvēris, nosita tūkstoš vīru.
16. Un Simsons sacīja: Ar ēzeļa žokļa kaulu es tos kapādams varēju sakapāt. Ar ēzeļa žokļa kaulu es nositu tūkstoš vīru.
17. Un notika, kad viņš bija beidzis runāt, tad viņš izmeta žokļa kaulu no savas rokas un nosauca to vietu: Ramat-Lehija.
18. Tad viņam ļoti slāpa un viņš skaļi piesauca To Kungu un sacīja: Tu esi tik lielu uzvaru guvis ar Sava kalpa roku, vai tagad man būs slāpēs mirt un krist šo neapgraizīto rokās?
19. Un Tas Kungs pāršķēla iedobumu žokļa kaulā, no tā izvira ūdens, un viņš dzēra. Un viņa gars atgriezās viņā, un viņš atspirga; tādēļ tās vietas vārdu nosauca - Ajin-Korē, kas atrodas Lehijā līdz pat šai dienai.
20. Un viņš tiesāja Israēlu filistiešu dienās divdesmit gadus.

1. Reiz Simsons gāja uz Gazu, un tur viņš ieraudzīja kādu netiklu sievu, un viņš pie tās iegāja.
2. Un Gazas iedzīvotājiem tika tūliņ sacīts: Simsons ir atnācis šurp. Un tie viņu ielenca un viņam uzglūnēja visu nakti pilsētas vārtos, tie bija klusu visu nakti, un viņi sacīja: Gan jau, kad rīta gaisma ausīs, tad mēs viņu nositīsim.
3. Bet Simsons gulēja tikai līdz pusnaktij; ap pusnakti viņš piecēlās un satvēra abas pilsētas vārtu veramās puses un abus stabus. Tos viņš izcēla ar visu aizšaujamo bultu, uzcēla uz saviem kamiešiem un uznesa tā kalna virsotnē, kas atrodas pretī Hebronai.
4. Un pēc tam notika, ka viņš iemīlēja kādu sievu Sorekas ielejā, un viņas vārds bija Delīla.
5. Pie viņas atnāca filistiešu lielkungi un sacīja viņai: Pierunā tu viņu, lai viņš parāda, kur viņam slēpjas viņa lielais spēks un kā mēs viņu varētu pieveikt un saistīt, lai viņu pārvarētu, tad mēs ikviens tev dosim tūkstoš un simts sudraba gabalus.
6. Tad Delīla sacīja Simsonam: Pasaki man, kā tas ir izskaidrojams, ka tavš spēks ir tik liels, un ar ko varētu tevi saistīt un savaldīt?
7. Un Simsons viņai sacīja: Ja mani sasieta ar septiņām svaigām cīpslām, kas vēl nav izkaltušas, tad es kļūtu nespēcīgs un būtu kā ikkatrs cilvēks.
8. Tad filistiešu lielkungi viņai atnesa septiņas svaigas cīpslas, kas vēl nebija izkaltušas, un viņa ar tām sasēja Simsonu.
9. Bet vīri, kam bija uzdots sagūstīt Simsonu, bija palikuši pie viņas istabā. Kad viņa iesaucās: Simson, filistieši! - tad viņš sarāva šīs cīpslas itin kā pakulu pavedienus, kas ugunī apsvīluši; tā viņi arī neizdibināja viņa spēku.
10. Tad Delīla sacīja Simsonam: Redzi, tu esi mani pievīlis, un tu esi man teicis nepatiesību. Bet tagad, lūdzams, pasaki, ar ko tevi var sasiet?
11. Tad viņš tai sacīja: Ja mani saistītu ar jaunām virvēm, ar ko vēl nekas nav darīts, tad es rimtos un būtu kā ikkatrs cilvēks.
12. Tad Delīla ņēma jaunas virves un viņu ar tām sasēja un iesaucās: Simson, filistieši! Un vīri arī šoreiz atradās viņas istabā. Bet viņš sarāva ar saviem elkoņiem šīs virves kā diegus.
13. Un Delīla sacīja Simsonam: Līdz šim tu mani esi piekrāpis un runājis nepatiesību, bet pasaki man - ar ko tad tevi var sasiet? Un viņš tai sacīja: Ieaud septiņas manu matu šķipsnas audumā.
14. Viņa piestiprināja tās pie riestavas un iesaucās: Simson, filistieši! - Un viņš uzmodās no miega un izrāva gan riestavu, gan audumu.
15. Tad viņa tam sacīja: Tu gan saki, ka tu mani mīlot, bet tava sirds nav pie manis, trīs reizes tu esi mani pievīlis un neesi man pateicis, kur tavš lielais spēks slēpjas.
16. Un, kad viņa diendienā viņu ar savām runām māca un mocīja, tad viņa dvēselei tas apnika līdz nāvei,
17. un viņš pateica tai visu, kas vien viņam bija uz sirds, un izstāstīja: Skujamais nazis nekad nav nācis pār manu galvu, jo es esmu nazīrietis, novēlēts Dievam no pašas dzimšanas; ja manus matus nocirptu, tad mans spēks man tiktu atņemts, un es taptu vājš un kļūtu kā ikkatrs cilvēks.
18. Kad nu Delīla noskārtā, ka viņš tiešām no sirds tai bija atzinies, tad viņa lika ataicināt filistiešu lielkungus, sacīdama: Nāciet vēl šo reizi, jo viņš man ir izkratījis visu savu sirdi. Tad filistiešu lielkungi nāca augšā pie viņas, un tie nesa naudu savās rokās.
19. Viņa iemidzināja Simsonu savā klēpī un pasauca kādu vīru, kas nocirpa viņa galvas matus septiņas cirtas, un tā viņa guva varu pār viņu, bet viņa paša spēks to atstāja.
20. Kad viņa sauca: Filistieši, Simson! - tad viņš pamodās no sava miega un domāja: gan es arī šoreiz izklūšu tāpat kā citas reizes un sevi atbrīvošu. Bet viņš nezināja, ka Tas Kungs no viņa bija atstājies.
21. Tad filistieši viņu sagrauba un viņam izdūra acis. Tie noveda viņu lejā uz Gazu un to iekala vara važās, un viņam nācās cietumā griezt dzirnavas.
22. Bet viņa galvas mati sāka atkal ataugt pēc tam, kad tie bija tikuši nodzīti.
23. Tad filistiešu lielkungi sapulcējās, lai upurētu lielu upuri savam dievam Dagonam un lai liksmotos, un tie sacīja: Mūsu dievs mums ir devis mūsu ienaidnieku Simsonu mūsu rokās.

24. Kad viņi to rādīja tautai, tad ļaudis sumināja savu dievu, jo tie sacīja: Mūsu dievs ir devis mūsu rokā mūsu ienaidnieku un mūsu zemes pretinieku, cīnītāju, kas daudzus no mums ir nokāvis.
25. Un tanī brīdī, kad viņu sirdis bija līksmas, viņi sacīja: Pasauciet Simsonu, lai viņš mūs uzjautrina. Tad tie lika atvest Simsonu no cietuma, un viņš tiem bija par uzjautrinājumu, un tie nostatīja viņu starpā.
26. Tad Simsons sacīja tam puisim, kas viņu stingri turēja satvertu pie rokas un vadāja: Palaid mani vaļā, jo es gribu aptaustīt šos stabus, uz kuriem šis nams ir celts, un pret tiem atspiesties!
27. Bet nams bija vīru un sievu pilns, un filistiešu lielkungi pašreiz atradās uz jumta, un ap trīstūkstoš vīru kopā ar sievām bija skatītājos, lai nolūkotos Simsonā.
28. Tad Simsons piesauca To Kungu un sacīja: Tu, ak, Kungs, mans Dievs! Lūdzu, piemini mani un dari mani stipru kaut vēl šo reizi, ak, Dievs, ka es varu atriebties šiem filistiešiem kaut vai tikai par vienu no manām abām acīm!
29. Un Simsons aptvēra abus vidējos stabus, uz kuriem nams balstījās, un viņš pret tiem atspiedās - pret vienu ar labo roku, pret otru ar kreiso roku.
30. Un Simsons sacīja: Lai tad arī mirst mana dvēsele kopā ar filistiešiem. Un viņš atspiedās ar spēku, tad nams gāzās pār lielkungiem un pār visu tautu, kas tanī atradās, tā ka mirušo skaits, ko viņš mirdams nonāvēja, bija lielāks par to, ko viņš, dzīvs būdams, bija nogalinājis.
31. Tad ieradās viņa brāļi un visa viņa tēva nams, tie viņu pacēla, aiznesa un apglabāja starp Coru un Eštaolu viņa tēva Manuas kapā. Un viņš bija tiesājis Israēlu divdesmit gadus.

1. Un tur bija kāds vīrs no Efraima kalniem, un viņa vārds bija Miha.
2. Un tas sacīja savai mātei: Tie tūkstoš un simts sudraba gabali, kas tika tev paņemti un par kuriem tu esi izteikusi lāstu un pie tam, man pašam to dzirdot, redzi, tos es esmu pats paņēmis. Šī nauda ir tagad pie manis, bet nu es to gribu tev atdot atpakaļ. Tad viņa māte tam teica: Esi, mans dēls, Tā Kunga svētīts!
3. Tad viņš atdeva atpakaļ savai mātei tūkstoš un simts sudraba gabalus, bet viņa māte sacīja: Es svētīdama šo naudu no savas rokas esmu veltījusi Tam Kungam sava dēla labā, lai darinātu grieztu tēlu un lietu attēlu, bet tagad atdodu tev to atpakaļ.
4. Bet, kad viņš no jauna atdeva savai mātei naudu, tad viņa māte ņēma divi simti sudraba gabalus un tos iedeva zeltkalim, lai tas darinātu grieztu tēlu un lietu attēlu. Un tie atradās Mihas namā.
5. Tā nu vīram Miham bija svētnīca; viņš darināja arī efodu un terafīmu un salīga un iesvētīja kādu, lai tas būtu viņam par priesteri.
6. Tanīs dienās vēl nebija ķēniņa Israēlā, un ikviens darīja to, kas tam likās taisns paša acīs.
7. Un tad tur bija kāds jauneklis no Bētleme Jūdā, no Jūdā cilts, tas bija levīts. Un viņš tur piemājoja.
8. Šis vīrs bija atstājis savu pilsētu Bētleme Jūdā, lai piemājotu, kur vien vieta gadītos, un, savu ceļu iedams, viņš nonāca Efraima kalnos Mihas namā.
9. Tad Miha tam jautāja: No kurienes tu nāc? Un viņš tam atbildēja: Es esmu levīts no Bētleme Jūdā, un eju un piemājoju, kur vieta gadās.
10. Tad Miha viņam sacīja: Paliec pie manis un topi tu man gan par tēvu, gan par priesteri. Es tev došu ik gadus desmit sudraba gabalus, arī pienācīgu apģērbu un uzturu tavai iztikai. Un levīts palika.
11. Viņš bija ar mieru palikt pie Mihas, un šis jauneklis viņam kļuva tikpat kā viens no viņa dēliem.
12. Un Miha iesvētīja levītu, un šis jauneklis tam kļuva par priesteri un palika Mihas namā.
13. Tad Miha sacīja: Tagad es zinu, ka Tas Kungs darīs man labu, tāpēc ka šis levīts man ir kļuvis par priesteri.

1. Un tanīs dienās vēl nebija ķēniņa Israēlā; tai laikā Dana cilts centās sameklēt kādu vietu, lai to iegūtu īpašumā un varētu tur apmesties, jo līdz tam laikam Dana ciltij vēl nebija piekritusi nekāda mantojuma daļa kā īpašums Israēla cilšu vidū.
2. Tad Dana bērni no savas dzimtas sūtīja piecus vīrus, kas bija stipri, no Coras un no Eštaolas, lai izlūkotu un izpētītu zemi. Un tie nonāca Efraima kalnos līdz Mihas namam un palika tur pa nakti.
3. Un, būdami pie Mihas nama, viņi pazina tā jaunekļa, levīta, balsi, iegriezās tur un vaicāja: Kas tevi šurp atvedis? Un ko tu šē dari? Un kā tev te klājas?
4. Un tas viņiem sacīja: Tā un tā, Miha ar mani ir līdzis un mani saderējis, tā es esmu kļuvis viņam par priesteri.
5. Tad tie viņam sacīja: Apjautājies pie Dieva, lai mēs zinātu, vai ceļš, pa kuru pašreiz ejam, mums arī labi izdosies.
6. Un priesteris viņiem sacīja: Ejiet ar mieru, jo jūsu ceļu, pa kuru jūs ejat, Tas Kungs uzlūko labvēlīgi.
7. Tad tie pieci vīri aizgāja un nonāca Laišā. Tur viņi ieraudzīja ļaudis, kas dzīvoja tai pilsētā tik droši kā sidoniešu ciltis, tik droši un tik mierīgi, nejudzami nekādu trūkumu nevienā lietā, kas vien ir zemes virsū, dzīvodami visai pārtikuši un bagāti. Viņi bija tālu no sidoniešiem, un viņiem ne ar vienu nebija nekādu darīšanu.
8. Kad šie izlūki atgriezās pie saviem brāļiem Corā un Eštaolā, tad viņu brāļi viņiem jautāja: Kādu ziņu jūs mums nesat?
9. Tad tie sacīja: Celieties un nāciet mums līdz, jo mēs esam to zemi apskatījuši, un redzi, tā ir ļoti laba; bet vai jūs paši negribat nekā darīt? Neesiet kūtri iet, lai dotos turp un saņemtu šo zemi īpašumā.
10. Kad jūs iesit, tad jūs nonāksit pie tautas, kas dzīvo bezrūpīgi un kuru zeme ir plaši atvērta uz visām pusēm; Dievs to ir nodevis jūsu rokā - šo vietu, kur nav nekāda trūkuma nevienā lietā, kas vien ir virs zemes.
11. Tad viņi novāca savas teltis no Dana cilts novada, Coras un Eštaolas, un aizgāja karā seši simti labi apbruņotu vīru.
12. Tie cēlās un devās kalnup un uzcēla savas teltis Kirjat-Jeārimā Jūdejā; un tāpēc tās vietas vārdu sauc par Dana nometni līdz šai dienai; redzi, tas ir aiz Kirjat-Jeārimas.
13. Un no turienes tie virzījās augšup Efraima kalnos un nonāca līdz Mihas namam.
14. Tad tie pieci vīri, kas bija gājuši Laišas zemi izlūkot, sacīja savas cilts vīriem: Vai jūs arī zināt, ka šinī namā atrodas efods un terafīms, griezts tēls un izliets attēls? Un nu tagad apdomājiet, kas jums jādara.
15. Tad viņi nogriezās uz turieni, iegāja jaunekļa, tā levīta, mājoklī, kas bija Mihas namā, un mierīgi ar to apsveicinājās.
16. Tie seši simti vīru, no Dana bērniem, ar ieročiem apbruņoti, palika stāvēt pie vārtiem.
17. Bet tie pieci vīri, kas agrāk jau bija nākuši šo zemi izlūkot, iegāja namā un paņēma gan griezto tēlu, gan efodu un terafīmu, gan izlieto attēlu, bet pats priesteris bija palicis stāvam pie vārtiem ar tiem seši simti apbruņotiem vīriem.
18. Un, kad nu tie iegāja Mihas namā un paņēma gan griezto veidolu, gan efodu un terafīmu, gan izlieto attēlu, tad priesteris tiem jautāja: Ko jūs darāt?
19. Un tie viņam sacīja: Esi klusu, liec savu roku uz savas mutes un nāc mums līdz, un kļūsti mums par tēvu un par priesteri! Vai tad tev ir labāk būt par priesteri viena vienīga vīra namā nekā būt par priesteri veselai ciltij un dzimtai Israēlā?
20. Tas bija priesterim gluži pa prātam, un viņš paņēma gan efodu un terafīmu, gan griezto tēlu un izlieto attēlu un aizgāja līdz karavīriem.
21. Tad tie pagriezās un devās ceļā pēc tam, kad viņi bija novietojuši sievas un mazos bērnus, kā arī ganāmos pulkus un savas dārgākās mantas pašā priekšgalā.
22. Kad viņi jau bija labu gabalu attālinājušies no Mihas nama, tad tie vīri, kas dzīvoja Mihas nama

tuvumā, sāka kliegt un dzīties pakāļ Dana bērniem un panāca viņus.

23. Un, kad viņi tik stipri kiedza uz Dana bērniem, tad tie apgriezās un sacīja Miham: Kas ir ar tevi noticis, ka tu tā kiedz?

24. Tad viņš sacīja: Manus dievus, ko es biju darinājis, jūs esat paņēmuši līdz ar priesteri un esat devušies ceļā; kas nu ir vēl palicis man pāri? Kā tad jūs varat vēl man sacīt, kas tev kait?

25. Bet Dana bērni viņam sacīja: Nežēlojies te mūsu priekšā, ka pie tevis neatgriežas vīri ar dusmām sirdī un ka tu nezaudē pats savu un savējo dzīvību!

26. Tā Dana bērni aizgāja pa savu ceļu, un Miha, redzēdams, ka tie bija stiprāki par viņu, apgriezās un aizgāja mājās.

27. Bet tie ņēma, ko Miha bija darinājis, un to priesteri, kas viņam bija bijis, un nonāca Laišā pie ļaudīm, kas dzīvoja mierīgi un bezrūpīgi, un apkāva iedzīvotājus ar zobena asmeni, bet pilsētu nodedzināja ar uguni.

28. Un nebija neviena, kas tos būtu izglābis, jo tā bija tālu no Sidonas, un ne ar vienu viņiem nebija nekādu darīšanu, jo tā atradās Bet-Rehobas ielejā. Un tad tie uzcēla pilsētu no jauna un apmetās tanī.

29. Un viņi nosauca tās pilsētas vārdu Dana - pēc sava tēva Dana vārda, kas bija Israēla dzemdināts, lai gan iepriekš tās pilsētas vārds bija Laiša.

30. Un Dana bērni tur pie sevis uzstatīja griezto tēlu, un Jonatāns, Geršoma dēls, Manases dēla dēls, un viņa dēli bija priesteri Dana bērniem līdz tam brīdim, kad šai zemei uznāca trimdas laiki.

31. Un tā tie turēja uzstatītu Mihas darināto tēlu visu laiku, kamēr vien Dieva nams pastāvēja Šilo.

1. Tanīs dienās nebija Israēlā ķēniņa, un notika, ka kāds levīts piemita Efraima kalnu pašā attālākā novadā, un viņš ņēma sev blakussievu no Bētleme Jūdā.
2. Bet viņa blakussieva, pie viņa būdama, bija piekopusi netiklību un pēdīgi aizgāja projām no viņa un atgriezās sava tēva namā Bētleme Jūdā; tur viņa sabija kādus četrus mēnešus.
3. Tad viņas vīrs cēlās un gāja, lai mīlīgi ar viņu parunātu un pierunātu atgriezties pie viņa; arī viņa puisis un pāris ēzeļu bija viņam līdzī. Viņa to ievada sava tēva namā, un, kad tās sievas tēvs viņu ieraudzīja, tad viņš nāca tam priecīgi pretī.
4. Un šīs sievas tēvs, viņa sievastēvs, to paturēja pie sevis, un viņš tur palika trīs dienas; un tie ēda un dzēra un palika tur arī nakts.
5. Bet ceturtajā dienā viņš agri no rīta apjozās, lai dotos ceļā, bet tad jaunās sievas tēvs sacīja savam znotam: Stiprini savu sirdi ar kumosu maizes, tad jūs varat iet.
6. Tad tie apsēdās un ēda un dzēra abi kopā; tad jaunās sievas tēvs sacīja tam vīram: Dari man pa prātam un paliec pa nakti, un lai tavai sirdij būtu patīkami.
7. Bet, kad vīrs cēlās, lai ietu projām, tad viņa sievastēvs to pierunāja, un viņš tur palika un vēl pārnakšņoja.
8. Kad piektajā dienā jo agri no rīta viņš apjozās, lai dotos ceļā, tad jaunās sievas tēvs sacīja: Stiprini savu sirdi un pakavējieties vēl viens pie otra, līdz šīs dienas ēnas pastiepsies garas. Un tie vēlreiz ēda abi kopā.
9. Un, kad vīrs piecēlās, lai dotos ceļā, viņš un viņa blakussieva, un viņa puisis, tad viņa sievastēvs, jaunās sievas tēvs, tam sacīja: Redzi, diena ir sarukusi uz pievakara pusi; paliec šeit pa nakti. Redzi, šī diena jau tuvojas vakara laikam; paliec pa nakti, un lai tava sirds labi jūtas, bet jūs paspēsīt rīt agri posties ceļam un atgriezties savās mājās.
10. Bet vīrs vairs negribēja pārnakšņot, viņš cēlās un devās ceļā un nonāca pretim Jebusai, tas ir, Jeruzālemei, un pie viņa bija pāris apseglotu ēzeļu un arī viņa blakussieva.
11. Kad tie bija nonākuši līdz Jebusai, tad bija jau pavakare, un viņa puisis sacīja savam kungam: Nāc jel, iegriezīsimies šīnī jebusiešu pilsētā, lai mēs tur varētu pārnakšņot.
12. Bet viņa kungs tam atbildēja: Mēs nenogriezīsimies uz šo svešautiešu pilsētu, kas nepieder pie Israēla bērniem, bet mēs iesim tālāk, tai garām, uz Gibeu.
13. Tad viņš sacīja savam puisim: Nāc, lai mēs tuvojamies vienam no šiem ciemiem un paliekam pa nakti vai nu Gibeā, vai arī Rāmā.
14. Un tie devās tālāk, bet saule tiem norietēja, kad viņi bija pie Gibeas, kas pieder Benjamīnam.
15. Un tie tur nogriezās no ceļa, lai iegrieztos un pārnakšņotu Gibeā, un, kad tas tur nonāca, tad viņš palika pilsētas tirgus laukumā, jo tur nebija neviena cilvēka, kas viņu būtu uzņēmis savā namā.
16. Un redzi, kāds vecs vīrs nāca vakarā no sava darba tīrumā, un šis vīrs arī bija no Efraima kalniem, bet piemita Gibeā, kurpretī paši pilsētas iemītnieki bija no Benjamīna cilts.
17. Un, kad tas pacēla savas acis, tad viņš ieraudzīja šo ceļinieku pilsētas tirgus laukumā, un vecais vīrs sacīja: Uz kuriem tu ej? Un no kurienes tu nāc?
18. Tas viņam atbildēja: Mēs nākam no Bētleme Jūdā un ejam uz tālākiem Efraima kalnu novadiem, jo no turienes es esmu. Es biju nogājis uz Bētleme Jūdā un tagad eju uz Tā Kunga namu, bet te nav neviena, kas būtu ar mieru mani uzņemt savā namā.
19. Tomēr salmi un barība mums ir mūsu ēzeļiem, un man un kalponei, un šim puisim, kas pavada tavu kalpu, ir arī maize un vīns; mums itin nekā netrūkst.
20. Tad vecais vīrs sacīja: Miers lai ir ar tevi! Un, ja tev kā trūkst, tad tā lai ir mana bēda! Tikai nepārnakšņo uz šī atklātā laukuma!
21. Un viņš to veda savā namā un deva ēzeļiem barību; un, kad tie bija savas kājas nomazgājuši, tad tie ēda un dzēra.
22. Kamēr tie savu sirdi atspirdzināja, pilsētas vīri, netikli ļaudis, ielenca namu, daudzījās pie durvīm un sauca veco vīru, kas bija nama īpašnieks, teikdami: Izdod mums to vīru, kas ir ienācis tavā namā, mēs viņu iepazīsim!

23. Bet vecais vīrs, nama īpašnieks, izgāja pie tiem ārā un sacīja: Ne tā, mani brāļi. Nedariet tik ļauni; pēc tam kad šis vīrs ir ienācis manā namā, nedariet tādu kauna darbu.
24. Redzi, man ir meita, kas vēl ir jaunava, un arī viņa blakussieva, tās es jums izvedīšu, un jūs varat viņas piesmiet un rīkoties ar tām, kā vien tas jūsu prātam labi patīk, bet šim vīram nedariet nekādu apkaunojumu.
25. Bet tie ļaudis negribēja viņam klausīt; tad tas vīrs sagrāba savu blakussievu un izvilka to ar varu pie viņiem ārā; un viņi to ņēma un piesmēja to visu nakti līdz rītam, un, tikai gaismai austot, viņi to atlaida.
26. Tad šī sieva nāca, kad rīts bija ausis, nokrita zemē pie tā vīra nama durvīm, kur iekšā atradās viņas kungs, un palika tur guļot līdz lielai gaismai.
27. Kad no rīta cēlās viņas kungs un atvēra nama durvis, lai izietu ārā un dotos ceļā, tad redzi, pie pašām nama durvīm zemē gulēja viņa blakussieva, ar abām rokām pieķērusies sliexnim.
28. Un viņš tai sacīja: Piecelies, mēs gribam doties ceļā! Bet viņa neatbildēja. Tad viņš to uzcēla uz sava ēzeļa un devās ceļā uz savu dzīves vietu.
29. Kad viņš nonāca savā namā, tad viņš ņēma nazi un savu blakussievu un sagrieza to ar visiem kauliem divpadsmit gabalos un izsūtīja tos pa visiem Israēla novadiem.
30. Tad ikviens, kas to redzēja, sacīja: Tas nav noticis un tāda lieta nav pieredzēta kopš tiem laikiem, kad Israēla bērni iznāca no Ēģiptes zemes, līdz pat mūsu dienām. Tad ņemiet to vērā, apspriedieties un sakait vārdu.

1. Tad visi Israēla bērni izgāja laukā, un draudze sapulcējās kā viens vienīgs vīrs pie Tā Kunga Micpā, no Dana līdz Bēršebai, arī Gileāda zeme,
2. un visi tautas vadoņi nostājās kopā, itin visas Israēla ciltis sanāca kopā Dieva tautas sapulcē, četri simti tūkstoši kājinieku, kas bija bruņoti ar zobeniem.
3. Un Benjamīna bērni dzirdēja, ka Israēla bērni ir sapulcējušies Micpā. Bet Israēla bērni jautāja: Paskaidrojiet, kā šis ļaunais notikums ir norisinājies?
4. Tad tas vīrs, tas levīts, nomaitātās sievas vīrs, atbildēja un sacīja: Es nonācu kopā ar savu blakussievu Gibeā, kura atrodas Benjamīna daļā, lai tur paliktu pa nakti.
5. Tad sacēlās pret mani Gibeas varasvīri, un tie mani aplenca nakts laikā tanī namā, mani pašu viņi bija nodomājuši nogalināt, bet manu blakussievu tie izvaroja tā, ka tā nomira.
6. Tad es ņēmu savu blakussievu, sadalīju viņu gabalos, un šos gabalus es izsūtīju pa visām Israēla īpašumu daļām, jo tie ir izdarījuši asinsdarbu un negantību Israēlā.
7. Lūk, jūs visi, Israēla bērni; pārrunājiet to un pieņemiet lēmumu.
8. Un visa tauta vienprātīgi cēlās kā viens vienīgs vīrs un sacīja: Mēs neiesim neviens savā teltī, un mēs neviens neatgriezīsimies savā namā,
9. bet rīkosimies ar Gibeu tā, ka celsimies pret to, kā mesli krīt!
10. Mēs ņemsim no visām Israēla ciltīm, desmit vīrus no simta, tāpat simts vīrus no tūkstoša un tūkstoš vīrus no desmit tūkstošiem, tie lai sagādā ceļamaizi karaspēkam, lai mēs varētu iet pret Gibeu Benjamīna ciltī, kas šādu negantību ir nodarījusi Israēlam.
11. Un tā sapulcējās visi Israēla vīri pret šo pilsētu - tik cieši saslēgušies kopā kā viens vienīgs vīrs.
12. Un Israēla ciltis izsūtīja vīrus pa visu Benjamīna cilti, sacīdamas: Kas tas ir par ļaunu darbu, kas pie jums ir noticis?
13. Tad nu tagad izdodiet tos vīrus, šos netikļus, kuri atrodas Gibeā, lai mēs viņus nogalinām un lai ļaunums tiktu no Israēla izskausts. Bet Benjamīna bērni negribēja klausīt savu brāļu, Israēla bērnu, balsi.
14. Un Benjamīna bērni sapulcējās no tām pilsētām, kas bija Gibeas apkārtnē, lai dotos karā pret Israēla bērniem.
15. Un Benjamīna bērni no pilsētām tika saskaitīti divdesmit seši tūkstoši ar zobeniem bruņotu vīru, bez Gibeas iedzīvotājiem, kas pēc skaita bija septiņi simti izlasītu vīru.
16. Starp visiem šiem vīriem bija septiņi simti izlasītu vīru, tie bija kreīli; tie visi meta akmeņus ar lingu uz mata, ka tie negāja garām.
17. Un Israēla vīri, kas tika saskaitīti, bez Benjamīna vīriem, bija četri simti tūkstoši, visi apbruņoti ar zobeniem; tie visi bija cīņai gatavi.
18. Tā Israēla bērni cēlās, nogāja uz Bēтели un vaicāja Dievu un sacīja: Kurš no mums lai dodas pirmais karā pret Benjamīna bērniem? Un Tas Kungs viņiem atbildēja: Lai Jūda sāk!
19. Tad Israēla bērni cēlās agri no rīta un uzcēla teltis pret Gibeu.
20. Tā Israēla vīri izgāja cīnīties pret Benjamīnu, un viņi gatavojās kaujai ar tiem pie Gibeas.
21. Tad Benjamīna bērni izgāja no Gibeas, un tanī dienā tie nogalināja divdesmit divus tūkstošus Israēla karavīru.
22. Bet kara saime, Israēla vīri, nezaudēja dūšu un no jauna sakārtojās kaujai tanī pašā vietā, kurā tie bija kaujai gatavojušies pirmajā dienā.
23. Un Israēla vīri devās uz augšu un raudāja Tā Kunga priekšā līdz vakaram, un viņi vaicāja To Kungu, sacīdami: Vai lai mēs ejam karā pret Benjamīna, sava brāļa, bērniem? Un Tas Kungs atbildēja: Ejiet pret tiem!
24. Nākamajā dienā Israēla bērni izgāja pret Benjamīna bērniem.
25. Un Benjamīns iznāca no Gibeas viņiem pretī arī šinī dienā, un tie vēl nogalināja no Israēla bērniem astoņpadsmit tūkstošus vīru, kas visi bija apbruņojušies ar zobenu.
26. Tad visi Israēla bērni un visi Israēla karavīri devās augšup uz Bēтели un vaimanāja un palika Tā Kunga priekšā. Viņi gavēja tanī dienā līdz vakaram un nesa dedzināmos upurus un kaujamos

pateicības upurus Tā Kunga priekšā.

27. Un Israēla bērni vaicāja To Kungu, jo tur tanīs dienās bija novietots Dieva derības šķirsts.

28. Un tanīs dienās Pinehass, Ārona dēla Ēleāzara dēls, nostājās tā priekšā un prasīja: Vai man vēl iet karā pret Benjamīna, sava brāļa, bērniem, jeb vai lai es pārtraucu karu? Bet Tas Kungs sacīja: Ejiet, jo rīt Es tos nodošu tavā rokā!

29. Tad Israēls lika kādiem paslēpties visapkārt ap Gibeu.

30. Kad israēlieši devās pret benjamīniešiem trešajā dienā, tie izvērās kaujas kārtībā pret Gibeu kā iepriekšējās reizes.

31. Bet Benjamīna bērni iznāca israēliešiem pretī un ļāvās aizvilināties no pilsētas. Tie sāka kaut dažus atsevišķus karavīrus, kā tie tos iepriekšējās reizes bija nogalinājuši pie ceļiem, no kuriem viens ved augšup uz Bēteli, bet otrs lejup uz Gibeu pa laukiem. Tā krita ap trīsdesmit vīru Israēla pusē.

32. Tad Benjamīna bērni sacīja: Viņi tiks sakauti kā līdz šim. Bet Israēla bērni bija norunājuši: bēgsim un aizvilināsim tos tālāk nost no pilsētas uz lauku ceļiem!

33. Tad ikviens Israēla karavīrs pameta savu vietu, un tie nostājās atkal pie Baal-Tamāras, bet tie, kas bija aizsegā, izlauzās no savām paslēptuvēm Gibeas līdzenumā.

34. Tā tagad nostājās pret viņiem pie Gibeas desmit tūkstoši izlasītu vīru no visa Israēla, un kauja bija briesmīga; bet Benjamīns nenojauta, cik tuvu viņiem nelaime.

35. Tā Tas Kungs sita Benjamīnu Israēla labā, jo Israēla bērni tanī dienā nogalināja no Benjamīna divdesmit piecus tūkstošus un simts vīru, kuri visi bija apbruņojušies ar zobeniem.

36. Tad tikai Benjamīna bērni saprata, ka tie ir sakauti; bet Israēla bērni atdeva Benjamīnam vietu, jo viņi paļāvās uz tiem, kas bija pret Gibeu novietoti aizsegā.

37. Bet aizsegā atstātie steidzās un uzbruka Gibeai; tā tie karavīri, kas bija paslēpušies, ielauzās pilsētā un nokāva visus pilsētas iedzīvotājus ar zobenu.

38. Un starp Israēla vīriem un tiem, kas atradās paslēpušies aizsegā, pastāvēja noruna, ka tiem bija likt augstu pacelties dūmiem no pilsētas.

39. Kad Israēla vīri kaujā pagriezās un metās bēgt un Benjamīns jau paguva dažus no Israēla vīriem nokaut, aptuveni trīsdesmit, tad viņi domāja, ka Israēla vīri ir jau galīgi sakauti, kā agrākajās kaujās.

40. Un tieši tad no pilsētas pacēlās dūmu stabs, un, kad Benjamīns atskatījās, tad redzi, visā pilsētā cēlās liesmas pret debesīm.

41. Un te Israēla vīri griezās atpakaļ, bet Benjamīns iztrūcinājās, jo tie redzēja, ka nelaime klāt.

42. Tad viņi nogriezās Israēla vīru priekšā uz tuksneša ceļu, bet kauja sekoja viņiem pa pēdām, un tie, kas bija iznākuši ārā no pilsētas, viņus apkāva savā vidū.

43. Tā viņi ielenca Benjamīnu un to vajāja līdz Menuai, tos galīgi samīdami kādā vietā iepretī Gibeai uz austrumiem no tās.

44. Un no Benjamīna krita astoņpadsmit tūkstoši vīru, tie visi bija spēcīgi karotāji.

45. Gan citi apgriezās un bēga līdz Rimonas klintij tuksnesī, bet tie, viņiem pa ceļiem pakal dzīdamies, apkāva vēl piecus tūkstošus vīru, un viņi tiem sekoja pa pēdām līdz Gideomai un vēl nokāva no tiem divus tūkstošus vīru.

46. Tā pavisam šinī dienā no Benjamīna krita divdesmit pieci tūkstoši vīru, bruņoti ar zobeniem, tie visi bija spēcīgi karotāji.

47. Bet tikai seši simti vīru pagriezās un bēga uz Rimonas klinti tuksnesī, un tie palika pie Rimonas klints četrus mēnešus.

48. Bet Israēla vīri atgriezās atpakaļ pie Benjamīna bērniem un nokāva pilsētā ar zobena asmeni gan vīrus, gan lopus un visu, ko atrada; arī visus ciemus, ko viņi atrada, viņi nopostīja ar uguni.

1. Israēla vīri bija Micpā solījušies, zvērēdami: Neviena no mums nedos savu meitu benjamīniešiem par sievu.
2. Un tauta nogāja uz Bēteles un palika tur līdz vakaram Dieva priekšā, un tad tie pacēla savas balsis un raudāja ar gaužām vaimanām
3. un teica: Kādēļ, ak, Kungs, Israēla Dievs, tam bija Israēlā tā notikt, ka šodien no Israēla ir atrauta vesela cilts!
4. Un nākamajā rītā agri tauta cēlās, uzcēla tur altāri un upurēja dedzināmos un kaujamos pateicības upurus.
5. Un Israēla bērni jautāja: Kurš ir tas, kas no visām Israēla ciltīm nav atnācis uz draudzes sapulci pie Tā Kunga? Jo bija ar zvērestu noteikts, ka tam, kas neatnāktu pie Tā Kunga uz Micpu, tam jātiek nonāvētam.
6. Tomēr sava brāļa Benjamīna Israēla bērniem kļuva žēl, un tie sacīja: Šodien vesela cilts ir atlauzta no Israēla!
7. Ko lai mēs darām ar atlikušajiem, lai tie tiktu pie sievām? Mēs taču esam pie Tā Kunga zvērējuši, ka mēs no savām meitām viņiem nedosim nevienu par sievu!
8. Un viņi jautāja: Vai ir kāds no Israēla cilts, kurš nebūtu devies pie Tā Kunga uz Micpu? Un redzi, neviena no Jabešas Gileādā nebija nācis nometnē uz sapulci.
9. Tad ļaudis tika vēlreiz pārskaitīti, un redzi, tiešām tur nebija neviena no Jabešas Gileādā.
10. Tad sapulce nosūtīja divpadsmit tūkstošus vīru no tiem stiprākiem vīriem un tiem pavēlēja, sacīdami: Noejiet un nokaujiet ar zobena asmeni Jabešas, kas Gileādā, iedzīvotājus - gan sievas, gan mazos bērnus!
11. Bet šī ir tā lieta, kas jums ir jādara: visi vīri un visas sievas, kuras vīriem piederējušas, jums jāiznīcina.
12. Un aizsūtītie atrada Jabešas, Gileādas pilsētas, iedzīvotāju starpā četri simti meitenes, jaunas, kuras nebija vīru pazinušas un ar tiem gulējušas; tās viņi aizveda uz nometni Šilo, kas bija Kānaāna zemē.
13. Tad visa sapulce nosūtīja vēstnešus un lika paziņot miera vēsti Benjamīna bērniem, kas atradās pie Rimonas klints.
14. Tā tanī laikā Benjamīns griezās atpakaļ, un tie viņiem deva tās sievas, ko tie bija no Jabešas sievām atstājuši pie dzīvības, taču ar tām viņiem nepietika.
15. Un tautai bija Benjamīna žēl, ka Tas Kungs bija izrāvis tik dziļu robu Israēla ciltīs.
16. Un tad draudzes vecāki sacīja: Ko lai mēs iesākam, lai arī atlikušie tiktu pie sievām, jo Benjamīna sievas ir iznīcinātas?
17. Tad tie sacīja: Benjamīna zemes īpašumi ir jāiemanto tiem no Benjamīna cilts, kas ir izglābušies, lai vesela cilts netiktu izdzēsta no Israēla vidus.
18. Tikai mēs paši nevaram tiem dot sievas no mūsu meitām, jo Israēla bērni ar zvērestu ir solījušies: nolādēts lai ir ikviens, kas savu meitu dod benjamīniešiem par sievu!
19. Un viņi sacīja: Redzi, ik gadus ir Tā Kunga svētki Šilo, kas atrodas ziemeļos no Bēteles pret rītiem, bet, ja iet pa ceļu no Bēteles uz Sihemu, tad dienvidos no Lebonas.
20. Un viņi pavēlēja Benjamīna bērniem, sacīdami: Ejiet un paslēpieties viņa dārzos!
21. Un, ja jūs tad novērojat, ka tuvojas Šilo meitas, lai ietu rotaļās, tad izejiet laukā no viņa dārziem, satveriet ikviens sev sievu no Šilo meitām un ejiet atpakaļ uz Benjamīna zemi.
22. Un, ja viņu tēvi vai viņu brāļi nāktu, lai sūdzētos viņu dēļ, tad mēs tiem sacīsim: Dodiet tās mums labprātīgi - mēs neviena neesam ņēmuši sev sievu karā, un arī jūs paši tās viņiem neesat devuši; citādi jūs tagad būtu vainīgi.
23. Un Benjamīna bērni tā arī izdarīja un ņēma tik daudz sievu no dejotājām, cik liels bija viņu skaits; viņi tās nolaupīja, aizgāja un griezās atkal atpakaļ savos īpašumos, uzcēla no jauna pilsētas un dzīvoja tanīs.
24. Bet Israēla bērni tanī laikā cēlās no turienes un sadalījās, ikviens iedams pie savas cilts un pie

savas dzimtas, un ikviens no turienes devās atpakaļ uz savu īpašumu.

25. Tanī laikā vēl nebija ķēniņa Israēlā; un ikviens darīja, kas šķita taisns paša acīs.

Rutes grāmata

1. Soģu valdības laikā zemē izcēlās bads. Kāds vīrs no Jūdas Bētlemeš gāja, lai apmestos Moāba zemē, - viņš pats, viņa sieva un abi viņa dēli.
2. Šī vīra vārds bija Ēlimelehs, viņa sievas vārds bija Naomija, un viņa abu dēlu vārdi bija Mahlons un Kiljons; viņi bija efratieši no Jūdas Bētlemeš. Viņi nonāca Moāba zemē un tur palika.
3. Ēlimelehs, Naomijas vīrs, nomira, un viņa palika ar saviem abiem dēliem.
4. Tie ņēma sev moābiešu sievas: vienas vārds bija Orpa, un otras vārds bija Rute. Viņi dzīvoja tur kādus desmit gadus.
5. Tad nomira abi - Mahlons un Kiljons. Tā šī sieva palika viena pēc abu dēlu un vīra nāves.
6. Nu viņa kopā ar savām vedeklām posās atgriezties atpakaļ no Moāba zemes, jo viņa bija tur dzirdējusi, ka Tas Kungs esot labvēlīgi uzlūkojis Savu tautu, dodams tai maizi.
7. Viņa kopā ar savām vedeklām atstāja vietu, kur viņa bija, un gāja atpakaļ uz Jūdas zemi.
8. Ceļā Naomija sacīja abām savām vedeklām: Ejiet, griezieties atpakaļ katra savas mātes mājā, un Tas Kungs lai parāda jums mīlestību, tāpat kā jūs esat to parādījušas man un abiem netaiķiem.
9. Tas Kungs lai dod jums atrast mieru katrai sava vīra namā. Tad viņa tās skūpstīja, bet tās sāka skaļā balsī raudāt
10. un atbildēja viņai: Mēs gribam iet tev līdzī pie tavas tautas.
11. Tad Naomija sacīja: Griezieties atpakaļ, manas meitas, kādēļ jums nākt man līdzī? Vai man būtu vēl dēli manā klēpī, kas varētu jums kļūt par vīriem?
12. Griezieties atpakaļ, manas meitas, ejiet, jo esmu par vecu, lai ietu pie vīra. Ja arī es sacītu: man ir cerības, - un ja pat šo naktī es ietu pie vīra un dzemdētu dēlus,
13. vai jūs gan gaidītu, līdz kamēr tie izaugu? Vai jūs gan noslēgtos, neiedamas pie vīra? Nē, manas meitas, jo man ir pārāk sāpīgi jūsu dēļ, ka Tā Kunga roka ir mani skārusī.
14. Tad viņas vēl skaļāk raudāja, un Orpa deva skūpstu savai vīramātei, bet Rute pieglaudās viņai.
15. Tad tā viņai sacīja: Lūk, tava svaine ir atgriezies pie savas tautas un pie saviem dieviem, seko arī tu savai svainei.
16. Bet Rute atbildēja: Nespied mani tevi atstāt un no tevis aiziet, jo, kurp tu iesi, es iešu un, kur tu mitīsi, es mitīšu; tava tauta būs mana tauta, un tavš Dievs būs mans Dievs.
17. Kur tu mirsi, es miršu, un tur es gribu būt arī apglabāta. Lai Tas Kungs dara man tā un vēl vairāk, tiešām, nāve vien spēš šķirt mani un tevi.
18. Un, kad Naomija redzēja, ka viņa nelokāmi paliek pie sava nodoma iet viņai līdzī, viņa mitējās viņu pierunāt.
19. Tā viņas abas gāja tālāk, līdz nonāca Bētlemeš. Un, kad viņas ienāca Bētlemeš, tad visā pilsētā viņu dēļ radās satraukums. Un bija dzirdamas runas: vai šī nav Naomija?
20. Viņa sacīja tām: Nesauciet mani - Naomija, bet sauciet mani - Māra, jo Visuvarenaš man ir licis pieredzēt daudz rūgtuma.
21. Pilnībā es aizgāju, un tukšai Tas Kungs man ir licis atgriezties. Kādēļ jūs mani saucat Naomija, ja Tas Kungs mani ir pazemojis un Visuvarenaš mani ir apbēdinājis?
22. Tā Naomija atgriezās un līdz ar viņu moābiete Rute, viņas vedekla, kas bija atnākusi no Moāba zemes. Viņas ieradās Bētlemeš miežu plaujas sākumā.

1. Naomijai bija kāds radnieks no vīra puses, turīgs vīrs no Ēlimeleha dzimtas, viņa vārds bija Boāss.
2. Un moābiete Rute sacīja Naomijai: Es iešu tīrumā lasīt vārpas tā aizmugurē, kā acis es atradišu labvēlību. Un tā atbildēja viņai: Ej, mana meita.
3. Tā viņa devās ceļā un gāja un lasīja vārpas tīrumā plāvēju aizmugurē. Viņai gadījās nokļūt tīruma daļā, kas piederēja Boāsam no Ēlimeleha dzimtas.
4. Un redzi, Boāss nāca no Bētleme un sacīja plāvējiem: Tas Kungs lai ir ar jums! Un tie atbildēja: Tas Kungs lai tevi svētī!
5. Tad Boāss jautāja puisim, kas bija iecelts par uzraugu plāvējiem: Kam pieder šī meita?
6. Un puisis, kas bija iecelts par uzraugu plāvējiem, atbildēja un sacīja: Tā ir kāda jauna moābiete, kas ir atnākusi līdz Naomijai no Moāba zemes.
7. Viņa teica: lūdzu, ļauj man lasīt un paņemt vārpas starp labības kūlīšiem plāvēju aizmugurē. - Tā viņa atnāca un ir pastāvīgi šeit no agra rīta līdz šim laikam, bez kāda atpūtas brīža.
8. Tad Boāss sacīja Rutei: Uzklusies, mana meita: neej lasīt vārpas cita tīrumā un neej arī prom no šejienes, bet turies pie manām kalponēm.
9. Tavas acis lai ir vērstas uz šo tīrumu, kuru manas kalpones plauj, seko viņām. Es esmu piekodinājis puisiem tevi neaiztikt. Un, kad tu esi izslāpusi, ej pie traukiem un dzer no tā, ko puisi ir smēlušī.
10. Tad viņa krita uz sava vaiga, liekdamās līdz zemei, un sacīja viņam: Kā es esmu atradusi labvēlību tavās acīs, ka tu mani ievēro? Es taču esmu svešiniece.
11. Bet Boāss atbildēja un sacīja viņai: Man ir atstāstīts jo sīki viss, ko tu esi laba darījusi savai vīramātei pēc viņas vīra nāves un ka tu esi atstājusi savu tēvu un savu māti, un savu dzimto zemi un esi gājusi pie tautas, ko iepriekš neesi pazinusi.
12. Tas Kungs lai atmaksā tev tavu labo darbu, un tava alga lai ir pilnīga no Viņa, Israēla Dieva, zem kura spārniem tu esi nākusi meklēt patvērumu.
13. Tad viņa sacīja: Kaut es atrastu labvēlību tavās acīs, mans kungs, jo tu esi mani mierinājis un runājis uz savas kalpones sirdi, kaut gan es pat neesmu viena no tavām kalponēm.
14. Un launaga laikā Boāss viņai sacīja: Nāc šurp un ēd, un mērc savu kumosu skābumā. Tā viņa sēdēja blakus plāvējiem, un viņš pasniedza viņai grauzdētus labības graudus, un viņa ēda, līdz paēda, un atstāja vēl pāri.
15. Kad viņa atkal piecēlās lasīt vārpas, Boāss pavēlēja saviem puisiem, sacīdams: Lai viņa lasa arī starp labības kūlīšiem, un nedariet viņai pāri,
16. bet izvelciet pat drusku no kopiņām viņai un atstājiet, lai viņa lasa, un nerājiat viņu.
17. Un tā lasīja tīrumā līdz vakaram, tad izkūla to, ko bija salasījusi. Tas bija apmēram viena ēfa miežu.
18. Un viņa paņēma to un gāja uz pilsētu. Tur viņa rādīja savai vīramātei, ko bija salasījusi, un izņēma arī un deva viņai to, ko ēdot bija atlicinājusi.
19. Un viņas vīramāte jautāja: Kur tu šodien lasīji vārpas, un kur tu strādāji? Svētīts lai ir tas, kas tevi ir uzlūkojis! Tad viņa stāstīja savai vīramātei, pie kā viņa bija strādājusi, un sacīja: Tā vīra vārds, pie kura es šodien strādāju, ir Boāss.
20. Un Naomija sacīja savai vedeklai: Lai viņš ir Tā Kunga svētīts, kura mīlestība nav atstājusi dzīvos un mirušos! Naomija arī stāstīja viņai: Tas vīrs ir mūsu tuvinieks, viens no mūsu radiem.
21. Un moābiete Rute sacīja: Bez tam viņš man sacīja: turies pie maniem kalpiem, līdz kamēr viņi būs ievākuši visu manu ražu.
22. Un Naomija sacīja Rutei, savai vedeklai: Tas ir labi, mana meita, ka tu turies pie viņa kalponēm, lai cita laukā tev nenodarītu pāri.
23. Tā viņa turējās pie Boāsa kalponēm, lasīdama vārpas, līdz miežu un kviešu plaujas beigām; tad viņa atgriezās pie savas vīramātes.

1. Tad Naomija, viņas vīramāte, viņai sacīja: Mana meita, vai lai es nemeklēju tev vietu, kur tev labi klāsies?
2. Un vai Boāss, pie kura kalpiem tu esi bijusi, nav mūsu radnieks? Lūk, šonakt viņš vētīs miežus piedarbā.
3. Tādēļ mazgājies un svaudies, uzvelc savas jaunās drēbes un noej uz piedarbu, bet nerādies tam vīram, pirms viņš nav pabeidzis ēst un dzert.
4. Bet, kad viņš apgulsies, ievēro to vietu, kur viņš gul, tad ej, pacel segu no viņa kāju galiem, noklāj to tiem līdzās un apgulsties uz tās; tad viņš tev teiks, kas tev jādara.
5. Un viņa tai atbildēja: Visu, ko tu saki, es darīšu.
6. Tā viņa nogāja uz piedarbu un darīja visu taisni tā, kā viņas vīramāte bija likusi.
7. Un, kad Boāss bija paēdis un padzēris un viņa sirds bija jautra, viņš gāja gulēt labības kaudzes galā. Tad viņa klusi nāca un atsedza viņa kājas, un apgūlās.
8. Ap pusnakti tas vīrs uztrūkās un palocījies ieraudzīja, ka kāda sieva gulēja pie viņa kājām.
9. Viņš jautāja: Kas tu esi? Un viņa atbildēja: Esmu Rute, tava kalpone; izplet savus spārnus pāri savai kalponei, jo tu esi mans tuvākais radnieks.
10. Un viņš sacīja: Esi Tā Kunga svētīta, mana meita; tu esi izdarījusi šo pēdējo mīlestības darbu labāk kā pirmo, neskriedama pakal jauniem puisiem, vai tie būtu nabagi vai bagāti.
11. Un tagad, mana meita, nebīsties: es darīšu tavā labā visu, ko vien tu prasīsi, jo visos vārtos mani ļaudis zina, ka tu esi godīga sieva.
12. Ir taisnība, ka es esmu tavs radnieks, tomēr vēl ir kāds tuvāks radnieks par mani.
13. Paliec šonakt še, un, ja rīt viņš gribēs tevi ņemt, labi, lai viņš tevi ņem, bet, ja viņš negribēs tevi ņemt, tad es tevi ņemšu; tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs! Guli līdz rītam.
14. Tā viņa gulēja pie viņa kājām līdz rītam. Bet viņa piecēlās, pirms viens otru varēja pazīt, jo viņa sprieda: Lai tas neklūst zināms, ka sieva ir nākusi uz piedarbu.
15. Un viņš sacīja: Dod šurp lakatu, kas tev ir, un paturi to. Tā viņa turēja to, un viņš iemērīja sešus mērus miežu un uzlika viņai tos mugurā, un viņa gāja uz pilsētu.
16. Un, kad viņa atnāca pie savas vīramātes, tā jautāja: Kā tev ir klājies, mana meita? Tad viņa stāstīja tai visu, ko tas vīrs bija darījis viņas labā:
17. Šos sešus mērus miežu viņš man deva, jo viņš sacīja: tev nebūs tukšā iet pie savas vīramātes.
18. Viņa sacīja: Pagaidi, mana meita, līdz kamēr tu dabūsi zināt, kāds būs iznākums, jo tas vīrs nepaliks mierā, bet nokārtos šo lietu drīz.

1. Boāss bija aizgājis vārtos un tur apsēdies. Un redzi, tas tuvākais radnieks, par kuru Boāss bija stāstījis, gāja garām. Tad Boāss sacīja: Iegriezies, draugs, atsēdies šeit. Un viņš iegriezās un atsēdās.
2. Un viņš ņēma desmit vīrus no pilsētas vecajiem un sacīja: Sēdiet šeit. Tā viņi atsēdās.
3. Tad viņš tam tuvākam radniekam sacīja: Ir pārdodams kāds tīruma gabals, kas ir piederējis mūsu radniekam Ēlimeleham. To grib pārdot Naomijs, kas atgriezies no Moāba zemes.
4. Tā nu es domāju, es darīšu tev to zināmu, sacīdams: nopērc tu to manas tautas vecaju priekšā un visu priekšā, kas šeit sēž. Ja tu gribi būt pircējs, tad pērc, bet, ja tu tas negribi būt, tad pasaki man to, lai es zinu, jo cita neviena nav bez tevis, kam nāktos pirkt, bet pēc tevis nāku es. Viņš atbildēja: Es pirkšu.
5. Tad Boāss sacīja: Tai dienā, kad tu pirksi to tīrumu no Naomijs rokas, tu saņemsi arī moābieti Ruti, nelaiķa sievu, lai atjaunotu nelaiķa vārdu uz viņa mantojumu.
6. Tad tas tuvākais radnieks sacīja: Es nevaru to sev pirkt, lai nesabojātu savu mantojumu. Saņem tu manas pirkšanas tiesības, jo es to nevaru pirkt.
7. Senos laikos Israēlā bija šāds paradums par pirkšanu un mainīšanu: lai apstiprinātu kādu lietu, viens novilka savu kurpi un deva to otram, un tāds bija veids, lai noslēgtu Israēlā līgumu.
8. Tad tas tuvākais radnieks sacīja viņam: Pērc tu to sev. Un viņš novilka savu kurpi.
9. Tad Boāss sacīja vecajiem un visiem ļaudīm: Šodien jūs esat liecinieki, ka es esmu nopircis no Naomijs rokas visu, kas ir piederējis Ēlimeleham, un visu, kas ir piederējis Kiljonam un Mahlonam.
10. Es esmu saņēmis arī moābieti Ruti, Mahlona atraitni, un ņemšu to sev par sievu, lai nepārtrauktu nelaiķa vārdu uz viņa īpašumu un lai neizdeldētu nelaiķa vārdu no viņa brāļu vidus un no viņa dzimtās vietas vārtiem; jūs esat šodien liecinieki.
11. Tad visi ļaudis un vecaji, kas bija pie vārtiem, sacīja: Mēs esam liecinieki. Lai Tas Kungs dara to sievu, kas nāks tavā mājā, kā Rahēli un kā Leu, kas abas kopā cēla Israēlā namu. Kļūsti laimīgs un vairo bagātību Efratā, un topi daudzīnāts Bētleme!
12. Un to bērnu dēļ, ko Tas Kungs tev dos no šīs jaunās sievas, lai tavs nams ir kā Pereca nams, ko Tamāra dzemdēja Jūdām.
13. Tā Boāss ņēma Ruti, un viņa kļuva tam par sievu; un viņš iegāja pie viņas, un Tas Kungs deva viņai miesas augli, un viņa dzemdēja dēlu.
14. Tad sievas sacīja Naomijs: Slavēts lai ir Tas Kungs, kas nav licis tev šodien palikt bez radnieka! Lai Viņa Vārds top daudzīnāts Israēlā!
15. Viņš būs tev par dzīvības atjaunotāju, par balstu tavās vecuma dienās, jo tava vedekla, kas tevi ir mīlējusi, kas tev ir labāka par septiņiem dēliem, ir viņu dzemdējusi.
16. Tad Naomijs paņēma bērnu, ielika viņu savā klēpī un kļuva tam par aukli.
17. Un kaimiņienes deva viņam vārdu, sacīdams: Dēls ir dzimis Naomijs. Viņas nosauca to par Obedu; tas bija Dāvida tēva Isaja tēvs.
18. Šie ir Pereca pēcnācēji: Perecs bija Hecrona tēvs,
19. Hecrons Rama, Rams Aminādaba,
20. Aminādabs Nahšona, Nahšons Salmona,
21. Salmons Boāsa, Boāss Obeds,
22. Obeds Isaja, bet Isajs bija Dāvida tēvs.

1. Samuēla grāmata

1. Un tur bija kāds vīrs no Ramataim-Cofimas, no Efraima kalniem, vārdā Elkana, Jerohāma dēls, tas bija Ēlihus dēls, un tas atkal Tohus dēls, kas atkal bija efratieša Cūfa dēls.
2. Un tam bija divas sievas, vienai bija vārds Anna, bet otrai bija vārds Penīna; un Penīnai bija bērni, bet Annai bērnu nebija.
3. Un šis vīrs gāja ik gadus kalnup no savas dzimtās pilsētas uz Šīlo, lai pielūgtu Dievu, To Kungu Cebaotu, un lai Viņam upurētu kaujamos upurus; un tur bija divi Ēļa dēli - Hofnus un Pinehass, kuri bija Tā Kunga priesteri.
4. Un tanī dienā, kad Elkana nesa kaujamo upuri, viņš deva savai sievai Penīnai un visiem viņas dēliem un viņas meitām devas,
5. bet Annai viņš deva divkāršu devu, jo viņš Annu mīlēja, bet Tas Kungs bija viņas klēpi aizslēdzis.
6. Bet viņas sāncense to daudz apbēdināja, to kaitinādama, pat noveddama līdz dusmām viņas miesas neauglības dēļ, jo Tas Kungs bija aizslēdzis viņas klēpi.
7. Un tā notika gadu no gada: tiklīdz viņa nogāja Tā Kunga namā, tā šī to kaitināja, ka viņa raudāja un neēda.
8. Tad Elkana, viņas vīrs, tai sacīja: Anna, kāpēc tu raudi? Un kāpēc tu neēd? Un kāpēc tava sirds ir noskumusi? Vai es tev neesmu vairāk vērts nekā desmit dēli?
9. Un tad Anna cēlās, kad bija ēdusi un dzērusi Šīlo. Jo priesteris Ēlis sēdēja uz krēsla pie divi ieejas stabiem Tā Kunga svētnīcas priekšā.
10. Un viņas dvēsele bija pilna skumju, tā lūdza nepārtraukti To Kungu un gauži raudāja.
11. Tad viņa deva solījumu, sacīdama: Kungs Cebaot! Ja Tu Savas kalpones bēdas uzlūkotu un ja Tu mani atcerētos un Tu arī neaizmirstu Savu kalponi, un piešķirtu Savai kalponei dēlu, tad es to novēlētu uz visu viņa mūža laiku Tam Kungam, un skujamais nazis nenāktu pār viņa galvu.
12. Kad nu viņa vēl ilgi lūdzās Tā Kunga priekšā, tad Ēlis sāka vērot tās muti,
13. jo Anna runāja savā sirdī, tikai viņas lūpas kustējās, bet viņas balss nebija dzirdama, tāpēc Ēlis noturēja viņu par iedzērušu.
14. Un Ēlis tai sacīja: Cik ilgi tu būsi sava dzēruma varā? Lai no tevis atstājas dzēriena skurbums!
15. Bet Anna atbildēja un sacīja: Ak, nē, mans kungs, es esmu nelaimīga sieva! Es neesmu nedz vīnu, nedz reibinošu dzērienu dzērusi, bet es esmu savu dvēseli izkratījusi Tā Kunga priekšā.
16. Neturi savu kalponi par tik negodīgu sievu, jo es esmu tikai līdz šim vaļu ļāvusi savām lielajām bēdām un savas sirds skumjām.
17. Tad Ēlis atbildēja un sacīja: Ej ar mieru, lai Israēla Dievs piepilda tavu lūgšanu, ko tu esi no Viņa lūgusi.
18. Un viņa sacīja: Lai tava kalpone atrod labvēlību tavās acīs. Un tad sieva aizgāja savu ceļu, un tā ēda, un viņas seja vairs neizskatījās tik noskumusi.
19. Un tie cēlās agri no rīta, nometās zemē lūgšanās Tā Kunga priekšā un griezās atpakaļ un gāja uz savām mājām Rāmā. Un Elkana atzina savu sievu Annu, un Tas Kungs viņu pieminēja.
20. Un pēc kāda laika Anna kļuva grūta un dzemdēja dēlu, un nosauca viņu vārdā Samuēls, jo viņa sacīja: Es to esmu izlūgusies no Tā Kunga.
21. Un, kad viņas vīrs Elkana ar visu savu dzimtu nogāja kalnā, lai nestu Tam Kungam savu gadskārtējo kaujamo upuri un savu solījuma upuri,
22. tad Anna negāja līdzī, bet sacīja savam vīram: Kad puisītis būs atšķirts no krūts, tad es viņu uzvedīšu augšā, lai viņš parādās Tā Kunga priekšā un lai viņš tur paliek uz mūžu.
23. Un viņas vīrs Elkana tai sacīja: Dari, kā tev labāk patīk; paliec arī šeit, līdz kamēr tu būsi viņu atšķīrusi. Ka tikai Tas Kungs piepildītu Savu vārdu! Tā šī sieva palika mājās un zīdīja savu dēlu, tiekāms tā viņu atšķīra no krūts.
24. Un, kad viņa bija to atšķīrusi, viņa veda to sev līdzī, arī trīs vēršus un ēfu miltu, un vienu ādas trauku ar vīnu, un noveda uz Šīlo Tā Kunga namā; bet puisēns bija vēl jauns.
25. Tad tie nokāva vērši un pieveda zēnu pie Ēļa.
26. Un viņa sacīja: Mans kungs, tik tiešām, ka tava dvēsele dzīvo, mans kungs! Es esmu tā pati sieva,

kas šeit pie tevis stāvēja, lūgdama To Kungu.

27. Es lūdzu pēc šī zēna, un Tas Kungs man to ir devis, ko es esmu no Viņa lūgusi.

28. Tādēļ es arī to Tam Kungam kā izlūgtu esmu novēlējusi uz visu mūžu, kamēr tas dzīvos, - viņš ir no Tā Kunga izlūgts. Un viņi tur pielūdz To Kungu.

1. Tad Anna pielūdza un sacīja: Mana sirds ir liksma par To Kungu, mans rags ir augstu pacelts Tā Kunga spēkā; mana mute ir atvērta pret mani ienaidniekiem, jo es priecājos par Tavu pestīšanu.
2. Nevienš nav svēts, kā vien Tas Kungs, nevienš, vienīgi Tu, un nav citas klints, kā vien mūsu Dievs.
3. Nerunāji pārspīlētu, lepmu valodu, lai no jūsu mutes neiziet nekaunīgi vārdi! Jo Tas Kungs ir Dievs, visu zinātājs, Viņš sver darbus.
4. Stipro loki guļ salauzti, bet nogurušie apjozti ar spēku.
5. Kas bija paēduši, sader par maizi, bet izsalkušie nav vairs izsalkuši; pat neauglīgā ir dzemdējusi septiņus, bet bērniem svētītā ir sakaltusi.
6. Tas Kungs nokauj, un Viņš dara dzīvu, Viņš nogrūž lejā ellē un atkal uzved augšā.
7. Tas Kungs dara nabagu un dara bagātu, Viņš pazemo, un Viņš paaugstina.
8. Viņš no putekļiem pieceļ nabagu, un bēdīgos Viņš paceļ augšā no dubļiem, likdams tiem kopā sēdēt ar dižciltīgajiem, ļaudams tiem iemantot godības krēslu, jo zemes pamati pieder Tam Kungam; uz tiem Viņš arī ir cēlis pasauli.
9. Tā kājas, kas palaujas uz Viņu, Viņš pasargā, bet bezdievīgie dabū galu tumsā, jo ne ar paša spēku cilvēks iegūst uzvaru.
10. Tas Kungs liek salūzt Saviem pretiniekiem, Viņš liek pār tiem debesīs rūkt pērkoniem. Tas Kungs tiesās zemes galus, un Viņš dos spēku Savam ķēniņam, un Viņš pacels Sava svaidītā pestīšanas ragu.
11. Un Elkana nogāja uz Rāmu savā namā, bet zēns kalpoja Tam Kungam priesterā Ēļā uzraudzībā.
12. Bet Ēļa dēli bija bezgodīgi vīri; un tie neatzina To Kungu.
13. Priesteru pienākums pret tautu bija šāds: ja kāds cilvēks nāca un nesa savu kaujamo upuri, tad bija jānāk priesterā kalpam, kamēr gaļa vārījās, un tam bija rokā dakšas ar trim zariem.
14. Un viņam bija šīs dakšas jāiedur vārāmā podā vai katlā, vai pannā, vai māla podā, un visu, ko varēja uz dakšām uzdurt, to priesteris ņēma sev. Tā viņi darīja ar visiem Israēla ļaudīm, kas vien nāca uz Šilo.
15. Dažreiz, iekāms tie aizdedzināja upura taukus, lai tos kvēpinātu, priesterā kalpi, kas bija arī viņa paša dēli, nāca un sacīja tam cilvēkam, kas pašreiz nesa savu kaujamo upuri: Dod gaļu priesterim priekš cepeša! Tādēļ viņš negrib no tevis saņemt vārītu gaļu, bet gan tikai jēlu.
16. Tad tas vīrs tam atbildēja: Papriekš taču kvēpināšanai iededzināmi tauki, pēc ņem tu sev, ko tava sirds kāro. Bet viņš tam atbildēja: Nē, tev tūdaļ pat ir jādod, ja ne, tad es ņemšu ar varu.
17. Tā šo abu jauno vīru grēki bija ļoti lieli Tā Kunga priekšā, jo tie nicināja Tā Kunga ēdamo upuri.
18. Bet Samuēls, vēl zēns būdams, kalpoja Tam Kungam, apjozies ar linu efodu.
19. Un māte viņam uzšuva mazus virsū uzvelkamus svārkus, un viņa tos uznesa tam augšā gadu no gada, kad tā turpu devās ar savu vīru, lai upurētu savu gadskārtējo kaujamo upuri.
20. Un Ēlis svētīja Elkanu un viņa sievu ar vārdiem: Lai Tas Kungs dod tev pēcnācējus no šīs sievas tā izlūgtā vietā, kuru viņa ir no Tā Kunga izlūgusi. Un tie gāja uz savu dzīves vietu.
21. Un Tas Kungs svētīja Annu, un tā kļuva grūta un dzemdēja trīs dēlus un divas meitas. Bet zēns Samuēls pieauga, būdams pie Tā Kunga.
22. Ēlis gan bija jau ļoti vecs, bet viņš dzirdēja visu, ko viņa dēli darīja visam Israēlam un kā tie gulēja ar tām sievietēm, kuras kalpoja Saiešanas telts durvju priekšā.
23. Un viņš tiem sacīja: Kādēļ jūs darāt tādas lietas, šīs ļaunās lietas, par kurām es dzirdu no visas tautas?
24. Nē, mani dēli! Tā nav laba slava, kādu jūs esat - kā es dzirdu - iemantojuši Tā Kunga tautā.
25. Kad cilvēks pret cilvēku grēko, tad Dievs var salīdzināt, bet, kad cilvēks apgrēkojas pret To Kungu - kas tad var uzņemties tam būt par salīdzinātāju? Bet tie neklausīja sava tēva balsij, jo Tas Kungs gribēja tos nonāvēt.
26. Bet zēns Samuēls augdams auga, un viņš labi patika gan Tam Kungam, gan cilvēkiem.
27. Tad kāds Dieva vīrs nāca pie Ēļa un tam sacīja: Tā saka Tas Kungs: Es pats esmu atklādamies atklājies tava tēva Ārona dzimtai, kad viņi vēl bija Ēģiptē, faraona namā.
28. Un Es esmu tas, kas viņu izraudzīja no visām Israēla ciltīm Sev par priesteri, lai tas tuvotos

Manam altārim un tur iededzinātu kvēpināmo upuri un lai tas valkātu efodu Manā priekšā; un Es esmu tava tēva namam novēlējis visus uguns upurus no visiem Israēla bērniem.

29. Kāpēc jūs minat kājām Manus kaujamos upurus un Manus ēdamos upurus, ko Es esmu pavēlējis nest Manā mājoklī? Un kāpēc tu savus dēlus vairāk godā nekā Mani, ka jūs paši uzbarojaties no Manas tautas, Israēla, pirmo augļu un pirmdzimušo dāvanu upuriem?

30. Tādēļ šāds ir Tā Kunga, Israēla Dieva, lēmums: tiešām, Es biju teicis, ka tavam un tava tēva namam būs Manā priekšā staigāt mūžīgi. Bet tagad Tā Kunga lēmums ir šāds: tas lai ir tālu no Manis! Bet to, kas Mani turēs godā, to arī Es pagodināšu, bet, kas Mani nicina, tie tiks pazemoti.

31. Redzi, nāks dienas, tad Es nocirtīšu tavu elkoni un arī tava tēva nama elkoni, tā ka nebūs vairs sirmgalvja tavā namā.

32. Un tad tu ar lielu skaudību noraudzīsies uz visu to labumu, kas ir Israēlam sataisīts, bet visā tavā namā nākošās dienās nebūs neviena sirmgalvja.

33. Tomēr visus Es neizdeldēšu, atraudams tos no Mana altāra, lai tavas acis neizīgtu un lai tava dvēsele neiztvīktu, bet vairums tava dzimuma mirs vīra gados.

34. Un tas lai tev ir par zīmi, kas nāks pār abiem taviem dēliem, Hofnuu un Pinehasu: viņi abi mirs vienā un tai pašā dienā!

35. Bet Sev Es iecelšu uzticīgu priesteri; tas darīs pēc Mana sirdsprāta, un tas būs Manai dvēselei tuvs, tam Es uzcelšu pastāvīgu namu, un viņš staigās Manis svaidītā priekšā vienumēr.

36. Tad ikviens, kas vēl atlicies no tava nama, nāks, lai mestos tā priekšā zemē par naudas artavu un par rīcieni maizes, un tad tas sacīs: pieņem mani kādā priestera kalpošanas vietā, lai man būtu kumoss maizes, ko ēst.

1. Tā jauneklis Samuēls kalpoja Tam Kungam priestera Ēļa priekšā; un Tā Kunga atklāsme bija retums tanī laikā; un parādību bija maz.
2. Un notika tanīs dienās, ka Ēlis bija atgūlies savā guļasvietā, bet viņš nevarēja vairs redzēt, jo acis tam bija jau metušās tumšas.
3. Dieva gaismeklis vēl nebija izdzisis, un Samuēls gulēja Tā Kunga svētnīcā, tur, kur atradās Dieva šķirsts.
4. Tad Tas Kungs sauca Samuēlu, un tas sacīja: Redzi, še es esmu!
5. Un viņš aizskrēja pie Ēļa un sacīja: Redzi, še es esmu, jo tu mani esi saucis. Bet tas sacīja: Es neesmu tevi saucis; ej atpakaļ gulēt! Un tas aizgāja un apgūlās.
6. Tad Tas Kungs atkal sauca: Samuēl! Un Samuēls cēlās un gāja pie Ēļa, un sacīja: Redzi, še es esmu! Tu esi atkal mani saucis. Bet tas sacīja: Es tevi neesmu saucis, mans dēls; ej atpakaļ gulēt!
7. Bet Samuēls vēl nepazīna To Kungu, jo Tā Kunga vārds vēl nebija viņam atklājies.
8. Tad Tas Kungs sauca trešo reizi: Samuēl! Atkal tas cēlās, gāja pie Ēļa un sacīja: Še es esmu, jo tu esi mani saucis. Tad Ēlis noprata, ka Tas Kungs bija jaunekli saucis.
9. Un Ēlis sacīja Samuēlam: Ej gulēt! Bet, ja notiek, ka tevi kāds sauc, tad saki: runā, Kungs, jo Tavs kalps klausās! Un Samuēls aizgāja un apgūlās savā guļasvietā.
10. Tad Tas Kungs nāca, nostājās un sauca kā iepriekšējās reizēs: Samuēl! Samuēl! Un Samuēls sacīja: Runā, jo Tavs kalps klausās.
11. Un Tas Kungs sacīja Samuēlam: Redzi, Es izdarīšu ko tādu Israēlā, ka visiem, kas vien to dzirdēs, abās ausīs skanēs.
12. Tanī dienā Es celšos pret Ēļa namu, un visu, ko vien Es esmu pasludinājis pret viņa namu, to Es izdarīšu; Es sākšu, un Es arī pabeigšu!
13. Jo Es esmu darījis zināmu, ka Es būšu soģis uz laiku laikiem viņa namam to pārkāpumu dēļ, par kuriem tas zināja, proti, viņa dēli bija tie, kas paši lika pār sevi nākt lāstam, bet viņš pats neko nav darījis, lai viņus šai lietā aizkavētu.
14. Un tādēļ Es, pie Sevis zvērēdams, esmu nolēmis par Ēļa namu, ka Ēļa nama noziegumu nevar nemūžam salīdzināt nedz ar kaujamiem, nedz ar ēdamiem upuriem.
15. Un Samuēls iekrita miegā līdz pat rītam; tad viņš atvēra Tā Kunga nama divkārsšās durvis, un viņš bijās šo parādību atstāstīt Ēlim.
16. Tad Ēlis aicināja Samuēlu un sacīja: Samuēl, mans dēls! Un tas atsaucās: Še es esmu!
17. Un viņš sacīja: Kas tā ir par vēsti, ko Viņš tev ir paziņojis? Neslēp to manā priekšā! Lai Dievs tev dara tā un vēl vairāk, ja tu kaut vienu vienīgu vārdu no visas tās vēsts no manis slēptu, ko Viņš ir tev darījis zināmu.
18. Tad Samuēls izstāstīja viņam visus dzirdētos vārdus un neko nenoklusēja viņa priekšā. Un Ēlis sacīja: Viņš ir Tas Kungs, lai Viņš dara, ko Viņš pats redz labu esam.
19. Un Samuēls pieauga, un Tas Kungs bija ar viņu, un Tas Kungs neatstāja neko nepiepildītu no tā, ko Viņš bija pasludinājis.
20. Un viss Israēls, no Danas līdz Bēršebai, atzina, ka Samuēls ir Tā Kunga uzticīgais pravietis.
21. Un Tas Kungs arī vēl turpmāk atklājās Šilo pilsētā, jo Tas Kungs tur atklājās Samuēlam caur Savu vārdu.

1. Un Samuēls pasludināja šo Dieva atklāsmi visam Israēlam. Israēls devās karā pret filistiešiem un apmetās savās teltīs pie Eben-Ezeras, bet filistieši bija savas teltis uzcēlušī pie Afekas.
2. Un filistieši nostājās pret Israēlu, un kauja izvērās jo plaša, un Israēls tika sakauts, un filistieši nogalināja atklātā kaujas laukā ap četri tūkstoši vīru.
3. Kad Israēla karaspēks atgriezās nometnē, tad Israēla vecaji sacīja: Kādēļ Tas Kungs šodien ir ļāvis filistiešiem mūs sakaut? Nemsim no Šilo pie sevis Tā Kunga derības šķirstu, lai tas iet mūsu vidū mums līdzī un lai izglābj mūs no mūsu ienaidnieku rokas.
4. Un tauta nosūtīja ziņnešus uz Šilo, un tie atveda no turienes Dieva, Tā Kunga Cebaota, kas mīt ķerubu tronī, derības šķirstu; un tur, pie šī Dieva derības šķirsta, bija klāt arī abi Ēļa dēli - Hofnus un Pinehass.
5. Un notika, ka tanī brīdī, kad Tā Kunga derības šķirsts tuvojās nometnei, viss Israēls sacēla tik lielu gaviļu troksni, ka pat zeme drebēja.
6. Un, kad filistieši sadzirdēja šo gaviļēšanu, tad tie sprieda: Ko gan šī lielā gaviļēšana ebreju nometnē nozīmē? Kad tie uzzināja, ka Tā Kunga derības šķirsts ir ienests nometnē,
7. tad filistieši nobijās, jo tie sacīja: Dievs ir pie viņiem nonācis nometnē. Un tie sacīja: Bēdas mums, jo nekas tāds nekad nav atgadījies nedz vakar, nedz aizvakar!
8. Mums draud bēdas un briesmas! Kas mūs izglābs no viņu vareno dievu rokas? Šie ir tie dievi, kas situši ēģiptiešus tuksnesī ar visādām sērgām!
9. Esiet stipri un turieties kā vīri, jūs, filistieši, lai jums nebūtu jāklūst par vergiem ebrejiem, tāpat kā tie ir jums vergojuši; jā, turieties kā vīri, dodamies kaujā!
10. Un filistieši devās kaujā un sakāva Israēlu, tā ka tie bēga katrs uz savu telti; un šī sakāve bija ļoti smaga, jo Israēlam krita trīsdesmit tūkstoši kājnieku.
11. Un Dieva šķirsts tika atņemts, bet abi Ēļa dēli, Hofnus un Pinehass, nomira.
12. Tad no kaujas lauka aizbēga kāds benjamīnietis, un viņš nonāca tanī pašā dienā Šilo, drēbes viņam bija saplēstas, un uz viņa galvas bija zeme.
13. Kad viņš tur nonāca, tad redzi, Ēlis bija apsēdies uz krēsla ceļa malā, vērodams apkārtni, jo viņa sirds bija ļoti nemierīga Dieva šķirsta dēļ. Kad nu tas vīrs nāca, lai pilsētā šo ziņu pastāstītu, tad visa pilsēta vaimanāja.
14. Un, kad Ēlis šīs skaļās vaimanas dzirdēja, tad viņš sacīja: Ko nozīmē šī briesmīgā kliegšana? Tad tas vīrs steigdamies ienāca un pateica to Ēlim.
15. Bet Ēlis bija deviņdesmit astoņus gadus vecs, viņa acis jau bija kļuvušas tumšas, un viņš nevarēja vairs redzēt.
16. Un, kad tas vīrs sacīja Ēlim: Es nāku no kaujas lauka, un es esmu šodien pat atbēdzis no kaujas lauka, - tad Ēlis jautāja: Kā tad tur iet, mans dēls?
17. Tad vēstnesis atbildēja un sacīja: Israēls ir bēdzis filistiešu priekšā, un mūsu karaspēks ir piedzīvojis smagu sakāvi; arī abi tavi dēli, Hofnus un Pinehass, ir miruši, un ienaidnieki ir paņēmuši Dieva šķirstu.
18. Un notika, tiklīdz tas pieminēja Dieva šķirstu, tā Ēlis krita atmuguriski no sava krēsla pie vārtiem virzienā uz ceļa pusi un lauza savu sprandu un nomira, jo viņš bija vecs vīrs un smags. Viņš bija Israēlā spriedis tiesu četrdesmit gadus.
19. Bet viņa vedeklas, Pinehasa sievas, dzemdību laiks bija tuvu. Kad tā dzirdēja vēsti, ka Dieva šķirsts ticis atņemts, ka tās vīratēvs miris un arī viņas pašas vīrs pagalam, tad viņa saļodzījās un dzemdēja, jo tai it pēkšņi bija uznākušas sāpes.
20. Un tanī brīdī, kad arī viņa mira, tad tās sievas, kas pie viņas stāvēja klāt, sacīja: Nebīsties, jo tu dēlu esi dzemdējusi. Bet viņa vairs neatbildēja un neņēma to pie sirds.
21. Tomēr tā vēl nosauca to puisēnu vārdā Ihabods, ar ko tā gribēja teikt: godība ir atņemta nost no Israēla, - tādēļ ka atņemts bija Dieva šķirsts un tādēļ ka bija miris viņas vīratēvs, kā arī viņas vīrs.
22. Un viņa sacīja: Godība ir atņemta Israēlam, tādēļ ka ticis atņemts Dieva šķirsts, mans vīratēvs un mans vīrs!

1. Un filistieši paņēma Dieva šķirstu un aizveda to no Eben-Ezeras uz Ašdodu.
2. Tur filistieši paņēma Dieva šķirstu, ienesa to Dagona svētnīcā un novietoja blakus Dagonam.
3. Un, kad nākamajā rītā ašdodieši agri piecēlās, tad redzi, Dagona bija nokritis ar savu seju uz zemi šķirsta priekšā. Un tie ņēma Dagonu un to atkal uzcēla savā vietā.
4. Bet, kad tie nākamajā rītā atkal agri uzcēlās, tad redzi, Dagona atkal bija nogāzies ar savu seju uz zemi Tā Kunga šķirsta priekšā, bet Dagona galva un viņa roku delnas nolūzušas gulēja pie sliekšņa; vienīgi Dagona rumpis bija palicis uz tā.
5. Tādēļ Dagona priesteri un ikviens, kas ieiet Dagona svētnīcā, nemin uz Dagona sliekšņa Ašdodā līdz pat šai dienai.
6. Bet Tā Kunga roka kļuva jo smaga pār ašdodiešiem, un Viņš tos piemeklēja ar augoņiem gan Ašdodā, gan tās robežās.
7. Kad Ašdodas vīri saprata savu postu, tad viņi sacīja: Lai Israēla Dieva šķirsts pie mums nepaliek, jo Viņa roka ir smagi piemeklējusi mūs un mūsu dievu Dagonu.
8. Tāpēc tie izsūtīja ziņu un sapulcināja kopā visus filistiešu lielkungus un sacīja: Ko lai mēs darām ar Israēla Dieva šķirstu? Un tie nosprieda: Lai Gātas pilsētai tiek nodots Israēla Dieva šķirsts. Un tā viņi aizgādāja uz turieni Israēla Dieva šķirstu.
9. Bet, kad viņi to bija turp nogādājuši, tad Tā Kunga roka izraisīja šai pilsētā ļoti lielu satraukumu un izbailes, jo Viņš sita visus tās pilsētas ļaudis, gan mazus, gan lielus, ar augoņiem, tā ka tie laužās viņu miesās uz āru.
10. Un tad viņi nosūtīja Dieva šķirstu uz Ekronu. Un notika, tiklīdz Dieva šķirsts nonāca Ekronā, tad pilsētas iedzīvotāji brēca un sacīja: Vai jūs esat atnesuši Israēla Dieva šķirstu pie mums, lai mūs un visu mūsu tautu nomaitātu?
11. Un tie izsūtīja ziņu un sapulcināja visus filistiešu lielkungus un sacīja: Sūtiet projām Israēla Dieva šķirstu, lai tas nonāk atpakaļ savā vietā un lai tas nenokauj mūs un mūsu tautu! Patiesi, nāves bailes bija ļoti lielas ikvienā pilsētā, kuru Dievs bija smagi skāris ar Savu roku.
12. Arī tie ļaudis, kuri nenomira, tika smagi šausti ar augoņiem, un no pilsētas pret debesīm cēlās žēlabas.

1. Kad Tā Kunga šķirsts atradās filistiešu novadā jau septiņus mēnešus,
2. tad filistieši saaicināja savus priesterus un zintniekus un viņiem jautāja: Ko lai mēs darām ar Tā Kunga šķirstu? Izziniet, kā mums to nosūtīt atpakaļ savā vietā!
3. Un tie sacīja: Ja jūs gribat Israēla Dieva šķirstu sūtīt atpakaļ, tad nesūtiet to tukšā, bet atdodiet to atpakaļ kopā ar vainas izpirkšanas upuri, jo tikai tādā ceļā jūs paši tiksit dziedināti un jums kļūs arī zināms, kādēļ Viņa roka no jums vēl nav atstājusies.
4. Tad tie prasīja: Kādu vainas izpirkšanas upuri tad lai mēs tam līdzī nosūtām? Un tie sacīja: Pēc filistiešu lielkungu skaita - piecus lielus zelta trumus un piecas zelta peles, jo viena un tā pati sērga ir pārņēmusi viņus visus: gan tautu, gan vadoņus.
5. Tad nu taisiet savu trumu attēlus un peļu attēlus, kas posta jūsu zemi, un dodiet godu Israēla Dievam; varbūt Viņš padarīs Savu roku pār jums mazliet vieglāku - pār jūsu dievu un pār jūsu zemi.
6. Un kāpēc tad jūs gribat savu sirdi apcietināt, kā ēģiptieši un faraons reiz savas sirdis apcietināja? Vai tad tā nebija: kad Viņš tiem Savu gribu bija brīnīšķi parādījis, tad viņi tos arī atlaida, un tie aizgāja.
7. Un tagad, taisiet jaunus ratus un ņemiet divas zīdītājas govis, uz kurām vēl nekad jūgs nav likts; iejūdziet abas jaunās govis ratos, bet viņu mazos telēnus aizvediet no tām prom uz mājām;
8. tad ņemiet Tā Kunga šķirstu un uzceliet to uz ratiem, tos zelta priekšmetus, ko jūs Viņam esat nolikuši kā vainas izpirkšanas maksu, tos ielieciet vācelē tam blakām un tad to sūtiet projām, lai iet savu ceļu.
9. Un tad vērojiet: ja tas uzsāks savu atceļu kalnup virzienā uz Bet-Šemešu, tad tas mums šo nelaيمي ir atnesis; bet ja ne, tad mēs zināsim, ka Viņa roka nav mūs skārusi, bet tas mums nejauši noticis.
10. Un tie vīri tā arī izdarīja - ņēma divas jaunas govis, kas tikko kā bija atnesušās, un iejūdza tās ratos, bet viņu teļus tie paturēja mājās.
11. Un tie iecēla Tā Kunga šķirstu ratos līdz ar vāceli ar zelta pelēm un trumu attēliem.
12. Tad govis aizgāja taisni pa ceļu virzienā uz Bet-Šemešu, iedamas pa vienām un tām pašām sliedēm, nepārtraukti maudamas, solīti pa solītim, un tās nenogriezās ne pa labi, ne pa kreisi; un filistiešu lielkungi sekoja tām līdz Bet-Šemešas robežām.
13. Bet-Šemešas iedzīvotāji pašreiz plāva ielejā kviešus, un, kad tie savas acis pacēla un ieraudzīja šķirstu nākam, tad tie, to redzēdami, kļuva liksmi.
14. Un rati nobrauca Jozuas, Bet-Šemešas iedzīvotāja, tīrumā un tur apstājās. Un tur bija liels akmens, un tie saskaldīja ratus malkā, bet govis tie upurēja kā dedzināmo upuri Tam Kungam.
15. Tad levīti nocēla Tā Kunga šķirstu līdz ar vāceli, kas bija tam klāt un kurā atradās zelta priekšmeti, un nolika to uz lielā akmens, un Bet-Šemešas iedzīvotāji tanī dienā upurēja Tam Kungam gan dedzināmos, gan kaujamos upurus.
16. Kad tie pieci filistiešu lielkungi to redzēja, tad tie tanī pašā dienā atgriezās Ekronā.
17. Bet šie nu ir trumu atveidojumi tīrā zeltā, ko filistieši atsūtīja Tam Kungam kā vainas izpirkšanas upuri: viens par Ašdodu, viens par Gazu, viens par Aškalonu, viens par Gātu, viens par Ekronu.
18. Un arī zelta peļu daudzums bija pēc filistiešu pilsētu skaita, kuras bija padotas pieciem lielkungiem, gan no nocietinātām pilsētām, gan no lauku ciemiem. Un tam liecinieks ir lielais akmens, uz kura tie nolika Tā Kunga šķirstu un kas līdz šai dienai vēl atrodas Jozuas, no Bet-Šemešas, tīrumā.
19. Bet Tas Kungs sodīja Bet-Šemešas iedzīvotājus, tāpēc ka tie bija ielūkojušies Tā Kunga šķirstā, un Viņš lika nomirt no iedzīvotājiem septiņdesmit vīriem. Un tauta par tiem sēroja, ka Tas Kungs ar šādu bargu pārmācību bija tautu sodījis.
20. Un Bet-Šemešas iedzīvotāji sacīja: Kas gan var pastāvēt Tā Kunga, tā svētā Dieva, vaiga priekšā?! Un pie kā gan Viņš no mums aizietu?
21. Un tie nosūtīja vēstnešus pie Kirjat-Jeārimas iedzīvotājiem, teikdami: Filistieši ir atdevuši atpakaļ Tā Kunga šķirstu, nāciet lejā un vediet to kalnā pie sevis.

1. Tad atnāca vīri no Kirjat-Jeārimas un aizveda Tā Kunga šķirstu kalnup, un tie to noveda Abinadaba namā uz pakalna; tur viņi iesvētīja tā dēlu Ēleāzaru, lai tas apsargātu Tā Kunga šķirstu.
2. Un pagāja no tās dienas, kopš šķirsts bija novietots Kirjat-Jeārimā, daudz laika, pilni divdesmit gadi, un viss Israēla nams vaimanāja un meklēja To Kungu.
3. Tad Samuēls runāja, visam Israēla namam sacīdams: Ja jūs no visas savas sirds gribat atgriezties pie Tā Kunga, tad izmetiet ārā no sava vidus šos svešo tautu dievus un Aštartes tēlus, pievērsiet savu sirdi Tam Kungam un kalpoiet vienīgi Viņam, tad Viņš jūs izglābs no filistiešu rokas.
4. Un tad Israēla bērni izmeta Baala un Aštartes tēlus un kalpoja vienīgi Tam Kungam.
5. Un Samuēls sacīja: Sapulciniet visu Israēlu Micpā, tad es jūsu labad piesaukšu To Kungu!
6. Un tie tika sapulcināti Micpā, un viņi smēla ūdeni un to izlēja Tā Kunga priekšā; un viņi to dienu gavēja un sacīja: Mēs esam grēkojuši Tā Kunga priekšā. Tā Samuēls Micpā sprieda tiesu pār Israēla bērniem.
7. Kad filistieši dzirdēja, ka Israēla bērni ir sapulcējušies Micpā, tad filistiešu lielkungi devās kalnā pret Israēlu. Un Israēla bērniem, to dzirdot, sametās bailes filistiešu priekšā.
8. Un Israēla bērni sacīja Samuēlam: Nemities mūsu labad skaļi piesaukt To Kungu, mūsu Dievu, lai Viņš mūs izglābj no filistiešu rokas!
9. Tad Samuēls ņēma vienu zīdāmu jēru un to visu upurēja Tam Kungam kā dedzināmo upuri; un Samuēls skaļā balsī lūdza Israēla labad To Kungu, un Tas Kungs viņu uzklausīja.
10. Kad Samuēls patlaban upurēja Tam Kungam dedzināmo upuri, tad filistieši ar kauju uzbruka Israēlam; bet Tas Kungs tanī dienā lika lielam negaisam ar briesmīgiem pērkonu grāvieniem iet pāri filistiešiem un iedvesa tiem tādas bailes un radīja viņos tādu sajukumu, ka tie tika Israēla sakauti.
11. Un Israēla vīri devās laukā no Micpas, un tie kāva filistiešus un vajāja tos līdz pat Bet-Karai.
12. Tad Samuēls ņēma vienu akmeni un to uzcēla starp Micpu un Šenu; viņš nosauca to vārdā Eben-Ēzera un sacīja: Līdz šejieni Tas Kungs mums ir palīdzējis.
13. Tā filistieši tika pazemoti, un tie vairs nenāca Israēla robežās; un Tā Kunga roka bija visu laiku pret filistiešiem, kamēr Samuēls dzīvoja.
14. Bet tās pilsētas, ko filistieši bija atņēmuši Israēlam, nonāca atkal atpakaļ Israēla īpašumā no Ekronas līdz Gātai, un arī to robežu apgabalus Israēls izrāva no filistiešu rokas. Un miers bija arī starp Israēlu un amoriešiem.
15. Un Samuēls bija soģis pār Israēlu visu savu dzīves laiku.
16. Un viņš gāja gadu no gada visapkārt uz Bēteli, Gilgalu un Micpu; un, kad nu viņš visās tanīs vietās bija Israēlu tiesājis,
17. tad viņš atkal atgriezās atpakaļ Rāmā, jo tur bija viņa nams, un tur viņš arī sprieda tiesu pār Israēlu, un tur viņš uzcēla altāri Tam Kungam.

1. Un notika, kad Samuēls jau bija kļuvis vecs, tad viņš iecēla abus savus dēlus par soģiem Israēlā.
2. Viņa pirmdzimtā dēla vārds bija Joēls, un otra vārds bija Abija; abi tie bija soģi Bēršebā.
3. Bet viņa dēli nestaigāja viņa ceļos, bet dzinās pēc mantas, tie pieņēma uzpirkšanas dāvanas un grozīja tiesu.
4. Tad visi Israēla vecaji sanāca kopā un devās pie Samuēla uz Rāmu.
5. Un viņi tam sacīja: Redzi, tu esi kļuvis vecs, un tavi dēli nestaigā tavos ceļos, tādēļ iecel mums tagad ķēniņu, kas lai mūs tiesā, kā tas ir visām tautām.
6. Tas Samuēlam nepatika, it īpaši, kad viņi teica: dod mums ķēniņu, kas lai mūs tiesā. Un Samuēls pielūdza To Kungu.
7. Tad Tas Kungs sacīja Samuēlam: Paklausi tautas balsi, dari visu, ko tie tev sacīs. Nav jau viņi tevi nicinājuši, bet tie ir gan Mani atmetuši, lai Es vairs nebūtu viņu ķēniņš.
8. Tā viņi ir arvien rīkojušies, sākot ar to dienu, kad Es tos izvedu no Ēģiptes; līdz pat šai dienai tie Mani ir atstājuši un kalpojuši citiem, svešiem dieviem; tā nu viņi arī tev tagad dara.
9. Bet tagad klausī viņu balsij, tikai brīdini viņus nopietni un dari tiem zināmu, kādas tiesības būs ķēniņam, kas pār tiem valdīs.
10. Tad Samuēls visus Tā Kunga vārdus sacīja tautai, kas prasīja no viņa ķēniņu.
11. Un viņš sacīja: Šādas tiesības būs ķēniņam, kas pār jums valdīs: viņš ņems jūsu dēlus par braucējiem saviem ratiem un arī, lai tie būtu viņa jātnieki, un arī, lai tie tecētu viņa ratu priekšā.
12. Un viņš tos iecels, lai tie būtu virsnieki pār tūkstošiem un virsnieki pār piecdesmit vīriem; un citiem viņš liks, lai tie apartu un arī nopļautu viņa laukus, un vēl citiem, lai tie darina gan kara ieročus, gan ratu piederumus.
13. Un jūsu meitas viņš ņems, lai tās gatavotu ziedes, būtu par virējām un par cepējām.
14. Un jūsu labākos tīrumus, jūsu vīna dārzus un jūsu eļļas kokus viņš atņems jums un dos saviem kalpiem.
15. Arī no jūsu druvām un no jūsu vīna dārziem viņš ņems desmitās tiesas nodevu un to nodos saviem ierēdņiem un saviem kalpotājiem.
16. Viņš ņems arī jūsu kalpus un jūsu kalpones, un jūsu labākos jaunekļus, un jūsu ēzeļus, un ar tiem viņš veiks savus darbus.
17. No jūsu sīklopiem viņš ņems desmito tiesu, un jūs būsīt viņam par kalpiem.
18. Un, kad jūs tanī dienā brēksit sava ķēniņa dēļ, ko jūs paši būsīt sev izvēlējušies, tad Tas Kungs jums tanī dienā neatbildēs.
19. Bet tauta nevēlējās paklausīt Samuēla balsij, un tie sacīja: Nē, lai tikai ķēniņš būtu pār mums!
20. Tad arī mēs būsim kā visas citas tautas, un mūsu ķēniņš pats spriedīs tiesu pār mums, un viņš pats izies mūsu priekšā karā, un viņš vadīs mūsu karus.
21. Un Samuēls dzirdēja visus tautas vārdus, un viņš tos darīja zināmus Tam Kungam.
22. Tad Tas Kungs sacīja Samuēlam: Paklausi viņu balsij un iecel tiem ķēniņu! Tad Samuēls sacīja Israēla vīriem: Ejiet ikviens savā pilsētā.

1. Un tur bija kāds vīrs no Benjamīna cilts, vārdā Kīšs, pārticis cilvēks, Abiēla dēls, kas bija Cerora dēls, un tas Behorata dēls, un tas Afijas dēls.
2. Un viņam bija dēls, vārdā Sauls, viņa pirmdzimtais, skaists jauneklis, un visā Israēlā nebija neviena vīra, kas būtu bijis labāka izskata nekā viņš; veselu galvas tiesu viņš bija lielāks kā visi citi tautā.
3. Tieši tai laikā Saula tēvam Kīšam bija nomaldījušās ēzeļu mātes, un Kīšs sacīja savam dēlam Saulam: Ņem sev līdzī kādu no šiem puisiem un celies un dodies ēzeļu mātes meklēt!
4. Tad viņš pārstaigāja Efraima kalnus un izgāja caur Šališa zemi, un tie tās neatrada; un tie nogāja Šalima zemē, bet ir tur to nebija; un tad tie nonāca Benjamīna zemē, bet tie vēl arvien tās neatrada.
5. Un tad tie nogāja uz Cūfa zemi, un Sauls sacīja savam puisim, kas pie viņa bija: Nāc, dosimies atpakaļ! Var būt, ka mans tēvs ir beidzis bēdāties par ēzeļu mātēm un sācis raizēties par mums.
6. Bet tas viņam sacīja: Redzi, šai pilsētā ir kāds Dieva vīrs, kas ir ļoti godājams; viss, ko vien viņš saka, tas noteikti piepildās; dosimies nu uz turieni, varbūt viņš mums norādīs mūsu ceļu, kuru mums iet.
7. Tad Sauls atbildēja savam puisim: Redzi, kad mēs tur noiesim, bet ko mēs šim vīram aiznesīsim? Jo maizes mūsu ceļa kulītēs vairs nav, un dāvanu mums nav, ko Dieva vīram pasniegt; kas tad mums ir?
8. Taču puisis atkal atbildēja Saulam un sacīja: Redzi, manā rokā ir sudraba seķeļa ceturtdaļa, to es gribu dot tam Dieva vīram, lai viņš mums pasaka mūsu ceļu.
9. Senāk Israēlā tā mēdza sacīt, kad kāds gāja savā gaitā, lai meklētu Dieva padomu: nāciet, iesim pie redzētāja! - Ko šodien sauc par pravieti, to senāk dēvēja par redzētāju.
10. Tad Sauls sacīja savam puisim: Tavs padoms ir labs, nāc, iesim. Un tie gāja uz to pilsētu, kur šis Dieva vīrs mita.
11. Un tiem, kalnup kāpjot pa pilsētas uzkalniem, ceļā gadījās jaunavas, kuras bija iznākušas ārā, lai smeltu ūdeni. Un tie viņām jautāja: Vai te atrodas redzētājs?
12. Tās viņiem atbildēja un sacīja: Redzi, šeit pat jau viņš ir - tur, jūsu priekšā; tikai pasteidzieties, jo šodien viņš ir nācis pilsētā, tāpēc ka šodien tautai kalnā ir upurējams kaujamais upuris.
13. Kad ieiesit pilsētā, tad jūs varēsīt viņu vēl sastapt, pirms viņš dodas augšā kalnā ēst upura mielastu. Tauta nevar to baudīt pirms viņa atnākšanas, jo viņam vispirms upuris ir jāiesvētī, un tikai pēc tam to var baudīt tie, kas ir aicināti; tāpēc nu tagad ejiet, jo šodien jūs to tiešām sastapsit.
14. Un tie devās kalnup pilsētā; un, kad viņi nonāca iekšpilsētā, tad Samuēls izgāja tiem pretī, lai dotos kalnā.
15. Bet Tas Kungs dienu agrāk, pirms Sauls nāca, bija atklājies Samuēlam, sacīdams:
16. Rītdien ap šo laiku Es pie tevis sūtīšu kādu vīru no Benjamīna zemes; to tev būs iesvētīt par vadoni Manai Israēla tautai, jo viņš Manu tautu atbrīvos no filistiešu rokas; Es esmu uzlūkojis Savas tautas postu, tāpēc ka viņu žēlabas ir nonākušas pie Manis.
17. Kad Samuēls ieraudzīja Saulu, tad Tas Kungs arī deva viņam ziņu: Redzi, šis ir tas vīrs, par kuru Es tev sacīju, ka viņam ir jāvalda pār Manu tautu.
18. Un Sauls piestājās pie Samuēla pašos vārtos un sacīja: Lūdzu, pasaki man, kur te ir redzētāja nams?
19. Tad Samuēls atbildēja Saulam: Es pats esmu redzētājs; ej man pa priekšu uz to pakalnu! Un ēd šodien kopā ar mani, bet no rīta agri es tevi atlaidīšu, un es tev došu ziņu par visu, kas tev ir uz sirds.
20. Bet par tām ēzeļu mātēm, kuras tev jau pirms trijām dienām bija nomaldījušās, vairs nebēdājies, jo tās ir atrastas. Un kuram tad tiks viss Israēla labums? Vai ne tev un visam tava tēva namam?
21. Tad Sauls atbildēja un sacīja: Vai es nenāku no Benjamīna, no mazākās Israēla cilts, un no mazākās dzimtas visu Benjamīna dzimtu starpā? Kāpēc tad tu man stāsti tādas lietas?
22. Tad Samuēls ņēma līdzī Saulu un viņa puisī un tos ieveda ēdamā telpā; viņš tos sēdināja visaugstākajā vietā ielūgto priekšgalā, bet tādu bija pie trīsdesmit vīru.

23. Un Samuēls sacīja pavāram: Dod šurp to gabalu, kuru es tev devu un par kuru es tev sacīju, lai tu noliec to pie sevis.
24. Tad pavārs atnesa, augstu pacēlis pleci ar visu, kas pie tā, un to cēla Saula priekšā. Un Samuēls sacīja: Redzi, kas te ir atlicināts, tas tev ir celts priekšā, ēd, jo tas šim noliktajam laikam tev bija paglabāts, jau kopš es sacīju, ka esmu tautu saaicinājis. Un tā Sauls ēda kopā ar Samuēlu tanī dienā.
25. Un, kad tie nogāja lejā no kalna pilsētā, tad viņš sarunājās ar Saulu uz jumta.
26. Un tie cēlās agri, tikko kā ausa gaisma, un Samuēls sauca Saulu no jumta un sacīja: Celies augšā! Es gribu tevi pavadīt. Tad Sauls piecēlās, un tie abi, viņš un Samuēls, izgāja laukā.
27. Un, kad viņi bija, lejup dodamies, nogājuši līdz pilsētas galam, tad Samuēls sacīja Saulam: Saki puisim, lai viņš pāiet mums garām un paliek mūsu priekšā. Un tas arī aizgāja. Bet tu paliec nu kādu brīdi stāvēt, jo es tev pavēstišu Dieva vārdu.

1. Tad Samuēls ņēma eļļas trauciņu un to izlēja uz viņa galvu, un viņš to skūpstīja un sacīja: Vai Tas Kungs nav tevi svaidījis par valdnieku pār Savu īpašumu - Israēla tautu?
2. Kad tu šodien no manis aiziesi, tad tu sastapsi divus vīrus pie Rahēles kapa uz Benjamīna robežām Celcā. Tie tev ziņos, sacīdami: tās ēzeļu mātes, ko tu bijī izgājis meklēt, ir atrastas; un tavs tēvs tagad nebēdājas par ēzeļu mātēm, bet viņš raizējas par jums, domādams, ko varētu darīt sava dēla labad.
3. Un, no turienes vēl tālāk aizgājis, tu nonāksi pie Tābora ozola, un tur tevi satiks trīs vīri, kuri dosies kalnup uz Bēтели pie Dieva; viens nesīs trīs āžus, otrs trīs klaipus maizes, un trešais nesīs ādas maisu ar vīnu.
4. Un tie tevi sveicinās un dos tev divas maizes, tās ņem no viņu rokām.
5. Pēc tam tu nonāksi Dieva pakalnā, kur novietojusies filistiešu sardze, un notiks, kad tu ienāksi pilsētā, tad tu sastapsi tanī vietā praviešu pulku, kas pašreiz nāks lejā no upuru kalna. To priekšā skanēs arfas, bungas, stabules un cītaras, un tie pravietos.
6. Un Tā Kunga Gars būs pār tevi spēcīgs, un tu kopā ar viņiem pravietosi, un tu tiksi pārmainīts par citādu cilvēku.
7. Un redzi, kad šīs zīmes notiks un tās kļūs tev zināmas, tad dari pats, ko tava dvēsele atrod par pareizu, jo Dievs ir ar tevi.
8. Bet tev būs noiet man pa priekšu uz Gilgalu, un redzi, arī es nāksu lejā pie tevis, lai nestu dedzināmos upurus un arī kaujamos pateicības upurus. Bet tev tur jāgaida septiņas dienas, tiekāms es pie tevis nāku un saku, kas tev ir jādara.
9. Un notika, tikko viņš pagrieza muguru pret Samuēlu, lai turpinātu ceļu, Dievs pārmainīja viņa sirdi; un visas tās zīmes piepildījās tanī pat dienā.
10. Un tad tie devās uz Gibeu, un praviešu pulks viņam nāca pretī, un pēkšņi pār viņu nāca Tā Kunga Gars, un viņš viņu vidū pravietoja.
11. Un visi, kas viņu citkārt bija pazinuši, ne tikai kopš vakarējās un aizvakarējās dienas, kad redzēja, ka viņš kopā ar praviešiem pravietoja, tad cits citam teica: Kas ar Kīša dēlu ir noticis? Vai tad arī Sauls pieder pie praviešiem?
12. Tad kāds vīrs no turienes atbildēja un sacīja: Un kas tad ir viņu, šo praviešu, tēvs? Tādēļ ir cēlies šāds sakāmvārds: vai tad arī Sauls pieder pie praviešiem?
13. Un, kad viņš beidza pravietot, viņš devās uz augstieni.
14. Tad Saula radnieks prasīja viņam un viņa puisim: No kurienes nākuši? Un viņš atbildēja: Ēzeļu mātes meklēt. Bet, kad redzējām, ka to tur nav, tad mēs devāmies pie Samuēla.
15. Tad Saula radnieks sacīja: Pastāsti man, ko Samuēls jums teica.
16. Un Sauls sacīja savam radniekam: Viņš mums droši pateica, ka ēzeļu mātes atrastas. Bet par ķēniņa godu, par ko Samuēls arī bija vēstījis, viņš tam nekā neteica.
17. Tad Samuēls sasauca tautu Tā Kunga priekšā Micpā
18. un sacīja Israēla bērniem: Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es esmu izvedis Israēlu no Ēģiptes, un Es esmu arī tos glābis no ēģiptiešu rokas un arī no visu ķēniņu valstību varām, kas jūs ir apspiedušas;
19. bet jūs šodien paši esat savu Dievu atmetuši, kas jūs ir izglābis no visām jūsu likstām un no visām jūsu bēdām, un jūs esat Viņam teikuši: iecel pār mums ķēniņu! - Un tagad stājieties Tā Kunga priekšā, pēc jūsu ciltīm un pēc jūsu dzimtām!
20. Un, kad Samuēls bija savedis kopā visas Israēla ciltis, tad tika mesti mesli, un tika iezīmēta Benjamīna cilts.
21. Un, kad Benjamīna cilts pēc savām dzimtām bija klāt pienākusi, tad ar meslu tika iezīmēta Matrija dzimta, un tā ar meslu tika izraudzīts Sauls, Kīša dēls. Un tie to meklēja, bet neatrada.
22. Tad tie vēlreiz vaicāja To Kungu: Vai viņš vēl nāks? Un Tas Kungs atbildēja: Redzi, viņš ir paslēpies starp mantu kravām.
23. Tad tie steidzās un izvilka viņu no turienes laukā, un viņš nostājās tautas vidū, un viņš bija galvas

tiesu pārāks nekā citi ļaudis.

24. Tad Samuēls sacīja visai tautai: Vai jūs redzat, kādu Tas Kungs ir izredzējis? Tiešām, nav neviena cita visā tautā, kas būtu tāds kā viņš! Tad visa tauta uzgavilēja un sauca: Lai dzīvo ķēniņš!

25. Tad Samuēls tautai teica, kādas ir ķēniņa varas tiesības, un viņš to ierakstīja grāmatā un nolika Tā Kunga priekšā; tad Samuēls atlaida tautu, ikvienu uz savām mājām.

26. Un arī Sauls gāja uz savām mājām Gibeā, un viņam līdzī gāja pulks vīru, kuru sirdis Dievs bija aizskāris.

27. Bet kādi nelieši sacīja: Ko gan šis mums palīdzēs? Un tie viņu nicināja un nenesa viņam dāvanas, bet viņš nelikās to dzirdējis.

1. Tad amonietis Nahašs devās un apmetās teltīs pie Jabešas Gileādā, un visi Jabešas vīri sacīja Nahašam: Noslēdz derību ar mums, mēs gribam tev kalpot.
2. Tad amonietis Nahašs viņiem sacīja: Tikai tā esmu ar mieru ar jums visiem noslēgt derību, ka es jums visiem izduru labo aci, tā likdams kaunam nākt pār visu Israēlu.
3. Tad Jabešas vecaji viņam sacīja: Dod mums septiņas dienas laika, lai mēs izsūtām vēstnešus pa visām Israēla robežām; ja tad nebūs neviena glābēja mums, mēs paši iziesim pie tevis.
4. Kad vēstneši nonāca Gibeā, Saula pilsētā, un izstāstīja visus šos vārdus tautai, tad visa tauta pacēla savu balsi un raudāja.
5. Bet Sauls atgriezās ar vēršiem no lauka. Un Sauls vaicāja: Kas ļaudīm ir noticis, ka tie raud? Tad tie viņam izstāstīja Jabešas vīru vēsti.
6. Kad Sauls šos vārdus dzirdēja, tad Dieva Gars nāca pār viņu un viņš iedegās ļoti bargās dusmās.
7. Viņš sagrāba jūga vēršus un tos sakapāja mazos gabalos. Tos ar vēstnešu rokām viņš izsūtīja pa visām Israēla robežām, teikdams: Kas nesekos Saulam un kas nesekos Samuēlam, ar tā vēršiem tiks darīts tāpat! Tad bijība Tā Kunga priekšā it pēkšņi pārņēma visu tautu, un tie devās karā kā viens vīrs.
8. Viņš tos pārskaitīja Bezekā, un tad Israēlam izrādījās trīs simti tūkstošu, bet Jūdām trīsdesmit tūkstoši vīru.
9. Tad tie sacīja vēstnešiem, kas bija nākuši: Tā sakiet Jabešas vīriem Gileādā: rītdien, kad saule karsti spiedīs, jums būs glābšana. Kad vēstneši atnāca un paziņoja to Jabešas vīriem, tad tie priecājās.
10. Un tad Jabešas vīri paziņoja amoniešiem: Rīt mēs labprātīgi dosimies jūsu rokās, tad dariet ar mums, kā jums patīk!
11. Nākamā rītā Sauls sadalīja karaspēku trijos pulkos, un tie rīta ausmā uzbruka ienaidnieku nometnei un kāva amoniešus līdz dienas karstākai stundai; bet tie, kuri palika pāri, tika tā izklīdināti, ka pat divi nepalika kopā.
12. Tad tauta sacīja Samuēlam: Kas tie tādi bija, kuri sacīja: vai lai Sauls pār mums valda kā ķēniņš? - Dodiet šurp mums šos vīrus, lai mēs tos nonāvējam!
13. Bet Sauls sacīja: Šodien lai neviens nemirst, tāpēc ka Tas Kungs šodien ir devis atpestīšanu Israēlam.
14. Un tad Samuēls sacīja tautai: Nāciet, dosimies uz Gilgalu un apstiprināsim tur ķēniņa varu!
15. Tad visa tauta nogāja uz Gilgalu, un tur viņi iecēla Saulu par ķēniņu Tā Kunga priekšā Gilgalā, un viņi tur nesa Tam Kungam kaujamos pateicības upurus. Tur tad arī Sauls ar visiem Israēla vīriem ļāvās lielam priekam.

1. Tad Samuēls sacīja visam Israēlam: Redzi, es esmu uzklausījis visas jūsu vēlēšanās, ko jūs esat izteikuši, un esmu jums iecēlis ķēniņu.
2. Un redzi, te jūsu priekšā staigā jūsu ķēniņš, bet es esmu palicis vecs un nosirmojis, un mani dēli ir ar jums, un es esmu jūsu priekšā staigājis no savas jaunības līdz pat šai dienai.
3. Redzi, še es stāvu. Atbildiet par mani Tā Kunga un Viņa svaidītā priekšā: kura vērsi es esmu ņēmis, un kura ēzeli es esmu piesavinājis? No kura es esmu izspiedis netaisnu peļņu, un kuram es esmu varas darbus darījis? Un no kura rokas es esmu ņēmis dāvanas, ka es savas acis tādēļ būtu piemiedzis? Tad es jums atlīdzināšu; lieciniet pret mani, tad es jums atdošu!
4. Un tie atbildēja: Tu neesi no mums netaisnu peļņu izspiedis, tu arī neesi centies mums izdabāt, un tu arī neesi ne no viena cilvēka rokas neko pieņēmis.
5. Tad viņš turpināja: Lai Tas Kungs man ir liecinieks pret jums, un Viņa svaidītais lai ir šodien liecinieks, ka jūs manā rokā nekā tāda neesat atraduši. Un tie sacīja: Lai Viņš ir liecinieks.
6. Un Samuēls sacīja tautai: Jā, Tas Kungs ir liecinieks, kas Mozu un Āronu sūtījis un kas jūsu tēvus izvedis no Ēģiptes zemes.
7. Un nu tagad nostāieties še, lai es ar jums izskaidrojos Tā Kunga priekšā par visiem labiem darbiem un žēlastības liecībām, ko Viņš jums un jūsu tēviem ir parādījis.
8. Kad Jēkabs bija nogājis uz Ēģipti un jūsu tēvi vaimanādami brēca uz To Kungu, tad Tas Kungs sūtīja Mozu un Āronu, un tie izveda jūsu tēvus no Ēģiptes un lika tiem apmesties šinī vietā.
9. Bet tie aizmirsa To Kungu, savu Dievu, tāpēc Viņš tos nodeva Siseras, Hacoras karaspēka virspavēlnieka, varā, arī filistiešu varā un Moāba ķēniņa varā, un šie karoja pret viņiem.
10. Un tad tie brēca un vaimanāja, griezdamies pie Tā Kunga, un sacīja: mēs esam grēkojuši, jo mēs esam To Kungu atstājuši un esam kalpojuši baaliem un aštartēm! Bet nu, lūdzams, izglāb mūs no mūsu ienaidnieku rokas, un mēs Tev kalposim!
11. Tad Tas Kungs sūtīja Jerubbaalu, Baraku, Jeftu un Samuēlu, un Viņš jūs izglāba no jūsu ienaidnieku rokas, kas bija jums visapkārt, tā ka jūs varējāt dzīvot mierā.
12. Un, kad jūs redzējāt, ka amoniešu ķēniņš Nahašs jums uzbrūk, tad jūs man teicāt: ne tā, bet ķēniņam būs pār mums valdīt, - kaut gan Tas Kungs, jūsu Dievs, bija jūsu ķēniņš.
13. Un nu redzi, te ir tas ķēniņš, ko jūs sev izraudzījāt un kuru jūs prasījāt; un redzi, Tas Kungs ir jums iecēlis ķēniņu.
14. Vai nu jūs gribat būties To Kungu, Viņam kalpot, klausīt Viņa balsij un nesacelties pret Tā Kunga pavēlēm, un tiklab jūs, kā arī tas ķēniņš, kurš pār jums valda, sekot Tam Kungam, savam Dievam?
15. Bet, ja jūs Tā Kunga balsij neklausīsiet un sacelsities pret Tā Kunga pavēlēm, tad Tā Kunga roka būs pret jums, kā tā bija pret jūsu tēviem.
16. Tagad nostāieties še un vērojiet to lielo parādību, kurai Tas Kungs liks notikt jūsu acu priekšā.
17. Vai pašreiz nav kviešu plaujamais laiks? Es piesaukšu To Kungu, un Viņš dos pārkonus un lietu, lai jūs atzīstat un nomanāt, ka ļaunums, ko jūs esat izdarījuši, ir ļoti liels Tā Kunga priekšā, proti, ka esat prasījuši sev ķēniņu.
18. Kad nu Samuēls To Kungu piesauca, tad Tas Kungs sūtīja pārkonus un vēlino lietu tanī pašā dienā; un visa tauta ļoti bijās To Kungu un Samuēlu.
19. Un tad visa tauta sacīja Samuēlam: Aizlūdz par saviem kalpiem To Kungu, savu Dievu, lai mēs nemirstam, jo bez visiem saviem grēkiem mēs arī vēl to grēku esam darījuši, ka esam sev prasījuši ķēniņu.
20. Tad Samuēls sacīja tautai: Nebīstieties! Jūs gan patiešām esat šo ļaunumu izdarījuši; tomēr neatkāpieties no Tā Kunga, bet kalpojiet Tam Kungam ar visu savu sirdi.
21. Un neatkāpieties, sekodami blēņu dievībām, kas nedz palīdz, nedz arī izglābj, jo tie ir nieki.
22. Gan Tas Kungs Savu tautu neatmetīs Sava lielā Vārda dēļ, jo Tam Kungam ir paticis jūs darīt par Savu tautu.
23. Arī es nekad tā neapgrēkošos pret To Kungu, ka mitētos par jums aizlūgt un mācīt jūs staigāt labo un taisno ceļu.

24. Tikai bīstaities To Kungu un kalpojiet Viņam patiesībā no visas savas sirds, jo jūs esat redzējuši, kādas varen lielas lietas Viņš jums ir darījis.
25. Bet, ja jūs tomēr darīsīt ļaunu, tad gan jūs, gan jūsu ķēniņš aiziesit bojā.

1. Sauls bija gadus vecs, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja divus gadus pār Israēlu.
2. Un Sauls sev izmeklēja no Israēla trīs tūkstošus vīru, un divi tūkstoši bija pie viņa Mikmašas un Bēteles kalnos, bet tūkstoš vīru bija pie Jonatāna Gibeā Benjamīna cilti; visus pārējos vīrus viņš atlaida, ikvienu uz savu telti.
3. Bet Jonatāns sagrāva filistiešu sardžu nometni, kura atradās Gibeā, un filistieši to dzirdēja; bet Sauls lika pūst taures visā zemē, paziņodams: Lai ebreji to dzird.
4. Kad viss Israēls dzirdēja sakām, ka Sauls ir sagrāvis filistiešu sardžu nometni un Israēls kļuvis filistiešiem nepanesams, tad tika sasaukta visa tauta uz Gilgalu, lai sekotu Saulam.
5. Arī filistieši sapulcējās, lai uzbruktu Israēlam, pavisam kopā trīsdesmit tūkstoši ratu un seši tūkstoši jātnieku, bet kājnieku tik daudz kā smiltis jūrmalā; tie devās karagājienā un uzcēla savu telšu nometni austrumos no Bet-Avenas pie Mikmašas.
6. Un, kad nu Israēla vīri redzēja, ka viņi ir briesmās, jo ļaudis bija apspiesti, tad ļaudis paslēpās gan alās, gan aizās un klintīs, gan klintīs iekaltās kapenēs, gan ūdens tvertnēs.
7. Daži devās pat pāri Jordānai uz Gada un Gileāda zemi, bet Sauls vēl kavējās Gilgalā, un visi aiz viņa stāvošie ļaudis bija lielās izbailēs.
8. Tā viņš gaidīja septiņas dienas līdz Samuēla noliktajam laikam, bet, kad Samuēls nenāca uz Gilgalu un ļaudis, kas bija pie viņa, sāka jau izklist,
9. tad Sauls sacīja: Atnesiet šurp pie manis dedzināmo upuri un kaujamo pateicības upuri! Un viņš upurēja dedzināmo upuri.
10. Un notika, tikko kā viņš bija pabeidzis upurēt dedzināmo upuri, redzi, tad atnāca Samuēls. Un Sauls izgāja viņam pretī, lai viņu apsveiktu.
11. Tad Samuēls sacīja: Ko tu esi darījis? Un Sauls atbildēja: Kad es redzēju, ka ļaudis klist projām no manis un tu noliktā laikā nenāci, un filistieši ir sapulcējušies Mikmašā,
12. tad es domāju: tagad filistieši dosies pret mani uz Gilgalu uzbrukumā, bet es vēl neesmu paspējis. Tā Kunga priekšā izlūgties žēlastību, - tā es iedrošinājos un nesu dedzināmo upuri.
13. Tad Samuēls atbildēja Saulam: Tu esi aplam darījis; tu neesi izpildījis Tā Kunga, sava Dieva, bausli, ko Viņš tev bija pavēlējis; patlaban Tas Kungs būtu tavu ķēniņa varu pār Israēlu apstiprinājis uz mūžīgiem laikiem,
14. bet nu tava ķēniņa valsts nepastāvēs. Tas Kungs jau ir izmeklējis Sev vīru, kas ir pēc Viņa sirdsprāta, un Tas Kungs tam ir nolīcis būt Savai tautai par valdnieku, jo tu neesi izpildījis, ko Tas Kungs bija tev pavēlējis.
15. Tad Samuēls cēlās, devās projām no Gilgalas uz Gibeā Benjamīna cilti; bet Sauls pārskaitīja savu karapulku, kas bija vēl pie viņa palicis, - ap seši simti vīru.
16. Un Sauls līdz ar savu dēlu Jonatānu un tiem ļaudīm, kas bija pie viņa palikuši, apmetās Gibeā Benjamīna cilti, bet filistieši bija uzcēluši savas teltis Mikmašā.
17. Tad no filistiešu nometnes izgāja trīs sirotāju pulki - viens pulks nogriezās pa ceļu uz Ofru, uz Šuala zemi,
18. bet otrs pulks nogriezās uz Bet-Horonas pusi, un trešais pulks pagriezās uz ceļu, kas sniedzas līdz Ceboima ielejai uz tuksneša pusi.
19. Tolaik neviena kalēja nevarēja atrast pa visu Israēla zemi, jo filistieši bija teikuši: Lai tikai ebreji sev neizgatavo zobenu vai šķēpu.
20. Tādēļ ikvienam israēlietim bija jānoiet lejā pie filistiešiem, lai asinātu sava arkla lemesi, kapli, cirvi, sirpi,
21. arī zobus izkaptīm, kapļiem un cirvjiem, zarus trijžuburu dakšām vai lai sametinātu vēršu dzenamos.
22. Tā notika, ka kaujas dienā to karotāju rokās, kuri atradās pie Saula un Jonatāna, nebija neviena zobena un neviena šķēpa; vienīgi Saulam un viņa dēlam Jonatānam bija ieroči.
23. Bet viena filistiešu sardze bija izvīrējusies uz kalnu pāreju pie Mikmašas.

1. Kādā dienā Jonatāns, Saula dēls, sacīja savam puisim, kas nesa viņa ieročus: Nāc, mēģināsim tuvoties filistiešu sardzei, kas atrodas tur pretējā pusē. Bet savam tēvam viņš nekā neteica.
2. Sauls bija apmeties Gibeas ārmalā zem granātkoka, kas atrodas Migronā; un karotāju, kas bija pie viņa, varēja būt ap seši simti.
3. Tur bija arī Ahija, Ahituba dēls, kas bija Šilo svētnīcas, Tā Kunga priesteri, Ēla dēla Pinehasa dēla Ihaboda brālis, un nēsāja efodu; bet ļaudis nezināja, ka Jonatāns bija aizgājis.
4. Bet pie šaurās pārejas, kurai Jonatāns lūkoja tikt pāri, lai nokļūtu filistiešu sardzei tuvāk, atradās divas smailas klints radzes - viena šai pusē, otra viņā pusē; vienas smailas vārds bija Bocecs, bet otrai vārds bija Sene.
5. Viena stāvi slējās uz ziemeļiem pret Mikmašu, otra uz dienvidiem pret Gibeu.
6. Tad Jonatāns sacīja savam puisim, ieroču nesējam: Nāc, dosimies tur pāri pret šo neapgraizītās tautas sardzi; varbūt Tas Kungs dos mums veiksmi, jo Tam Kungam neviens nevar aizliegt izcīnīt uzvaru vai nu ar daudz, vai arī ar maz ļaudīm.
7. Tad viņa ieroču nesējs tam sacīja: Dari itin visu, kas tavā sirdī; ej droši, redzi, es iešu tev līdz, jo es esmu vienis prātis ar tevi.
8. Tad Jonatāns sacīja: Redzi, mēs dosimies tur pāri pie tiem vīriem, un mēs viņiem parādīsimies negaidot.
9. Un, ja tie mums uzsauc: stāviet mierā, kamēr mēs pie jums nonāksim, - tad paliksim stāvam savās vietās un nekāpsim augšā pie viņiem.
10. Bet, ja gadītos, ka tie mums saka: nāciet augšā pie mums, - tad kāpsim augšā, jo tad Tas Kungs tos ir nodevis mūsu rokā, un tā ir mums zīme.
11. Kad nu tie abi pēkšņi parādījās filistiešu sardzei, tad filistieši sacīja: Redzi, ebreji nāk ārā no alām, kur tie bija paslēpušies.
12. Un sardzes vīri sauca Jonatānam un viņa ieroču nesējam, sacīdami: Nāciet pie mums augšā! Mēs jums iedosim labu mācību. Tad Jonatāns sacīja savam ieroču nesējam: Kāp man pakā, jo Tas Kungs ir tos devis Israēla rokā!
13. Tad Jonatāns rāpās ar rokām un kājām augšā un viņa ieroču nesējs aiz viņa. Un tie krita Jonatāna priekšā, un viņa ieroču nesējs pēc tam tos nonāvēja pavisam.
14. Un šajā pirmajā kaujā, ko izcīnīja Jonatāns un viņa ieroču nesējs, krita divdesmit vīru uz tik liela lauka gabala, ko vēršu jūgs apar pus dienā.
15. Tad nometnē izcēlās izbailes gan ļaudīs, gan kareivjos, pat sardzes vīri un izsūtītie sirotāju pulki drebēja bailēs; un zeme trīcēja un radīja izbailes, it kā tās būtu paša Dieva uzsūtītas.
16. Kad Saula izlūki Gibeā Benjamīna ciltī redzēja, ka tas pulks tur šķīda un klīda šurpu turpu,
17. tad Sauls sacīja kareivjiem, kas bija pie viņa: Pārskaitiet ļaudis, lai mēs redzam, kas no mums ir aizgājis! Un tie nostājās rindās, un redzi, tur nebija Jonatāna un viņa ieroču nesēja.
18. Tad Sauls pavēlēja Ahijam: Atnes šurp Dieva šķirstu, - jo Dieva šķirsts tolaik bija pie Israēla bērniem.
19. Un, kamēr Sauls vēl sarunājās ar priesteri, tikmēr troksnis filistiešu nometnē pieauga un vērsās plašumā. Un Sauls sacīja priesterim: Apturi savu roku!
20. Tad Sauls un visa tauta, kas bija pie viņa, sasaucās un devās uzbrukumā, un redzi, tur jau bija zobens pret zobenu un visai liels apjukums.
21. Un arī ebreji, kuri ilgāku laiku bija bijuši pie filistiešiem nometnē un bija līdz ar tiem kopā devušies no visas apkārtnes uz kaujas lauku, tagad arīdzan pārgāja pie Israēla, kas bija Saula un Jonatāna pusē.
22. Tāpat arī visi Israēla vīri, kas bija savrup paslēpušies Efraima kalnos, kad tie dzirdēja, ka filistieši metušies bēgt, sāka vajāt viņus, tiem uzbrukdami.
23. Tā Tas Kungs tanī dienā izglāba Israēlu, bet pati kauja sniedzās līdz Bet-Avenai.
24. Un tanī dienā Israēla vīri ļoti nogura, jo Sauls bija uzlicis tautai lāstu, sacīdams: Nolādēts tas vīrs, kas ko ēdīs, pirms nāks vakars un iekāms es nebūšu atriebies saviem ienaidniekiem! Un tā

neviens no viņiem neaiztika ēdamo.

25. Un visa tauta devās mežā, un tur bija medus uz lauka.

26. Kad ļaudis ienāca mežā, redzi, tur pilēja medus, bet neviens necēla savu roku pie mutes, jo viņi bijās lāsta.

27. Bet Jonatāns to nebija dzirdējis, ka viņa tēvs bija uzlicis lāstu tautai, un viņš izstiepa savu šķēpa galu, kas bija viņa rokā, iemērca to medus šūnās un cēla savu roku pie mutes; tad viņa acis kļuva skaidras.

28. Tad kāds no ļaudīm ieminējās, sacīdams: Tavs tēvs likdams uzlika lāstu tautai, sacīdams: nolādēts tas vīrs, kas šodien ko ēd! Un tā tauta nogura.

29. Tad Jonatāns sacīja: Mans tēvs grūž visu zemi postā! Redziet, cik skaidras ir kļuvušas manas acis, kopš es esmu kādu lāsi no šī medus nobaudījis.

30. Bet cik daudz labāk vēl būtu bijis, ja ļaudis šodien būtu spēcīgi ēduši no savu ienaidnieku laupījuma, ko tie ir ieguvuši; tāpēc nu arī filistiešu sakāve vēl nav bijusi tik liela.

31. Taču tanī dienā tie kāva filistiešus no Mikmašas līdz Ajalonai, kaut arī karotāji bija ļoti noguruši.

32. Bet pret vakaru tauta metās laupīt, un tie ņēma sīklopus, vēršus un teļus, kāva tos turpat nost un ēda tos ar visām asinīm.

33. Kad tas tika pateikts Saulam, paziņojot: redzi, tauta apgrēkojas pret To Kungu, ēzdama gaļu kopā ar asinīm, - tad viņš sacīja: Jūs esat noziegušies! Atveliet man tagad šurp lielu akmeni!

34. Un Sauls sacīja: Iejaucieties ļaužu vidū un sakiet tiem: atvediet pie manis ikviens savu vērsi un ikviens savu avi un nokaujiet tos šinī te vietā un ēdiet, bet neapgrēkojieties pret To Kungu, ka jūs ēdat gaļu kopā ar asinīm! Un tā ikviens no viņiem naktī atveda savu vērsi, kas bija viņa īpašums, un tos tur nokāva.

35. Tad Sauls uzcēla altāri Tam Kungam; tas bija pirmais altāris, ko viņš cēla Tam Kungam.

36. Un Sauls sacīja: Dzīsimies filistiešiem pakaļ šai naktī un aplaupīsim tos, līdz kamēr rīta gaisma aust, un neatstāsim no viņiem dzīvu nevienu! Un tie sacīja: Dari, kā tev patīk. Bet priesteris teica: Lai vispirms mēs še stājamies Dieva priekšā.

37. Kad Sauls prasīja Dievam: Vai man doties vajāt filistiešus? Vai Tu tos dosi Israēla rokā? - tad Tas Kungs viņam tanī dienā neatbildēja.

38. Tad Sauls sacīja: Nāciet šurp, visi tautas vadoņi, meklējiet un izdibiniet, kas bijis šodien šīs apgrēcības vaininieks!

39. Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas ir Israēlu izglābis, un, jebšu tas būtu mans dēls Jonatāns, tam ir jāmirst! Bet neviens no visas tautas viņam neatbildēja.

40. Un atkal viņš sacīja visam Israēlam: Jūs būsit vienā pusē, bet es un mans dēls Jonatāns būsīm otrā pusē. Bet kara tauta Saulam atbildēja: Dari, kā tev patīk.

41. Tad Sauls sacīja Tam Kungam, Israēla Dievam: Dari zināmu patiesību! Tad Jonatāns un Sauls ar meslu tika apzīmēti, bet tauta izgāja bez vainas.

42. Tad Sauls pavēlēja: Metiet meslus par mani un par manu dēlu Jonatānu! Un mesli krita par ļaunu Jonatānam.

43. Un Sauls vaicāja Jonatānam: Saki man, ko tu esi izdarījis? Un Jonatāns viņam sacīja: Es tikai ar sava šķēpa smaili, kas bija man rokā, esmu nogaršojis lāsi medus; vai tāpēc man tagad jāmirst?

44. Tad Sauls sacīja: Lai Dievs man dara tā un vēl vairāk, bet, Jonatān, tev tiešām ir jāmirst!

45. Tad ļaudis iebilda un sacīja Saulam: Vai Jonatānam ir jāmirst, kas Israēlam sagādāja šo lielo uzvaru? Nebūt ne! Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, ne matam nebūs nokrist no viņa galvas! Jo viņš to šodien ir veicis kopā ar Dievu. Un tā tauta Jonatānu atbrīvoja, un viņam nebija jāmirst.

46. Tad Sauls pārtrauca filistiešu vajāšanu un devās atpakaļ kalnā; arī filistieši atgriezās paši savās vietās.

47. Bet Sauls bija sagrābis varu pār Israēlu, un viņš karoja visapkārt pret visiem saviem ienaidniekiem: pret Moābu, pret Amona bērniem un pret Edomu, pret Cobas ķēniņiem un pret filistiešiem. Un it visus, pret kuriem viņš vērsās, viņš visur uzvarēja.

48. Un viņš rīkojās drosmīgi un sakāva amalekiešus, un izglāba Israēlu no viņu laupītāju rokām.

49. Un Saulam bija dēli: Jonatāns, Išvijs un Malhišs, un viņa abu meitu vārdi bija: pirmdzimtās -

Meraba, bet jaunākās - Mihala.

50. Un Saula sievas vārds bija Ahinoāma, Ahimaaca meita; bet viņa karaspēka virspavēlnieka vārds bija Abners, Nera, Saula tēvabrāļa, dēls.

51. Un Kīšs, Saula tēvs, un Ners, Abnera tēvs, abi bija Abiēla dēli.

52. Bet karš pret filistiešiem, kamēr Sauls dzīvoja, bija briesmīgs. Un, kad Sauls redzēja kādu stipru un varenu cīnītāju, viņš to pievienoja savam pulkam.

1. Tad Samuēls runāja ar Saulu: Tas Kungs ir mani sūtījis tevi svaidīt par ķēniņu pār visu viņa tautu, pār Israēlu, un nu tagad uzklausi Tā Kunga vārdus!
2. Tā saka Tas Kungs Cebaots: Es piemeklēšu Amaleku tās pārestības dēļ, ko tas ir nodarījis Israēlam, aizsprostodams viņam ceļu, kad Israēls nāca no Ēģiptes.
3. Tādēļ ej tagad un sakauj Amaleku, iznīcini itin visu līdz pēdējam, kas vien tam pieder! Nesaudzē nevienu no viņiem, nedz arī kaut ko no viņa kustoņiem: liec, lai aiziet nāvē gan visi vīri un sievas, gan bērni un zīdaiņi, vērši un visi sīklopi, kamieļi un ēzeļi!
4. Tad Sauls to darīja tautai zināmu, un viņš tos pārskaitīja Telaimā, to bija divi simti tūkstoši kājnieku un vēl desmit tūkstoši vīru no Jūdas.
5. Un Sauls devās uzbrukumā pret Amaleka galvaspilsētu un novietoja kādu daļu paslēptu karavīru izlūkošanai strauta ielejā.
6. Bet keniešiem Sauls lika sacīt: Ejiet, šķirieties un ejiet prom no amalekiešu vidus, lai es jūs neizdeldēju kopā ar tiem, jo jūs esat parādījuši labvēlību ikvienam israēlietim, kad tie izgāja no Ēģiptes. Un kenieši atšķīrās no amalekiešiem.
7. Bet Sauls sakāva amalekiešus, no Havilas līdz pašai Šuras pievārtei, kas atrodas austrumos no Ēģiptes.
8. Un viņš dzīvu sagūstīja amalekiešu ķēniņu Agagu, bet visu tautu viņš pilnīgi iznīcināja ar zobena asmeni.
9. Bet Sauls un karotāji saudzēja Agagu un labākos sīklopus un liellopus, un nobarotus aunus, un itin visu, kas bija labs, un tos negribēja iznīcināt, bet visu, kas bija nederīgs un panīcis, to viņi iznīcināja.
10. Tad Tā Kunga vārds nāca pār Samuēlu:
11. Man ir žēl, ka Es esmu iecēlis Saulu ķēniņa kārtā, jo viņš ir no Manis novērsies, Man neseko un nav izpildījis Manus vārdus. Tad Samuēls iedegās satraukumā, un viņš To Kungu piesauca lūgšanās visu nakti.
12. Un Samuēls agri cēlās, lai no paša rīta dotos Saulam pretī; tad viņam tika paziņots, ka Sauls ir aizgājis uz Karmela kalnu, kur viņš pats sev uzcēlis pieminekli, bet tad apgriezies un gājis lejā uz Gilgalu.
13. Kad Samuēls atnāca pie Saula, Sauls viņam sacīja: Esi Tā Kunga svētīts! Es esmu izpildījis Tā Kunga pavēles.
14. Tad Samuēls sacīja: Bet ko nozīmē šī avju blēšana manās ausīs, un kas tā ir par vēršu maušanu, ko es dzirdu?
15. Tad Sauls atbildēja: No amalekiešiem mūsu ļaudis tos ir atveduši, jo viņi ir pataupījuši treknākās avis un brangākos vēršus kā kaujamo upuri Tam Kungam, tavam Dievam, bet pārējos mēs esam pilnīgi iznīcinājuši.
16. Tad Samuēls atbildēja Saulam: Pietiek! Es tev pateikšu, ko Tas Kungs man ir teicis šai naktī. Tad tas viņam teica: Runā!
17. Un Samuēls sacīja: Vai tas tā nav? Kad tu pats izlikies niecīgs savās acīs, tad tu kļuvi par Israēla cilšu galvu un tad Tas Kungs tevi svaidīja par ķēniņu pār Israēlu.
18. Un tad Tas Kungs tevi sūtīja ceļā un tev sacīja: ej un izdeldē tos grēciniekus, tos amalekiešus, un karo pret viņiem, līdz kamēr tie ir izdeldēti!
19. Kāpēc tu neesi klausījies Tā Kunga pavēlei, bet esi maldījies laupīdams un esi darījis to, kas ir ļauns Tā Kunga acīs?
20. Tad Sauls sacīja Samuēlam: Es esmu gan klausījies Tā Kunga balsij un esmu arī gājis pa to ceļu, pa kuru Tas Kungs mani ir sūtījis, un es esmu atvedis Agagu, Amalekas ķēniņu, bet amalekiešus es esmu pilnīgi iznīcinājis.
21. Bet tauta no salaupītā ir paņēmusi sīklopus un liellopus, kuri bija vislabākie starp izdeldējamiem, lai tos nestu Gilgalā kā kaujamo upuri Tam Kungam, tavam Dievam.
22. Un Samuēls sacīja: Vai tad Tam Kungam ir lielāka patika par dedzināmiem un kaujamiem upuriem nekā par paklausību Tā Kunga balsij? Redzi, paklausība ir labāka nekā upuris, un padevība

ir labāka nekā auna tauki,

23. bet nepaklausība ir kā buršanas grēks, un stūrgalvība ir līdzīga elku kalpošanai un dievekļu turēšanai mājās. Tādēļ ka tu esi atmetis Tā Kunga vārdu, Viņš ir atmetis arī tevi, un tu vairs nevari būt ķēniņš.

24. Tad Sauls sacīja Samuēlam: Es tiešām esmu grēkojis, jo es esmu pārkāpis Tā Kunga pavēli un arī tavus vārdus; patiesi, es vairāk bijos karavīrus un paklausīju viņu balsij.

25. Bet tagad piedod man manus grēkus un griezies ar mani atpakaļ, ka es To Kungu pielūgtu!

26. Bet Samuēls sacīja Saulam: Es negriezīšos kopā ar tevi, tāpēc ka tu esi Tā Kunga vārdu atmetis, un tagad arī Tas Kungs ir tevi atmetis, un tu nevari vairs ilgāk būt ķēniņš pār Israēlu.

27. Kad Samuēls pagriezās, lai ietu projām, tad Sauls stipri satvēra viņa svārku stūri, un tas noplīsa.

28. Tad Samuēls viņam sacīja: Šodien Tas Kungs ir no tevis noplēsis Israēla valsts ķēniņa varu, un to Viņš ir devis kādam citam, kas ir labāks nekā tu.

29. Un Israēla Dievs nemelo un nenožēlo, jo Viņš nav cilvēks, ka Viņam būtu ko nožēlot.

30. Tad Sauls atbildēja: Es esmu tagad izdarījis grēku, bet pagodini mani manas tautas vecaju un Israēla priekšā un griezies ar mani atpakaļ, ka es varu To Kungu, tavu Dievu, pielūgt!

31. Tad Samuēls griezās atpakaļ Saulam līdzī, bet Sauls pielūdza To Kungu.

32. Tad Samuēls sacīja: Atvediet pie manis Agagu, Amaleka ķēniņu! Un Agags priecīgs nāca pie viņa un domāja: patiešām nāves rūgtums man jau pagājis secen.

33. Bet Samuēls sacīja: Kā tavs zobens sievām ir viņu bērnus laupījis, tā lai tava māte starp visām sievām paliek bez bērniem! Un Samuēls sacirta Agagu gabalos Tā Kunga priekšā Gilgalā.

34. Tad Samuēls devās uz Rāmu, bet Sauls atgriezās savās mājās - Saula Gibeā.

35. Un Samuēls līdz savai miršanai vairs Saulu neredzēja; taču Samuēls bija noskumis par Saulu; un Tam Kungam bija žēl, ka Viņš Saulu bija iecēlis Israēlam par ķēniņu.

1. Un Tas Kungs sacīja uz Samuēlu: Cik ilgi tu būsi noskumis par Saulu, ka Es esmu to atmetis, lai viņš vairs ilgāk nebūtu ķēniņš pār Israēlu? Pildi savu ragu ar eļļu un sataisies ceļam. Es tevi sūtīšu pie Isaja, šī bētlemieša, jo no viņa dēliem Es esmu izraudzījis Sev ķēniņu.
2. Bet Samuēls sacīja: Kā es varu iet? Tiklīdz Sauls to dzirdēs, tā viņš mani nogalinās! Tad Tas Kungs sacīja: Ņem sev līdzi jaunu teli no liellopiem un saki: es esmu nācis nest kaujamo upuri Tam Kungam.
3. Un ielūdz arī Isaju upura mielastā, tad Es tev darīšu zināmu, kas tev būs jādara, jo tev būs jāsvaida tas, kuru Es tev norādīšu.
4. Un Samuēls tā darīja, kā Tas Kungs bija viņam sacījis, un nogāja uz Bētlemi. Tad viņam pretī nāca pilsētas vecaji, aiz bailēm trīcēdami un jautādami: Vai tu nāc miera nolūkā?
5. Un viņš atbildēja: Miera labad gan! Es esmu atnācis, lai Tam Kungam nestu kaujamo upuri; šķīstieties un piedalieties kopā ar mani kaujamā upura mielastā. Un viņš svētīja Isaju un viņa dēlus un ielūdza viņus upura mielastā.
6. Un notika, kad viņi bija atnākuši, tad viņš uzlūkoja Ēliābu un domāja: tiešām, šis gan būs tas, kas Tā Kunga priekšā ir Viņa svaidītais.
7. Bet Tas Kungs sacīja Samuēlam: Neskaties uz viņa ārējo izskatu, nedz uz viņa garumu, nedz uz viņa augumu: viņu Es neesmu izraudzījis, jo Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi.
8. Tad Isajs pieaicināja Abinadabu un lika tam iet Samuēla priekšā; bet viņš sacīja: Arī viņu Tas Kungs nav izredzējis.
9. Tad Isajs lika Šamam nākt priekšā. Bet viņš sacīja: Arī viņu Tas Kungs nav izredzējis.
10. Un tā Isajs izveda Samuēla priekšā savus septiņus dēlus, bet Samuēls sacīja: No šiem Tas Kungs nevienu nav izredzējis.
11. Tad Samuēls jautāja Isajam: Vai visi jaunekļi še bijuši? Un viņš sacīja: Vēl ir atlicis tikai pats jaunākais, bet tas ir avju gans. Tad Samuēls sacīja Isajam: Nosūti un liec viņu atvest šurp; mēs neapsēdisimies, iekāms viņš nebūs atnācis.
12. Tad viņš nosūtīja un lika to atvest. Un tas bija iesārtiem vaigiem, skaistām acīm un labu izskatu. Tad Tas Kungs sacīja: Celies! Svaidi to, jo tas ir viņš!
13. Tad Samuēls ņēma savu eļļas ragu, un viņš to svaidīja viņa brāļu vidū. Un, sākot no šīs dienas, Tā Kunga Gars nāca ar spēku pār Dāvidu un palika arī turpmāk viņā. Un Samuēls cēlās un aizgāja uz Rāmu.
14. Un Tā Kunga Gars atstāja Saulu, un pēkšņi viņam uzbruka ļauns gars, kas bija Tā Kunga sūtīts.
15. Tad Saula kalpi viņam sacīja: Redzi nu, ļauns gars no Dieva tevi tagad tirda.
16. Pavēli tikai, kungs, kādam no saviem kalpiem, kas te tavā priekšā stāv, lai tie sameklē kādu vīru, kas prot spēlēt cītaru; un, kad Dieva sūtītais ļaunais gars tevi pārņems, tad lai viņš spēlē cītaru, un tev paliks labāk.
17. Tad Sauls sacīja saviem kalpiem: Sameklējiet man tādu vīru, kas labi prot spēlēt, un tad atvediet to pie manis!
18. Tad kāds no jauniem puisiem sacīja: Redzi, es esmu ievērojis vienu Isaja dēlu Betlēmē, tas māc jo labi spēlēt, tas ir varonīgs jauneklis un karavīrs, gudrs vārdos un skaists augumā, un Tas Kungs ir ar viņu.
19. Tad Sauls sūtīja vēstnešus pie Isaja un lika viņam sacīt: Atsūti pie manis savu dēlu Dāvidu, kas ir pie sīklopiem.
20. Tad Isajs sakārtoja ēzeli, ņēma maizi un trauku vīna, arī vienu kazlēnu un nosūtīja tos ar savu dēlu Dāvidu Saulam.
21. Tā Dāvids atnāca pie Saula un nostājās tā priekšā; un tas viņu ļoti iemīlēja, tā ka viņš kļuva tam par ieroču nesēju.
22. Un Sauls sūtīja pie Isaja un lika sacīt: Lai Dāvids paliek pie manis, jo viņš ir labvēlību atradis manās acīs.

23. Un notika, tiklīdz ļaunais gars no Dieva nāca pār Saulu, tad Dāvids ņēma cītaru un spēlēja - un Sauls atspirga, viņam palika labāk, un ļaunais gars no viņa atstājās.

1. Tad filistieši sapulcināja savu karaspēku, lai dotos karā, un viņu sapulcēšanās notika Šoho, kura atrodas Jūdā, un viņi apmetās nometnē starp Šoho un Aseku pie Efas-Damimas.
2. Bet Sauls un Israēla vīri sapulcējās un apmetās nometnē Terebinšu ielejā, kur tie izvērās kaujai pret filistiešiem.
3. Un filistieši nostājās uz kalna - vienā pusē, bet israēlieši novietojās uz otra kalna - otrā pusē, un ieleja bija viņu starpā.
4. Un tad no filistiešu nometnes iznāca stiprinieks, vārdā Goliāts, no Gātas, un viņa garums bija sešas olektis un viens sprīdis.
5. Un tam galvā bija vara bruņucepure, un viņam bija zvīnainas krūšu bruņas, bet šo krūšu bruņu svars bija pieci tūkstoši seķeļu vara.
6. Un ap viņa lieliem bija lielu bruņas, un uz pleciem tam bija vara šķēps.
7. Un viņa šķēpa kāts bija kā riestava, bet šķēpa uzgalis svēra seši simti seķeļu dzelzs; un viņa vairoga nesējs soļoja viņa priekšā.
8. Tad viņš nostājās un kļiedza uz Israēla karapulku, un sacīja tiem: Kāpēc jūs esat nostājušies kaujas ierindā? Vai es neesmu filistietis, bet jūs - Saula kalpi? Izraugiet sev vienu vīru, un tas lai nāk lejā pie manis!
9. Ja tas mani spēs cīņā pieveikt un mani nositīs, tad mēs esam ar mieru būt jums par kalpiem, bet, ja es viņu pieveicu un to nositīšu, tad jūs būsīt mūsu kalpi un mums kalposit!
10. Un filistietis vēl piebilda: Es šodien izaicinu Israēla karapulkus; dodiet man vienu vīru, lai mēs cīnāmies viens ar otru!
11. Kad Sauls un viss Israēls šos filistieša vārdus dzirdēja, tad tie zaudēja drosmi un ļoti izbijās.
12. Bet Dāvids bija dēls tam efratietim no Bētleme Jūdā, kura vārds bija Isajs; tam bija astoņi dēli, un Saula laikā tas jau bija vecs vīrs, labi gados.
13. Trīs vecākie Isaja dēli bija gājuši Saulam līdzī karā, un šo triju dēlu vārdi, kas bija gājuši karā, bija: Ēliābs - pirmdzimtais, Abinadabs - otrs un Šama - trešais.
14. Bet Dāvids bija visjaunākais. Un trīs vecākie bija sekojuši Saulam karā,
15. bet Dāvids gāja uz Saula sētu un atkal nāca no turienes, lai ganītu sava tēva sīklopus Bētleme.
16. Bet šis filistietis tur izgāja Israēla karavīru rindu priekšā rītos un vakaros - četrdesmit dienas.
17. Reiz Isajs sacīja savam dēlam Dāvidam: Ņem ēfu grauzdētu vārpu un šīs desmit maizes un steidzīgi nones tās brāļiem nometnē.
18. Bet šīs desmit svaigā siera šķēles nones tam virsniekam, kas pār tūkstoti; apmeklē savus brāļus un apjautājies, kā tiem klājas, un paņem arī kādas piemiņas zīmes no viņiem.
19. Bet Sauls un arī Dāvida brāļi, tāpat kā visi Israēla vīri, patlaban atradās Terebinšu ielejā, jo viņi karoja pret filistiešiem.
20. Tad Dāvids cēlās agri no rīta un atstāja avis sargam, ņēma savu nesamo, uzcēla to uz pleciem un aizgāja, kā Isajs viņam bija pavēlējis. Un viņš nonāca līdz ratu nocietinājumam, kad karaspēks izgāja cīņā un sacēla lielu kaujas troksni.
21. Israēls un filistieši nostājās gatavi kaujai - viens pret otru.
22. Tad Dāvids atstāja savu nesamo mantu uzrauga ziņā, skrēja pie karapulkiem un, tur nonācis, apsveicinājās ar saviem brāļiem.
23. Kamēr viņš vēl ar tiem sarunājās, redzi, tanī brīdī nāca filistiešu stiprinieks, kura vārds bija Goliāts, filistietis no Gātas, ārā no rindas, un viņš runāja savus parastos vārdus, tā ka Dāvids tos dzirdēja.
24. Bet visi Israēla vīri, kad tie šo vīru ieraudzīja, metās bēgt, un tie ļoti bijās.
25. Kāds Israēla vīrs sacīja: Vai jūs arī esat redzējuši to vīru, kas šē nāk? Viņš nāk izaicināt Israēlu, lai tas sāktu cīņu. Un notiks, ka to kareivi, kas viņu pieveiks, ķēniņš apveltīs ar jo lielām bagātībām un viņš tam dos savu meitu par sievu, bet viņa tēva namu tas darīs brīvu no nodevām Israēlā!
26. Tad Dāvids jautāja tiem vīriem, kas bija viņa tuvumā, teikdams: Ko dabūs tas vīrs, kas šo filistieti nogalinās un novērsīs apkaunojumu no Israēla? Kas tad šis filistietis tāds ir, ka viņš, kurš ir

neapgraizīts, uzdrošinās izaicināt dzīvā Dieva kara pulkus?

27. Tad ļaudis viņam atkārtoja tos pašus vārdus un sacīja: Tā un tā darīs tam, kas viņu nokauss.

28. Kad Ēliābs, viņa vecākais brālis, dzirdēja viņu sarunājamies ar šiem vīriem, tad viņš iekaisa dusmās pret Dāvidu un sacīja: Kādēļ tu esi nācis šurp? Un kā ziņā tu esi tuksnesī pametis savu mazo avju pulciņu? Es gan labi pazīstu tavu pārgalvību un tavu nodomu viltīgumu, jo tu esi atnācis, lai noraudzītos kara darbībā.

29. Tad Dāvids sacīja: Ko tad es tagad esmu izdarījis? Tas jau tikai bija jautājums.

30. Un viņš griezās no tā pie cita un teica tam gluži tos pašus vārdus, bet šis cilvēks atbildēja tādiem pašiem vārdiem kā iepriekšējais.

31. Kad šie vārdi kļuva zināmi, ko Dāvids bija runājis, tad tos pateica arī Saulam, un viņš lika to atvest pie sevis.

32. Un Dāvids sacīja Saulam: Lai neviena vīra drosme nesaplok viņa dēļ! Tavs kalps noies un cīnīsies ar šo filistieti!

33. Bet Sauls sacīja Dāvidam: Tu nevari stāties pretim šim filistietim, lai ar viņu cīnītos, jo tu vēl esi zēns, bet viņš ir karavīrs no savām jaunības dienām.

34. Tad Dāvids sacīja Saulam: Tavs kalps ir bijis pie sava tēva avju gans; un, kad nāca lauva vai arī lācis un tie nesa projām kādu avi no ganāmā pulka,

35. tad es devos tos vajāt un es tos nogalināju, bet laupījumu es izglābu no viņu rīkles; kad nu lauva pret mani cēlās, tad es viņu it spēcīgi sagrābu aiz krēpēm, to situ un nositu.

36. Tiklab lauvu, kā arī lāci tavs kalps ir nositis, un šis neapgraizītais filistietis būs kā viens no tiem, jo viņš ir tā dzīvā Dieva karapulku izaicinājis!

37. Un Dāvids turpināja un sacīja: Tas Kungs, kas mani ir izglābis no lauvas un no lāča ķetnām - tas mani izglābs arī no šī filistieša rokas. Tad Sauls sacīja: Ej tad arī! Tas Kungs lai ir ar tevi!

38. Un Sauls pats uzvilka Dāvidam savas karavīra drēbes, lika vara bruņucepuri viņam galvā un aplika tam krūšu bruņas.

39. Un Dāvids apjoza Saula zobenu virs sava tērpā un mēģināja staigāt, jo viņš nebija tam radinājies. Tomēr Dāvids sacīja Saulam: Tā es nevaru iet, jo es neesmu tā radis. Un Dāvids atkal novilka visu no sevis nost.

40. Tad viņš ņēma rokā savu kūju, izmeklēja sev no upes piecus gludus oļus un ielika tos savā gana tarbā, kura viņam bija arī priekš lingu akmeņiem, bet viņa linga bija tam rokā. Un tā tas devās pretī filistietim.

41. Un filistietis nāca kā pastaigādamies arvien tuvāk Dāvidam, bet viņa vairoga nesējs gāja viņam pa priekšu.

42. Kad filistietis pacēla savas acis, tad tas ieraudzīja Dāvidu, un viņš to nonievāja, jo tas bija vēl jauns zēns iesārtiem vaigiem un patīkamam izskatu.

43. Un filistietis teica Dāvidam: Vai es esmu suns, ka tu nāc pie manis ar koku? Un filistietis nolādēja Dāvidu sava dieva vārdā.

44. Tad filistietis uzsauca Dāvidam: Nāc tik šurp pie manis, es tavu miesu došu debesu putniem un lauku zvēriem!

45. Bet Dāvids sacīja filistietim: Tu nāc pie manis ar zobenu un šķēpu, un kaujas vāli, bet es eju tev pretī Tā Kunga Cebaota Vārdā, kas ir Israēla karapulku Dievs, kuru tu esi izaicinājis.

46. Šodien Tas Kungs tevi nodos manā rokā, un es tevi nositīšu, un tavu galvu es tev nocirtīšu, un tavu līķi līdz ar filistiešu karapulku līķiem vēl šodien es nodošu putniem zem debess un zvēriem virs zemes, lai visa pasaule zina, ka Israēlam ir Dievs!

47. Un lai atzīst visa šī kara saime, ka Tas Kungs neizglābj nedz ar zobenu, nedz ar šķēpu, jo karš pieder Tam Kungam, un Viņš jūs nodod mūsu rokā!

48. Kad filistietis cēlās un tuvojās Dāvidam, lai ar to satiktos, tad Dāvids pasteidzās un izskrēja laukā no karapulku rindām filistietim pretī.

49. Un Dāvids iebāza roku tarbā un izņēma no tās akmeni, un viņš to laida ar lingu, un tas ķēra filistieti pašā pierē, tā ka akmens iesitās viņa pierē, un tas nokrita uz muti pie zemes.

50. Tā Dāvids ar lingu un akmeni pārspēja filistieti, viņš uzvarēja filistieti un nogāza to, bet zobena

nebija Dāvidam rokā.

51. Tad Dāvids pieskrēja pie filistieša, satvēra viņa zobenu, izvilka to no maksts un nogalināja viņu ar to, nocirzdam viņam galvu. Kad nu filistieši redzēja, ka viņu stiprais cīkstonis bija kritis, tad tie metās bēgt.

52. Tad cēlās un gaviļēja Israēla un Jūdās vīri, un, kliegdami kara saucienus, viņi vajāja filistiešus līdz ielejai un līdz pat Ekronas pievārtei; bet nokautie filistieši, kuri bija cīņā krituši, noklāja ceļu no Šaaraimas līdz Gātai un Ekronai.

53. Un, kad Israēla bērni griezās atpakaļ no dedzīgās filistiešu vajāšanas, tad tie devās izlaupīt viņu nometni.

54. Bet Dāvids ņēma filistieša galvu un nesa to uz Jeruzālemi, bet tā apbruņojumu viņš noglabāja savā teltī.

55. Kad Sauls redzēja Dāvidu, ka tas izgāja pretī filistietim, tad viņš jautāja Abneram, sava karaspēka virspavēlniekam: Kā dēls ir šis zēns, Abner? Tad Abners viņam atbildēja: Tik tiešām, ka tava dvēsele ir dzīva, ak, ķēniņ, to es nezinu!

56. Tad ķēniņš Sauls sacīja: Pajautā, kā dēls ir šis zēns!

57. Kad Dāvids griezās atpakaļ no uzvaras pār filistieti, tad Abners viņu ņēma un noveda Saula priekšā, bet filistieša galva bija viņa rokā.

58. Tad Sauls viņam jautāja: Kā dēls tu esi, jaunekli? Un Dāvids atbildēja: Tava kalpa, bētlemieša Isaja, dēls.

1. Un, kad viņš bija beidzis runāt ar Saulu, tad Jonatāna sirds saistījās ar Dāvida sirdi un tie viens otru iemīlēja; un Jonatānam viņš bija tikpat kā viņa paša dzīvība.
2. Un Sauls tanī pašā dienā ņēma Dāvidu pie sevis un neļāva tam atgriezties viņa tēva namā.
3. Un Jonatāns noslēdza ar Dāvidu derību, tādēļ ka tie viens otru mīlēja kā savu paša sirdi.
4. Un Jonatāns noņēma savu apmetni, kas viņam bija, un viņš to deva Dāvidam, kā arī savas bruņas, savu zobenu, savu loku un savu jostu.
5. Un Dāvids gāja visur, kur vien Sauls viņu sūtīja. Viņš arī visu sapratīgi izpildīja, un Sauls viņu iecēla par virsnieku karavīriem. Viņš jo labi patika visai tautai un tāpat arī Saula galma ļaudīm.
6. Tad nu, Saulam un karaspēkam atgriežoties un arī Dāvidam mājup ejot no filistiešu sakāves, notika, ka sievas bija iznākušas no visām Israēla pilsētām dziedādamas un dejodamas, lai sagaidītu ķēniņu Saulu ar bungām, prieka saucieniem un dejas soli.
7. Un šīs sievas, dejas soli iedamas, dziedāja: Sauls ir nositis tūkstošus, bet Dāvids desmitiem tūkstošu.
8. Tad Sauls ļoti sadusmojās, jo viņam šis teiciens nepatika, un viņš sacīja: Viņi Dāvidam piedēvējuši desmitiem tūkstošu, bet man tie devuši tikai tūkstošus; nu vēl tikai tam trūkst ķēniņa varas!
9. Un, sākot ar šo dienu, Sauls apskauda Dāvidu - un tā arī joprojām.
10. Un notika, ka nākamajā dienā Saulu pārņēma ļauns gars no Dieva un viņš nonāca savā namā neprāta stāvoklī; bet Dāvids ar savu roku spēlēja citaru kā ik dienas, un Saulam bija rokā šķēps.
11. Un Sauls meta šķēpu un domāja: es pieduršu Dāvidu pie sienas. Bet Dāvids izlocījās no viņa divas reizes.
12. Tad Sauls baidījās Dāvida, tādēļ ka Tas Kungs bija ar viņu, bet Saulu Viņš bija atstājis.
13. Tādēļ Sauls viņu atbrīvoja no kalpošanas sev, attālināja viņu no sevis un iecēla par virsnieku pār tūkstoš vīriem. Viņš izgāja kara gājienos un atgriezās no tiem sava karapulka priekšgalā.
14. Un Dāvids bija gudrs visos savos ceļos, un Tas Kungs bija ar viņu.
15. Kad Sauls redzēja, ka viņš bija ļoti sapratīgs, tad tas no viņa bijās.
16. Bet viss Israēls un Jūda mīlēja Dāvidu, jo tas izgāja un atgriezās viņu karapulka priekšgalā.
17. Un Sauls sacīja Dāvidam: Redzi, es tev došu savu vecāko meitu Merabu par sievu, bet esi tikai man allaž varonīgs karotājs un izcīni tu manā labā Tā Kunga karus. Pie tam Sauls domāja: mana roka nebūs tieši pret viņu, bet lai filistieši ceļ savu roku pret viņu.
18. Bet Dāvids atbildēja Saulam: Kas es esmu, un kas ir mana ģimene, mana tēva dzimta Israēlā, lai es kļūtu ķēniņa znots?
19. Bet, kad pienāca laiks, kad Saula meitu Merabu vajadzēja izprecināt Dāvidam, tad tā tika dota par sievu Adriēlam no Meholas.
20. Bet Saula meita Mihala iemīlēja Dāvidu, un, kad tas tika pateikts Saulam, tad tas viņam patika.
21. Un Sauls nodomāja: to es viņam došu par sievu, lai tā kļūst viņam par slazda valgu un lai viņš kļūst filistiešu rokā. Tāpēc Sauls sacīja Dāvidam: Ar šo otru tu man šodien kļūsi par znotu.
22. Un Sauls pavēlēja saviem kalpiem: Runājiet slepeni ar Dāvidu, sacīdami: redzi, tu patīc ķēniņam, un visi viņa kalpotāji tevi mīl; tad nu kļūsti tagad ķēniņam par znotu!
23. Saula kalpi tad arī atkārtoja šos vārdus, Dāvidam pašam tos dzirdot, bet Dāvids sacīja: Vai tā ir maza lieta jūsu acīs - kļūt par ķēniņa znotu? Un es taču esmu nabags un maznozīmīgs vīrs.
24. Kad Saula kalpi viņam paziņoja šos vārdus, sacīdami: Šādus vārdus Dāvids ir runājis, -
25. tad Sauls sacīja: Sakiet Dāvidam tā: ķēniņš neprasa nekādas līgavas izpirkšanas maksas kā tikai vienu simtu filistiešu priekšādu, lai tā būtu atriebība ķēniņa ienaidniekiem. Jo Saula nodoms bija likt Dāvidam krist cīņā ar filistiešiem.
26. Kad šos viņa vārdus paziņoja Dāvidam, tad Dāvids bija ar mieru kļūt par ķēniņa znotu. Un, iekāms laiks bija piepildījies,
27. Dāvids jau cēlās, un viņa karavīri līdz ar viņu, devās ceļā un nokāva no filistiešiem divi simti vīru. Un Dāvids atnesa viņu priekšādas, un tās pilnā skaitā tika nodotas ķēniņam, lai viņš kļūtu par ķēniņa znotu. Tad Sauls viņam deva savu meitu Mihalu par sievu.

28. Un Sauls redzēja un atzina, ka Tas Kungs bija ar Dāvidu un ka Mihala, Saula meita, viņu mīlēja.
29. Tad Sauls vēl daudz vairāk bijās Dāvida, un Sauls bija Dāvidam ienaidnieks visu laiku, kamēr viņš dzīvoja.
30. Un, kad filistiešu lielkungi izgāja karot, tad, lai arī cik reizes tie būtu devušies uzbrukumā, Dāvids aizvien bija gudrāks nekā visi citi Saula vadoņi; un tā viņa vārds kļuva augsti cienīts.

1. Tad Sauls sacīja savam dēlam Jonatānam un visiem saviem kalpiem, lai tie nonāvētu Dāvidu. Bet Jonatānam, Saula dēlam, Dāvids bija ļoti mīļš.
2. Un Jonatāns paziņoja Dāvidam, teikdams: Mans tēvs Sauls tīko pēc tavas dzīvības, tāpēc rīt no rīta agri piesargies un labi paslēpies!
3. Bet es pats izešu un nostāšos pie sava tēva sāniem tanī laukā, kur tu būsi noslēpies, un es ar savu tēvu par tevi runāšu, un, ja es ko ievērošu, tad es tev to pateikšu.
4. Un Jonatāns runāja labu par Dāvidu, sarunādamies ar savu tēvu Saulu, un viņš tam sacīja: Lai ķēniņš tik ļoti neapgrēkojas pret savu kalpu Dāvidu, viņš nav pret tevi grēkojis, bet viņa darbība tev bijusi ļoti noderīga.
5. Viņš pat savu dzīvību iežņaudza dūrē un nokāva lielo filistieti, un Tas Kungs ir devis lielu izglābšanos visam Israēlam. To tu pats redzēji un priecājies; kādēļ tu grēkodams alksti nevainīgā asinis un tīko Dāvidu bez kāda iemesla nonāvēt?
6. Un Sauls klausīja Jonatāna balsij, un viņš deva zvērestu: Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, tam nebūs tikt nonāvētam!
7. Un Jonatāns ataicināja Dāvidu, un Jonatāns pateica visus šos vārdus Dāvidam; tad Jonatāns noveda Dāvidu Saula priekšā, un viņš bija pret to tikpat laipns kā vakar un aizvakar.
8. Kad atkal karš no jauna cēlās un Dāvids izgāja un karoja ar filistiešiem, tad viņš tos sakāva lielā kaujā, un tie no viņa metās bēgt.
9. Bet Tā Kunga sūtītais ļaunais gars pārņēma Saulu, kad viņš sēdēja savā namā, un viņa šķēps bija viņa rokā, un Dāvids ar savu roku spēlēja cītaru.
10. Tad Sauls gribēja ar savu šķēpu Dāvidu piedurt pie sienas, bet viņš no Saula izvairījās, un tas iemeta šķēpu sienā. Tad Dāvids bēga un tā tanī naktī izglābās.
11. Tai pašā naktī Sauls sūtīja vēstnešus uz Dāvida namu, lai tie viņu uzmanītu, ka viņš varētu viņu nākamā rītā nonāvēt. Bet Mihala, Dāvida sieva, to viņam pastāstīja, sacīdama: Ja tu šinī naktī neglābsi savu dzīvību, tad tu rīt no rīta būsi beigts!
12. Un Mihala nolaida Dāvidu pa logu zemē, un tas aizgāja, bēga un izglābās.
13. Tad Mihala ņēma terafīmu, ielika to gultā, nolika galvgalī tam no kazu vilnas vērptu pārklāju un apklāja to ar segām.
14. Kad Sauls sūtīja vēstnešus saņemt Dāvidu, tā sacīja: Viņš ir slim.
15. Tad Sauls sūtīja vēstnešus Dāvidu aplūkot, sacīdams: Atnesiet viņu ar visu gultu pie manis, ka es viņu nogalinu.
16. Kad viņa vēstneši ienāca, tad redzi, terafīms bija gultā un kazu vilnas auduma pārklājs bija viņa galvgalī.
17. Tad Sauls sacīja Mihalai: Kādēļ tu esi mani tā pievīlusi un manu ienaidnieku atlaidusi, ka viņš ir aizbēdzis? Bet Mihala sacīja Saulam: Viņš man sacīja: atlaid mani, jo citādi man tevi jānogalina!
18. Tā Dāvids bēga, un viņš izglābās un nonāca pie Samuēla Rāmā, un viņš tam visu izstāstīja, ko Sauls bija viņam nodarījis. Un tie cēlās, viņš un Samuēls, un apmetās Najotā pie Rāmas.
19. Kad Saulam tas tika paziņots, sakot: Redzi,- Dāvids atrodas Najotā pie Rāmas, -
20. tad Sauls izsūtīja vēstnešus, lai Dāvidu sagūstītu. Kad tie redzēja praviešu pulku pravietojam un Samuēlu pie viņiem stāvam par uzraugu, tad Dieva Gars nāca pār Saula vēstnešiem, ka arī viņi pravietoja.
21. Kad tas tika Saulam paziņots, tad viņš izsūtīja citus vēstnešus, bet arī tie pravietoja. Un tāpat tas notika ar vēstnešiem, kurus Sauls izsūtīja trešo reizi, un arī tie pravietoja.
22. Un tad viņš pats gāja uz Rāmu; un, kad viņš nonāca pie lielās ūdens tvertnes, kura atrodas pie Seho, tad viņš jautāja un sacīja: Kur atrodas Samuēls ar Dāvidu? Un viņam teica: Lūk, Najotā, Rāmas tuvumā!
23. Tad viņš gāja uz turieni - uz Najotu pie Rāmas. Un arī pār viņu nāca Dieva Gars, tā ka arī viņš gāja pravietodams, līdz viņš nonāca Najotā pie Rāmas.
24. Un arī viņš tur novilkā savas drēbes un pravietoja Samuēla priekšā. Viņš krita kails pie zemes un

gulēja tur visu dienu un arī nakti. Tāpēc mēdz sacīt: vai tad arī Sauls ir starp praviešiem?

1. Tad Dāvids bēga no Najotas pie Rāmas, un viņš nāca un sacīja Jonatānam: Ko es esmu darījis? Kāda ir mana pārkāpuma vaina, un ar ko es esmu noziedzies tava tēva priekšā, ka viņš tīko pēc manas dzīvības?
2. Tad tas viņam sacīja: Lai Dievs pasargā! Tu nemirsi! Redzi, manam tēvam ir paradums gan lielās, gan mazās lietās, ka viņš man iepriekš visu pasaka. Kādēļ gan lai mans tēvs no manis slēptu šo nodomu? Tas tā nav.
3. Tad Dāvids vēl zvērēja un sacīja: Tavs tēvs it labi zina, ka es esmu atradis labvēlību tavās acīs, un tādēļ viņš domā: labāk lai Jonatāns nekā nezina par šo lietu, ka viņš tādēļ nenoskumst. Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs un cik tava dvēsele dzīva, - tik viens solis vien ir starp mani un nāvi!
4. Un Jonatāns sacīja Dāvidam: Ko tava dvēsele vien kāro, to es tev izpildīšu.
5. Un Dāvids sacīja Jonatānam: Redzi, rīt ir jauna mēness diena, un man būtu kopā ar ķēniņu jāsēž pie galda un jāēd. Bet atļauj man iet, lai es apslēpjos laukā līdz trešās dienas vakaram.
6. Ja tavs tēvs pēc manis jautātu, kur es esmu, tad atbilde: Dāvids lūgdams mani lūdza, ka viņš varētu steigties uz savu pilsētu Bētlemi, jo tur ir gadskārtējā kaujamā upura diena visai viņa dzimtai.
7. Un, ja viņš tad teiktu: labi, - tad tavam kalpam nedraud nekādas briesmas, bet, ja viņš par to iedegtos dusmās, tad zini, ka viņš katrā ziņā apņēmies izdarīt ko ļaunu.
8. Savukārt tu tad parādi savam kalpam žēlsirdību, jo tu pats esi slēdzis ar savu kalpu Tā Kunga derību. Bet, ja pie manis tomēr atrodams kāds noziegums, tad nonāvē tu mani, jo kāpēc gan tad tu gribētu mani vest atpakaļ pie sava tēva?
9. Tad Jonatāns sacīja: Lai tas tev nemūžam nenotiek! Ja vien es tikai izzināšu, ka mans tēvs ir apņēmies tev darīt ļaunu, tad kā gan lai es tev to nepateiktu!
10. Tad Dāvids sacīja Jonatānam: Kas man to pateiks, ja tavs tēvs tev atbildēs bargi?
11. Un Jonatāns sacīja Dāvidam: Nāc, iesim laukā! Un tie abi izgāja laukā.
12. Un Jonatāns sacīja Dāvidam: Tas Kungs, Israēla Dievs, lai ir liecinieks, ka es šinī noliktā laikā, rīt vai parīt, izdibināšu viņa prātu, un redzi, ja tas būtu labvēlīgs pret Dāvidu un es tev to nedarītu zināmu, tev nosūtīdams vārdu liecību,
13. tad lai Tas Kungs liek Jonatānam agrāk vai vēlāk par to ciest! Bet, ja mans tēvs būs apņēmies tev ko ļaunu darīt, tad es tev to arī ziņošu, ka tu varēsi neskarts aiziet. Un tad lai Tas Kungs ir ar tevi, kā Viņš ir bijis ar manu tēvu.
14. Un kaut tu, kamēr es esmu vēl dzīvs, man parādītu Tā Kunga žēlastību,
15. bet arī kad es jau būšu miris, kaut tu nemūžam neatrautu savu žēlastību no mana nama - arī tad ne, kad Tas Kungs būs izdeldējis no zemes virsus visus Dāvida ienaidniekus!
16. Tā Jonatāns noslēdza derību ar Dāvida namu un sacīja: Tas Kungs lai atriebj Dāvida ienaidniekiem!
17. Un Jonatāns vēlreiz ar zvērestu apstiprināja savu solījumu, tāpēc ka viņš to mīlēja ar tādu pašu mīlestību kā pats savu dvēseli.
18. Un Jonatāns viņam sacīja: Rīt ir jauns mēness, tad pēc tevis vaicās, ja tava vieta, kur tu sēdi, būs tukša.
19. Bet trešajā dienā tiešām ej un noej uz to vietu, kur tu slēpies toreiz, un apmeties blakus Azela akmenim.
20. Tad es izšaušu trīs bultas tā virzienā, it kā mērķi šaudams.
21. Un redzi, tad es nosūtīšu zēnu, sacīdams: ej un sameklē manas bultas! Un, ja es zēnam skaidri teikšu: redzi, bultas ir šaipus tevis, nāc un tās paņem, - tad nāc, jo viss ir labi un nav nekāda ļaunuma, no kā tev jābīstas, - tik tiešām, ka tas Kungs dzīvo!
22. Bet, ja es zēnam teikšu: redzi, bultas ir aiz tevis, tās ir tālu projām no tevis, otrā pusē, - tad ej projām, jo Tas Kungs tevi sūta prom.
23. Bet par šo lietu, par kuru mēs spriežam - es un tu, redzi, lai Tas Kungs pats ir starp mani un tevi vienīgais derības līdzzinātājs.
24. Tad Dāvids apslēpās laukā; un, kad pienāca Jauna mēness svētki, tad ķēniņš apsēdās pie mielasta

galda.

25. Un, kad ķēniņš bija savu vietu ieņēmis, apsēdies kā parasti pie sienas, tad Jonatāns nāca un nosēdās viņam iepretim, un Abners apsēdās Saulam blakus, bet Dāvida vieta palika tukša.

26. Tomēr Sauls tanī dienā neteica ne vārda, jo viņš domāja: tam būs kaut kas atgadījies, ka tas nav šķīsts; viņš vēl nebūs licis šķīstīt sevi.

27. Un notika, ka arī nākošā dienā, kas sekoja Jauna mēness svētkiem, Dāvida vieta atkal stāvēja tukša, un tad Sauls sacīja savam dēlam Jonatānam: Kāpēc Isaja dēls nav nācis pie galda ne vakar, ne šodien?

28. Tad Jonatāns atbildēja Saulam: Dāvids mani lūgdams lūdza, ka varētu noiet uz Bētlemi.

29. Un viņš man sacīja: lūdzams, atlaid mani, jo mūsu dzimtai ir kaujamā upura diena tanī pilsētā, un mans brālis ir mani turp aicinājis ar pavēli; un tagad, ja es esmu atradis labvēlību tavās acīs, tad, lūdzams, atļauj man, ka es apmeklēju savus piederīgos. - Tāpēc viņš nav ieradies pie ķēniņa galda.

30. Tad Sauls iekaisa dūsmās pret Jonatānu un uz to sacīja: Tu izvirtušās, ietiepīgās un nepaklausīgās sievas dēls! Vai tad es nezinu, ka tu esi sev izraudzījis Isaja dēlu, tā pats sevi ievēzdam negodā un savas mātes netiklām miesām ar to arī sagādādam kaunu?

31. Cik ilgi dzīvos virs zemes Isaja dēls, nedz tu, nedz tava ķēniņa vara nepastāvēs. Bet tagad sūti un liec viņu atvest pie manis, jo viņam ir jāmirst!

32. Tad Jonatāns atbildēja savam tēvam Saulam, viņam sacīdams: Kādēļ viņam jāmirst? Ko viņš ir darījis?

33. Tad Sauls meta ar šķēpu uz viņu, lai to nodurtu. Un Jonatāns nomanīja, ka viņa tēvs bija pilnīgi apņēmis Dāvidu nonāvēt.

34. Tad Jonatāns savā dusmu karstumā piecēlās no galda, un viņš neko neēda tanī jauna mēness otrā dienā, jo viņa prāts bija noskumis par Dāvidu, tāpēc ka viņa tēvs to bija licis negodā.

35. Un nākamā rītā Jonatāns izgāja laukā, kā viņš bija ar Dāvidu norunājis, un jauns zēns bija viņam līdzī.

36. Un viņš sacīja savam zēnam: Skrej, meklē tās bultas, ko es šaušu! Tad zēns skrēja, un viņš izšāva vienu bultu, kas pārlidoja tam pāri.

37. Kad zēns nonāca tanī vietā, kur Jonatāns bultu bija aizšāvis, tad Jonatāns sauca zēnam pakal: Vai bulta nav viņpus tevis vēl tālāk?

38. Un atkal Jonatāns izsaucās zēna aizmugurē: Ātri, pasteidzies, neapstājies! Tad Jonatāna zēns salasīja bultas un atgriezās pie sava kunga.

39. Bet šis zēns neko nenojauta; tikai Jonatānam un Dāvidam bija zināma viņu noruna.

40. Un Jonatāns nodeva savus ieročus zēnam un tam sacīja: Ej, nones tos uz pilsētu!

41. Kad zēns aizgāja, tad Dāvids piecēlās no savas vietas pret dienvidiem, un viņš noietās uz sava vaiga pie zemes; un tā viņš lūgšanā trīs reizes metās ar vaigu pie zemes, tad viņi viens otru skūpstīja un abi divi raudāja, bet Dāvids it sevišķi stipri.

42. Tad Jonatāns sacīja Dāvidam: Ej ar mieru! Ko mēs abi esam Tā Kunga Vārdā zvērējuši, viens otram solīdamies: Tas Kungs lai ir starp mani un tevi un manu pēcnācēju un tavu pēcnācēju starpā, - tā tas lai paliek mūžīgi!

43. Un Dāvids piecēlās un aizgāja, bet Jonatāns atgriezās pilsētā.

1. Tad Dāvids nonāca Nobā pie priestera Ahimeleha, bet Ahimelehs izbijās, nāca Dāvidam pretī un viņam jautāja: Kāpēc tu nāc viens pats un neviena nav tev līdzi?
2. Tad Dāvids sacīja priesterim Ahimeleham: Ķēniņš man ir devis kādu uzdevumu, un viņš man sacīja: lai neviena nekā nedabū zināt par to lietu, kuras dēļ es esmu tevi sūtījis un par ko es esmu tev pavēlējis! - Tāpēc es esmu saviem puisiem pavēlējis palikt noteiktā vietā.
3. Un nu, kas tev ir pie rokas pašreiz? Dod man kādas piecas maizes vai kas vien te atrodas!
4. Tad priesteris atbildēja Dāvidam: Man nav šie pie rokas ikdienišķās maizes, bet gan tikai svētās maizes; ja vien puisi ir atturējušies no sievām!
5. Tad Dāvids atbildēja priesterim: Tiešām! Sievas mums jau trīs un pat vairākas dienas nav bijušas pieejamas, kopš esam ceļā, un šo puisi miesas bija šķīstas un lietas bija svētas - arī šoreiz, kaut tas ir parasts gājiens. Bet cik daudz vairāk tas izcelsies šodien, kad tas tiks svētīts ar šo svētumu!
6. Tad priesteris viņam iedeva svēto maizi, šo svētumu, tāpēc ka tur nebija citas maizes kā vienīgi tikai pāri palikušās Tam Kungam priekšā ceļamās maizes, kuras noņēma, lai atkal tanī pašā dienā uzliktu jaunas.
7. Un tur bija todien kāds vīrs no Saula kalpiem. Tas bija ieslēdzies Tā Kunga priekšā, un viņa vārds bija Doēgs, viņš bija edomietis un uzraugs pār Saula ganiem.
8. Un Dāvids prasīja Ahimeleham: Vai tev nav pie rokas kāds šķēps vai zobens? Es neesmu līdzi paņēmis nedz savu zobenu, nedz savus ieročus, tāpēc ka ķēniņa uzdevums bija steidzams.
9. Tad priesteris atbildēja: Redzi, filistieša Goliāta zobens, kuru tu Terebinšu ielejā nokāvi, tas ir šie drēbē ietīts aiz efoda; ja tu to gribi ņemt, tad ņem, jo te cita neviena nav kā tikai tas vien. Tad Dāvids teica: Cita tāda nav, kas būtu tam līdzināms, dod man to!
10. Un Dāvids cēlās tanī dienā un bēga no Saula, un viņš nonāca pie Ahiša, Gātas ķēniņa.
11. Tad Ahiša kalpi viņam jautāja: Vai šis nav Dāvids, kaimiņu zemes ķēniņš? Un vai par viņu nebija sacerēta daudzinajuma dziesma, kuru, dejas solī ejot, dziedāja: Sauls ir nositis tūkstošus, bet Dāvids desmitiem tūkstošu!
12. Un Dāvids kļuva šo vārdu dēļ ļoti domīgs, un viņš ļoti bijās Ahiša, Gātas ķēniņa.
13. Un tādēļ viņš izlikās vājprātīgs viņu acu priekšā un kā traks daudzīja vārtu divviru durvis, un siekalas tecēja viņa bārdā.
14. Tad Ahišs sacīja saviem kalpiem: Jūs taču redzat, ka šis vīrs ir kļuvis ārprātīgs. Kāpēc jūs to esat pie manis atveduši?
15. Vai man nav diezgan traku, ka jūs esat atveduši vēl šo manā priekšā, lai tas manā klātbūtnē kā traks ālētos? Vai viņam maz bija atļauts ienākt manā namā?

1. Tad Dāvids no turienes aizgāja un bēga Adullāmas alā. Kad viņa brāļi to dzirdēja un tāpat visa viņa dzimta, tad tie atnāca uz turieni pie viņa.
2. Un pie viņa sapulcējās visi vīri, kas bija apspiesti, un visi, kam bija daudz parādu, un visi, kuriem bija rūgtums sirdī, un viņš tiem kļuva par vadoni, tā ka pie viņa bija ap četri simti vīru.
3. Un no turienes Dāvids gāja uz Micpu Moāba zemē un sacīja Moāba ķēniņam: Atved manu tēvu un manu māti pie sevis, un lai viņi te dzīvo, līdz kamēr es zināšu, ko Dievs ar mani darīs.
4. Un viņš atrada līdzjūtību Moāba ķēniņa priekšā, un viņš tos atveda, un tie dzīvoja pie Moāba ķēniņa visu to laiku, kamēr Dāvids atradās nocietinātā vietā kalnos.
5. Tad pravietis Gads sacīja Dāvidam: Nepaliec kalnu nocietinājumā, bet noeļ uz Jūdas zemi! Tad Dāvids gāja un nonāca Heretas mežā.
6. Kad Sauls dzirdēja, ka Dāvids bija pamanīts kopā ar tiem vīriem, kas bija pie viņa, - bet Sauls sēdēja Gibeā augstā kalnā zem tamariska koka, un šķēps bija viņa rokā, un visi viņa kalpi stāvēja ap viņu - ,
7. tad Sauls sacīja saviem kalpiem, kuri ap viņu stāvēja: Klausiet mani, jūs Benjamīna dēli! Vai Isaja dēls dos jums visiem tīrumus un vīna dārzus, un vai viņš jūs visus iecels par virsniekiem pār tūkstošiem vai par virsniekiem pār simtiem?
8. Bet jūs visi esat pret mani sazvērējušies, un nav neviena jūsu vidū, kas, man to dzirdot, būtu darījis zināmu, ka mans dēls ar Isaja dēlu ir noslēguši derību. Un neviena nebija jūsu vidū, kam manis būtu žēl, un neviena, kas man būtu ziņojis, un es to dzirdējis, ka mans dēls pret mani ir sacēlis manu kalpu, lai tas man uzglūnētu, kā tas šodien ir redzams!
9. Tad edomietis Doēgs, kas stāvēja pie Saula kalpiem, atbildēja un sacīja: Es redzēju Isaja dēlu nākam uz Nobu pie Ahimeleha, Ahituba dēla.
10. Tas viņa labad vaicāja To Kungu un deva viņam ceļamaizi, un viņš tam iedeva arī filistieša Goliāta zobenu.
11. Tad ķēniņš pavēstīja un ataicināja priesteri Ahimelehu, Ahituba dēlu, un visu viņa dzimtu, kas bija priesteri Nobā. Kad nu tie visi ieradās pie ķēniņa,
12. tad Sauls sacīja: Uzklusi mani, Ahituba dēls! Un viņš sacīja: Redzi, še es esmu, mans pavēlniek!
13. Tad Sauls tam sacīja: Kādēļ tu esi ar Isaja dēlu sazvērējies pret mani, ka tu esi devis viņam maizi un zobenu, un kādēļ tu esi viņa labad ar lūgumu griezies pie Dieva, lai viņu, manu kalpu, pret mani saceltu un lai tas man uzglūnētu, kā tas šodien ir redzams?
14. Tad Ahimelehs ķēniņam atbildēja un sacīja: Bet kurš no visiem taviem kalpiem ir tik uzticams kā Dāvids, kas ir paša ķēniņa znots un pavēlnieks pār taviem miesassargiem un kļuvis jau ļoti ievērojams tavā namā?
15. Vai tad tikai šodien es sāku pielūgt Dievu viņa labad? Tas lai ir tālu no manis! Lai ķēniņš tādu lietu neuzvel savam kalpam, nedz visai manai dzimtai! Jo tavs kalps nekā nezina no visām šīm lietām, vai tās būtuniecīgas vai svarīgas.
16. Bet ķēniņš sacīja: Ahimeleh, tev bez žēlastības ir jāmirst, tev un visai tava tēva dzimtai!
17. Un ķēniņš pavēlēja saviem sargiem, kas stāvēja viņa priekšā: Griežieties un nokaujiet Tā Kunga priesterus, jo arī viņu rokas ir ar Dāvidu un tie ir zinājuši, ka viņš bija bēdzis, bet nav to darījuši man zināmu! Taču ķēniņa kalpi negribēja pacelt savas rokas, lai nogalinātu Tā Kunga priesterus.
18. Tad ķēniņš sacīja Doēgam: Griežies tu un nodur priesterus! Un edomietis Doēgs apgriezās apkārt un sāka apkaut priesterus; viņš tanī dienā nonāvēja astoņdesmit piecus vīrus, kuri visi bija linu efoda valkātāji.
19. Un viņš izpostīja ar zobena asmeni arī priesteru pilsētu Nobu, nokaudams vīrus, sievas, bērnus, zīdaiņus, un tāpat arī viņš nokāva vēršus, ēzeļus, siklopus - visus ar zobena asmeni.
20. Tikai viens vienīgs izglābās no Ahimeleha, Ahituba dēla, dēliem, vārdā Abjatārs, kas bēgdams pievienojās Dāvidam.
21. Un Abjatārs izstāstīja Dāvidam, ka Sauls bija nogalinājis Tā Kunga priesterus.
22. Tad Dāvids sacīja Abjatāram: Es jau to zināju tanī dienā, kad tur bija edomietis Doēgs, ka viņš

visu sīki izstāstīs Saulam. Es vienīgais esmu vainīgs visu tavas dzimtas locekļu nāvē.

23. Paliec pie manis, nebīsties! Jo tas, kas meklē nokaut manu dvēseli, meklēs to pašu darīt arī tavai dvēselei, bet pie manis tev ir drošs patvērums.

1. Kad Dāvidam paziņoja: Redzi, filistieši nemitīgi karo ar Kegilu un pastāvīgi aplaupa viņu klonus! -
2. tad Dāvids jautāja Tam Kungam, sacīdams: Vai man būs iet un sakaut filistiešus? Un Tas Kungs viņam atbildēja: Ej, jo tu sakausi filistiešus un izglābsi Kegilu!
3. Bet Dāvida vīri viņam sacīja: Redzi, mēs jau šē Jūdā dzīvojam pastāvīgās bailēs, un ko mēs darīsim tad, kad dosimies Kegilā uzbrukumā pret filistiešu karapulkiem?
4. Tad Dāvids vēlreiz griezās ar jautājumu pie Tā Kunga, un Tas Kungs viņam atbildēja un sacīja: Celies, dodies uz Kegilu, jo Es nodošu filistiešus tavā rokā.
5. Tad Dāvids nogāja ar saviem vīriem uz Kegilu, uzbruka filistiešiem un kā laupījumu aizdzina viņu ganāmpulkus, bet viņus pašus sakāva lielā kaujā. Tā Dāvids izglāba Kegilas iedzīvotājus.
6. Bet, kad Abjatārs, Ahimeleha dēls, bēga uz Kegilu pie Dāvida, tad viņš uz turieni bija paņēmis līdzī arī savu efodu.
7. Kad Saulam paziņoja, ka Dāvids ir devies uz Kegilu, tad Sauls sacīja: Dievs to ir nodevis manā rokā kā gūstekni, jo viņš ir ieslēgts un nevarēs izklūt ārā no šīs pilsētas, kurai ir aizbultējami divkārti vārti.
8. Tad Sauls sasauca visu tautu uz karu, lai tie dotos uz Kegilu un ielenktu Dāvidu un viņa vīrus.
9. Kad Dāvids uzzināja, ka Sauls klusībā bija apņēmis darīt viņam ļaunu, tad viņš sacīja priesterim Abjatāram: Atnes efodu!
10. Un Dāvids lūdza: Tu, Kungs, Israēla Dievs, Tavs kalps ir to dzirdējis, ka Sauls taisās nākt uz Kegilu, lai šo pilsētu izpostītu manis dēļ.
11. Vai Kegilas dižciltīgie mani saslēgtu nodos viņa rokā? Vai tiešām Sauls arī nonāks lejā, kā Tavs kalps to ir dzirdējis? Ak, Kungs, Israēla Dievs, saki to, lūdzu, Savam kalpam! Tad Tas Kungs sacīja: Jā, viņš nonāks lejā!
12. Un Dāvids sacīja: Vai Kegilas dižciltīgie mani un manus vīrus saslēgs un nodos Saula rokā? Tas Kungs atbildēja: Nodos!
13. Tad Dāvids cēlās ar saviem vīriem, to bija ap seši simti, un tie aizgāja no Kegilas un siroja, kur vien varēdami. Kad Saulam tika paziņots, ka Dāvids no Kegilas aizbēdzis, tad viņš atmeta savu nodomu doties kara gājienā.
14. Bet Dāvids uzturējās tuksnesī nepieejamās vietās, augstienēs; viņš apmetās kalnos Zifas tuksnesī. Sauls gan to meklēja visu laiku, bet Dievs nedeva to viņam rokā.
15. Kad Dāvids redzēja, ka Sauls bija izgājis, lai meklētu viņu nonāvēt, - bet Dāvids mita Zifas tuksneša biezokņos -,
16. tad Saula dēls Jonatāns cēlās un devās pie Dāvida biezoknī un stiprināja viņa roku cerībā uz Dievu,
17. un sacīja viņam: Nebīsties! Mana tēva Saula roka tevi neaizsniegs, bet tu valdīsi pār Israēlu kā ķēniņš, un tad es būšu otrais pēc tevis, un to itin labi zina arī mans tēvs Sauls.
18. Tad viņi abi noslēdza derību Tā Kunga priekšā, un Dāvids palika dzīvot biezokņos, bet Jonatāns atgriezās savā namā.
19. Taču daži zifieši nogāja pie Saula uz Gibeu un sacīja: Dāvids ir paslēpies mūsu apvidū nocietinātā vietā biezokņos Hakilas uzkalnos, kuri atrodas dienvidos no Ješimonas.
20. Un nu, ķēniņ, nāc pie mums lejā un piepildi visas sava sirdsprāta vēlēšanās, jo mūsu pienākums ir viņu sasietu nodot ķēniņa rokā!
21. Tad Sauls sacīja: Lai jūs būtu svētīti Tam Kungam, ka jūs esat man līdzī jutuši!
22. Ejiet un pārliecinieties vēl, izlūkojiet un skatiet vietu, kur viņa pēdas atrodamas un kas viņu tur būtu redzējis, jo man ir sacīts, ka viņš esot ļoti manīgs vīrs.
23. Un, kad jūs visas paslēptuves, kur vien viņš varētu būt paslēpies, būsīti labi apskatījuši un izlūkojuši, tad griezieties pie manis atpakaļ ar pārbaudītu ziņu. Tad es iešu jums līdzī, un, ja viņš šai zemē būs, tad es viņu sameklēšu starp visiem tiem tūkstošiem, kas ir Jūdā!
24. Tad tie cēlās un devās ceļā uz Zifu Saulam pa priekšu, bet Dāvids un viņa vīri tanī laikā uzturējās Maonas tuksneša klajumos, dienvidos no Ješimonas.

25. Un Sauls ar saviem vīriem gāja, lai viņu meklētu, bet Dāvidam tas bija pateikts, un viņš apmetās pie lielās klints, kas atrodas Maonas tuksnesī. Kad nu Sauls to dzirdēja, tad viņš steidzīgi dzinās Dāvidam pakal Maonas tuksnesī.

26. Un Sauls gāja kalna vienā pusē, bet Dāvids ar saviem vīriem gāja kalna otrā pusē. Tad Dāvids bailēs steidzās, lai izklūtu no Saula tuvuma, bet Sauls ar saviem vīriem ielenca Dāvidu un viņa vīrus, gribēdams tos sagūstīt.

27. Tad pēkšņi kāds vēstnesis pienāca pie Saula un tam sacīja: Steidzies un griežies atpakaļ, jo filistieši ir ielauzušies zemē.

28. Un Sauls griezās atpakaļ, nevajādams vairs Dāvidu, un viņš devās pret filistiešiem; tāpēc šī vieta tiek saukta par Glābšanas akmeni.

1. Un Dāvids aizgāja no turienes un apmetās En-Gedija nepieejamās kalnu augstienēs.
2. Un notika, kad Sauls bija atgriezies atpakaļ no filistiešu vajāšanas, tad viņam pateica, ka pēc ļaužu runām Dāvids esot En-Gedija tuksnēsī.
3. Tad Sauls ņēma trīs tūkstošus izlasītu vīru no visa Israēla un devās meklēt Dāvidu un viņa vīrus uz kalnu kazu klintīm.
4. Un, kad viņš nonāca pie avju aplokiem ceļa malā, tur bija kāda ala, un Sauls tur iegāja dabiskās vajadzībās. Bet Dāvids un viņa vīri atradās alas dibenā.
5. Tad Dāvida vīri tam sacīja: Redzi, šī patiesi ir tā diena, par kuru Tas Kungs tev ir sacījis: redzi, Es tavu ienaidnieku nodošu tavā rokā, un tu viņam darīsi, kas tavām acīm labi patiks. Un Dāvids piecēlās un slepus nogrieza Saula virssvārku stūri.
6. Bet vēlāk Dāvidam sirds jo strauji lēca krūtīs, tādēļ ka viņš bija nogriezis apgērba stūri, kas piederēja Saulam.
7. Un viņš teica saviem vīriem: Lai Tas Kungs mani no tā pasargā, ka es ko nodarītu savam pavēlniekam, Tā Kunga svaidītam, un ka es pret to nekad nepaceļu savu roku, jo viņš ir Tā Kunga svaidītais!
8. Un Dāvids ar vārdiem apsauca pats savus vīrus, un viņš tiem neļāva uzbrukt Saulam; un Sauls piecēlās un izgāja no alas.
9. Tūlīņ pēc tam cēlās arī Dāvids, izgāja no alas un sauca Saulam nopakaļ: Mans pavēlniek un ķēniņ! Kad Sauls atskatījās atpakaļ, tad Dāvids noliecās ar savu vaigu pie zemes, tā parādīdams tam godu.
10. Un Dāvids sacīja Saulam: Kāpēc tu klausī ļaužu valodām, kas saka: redzi, Dāvids meklē tavu nelaimi?
11. Redzi, šodien tavas acis redz, ka Tas Kungs tevi šodien tanī alā bija nodevis manā rokā; un, kaut gan kāds gribēja mani pierunāt, lai es tevi nogalinu, es tevi žēloju un domāju: es tomēr necelšu savu roku pret savu pavēlnieku, jo viņš ir Tā Kunga svaidītais.
12. Un nu, mans tēvs, skaties šurp! Tu redzi te savu virssvārku stūri manā rokā; un redzi, es esmu gan nogriezis tavu virssvārku stūri, bet tevi neesmu nogalinājis; tāpēc atzīsti un saproti, ka manā prātā nav nedz ļaunuma, nedz viltus un ka es neesmu pret tevi apgrēkojies, bet tu gan uzglūni manai dvēselei, lai man to atrautu.
13. Lai Tas Kungs pats ir tiesnesis starp mani un tevi, un lai Tas Kungs pats atdara un atriebj tev manā vietā, bet mana roka nebūs pret tevi!
14. Tēvutēvu sakāmvārds saka: no bezdievīgiem iziet bezdievība. - Bet mana roka nebūs pret tevi!
15. Ko tu, Israēla ķēniņ, esi izgājis vajāt? Ko tu īsteni vajā? Vienu beigtu suni, vienu atsevišķu blusu!
16. Tāpēc lai Tas Kungs ir tiesnesis un lai izspriež taisnību un tiesu starp mani un tevi! Viņš arī izmeklēs manu lietu, aizstāvēs un atbrīvos mani no tavas rokas.
17. Kad Dāvids bija beidzis šos vārdus ar Saulu runāt, tad notika, ka Sauls sacīja: Vai šī nav tava balss, mans dēls Dāvid? Un Sauls pacēla savu balsi un gauži raudāja.
18. Un viņš sacīja Dāvidam: Tu esi taisnāks nekā es, jo tu man esi labu darījis, bet es pret tevi esmu bijis ļauns.
19. Un šodien tu esi savu mīlestību pret mani parādījis it sevišķi spēcīgi, jo, kad Tas Kungs mani bija nodevis tavā rokā, tu tomēr mani neesi nogalinājis.
20. Vai tad ir kāds, kas, savu ienaidnieku atradis, to atlaistu, novēlēdams viņam labu ceļu? Lai Tas Kungs tev par to atmaksā ar labu, ko tu šodien man esi darījis!
21. Un redzi, tagad es zinu, ka tu tiešām valdīsi kā ķēniņš un ka tavā rokā pastāvēs Israēla ķēniņa valstība.
22. Un tagad zvērē pie Tā Kunga, ka tu manu dzimumu pēc manis neizdeldēsi un manu vārdu mana tēva namā neiznīcināsi!
23. Tad Dāvids zvērēja Saulam, un Sauls atgriezās savās mājās, bet Dāvids un viņa vīri devās kalnup uz savām nocietinātām kalnu vietām.

1. Samuēls nomira, un viss Israēls sapulcējās un viņu apraudāja; un viņu apglabāja Rāmā, viņa dzimtajā vietā. Bet Dāvids cēlās un nogāja uz Pāranas tuksnesi.
2. Un tur bija kāds vīrs pie Maonas kalna, kura saimniecība atradās Karmelā; un šis vīrs bija ļoti bagāts, viņam bija trīs tūkstoši avju un tūkstotis kazu; un viņš pašreiz bija nodarbināts Karmelā, lai cirptu tur savas avis.
3. Šis vīrs saucās Nābals, un viņa sievas vārds bija Abigaila. Viņa sieva bija ļoti gudra padomā un ļoti skaista augumā, bet pats vīrs bija no kālebu cilts, varmācīgs un ļauns.
4. Kad Dāvids tuksnesī dzirdēja, ka Nābals pašreiz cērp savas avis,
5. tad viņš nosūtīja desmit jaunekļus un sacīja šiem puisiem: Eita augšā Karmelā un noejiet pie Nābala. Tad sveiciniet viņu manā vārdā un vaicājiet, kā tam labi klājas.
6. Un sakiet vēl tā: Dievs palīdz! Miers lai ir ar tevi, miers ar tavu namu un miers ar visu, kas tev pieder!
7. Es esmu dzirdējis, ka pie tevis pašreiz notiek avju cirpšana. Un tolaik, kad tavi gani bija pie mums, mēs tiem nekā ļauna nenodarījām, un tiem arī nekas nepazuda visu to laiku, kamēr tie uzturējās Karmelā.
8. Vaicā saviem puisiem, tie tev to pastāstīs! Lai tad arī šie jaunekļi atrod labvēlību tavās acīs, jo mēs esam labā dienā atnākuši. Tādēļ jel piešķir saviem kalpiem un savam dēlam Dāvidam to, ko tava roka atrod!
9. Kad Dāvida puisi bija atnākuši un Dāvida uzdevumā visus viņa vārdus pateikuši Nābalam, tad viņi palika klusu.
10. Bet Nābals atbildēja Dāvida puisiem un sacīja: Kas tas Dāvids tāds ir, un kas īsti ir Isaja dēls? Šinīs dienās ir daudz tādu kalpu, kuri aizbēg no saviem kungiem!
11. Vai tad lai es ņemu savu maizi un ūdeni un savu ēšanai sagatavoto gaļu, kuru es esmu gatavojis saviem cirpējiem, un lai to piešķiru vīriem, nemaz nezinādams, no kurienes tie ir nākuši?
12. Tad Dāvida puisi atgriezās uz sava ceļa un gāja atpakaļ; un viņi nāca un izstāstīja Dāvidam visus šos vārdus.
13. Tad Dāvids sacīja saviem vīriem: Apjoziet ikviens savu zobenu! Tad ikviens apjoza savu zobenu, un arī Dāvids apjoza savu zobenu, un tie devās Dāvida vadībā augšup - kādi četri simti vīru, bet kādi divi simti vīru palika pie mantām.
14. Bet Abigailai, Nābala sievai, kāds jauneklis no viņu pašu puisiem pastāstīja, sacīdams: Redzi, Dāvids bija atsūtījis vēstnešus no tuksneša, lai tie nestu mūsu kungam svētības novēlējumus, bet viņš tos izsmēja.
15. Tomēr šie vīri ir bijuši pret mums ļoti labi: tie mums nekā ļauna nav darījuši, un mums nekas nav zudis visu šo laiku, kamēr mēs, kopā ar tiem ganīdami, bijām laukā.
16. Tie mums bija par aizsargmūri gan naktīs, gan dienās visu laiku, kamēr mēs ar viņiem, sīklopus ganīdami, kopā mitām.
17. Un nu, zini un skaties pati, ko tu vari darīt, jo mūsu kungam un visam viņa namam draud briesmas; bet viņš pats ir nekam nederīgs vīrs, un ar viņu nekā nevar sarunāties.
18. Tad Abigaila steidzās un ņēma divi simti maizes un divus ādas traukus ar vīnu, un piecas kautas, jau ēšanai sagatavotas avis, un piecus mērus grauzdētu miltu, un simts rozīņu raušu, un divi simti vīgu raušu, un to visu uzkrāva uz ēzeļiem.
19. Un viņa sacīja saviem puisiem: Izejiet man pa priekšu; redzi, es būšu tūdaļ aiz jums, jums sekodama! Bet savam vīram Nābalam viņa to nepateica.
20. Kad viņa, uz ēzeļa jādama, nonāca kādā vietā kalna paēnā, tad redzi, Dāvids ar saviem vīriem nāca viņai pretī, un viņa tos sastapa.
21. Bet Dāvids bija pie sevis sacījis: Tiešām, es esmu veltī visu sargājis, kas šim cilvēkam pieder tuksnesī, ka no visa tā, kas tam pieder, nekas nav zudis; bet viņš man atmaksā tagad labu ar ļaunu.
22. Lai Dievs Dāvida ienaidniekiem dara šādi vai vēl vairāk, ja es no visa tā, kas viņam pieder, līdz rīta gaismai atstātu pāri kaut vienu vienīgu, kas vīriešu kārtas!

23. Kad Abigaila ieraudzīja Dāvidu, tad viņa steidzās un nokāpa no ēzeļa un krita Dāvida priekšā uz sava vaiga un noliecās līdz zemei.
24. Un tā nokrita pie viņa kājām un sacīja: Lai uz mani, mans kungs, krīt šī vaina! Lai tavai kalponei ir atļauts runāt, tev pašam to dzirdot, un klausī savas kalpones vārdus!
25. Mans kungs, lūdzams, nedusmojies uz šo nekam nederīgo vīru, uz Nābalu, jo, kāds ir viņa vārds, tāds ir arī viņš pats: Nābals ir viņa vārds, un ģeķība iet viņam līdz. Bet es, tava kalpone, tavus puisus, ko tu, mans kungs, biji atsūtījis, gan netiku redzējusi.
26. Un tagad, mans kungs, tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvs un tava dvēsele dzīva, Tas Kungs tevi ir atturējis no nodoma izpildīšanas, ka tu neesi kritis asinsgrēkā un neesi atriebies ar savu roku. Un tagad, lai taviem ienaidniekiem un visiem, kuri pret manu kungu domā ļauni, klājas tāpat kā Nābalam!
27. Un šī ir tā dāvana, ko tava kalpone ir atnesusi savam kungam; lai to dod tiem puisiem, kuri seko manam kungam viņa ceļos.
28. Piedod, lūdzams, savai kalponei šo pārkāpumu: jo Tas Kungs patiešām uzcelš manam kungam pastāvīgu namu, tāpēc ka mans kungs karo Tā Kunga karus, un nekādu ļaunumu nevar pie tevis atrast jau no laika gala.
29. Un, ja kāds cilvēks pret tevi celtos tevi vajāt un tīkot pēc tavas dvēseles, tad tomēr mana kunga dvēsele būs iesieta dzīvības tīstoklī, kas pieder Tam Kungam, tavam Dievam! Bet tavu ienaidnieku dvēseli izlingos kā no lingas!
30. Kad Tas Kungs manam kungam visu to labo, ko Viņš tev apsolījis, būs darījis un kad Viņš tevi būs ar Savu pavēli cēlis par valdnieku Israēlam,
31. tad manam kungam nebūs nedz grēka, nedz arī sirdsapziņas pārmetumu, ka tu velti būtu izlējis asinis un ar paša roku izcīnījis sev taisnību. Un, kad Tas Kungs manam kungam būs visu labu piešķīris, tad piemini savu kalponi.
32. Tad Dāvids sacīja Abigailai: Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas tevi šodien ir sūtījis man pretī!
33. Un slavēta lai ir tava gudrība, un slavēta lai esi tu pati: tu esi mani šodien atturējusi, ka es neesmu kritis asinsgrēkā un ka es pats ar savu roku neesmu meklējis gandarījumu!
34. Un patiesi, tik tiešām, ka Tas Kungs, Israēla Dievs, ir dzīvs, kas mani aizkavējis tev ļaunu darīt: ja tu nebūtu steigusies un nākusi man pretī, tad Nābalam nebūtu pāri palicis līdz rīta gaismai neviena, kas vīriešu kārtas!
35. Tad Dāvids ņēma no viņas rokas, ko viņa tam bija atvedusi, un viņš tai sacīja: Ej ar mieru atkal savās mājās! Redzi, es esmu paklausījis tavai balsij un ievērojis tavu lūgumu.
36. Kad nu Abigaila atgriezās pie Nābala atpakaļ, tad viņam bija dzīres viņa namā. Tās bija īstas ķēniņa dzīres, un Nābals bija visai priecīgā omā. Bet, tā kā viņš bija ļoti piedzēries, tad viņa tam nesacīja ne pušplēsta vārda līdz rīta ausmai.
37. Bet, kad nākamā rītā Nābals bija savu dzēruma reibumu izgulējis, viņa sieva tam izstāstīja visus šos notikumus. Tad viņa sirds viņa miesās pamira, un viņš kļuva kā akmens.
38. Un pēc kādām desmit dienām Tas Kungs sita Nābalu, ka tas nomira.
39. Kad Dāvids dzirdēja, ka Nābals ir miris, tad viņš sacīja: Slavēts ir Tas Kungs, kas manu apsmieklu ir atriebis Nābalam un kas Savu kalpu ir pasargājis no ļauna darba; Tas Kungs Nābala ļaunam darbam ir licis krist uz viņa paša galvu! Un Dāvids sūtīja vēstnešus pie Abigailas un viņu baidināja, lai to ņemtu sev par sievu.
40. Kad Dāvida kalpi nonāca pie Abigailas uz Karmela un tie viņai sacīja, teikdami: Dāvids ir mūs pie tevis sūtījis, lai ņemtu tevi sev par sievu, -
41. tad viņa cēlās, metās uz sava vaiga pie zemes un sacīja: Jā, tava kalpone ir ar mieru, ka viņa kalpodama mazgātu sava kunga kalpu kājas.
42. Un Abigaila cēlās un steidzās un sēdās uz sava ēzeļa, tāpat viņas piecas jaunavas, kalpones, kuras viņu pavadīja ik uz soļa. Tā viņa sekoja Dāvida vēstnešiem un kļuva viņa sieva.
43. Bet Dāvids ņēma arī Ahionāmu no Jezreēlas, un tā viņas abas kļuva viņam sievas,
44. jo Sauls savu meitu Mihalu, Dāvida sievu, bija atdevis Paltielam, Laiša dēlam, kas bija no

Gallimas.

1. Tad zifieši nāca pie Saula uz Gibeu un sacīja: Vai Dāvids nav paslēpies Hakilas pakalnā austrumos no Ješimonas?
2. Un Sauls cēlās un nogāja uz Zifas tuksnesi, un viņam bija līdzī trīs tūkstoši vīru, kas bija izlasīti no visa Israēla vidus, lai meklētu Dāvidu Zifas tuksnesī.
3. Un Sauls uzcēla savas teltis pie Hakilas pakalna, kas ir pie ceļa austrumos no Ješimonas, bet Dāvids uzturējās tuksnesī. Kad viņš redzēja, ka Sauls viņam seko tuksnesī,
4. tad Dāvids izsūtīja izlūkus un tā pārliecinājās, ka Sauls bija atnācis.
5. Un Dāvids cēlās un nogāja uz vietu, kur Sauls bija apmeties teltī. Kad Dāvids to vietu redzēja, kur Sauls ar savu karaspēka virspavēlnieku Abneru, Nera dēlu, gulēja, - jo Sauls gulēja aplī novietoto ratu vidū, bet kara saime bija apmetusies teltīs viņam visapkārt -,
6. tad Dāvids griezās un sacīja hetietim Ahimeleham un Abišajam, Cerujas dēlam, Joāba brālim, teikdams: Kas nāks līdz ar mani pie Saula viņa nometnē? Un Abišajs sacīja: Es iešu tev līdz!
7. Kad nu Dāvids un Abišajs nonāca pie Saula ļaudīm naktī, tad redzi, Sauls bija apgūlies un aizmidzis savesto nometnes ratu vidū un viņa šķēps bija viņa galvgalī zemē iedurts, bet Abners un karavīri gulēja visapkārt ap viņu.
8. Tad Abišajs sacīja Dāvidam: Dievs šodien tavu ienaidnieku saslēgtu ir devis tavā rokā; un tagad ļauj man viņu ar viņa paša šķēpa vienu triecienu piedurt pie zemes; otra trieciena vairs nevajadzēs.
9. Bet Dāvids sacīja Abišajam: Nenonāvē viņu! Jo kurš gan drīkst izstiept savu roku pret Tā Kunga svaidīto un palikt nenoziēdzīgs?
10. Un Dāvids sacīja: Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, - nē! Varbūt viņu ķers Tā Kunga roka, varbūt tam pienāks viņa laiks, ka tas mirs, varbūt viņam būs jādodas kaujas laukā un viņš ies bojā.
11. Lai Tas Kungs mani pasargā, ka es savu roku paceltu pret Tā Kunga svaidīto! Nē! Tāpēc ņem tu, lūdzu, šo šķēpu, kas ir viņa galvgalī, un ūdens krūzi, un ejam!
12. Un tā Dāvids ņēma gan šķēpu, gan ūdens krūzi no Saula galvgaļa, un tie devās atceļā, un neviens to neredzēja, un neviens to nemanīja. Neviens arī neuzmodās; tie visi bija cieši aizmiguši, jo Tā Kunga sūtīts miegs bija tos nomācis.
13. Kad Dāvids bija pārgājis ielejas otrā pusē, viņš nostājās kalna galā tālu no tiem; un starp viņiem bija liels attālums.
14. Un tad Dāvids uzsauca karavīru saimei un Abneram, Nera dēlam, sacīdams: Vai tu neatbildi, Abner? Un Abners atsaucās: Kas tu tāds esi, ka tu uzsauc ķēniņam?
15. Tad Dāvids sacīja Abneram: Vai tu neesi liels vīrs? Un kas tev ir līdzīgs Israēlā? Kāpēc tu nesargā savu kungu un ķēniņu? Redzi, kāds no ļaudīm bija nogājis, lai nonāvētu ķēniņu, tavu kungu!
16. Tas tev godu nedara, ko tu esi izdarījis; pie tā dzīvā Kunga, jūs esat nāvi pelnījuši, tādēļ ka jūs neesat labi sargājuši savu pavēlnieku, Tā Kunga svaidīto! Bet tagad, redzi, kur ir ķēniņa šķēps un ūdens krūze, kas bija viņa galvgalī?
17. Tad arī Sauls pazina Dāvida balsi un sacīja: Vai tā nav tava balss, mans dēls Dāvid? Un Dāvids atbildēja: Jā gan, mans kungs un ķēniņ!
18. Tad viņš turpināja: Kādēļ tu, mans kungs, tā vajā savu kalpu? Ko tad es esmu darījis, un kāds ļaunums līp pie manām rokām?
19. Bet tagad, mans kungs un ķēniņ, lūdzu, uzklausi sava kalpa vārdus! Ja Tas Kungs tevi pret mani skubina, tad lai Viņš ož dāvanu upura smaržu; bet, ja tie ir cilvēku bērni, kas to dara, tad lai viņi ir nolādēti Dieva priekšā, tāpēc ka tie mani šodien ir izdzinuši, ka es nevaru piedalīties Tā Kunga mantojumā, it kā sacīdami: ej projām, kalpo citiem dieviem!
20. Bet tagad, lai manas asinis nekrīt uz zemes tālu no Tā Kunga vaiga, jo tiešām Israēla ķēniņš ir devies mani meklēt, kā meklē kādu blusu jeb kā irbi medī kalnos.
21. Tad Sauls sacīja: Es esmu grēkojis, griezies atpakaļ, mans dēls Dāvid! Jo es tev vairs nekā ļauna nedarīšu, tāpēc ka tu manu dvēseli esi šodien dārgu turējis savās acīs; tiešām, es esmu aplami rīkojies, un es esmu ļoti noziedzies!
22. Tad Dāvids atbildēja un teica: Redzi, šie ir ķēniņa šķēps, lai atnāk pāri kāds no jaunekļiem un lai

to paņem!

23. Bet Tas Kungs lai ikvienam atmaksā, vērodams, kāda viņa taisnība un kāda viņa uzticība, jo Tas Kungs šodien bija tevi nodevis manā rokā, bet es negribēju pacelt savu roku pret Tā Kunga svaidīto.

24. Un redzi, tāpat kā tava dvēsele šodien likās esam dārga manās acīs, tāpat lai mana dvēsele tagad tiek augsti turēta Tā Kunga acīs, un lai Viņš pats mani izglābj no visām bēdām.

25. Tad Sauls sacīja Dāvidam: Svētīts tu esi, mans dēls Dāvid! Patiešām, ko tu uzņemsies, to tu arī novedīsi līdz galam! Tad Dāvids aizgāja savu ceļu, bet Sauls atgriezās savā vietā.

1. Un Dāvids pārdomāja savā sirdī: taču kādā dienā man pienāks gals no Saula rokas; nekas cits man neatliek kā steidzīgi glābties filistiešu zemē; tad Sauls mitēsies mani meklēt Israēla robežās, un tā es būšu izglābies no viņa rokas.
2. Tad Dāvids cēlās un pārgāja pāri ar seši simti vīriem, kuri bija pie viņa, pie Ahiša, Maoha dēla, Gātas ķēniņa.
3. Un Dāvids dzīvoja ar saviem vīriem Gātā pie ķēniņa Ahiša, ikviens ar savu namu, un Dāvids ar savām abām sievām, jezezeļietu Ahinoāmu un Abigailu, Nābala atraitni no Karmela.
4. Kad Sauls saņēma ziņu, ka Dāvids aizbēdzis uz Gātu, tad viņš to vairs nemeklēja.
5. Un Dāvids sacīja Ahišam: Ja es esmu labvēlību atradis tavās acīs, tad dod man vietu kādā no lauku pilsētām, ka es tur varētu dzīvot; jo kādēļ gan tavam kalpam būtu jādzīvo ķēniņa pilsētā kopā ar tevi?
6. Tad Ahišs viņam tanī pašā dienā iedeva Ciklagu. Tāpēc Ciklaga pieder Jūdas ķēniņiem līdz šai dienai.
7. Un tas laiks, ko Dāvids pavadīja, dzīvodams filistiešu zemē, bija gads un četri mēneši.
8. Un Dāvids devās ar saviem vīriem sirojumos, un viņš uzbruka gešūriešiem un amalekiešiem, jo tie kopš seniem laikiem bija šīs zemes iedzīvotāji līdz pat Šuras pievārtei un līdz Ēģiptei.
9. Un Dāvids izpostīja visu zemi un neatstāja dzīvu nevienu vīru un nevienu sievu, un laupīja sīklopus, vēršus, ēzeļus, kamieļus un drēbes; pēc tam viņš griezās atpakaļ pie Ahiša.
10. Un Ahišs tam jautāja: Kur jūs bijāt šoreiz ielauzušies? Tad Dāvids atbildēja: Jūdas, jerahmeliešu un keniešu zemēs Negebā, kā nu kuru reizi gadījās.
11. Bet Dāvids neatstāja nedz vīrus, nedz sievas pie dzīvības, neļaudams nevienam nākt uz Gātu, jo viņš domāja: lai tie nenes vēstis pret mums, sacīdami: tā un tā Dāvids mums ir darījis, tāda un tāda ir bijusi viņa rīcība. Un tā viņš darīja visu to laiku, kamēr viņš dzīvoja filistiešu zemē.
12. Un Ahišs uzticējās Dāvidam un domāja: viņš ir kaut ko ļoti nepatīkamu izdarījis savā tautā Israēlā; un tādēļ viņš būs mans kalps uz mūžīgiem laikiem.

1. Kad tai laikā filistieši sapulcināja savu karaspēku kara gājienam pret Israēlu, tad Ahišs sacīja Dāvidam: Tev nopietni ir jāievēro, ka tev līdz ar taviem vīriem ir jāiet karā kopā ar mani.
2. Tad Dāvids sacīja Ahišam: Labi! Gan tu pats redzēsi, ko tavš kalps spēj veikt. Un Ahišs sacīja Dāvidam: Tāpēc es tevi iecelšu par savu miesassargu uz visiem laikiem.
3. Bet Samuēls jau bija nomiris, un viss Israēls bija par viņu sērojis, un tie bija viņu apglabājuši Rāmā, viņa dzimtajā pilsētā. Un Sauls bija izdzinis no zemes zīlniekus un burvjus.
4. Kad filistieši bija sapulcējušies, tad tie devās ceļā un apmetās nometnē pie Šunamas. Tikmēr arī Sauls sapulcināja visu Israēlu un apmetās nometnē Gilboas pakalnos.
5. Kad Sauls ieraudzīja filistiešu karaspēka nometni, tad viņš izbijās, un viņa sirdi pārņēma lielas bailes.
6. Un Sauls jautāja To Kungu, bet Tas Kungs viņam neatbildēja nedz ar sapņu, nedz ar urīma, nedz ar praviešu starpniecību.
7. Tad Sauls sacīja saviem kalpiem: Atrodiet man kādu sievu, kurai ir vara pār mirušo gariem, ka es varētu pie tās doties un to izvaicāt. Un viņa kalpi tam atbildēja: Redzi, En-Dorā dzīvo kāda sieva, kas ir šāda mirušo garu izsaucēja.
8. Tad Sauls padarīja sevi nepazīstamu, viņš uzvilka citas drēbes un kopā ar diviem saviem pavadoņiem devās ceļā. Kad viņi naktī nonāca pie tās sievas, viņš tai sacīja: Lūdzu, nosaki man ar mirušo garu izsaukšanu nākotni un liec uznākt augšā tam garam, ko es tev nosaukšu.
9. Bet šī sieva viņam atbildēja: Redzi, tu taču pats zini, ko Sauls ir izdarījis un ka viņš mirušo garu izsaucējus un burvjus ir šai zemē izskaudis. Kāpēc tu liec lamatas manai dzīvībai, lai mani nonāvētu?
10. Bet Sauls viņai zvērēja pie Tā Kunga un sacīja: Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, tev tas netiks pieskaitīts kā pārkāpums!
11. Un tad šī sieva jautāja: Ko lai es tev izsauku? Viņš atbildēja: Liec, lai man parādās Samuēls!
12. Kad šī sieva ieraudzīja Samuēlu, tad tā iebrēcās ar skaļu balsi un Saulam sacīja, teikdama: Kāpēc tu mani esi pievīlis? Tu esi Sauls!
13. Un ķēniņš viņai sacīja: Nebīsties! Bet ko tu redzi? Un sieva sacīja Saulam: Es redzu pārcilvēcisku būtni kāpjam ārā no zemes.
14. Un viņš tai jautāja: Kāds viņš ir pēc sava izskata? Un viņa atbildēja: Tur kāpj augšā vecs vīrs, ietīnies mētelī. Tad Sauls noprata, ka tas ir Samuēls, un viņš noliecās ar savu vaigu pie zemes, parādīdams tam godu.
15. Un Samuēls sacīja Saulam: Kāpēc tu mani traucē manā mierā, likdams man nākt augšā? Tad Sauls sacīja: Es esmu lielās bailēs, jo filistieši ir uzsākuši karu pret mani, bet Dievs ir no manis atstājies, un Viņš man vairs nedod atbildi nedz ar praviešu vārdiem, nedz sapņiem. Tāpēc es esmu licis tevi izsaukt, lai tu man dotu padomu, ko lai es daru.
16. Tad Samuēls sacīja: Kāpēc tad tu mani vaicā, ja jau Tas Kungs no tevis ir novērsies un ir kļuvis tavs ienaidnieks?
17. Tas Kungs taču ir tev darījis tikai to, ko Viņš caur mani ir sacījis: Tas Kungs ir valstību izrāvis no tavas rokas un to iedevis Dāvidam, tavam tuvākam.
18. Tāpēc ka tu neesi klausījies Tā Kunga balsij un arī neesi licis piepildīties Viņa dusmu bargumam pret Amaleku, tāpēc Tas Kungs tev šodien to dara.
19. Un Tas Kungs nodos Israēlu līdz ar tevi filistiešu rokā, jo rīt tu būsi ar saviem dēliem pie manis, un Tas Kungs Israēla karaspēku nodos filistiešu rokā!
20. Tad piepeši Sauls nogāzās visā savā garumā, kā viņš stāvēja, pie zemes: tik ļoti viņš bija izbījies no Samuēla vārdiem. Viņam arī nebija vairs spēka, tādēļ ka viņš nebija visu to dienu un visu to nakti nekā ēdis.
21. Kad tā sieva nāca pie Saula un redzēja, ka viņš bija ļoti izbījies, tad tā viņam sacīja: Redzi, tava kalpone ir tavai balsij klausījusi, un es esmu savu dzīvību likusi savā rokā un paklausījusi taviem vārdiem, ko tu esi man sacījis!
22. Tad nu klausī arī tu tagad, lūdzams, savas kalpones balsi, jo es gribu celt tev galdā kādu kumosu

maizes: ēd, lai tev būtu spēka, ka tu vari doties atceļā.

23. Taču viņš noraidīja viņu un sacīja: Es negribu ēst! Bet, kad viņa kalpi kopā ar to sievu viņu piespieda, tad viņš paklausīja viņu padomam; viņš piecēlās no zemes un apsēdās gultā.

24. Un tai sievai bija barots teļš aplokā, un viņa steidzās un to nokāva. Tad viņa ņēma smalkos miltus un tos samīcīja, un izcepa neraudzētas maizes.

25. Un viņa visu to cēla priekšā Saulam un viņa kalpiem, un tie ēda, cēlās un aizgāja no šīs vietas tai pašā naktī.

1. Kad filistieši bija visus savus karapulkus sapulcinājuši Afekā un Israēls bija apmeties teltīs pie avota, kas ir Jezreēlā,
2. un filistiešu lielkungi, kas bija pavēlnieki pār simtiem un pār tūkstošiem, aizgāja garām, bet Dāvids ar saviem vīriem kopā ar Ahišu gāja viņiem pakā,
3. tad filistiešu lielkungi jautāja: Ko šie ebreji te dara? Un Ahišs atbildēja filistiešu lielkungiem: Vai jūs to nezināt, ka tas ir Dāvids, Saula, Israēla ķēniņa, kalps, kas visus šos gadus un šīs dienas ir bijis pie manis, un es neesmu pie tā nekā aizdomīga manījis līdz šim laikam, kopš viņš man ir piebiedrojis?
4. Bet filistiešu lielkungi sašuta par to un sacīja viņam: Sūti šo vīru atpakaļ! Lai viņš atgriežas savā vietā, kuru tu viņam esi devis, un lai viņš tur paliek, bet lai viņš neiet kopā ar mums karā, ka viņš kaujas laukā neklūst mūsu pretinieks. Tiešām, kā gan labāk šis vīrs varētu izpatikt savam kungam, ja ne ar mūsu vīru galvām?
5. Tas ir tas pats Dāvids, kuram par godu tie, dejodami dejas solī, dzied daudzīnājuma dziesmu: Sauls ir nositis tūkstošus, bet Dāvids desmitiem tūkstošu!
6. Tad Ahišs aicināja Dāvidu un tam sacīja: Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo! Tu esi taisns vīrs un esi bijis pret mani patiesīgs, un es tevi labprāt redzētu gan izejam, gan atgriežamies kopā ar karaspēku nometnē, jo es neesmu manījis tevī nekā ļauna kopš tās dienas, kad tu pie manis atnāci, līdz šai dienai, bet tu neesi patīkams pārējo lielkungu acīm.
7. Tad nu griezies atpakaļ un ej ar mieru, un tu nedari nekā, kas būtu ļauns filistiešu lielkungu acīm!
8. Un Dāvids sacīja Ahišam: Ko es īsteni esmu izdarījis, un ko tu esi ļauna savā kalpā manījis kopš tās dienas, kad es nokļuvu pie tevis, līdz šai dienai, ka es nu nevarētu iet un cīnīties pret mana kunga, ķēniņa, ienaidniekiem?
9. Tad Ahišs atbildēja un sacīja Dāvidam: Es zinu, ka tu esi patīkams manām acīm, tieši kā Dieva eņģelis, bet filistiešu lielkungi ir tā lēmuši, ka tev nebūs ar mums kopā doties karā.
10. Tad nu celies rītā agri, tu ar sava kunga kalpiem, kas ir tev līdzī nākuši; celieties agri un, kad gaisma būs aususi, dodieties prom!
11. Tad Dāvids cēlās agri no rīta, viņš un viņa vīri, lai dotos ceļā un lai atgrieztos filistiešu zemē; bet filistieši devās kalnup uz Jezreēlu.

1. Kad Dāvids pēc tam ar saviem vīriem trešajā dienā nonāca Ciklagā, tad amalekieši jau bija ielauzušies Negebā un Ciklagā, un tie bija Ciklagu izpostījuši un nodedzinājuši.
2. Un tie bija sievas un visus, kas tur atradās, mazus un lielus, no turienes aizveduši gūstā. Tomēr tie nebija nevienu nonāvējuši, bet bija tos apžēlojuši un aizveduši, un gājuši savu ceļu.
3. Kad Dāvids ar saviem vīriem atgriezās atpakaļ tanī pilsētā, un redzi, tā bija ar uguni nodedzināta, un viņu sievas un viņu dēli, un viņu meitas bija aizvesti gūstā,
4. tad Dāvids ar saviem vīriem, kuri bija pie viņa, pacēla savu balsi un sāka skaļi raudāt, kamēr tiem vairs nebija spēka raudāt.
5. Un arī abas Dāvida sievas, jezeēliete Ahinoāma un Abigaila, Karmela iedzīvotāja Nābala atraitne, bija aizvestas gūstā.
6. Arī pats Dāvids nonāca lielās briesmās, jo ļaudis taisījās viņu nomētāt ar akmeņiem, tāpēc ka ikviena cilvēka sirds bija sarūgtināta savu zaudēto dēlu un meitu dēļ. Bet Dāvids ieguva jaunus spēkus, paļaudamies uz To Kungu, savu Dievu.
7. Un Dāvids pavēlēja priesterim Abjatā-ram, Ahimeleha dēlam: Atnes man šurp efodu! Un Abjatārs pienesa Dāvidam efodu.
8. Tad Dāvids vaicāja Tam Kungam, sacīdams: Vai man būs vajāt šo laupītāju pulku? Un vai es to panāksu? Un Viņš tam atbildēja: Jā, vajā viņus! Tu viņus patiešām panāksi un sagūstītos atbrīvosi!
9. Tad Dāvids devās ceļā ar seši simti vīriem, kas bija pie viņa, un, kad tie nonāca pie Besora strauta, tad viņi tur atstāja divi simti vīru.
10. Bet Dāvids ar četri simti vīriem dzinās tiem pakaļ; divi simti vīru bija tā piekusuši, ka tie nespēja vairs pāriet Besora strautu, un palika turpat.
11. Tad tie sastapa laukā kādu ēģiptieti, un tie to atveda pie Dāvida un deva tam maizi, un viņš ēda, un viņi tam deva dzert ūdeni.
12. Un viņi tam iedeva gabalu vīgu rauša un divus rozīņu raušus, un, tiklīdz viņš bija paēdis, tad tas atspirga, jo viņš nebija nedz maizi ēdis, nedz ūdeni dzēris trīs dienas un trīs nakts.
13. Tad Dāvids tam jautāja: Kam tu piederi, un no kurienes tu esi? Un viņš atbildēja: Es esmu ēģiptiešu puisis, vergs kādam amalekietim, un mans kungs mani šeit ir pametis, tāpēc ka es pirms trijām dienām paliku slims.
14. Mēs bijām iebrukuši krētiešu dienvidu daļā, kā arī Jūdas novados un Kāleba apgabala dienvidu daļā, un arī Ciklagu mēs nopostījām ar uguni.
15. Un Dāvids tam jautāja: Vai tu gribi mani novest pie šī laupītāju pulka? Un viņš tam atbildēja: Zvēri man pie Dieva, ka tu mani nenonāvēsi, nedz mani nodosi atpakaļ mana kunga rokā, tad es tevi novedīšu pie šī iebrucēju pulka.
16. Kad viņš to bija novedis lejā, tad redzi, tie bija plaši izklīduši pa visu klajumu, ēda, dzēra un dejoja, priecādamies par visu lielo laupījumu, ko tie bija paņēmuši no filistiešu zemes un no Jūdas zemes.
17. Un Dāvids tos kāva nākamajā dienā no agra rīta gaismas līdz vakaram, un neviens vīrs no viņiem neizbēga, izņemot četri simti jaunekļus, kuri uzkāpa uz kamieliem un aizbēga jāšus.
18. Tā Dāvids izglāba visus tos, ko amalekieši bija sagūstījuši, un arī abas savas sievas Dāvids atbrīvoja.
19. Un no tiem netrūka neviena - ne maza, ne liela, ne dēlu, ne meitu, nedz arī kā no tā laupījuma un visa, ko tie bija sev paņēmuši; to visu Dāvids atguva atpakaļ.
20. Un Dāvids ņēma visus sīklopus un visus liellopus, un tie dzina šo ganāmpulku viņa priekšā un sauca: Šis ir Dāvida laupījums!
21. Kad Dāvids atgriezās pie tiem divi simti vīriem, kuri bija noguruši, nespēdami sekot Dāvidam, un kurus viņš bija atstājis pie Besora strauta, tad tagad tie iznāca pretī Dāvidam un tiem vīriem, kas bija pie viņa; un Dāvids piegāja pie šiem ļaudīm un apvaicājās, kā tiem klājas.
22. Tad visi ļaunie un nevērtīgie no tiem vīriem, kas ar Dāvidu bija gājuši, atbildēja un sacīja: Tāpēc ka tie nav nākuši kopā ar mums, tad arī mēs tiem nekā nedosim no laupījuma, ko mēs esam glābuši,

kā vien ikkatram vīram viņa sievu un bērnus; tos lai viņi ņem un iet!

23. Bet Dāvids sacīja: Tā gan jums, mani brāļi, neklājas rīkoties ar to, ko Tas Kungs mums devis!

Taču Viņš mūs ir pasargājis, un Viņš ir devis mūsu rokā iebrucēju pulku, kas pie mums bija ielauzies.

24. Un kas gan jums šinī lietā klausītu? Jo, kāda daļa ir tiem, kas gājuši cīņā, tāda pati daļa pienākas tiem, kas palika pie mantām, - tie kopīgi lai dalās!

25. Un tas no tās dienas tā joprojām palicis un ir padarīts par likumu un par tiesu Israēlā līdz pat šai dienai.

26. Kad Dāvids nāca uz Ciklagu atpakaļ, tad viņš nosūtīja daļu no laupījuma Jūdas vecajiem, saviem draugiem, sacīdams: Redzi, šie jums dāvana ar svētības vēlējumu no Tā Kunga ienaidnieku laupījuma!

27. Šādas dāvanas viņš sūtīja vecajiem Bētelē un tiem, kuri Rāmā un Negebā, arī tiem, kuri Jatīrā,

28. un tiem, kuri Aroērā, un tiem, kuri Sipmotā, un tiem, kuri Eštemoā,

29. un tiem, kuri Rakalā, un tiem, kuri bija jerahmeliešu pilsētās, un tiem, kuri dzīvoja keniešu pilsētās,

30. un tiem, kuri Hormā, un tiem, kuri Bor-Ašanā, un tiem, kuri Atakā,

31. tiem, kuri Hebronā, un visām vietām, kuras Dāvids ar saviem vīriem bija pārstaigājis.

1. Un filistieši karoja ar Israēlu, bet Israēla vīri bēga no filistiešiem un nokauti krita Gilboas pakalnos.
2. Un filistieši uzvarēja Saulu un viņa dēlus, un filistieši nokāva Jonatānu, Abinadabu un Malhišu, Saula dēlus.
3. Kad kauja iedegās ap pašu Saulu un strēlnieki vērsa savus stopus tieši pret viņu, tad viņš tika smagi ievainots.
4. Un Sauls pavēlēja savam ieroču nesējam: Izvelc savu zobenu no maksts un nodur ar to mani, iekāms šie neapgraizītie nāk un mani nodur, lai tie neliek mani apsmieklā! Bet viņa ieroču nesējs negribēja to darīt, jo viņš ļoti bijās. Tad Sauls ņēma zobenu un metās uz tā.
5. Kad viņa ieroču nesējs redzēja, ka Sauls bija miris, tad arī tas metās uz savu zobenu un nomira līdz ar viņu.
6. Un tā krita tanī pašā dienā gan Sauls, gan viņa trīs dēli, gan viņa ieroču nesējs un visi viņa vīri.
7. Kad Israēla vīri, kas dzīvoja Jezreēlas līdzenuma pilsētās un pilsētās pie Jordānas, redzēja, ka Israēla vīri metās bēgt un ka Sauls ar saviem dēliem bija kritis, tad tie pameta savas pilsētas un bēga; tad tajās ienāca filistieši un apmetās tur uz dzīvi.
8. Kad nākamā dienā nāca filistieši, lai kritušos aplaupītu, un tie atrada Saulu un viņa trīs dēlus, kas visi bija krituši Gilboas pakalnos,
9. tad tie viņam nocirta galvu, novilka viņam bruņas līdz ar ieročiem, un tie sūtīja uzvaras vēsti visapkārt pa visu savu zemi, pasludinādami to savu elku dievu namos un visai tautai.
10. Un tie novietoja viņa ieročus Aštartes templī, bet viņa līķi tie pakāra pie mūra Bet-Šeanā.
11. Kad Jabešas iedzīvotāji Gileādā dzirdēja, ko filistieši bija Saulam izdarījuši,
12. tad cēlās visi spēcīgie vīri, gāja visu nakti, noņēma Saula līķi un arī viņa dēlu līķus no Bet-Šeanas mūra un griezās ar tiem atpakaļ uz Jabešu, kur viņi tos sadedzināja.
13. Un viņi ņēma viņu kaulus un apraka tos Jabešā zem tamariska un gavēja septiņas dienas.

2. Samuēla grāmata

Nodaļa 1

1. Kad pēc Saula nāves Dāvids bija pārnācis mājās no kaujas pret Amaleku un bija pavadījis divas dienas Ciklagā,
2. tad trešajā dienā nāca kāds vīrs no Saula karotāju nometnes, un viņa drēbes bija saplēstas, un zeme bija uz viņa galvas; un, tiklīdz kā tas bija piegājis pie Dāvida, viņš noliecās līdz zemei un nometās uz sava vaiga.
3. Un Dāvids tam sacīja: No kurienes tu nāc? Un tas viņam atbildēja: Es esmu izbēdzis no Israēla nometnes.
4. Tad Dāvids viņam sacīja: Kā tur iet? Lūdzu, pastāsti man! Un tas teica: Tauta ir bēgusi no kaujas lauka, un daudzi no karotāju saimes ir krituši un miruši, arī Sauls un viņa dēls Jonatāns ir miruši.
5. Un Dāvids vēl prasīja šim jauneklim, kas viņam bija šo ziņu atnesis: Kā tu zini, ka Sauls un viņa dēls Jonatāns ir miruši?
6. Tad tas jauneklis, kas bija viņam ziņu atnesis, sacīja: Pilnīgi nejauši es nonācu Gilboas kalnos; un redzi, Sauls bija atspiedies uz sava šķēpa, un redzi, rati un jātnieki tam lauzās virsū.
7. Kad viņš apgriezās apkārt un ieraudzīja mani, tad viņš mani sauca, un es atbildēju: lūk, še es esmu!
8. Un tad viņš man jautāja: kas tu tāds esi? - Un es viņam atbildēju: es esmu amalekietis.
9. Un viņš man sacīja: nāc šurp pie manis un nonāvē mani! Gan reibonis ir mani pārņēmis, tomēr dzīvība līdz šim pašam laikam vēl ir manī.
10. Tad es pie viņa piegāju un to nonāvēju, jo es zināju, ka viņš pēc tādas savas krišanas nevar vairs dzīvot. Un tad es paņēmu diadēmu, kas bija uz viņa galvas, un roku sprādzes, kas bija ap viņa elkoņiem, un es atnesu tās šeit manam pavēlniekam.
11. Tad Dāvids sagrāba savu apģērbu un to saplēsa; un tāpat to darīja vīri, kas bija pie viņa.
12. Un tie sēroja un raudāja, un gavēja līdz vakaram par Saulu un par viņa dēlu Jonatānu, un par Tā Kunga tautu, un par Israēla namu, jo tie bija krituši no zobena.
13. Un Dāvids vēl prasīja tam jauneklim, kas viņam bija to paziņojis: No kurienes tu esi? Un viņš atbildēja: Es esmu kāda šeit piemītoša amalekieša dēls.
14. Tad Dāvids viņam vaicāja: Kā gan tu neesi izjutis bailes, paceldams savu roku, lai Tā Kunga svaidītam ņemtu dzīvību?
15. Un Dāvids pasauca vienu no jaunekļiem un sacīja: Nāc šurp! Nokauj viņu! Tad tas viņam cirta, ka viņš nomira.
16. Bet Dāvids vēl viņam uzsauca: Tavas asinis lai paliek uz tavas paša galvas, jo tava paša mute tevi nodeva, liecinādama: es esmu nogalinājis Tā Kunga svaidīto.
17. Tad Dāvids dziedāja šo raudu dziesmu par Saulu un par viņa dēlu Jonatānu
18. un pavēlēja, lai to māca Jūdas bērniem - Saula sēru dziesmu; un redzi, tā ir uzrakstīta Varoņu grāmatā:
19. Tavs krāšņums, ak, Israēl, ir kritis tavos kalnos, ak, kā ir krituši varoņi!
20. Tikai nepaudiet to Gātā, nesludiniet to kā prieka vēsti Aškalonas ielās, lai filistiešu meitas nepriecājas, lai neapgraizīto meitas negavilē!
21. Jūs, Gilboas kalni, lai nekrīt uz jums ne rasa, ne lietuss, lai uz jums nav tīrumu, no kurienes nāk augļu pirmaju upuru dāvanas, jo tur guļ nomesti varoņu vairogi, arī Saula vairogs, ko neviens vairs nesvaidīs ar elļu.
22. Bez caurbūto asinīm un varoņu miesu taukiem nekad neatlaidās Jonatāna stops, un nekad neatgriezās bez uzvaras laupījuma mājās Saula zobens.
23. Sauls un Jonatāns - tik mīlami un dārgi - dzīvībā un nāvē tie netika šķirti; viņi bija ātrāki nekā ērgļi un stiprāki nekā lauvas!
24. Ak, Israēla meitas! Raudiet par Saulu, kas jūs tērpa dārgā purpurā un greznoja jūsu tērpus ar mirdzoša zelta rotājumiem!
25. Ak, kā šie varoņi ir krituši cīņas karstumā! Uz taviem kalniem nodurts guļ Jonatāns!
26. Man tevis žēl, mans brāli Jonatān! Tu biji man ļoti mīļš! Tava mīlestība man bija daudzkārt

dārgāka nekā sievu mīlestība!

27. Ak, kā šie varoņi ir krituši, un kā kara ieroči ir cīņā gājuši bojā!

1. Pēc tam Dāvids vaicāja To Kungu, sacīdams: Vai man būs noiet uz kādu no Jūdas pilsētām? Un Tas Kungs tam atbildēja: Jā, noej! Kad Dāvids tālāk jautāja: Uz kurieni man būs iet? - tad viņš saņēma atbildi: Uz Hebronu.
2. Tad Dāvids uz turieni nogāja kopā ar savām abām sievām, jezreēlieti Ahinomu un Abigailu, Nābala, Karmela iedzīvotāja, atraidni.
3. Un Dāvids lika arī saviem karavīriem, kuri bija pie viņa, ikkatram ar savu namu noiet uz turieni; un tie apmetās un dzīvoja Hebronas apkārtnes pilsētās.
4. Tad nāca vīri no Jūdas un svaidīja Dāvidu par ķēniņu Jūdas namam. Kad Dāvidam tika paziņots, ka Jabešas ļaudis Gileādā Saulu ir apglabājuši,
5. tad Dāvids nosūtīja vēstnešus pie Jabešas vīriem Gileādā un lika tiem sacīt: Lai Tā Kunga svētība nāk pār jums, ka jūs esat tādu mīlestību parādījuši Saulam, savam kungam, un esat viņu apglabājuši!
6. Tad lai Tas Kungs tagad jums parāda žēmlastību un uzticību! Un arī es gribu jums atlīdzināt par to, ka jūs esat tā izdarījuši.
7. Un lai tagad jūsu rokas ir stipras palāvībā, un kļūstiet drošsirdīgi vīri! Gan Sauls, jūsu kungs, ir miris, bet Jūdas nams mani ir svaidījis sev par ķēniņu.
8. Bet Abners, Nera dēls, Saula karaspēka virspavēlnieks, ņēma Išbošetu, Saula dēlu, un aizveda viņu uz Mahanajimu.
9. Un viņš to iecēla par ķēniņu pār Gileādu un pār ašūriešiem, pār Jezreēlu, pār Efraimu un pār Benjamīnu, un pār visu Israēlu.
10. Un Išbošets, Saula dēls, bija četrdesmit gadus vecs, kad viņš kļuva ķēniņš Israēlā, un viņš valdīja divus gadus; tikai Jūdas nams turējās pie Dāvida.
11. Bet laiks, kamēr Dāvids kā ķēniņš Hebronā valdīja pār Jūdas namu, bija septiņi gadi un seši mēneši.
12. Un Abners, Nera dēls, izgāja ar Išbošeta, Saula dēla, kalpiem no Mahanajimas un gāja uz Gibeonu.
13. Un Joābs, Cerujas dēls, arī izgāja ar Dāvida kalpiem. Abi pulki sastapās pie Gibeona dīķa un apmetās nometnē: vieni palika dīķa vienā krastā, bet otri dīķa otrā krastā.
14. Tad Abners sacīja Joābam: Lai taču jaunekļi ceļas un lai cīkstās mūsu priekšā! Tad Joābs sacīja: Labi, lai notiek!
15. Tad tie cēlās un nesoļoja garām pa pāriem, Išbošeta, Saula dēla, priekšā pēc skaita divpadsmit no Benjamīna un divpadsmit no Dāvida kalpiem.
16. Tad ikviens sagrāba savu pretinieku stingri pie galvas un iedūra savu zobena asmeni pretinieka sānos, un tie visi krita reizē; tāpēc šo vietu nosauca par Helkat-Curīmu, un tā atrodas pie Gibeonas.
17. Kad šinī dienā iedegās sīva kauja, tad Abners un Israēla karavīri tika sakauti un bēga no Dāvida kalpiem.
18. Un tur bija arī trīs Cerujas dēli - Joābs, Abišajs un Asahēls, bet Asahēls bija tik ātrs kā stirna laukā.
19. Un Asahēls dzinās pakal Abneram un nenovērsās savā gaitā nedz pa labi, nedz pa kreisi, vajādam Abneru.
20. Bet Abners atgriezās atpakaļ un sauca: Vai tu neesi Asahēls? Tas atbildēja: Es tas esmu.
21. Tad Abners tam sacīja: Nogriezies no manis vai pa labi, vai pa kreisi un satver sev kā gūstekni vienu no šiem jaunekļiem, un paņem viņa ieročus! Bet Asahēls negribēja atstāties no viņa.
22. Tad vēlreiz Abners viņam uzsauca: Atstājies no manis! Kādēļ lai es tevi nogāžu pie zemes? Kā tad es varēšu pacelt savu vaigu tava brāļa Joāba priekšā?
23. Bet, kad viņš negribēja atstāties, tad Abners ar šķēpa otru galu iedūra viņam vēderā, šķēps tam izgāja cauri, un viņš tur krita un turpat nomira, kur viņš apstājās. Bet visi, kas vien pie šīs vietas nāca, kur Asahēls bija kritis un nomiris, tie tur apstājās.
24. Bet Joābs un Abišajs joprojām vajāja Abneru, un saule jau rietēja, kad tie nonāca pie Ammas pakalna, kas ir šaipus Giāhas pie ceļa uz Gibeona tuksnesi.

25. Un Benjamīna dēli sapulcējās ap Abneru, saliedējās vienā pulkā un ieņēma vietu uz viena no pakalniem.
26. Tad Abners uzsauca Joābam, sacīdams: Vai lai zobens rij bez apstājas? Vai tu nezini, ka beigu cīņa būs līdz pēdējam vīram? Cik tad ilgi būs vēl jāgaida, līdz kamēr tu pavēlēsi saviem karotājiem, lai tie pārtrauc savu brāļu vajāšanu?
27. Un Joābs atbildēja: Tik tiešām, ka Dievs dzīvo! Ja tu to nebūtu sacījis, tad varbūt tikai uz rīta pusi karotāji būtu mitējušies dzīties cits citam pakal!
28. Tad Joābs pūta tauri, un visi viņa ļaudis apstājās un vairs nevajāja Israēlu un pārtrauca cīņu.
29. Bet Abners ar saviem vīriem gāja visu nākamo nakti un pārstaigāja Arābu tuksnesi; tie pārcēlās pāri Jordānai, izgāja caur visu Bitronas ieleju, un, visu priekšpusdienu gājuši, tie nonāca Mahanajimā.
30. Arī Joābs atgriezās no Abnera vajāšanas un sapulcināja visu karaspēku, un jundas pārbaudē no Dāvida vīriem iztrūka deviņpadsmit vīru un Asahēls.
31. Bet Dāvida vīri bija nonāvējuši no Benjamīna, no Abnera vīriem, trīs simti sešdesmit vīru; tie arī visi bija pagalam.
32. Tad Jūdas ļaudis ņēma Asahēlu un apglabāja viņa tēva kapā, kas atradās Bētleme. Bet Joābs un viņa vīri gāja visu nakti, un rīta ausmā tie sasniedza Hebronu.

1. Karš starp Saula namu un Dāvida namu ievilkās garumā; bet Dāvida nams kļuva jo dienas jo stiprāks, bet Saula nams ar katru dienu jo vājāks.
2. Dāvidam Hebronā tika dzemdēti šādi dēli: viņa pirmdzimtais bija Ammons no jezezeļietes Ahinoāmas;
3. viņa otrais dēls bija Kileābs no Abigailas, Karmela iemītnieka Nābala atraitnes; bet trešais dēls bija Absaloms no Maāhas, Gešūras ķēniņa Talmaja meitas;
4. viņa ceturtais bija Adonijs, Hagitas dēls, un piektais bija Šefatja, Abitalas dēls;
5. bet sestais bija Itreāms no Dāvida sievas Eglas. Tie visi tika Dāvidam dzemdēti Hebronā.
6. Tik ilgi, kamēr starp Saula namu un Dāvida namu bija karš, Abners uzticīgi turējās Saula nama pusē un to stiprināja.
7. Bet Saulam bija bijusi blakussieva, vārdā Ricpa, Ajas meita. Un Išbošets jautāja Abneram: Kāpēc tu guli pie mana tēva blakussieves?
8. Tad Abners ļoti apskaitās par Išbošeta vārdiem un viņš sacīja: Vai tad es esmu suņa galva Jūdā? Līdz šai dienai es esmu tava tēva Saula namam, gan viņa radiem, gan viņa draugiem, uzticīgi kalpojis un neesmu tevi nodevis Dāvida rokā, bet tu man šodien pārmet pārkāpumu ar šo sievu!
9. Lai Dievs dara Abneram tā un vēl vairāk, ja es tagad to, ko Tas Kungs Dāvidam ar zvērestu ir solījis, viņam neizdaru,
10. proti, ja es neatņemtu ķēniņa varu Saula namam un neuzceļu Dāvida troni pār Israēlu un pār Jūdu no Danas līdz Bēršebai!
11. Un Išbošets nespēja atbildēt Abneram ne vārda, tādēļ ka tas viņu ļoti bijās.
12. Un Abners sūtīja savā vietā vēstnešus pie Dāvida un lika viņam sacīt: Kam šī zeme pieder? Noslēdz ar mani derību, redzi, tad mana roka būs ar tevi, lai visu Israēlu atgrieztu pie tevis.
13. Un Dāvids deva atbildi: Labi! Es ar tevi noslēgšu derību, bet vienu lietu es prasīu no tevis, un proti, tu manu vaigu neredzēsi, pirms tu nebūsi atvedis pie manis Mihalu, Saula meitu, kad nāksi mani satikt.
14. Tai pašā laikā Dāvids sūtīja vēstnešus pie Išbošeta, Saula dēla, ar prasību: Atdod man Mihalu, manu sievu, ko es sev ieguvu par simts filistiešu priekšādām!
15. Tad Išbošets lika to atņemt viņas vīram Paltielam, Laiša dēlam.
16. Bet viņas vīrs gāja viņai līdzī un pavadīja viņu raudādams visu ceļu līdz Bahurimai; tad Abners viņam sacīja: ej, griežies atpakaļ,- un viņš arī atgriezās.
17. Un Abners bija runājis ar Israēla vecajiem un viņiem sacījis: Jau ilgs laiks pagājis, kopš jūs esat vēlējušies Dāvidu sev par ķēniņu.
18. Tad nu dariet to! Atminieties, ka Tas Kungs ir apsolījis Dāvidam, sacīdams: ar Sava kalpa Dāvida roku Es izglābšu Savu tautu, Israēlu, no filistiešu un no visu viņu ienaidnieku rokas.
19. Tāpat Abners bija teicis arī Benjamīnam; un Abners gāja uz Hebronu to pateikt arī Dāvidam, un tas ļoti patika Israēlam un visam Benjamīna namam.
20. Kad Abners divdesmit vīru pavadībā ieradās pie Dāvida Hebronā un Dāvids sarīkoja Abneram un viņa vīriem, kas bija viņam līdzī, dzīres,
21. tad Abners sacīja Dāvidam: Es tagad celšos, iešu un sapulcināšu visu Israēlu šē pie sava kunga un ķēniņa, lai tie ar tevi noslēdz derību; tu būsi ķēniņš pār itin visu, ko vien tava dvēsele vēlēties! Ar to Dāvids atlaida Abneru, un tas aizgāja mierā.
22. Un redzi, pašreiz atgriezās Joābs ar Dāvida kalpiem no sirošanas un pārnesa lielu laupījumu, bet Abners vairs nebija pie Dāvida Hebronā, jo viņš to bija atlaidis, un tas ar mieru bija aizgājis.
23. Kad Joābs un viss tas karotāju pulks, kas bija pie viņa, atgriezās mājās un Joābam tika sacīts: Abners, Nera dēls, ir nācis pie ķēniņa, un tas viņu ir atlaidis, ka viņš ar mieru ir aizgājis, -
24. tad Joābs gāja pie ķēniņa un sacīja: Ko tu esi izdarījis? Redzi, es zinu, ka Abners bija pie tevis atnācis; bet kāpēc tu esi viņu atlaidis, ka tas ir aizgājis?
25. Tu gan Abneru, Nera dēlu, pazīsti, ka tas bija nācis tevi pierunāt, lai izzinātu tavu iziešanu un tavu atnākšanu un lai izprastu visu, ko tu dari!

26. Un Joābs aizgāja no Dāvida un sūtīja vēstnešus pakal Abneram, un tie viņu atgriezta atpakaļ no Sīras avota, bet Dāvids to nezināja.
27. Kad Abners atgriezās atpakaļ Hebronā, tad Joābs viņu ievilināja vārtu vidū, it kā viņš gribētu klusībā ar to parunāt, un tur viņš tam iedūra šķēpu vēderā, ka tas nomira, lai tā atriebtu sava brāļa Asahēla asinis.
28. Kad Dāvids to tikai pēc tam dzirdēja, tad viņš sacīja: Es un mana ķēniņa valsts vara Tā Kunga priekšā uz mūžīgiem laikiem esam nenoziedzīgi par Abnera, Nera dēla, asinīm!
29. Lai tās nāk pār Joāba galvu un pār visu viņa tēva namu! Lai Joāba namā turpmāk netrūkst nedz ar dzimuma slimībām saslimušo, nedz spītāligo, nedz tādu, kas kritīs no zobena, nedz tādu, kuriem pietrūks maizes!
30. Kad Joābs un viņa brālis Abišajs bija Abneru nogalinājuši, tādēļ ka tas bija nonāvējis viņu brāli Asahēlu kaujā pie Gibeonas,
31. tad Dāvids pavēlēja Joābam un visiem ļaudīm, kas bija pie viņa: Saplēsiet savas drēbes un aplieciat ap saviem gurniem maisus, un sērojiet Abnera dēļ! Un ķēniņš Dāvids sekoja aiz Abnera šķirsta.
32. Kad Abneru glabāja Hebronā, tad ķēniņš pacēla savu balsi un skaļi raudāja pie Abnera kapa, un kopā ar viņu raudāja arī visa tauta.
33. Un ķēniņš veltīja Abneram šo raudu dziesmu: Vai Abneram bija jāmirst, kā mirst bezdievīgais?
34. Tavas rokas nebija saitēm sasietas, un tavas kājas neskāra vara važas; nē, tu esi kritis, kā krīt ļauna darītāja priekšā! Tad visa tauta raudāja par viņu vēl vairāk.
35. Kad visa tauta, kas tur bija klāt, nāca pie Dāvida, lai to pierunātu ēst maizi, kamēr vēl bija diena, tad Dāvids zvērēja un sacīja: Lai Dievs man dara tā un vēl vairāk, ja es baudīšu maizi vai kaut ko citu, pirms saule noriet!
36. Un visa tauta to lika vērā, un tas tiem ļoti patika; viss, ko ķēniņš darīja, tas bija ļoti visas tautas acīs.
37. Un visa tauta un viss Israēls tanī dienā noprata, ka tas nebija bijis ķēniņa nodoms nonāvēt Abneru, Nera dēlu.
38. Un ķēniņš sacīja saviem kalpiem: Vai jūs nezināt, ka šodien ir kritis vadonis un liels vīrs no Israēla?
39. Bet es, kaut arī svaidīts par ķēniņu, esmu vēl pašlaik par nevarīgu, bet šie vīri, Cerujas dēli, tie manās acīs ir pārāk cietsirdīgi; Tas Kungs pats lai atdara ļauna darītājiem pēc viņu pašu ļaunuma!

1. Kad Saula dēls Išbošets dzirdēja, ka Abners ir Hebronā miris, tad viņam rokas kļuva slābanas, bet viss Israēls izbijās.
2. Un Saula dēlam Išbošetam bija divi vīri, sirotāju pulku vadītāji, viena vārds bija Baāna, otra - Rehabs; tie abi bija Rimona dēli, kas bija apmeties Beērotā un bija kāds no Benjamīna cilts pēctečiem, jo arī Beērota tiek pieskaitīta Benjamīnam.
3. Un beērotieši bija aizbēguši uz Gitaimu, un tur tie mīt kā svešinieki vēl līdz šai pašai dienai.
4. Bet Saula dēlam Jonatānam bija dēls, kas bija gaudens uz abām kājām. Viņš bija piecus gadus vecs, kad nāca vēsts no Jezreēlas, ka Sauls un Jonatāns miruši. Tad viņa aukle to bija pacēlusi uz savām rokām un ar to bēgusi, bet, tā kā viņa lielās bailēs steigšus bija metusies bēgt, viņš bija kritis un tādēļ kļuvis kroplis; viņa vārds bija Mefibošets.
5. Un Rimona, beērotieša, dēli Rehabs un Baāna devās ceļā, un dienas karstumā tie iegāja Išbošeta namā, bet viņš bija apgūlies diendusā.
6. Un redzi, tie iegāja namā līdz tā vidum, it kā kviešus pirkt, un iesita sargam pa vēderu; un Rehabs un viņa brālis Baāna paglābās.
7. Un, kad tie iegāja Išbošeta namā, tas gulēja savā guļamā telpā; un viņi to sita un nogalināja, un nocirta viņam galvu, un paņēma to, un gāja visu nakti pa līdzenuma ceļu.
8. Tad tie nonāca ar Išbošeta galvu pie Dāvida Hebronā un sacīja ķēniņam: Redzi, šē ir Išbošeta, Saula dēla, tava ienaidnieka, galva, kas meklēja tavu dzīvību! Bet Tas Kungs par manu kungu un ķēniņu šodien ir atriebies gan pašam Saulam, gan viņa pēcnācējiem.
9. Bet Dāvids atbildēja Rehabam un viņa brālim Baānam, Rimona, kurš bija no Beērotas, dēliem, un viņš tiem sacīja: Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs, kas manu dvēseli ir atpestījis no visām bēdām,
10. es to vīru, kas man atnesa ziņu, sacīdams: redzi, Sauls ir miris, - un kas pats savās acīs šķītās labas vēsts nesējs, esmu apcietinājis un nogalinājis Ciklagā, lai tam dotu no savas puses vēstneša algu!
11. Un jo vairāk tagad, kad bezdievīgi vīri ir nokāvuši taisnu vīru viņa namā viņa guļas vietā, vai man nebūs prasīt viņa asinis no jūsu rokām, un kā lai es jūs neizdeldēju no zemes virsus?
12. Un Dāvids pavēlēja saviem miesassargiem, un tie tos nogalināja. Viņi nocirta viņiem rokas un kājas un pašus uzkāra pie Hebronas dīķa. Bet Išbošeta galvu viņi ņēma un apglabāja Abnera kapa vietā Hebronā.

1. Tad visas Israēla ciltis nāca pie Dāvida uz Hebronu un sacīja, teikdamas: Redzi, mēs esam no tava kaula un no tavas miesas.
2. Arī jau senāk, kad Sauls bija pār mums ķēniņš, tu tomēr biji tas, kurš izvedi un atkal pārvedi atpakaļ Israēla karavīrus; un Tas Kungs tev ir sacījis: tev būs Manu tautu, Israēlu, ganīt, un tev būs būt par vadoni Israēlam!
3. Un, kad tā visi Israēla vecaji bija nākuši pie ķēniņa uz Hebronu un ķēniņš Dāvids ar tiem bija noslēdzis derību Tā Kunga priekšā Hebronā, tad viņi svaidīja Dāvidu Israēlam par ķēniņu.
4. Un Dāvids bija trīsdesmit gadus vecs, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja četrdesmit gadus.
5. Hebronā pār Jūdu viņš valdīja septiņus gadus un sešus mēnešus un Jeruzālemē viņš valdīja trīsdesmit trīs gadus pār visu Israēlu un Jūdu.
6. Un ķēniņš devās ar saviem vīriem uz Jeruzālemi pret jebusiešiem, kuri tanī zemē dzīvoja, bet šie piedraudēja Dāvidam, sacīdami: Šeit tu neielauziesies, tevi aizturēs aklie un tizlie, - domādami: Dāvids šeit nekad neieklūs.
7. Bet Dāvids iekaroja Ciānas cietoksni, un šī tagad ir Dāvida pilsēta.
8. Un tanī dienā Dāvids sacīja: Kas kauj jebusiešus, tas ir tāds, kas virzās pa apakšzemes eju, un viņi ir tie tizlie un aklie, kurus ienīst Dāvida dvēsele. Tāpēc mēdz sacīt: Tizlu un aklu nelaid mājā iekšā.
9. Un Dāvids apmetās dzīvot cietoksni - un to nosauca par Dāvida pilsētu; un Dāvids to uzcēla, sākot no Millas nocietinājuma uz iekšpusi un no tā visapkārt uz visām pusēm.
10. Un Dāvids, jo ilgāk dzīvoja, jo varenāks kļuva, un Tas Kungs, Dievs Cebaots, bija ar viņu.
11. Tad Hīrāms, Tiras ķēniņš, sūtīja vēstnešus pie Dāvida ar ciedru kokiem, arī namdarus un akmeņkaļus mūriem, un tie uzcēla Dāvidam pili.
12. Un Dāvids manīja, ka Tas Kungs viņu bija apstiprinājis Israēlam par ķēniņu un ka Viņš bija pavairojis viņa ķēniņa valsts varu Savas tautas, Israēla, dēļ.
13. Un Dāvids apņēma Jeruzālemē vēl vairāk blakussievu pēc tam, kad viņš bija atnācis no Hebronas, un Dāvidam piedzima vēl vairāk dēlu un meitu.
14. Un šie ir to dēlu vārdi, kas viņam dzimuši Jeruzālemē: Šamua, Šobabs, Nātāns un Salamans,
15. Ibhars, Ēlišua, Nefegs, Jafija,
16. Ēlišāma, Elijada un Ēlifelets.
17. Bet, kad filistieši dzirdēja, ka Dāvids bija svaidīts par Israēla ķēniņu, tad visi filistieši cēlās un devās kalnup, lai dabūtu Dāvidu savā varā; savukārt Dāvids, to dzirdējis, devās lejup uz savu cietoksni.
18. Kad filistieši bija atnākuši un plaši izvēršusies Refaima ielejā,
19. tad Dāvids jautāja Tam Kungam, sacīdams: Vai man būs doties augšup uzbrukumā pret filistiešiem? Vai Tu tos nodosi manā rokā? Un Tas Kungs atbildēja Dāvidam: Celies un dodies augšup uzbrukumā, jo Es patiešām filistiešus nodošu tavā rokā!
20. Tad Dāvids nonāca līdz Baal-Peracimai, sakāva tur viņus un izsaucās: Tas Kungs ir izlauzies pret mani ienaidniekiem pirms manis, itin kā ūdens izlaužas! Tādēļ šo vietu nosauca vārdā Baal-Peracima.
21. Un tie tur pameta savus elku dievus, bet Dāvids un viņa vīri tos paņēma kā laupījumu.
22. Un filistieši vēlreiz cēlās un devās atkārtotā uzbrukumā, plaši izvēršdamies Refaima ielejā.
23. Un Dāvids jautāja To Kungu, un Tas Kungs atbildēja: Necelies un neej viņiem tieši pretī, bet apei viņiem apkārt, tiem uzbrukdams no mugurpuses! Un tad stājies viņiem pretī pie balzama koku pudura!
24. Un, kad tu saklausīsi soļu troksni šo balzama koku galotnēs, tad pasteidzies, jo tad Tas Kungs ir izgājis tev pa priekšu, lai sakautu filistiešu karapulku.
25. Un Dāvids darīja, kā Tas Kungs tam bija pavēlējis, un sakāva filistiešus no Gebas līdz pat Gezera apkārtnēi.

1. Pēc tam Dāvids sapulcināja visus izlasītos vīrus Israēlā, trīsdesmit tūkstošus vīru.
2. Tad Dāvids cēlās un gāja ar visiem ļaudīm, kas bija pie viņa, uz Baalu Jūdā, lai no turienes atvestu Dieva šķirstu, kas ir nosaukts Dieva, Tā Kunga Cebaota, Vārdā, kas valda pār ķerubiem.
3. Un tie veda Dieva šķirstu, kas bija uzlikts uz jauniem ratiem, bet tas bija iznests no Abinadaba nama, kas atrodas pakalnā; un Uza un Ahio, Abinadaba dēli, vadīja šos jaunos ratus.
4. Un, kad tie iznesa Dieva šķirstu no Abinadaba nama, kas bija pakalnā, tad Ahio gāja šķirstam pa priekšu.
5. Bet Dāvids un viss Israēla nams līksmojās un dejoja Tā Kunga priekšā, viņi spēlēja ar ciedru koka cītarām, arfām, rokas bungām, ar zvārguļiem un zvaniem.
6. Kad tie nonāca pie Nahona labības klona, tad Uza izstiepa savu roku pret Dieva šķirstu, lai to cieši saturētu, jo vērši paklupa.
7. Tad Tā Kunga dusmas iekaisa pret Uzu, un Dievs viņu tur bargi sodīja, jo tas bija izdarījis pārkāpumu, un viņš turpat pie Dieva šķirsta nomira.
8. Un Dāvids bija satriekts, ka Tas Kungs lauздams lauza Uzas dzīvību; tāpēc šīs vietas vārds tika nosaukts Perek-Uza, un tā līdz šai dienai.
9. Bet Dāvids tanī dienā stipri izbijās Tā Kunga priekšā, tā ka viņš izsaucās: Kā Dieva šķirsts var nākt pie manis?
10. Un Dāvids negribēja ļaut Tā Kunga šķirstu vest pie sevis uz Dāvida pilsētu, bet viņš novirzīja to uz Obed-Edoma, kāda gātieša, namu.
11. Un Tā Kunga šķirsts palika šā gātieša Obed-Edoma namā trīs mēnešus; un Tas Kungs svētīja Obed-Edomu un visu viņa namu.
12. Kad ķēniņam Dāvidam tika paziņots, ka Tas Kungs ir Obed-Edoma namu un visu, kas tam pieder, svētījis Dieva šķirsta labad, tad Dāvids gāja un pilns prieka pārveda Dieva šķirstu no Obed-Edoma nama kalnup uz paša Dāvida pilsētu.
13. Kad Tā Kunga šķirsta nesēji bija pagājuši sešus soļus, tad viņš upurēja vērši un barotu teļu.
14. Un Dāvids dejoja no visas savas sirds Tā Kunga priekšā, un Dāvids bija apjots tikai ar linu efodu.
15. Tā Dāvids un viss Israēla nams pārveda kalnup Tā Kunga šķirstu ar gaviļiem un taures skaņām.
16. Un notika, kad Tā Kunga šķirstu nesa iekšā Dāvida pilsētā, tad Mihala, Saula meita, bija izliekusies pa logu un skatījās. Kad viņa ieraudzīja ķēniņu Dāvidu lēkājām un dejas solī Tā Kunga priekšā dejojām, viņa to nonicināja un ienīda savā sirdī.
17. Un tie ienesa Tā Kunga šķirstu un to nolika savā vietā telts vidū, ko Dāvids bija tam uzcēlis, un Dāvids upurēja dedzināmos upurus un kaujamos pateicības upurus Tā Kunga priekšā.
18. Kad Dāvids savus dedzināmos upurus un kaujamos pateicības upurus bija beidzis upurēt, tad viņš svētīja tautu Tā Kunga Cebaota Vārdā.
19. Un viņš lika izdalīt visai tautai, visai Israēla draudzei, gan vīriem, gan sievietēm, ikkatram pa maizei, pa gabalam gaļas un pa rozīņu rausim. Un tad visa tauta atgriezās ikviens savās mājās.
20. Kad arī Dāvids atgriezās, lai sveicinātu savu namu, tad Mihala, Saula meita, iznāca Dāvidam pretī un teica: Cik cienījami gan ir izturējies šodien Israēla ķēniņš, kad viņš bija gandrīz pilnīgi atsedzies savu pavalstnieku kalpoņu acu priekšā, kā to parasti dara tikai nelietīgi vīri!
21. Bet Dāvids atbildēja Mihalai: Tas notika Tā Kunga priekšā, kas mani ir izredzējis, mani celdams augstāk par tavu tēvu un tava tēva namu, par valdītāju Tā Kunga tautai, pār Israēlu; un es līksmojos Tā Kunga priekšā.
22. Un es vēl vairāk pazemošos nekā šoreiz un kļūšu zems savās acīs, bet ar tām kalponēm, kuras tu pieminēji, es pieaugšu savā godā.
23. Un Mihala, Saula meita, palika bez bērniem līdz savai miršanas dienai.

1. Un notika, kad ķēniņš mierīgi dzīvoja savā mājā - jo Tas Kungs bija viņam devis mieru visapkārt no visiem viņa ienaidniekiem - ,
2. ka ķēniņš tad sacīja pravietim Nātānam: Redzi, es te dzīvoju ciedru koku namā, bet Tā Kunga šķirsts mīt starp telts segām.
3. Tad Nātāns atbildēja ķēniņam: Ej un dari visu, kas vien ienāk tavā sirdsprātā, jo Tas Kungs ir ar tevi!
4. Bet vēl tanī pašā naktī Tā Kunga vārds atklājās Nātānam un Tas Kungs teica:
5. Ej un saki Dāvidam, manam kalpam: tā saka Tas Kungs: vai tev būs Man celt namu, lai Es tanī dzīvotu?
6. Es taču nevienā namā neesmu apmeties, sākot no tās dienas, kad Es izvedu Israēla bērnus ārā no Ēģiptes, līdz pat šai dienai; bet Es esmu apkārt staigājis telšu mājoklī.
7. Un visu to laiku, kopš Es esmu apkārt staigājis ar visiem Israēla bērniem, vai Es būtu vienu vienīgu vārdu sacījis kādai no Israēla ciltīm, kurai Es biju uzdevis ganīt Manu tautu, Israēlu, sacīdams: kādēļ jūs Man neesat cēlušī ciedru koku namu?
8. Tāpēc tu tagad runā tā ar Manu kalpu Dāvidu: tā saka Tas Kungs Cebaots: Es esmu tevi ņēmis no ganībām, prom no sīklopiem, lai tu būtu valdītājs pār Manu tautu, pār Israēlu.
9. Un Es esmu visur bijis ar tevi, kur tikai tu esi gājis, un Es esmu iznīcinājis visus tavus ienaidniekus tavā priekšā, un Es esmu darījis lielu tavu vārdu, kāds ir tikai pašiem lielākiem vīriem zemes virsū.
10. Un Savai tautai, Israēlam, Es esmu gādājis drošu vietu un tos tur iesakņojis, ka tā varētu mierīgi dzīvot savā vietā, lai to neviens vairs netraucē un lai ļauni ļaudis to vairs neapspiež kā agrāk,
11. no tā laika, kad Es iecēlu soģus pār Savu tautu Israēlu; un tiešām Es tev gribu dot mieru no visiem taviem ienaidniekiem; un Tas Kungs dara tev zināmu, ka Tas Kungs pats cels tev namu.
12. Kad tavs laiks būs piepildījies un tu dusēsi līdz ar saviem tēviem, tad Es uzcelšu tavu dzimumu pēc tevis, kas nāks no tavām miesām, tam Es nostiprināšu viņa ķēniņa valstību.
13. Un tas uzcelš namu Manam Vārdam, un Es nostiprināšu viņa ķēniņa valstības troni uz mūžīgiem laikiem.
14. Es viņam būšu par tēvu, un viņš Man būs par dēlu. Ja tad viņš pret Mani apgrēkosies, tad Es viņu pārmācīšu ar rīksti un ar cilvēka bērna sitieniem.
15. Bet Savu žēlastību Es no viņa neatņemšu, kā to atņēmu no Saula, ko Es esmu atmetis tavā priekšā.
16. Nē, bet tavs nams un tava ķēniņa valstība - tie pastāvēs mūžīgi Manā priekšā; tavam goda krēslam būs nesatricināmam būt mūžīgi!
17. Un visus šos vārdus un šo parādību, to visu Nātāns vēstīja Dāvidam.
18. Tad ķēniņš Dāvids nāca un nometās Tā Kunga priekšā un sacīja: Kas gan es esmu, ak, Kungs, mans Dievs, un kas ir mans nams, ka Tu mani esi līdz šejieni vadījis!
19. Un ar to Tev vēl nav bijis gana, vēl bez tam Tu esi, ak, Kungs, mans Dievs, runājis par Sava kalpa namu un esi devis solījumus par nākamajiem ilgiem laikiem, un tomēr cilvēkam saprotami, ak, Kungs, mans Dievs!
20. Un ko gan vēl vairāk lai Dāvids Tev varētu teikt? Tu pats pazīsti Savu kalpu, ak, Kungs, mans Dievs!
21. Sava vārda labad un pēc Savas sirds Tu esi visas šīs lielās lietas darījis, lai tās darītu zināmas Savam kalpam.
22. Tāpēc Tu esi tik liels, ak, Kungs, mans Dievs! Tas tiešām tā, un nav neviena Tev līdzīga, un nav neviena cita kā Tu, Dievs, viens vienīgs, pēc visa tā, ko mēs esam dzirdējuši ar savām ausīm.
23. Un kur gan būtu cita kāda tauta virs zemes, kas būtu tāda kā Tava tauta, kā Israēls? Un šī ir vienīgā tauta virs zemes, kuras dēļ Dievs ir nācis, lai to atpestītu Sev par tautu un lai celtu tai vārdu, un viņiem par labu darītu tik lielas un bijājamās lietas Tavā zemē, Tavas tautas priekšā, ko Tu esi Sev atpestījis no Ēģiptes un kurai par labu Tu no šejienes esi izdzinis citas tautas un viņu elku dievus.

24. Un tā Tu esi Savu tautu, Israēlu, apstiprinājis Sev par Savu tautu uz mūžīgiem laikiem, un Tu, Kungs, esi viņiem palicis par Dievu.
25. Un nu, Kungs, mans Dievs, to vārdu, ko Tu esi runājis par Savu kalpu un viņa namu, to piepildi uz mūžīgiem laikiem un dari, kā Tu esi runājis!
26. Tad Tavs Vārds kļūs varens uz mūžīgiem laikiem, jo sacīs: Tas Kungs Cebaots ir Dievs pār Israēlu! Un Tava kalpa Dāvida cilts pastāvēs Tavā priekšā.
27. Jo Tu, Kungs Cebaot, Israēla Dievs, esi atklāsmē, Savam kalpam dzirdot, sacījis: Es tev celšu namu! Tādēļ Tavs kalps ir uzdrošinājies ar šo lūgšanu Tevi pielūgt.
28. Tad nu, Kungs, mans Dievs, Tu esi Dievs, un Tavi vārdi ir patiesība! Un Tu tik daudz laba esi solījis Savam kalpam.
29. Lai tagad Tev labpatīk svētīt Sava kalpa namu, ka tas pastāvētu Tavā priekšā uz mūžīgiem laikiem! Tu taču pats, Kungs, mans Dievs, to esi apsolījis un ar Tavu svētību Tava kalpa nams būs svētīts uz mūžīgiem laikiem!

1. Un notika, pēc tam Dāvids sakāva filistiešus un viņš tos pakļāva sev, un Dāvids pārņēma valdības grožus no filistiešu rokām.
2. Viņš uzvarēja arī Moābu, un, pie zemes nogāzis, viņš moābiešus sadalīja ar mērnīku auklu; viņš nomērīja divi daļas nokaušanai, bet vienu pilnu mērauklas daļu dzīvošanai. Tā Moābs kļuva Dāvida kalps un maksāja meslus.
3. Pēc tam Dāvids uzvarēja Hadadēzeru, Rehoba dēlu, Cobas ķēniņu, kad tas bija izgājis, lai atkal nostiprinātu savu varu pie Eifratas.
4. Un Dāvids saņēma no viņa gūstā tūkstoš septiņi simti jātnieku un divdesmit tūkstošus kājnieku; viņš lika pārgriezt zirgiem kāju dzīslas, bet sev viņš paturēja simts ratu zirgus.
5. Kad sīrieši no Damaskas nāca Cobas ķēniņam Hadadēzeram palīgā, tad Dāvids no šiem sīriešiem nonāvēja divdesmit divus tūkstošus vīru.
6. Un Dāvids novietoja uzraugus Damaskā Sīrijā, tā sīrieši kļuva Dāvidam par kalpiem un nesa meslus. Un Tas Kungs Dāvidam visur palīdzēja, kur vien viņš gāja.
7. Un Dāvids ņēma zelta vairokus, kas bija piederējuši Hadadēzera galma ļaudīm, un viņš lika tos nonest Jeruzālemē.
8. No Hadadēzera pilsētām, Betas un Berotajas, Dāvids paņēma daudz vara.
9. Bet, kad Hāmatas ķēniņš Tous dzirdēja, ka Dāvids bija sakāvis visu Hadadēzera karaspēku,
10. tad Tous sūtīja savu dēlu Jorāmu pie ķēniņa Dāvida apvaicāties par viņa labklājību un viņu sveicināt un svētīt, tādēļ ka viņš bija karojis ar Hadadēzeru un bija to sakāvis, jo Tous bija Hadadēzera pretinieks. Un viņam līdzī bija zelta, sudraba un vara priekšmeti.
11. Arī tos ķēniņš Dāvids veltīja kā svētītus Tam Kungam kopā ar to sudrabu un zeltu, ko viņš bija novēlējis Tam Kungam no visām tām tautām, ko viņš bija sev pakļāvis,
12. proti, no Sīrijas, no Moāba, no Amona bērniem, no filistiešiem, no amalekiešiem, no Hadadēzera, Rehoba dēla, Cobas ķēniņa, iegūtām mantām.
13. Un Dāvids gādāja sev vārdu, pārnākdams no kaujas, kur viņš pie Sāls ielejas bija sakāvis edomiešus, astoņpadsmit tūkstošus vīru.
14. Un viņš Edomā nolika uzraugus, tā ka visa Edoma zeme bija viņam pakļauta un visi edomieši kļuva Dāvidam par kalpiem. Un Tas Kungs palīdzēja Dāvidam visur, kur vien viņš gāja.
15. Tā Dāvids valdīja pār visu Israēlu, un Dāvids rūpējās par tiesu un taisnību visā savā tautā.
16. Un Joābs, Cerujas dēls, bija karaspēka virspavēlnieks, un Jošafats, Ahiluda dēls, bija padomnieks.
17. Un Cadoks, Ahituba dēls, un Abjatars, Ahimeleha dēls, bija priesteri, bet Seraja bija rakstvedis.
18. Un Benaja, Jojadas dēls, bija virsnieks pār krētiešiem un plētiešiem, bet Dāvida dēli saucās priesteri.

1. Un Dāvids jautāja: Vai ir vēl kāds pāri palicis no Saula nama? Es tam gribētu Jonatāna dēļ žēlastību parādīt!
2. Un Saula namā bija kāds kalps, vārdā Ciba. Tas tika aicināts Dāvida priekšā, un ķēniņš viņam jautāja: Vai tu esi Ciba? Un viņš atbildēja: Jā, tavs kalps!
3. Un ķēniņš jautāja tālāk: Vai nav vēl kāds no Saula nama, kam vēl es lai parādu Dieva žēlastību? Tad Ciba atbildēja ķēniņam: Vēl dzīvo Jonatāna dēls, kas ir tizls uz abām kājām.
4. Kad ķēniņš viņam jautāja: Kur viņš ir, - tad Ciba ķēniņam atbildēja: Redzi, viņš atrodas Mahīra, Amiēla dēla, namā Lodebarā.
5. Tad ķēniņš Dāvids nosūtīja ļaudis turp un lika to atvest no Mahīra, Amiēla dēla, nama, no Lodebaras.
6. Kad Mefibošets, Jonatāna dēls, Saula dēla dēls, nāca pie Dāvida, tad viņš noliecās un metās uz sava vaiga pie zemes, apliecinādam savu goddevību. Un Dāvids sacīja: Mefibošet! Un viņš atbildēja: Redzi, šē ir tavs kalps!
7. Un Dāvids viņam sacīja: Nebīsties! Es tev tiešām parādīšu žēlastību tava tēva Jonatāna dēļ, un es tev atdošu itin visus tava vectēva Saula tīrumus, bet tev pašam būs ēst maizi pastāvīgi pie mana galda.
8. Un viņš palocījās un sacīja: Kas tavs kalps tāds ir, ka tu savu žēlastību parādi, mani uzlūkodams, kur es pats esmu līdzīgs beigtam sunim?
9. Tad ķēniņš ataicināja Saula kalpu Cibu un tam sacīja: Visu, kas piederēja Saulam un viņa namam, to es nododu atpakaļ tava agrākā kunga dēlam.
10. Tādēļ tu apstrādā viņam zemi, gan tu pats, gan tavi dēli, gan tavi kalpi, un savāc visu, lai tava agrākā kunga dēla namam būtu diezgan maizes un pietiktu savas barības; bet Mefibošets, tava agrākā kunga dēls, lai ēd maizi pastāvīgi pie mana galda. Bet Cibam bija piecpadsmit dēli un divdesmit kalpi.
11. Un Ciba sacīja ķēniņam: Visu, ko mans kungs un ķēniņš pavēlēs savam kalpam, to tavs kalps darīs. Tā Mefibošets ēda pie Dāvida galda, it kā viņš būtu viens no ķēniņa dēliem.
12. Bet Mefibošetam bija mazs dēls, vārdā Miha, un visi, kas dzīvoja Cibas namā, tie visi kļuva kalpi Mefibošetam.
13. Un Mefibošets pats dzīvoja Jeruzālemē, jo viņš pastāvīgi ēda pie ķēniņa galda. Bet viņš bija tizls uz abām kājām.

1. Un notika, pēc tam nomira amoniešu ķēniņš, un viņa dēls Hanūns kļuva ķēniņš viņa vietā.
2. Tad Dāvids sacīja: Es būšu laipns pret Hanūnu, Nahaša dēlu, tāpat kā viņa tēvs bija laipns pret mani. Un Dāvids sūtīja savus kalpus mierināt viņu tēva dēļ, un tā Dāvida kalpi nāca uz amoniešu zemi.
3. Tad amoniešu lielkungi sacīja savam kungam Hanūnam: Vai tu tici, ka Dāvids ir sūtījis šos mierinātājus, lai parādītu godu tavam tēvam? Vai drīzāk gan Dāvids nav atsūtījis savus kalpus pie tevis tādēļ, lai viņi šo pilsētu izpētītu, to izlūkotu un izpostītu?
4. Tad Hanūns lika Dāvida kalpus saņemt ciet, nodzina tiem pusi bārdas un nogrieza viņu sēru tērpiem apakšējo daļu līdz jostas vietai un tad tos atlaida.
5. Kad tas tika Dāvidam pateikts, tad viņš tiem sūtīja pretī, jo šie vīri bija ļoti apsmieti. Bet ķēniņš lika viņiem sacīt: Palieciēt Jērikā, tiekāms jūsu bārdas būs ataugušas, tad atgriezieties atpakaļ mājās.
6. Kad amonieši redzēja, ka viņi bija kļuvuši Dāvidam nicināmi, tad Amona dēli nosūtīja vēstnešus, un tie sev salīga par naudu sīriešus, gan no Bet-Rehobas, gan sīriešus no Cobas, divdesmit tūkstošus kājnieku, un tāpat no Moāba ķēniņa - tūkstoš vīru, un no Tobas ļaudīm, divpadsmit tūkstošus vīru.
7. Un, tiklīdz Dāvids to dzirdēja, viņš sūtīja Joābu un visu varoņu karapulku.
8. Arī amonieši izgāja un nostājās kaujai vārtu priekšā, bet sīrieši no Cobas un no Rehobas un karavīri no Tobas un Maāhas bija savrup uz lauka.
9. Kad Joābs redzēja, ka viņam nāksies karot no priekšas un no aizmugures, tad viņš izraudzīja no visiem izlasītiem Israēla vīriem un izkārtoja tos pretim sīriešiem.
10. Bet pārējos karavīrus viņš deva sava brāļa Abišaja rokā, un tas nostājās pret amoniešiem.
11. Tad viņš sacīja: Ja sīrieši būs par mani stiprāki, tad nāc man palīgā, bet, ja izrādītos, ka amonieši būs stiprāki par tevi, tad es iešu tev palīgā.
12. Esi stiprs! Un lai stipri stāvam par mūsu ļaudīm un par mūsu Dieva pilsētām! Bet Tas Kungs lai dara, kā Viņam labāk patīk!
13. Tad Joābs ar tiem karavīriem, kas pie viņa bija, devās uzbrukumā pret sīriešiem, un tie viņa priekšā bēga.
14. Bet, kad amonieši redzēja, ka sīrieši bēg, tad arī tie Abišaja priekšā metās bēgt un iegāja atpakaļ pilsētā; bet Joābs griezās atpakaļ no amoniešiem un gāja uz Jeruzālemi.
15. Kad sīrieši redzēja, ka viņi bija Israēla sakauti, tad tie atkal pilnā skaitā sapulcējās vienkopus.
16. Un Hadadēzers nosūtīja ziņu un lika doties cīņā tiem sīriešiem, kas bija viņpus upes, un tie nonāca Helamā, un Šobahs, Hadadēzera karaspēka virspavēlnieks, gāja to priekšgalā.
17. Kad Dāvidam tas tika paziņots, tad viņš sapulcināja visu Israēlu karam, gāja pāri Jordānai un nonāca Helamā, kur sīrieši nostājās kaujai Dāvidam pretim, un tie izcīnīja kauju ar viņu.
18. Bet sīrieši bēga Israēla priekšā; un Dāvids iznīcināja septiņi simti ratu un četrdesmit tūkstošus jātnieku; un viņš ievainoja viņu karaspēka virspavēlnieku Šobahu, ka tas tur nomira.
19. Kad visi ķēniņi, Hadadēzera kalpi, redzēja, ka tie bija Israēla sakauti, tad tie salīga mieru ar Israēlu un viņam kalpoja. Tā sīrieši bijās turpmāk iet amoniešiem palīgā.

1. Un, kad gads bija pagājis, ap to laiku, kad ķēniņi mēdz iziet, lai karotu, tad Dāvids sūtīja Joābu un viņam līdzī savus kalpus un visu Israēla karaspēku, un tie postīja Amona zemi un apmetās pret Rabu, to ielenkdami; bet Dāvids pats palika Jeruzālemē.
2. Un tad kādā vakarā notika, ka Dāvids piecēlās no savas guļasvietas un pastaigājās šurpu turpu pa ķēniņa nama jumtu, un viņš ieraudzīja no nama jumta zemāk lejā kādu sievu mazgājamies; šī sieva bija neparasti skaista izskata.
3. Un Dāvids nosūtīja laudis un lika tiem apvaicāties, kā sieva viņa ir; un viņam tika pateikts, ka tā ir Batseba, Ēlīama meita, hetieša Ūrija sieva.
4. Tad Dāvids sūtīja vēstnešus un lika to atvest, un tā nāca pie viņa, un viņš pie tās gulēja, un, kad tā bija no savas nešķīstības nomazgājusies, tad viņa atgriezās atpakaļ savā namā.
5. Kad šī sieva kļuva grūta, tad tā sūtīja Dāvidam ziņu, sacīdama: Es esmu grūta.
6. Tad Dāvids deva ziņu Joābam, sacīdams: Atsūti hetieti Ūriju pie manis! Un Joābs atsūtīja Ūriju pie Dāvida.
7. Kad Ūrija pie viņa atnāca, tad Dāvids jautāja: Kā klājas Joābam, kā klājas karavīriem, un kā veicas karā?
8. Un Dāvids sacīja Ūrijam: Noej lejā savā namā un mazgā savas kājas! Un, kad Ūrija izgāja ārā no ķēniņa nama, tad ķēniņa dāvanas tika nestas aiz viņa.
9. Bet Ūrija apgūlās ķēniņa nama durvju priekšā kopā ar visiem sava kunga kalpiem, un savā namā viņš neiegāja.
10. Kad tas tika pateikts ķēniņam, ka Ūrija nav gājis savā namā, tad Dāvids sacīja Ūrijam: Vai tu nenāc no ceļa? Kādēļ tu neej savā namā?
11. Bet Ūrija atbildēja Dāvidam: Gan Dieva šķirsts, gan Israēls, gan Jūda mīt teltīs, un mans kungs, karavadonis Joābs, un mana kunga kalpi mīt atklātā laukā teltīs; kā tad lai es ietu savā namā, lai ēstu un dzertu un lai gulētu pie savas sievas? Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo un tu pats dzīvo, to gan es nedarīšu!
12. Tad Dāvids sacīja Ūrijam: Paliec vēl šodien šeit, tad rīt es tevi atlaidīšu. Tā Ūrija palika to dienu un arī vēl nākamo dienu Jeruzālemē.
13. Nākamā dienā Dāvids to ataicināja, lai tas kopā ar viņu ēstu un dzertu, un viņš to piedzirdīja; taču vakarā Ūrija nogāja, lai apgultos savā guļasvietā kopā ar sava kunga kalpiem, un viņš nenogāja lejā savā namā.
14. Tad otrā rītā Dāvids rakstīja Joābam vēstuli, un viņš to nosūtīja ar Ūriju.
15. Savā vēstulē viņš bija Joābam tā rakstījis: Noliec Ūriju pirmajās rindās, kur viskarstākā kaušanās, un novērsieties no viņa, tā ka viņš tiek pārvarēts un mirst!
16. Un notika, kad Joābs aplenca pilsētu, tad viņš nolika Ūriju tādā vietā, kur, kā viņš zināja, atrodas stipri pretinieki.
17. Kad pilsētas karavīri devās uzbrukumā un iesāka kauju ar Joābu, tad dažs labs no Dāvida kalpiem karotāju pulkā krita, un arī hetietis Ūrija dabūja galu.
18. Kad Joābs Dāvidam nosūtīja ziņu par visiem notikumiem, kas vien bija karalaukā norisinājušies,
19. tad viņš pavēlēja savam vēstnesim, sacīdams: Kad tu būsi izstāstījis ķēniņam visus kara notikumus
20. un kad ķēniņš iedegsies dusmās un viņš tev jautās: kāpēc jūs bijāt tik tuvu pie pilsētas nostājušies, lai uzbruktu un to iekarotu? Vai jūs nezinājāt, ka no mūra šaus?
21. Kas Abimelehu, Jerubošeta dēlu, ir nogalinājis? Vai ne sieva, kas no mūra viņam virsū uzgāza virsējo dzirnu akmeni, ka tas Tebecā nomira? Kāpēc jūs esat gājuši tik tuvu mūrim? - tikai tad saki: arī tavs kalps, hetietis Ūrija, ir kritis.
22. Tad vēstnesis devās ceļā, un viņš nonāca un paziņoja visu Dāvidam, ko Joābs bija viņam uzdevis.
23. Un vēstnesis sacīja ķēniņam: Tāpēc ka ienaidnieki bija stiprāki nekā mēs, tie mums uzbruka, izlauzdamies laukā, bet mēs tiem turējāmies pretī un atspiedām tos atpakaļ līdz pilsētas vārtu ieejai.
24. Tad strēlnieki sāka šaut no mūriem uz taviem kalpiem, un daži no ķēniņa kalpiem krita; arī tavs

kalps, hetietis Ūrija, ir dabūjis galu.

25. Tad Dāvids sacīja vēstnesim: Saki tā Joābam: lai tava sirds neēdas šī notikuma dēļ! Jo zobens rij te šo, te citu. Pastiprini cīņas sparū pret pilsētu un izposti to! - Un tā iedrošini viņu!

26. Kad Ūrijas sieva dzirdēja, ka viņas vīrs Ūrija bija miris, tad tā sēroja par savu laulāto draugu.

27. Un, kad sēru laiks bija pagājis, tad Dāvids lika to atvest savā namā, un viņa kļuva tā sieva un dzemdēja viņam dēlu. Bet šī lieta, ko Dāvids bija darījis, gan nepatika Tam Kungam.

1. Un Tas Kungs sūtīja Nātānu pie Dāvida. Kad viņš bija pie viņa nonācis, tad viņš tam sacīja: Divi vīri bija vienā pilsētā - viens bagāts un otrs nabags.
2. Bagātajam bija ļoti daudz sīklopu un liellopu,
3. bet nabagajam no visa tā nebija itin nekā kā vienīgi viens pats jēriņš, vēl gluži mazs, ko viņš bija pircis un izaudzējis un kas bija pie viņa izaudzis kopā ar viņa bērniem; tas ēda no viņa maizes rieciena un dzēra no viņa kausa, un pie viņa krūtīm gulēja, un šī mazā aitiņa bija viņam kā paša meita.
4. Un, kad kādā dienā pie bagātā vīra ieradās viesis, tad viņam bija žēl ņemt ko no sava sīklopu un liellopu pulka, lai sagatavotu mielastu viesim, kas bija pie viņa atnācis, bet viņš ņēma nabagā vīra aitiņu un to sataisīja savam ciemiņam.
5. Tad Dāvids iedegās ļoti lielās dūsmās pret to vīru, un viņš sacīja Nātānam: Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs, tas vīrs, kas to ir darījis, ir nāvi pelnījis!
6. Un to jēriņu lai tas izlīdzdams atdod četrkārtīgi, tādēļ ka viņš tā ir rīkojies un nav bijis līdzcietīgs!
7. Tad Nātāns atbildēja Dāvidam: Tu esi tas vīrs! Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es esmu tevi svaidījis par ķēniņu Israēlam, un Es esmu tevi izglābis no Saula rokas.
8. Un Es esmu tev devis tava kunga namu un tava kunga sievas tavā klēpī, un Es esmu tev arī devis Israēla un Jūdādas namu, un, ja ar to visu nepietiktu, tad Es vēl šo un to pielikšu.
9. Kāpēc tad tu esi noniecinājis Tā Kunga vārdu, darīdams to, kas ļauns Viņa acīs? Tu esi nogalinājis hetieti Ūriju ar zobenu, un viņa sievu tu esi ņēmis sev par sievu, bet viņu pašu tu esi nokāvis ar Amona bērnu zobenu.
10. Bet tagad zobens vairs neatstāsies no tava nama uz mūžīgiem laikiem, tāpēc ka tu esi Mani nonievājis un tāpēc ka tu esi ņēmis hetieša Ūrijas sievu ar nolūku, lai tā kļūtu tava sieva.
11. Tā saka Tas Kungs: redzi, Es likšu nelaimei nākt pār tevi no tava paša nama un tev to redzot: Es ņemšu tavas sievas un tās nodošu kādam tavam tuviniekam, lai viņš gul ar tavām sievām gaišā dienas laikā, saulei spīdot.
12. Jo to, ko tu esi darījis slepeni, to Es atdarīšu visa Israēla priekšā un mirdzošas saules gaismā.
13. Tad Dāvids sacīja Nātānam: Es esmu grēkojis pret To Kungu! Un Nātāns atbildēja Dāvidam: Tad nu Tas Kungs arī tavus grēkus piedod: tev nebūs mirt!
14. Bet, tāpēc ka tu ar šo darbu esi tiešām devis iemeslu Tā Kunga ienaidniekiem Viņu zaimot, tāpēc arī dēlam, kas tev dzimis, neglābjami ir jāmirst!
15. Un, kad Nātāns atgriezās savā namā, tad Tas Kungs sita to bērnu, ko Ūrijas sieva bija Dāvidam dzemdējusi, ka tas palika uz nāvi slims.
16. Un šī bērna dēļ Dāvids meklēja Dievu, un Dāvids iesāka gavēni, un, kad viņš pārnāca, tad viņš pārnakšņoja, visu nakti gulēdams uz zemes.
17. Tad cēlās viņa nama vecaji, lai pār viņu noliekušies viņu pieceltu no zemes, bet viņš to nevēlējās un neēda maizi kopā ar tiem.
18. Un notika, ka septītajā dienā šis bērns nomira, un tad Dāvida galma ļaudis baidījās viņam pateikt, ka bērns ir miris, jo viņi domāja: ja jau viņš mūsu balsij neklausīja, kad bērns vēl bija dzīvs, kā tad tagad mēs pateiksim, ka bērns ir miris? Ka viņš nenodara sev ko ļaunu!
19. Bet Dāvids redzēja, ka viņa galma ļaudis savā starpā klusi sačukstas; tad Dāvids nomanīja, ka bērns ir miris. Un Dāvids jautāja saviem galma ļaudīm: Vai bērns ir nomiris? Un tie viņam atbildēja: Jā, viņš ir miris!
20. Tad Dāvids piecēlās no zemes, mazgājās un svaidījās, un pārmainīja savas drēbes, un iegāja Tā Kunga namā un pielūdza Viņu. Kad viņš bija atgriezies atpakaļ savā namā, tad viņš lika atnest ēdienu un ēda maizi.
21. Tad viņa galma ļaudis viņam sacīja: Cik nesaprotama ir tava izturēšanās! Kamēr bērns vēl bija dzīvs, tu gavēji un raudāji, un tagad, kad bērns ir nomiris, tad tu celies augšā un ēd maizi.
22. Bet viņš sacīja: Kamēr bērns vēl bija dzīvs, es gavēju un raudāju, jo es domāju: kas zina, varbūt Tas Kungs par mani apžēlojas un bērns paliek dzīvs.

23. Un tagad, kad viņš ir miris, kādēļ man vairs gavēt? Vai tad man ir iespējams to atgriezt atkal pie dzīvības? Es gan noiešu pie viņa, bet viņš pie manis atpakaļ vairs neatnāks!
24. Un Dāvids nomierināja arī savu sievu Batsebu, iegāja pie viņas un gulēja ar viņu. Un viņa dzemdēja dēlu, un tas nosauca viņu vārdā Salamans, un Tas Kungs viņu mīlēja.
25. Un viņš nodeva viņu pravieša Nātāna uzraudzībā un audzināšanā, un Nātāns nosauca viņu vārdā Jedīdjā, pēc Tā Kunga vārda.
26. Bet Joābs veda karu pret Rabu, Amona bērnu galveno pilsētu, un viņš iekaroja šo ķēniņa pilsētu.
27. Tad Joābs sūtīja vēstnešus pie Dāvida un lika tiem sacīt: Es esmu cīnījies pret Rabu un esmu ieņēmis šīs pilsētas lejas daļu ar ūdeņiem.
28. Tad nu sapulcini atlikušo karavīru saimi un ielenc šo pilsētu, un ieņem tu pilnīgi šo pilsētu, lai es neieņemtu to un lai daudzinot manu vārdu neizceļ pāri tavam vārdam.
29. Tad Dāvids sapulcināja visu savu karaspēku un nogāja uz Rabu, un viņš uzbruka pilsētai un to iekaroja.
30. Un viņš noņēma viņu ķēniņa Milkoma kroni no viņa galvas, tas bija vienu zelta talentu smags un viss noklāts ar dārgakmeņiem, un tas tika uzlikts Dāvidam galvā. Un viņš izveda no šīs pilsētas ļoti bagātu laupījumu.
31. Un to tautu, kas atradās pilsētā, viņš novietoja pie zāģiem, pie dzelzs akmeņu kaltiem, pie dzelzs cirvjiem un lika tiem strādāt ķieģeļu cepļos; tāpat viņš rīkojās ar visām Amona bērnu pilsētām. Pēc tam Dāvids ar visu savu karaspēku atgriezās atpakaļ Jeruzālemē.

1. Un notika pēc tam, Absalomam, Dāvida dēlam, bija skaista māsa, vārdā Tamāra; tajā iemīlējās Amnons, cits Dāvida dēls.
2. Un Amnons ļoti nobēdējās savas mīlestības dēļ uz savu pusmāsu Tamāru, tā ka viņš palika slimš, jo viņa bija vēl jaunava, un Amnonam šķita grūti viņai kaut ko darīt.
3. Bet Amnonam bija draugs, vārdā Jonadabs, Šimeas, Dāvida brāļa, dēls, un šis Jonadabs bija ļoti gudrs vīrs.
4. Un tas viņam jautāja: Kādēļ tu, ķēniņa dēls, jo dienas jo vairāk izdilsti? Vai tu negribi man to uzticēt? Tad Amnons viņam atbildēja: Es mīlu Tamāru, sava brāļa Absaloma māsu.
5. Tad Jonadabs viņam sacīja: Iegulies savā guļasvietā un izliecies slimš. Kad tavš tēvs nāks tevi apraudzīt, tad saki viņam: lūdzu, lai atnāk mana māsa Tamāra un lai viņa man dod maizi un gatavo ēdienu manu acu priekšā, ka es to redzu un ēdu no viņas rokas!
6. Tad Amnons iegulās un izlikās slimš; kad ķēniņš nāca viņu apraudzīt, tad Amnons sacīja ķēniņam: Lūdzu sūti, lai nāk mana māsa Tamāra un lai viņa taisa manu acu priekšā pāris plāceņu, ka es tos ēdu no viņas rokas!
7. Tad Dāvids sūtīja namā pie Tamāras un lika viņai sacīt: Noej sava brāļa Amnona namā un sagatavo viņam ēdienu!
8. Un Tamāra nogāja sava brāļa Amnona namā, un viņš gulēja savā guļasvietā. Un viņa ņēma mīklu, samīcīja to, viņam redzot, taisīja plāceņus un cepa tos.
9. Tad viņa ņēma pannu un cēla tos viņam priekšā; bet viņš liedzās ēst un pavēlēja, lai visi ļaudis iziet ārā. Un visi, kas pie viņa bija, izgāja.
10. Tad Amnons sacīja Tamārai: Ienes man to ēdienu iekšējās telpās, ka es tur ēdu no tavas rokas. Un Tamāra ņēma plāceņus, ko viņa bija izcepusi, un ienesa tos savam brālim Amnonam iekštelpās.
11. Bet, kad viņa tos viņam pienesā, lai tas ēstu, tad viņš to sagrauba un tai sacīja: Nāc, guli ar mani, mīlā māsa!
12. Bet viņa tam sacīja: Nē, mans brāli! Nepiesmej mani! Jo tādas lietas neklājas darīt Israēlā! Nedari tādu negantību!
13. Un es pati - kur lai es ietu ar savu kaunu? Un tu pats kļūtu līdzīgs nelielam Israēlā! Labāk tad jau parunā ar ķēniņu, viņš mani tev neliegs.
14. Bet viņš negribēja paklausīt viņas balsij un, būdams stiprāks par viņu, to pārvarēja un piegulēja.
15. Pēc tam Amnonu pēkšņi pārņēma dziļš pretīgums pret Tamāru, tā ka nepatika, ko viņš sajuta pret to, bija spēcīgāka par neseno mīlestību. Tāpēc Amnons tai uzkliedza: Celies un ej prom!
16. Bet tad viņa sacīja: Ne tā, mans brāli! Tad jau šis ļaunums būtu vēl lielāks nekā tas pirmais, ko tu man nodarīji, ja tu mani dzen projām! Bet viņš negribēja tai klausīt.
17. Un viņš pasauca savu puisī, kas viņam kalpoja, un tam pavēlēja: Izraidi viņu prom no manis ārā un aizslēdz durvis aiz viņas!
18. Bet viņai bija mugurā tērps ar piedurknēm, jo tā gērbās ķēniņa meitas tik ilgi, kamēr tās vēl bija neprecētas. Kad nu viņa kalps to bija izvedis ārā un durvis aiz viņas aizslēdzis,
19. tad Tamāra kaisīja pīšļus uz savas galvas, saplēsa tērpu ar piedurknēm, kas tai bija mugurā, lika rokas uz savas galvas un staigāja apkārt vaimanādama.
20. Tad viņas brālis Absaloms tai sacīja: Vai tavš brālis Amnons nebija kopā ar tevi? Bet nu tagad, mana māsa, ciet klusu! Viņš ir tavš brālis, neņem pārāk pie sirds šo notikumu! Tā Tamāra palika vientuļa dzīvot sava brāļa Absaloma namā.
21. Kad ķēniņš Dāvids visus šos notikumus dzirdēja, tad viņš ļoti apskaitās.
22. Bet Absaloms nesacīja Amnonam nedz ko ļaunu, nedz arī ko labu, jo Absaloms ienīda Amnonu, tādēļ ka tas bija licis negodā viņa māsu Tamāru.
23. Tad notika, ka pēc pilniem diviem gadiem Absalomam bija avju cirpšana Baal-Hacorā, kas ir Efraima tuvumā, un Absaloms aicināja turp visus ķēniņa dēlus.
24. Absaloms arī nāca pie ķēniņa un sacīja: Redzi, tavam kalpam ir avju cirpšana; kaut ķēniņš nāktu ar saviem pavadoņiem pie sava kalpa.

25. Bet ķēniņš atbildēja Absalomam: Nē, mans dēls! Mēs taču visi nevaram iet, ka mēs nekļūstam tev par apgrūtinājumu. Un viņš centās ar varu to pierunāt, bet ķēniņš negribēja iet un to svētīja.

26. Tad Absaloms sacīja: Ja tu negribi, tad lai ar mums kopā nāk mans brālis Amnons! Un ķēniņš viņam jautāja: Kādēļ viņam būtu jāiet ar tevi?

27. Kad Absaloms ar varu pastāvēja uz savu lūgumu, tad viņš atļāva Amnonam un visiem ķēniņa dēliem iet tam līdzi.

28. Tad Absaloms pavēlēja saviem puisiem, sacīdams: Uzmaniet to brīdi, kad Amnona sirds būs kļuvusi līksma no vīna un es jums uzsaukšu: sitiet Amnonu! Tad nogaliniet viņu, nebīstaities! Vai tad ne es to esmu jums pavēlējis? Esiet drosmīgi un turieties kā varonīgi vīri!

29. Un Absaloma puisi darīja Amnonam, kā Absaloms bija pavēlējis; tad visi ķēniņa dēli cēlās un metās ikviens uz savu mūli un bēga.

30. Un, tiem vēl ceļā atrodoties, baumas jau bija nonākušas līdz Dāvidam, tās vēstīja: Absaloms ir nositis visus ķēniņa dēlus, ka neviens pats no tiem nav palicis pie dzīvības.

31. Tad ķēniņš piecēlās un saplēsa savas drēbes, un viņš metās pie zemes; arī visi viņa galma ļaudis, kas pie viņa atradās, saplēsa savas drēbes.

32. Tad vārdu ņēma Jonadabs, Šimeas dēls, Dāvida brāļadēls, un viņš sacīja: Mans kungs, nedomā, ka visi jaunekļi, ķēniņa dēli, ir nogalināti! Nē, bet vienīgi Amnons ir miris, jo Absaloms to bija apņēmis nogalināt jau kopš tās dienas, kad tas bija piesmējis viņa māsu Tamāru.

33. Un lai nu tagad mans kungs un ķēniņš neņem šo lietu tā pie sirds, ja saka, ka visi ķēniņa dēli ir beigti, jo vienīgi Amnons ir miris!

34. Bet Absaloms bēga. Un zēns, kas bija nolikts par sargu, pacēla savas acis un skatījās, un redzi, viņš ieraudzīja daudz ļaužu, kas nāca pa ceļu aiz cita no kalna puses.

35. Tad Jonadabs sacīja ķēniņam: Redzi, tur nāk ķēniņa dēli! Tiešām, kā tavs kalps ir sacījis, tā tas arī ir noticis!

36. Un, tiklīdz viņš bija beidzis runāt, tad redzi, nāca ķēniņa dēli, un tie pacēla savas balsis un raudāja; un arī ķēniņš līdz ar visiem galma ļaudīm raudāja varen lielā raudāšanā.

37. Bet Absaloms bēga un nonāca pie Talmaja, Amihuda dēla, Gešūras ķēniņa. Bet pats Dāvids sēroja par savu dēlu Amnonu visu to laiku.

38. Tā Absaloms bija bēdzis un gāja uz Gešūru, un viņš palika tur trīs gadus.

39. Bet ķēniņš Dāvids mitējās dusmoties uz Absalomu, jo viņš bija samierinājies Amnona dēļ, ka tas bija miris.

1. Kad Joābs, Cerujas dēls, manīja, ka ķēniņa sirds ilgojas pēc Absaloma,
2. tad Joābs sūtīja ziņu uz Tekoju, lika no turienes atvest kādu gudru sievu un sacīja tai: Sēro tu, lūdzu, un apvelc sēru drēbes un nesvaidi sevi ar eļļu, bet uzvedies kā sieva, kas ilgu laiku sērojusi pēc mirušā;
3. un tad ej pie ķēniņa un saki viņam šādus vārdus. Un Joābs pateica viņai tieši tos vārdus, ko viņai vajadzēja sacīt.
4. Un šī sieva no Tekojas gāja pie ķēniņa, krita viņa priekšā uz sava vaiga un palocījās viņa priekšā un sacīja: Palīdzi man, ķēniņ!
5. Kad ķēniņš viņai jautāja, ko viņa vēlas, tad viņa atbildēja: Tiešām, es esmu atraitne, jo mans vīrs ir miris!
6. Un tad vēl - tavai kalponei bija divi dēli, un tie abi saķīļojās tīrumā, un, tā kā tur neviena nebija, kas tos izšķirtu, tad tie viens otru sita, un tā viens dabūja galu.
7. Un redzi, tad visa cilts sacēlās pret tavu kalponi un sacīja: izdod šurp brāļa slepkavu, lai mēs viņu nogalinām par viņa brāļa dzīvību, kuru viņš ir nogalinājis, un mēs gribam arī šo mantinieku iznīcināt! - Un tā tie grib līdz ar to izdzēst pēdējo ogli, kas man vēl ir atlikusies, lai neviens vairs nevarētu celt manam vīram vārdu un lai no viņa vīrs zemes nekas vairs pāri nepaliktu!
8. Tad ķēniņš sacīja tai sievai: Ej uz savām mājām, es tevis labad došu rīkojumu!
9. Bet sieva no Tekojas ķēniņam atbildēja: Ak, mans kungs un ķēniņ, lai nu vaina paliek uz mani un uz mana tēva namu! Bet ķēniņš pats un viņa tronis ir nevainojami!
10. Tad ķēniņš sacīja: Ja kas kādu prasību pret tevi ceļ, tad atved to šurp pie manis, un tas turpmāk tevi vairs neskumdinās!
11. Bet viņa sacīja: Ak, ķēniņ, piemini jel To Kungu, savu Dievu, lai asinsatriebēji nepavairo slepkavošanu un lai nenomaitā manu dēlu! Tad viņš sacīja: Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs, no tava dēla galvas nenokritis ne mats!
12. Tad šī sieva sacīja: Vai tava kalpone drīkst runāt vēl vienu vārdu ar savu kungu un ķēniņu? Un viņš sacīja: Runā!
13. Un tad sieva sacīja: Kādēļ tad tev tāda nostāja pret Dieva tautu? Jo no tā brīža, kopš ķēniņš tā ir lēmis, tas reizē ir itin kā vainīgs kļuvis, ka pats savam atmetam dēlam neliek atgriezties mājās.
14. Mirt taču mums visiem ir jāmirst: mēs esam kā ūdens, kas zemē izliets un kuru nav vairs iespējams sasmelt. Bet Dievs negrib dzīvību atņemt, un Viņš domādams pārdomā, lai atmetais netiktu arī Viņa atmetsts.
15. Un tagad, lūk, šis ir tas iemesls, kādēļ es esmu nākusi runāt ar savu kungu un ķēniņu šos vārdus, jo šie ļaudis ir mani sabaidījuši. Un tava kalpone domāja: es runāšu ar ķēniņu, varbūt ķēniņš izpildīs savas kalpones lūgumu.
16. Jo gan jau ķēniņš uzklāusīs, lai izglābtu savu kalponi no tā cilvēka rokas, kas apņēmis mani līdz ar manu dēlu izdeldēt no Dieva mantinieku vidus.
17. Tāpēc tava kalpone domāja: lai mana kunga un ķēniņa vārds man ir mierinājums, jo tāds pats kā Dieva eņģelis ir mans kungs un ķēniņš, kas uzklausa gan labu, gan ļaunu; un Tas Kungs, tavs Dievs, lai ir ar tevi!
18. Tad ķēniņš atbildēja un sacīja sievai: Neslēp man nekā, ko es tev jautāšu! Un sieva atbildēja: Lūdzu, runā, mans kungs un ķēniņ!
19. Un ķēniņš jautāja: Vai Joāba roka nav darbojusies līdzī visā šīnī lietā? Tad sieva atbildēja un sacīja: Tik tiešām, ka mana dvēsele ir dzīva, ak, mans kungs un ķēniņ! Neviens nevar novērsties nedz pa labi, nedz pa kreisi no visa tā, ko mans kungs un ķēniņš ir runājis! Jā, tiešām, tavs kalps Joābs ir tas, kas mani norīkoja un ielika tavas kalpones mutē visus šos vārdus.
20. Lai mainītu lietas būtību, tavs kalps Joābs to tā ir uzsācis, bet mans kungs ir ar tādu gudrību apveltīts, kāda ir Dieva eņģeļiem, un tas zina itin visu, kas vīrs zemes notiek.
21. Tad ķēniņš sacīja Joābam: Redzi, es gribu tavu lūgumu izpildīt! Ej, atved atpakaļ to jaunekli Absalomu!

22. Un Joābs krita uz sava vaiga pie zemes, un viņš palocījās viņa priekšā un pateicās ķēniņam; un tad Joābs sacīja: Šodien tavš kalps ir izjutis, ka tiešām es esmu tavās acīs labvēlību atradis, mans kungs un ķēniņ, jo ķēniņš ir paklausījis sava kalpa vēlēšanos!
23. Un Joābs cēlās un gāja uz Gešūru un atveda Absalomu uz Jeruzālemi.
24. Un ķēniņš sacīja: Lai viņš iet savā namā, bet nenāk manu acu priekšā! Un Absaloms palika atsevišķi dzīvot savā namā, un ķēniņa vaigu tas neredzēja.
25. Bet visā Israēlā nebija neviena skaistāka vīra, kuru būtu vairāk daudzinajuši kā Absalomu; no viņa kāju pēdas līdz pat viņa matu celiņam viņam nebija itin nekādas vainas.
26. Un, kad viņš savu galvu apcirpa - un to viņš darīja katra gada beigās, jo tie pārāk smagi gulēja uz viņa galvas, - viņa galvas mati svēra divi simti seķeļu pēc ķēniņa atsvaru akmeņiem.
27. Un Absalomam piedzima trīs dēli un viena meita, vārdā Tamāra, un viņa bija ļoti skaista izskata sieviete.
28. Un Absaloms nodzīvoja Jeruzālemē divus gadus, bet ķēniņa vaigu viņš neredzēja.
29. Tāpēc Absaloms sūtīja pēc Joāba, lai to sūtītu pie ķēniņa, bet tas nevēlējās nākt pie viņa; tad viņš sūtīja vēl otrreiz, un tas arī otrreiz liedzās nākt.
30. Tad viņš sacīja saviem kalpiem: Redziet, Joāba tīrums ir līdzās manējam, un viņam tur ir mieži; ejiet un aizdedziniet to ar uguni! Tad Absaloma kalpi pielaida tīrumam uguni.
31. Un Joābs cēlās un nāca Absaloma namā un tam sacīja: Kāpēc tavi kalpi ir ar uguni nodedzinājuši manu tīrumu?
32. Un Absaloms atbildēja Joābam: Redzi, es esmu pie tevis sūtījis, sacīdams: atnāc šurp pie manis, jo es gribu tevi sūtīt pie ķēniņa un likt pateikt viņam: kāpēc man bija jānāk šurp no Gešūras? Man būtu labāk, ja es vēl tur atrastos! Bet nu es gribu ķēniņa vaigu redzēt, un, ja man ir vēl kāds noziegums, tad lai viņš mani nonāvē!
33. Kad Joābs gāja pie ķēniņa un viņam to pateica, tad viņš aicināja Absalomu. Kad viņš pie ķēniņa ienāca, tad viņš nometās uz sava vaiga pie zemes ķēniņa priekšā, to godinādams, un ķēniņš skūpstīja Absalomu.

1. Un notika pēc tam, ka Absaloms sev sagādāja ratus un zirgus, un piecdesmit vīrus, kas skrēja viņam pa priekšu.
2. Un Absaloms mēdza rītos agri celties un nostāties ceļa malā pie vārtiem. Tad notika, ka ikvienam cilvēkam, kuram bija kāda tiesas lieta, kuras dēļ viņš nāca pie ķēniņa, lai meklētu taisnību, Absaloms uzsauca un jautāja: No kuras pilsētas tu esi? Un tas sacīja: tavs kalps ir no šīs vai tās Israēla cilts.
3. Tad Absaloms tam mēdza sacīt: Redzi, tava lieta ir laba un taisna, bet no ķēniņa puses tev nav sagaidāmas dzirdīgas ausis!
4. Un Absaloms piebilda: Ak, ja mani kāds ieceltu par šīs zemes soģi, tad gan ikviens cilvēks, kam kāda strīdus vai tiesas lieta būtu, varētu nākt pie manis, un es tam spriestu taisnību!
5. Un, kad kāds pie viņa nāca un metās uz sava vaiga pie zemes, tad viņš izstiepa savu roku, satvēra to un skūpstīja.
6. Un tā Absaloms darīja ar ikvienu israēlieti, kurš nāca pie ķēniņa tiesas lietās, un tā Absaloms zaga Israēla vīru sirdis.
7. Bet pēc četriem gadiem Absaloms sacīja ķēniņam: Lūdzu, es gribētu iet uz Hebronu izpildīt savu solījumu, ko es Tam Kungam esmu solījis.
8. Redzi, kad tavs kalps vēl dzīvoja Gešūrā, Sīrijā, tad tas deva solījumu, sacīdams: ja Tas Kungs man būs ļāvis atgriezties atpakaļ Jeruzālemē, tad es kalpošu Tam Kungam.
9. Un ķēniņš viņam atbildēja: Ej ar mieru! Un viņš cēlās un devās uz Hebronu.
10. Bet Absaloms jau iepriekš bija izsūtījis izlūkus pie visām Israēla ciltīm un licis vēstīt: Tiklīdz jūs dzirdēsiet taures skaņu, tad sauciet: Absaloms ir kļuvis Hebronā ķēniņš!
11. Un ceļā no Jeruzālemes ar Absalomu gāja divi simti vīru, kas bija aicināti, un tie gāja savā vientiesībā un nekā nezināja par šo lietu.
12. Un Absaloms atsauc gilonieti Ahitofelu, Dāvida padoma devēju, no viņa dzimtās pilsētas Gilo, kad viņš jau upurēja savu kaujamo upuri. Tā sazvērestība pieauga spēkā un plašumā, jo ļaudis nāca, un daudzi pievienojās Absalomam.
13. Kad vēstnesis nāca pie Dāvida un sacīja: Visu Israēla vīru sirdis ir pieķērušās Absalomam, -
14. tad Dāvids pavēlēja visiem saviem kalpiem, kuri bija pie viņa Jeruzālemē: Celieties, mums ir jābēg! Jo citādi mums nav glābiņa no Absaloma! Steidzieties, ka varam doties ceļā, lai tas mūs nepārsteidz un nepanāk, tā likdams nelaimei nākt pār mums, un ka viņš pilsētu neizposta ar zobena asmeni!
15. Tad ķēniņa kalpi sacīja ķēniņam: Redzi, tavi kalpi darīs visu, ko mūsu kungs, tas ķēniņš, vēlas!
16. Un ķēniņš izgāja, un tam sekoja visa viņa nama saime; un ķēniņš atstāja desmit blakussievas, lai tās namu sargātu.
17. Tā ķēniņš izgāja un visi ļaudis ar viņu, un viņi apstājās pie pēdējā nama.
18. Un visi viņa kalpi gāja viņam līdzī un visi krētieši un plētieši, un arī visi gātieši no Gātas, seši simti vīru, kas bija viņam sekojuši, tie tagad ķēniņa priekšā aizgāja garām.
19. Tad ķēniņš sacīja Itajam no Gātas: Kādēļ arī tu nāc kopā ar mums? Griezies atpakaļ un paliec pie tā ķēniņa. Jo tu esi svešinieks un pie tam vēl tāds, kas izdzīts no savas vietas.
20. Tikai vakar tu esi atnācis, un vai tad šodien es tev lai lieku iet kopā ar mums! Es jau arī tikai eju, kur varu iet; griezies atpakaļ un ņem līdzī savus brāļus! Žēlastība un miers lai ir ar tevi!
21. Bet Itajs atbildēja ķēniņam un sacīja: Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvs un ka mans kungs un ķēniņš ir dzīvs, - nē! Tai vietā, kur mans kungs un ķēniņš būs, vai nu lai tas būtu uz nāvi, vai uz dzīvību, tieši tur atradīsies arī tavs kalps!
22. Un Dāvids sacīja Itajam: Nāc, iesim! Tad Itajs no Gātas aizgāja garām ar visiem saviem vīriem un tāpat arī sievas un visi mazie bērni, kas bija pie viņa.
23. Bet visa zeme raudāja lielām vaimanām, un, kad karaspēks bija aizgājis garām, tad ķēniņš gāja pāri Kidronas ielejai, un arī visa tauta gāja pāri ceļā uz tuksnesi.
24. Un redzi, tur bija arī Cadoks un visi levīti kopā ar viņu, kas nesa Dieva derības šķirstu; tad viņi nolika Dieva derības šķirstu zemē, bet Abjatārs turpat upurēja, kamēr visi ļaudis bija no pilsētas

izgājuši.

25. Tad ķēniņš sacīja Cadokam: Nes Dieva šķirstu atpakaļ pilsētā! Ja jau es atradišu labvēlību Tā Kunga acīs, tad Viņš arī mani atvedīs atpakaļ un man ļaus redzēt Viņu pašu ar Viņa mājokli.

26. Bet, ja Viņš sacīs tā: man nav nekādas patikas pie tevis, - tad redzi, še es esmu, lai Viņš man dara tā, kā tas Viņam pašam labi patīk!

27. Un ķēniņš sacīja priesterim Cadokam: Tu redzētāj, atgriezies vien pilsētā ar mieru, tu pats, Abjatārs, Ahimaācs, tavs dēls, Jonatāns, Abjatāra dēls, abi jūsu dēli kopā ar jums.

28. Redziet, es gribu nogaidīt, uzkavēdamies tuksnesī, līdz kamēr no jums kāda vēsts atnāks, kas man dos ziņu.

29. Un tā Cadoks un Abjatārs aiznesa Dieva šķirstu atpakaļ Jeruzālemē un palika tur.

30. Bet Dāvids devās uz Eļļas kalnu, un, kalnup iedams, viņš raudāja, un savu galvu viņš bija ietinis, un viņš gāja basām kājām; tāpat arī visa tauta, kas gāja viņam līdz: ikviens bija ietinis savu galvu, un, kalnup dodamies, tie nepārtraukti raudāja.

31. Kad pēc tam Dāvidam tika paziņots, ka Ahitofels ir kopā ar dumpiniekiem pie Absaloma, tad Dāvids sacīja: Ak, Kungs, dari Ahitofela padomu par ģeķību!

32. Kad Dāvids nonāca kalna galā, kur mēdza Dievu pielūgt, redzi, tad viņam pretī iznāca Hušajs no Arkas, un tā drēbes bija saplēstas, un zeme bija uz tā galvas.

33. Un Dāvids viņam sacīja: Ja tu nāksi man līdz, tad tu man būsi par nastu,

34. bet, ja tu atgriezīsies atpakaļ pilsētā un teiksi Absalomam: ķēniņ, es būšu tavs kalps! Un, kā citkārt es esmu bijis tava tēva kalps, tā nu es būšu tavs kalps, - tad tu manā labā varētu izjaukt Ahitofela padomu.

35. Un vai tur pie tevis nebūs priesteri Cadoks un Abjatārs? Tāpēc visu, ko tu vien dzirdēsi ķēniņa namā, to saki priesteriem Cadokam un Abjatāram!

36. Redzi, tur kopā ar viņiem ir viņu abu dēli - Ahimaācs, Cadoka dēls, un Jonatāns, Abjatāra dēls; un ar viņiem sūtiet man visu, ko vien jūs dzirdēsiet.

37. Un tā Hušajs, Dāvida draugs, nonāca pilsētā tieši tanī brīdī, kad Absaloms ienāca Jeruzālemē.

1. Kad Dāvids bija mazliet nogājis no kalna gala, redzi, tad Ciba, Mefibošeta puisis, nāca viņam pretī ar pāris apkrautiem ēzeļiem, un tie uz muguras nesa divi simti maizes, simts rozīņu raušu, simts vasaras augļu saiņu un ādas trauku ar vīnu.
2. Un ķēniņš sacīja Cibam: Kas tie tev tur ir? Tad Ciba sacīja: Ēzeļi ir ķēniņa nama ļaudīm, ko jāt, bet maize un vasaras augļi kalpotājiem, ko ēst, bet vīns tiem, kas tuksnesī piekusuši, ko dzert.
3. Tad ķēniņš jautāja: Bet kur tad ir tava kunga dēls? Un Ciba atbildēja ķēniņam: Redzi, viņš ir palicis Jeruzālemē, jo viņš teica: šodien Israēla nams man atdos atpakaļ mana vectēva ķēniņa valstību.
4. Tad ķēniņš sacīja Cibam: Lai tad nu tev arī pieder viss, kas piederēja Mefibošetam! Un Ciba sacīja: Es noliecos tavā priekšā, lai atrodu labvēlību tavās acīs, mans kungs un ķēniņ!
5. Kad ķēniņš Dāvids nonāca līdz Bahurimai, redzi, tad no turienes iznāca kāds vīrs no Saula nama piederīgiem, un viņa vārds bija Šimejs, Geras dēls. Tuvodamies viņš nepārtraukti lādējās
6. un meta akmeņus uz Dāvidu un uz visiem ķēniņa Dāvida kalpiem, kaut gan visa karavīru saime un visi miesassargi gāja ķēniņam pa labo un pa kreiso pusi.
7. Un Šimejs tam sacīja, lādēdams: Ej ārā, ej projām, tu, asinskārīgais vīrs, tu, ļaundari!
8. Tas Kungs tev tagad liek nest visu Saula nama asins parādu, kā vietā tu esi uzkundzējies par ķēniņu. Bet tagad Tas Kungs nodod ķēniņa valsts varu tava dēla Absaloma rokā, un redzi, nu tu pats tagad esi nelaimē, jo tu esi asinskārīgs vīrs!
9. Tad Abišajs, Cerujas dēls, sacīja ķēniņam: Kāpēc šis sprāgušais suns lād manu kungu un ķēniņu? Atļauj man noiet tur pāri pie viņa un viņam noraut galvu!
10. Bet ķēniņš atbildēja: Kāda daļa man ar jums, jūs Cerujas dēli? Ļaujiet taču viņam lādēties! Laikam jau gan viņš lād tādēļ, ka Tas Kungs būs viņam sacījis: lādi Dāvidu! - Kā gan tad drīkst jautāt: kādēļ tu tā dari?
11. Un Dāvids sacīja Abišajam un visiem saviem kalpiem: Redzi, mans paša dēls, kas cēlies no maniem gurniem, tagad tīko pēc manas dzīvības; vai tad ne vairāk šis benjamīnietis! Ļaujiet tam, lai viņš lādas, jo Tas Kungs viņam to ir licis!
12. Varbūt Tas Kungs mani uzlūkos manā postā un jau šodien pārvērtīs viņa lāstu man par svētību.
13. Tā Dāvids gāja ar saviem vīriem tālāk pa ceļu, bet Šimejs gāja otrā pusē gar kalna klintāju, un iedams viņš lādējās, meta akmeņus uz viņiem un svaidīja pīšļus.
14. Un ķēniņš ar tiem vīriem, kas bija pie viņa, piekusuši nonāca pie avotiem un tur atveldzējās.
15. Bet Absaloms un visi Israēla vīri gāja uz Jeruzālemi un Ahitofels līdz ar viņu.
16. Un notika, kad Dāvida draugs Hušajs no Arkas nāca pie Absaloma, tad Hušajs uzsauca Absalomam: Ilgu mūžu ķēniņam! Ilgu mūžu ķēniņam!
17. Bet Absaloms atbildēja Hušajam: Vai tā ir tava uzticība pret tavu draugu? Kāpēc tu neesi gājis ar savu draugu?
18. Tad Hušajs atbildēja Absalomam: Nē! Bet, ko Tas Kungs ir izredzējis un šī tauta un visi Israēla vīri, tam es arī piederēšu un pie tā es arī palikšu!
19. Un tālāk - kam tad lai es kalpoju? Vai lai es nekalpoju viņa dēlam? Tāpat kā es esmu kalpojis tavam tēvam, tāpat es gribu būt tavā priekšā!
20. Un Absaloms sacīja Ahitofelam: Dodiet padomu, ko lai mēs iesākam!
21. Un Ahitofels sacīja Absalomam: Ieej pie sava tēva blakussievām, ko viņš te ir atstājis, lai tās sargātu namu. Tad viss Israēls dzirdēs, ka tu esi kļuvis pretīgs savam tēvam. Un visu to rokas, kas pie tevis, taps stiprinātas.
22. Un viņi izplēta Absaloma telti uz jumta, un Absaloms iegāja pie sava tēva blakussievām, visam Israēlam to redzot.
23. Un Ahitofela padoms, ko viņš tanī laikā deva, bija tik augstu turēts itin kā Dieva atklāsme; tāds bija Ahitofela padoms tiklab Dāvidam, kā Absalomam.

1. Un Ahitofels sacīja Absalomam: Lūdzu, atļauj man, ka es izmeklēju divpadsmit tūkstošus vīru, un tad es celšos vēl šo pašu nakti un došos vajāt Dāvidu.
2. Un es gribu viņam uzbrukt tad, kad viņš būs piekūsis un viņa rokas būs nogurušas, un tad es viņu izbiedēšu, ka visi karavīri, kas pie viņa atrodas, bēgs, un tad es ķēniņu nogalināšu vienu pašu.
3. Tad es atvedīšu visu tautu atkal atpakaļ pie tevis, kā atved atpakaļ jaunu sievu pie viņas laulātā drauga. Tu jau kāro tikai pēc viena vīra dzīvības, kurpretī visai pārējai tautai taču jāpaliek neskartai.
4. Šis padoms labi patika Absalomam, kā arī visiem Israēla vecajiem.
5. Tomēr Absaloms sacīja: Aiciniet arī vīru no Arkas, Hušaju, un uzklausīsim, kāds padoms ir viņa mutē!
6. Un, kad Hušajs ienāca pie Absaloma, tad Absaloms viņam sacīja, teikdams: Tādu, lūk, padomu mums ir devis Ahitofels; vai mums būs tā rīkoties pēc viņa vārdiem? Ja ne, tad runā tu!
7. Tad Hušajs atbildēja Absalomam: Šoreiz padoms, ko ir devis Ahitofels, nav atzīstams par labu.
8. Un Hušajs sacīja: Tu taču pazīsti savu tēvu un viņa vīrus, ka tie ir varoņi un ka tie ir ar dusmu pilnu sirdi, gluži kā lāču māte laukā, kurai lācēni paņemti. Un tavs tēvs ir karavīrs, un viņš nepavadīs nakti pie ļaudīm.
9. Redzi, viņš jau tagad būs paslēpies kādā aizā vai kādā citā vietā. Ja nu notiktu, ka kāds krīt no tiem jau uzbrukuma sākumā, tad ikviens, kas to dzirdēs, apgalvos: vīri, kas sekoja Absalomam, ir sakauti!
10. Tad ir paši dūšīgākie, kam sirds kā lauvām, pazaudēs drosmi, jo viss Israēls zina, ka tavs tēvs ir varonis un ka tie vīri, kas ar viņu stipri kopā turas, arī ir varoņi.
11. Bet mans padoms ir šāds: lai pie tevis tiek sapulcināts viss Israēls, no Danas līdz Bēršebai, tādā vairumā kā smiltis jūras malā, un lai tad tie, tev pašam esot viņu vidū, dotos cīņā.
12. Ar šiem spēkiem mēs viņam uzbruksim, kurā vietā vien mēs viņu sastapsim, un kritīsim viņam virsū, kā rasa uzkrīt zemei, tā ka no visiem viņa vīriem neatstāsim dzīvu nevienu vienīgu!
13. Un gadījumā, ja tas atkāptos uz kādu pilsētu, tad viss Israēls apvilktu apkārt ap šo pilsētu virves un mēs to novilkto lejā upē, ka tur ne zvirgza pat nepaliktu.
14. Tad Absaloms un visi Israēla vīri sacīja: Arkas vīra Hušaja padoms ir labāks nekā Ahitofela padoms. Bet Tas Kungs to tā bija nolīcis, ka Ahitofela labais padoms tiktu atmests, tāpēc ka Tas Kungs pats lika nākt nelaimei pār Absalomu.
15. Pēc tam Hušajs sacīja priesteriem Cadokam un Abjatāram: Tādu padomu Ahitofels ir devis Absalomam un Israēla vecajiem, bet šādu padomu esmu devis es.
16. Bet nu lieciet steidzīgi ziņot Dāvidam, sacīdami: nepavadi nakti tuksneša līdzenumos, bet steigšus ej pāri Jordānai, lai ķēniņu ar visiem ļaudīm, kas ir pie viņa, nepārsteigtu nelaime un viņš neaizietu bojā.
17. Un Jonatāns un Ahimaācs uzturējās pie Ajin-Rogelas, un kāda kalpone atnāca un viņiem to paziņoja; tad viņi devās ceļā un visu paziņoja ķēniņam Dāvidam, jo tie nedrīkstēja nākt un rādīties pilsētā.
18. Tomēr kāds zēns tos redzēja, un tas to pasacīja Absalomam. Tad tie abi divi steigšus bēga un nonāca kāda vīra namā Bahurimā. Tam bija aka pagalmā, un viņi tanī nolaidās.
19. Tad viņa sieva ņēma segu un to pārklāja pāri akai un tur virsū uzbēra putraimus, tā ka neko nemanīja.
20. Kad Absaloma kalpi ieradās pie šīs sievas viņas namā un jautāja, kur atrodas Ahimaācs un Jonatāns, tad sieva tiem atbildēja: Viņi ir pārgājuši pāri ūdens strautam. Un viņi tos izmeklējās, bet neatrada un atgriezās atpakaļ Jeruzālemē.
21. Un, kad tie bija aizgājuši, viņi izkāpa no akas, gāja un paziņoja to ķēniņam Dāvidam; un viņi sacīja Dāvidam: Celieties un steigšus ejiet pāri ūdeņiem, jo tādu un tādu padomu pret jums ir Ahitofels devis!
22. Tad Dāvids un visi tie ļaudis, kas bija pie viņa, rīta ausmā cēlās un pārgāja Jordānu. Un nebija neviena, kas nebūtu pārgājis Jordānu.

23. Kad Ahitofels novēroja, ka nerīkojas pēc viņa padoma, tad viņš apsegloja savu ēzeli, cēlās un aizjāja uz savu namu dzimtajā pilsētā. Pēc tam viņš vēl apkopa savu namu un tad pakārās. Tā viņš nomira un tika apglabāts sava tēva kapa vietā.
24. Bet Dāvids nonāca Mahanajimā, un Absaloms gāja pāri Jordānai un visi Israēla vīri līdz ar viņu.
25. Joāba vietā Absaloms iecēla Amasu par savu karaspēka virspavēlnieku. Bet Amasa bija kāda vīra dēls, kuram bija vārds Jitro, kas bija ismaēlietis. Tas bija gājis un gulējis pie Nahaša meitas Cerujas māšas Abigailas, kura bija Joāba māte.
26. Un Israēls Absaloma vadībā apmetās teltīs Gileāda zemē.
27. Kad Dāvids bija nonācis Mahanajimā, tad Sobijs, Nahaša dēls, no Rabas, Amona bērnu galvaspilsētas, un Mahīrs, Amiēla dēls, no Lodebaras, un gileādietis Barzillajs no Reglimas
28. atnesa gultas un segas, ūdens traukus, māla traukus, kviešus un miežus, miltus, kā arī grauzdētu labību, pupas un lēcas,
29. medu un sviestu, sīklopus un sierus, arī krējumu - to visu viņi pienesa Dāvidam un viņa ļaudīm, kuri bija pie viņa, lai tiem būtu pārtika, jo viņi domāja: tiem ļaudīm ir jābūt izsalkušiem, nogurušiem un izslāpušiem kā jau tuksnesī.

1. Un Dāvids novietoja un pārskaitīja savu karaspēku, kas pie viņa bija, un iecēla tiem virsniekus pār tūkstošiem un pār simtiem.
2. Tad Dāvids sadalīja karaspēku trijās daļās. Vienu trešo daļu karaspēka viņš nodeva Joāba vadībā, otru trešdaļu Abišaja, Cerujas dēla, Joāba brāļa, vadībā un trešo trešdaļu Itaja, no Gātas, vadībā. Un tad ķēniņš sacīja karavīriem: Es pats arīdzan iziešu līdz ar jums uzbrukumā!
3. Bet ļaudis atbildēja: Nē, tev pašam nebūs iziet un doties uzbrukumā! Ja jau mēs no viņiem bēgsim, tad taču tie mums nepiegiezīs nekādu vērību, kaut arī vai puse no mums mirtu. Turpretī tu esi kā desmit tūkstoši no mums, tādēļ būs labāk, ka tu mums no pilsētas sniegtu palīdzību.
4. Un ķēniņš tiem atbildēja: Kā jūs vēlaties, tā es darišu! Un ķēniņš nostājās sānis pie vārtiem, un visa karotāju saime devās laukā pa simtiem un pa tūkstošiem.
5. Un ķēniņš pavēlēja Joābam, Abišajam un Itajam, sacīdams: Apejieties, lūdzami, saudzīgi ar jaunekli Absalomu! Un viss karaspēks dzirdēja, ka ķēniņš deva tādu pavēli visiem virsniekiem par Absalomu.
6. Kad karaspēks izgāja laukā, lai dotos uzbrukumā Israēlam pretī, un Efraima mežā iesākās cīņa,
7. tad Israēla tauta tika tur sakauta cīņā ar Dāvida kalpiem, un tanī dienā krita līdz divdesmit tūkstoši vīru.
8. Šī kauja izvērsās tur pa visu apgabalu, un tanī dienā cīnoties mežs aprija vairāk ļaužu nekā zobens.
9. Pilnīgi negaidīti Absaloms sastapa Dāvida kalpus. Absaloms jāja uz mūļa, un, kad mūlis auļoja zem zaraina ozola kuplajiem zariem, tad tie tik stipri iekērās Absaloma matos, ka tas palika karājoties gaisā starp debesīm un zemi, bet viņa mūlis zem viņa aizskrēja projām.
10. Tad kāds vīrs to ieraudzīja un paziņoja Joābam un sacīja: Redzi, es tikko kā redzēju Absalomu karājamies kādā ozolā!
11. Tad Joābs sacīja šim vīram, kas viņam to bija paziņojis: Nu redzi, tu viņu tur redzēji; kādēļ tad tu viņu tur tūdaļ nenogalināji? Tad man būtu bijis prieks tev dot no savas puses desmit sudraba gabalus un vienu jostu!
12. Bet šis vīrs sacīja Joābam: Un arī tad ne, ja man sauja tiktu noskaitīti tūkstoši sudraba gabali, es tomēr neizstieptu savu roku pret ķēniņa dēlu, jo ķēniņš, mums dzirdot, pavēlēja gan tev, gan Abišajam, gan Itajam, sacīdams: saudzējiet ikviens šo jaunekli, manu dēlu Absalomu!
13. Un, ja es arī būtu nodevīgi rīkojies pret viņa dvēseli, tad tas tomēr nevarētu tikt apslēpts ķēniņa priekšā un tad tu pats nostātos pret mani.
14. Tad Joābs sacīja: Es nevaru ar tevi te ilgi kavēties! Un viņš ņēma trīs šķēpus savā rokā un tos iedūra Absaloma sirdī, kamēr Absaloms vēl dzīvs karājās ozola zaros.
15. Tad desmit Joāba puisi, viņa ieroču nesēji, to apstāja, norāva Absalomu un nogalināja viņu.
16. Bet Joābs lika pūst tauri, un kareivji pārtrauca Israēla vajāšanu, jo Joābs saudzēja ļaudis.
17. Un viņi ņēma Absalomu un iemeta viņu mežā lielā bedrē un uzkrāva viņam virsū ļoti lielu akmeņu kopu. Bet viss Israēls bēga - ikviens uz savu dzīves vietu.
18. Bet Absaloms, pats vēl dzīvs būdams, bija ņēmis un sev uzcēlis akmens stabu ķēniņa ielejā, jo viņš tā sprieda: Man nav dēla, kurš varētu manu vārdu saglabāt. Un viņš nosauca akmens stabu savā vārdā; un tas vēl līdz šai dienai tiek saukts par Absaloma stabu.
19. Tad Ahimaācs, Cadoka dēls, sacīja: Es skriešu un aiznesīšu ķēniņam labo vēsti, ka Tas Kungs ar taisnības spriedumu viņu ir atbrīvojis no viņa ienaidniekiem!
20. Bet Joābs viņam atbildēja: Šodien tu nevari būt prieka vēstnesis; kādu citu dienu tu varētu būt vēstnesis, bet šodien tu nedrīksti vēsti nonest, jo paša ķēniņa dēls ir miris.
21. Tad Joābs pavēlēja kādam etiopietim: Ej un paziņo ķēniņam, ko tu esi redzējis! Un etiopietis palocījās Joāba priekšā un aizsteidzās.
22. Bet Ahimaācs, Cadoka dēls, vēl turpināja un sacīja Joābam: Lai būtu kā būdams, es arī gribētu skriet aiz etiopieša! Bet Joābs sacīja: Kādēļ tu gribi skriet, mans dēls? Par šo vēsti tu nekā laba nesaņemsi.

23. Taču Ahimaācs, Cadoka dēls, vēl runāja ar Joābu: Lai būtu kā būdams, bet es skriešu! Un Joābs viņam sacīja: Nu tad skrej! Tad Ahimaācs izraudzījās sev taisnu ceļu pa Jordānas ieleju un aizsteidzās etiopietim priekšā.
24. Tobrīd Dāvids sēdēja starp abiem vārtiem, bet sargs uzkāpa uz vārtu jumta un uz mūra, un, kad tas savas acis pacēla, tad viņš ieraudzīja kādu vīru vienu pašu skrejam.
25. Sargs to tūlī ar saucienu paziņoja ķēniņam. Un ķēniņš sacīja: Ja viņš ir viens pats, tad tam būs laba vēsts mutē. Kamēr tas pamazām tuvojās,
26. sargs ieraudzīja vēl otru vīru skrejam un ziņoja no vārtu augšas: Redzi, tur vēl kāds vīrs viens pats skrien šurpu! Tad ķēniņš sacīja: Arī tas būs labas vēsts nesējs.
27. Un sargs sacīja: Es vēroju pirmā gaitu, un tas man liekas esam Ahimaācs, Cadoka dēls! Tad ķēniņš sacīja: Tas ir krietns vīrs, tas patiesi nāk ar labu vēsti!
28. Tad Ahimaācs izsaucās un sacīja ķēniņam: Miers! Un viņš noliecās ķēniņa priekšā uz sava vaiga pie zemes un sacīja: Slavēts lai ir Tas Kungs, tavs Dievs, kas ir uzveicis tos vīrus, kuri bija savas rokas izstiepuši pret manu kungu un ķēniņu, tos nododams mūsu varā!
29. Tad ķēniņš sacīja: Kā labi klājas tam jauneklim Absalomam? Tad Ahimaācs atbildēja: Kad ķēniņa kalps Joābs tavu kalpu nosūtīja, tad es gan redzēju lielu ļaužu drūzmu, bet es nezinu, ko tas nozīmēja.
30. Tad ķēniņš sacīja: Paej tālāk un nostājies te! Tad viņš gāja un nostājās.
31. Pa to laiku bija jau pienācis etiopietis un sauca: Mans kungs un ķēniņ, atļauj man pasludināt labu vēsti, ka Tas Kungs ar taisnu spriedumu ir tev piešķīris uzvaru pār visiem tiem, kas vien bija pret tevi sacēlušies!
32. Tad ķēniņš jautāja etiopietim: Bet vai jauneklim Absalomam klājas labi? Un etiopietis atbildēja: Lai tā, kā šim jauneklim klājas, klātos visiem mana kunga un ķēniņa ienaidniekiem un visiem tiem, kas pret tevi ar ļaunu nolūku sacēļas!

1. Tad ķēniņš ļoti noskuma, un viņš uzkāpa vārtu augšējā telpā un raudāja, un sauca: Mans dēls Absalom! Manu dēliņ! Mans dēls Absalom! Kaut jel kāds būtu man ļāvis mirt tavā vietā! Ak, Absalom, manu dēliņ! Mans dēls!
2. Kad Joābam tika pavēstīts: Redzi, ķēniņš raud un sēro Absaloma dēļ, -
3. tad tanī dienā uzvara pārvērtās par sērām visai tautai, jo tanī dienā ikviens dzirdēja: ķēniņš ir noskumis sava dēla dēļ.
4. Un zagšus tanī dienā karaspēks atgriezās pilsētā, kā allaž zogas iekšā ļaudis, kas kaujā bēgdami krituši kaunā.
5. Un ķēniņš pats bija aizsedzis savu seju un sauca stiprā balsī: Ak, mans dēls Absalom! Absalom, mans dēls, manu dēliņ!
6. Tad Joābs ienāca pie ķēniņa namā un sacīja: Šodien tu esi ar kaunu apklājis visu savu kalpu vaigus, lai gan tie šodien glābuši tavu dzīvību un tavu dēlu un tavu meitu dzīvību, kā arī tavu sievu un tavu blakussievu dzīvību,
7. jo tu mīli tos, kas tevi ienīst, un tu ienīsti tos, kas tevi mīl; tu šodien esi atklāti parādījis, ka tev tavi karapulku virsnieki un kalpi nav itin nekas; jā, tagad es zinu, ja būtu tikai Absaloms dzīvs, bet mēs visi šodien būtu miruši, tad tas tev, liekas, gan būtu pa prātam.
8. Bet tagad celies, izej ārā un runā sirsnīgi uz saviem kalpiem. Tik tiešām, pie Tā Kunga es ar zvērestu apstiprinu - ja tu neiziesi, tad neviens vīrs vairs šo nakti nepaliks pie tevis, un tā tev būs vislielākā nelaime no visām tām nelaimēm, kas tev ir uzbrukušas no tavas jaunības laikiem līdz pat šai dienai!
9. Tad ķēniņš cēlās un apsēdās vārtos; un, kad tautai tika paziņots: lūk, ķēniņš ir apsēdies vārtos, - tad visa tauta nāca un gāja garām ķēniņam, bet Israēls bija nobēdzis ikviens savā teltī.
10. Un visi ļaudis visās Israēla ciltīs strīdējās un sacīja: Ķēniņš mūs ir izglābis no mūsu ienaidnieku rokas, un viņš mūs ir atsvabinājis no filistiešu rokas, un nu viņam bija jābēg Absaloma priekšā projām no šīs zemes!
11. Bet tagad, kad Absaloms, ko mēs svaidījām sev par ķēniņu, ir karā miris, kāpēc jūs kavējaties atvest ķēniņu atkal atpakaļ?
12. Tad ķēniņš Dāvids lika priesteriem Cadokam un Abjatāram pateikt: Runājiet uz Jūdas vecajiem, sacīdami: kāpēc jūs gribat būt tie pēdējie, kas vestu ķēniņu atpakaļ viņa namā? Tai brīdī visa Israēla valoda jau bija kļuvusi zināma ķēniņam viņa namā.
13. Jūs esat mani brāļi, jūs esat mani kauli un mana miesa - kāpēc tad jūs gribat būt tie pēdējie, kad tagad ķēniņš vedams atpakaļ?
14. Un Amasam jums ir tā jāsaka: vai tu neesi no mana kaula un no manas miesas? Lai Dievs man dara tā un vēl vairāk, ja tu nebūsi karaspēka virspavēlnieks Joāba vietā uz visu mūžu!
15. Un viņš noskaņoja visu Jūdas vīru sirdis kā viena vienīga vīra sirdi, tā ka tie atsūtīja vienprātīgi ziņu pie ķēniņa, sacīdami: Griezies atpakaļ ar visiem saviem kalpiem!
16. Un tā ķēniņš devās atpakaļ un nonāca pie Jordānas, un Jūda gāja uz Gilgalu, lai ietu ķēniņam pretī un lai ķēniņu pārvestu pāri Jordānai.
17. Tad Šimejs, Geras dēls, benjamīnietis no Bahurimas, steidzās ķēniņam Dāvidam pretī un nonāca pie viņa kopā ar Jūdas vīriem.
18. Un ar viņu kopā bija tūkstoš vīru no Benjamīna cilts un arī Ciba ar saviem piecpadsmit dēliem un ar saviem divdesmit kalpiem. Jau ķēniņam pa priekšu viņi bija pārgājuši pāri Jordānai.
19. Tad ķēniņa nama iedzīve bija pārcelta, un bija darīts, kā viņš vēlējās. Un Šimejs, Geras dēls, nokrita ķēniņa priekšā, kad viņš cēlās pāri Jordānai.
20. Un viņš sacīja ķēniņam: Nepieskaiti man, mans kungs, to par vainu un nepiemini, ka tanī dienā, kad mans kungs un ķēniņš atstāja Jeruzālemi, tavs kalps izdarīja grēku! Bet lai ķēniņš to neuzskata par kaut ko nepiedodamu!
21. Tavs kalps jau pats to zina, ka ir grēkojis; bet, redzi, šodien es esmu nācis pats pirmais no visa Jāzepa nama šeit lejā, lai sastaptu savu kungu un ķēniņu.

22. Tad Abišajs, Cerujas dēls, atbildēja, sacīdams: Vai tad Šimejs tiešām nebūtu jau tādēļ vien nonāvējams, ka viņš ir Tā Kunga svaidīto lādējis?
23. Bet Dāvids atbildēja: Kas gan man daļas gar jums, Cerujas dēli, ka jūs man šodien gribat kļūt par kārdinātāju sātānu? Šodien nevienam nebūs mirt Israēlā, jo es zinu, ka es šodien esmu atkal ķēniņš pār Israēlu!
24. Un ķēniņš sacīja Šimejam: Tev nebūs mirt! Un ķēniņš to viņam apstiprināja ar zvērestu.
25. Arī Mefibošets, Saula mazdēls, nonāca lejā ķēniņam pretī; bet viņš nebija nedz kopis savas kājas, nedz kopis savas ūsas, nedz savas drēbes mazgājis no tās dienas, kad ķēniņš bija aizgājis, līdz šai dienai, kad viņš vesels atgriezās.
26. Un, kad viņš no Jeruzālemes nāca, lai ietu pretī ķēniņam, tad ķēniņš viņam jautāja: Kādēļ tu, Mefibošet, neesi man nācis līdzī?
27. Tad viņš atbildēja: Mans kungs un ķēniņ! Mans kalps mani piekrāpis! Patiesi, es, tavs kalps, sacīju: es likšu sev apseglot ēzeli, un uz tā es jāšu un tā jāšus nonākšu pie ķēniņa, jo tavs kalps ir tizls.
28. Bet šis, apkārt klīzdams, ir cēlis neslavu pret tavu kalpu pie mana kunga un ķēniņa. Bet mans kungs un ķēniņš gudrībā līdzinās Dieva eņģelim; tā nu dari, kā tev patīk!
29. Kaut arī visam mana tēva namam nekā cita nebija ko gaidīt no mana kunga un ķēniņa kā vienīgi nāvi, taču tu savu kalpu novietoji starp tiem, kuri ēd pie tava galda; kādas tiesības tad man vēl ir, vai par ko tad man vēl būs brēkt uz ķēniņu?
30. Tad ķēniņš tam sacīja: Ko tu te velti šķied vārdus? Es esmu teicis: tu un Ciba sadaliet tīrumu!
31. Tad Mefibošets sacīja ķēniņam: Ak, lai taču viņš ņem visu, pēc tam kad mans kungs un ķēniņš ir vesels pārnācis savā namā!
32. Arī gileādietis Barzillajs bija atnācis no Rogelimas un ar ķēniņu cēlās pāri Jordānai, lai viņu pavadītu.
33. Un Barzillajs bija ļoti vecs, ap gadiem astoņdesmit, un viņš bija apgādājis ķēniņu ar uzturu, kad tas bija mitis Mahanajimā, jo viņš bija ļoti bagāts vīrs.
34. Un ķēniņš sacīja Barzillajam: Celies pāri kopā ar mani, kā sevi es tevi apgādāšu pie sevis Jeruzālemē.
35. Bet Barzillajs atbildēja ķēniņam: Cik gan dzīves dienu vēl atlicis manos mūža gados, lai es kopā ar ķēniņu dotos augšup uz Jeruzālemi?
36. Es šodien jau esmu astoņdesmit gadus vecs - vai es vēl varētu izšķirt, kas ir labs un kas ir ļauns? Un vai tad tavs kalps vēl varētu sagaršot, ko viņš ēdīs vai ko dzers? Vai tad es vēl varētu sadzirdēt, ko dzied dziedātāji un dziedātājas? Un kādēļ tad man vēl jāklūst par nastu manam kungam un ķēniņam?
37. Tavs kalps tikai mazliet ies ķēniņam līdzī pāri Jordānai; bet kādēļ tu, ķēniņ, gribi man rādīt tik daudz žēlastības?
38. Lūdzu, ļauj savam kalpam griezties atpakaļ, lai es varu savā dzimtajā pilsētā pie sava tēva un mātes kapa mirt! Un redzi, šē ir tavs kalps Kimhams, lai viņš ceļas pāri līdz ar manu kungu un ķēniņu, dari tam, kā tev labpatīk!
39. Tad ķēniņš atbildēja: Jā, Kimhamam būs kopā ar mani celties pāri, un es tam darīšu visu, kas ir labs tavās acīs, un visu, ko tu vien no manis vēlēšies, to es tavā labā darīšu!
40. Kad viss karaspēks bija pārcēlies pāri Jordānai, tad ķēniņš cēlās pāri, skūpstīja Barzillaju un svētīja viņu, un viņš griezās atpakaļ savā vietā.
41. Un ķēniņš gāja uz Gilgalu, un Kimhams viņu pavadīja. Un kopā ar ķēniņu bija pārcēlusies visa Jūdā karavīru saime un puse no Israēla vīriem.
42. Un redzi, visi Israēla vīri nāca pie ķēniņa un jautāja ķēniņam: Kāpēc mūsu brāļi, Jūdā vīri, ir tevi zaguši un pārveduši ķēniņu līdz ar viņa namu un visus Dāvida vīrus pāri Jordānai?
43. Tad visi Jūdā vīri atbildēja Israēla vīriem: Tādēļ, ka ķēniņš mums ir tuvs radnieks! Bet kādēļ jūs par to dusmojaties? Vai tad mēs esam ko ēduši no ķēniņa galda? Vai mēs no viņa esam kādas dāvanas saņēmuši?
44. Bet Israēla vīri atbildēja Jūdā vīriem, sacīdami: Mums ir desmit daļas pie ķēniņa, un arī uz

Dāvidu mums ir vairāk tiesību nekā jums; kādēļ tad jūs esat mūs tā nicinājuši? Vai tad mēs pirmie neieteicām vest mūsu ķēniņu atpakaļ? Bet Jūdas vīru vārdi bija vēl bargāki nekā Israēla vīru vārdi.

1. Tur bija gadījies arī kāds nekrietns vīrs, vārdā Šeba, Bihrija dēls, benjamīnietis; tas pūta tauri, vēstīdams: Mums nav nekādas daļas gar Dāvidu, nedz arī kāda daļa gar Isaja dēla mantojumu! Ikviens no Israēla lai paliek savās teltīs!
2. Tad visi Israēla vīri novērsās no Dāvida un sekoja Šebam, Bihrija dēlam, bet ikviens Jūdas vīrs vēl ciešāk turējās pie sava ķēniņa no Jordānas līdz Jeruzālemei.
3. Kad Dāvids bija atgriezies savā pilī Jeruzālemē, tad ķēniņš ņēma tās desmit sievas, kas bija blakussievas, kuras viņš bija atstājis, lai tās sargātu pili, un viņš tās novietoja kādā atsevišķā ēkā un gādāja tām iztiku, bet viņš vairs pie tām negāja. Tās kļuva cietumnieces līdz savai miršanas dienai un visu savu atlikušo mūžu nodzīvoja kā atraitnes.
4. Un ķēniņš pavēlēja Amasam: Sasauc man Jūdas vīrus pēc trim dienām un esi arī tu pats te!
5. Tad Amasa gāja, lai sasauktu kopā Jūdu, bet, kad viņš kavējās pāri noteiktajam laikam, ko ķēniņš bija viņam nolīcis,
6. tad Dāvids sacīja Abišajam: Nu mums Šeba, Bihrija dēls, nodarīs vairāk ļauna nekā Absaloms. Ņem sava kunga kalpus un dzenies viņam pakaļ, lai viņš netiek iekšā stipri nocietinātās pilsētās un neizzūd no mūsu acīm!
7. Tad Abišaja vadībā no Jeruzālemes izgāja Joābs ar saviem karavīriem, kā arī miesassargi, krētieši un plētieši, un visi karavadoņi, lai vajātu Šebu, Bihrija dēlu.
8. Kad tie bija pie lielā akmens, kas atrodas Gibeonā, tad Amasa nāca tiem pretim, bet Joābs bija tērpies savā karavīra tērpā, un tam pāri bija apjozta josta ar zobenu pie viņa gurniem piestiprinātā makstī, un tas izslidēja no maksts un nokrita zemē.
9. Tad Joābs sacīja Amasam: Kā tev klājas, mans brāli? Tai brīdī Joābs satvēra ar labo roku it stipri Amasu pie bārdas, lai viņu noskūpstītu.
10. Bet Amasa nesargājās no zobena, kas bija Joāba rokā; to Joābs iedūra tā viņa vēderā, ka viņa iekšas izgāzās zemē, un viņš mira, tā ka viņam vairs nevajadzēja otrreiz durēt. Kamēr Joābs un viņa brālis Abišajs vajāja Šebu, Bihrija dēlu,
11. kāds jauneklis no Joāba karavīriem bija atstāts pie Amasas, lai sauktu: Kas turas kopā ar Joābu un kas pieķēries Dāvidam, tas lai seko Joābam!
12. Bet Amasa vēl vārtījās asinīs ceļa vidū. Kad šis vīrs redzēja, ka visi ļaudis tur apstājas, tad viņš Amasu no ceļa novēla uz tīrumu un pārsedza tam pāri drēbes, tāpēc ka viņš bija novērojis, ka ikviens, kas tam gāja garām, pie viņa apstājās.
13. Un, tikko tie bija viņu no ceļa novēluši nost, tā ikviens, pagājis garām, sekoja Joābam, lai vajātu Šebu, Bihrija dēlu.
14. Bet šis pārstaigāja visu Israēla cilšu novadus līdz Abelai un Bet-Maahai un visu Berima tiesu, un ļaudis pulcējās un sekoja viņam.
15. Tad tā karavīru saime, kura bija ar Joābu, nāca un viņu ielenca Abela-Bet-Maahā; un viņi uzmeta pret pilsētu valni, un tas pacēlās līdz pirmā mūra augstumam, un visi ļaudis, kas bija pie Joāba, lūkoja mūri graut un sagāzt.
16. Tad kāda gudra sieva uzkāpa uz pilsētas mūra un sauca no pilsētas: Klausiet, klausiet! Lūdzu, sakiet Joābam: pienāc tuvu klāt še - šinī vietā, es gribu ar tevi runāt!
17. Kad viņš bija pienācis tuvu pie tās klāt, tad sieva jautāja: Vai tu esi Joābs? Un viņš atbildēja: Jā, es tas esmu! Un viņa tam sacīja: Uzklauti savas kalpones vārdus! Un viņš atbildēja: Es klausos!
18. Tad viņa sacīja: Senāk mēdza tā runāt: kas vaicā, lai vaicā Abelā! - Un tā tie viegli tika galā.
19. Šīs pilsētas ļaudis ir vieni no miermīlīgākiem un uzticamākiem Israēlā, bet tu pats esi tas, kas mēģini nopostīt pilsētu, pie tam tādu, kas ir Israēla māte. Kāpēc tu gribi iznīcināt Tā Kunga īpašumu?
20. Tad Joābs atbildēja: Es ir nedomāju to nedz izpostīt, nedz iznīcināt!
21. Tas nav tiesa! Bet viens vīrs no Efraima kalniem, vārdā Šeba, Bihrija dēls, bija savu roku pacēlis pret ķēniņu, pret Dāvidu; izdodiet man tikai vienīgi viņu, tad es aiziešu projām no pilsētas! Tad sieva atbildēja Joābam: Redzi, viņa galva pāri mūrim tiks pie tevis nomesta zemē!

22. Un šī sieva gāja ar savu gudrību pie visiem iedzīvotājiem, un tie nogrieza Šebam, Bihrija dēlam, galvu un izmeta to ārā Joābam. Tad Joābs lika pūst tauri par zīmi, ka atkāpjas no pilsētas, un ļaudis izklīda visi pa savām dzīves vietām; bet Joābs atgriezās pie ķēniņa Jeruzālemē.
23. Un Joābs bija augstākais virspavēlnieks pār Israēla karaspēku, un Benaja, Jojada dēls, bija virspavēlnieks pār miesassardzi, pār krētiešiem un pār plētiešiem.
24. Un Adorāms bija pār tiem, kas klausības darbos, bet Jošafats, Ahiluda dēls, bija valsts padomnieks.
25. Un Ševa bija rakstvedis, bet Cadoks un Abjatārs bija priesteri.
26. Un arī Īra, Jaīra dēls, tāpat bija Dāvida priesteris.

1. Un Dāvida valdīšanas laikā bija bads trīs gadus no vietas, gadu pēc gada, un Dāvids meklēja Tā Kunga vaigu. Un Tas Kungs sacīja: Uz Saulu un viņa namu guļ asinsgrēks, tāpēc ka viņš nogalināja gibeoniešus.
2. Tad ķēniņš saaicināja gibeoniešus un runāja ar viņiem. Tomēr gibeonieši nebija no Israēla bērniem, bet bija cēlušies no amoriešu atlikušajiem ļaudīm. Un Israēla bērniem ar viņiem bija noslēgta ar zvērestu apstiprināta derība, bet Sauls bija meklējis tos nokaut savā lielajā dedzībā par Israēla un Jūdās bērniem.
3. Un Dāvids jautāja gibeoniešiem: Ko lai es jums daru, un ar ko lai es to izlīdzinu, ka jūs varētu Tā Kunga mantojumu, Viņa tautu, svētīt?
4. Un gibeonieši tam atbildēja: Mums nevajag Saula un viņa nama dēļ ne sudrabu, ne zeltu; mēs arī negribam, lai mūsu dēļ tiktu Israēlā kāds nonāvēts. Tad viņš jautāja: Ko tad jūs sakāt - ko man jums būs darīt?
5. Tad tie atbildēja ķēniņam: Tas bija vīrs, kas mūs gandrīz vai nobeidza un kura nodoms bija mūs pilnīgi iznīcināt, lai mēs nemaz vairs Israēla robežās nepastāvētu.
6. Tāpēc izdodiet mums no viņa pēcnācējiem septiņus vīrus, ka mēs viņus pakaram Tā Kunga kalnā Saula Gibeā, Tā Kunga izredzētajā pilsētā. Un ķēniņš sacīja: Es došu!
7. Tomēr ķēniņš saudzēja Mefibošetu, Jonatāna dēlu, Saula dēladēlu, tā zvēresta dēļ, ko Dāvids un Jonatāns, Saula dēls, savā starpā Tā Kunga priekšā bija zvērējuši.
8. Un ķēniņš ņēma Ricpas, Ajas meitas, abus dēlus, Armonu un Mefibošetu, ko tā bija Saulam dzemdējusi, un arī vēl piecus Merabas, Saula meitas, dēlus, ko tā bija dzemdējusi Adriēlam, meholatieša Barzillaja dēlam.
9. Un viņš tos nodeva gibeoniešu rokā, un tie tos pakāra Tā Kunga kalnā. Un visi septiņi gāja bojā un mira pļaujas laika sākumā, kad sākās miežu pļauja.
10. Tad Ricpa, Ajas meita, ņēma maisu un to sev izklāja pār akmeni guļasvietai no pļaujas sākuma, līdz kamēr pār tiem nolija lietus no debesīm; un viņa neatlāva uz tiem dienā nolaisties debesu putniem, nedz arī lauku zvēriem tos aizskart naktī.
11. Un Dāvidam tika pateikts, ko Ricpa, Ajas meita, Saula blakussieva, bija darījusi.
12. Tad Dāvids nogāja un pieprasīja Saula un viņa dēla Jonatāna kaulus no Jābešas iedzīvotājiem Gileādā, ko tie bija sev zagšus paņēmuši no Rehob-Bet-Šanas tirgus laukuma, kur filistieši bija kādreiz Saulu un viņa dēlu pakāruši, kad viņi bija Saulu sakāvuši Gilboā.
13. Un viņš atveda no turienes gan Saula, gan arī Jonatāna, viņa dēla, kaulus, un viņš tiem pievienoja arī šo pakārto kaulus;
14. un viņš tos apglabāja līdz ar Saula kauliem un viņa dēla Jonatāna kauliem Benjamīna cilts zemē klintī Kīša, viņa tēva, kapu vietā. Kad viss bija pēc ķēniņa pavēles izdarīts, tad pēc tam Dievs atkal apžēlojās par šo zemi.
15. Un vēl viens karš cēlās starp filistiešiem un Israēlu. Un Dāvids nogāja kopā ar saviem kalpiem, un viņi cīnījās ar filistiešiem, bet Dāvids pagura.
16. Un tur bija kāds vīrs, vārdā Jišbī-Benobs, viens no Rafas dzimuma, un tā šķēps bija no vara trīs simti seķeļu smags, un viņš bija apjozies ar jaunu zobenu un bija nodomājis Dāvidu nogalināt.
17. Bet viņam uzbruka Abišajs, Cerujas dēls, un tas sita šo filistieti un viņu nonāvēja. Toreiz Dāvida vīri viņu ļoti lūdza, sacīdami: Tu vairs nenāksi mums līdzī karā, lai līdz ar tevi neizdziest gaisma Israēlā!
18. Pēc tam atkal izcēlās karš ar filistiešiem Gobā; toreiz atkal Sibeka, Hušaja dēls, nokāva Safu, kas arī bija Rafas dzimuma.
19. Un vēl vienu reizi izcēlās karš pret filistiešiem Gobā; tad Ēlhanans, Jair-Oregima dēls, no Bētlemes, nogalināja Goliātu no Gātas, kura šķēpa kāts jau vien bija kā audēja riestava.
20. Kad vēlreiz izcēlās karš Gātā, tad tur bija kāds ļoti liela auguma vīrs. Viņam bija seši pirksti katrai rokai un seši katrai kājai, pavisam kopā divdesmit četri pirksti; arī tas bija no Rafas cilts.
21. Un, kad viņš bija noniecinājis Israēlu, tad to nosita Jonatāns, Šimeja dēls, Dāvida brāļa dēls.

22. Šie visi četri bija Rafas dzimuma no Gātas, bet tie krita no Dāvida vai viņa karavīru rokas.

1. Un Dāvids griezās ar šīs dziesmas vārdiem pie Tā Kunga tanī dienā, kad Tas Kungs viņu bija izglābis no visu viņa ienaidnieku rokas un no Saula rokas. Un viņš sacīja:
2. Tas Kungs ir mans akmens kalns, mana pils un mans glābējs.
3. Mans Dievs ir mana klints, tajā es glābšos, mans lielais vairogs un manas pestīšanas rags, mans augstais sargs, mans patvērums, mans pestītājs, kas Tu mani atpestī no varmācībām.
4. Es piesaukšu To Kungu, Viņš ir slavināms, tā es tikšu izglābts no saviem ienaidniekiem.
5. Jo nāves bangas bija mani apņēmušas, Beliāla upes mani biedēja,
6. elles saites mani apvija, nāves cilpas mani žņaudza.
7. Savās bailēs es kliežu pēc Tā Kunga un piesaucu savu Dievu pēc palīdzības; tad Viņš sadzirdēja manu balsi Savā namā, un mans izbaiļu sauciens nonāca Viņa ausīs.
8. Zeme līgojās un trīcēja, debesu pamati tika sakustināti un grīļojās, kad Viņš bija dūmās iededzies.
9. Dūmi izplūda no Viņa nāsīm un rijēja uguns no Viņa mutes, liesmaini zibeņi dzirkstīja no Viņa.
10. Viņš nolaida debesis un pats nokāpa zemē, un tumši padebeši bija zem Viņa kājām;
11. un Viņš brauca uz ķeruba un lidoja un traucās lejup ar vētras spārniem;
12. un tumsu Viņš lika Sev visapkārt par apsegu, tumši, biezi sablīvēti lietūs mākoņi bija virs Viņa;
13. no spožuma, kas iet Viņam pa priekšu, šķēlās liesmaini zibeņi.
14. Tas Kungs lika pērkoniem rībēt no debesīm, un Visuaugstākais lika nodārdēt Savai balsij.
15. Un Viņš izmeta Savas bultas un izklīdināja Savus ienaidniekus, Viņš meta zibeņus un tos izbiedēja.
16. Jūras pirmgultne kļuva redzama, pasaules pamati tika atsegti Tā Kunga bardzības dēļ ar Viņa nāšu dvašu.
17. No debesu augstumiem Viņš izstiepa roku; un Viņš mani satvēra un izvilka no lieliem ūdeņiem,
18. Viņš mani izrāva no spēcīgiem ienaidniekiem un no maniem nīdētājiem, kaut tie bija varenāki nekā es.
19. Tie nebaltā dienā bija sacēlušies pret mani, bet Tas Kungs bija mans atbalsts;
20. Viņš mani izveda klajumā, izrāva no briesmām, jo Viņam bija labs prāts pret mani.
21. Tā Tas Kungs dara man labu pēc manas taisnības, Viņš man atdara pēc manu roku šķīstības,
22. jo es esmu pasargājis Tā Kunga ceļus svētus un neesmu atkritis nezticībā no sava Dieva.
23. Visas Viņa tiesas ir manu acu priekšā, un no Viņa baušļiem es nekad neesmu atkāpies.
24. Es paliku bezvainīgs Viņa priekšā un izsargājos no pārkāpuma.
25. Un Tas Kungs man atdarīja pēc manas taisnības, pēc manas šķīstības Viņa acīs.
26. Labajam Tu parādi Sevi kā labu, un kopā ar taisnīgiem Tu rādies taisns.
27. Ar šķīstiem Tu parādies šķīsts, bet tiem, kas aplam dzīvo, arī Tu sagādā vilšanos.
28. Tu izglāb apspiestos ļaudis, bet Tavas acis ir pret lepnajiem, lai tos pazemotu.
29. Tu, ak, Kungs, esi mans spīdeklis, un Tu, mans Dievs, apgaismo manu tumsu.
30. Ar Tavu palīdzību es pārvaru iebrukušos pulkus, ar sava Dieva atbalstu es varu lēkt pāri mūriem.
31. Patiešām, Dieva ceļš ir pilnīgs, Tā Kunga vārdi ir pārbaudīti un patiesi, Viņš ir par vairogu visiem, kas meklē patvērumu pie Viņa.
32. Un kurš tad tiešām ir Dievs, ja ne Tas Kungs, un kas ir klints, ja ne mūsu pašu Dievs?
33. Šis ir tas Dievs, kas mani apjož ar spēku, un Viņš dara līdzenus manus ceļus.
34. Viņš man ir devis kājas kā briedim, un Viņš mani nostatījis drošībā uz Saviem augstumiem;
35. Viņš mācīja manas rokas karot, lai tās spētu savilkt vara stopu.
36. Tu man piešķīri Savu sargātāju vairogu, un Tava žēlastība darīja mani lielu.
37. Maniem soļiem Tu esi devis platu ceļu zem manis, un mani krumšļi nav ļodzījušies.
38. Es vajāju savus ienaidniekus, tos iznīcinādams, un es negriezos atpakaļ, iekāms viņus nebiju pilnīgi iznīcinājis.
39. Es viņus pilnīgi iznīcināju un sadragāju, ka viņi vairs necēlās, bet sabruka zem manām kājām.
40. Tu mani apjozi ar spēku karam, Tu nospiedi ceļos tos, kas bija pret mani sacēlušies.
41. Tu liki maniem ienaidniekiem bēgt, un savus nīdējus es iznīcināju.

42. Viņi raudzījās visapkārt pēc palīdzības, bet nebija glābēja, viņi raidīja savus saucienus pie Tā Kunga, bet Viņš tos neuzklausīja.
43. Tad es viņus sadrumstaloju kā zemes putekļus, es viņus saberzu pīšļos kā ielas dubļus, un es tos izkaisīju.
44. Tu mani izglābi no manas tautas ķildām, Tu mani iecēli par pavēlnieku citām tautām; tautas, ko es nepazinu, man kalpo.
45. Svešautiešu dēli man parāda goddevību; ar dzirdīgām ausīm tie uztver manus vārdus un paklausa man.
46. Svešautiešu dēli ir zaudējuši drosmi, un drebēdami tie iziet no savām nocietinātām pilīm.
47. Tas Kungs ir dzīvs, slavēts lai ir mans patvērums! Un augsti teikts lai ir mans Dievs, manas glābšanas klints,
48. tas Dievs, kas man ir devis spēju atriebt, kas ir nolīcis tautas man pie kājām,
49. kas mani darījis brīvu no manu ienaidnieku varas un kas mani paaugstinājis pār tiem, kuri sacēlās pret mani. Tu esi mani izglābis no varmācīgiem ļaudīm!
50. Tāpēc es Tevi, Kungs, pateicīgs slavēšu tautu vidū, un Tavam Vārdam es došu godu, dziedādams slavas dziesmas,
51. Tev, kas Tu esi lielu uzvaru piešķīris Savam ķēniņam un kas Tu esi žēlastību parādījis Savam svaidītajam, Dāvidam, un viņa pēcnācējiem mūžīgi!

1. Un šie ir Dāvida pēdējie vārdi - Dāvida, Isaja dēla, vārdi. Tā teica tas vīrs, kas bija ticis diženi paaugstināts, Jēkaba Dieva svaidsmais, Israēla dziesminieks:
2. Tā Kunga Gars runā ar manu muti, un Viņa vārds ir uz manas mēles.
3. Israēla Dievs ir pats runājis ar mani, Israēla klints man ir sacījusi: pār cilvēkiem valda taisnīgi tas, kas valda Dieva bijībā,-
4. Viņš ir kā rīta gaismā, kā rīta saule, kas atspīd skaidrā rītā, kad pēc lietussaima zelmeņa asni dīgst no zemes.
5. Vai tāds pats nav mans nams kopā ar Dievu? Dievs pats taču ir slēdzis ar mani mūžīgu derību, kas ir pilnīga un droša visās lietās; jo visai manai glābšanai un visām manām cerībām - vai Viņš neliks tām plaukt?
6. Bet ļaundari ir kā ērkšķi, ko noņem, jo tos neviens nevar rokā saturēt,
7. un ikviens, kas tiem pieskaras, lai pienācīgi apbruņojas ar dzelzi un lai rīkojas veikli ar šķēpa kātu un tos sadedzina ar uguni tanī vietā, kur tie auguši!
8. Šie ir to varonīgo vīru vārdi, kas bijuši Dāvidam. Jošeb-Bašebets, tahkemonietis, trijotnes galvenais, visizcilākais, kas, savu šķēpu pacēlis, vienā reizē nodūra astoņi simti ienaidnieku.
9. Un pēc viņa trijotnē nākamais bija Ēleāzars, Dodo dēls, Ahohija dēladēls, viņš bija kopā ar Dāvidu, un tie sakāva filistiešus toreiz, kad viņi bija sapulcējušies karam un israēlieši jau atkāpās;
10. viņš cēlās un kāva filistiešus, kamēr viņa roka piekusa un pielipa pie zobena. Un Tas Kungs deva tanī dienā lielu uzvaru; un tie ļaudis atkal atgriezās, lai nogalinātos aplaupītu.
11. Nākošais pēc viņa bija Šamma, hararieša Ages dēls. Kādreiz filistieši bija sapulcējušies pie Lehijas, un tur kādā tīrumā auga daudz lēcū; kad tauta bēga no filistiešiem,
12. tad viņš viens pats stājās tīruma vidū, noturējās tanī un kāva filistiešus, un Tas Kungs viņam deva lielu uzvaru.
13. Reiz šie trīs no trīsdesmit vadoņiem ieradās pļaujas laikā pie Dāvida Adullāmas alā, un tanī pašā laikā filistiešu pulki bija uzcēlušī savas teltis Refaima līdzenumā.
14. Dāvids tolaik atradās kalnos nocietinātā vietā, bet filistiešu karavīri bija novietoti Bētleme.
15. Un Dāvidam bija ienākusi prātā pārgalvīga doma, un viņš sacīja: Kas man atnesīs ūdeni no tās akas, kura atrodas Bētleme pie pilsētas vārtiem?
16. Tad šie trīs varonīgie vīri izlauzās cauri filistiešu nometnei, pasmēla ūdeni no akas Bētleme pie vārtiem un atnesa to Dāvidam. Bet viņš to negribēja dzert un izlēja kā dzeramo upuri Tam Kungam.
17. Un viņš teica: Lai Tas Kungs mani pasargā, ka es tā kaut ko darītu! Vai tad tās nav to vīru asinis, kuri bija nogājuši, savu dzīvību netaupīdami? Un viņš to negribēja dzert. Tādus darbus šie trīs varonīgie vīri bija darījuši.
18. Bet Abišajs, Joāba brālis, Cerujas dēls, bija galvenais tiem trīsdesmit vīriem; viņš savu šķēpu vicināja pār trīs simti vīriem un tos nokāva, un viņam bija vārds starp tiem trīsdesmit.
19. Starp tiem trīsdesmit viņš bija visaugstākais, un tāpēc viņš kļuva tiem par virsnieku; tomēr tiem trim viņš līdzināties nespēja.
20. Benaja, Jojadas dēls, drosmīgs vīrs, kas lielus darbus darījis, bija no Kabceēlas; viņš nogalināja abus Ariēla dēlus, Moāba varoņus; viņš reiz devās alā un nokāva lauvi kādā dienā, kad sniegs bija uzkrītis.
21. Viņš arī nogalināja milzīga auguma ēģiptietī, un šī ēģiptieša rokā bija šķēps; bet viņš pie tā gāja ar nūju, izsita šķēpu no ēģiptieša rokas un to nodūra ar viņa paša šķēpu.
22. To visu izdarīja Benaja, Jojadas dēls, un viņam bija vārds starp tiem trīsdesmit varonīgajiem vīriem.
23. Viņš bija augsti cienīts no visiem trīsdesmit, bet tiem trim viņš līdzināties nespēja. Un Dāvids viņu nolika savas miesassardzes priekšgalā.
24. Arī Asahēls, Joāba brālis, bija starp šiem trīsdesmit un Ēlhanans, Dodo dēls, no Bētleme;
25. Šamma no Harodas; Elika no Harodas;
26. Halecs, Paltija dēls; Īra, Ikeša dēls, no Tekojas;

27. Abiēzers no Anatotas; Mebunajs no Hušas;
28. Salmons, Aho dēls; Marajs no Netofas;
29. Halebs, Baānas dēls, no Netofas; Itajs, Ribaja dēls, no Gibeas Benjamīna ciltī;
30. Benaja no Piratonas; Hidajs no Gaāšas upju novadiem;
31. Abialbons no Arabas tuksneša; Asmavets no Bahurimas;
32. Eljaba no Šaālbonas; arī gunietis Jāzens;
33. Jonatāns, Šammas dēls, no Harāras; Ahiāms, Šarara dēls, no Harāras;
34. Ēlifelets, Ahasebaja dēls, no Bet-Maāhas; Ēliāms, Ahitofela dēls, no Gilonas;
35. Hecrajs no Karmela; Paārajs no Arbas;
36. Īgals, Nātāna dēls, no Cobas; Banijs no Gadas;
37. amonietis Celeks; Naharajs no Beērotas, Joāba, Cerujas dēla, ieroču nesējs;
38. Īra no Tatīras; Garebs no Tatīras;
39. un hetietis Ūrija, pavisam kopā trīsdesmit septiņi vīri.

1. Tad Tā Kunga dusmas atkal iedegās pret Israēlu, un viņš skubināja Dāvidu pret tiem, sacīdams: Ej un saskaiti Israēlu un Jūdu!
2. Tad ķēniņš pavēlēja karaspēka virspavēlniekam Joābam: Ej un apstaigā it visur visas Israēla ciltis no Danas līdz Bēršebai un izdari tautas skaitīšanu, lai es zinātu ļaužu daudzumu!
3. Tad Joābs atbildēja ķēniņam: Lai Tas Kungs, tavs Dievs, padarītu visu tautu, cik liela tā arī jau būtu, vēl simtkārt lielāku, un lai manam kungam un ķēniņam būtu lemts to vēl skatīt ar paša acīm! Bet kāpēc tu, mans kungs un ķēniņ, gribi darīt šo lietu?
4. Bet ķēniņa pavēle palika spēkā pret Joābu un pret karaspēka virsniekiem. Tā Joābs un karaspēka virsnieki devās projām no ķēniņa, lai Israēlā izdarītu tautas skaitīšanu.
5. Un viņi devās pāri Jordānai un apmetās teltīs pie Aroēras, pa labi no pilsētas, kas atrodas Arnonas upes ielejas vidusdaļā virzienā uz Gadu un uz Jāzeru.
6. No turienes viņi nogāja uz Gileādu un uz Tahtīm-Hodši zemi; un tie nonāca līdz Dan-Jaānai un līdz Sidonas apkārtni.
7. Pēc tam tie devās uz nocietināto Tiras pilsētu un uz visām heviešu un ānaāniešu pilsētām un beidzot nonāca Jūdas Negebā pie Bēršebas.
8. Kad tie bija pārstaigājuši visu zemi, tie pēc deviņiem mēnešiem un divdesmit dienām pārnāca atpakaļ Jeruzālemē.
9. Tad Joābs deva ķēniņam skaitīšanā uzzināto ļaužu skaitu: Israēlā bija astoņi simti tūkstošu spēcīgu vīru, kas bija zobena nesēji, bet Jūdā bija pieci simti tūkstošu vīru.
10. Tad, kad Dāvids bija beidzis tautas skaitīšanu, viņa sirdsapziņa kļuva nemierīga un viņš lūdza To Kungu: Es esmu ļoti smagi grēkojis ar to, ko es esmu darījis; bet tagad, ak, Kungs, lūdzu piedod Sava kalpa pārkāpumu, jo es esmu ļoti aplami rīkojies!
11. Kad Dāvids nākamā rītā cēlās, tad Tā Kunga vārds atklājās pravietim Gadam, Dāvida redzētājam, sacīdams:
12. Noej pie Dāvida un saki viņam: tā saka Tas Kungs: trīs lietas Es tev lieku priekšā, izvēlies vienu no tām - un Es tev to darīšu!
13. Tad Gads nogāja pie Dāvida un teica viņam, sacīdams: Vai lai tev par sodu tava zeme top piemeklēta ar trim bada gadiem? Jeb vai tu gribi trīs mēnešus slapstīties no saviem vajātājiem? Jeb vai tu gribi, lai trīs dienas tavā zemē plosās mēris? Pārdomā labi un apsver, kādu atbildi lai es tam dodu, kas šo pavēli ir devis un mani sūtījis.
14. Tad Dāvids sacīja Gadam: Man ir ļoti lielas bailes. Es labāk vēlētos krist Tā Kunga rokā, jo bezgalīga ir Viņa žēlastība, bet es gan nevēlos krist cilvēku rokā!
15. Tad Tas Kungs lika Israēlā plosīties mērim no rīta līdz noliktajam laikam, un no tautas nomira - no Danas līdz Bēršebai - pavisam septiņdesmit tūkstoši cilvēku.
16. Bet, kad eņģelis savu roku izstiepa pār Jeruzālemi, lai to izpostītu, tad To Kungu pārņēma nožēla par šo nelaimi, un Viņš sacīja eņģelim, kas nesa bojā eju ļaudīm: Tagad pietiek! Atrauj savu roku! Un Tā Kunga eņģelis atradās pie jebusieša Araunas klona.
17. Tad Dāvids sacīja Tam Kungam, kad viņš ieraudzīja eņģeli, kas tautu piemeklēja, un izsaucās: Redzi, es esmu grēkojis un esmu izdarījis pārkāpumu! Bet ko šīs avis ir izdarījušas? Lai Tava roka ir pret mani un pret manu namu!
18. Tad tanī dienā Gads nāca atkal pie Dāvida un viņam sacīja: Dodies kalnup un uzcel altāri Tam Kungam uz jebusieša Araunas klona!
19. Un Dāvids kāpa kalnā, kā Gads bija viņam sacījis, pēc Tā Kunga pavēles.
20. Kad Arauna no augšienes skatījās un ieraudzīja ķēniņu ar saviem kalpiem nākam pie viņa, tad Arauna izgāja ārā un metās uz sava vaiga pie zemes ķēniņa priekšā.
21. Un Arauna jautāja: Kādēļ mans kungs un ķēniņš nāk pie sava kalpa? Un Dāvids atbildēja: Lai no tevis pirktu klonu, jo es gribu še Tam Kungam celt altāri, lai šī mocība tautā izbeigtos.
22. Tad Arauna sacīja Dāvidam: Lai mans kungs un ķēniņš ņem dedzināmo upuri un upurē, kā viņam tas labāk patīk! Redzi, še ir liellopi dedzināmam upurim un kuļamie rīki un vēršu jūgi malkai!

23. Šo visu, ak, ķēniņ, Arauna nodod ķēniņam kā dāvanu! Un Arauna vēl tālāk sacīja ķēniņam: Lai Tam Kungam, tavam Dievam, ir uz tevi labs prāts!
24. Bet ķēniņš atbildēja Araunam: Tā ne! Bet es par pilnu atlīdzību to no tevis nopirkšu, jo es negribu Tam Kungam, savam Dievam, nest dedzināmos upurus, kas man būtu dāvināti! Tā Dāvids nopirka par piecdesmit sudraba seķeļiem tiklab klonu, kā vēršus.
25. Un Dāvids tur uzcēla altāri Tam Kungam un upurēja gan dedzināmos upurus, gan kaujamās pateicības upurus; tā Tas Kungs salīdzinājās ar zemi, un mocība tika novērsta no Israēla.

1. Kēniņu grāmata

1. Kad ķēniņš Dāvids bija kļuvis vecs un bija jau labi gados, viņu gan apsedza ar viņa drēbēm, bet viņš nesisila.
2. Tad viņa kalpi viņam sacīja: Sameklēsim savam kungam un ķēniņam kādu jaunavīgu sievu, kas pastāvīgi būtu viņa tuvumā, kas viņu apkalpotu un būtu viņa aprūpētāja; viņa lai arī gul pie viņa krūts un lai sasilda mūsu kungu un ķēniņu.
3. Un viņi meklēja skaistu jaunavu visās Israēla robežās, un viņi atrada sunamieti Abišagu, un viņi to atveda pie ķēniņa.
4. Un šī jaunava patiešām bija ļoti skaista un kļuva ķēniņam par aprūpētāju, un viņa tam kalpoja, bet sakaru ķēniņam ar viņu nebija.
5. Bet Hagitas dēls Adonja lielīdamies sacīja: Es kļušu par ķēniņu. Un viņš sev sagādāja ratus un jātniekus, un piecdesmit vīrus, kas skrēja viņam pa priekšu.
6. Bet viņa tēvs viņam nekad nebija nekādus pārmetumus par to izteicis, jautādam: Kādēļ tu tā rīkojies? Viņam bija arī skaists augums, un Hagita viņu bija dzemdējusi tūlī pēc Absaloma.
7. Un viņš bija ar Joābu, Cerujas dēlu, un ar priesteri Abjatāru jau vienojies. Tie atbalstīja Adonju.
8. Turpretī priesteris Cadoks un Benaja, Jojadas dēls, tāpat pravietis Nātāns un Šimejs, un Rejs, un arī Dāvida izlasītie varoņi nebija ar Adonju.
9. Un Adonja upurēja kaujamos upurus: sīklopus, liellopus un barotus lopus pie Zohelētes akmens, kas atrodas blakus Ajin-Rogelai. Un viņš saaicināja visus savus brāļus, ķēniņa dēlus, un arī visus ķēniņa darbiniekus, Jūdas vīrus.
10. Bet pravieti Nātānu un Benaju, kā arī varoņus un Salamanu viņš neaicināja.
11. Tad Nātāns sacīja Salamana mātei Batsebai, sacīdams: Vai tu to vēl neesi dzirdējusi, ka mums Adonja, Hagitas dēls, ir par ķēniņu, bet mūsu pašu kungs Dāvids to nezina.
12. Un tagad nāc, es tev gribu dot kādu derīgu padomu, kā tu vari izglābt pati savu un sava dēla Salamana dvēseli.
13. Aizej pie ķēniņa Dāvida un saki viņam: vai tu pats, mans kungs un ķēniņ, neesi ar zvērestu apsolījis savai kalponei: mans dēls Salamans būs ķēniņš pēc manis un sēdēs uz mana troņa? Bet kādēļ tagad Adonja ir ķēniņš?
14. Un, lūk, kamēr tu vēl sarunāsies ar ķēniņu, es arī pēc tevis nāksu pie viņa un apstiprināšu tavus vārdus.
15. Un Batseba gāja pie ķēniņa iekšējā telpā; un ķēniņš bija ļoti novecojis, un Abišaga pašreiz apkopa ķēniņu.
16. Un Batseba palocījās un metās uz sava vaiga pie zemes ķēniņa priekšā, bet ķēniņš jautāja: Ko tu vēlies?
17. Un tā viņam sacīja: Mans kungs, tu pats ar zvērestu pie Tā Kunga, sava Dieva, savai kalponei esi apsolījis: tavs dēls Salamans būs ķēniņš pēc manis un sēdēs uz mana troņa.
18. Un nu, redzi, Adonja ir ķēniņš, bet tu pats, mans kungs un ķēniņ, to nezini.
19. Un viņš jau ir upurējis - vērsus un barotus lopus, un sīklopus, un viņš ir saaicinājis visus ķēniņa dēlus, arī priesteri Abjatāru un karaspēka virspavēlnieku Joābu, bet tavu kalpu Salamanu viņš aicinājis nav.
20. Bet tu pats, ak, kungs un ķēniņ, visa Israēla acis ir uz tevi vērstas, - tev pienākas tiem paziņot, kas sēdēs uz mana kunga un ķēniņa troņa pēc viņa.
21. Un notiks, kad mans kungs un ķēniņš būs aizgājis dusēt pie saviem tēviem, es un mans dēls Salamans būsim grēcinieki visu acīs.
22. Un, kamēr viņa vēl sarunājās ar ķēniņu, tikmēr arī pravietis Nātāns bija atnācis.
23. Tad ķēniņam tika paziņots: Pravietis Nātāns ir atnācis. Un tas piegāja pie ķēniņa un nometās uz sava vaiga pie zemes ķēniņa priekšā.
24. Un Nātāns teica: Kungs un ķēniņ! Vai tu esi pats teicis: Adonja būs ķēniņš pēc manis, vai arī: viņš sēdēs uz mana troņa?
25. Redzi, viņš jau šodien ir nogājis un upurējis vērsi un barotus lopus, un daudz sīklopu un ir

saaicinājis gan visus ķēniņa dēlus, gan karapulku virsniekus, gan arī priesteri Abjatāru, un redzi, šie tur ēd un dzer pie viņa un sauc: lai dzīvo ķēniņš Adonja!

26. Bet mani, kas es esmu tavs kalps, un priesteri Cadoku un Benaju, Jojadas dēlu, un tavu kalpu Salamanu, tos viņš nav aicinājis.

27. Vai varbūt tā ir ķēniņa griba, un tu tikai to neesi darījis zināmu saviem kalpiem, kas pēc viņa sēdēs uz mana kunga un ķēniņa troņa?

28. Tad ķēniņš atbildēja un sacīja: Ataiciņiet pie manis Batsebu. Un tā atnāca pie ķēniņa un nostājās ķēniņa priekšā.

29. Un ķēniņš zvērēja un sacīja: Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs, kas manu dvēseli ir no visām bēdām atbrīvojis!

30. Tik tiešām, es tagad zvēru pie Tevis, Kungs, Israēla Dievs, sacīdams, ka tavs dēls Salamans būs ķēniņš pēc manis un viņš sēdēs uz mana troņa manā vietā, un tā es to šodien arī piepildīšu.

31. Un Batseba palocījās ar savu vaigu līdz zemei, un viņa noņēma uz sava vaiga pie zemes, ķēniņu godinādama, un sacīja: Mans kungs Dāvids lai dzīvo mūžīgi.

32. Un ķēniņš Dāvids sacīja: Ataiciņiet man priesteri Cadoku un pravieti Nātānu, un Benaju, Jojadas dēlu. Un tie atnāca pie ķēniņa.

33. Un ķēniņš tiem sacīja: Paņemiet sev līdzī sava kunga kalpus un uzsēdiniņiet manu dēlu Salamanu uz mana mūļa un novediet viņu uz Gihonu.

34. Un lai priesteris Cadoks un pravietis Nātāns viņu svaida par ķēniņu pār Israēlu, un tur pūtiet taures un sauciet: lai dzīvo ķēniņš Salamans!

35. Tad ejiet viņam pakal, un lai viņš nāk un sēstas uz troņa manā vietā; un viņš būs ķēniņš manā vietā, un es došu pavēli, lai viņš kļūst par valdnieku pār Israēlu un pār Jūdu.

36. Tad Benaja, Jojadas dēls, atbildēja ķēniņam un sacīja: Āmen, tā lai to apstiprina Tas Kungs, mana kunga un ķēniņa Dievs.

37. Kā Tas Kungs ir bijis ar manu kungu un ķēniņu, tā lai Viņš ir arī ar Salamanu: lai Viņš vēl augstāk paceļ viņa troni pār mana kunga un ķēniņa Dāvida troni.

38. Un priesteris Cadoks un pravietis Nātāns un Benaja, Jojadas dēls, kā arī krētieši un plētieši nogāja un uzsēdināja Salamanu uz ķēniņa Dāvida mūļa. Un tie to pavadīja līdz Gihonai.

39. Un priesteris Cadoks ņēma no telts eļļas ragu, un viņi svaidīja Salamanu un pūta taures, un visa tauta sacīja: Lai dzīvo ķēniņš Salamans!

40. Un visa tauta devās kalnup, viņam sekodama, un tie pūta stabules un priecājās ar lielu prieku, tā ka visa zeme, šķita, no viņu balsīm saplaisās.

41. Arī Adonja ar visiem ielūgtajiem viesiem, kad viņi bija beiguši ēst, izdzirda to, un, kad Joābs sadzirdēja taures skaņas, viņš sacīja: Kas tas par troksni, kas satrauc pilsētu?

42. Kamēr viņš vēl tā runāja, tikmēr atnāca Jonatāns, priestera Abjatāra dēls, un Adonja tam sacīja: Nāc šurp, jo tu esi cienījams vīrs un tu nes labu vēsti.

43. Bet Jonatāns ienāca un sacīja Adonjam: Taisni otrādi - mūsu kungs, ķēniņš Dāvids, par ķēniņu ir iecēlis Salamanu.

44. Ķēniņš bija sūtījis priesteri Cadoku un pravieti Nātānu, un Benaju, Jojadas dēlu, kopā ar krētiešiem un plētiešiem, un viņi to sēdināja uz ķēniņa mūļa.

45. Un priesteris Cadoks un pravietis Nātāns viņu svaidīja Gihonā par ķēniņu, un no turienes viņi gaviļēdami ir devušies ceļā. Tas ir satraucis visu pilsētu, tādēļ arī saucieni un kliegzieni, kurus jūs nupat dzirdējāt.

46. Arī pats Salamans jau ir apsēdies ķēniņa tronī.

47. Tāpat arī ir jau atsteigušies ķēniņa kalpi, lai ar svētības vārdiem sveiktu mūsu kungu un ķēniņu Dāvidu, sacīdami: lai Tas Kungs Salamana vārdu padara vēl slavenāku par tavu vārdu, un lai Viņš paaugstina viņa troni vēl augstāk par tavu troni. - Un ķēniņš bija zemu noliecies pār savu guļasvietu

48. un vēl piebilda: svētīts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kurš šodien vienu ir izraudzījis par mana troņa mantinieku, manām acīm to redzot.

49. Tad visi ielūgtie viesi, kas bija pie Adonjas, satrūkās, tie cēlās un gāja ikviens savu ceļu.

50. Bet Adonjam sametās bailes Salamana priekšā, un viņš cēlās, devās ceļā un satvēra stipri altāra

ragus.

51. Un tas tika pateikts Salamanam: Lūk, Adonja ir lielās izbailēs ķēniņa Salamana priekšā, un raugi, viņš ir stingri satvēris altāra ragus, vēlēdamies, lai vispirms ķēniņš Salamans viņam ar zvērestu apstiprina, ka tas ar zobenu nenonāvēs savu kalpu.

52. Un Salamans sacīja: Ja viņš pats pierādīs sevi par godīgu vīru, tad lai neviens no viņa matiem nekrīt zemē. Bet, ja viņš pats būs ļaunprātīgs, tad es viņu nodošu nāvei.

53. Tad ķēniņš Salamans nosūtīja ļaudis, kas viņu noveda no altāra zemē; un viņš nāca un palocījās ķēniņa Salamana priekšā, un Salamans sacīja: Ej savās mājās.

1. Kad Dāvidam pienāca miršanas brīdis, tad viņš pavēlēja savam dēlam Salamanam, sacīdams:
2. Es eju tagad visas radības ceļu, esi stiprs un parādi sevi kā vīru.
3. Ievēro visu Tā Kunga, sava Dieva, nolikto, lai tu staigātu pa Viņa ceļiem, glabātu stingri Viņa likumus un Viņa baušļus, Viņa tiesas un Viņa liecības, kā tās ir uzrakstītas Mozus bauslībā, lai tev veiktos visā, ko tu dari un kur vien tu grieztos.
4. Lai Dievs apstiprina Savu apsolījumu, ko Viņš par mani ir teicis, sacīdams: ja vien tavi dēli turēs savas gaitas tā, ka tie ar visu savu sirdi un dvēseli centīsies staigāt patiesībā, tad, Viņš sacīja, tev neviens netiks atrauts no Israēla troņa.
5. Un tāpat tu jau zini, ko man ir nodarījis Joābs, Cerujas dēls, proti, kā tas ir rīkojies ar diviem Israēla karaspēka virspavēlniekiem - ar Abneru, Nera dēlu, un ar Amasu, Jetera dēlu -, kurus viņš ir nogalinājis, kara asinis izliedams miera laikā un aptraipīdams ar izlietām asinīm savu jostu, kas ap viņa gurniem, un savas kurpes, kas tam kājās.
6. Tādēļ rīkojies pēc savas gudrības, bet viņš gan lai neaiziet mierā sirmā vecumā mirušo valstībā.
7. Bet ar gileādieša Barzillaja dēliem apejies žēlsirdīgi: tie lai atrodas starp tiem, kas pastāvīgi ēd pie tava galda, jo tie turējās kopā ar mani tolaik, kad es bēgu no tava brāļa Absaloma.
8. Un redzi, pie tevis vēl ir arī benjamīnietis Šimejs, Geras dēls, no Bahurimas pilsētas, kas ar iznīcības lāstiem mani ir nolādējis tad, kad es biju ceļā uz Mahanajimu. Bet tad viņš bija atnācis man pretī pie Jordānas, un es ar zvērestu pie Tā Kunga esmu apņēmis, solīdamies: ar zobenu es tevi nenonāvēšu.
9. Bet tu viņu neturi vis par tik nevainīgu, jo tu esi gudrs vīrs un zini, ko tu viņam izdarīsi, lai viņu sirmā vecumā novestu mirušo valstībā asinīm aptraipītu.
10. Un Dāvids gulās pie saviem tēviem, un viņi to apglabāja Dāvida pilsētā.
11. Bet laiks, cik ilgi Dāvids bija ķēniņš pār Israēlu, bija četrdesmit gadi: Hebronā septiņi gadi un Jeruzālemē trīsdesmit trīs gadi.
12. Un Salamans mantoja sava tēva Dāvida troni, un viņa ķēniņa vara nostiprinājās.
13. Tad Adonja, Hagitas dēls, nāca pie Batsebas, Salamana mātes, un viņa tam jautāja: Vai tu nāc ar mieru? Un viņš atbildēja: Ar mieru gan.
14. Un viņš sacīja: Man tev kas sakāms. Un viņa teica: Saki.
15. Un viņš sacīja: Tu zini gan, ka man jau piederēja visa ķēniņa vara un uz mani sāka jau visi Israēlā celt savas acis, bet tad tā tika manam brālim, jo no Tā Kunga tā viņam bija nolemta.
16. Bet tagad es izlūdzos vienu lūgumu no tevis, neaizliedz to man. Un viņa tam sacīja: Runā.
17. Un viņš sacīja: Runā, lūdzu, ar ķēniņu Salamanu, jo tevi viņš droši vien nenoraidīs, lai viņš man dod sunamieti Abišagu par sievu.
18. Un Batseba sacīja: Labi, es tevis labad parunāšu ar ķēniņu.
19. Batseba nogāja pie ķēniņa Salamana, lai ar viņu parunātu Adonjas labad. Un ķēniņš piecēlās, lai dotos tai pretī, un viņš nolieca savu vaigu viņas priekšā pie zemes un atsēdās atkal uz sava troņa, un viņš atsēdināja goda krēslā arī ķēniņa māti, un tā sēdēja viņa labajā pusē.
20. Un viņa sacīja: Man pie tevis ir mazs lūgums, un lūdzu, neatsaki man to. Tad ķēniņš sacīja viņai: Lūdz, mana māte, un es to nenoraidīšu.
21. Un tā sacīja: Pavēli, lai sunamiete Abišaga top dota Adonjam par sievu.
22. Bet ķēniņš Salamans atbildēja un teica savai mātei: Kādēļ tu lūdz Adonjam tikai sunamieti Abišagu? Prasi tad jau pie viena viņam arī ķēniņa varu, jo viņš ir mans brālis, vecāks nekā es, un viņa pusē ir tiklab priesteris Abjatārs, kā arī Joābs, Cerujas dēls.
23. Un ķēniņš Salamans nozvērējās pats Tā Kunga priekšā, sacīdams: Lai man Tas Kungs dara tā un vēl vairāk, ja šis Adonjas lūgums nemaksātu viņam dzīvību.
24. Bet tagad: tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs, kas pats mani ir apstiprinājis, kas mani ir sēdinājis uz mana tēva Dāvida troņa un kas man namu ir uzcēlis, kā Viņš pats ir apsolījis: Adonjam šodien ir jāmirst!
25. Un ķēniņš Salamans deva pavēli Benajam, Jojadas dēlam, un tas nodūra Adonju, un viņš nomira.

26. Bet priesterim Abjatāram ķēniņš pavēlēja: Ej uz Anatotu, uz savu lauku, jo tu esi nāvei nolemts vīrs, bet šodien es vēl tevi nenonāvēšu, jo tu esi Tā Kunga Dieva šķirsta nesējs mana tēva Dāvida priekšā un arī tādēļ ne, ka tu esi dalījies ar manu tēvu visās tais ciešanās, kādas viņam nācās pārdzīvot.

27. Tā Salamans izraidīja Abjatāru, ka tas nevarēja vairs būt priesteris Tam Kungam, lai piepildītos Dieva vārds, kādu Viņš pār Ēļa namu bija runājis Šīlo.

28. Kad šī vēsts nonāca pie Joāba, kas gan bija atbalstījis Adonju, kaut arī Absalomam viņš nebija piebiedrojies, tad Joābs bēga Tā Kunga telti un tur jo stipri satvēra altāra ragus.

29. Kad ķēniņam Salamanam arī tas tika paziņots, ka Joābs iebēdzis Tā Kunga telti un stāvētur blakus altārim, tad Salamans deva rīkojumu Benajam, Jojadas dēlam, sacīdams: Ej un nodur viņu.

30. Un Benaja ienāca Tā Kunga telti un teica Joābam: Tā saka ķēniņš: ej ārā. Bet viņš sacīja: Nē, es šeit pat gribu mirt. Un Benaja nonesa ķēniņam atbildi, sacīdams: Tā runāja Joābs, un tā es viņam atbildēju.

31. Un ķēniņš sacīja viņam: Dari tā, kā viņš pats tev teica: nogalini viņu un aproc viņu, lai es un mans tēva nams tiktu atbrīvoti no velti izlietām asinīm, kuras Joābs ir izlējis.

32. Un Tas Kungs lai uzliek viņa asins darbus uz viņa paša galvas, jo viņš uzbrucis un ar zobenu nokāvis divus labus un taisnīgus vīrus no mūsu pašu vidus, kaut gan mans tēvs Dāvids to nemaz nezināja, proti: Abneru, Nera dēlu, kas bija Israēla karaspēka virspavēlnieks, un Amasu, Jetera dēlu, Jūdās karaspēka virspavēlnieku.

33. Tagad viņu izlietās asinis lai nāk atpakaļ uz Joāba galvu un uz tā pēcnācēju galvām uz mūžīgiem laikiem, bet Dāvidam, viņa pēcnācējiem, viņa namam un viņa tronim lai no Tā Kunga tiek mūžīga labklājība.

34. Un Benaja, Jojadas dēls, gāja un uzbruka viņam ar zobenu un to nonāvēja. Un viņš to apglabāja viņa namā tuksnē.

35. Un ķēniņš iecēla Benaju, Jojadas dēlu, viņa vietā pār karaspēku, bet priesteri Cadoku ķēniņš iecēla Abjatāra vietā.

36. Un ķēniņš nosūtīja vēsti un ataicināja Šimeju un sacīja viņam: Uzcel pats sev namu Jeruzālemē un apmeties tur, bet neizej no turienes ne šur, ne tur.

37. Un zini, ka tanī dienā, kad tu iziesi un dosies pāri Kidronas ielejai, tu mirdams mirsi, un tavas asinis nāks pār tavu paša galvu.

38. Tad Šimejs sacīja ķēniņam: Ko tu esi runājis, tas ir labi, mans kungs un ķēniņ: kā tu sacīji, tā arī tavs kalps to darīs. Un Šimejs nodzīvoja Jeruzālemē labu laiku.

39. Un notika, ka divi Šimeja kalpi pēc trim gadiem aizbēga pie Gātas ķēniņa Ahija, Maāhas dēla, un Šimejam tika paziņots: Redzi, tavi kalpi ir Gātā.

40. Un Šimejs cēlās, pavēlēja apseglot savu ēzeli un devās uz Gātu pie Ahija, lai uzmeklētu savus kalpus. Un Šimejs tur nonāca un atveda savus kalpus no Gātas.

41. Un Salamanam tika paziņots, ka Šimejs esot bijis prom no Jeruzālemes un atkal atgriezies.

42. Tad ķēniņš lika atnākt Šimejam un sacīja viņam: Vai es tev ar zvērestu pie Tā Kunga nesolījos un neliecināju tev, sacīdams: tanī dienā, kad tu, māju atstājis, noiesi vienā vai otrā vietā, tad zini, ka tu mirdams mirsi. Un tu piebilde: ko tu saki, tas ir labi, es klausīšu.

43. Un kādēļ tu tagad neesi klausījis to, kas bija ar zvērestu Tā Kunga priekšā apstiprināts? Tā taču arī bija pavēle, kādu es tev biju devis.

44. Un ķēniņš sacīja Šimejam: Tu pats pazīsti savu sirdi, tos ļaunos darbus, kādus tu manam tēvam Dāvidam biji nodarījis, un Tas Kungs lai liek taviem ļaunajiem darbiem atgriezties uz tavu paša galvu.

45. Bet ķēniņš Salamans lai ir svētīts, un Dāvida tronim jābūt stipri pamatotam Tā Kunga priekšā uz mūžīgiem laikiem.

46. Un ķēniņš deva pavēli Benajam, Jojadas dēlam, un tas viņam ar zobenu uzbruka, un viņš nomira. Bet ķēniņa valsts vara bija nostiprināta ar Salamana roku.

1. Salamans saradojās ar faraonu, Ēģiptes ķēniņu. Un viņš paņēma faraona meitu un ieveda to Dāvida pilsētā, kamēr viņš vēl nebija paguvis uzcelt nedz pats savu namu, nedz Tā Kunga namu, nedz mūri apkārt Jeruzālemei.
2. Bet tauta vēl aizvien upurēja kaujamos upurus uz augstienēm, jo līdz tam laikam Tā Kunga Vārda mājoklis vēl nebija uzcelts.
3. Kaut gan Salamans mīlēja To Kungu un staigāja sava tēva Dāvida ceļus, tomēr viņš arī mēdza uz augstienēm upurēt kaujamos upurus un kvēpināt.
4. Tā nu ķēniņš devās uz Gibeonu, lai nestu tur kaujamos upurus, jo tā tolaik bija galvenā upurēšanas vieta augstienēs. Uz šā altāra vien Salamans upurēja kādu tūkstoti dedzināmo upuru.
5. Kādu nakti Gibeonā Tas Kungs Salamanam parādījās sapnī. Un Tas Kungs sacīja: Saki man, ko lai Es tev dodu?
6. Un Salamans sacīja: Tu parādīji manam tēvam, savam kalpam Dāvidam, lielu žēlastību, tādēļ ka viņš staigāja Tavā priekšā uzticīgā mīlestībā, taisnībā un sirds atklātībā, un Tu joprojām šo pašu lielo žēlastību esi arī saglabājis pret viņu un esi viņam devis dēlu, kas šodien sēž uz viņa troņa.
7. Un tagad Tu, Kungs, mans Dievs, esi Savu kalpu iecēlis par ķēniņu mana tēva Dāvida vietā. Bet es vēl esmu jauns zēns, kas nezina, kā iziet un kā ienākt.
8. Un Tavs kalps atrodas Tavas tautas vidū, kādu Tu pats esi izraudzījis, kas ir liela tauta, kuru nevar aplēst, nedz izskaitīt tās lielā vairuma dēļ.
9. Un tādēļ dod Savam kalpam gaišu sirdsprātu, lai viņš varētu būt soģis pār Tavu tautu un lai varētu atšķirt labu un ļaunu, jo kas gan lai spētu pārvaldīt šo Tavu lielo tautu?
10. Un šis vārds patika Tam Kungam, proti, ka Salamans tieši šādu lietu bija lūdzis.
11. Un Tas Kungs viņam atbildēja: Tāpēc, ka tu esi izlūdzies sev šo lietu, bet neesi lūdzis sev garu mūžu, nedz bagātību, nedz nāvi taviem ienaidniekiem, bet esi gan lūdzis, kā izprast taisnību un kā tai paklausīt,
12. tad Es tev došu, kā tu esi vēlējies: redzi, Es tev dodu gudru sirdi un tik sapratīgu, ka tāds, kāds esi tu, nav vēl neviens cilvēks bijis priekš tevis un tev līdzīgs necelsies arī pēc tevis.
13. Un tādēļ, ka tu to neesi lūdzis, Es tev došu arī bagātību un godu: un tāda kā tu starp ķēniņiem nebūs visā tavā mūžā.
14. Un, ja vien tu staigāsi Manus ceļus, turēdams Manus likumus un Manus baušļus, kā staigāja tavs tēvs Dāvids, tad Es vēl arī pagarināšu tava mūža dienas.
15. Un Salamans pamodās: un, lūk, tas bija sapnis, bet viņš gāja uz Jeruzālemi un nostājās Tā Kunga derības šķirsta priekšā, un viņš nesa dedzināmos upurus un kaujamos pateicības upurus un sarīkoja dzīres visiem saviem kalpiem.
16. Tolaik atnāca divas netiklas sievas pie ķēniņa un nostājās viņa priekšā.
17. Un viena sieva sacīja: Mans Kungs, es dzīvoju ar šo te sievu kopā vienā namā, un es pie viņas arī esmu dzemdējusi tanī pat namā.
18. Un notika, ka trešajā dienā, pēc tam kad es biju dzemdējusi, arī šī sieva dzemdēja. Un mēs bijām abas kopā, un neviena sveša cilvēka nebija pie mums tanī namā, kā vienīgi mēs divas vien bijām tanī namā.
19. Bet šīs sievas bērns nomira tanī naktī, tādēļ ka viņa tam bija uzgūlusies virsū.
20. Bet tā naktī piecēlās un paņēma manu dēlu, kas bija man blakus, kamēr tava kalpone pati vēl atradās miegā, un tā to lika pie savām krūtīm, bet savu mirušo dēlu viņa guldīja pie manām krūtīm.
21. Un no rīta es pamodos, lai pazīdītu savu dēlu, un redzi, tas bija miris. Bet es to labi aplūkoju no rīta, un redzi, tas nebija mans dēls, kuru es biju dzemdējusi.
22. Bet otra sieva sacīja: Nebūt tā nav: mans dēls ir tas dzīvais, bet tavs dēls ir pagalam. Un šī atkārtoti sacīja: Tavs dēls ir tas mirušais, bet mans dēls ir tas dzīvais. Un tā viņas runāja ķēniņa priekšā.
23. Tad ķēniņš sacīja: Tā viena sieva saka: dzīvais dēls - tas ir mans dēls, bet mirušais - tas ir tavs dēls. Bet tā otra saka: tavs dēls ir tas mirušais, bet mans dēls ir tas dzīvais.

24. Un ķēniņš pavēlēja: Atnesiet man zobenu. Un tie atnesa ķēniņam zobenu.
25. Un ķēniņš sacīja: Sagrieziet dzīvo bērnu divās daļās un dodiet vienu pusi vienai, bet otru pusi otrai.
26. Tad tā sieva, kurai piederēja dzīvais bērns, teica ķēniņam - jo viņas mātes sirds iedegās sava bērna labad - un sacīja: Mans kungs, dodiet viņai dzīvo bērnu, tikai nāvēt gan viņu nenonāvējiet. Bet otra sacīja: Lai tas nav nedz man, nedz arī viņai: pārcērtiet to.
27. Bet ķēniņš atbildēja un sacīja: Dodiet šai dzīvo bērnu. Bet nāvēt gan to nenonāvējiet. Viņa ir tā māte.
28. Un viss Israēls dzirdēja tiesas spriedumu, kādu ķēniņš bija spriedis, un tie bijās ķēniņa, jo tie ievēroja, ka viņam piemīt Dieva gudrība tiesu spriest.

1. Un ķēniņš Salamans bija ķēniņš pār visu Israēlu.
2. Un šie bija viņa atbildīgie darbinieki: Asarja, Cadoka dēls, bija augstais priesteris.
3. Elihorefs un Ahija, Šišas dēli, bija rakstveži, un Jehošafats, Ahiluda dēls, valsts padomnieks.
4. Un Benaja, Jojadas dēls, bija iecelts pār karapulkiem, bet Cadoks un Abjatārs bija priesteri.
5. Bet Asarja, Nātāna dēls, bija pārvaldnieks, un Zabuds, Nātāna dēls, bija priesteris un ķēniņam draugs.
6. Un Ahišars bija nama pārraugš, bet Adonirāms, Abdas dēls, bija iecelts pār tiem, kas klausības darbos.
7. Un Salamanam bija divpadsmit pārvaldnieku visā Israēlā, un tie apgādāja ar uzturu ķēniņu un viņa namu: katram bija jāsadāda uzturs vienu mēnesi gadā.
8. Un šie ir viņu vārdi: Ben-Hūrs Efraima kalnājā;
9. Ben-Dekers Makacā, Šaālebimā, Bet-Šemešā, Ēlonā un Bet-Hananā;
10. Ben-Heseds Arubotā, tam pakļauta bija arī visa Šoho un visa Hefera zeme;
11. Ben-Abinadabs visā Nafat-Dorā, Salamana meita Tafata tam bija par sievu;
12. Baāna, Ahiluda dēls, bija Taānahā un Megidā un itin visā Bet-Šeanā, kas atrodas blakus Cartanai, dienvidos no Jezreēlas, no Bet-Šeanas līdz Ābel-Mekolai, un pat viņpus Jokmeāmai;
13. Ben-Gebers Gileād-Ramotā, viņam bija pakļauta arī Manases dēla Jaīra telšu nomietne, kas atrodas Gileādā, viņam bija padots arī Argobas novads, kas atrodas Basanā, - sešdesmit pilsētas ar augstiem mūriem un vara vārtu aizšaujamām bultām;
14. Ahīnadabs, Ido dēls, Mahanajimā;
15. Ahimācs Naftaļa novadā; viņš paņēma Salamana vienu meitu - Basmati par sievu;
16. Baāna, Hušaja dēls, Ašerā un Bealotā;
17. Jošafats, Faruaha dēls, Isašarā;
18. Šimejs, Elas dēls, Benjamīnā;
19. Gebers, Ūrija dēls, Gileāda novadā, amoriešu ķēniņa Sihona un Basanas ķēniņa Oga zemēs, un viņš bija vienīgais pārvaldnieks tanī zemē.
20. Bet Jūda un Israēls bija tik daudz kā smiltis jūrmalā, un tie ēda un dzēra un līksmojās.

1. Bet Salamans pats valdīja pār visām ķēniņu valstīm, sākot no lielās upes un arī pār visu filistiešu zemi līdz pat Ēģiptes robežām. Un tie visi nesa meslus un kalpoja Salamanam visu viņa mūžu.
2. Un Salamana uzturs vienai dienai bija trīsdesmit koru smalko kviešu miltu un sešdesmit koru citu miltu;
3. desmit treknu barotu liellopu un divdesmit tādu liellopu, kas ganos bija turēti, simts sīklopu un bez tam vēl staltbrieži, gazeles, lāsainie brieži un vēl piedevām baroti putni,
4. jo viņš valdīja pār visu zemes apgabalu šaipus lielās upes no Tifas līdz pat Gazai, pār visiem tiem ķēniņiem, kas bija rietumos no šīs upes. Un viņam bija miers no visiem saviem ienaidniekiem visapkārt.
5. Un ikviens Jūdā un Israēlā dzīvoja droši, zem sava vīna koka un zem sava vīģes koka sēdēdams, no Danas līdz pat Bēršebai visu Salamana dzīves laiku.
6. Un Salamanam bija arī četrdesmit tūkstoši braucamo zirgu, kā arī divpadsmit tūkstoši jātnieku.
7. Un šie pārvaldnieki katrs savu mēnesi apgādāja ar uzturu ķēniņu Salamanu un arī ikvienu, kas nāca pie ķēniņa Salamana viesos. Un tiem nekā netrūka.
8. Arī miežus un sauso barību zirgiem un kumeļiem viņi nogādāja tanī vietā, kur to vajadzēja, katrs savu reizi.
9. Un Dievs deva Salamanam gudrību un dziļu izpratni un tik daudz bagātu atziņu, cik ir smilšu jūrmalā.
10. Un Salamana gudrība bija daudz lielāka nekā visu austrumnieku gudrība un lielāka nekā Ēģiptes gudrība.
11. Jo viņš bija gudrāks nekā visi pārējie cilvēki: gudrāks par Ētanu, ezrahieti, un viņš bija gudrāks par Hemanu, Halkolu un Dardu, Mahulas dēliem, un viņa slava izplatījās pa visām tautām visapkārt.
12. Un viņš sacerēja un lietoja trīs tūkstošus sakāmvārdu, un viņa sacerēto dziesmu skaits bija pavisam tūkstotis un piecas.
13. Viņš runāja par kokiem - sākot no ciedru koka, kas atrodas Libanonā, līdz īzapam, kas aug mūru plaisās. Un viņš runāja arī par zvēriem, par putniem, par rūpuļiem un par zivīm.
14. Un ļaudis nāca no visām tautām klausīties Salamana gudrību. Arī visādu ķēniņu sūtņi nāca no zemju zemēm, kas bija dzirdējuši par viņa gudrību.
15. Arī Tiras ķēniņš Hīrāms sūtīja savus kalpus pie Salamana, jo viņš bija dzirdējis, ka viņu bija svaidījuši par ķēniņu viņa tēva vietā, un Hīrāms bija bijis Dāvida draugs visu viņa mūža laiku.
16. Un Salamans nosūtīja ziņu Hīrāmam, sacīdams:
17. Tu zini, ka mans tēvs Dāvids nevarēja uzcelt namu Tā Kunga, sava Dieva, Vārdam to karu dēļ, kas tam visapkārt, līdz kamēr Tas Kungs viņa pretiniekus nenolika zem viņa kājām.
18. Un nu, Tas Kungs, mans Dievs, man ir devis mieru visapkārt, ka nav neviena pretinieka, nedz citu kavēkļu.
19. Un redzi, es esmu nolēmis uzcelt namu Tā Kunga, mana Dieva, Vārdam, kā Tas Kungs bija runājis ar manu tēvu Dāvidu, sacīdams: tavs dēls, kuru Es nosēdināšu uz tava troņa, - tas lai uzcel namu Manam Vārdam.
20. Un tādēļ dod pavēli, ka manām vajadzībām tiek nocirsti ciedri Libanona kalnos. Un mani kalpi lai pievienojas taviem kalpiem. Un es tev došu algu tavu kalpu vajadzībām tik daudz, cik tu pats noteiksi, jo tu pats labi zini, ka mums neviena cita nav, kas prastu kokus tik labi cirst kā sidonieši.
21. Un notika, kad Hīrāms dzirdēja Salamana vārdus, tad viņš no sirds nopriecājās un sacīja: Šodien lai ir svētīts Tas Kungs, kas Dāvidam devis gudru dēlu, kāds tagad valda pār šo lielo tautu.
22. Un Hīrāms deva ziņu Salamanam, sacīdams: Es esmu dzirdējis to vēsti, ko tu man esi atsūtījis. Es darīšu visu, ko tu vēlies - ar tiem ciedriem un ciprešu kokiem.
23. Mani kalpi šos kokus nogādās no Libanona lejā līdz jūrai, un es tos ar plostiem novedīšu pa jūras ceļu uz to vietu, kuru tu man norādīsi. Un tur es tos izjaukšu, un tu tos no turienes varēsi aizvest. Bet tu izpildīsi manu vēlēšanos, piegādādams manam namam ēdamo.
24. Un Hīrāms deva Salamanam ciedru un ciprešu kokus, kā tas pats bija vēlējies.

25. Bet Salamans nodeva Hīrāmam divdesmit tūkstošu koru kviešu pārtikai un divdesmit tūkstošu koru sagrūstu olīvu eļļas. To Salamans Hīrāmam nodeva ik gadus.
26. Un Tas Kungs piešķīra Salamanam gudrību, kā Viņš to bija solījis, un miers valdīja Hīrāma un Salamana starpā; un tie abi noslēdza derību.
27. Un ķēniņš Salamans izraudzīja no visa Israēla klausības darba veicējus. Un darbam ņēma trīsdesmit tūkstošus vīru.
28. Un viņš nosūtīja tos uz Libanonu - ik mēnesi pa desmit tūkstošiem, pārmaiņus: vienu mēnesi tie bija Libanonā, bet divi mēnešus mājās. Bet Adonīrāms bija uzraugs pār tiem, kas klausības darbos.
29. Un Salamanam bija vēl arī septiņdesmit tūkstoši kravu nesēju un astoņdesmit tūkstoši akmeņkaļu kalnu apgabalos.
30. Un pārvaldnieku vien pār darba uzraugiem, kas darbus pārraudzīja, Salamanam bija trīs tūkstoši un trīs simti. Tie pārvaldīja ļaudis, kas veica darbus.
31. Un pēc ķēniņa pavēles tie izlauza lielus akmeņus, vērtīgus akmeņus, lai ar apcirstiem akmeņiem liktu pamatu namam.
32. Tā Salamana namdari kopā ar Hīrāma namdariem un ar ļaudīm no Gebalas ar kaltiem apcirta akmeņus un apdarināja kokus un akmeņus nama celšanai.

1. Un četri simti astoņdesmitajā gadā pēc Israēla bērnu iziešanas no Ēģiptes zemes, ceturtajā Salamana valdīšanas gadā pār Israēlu, zīva mēnesī, tas ir otrais mēnesis, viņš sāka celt Tam Kungam namu.
2. Bet pats nams, kādu ķēniņš Salamans cēla Tam Kungam, bija sešdesmit olektis garš un divdesmit olektis plats, un trīsdesmit olektis augsts.
3. Un priekštelpas ar ailēm nama priekšpusē bija atbilstošas nama platumam - divdesmit olektis garas un desmit olektis platas.
4. Un viņš taisīja namam logus - uz ārieni šaurākām, uz iekšieni platākām ielodzēm.
5. Un visapkārt mūrim viņš cēla arī piebūvi, ap nama mūri visapkārt, gan ap svētnīcu, gan ap vissvētāko vietu. Tad viņš izveidoja šai piebūvē īpašas sānu telpas visapkārt.
6. Apakšējā telpa bija piecas olektis, vidējā sešas olektis, bet trešā septiņas olektis plata. Arī balstus viņš lika visapkārt mūrim, lai ar šiem mūrētiem balstiem nams tiktu nostiprināts.
7. Un, kad namu cēla, to cēla no iepriekš apcirstiem akmeņiem, tā ka nedz āmuri, nedz kalti, nedz kādi citi dzelzs rīki nebija dzirdami, kamēr to cēla.
8. Ieejas durvis apakšējā stāvā bija nama labajā spārnā, un pa loku kāpnēm bija jāuzkāpj vidējā, bet no vidējā trešajā stāvā.
9. Un viņš uzcēla namu un pabeidza to, un apsedza namu ar balķiem un ar ciedru dēļiem.
10. Un visam namam visapkārt viņš uzcēla piebūvi piecas olektis augstumā un to piestiprināja pie nama ar ciedru koku balķiem.
11. Un Tā Kunga vārds nāca pār Salamanu, sacīdams:
12. Ja tu staigāsi Manos likumos un pildīsi Manas tiesas, un turēsi Manus baušļus, tajos staigādams, un šis nams, ko tu cēli, būs pabeigts, tad Es piepildīšu pie tevis Sava solījuma vārdu, kādu Es esmu devis jau tavam tēvam Dāvidam.
13. Tad Es patiesi dzīvošu Israēla bērnu vidū, un Es vairs arī neatstāšu Savu tautu Israēlu.
14. Un Salamans cēla namu un pabeidza to.
15. Viņš no nama iekšpuses apšuva mūrus ar ciedru koku dēļiem no grīdas līdz pat griestiem un nama grīdu noklāja ar ciprešu dēļiem.
16. Nama mugurpusē viņš apšuva divdesmit olektis platu telpu ar ciedru dēļiem no pašas grīdas līdz griestiem; un viņš izbūvēja iekšienē to par iekšējo svētnīcu, par vissvētāko vietu.
17. Bet priekšējais nams bija četrdesmit olektis garš.
18. Nama iekšpusē bija ciedru koku apšuvums - izgrebtiem augļu un ziedu rotājumiem. Un pilnīgi viss bija no ciedru koka, nebija redzams neviens akmens.
19. Bet iekšējo svētnīcu nama iekšienē viņš izbūvēja tā, lai tur varētu nolikt Tā Kunga derības šķirstu.
20. Un iekšējā svētnīca bija divdesmit olektis gara, divdesmit olektis plata, divdesmit olektis augsta, un viņš to izklāja ar tīru zeltu, arī ciedru koka altāri viņš pārvilka ar zeltu.
21. Un Salamans pārvilka nama iekšpusi ar zeltu, un iekšējai svētnīcai priekšā viņš aizvilka zelta gredzenu vijas un ar tām to noslēdza, un arī svētnīcas sienas pārvilka ar zeltu.
22. Tā viņš visu šo namu iekšpusē pārsedza ar zeltu, līdz kamēr nams bija pilnīgi gatavs. Arī visus altārus, kādi bija iekšējā svētnīcā, viņš pārvilka ar zeltu.
23. Un iekšējā svētnīcā viņš izveidoja divus ķerubus no olīvkoka, desmit olektis augstus.
24. Un viens ķeruba spārns bija piecas olektis un otrs ķeruba spārns bija piecas olektis garš; desmit olektis bija no viena ķeruba spārna gala līdz otra ķeruba spārna galam.
25. Un desmit olektis bija arī otrs ķerubs; abiem šiem ķerubiem bija tie paši mēri un vienāds izskats.
26. Un arī augstums bija desmit olektis vienam ķerubam un tikpat arī otram ķerubam.
27. Un viņš novietoja šos ķerubus nama vidū tā iekšpusē. Un ķerubi izpleta savus spārnus, tā ka viens ķeruba spārns pieskārs mūrim un arī otra ķeruba spārns pieskārs mūrim, bet paši ķerubi stāvēja nama vidū, saskardamies ar saviem spārnieniem.
28. Un viņš pārvilka ķerubus ar zeltu.

29. Kā no iekšējās, tā no ārējās puses visus mūrus viņš izgreznoja ar ķerubu griezumiem, palmām un uzplaukušu ziedu vijām.
30. Un arī grīdu viņš pārvilka ar zeltu kā iekšējā, tā ārējā telpā.
31. Un iekšējai svētnīcai viņš pierīkoja durvis - divviru durvis no olīvkoka. Durvju stabi kopā ar aizvērtajām durvīm bija piektā daļa no sienas.
32. Un šīs divas durvis bija no olīvkoka, un viņš tanīs izgreba ķerubus un palmas, un uzplaukušus ziedus. Un viņš tos pārklāja ar zeltu, arī ķerubiem un palmām viņš pārvilka zeltu.
33. Un tāpat viņš pierīkoja durvis arī priekšējam namam. Šīs durvis aizņēma sienas ceturto daļu.
34. Šīs abas durvis bija no ciprešu koka. Katrai bija divi spārni.
35. Arī šais durvju spārnos viņš lika izgrebt ķerubus, palmas un uzplaukušus ziedus un lika pārklāt ar zeltu, kā bija izgrebts.
36. Un viņš izbūvēja arī iekšējo pagalmu, tā mūris bija celts no trim kārtām kalnu akmeņu un vienas kārtas ciedru balķu.
37. Tā ceturtais gada zīva mēnesī bija likti pamati Tā Kunga namam.
38. Bet vienpadsmitā gada būla mēnesī, tas ir astotais mēnesis, viņš pabeidza šo namu un visas tā daļas, atbilstoši plānam. Un viņš to bija cēlis septiņus gadus.

1. Bet Salamans pats sev namu cēla trīspadsmit gadus, tiekāms viņš savu namu pilnīgi pabeidza.
2. Proti, viņš uzcēla Libanona ciedru namu: simts olektis bija tā garums un piecdesmit olektis bija tā platums, un tas bija trīsdesmit olektis augsts. Uz četrām ciedru stabu rindām viņš nostiprināja apcirstos ciedru balķus pāri šiem pāļiem.
3. Un virspusē bija ciedru koka griesti pāri šīm telpām, kas bija celtas virs pāļiem, tādu bija četrdesmit piecas: ik pa piecpadsmit katrā rindā.
4. Un pavisam bija trīs rindas logu. Logs bija logam pretī trijām kārtām.
5. Un visām durvīm un logiem bija četrstūra veids.
6. Un viņš lika uzcelt arī ar stabiem greznotu dižtelpu: piecdesmit olektis bija tās garums un trīsdesmit olektis tās platums. Tās priekšā bija priekštelpa ar stabiem un kāpnes.
7. Viņš izveidoja arī troņa telpas, kurās viņš vēlāk noturēja tiesas sēdes, un viņš izklāja šīs tiesas telpas ar ciedru koku no grīdas līdz pat griestiem.
8. Viņa paša namam, kurā viņš dzīvoja, otrā pagalmā aiz troņa telpām, bija tāds pats izveidojums. Un tādu pašu namu ar tādu pašu stabiem greznotu dižtelpu Salamans uzcēla faraona meitai, kuru viņš bija sev ņēmis par sievu.
9. Visi šie nami bija celti no ļoti dārgiem, pēc izmēriem apcirstiem akmeņiem, kas bija ar zāģiem apzāģēti no iekšējās un ārējās puses, no paša pamata līdz pat jumtam un no ārsienas līdz lielajam pagalmam.
10. Un pamats bija no dārgiem akmeņiem, no lieliem akmeņiem, akmeņiem desmit olekšu un akmeņiem astoņu olekšu garumā.
11. Un tiem pāri bija celti citi skaisti akmeņi, kas arī pēc izmēriem bija apzāģēti, un ciedru koki.
12. Un lielais pagalms bija apjots visapkārt ar mūri no trim četrstūraini apcirstu akmeņu kārtām, uz kurām atradās viena kārtā aptēstu ciedru balķu; tāds pats bija arī Tā Kunga nama iekšējais pagalms un nama priekštelpa.
13. Un ķēniņš Salamans lika atnākt Hīrāmam no Tiras.
14. Tas bija atraitnes dēls no Naftaļa cilts, bet viņa tēvs bija varkalis no Tiras. Un viņam bija dota gudrība, māka un veiklība darināt jebkuru vara lietu. Un viņš nāca pie ķēniņa Salamana un veica visus viņa darbus.
15. Un viņš taisīja divus vara stabus: katrs bija astoņpadsmit olektis augsts, un katram bija divpadsmit olektis visapkārt; tāds pats bija arī otrs vara stabs.
16. Viņš arī izlēja no vara divus stabu vainagus, uzliekamus stabu augšgalā, katra vainaga augstums bija piecas olektis.
17. Vainagus rotāja īpaši pinumi - režģos sasaistītas važiņas un vītņītes, septiņas katrā pinumā.
18. Tā viņš taisīja stabus un divas rindas granātābolu pinumam visapkārt, lai nosegtu stabu vainagus; tā viņš taisīja arī otram vainagam.
19. Bet paši vainagi uz abiem stabiem tai namā bija veidoti kā lilijas, katra četras olektis augsta.
20. Un vainagi bija uz abiem stabiem; un augšā pār to apaļumu virs pinumiem visapkārt bija divi simti granātābolu; tāpat arī pie otra vainaga.
21. Un viņš uzcēla šos stabus pie svētnīcas priekštelpām. Un viņš uzcēla stabu labajā pusē un nosauca to vārdā Jahīns. Un tad tas uzcēla stabu kreisajā pusē un nosauca to vārdā Boāss.
22. Bet stabu galiem pāri bija likts liliju rotājums. Un tad darbs gar stabiem bija pabeigts.
23. Tad viņš vēl taisīja no vara lietu jūru. Desmit olektis bija no tās vienas malas līdz otrai; tā bija apaļa un piecas olektis augsta, bet apkārtmērs tai bija trīsdesmit olektis.
24. Gar šīs jūras apakšējo malu atradās meža gurķiem līdzīgi veidojumi, pa desmit uz vienu olekti. Tie aptvēra jūru visapkārt divi rindām un bija izlieti vienā lējumā.
25. Un jūra balstījās uz divpadsmit vēršiem: trīs no tiem bija ar skatu uz ziemeļiem, trīs uz rietumiem, trīs uz dienvidiem un trīs uz austrumiem. Bet pati jūra bija virsū uz tiem. Un viņu pakalpus bija vērstas uz iekšu.
26. Tās biezums bija plaukstas platumā, bet tās mala bija izveidota kā kausa mala, līdzīga lilijas

ziedam. Tajā sagāja divi tūkstoši batu.

27. Viņš veidoja arī desmit katlturus no vara: četras olektis bija ikkatra garums, četras olektis bija tā platums un trīs olektis bija tā augstums.

28. Un šie katlturi bija tā ierīkoti: tiem bija apmales, un starp apmalēm bija ielaidumi.

29. Un uz šiem ielaidumiem, kas bija starp apmalēm, bija lauvas, vērši un ķerubi, tāpat arī uz apmalēm; virs un zem lauvām un vēršiem karājās vītņu rotājumi.

30. Un ikvienam katlturim bija četri vara riteņi ar vara asīm un četri stūru atbalsti. Šie stūru atbalsti zem katla bija cits citam iepretī ar izcirstiem vītņu rotājumiem.

31. Bet atvērums katlam katltura vidū bija vienu olekti augsts. Tā vāks bija apaļš, pusotras olektis plats. Arī uz vāka vēl bija izgriezumi, un tā apmales bija četršķautņainas, ne apaļas.

32. Apakšā zem apmalēm bija četri riteņi, riteņu asis bija pie katlturiem. Katra riteņa augstums bija pusotras olektis.

33. Šie riteņi bija taisīti tāpat kā braucamiem ratiem. Tiem bija savas asis, savi loki, savi spieķi un savas rumbas. Tie visi bija lieti.

34. Un četri stūru atbalsti bija pie četriem stūriem: šie atbalsti bija ar katlturiem no viena gabala.

35. Katram katlturim vēl bija uzlikts pusolekti augsts krēsls, visapkārt apaļš, un šim krēslam vēl bija turamie no tā paša lējuma.

36. Un viņš lika izgrebt uz turamo sāniem un uz apmales ķerubus, lauvas un palmas, cik vietas bija, un visapkārt vītnes.

37. Un tāpat viņš darīja ar visiem desmit katlturiem, tie visi bija vienāda lējuma, vienāda mēra, un tie visi bija vienāda izskata.

38. Un viņš izgatavoja arī desmit katlus no vara, katrā sagāja četrdesmit bati. Katrs katls bija četras olektis garš. Uz ikviena katltura novietoja pa katlam, pavisam to bija desmit.

39. Un viņš novietoja piecus no katlturiem nama labajā spārnā, bet piecus katlturus nama kreisajā spārnā. Bet vara jūru viņš novietoja nama labā spārna dienvidaustrumu stūrī.

40. Hīrāms darināja vēl katlus, lāpstas, slakāmos kausus, un tā viņš pabeidza visus darbus, kurus tas darīja ķēniņam Salamanam pie Tā Kunga nama celšanas,

41. proti: divi stabus un stabu vainagus, kas bija uzlikti diviem stabu galiem virsū, tāpat tos divi pinumus, kādi bija izveidoti, lai pārklātu stabu vainagus;

42. un vēl: četri simti granātābolu pie tiem divi pinumiem; divas rindas granātābolu pie ikviena pinuma, lai ar tiem pārsegtu stabu vainagus;

43. desmit katlturus, kā arī desmit katlus uz katlturiem;

44. vara jūru un divpadsmit vēršus zem šīs jūras;

45. tāpat arī podus, lāpstas un slakāmos kausus, un visus rīkus, kādus Hīrāms bija taisījis ķēniņam Salamanam Tā Kunga namam. Tie bija no spodrināta vara.

46. Jordānas līdzenumā ķēniņš lēja tos, cietā zemē starp Sukotu un Cartanu.

47. Un Salamans atstāja visus šos rīkus nesvērtus, jo to skaits bija ļoti liels; vara svars nekļuva zināms.

48. Tā Salamans taisīja visas lietas, kas bija Tā Kunga namā, gan altāri no zelta, gan galdu no zelta, uz kura bija uzliktas maizes;

49. un arī lukturus - piecus lukturus labajā pusē un piecus kreisajā pusē - vissvētākās vietas priekšā no tīra zelta; tāpat puķes, eļļas lukturīšus un dakts dzirkles no zelta;

50. un bļodas un dakts nažus, slakāmos kausus, kvēpināmās pannas un ogļu traukus no tīra zelta. Arī durvju apkalumi iekšpusē iekšējās svētnīcas durvīm un visa nama durvīm bija no zelta.

51. Tā tika pabeigts viss darbs, ko ķēniņš Salamans veica pie Tā Kunga nama. Un ķēniņš Salamans ienesa sava tēva Dāvida veltītās lietas - gan sudrabu, gan zeltu, gan tos rīkus, un viņš tās novietoja Tā Kunga nama dārgumu krātuvēs.

1. Tad Salamans sapulcināja Israēla vecajos un visus cilšu galvenos, Israēla bērnu tēvu namu galvenos pie sevis Jeruzālemē, lai varētu pārnest Tā Kunga derības šķirstu no Dāvida pilsētas, tas ir, Ciānas.
2. Un pie ķēniņa Salamana sapulcējās visi Israēla vīri uz svētkiem ētānima mēnesī, tas ir septītais mēnesis.
3. Un, kad visi vecaji bija sanākuši, tad priesteri pacēla šķirstu.
4. Un tie uznesa kalnā Tā Kunga šķirstu, Saiešanas telti un visus svētos priekšmetus, kas bija teltī. Priesteri un levīti tos nesa kalnup.
5. Bet ķēniņš Salamans un visa Israēla draudze, kas bija pie viņa sapulcējusies, atradās ar viņu šķirsta priekšā, un tie upurēja liellopus un sīklopus tik daudz, ka tos nespēja nedz saskaitīt, nedz aplēst.
6. Un priesteri ienesa Tā Kunga derības šķirstu savā vietā, nama iekšējā svētnīcā, vissvētākajā vietā, zem ķerubu spārniem.
7. Jo ķerubu spārni bija izplesti pāri šķirsta novietnei, un tā ķerubi apklāja šķirstu un tā nesamās kārtis no augšas.
8. Un nesamās kārtis bija tik garas, ka kāršu gali no šķirsta bija redzami iekšējās svētnīcas priekšā, bet ārpusē tie nebija redzami; un tā tas ir līdz pat šai dienai.
9. Šķirstā nekā vairāk nebija iekšā kā vienīgi divas akmens plāksnes, kuras Mozus bija ielicis Horeba kalnā, kad Tas Kungs noslēdza derību ar Israēla bērniem pēc viņu iznākšanas no Ēģiptes.
10. Un notika, tikko priesteri iznāca no svētnīcas, mākonis piepildīja Tā Kunga namu.
11. Un priesteri nevarēja nostāties, lai kalpotu šī mākoņa dēļ, jo Tā Kunga godība piepildīja Tā Kunga namu.
12. Tad Salamans sacīja: Tas Kungs ir sacījis, ka Viņam jāmīt tumšā vietā.
13. Tad nu arī es Tev esmu uzcēlis dzīvojamo namu, mājokli, kurā mājot mūžīgi.
14. Un ķēniņš pagriezās ar savu seju un svētīja visu Israēla draudzi, bet visa Israēla draudze bija piecēlusies kājās.
15. Un viņš sacīja: Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas ar Savu muti pats ar manu tēvu Dāvidu to bija runājis. Un Viņš pats to ir piepildījis ar Savu roku, sacīdams:
16. kopš tās dienas, kad Es izvedu Israēlu, Savu tautu, no Ēģiptes, Es neizvēlējos Israēla cilšu novados nevienu pilsētu, lai tanī celtu Sava Vārda piemiņu, bet Es izraudzīju vienīgi Dāvidu, lai viņš pārvaldītu Israēlu, Manu tautu,-
17. un manam tēvam Dāvidam bija uz sirds - celt Tā Kunga, Israēla Dieva, Vārdam namu.
18. Bet Tas Kungs sacīja manam tēvam Dāvidam: kaut gan tas bija tavas sirds nodoms - uzcelt Manam Vārdam namu - un kaut tas Man arī labi ir paticis, ka tāda apņemšanās ir bijusi tavā prātā,
19. tad tomēr tev pašam nebūs šo namu uzcelt. Vienīgi tavs dēls, kas celsies no taviem gurniem, - tas lai uzceļ Manam Vārdam namu.
20. Un Tas Kungs ir Savu vārdu piepildījis: es esmu stājies sava tēva Dāvida vietā un sēžu Israēla tronī, kā Tas Kungs to bija apsolījis, un es esmu uzcēlis arī namu Tā Kunga, Israēla Dieva, Vārdam.
21. Un šai namā es tad esmu iekārtojis vietu šim šķirstam, kur atrodas Tā Kunga derība, ko Viņš ar mūsu tēviem bija noslēdzis, kad Viņš tos no Ēģiptes bija izvedis.
22. Un Salamans nostājās Tā Kunga altāra priekšā visas Israēla draudzes klātbūtnē. Un viņš izpleta savas rokas pret debesīm,
23. un viņš sacīja: Tu, Kungs, Israēla Dievs! Nav neviena cita tāda Dieva, kāds Tu esi, nedz augšā debesīs, nedz apakšā virs zemes, kas sargā Savu derību un tur Savu žēlastību Savu kalpu starpā, kas paši staigā Tavā priekšā tikai Tavus ceļus no visas savas sirds.
24. Tu esi turējis šos apsolījumus, kādus Tu manam tēvam Dāvidam devi, kādus Tu viņam tiki teicis, Tu tos runāji pats ar Savu muti, un ar Savu paša roku Tu tos šodien izpildīji.
25. Un tagad - ak, turi Tu, Kungs, Israēla Dievs, Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, arī to, ko Tu viņam esi sacījis, apsolīdams: lai tev nekad nepietrūktu Manā priekšā kāds, kas sēdēs uz Israēla

troņa. Bet vienīgi gan ar to noteikumu, ka arī tavi dēli tā nosargā savu ceļu Manā priekšā, kā tu pats savu ceļu Manā priekšā esi staigājis.

26. Tādēļ tagad, Israēla Dievs, apstiprini, ka tas patiesi tā notiks, ko Tu pats ar Saviem vārdiem esi sacījis Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam!

27. Bet vai tad Dievs patiešām lai dzīvotu zemes virsū? Lūk, debesis un debesu debesis nav spējīgas Tevi pilnā mērā uzņemt. Kā tad nu vēl šis nams, kādu es esmu uzcēlis?

28. Un taču pievērsies, lūdzu, Tu, Kungs, Israēla Dievs, Sava kalpa lūgšanām un piesauksmēm, lai Tu uzklausi tos saucienus un tās lūgšanas, kādas Tavs kalps šodien šinī vietā raida pie Tevis.

29. Un lai Tavas acis būtu atvērtas pār šo namu dienu un nakti, pār šo vietu, par kuru Tu tiki sacījis: lai Mans Vārds tanī mīt. - Kaut Tu paklausītu šo lūgšanu, ko Tavs kalps, Tevi lūgdams šinī vietā, Tev lūdz.

30. Un uzklausi Sava kalpa un Israēla sauksmi, kādu tie pie Tevis šinī vietā raida. Ak, klausī Savas mītnes vietā debesīs, klausī un piedod!

31. Ja kāds būs nogrēkojies pret savu tuvāku un ja tas ir sagatavojies nodot savu zvērestu savam Dievam un tas zvēr pie šī altāra tavā namā,

32. tad uzklausi Tu debesīs, un dari un spried tiesu pār Saviem kalpiem, ka Tu netaisnā algu liec saņemt netaisnajam, lai viņa ceļš atgriežas uz viņa paša galvu, un liec taisnību piešķirt taisnajam, dodams tam savas taisnības algu!

33. Un, ja Tava tauta Israēls tiek sakauta cīņā, tādēļ ka tie grēkojuši Tavā priekšā, un ja tie atgriežas pie Tevis, atzīdami Tavu Vārdu, un ja tie ar lūgšanām un piesauksmēm nāk Tavā priekšā, lūgdamies šinī namā,

34. tad uzklausi Tu debesīs, piedodams Savai tautai Israēlam tās grēkus, un ved tos atkal atpakaļ uz to zemi, kuru Tu viņu tēviem bijī devis.

35. Un, ja debesis būtu aizslēgtas un lietūs nelītu, tādēļ ka tie pret Tevi ir nogrēkojušies, bet tie šinī vietā pielūdz un atzīst Tavu Vārdu un atgriežas no saviem grēkiem, jo Tu tos pazemo,

36. ak, tad uzklausi Tu tos debesīs un piedod Sava kalpa grēkus un Savas tautas Israēla grēkus, jo Tu pats tos pamāci staigāt pa Saviem labajiem ceļiem, pa kuriem tiem ir jāstaigā. Un tad Tu dod arī lietu Savai zemei, kuru Tu Saviem kalpiem esi piešķīris par mantojumu.

37. Ja tad tanī zemē ir bads vai mēris, vai labības dzelte, vai labības rūsa, vai siseņi, vai sienāži, vai ienaidnieks to apspiestu kādā tās novadā, vai kāda cita smaga nelaime vai sērga viņus piemeklētu,

38. tad, lai arī kāda būtu lūgšana vai Tevis piesauksme un lai to izteiktu vai nu atsevišķs cilvēks, vai arī visa Tava tauta Israēls, jo ikviens pats labi zinās savas sirds pārmetumus, un tad tas izpletīs savas rokas pret šo vietu,

39. tad Tu uzklausi to debesīs, Savā dzīvojamā mājoklī, un piedod un dari, un dod ikvienam cilvēkam pēc tā ceļiem, jo Tu vien zini tā sirdsprātu, Tu esi vienīgais, kas pazīsti visu cilvēka bērnu sirdis.

40. Lai tie Tevis bīstas visu savu mūža dienu, kādu tie pavada uz tās zemes, kuru Tu viņu tēviem esi devis!

41. Un arī svešinieks, kas pats nav no manas tautas, no Israēla, ja tas atnāk Tava Vārda dēļ šurpu no tālas zemes,

42. jo tie būs tad dzirdējuši par Tavu lielo slavu, par Tavu stipro roku, par Tavu izstiepto elkoni, un ja tāds tad nonāktu un pielūgtu Tevi šinī namā,

43. tad uzklausi arī viņu debesīs, Savā mājoklī, un dari Tu visu tā, kā Tevi svešinieks ir lūdzis, lai visas zemes tautas atzīst Tavu Vārdu, lai tie Tevi bītos gluži tāpat kā Tava tauta Israēls un lai tie atzīst, ka šis nams, kuru es esmu uzcēlis, ir Tavam Vārdam novēlēts.

44. Ja Tava tauta dodas uzbrukumā pret saviem ienaidniekiem, lai arī pa kādiem ceļiem Tu tos sūtītu, un ja tie tad pielūdz Tavu Vārdu tanī pilsētā, kuru Tu pats Sev esi izraudzījis, un tanī namā, kuru es esmu uzcēlis Tavam Vārdam,

45. tad uzklausi debesīs viņu lūgšanas un viņu piesaukšanas un nes viņiem viņu tiesu!

46. Ja viņi pret Tevi arī grēkojuši, nav taču neviena cilvēka, kas negrēko, un ja Tu uz viņiem dusmosies un viņus nodosi viņu ienaidnieku rokās, tā ka tie tiktu aizvesti kā gūstekņi ienaidnieku zemē, vai tālu, vai tuvu,

47. un ja tie tad to atzīst tanī zemē, uz kuru tie kā gūstekņi ir aizvesti, un tie atgriežas un piesauc Tevi tajā zemē, kurā tie kā gūstekņi ir aizvesti, sacīdami: mēs esam grēkojuši, mēs esam nodarījuši pārkāpumus, mēs esam bijuši vainīgi, -

48. un ja tie no visas savas sirds un no visas savas dvēseles atgriežas pie Tevis tajā viņu ienaidnieku zemē, kas viņus tur noveduši gūstā, un ja tad viņi Tevi pielūdz, griezušies ar vaigu pret savu pašu zemi, kuru Tu biji nodevis viņu tēviem, un to pilsētu, kuru Tu esi izredzējis, un to namu, kuru es esmu uzcēlis Tavam Vārdam,

49. tad uzklausī Tu debesīs, Savā dzīvojamā mājoklī, viņu lūgšanas un viņu piesaukmes un nes Tu tiem viņu taisnību,

50. un piedod Savai tautai, kura pret Tevi ir grēkojusi, visus viņu pārkāpumus, kādus tie pret Tevi ir darījuši, un piešķir viņiem žēlastību no to puses, kas viņus tur gūstā, lai tie pret viņiem būtu žēlīgi,

51. jo viņi ir Tava tauta, Tavs īpašums, kurus Tu esi izvedis no Ēģiptes - no paša dzelzs cepla.

52. Uzlūko redzīgām acīm Sava kalpa pielūgšanu un Savas Israēla tautas saucienus pēc žēlastības,

53. jo Tu pats tos esi atšķīris no visām tautām pasaulē Sev par īpašumu, kad Tu ar Sava kalpa Mozus palīdzību, mans Kungs un Dievs, liki mūsu tēviem iziet no Ēģiptes!

54. Un notika, tiklīdz Salamans bija beidzis piesaukt To Kungu ar visām šīm lūgšanām un pielūgsmēm, viņš, kas bija nometies uz saviem ceļiem, turēdams savas rokas izplestas pret debesīm, piecēlās no Tā Kunga altāra priekšas,

55. un viņš nostājās un svētīja visu Israēla draudzi, skaļā balsī sacīdams:

56. Slavēts lai ir Tas Kungs, kas ir devis Savam Israēlam atpūtu, kā Viņš to bija apsolījis. Neviena vārds nav palicis nepiepildīts no tiem labiem vārdiem, ko Viņš runājis caur Savu kalpu Mozu.

57. Un Tas Kungs, mūsu Dievs, lai ir ar mums, tāpat kā Viņš ir bijis ar mūsu tēviem: Viņš lai mūs neatstāj, un Viņš lai mūs nepamet.

58. Lai Viņš mūsu sirdis pievērs šai Sev, lai mēs staigājam visos Viņa ceļos, lai turam Viņa baušļus un Viņa likumus, un Viņa tiesas, kādas Viņš mūsu tēviem ir pavēlējis.

59. Un lai šie vārdi, kādus es, žēlastību lūgdams, nesu sava Kunga priekšā, ir tuvi Tam Kungam, mūsu Dievam, dienām un naktīm, lai Viņš apsvērtu Sava kalpa tiesu un Savai tautai Israēlam to tiesu, kāda diendienā tai pienākas.

60. Lai visas tautas virs zemes atzīst, ka Tas Kungs ir Dievs un ka bez Viņa nav cita neviena.

61. Un lai miers ar To Kungu, mūsu Dievu, ir jūsu sirdīs, lai jūs tā kā šodien staigātu Viņa likumos un turētu Viņa baušļus!

62. Un ķēniņš kopā ar visu Israēla tautu tad nesa kaujamos upurus Tam Kungam.

63. Un Salamans upurēja šādu kaujamo pateicības upuri Tam Kungam: divdesmit divus tūkstošus liellopu un simts divdesmit tūkstošus siklopu. Un tā kopā ar visu Israēla tautu ķēniņš iesvētīja Tā Kunga namu.

64. Tanī pat dienā ķēniņš iesvētīja iekšējo pagalmu, kas atradās Tā Kunga nama priekšā, jo tur viņš sagatavoja gan dedzināmos upurus, gan dāvinājuma upurus, gan kaujamo pateicības upuru taukus, jo vara altāris, kas atradās Tā Kunga nama priekšā, bija par mazu visiem dedzināmiem un dāvinājuma upuriem kopā ar kaujamo pateicības upuru taukiem.

65. Un tanī laikā Salamans sarīkoja svētkus, un lielā sapulcē kopā ar viņu bija visa Israēla tauta, no Hamatas robežām līdz pat Ēģiptes upei, Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā tie sabija septiņas dienas un vēl septiņas dienas, kopā četrpadsmit dienas.

66. Bet astotajā dienā viņš atlaida tautu, un tie svētīgu teica ķēniņu un atgriezās savās teltīs, priecīgi un ar apmierinātu sirdsprātu visa tā dēļ, ko Tas Kungs Savam kalpam Dāvidam un Savai tautai Israēlam bija darījis.

1. Kad Salamans bija pabeidzis celt Tā Kunga namu un ķēniņa namu, un itin visu, kas tam patika un ko tas bija nodomājis uzcelt,
2. tad Tas Kungs parādījās Salamanam vēl otru reizi, kā Viņš tam bija Gibeonā parādījies.
3. Un Tas Kungs sacīja viņam: Es esmu dzirdējis tavas lūgšanas un arī tavas sauksmes, ar kādām tu žēlastību esi izlūdzies no Manis. Es esmu šo namu svētījis, kādu tu esi uzcēlis, lai Mans Vārds tanī mājotu mūžīgi un lai Manas acis un Mana sirds pie tā saistītos mūžīgi.
4. Bet tu pats, ja vien tu staigāsi Manos ceļos, tāpat kā tavs tēvs Dāvids ir staigājis, ar sirds vientiesību un ar taisnu prātu pildīdams visu, kā Es tev to esmu pavēlējis: lai tu turi Manus likumus un Manas tiesas, -
5. tad Es uzcelšu tavas valdības troni pār Israēlu uz mūžīgiem laikiem, kā Es tavam tēvam Dāvidam biju apsolījis: neviens vīrs tev netiks atrauts no Israēla troņa.
6. Bet, ja tu nogrieziesies un Man nesekosi, vai nu tu pats, vai arī tavi bērni, un jūs neturēsīt Manus baušļus un Manus likumus, kurus Es jums esmu cēlis priekšā, un jūs paši staigāsīt un kalposīt citiem dieviem, uz sava vaiga mezdamies to priekšā zemē,
7. tad Es izdeldēšu Israēlu no tās zemes, kuru Es tiem esmu devis, un namu, ko Es Savam Vārdam esmu svētījis, Es atmetīšu no Sava vaiga. Un Israēls būs par nievu vārdu un apsmieklu visām tautām.
8. Un šis nams, kas bija tik augsts, būs tāds, par ko katrs garāmgājējs vīpsnās un sacīs: kādēļ gan Tas Kungs tā ir darījis šai zemei un šim namam?
9. Un tad tiem atbildēs: tādēļ, ka viņi atstāja savu Dievu, kas viņus izveda no Ēģiptes zemes, un stipri pieķērās citiem dieviem, pielūdza tos un kalpoja tiem - tādēļ Tas Kungs pār viņiem ir licis nākt šai nelaimei.
10. Un notika, pēc divdesmit gadiem, kad Salamans bija pabeidzis celt šos divi namus - Tā Kunga namu un ķēniņa namu -
11. un kad Tiras ķēniņš Hīrāms bija Salamanu apgādājis ar ciedru kokiem un ar ciprešu kokiem, un ar zeltu, un ar visu, ko vien viņš bija vēlējies, - tad Salamans deva Hīrāmam divdesmit pilsētas Galilejas zemē.
12. Un Hīrāms devās ceļā no Tiras apskatīt tās pilsētas, kuras Salamans viņam bija devis, bet tās nepatika viņa acīm,
13. un viņš sacīja: Kas tad tās par pilsētām, kuras tu, mans brāli, man esi devis? Un tās nosauca par Kabulas zemi, līdz pat šai dienai.
14. Un Hīrāms bija ķēniņam nosūtījis simts divdesmit talentus zelta.
15. Bet lieta ar darba klausību, ko ķēniņš Salamans bija uzlicis, lai uzceltu Tā Kunga namu un pats savu namu, Millas pili un Jeruzālemes mūrus, kā arī Hacoru, Megidu un Gezeru, ir šāda:
16. faraons, Ēģiptes ķēniņš, bija devies uzbrukumā, ieņēmis Gezeru un nodedzinājis to. Viņš bija arī nokāvis kānaāniešus, kas pilsētā dzīvoja. Un pēc tam viņš to bija devis pūrā savai meitai, kas bija kļuvusi Salamana sieva.
17. Bet Salamans uzcēla atkal Gezeru, tāpat arī lejas Bet-Horonu,
18. viņš uzcēla klajumā Baalatu un Tamāru,
19. kā arī visas pilsētas ar noliktavām, kādas bija Salamanam, un arī kara ratu novietņu pilsētas un jātnieku novietošanas pilsētas, un visu, ko vien vēl Salamans bija iedomājies uzcelt vai nu Jeruzālemē, vai Libanonā, vai viņa pārvaldītajā zemē.
20. Tad nu visi, kas bija atlikušie no amoriešiem, hetiešiem, ferisiešiem, hīviešiem un jebusiešiem, kas nebija no Israēla bērnu vidus,
21. un bērniem, kuri šiem palicējiem bija palikuši tanī zemē un kurus israēlieši nebija varējuši pilnīgi iznīcināt, - tiem Salamans uzlika darba klausību, līdz pat šai dienai.
22. Bet no Israēla bērniem Salamans nevienu nepadarīja par vergu, jo tie bija karavīri, bija viņa kalpotāji, viņa lielkungi, viņa virsnieki, viņa kara ratu virsnieki un jātnieki.
23. Pārtraugu vien, kas Salamanam bija izraudzīti darbu pārraudzībai, bija pieci simti piecdesmit, tie uzraudzīja ļaudis, kas darbu darīja.

24. Arī faraona meita pārcēlās no Dāvida pilsētas pati uz savu namu, kuru viņai bija uzcēlis Salamans. Tad viņš uzcēla arī Millu.

25. Un trīs reizes gadā Salamans nesa dedzināmos upurus un kaujamās pateicības upurus uz tā altāra, kuru viņš bija uzcēlis Tam Kungam, turpat arī kvēpinādams Tā Kunga priekšā. Un viņš pabeidza šo namu.

26. Un Eceon-Geberā ķēniņš Salamans taisīja kuģus. Šī vieta atrodas pie Ēlatas, Edoma zemē, pie Niedru jūras krastiem.

27. Bet Hīrāms sūtīja kuģu apkalpei savus kalpus kuģiniekus, jūras pazinējus, kas darbojās kopā ar Salamana kalpiem.

28. Un tie devās pāri uz Ofīru, un tie atveda no turienes zeltu, četri simti divdesmit talentu. Un tie tos atveda ķēniņam Salamanam.

1. Un, kad Sābas ķēniņiene dzirdēja Salamana slavu, kas tam radās Tā Kunga Vārdam uzceltā nama dēļ, tad tā nāca viņu pārbaudīt ar mīklām.
2. Un viņa nonāca Jeruzālemē ar ļoti daudziem pavadoniem, ar kamieļiem, kas nesa balzamu un ļoti daudz zelta un dārgakmeņu. Un viņa nāca pie Salamana un sacīja viņam itin visu, kas viņai bija uz sirds.
3. Un Salamans atbildēja uz visiem viņas jautājumiem; ķēniņam nebija nekā apslēpta, ko viņš tai nebūtu izskaidrojis.
4. Un Sābas ķēniņiene skatīja gan visu Salamana gudrību, gan arī namu, ko viņš bija uzcēlis,
5. un viņa ēdienus uz viņa galda un viņa kalpu mītnes, un viņa kalpotāju stāju un viņu tērpus, arī dzērienu pasniegšanas veidu un viņa dedzināmos upurus, kādus viņš upurēja Tā Kunga namā, un viņai aiz izbrīna aizrāvās elpa.
6. Un viņa sacīja ķēniņam: Patiess bija tas vārds, kādu es savā zemē dzirdēju gan par taviem darbiem, gan par tavu gudrību.
7. Tomēr es šim vārdam tikmēr negribēju ticēt, tiekāms es pati nācu un apskatīju savām acīm. Un arī pusi vēl es nezināju: tava gudrība un labklājība pārsniedz visu, ko biju dzirdējusi.
8. Svētīgi ir tavi vīri, un svētīgi ir tavi kalpotāji, kas ik dienas stāv tavā priekšā, tie, kuri dzird tavu gudrību.
9. Lai slavēts ir Tas Kungs, tavš Dievs, kam labpaticies tevi uzcelt uz Israēla troņa Savas mūžīgās mīlestības dēļ pret Israēlu un kas tevi cēlis par ķēniņu, lai tu darītu tiesu un taisnību.
10. Un viņa iedeva ķēniņam simts divdesmit talentus zelta un balzamu lielā vairumā, un dārgakmeņus. Neviena tik daudz balzama nekad vairs neatnesa, cik Sābas ķēniņiene bija iedevusi Salamanam.
11. Un arī Hīrāma kuģi, kas no Ofiras atveda zeltu, atveda no Ofiras lielos daudzumos sarkankoku un dārgus akmeņus.
12. Un ķēniņš no sarkankoka lika darināt margas Tā Kunga namam, kā arī cītaras un arfas dziedoņiem. Un tādi sarkankoki nekad vairs netika atvesti un netika redzēti līdz pat šai dienai.
13. Bet ķēniņš Salamans deva Sābas ķēniņienei visu, kas tai patika, ko viņa no tā izlūdās, neskaitot to, kas no paša ķēniņa Salamana rokas tai jau bija ticis dots. Tad viņa ar saviem kalpiem devās atpakaļ un atgriezās savā zemē.
14. Bet zelta svars, kāds ķēniņam Salamanam ienāca gadā, bija seši simti sešdesmit seši talenti zelta,
15. neskaitot ienākumus no tirgotājiem un veikalniekiem un no visiem Arābijas ķēniņiem, un no zemes pārvaldniekiem.
16. Un ķēniņš Salamans lika taisīt divi simti vairogu no plāni izkalta zelta; seši simti zelta gabalu viņš deva katram vairogam.
17. Arī trīs simti mazo vairogu tika darināti no kalta zelta. Trīs simti zelta gabalu viņš deva vienam mazajam vairogam. Un ķēniņš tos novietoja Libanona ciedru namā.
18. Un ķēniņš darināja lielu troni no zilonķaula, un viņš to pārvilka ar tīru zeltu.
19. Šim tronim bija seši pakāpieni, tā muguras atbalsta augšējā daļa bija apaļa, bet abos sānos bija roku atbalsti; un divi lauvas bija līdzās šiem atbalstiem.
20. Bet divpadsmit lauvas bija uz sešiem pakāpieniem abējās pusēs. Nekas tāds neviena ķēniņa valstī nekad nebija darināts.
21. Un arī visi ķēniņa Salamana dzeramie trauki bija no zelta un tāpat arī visi Libanona ciedru nama trauki bija no tīra zelta. Tur nebija nedz sudraba, nedz vara, jo Salamana laikā to ne par ko neturēja.
22. Un ķēniņam bija Taršišas kuģi, kas devās jūrā līdzās Hīrāma kuģu vienībai. Šie Taršišas kuģi reizi trijos gados atgriezās atpakaļ, tad tie atveda zeltu, sudrabu un zilonķaulu, mērkaķus un pāvus.
23. Un ķēniņš Salamans kļuva visvarenākais visu zemju ķēniņu starpā turībā un gudrībā.
24. Un visa pasaule meklēja Salamana vaigu, lai dzirdētu viņa gudrību, kādu Dievs tam bija licis sirdī.
25. Un tie katrs atnesa savu dāvanu: sudraba rīkus un zelta traukus, un drānas, mirres un balzamu,

zirus un mūlus. Tā tas notika katru gadu.

26. Un Salamans savāca vienkopus kara ratus un jātniekus, un viņam bija tūkstotis četri simti kara ratu un divpadsmit tūkstoši jātnieku, un viņš tos novietoja kara ratu pilsētās un pie ķēniņa Jeruzālemē.

27. Un darīja ķēniņš, ka sudraba Jeruzālemē bija tik daudz kā akmeņu un ciedru koku kā vīģes koku ielejās.

28. Un Salamans ieveda zirgus gan no Ēģiptes, gan no Koas. Ķēniņa uzpircēji tos saņēma no Koas par cietu cenu.

29. Un tie ieveda no Ēģiptes kara ratus par seši simti sudraba seķeļiem, bet vienu zirgu par simts piecdesmit. Un tāpat ar viņu starpniecību tos piegādāja visiem hetiešu ķēniņiem un Aramas ķēniņiem.

1. Un ķēniņš Salamans iemīlēja daudz svešzemju sievu - gan faraona meitu, gan moābietes, amonietes, edomietes, sidonietes, hetietes -
2. no tautām, par kurām Tas Kungs bija sacījis Israēla bērniem: neejiet jūs pie viņiem, un arī tie lai neienāk pie jums, ka tie jūsu sirdis nenovērš un ka jūs nepieķeraties viņu dieviem. Tomēr Salamans viņām pieķērās ar mīlestību.
3. Viņam bija septiņi simti sievu no augstākām aprindām un trīs simti blakussievu. Un viņa sievas locīja viņa sirdi.
4. Un, Salamanam vecam kļūstot, viņa sirds īpaši pievērsās svešiem dieviem, jo viņa sirds nebija tā atradusi mieru pie Tā Kunga, sava Dieva, kā viņa tēva Dāvida sirds.
5. Un Salamans sekoja sidoniešu dievietei Aštartei un pieķērās amoniešu riebīgajam elkam Milkomam.
6. Un Salamans darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, un viņš nesevoja Tam Kungam tā kā viņa tēvs Dāvids.
7. Toreiz Salamans izveidoja augstieņu svētnīcu moābiešu riebīgajam elkam Kamosam uz tā kalna, kas atrodas pretī Jeruzālemei, tāpat arī riebīgajam amoniešu elkam Moloham.
8. Un to pašu Salamans iekārtoja visām svešām sievietēm, kādas vien kvēpināja vai arī upurēja kaujamos upurus saviem dieviem.
9. Un Tas Kungs sadusmojās pret Salamanu, jo viņa sirds bija novērsusies no Tā Kunga, Israēla Dieva, kas divas reizes viņam bija atklājies
10. un kas viņam par šo lietu bija norādījis, lai neseko svešiem dieviem. Bet viņš to neievēroja, ko Tas Kungs viņam bija pavēlējis.
11. Un Tas Kungs sacīja Salamanam: Tādēļ ka tu tā esi rīkojies pēc paša prāta un neesi pildījis Manu derību, nedz Manus likumus, kurus Es tev kā pavēli biju devis, tad Es arī no tevis atraušu ķēniņa valsts varu un nodošu to tavam kalpam.
12. Tikai to gan - tavā dzīves laikā Es to vēl neizdarīšu tava tēva Dāvida dēļ, bet Es to atraušu no tava dēla rokas.
13. Tomēr visu ķēniņa valsts varu Es neatraušu: vienu cilti Es nodošu tavam dēlam Sava kalpa Dāvida un Jeruzālemes dēļ, kuru Es esmu izraudzījis!
14. Un Tas Kungs lika celties pret Salamanu edomietim Hadadam. Viņš bija no ķēniņa nama pēcnācējiem Edomā.
15. Tolaik, kad Dāvids bija Edomā kā uzvarētājs, karaspēka virspavēlnieks Joābs devās kalnup, lai apglabātu visus kritušos; toreiz viņš lika nogalināt visus vīrus Edomā.
16. Un Joābs palika Edomā sešus mēnešus ar visu Israēla karaspēku, lai iznīcinātu visus vīrus Edomā.
17. Tad Hadads aizbēga uz Ēģipti: viņš pats un tie no viņa tēva ierēdņiem, kuri viņam piebiedrojās, lai dotos uz Ēģipti. Bet Hadads pats bija mazs zēns.
18. Un tie cēlās no Midiānas un nonāca Paranā, un viņi paņēma sev līdzī vīrus no Paranas un tad nonāca Ēģiptē pie faraona, Ēģiptes ķēniņa, un tas viņiem deva gan pajumti, gan maizi, gan zemi.
19. Un Hadads atrada lielu labvēlību faraona acīs, ka tas viņam iedeva savas sievas, ķēniņienes un pavēlnieces Tahpaneses, māsu par sievu.
20. Un Tahpaneses māsa dzemdēja viņam viņa dēlu Genubatu, ko Tahpanese izaudzināja faraona namā. Un Genubats atradās faraona namā faraona dēlu vidū.
21. Un Hadads dzirdēja Ēģiptē, ka Dāvids bija gūlies pie saviem tēviem un ka karaspēka virspavēlnieks Joābs bija miris; tad Hadads sacīja faraonam: Atlaid mani, es gribu atgriezties savā zemē.
22. Un faraons viņam iebilda: Kā tev trūka pie manis, ka tu, lūk, meklē, kā nokļūt savā zemē? Bet viņš sacīja: Atlaid vien. Un viņš to atlaida.
23. Tad Dievs lika celties pret Salamanu Rešonam, Eljadas dēlam, kas bija aizbēdzis no Cobas ķēniņa, sava pavēlnieka, Hadadēzera.

24. Rešons sapulcināja ap sevi vīrus un pats kļuva par sirotāju vadītāju toreiz, kad Dāvids bija sakāvis sīriešus, un viņi aizbēga uz Damasku. Tie dzīvoja tur, un Rešons uzkundzējās Damaskai par valdnieku.

25. Viņš bija Israēla ienaidnieks visu Salamana dzīves laiku. Viņš bija ļauns, gluži kā Hadads, un ienāda Israēlu, bet pats valdīja pār Aramu.

26. Vēl tur bija Jerobeāms, efraimietis, Nebata dēls, no Ceredas, Salamana darbinieks. Un viņa māte, vārdā Cerua, bija atraitne, arī viņš sadumpojās pret ķēniņu.

27. Un iemesls, kādēļ viņš pacēla savu roku pret ķēniņu Salamanu ir šāds: Salamans tieši toreiz cēla Millas pili, lai noslēgtu spraugu, kas vēl bija atlikusies viņa tēva Dāvida pilsētas apsardzības joslā.

28. Bet Jerobeāms bija izdarīgs vīrs. Un, kad Salamans ievēroja, kādus darbus šis jauneklis veica, viņš to iecēla pār visiem tiem, kas no Jāzēpa nama darīja darbu.

29. Tanī laikā, kad Jerobeāms iznāca ārā no Jeruzālemes, viņu ceļā sastapa pravietis Ahija no Šīlo. Bet tas bija aplicis jaunu apmetni. Tie abi bija vieni paši laukā.

30. Un Ahija paņēma jauno apmetni, kas viņam bija mugurā, un saplēsa to divpadsmit gabalos

31. un sacīja Jerobeāmam: Paņem sev desmit gabalus, jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: lūk, Es izraušu ķēniņa valsti no Salamana rokas, un Es iedošu tev desmit gabalus, -

32. bet šī viena cilts piederēs viņam Mana kalpa Dāvida un Manas pilsētas Jeruzālemes dēļ, kuru Es Sev esmu izraudzījis no visām Israēla ciltīm, -

33. tāpēc ka tie Mani ir atstājuši, ka tie ir liekušies ar savu vaigu pie zemes sidoniešu dievības Ašēras un moābiešu dieva Kamoša, un amoniešu dieva Milkoma priekšā un tāpēc ka tie nav staigājuši Manos ceļos un nav darījuši to, kas ir taisnīgs Manās acīs, un nav ievērojuši nedz Manus likumus, nedz Manas tiesas, kā to gan darīja viņa tēvs Dāvids.

34. Es gan neatraušu visu ķēniņa valsti no viņa rokas, un Es viņu atstāju par valdnieku visu viņa dzīves laiku Dāvida dēļ, kuru Es esmu izvēlējis - to, kas ir pildījis Manus baušļus un Manas tiesas,

35. bet Es atņēmsu ķēniņa valsti no viņa dēla rokas, un Es došu to tev - tās desmit ciltis.

36. Bet viņa dēlam Es atdošu šo vienu cilti, lai Manam kalpam Dāvidam paliek Mana vaiga priekšā gaišums visos laikos Jeruzālemē - tanī pilsētā, kuru Es pats Sev esmu izraudzījis, lai tanī ieliktu Savu Vārdu.

37. Tad nu tevi Es paņemšu, un tev kā ķēniņam ir jāvalda pār it visu, kā vien tas tavai dvēselei labpatīk, jo tu būsi ķēniņš pār Israēlu.

38. Un notiks, ja tu vien paklausīsi visu to, ko Es tev pavēlu, un tu staigāsi Manus ceļus un darīsi to, kas ir taisnīgs Manās acīs, un turēsi Manus likumus un Manus baušļus, kā tika darījis Mans kalps Dāvids, tad arī Es būšu ar tevi un uzcelšu tev pastāvīgu namu, kā Es to Dāvidam esmu uzcēlis. Un Es tev došu Israēlu.

39. Un tādēļ Es pazemošu Dāvida pēcnācējus, bet ne uz visiem laikiem!

40. Un Salamans meklēja Jerobeāmu nokaut. Bet Jerobeāms cēlās un aizbēga uz Ēģipti pie Ēģiptes ķēniņa Šišaka. Un tas palika Ēģiptē līdz Salamana nāvei.

41. Un, kas vēl stāstāms par Salamanu un viss, ko viņš ir darījis, un viņa gudrības izteicieni - tas ir rakstīts Salamana darbu grāmatā.

42. Bet laiks, cik ilgi Salamans valdīja Jeruzālemē pār Israēla namu, ir četrdesmit gadi.

43. Un Salamans gūlās pie saviem tēviem, un viņu apglabāja viņa tēva Dāvida pilsētā. Bet viņa dēls Rehabeāms kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Un Rehabeāms devās uz Sihemu, jo uz Sihemu devās arī viss Israēls, lai viņu celtu par ķēniņu.
2. Un notika, ka Nebata dēls Jerobeāms to dzirdēja, atrazdamies Ēģiptes zemē, jo viņš bija bēdzis no ķēniņa Salamana un mita vēl tur.
3. Tad ļaudis aicināja viņu un lūdza viņu atnākt, un Jerobeāms un visa Israēla draudze runāja ar Rehabeāmu un sacīja:
4. Tavs tēvs mums jūgu ir darījis smagu, bet tu tagad dari mums vieglāku šo grūto kalpošanu un smago jūgu, kādu tavs tēvs mums ir uzlicis, tad mēs esam ar mieru tev kalpot.
5. Un viņš tiem sacīja: Aizejiet uz trim dienām, tad atnāciet pie manis atpakaļ! Un tauta arī aizgāja.
6. Un Rehabeāms prasīja padomu vecajiem, kas viņa tēva Salamana priekšā bija stāvējuši, kad tas vēl bija dzīvs, sacīdams: Kādu padomu jūs dodat, kā lai atbildam šai tautai?
7. Un tie tam teica, sacīdami: Ja tu pakalposi šodien šiem ļaudīm un ja tu padosies viņiem un, atbildi dodams, runāsi ar tiem laipnus vārdus, tad arī viņi tev būs kalpi visu mūžu.
8. Bet viņš noraidīja vecaju padomu, kādu tie viņam bija devuši, un apvaicājās pie jaunajiem, kuri bija uzauguši kopā ar viņu un tagad stāvēja viņa vaiga priekšā.
9. Un viņš jautāja tiem: Kādu padomu jūs dodat? Kā lai atbildam šai tautai, kas man ir sacījuši: tavs tēvs mums jūgu ir darījis smagu, atvieglini tu mums to?
10. Un tad jaunie, kas kopā ar viņu bija uzauguši, viņam teica, sacīdami: Atbildi tā šai tautai, kas tev nule ir teikusi: tavs tēvs mūsu jūgu ir pārāk smagu darījis, bet tu atvieglini mūsu plecus, - un saki tieši šādus vārdus: mans mazais pirkstiņš ir resnāks nekā mana tēva gurni.
11. Un tagad - kaut arī mans tēvs jums būtu uzkrāvis jo smagu jūgu, tad es pie jūsu jūga vēl pielikšu, proti: mans tēvs jūs pārmācīja ar pātagām, bet es jūs gribu pārmācīt ar dzeloņainām pātagām.
12. Un trešajā dienā Jerobeāms ar visu tautu atnāca pie Rehabeāma, kā ķēniņš to bija noteicis, teikdams: atgriezieties pie manis trešajā dienā!
13. Un ķēniņš jo bargi atbildēja tautai un noraidīja to padomu, kādu vecaji viņam bija devuši.
14. Bet viņš ar tiem runāja, sekodams jauno padomam, sacīdams: Mans tēvs jūsu jūgu ir darījis smagu, bet es pie jūsu jūga pielikšu vēl ko klāt: mans tēvs jūs ir sitis ar pātagām, bet es jūs sitīšu ar dzeloņainām pātagām.
15. Un ķēniņš neuzklausa tautu, jo no Tā Kunga puses bija nākusi šī maiņa, lai piepildītu to vārdu, ko Tas Kungs caur Ahiju no Šīlo bija teicis Jerobeāmam, Nebata dēlam.
16. Kad viss Israēls redzēja, ka ķēniņš neveltī tautai nekādu uzmanību, tad tauta to izteica atbildē ķēniņam: Kāda gan mums daļa gar Dāvidu? Un mums nav nekāda mantojuma no Isaja dēla puses. Atpakaļ savās teltīs, Israēl, bet tagad raugies tu pats uz savu namu, Dāvid! Un Israēls aizgāja atpakaļ savās teltīs.
17. Bet Rehabeāms valdīja kā ķēniņš pār Israēla bērniem, kuri dzīvoja Jūdas pilsētās.
18. Un ķēniņš Rehabeāms sūtīja Adorāmu, pārraugu pār tiem, kas klausības darbos, bet viss Israēls to nomētāja ar akmeņiem, un viņš nomira. Bet pats ķēniņš Rehabeāms tikai ar pūlēm vien paglābās savos ratos. Un viņš aizbēga uz Jeruzālemi.
19. Tā Israēls atkrita no Dāvida nama, kā tas ir līdz pat šai dienai.
20. Un, kad viss Israēls dzirdēja, ka Jerobeāms atgriezies, tad tie aizsūtīja pie viņa vēstnešus un aicināja to uz sapulci, un viņi to cēla par ķēniņu pār visu Israēlu. Un neviens vairs neturējās pie Dāvida nama kā vienīgi Jūdas cilts.
21. Un Rehabeāms nonāca Jeruzālemē. Tur viņš sasauca uz sapulci visu Jūdas namu un Benjamīna cilti, kopā simts astoņdesmit tūkstošus izlasītu karotāju, lai dotos uzbrukumā pret Israēlu un atgrieztu ķēniņa valsti pie Salamana dēla Rehabeāma atkal atpakaļ.
22. Un Dieva vārds nāca pār Šemaju, Dieva vīru:
23. Saki Salamana dēlam Rehabeāmam, Jūdas ķēniņam, un arī visam Jūdas namam un Benjamīnam, un atlikušai tautas daļai:
24. tā saka Tas Kungs: jums nebūs iet uzbrukumā, un jums nav jākaro ar saviem brāļiem, Israēla bērniem; atgriezieties ikviens savā namā, jo šī lieta no Manis ir nākusi. Un tie paklausīja Tā Kunga

vārdam un atgriezās, lai ietu, kā Tas Kungs bija teicis.

25. Bet Jerobeāms uzcēla Efraima kalnā Sihemu un apmetās tur dzīvot, un, no turienes izgājis, uzcēla Penuēlu.

26. Un Jerobeāms savā sirdsprātā nodomāja: tagad gan ķēniņa vara atkal atgriezīsies atpakaļ pie Dāvida,

27. ja šie ļaudis atkal dosies kalnup, lai upurētu kaujamos upurus Tā Kunga namā, proti, Jeruzālemē; tad arī šo ļaužu sirdis atkal atgriezīsies pie viņu Dieva un pie Rehabeāma, Jūdās ķēniņa, bet mani viņi nokauss, jo tie atgriezīsies pie Rehabeāma, Jūdās ķēniņa.

28. Un ķēniņš vaicāja pēc padoma un lika darināt divus zelta teļus, un sacīja ļaudīm: Tas ir par tālu, lai ietu uz Jeruzālemi; lūk, Israēl, tavi dievi, kas tevi izveduši no Ēģiptes zemes!

29. Un viņš novietoja vienu no tiem Bētelē, bet otru - Danā.

30. Un šis vārds kļuva par apgrēcību, jo tauta gāja gan pie viena, gan pie otra uz Danu.

31. Un viņš ierīkoja kalnu augstienēs svētnīcas un iecēla arī priesterus no visādiem ļaudīm, kas nebija no Levija cilts.

32. Un Jerobeāms sarīkoja svētkus astotajā mēnesī, mēneša piecpadsmitajā dienā, līdzīgus svētkiem Jūdā. Un viņš pats upurēja dedzināmos upurus uz altāra. Tā viņš rīkojās Bētelē, lai upurētu kaujamos upurus tiem teļu tēliem, kurus viņš bija darinājis, tāpat viņš iecēla Bētelē priesterus uz tām augstienēm, kuras viņš bija iekārtojis.

33. Un viņš pats upurēja dedzināmos upurus uz altāra, kuru viņš Bētelē bija uzcēlis, astotā mēneša piecpadsmitajā dienā, kā viņš pats to bija izdomājis; tā viņš Israēla bērniem sarīkoja svētkus. Un viņš pats kāpa altārī, lai nestu kvēpināmo upuri.

1. Un te, lūk, kāds Tā Kunga vārda skubināts vīrs nāca no Jūdas uz Bēтели. Bet Jerobeāms bija nostājies altārī, lai kvēpinātu.
2. Un šis vīrs sauca Tā Kunga Vārdu, vērsdamies pret šo altāri: Altāri, altāri, tā saka Tas Kungs: redzi, viens dēls piedzims Dāvida namam, un viņa vārds būs Josija, un tas kā kaujamo upuri uz tevis upurēs augstieņu priesterus, tos, kas tagad uz tevis nes kvēpināmos upurus. Un cilvēku kauli tiks uz tevis sadedzināti.
3. Un viņš tanī dienā pateica zīmes, sacīdams: Šī ir tā zīme, kādu Tas Kungs sludina: redzi, šis altāris tiks nolauzts, un tie pelni, kas uz tā, tiks nokratīti.
4. Un notika, tiklīdz ķēniņš dzirdēja Dieva vīra vārdus, kurus tas vērsa pret altāri Bētelē, tā arī Jerobeāms izstiepa savu roku, no altāra saukdams: Sagrābiet viņu! Bet roka, kuru viņš pret to bija izstiepis, sakalta, un viņš to nevarēja pie sevis atvilkt atpakaļ.
5. Bet altāris sašķēlās, un pelni, kas uz tā bija, nobira - gluži pēc tās zīmes, kādu Dieva vīrs ar Tā Kunga vārdu bija pateicis.
6. Un ķēniņš atbildēja un sacīja Dieva vīram: Lūdz arī tu žēlastību no Tā Kunga, sava Dieva. Un aizlūdz tu manis labad, lai mana roka kļūtu vesela! Un Dieva vīrs meklēja žēlastību Tā Kunga priekšā, un ķēniņa roka kļuva vesela un bija kā iepriekš.
7. Un ķēniņš sacīja Dieva vīram: Ienāc ar mani kopā manā namā, atspirdzinies. Un es tev došu dāvanu.
8. Bet Dieva vīrs sacīja ķēniņam: Ja tu man arī dotu pusi no savas mājas, tad es tanī kopā ar tevi neiegrieztos. Un es šinī vietā neēdīšu maizi un arī nedzeršu ūdeni,
9. jo tā man ar Tā Kunga vārdu ir pavēlēts, kas tā saka: tev nav atļauts ēst maizi, tev nav ļauts dzert ūdeni; neatgriezies pa to ceļu, pa kuru tu esi atnācis!
10. Un tā viņš aizgāja pa citu ceļu un neatgriezās pa to pašu ceļu, pa kuru tas uz Bēтели bija nācis.
11. Bet kāds vecs pravietis dzīvoja Bētelē, un tā dēli nāca un pastāstīja tam par darbu, kādu Dieva vīrs bija šinī dienā darījis Bētelē, un atkārtoja vārdus, kādus tas bija sacījis ķēniņam.
12. Tad viņu tēvs tiem jautāja: Kurš tad ir tas ceļš, pa kuru tas aizgāja? Un viņa dēli tam parādīja to ceļu, pa kuru tas Dieva vīrs, kas no Jūdas bija nācis, bija aizgājis.
13. Un tas sacīja saviem dēliem: Apseglojiet man ēzeli! Un tie apsegloja tam viņa ēzeli. Un viņš aizjāja uz tā.
14. Tā viņš sekoja Dieva vīram un to arī atrada, tas bija atsēdies zem ozola. Un viņš tam jautāja: Vai tu esi tas Dieva vīrs, kas atnāca no Jūdas? Un tas teica: Es tas esmu.
15. Un vecais pravietis sacīja: Nāc man līdzī un baudi ko.
16. Bet tas sacīja: Es nevaru maizi ēst, nedz ar tevi atgriezties, nedz arī iet ar tevi. Un es neēdīšu maizi kopā ar tevi, un es nedzeršu ar tevi ūdeni šinī vietā,
17. jo man ir sacīts ar Tā Kunga vārdu: tev nav atļauts maizi ēst, un tev nebūs ūdeni dzert. Un negriezies atpakaļ, lai tu ietu pa to pašu ceļu, pa kuru tu esi nācis.
18. Un viņš tam sacīja: Arī es esmu pravietis, kā tu. Bet eņģelis man ir sacījis, ar Tā Kunga vārdu vēstīdams: atved viņu atpakaļ uz savu namu sev līdzī, lai viņš ēd maizi un lai dzer ūdeni! Bet viņš meloja.
19. Un Dieva vīrs atgriezās kopā ar viņu un ēda maizi viņa namā un dzēra ūdeni.
20. Un, kamēr tie vēl sēdēja pie galda, Tā Kunga vārds nāca pār to pašu pravieti, kas viņu bija atvedis,
21. un tas rājās uz Dieva vīru, kas no Jūdas bija atnācis, sacīdams: Tā saka Tas Kungs: tādēļ ka tu neesi bijis paklausīgs Tā Kunga pavēlei un neesi klausījis tai pavēlei, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev bija pavēlējis,
22. bet esi atgriezies un esi ēdis maizi, un esi dzēris ūdeni tādā vietā, par kuru Viņš tev bija sacījis: tev nav atļauts maizi ēst, un tev nebūs ūdeni dzert, - tādēļ tavas miesas nenonāks tavu tēvu kapā!
23. Un notika, pēc tam kad viņš bija paēdis maizi un bija padzēries, tad tas apsegloja sev pravieša ēzeli - tā pravieša, kas bija viņu atvedis.

24. Un viņš aizgāja. Bet lauva nostājās tam ceļā un to saplēsa. Viņa līķis bija nomests uz ceļa, un ēzeli stāvēja tam blakus. Un arī lauva stāvēja līķim blakus.
25. Un, lūk, tur gāja garām ļaudis, tie ieraudzīja nomesto līķi un lauvu stāvam līķim blakus. Un tie aizgāja un izstāstīja to pilsētā, kurā dzīvoja vecais pravietis.
26. Kad tas pravietis, kas viņu no ceļa bija novirzījis, to dzirdēja, tad tas sacīja: Tas ir tas pats Dieva vīrs, kas Tā Kunga pavēlei nepaklausīja. Un Tas Kungs to atdeva lauvam, kas to saplēsa un nogalināja, piepildot Tā Kunga vārdu, kādu Viņš tam bija paziņojis.
27. Un viņš teica saviem dēliem, sacīdams: Apsēglojiet man ēzeli! Un viņi to arī apsegloja.
28. Un tas devās ceļā un atrada līķi nomestu uz ceļa un ēzeli, kā arī lauvu stāvam līķim blakus. Un lauva neaprija līķi un arī nesaplosīja ēzeli.
29. Un pravietis Dieva vīra līķi pacēla un lika to uz ēzeļa, un viņš to atveda atpakaļ, un viņš noveda to tā vecā pravieša pilsētā, lai par to sērotu un lai to apglabātu.
30. Un viņš līķi noguldīja atdusai pats savā kapā, un ļaudis to apraudāja, sacīdami: Ak vai, manu brāli!
31. Pēc tam kad viņš to bija apglabājis, viņš teica saviem dēliem, sacīdams: Kad es nomiršu, tad apglabājiēt mani Dieva vīra kapā, guldiet manus kaulus blakus viņa kauliem.
32. Un tā patiesi piepildījās vārds, ko viņš, būdams Tā Kunga vārda skubināts, bija teicis gan par to altāri, kas ir Bētelē, gan par visām augstieņu svētnīcām, kādas vien atrodas Samarijas pilsētās.
33. Pēc šī notikuma Jerobeāms tomēr neatgriezās no sava ļaunā dzīves veida, bet viņš no slaistiem iecēla kalnu altāru priesterus. Kam vien tas patika, tam viņš uzticēja amatu, un tie tad kļuva par augstieņu priesteriem.
34. Un tā šī lieta kļuva pašam Jerobeāmam par bojā ejas iemeslu, ka tas tika noslaucīts no zemes virsus.

1. Tanī laikā saslima Abija, Jerobeāma dēls.
2. Un Jerobeāms sacīja savai sievai: Celies, lūdzu, un pārgērbies, lai neviens tevi nepazīst, ka tu esi Jerobeāma sieva, un aizej uz Šilo; tur atrodas pravietis Ahija, kas par mani vēstīja, ka es kļūšot ķēniņš pār šo tautu.
3. Un paņem sev rokā līdzī desmit maizes un raušus, un trauciņu medus un aiznes to viņam; tas pateiks, kas zēnam vainas.
4. Un Jerobeāma sieva tā arī izdarīja: viņa cēlās un nonāca Šilo pilsētā un iegāja Ahijas namā. Bet Ahija to nevarēja saredzēt, jo viņa acis bija vecuma dēļ kļuvušas vājas.
5. Bet Tas Kungs sacīja Ahijam: Redzi, tā ir Jerobeāma sieva, kas pie tevis ir atnākusi, lai pie tevis meklētu kādu padomu sava slimā dēla lietā. Bet tev nu tā un tā ar viņu jārunā. Un tanī pat brīdī viņa arī ienāca, bet tā bija pārgērbusies.
6. Un notika, tiklīdz Ahija sadzirdēja viņas soļus, kad tā ienāca durvīs, tad tas arī sacīja: Nāc vien, Jerobeāma sieva, kāpēc tu sevi esi padarījusi nepazīstamu? Man tomēr tev jāpaziņo kaut kas bargs.
7. Ej un saki Jerobeāmam, ka tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: tādēļ ka Es tevi esmu paaugstinājis tautas vidū un ka Es tevi esmu iecēlis par vadoni pār Savu tautu Israēlu,
8. un tādēļ ka Es atrāvu ķēniņa valsti Dāvidam, kas gan Manus baušļus turēja un Man arī sekoja no visas savas sirds, cenzdamies darīt tikai to, kas ir taisns Manās acīs, un Es to iedevu tev, kas tu tāds neesi bijis, un tādēļ ka,
9. neraugoties uz visu to, tu tomēr esi darījis ļauna vairāk nekā visi tie, kas ir bijuši pirms tevis, jo tu aizgāji un darināji sev svešus dievus un tu sev izlēji tēlus, lai Mani apvainotu, un tu Mani esi atmetis un atstājis aiz savas muguras, -
10. un tādēļ, redzi, tagad Es likšu nelaimei nākt pār Jerobeāma namu, un Es izdeldēšu Jerobeāmam ikvienu vīru, gan vāju, gan stipru, Israēlā. Un Es izdeldēšu Jerobeāma pēctečus, kā mēslus mēdz izmēzt, tiekāms tie visi būs pagalam.
11. Kas no Jerobeāma mirs pilsētā, tos ēdīs suņi, bet, kas Jerobeāmam nomirs uz lauka, to debesu putni ēdīs, jo Tas Kungs ir runājis!
12. Bet tu piecelies, atgriezies savā namā, un, kamēr tu saviem soļiem nonāksi pilsētā, tikmēr tavs dēls būs miris.
13. Un viss Israēls to apraudās un viņu apglabās. Bet tas būs vienīgais no Jerobeāma, kas nonāks kapā, tādēļ ka viņa no visa Jerobeāma nama kaut kas labs pret To Kungu, Israēla Dievu, ir atrasts.
14. Tad Tas Kungs pats Sev iecels ķēniņu pār Israēlu, kas iznīcinās Jerobeāma namu, proti, jau šodien.
15. Un Tas Kungs sitīs Israēlu, tā kā niedre tiek kustināta ūdenī, un Viņš izraus Israēlu no šīs labās zemes, kuru Viņš bija devis viņu tēviem, un Viņš tos izkaisīs viņpus Eifratas, tādēļ ka viņi sev ir darinājuši elku kokus, To Kungu apvainodami.
16. Un Viņš atmetis Jerobeāma grēku dēļ Israēlu: to grēku dēļ, ar kādiem tas pats ir apgrēkojies un uz kādiem tas Israēlu ir pavinājis.
17. Un Jerobeāma sieva cēlās un gāja un nonāca Tircā, un, tiklīdz tā pienāca pie nama sliekšņa, tā arī zēns nomira.
18. Un to apglabāja un apraudāja viss Israēls, tā kā Tas Kungs ar Savu vārdu caur Savu kalpu pravieti Ahiju bija runājis.
19. Un, kas vēl par Jerobeāmu stāstāms, kā viņš karojis un kā valdījis, redzi, tas viss ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
20. Bet laiks, cik ilgi Jerobeāms tika valdījis, bija divdesmit divi gadi. Tad tas gulās pie saviem tēviem, un viņa dēls Nadabs kļuva ķēniņš viņa vietā.
21. Bet Rehabeāms, Salamana dēls, bija ķēniņš pār Jūdu. Rehabeāmam bija četrdesmit viens gads, kad tas kļuva ķēniņš. Bet septiņpadsmit gadus tas bija ķēniņš Jeruzālemē - tanī pilsētā, kuru Tas Kungs Sev bija izraudzījis no visu Israēla cilšu vidus, lai tur liktu dzīvot Savam Vārdam. Un viņa mātes vārds bija Naema, un tā bija amoniete.

22. Bet Jūda darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs. Un viņi To vēl vairāk sakaitināja ar grēkiem, kādus tie darīja, nekā visi viņu tēvi.
23. Arī viņi uzcēla sev gan augstieņu svētnīcas, gan elku stabus, gan elku kokus uz katras augstienes, kas vien pacēlās augstāk, zem katra zaļoksnēja koka.
24. Un arī netikļi bija tanī zemē. Un tie piekopa visas negantības kā tās tautas, ko Tas Kungs Israēla bērnu priekšā bija izdzinis no zemes.
25. Un notika ķēniņa Rehabeāma piektajā valdīšanas gadā, ka Ēģiptes ķēniņš Šišaks devās pret Jeruzālemi uzbrukumā.
26. Un viņš paņēma Tā Kunga nama dārgumus un ķēniņa pils dārgumus, itin visu tas paņēma, arī mazos vairokus viņš paņēma, kurus Salamans bija darinājis.
27. Bet to vietā ķēniņš Rehabeāms darināja vara vairokus. Un viņš tos nodeva sargu virsnieku rokās, kas apsargāja ķēniņa nama ieeju.
28. Un, cikkārt ķēniņš gāja Tā Kunga namā, tikkārt pils karavīru sardze tos lietoja. Un vēlāk tie tos atkal novietoja sardzes vīru istabā.
29. Un, kas vēl stāstāms par Rehabeāmu un viss, ko viņš ir darījis, - tas viss ir rakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā.
30. Un nepārtraukts bija karš starp Rehabeāmu un Jerobeāmu.
31. Un Rehabeāms gūlās pie saviem tēviem, un to apglabāja pie viņa tēviem Dāvida pilsētā. Bet viņa mātes vārds bija Naema, un viņa bija amoniete. Un viņa dēls Abijāms kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Tā astonpadsmītajā ķēniņa Jerobeāma, Nebata dēla, valdīšanas gadā Jūdā sāka valdīt Abijāms.
2. Trīs gadus viņš bija ķēniņš Jeruzālemē. Viņa mātes vārds bija Maāha, un tā bija Absaloma mazmeita.
3. Bet viņš staigāja visos sava tēva grēkos, kādus vien tas bija darījis pirms viņa. Un viņš savā sirdsprātā nebija pilnīgi pakļāvēs Tam Kungam, savam Dievam, kā viņa ciltstēvs Dāvids.
4. Taču Dāvida dēļ Tas Kungs, viņa Dievs, bija licis Savam gaišumam atspīdēt viņa priekšā Jeruzālemē, ieceļot viņa dēlu par ķēniņu pēc viņa un liekot Jeruzālemei joprojām pastāvēt,
5. tāpēc ka Dāvids bija darījis to, kas bija Tā Kunga acīs taisns, un viņš nebija novērsies ne no vienas pavēles, kādas Viņš tam deva, nevienu savu mūža dienu, izņemot vienīgi lietu ar hetieti Ūriju.
6. Bet karš starp Abijāmu un Jerobeāmu ilga visu viņu dzīves laiku.
7. Un, kas vēl stāstāms par Abijāmu un viss, ko viņš ir darījis, - tas viss rakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā. Un karš bija starp Abijāmu un Jerobeāmu.
8. Arī Abijāms gūlās pie saviem tēviem, un ļaudis viņu apglabāja viņa ciltstēva Dāvida pilsētā, bet viņa dēls Asa kļuva ķēniņš viņa vietā.
9. Israēla ķēniņa Jerobeāma divdesmitajā gadā Asa kļuva Jūdas ķēniņš,
10. un viņš valdīja Jeruzālemē četrdesmit vienu gadu; un viņa mātesmātes vārds bija Maāha, un tā bija Absaloma mazmeita.
11. Un Asa darīja to, kas ir taisns Tā Kunga acīs, kā viņa ciltstēvs Dāvids.
12. Un viņš izraidīja netikļus no zemes un atmeta visu negantību, kādu viņa tēvi bija piekropuši.
13. Un arī viņa mātesmāte Maāha tika atcelta no valdnieces vietas, tādēļ ka viņa bija likusi darināt riebekli Ašērai. Bet Asa sadauzīja riebīgo Ašēras tēlu un sadedzināja to Kidronas ielejā.
14. Bet augstieņu svētnīcas nenozuda, taču Asas sirdsprāts atrada mieru pie Tā Kunga visu viņa mūža dienu.
15. Sava tēva svētītos rīkus un pats savus svētītos priekšmetus - sudrabu, zeltu un traukus viņš nonesa Tā Kunga namā.
16. Bet karš bija starp Asu un Baešu, Israēla ķēniņu, visu viņu mūža dienu.
17. Un Israēla ķēniņš Baeša devās uzbrukumā pret Jūdu, un viņš uzcēla Rāmu, lai neviens nevarētu nedz iziet, nedz ienākt pie Asas, Jūdas ķēniņa.
18. Bet Asa paņēma visu sudrabu un zeltu, kas vēl Tā Kunga namā bija atlicis dārgumu krātuvē, un arī ķēniņa pils dārgumus, un visu to viņš lika savu kalpu rokās, un ķēniņš Asa tos sūtīja pie Heziona dēla un Tabrimmona dēla Ben-Hadada, Aramas ķēniņa, kas mita Damaskā, sacīdams:
19. Manā un tavā starpā pastāv derība un arī mana tēva un tava tēva starpā; redzi, es tev esmu nosūtījis dāvanu - sudrabu un zeltu. Ej un lauz savu derību ar Israēla ķēniņu Baešu, lai tas no manis atstātos!
20. Un ķēniņš Ben-Hadads paklausīja ķēniņu Asu un sūtīja savu karotāju virsniekus, kādi tam bija, pret Israēla pilsētām. Viņš uzveica Ijonu, Danu, Ābēl-Bēt Maāhu un visu Kinnerotas un Naftaļa zemi.
21. Un notika, tiklīdz Baeša to dzirdēja, tas pārtrauca Rāmas celšanu un atgriezās Tircā.
22. Bet ķēniņš Asa sasauca visu Jūdu, un neviens netika atbrīvots, un tie aizveda Rāmai domātos akmeņus un arī tos kokus, kādus Baeša bija tur jau sacēlis. Tā ķēniņš Asa no tiem uzcēla Gebu Benjamīnā un Micpu.
23. Un, kas vēl stāstāms par Asu un viņa varoņdarbi, kā arī viss, ko viņš ir darījis, arī pilsētas, kādas viņš ir uzcēlis, - tas viss rakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā. Bet tam palika slimas kājas vecuma dienās.
24. Un Asa gūlās pie saviem tēviem un tika apglabāts pie saviem tēviem sava ciltstēva Dāvida pilsētā, bet viņa dēls Jošafats kļuva par ķēniņu viņa vietā.
25. Bet Nadabs, Jerobeāma dēls, valdīja pār Israēlu kopš Asas, Jūdas ķēniņa, otrā valdīšanas gada. Tas valdīja divi gadus Israēlā.
26. Un viņš darīja to, kas Tā Kunga acīs ir ļauns, un staigāja sava tēva ceļus, darīdams viņa grēku darbus, ar kādiem tas bija pavinājis Israēlu grēkot.

27. Un Baeša, Ahijas dēls, no Isašara nama, sazvērējās pret Nadabu un nogalināja viņu pie Gibetonas, kas pieder filistiešiem, tai laikā, kad Nadabs ar visu Israēlu aplenca Gibetonu.
28. Baeša viņu nogalināja Asas trešajā valdīšanas gadā, kad tas bija ķēniņš pār Jūdu, un kļuva ķēniņš Nadaba vietā.
29. Un, kļuvis ķēniņš, viņš izdeldēja visu Jerobeāma namu un neatstāja dzīvu nevienu dvēseli Jerobeāma namā, līdz tie visi bija izdeldēti: to Tā Kunga vārds, ko Viņš bija runājis caur Savu kalpu Ahiju no Šīlo, tā bija noteicis
30. Jerobeāma grēku dēļ, kādus tas darīja un ar kādiem tas pavināja grēkot Israēlu, un apvainojuma dēļ, ar ko tas bija apvainojis To Kungu, Israēla Dievu.
31. Un, kas vēl stāstāms par Nadabu un viss, ko viņš ir darījis, - tas ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
32. Bet karš bija arī starp Asu un Baešu, Israēla ķēniņu, visu viņa mūža dienu.
33. Un Jūdas ķēniņa Asas trešajā gadā Ahijas dēls Baeša kļuva ķēniņš pār visu Israēlu Tircā. Tas valdīja kā ķēniņš divdesmit četrus gadus.
34. Un viņš darīja to, kas Tā Kunga acīs ir ļauns, un staigāja Jerobeāma ceļus, darīdams viņa grēku darbus, ar kādiem tas bija pavinājis Israēlu grēkot.

1. Un Tā Kunga vārds nāca pār Hananija dēlu Jehu, vēršoties pret Baešu:
2. Tādēļ, ka Es esmu tevi no pīšļiem paaugstinājis un esmu tevi iecēlis par Savas tautas, Israēla, vadītāju, bet tu tomēr esi staigājis Jerobeāma ceļus un esi pavedinājis Manu tautu, Israēlu, arī Mani apvainodams un izaicinādams Mani ar viņu grēkiem, -
3. tādēļ Es izdeldēšu Baešu un viņa namu un rīkošos ar tavu namu kā ar Jerobeāma, Nebata dēla, namu.
4. Kas Baešam nomirs pilsētā, tos suni ēdīs, bet, kas viņam mirs uz lauka, tos putni ēdīs!
5. Un, kas vēl stāstāms par Baešu un viss, ko viņš ir darījis, un viņa varoņdarbi - tas ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
6. Un Baeša gūlās pie saviem tēviem un tika apglabāts Tircā, bet viņa dēls Ēla kļuva ķēniņš viņa vietā.
7. Un Tā Kunga vārds caur pravieti Jehu, Hananija dēlu, bija pret Baešu un tā namu visa tā ļaunuma dēļ, ko viņš bija darījis Tā Kunga acīs, izaicinādams Viņu ar savu rīcību, tā būdams līdzīgs Jerobeāma namam, un arī tādēļ, ka viņš to bija iznīcinājis.
8. Un Jūdas ķēniņa Asas divdesmit sestajā valdīšanas gadā Baešas dēls Ēla sāka valdīt pār Israēlu Tircā; tas bija ķēniņš divus gadus.
9. Bet Simrijs, viņa darbinieks, tas bija virsnieks pār pusi viņa kara ratu, sazvērējās pret viņu. Kad Ēla pašreiz bija dzēris un atradās piedzēries Arcas namā Tircā, Arca bija Ēlas nama pārvaldnieks,
10. tai brīdī tur ielauzās Simrijs un nogalināja viņu Jūdas ķēniņa Asas divdesmit septītajā valdīšanas gadā un kļuva ķēniņš viņa vietā.
11. Bet, kļuvis par ķēniņu un tikko kā sēdies tronī, Simrijs nogalināja visu Baešas namu un neatstāja dzīvu nevienu vīru, ne Baešas radus, ne draugus.
12. Un Simrijs iznīcināja visu Baešas namu, pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš caur pravieti Jehu pret Baešu bija runājis.
13. Un tas viss notika Baešas paša un viņa dēla Ēlas grēku dēļ, kādus tie bija paši darījuši un ar kādiem tie bija pavedinājuši grēkot Israēlu, ar savu elku kalpošanu izaicinādami To Kungu, Israēla Dievu.
14. Un, kas vēl stāstāms par Ēlu un viss, ko viņš ir darījis, - tas ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
15. Divdesmit septītajā Jūdas ķēniņa Asas valdīšanas gadā Simrijs bija septiņas dienas ķēniņš Tircā. Tai laikā Israēla karaspēks bija apmeties teltīs un aplencis filistiešu pilsētu Gibetonu.
16. Un, kad karaspēks, kas bija telšu nometnē, dzirdēja ļaudis runājam: Simrijs ir gatavojis sazvērestību un arī ķēniņu nogalinājis, - tad tanī pat dienā viss Israēls iecēla karaspēka virspavēlnieku Omriju par ķēniņu kara nometnē.
17. Un Omrijs un viss Israēls kopā ar viņu devās uzbrukumā no Gibetonas uz Tircu. Un viņi to aplenca.
18. Kad Simrijs redzēja, ka pilsēta jau ir ieņemta, tad viņš iegāja ķēniņa nama nocietinājumā, aizdedzināja pāri sev esošo ķēniņa namu un aizgāja bojā
19. savu grēku dēļ, ar ko viņš bija apgrēkojies, darīdams to, kas ļauns Tā Kunga acīs, staigādams Jerobeāma ceļus un grēkus, ko tas bija darījis, pavezdams uz grēkiem Israēlu.
20. Un, kas vēl stāstāms par Simriju un ziņas par viņa sacelšanos, kā tā noritēja, - tas viss ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
21. Toreiz Israēla tauta sašķēlās divās daļās: viena daļa ļaužu sekoja Ginata dēlam Tibnijam, lai celtu viņu par ķēniņu, bet otra puse sekoja Omrijam.
22. Bet tie ļaudis bija stiprāki, kas bija Omrija sekotāji, nekā tie, kas bija Ginata dēla Tibnija piekritēji. Un Tibnijs nomira. Bet par ķēniņu kļuva Omrijs.
23. Jūdas ķēniņa Asas trīsdesmit pirmajā gadā sākās Omrija valdīšana pār Israēlu. Viņš bija ķēniņš divpadsmit gadus, bet Tircā viņš valdīja sešus gadus.
24. Pēc tam par diviem sudraba talentiem viņš nopirka no Šemera Samarijas kalnu. Viņš arī uzcēla

kalnā pilsētu un nosauca šo pilsētu, kuru tas bija uzcēlis, pēc kalna agrākā īpašnieka Šemera vārda par Samariju.

25. Bet arī Omrijs darīja to, kas bija Tā Kunga acīs ļauns. Viņš pat bija ļaunāks nekā visi tie, kas pirms viņa bija bijuši,

26. jo viņš staigāja visus Jerobeāma, Nebata dēla, ceļus, darīdams visus viņa grēku darbus, ar kādiem tas pavināja Israēlu grēkot, tā izaicinādams To Kungu, Israēla Dievu, ar savu kalpošanu elkiem.

27. Un, kas vēl stāstāms par Omriju un viss, ko viņš darījis, arī varoņdarbi, kādus viņš veicis, - tas viss ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.

28. Un Omrijs gulās pie saviem tēviem, un ļaudis to apglabāja Samarijā, un viņa dēls Ahabs kļuva ķēniņš viņa vietā.

29. Un Jūdas ķēniņa Asas trīsdesmit astotajā gadā Ahabs, Omrija dēls, kļuva ķēniņš pār Israēlu, un Omrija dēls Ahabs bija ķēniņš pār Israēlu Samarijā divdesmit divus gadus.

30. Un arī Omrija dēls Ahabs darīja to, kas ir ļauns Tā Kunga acīs, vēl vairāk nekā visi, kas bija bijuši pirms viņa.

31. Un viņš paņēma sev par sievu Sidonas ķēniņa Etbaala meitu Izebeli, un viņš pats arī gāja un kalpoja Baalam un pielūdza viņu.

32. Un viņš uzcēla altāri Baalam Baala namā, ko tas uzcēla Samarijā.

33. Ahabs lika darināt arī Ašēru un darīja tādas lietas, kas izaicināja To Kungu, Israēla Dievu, vēl vairāk nekā visi ķēniņi, kādi Israēlā bija pirms viņa bijuši.

34. Viņa valdīšanas laikā Hiēls no Bēteles uzcēla Jēriku. Tās pamatu likšana prasīja viņa pirmsdzimtā Abirāma dzīvību, bet viņa jaunākais dēls Segubs dabūja galu, kad tika iecelti jaunās pilsētas vārti, kā Tā Kunga vārds caur Jozuu, Nuna dēlu, bija runājis.

1. Bet Elija no Gileādas Tisbes sacīja Ahabam: Tik tiešām, ka Tas Kungs, Israēla Dievs, dzīvo, kā priekšā es stāvu, šajos nākamajos gados nebūs ne rasas, ne lietus, kā vienīgi pēc mana vārda pavēles!
2. Un Tā Kunga vārds nāca pār viņu:
3. Ej prom no šejienes un pagriezies pret austrumiem, un paslēpies Kritas līcī, kas ir Jordānas austrumos.
4. Un notiks tā: no upes tu dzersi, un Es esmu pavēlējis kraukļiem tevi tur apgādāt ar maizi.
5. Un viņš aizgāja un rīkojās pēc Tā Kunga vārda, un apmetās Kritas piekrastē; Krita ieplūst no austrumiem Jordānā.
6. Bet kraukļi bija tie, kas viņam pienesa maizi un gaļu no rīta un maizi un gaļu pievakarē, un no upes viņš dzēra.
7. Bet pēc dažām dienām upe izsīka, jo nebija lietus tanī zemē.
8. Un Tā Kunga vārds nāca pār viņu, sacīdams:
9. Celies un dodies uz Sareptu, kas pieder pie Sidonas, un apmeties tur; Es, lūk, pavēlēšu kādai atraitnei tur tevi apgādāt ar uzturu.
10. Un viņš cēlās un nogāja uz Sareptu. Kad viņš nonāca pie pilsētas vārtiem, redzi, tur atradās sieva, kas bija atraitne. Un tā lasīja žagarus, bet viņš to uzrunāja un sacīja: Atnes man mazliet ūdens kādā traukā, ko padzerties!
11. Un tā aizgāja, lai to atnestu. Un viņš tai sauca, sacīdams: Atnes, lūdzu, ar savu roku man arī kumosu maizes!
12. Bet viņa sacīja: Tik tiešām, ka Tas Kungs, tavs Dievs, ir dzīvs, bet man ir tikai plācenis un tīnē viena vienīga pilna sauja smalko kviešu miltu, un mazliet eļļas apaļā krūzē, un raugi, es esmu salasījusi kādus žagariņus un taisos visu sev un savam dēlam sagatavot, un pēc tam kad mēs to paši būsīm baudījuši, tad arī mums būs jāmirst.
13. Un Elija tai sacīja: Nebisties, ej un gatavo, kā esi sacījusi, bet, lūdzu, iztaisi arī man mazu plāceni pašā sākumā un liec to iznest man ārā. Bet savām un sava dēla vajadzībām sagatavo vēlāk,
14. jo tā ir sacījis Tas Kungs, Israēla Dievs: milti tīnē neizsīks un eļļas apaļā krūzē nepietrūks līdz tai dienai, kurā Tas Kungs atkal dos lietu virs zemes.
15. Un viņa aizgāja un arī izpildīja, kā Elija to bija sacījis. Un viņa ēda, tāpat arī viņš un tāpat viņas nams labu laiku.
16. Bet milti tīnē neizsīka un eļļas apaļā krūzē nepietrūka, pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš caur Eliju bija runājis.
17. Un pēc tam saslīma šīs sievas, nama saimnieces, dēls. Un slimība bija ļoti grūta, tā ka tam pat lāgā elpot vairs nebija iespējams.
18. Un viņa sacīja Elijam: Kas man ar tevi kopīgs? Tu, Dieva vīrs, vai tu esi nācis pie manis, lai man atgādinātu manus pārkāpumus un lai nonāvētu manu dēlu?
19. Bet Elija viņai sacīja: Padod man savu dēlu! Un viņš to paņēma no viņas klēpja, uznesa to augšējā telpā, kurā viņš dzīvoja, un noguldīja to uz savas gultas.
20. Tad viņš piesauca To Kungu un sacīja: Kungs, mans Dievs, vai tad Tu tiešām gribi šai atraitnei, pie kuras es dzīvoju kā viņas iemītnieks, sūtīt tādu nelaimi un likt mirt viņas dēlam?
21. Un viņš izstiepās visā garumā pār bērnu trīs reizes, un viņš izsaucās: Kungs, mans Dievs, liec, lūdzu, šī bērna dvēselei atkal atgriezties viņā!
22. Un Tas Kungs paklausīja Elijas balsij, un Viņš lika bērna dvēselei atkal atgriezties tanī atpakaļ, un tas atdzīvojās.
23. Un Elija paņēma bērnu, nonesa to no nama augšējās istabas un atdeva to atpakaļ tā mātei. Un viņš tai sacīja: Redzi, tavs dēls ir dzīvs.
24. Un tad sieva sacīja Elijam: Nu tagad es zinu, ka tu esi Dieva vīrs un Tā Kunga vārds tavā mutē ir patiesība!

1. Un pēc kāda ilgāka laika Tā Kunga Vārds atkal nāca pār Eliju trešajā gadā, sacīdams: Ej parādieš Ahabam, un Es gribu likt lietum līt pār zemi.
2. Un Elija aizgāja parādīties Ahabam, bet bads bija bargs Samarijā.
3. Un Ahabs ataicināja Obadju, kas bija nama pārvaldnieks, bet Obadja ļoti bijās To Kungu,
4. jo, kad Izebele iznīcināja Tā Kunga praviešus, tad Obadja bija paņēmis simts praviešus un bija tos pa piecdesmit paslēpis kādās alās, un bija tos apgādājis ar maizi un ūdeni.
5. Un Ahabs sacīja Obadjam: Noej šinī zemē pie visiem ūdens avotiem un pie visām upēm: var jau būt, ka atrodam zaļu zāli un varam saglabāt zirgus un mūļus dzīvus, lai mēs nezaudējam lopus.
6. Un tā viņi savā starpā sadalīja zemi, lai to pārstaigātu: Ahabs viens pats gāja savu ceļu, un arī Obadja viens pats gāja savu ceļu.
7. Un, kad Obadja vēl bija ceļā, redzi, tam pretī nāca Elija. Un viņš to pazina un krita tā priekšā uz sava vaiga, un sacīja: Vai tu neesi mans pavēlnieks Elija?
8. Un viņš sacīja: Tas es esmu! Ej un saki savam kungam: Elija ir šeit!
9. Bet tas sacīja: Ko tad es būtu nogrēkojies, ka tu savu kalpu nodod Ahaba rokā? Vai lai tas mani nonāvē?
10. Tik tiešām, ka Tas Kungs, tavs Dievs, ir dzīvs, nav nevienas citas tautas, nedz valsts, kurp mans kungs nebūtu sūtījis, lai tevi tur sameklētu. Bet, kad sacīja: viņa nav, - tad viņš tai tautai un ķēniņa valstij lika ar zvērestu apliecināt, ka viņi tevi nav atraduši.
11. Un tu tagad saki: ej un saki savam kungam, ka te, lūk, ir Elija!
12. Var notikt, ka es, aiziedams no tevis, tevi vairs neatrastu, kad Tā Kunga Gars tevi paceltu nezin kur projām. Un, ja es aizietu, lai to Ahabam paziņotu, bet viņš pats tevi neatrastu, tad tas mani nokautu. Bet tavs kalps bīstas To Kungu no pašas jaunības.
13. Vai tad nav paziņots manam pavēlniekam, ko es esmu darījis tolaik, kad Ahabs nogalināja Tā Kunga praviešus, ka no praviešu skaita es esmu paslēpis simts vīru, pa piecdesmit un atkal pa piecdesmit, alās un ka es tos esmu apgādājis ar maizi un ar ūdeni?
14. Un tagad tu mani skubini, lai es ejot un sakot savam kungam, ka te ir Elija. Vai lai viņš mani nokauj?
15. Tad Elija sacīja: Tik tiešām, ka Tas Kungs Cebaots ir dzīvs, kā priekšā es te stāvu, - es vēl šodien rādīšos viņa priekšā!
16. Un Obadja aizgāja, lai satiktu Ahabu. Un viņš tam pateica to. Bet Ahabs devās Elijam pretī.
17. Un, kad Ahabs ieraudzīja Eliju, viņš tam sacīja: Vai tu esi tas, kas Israēlu iaved nelaimē?
18. Bet tas atbildēja: Es gan neievedu Israēlu nelaimē, bet tas esi tu pats un tava tēva nams, jo jūs esat atmetuši Tā Kunga baušļus un jūs esat sekojuši baaliem.
19. Bet tagad liec sapulcināt man visu Israēlu Karmela kalnā un tos četri simti piecdesmit Baala priesterus, kas ēd pie Izebeles galda.
20. Un Ahabs deva ziņu visiem Israēla bērniem un sapulcināja arī praviešus Karmela kalnā.
21. Tad Elija pienāca visai tautai klāt un sacīja: Cik ilgi jūs klibosit uz abām pusēm? Ja Tas Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam! Bet, ja Baals ir dievs, tad sekojiet tam! Bet tauta viņam neatbildēja ne vārda.
22. Un Elija sacīja tautai: Es esmu vienīgais Tā Kunga pravietis atlicies. Bet Baala praviešu ir četri simti piecdesmit vīru.
23. Lai mums tagad nodod divi vēršus. Un viņi lai izvēlas sev vienu vērši, lai sacērt to gabalos un lai sakārto to uz malkas, bet uguni lai nepieliek. Tad es arī sagatavošu otru vērši - es to uzlikšu uz malkas, bet uguni es nepielikšu.
24. Pēc tam piesauciet jūs sava dieva vārdu. Un arī es piesaukšu Tā Kunga Vārdu. Un tad lai notiek tā: kura dievs atbildēs ar uguni, tas lai ir Dievs! Un tauta teica: Tā ir labi.
25. Tad Elija sacīja Baala priesteriem: Izraugaities vienu vērši un rīkojieties pirmie, jo jūsu ir daudz, un piesauciet sava dieva vārdu, bet uguni nepielieciet.
26. Tad viņi paņēma vērši, kuru viņš viņiem bija devis, un tie to sagatavoja. Un viņi piesauca Baala

vārdu no rīta līdz dienvidum, sacīdami: Ak, Baal, atbildi mums! Bet tur nebija nevienas balss, nedz arī kāda, kas atbild. Un tie kliboja apkārt altārim, kas bija uzcelts.

27. Un ap dienas vidu Elija tos apsmēja un sacīja: Sauciet stiprā balsī, jo viņš taču ir dievs; varbūt viņš iegrimis domās vai aizņemts darīšanās, vai atrodas ceļā, varbūt viņš guļ, un viņam būtu jāmostas!

28. Un tie sauca stiprā balsī un ievainoja sevi pēc sava ieraduma ar nažiem un īleniem, tiekāms tiem asinis tecēja.

29. Bet, kad pusdienlaiks bija pagājis, tad tie pravietoja līdz pat dāvinājuma upura stundai, taču tur nebija nedz balss, nedz atbildes, nedz uzklausišanas.

30. Tad Elija sacīja visai tautai: Pienāciet klāt pie manis! Un visa tauta pienāca klāt. Un viņš izlaboja altāri, kas bija salauzts.

31. Un Elija paņēma divpadsmit akmeņus pēc Jēkaba bērnu cilšu skaita, kurām kādreiz Tā Kunga vārds bija noteicis: Israēls lai ir tavs vārds!

32. Un viņš Tā Kunga Vārdā uzcēla no akmeņiem altāri un izraka visapkārt altārim grāvi, kas aptvēra ar diviem mēriem labības apsējamo laukumu.

33. Tad viņš sakārtoja malku, sadalīja vērsi un uzlika to uz malkas.

34. Un viņš sacīja: Piepildiet četrus traukus ar ūdeni un slakiet to pāri dedzināmam upurim un arī pāri malkai! Un viņš sacīja: Vēl otru reizi dariet tā! Un tie darīja tā vēl otru reizi. Un viņš sacīja: Atkārtojiet to trešo reizi! Un tie darīja tā trešo reizi.

35. Un ūdens tecēja altārim visapkārt, un arī grāvis piepildījās ar ūdeni.

36. Un tanī brīdī, kad dāvinājuma upuri mēdz nest, pravietis Elija piegāja un sacīja: Kungs, Ābrahāma, Īzāka un Israēla Dievs, šodien dari Sevi zināmu, ka Tu esi Dievs Israēlā un ka es esmu Tavs kalps, un ka es pēc Tava vārda visu šo esmu darījis.

37. Atbildi man, Kungs, atbildi man, lai šī tauta zina, ka Tu, Kungs, esi Dievs un ka Tu pats viņu sirdīm esi licis atgriezties!

38. Tad Tā Kunga uguns nokrita, un tā aprija gan dedzināmo upuri, gan malku, gan akmeņus, gan pelnus, gan ūdeni tā uzsūca, kas bija grāvī.

39. Un visa tauta to redzēja, un tie krita uz sava vaiga un sacīja: Tas Kungs ir Dievs, Tas Kungs ir Dievs!

40. Bet Elija sacīja: Satveriet Baala praviešus, lai neviens pats no to pulka neizbēg! Un tie tos sagrāba ciet, un Elija viņus noveda Kisona upes līcī, un viņš tos tur nokāva.

41. Bet Elija sacīja Ahabam: Ej, ēd un dzer, jo lielas lietusgāzes švīkoņa ir dzirdama.

42. Un Ahabs devās kalnup, lai ēstu un dzertu, bet Elija devās uz Karmela virsotni. Viņš noliecās līdz pat zemei un lika savu vaigu starp saviem ceļiem,

43. un sacīja savam puisim: Ej, lūdzu, un skaties uz jūras pusi. Un tas nogāja kalnup un raudzījās, un sacīja: Tur nav nekā. Bet viņš sacīja: Griezies turp atpakaļ septiņas reizes!

44. Un notika, ka septītajā reizē tas sacīja: Tur ir mākonītis, tik niecīgs kā cilvēka delna, tas paceļas no jūras puses! Un viņš sacīja tam: Ej paziņo Ahabam: liec aizjūgt un dodies lejup, ka lietus tevi nepārsteidz!

45. Un notika, tanī laikā debesis aptumšojās ar mākoņiem un sacēlās vētra, un sāka lietus gāzt, bet Ahabs sēdās ratos un brauca uz Jezreēlu.

46. Un Tā Kunga roka nāca pār Eliju: viņš apjoza savus gurnus un skrēja Ahabam pa priekšu līdz Jezreēlas pievārtei.

1. Un Ahabs izstāstīja Izebelei itin visu, ko Elija bija darījis, kā arī to, kā viņš Baala praviešus bija ar zobenu nogalinājis.
2. Un Izebele deva Elijam ziņu, sacīdama: Lai man dievi dara tā un vēl vairāk, bet rītdien ap šo pašu laiku es atdarišu tev tāpat, kā tu ikvienai no viņu dvēselēm esi darījis!
3. Un, kad viņš to redzēja, tad viņš cēlās, lai glābtu pats savu dzīvību, un nonāca Bēršebā, kas atrodas Jūdā. Un viņš tur atstāja savu puisī.
4. Bet pats viņš vienas dienas gājumu devās uz tuksnesi un apsēdās zem paegļa krūma, un viņš savā dvēselē vēlējās mirt. Un viņš sacīja: Nu ir gana, Kungs, ņem manu dvēseli, jo es neesmu labāks kā mani tēvi.
5. Un viņš apgūlās un aizmiga zem kāda tuksneša krūma, bet te, redzi, eņģelis stāvēja viņa priekšā, un tas viņam sacīja: Celies un ēd.
6. Un viņš raudzījās, un redzi, pie viņa galvgaļa bija plācenis, kas cepts uz karstām oglēm, un apaļa krūze ar ūdeni; un viņš ēda un dzēra un apgūlās.
7. Un Tā Kunga eņģelis atnāca pie viņa otru reizi, pieskārās viņam un sacīja: Celies un ēd, jo garš ceļš tev ir priekšā.
8. Un viņš cēlās, ēda un dzēra un gāja, stiprinājies ar šo ēdienu, četrdesmit dienas un četrdesmit nakts līdz Dieva kalnam Horebam.
9. Un viņš iegāja alā un palika turpat pa nakti. Un redzi, Tā Kunga vārds nāca pār viņu, sacīdams: No kurienes tu nākdams, Elija?
10. Un viņš sacīja: Degtin es esmu dedzis savā centībā Tam Kungam, Dievam Cebaotam, jo Tavu derību Israēla bērni ir atmetuši, Tavus altārus viņi ir sadragājuši un Tavus praviešus ar zobenu nokāvuši. Un es vienīgais esmu atlicies. Un viņi tīko pēc manas dzīvības, lai to man atņemtu.
11. Un Viņš sacīja: Izej ārā un nostājies Tā Kunga priekšā kalnā. Un redzi, Tas Kungs gāja garām. Liela un spēcīga vētra, kas sašķēl kalnus un sadrupina klintis, gāja Tam Kungam pa priekšu, bet šinī vētrā nebija Tas Kungs. Pēc vētras nāca zemestrīce, bet Tas Kungs nebija zemestrīcē.
12. Un pēc zemestrīces bija uguns. Bet Tas Kungs nebija ugunī. Bet pēc uguns - lēna balss.
13. Un, tiklīdz Elija to sadzirdēja, viņš aizsedza savu seju ar savu apmetni un nostājās alas ieejas priekšā, un tad balss griezās pie viņa un sacīja: Ko tu šeit dari, Elija?
14. Bet viņš sacīja: Es degtin esmu dedzis Tam Kungam, Dievam Cebaotam, jo Israēla bērni ir atmetuši Tavu derību, Tavus altārus tie ir sagravuši un Tavus praviešus nogalinājuši ar zobenu, es vienīgais esmu atlicies, un viņi tīko pēc manas dzīvības, lai to man atņemtu.
15. Un Tas Kungs viņam sacīja: Atgriezies pa savu ceļu tuksnesī uz Damasku un svaidi Hazaēlu par ķēniņu pār Aramu.
16. Bet Nimšija dēlu Jehu svaidi par ķēniņu pār Israēlu, bet Safata dēlu Elisu no Abelas-Meholas iesvētī par pravieti savā vietā.
17. Un lai notiek tā: kas izglābjas no Hazaēla zobena, to lai nogalina Jehus, bet, kas izglābjas no Jehus, to lai nonāvē Elīsa.
18. Bet Es paglābšu Israēlā septiņus tūkstošus: visus, kas ceļus nav locījuši Baala priekšā, un visus tos, kuru mute nav skūpstījusi to.
19. Un viņš devās ceļā no turienes un sastapa Elisu, Safata dēlu; tas ara ar divpadsmit pāriem vēršu, kas visi gāja viņam pa priekšu, bet viņš pats bija pie divpadsmitā jūga. Tad Elija gāja tam garām un uzmeta viņam savu apmetni.
20. Un viņš atstāja savus liellopus, aizgāja Elijam līdzī un sacīja: Lūdzu, es gribu noskūpstīt savu tēvu un savu māti un tad sekot tev. Un tas tam sacīja: Ej, griežies atpakaļ un piemini, ko es tev esmu darījis!
21. Un viņš griezās atkal atpakaļ un paņēma vienu jūgu vēršu, un tos nokāva par kaujamo upuri, un vārīja viņu gaļu ar viņu jūga kokiem un deva to tautai. Un tā ēda. Bet pats viņš cēlās un devās Elijam līdzī un kalpoja viņam.

1. Bet Aramas ķēniņš Ben-Hadads sapulcināja visu savu karaspēku, un trīsdesmit divi ķēniņi bija kopā ar viņu, un viņam bija gan zirgi, gan rati. Un viņš devās uzbrukumā, ielenca Samariju un karoja pret to.
2. Un viņš aizsūtīja vēstnešus pie Israēla ķēniņa Ahaba pilsētā,
3. un viņš tam ziņoja: Tā saka Ben-Hadads: man pieder tavs sudrabs un tavs zelts, un tāpat arī tavas sievas un tavi krietnie dēli būs mani.
4. Un Israēla ķēniņš atbildēja un sacīja: Kā tu jau, mans kungs un ķēniņ, esi teicis: es esmu tavs ar visu, kas man pieder.
5. Tad vēstneši atkal atgriezās un sacīja: Tā saka Ben-Hadads: es jau tiku sūtījis pie tevis un teicis: izdod man savu sudrabu un savu zeltu, savas sievas un savus dēlus,
6. un tādēļ es rīt ap šo pašu laiku nosūtīšu pie tevis savus kalpus. Tie pārmeklēs tavu namu un tavu kalpu namus, un lai tad notiek tā, ka visu to, kas viņiem patīk, lai tie ņem un to patur.
7. Tad Israēla ķēniņš saaicināja visus zemes vecajos un sacīja: Lūdzu, vērojiet un izprotiet pareizi, cik ļauna ir šā cilvēka rīcība pret mani, jo, kad viņš bija atsūtījis pie manis savus sūtņus un prasīja pēc manām sievām un pēc maniem dēliem, mana sudraba un mana zelta, es viņa prasību nenoraidīju.
8. Un visi vecāji un visa tauta sacīja tam: Nepaklausī un nepieķāpies viņam!
9. Tad tas sacīja Ben-Hadada vēstnešiem: Sakiet manam kungam, tam ķēniņam: visu, ko tu pirmo reizi vēstīji savam kalpam, to es pildīšu, bet šo prasību pildīt es nevaru. Un vēstneši aizgāja un aiznesa šo atbildi savam ķēniņam.
10. Tad Ben-Hadads atkal sūtīja sūtņus un sacīja: Lai man dievi dara tā un vēl vairāk, bet Samarijas pīšļu diezin vai pietiktu to karavīru sauļām, kas man paklausīgi seko!
11. Bet Israēla ķēniņš atbildēja un sacīja: Atbildiet tā: lai tas, kas apjož zobenu, nelielās, it kā tas būtu to jau nolīcis.
12. Un notika, kad Ben-Hadads šo vārdu dzirdēja - viņš patlaban dzīvoja kopā ar ķēniņiem savā teltī -, tad viņš sacīja saviem kalpiem: Taisieties! Un tie stājās uzbrukumam pret pilsētu.
13. Un redzi, kāds pravietis piegāja pie ķēniņa Ahaba un sacīja: Tā saka Tas Kungs: vai tu redzi visu šo lielo pulku? Tad zini, ka Es šodien tos nodošu tavā rokā, lai tu atzītu, ka Es esmu Tas Kungs!
14. Bet Ahabs jautāja: Kādā veidā? Un viņš atbildēja: Ar zemes pārvaldnieku vīriem, tā sacījis Tas Kungs. Un Ahabs prasīja: Kas lai uzsāk kauju? Un tas sacīja: Tu.
15. Un viņš saskaitīja zemes pārvaldnieku vīrus, un tādu bija divi simti trīsdesmit divi. Un pēc tam viņš saskaitīja visus ļaudis, visus Israēla bērnus, un to bija septiņi tūkstoši.
16. Un tie devās uzbrukumā pusdienas laikā; tikmēr Ben-Hadads dzēra un piedzērās, viņš pats un tie trīsdesmit divi ķēniņi, kas tam bija nākuši palīgā.
17. Un pirmie izgāja zemes pārvaldnieku vīri. Bet Ben-Hadads izsūtīja izlūkus, un tie viņam pavēstīja, ka no Samarijas izgājuši vīri un virzās uz priekšu.
18. Un viņš sacīja: Ja tie nākuši miera nolūkā, tad satveriet tos dzīvus; ja tie nākuši karot, arī tad satveriet tos dzīvus!
19. Kad šie zemes pārvaldnieku vīri bija izgājuši no pilsētas laukā un karaspēks tiem pakaļ,
20. tad ikviens kāva savu pretinieku; un aramieši metās bēgt, bet Israēls tos vajāja; arī Aramas ķēniņš Ben-Hadads aizbēga savā zirgā kopā ar jātniekiem.
21. Tad arī Israēla ķēniņš iznāca laukā, uzbruka zirgiem un braucējiem un sakāva aramiešus lielā kaujā.
22. Un pravietis pienāca pie Israēla ķēniņa un sacīja tam: Ej stiprinies, pārdomā un apsver, kas tev jādara, jo nākamā gadā Aramas ķēniņš tev atkal uzbruks.
23. Bet Aramas ķēniņa karavadoņi sacīja viņam: Viņu dievi ir kalnu dievi, tādēļ viņi ir bijuši spēcīgāki nekā mēs. Bet, ja mums būtu ar viņiem jacinās klajumā, varbūt tad mēs varētu viņus pieveikt.
24. Tāpēc rīkojies tagad tā: atcel ķēniņus, ikvienu no savas vietas, un iecel viņu vietās zemes pārvaldniekus.

25. Bet sasauc tādu karaspēku kā to, kuru tu zaudēji, un liec jaunus zirgus un ratus zaudēto vietā, tad sāksim ar viņiem kauju līdzenumā. Vai tad mēs gan nebūsim stiprāki par tiem? Un ķēniņš paklausīja viņu balsij un tā arī darīja.

26. Un notika, ka nākamajā gadā Ben-Hadads sapulcēja Aramas ļaudis un devās uz Afeku, lai karotu pret Israēlu.

27. Un arī Israēla bērni tika sapulcēti un apgādāti ar uzturu, un tie viņiem devās pretī. Un Israēla bērni apmetās nometnē viņu priekšā kā divi kazu pulciņi, bet aramieši piepildīja visu apvidu.

28. Tad Dieva vīrs pienāca klāt un teica Israēla ķēniņam, sacīdams: Tā saka Tas Kungs: tādēļ ka aramieši ir sacījuši, ka Tas Kungs ir kalnu dievs, bet ne ieleju dievs, tad Es visu šo lielo pulku nododu tavā rokā, lai viņi atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

29. Un tie palika savās telšu nometnēs, apmetušies vieni pret otriem, septiņas dienas. Bet septītajā dienā sākās cīņa, un Israēla bērni sakāva aramiešus un nogalināja simts tūkstošus kājnieku vienā dienā.

30. Pārējie tad bēga uz Afeku, pilsētā iekšā, un mūris sabruka pār divdesmit septiņiem tūkstošiem šo atlikušo vīru. Arī Ben-Hadads bēga un bēguļoja pilsētā no viena mitekļa otrā.

31. Tad viņa kalpi tam sacīja: Mēs, lūk, esam dzirdējuši, ka Israēla nama ķēniņi ir žēlsirdīgi un augstsirdīgi ķēniņi, tāpēc tērpsim savus gurnus maisos un tīsim ap savām galvām virves, un iesim ārā pie Israēla ķēniņa, varbūt mūsu dvēseles paliek dzīvas.

32. Un viņi apjoza savus gurnus ar maisiem un aptina savas galvas ar virvēm un izgāja pie Israēla ķēniņa un sacīja: Tavs kalps Ben-Hadads saka: kaut mana dvēsele varētu palikt dzīva. Un tas sacīja: Vai tad viņš arvien vēl ir dzīvs? Tas taču ir mans brālis.

33. Šie vīri to tulkoja par labu zīmi, un tie steidzīgi pieķērās viņa vārdiem, sacīdami: Tātad Ben-Hadads ir tavs brālis? Un viņš sacīja: Ejiet un atvediet viņu! Un tie izveda pie viņa Ben-Hadadu, un viņš lika tam iekāpt ratos.

34. Tad Be-Hadads sacīja viņam: Tās pilsētas, kuras mans tēvs atņēma tavam tēvam, es gribu atdot, un iekārto sev tirgus laukumus Damaskā, kādus mans tēvs iekārtoja sev Samarijā. Uz to Ahabs atbildēja: Pēc šīs derības es tevi atlaidīšu. Un viņš noslēdza ar viņu derību un atlaida viņu.

35. Un tad kāds vīrs no praviešu mācekļiem sacīja citam pēc Tā Kunga vārda: Iesit man un ievaino mani! Bet šis vīrs liedzās tam sist.

36. Tad tas sacīja viņam: Tādēļ ka tu neesi klausījies Tā Kunga balsij, tad redzi, kad būsi aizgājis no manis, lauva tevi saplēsis. Un, tiklīdz tas aizgāja no viņa sāniem, lauva nāca tam pretī un viņu saplosīja.

37. Un tad tas satika vēl citu vīru un sacīja: Lūdzu, sit man un ievaino mani! Un tas vīrs to sita un viņu ievainoja.

38. Un šis pravietis devās tālāk un nostājās ķēniņam ceļā, bet padarīja sevi nepazīstamu, apsegdams savas acis ar kādu apsienamo.

39. Un tanī brīdī, kad ķēniņš gāja garām, viņš skaļi uzrunāja ķēniņu un sauca: Tavs kalps bija izgājis kaujā, un redzi, tur kāds augstāks karavīrs pagriezās pret mani, pieveda man kādu cilvēku un sacīja man: uzraugi šo vīru. Bet, ja tas pazudīs, tad tu ar savu dvēseli atbildēsi par viņa dvēseli vai arī ar vienu talentu sudraba tu varēsi to atsvērt.

40. Un, kamēr nu tavam kalpam šis tas bija darāms, gūstekņa vairs nebija. Un Israēla ķēniņš sacīja: Tāds lai ir tavs taisnības spriedums, kā tu pats esi spriedis.

41. Bet tad tas steidzīgi norāva apsienamo no savām acīm. Un Israēla ķēniņš pazina, ka tas bija viens no praviešiem.

42. Un viņš sacīja ķēniņam: Tā saka Tas Kungs: tāpēc ka tu šo vīru, kuru Es biju paredzējis izdeldēt, esi no savas rokas izlaidis, tad tagad lai tava dvēsele atbild par viņa dvēseli un tava tauta par viņa tautu.

43. Un Israēla ķēniņš atgriezās savās mājās saīdzis un dūsmīgs un nonāca Samarijā.

1. Pēc visa notikušā gadījās šāda lieta: jezeēlietīm Nabotam bija vīna dārzs. Tas atradās Jezeēlā blakus Samarijas ķēniņa Ahaba pilij.
2. Un Ahabs sacīja Nabotam, teikdams: Atdod man savu vīna dārzu, lai tas man kļūtu par sakņu dārzu, jo tas ir tuvu klāt manam namam. Bet es tev par to gribu dot vēl labāku vīna dārzu nekā šo. Un, ja tas tev patīk labāk, es tev došu tā vērtību sudrabā.
3. Bet Nabots sacīja Ahabam: Lai Tas Kungs mani no tā pasargā, ka es tev atstātu savu tēvu mantojumu!
4. Un Ahabs iegāja savā namā saīdzis un dusmīgs tā vārda dēļ, kādu tam jezeēlietis Nabots bija teicis, kad tas sacīja: Es tev vis neatdošu savu tēvu mantojumu. Un viņš apgūlās savā gultā, pavērsa savu seju uz sienas pusi un neēda maizi.
5. Tad pie viņa ienāca viņa sieva Izebele un sacīja viņam: Kādēļ tavs gars ir tik saīdzis, ka tu pat maizi vairs neēd?
6. Un tas sacīja viņai: Tādēļ, ka es runāju ar jezeēlieti Nabotu un es tam teicu: atdod man savu vīna dārzu par naudu, vai, ja tas tev tīk, es tev došu tā vietā citu vīna dārzu. Bet tas man atbildēja: es tev savu vīna dārzu nedošu.
7. Tad viņa sieva Izebele tam sacīja: Vai tu tagad rīkojies kā ķēniņš pār Israēlu? Celies un ēd maizi, un nomierini savu sirdsprātu, es tev sagādāšu jezeēlieša Nabota vīna dārzu.
8. Un viņa uzrakstīja vēstules Ahaba vārdā, aizzīmogoja tās ar viņa zīmoga gredzenu un nosūtīja šīs vēstules vecajiem un dižciltīgajiem, kas dzīvoja Nabota pilsētā.
9. Un viņa rakstīja vēstulēs tā: Izsludiniet gavēni un nosēdiniet Nabotu augstā vietā tautas vidū!
10. Nosēdiniet arī divus neliešus viņam blakus. Tie lai liecina pret viņu, sacīdami, ka viņš nopaļājis Dievu un ķēniņu. Tad izvediet viņu ārā un nomētājiet ar akmeņiem, ka viņš mirst!
11. Un viņa pilsētas vecaji un dižciltīgie, kas dzīvoja viņa pilsētā, izdarīja tā, kā Izebele tiem bija likusi darīt un kā vēstulēs, kuras viņa bija tiem sūtījusi, bija rakstīts.
12. Viņi izsludināja gavēni un nosēdināja Nabotu ļaužu priekšā.
13. Un divi vīri nāca, tie bija nelieši, un tie nosēdās viņam pretī un nodeva liecību pret Nabotu visas tautas priekšā, teikdami: Nabots ir nopēlis gan Dievu, gan ķēniņu! Un viņi to izveda no pilsētas ārā, nomētāja ar akmeņiem, un viņš nomira.
14. Un tie deva ziņu Izebelei un sacīja: Nabots ir nomētāts ar akmeņiem un ir miris.
15. Kad Izebele dzirdēja, ka Nabots ir nomētāts ar akmeņiem un miris, tad viņa sacīja Ahabam: Celies, saņem jezeēlieša Nabota vīna dārzu, kas liedzās to tev atdot pret samaksu. Nabots nav vairs dzīvs, viņš ir miris.
16. Kad Ahabs dzirdēja Nabotu mirušu esam, tad viņš cēlās, lai noietu lejā jezeēlieša Nabota vīna dārzā un pārņemtu to savā īpašumā.
17. Tad Tā Kunga vārds nāca pār tīsieti Eliju:
18. Celies un dodies pretī Israēla ķēniņam Ahabam, kas dzīvo Samarijā; viņš pašlaik atrodas Nabota vīna dārzā, kurp tas gājis, lai to pārņemtu.
19. Runā ar viņu un saki viņam: tā saka Tas Kungs: vai tu esi slepkavojis un arī vēl laupījis? - Un saki viņam vēl šos vārdus: tā saka Tas Kungs: tanī pašā vietā, kur suņi ir lakuši Nabota asinis, tie uzlaizīs arī tavas asinis.
20. Un Ahabs sacīja Elijam: Vai tu, manu ienaidniek, esi mani atradis? Bet tas atbildēja: Es tevi esmu atradis, tādēļ ka tu pats esi uz visiem laikiem pārdevies grēkam, lai darītu to, kas Tā Kunga acīs ir ļauns.
21. Redzi, Es likšu nelaimei nākt pār tevi, un Es izdeldēšu tavus pēcnācējus, jo Es nogalināšu ikvienu vīru, kā vājo, tā arī stipro, Israēlā.
22. Un Es darīšu tavam namam tā kā Nebata dēla Jerobeāma namam un kā Ahijas dēla Baešas namam to izaicinājumu dēļ, ar kādiem tu Mani esi kaitinājis un pavedinājis Israēlu grēkot.
23. Un par Izebeli Tas Kungs ir sacījis: suņi ēdīs Izebeli pie Jezeēlas mūriem.
24. Kas vien no Ahaba piederīgajiem mirs pilsētā, tos suņi ēdīs, bet tos, kas mirs uz lauka, ēdīs

debesu putni!

25. Neviena nav bijis, kas tā kā Ahabs būtu padevies darīt to, kas ļauns Tā Kunga acīs, tāpēc ka viņa sieva Izebele viņu uz to pavedināja.

26. Viņš rīkojās ļoti neganti, kalpodams elkiem - gluži kā amorieši, kurus Tas Kungs Israēla bērnu priekšā bija izdzinis ārā.

27. Kolīdz Ahabs dzirdēja šos vārdus, viņš saplēsa savas drēbes un apvilka savām miesām maisu, atturējās no ēdiena, gulēja maisā un staigāja apkārt klusēdams.

28. Un Tā Kunga vārds atkal nāca pār tisbieti Eliju, sacīdams:

29. Vai tu neesi novērojis, ka Ahabs ir pazemojies Manā priekšā? Ja nu viņš tā ir pazemojies, tad Es nelikšu nelaimei nākt, viņam pašam dzīvam esot, bet Es gan likšu nelaimei nākt pār viņa namu viņa dēla dienās.

1. Tā pagāja trīs miera gadi, un nebija nekāda kara starp Aramu un Israēlu.
2. Bet trešajā gadā Jūdas ķēniņš Jošafats devās lejup pie Israēla ķēniņa.
3. Un Israēla ķēniņš sacīja saviem darbiniekiem: Vai jūs zināt, ka Gileādas Ramota pienākas mums, bet mēs vilcināmies to izraut no aramiešu ķēniņa rokas?
4. Un viņš vaicāja Jošafatam: Vai tu esi ar mieru kopā ar mani iesākt karu Gileādas Ramotas dēļ? Un Jošafats atbildēja Israēla ķēniņam: Man klāsies, kā tev klāsies, manai tautai - kā tavai tautai, maniemi zirgiem - kā taviem zirgiem.
5. Taču Jošafats ieteica Israēla ķēniņam: Jel pajautā tomēr, kāds ir Tā Kunga prāts?
6. Tad Israēla ķēniņš sapulcināja visus praviešus, ap četri simti vīru, un jautāja viņiem: Vai man iet karot Gileādas Ramotas dēļ vai man neiet? Un tie sacīja: Dodies kalnup, jo Tas Kungs viņus nodos ķēniņa rokā.
7. Bet Jošafats jautāja: Vai šeit nav vēl kāds no Tā Kunga praviešiem, kuru mēs varētu izjautāt?
8. Un Israēla ķēniņš sacīja Jošafatam: Tur ir gan vēl viens vīrs, caur kuru var To Kungu izjautāt. Bet es to ienīstu, jo viņš par mani nav labu liecību devis kā pravietis, bet gan vienīgi ļaunu. Tas ir Miha, Imlas dēls. Bet Jošafats teica: Lai ķēniņš tā nerunā!
9. Tad Israēla ķēniņš pasauca vienu no ierēdņiem un sacīja: Steidzies atvest Mihu, Imlas dēlu.
10. Kad Israēla ķēniņš un Jūdas ķēniņš sēdēja ikviens savā tronī, savās goda drānās tērpušies, uz atklāta laukuma pie ieejas Samarijas vārtos, bet visi šie pravieši deva praviešu liecības to priekšā,
11. tad Cedekija, Kenaānas dēls, kas bija darinājis sev dzelzs ragus, sacīja: Tā saka Tas Kungs: ar tādiem tev jābada Arama, tiekāms tu to būsi pieveicis!
12. Un visi pravieši pravietoja, tā sacīdami: Ej cīnīties par Ramotu Gileādā, un tev veiksies labi, jo Tas Kungs to nodos ķēniņa rokā.
13. Bet vēstnesis, kas gāja, lai atsauktu Mihu, sacīja tam, teikdams: Redzi, visi praviešu vārdi sludina vienā mutē ķēniņam veiksmi; lai tavs vārds būtu tāds pats kā viņu vārds: sludini labu!
14. Bet Miha sacīja: Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs, tikai to, ko Tas Kungs ar mani runās, es runāšu viņam!
15. Un viņš nogāja pie ķēniņa, un ķēniņš viņam sacīja: Miha, vai mums iet karot pret Ramotu Gileādā vai neiet? Un tas sacīja: Dodies kalnup, tev būs veiksmē, jo Tas Kungs to nodos ķēniņa rokā!
16. Bet ķēniņš sacīja tam: Cik reizes man likt tev ar zvērestu apstiprināt, ka tu ar mani nerunāsi neko citu kā vienīgi to, kas ir patiesība Tā Kunga Vārdā.
17. Tad Miha sacīja: Es redzēju visu Israēlu izklīdinātu pa kalniem kā avis, kurām nav gana. Un Tas Kungs sacīja: tiem nav vairs valdnieka; lai tie ikviens ar mieru atgriežas savā namā!
18. Un Israēla ķēniņš sacīja Jošafatam: Vai es tev nesacīju, ka viņš man nekad nesludina labu, bet tikai ļaunu vien?
19. Bet Miha turpināja: Tādēļ klausies Tā Kunga vārdu, es redzēju to Kungu sēžam uz Sava trona, un visi debesu pulki stāvēja Viņa labajā un kreisajā pusē.
20. Tad Tas Kungs sacīja: kas samulsinās un pierunās Ahabu, lai viņš dodas kalnup un krīt Gileādas Ramotā? - Un viens runāja šā, bet otrs tā,
21. kamēr iznāca kāds gars un nostājās Tā Kunga priekšā un sacīja: es viņu samulsināšu. - Un Tas Kungs tam jautāja: kādā veidā?
22. Un tas sacīja: es iziešu un kļūšu par melu garu visu viņa praviešu mutē. - Un Viņš sacīja: tu viņu samulsināsi un pierunāsi, un tas tev arī izdosies. Ej un dari tā.
23. Un redzi, Tas Kungs ielika melu garu visu tavu praviešu mutē. Un Tas Kungs par tevi ir runājis ļaunu.
24. Bet Kenaānas dēls Cedekija pienāca klāt, iesita Miham pa vaigu un sacīja: Vai tad tagad Tā Kunga Gars no manis būtu pārgājis uz tevi, lai runātu ar tavu muti?
25. Un Miha sacīja: Redzi, tev tas būs jāredz tanī dienā, kad tu no vienas iekštelpas bēgsi otrā, lai paslēptos.
26. Un Israēla ķēniņš sacīja: Paņem Mihu un aizved to atpakaļ pie pilsētas vārtu sarga Amona un pie

kēniņa dēla Joasa

27. un saki tā: tā saka kēniņš: iemetiet šo cietumā un ēdiniet viņu ar bada maizi un ar bada ūdeni, līdz es laimīgi pārnākšu atpakaļ.

28. Bet Miha sacīja: Ja tu tiešām pārnāksi sveiks, tad Tas Kungs nav ar manu muti runājis. Un viņš arī sacīja: Klausaities, visi ļaudis!

29. Un Israēla kēniņš un Jošafats, Jūdas kēniņš, devās uzbrukumā pret Ramotu Gileādā.

30. Un Israēla kēniņš sacīja Jošafatam: Es darīšu sevi nepazīstamu un došos cīņā, bet tu apvelc savas drēbes. Un Israēla kēniņš pārgērbās un devās kaujā.

31. Un Aramas kēniņš bija saviem ratu virsniekiem - tādu tam bija trīsdesmit divi - pavēlējis un teicis: Necīnieties ne ar mazu, ne ar lielu, bet tikai pret Israēla kēniņu vien!

32. Un notika, kad ratu virsnieki ieraudzīja Jošafatu, tad tie nodomāja: patiesi, tas ir Israēla kēniņš, - un tie to ielenca, lai ar to cīnītos, bet Jošafats brēca.

33. Kad ratu virsnieki noprata, ka tas nav Israēla kēniņš, tad tie nogriezās un nesevoja vairs tam.

34. Un kāds karavīrs nejauši uzvilka loku un trāpīja Israēla kēniņam starp viņa bruņām un bruņu ķēdēm. Tad kēniņš sacīja savam ratu vadītājam: Apgriez ratus un izved mani no cīņas jūklā, jo es esmu ievainots!

35. Taču cīņa tai dienā iedegās arvien karstāka, un kēniņš visu dienu noturējās ratos pret Aramu, bet pret vakaru viņš nomira. Un asinis no brūces satecēja uz ratu grīdas.

36. Tad pa visu karapulku, saulei rietot, atskanēja saucieni: Ikviens uz savu pilsētu, ikviens uz savu zemi!

37. Un kēniņš nomira un tika novests uz Samariju un tur Samarijā arī apglabāts.

38. Kad kalpi mazgāja kēniņa ratus Samarijas dīķī, suņi laka viņa asinis, kamēr netikles mazgājās tajā ūdenī, kā Tā Kunga vārds bija sacījis.

39. Un, kas vēl stāstāms par Ahabu un viss, ko viņš ir darījis, zilonķaula nams, kuru tas taisījis, un visas pilsētas, kuras viņš uzcēlis, - tas viss ir rakstīts Israēla kēniņu Laiku grāmatā.

40. Un Ahabs gulās pie saviem tēviem, un viņa dēls Ahasja kļuva kēniņš viņa vietā.

41. Un Israēla kēniņa Ahaba ceturtajā gadā Asas dēls Jošafats kļuva kēniņš pār Jūdu.

42. Un Jošafatam bija trīsdesmit pieci gadi, kad tas kļuva kēniņš, un viņš valdīja divdesmit piecus gadus kā kēniņš Jeruzālemē. Bet viņa mātes vārds bija Azuba, un viņa bija Šilhija meita.

43. Un viņš staigāja visus sava tēva Asas ceļus un no tiem nenovērsās, darīdams tikai to, kas ir taisns Tā Kunga acīs.

44. Tikai augstieņu svētnīcas gan netika aizliegtas, vēl arvien tauta gāja upurēt kaujamos upurus un kvēpināt uz tām augstienēm.

45. Un Jošafats dzīvoja mierā ar Israēla kēniņu.

46. Un, kas vēl stāstāms par Jošafatu un visi viņa varoņdarbi, kādus viņš veica un kā viņš karojis, - tas viss ir rakstīts Jūdas kēniņu Laiku grāmatā.

47. Un viņš izdzina no zemes visus netikļus, kas bija atlikuši no viņa tēva Asas laikiem.

48. Edomā tolaik nebija kēniņa, bet tikai kēniņa vietnieks.

49. Jošafats lika taisīt Taršišas kuģus, lai tie varētu doties uz Ofīru pēc zelta. Bet tie tur nenonāca, jo pie Ecjonas Geberas tos sadragāja vētra.

50. Tolaik Ahaba dēls Ahasja sacīja Jošafatam: Lai mani kalpi brauc kopā ar taviem kalpiem uz kuģiem! Bet Jošafats to nevēlējās.

51. Un Jošafats gulās pie saviem tēviem, un tas tika apglabāts pie saviem tēviem sava ciltstēva Dāvida pilsētā. Bet viņa dēls Jorāms kļuva kēniņš viņa vietā.

52. Un Ahasja, Ahaba dēls, kļuva Israēla kēniņš Samarijā Jūdas kēniņa Jošafata septiņpadsmitajā valdīšanas gadā. Un tas valdīja pār Israēlu divus gadus.

53. Un viņš darīja to, kas ļauns Tā Kunga acīs, un staigāja sava tēva ceļus un arī savas mātes ceļus, un arī Nebata dēla Jerobeāma ceļus, kas pavedināja Israēlu grēkot.

54. Un viņš kalpoja Baalam un pielūdza to, un viņš sadusmoja To Kungu, Israēla Dievu, ar visu, ko viņa tēvs bija darījis.

2. Kēniņu grāmata

1. Pēc Ahaba nāves Moābs atkrita no Israēla.
2. Kad Ahasja izkrita cauri savas augstelpas loga režģiem Samarijā, sasitās un gulēja slims, tad viņš nosūtīja vēstnešus un tiem sacīja: Ejiet un iztaujājiet Ekronas dievu Baal-Zebubu, vai es no šīs slimības izveseļošos!
3. Bet Tā Kunga eņģelis sacīja Elijam no Tisbes: Celies, dodies pretī Samarijas ķēniņa sūtņiem un saki viņiem: vai tad Israēlā nav Dieva, ka jūs ejat, lai izjautātu Ekronas dievu Baal-Zebubu?
4. Tāpēc Tas Kungs saka tā: no tās gultas, kur tu guli, tu vairs nepiecelsies, jo tu mirdams mirsi! Un Elija devās tālāk.
5. Kad vēstneši nāca atpakaļ pie ķēniņa, tad viņš tiem jautāja: Kāpēc jūs esat nākuši atpakaļ?
6. Un tie viņam atbildēja: Kāds vīrs nāca mums pretī, un tas mums teica: ejiet, griezieties atpakaļ pie ķēniņa, kas jūs ir sūtījis, un sakiet viņam: tā saka Tas Kungs: vai tad Israēlā nav Dieva, ka tu esi sūtījis, lai izjautātu Ekronas dievu Baal-Zebubu? Tādēļ no tās gultas, kurā tu esi iekāpis, tu vairs neizkāpsi, jo tev jāmirst.
7. Tad viņš tiem jautāja: Kāds tas vīrs izskatījās, kas jums nāca pretī un uz jums šos vārdus runāja?
8. Un tie viņam atbildēja: Tas vīrs bija spalvainā apģērbā un ādas apsēju ap saviem gurniem. Tad viņš nodomāja: tas ir Elija no Tisbes.
9. Un viņš pie tā nosūtīja virsnieku pār piecdesmit vīriem līdz ar tiem piecdesmit, kas bija pie viņa. Un, kad tas bija pie viņa kalnā uzkāpis, tad redzi, Elija sēdēja kalna virsotnē, un tas uz viņu sacīja: Tu, Dieva vīrs, ķēniņš ir pavēlējis: kāp zemē!
10. Bet Elija atbildēja un sacīja virsniekam pār piecdesmit vīriem: Ja es tiešām esmu Dieva vīrs, tad lai uguns nonāk no debesīm un aprij tevi un tavus piecdesmit vīrus! Tad krita no debesīm uguns un aprija viņu līdz ar viņa piecdesmit vīriem.
11. Bet ķēniņš no jauna pie tā nosūtīja citu virsnieku pār piecdesmit un viņa piecdesmit vīrus; tas viņu uzrunāja un sacīja: Tu, Dieva vīrs, tā saka ķēniņš: steidzies ātri, nāc lejā!
12. Bet Elija atbildēja un tiem sacīja: Ja es esmu Dieva vīrs, tad lai uguns krīt no debesīm un lai aprij tevi ar taviem piecdesmit vīriem! Tad Dieva uguns krita no debesīm un aprija to un viņa piecdesmit vīrus.
13. Bet ķēniņš nosūtīja vēl trešo virsnieku pār piecdesmit vīriem līdz ar tiem piecdesmit, kas bija pie viņa. Kad nu šis trešais virsnieks uzkāpa pie viņa augšā, tad viņš nokrita Elijas priekšā ceļos, lūdza piedošanu no viņa un sacīja viņam: Tu, Dieva vīrs, es tevi lūdzu, lai mana dvēsele un šo tavu piecdesmit kalpu dvēseles ir dārgas tavās acīs!
14. Redzi, uguns nonāca no debesīm, un tā aprija tos divus iepriekšējos virsniekus pār piecdesmit līdz ar viņu piecdesmit vīriem; bet nu tagad - lai mana dzīvība ir dārga tavās acīs!
15. Tad Tā Kunga eņģelis sacīja Elijam: Nokāp kopā ar viņu un nebisties no viņa! Tad Elija cēlās un nokāpa, un gāja kopā ar viņu pie ķēniņa.
16. Un viņš sacīja tam: Tā saka Tas Kungs: tāpēc, ka tu esi sūtījis sūtņus, lai tie izjautātu Ekronas dievu Baal-Zebubu, it kā Israēlā nebūtu Dieva, kuru varētu izvaicāt, tāpēc tu no tās gultas, kurā tu esi iekāpis, vairs neizkāpsi laukā, jo tev jāmirst.
17. Un tā viņš nomira, kā Tā Kunga vārds, ko Elija bija vēstījis, sacīja; un Jorāma, Jūdas ķēniņa Jošafata dēla, otrā valdīšanas gadā, Jorāms kļuva ķēniņš viņa vietā, jo viņam nebija dēla.
18. Un, kas vēl stāstāms par Ahasju, ko viņš ir darījis, - tas viss ir aprakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.

1. Kad Tas Kungs Eliju vētrā gribēja uzņemt debesīs, tad Elija ar Elīsu bija ceļā no Gilgalas.
2. Un Elija sacīja Elīsam: Lūdzu, paliec šeit, jo Tas Kungs mani ir sūtījis uz Bēтели. Bet Elīsa atbildēja: Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs un tava dvēsele dzīva, es tevi neatstāšu! Kad tie abi nogāja uz Bēтели,
3. tad tie praviešu dēli, kuri bija Bētelē, iznāca laukā pie Elīsas un viņam sacīja: Vai tu arī zini, ka šodien Tas Kungs paņems pāri tavai galvai tavu kungu un aizvedīs projām no tevis? Un viņš atbildēja: Es zinu gan, tik cietiet klusu!
4. Tad Elija viņam sacīja: Elīsa, lūdzams, paliec šeit, jo Tas Kungs mani ir sūtījis uz Jēriku. Bet tas atbildēja: Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs un tava dvēsele dzīva, es tevi neatstāšu! Kad viņi abi gāja uz Jēriku,
5. tad tie praviešu dēli, kas bija Jērikā, piegāja pie Elīsas un viņam sacīja: Vai tu arī zini, ka šodien Tas Kungs paņems tavu kungu pāri tavai galvai un aizvedīs projām no tevis? Un viņš atbildēja: Es zinu gan, tik cietiet klusu!
6. Tad Elija viņam sacīja: Lūdzams, paliec šeit, jo Tas Kungs mani ir sūtījis uz Jordānu. Bet tas atbildēja: Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs un tava dvēsele dzīva, es tevi neatstāšu! Tā tie abi gāja tālāk.
7. Un piecdesmit vīri no praviešu mācekļiem gāja un nostājās iztālēm viņiem pretī; un tie abi stāvēja pie Jordānas.
8. Tad Elija ņēma savu apmetni, satina to un sita ar to ūdeni, un ūdens pašķīrās uz abām pusēm, tā ka viņi abi pa sausu zemi izgāja cauri.
9. Kad viņi bija cauri izgājuši, tad Elija sacīja Elīsam: Lūdz, ko man būs tev darīt, iekāms es tieku paņemts projām no tevis! Un Elīsa atbildēja: Es lūdzu, lai tavs gars man tiktu dots divkārt!
10. Un Elija atbildēja: Tu esi lūdzis grūti izpildāmu lietu; ja tu mani redzēsi, kad es no tevis tikšu aizrauts, tad lai tev tā notiek, bet, ja ne, tad tas nenotiks.
11. Un, kamēr viņi iedami tā sarunājās, redzi, piepeši nāca ugunīgi rati un ugunīgi zirgi, kas tos abus vienu no otra atšķīra; tā Elija vētrā aizbrauca uz debesīm.
12. Kad Elīsa to redzēja, tad viņš skaļi kļiedza: Mans tēvs, mans tēvs! Israēla rati un viņa jātnieki! Kad viņš to vairs neredzēja, tad viņš sagrauba savas drēbes un saplēsa tās divos gabalos.
13. Un viņš pacēla Elijas apmetni, kas tam bija nokritis, griezās atpakaļ un nostājās Jordānas malā.
14. Un viņš ņēma Elijas apmetni, kas tam bija nokritis, un sita ūdeni un sacīja: Kur ir Tas Kungs, Elijas Dievs? Un viņš sita ūdeni, un tas pašķīrās uz abām pusēm, un Elīsa pārgāja pāri.
15. Kad praviešu mācekļi, kas bija Jērikā, viņu iztālēm ieraudzīja, tad tie sacīja: Elijas gars dus uz Elīsas. Un viņi devās tam pretī un noliecās viņa priekšā līdz zemei.
16. Un tie viņam sacīja: Redzi, tavu kalpu vidū ir piecdesmit varonīgu vīru; lai tie noiet un meklē tavu kungu, varbūt Tā Kunga Gars ir viņu paņēmis un nometis uz kāda kalna vai kādā ielejā. Bet viņš atbildēja: Nesūtiet vis!
17. Bet, kad viņi tam ar varu uzmācās, tā ka viņam vai kauns palika, tad viņš sacīja: Nu tad sūtiet arī! Un viņi nosūtīja piecdesmit vīrus, un tie viņu meklēja trīs dienas, bet neatrada.
18. Tad tie atgriezās atpakaļ pie viņa uz Jēriku, kur viņš bija apmeties, un viņš tiem sacīja: Vai es jums neteicu: neejiet?
19. Bet pilsētas vīri sacīja Elīsam: Redzi, šī pilsēta ir gan labi apdzīvojama, kā mans kungs pats to redz, bet ūdens te ir nelāgs un zeme neauglīga.
20. Un viņš sacīja: Atnesiet man jaunu bļodu un ielieciet tanī sāli. Kad tie viņam to atnesa,
21. tad viņš gāja ārā no pilsētas pie ūdens avota un tur iemeta sāli, un sacīja: Tā saka Tas Kungs: Es šim ūdenim tagad esmu atņēmis tā ļaunumu; no tā vairs necelsies nedz nāve, nedz neauglība!
22. Un tā ūdens kļuva veselīgs līdz šai dienai, kā Elīsas vārdi, ko viņš runāja, bija sacījuši.
23. Un no turienes viņš devās augšup uz Bēтели; un, kad viņš vēl pa ceļu gāja augšup, tad mazi puikas bija iznākuši ārā no pilsētas, un tie viņu mēdīja un viņam sacīja: Nāc augšā, plikgalvi! Nāc augšā, plikgalvi!

24. Un tad viņš apgriezās un, tos ieraudzījis, nolādēja Tā Kunga Vārdā. Tad divi lāči iznāca no meža, un tie saplosīja no tiem četrdesmit divus zēnus.
25. Un viņš no turienes gāja uz Karmela kalnu, bet no turienes viņš atgriezās atpakaļ Samarijā.

1. Un Jorāms, Ahaba dēls, kļuva ķēniņš pār Israēlu Samarijā Jūdas ķēniņa Jošafata astoņpadsmitajā valdīšanas gadā, un viņš valdīja divpadsmit gadus.
2. Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, bet ne tā kā viņa tēvs un viņa māte, jo viņš lika noņemt uzcelto Baala stabu, kuru viņa tēvs bija darinājis.
3. Bet viņš pieķērās Jerobeāma, Nebata dēla, grēkiem, uz ko tas Israēlu bija pavedinājis; viņš cieši pieķērās tiem, un no tiem viņš neatstājās.
4. Moābas ķēniņš Meša bija avju audzētājs, un viņš nodeva Israēla ķēniņam ik gadus simts tūkstošus jēru un vilnu no simts tūkstošiem aunu.
5. Bet, kad Ahabs bija miris, tad Moābas ķēniņš atkrita no Israēla ķēniņa.
6. Un tad tanīs dienās ķēniņš Jorāms cēlās no Samarijas, un viņš pārskaitīja visu Israēlu.
7. Un viņš devās ceļā un sūtīja ziņu Jošafatam, Jūdas ķēniņam, sacīdams: Moābas ķēniņš ir kļuvis man nepaklausīgs; vai tu gribi līdzi ar mani doties karā pret Moābu? Un tas atbildēja: Jā, es iešu līdzi, jo, kā klājas man, tā tev, kā manai tautai, tā tavai tautai, un, kā būs maniemi zirgiem, tā būs arī taviem zirgiem!
8. Tad viņš jautāja: Pa kuru ceļu mēs iesim? Tas atbildēja: Pa Edoma tuksneša ceļu.
9. Tā Israēla ķēniņš ar Jūdas ķēniņu un Edomas ķēniņu devās ceļā. Kad tie septiņu dienu gājumu bija nogājuši, tad karaspēkam un lopiem, kas tiem sekoja, pietrūka ūdens.
10. Tad Israēla ķēniņš izsaucās: Ak vai! Tas Kungs šos trīs ķēniņus ir saaicinājis kopā uz karu, lai tos nodotu Moāba rokā!
11. Un Jošafats jautāja: Vai tad šie nav kāds no Tā Kunga praviešiem, lai caur viņu mēs izjautātu To Kungu? Tad kāds no Israēla ķēniņa galma ļaudīm atbildēja: Šie ir Elīsa, Šafata dēls, kas ūdeni slācīja uz Elījas rokām.
12. Un Jošafats sacīja: Jā, Tā Kunga vārds iet viņam līdzi! Kad Israēla ķēniņš un Jošafats, kā arī Edomas ķēniņš nogāja lejā pie viņa,
13. tad Elīsa sacīja Israēla ķēniņam: Kas tev par daļu gar mani? Ej pie sava tēva praviešiem un pie savas mātes praviešiem! Bet Israēla ķēniņš tam sacīja: Nē! Vai tad Tas Kungs šos trīs ķēniņus ir aicinājis, lai tos nodotu Moāba rokā?
14. Tad Elīsa sacīja: Tik tiešām, ka Tas Kungs Cebaots, kura priekšā es stāvu, ir dzīvs! Ja man nebūtu cienījams Jošafata, Jūdas ķēniņa, vaigs, tad es tev ne virsū skatītos, nedz tevi ievērotu!
15. Bet tagad sadabūjiet man kādu spēlētāju! Kad šis spēlētājs pieskārs stīgām, tad Tā Kunga roka nāca pār viņu,
16. un viņš sacīja: Tā saka Tas Kungs: rociēt šai ielejā grāvi pie grāvja!
17. Jo tā saka Tas Kungs: jūs neredzēsiet nedz vēju, nedz arī lietu, bet šī ieleja tiks piepildīta ar ūdeni, ka jūs paši dzersiet un jūsu ganāmpulki, un jūsu lopu.
18. Bet tas vēl ir par maz Tam Kungam: viņš nodos arī Moābu jūsu rokā,
19. tā ka jūs ieņemsiet visas stipri nocietinātās pilsētas un ikvienu lielāku pilsētu un jūs nogāzīsiet ikvienu labu augļu koku, un jūs aizbērsiet visus ūdens avotus, un jūs sabojāsiet ikvienu labu tīrumu ar akmeņiem.
20. Un patiešām: nākamā rītā, kad bija ēdamā upura nešanas laiks, tad redzi, piepeši nāca ūdens no Edomas puses, un viss apgabals pieplūda pilns ar ūdeni.
21. Kad viss Moābs dzirdēja, ka trīs ķēniņi nāk kalnup, lai ar viņiem karotu, tad tie sasauca visus, kas spēj ieročus nest, un vēl vecākus par tiem, un viņi izvietojās uz robežas.
22. Kad nākamā rītā tie agri piecēlās, un saule atspīdēja pār ūdeņiem, tad moābiešiem no otras puses ūdeņi izskatījās sarkani kā asinis,
23. un viņi izsaucās: Tās ir asinis! Patiešām tie ķēniņi būs ar zobeniemi kāvušies, un tie cits citu ir nokāvuši; bet tagad pie laupījuma, Moāb!
24. Bet, kad tie nonāca pie Israēla nometnes, tad Israēls cēlās un sāka Moābu kaut, tā ka tie metās bēgt viņa priekšā, un viņi ielauzās tālāk iekšā zemē un sakāva moābiešus no jauna.
25. Un viņi pilnīgi nopostīja visas pilsētas, un ikkatrs meta savu akmeni ikvienā labā tīrumā un tos

piemētāja pilnus, un viņi aizbēra visus ūdens avotus un nocirta visus labos kokus, līdz kamēr nekas vairs pāri nepalika kā vien Kir-Haresetas pilsēta ar saviem stipri nocietinātiem akmens mūriem. Kad lingotāji ap to apmetās un apmētāja to ar akmeņiem

26. un Moābas ķēniņš redzēja, ka kauja viņam kļūst par sīvu, tad viņš ņēma pie sevis septiņus simtus vīru, kuri atvēza zobenus, lai izcirstos cauri pie Edomas ķēniņa, bet tas viņiem neizdevās.

27. Tad viņš ņēma savu pirmdzimto dēlu, kuram bija jāpaliek viņa vietā par ķēniņu, un viņš to upurēja kā dedzināmo upuri uz mūra. Tad pār Israēlu nāca tik liels sašutums, ka tie no aplenkuma atstājās un atgriezās atpakaļ savā zemē.

1. Un kāda sieva no praviešu mācekļu sievām kliegdama lūdza Elīsu, sacīdama: Mans vīrs, tavs kalps, ir miris, un tu zini, ka tavs kalps bijās To Kungu. Bet nu nāk parādu piedzinējs un grib manus divus bērnus sev ņemt par vergiem!
2. Un Elīsa viņai atbildēja: Ko lai es tevis labad daru? Saki man, kas ir tavā namā? Un viņa atbildēja: Tavai kalponei nav itin nekā namā kā tikai trauks eļļas.
3. Tad viņš sacīja: Ej un aizņemies sev traukus no citiem, no saviem kaimiņiem, bet tikai tukšus traukus - un nelūdz to par maz.
4. Un tad ieej namā un aizslēdz durvis aiz sevis un aiz abiem saviem dēliem, un sāc liet visos tajos traukos, un to, kas ir pilns, liec pie malas.
5. Tad tā no viņa aizgāja un aizslēdza durvis aiz sevis un aiz saviem dēliem; un tie viņai pienesa traukus, bet viņa pati tikai pildīja.
6. Un, kad trauki bija pielieti pilni, tad tā sacīja savam dēlam: Pasniedz man vēl vienu trauku! Bet tas viņai atbildēja: Vairāk neviena trauka nav. Tad eļļa apstājās plūst.
7. Un viņa aizgāja un to pateica Dieva vīram, un viņš sacīja: Ej un pārdod eļļu un samaksā savu parādu; no atlikuma tad pārtiec pati ar saviem dēliem.
8. Un kādu dienu notika, ka Elīsa gāja uz Sunemu, un tur bija kāda bagāta sieva, un tā viņu uzlūdza, ka viņš ar to ēstu mielastu. Un tā notika: cikkārt viņš tur gāja garām, viņš tur iegriezās ēst maizi.
9. Un tā sacīja savam vīram: Redzi, es atzīstu, ka tas ir svēts Dieva vīrs, kas pie mums šie pastāvīgi iegriežas.
10. Mēs varētu viņam iekārtot mazu augštelpu ar sienām, tur tad noliksim viņam gultu un galdu, kā arī krēslu un lukturi, lai viņam pie mums atnākušam būtu, kur iei.
11. Kādu dienu, kad viņš tur ieradās, viņš iegāja šai augšējā istabā un apgūlās.
12. Un viņš sacīja savam puisim Gehazim: Paaicini šo sunamieti! Un viņš to pasauca, un tā ienāca pie viņa.
13. Un Elīsa sacīja kalpam: Lūdzu, pasaki viņai: redzi, tu mūsu labad esi tā rūpējusies; ko lai mēs tevis labad darām? Vai būtu vēlams tevis labad iebilst kādu labu vārdu pie ķēniņa vai pie karaspēka virspavēlnieka? Bet viņa atbildēja: Es dzīvoju droši savas tautas vidū!
14. Kad viņš vēlreiz jautāja, kas būtu viņas labā darāms, tad Gehazis atbildēja: Taču kaut kas, jo viņai nav dēla, un viņas vīrs ir vecs.
15. Tad Elīsa sacīja: Atsauc viņu šurp! Kad viņš bija to pasaucis un viņa stāvēja durvīs,
16. tad viņš sacīja: Nākamā gadā ap šo laiku tu apkampusi turēsi dēlu. Bet tā sacīja: Ak, nē, mans kungs, tu Dieva vīrs, nemaldini savu kalponi!
17. Un šī sieva patiesi kļuva grūta un dzemdēja dēlu tanī pašā laikā nākamajā gadā, tieši kā Elīsa viņai bija sacījis.
18. Kad zēns bija paaudzies, tas kādu dienu gāja pie sava tēva, pie plāvējiem.
19. Tad piepeši tas sāka vaimanāt un sacīja savam tēvam: Mana galva, mana galva! Bet tas pavēlēja savam kalpam: Aiznes to pie viņa mātes!
20. Kad tas to paņēma uz rokām un nonesa pie viņa mātes, tad viņš līdz pusdienai nosēdēja viņas klēpī un tad nomira.
21. Un tā uzgāja augšā un noguldīja viņu Dieva vīra gultā, un aizslēdza durvis un izgāja ārā.
22. Tad viņa pasauca savu vīru un tam sacīja: Lūdzu, atsūti man kādu no puisiem un vienu ēzeļa māti; es steigšos pie Dieva vīra, bet es atkal drīz pārnākšu.
23. Un viņš sacīja: Kāpēc taisni šodien tu gribi pie viņa iet? Nav taču nedz jauna mēness svētki, nedz arī sabats! Bet viņa atbildēja: Būs labi.
24. Un viņa lika apseglot ēzeļa māti un sacīja savam puisim: Dzen steigšus un nekavē mani jānot kā vien, kad es tev teikšu!
25. Un tā viņa devās ceļā un nonāca pie Dieva vīra Karmela kalnā. Un notika, kad Dieva vīrs viņu ieraudzīja no tālienes, tad viņš sacīja savam puisim Gehazim: Redzi, tur ir mūsu sunamiete!
26. Lūdzu, tagad steidzies viņai pretī un jautā viņai, vai viņai pašai, viņas vīram un viņas dēlam

klājas labi. Un viņa atbildēja: Labi gan!

27. Bet, kad viņa bija nonākusi pie Dieva vīra kalna virsotnē, tad tā apkampa viņa kājas; tad pienāca Gehazis, lai viņu atstumtu, bet Dieva vīrs sacīja: Liec to mierā, jo viņas dvēsele ir noskumusi, un Dievs to ir paturējis apslēptu no manis un nav man to darījis zināmu!

28. Tad viņa sacīja: Vai es biju tā, kura no sava kunga lūdza dēlu? Vai es neteicu: nemodini mani aplamas cerības?

29. Tad viņš pavēlēja Gehazim: Apjoz savus gurnus un ņem manu zizli savā rokā, un dodies ceļā! Ja tu kādu sastopi, tad nesveicini to, un, ja tevi kāds sveicinās, tad neatbilde tam, un noliec manu zizli uz zēna sejas.

30. Bet zēna māte sauca: Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs un tava dvēsele dzīva, es tevi neatstāšu! Tad viņš cēlās un devās tai līdzi.

31. Bet pa to laiku Gehazis bija steidzies viņiem pa priekšu, un nogājis tas uzlika zizli uz zēna sejas, bet tur nebija nedz skaņas, nedz kādas dzīvības zīmes. Tad viņš griezās atpakaļ pretī savam kungam un tam paziņoja, ka zēns nav uzmodies.

32. Kad Elīsa ienāca namā, tad redzi, bērns gulēja miris viņa gultā.

33. Un viņš iegāja iekšā un aizslēdza durvis, un pielūdza To Kungu.

34. Un viņš uzkāpa un uzgūlās bērnam virsū, un lika savu muti uz viņa mutes un savas acis uz viņa acīm, un savas rokas uz viņa rokām, un tā viņš nogūlās tam pāri un sasildīja bērna miesas.

35. Tad viņš atkal piecēlās un staigāja pa istabu šurpu turpu, un atkal uzkāpa, un pārliecās pār viņu. Tad zēns nošķaudījās septiņas reizes, un pēc tam tas atdarīja savas acis.

36. Nu viņš sauca Gehazi un tam pavēlēja: Pasauc mūsu sunamieti! Un tas to atsauca, un tā iegāja pie viņa; tad viņš sacīja: Saņem savu dēlu!

37. Tad tā nāca un nokrita pie viņa kājām, un viņa ar seju noliecās pie zemes tā priekšā, tad tā pacēla savu zēnu uz rokām un izgāja ārā.

38. Un Elīsa atgriezās atpakaļ Gilgalā, un tanī zemē bija bads. Kad praviešu mācekļi bija apmetušies pie viņa, tad viņš sacīja savam puisim: Uzliec lielo katlu uz uguns un vāri ēdienu praviešu mācekļiem!

39. Tad viens no viņiem izgāja laukā, lai salasītu saknītes; tas atrada meža gurķu stīgas, un no tām viņš salasīja pilnu klēpi meža gurķu; un viņš tos atnesa mājā un iegrieza ēdienu katlā, jo viņš tos nepazina.

40. Un, kad tie ielēja vīriem, lai tie ēstu, un, kad viņi baudīja ēdienu, tad vīri sāka kliegt un sauca: Nāve ir katlā, Dieva vīrs! Un tie nevarēja to ēst.

41. Bet viņš sacīja: Atnesiet miltus! Un viņš tos iebēra katlā, un tad viņš sacīja: Iesmel ļaudīm, lai tie ēd! Un vairs nekā nelaba nebija katlā.

42. Un kāds vīrs nāca no Baal-Šališas, un viņš atnesa Dieva vīram pirmās ražas maizi, divdesmit miežu maizes un dažas briedušas vārpas savā maizes tarbā. Un tas sacīja: Dod tiem ļaudīm, lai viņi ēd!

43. Bet viņa apkalpotājs atbildēja: Ko lai es ceļu priekšā simts tādiem vīriem? Tomēr viņš pavēlēja: Dod tiem ļaudīm, lai ēd! Jo tā saka Tas Kungs: tie ēdīs, un vēl atliks!

44. Kad viņš tiem lika priekšā, tad tie paēda, un viņiem palika vēl pāri, kā Tā Kunga vārds bija apsolījis.

1. Un Naamans bija Aramas ķēniņa karaspēka virspavēlnieks, un viņš bija liels vīrs sava kunga priekšā, un viņam bija liela slava, jo caur viņu Tas Kungs bija devis Aramai uzvaru, un šis vīrs bija drošsirdīgs varonis, bet spitālīgs.
2. No Aramas bija izgājuši sirotāji un no Israēla zemes atveduši līdzīgu mazu meiteni, tā bija kļuvusi kalpone Naamana sievai.
3. Viņa sacīja savai pavēlniecei: Kaut mans kungs būtu nonācis tā pravieša priekšā, kas ir Samarijā, tas viņu atbrīvotu no viņa spitālības.
4. Tad Naamans gāja pie sava kunga un to pateica viņam, sacīdams: Tā un tā ir runājusi šī meitene, kas ir cēlusies no Israēla zemes.
5. Tad Aramas ķēniņš sacīja: Tagad ej! Bet es sūtīšu vēstuli Israēla ķēniņam. Un tas devās ceļā un paņēma līdzīgu savās rokās desmit talentus sudraba un sešus tūkstošus seķeļu zelta, kā arī desmit kārtas drēbju.
6. Viņš arī nonesa vēstuli Israēla ķēniņam, kura skanēja tā: Kad šī vēstule nonāks pie tevis, tad zini, ka es savu kalpu Naamanu esmu pie tevis sūtījis, lai tu viņu atbrīvotu no viņa spitālības.
7. Kad Israēla ķēniņš bija šo vēstuli izlasījis, tad viņš saplēsa savas drēbes un izsaucās: Vai tad es esmu Dievs, ka varu nokaut un atkal atdzīvināt, ka viņš pie manis atsūta kādu vīru, lai es to atbrīvoju no viņa spitālības! Lūdzu, uzmaniet un ņemiet vērā, ka tas pie manis meklē kādu strīdus iemeslu!
8. Bet, kad Elīsa, šis Dieva vīrs, dzirdēja, ka Israēla ķēniņš bija savas drēbes saplēsis, tad tas deva ķēniņam ziņu, sacīdams: Kāpēc tu esi savas drēbes saplēsis? Ļauj, lai tas vīrs atnāk pie manis un lai tas atzīst, ka patiesi vēl ir kāds pravietis Israēlā!
9. Un tā Naamans ar saviem zirgiem un ar saviem ratiem atbrauca un apstājās Elīsas durvju priekšā.
10. Tad Elīsa sūtīja vēstnesi un lika tam pateikt: Ej un mazgājies septiņas reizes Jordānā, tad tava miesa kļūs atkal vesela, un tu būsi šķīsts!
11. Bet Naamans sadusmojās, un viņš aizgāja un sacīja: Redzi, es domāju, ka viņš taču iznāks pie manis ārā un stāvēs manā priekšā, un piesauks Tā Kunga, sava Dieva, Vārdu, un ar savu roku braucīs slimu vietu un atņems spitālību.
12. Vai Amana un Farfara, Damaskas upes, nav labākas nekā visi Israēla ūdeņi, ka es tanīs nevarētu mazgāties, lai kļūtu šķīsts? Un tas apgriezās un aizgāja dusmu pilns.
13. Tad viņa kalpi piegāja pie viņa un sacīja viņam, teikdami: Mans tēvs, ja pravietis tev būtu kādu lielu lietu uzlicis, vai tad tu to nedarītu? Vēl jo vairāk, kad viņš tev tikai ir sacījis: mazgājies, tad tu kļūsi šķīsts?
14. Kad viņš nobrauca pie Jordānas un ienira septiņas reizes, kā Dieva vīrs to bija sacījis, tad viņa miesa kļuva tik vesela kā maza bērna miesa, un viņš bija šķīsts.
15. Tad viņš ar visiem saviem pavadoņu pulkiem griezās atpakaļ pie Dieva vīra un gāja, nostājās viņa priekšā un sacīja: Redzi, tagad es gan zinu, ka nav neviena cita Dieva visā pasaulē, vienīgi Israēlā! Un nu tagad, lūdzu, saņem dāvanu no sava kalpa!
16. Bet Elīsa atbildēja: Tik tiešām, ka Tas Kungs, kura priekšā es stāvu, ir dzīvs, es gan neņemšu. Un viņš uzstāja, lai ņem, bet tas liedzās.
17. Tad Naamans sacīja: Ja ne, tad ļauj tavam kalpam ņemt līdzīgu divu mūļu kravas zemes, jo tavš kalps vairs turpmāk neupurēs svešiem dieviem nedz dedzināmos, nedz kaujamos upurus kā vienīgi Tam Kungam.
18. Un vienā lietā lai Tas Kungs piedod tavam kalpam: kad mans ķēnišķīgais kungs ies Rimona templī, lai tur pielūgtu un uz sava vaiga mestos pie zemes, un viņš atbalstīsies uz manu roku, un arī es nometīšos Rimona templī uz sava vaiga pie zemes, tad to, ka es metos zemē, - to lai Tas Kungs piedod tavam kalpam!
19. Un viņš tam atbildēja: Ej ar mieru!
20. Kad viņš no tā bija aizgājis mazu ceļa gabalu, tad Gehazis, Dieva vīra Elīsas kalps, domāja: redzi, mans kungs ir šo aramieti Naamanu saudzējis, neko nepieņemot no tā rokas, ko viņš bija atnesis. Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs, es skriešu viņam pakaļ un ņemšu kaut ko no viņa!

21. Tā Gehazis steidzās Naamanam pakal. Kad tas redzēja, ka kāds skrien aiz viņiem, tad viņš nolēca no saviem ratiem, gāja viņam pretī un jautāja: Vai viss labi?
22. Viņš atbildēja: Jā! Ir labi, bet mans kungs ir mani sūtījis un licis tev pateikt: redzi, tikko pie manis ir atnākuši divi jaunekļi, praviešu mācekļi, no Efraima kalniem; iedod, lūdzu, viņiem talentu sudraba un divas kārtas drēbju!
23. Un Naamans atbildēja: Lūdzams, ņem divus talentus! Un viņš tam tos uzspieda un iesaiņoja divus talentus divos maisiņos un turklāt arī divas kārtas drēbju, un lika to visu diviem saviem puisiem nest viņam pa priekšu.
24. Bet, kad tas bija nonācis pie pakalna, tad viņš to ņēma no viņu rokām, nolika namā un atlaida tos vīrus, un tie aizgāja.
25. Bet, kad viņš pats aizgāja un nostājās sava kunga priekšā, tad Elīsa tam sacīja: No kurienes tu nāc, Gehazi? Un viņš atbildēja: Tavs kalps nekur nav bijis.
26. Tad Elīsa viņam sacīja: Vai garā es tev negāju līdzī, kad tas vīrs griezās atpakaļ no saviem ratiem tev pretī? Vai tad tagad ir laiks ņemt sudrabu un drēbes, eļļas kokus un vīna dārzus, sīklopus un liellopus, kalpus un kalpones?
27. Tāpēc Naamana spitālība pielips tev un taviem pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem! Un tad Gehazis aizgāja projām no viņa spitālīgs, balts kā sniegs.

1. Tad praviešu mācekļi sacīja Elīsam: Redzi, šī vieta, kur mēs ar tevi esam apmetušies, ir mums par šauru.
2. Dosimies uz Jordānu un ņemsim tur ikkatrs vienu balķi, un taisīsim tur sev vietu, kur dzīvot. Un viņš atbildēja: Labi, ejiet!
3. Bet viens lūdza: Lūdzu, esi tik labs un nāc saviem kalpiem līdzi! Un viņš atbildēja: Labi! Es iešu!
4. Tad viņš gāja ar tiem, un tie nonāca pie Jordānas un nocirta kokus.
5. Un notika, ka vienam no viņiem, cērtot balķi, cirvis iekrita ūdenī, un viņš iekliedzās un sauca: Ak vai, mans kungs! Cirvis bija patapināts!
6. Bet Dieva vīrs jautāja: Kur tas iekrita? Kad viņš bija tam to vietu parādījis, tad Elīsa nogrieza kārti un iemeta to tur. Un cirvis uzpeldēja.
7. Un viņš sacīja: Izcel to sev ārā! Un tas izstiepa savu roku un to satvēra.
8. Un Aramas ķēniņš karoja pret Israēlu, un tas apspriedās ar saviem karavadoņiem un sacīja: Es uzcelšu savu nometni tādā un tādā vietā.
9. Tad Dieva vīrs sūtīja ziņu Israēla ķēniņam un lika viņam sacīt: Sargies iet šai vietai garām, jo tur ir paslēpušies aramieši!
10. Un Israēla ķēniņš sūtīja gan uz to vietu, par kuru Dieva vīrs bija tam sacījis un no kuras viņš bija to brīdinājis, un tur paglābās ne vienu un ne divas reizes vien.
11. Aramas ķēniņa sirds bija sašutusi par šo lietu, un viņš aicināja savus karapulku vadoņus un sacīja tiem: Vai jūs man varat pateikt, kurš no mums ir ar Israēla ķēniņu?
12. Tad viens no viņa karapulka vadoņiem atbildēja: Tā nav, mans kungs un ķēniņ! Bet pravietis Elīsa, kas dzīvo Israēlā, pastāsta Israēla ķēniņam tos vārdus, kurus tu runā savā guļamā telpā.
13. Tad viņš pavēlēja: Ejiet un apskatieties, kur viņš ir, lai es sūtu un lieku viņu sagūstīt! Kad viņam tika teikts, ka Elīsa atrodas Dotanā,
14. tad viņš uz turieni sūtīja zirgus, ratus un stipru karapulku, un tie atnāca naktī un ielenca pilsētu.
15. Kad Dieva vīra kalpotājs cēlās agri no rīta un izgāja ārā no mājas, redzi, tad karaspēks ar zirgiem un ratiem bija jau pilsētu ielencis, un viņa puisis tam sacīja: Ak vai, mans kungs! Ko nu darīsim?
16. Bet viņš atbildēja: Nebīsties, jo to, kas ir ar mums, ir vairāk nekā to, kas ir pie viņiem.
17. Un Elīsa lūdza Dievu un sacīja: Kungs, lūdzams, atver viņam acis, ka viņš var redzēt! Un Tas Kungs atvēra tā puisa acis, ka tas redzēja, un, lūk, kalns bija pilns ugunīgu zirgu un ratu visapkārt ap Elīsu.
18. Kad tie nāca pret viņu, tad Elīsa lūdza To Kungu un sacīja: Sit šo svešo tautu ar aklību! Un Viņš tos sita ar aklību, kā Elīsa to bija vēlējis.
19. Tad Elīsa tiem sacīja: Šis nav īstais ceļš, un šī nav īstā pilsēta; nāciet un sekojiet man, es jūs vedīšu pie tā vīra, kuru jūs meklējat! Un viņš tos veda uz Samariju.
20. Kad tie nonāca Samarijā, tad Elīsa lūdza: Kungs, atver viņu acis, ka viņi redz! Un tad Tas Kungs atvēra viņiem acis, ka tie varēja redzēt, un, lūk, tie atradās jau pašā Samarijas vidū.
21. Kad Israēla ķēniņš viņus ieraudzīja, tad viņš jautāja Elīsam: Mans tēvs, vai man būs tos bez žēlastības nokaut?
22. Bet viņš atbildēja: Nē, to tu nedrīksti darīt! Vai tu gribi nomaitāt šos ļaudis, kurus tu neesi nedz ar savu zobenu, nedz ar savu loku saņēmis gūstā? Cel viņiem priekšā ēdienu un dzērienu, lai viņi ēd un dzer un atgriežas atpakaļ pie sava kunga.
23. Un viņš tiem sarīkoja lielu mielastu, ka tie ēda un dzēra, un viņš tos atlaida, un tie atkal atgriezās pie sava kunga. Pēc tam aramiešu sirotāju pulki vairs nenāca Israēla zemē.
24. Un pēc tam notika, ka Aramas ķēniņš Ben-Hadads sapulcināja visu savu karaspēku, devās kalnup uzbrukumā pret Samariju un aplenca to.
25. Un liels bija bads Samarijā, tā ka aplenkuma laikā ēzeļa galva maksāja astoņdesmit seķeļus sudraba un ceturtdaļa kaba baložu mēslu - piecus sudraba seķeļus.
26. Un notika, kad Israēla ķēniņš gāja un pastaigājās pa mūri, tad kāda sieva kļiedza un viņam sacīja: Palīdzi man, mans kungs un ķēniņ!

27. Bet viņš atbildēja: Ja Tas Kungs tev nepalīdz, kā tad lai es tev palīdzu? Ar kādu dāvanu vai nu no klona, vai no viņa spiedes?
28. Un ķēniņš viņai jautāja: Kas tev kait? Tad viņa atbildēja: Šī sieva man teica: dod savu dēlu, ka to šodien ēdam, bet rītdien ēdīsim manu dēlu!
29. Un mēs izvārījām manu dēlu un to ēdām; bet, kad nākamā dienā es tai sacīju: dod nu tagad savu dēlu, lai to ēdam, - tad viņa savu dēlu paslēpa.
30. Kad ķēniņš dzirdēja šīs sievas vārdus, tad tas saplēsa savas drēbes, pa mūri iedams, un tauta redzēja, ka, lūk, tam apakšā bija maiss uz pašas miesas.
31. Un viņš sacīja: Lai Dievs man dara tā un vēl vairāk, bet Elīsas, Safata dēla, galva šodien gan vairs nepalik uz viņa pleciem!
32. Bet Elīsa pašreiz sēdēja savā namā, un vecaji sēdēja pie viņa. Tad ķēniņš sūtīja kādu vīru no savas puses, bet iekāms šis vēstnesis bija pie tā nonācis, Elīsa sacīja vecajiem: Vai jūs redzat, ka šis slepkava ir sūtījis, lai man paņemtu manu galvu? Uzmaniet labi! Tiklīdz kā vēstnesis nāks, slēdziet durvis ciet un noturiet tās pret viņu! Vai jau neskan viņa kunga soļi aiz viņa?
33. Un, kamēr viņš vēl ar tiem runāja, redzi, arī ķēniņš ienāca pie viņa un sacīja: Redzi, šī nelaime nāk no Tā Kunga - ko tad man vēl gaidīt no Tā Kunga?

1. Tad Elīsa sacīja: Klausaities Tā Kunga vārdu! Tā saka Tas Kungs: rītdien ap šo laiku Samarijas vārtos mērs smalku kviešu miltu maksās vienu seķeli, bet divi mēri miežu arī vienu seķeli.
2. Tad tas virsnieks, uz kura rokas ķēniņš atbalstījās, atbildēja Dieva vīram un sacīja: Un, ja arī Tas Kungs debesīs taisītu logus, vai tas tā varētu notikt? Bet Elīsa atbildēja: Redzi, tu pats savām acīm to redzēsi, bet tu no tā nebaudīsi!
3. Un četri spitālīgi vīri bija pie ieejas vārtos, un tie cits citam sacīja: Kādēļ mums šeit nīkt, tiekāms mirstam?
4. Ja mēs domājam iet uz pilsētu, tad pilsētā ir bads, un tur taču mēs mirsim, un, ja mēs paliekam tepat, tad arī mēs mirsim. Tāpēc nāciet, iesim aramiešu nometnē. Ja tie mūs atstās dzīvus, tad dzīvosim, bet, ja tie mūs nonāvēs, tad mirsim!
5. Un pievakares krēslā tie cēlās, lai dotos uz aramiešu nometni. Kad viņi nonāca līdz aramiešu nometnes malai, tad redzi, tur nebija neviena cilvēka,
6. jo Tas Kungs bija licis aramiešiem viņu nometnē sadzirdēt lielu troksni no ratiem, no zirgiem, no liela karaspēka, tā ka tie cits citam sacīja: Redzi, Israēla ķēniņš ir pret mums salīdzis gan hetiešu ķēniņus, gan ēģiptiešu ķēniņus, lai tie mums uzbrūk.
7. Un tie mijkrešļi bija cēlušies un metušies bēgt, pamezdami savas teltis, savus zirgus, savus ēzeļus, nometni, kā stāvēja, jo tie bija bēguši, lai glābtos.
8. Kad šie spitālīgie vīri nonāca pie nometnes malas un iegāja vienā teltī, tad tie ēda un dzēra un ņēma no turienes sudrabu, zeltu, drēbes, un tie aizgāja un to paslēpa; tad tie atkal nāca un gāja citā teltī un ņēma arī no turienes mantas un tās paslēpa.
9. Tad tie cits citam sacīja: Tā nav pareizi, kā mēs rīkojamies! Šī diena ir labās vēsts diena, bet, ja mēs klusēsim un paliksim mierā līdz rīta ausmai, tad mēs kļūsim vainīgi. Tādēļ tagad nāciet, dosimies ceļā un paziņosim to ķēniņa namam.
10. Un viņi nāca un sauca pilsētas vārtu sargiem, un padeva tiem ziņu, sacīdami: Mēs nonācām aramiešu nometnē, un redzi, tur nebija neviena cilvēka un nebija arī dzirdama cilvēka balss, vienīgi tur bija piesieti zirgi un ēzeļi un teltis stāvēja, kā stāvējušas.
11. Tad vārtu sargi izkiedza šo ziņu pilsētā un aiznesa šo vēsti ķēniņa pilī.
12. Tad ķēniņš cēlās naktī un sacīja saviem kalpiem: Es jums teikšu, kā aramieši grib ar mums izrīkoties! Viņi zina, ka mēs esam badā, tāpēc tie ir izgājuši no nometnes ārā, lai kaut kur apkārtnē paslēptos, domādami: ja tie no pilsētas iznāks ārā, tad mēs tos sagūstīsim dzīvus, bet pašī ielauzīsimies pilsētā.
13. Tad kāds no viņa kalpiem atbildēja un sacīja: Ņemsim tos piecus atlikušos zirgus, kuri vēl pilsētā ir palikuši, jo redzi, tiem jau ir tāds pats liktenis, kāds ir tam lielam Israēla pulkam, kas vēl ir atlicies kopā ar mums pilsētā, un tāds pats, kāds tam lielajam Israēla pulkam, kas ir gājis bojā; izsūtīsim tos izlūkos un tad redzēsim.
14. Tad tie ņēma divus ratus ar zirgiem, un ķēniņš tos sūtīja aramiešu karapulkiem pakal un deva pavēli: Ejiet un raugiet!
15. Kad tie viņiem sekoja līdz Jordānai, tad redzi, viss ceļš bija pilns drēbju un ieroču, kurus aramieši bija nometuši, lielā steigā bēgdami. Kad vēstneši bija atgriezušies atpakaļ un ķēniņam to paziņoja,
16. tad tauta izgāja ārā no pilsētas, un tie izlauzīja aramiešu nometni; un nu mērs smalku kviešu miltu tiešām maksāja vienu seķeli un divi mēri miežu arī bija pērkami par vienu seķeli, kā Tas Kungs to bija sacījis.
17. Bet ķēniņš bija iecēlis to virsnieku, uz kura rokas tas bija atbalstījies, par pārraugu pie vārtiem; bet tauta to vārtos samina, ka tas nomira, kā Dieva vīrs bija ķēniņam sacījis, kad tas nonāca pie viņa lejā.
18. Jo tas tiešām tā notika, kā Dieva vīrs bija ķēniņam sacījis: Rītdien ap šo laiku Samarijas vārtos divi mēri miežu maksās vienu seķeli un viens mērs smalku kviešu miltu arī maksās vienu seķeli.
19. Tad tas virsnieks bija atbildējis Dieva vīram un bija teicis: Un redzi, ja Tas Kungs debesīs taisītu logus, vai tas tā varētu notikt? Bet tas bija atbildējis: Redzi, tu pats savām acīm to skatīsi, bet tu no

tā gan nebaudīsi!

20. Un tā patiešām arī viņam notika, jo tauta to samina vārtos, ka viņš nomira.

1. Bet Elīsa runāja ar to sievu, kuras dēlu viņš bija darījis dzīvu, sacīdams: Celies un ej, tu un tavs nams, un apmeties kaut kur svešumā, jo Tas Kungs ir uzsūtījis badu, un tas ilgs šinī zemē septiņus gadus.
2. Tad šī sieva cēlās un darīja pēc Dieva vīra sacītā: viņa un viņas nams devās ceļā uz filistiešu zemi un tur dzīvoja svešumā septiņus gadus.
3. Kad septiņi gadi bija pagājuši, tad sieva nāca atpakaļ no filistiešu zemes, un tā gāja lūgties ķēniņu par savu namu un savu tīrumu.
4. Bet ķēniņš sarunājās ar Gehazi, Dieva vīra puisī, sacīdams: Stāsti man visus slavenos darbus, ko Elīsa ir darījis!
5. Kad tas patlaban stāstīja ķēniņam, kā tas bija mirušu darījis dzīvu, tad redzi, pašreiz tā sieva, kuras dēlu viņš bija atdzīvinājis, nāca pie ķēniņa, lai žēlotos sava nama un sava tīruma dēļ. Tad Gehazis sacīja: Mans kungs un ķēniņ, šī ir tā sieva un šis ir viņas dēls, kuram Elīsa atdeva dzīvību!
6. Tad ķēniņš izjautāja šo sievu, un tā viņam to visu izstāstīja. Un ķēniņš deva viņai līdzī kādu no galma ļaudīm, kuram viņš uzdeva: Liec, lai viņai atdod visu, kas vien viņai pieder, līdz ar visiem ienākumiem no viņas tīruma, sākot ar to dienu, kurā tā to ir atstājusi, līdz šai dienai!
7. Un Elīsa nonāca Damaskā, kad Damaskas ķēniņš Ben-Hadads bija slim, un viņam tika pateikts: Dieva vīrs ir atnācis šurp.
8. Tad ķēniņš pavēlēja Hazaēlam: Ņem dāvanas savās rokās un ej pretī Dieva vīram, un izjautā caur viņu To Kungu, jautādam: vai es izveseļošos no šīs slimības?
9. Un Hazaēls gāja viņam pretī un paņēma dāvanas savā rokā, visādus Damaskas dārgumus, veselu nastu četrdesmit kamieļiem. Un, kad viņš bija nogājis un nostājies viņa priekšā, tad viņš sacīja: Es esmu Aramas ķēniņa Ben-Hadada dēls; ķēniņš mani pie tevis ir sūtījis, jautādam: vai pārdzīvošu šo slimību un kļūšu vesels?
10. Tad Elīsa viņam atbildēja: Ej un saki viņam: tu tiešām dzīvosi, - bet Tas Kungs man ir rādījis, ka viņš tiešām nomirs.
11. Un Dieva vīrs nostājās viņa priekšā un skatījās uz viņu, to stingri uzlūkodams un novezdams līdz apkaunojumam, un tad viņš apraudājās.
12. Kad Hazaēls viņam jautāja: Kādēļ raud mans kungs? - viņš atbildēja: Tādēļ, ka es zinu, ko tu ļauna darīsi Israēla bērniem: tu nodedzināsi viņu stipri nocietinātās pils, un tu nogalināsi ar zobenu viņu jaunos vīrus, un viņu bērnus tu satrieksi, un tu uzšķērdīsi viņu grūtās sievas.
13. Tad Hazaēls atbildēja: Kas tad īsti ir tavs kalps, vai suns, ka tas tādas varmācības pastrādātu? Un Elīsa viņam atbildēja: Tas Kungs man parādīja tevi kā ķēniņu pār Aramu.
14. Un tad viņš aizgāja projām no Elīsas un nogāja pie sava kunga, un tas viņam jautāja: Ko Elīsa tev teica? Un tas atbildēja: Viņš man sacīja, ka tu palikšot vesels.
15. Bet nākamajā dienā Hazaēls ņēma gultas segu, iemērcā to ūdenī un pārklāja pār viņa seju, ka tas nomira. Un Hazaēls kļuva ķēniņš viņa vietā.
16. Un Israēla ķēniņa Jorāma, Ahaba dēla, piektajā valdīšanas gadā un Jošafata valdīšanas laikā pār Jūdu Jorāms, Jošafata dēls, sāka valdīt kā ķēniņš Jūdā.
17. Viņam bija trīsdesmit divi gadi, kad tas kļuva par ķēniņu, un viņš valdīja astoņus gadus Jeruzālemē.
18. Un viņš staigāja Israēla ķēniņu ceļus, kā to Ahaba nams allaž bija paradī darīt; Ahaba meita bija viņam par sievu, un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs.
19. Bet Tas Kungs negribēja Jūdu pilnīgi iznīcināt Sava kalpa Dāvida dēļ, tādēļ ka Viņš tam bija apsolijs dot kādu gaismekli viņam un viņa dēliem mūžīgi.
20. Viņa valdīšanas laikā edomieši cēlās pret viņu un atkrita no Jūdas virsvaldības, un tie cēla paši sev ķēniņu.
21. Tad Jorāms pārcēlās pāri ar visiem saviem kara ratiem pie Caīras, un toreiz notika, ka viņš piecēlās naktī un kopā ar saviem ratu virsniekiem izsitās cauri edomiešiem, kas jau bija viņus ielenkuši; bet karotāji izklīda pa savām mājām.

22. Tāpēc Edoma atkrita no Jūdas virsvaldības līdz šai dienai. Un tanī pašā laikā sacēlās arī Libna un atkrita.
23. Un, kas vēl stāstāms par Jorāmu un viss, ko viņš ir darījis, - tas viss ir rakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā.
24. Kad Jorāms gulās pie saviem tēviem, tad viņu apglabāja pie viņa tēviem Dāvida pilsētā, un viņa dēls Ahasja kļuva ķēniņš viņa vietā.
25. Un Israēla ķēniņa Jorāma, Ahaba dēla, divpadsmitajā valdīšanas gadā Ahasja, Jūdas ķēniņa Jorāma dēls, kļuva ķēniņš viņa vietā.
26. Ahasjam bija divdesmit divi gadi, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja vienu gadu Jeruzālemē; un viņa mātes vārds bija Atalja, Israēla ķēniņa Omrija mazmeita.
27. Un viņš staigāja Ahaba nama ceļus un darīja to, kas Tā Kunga acīs ir ļauns, kā jau Ahaba nams allaž mēdza darīt, jo viņš bija Ahaba namam znots.
28. Un viņš ar Jorāmu, Ahaba dēlu, devās karot pret Aramas ķēniņu Hazaēlu un cīnījās pie Ramotas Gileādā, un aramieši ievainoja Jorāmu.
29. Tad ķēniņš Jorāms griezās atpakaļ uz Jezreēlu, lai liktos dziedināties no saviem ievainojumiem, jo to bija ievainojuši aramieši pie Ramotas toreiz, kad tas karoja pret Aramas ķēniņu Hazaēlu. Bet Ahasja, Jorāma dēls, Jūdas ķēniņš, nogāja, lai apraudzītu Jorāmu, Ahaba dēlu, Jezreēlā, kad viņš bija slims.

1. Bet pravietis Elīsa ataicināja kādu no praviešu mācekļiem un tam sacīja: Apjēz savus gurnus un ņem savā rokā šo eļļas trauku, un ej uz Ramotu Gileādā.
2. Tur nonācis lūko, kur ir Jehus, Jošafata dēls, Nimšija mazdēls, ej pie viņa namā iekšā, liec viņam celties un iznākt no savu brāļu vidus un ved viņu tālākā istabā.
3. Tad ņem eļļas trauku, izlej pār viņu un iezied viņa galvu, un saki: tā saka Tas Kungs: Es tevi svaidu par ķēniņu pār Israēlu! - Pēc tam atver durvis un bēdz, bet nevilcinies!
4. Tā šis jauneklis, šis pravieša puisis, nāca uz Ramotu Gileādā.
5. Kad viņš iegāja, redzi, tur pašreiz bija karaspēka virsnieki sapulcējušies. Un viņš teica: Man tev kas sakāms, virsniek! Kad Jehus jautāja: Kuram no mums? - viņš atbildēja: Tev, virsniek!
6. Tad Jehus piecēlās un iegāja namā, un tas izlēja eļļu uz viņa galvu un tam sacīja: Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es tevi svaidu par ķēniņu pār Tā Kunga tautu, pār Israēlu.
7. Un tev būs sava kunga Ahaba nams jāsadragā, jo Es atriebsu pie Izebeles Savu kalpu, praviešu, asinis un visu Tā Kunga kalpu asinis.
8. Tiešām, visam Ahaba namam ir jāiet bojā; un Es izdeldēšu visus no Ahaba nama, ikvienu, kas vīriešu kārtas, kas stiprs un kas vājš, Israēlā.
9. Un Es darišu Ahaba namam kā Jerobeāma, Nebata dēla, namam un kā Baešas, Ahijas dēla, namam.
10. Bet Izebeli suņi ēdīs Jezreēlas tīrumā, un nebūs neviena, kas to apraks! Tad viņš atdarīja durvis un metās bēgt.
11. Kad Jehus izgāja pie sava kunga kalpiem, tad tie viņam jautāja: Vai viss kārtībā? Kāpēc šis trakais ir pie tevis nācis? Un viņš tiem atbildēja: Jūs jau pazīstat šo vīru un viņa valodu.
12. Bet tie sauca: Tie ir aplami apgalvojumi! Pasaki taču mums! Tad viņš sacīja: Tā un tā viņš man teica un sacīja: tā saka Tas Kungs: Es tevi svaidu par ķēniņu pār Israēlu!
13. Tad tie visi steidzās, ņēma ikviens savu apģērba gabalu un paklāja zem viņa uz trepju pakāpieniem, un tie pūta taures un sauca: Jehus ir ķēniņš!
14. Un tā Jehus, Jošafata dēls, Nimšija dēladēls, sacēlās pret Jorāmu. Bet Jorāms pašreiz ar visu Israēlu bija Ramotā, Gileādā, kara nometnē pret Hazaēlu, Aramas ķēniņu.
15. Tobrīd gan ķēniņš Jorāms bija atgriezies uz Jezreēlu, lai liktos dziedināties no brūcēm, kuras aramieši bija viņam situši, kad viņš cīnījās ar Aramas ķēniņu Hazaēlu. Bet Jehus sacīja: Ja tāds ir jūsu prāts, tad lai neviens no pilsētas neizmūk, lai ietu un nonestu vēsti uz Jezreēlu.
16. Tad Jehus kāpa savos ratos un brauca uz Jezreēlu, Jorāms tur gulēja slimš, un Ahasja, Jūdas ķēniņš, bija nācis, lai apraudzītu Jorāmu.
17. Kad sargs, kurš stāvēja sargu tornī Jezreēlā, ieraudzīja Jehus pulku nākam, tad viņš sauca: Es redzu lielu karapulku! Tad Jorāms pavēlēja: Izraugi jātnieku un sūti to viņiem pretī, un tas lai jautā: vai miers?
18. Un jātnieks izjāja tam pretī un sacīja: Ķēniņš liek jautāt: vai jūs nākat ar mieru? Un Jehus atbildēja: Kāda tev daļa gar mieru? Griežies apkārt un seko man! Tad sargs vēstīja un sacīja: Vēstnieks gan ir pie tiem nonācis, bet negriežas atpakaļ.
19. Tad viņš izsūtīja otru jātnieku; un tas nonāca pie tiem un sacīja: Ķēniņš liek jautāt: vai jūs nākat ar mieru? Bet Jehus atbildēja: Kāda tev daļa gar mieru? Griežies apkārt un seko man!
20. Tad sargs pavēstīja, sacīdams: Viņš pie tiem ir nonācis, bet negriežas atpakaļ. Bet viņa braukšana līdzinās Jehus, Nimšija dēladēla, braukšanai, jo viņš brauc kā neprātīgs.
21. Tad Jorāms pavēlēja: Iejūdziet! Tad iejūdza, un Jorāms, Israēla ķēniņš, un Ahasja, Jūdas ķēniņš, izbrauca, ikkatrs savos ratos; un tie devās pretī Jehum, un tie viņu sastapa pie jezreēlieša Nabota tīruma.
22. Kad Jorāms ieraudzīja Jehu, viņš jautāja: Jehu, vai tu nāc ar mieru? Bet tas atbildēja: Kas par mieru, kamēr tavas mātes Izebeles netiklība un burvestība aug augumā!
23. Tad Jorāms grieza apkārt, bēga un sauca Ahasjam: Nodevība, Ahasja!
24. Bet Jehus satvēra savu loku un iešāva Jorāmam starp viņa lāpstiņām, tā ka bulta izskrēja cauri

viņa sirdij, un tas saņima savos ratos.

25. Tad viņš pavēlēja savam virsniekam Bidkaram: Nem viņu un nomet viņu jezreēlieša Nabota tīrumā! Tu taču atminies, kā mēs abi pāri jājam pa pēdām viņa tēvam Ahabam un kā Tas Kungs pasludināja šādu spriedumu par viņu:

26. tik tiešām, kā Es vakar esmu redzējis Nabota un viņa dēlu asinis, saka Tas Kungs, Es tev to atmaksāšu tanī pašā tīrumā, saka Tas Kungs. - Un tagad ņem un nomet viņu tajā tīrumā, kā Tā Kunga vārds ir sacījis!

27. Kad Ahasja, Jūdas ķēniņš, to redzēja, tad viņš metās bēgt uz dārza nama pusi, bet Jehus to vajāja un sauca: Kaujiet arī šo kara ratos! Un tad šāva uz viņu ratos un viņu ievainoja; bet tas bija pie uzkalna, ejot uz Gūru, kas atrodas pie Jibleāmas; un viņš bēga uz Megidu un tur nomira.

28. Un viņa kalpi to pārveda ratos uz Jeruzālemi, un viņu apglabāja tā kapu vietā pie viņa tēviem Dāvida pilsētā.

29. Ahasja kļuva ķēniņš pār Jūdu Jorāma, Ahaba dēla, vienpadsmitajā valdīšanas gadā.

30. Bet, kad Jehus bija nonācis Jezreēlā un Izebele to dzirdēja, tad viņa izkrāsoja uzacis un izrotāja savu galvu, un skatīdamās izliecās pa logu.

31. Kad Jehus ienāca pa vārtiem, tad tā viņam uzsauca: Vai miers Zimrijam, sava kunga slepkavam?

32. Tad viņš pacēla savas acis pret viņas logu un izsaucās: Kurš ir manā pusē? Kurš? Kad nu kādi divi vai trīs galminieki izliecās pa logu un uz to skatījās,

33. tad viņš tiem sauca: Gāziet viņu zemē! Un tie to arī nogrūda zemē, tā ka ar viņas asinīm tika apslacīts mūris un zirgi, un tie to samina.

34. Kad viņš bija ienācis pilī, ēdis un dzēris, tad viņš pavēlēja: Lūkojiet pēc šīs nolādētās sievas un aprociēt viņu, jo viņa taču ir ķēniņa meita.

35. Kad viņi nogāja, lai viņu apraktu, tad tie nekā no viņas neatrada kā vien galvaskausu, kāju stilbu kaulus un abu roku plaukstas.

36. Tad tie atgriezās atpakaļ un to viņam pastāstīja, un viņš teica: Šis ir Tā Kunga vārds, ko Viņš sacījis caur Savu kalpu, tīsbieti Eliju, sacīdams: Jezreēlas tīrumā suņi ēdīs Izebeles miesas.

37. Un Izebeles līķis paliks kā mēsli uz tīruma Jezreēlas laukos, tā ka neviens nevarēs teikt: tā ir Izebele.

1. Un Ahabam bija Samarijā septiņdesmit dēli, un Jehus rakstīja vēstules un sūtīja tās Jezreēlas virsniekiem Samarijā, vecajiem un Ahaba dēlu audzinātājiem, sacīdams:
2. Un kad jums tagad pienāks šī vēstule un ja tobrīd jūsu kunga dēli ir pie jums un jums ir arī rati un zirgi, nocietinātas pilsētas un bruņas,
3. tad izvēlieties pašu labāko un taisnīgāko no sava kunga dēliem un sēdiniet viņu viņa tēva tronī, un karojiet par sava kunga namu!
4. Bet tie bija ļoti izbijušies un sacīja: Redzi, viņa priekšā nav pastāvējuši divi ķēniņi; kā tad lai mēs pastāvam?
5. Un tas, kurš bija pār ķēniņa pili, pilsētas pārzinis, vecaji un audzinātāji sūtīja Jehum vēstījumu: Mēs esam tavi kalpi, un mēs visu tā darīsim, kā tu mums liksi, bet mēs nevienu necelsim par ķēniņu; dari to, kas labpatīk tavām acīm!
6. Tad Jehus rakstīja viņiem otru vēstuli, kurā bija sacīts: Ja jūs nostājaties manā pusē un gribat klausīt manai balsij, tad ņemiet šo vīru, sava kunga dēlu, galvas un ierodieties pie manis rītdien ap šo laiku Jezreēlā. Pavisam ķēniņa dēlu bija septiņdesmit, kas bija nodoti pilsētas lielkungiem, kuri tos audzināja.
7. Un notika, kad šī vēstule atnāca pie viņiem, tad tie ņēma ķēniņa dēlus un noslepkavoja visus septiņdesmit; tie ielika viņu galvas grozos un nosūtīja viņam uz Jezreēlu.
8. Kad vēstnesis atnāca un viņam paziņoja, ka tie ir atnesuši ķēniņa dēlu galvas, tad viņš pavēlēja: Lieciet tās divās grēdās pie vārtu ieejas, līdz rītam!
9. Bet nākamā rītā, kad viņš izgāja ārā, tad viņš tur nostājās un sacīja visai tautai: Jūs esat taisni! Jo redziet, es esmu tas, kas sacēlies pret savu kungu un viņu nogalinājis, bet kurš ir šos visus noslepkavojis?
10. Tāpēc atzīstiet, ka nekas no Tā Kunga vārda nekrīt zemē, ko Tas Kungs ir runājis par Ahaba namu, jo Tas Kungs ir darījis to, ko Viņš ir runājis caur Savu kalpu Eliju.
11. Pēc tam Jehus lika visus, kas bija vēl atlikušie Jezreēlā no Ahaba nama, nogalināt, - gan visus viņa vadoņus, gan viņa paziņas, gan viņa priesterus, līdz kamēr neviens vairs nepalika pāri.
12. Un Jehus cēlās un gāja un nonāca Samarijā. Kad tas ceļā nonāca Bet-Eked-Haroimā,
13. tad viņš sastapa Jūdas ķēniņa Ahasjas brāļus, un viņš tiem jautāja: Kas jūs tādi esat? Un viņi atbildēja: Mēs esam Ahasjas brāļi, un mēs esam nākuši lūkot, kā klājas ķēniņa dēliem un mūsu pavēlnieces dēliem.
14. Tad viņš deva pavēli: Sagrābiet viņus dzīvus! Un tie viņus sagrāba dzīvus un tos noslepkavoja pie Bet-Ekedas akas, četrdesmit divus vīrus, un nevienu no tiem neatstāja dzīvu.
15. Kad viņš no turienes aizgāja, tad viņš sastapa Jonadabu, Rehaba dēlu, kurš nāca pretī un sveicināja, bet viņš tam jautāja: Vai tava sirds ir taisna pret manu sirdi kā mana sirds pret tavu sirdi? Kad Jonadabs atbildēja: Tā ir! - tad Jehus sacīja: Ja tas tā patiesi ir, tad dod man savu roku! Un tas deva viņam savu roku, un Jehus lika viņam iekāpt pie sevis ratos.
16. Un viņš sacīja: Nāc kopā ar mani un raugies, cik es karsti degu par To Kungu! Un tā viņi abi brauca Jehus kara ratos.
17. Un, kad viņš nonāca Samarijā, tad viņš apkāva visus, kas vēl bija Ahabam atlikušie Samarijā, tiekāms viņš tos izdeldēja no zemes, kā Tā Kunga vārds bija ar Elijas muti sacījis.
18. Un Jehus sapulcināja itin visu tautu un tiem sacīja: Ahabs Baalam ir kalpojis mazliet, bet Jehus tam kalpos daudz vairāk.
19. Un tāpēc tagad saaiciniet visus Baala praviešus un visus viņa kalpus, un visus viņa priesterus pie manis, lai neviens neatraujas, jo man ir jāupurē Baalam liels kaujamais upuris; tas, kurš iztrūks, nepaliks dzīvs! Bet Jehus to darīja ar viltību, lai Baala kalpus izdeldētu.
20. Tad Jehus pavēlēja: Sasauciet svētku sapulci Baalam! Un tie to sasauca.
21. Tad Jehus izsūtīja vēstnešus pa visu Israēlu, un visi Baala kalpi ieradās, un neiztrūka neviena, kas nebūtu nācis; un tie devās Baala namā, un Baala nams bija stāvgrūdām pilns no viena gala līdz otram.

22. Tad viņš sacīja tam, kas bija pārzinis pār drēbju noliktavu: Izsniiedz drēbes un apģērb visus Baala kalpus! Kad viņš drēbes bija izsniedzis,
23. tad Jehus un Jonadabs, Rekaba dēls, gāja Baala templī, un viņš sacīja Baala kalpiem: Iztaujājiet un raugiet, lai šeit kopā ar jums nebūtu it neviena no Tā Kunga kalpiem, bet lai Baala kalpi vien te būtu!
24. Kad viņi nāca, lai sagatavotu kaujamos upurus un dedzināmos upurus, tad Jehus novietoja ārā astoņdesmit vīrus, kuriem viņš sacīja: Tas vīrs, kas ļaus no tiem vīriem, kurus es nododu jūsu rokās, kaut vienam vienīgam izbēgt, - tā dzīvība lai ir izbēgušā dzīvības vietā!
25. Un notika, kad dedzināmais upuris bija pabeigts, tad Jehus pavēlēja sargiem un virsniekiem: Ejiet un kaujiet tos; neviens lai neizbēg! Un tie tos nokāva ar zobena asmeni, un sargi un virsnieki izsvieda tos ārā un ielauzās Baala namā,
26. un iznesa no Baala nama elku stabus, un tos sadedzināja.
27. Un viņi sadragāja Baalam celto tēlu, noplēsa Baala templi un no tā iztaisīja atejas bedri, kas ir līdz šai dienai.
28. Tā Jehus iznīcināja kalpošanu Baalam Israēla vidū.
29. Tikai no Jerobeāma, Nebata dēla, grēkiem, kas bija Israēlu pavedinājis grēkot, Jehus nenovērsās, proti, no zelta teļu dievināšanas, kuri bija uzstatīti Bētelē un Danā.
30. Un Tas Kungs sacīja Jehum: Tāpēc, ka tev ir bijis labs prāts visu darīt, kas Man patīk, jo tu esi visu to darījis, kas bija Manā sirdī, pie Ahaba nama, tavi pēcnācēji līdz ceturtam augumam sēdēs Israēla tronī!
31. Bet Jehus necentās staigāt Tā Kunga, Israēla Dieva, bauslībā ar visu savu sirdsprātu, jo viņš neatstājās no Jerobeāma grēku darbiem, ar kuriem tas pavedināja Israēlu grēkot.
32. Tanī laikā Tas Kungs sāka mazināt Israēlu, jo Hazaēls viņus kāva visās Israēla robežās
33. no Jordānas austrumu virzienā, visu Gileāda zemi, gadiešus, rūbeniešus un manasiešus, no Aroēras, kas pie Arnonas upes, un arī Gileādu un Basanu.
34. Un, kas vēl stāstāms par Jehu un visi tie darbi, ko viņš bija darījis, un visi viņa varoņdarbi, - tas viss rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
35. Kad Jehus gūlās pie saviem tēviem, tad viņu apglabāja Samarijā, un Joahass, viņa dēls, kļuva ķēniņš viņa vietā.
36. Bet laiks, cik ilgi Jehus valdīja pār Israēlu Samarijā, bija divdesmit astoņi gadi.

1. Kad Atalja, Ahasjas māte, redzēja, ka viņas dēls bija miris, viņa cēlās un iznīcināja visus, kas piederēja pie ķēniņa ģimenes.
2. Bet Jošeba, ķēniņa Jorāma meita, Ahasjas māsa, paņēma Joasu, Ahasjas dēlu, slepeni no to ķēniņa dēlu vidus, kuri bija nolemti nāvei, un ielika viņu līdz ar viņa zīdītāju kādā guļamā telpā; tā viņa to paslēpa no Ataljas vaiga, tā ka tas netika nonāvēts.
3. Un viņš ar aukli palika kopā paslēpts Tā Kunga namā sešus gadus, kamēr Atalja valdīja pār šo zemi.
4. Bet septītajā gadā Jojada lika sasaukt virsniekus pār simtiem no kariešiem un sargiem, un viņš tos noveda Tā Kunga namā un noslēdza ar tiem derību; un viņš lika tiem Tā Kunga namā zvērēt, un viņš tiem parādīja ķēniņa dēlu.
5. Un viņš tiem pavēlēja, sacīdams: Šī ir lieta, kas jums būs jāizdara. Viena trešdaļa no jums - tā, kas sabatā sāks sardzes gaitas, - lai apsargā ķēniņa pili.
6. Otra trešdaļa lai paliek pie Sūra vārtiem, un pēdējā trešdaļa lai stāv aiz sargiem pie otriem vārtiem; tā jums būs turēt sardzi un namu nosargāt.
7. Bet divas vienības no jums - visi, kuri sabatā iziet atvaļinājumā, - lai ieņem tās sargu vietas, kuras ir pie Tā Kunga nama ap ķēniņu.
8. Un jums jānostājas ap ķēniņu no visām pusēm, ikvienam ar savu ieroci rokā; bet ikvienam, kas tanī rindā ielauzīsies, tam jāmirst; bet jums jābūt pastāvīgi pie ķēniņa, viņam izejot un ienākot.
9. Un virsnieki pār simtiem darīja visu, kā priesteris Jojada bija pavēlējis; tie ikkatrs ņēma savus vīrus: gan tos, kuriem bija pienākumi jāuzņemas sabatā, gan tos, kuri būtu bijuši sabatā atvaļināmi, un tā tie sanāca pie priestera Jojadas.
10. Un priesteris iedeva virsniekiem pār simtiem šķēpus un vairogus, kas bija piederējuši ķēniņam Dāvidam un kas glabājās Tā Kunga namā.
11. Un sargi stāvēja, ikviens ar savu ieroci rokā, no nama labā spārna līdz nama kreisajam spārnā un ap altāri un ap namu pie ķēniņa.
12. Un viņš izveda ķēniņa dēlu un uzlika viņam kroni, un iedeva viņam liecības grāmatu. Tā tie viņu iecēla par ķēniņu un to svaidīja, un tie plaukšķināja ar rokām un sauca: Lai dzīvo ķēniņš!
13. Kad Atalja dzirdēja sargu un tautas saucienus, tad viņa devās pie ļaudīm Tā Kunga namā.
14. Un tā skatījās un ieraudzīja ķēniņu stāvam uz paaugstinājuma, kā tas bija parasts, un virsnieki un tauru pūtēji bija pie ķēniņa, un visi zemes ļaudis priecājās un pūta taures. Tad Atalja saplēsa savas drēbes un sauca: Nodevība, nodevība!
15. Bet priesteris Jojada deva pavēli virsniekiem pār simtiem - tiem, kuri ir karaspēka pavēlnieki, un viņš tiem sacīja: Izvediet viņu ārā no nama, cauri rindām, un to, kurš viņai sekos, nokaujiet ar zobenu! Bet priesteris bija piekodinājies, ka viņu nedrīkst nogalināt Tā Kunga namā.
16. Tad viņi to saņēma, un viņa gāja pa zirgu braucamo ceļu uz ķēniņa pili un tika tur nogalināta.
17. Un Jojada noslēdza derību starp To Kungu un ķēniņu un tautu, ka tauta būtu Tā Kunga tauta, tāpat arī starp ķēniņu un tautu.
18. Tad visi zemes ļaudis iegāja Baala templī, un tie salauza viņa altārus un pilnīgi sadragāja tēlus, bet Baala priesteri Matanu tie nokāva altāra priekšā. Un priesteris atkal iecēla pārraugus pār Tā Kunga namu.
19. Un viņš ņēma virsniekus pār simtiem un kariešus, un sargus, un visu zemes tautu, un tie pavadīja ķēniņu no Tā Kunga nama, un tie gāja ceļu caur sardzes vārtiem uz ķēniņa pili, un viņš apsēdās ķēniņa tronī.
20. Un visi zemes iedzīvotāji priecājās, un pilsēta norima, bet Atalju viņi nogalināja ar zobenu ķēniņa namā.

1. Joasam, kļūstot par ķēniņu, bija tikai septiņi gadi.
2. Jehus septītājā gadā Joass kļuva ķēniņš, un viņš valdīja četrdesmit gadus Jeruzālemē; viņa mātes vārds bija Ciba, un viņa bija no Bēršebas.
3. Un Joass visu savu mūža dienu darīja to, kas bija taisnīgs Tā Kunga acīs, kamēr priesteris Jojada viņu mācīja.
4. Tikai kalpošana augstienēs netika pārtraukta, jo tauta vēl arvien nesa un upurēja kaujamos un kvēpināmos upurus augstieņu svētnīcās.
5. Bet Joass sacīja priesteriem: Visu naudu, kas vien ienāk Tā Kunga namā par svētiem darbiem: galvasnaudu, naudu, kas tiek nospriesta par dvēseles maksu, un visu to naudu, kas no brīva prāta tiek ziedota Tā Kunga namā, -
6. to lai priesteri ņem savā zināšanā, ikviens no sava pazīstamā, bet tad lai viņi izlabo it visur plaisas tanī namā - visur tur, kur vien viņi plaisas atrod.
7. Bet notika Joasa divdesmit trešajā valdīšanas gadā, ka priesteri nebija namā plaisas izlabojuši.
8. Tad ķēniņš Joass aicināja priesteri Jojadu un pārējos priesterus, un viņš tiem sacīja: Kādēļ jūs neesat izlabojuši nama plaisas? Un tagad jūs vairs turpmāk neņemsit naudu no saviem pazīstamiem, bet tā ir jānodod nama plaisu labošanas darbiem.
9. Un priesteri tad bija ar mieru, ka tie turpmāk vairs nepieņems no tautas nekādu naudu un arī nama plaisas vairs nelabos.
10. Un priesteris Jojada ņēma šķirstu, izurba tā vākā caurumu un tad to novietoja līdzās altārim labajā pusē; ja nu kāds nāca Tā Kunga namā, tad priesteri, kuri bija sliekšņu sargi, tur ielika visu naudu, ko ienesa Tā Kunga namā.
11. Un, kad tie redzēja, ka šķirstā ir daudz naudas, tad nāca ķēniņa rakstvedis un augstais priesteris, un tie iesēja naudu kulē un izskaitīja, ko atrada Tā Kunga namā.
12. Un viņi iedeva saskaitīto naudu darbu uzraugiem, kuri bija iecelti pār Tā Kunga namu. Un tie to iedeva namdariem un citiem amatniekiem, kuri strādāja gar Tā Kunga namu,
13. un arī mūrniekiem un akmeņkaļiem, ko pirkt kokus un cirstus akmeņus, lai izlabotu bojājumus Tā Kunga namā; viņi sedza arī visus izdevumus, kas bija nepieciešami Tā Kunga nama nostiprināšanai.
14. Bet no šīs naudas, kas ienāca Tā Kunga namā, neizgatavoja Tā Kunga namam ne sudraba bļodas, ne dakts nažus, ne slakāmos kausus, ne taures, nevienu zelta vai sudraba priekšmetu,
15. bet viņi to nodeva strādniekiem, ka tie nostiprinātu Tā Kunga namu.
16. Un norēķinus neprasija no tiem vīriem, kuriem nauda tika dota rokā, lai to izmaksātu strādniekiem, jo tie to darīja uzticībā.
17. Bet nauda no vainu izpirkšanas upuriem un no grēku upuriem netika nesta Tā Kunga namā, bet tā pienācās priesteriem.
18. Toreiz Aramas ķēniņš Hazaēls devās uzbrukumā un karoja pret Gātu, un viņš to ieņēma. Kad Hazaēls pagriezās savu vaigu, lai dotos augšā uz Jeruzālemi,
19. tad Jūdas ķēniņš Joass ņēma visas svētnīcas dāvanas, kuras viņa tēvi, Jūdas ķēniņi Jošafats, Jorāms un Ahasja, bija atnesuši un novēlējuši Dievam, un arī tās dāvanas, kuras viņš pats bija devis, un visu zeltu, kas bija Tā Kunga namā un ķēniņa pils dārgumu krātuvēs, un to visu viņš nosūtīja Aramas ķēniņam Hazaēlam. Tad tas aizgāja projām no Jeruzālemes.
20. Un, kas vēl stāstāms par Joasu un viss, ko viņš ir darījis, - tas viss ir rakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā.
21. Un viņa kalpi sacēlās un apvienojās savvērestībā pret viņu un nokāva Joasu Millo namā, no kurienes iet ceļš lejā uz Sillu.
22. Un šie bija viņa kalpi: Jozahars, Simeata dēls, un Jozabads, Šomera dēls, kas to nokāva, un viņš nomira. Un tie viņu apglabāja pie viņa tēviem Dāvida pilsētā, un viņa dēls Amacja kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Un divdesmit trešajā Joasa, Jūdas ķēniņa Ahasjas dēla, valdīšanas gadā, Joahass, Jehus dēls, kļuva ķēniņš pār Israēlu, un viņš valdīja kā ķēniņš Samarijā septiņpadsmit gadus.
2. Arī viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, jo viņš sekoja Jerobeāma, Nebata dēla, grēku darbiem, ar kuriem tas bija pavinājis Israēlu uz grēkiem, un viņš no tiem neatkāpās.
3. Tad Tā Kunga dusmas iedegās pār Israēlu, un Viņš tos nodeva Aramas ķēniņa Hazaēla un Ben-Hadada, Hazaēla dēla, rokā visu laiku.
4. Bet, kad Joahass pielūdza To Kungu, tad Tas Kungs viņu paklausīja, jo Viņš ievēroja tās varmācības, ar kādām Aramas ķēniņš apspieda Israēlu.
5. Un Tas Kungs deva Israēlam glābēju, ka tie izglābās no aramiešu rokas, un Israēla bērni varēja atkal mierīgi dzīvot savās teltīs kā iepriekš.
6. Tomēr tie neatkāpās no Jerobeāma nama ierastiem grēku darbiem, ar kuriem tas bija pavinājis Israēlu grēkot, un staigāja šajos grēkos; pat Ašēra joprojām palika Samarijā.
7. Bet no Joahasa karavīru saimes nebija vairāk atlikušies kā tikai piecdesmit jātnieki un desmit kara rati, kā arī desmit tūkstoši kājnieku: Aramas ķēniņš bija tos nokāvis un padarījis tos līdzīgus pīšļiem, kas saminami.
8. Un, kas vēl stāstāms par Joahasu un viss, ko viņš ir darījis, un arī viņa varoņdarbi, - tas rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
9. Un Joahass gulās pie saviem tēviem, un viņu apglabāja Samarijā, un viņa dēls Joass kļuva ķēniņš viņa vietā.
10. Un Jūdas ķēniņa Joasa trīsdesmit septītajā valdīšanas gadā Joass, Joahasa dēls, kļuva ķēniņš pār Israēlu, un viņš valdīja Samarijā sešpadsmit gadus.
11. Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs; viņš neatkāpās no Jerobeāma, Nebata dēla, grēku darbiem, ar kuriem tas bija pavinājis Israēlu grēkot; viņš tajos staigāja.
12. Un, kas vēl stāstāms par Joasu un viss, ko viņš darījis, un arī viņa varoņdarbi, kā viņš cīnījās ar Jūdas ķēniņu Amacju, - tas viss ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
13. Kad Joass gulās pie saviem tēviem, tad Jerobeāms sēdās viņa tronī, bet Joass tika apglabāts Samarijā pie Israēla ķēniņiem.
14. Un, kad Elīsa sasirga ar slimību, ar kuru tas arī nomira, tad nāca lejā Joass, Israēla ķēniņš, lai viņu apraudzītu, un viņš raudāja tā priekšā un sauca: Mans tēvs, mans tēvs! Israēla rati un jātnieki!
15. Tad Elīsa tam sacīja: Atnes loku un bultas! Un, kad viņš tam atnesa gan loku, gan bultas,
16. tad viņš sacīja Israēla ķēniņam: Uzvelc loku ar savu roku! Kad viņš to izdarīja, tad Elīsa uzlika savu roku uz ķēniņa rokas
17. un sacīja: Atver logu pret austrumiem! Un viņš to atvēra. Un Elīsa sauca: Šauj! Un viņš izšāva. Tad Elīsa sacīja: Tā ir Tā Kunga glābēja bulta, kas tevi glābs no Aramas, jo tu sakausi aramiešus pie Afekas, tiekāms tu tos izdeldēsi!
18. Un pēc tam viņš sacīja: Ņem bultas! Kad viņš bija bultas paņēmis, tad viņš sacīja Israēla ķēniņam: Sit ar tām zemi! Un tas sita trīs reizes un apstājās.
19. Tad Dieva vīrs sadusmojās par viņu un sacīja: Piecas reizes vai pat sešas reizes ja tu būtu sitis, tad tu būtu aramiešus kāvis, līdz būtu tos izdeldējis, bet nu tu sakausi aramiešus tikai trīs reizes!
20. Un Elīsa nomira, un to apglabāja; bet moābiešu sirotāju pulki mēdza gada sākumā gadu no gada ielauzties zemē.
21. Un notika, kad nu viņi gribēja apglabāt kādu vīru, tad redzi, viņi ieraudzīja sirotājus; un viņi iemeta to vīru Elīsas kapā. Un, tiklīdz tas vīrs saskārās ar Elīsas kauliem, tad tas kļuva dzīvs un piecēlās kājās.
22. Un Aramas ķēniņš Hazaēls apspieda un nomāca Israēlu visu Joahasa valdīšanas laiku.
23. Tomēr Tas Kungs bija viņiem žēlīgs un apžēlojās par viņiem. Viņš tiem atkal izrādīja Savu laipnību, pieminēdams Savu derību ar Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu, jo Viņš negribēja tos izdeldēt un atstumt no Sava vaiga līdz pat šim laikam.
24. Un, kad Aramas ķēniņš Hazaēls nomira, tad viņa dēls Ben-Hadads kļuva ķēniņš viņa vietā.

25. Tad Joass, Joahasa dēls, atkal atņēma Ben-Hadadam, Hazaēla dēlam, tās pilsētas, kuras tas karā bija atņēmis viņa tēvam Joahasam. Joass viņu sakāva trīs reizes un tā atguva atpakaļ Israēla pilsētas.

1. Un Joasa, Israēla ķēniņa Joahasa dēla, otrajā valdīšanas gadā Amacja, Jūdas ķēniņa Joasa dēls, kļuva ķēniņš Jūdā.
2. Viņam bija divdesmit pieci gadi, kad viņš kļuva par ķēniņu, un viņš valdīja divdesmit deviņus gadus Jeruzālemē; viņa mātes vārds bija Joadana, un viņa bija no Jeruzālemes.
3. Un viņš darīja to, kas ir taisns Tā Kunga acīs, kaut gan ne tā kā viņa ciltstēvs Dāvids, bet gan kā viņa paša tēvs Joass.
4. Tikai augstieņu svētnīcas netika nopostītas, tauta vēl joprojām pienesa kaujamos upurus un kvēpināja augstienēs.
5. Pēc tam kad viņa ķēniņa vara bija nostiprinājusies, viņš lika sodīt ar nāvi tos savus kalpus, kuri bija viņa tēvu, ķēniņu, nogalinājuši.
6. Bet slepkavu dēlus viņš nenogalināja, kā tas ir rakstīts Mozus bauslības grāmatā, kur Tas Kungs ir pavēlējis, sacīdams: Nenonāvējiet tēvus bērnu dēļ, nedz arī bērnus tēvu dēļ, bet lai ikviens mirst pats savu grēku dēļ.
7. Viņš bija arī tas, kas nogalināja desmit tūkstošus edomiešu Sāls ielejā un ieņēma Selu ar cīņu un nosauca to vārdā Jokteēla, kas ir līdz šai dienai.
8. Toreiz Amacja sūtīja vēstnešus pie Joasa, Joahasa dēla, Jehus mazdēla, Israēla ķēniņa, un lika tam pateikt: Nāc, mērosimies viens ar otru spēkiem!
9. Bet Israēla ķēniņš Joass sūtīja sūtņus pie Jūdas ķēniņa Amacjas un lika tam atbildēt: Ērkšķu krūms Libanonā sūtīja pie ciedru koka Libanonā, sacīdams: dod savu meitu manam dēlam par sievu! Bet tad Libanona lauku zvēri skrēja pāri ērkšķu krūmam un to samina.
10. Tu patiešām esi sakāvis Edomu, un tāpēc tavs sirdsprāts lepojas. Paturi savu godu un paliec mājās; kāpēc tu gribi dzīties pēc nelaimes, ka tu pats krīti un Jūda līdz ar tevi?
11. Bet, kad Amacja neklausīja, tad Joass, Israēla ķēniņš, devās kalnā, un tie mērojās spēkiem viens ar otru, viņš un Amacja, Jūdas ķēniņš, pie Bet-Šemešas Jūdas zemē.
12. Un Israēls sakāva Jūdu, un tie bēga ikviens savā teltī.
13. Un Joass, Israēla ķēniņš, sagūstīja Amacju, Joasa dēlu, Ahasjas dēladēlu, Jūdas ķēniņu, pie Bet-Šemešas, un viņš lika pēc tam, kad tas ienāca Jeruzālemē, nopostīt tās mūrus četri simti olekšu garumā, no Efraima vārtiem līdz Stūra vārtiem.
14. Un viņš paņēma visu zeltu un sudrabu un visus rīkus, kas bija novietoti Tā Kunga namā un ķēniņa pils dārgumu krātuvēs, un viņš paņēma bērnus par ķīlniekiem un atgriezās atpakaļ Samarijā.
15. Un, kas vēl stāstāms par Joasu, ko viņš darījis, un viņa varoņdarbi, kā viņš cīnījās ar Jūdas ķēniņu Amacju, - tas viss ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
16. Un Joass gūlās pie saviem tēviem, un viņš tika apglabāts pie Israēla ķēniņiem Samarijā, un viņa dēls Jerobeāms kļuva ķēniņš viņa vietā.
17. Bet Jūdas ķēniņš Amacja, Joasa dēls, pēc Israēla ķēniņa Joasa, Joahasa dēla, nāves dzīvoja vēl piecpadsmit gadus.
18. Un, kas vēl stāstāms par Amacju, tas ir uzrakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā.
19. Kad notika sacelšanās pret viņu Jeruzālemē, tad viņš aizbēga uz Lahišu; bet viņi sūtīja pēc viņa uz Lahišu un viņu tur nogalināja.
20. Un tie viņu pārveda, uzliktu uz zirgu mugurām, un viņš tika apglabāts Jeruzālemē pie saviem tēviem Dāvida pilsētā.
21. Un visa Jūdas tauta izraudzīja Asarju, kas bija sešpadsmit gadus vecs, un iecēla viņu par ķēniņu viņa tēva Amacjas vietā.
22. Un viņš uzcēla Ēlatu un to atkal pievienoja Jūdām pēc tam, kad pats ķēniņš jau bija gūlies pie saviem tēviem.
23. Un Jūdas ķēniņa Amacjas, Joasa dēla, piecpadsmitajā valdīšanas gadā Jerobeāms, Joasa dēls, sāka valdīt Samarijā kā ķēniņš pār Israēlu un valdīja četrdesmit vienu gadu.
24. Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, un viņš nenovērsās no Jerobeāma, Nebata dēla, grēku darbiem, ar kuriem tas pavedināja Israēlu grēkot.

25. Un viņš atjaunoja Israēla robežas no ieejas uz Hamatu un līdz Tuksneša jūrai, kā Tas Kungs, Israēla Dievs, bija caur Savu kalpu, pravieti Jonu, Amitaja dēlu, kas bija no Gat-Heferas, runājis.
26. Jo Tas Kungs redzēja Israēla ciešanas, ka tās bija ļoti rūgtas; un tur nebija ne saistītā, ne brīvā, un neviena palīga Israēlam nebija.
27. Un Tas Kungs nebija sacījis, ka Viņš grib izdzēst Israēla vārdu apakš debesīm, un tādēļ Viņš glabāja viņus ar Jerobeāma, Joasa dēla, roku.
28. Un, kas vēl stāstāms par Jerobeāmu un viss, ko viņš darījis, arī viņa varoņdarbi, kurus tas izcīnīja, un kā viņš atkal atguva no Jūdas un pievienoja Israēlam gan Damasku, gan Hamatu,- tas viss ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
29. Un Jerobeāms gūlās pie saviem tēviem, Israēla ķēniņiem, un viņa dēls Zaharja kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Israēla ķēniņa Jerobeāma divdesmit septītajā valdīšanas gadā Asarja, Amacjas dēls, kļuva ķēniņš pār Jūdu.
2. Viņam bija sešpadsmit gadi, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja kā ķēniņš Jeruzālemē piecdesmit divus gadus; viņa mātes vārds bija Jeholja, un viņa bija no Jeruzālemes.
3. Un viņš darīja to, kas Tā Kunga acīs bija taisnīgs, visu gluži tāpat, kā viņa tēvs Amacija bija darījis.
4. Tikai augstieņu svētnīcas netika nopostītas, un tauta vēl arvien upurēja kaujamos upurus un kvēpināja augstienēs.
5. Bet Tas Kungs piemeklēja ķēniņu, un tas kļuva spītālis līdz pat savai miršanas dienai, un viņš dzīvoja atšķirtā namā. Bet Jotāms, ķēniņa dēls, bija pār to namu, un viņš tiesāja zemes iedzīvotājus.
6. Un, kas vēl stāstāms par Asarju un viss, ko viņš ir darījis, - tas ir rakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā.
7. Un Asarja gulās pie saviem tēviem, un to apglabāja pie viņa tēviem Dāvida pilsētā, un viņa dēls Jotāms kļuva ķēniņš viņa vietā.
8. Un Jūdas ķēniņa Asarjas trīsdesmit astotajā valdīšanas gadā Zaharja, Jerobeāma dēls, kļuva ķēniņš pār Israēlu Samarijā un valdīja sešus mēnešus.
9. Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, kā to bija viņa tēvi darījuši, un viņš nenovērsās no Jerobeāma, Nebata dēla, grēku darbiem, ar kuriem tas bija pavinājis Israēlu grēkot.
10. Un Šalums, Jabeša dēls, sarīkoja pret viņu sacelšanos, uzbruka tam tautas priekšā, noslepkavoja to un kļuva par ķēniņu viņa vietā.
11. Un, kas vēl stāstāms par Zaharju, redzi, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
12. Un šis ir Tā Kunga vārds, ko Viņš ir runājis uz Jehu, sacīdams: Līdz ceturtajam augumam tavi dēli sēdēs uz Israēla troņa, - un tā tas notika.
13. Un Šalums, Jabeša dēls, kļuva par ķēniņu Jūdas ķēniņa Usijas valdīšanas trīsdesmit devītajā gadā un valdīja vienu mēnesi Samarijā.
14. Tai laikā Menahēms, Gadija dēls, cēlās no Tircas un devās uzbrukumā, un viņš nonāca līdz Samarijai un uzveica Šalumu, Jabeša dēlu, Samarijā, un viņš to nokāva un kļuva par ķēniņu viņa vietā.
15. Un, kas vēl stāstāms par Šalumu un par to sacelšanos, ko tas bija rīkojis, redzi, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
16. Toreiz Menahēms izpostīja arī Tifsu un visu, kas bija tanī pilsētā un tās robežās, sākot no Tircas; tā kā tā nebija labprātīgi atdarījusi viņam vārtus, tad viņš to izpostīja un lika uzšķērst visas grūtās sievas, kuras tur bija.
17. Jūdas ķēniņa Asarjas trīsdesmit devītajā valdīšanas gadā Menahēms, Gadija dēls, kļuva ķēniņš pār Israēlu, un viņš valdīja Samarijā desmit gadus.
18. Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, un nenovērsās no Jerobeāma, Nebata dēla, grēku darbiem, ar kuriem tas bija pavinājis Israēlu grēkot, visu savu mūža dienu.
19. Un viņa valdīšanas laikā Asīrijas ķēniņš Fūls iebruka zemē un paklāva to sev, un Menahēms deva Fūlam tūkstoš talentus sudraba, lai viņš tam palīdzētu ar savu spēku un arī lai nostiprinātu ķēniņa valsts varu viņa rokā.
20. Un Menahēms šo naudu savāca no Israēla, un katram bagātniekam bija jādod Asīrijas ķēniņam, no ikkatra vīra piecdesmit sudraba seķeļus. Tad Asīrijas ķēniņš griezās atpakaļ un vairs ilgāk nepalika zemē.
21. Un, kas vēl stāstāms par Menahēmu un tas, ko viņš ir darījis, - tas viss ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
22. Un, kad Menahēms gulās pie saviem tēviem, tad viņa dēls Pekahja kļuva ķēniņš viņa vietā.
23. Un Jūdas ķēniņa Asarjas piecdesmitajā valdīšanas gadā Pekahja, Menahēma dēls, kļuva ķēniņš pār Israēlu Samarijā un valdīja divus gadus.
24. Un viņš darīja to, kas ir ļauns Tā Kunga acīs; viņš neatstājās no Jerobeāma, Nebata dēla, grēku darbiem, ar kuriem tas pavināja Israēlu grēkot.

25. Un tā Pekahs, Remaljas dēls, sacēlās pret viņu, un kopā ar viņu bija piecdesmit vīri no Gileāda dēliem, un tie viņu noslepkavoja Samarijā ķēniņa pils nocietinājumā un tanī pašā reizē arī Argobu un Arji; kad viņš to noslepkavoja, tad viņš kļuva par ķēniņu viņa vietā.
26. Un, kas vēl stāstāms par Pekahju un viss, ko viņš darījis, redzi, tas viss ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
27. Un Jūdās ķēniņa Asarjas piecdesmit otrā valdīšanas gadā Pekahs, Remaljas dēls, kļuva ķēniņš pār Israēlu Samarijā un valdīja divdesmit gadus.
28. Un viņš darīja to, kas ir ļauns Tā Kunga acīs; viņš neatkāpās no Jerobeāma, Nebata dēla, grēku darbiem, ar kuriem tas pāvedināja Israēlu grēkot.
29. Israēla ķēniņa Pekaha valdīšanas laikā Asīrijas ķēniņš Tiglat-Pilesers ielenca un ieņēma Ijonu, Ābelu, Bet-Maāhu, Januah, Kadešu un Hacoru, Gileādu un Galileju un visu Naftaļa zemi, un iedzīvotājus viņš aizveda gūstā uz Asīriju.
30. Un Hosea, Ēlas dēls, rīkoja sacelšanos pret Pekahu, Remaljas dēlu, nonāvēja viņu un kļuva par ķēniņu viņa vietā Jotāma, Usijas dēla, divdesmitajā valdīšanas gadā.
31. Un, kas vēl stāstāms par Pekahu un viss, ko viņš darījis, redzi, tas viss ir rakstīts Israēla ķēniņu Laiku grāmatā.
32. Israēla ķēniņa Pekaha, Remaljas dēla, otrā valdīšanas gadā Jotāms, Usijas dēls, kļuva par ķēniņu Jūdā.
33. Viņam bija divdesmit pieci gadi, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja sešpadsmit gadus Jeruzālemē; viņa mātes vārds bija Jeruša, un viņa bija Cadoka meita.
34. Un viņš darīja to, kas Tā Kunga acīs ir taisnīgs, un viņš visu darīja, kā viņa tēvs Usija bija darījis.
35. Tikai augstieņu svētnīcas netika nopostītas, tauta vēl arvien nesa dedzināmos upurus un upurēja kvēpināmos upurus augstienēs. Viņš uzcēla augšējos vārtus Tā Kunga namam.
36. Un, kas vēl stāstāms par Jotāmu un viss, ko viņš ir darījis, - tas ir rakstīts Jūdās ķēniņu Laiku grāmatā.
37. Šinī laikā Tas Kungs sāka sūtīt Aramas ķēniņu Recīnu un Pekahu, Remaljas dēlu, uzbrukumos pret Jūdu.
38. Un Jotāms gulās pie saviem tēviem, un viņš tika apglabāts pie saviem tēviem Dāvida, sava ciltstēva, pilsētā, un viņa dēls Ahass kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Pekaha, Remaljas dēla, septiņpadsmitajā valdīšanas gadā Ahass kļuva ķēniņš, viņš bija Jūdas ķēniņa Jotāma dēls.
2. Ahasam bija divdesmit gadi, kad viņš sāka valdīt, un viņš valdīja sešpadsmit gadus Jeruzālemē. Bet viņš nedarīja to, kas bija taisnīgs Tā Kunga, viņa Dieva, acīs, kā viņa ciltstēvs Dāvids bija darījis.
3. Bet viņš staigāja Israēla ķēniņu ceļus, viņš pat upurēja savu dēlu kā ugunsupuri, pēc to tautu negantībām, kuras Tas Kungs bija izdzinis Israēla bērnu priekšā.
4. Un viņš upurēja arī kaujamos upurus un kvēpināmos upurus augstieņu svētnīcās un arī uz pakalniem, kā arī zem katra kupli zaļojoša koka.
5. Un toreiz Aramas ķēniņš Recīns un Israēla ķēniņš Pekahs, Remaljas dēls, devās uzbrukumā kalnup pret Jeruzālemi, un viņi gan ielenca pilsētu, bet nebija spējīgi to ieņemt.
6. Un tanī pašā laikā Aramas ķēniņš Recīns pievienoja Ēlatu atpakaļ Aramai, un viņš izdzina Jūdas ļaudis no Ēlatas; tad aramieši nāca atpakaļ uz Ēlatu un tur apmetās, un tā viņi tur dzīvo līdz šai dienai.
7. Bet Ahass sūtīja vēstnešus pie Asīrijas ķēniņa Tiglat-Pilesera un lika tam sacīt: Es esmu tavs kalps un tavs dēls, nāc šurp un paglāb mani no Aramas ķēniņa un no Israēla ķēniņa rokas, kas man ir uzbrukuši!
8. Un Ahass ņēma sudrabu un zeltu, kas atradās Tā Kunga namā un ķēniņa pils dārgumu krātuvēs, un to visu viņš nosūtīja kā dāvanu Asīrijas ķēniņam.
9. Un Asīrijas ķēniņš tam paklausīja, viņš devās uzbrukumā pret Damasku, ieņēma to un aizveda iedzīvotājus gūstā uz Kīru, bet ķēniņu Recīnu viņš lika nonāvēt.
10. Kad ķēniņš Ahass devās pretī Asīrijas ķēniņam Tiglat-Pileseram uz Damasku, lai sastaptos, un viņš ieraudzīja altāri, kas atradās Damaskā, tad ķēniņš Ahass nosūtīja priesterim Ūrijam šī altāra attēlu un veidolu, gluži kā tas izskatījās.
11. Tad priesteris Ūrija lika uztaisīt tādu altāri, gluži tādu pašu, pēc veidola, ko ķēniņš Ahass bija tam atsūtījis no Damaskas; un tādu arī priesteris Ūrija uzcēla, iekāms ķēniņš Ahass atgriezās no Damaskas.
12. Kad ķēniņš Ahass pārnāca no Damaskas un ieraudzīja altāri, tad viņš piegāja pie tā un uzkāpa uz altāra.
13. Un viņš aizdedzināja savu dedzināmo upuri un savu ēdamo upuri, izlēja savu dzeramo upuri un slacīja savu kaujamo pateicības upuru asinis uz altāri.
14. Bet to vara altāri, kas bija Tā Kunga nama priekšā, viņš nocēla no nama priekšas, no vietas starp savu jauno altāri un starp Tā Kunga namu, un novietoja to sava altāra ziemeļu pusē.
15. Tad ķēniņš Ahass pavēlēja priesterim Ūrijam, sacīdams: Uz lielā altāra tev būs iededzināt rīta dedzināmo upuri un vakara ēdamo upuri, arī ķēniņa dedzināmo upuri un viņa ēdamo upuri, un visas zemes iedzīvotāju dedzināmo upuri un viņu ēdamo upuri, un viņu dzeramo upuri; un tev būs uz tā altāra slacināt visas asinis no dedzināmiem un no kaujamiem upuriem; bet par to vara altāri - par to es vēl padomāšu, ko es darīšu!
16. Un priesteris Ūrija darīja visu tā, kā ķēniņš Ahass bija viņam pavēlējis.
17. Un ķēniņš Ahass nolauza apmales no katlturiem un noņēma no to virsas katlus, un viņš lika arī nocelt vara jūru no vara vēršu tēliem, uz kuriem tā turējās, un viņš lika to novietot uz akmens grīdas.
18. Un viņš lika nojaukt ar jumtu pārsegto sabata eju, kuru bija izveidojuši pašā namā, kā arī ārējo ķēniņa vajadzībām izveidoto pieeju pie Tā Kunga nama Asīrijas ķēniņam par patiku.
19. Un, kas vēl par Ahasu stāstāms, ko tas ir darījis, - tas ir rakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā.
20. Un Ahass gūlās pie saviem tēviem, un viņu apglabāja pie viņa tēviem Dāvida pilsētā, un viņa dēls Hiskija kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Divpadsmitajā Jūdas ķēniņa Ahasa valdīšanas gadā Hosea, Ēlas dēls, kļuva ķēniņš pār Israēlu Samarijā, un viņš valdīja deviņus gadus.
2. Un viņš darīja to, kas Tā Kunga acīs ir ļauns, bet ne tā kā Israēla ķēniņi pirms viņa.
3. Pret viņu cēlās un devās uzbrukumā Asīrijas ķēniņš Salmanasars, un Hosea kļuva par tā padoto un maksāja tam meslus.
4. Bet, kad Asīrijas ķēniņš atklāja, ka Hosea bija gatavojis sazvērestību, jo tas bija nosūtījis sūtņus pie Ēģiptes ķēniņa Sēves un tas arī vairs nesūtīja nodevas Asīrijas ķēniņam kā iepriekš gadu no gada, tad Asīrijas ķēniņš lika to saņemt ciet, sasaistīt un iemest cietumā.
5. Pēc tam Asīrijas ķēniņš ar karu pārstaigāja visu zemi un nonāca pie Samarijas, un viņš to turēja aplenkumā trīs gadus.
6. Kad Asīrijas ķēniņš Hoseas devītajā valdīšanas gadā iekaroja Samariju, tad viņš aizveda Israēlu gūstā uz Asīriju un lika tiem dzīvot Helahā un Haborā, Gozanas upes krastos, un mēdiešu pilsētās.
7. Un notika, ka Israēla bērni bija grēkojuši pret To Kungu, savu Dievu, kas tos bija izvedis no Ēģiptes un atsvabinājis no faraona, Ēģiptes ķēniņa, rokas, un tie bija godājuši citus dievus
8. un darījuši pēc citu tautu paražām, kuras Tas Kungs bija izdzinis, Israēla bērniem ienākot, un pēc Israēla ķēniņu paražām, kā tie bija darījuši.
9. Un Israēla bērni darīja slepenībā tādas lietas, kas nebija labas un nekādi nesaderēja ar Tā Kunga, viņu Dieva, prātu; tā viņi cēla sev augstieņu svētnīcas visās savās mītņu vietās, sākot ar sardzes torņiem līdz pat stipri nocietinātām pilsētām.
10. Un tie sev uzcēla elku stabus un elku kokus uz ikviena augstāka pakalna un zem ikviena kupla, zaļojoša koka.
11. Tur tie nesa kvēpināmos upurus visās augstieņu svētnīcās, gluži tāpat kā tautas, kuras Tas Kungs viņu priekšā bija izdzinis ārā; un viņi darīja ļaunas lietas, To Kungu kaitinādami,
12. un kalpoja elkiem, par kuriem Tas Kungs viņiem bija sacījis: jums nebūs tādas lietas darīt!
13. Tas Kungs gan bija Israēlu un Jūdu caur ikvienu pravieti un caur ikvienu redzētāju brīdinājis, sacīdams: Atgriezieties no saviem ļauniem ceļiem un turiet Manus baušļus un Manus likumus, pēc visas Manas bauslības, kuru Es esmu jūsu tēviem pavēlējis un kuru Es esmu jums sūtījis caur Saviem kalpiem, praviešiem!
14. Bet tie neklausīja un bija tikpat stūrgalvīgi, cik stūrgalvīgi bija viņu tēvi, kas neuzticējās Tam Kungam, savam Dievam.
15. Un tie nicināja Viņa likumus un Viņa derību, kuru Viņš bija devis viņu tēviem, un Viņa liecības, ar kurām Viņš bija viņus brīdinājis, bet tie kalpoja māņu dieviem, kļuva tukši un sekoja apkārtējām tautām, no kurām Tas Kungs bija viņus brīdinājis, lai viņi nedara tā kā tās.
16. Un tie atstāja novārtā itin visus Tā Kunga, sava Dieva, baušļus, un tie sev izlēja elku tēlus divu tēļu veidā un darināja sev Ašēru, un metās uz sava vaiga pie zemes visu debesu zvaigžņu pulku priekšā, tos godinādami, un kalpoja Baalam.
17. Un tie ugunī upurēja savus dēlus un savas meitas un izvaicāja zīlniekus, un nodevās burvju mākslām; it sevišķi viņi centās darīt to, kas ir ļauns Tā Kunga acīs, lai Viņu izaicinātu un sarūgtinātu.
18. Tad Tas Kungs uz Israēlu ļoti apskaitās, un tādēļ Viņš tos atstūma no Sava vaiga, ka nekas nepalika pāri kā vienīgi tikai Jūdas cilts.
19. Un arī Jūda neturēja Tā Kunga, sava Dieva, baušļus, bet staigāja Israēla likumos, kā tie bija darījuši.
20. Tad Tas Kungs atstājās no itin visiem Israēla pēcnācējiem, un Viņš tos pazemoja un nodeva laupītāju rokās, līdz kamēr Viņš tos pilnīgi atstūma no Sava vaiga.
21. Tiešām, kad Israēls bija atšķēlies no Dāvida nama un tie sev par ķēniņu bija iecēluši Jerobeāmu, Nebata dēlu, tad Jerobeāms novērsa Israēlu no Tā Kunga un tos pavedināja uz lieliem grēkiem.
22. Un Israēla bērni sekoja Jerobeāmam visos grēku darbos, ko tas bija darījis, un viņi no tiem nenovērsās,
23. līdz kamēr Tas Kungs Israēlu atstūma no Sava vaiga, kā Viņš to bija pasludinājis caur visiem

Saviem kalpiem, praviešiem. Un tā Israēls tika aizvests no savas zemes gūstā uz Asīriju, kur tas atrodas vēl līdz šai dienai.

24. Un Asīrijas ķēniņš atveda ļaudis no Bābeles, no Kutas, no Avas, no Hamatas un no Sefarvajimas un ierādīja tiem mītnes Israēla bērnu vietās Samarijas pilsētās; tādējādi tie ieguva Samariju sev par īpašumu un dzīvoja tās apdzīvotās vietās.

25. Un, kad viņi tur sāka dzīvot, tie nebijās un negodāja To Kungu, un tādēļ Tas Kungs uzsūtīja viņiem lauvas, kas labu daļu no viņiem saplosīja.

26. Tādēļ Asīrijas ķēniņam tika paziņots: Tās tautas, ko tu esi izvedis un kam esi licis dzīvot Samarijas pilsētās, nezina šīs zemes Dieva tiesas, tādēļ Viņš uzsūtījis viņiem lauvas, un redzi, tie viņus saplosa, tāpēc ka tie nezina šīs zemes Dieva tiesu.

27. Tad Asīrijas ķēniņš izdeva šādu pavēli: Novediet uz turieni atpakaļ vienu no tiem priesteriem, ko jūs no turienes esat izveduši; lai viņš tur iet un dzīvo, un lai viņš tiem māca šīs zemes Dieva tiesas!

28. Un tā viens no priesteriem, kurš bija ticis aizvests no Samarijas, nāca atpakaļ un dzīvoja Bētelē, un mācīja viņiem, kā To Kungu bīties.

29. Bet tomēr bija tā, ka ikviena tauta pati veidoja sev dievus un tos novietoja augstieņu svētnīcās, kuras Samarijas ļaudis bija cēlušī, ikkatra tauta savās pilsētās, kurās tā dzīvoja.

30. Tā vīri no Bābeles darināja Sukot-Benotu, un vīri no Kutas darināja Nergala tēlu, bet vīri no Hamatas darināja Ašima tēlu.

31. Un avieši izveidoja Nibhazu un Tartaku, un sefarvieši sadedzināja savus dēlus ugunī Adram-Melekam un Ana-Melekam, Sefarvajimas dieviem.

32. Viņi bijās arī Dievu, To Kungu, un viņi no sava vidus izraudzīja sev augstieņu priesterus, kas viņiem upurēja augstieņu svētnīcās.

33. Viņi bijās gan To Kungu, bet kalpoja arī saviem dieviem, pēc ikkatras tautas paradumiem, kādi bija tur, no kurienes tās bija atvestas.

34. Un tā līdz šai dienai viņas rīkojas pēc saviem iepriekšējiem paradumiem; tie nebīstas To Kungu, nedz dara pēc saviem likumiem un pēc savām tiesām, nedz pēc tās bauslības, nedz pēc tiem likumiem, ko Tas Kungs ir pavēlējis Jēkaba bērniem, kuriem Viņš deva Israēla vārdu.

35. Un tomēr Tas Kungs ar tiem noslēdza derību, un Viņš bija arī tiem pavēlējis, sacīdams: Jums nebūs bīties svešus dievus, nedz to priekšā mesties uz sava vaiga pie zemes: nekalpojiet tiem un neupurējiet tiem kaujamus upurus!

36. Nesiet tos vienīgi Dievam, Tam Kungam, kas jūs ar lielu spēku un ar izstieptu elkoni izvedis ārā no Ēģiptes; Viņu jums būs bīties, Viņa priekšā jums būs mesties uz sava vaiga pie zemes, un Viņam pienesiet kaujamus upurus!

37. Jums būs arī sargāt tos likumus, tās tiesas, to bauslību un tos baušļus, kurus Viņš jums ir rakstījis, lai jūs tos pildītu visu savu mūža dienu, bet svešus dievus jums nebūs bīties!

38. Un to derību, ko Es esmu ar jums slēdzis, jūs nedrīkstat aizmirst - un nebīstieties svešus dievus!

39. Bet bīstieties To Kungu, savu Dievu, un Viņš jūs izglābs no visu jūsu ienaidnieku rokas!

40. Taču tie neklausīja, bet darīja pēc sava iepriekšējā ieraduma.

41. Tā šīs tautas bijās To Kungu un kalpoja arī saviem elkiem, un tāpat arī viņu bērni un viņu bērnu bērni dara, kā viņu tēvi bija darījuši, un tā tie dara vēl līdz šai dienai.

1. Un Israēla ķēniņa Hoseas, Ēlas dēla, trešajā valdīšanas gadā Hiskija, Ahasa, Jūdas ķēniņa, dēls, kļuva ķēniņš.
2. Viņam bija divdesmit pieci gadi, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja divdesmit deviņus gadus Jeruzālemē; viņa mātes vārds bija Abija, un viņa bija Zaharjas meita.
3. Un viņš darīja to, kas bija taisnīgs Tā Kunga acīs, it visu gluži tā, kā viņa ciltstēvs Dāvids bija darījis.
4. Viņš nopostīja augstieņu svētnīcas, un viņš salauza elku stabus, nocirta elku kokus un sadragāja vara čūsku, kuru Mozus bija darinājis, līdz tam laikam Israēla bērni bija tai kvēpinājuši, un viņi to sauca par Nehušanu.
5. Viņš paļāvās uz To Kungu, Israēla Dievu, un pēc viņa nebija otra tāda kā viņš starp visiem Jūdas ķēniņiem, arī priekš viņa tāda nebija bijis.
6. Viņš cieši pieķērās Tam Kungam, viņš no Dieva nenovērsās un sargāja tos baušļus, ko Tas Kungs bija caur Mozu pavēlējis.
7. Un Tas Kungs bija ar viņu, tā ka viss, ko vien viņš pasāka, sekmējās. Viņš sacēlās arī pret Asīrijas ķēniņu un tam vairs nekalpoja.
8. Viņš aizdzina arī filistiešus līdz Gazai un līdz šīs pilsētas robežām, no sardzes torņa līdz stipri nocietinātai pilsētai.
9. Un ķēniņa Hiskijas ceturtajā valdīšanas gadā, bet tas bija Hoseas, Ēlas dēla, Israēla ķēniņa, septītais valdīšanas gads, Asīrijas ķēniņš Salmanasars devās uzbrukumā pret Samariju un to ielenca 10. un ieņēma pēc trim gadiem, Hiskijas sestajā valdīšanas gadā, tas ir Israēla ķēniņa Hoseas devītais valdīšanas gads, kad Samarija tika iekarota.
11. Un Asīrijas ķēniņš izveda Israēlu uz Asīriju, un viņš tos nometināja Halahā un Haborā, Gozanas upes krastos, un mēdiešu pilsētās
12. par sodu, tāpēc ka tie nebija klausījuši Tā Kunga, sava Dieva, balsij un bija pārkāpuši Viņa derību un visu, ko Tā Kunga kalps Mozus bija pavēlējis; to tie nebija nedz klausījuši, nedz darījuši.
13. Bet ķēniņa Hiskijas četrpadsmitajā valdīšanas gadā nāca Asīrijas ķēniņš Sanheribs uzbrukumā pret visām stipri nocietinātām Jūdas pilsētām, un viņš tās iekaroja.
14. Tad Jūdas ķēniņš Hiskija sūtīja sūtņus pie Asīrijas ķēniņa uz Lahišu un lika tam sacīt: Es esmu apgrēkojies; ej prom no manas zemes! Ko tu man uzliksi, to es nesīšu. Tad Asīrijas ķēniņš uzlika Jūdas ķēniņam Hiskijam trīs simti talentus sudraba un trīsdesmit talentus zelta.
15. Un Hiskija atdeva visu sudrabu, kas atradās Tā Kunga namā un ķēniņa pils dārgumu krātuvēs.
16. Tanī laikā Hiskija noplēsa visu zeltu no Tā Kunga nama durvīm un no durvju stabiem, kurus viņš bija apvilcis, un atdeva to Asīrijas ķēniņam.
17. Bet Asīrijas ķēniņš sūtīja Tartanu, valsts pārvaldnieku, Rab-Sarisu, valsts apsardzības priekšnieku, un Rab-Šaku, dzērienu devēju priekšnieku, ar lielu karaspēku no Lahišas pret ķēniņu Hiskiju uz Jeruzālemi. Kad tie bija ieradušies un pienākuši pie Jeruzālemes, viņi nostājās pie augšējā dīķa ūdens vada; šis dīķis atrodas ceļa malā pie velētāju tīruma.
18. Tad tie aicināja ķēniņu nākt ārā, bet pie viņiem iznāca Ēljakims, Hilkijas dēls, nama pārvaldnieks, ar valsts rakstvedi Šebnu un ar padomnieku Joahu, Asafa dēlu.
19. Un Rab-Šaks tiem sacīja: Sakiet tā Hiskijam: tā saka lielais ķēniņš, proti, Asīrijas ķēniņš: kas tas tev par tādu patvērumu, uz kuru tu paļaujies?
20. Vai tu domā, ka lūpu vārdi vien ir padoms un spēka avots arī karam? Un tagad - uz ko tad tu tik stipri ceri, ka tu esi pret mani sacēlies?
21. Redzi, tu paļaujies uz salūzušo niedri, uz Ēģipti, bet tas vīrs, kas uz to atbalstīsies, tam tā iedursies viņa rokā un to pārdurs; tāds ir faraons, Ēģiptes ķēniņš, pret visiem tiem, kas uz viņu paļaujas.
22. Bet, ja jūs man apgalvojat: mēs paļaujamies uz To Kungu, mūsu Dievu, - tad vai tas nav tas pats, kuram Viņa augstieņu svētnīcas kopā ar to altāriem Hiskija ir nopostījis, pavēlēdams kā Jūdām, tā Jeruzālemei, ka vienīgi šī altāra priekšā, kas ir Jeruzālemē, jums jāmetas uz sava vaiga pie zemes?

23. Un nu tagad saderi ar manu kungu, ar Asīrijas ķēniņu, derību: es esmu ar mieru tev dot divus tūkstošus zirgu, ja vien tev ir jātnieki, ko sēdināt tiem mugurā!
24. Kā tad tu varēsi atsist vienu no mana kunga vismazākā zemes pārvaldnieka uzbrukumiem? Bet tu, kā redzams, palaujies uz Ēģiptes ratiem un jātniekiem!
25. Un vai tad nu es bez Tā Kunga ziņas esmu devies pret šo vietu, lai to izpostītu? Tas Kungs pats uz mani ir sacījis: dodies pret šo zemi un izposti to!
26. Tad Ēljakims, Hilkijas dēls, un Šebna un Joahs sacīja Rab-Šakam: Lūdzu, runā ar saviem kalpiem aramiešu valodā, ko mēs saprotam, bet nerunā ar mums, visai tautai uz mūriem dzirdot, jūdu valodā!
27. Bet Rab-Šaks tiem atbildēja: Vai mans kungs mani ir sūtījis, lai es runātu tikai ar jūsu kungu un ar jums šos vārdus, un ne arī ar tiem vīriem, kuri apmetušies uz mūriem un kuriem kopā ar jums būs jāēd savi mēsli un jādzer savi mīzali?
28. Un Rab-Šaks nostājās un sauca skaļā balsī jūdu valodā, un viņš runāja un skaidroja: Klausieties tā lielā ķēniņa, Asīrijas ķēniņa, vārdus!
29. Tā ķēniņš liek jums sacīt: lai Hiskija jūs nepievil! Jo viņš jūs nespēs izglābt no manas rokas.
30. Un lai arī Hiskija neliek jums lolot veltas cerības uz To Kungu, sacīdams: patiešām, Dievs Tas Kungs pats mūs glābdams izglābs, un šī pilsēta nekritīs Asīrijas ķēniņa rokā!
31. Neklausiet Hiskijam! Bet tā saka Asīrijas ķēniņš: noslēdziet mieru ar mani un nāciet ārā pie manis! Tad ikviens ēdīs no sava vīna koka un no sava vīģes koka, un ikviens dzers ūdeni no savas akas,
32. kamēr es nākšu un jūs aizvedīšu tādā zemē, kas ir līdzīga jūsu zemei, - zemē, pilnā ar labību un vīnu, maizes un vīna dārzu zemē, eļļas koku, eļļas un medus pilnā zemē, tad jūs paliksiet dzīvi, un jums nebūs jāmirst. Bet neklausiet Hiskijam, jo viņš jūs krāpj, sacīdams: Dievs Tas Kungs mūs izglābs!
33. Vai gan no citu tautu dieviem jēl kāds ir izglābis savu zemi no Asīrijas ķēniņa rokas?
34. Kur tad ir Hamatas un Arpadas dievi? Kur ir Sefarvajimas, Henas un arī Ivas dievi? Un tikpat maz tie ir izglābuši Samariju no manas rokas.
35. Kurš tad no visiem pasaules dieviem ir izglābis savu zemi no manas rokas? Kā gan Tas Kungs Jeruzālemi izglābs no manas rokas?
36. Bet tauta cieta klusu un viņam neatbildēja neviena vārda, jo ķēniņš bija pavēlējis un sacījis: Jums nebūs viņam atbildēt!
37. Un tad nama pārvaldnieks Ēljakims, Hilkijas dēls, un valsts rakstvedis Šebna un padomnieks Joahs, Asafa dēls, nāca, savas drēbes plēsdami, atpakaļ pie Hiskijas un stāstīja viņam Rab-Šaka vārdus.

1. Kad ķēniņš Hiskija dzirdēja šo vēsti, tad viņš saplēsa savas drēbes un apvilka maisu, un devās uz Tā Kunga namu.
2. Un viņš tūdaļ nosūtīja nama pārvaldnieku Ēljakimu un valsts rakstvedi Šebnu, un vecākos priesterus, ietērpušos maisos, pie praviēša Jesajas, Amoca dēla.
3. Un tie viņam sacīja: Tā Hiskija liek tev sacīt: šī diena ir bēdu, soda un nievājuma diena, jo auglis ir nonācis līdz dzimšanai, bet nav spēka dzemdēt.
4. Bet varbūt Tas Kungs, tavs Dievs, būs dzirdējis visus Rab-Šaka vārdus, ko viņa kungs, Asīrijas ķēniņš, ir sūtījis, lai tas zaimotu dzīvo Dievu, un sauks to pie atbildības šo vārdu dēļ, kurus Viņš pats, Tas Kungs, tavs Dievs, ir dzirdējis. Tādēļ celies un aizlūdz par pārējiem, kas vēl palikuši!
5. Kad ķēniņa Hiskijas kalpi nonāca pie Jesajas,
6. tad Jesaja tiem sacīja: Nonesiet savam kungam šādu atbildi: tā saka Tas Kungs: nebīsties no tiem vārdiem, kurus tu esi dzirdējis, ar ko Asīrijas ķēniņa kalpi Mani ir zaimojuši!
7. Redzi, Es tam došu tādu garu, ka tas dzirdēs baumas un atgriezīsies atpakaļ savā zemē, un Es likšu viņam krist no zobena pašam savā zemē!
8. Kad Rab-Šaks atgriezās atpakaļ, tad viņš atrada Asīrijas ķēniņu karojam pret Libnu, jo ķēniņš bija dzirdējis, ka tas no Lahišas savas teltis aizcēlis projām.
9. Un, kad viņš par Kušas ķēniņu Tirhaku bija saņēmis ziņu: redzi, viņš ir izgājis, lai karotu ar tevi, - tad viņš sūtīja vēlreiz vēstnešus pie Hiskijas un lika sacīt:
10. Tā sakiet Hiskijam, Jūdas ķēniņam: lai tevi tikai nepieviļ tavs Dievs, uz kuru tu tik stipri paļaujies, sacīdams: Jeruzāleme netiks nodota Asīrijas ķēniņa rokā!
11. Tu taču pats esi dzirdējis, ko Asīrijas ķēniņi ir darījuši visām zemēm, tās izdeldēdami, un tu vēl domā, ka tu tiks izglābts?
12. Vai tad tos izglāba citu tautu dievi, kurus mani tēvi ir iznīcinājuši: Gozanu, Haranu, Recefu un Ēdenes pēcnācējus, kuri bija Tel-Asarā?
13. Kur ir Hamatas ķēniņš, un kur ir Arpadas ķēniņš, un kur ir Lairas un Sefarvajimas ķēniņš, kur ir palicis Henas un Ivas ķēniņš?
14. Kad ķēniņš Hiskija bija saņēmis rakstus no vēstnešu rokas un tos izlasījis, tad tas devās augšā uz Tā Kunga namu, un tur Hiskija tos izplēta Tā Kunga priekšā.
15. Tad Hiskija lūdzās Tā Kunga priekšā, sacīdams: Kungs, Israēla Dievs, Tu, kas sēdi pār ķerubiem! Tu vienīgi esi Dievs pār visām ķēniņu valstīm pasaulē, Tu esi radījis debesis un zemi!
16. Pievērs, ak, Kungs, Savu ausi un klausī! Atver Savas acis, ak, Kungs, un redzi! Jā, un ņem vērā tos vārdus, kurus Sanheribs sūtījis, lai zaimotu dzīvo Dievu!
17. Patiesi, ak, Kungs, Asīrijas ķēniņi ir izpostījuši tautas un viņu zemes,
18. un viņu dievus metuši ugunīs, jo tie nebija dievi, bet tie bija cilvēku roku darbs, koks un akmens, tādēļ arī tie tos ir iznīcinājuši.
19. Bet tagad, Kungs, mūsu Dievs, lūdzams, izpestī mūs no viņa rokas, lai visas pasaules ķēniņu valstis atzīst, ka vienīgi Tu, ak, Kungs, esi Dievs!
20. Tad Jesaja, Amoca dēls, sūtīja vēsti Hiskijam un lika tam sacīt: Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: to, ko tu lūdzi Man par Asīrijas ķēniņu Sanheribu, to Es esmu dzirdējis!
21. Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, par viņu ir sacījis: tevi nievā, tevi apsmej jaunava, Ciānas meita, un aiz tavas muguras krata galvu Jeruzālemes meita!
22. Ko tu esi apsmējis, un ko tu esi zaimojis, un pret ko tu esi pacēlis savu balsi un augstprātīgi vērsis savus skatus? Pret Israēla Svēto!
23. Ar savu vēstnešu muti tu esi To Kungu apmēdījis un esi sacījis: ar saviem kara ratu pulkiem es esmu pacēlies kalnu augstienēs, līdz Libāna augstākai virsotnei; un es izcērtu viņas augstos ciedru kokus un izlasītās cipreses, un es esmu nonācis līdz pašam galam, līdz tā meža vainagam.
24. Es uzroku un dzeru svešu zemju ūdeņus, un ar savām kāju pēdām es lieku izsīkt visām Ēģiptes Nīlas attekām!
25. Vai tu neesi dzirdējis? Sen Es to esmu nolēmis darīt kopš tālās pagātnes laikiem, jau senos laikos

Es esmu to izdomājis, un tagad Es tam ļauju notikt, ka tu liec stipri nocietinātām pilsētām kļūt par akmeņu kaudzēm.

26. Tāpēc viņu iedzīvotājiem nebija nekādas varas, tie iztrūcinājās un palika kaunā, tie kļuva kā tīruma zelmenis, kā zaļojošs maurs, kā zāle uz jumta un kā rūsaina labība, pirms tā nāk stiebro.

27. Un Es zinu gan tavu apmešanos, gan tavu iziešanu, gan atnākšanu, gan tavu trakošanu pret Mani.

28. Tavas trakošanas dēļ pret Mani un tava lepnuma dēļ, kā tas ir nācis Manās ausīs, jā, tādēļ Es likšu Savu kāsi tavās nāsīs un Savus laužņus tavā mutē, un Es tev likšu atgriezties atpakaļ pa to pašu ceļu, pa kuru tu esi atnācis!

29. Un lai tas būtu tev, Hiskija, par zīmi: šinī gadā ēdīs papuvē augušu un nākamajā ataugu; tikai trešajā gadā sējiet un pļaujiet, un apstādiet vīna dārzus un ēdiet tā augļus.

30. Un, kas no Jūdās dzīvs palicis, tas atlikums, tas izdos sakni kā atzaru, kas iesprausts zemē, un augļi tam aizmetīsies galotnē,

31. jo no Jeruzālemes izies atlikušie un no Ciānas kalna izglābušies; to darīs Tā Kunga Cebaota degsme!

32. Tāpēc tā saka Tas Kungs par Asīrijas ķēniņu: viņš neienāks šinī pilsētā, un viņš neiešaus tur nevienu bultu, un viņš tai netuvosies ar lielo vairogu, un viņš neapmetīs ap to valni!

33. Pa to pašu ceļu, pa kuru viņš atnāca, pa to viņam būs atkal atgriezties atpakaļ, bet šinī pilsētā viņš neienāks! Tāds ir Tā Kunga lēmums.

34. Jo Es aizstāvēšu šo pilsētu, lai to izglābtu Sevis labad un Sava kalpa Dāvida labad!

35. Un tanī pašā naktī izgāja Tā Kunga eņģelis un nogalināja asīriešu nometnē simt astoņdesmit piecus tūkstošus vīru; un, kad ļaudis no rīta agri cēlās, tad redzi, tur visus tos atrada mirušus, viss bija pilns ar mironiem.

36. Tad Sanheribs, Asīrijas ķēniņš, gāja prom un aizgāja un griezās atpakaļ uz savām mājām un palika Ninivē.

37. Bet, kad viņš tur kādreiz bija Nisroha, sava dieva, svētnīcā, lai to pielūgtu, tad notika, ka viņa dēli Adramelehs un Sarecers viņam uzbruka un viņu nogalināja ar zobenu; viņi aizbēga pēc tam uz Ararata zemi, un viņa dēls Esarhadons kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Kad tais dienās Hiskija saslima uz miršanu, tad pie viņa atnāca pravietis Jesaja, Amoca dēls, un viņam sacīja: Apkop savu namu, jo tu mirsi un neklūsi vesels!
2. Tad Hiskija pagrieza savu vaigu pret sienu un pielūdza To Kungu, un sacīja:
3. Ak, Kungs! Lūdzams piemini, ka es tavā priekšā esmu staigājis patiesībā un no visas sirds un ka es esmu darījis to, kas Tev labi patīk! Un Hiskija rūgti raudāja.
4. Un, kad Jesaja vēl nebija izgājis ne pusceļa caur pilsētu, tad Tā Kunga vārds nāca pār viņu un sacīja:
5. Griezies atpakaļ un saki Hiskijam, manas tautas vadonim: tā saka Tas Kungs, tava ciltstēva Dāvida Dievs: Es esmu tavu lūgšanu uzklusījis, un Es esmu redzējis tavas asaras; redzi, Es tevi izdziedināšu - un jau trešajā dienā tu dosies augšā uz Tā Kunga namu!
6. Un Es gribu vēl pie tavām mūža dienām pielikt piecpadsmit gadus; un tevi un šo pilsētu Es izglābšu no Asīrijas ķēniņa rokas, un Es pasargāšu šo pilsētu Sevis labad un Sava kalpa Dāvida labad.
7. Un Jesaja sacīja: Ēmiet vīgu rausi! Un tie to ņēma un uzlika uz augoņa, un viņš kļuva vesels.
8. Un Hiskija jautāja Jesajam: Kāda ir tā zīme, ka Tas Kungs darīs mani veselu un ka es varēšu iet trešajā dienā augšup Tā Kunga namā?
9. Tad Jesaja atbildēja: Šī būs tā zīme tev no Tā Kunga, ka Tas Kungs šo lietu darīs, ko Viņš ir apsolījis: vai ēnai būs iet desmit pakāpienus uz priekšu vai atkāpties desmit pakāpienus atpakaļ?
10. Tad Hiskija atbildēja: Tas ir ēnai par vieglu - iet desmit pakāpienus uz priekšu; nē, lai ēna atkāpjas desmit pakāpienus atpakaļ!
11. Un pravietis Jesaja piesauca To Kungu, un Viņš lika ēnai atkāpties desmit pakāpienus atpakaļ pa tiem pašiem pakāpieniem, pa kuriem tā pēc Ahasa saules pulksteņa bija gājusi uz priekšu.
12. Tanī pašā laikā Merodah-Baladans, Baladana dēls, Bābeles ķēniņš, atsūtīja gan vēstules, gan dāvanas Hiskijam, jo viņš bija dzirdējis, ka Hiskija esot saslimis.
13. Un Hiskija tos labprāt uzklusīja un rādīja tiem visu savu dārgumu namu: sudrabu un zeltu, balzamu un dārgas eļļas, un visu savu ieroču namu, itin visu, kas atradās viņa dārgumu krātuvēs; un nekas nebija viņa pilī un visā viņa valstī, ko Hiskija nebūtu viņiem parādījis.
14. Tad pravietis Jesaja nāca pie ķēniņa Hiskijas un tam jautāja: Ko šie vīri gribēja, un no kurienes tie pie tevis ir nākuši? Hiskija atbildēja: Tie ir nākuši no tālas zemes, no Bābeles.
15. Un tas jautāja: Ko tie ir redzējuši tavā pilī? Hiskija atbildēja: Visu, kas vien ir manā pilī, un nav nevienas tādas lietas manās dārgumu krātuvēs, ko es nebūtu tiem rādījis.
16. Tad Jesaja sacīja Hiskijam: Klausies Tā Kunga vārdu:
17. redzi, nāks dienas, ka viss, kas atrodas tavā pilī, un viss, ko tavi tēvi ir sakrājuši līdz šai dienai, tiks aizvests uz Bābeli, - neatliks nenieka, tā saka Tas Kungs.
18. Un no taviem dēliem, kuri ir no tevis cēlušies, kurus tu esi dzemdinājis, daži tiks paņemti, lai tie kalpotu kā galma sulaiņi Bābeles ķēniņa pilī.
19. Tad Hiskija atbildēja Jesajam: Tā Kunga vārds, kuru tu esi man vēstījis, ir labs! Un viņš domāja: lai notiek! Ja tikai miers un drošība pastāv manā laikā.
20. Un, kas vēl stāstāms par Hiskiju un visi tie varoņdarbi, ko viņš ir veicis, un kā viņš ierīkoja ūdens krātuvi un ūdens vadu un kā viņš ūdeni ievadīja pilsētā, - tas viss ir aprakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā.
21. Kad Hiskija gūlās pie saviem tēviem, tad viņa dēls Manase kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Manasem bija divpadsmit gadi, kad viņš kļuva ķēniņš; un viņš valdīja piecdesmit piecus gadus Jeruzālemē, un viņa mātes vārds bija Hefciba.
2. Un viņš darīja to, kas Tā Kunga acīs bija ļauns, līdzīgi to tautu negantībām, kuras Tas Kungs bija izdzinis, Israēla bērniem ienākot.
3. Viņš atgriezās pie negantās elku kalpošanas un atkal uzcēla augstieņu svētnīcas, kuras viņa tēvs Hiskija bija nopostījis, un cēla Baalam altārus un darināja Ašēru, kā Israēla ķēniņš Ahabs bija tās darinājis, un viņš metās uz sava vaiga pie zemes visa debess zvaigžņu pulka priekšā un tam kalpoja.
4. Viņš uzcēla arī altārus Tā Kunga namā, par kuru Tas Kungs bija sacījis: Jeruzālemē Es likšu dzīvot Savam Vārdam!
5. Tāpat viņš arī abos Tā Kunga nama pagalmos uzcēla altārus visiem debesu zvaigžņu pulkiem.
6. Viņš upurēja arī savu paša dēlu ugunī kā ugunsupuri, un viņš nodarbojās ar zīlēšanu un bija burvis, viņš arī izsauca garus un vairoja zīlnieku skaitu - viņš darīja daudz tāda, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, tā likdams Viņam iekaist dusmās.
7. Un viņš darināja un novietoja Ašēras tēlu tanī namā, par kuru Tas Kungs bija Dāvidam un viņa dēlam Salamanam sacījis: Šinī namā un Jeruzālemē, ko Es esmu Sev izraudzījis no visām Israēla ciltīm, Es likšu Savam Vārdam dzīvot mūžīgi!
8. Un Es vairs nelikšu Israēla kājai celties projām no tās zemes, kuru Es esmu devis viņu tēviem, ja tikai tie turēs un darīs visu, ko Es esmu tiem pavēlējis, arī visu bauslību, ko Mans kalps Mozus tiem pavēlējis!
9. Bet tie neklausīja, jo Manase tos tā pāvedināja, ka tie rīkojās ļaunāk nekā tās tautas, kuras Tas Kungs bija izdeldējis Israēla bērnu priekšā.
10. Tad Tas Kungs runāja caur Saviem kalpiem, praviešiem, sacīdams:
11. Tādēļ ka Jūdas ķēniņš Manase ir darījis šīs negantības vēl ļaunāk par visu, ko amorieši ir darījuši pirms viņa, un arī Jūdu pāvedinājis grēkot ar savu kalpošanu elku dieviem,
12. tādēļ, tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, redzi, Es likšu nākt nelaimei pār Jeruzālemi un Jūdu, ka visiem, kas to dzirdēs, abās ausīs zvanīs!
13. Un Es izstiepsu pār Jeruzālemi mērāmo auklu, kā Es to vilku pār Samariju, un Es likšu to uz svariem kā Ahaba namu, un Es izslaucīšu Jeruzālemi tīru, kā kad tīru izslauka bļodu, pirms to apgāž uz muti.
14. Un Es atmetīšu Manas īpašuma tautas atlikušos un tos nodošu viņu ienaidnieku rokā, un tie kļūs par laupījumu un ieguvumu visiem viņu ienaidniekiem,
15. tāpēc ka tie ir darījuši to, kas ir ļauns Manās acīs, un tāpēc, ka tie Mani ir apkaitinājuši, sākot ar to dienu, kad viņu tēvi izgāja no Ēģiptes, līdz pat šai dienai!
16. Manase izlēja arī daudz nevainīgu asiņu, līdz kamēr Jeruzāleme kļuva to pilna no viena gala līdz otram, bez tā grēku darba, ka viņš pāvedināja Jūdu grēkot, lai tie dara to, kas Tā Kunga acīs bija ļauns.
17. Un, kas vēl par Manasi stāstāms un viss, ko viņš ir darījis, un viņa pārkāpumi, ar kuriem viņš aptraipīja sevi, - tas viss ir rakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā.
18. Un, kad Manase gūlās pie saviem tēviem un viņu apglabāja viņa pils dārzā, Usas dārzā, tad viņa dēls Amons kļuva ķēniņš viņa vietā.
19. Un Amonam bija divdesmit divi gadi, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja divus gadus Jeruzālemē; viņa mātes vārds bija Mešullameta, un viņa bija Haruca meita no Jotbas.
20. Un viņš darīja to, kas Tā Kunga acīs bija ļauns, tāpat kā viņa tēvs Manase bija darījis.
21. Viņš staigāja visus tos pašus ceļus, kādus viņa tēvs bija staigājis, un viņš kalpoja tiem pašiem elku dieviem, kuriem viņa tēvs bija kalpojis, un metās uz sava vaiga pie zemes to priekšā.
22. Un viņš aizmirsa To Kungu, savu tēvu Dievu, un nestaigāja Tā Kunga ceļus.
23. Un Amona kalpi rīkoja pret viņu sazvērestību, un tie nonāvēja ķēniņu viņa paša pilī.
24. Bet tās zemes ļaudis nokāva tos visus, kas bija sacēlušies pret ķēniņu Amonu, un tās zemes ļaudis iecēla viņa dēlu Josiju par ķēniņu viņa vietā.

25. Un, kas vēl stāstāms par Amonu, ko viņš ir darījis, - tas viss ir rakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā.

26. Un, kad viņi to bija apglabājuši viņa kapa vietā, Usas dārzā, tad viņa dēls Josija kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Josijam bija astoņi gadi, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja trīsdesmit vienu gadu Jeruzālemē; viņa mātes vārds bija Jedida, un viņa bija Adajas meita no Bockatas.
2. Un viņš darīja to, kas Tā Kunga acīs bija taisnīgs, un viņš staigāja visus sava ciltstēva Dāvida ceļus, un viņš nenovērsās ne pa labi, ne pa kreisi.
3. Bet savā astoņpadsmitajā valdīšanas gadā ķēniņš Josija sūtīja valsts rakstvedi Safanu, Acaljas dēlu, Mešullāma dēladēlu, uz Tā Kunga namu, sacīdams:
4. Ej pie augstā priesterā Hilkijas saņemt to naudu, kas ir ienākusi Tā Kunga namā un kuru sliekšņu sargi savākuši no tautas.
5. Un to tad lai nodod darba uzraugiem, kas ir iecelti pār Tā Kunga namu, un tie lai to dod strādniekiem, kuri ir nodarbināti gar Tā Kunga namu, lai izlabotu nama plaisas:
6. galdniekiem, namdariem un mūrniekiem, ar ko pirkt kokus un cirstus akmeņus, lai nostiprinātu namu.
7. Bet par viņu rīcībā nodoto naudu lai neprasa norēķinus, jo tie to dara uz uzticības pamata!
8. Tad augstais priesteris Hilkija sacīja valsts rakstvedim Safanam: Es esmu atradis bauslības grāmatu Tā Kunga namā. Un Hilkija iedeva šo grāmatu Safanam, un tas to lasīja.
9. Kad valsts rakstvedis Safans atgriezās pie ķēniņa, viņš atnesa ķēniņam vēsti, sacīdams: Tavi kalpi ir izbēruši naudu, kas bija atrodama Tā Kunga namā, un viņi to ir nodevuši darba uzraugiem, kas ir iecelti pār Tā Kunga namu.
10. Tad valsts rakstvedis Safans vēl ziņoja ķēniņam, sacīdams: Priesteris Hilkija man iedeva kādu grāmatu. Un Safans to lasīja ķēniņam priekšā.
11. Un notika, kad ķēniņš dzirdēja bauslības grāmatas vārdus, tad viņš saplēsa savas drēbes.
12. Un ķēniņš deva pavēli priesterim Hilkijam un Ahikāmam, Safana dēlam, un Ahboram, Mihāš dēlam, un valsts rakstvedim Safanam, un ķēniņa sulainim Asajam, sacīdams:
13. Ejiet un izjautājiet To Kungu manis un tautas, un visa Jūdas labā par šīs grāmatas vārdu saturu, kas ir atrasta! Jo Tā Kunga bardzība ir liela, kas pret mums iedegusies par to, ka mūsu tēvi šīs grāmatas vārdiem nav klausījuši, nedz darījuši to visu, kas priekš mums tur ir rakstīts.
14. Tad priesteris Hilkija un Ahikāms, un Ahbors, un Safans, un Asaja nogāja pie pravietes Huldā, drēbju sarga Šaluma, Tikvas dēla, Harhas dēladēla, sievas, kura dzīvoja otrā Jeruzālemes daļā, un viņi ar to runāja.
15. Un tā viņiem sacīja: Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: sakiet tam vīram, kas jūs ir pie Manis sūtījis:
16. tā saka Tas Kungs: redzi, Es likšu nākt nelaimei pār šo vietu un pār tās iedzīvotājiem, proti, Es likšu piepildīties visiem draudiem, kas izteikti šai grāmatā, ko Jūdas ķēniņš ir lasījis,
17. par sodu, ka tie Mani ir atstājuši un kvēpinājuši citiem dieviem un ka tie Mani ir sadusmojuši ar visiem saviem roku darbiem, - tāpēc Mana bardzība pret šo vietu ir iedegusies, un tā nedzīs!
18. Bet Jūdas ķēniņam, kas jūs ir sūtījis izvaicāt To Kungu, jums tā būs sacīt: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par tiem vārdiem, kurus tu esi dzirdējis:
19. tāpēc ka tava sirds ir kļuvusi mīksta un tu esi zemojies Tā Kunga priekšā, dzirdēdams, ko Es esmu runājis par šo vietu un tās iedzīvotājiem, ka tiem būs iet postā un kļūt par lāstu, un tad tu esi saplēsis savas drēbes un esi raudājis Manā priekšā, tad arī Es esmu tevi paklausījis! Tāds ir Tā Kunga lēmums.
20. Tāpēc, redzi, Es tevi piepulcināšu taviem tēviem un tu ar mieru tiksī guldīts savā kapā, un tavas acis neredzēs visu to nelaimi, kurai Es likšu nākt pār šo vietu! Un tie pastāstīja ķēniņam šos vārdus.

1. Kad viņi šo atbildi nonesa ķēniņam, tad ķēniņš izsūtīja vēstnešus, lai pie viņa sapulcējas visi vecaji no Jūdas un no Jeruzālemes.
2. Un ķēniņš gāja augšup Tā Kunga namā un visi Jūdas vīri un Jeruzālemes iedzīvotāji līdz ar viņu, visi priesteri, un pravieši, un visa tauta, gan mazi, gan lieli, un tad viņš, tiem dzirdot, lasīja priekšā visus šīs derības grāmatas vārdus, kas bija atrasta Tā Kunga namā.
3. Un ķēniņš nostājās uz paaugstinājuma, un viņš noslēdza derību Tā Kunga priekšā, ka sekos Tam Kungam un ka viņš ar visu sirdi un visu dvēseli turēs Viņa baušļus un Viņa liecības, un Viņa likumus un ka viņš noteikti gādās, ka tiktu pildīti šīs derības vārdi, kas ierakstīti šinī grāmatā. Un visa tauta kļuva šīs derības dalībniece,
4. un ķēniņš pavēlēja augstajam priesterim Hilkijam un priesterim, kurš pēc amata bija otrais, un sliekšņu sargiem, lai tie iznes ārā no Tā Kunga nama visus tos priekšmetus, kuri bija darināti Baalam un Ašērai, kā arī visiem debesu zvaigznāju pulkiem, un lai tie visi tiek sadedzināti ārpus Jeruzālemes, laukos pie Kidronas, bet to pīšļus nonest uz Bētelī.
5. Tad viņš atcēla elku priesterus, kurus bija iecēlušī Jūdas ķēniņi un kas bija upurējuši augstieņu svētnīcās Jūdas pilsētā un Jeruzālemes apkārtnē, kā arī tos, kas upurēja Baalam, saulei un mēnesim, zvaigznājiem un visiem debesu zvaigžņu pulkiem.
6. Un viņš izmeta Ašēras tēlu no Tā Kunga nama ārā aiz Jeruzālemes vārtiem Kidronas ielejā un lika to tur sadedzināt un sagraut putekļos, un šos putekļus izkaisīt pār vienkāršo ļaužu kapiem.
7. Viņš lika arī noplēst netikļiem ierīkotās telpas; šīs telpas atradās Tā Kunga namā, un tur sievas auda pārsegas Ašērai.
8. Tāpat viņš lika saaicināt visus priesterus no Jūdas pilsētām un lika sagānīt augstieņu altārus, uz kuriem priesteri bija upurējuši, no Gebas līdz Bēršebai, un viņš lika norakt arī ar āžu attēliem greznos pakalniņus, kas atradās pie pilsētas pārvaldnieka Jozuas nama vārtiem, pa kreisi no pilsētas vārtiem.
9. Taču augstieņu svētnīcu priesteri nedrīkstēja upurēt uz Tā Kunga altāra Jeruzālemē, bet tie gan ēda neraudzētas maizes savu amata brāļu vidū.
10. Viņš sagānīja arī to negantību vietu, kas atradās Ben-Hinomas ielejā, lai turpmāk neviens vairs neupurētu savu dēlu vai savu meitu kā uguns upuri Moloham.
11. Viņš lika arī novākt tos zirgus, kurus Jūdas ķēniņi bija darinājuši, godinādami saules dievu, pie ieejas Tā Kunga namā, virzienā uz galma sulaiņa Netan-Meleha mītni, kas atrodas Tempļa piebūvē, un viņš lika sadedzināt arī saules ratus.
12. Viņš lika arī nojaukt tos altārus, kas uz Ahasa augštelpas jumta un ko Jūdas ķēniņi bija uzcēlušī līdz ar tiem altāriem, kurus Manase bija novietojis Tā Kunga nama abos pagalmos; ķēniņš lika tos nojaukt un sadauzīt un to drizas nomest Kidronas ielejā.
13. Tāpat ķēniņš lika sagānīt augstieņu svētnīcas, kas atradās austrumos no Jeruzālemes un dienvidos no Samaitāšanas kalna, ko Israēla ķēniņš Salamans bija uzcēlis Aštartei, briesmīgai Sidonas elka dievei un negantībai, un Milkomam, šausmīgai Amona bērnu negantībai.
14. Tāpat viņš sadragāja elku stabus un lika nocirst elku kokus un to vietas piepildīt ar cilvēku kauliem.
15. Viņš arī nojauca altāri, kas bija Bētelē augstienes svētnīcā un kuru bija cēlis Jerobeāms, Nebata dēls, kas Israēlu pveda uz grēku darbiem; šo altāri līdz ar augstieņu svētnīcu viņš lika noplēst; viņš iznīcināja augstieņu svētnīcu ar uguni, bet altāra akmeņus viņš lika samalt putekļos un sadedzināja Ašēras tēlu.
16. Kad Josija pagriezās, tad viņš ieraudzīja kapus, kas tur tajā kalnā bija; viņš tad sūtīja ļaudis, lika tiem ņemt kaulus no kapiem ārā un sadedzināt uz altāra un tā to sagānīja pēc Tā Kunga vārda, ko Dieva vīrs bija sludinājis, kas šīs lietas paredzēja.
17. Un viņš sacīja: Kas tā par kapa zīmi, ko es tur redzu? Tad pilsētas ļaudis viņam atbildēja: Tas ir tā Dieva vīra kaps, kas no Jūdas atnāca un pasludināja šīs lietas, ko tu tagad esi darījis ar Bēteles altāri.

18. Tad viņš pavēlēja: Lai tas dus mierā, neviens lai neaiztieks viņa kaulus! Tā tie izglāba viņa kaulus līdz ar tā pravieša kauliem, kas bija nācis no Samarijas.
19. Josija nojauca arī visas kalnu svētnīcas Samarijas pilsētās, kuras bija cēlušies Israēla ķēniņi, kaitinādami To Kungu; ar tām viņš rikojās tāpat, kā viņš bija darījis Bētelē.
20. Tāpat viņš lika uz altāriem nokaut visus augstieņu priesterus, kuri tur bija, un uz šiem altāriem sadedzināt cilvēku kaulus; pēc tam viņš griezās atpakaļ uz Jeruzālemi.
21. Un ķēniņš pavēlēja visai tautai, sacīdams: Svētījiet Tam Kungam, savam Dievam, Pashā svētkus tā, kā tas ir rakstīts šīs derības grāmatā!
22. Jo tādi Pashā svētki kā šie nebija svinēti nedz soģu laikā, kas tiesāja Israēlu, nedz visu Israēla ķēniņu, nedz arī Jūdas ķēniņu laikā.
23. Bet ķēniņa Josijas astoņpadsmitajā valdīšanas gadā šie Pashā svētki tika svinēti Tam Kungam Jeruzālemē.
24. Un Josija arī izskauda miroņu izsaucējus un burvjus, mājas dievus un elkus, visu elku negantību, ko vien viņš redzēja Jūdas zemē un Jeruzālemē, lai stingri turētu bauslības vārdus, kas rakstīti grāmatā, ko priesteris Hilkija bija atradis Tā Kunga namā.
25. Un neviens ķēniņš pirms viņa nav bijis līdzīgs viņam, kas būtu tā piegriezies Tam Kungam no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un ar visu savu spēku pēc Mozus bauslības, un arī pēc viņa neviens tāds necēlās kā viņš.
26. Tomēr Tas Kungs nerimās Savā lielajā dusmu kvēlē, jo Viņa niknums pret Jūdu bija iededzies visu to kaitinājumu dēļ, ar ko Manase Viņu bija sarūgtinājis.
27. Tāpēc Tas Kungs sacīja: Es arī Jūdu atstumšu nost no Sava vaiga, kā Es esmu atstūmis Israēlu, un atstumšu šo pilsētu, kuru Es biju izraudzījis, proti, Jeruzālemi, un namu, par kuru Es reiz biju sacījis, ka Manam Vārdam tur būs dzīvot.
28. Un, kas vēl stāstāms par Josiju un viss, ko viņš ir darījis, - tas ir rakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā.
29. Viņa valdīšanas laikā faraons Neho, Ēģiptes ķēniņš, cēlās un devās uzbrukumā pret Asīrijas ķēniņu pie Eifratas upes. Un ķēniņš Josija izgāja tam pretī, bet Ēģiptes ķēniņš Neho to nogalināja pie Megidas, tikko viņi sastapās.
30. Tad viņa kalpi viņu aizveda mirušu ratos projām no Megidas un pārveda uz Jeruzālemi, un apglabāja viņa kapā. Tad tās zemes ļaudis ņēma Joahasu, Josijas dēlu, svaidīja viņu un cēla par ķēniņu viņa tēva vietā.
31. Joahasam bija divdesmit trīs gadi, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja trīs mēnešus Jeruzālemē; viņa mātes vārds bija Hamutla, Jeremijas meita no Libnas.
32. Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, tāpat kā viņa tēvi bija darījuši.
33. Bet faraons Neho to saistīja un lika iemest cietumā Riblā, Hamatas zemē, lai viņš nebūtu ilgāk ķēniņš Jeruzālemē, un viņš uzlika par zemi meslus - simts talentus sudraba un vienu talentu zelta.
34. Pēc tam faraons Neho iecēla Ēljakimu, Josijas dēlu, par ķēniņu viņa tēva Josijas vietā un pārdēvēja viņu par Jojakimu; Joahasu turpretī viņš paņēma sev līdzi; tā tas nonāca Ēģiptē un tur nomira.
35. Un Jojakims deva faraonam sudrabu un zeltu, bet viņš uzlika zemei meslus tā, lai varētu nomaksāt visu naudu pēc faraona pavēles; pēc tā, kā ikviens bija novērtēts, viņš piedzina zeltu un sudrabu no zemes iedzīvotājiem, lai to nodotu faraonam Neho.
36. Divdesmit piecu gadu vecumā Jojakims kļuva par ķēniņu, un viņš valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē; viņa mātes vārds bija Sebuda, un viņa bija Pedajas meita no Rumas.
37. Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, tāpat kā bija darījuši viņa tēvi.

1. Viņa valdīšanas laikā cēlās un nāca Nebukadnēcars, Bābeles ķēniņš, un Jojakims bija viņam pakļauts trīs gadus, bet tad viņš no tā atkrita.
2. Tad Tas Kungs lika doties pret viņu kaldeju un aramiešu, kā arī Moāba un amoniešu karapulkiem, un Viņš tiem lika iebrukt Jūdā, lai to iznīcinātu pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš bija runājis caur Saviem kalpiem, praviešiem.
3. Patiešām, Jūdām notika tikai pēc Tā Kunga vārda, kad Viņš to atstūma no Sava vaiga Manases grēku dēļ, kurus viņš bija darījis,
4. un nenoziedzīgo asiņu dēļ, kuras viņš bija izlējis, piepildīdams Jeruzālemi ar nevainīgām asinīm; arī tās Tas Kungs negribēja viņam piedot.
5. Un, kas vēl stāstāms par Jojakimu, tas, ko viņš ir darījis, - tas viss ir rakstīts Jūdas ķēniņu Laiku grāmatā.
6. Kad Jojakims gulās pie saviem tēviem, tad viņa dēls Jojahīns kļuva ķēniņš viņa vietā.
7. Un Ēģiptes ķēniņš vairs neizgāja kara gājienos no savas zemes, jo Bābeles ķēniņš bija viņam visu atņēmis, kas Ēģiptes ķēniņam piederēja - no Ēģiptes robežu upes līdz Eifratas upei.
8. Jojahīnam bija astoņpadsmit gadi, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja trīs mēnešus Jeruzālemē; viņa mātes vārds bija Nehusta, un viņa bija Ēlnatāna meita no Jeruzālemes.
9. Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, tāpat kā viņa tēvs bija darījis.
10. Tanī laikā cēlās pret Jeruzālemi Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara karavīri, un viņi ielenca pilsētu.
11. Un Nebukadnēcars, Bābeles ķēniņš, nāca pilsētā, kad viņa karavīri to bija aplenkuši,
12. tad Jojahīns, Jūdas ķēniņš, gāja ārā pie Bābeles ķēniņa, viņš un viņa māte, viņa galma ļaudis, viņa karaspēka virsnieki un viņa galma kalpotāji, un Bābeles ķēniņš saņēma viņu savas valdīšanas astotajā gadā.
13. Un viņš lika no turienes paņemt visus Tā Kunga nama dārgumus un visus ķēniņa pils dārgumus un nolauza zeltu no visiem rīkiem, kurus Salamans, Israēla ķēniņš, bija licis darināt Tā Kunga namam; tā Tas Kungs to bija jau iepriekš pavēstījis.
14. Viņš izveda visu Jeruzālemi: visus virsniekus un visus karam spējīgos vīrus, desmit tūkstošus, arī visus kalējus un amatniekus; nekas netika atstāts kā vienīgi zemes nabadzīgie ļaudis.
15. Tā viņš izveda Jojahīnu uz Bābeli, tāpat arī ķēniņa māti un ķēniņa sievas; arī viņa galma kalpotājus un zemes varenos viņš izveda no Jeruzālemes uz Bābeli;
16. turklāt visus spēcīgos karavīrus, septiņus tūkstošus, amatniekus un kalējus, kādu tūkstoti, visus, kas drošsirdīgi un derīgi karam - tos Bābeles ķēniņš izveda uz Bābeli.
17. Un Bābeles ķēniņš cēla par ķēniņu viņa vietā Matanju, Jojahīna tēvabrāli, un pārdēvēja viņu par Cedekiju.
18. Cedekijam, kad viņš kļuva ķēniņš, bija divdesmit viens gads, un viņš valdīja kā ķēniņš Jeruzālemē vienpadsmit gadus; viņa mātes vārds bija Hamutala, viņa bija Jeremijas meita no Libnas.
19. Un viņš darīja to, kas ir ļauns Tā Kunga acīs, tāpat kā Jojakims bija darījis.
20. Jo tāpēc Tā Kunga dusmu dēļ tā notika ar Jeruzālemi un Jūdu, ka Viņš tos pilnīgi atstūma no Sava vaiga.

1. Un Cedekija bija atkritis no Bābeles ķēniņa. Un notika viņa valdīšanas devītajā gadā, desmitajā mēnesī, mēneša desmitajā dienā, ka Nebukadnēcars, Bābeles ķēniņš, nāca ar visu savu karaspēku, lai karotu pret Jeruzālemi. Viņi apmeta nometni pilsētai visapkārt un uzcēla tai visapkārt nocietinājumus.
2. Tā pilsēta palika ielenkumā līdz ķēniņa Cedekijas vienpadsmitajam valdīšanas gadam.
3. Bet ceturtā mēneša devītajā dienā, kad bads visā pilsētā kļuva neizturams un zemes ļaudīm vairs nebija maizes,
4. tad tika vienā vietā izlauzti pilsētas mūri, un visi karavīri naktī bēga pa ceļu cauri vārtiem starp abiem mūriem, kas pie ķēniņa dārza, lai gan kaldeji bija visapkārt pilsētai; un tie bēga pa Jordānas līdzenumu.
5. Bet kaldeju karaspēks vajāja ķēniņu un panāca to Jērikas līdzenumā pēc tam, kad viss viņa karaspēks bija izklīdināts un viņu pametis.
6. Tā ķēniņš tika sagūstīts, un to noveda pie Bābeles ķēniņa uz Riblu, kur tika turēta tiesa pār viņu.
7. Bābeles ķēniņš lika nežēlīgi noslepkavot Cedekijas dēlus viņa acu priekšā, tad viņš pavēlēja izdurt Cedekijam acis, iekalt viņu važās un aizvest uz Bābeli.
8. Bet piektā mēneša septītajā dienā - tas bija ķēniņa Nebukadnēcara, Bābeles ķēniņa, deviņpadsmitajā valdīšanas gadā - uz Jeruzālemi nāca Nebusaradans, miesassardzes priekšnieks, kas bija sevišķi tuvs Bābeles ķēniņam.
9. Viņš nodedzināja Tā Kunga namu un ķēniņa pili, un visus Jeruzālemes namus; ikvienu lielāku namu viņš lika ar liesmām pārvērst pelnos.
10. Un visiem kaldeju karavīriem, kuri bija padoti miesassardzes priekšniekam, bija jānojauc mūri visapkārt Jeruzālemei.
11. Un visus pārējos ļaudis, kas bija palikuši pilsētā, kā arī atkritējus, kas bija pārgājuši pie Bābeles ķēniņa, un pārējos vienkāršos ļaudis Nebusaradans, miesassardzes priekšnieks, arī izveda.
12. Bet no zemes nabadzīgiem ļaudīm miesassardzes priekšnieks nedaudzus atstāja par vīna dārzu strādniekiem un arājiem.
13. Izrotātos vara stabus, kas bija pie Tā Kunga nama, un katlturus, un vara jūru, kas atradās Tā Kunga namā, kaldeji salauza gabalos un aizveda varu uz Bābeli.
14. Un tie paņēma arī podus un lāpstas, un dakts nažus, un kausus, un vispār visus vara rīkus, kas tika lietoti kalpošanai Dieva namā,
15. un miesassardzes virspavēlnieks paņēma arī ogļu traukus un slakāmos kausus, kas bija no tīra zelta un no tīra sudraba;
16. abus stabus un ūdens jūru, arī katlturus, ko Salamans bija licis darināt Tā Kunga namam, - visu šo priekšmetu vara svars nebija aplēšams.
17. Viena staba augstums bija astoņpadsmit olektis, un tam virsū bija rotājums no vara; šī rotājuma augstums bija trīs olektis, pinumi un granātāboli bija virs rotājuma tam visapkārt, un tie visi bija no vara; tāds pats bija arī otrs stabs ar pinumiem.
18. Un miesassardzes priekšnieks apcietināja virspriesteri Seraju, apakšpriesteri Cefanju un trīs sliekšņu sargus.
19. Un no pilsētas viņš paņēma vienu galma kalpotāju - to, kas bija pār karavīriem, un piecus no tiem vīriem, kas pastāvīgi bija ķēniņa priekšā un atradās pilsētā, un karapulka pavēlnieka rakstvedi, kura uzdevums bija iesaukt zemes iedzīvotājus karā, un sešdesmit vīrus no vienkāršiem ļaudīm, kas vēl atradās pilsētā.
20. Un Nebusaradans, miesassardzes priekšnieks, tos ņēma un noveda pie Bābeles ķēniņa uz Riblu.
21. Bet Bābeles ķēniņš tos pavēlēja mežonīgi nogalināt Riblā, Hamata zemē. Tā Jūda tika no savas dzimtās zemes aizvests.
22. Bet pār tiem ļaudīm, kas vēl bija palikuši Jūdas zemē, jo Nebukadnēcars, Bābeles ķēniņš, bija tos tur atstājis, viņš iecēla Gedalju, Ahikāma dēlu, kas bija Šafana dēls.
23. Kad visi karaspēka virsnieki dzirdēja, gan viņi paši, gan arī viņiem padotie ļaudis, ka Bābeles

ķēniņš ir iecēlis Gedalju, tad tie devās pie Gedaljas uz Micpu, un tie bija: Ismaēls, Netanjas dēls, Johanans, Kareaha dēls, Seraja, Tanhumeta dēls no Netofas, un Jaāsanja, kāda Maāhatas iedzīvotāja dēls, - viņi un viņu vīri.

24. Un Gedalja viņiem un viņu vīriem ar zvērestu apstiprināja un sacīja: Nebīstieties no kaldeju kalpotājiem! Palieciēt zemē un kalpojiēt Bābeles ķēniņam - un jums klāsies labi!

25. Bet septītajā mēnesī atnāca Ismaēls, Netanjas dēls, Ēlišamas dēladēls, viņš bija ķēnišķas izcelsmes, un viņam bija līdzī desmit vīri; tie uzbruka Gedaljam un nogalināja viņu kopā ar jūdiem un kaldejiem, kuri bija pie viņa Micpā.

26. Tad cēlās visa tauta, no maza līdz liēlam, līdz ar karaspēka vadītājiem un devās uz Ēģipti, jo tie bijās no kaldejiem.

27. Bet trīsdesmit septītajā gadā pēc Jojahīna, Jūdas ķēniņa, izvešanas, divpadsmitajā mēnesī, divdesmit septītajā mēneša dienā Evil-Merodahs, Bābeles ķēniņš tanī gadā, kad kļuva ķēniņš, apžēloja Jūdas ķēniņu Jojahīnu un izlaida viņu no cietuma.

28. Un viņš runāja ar to draudzīgi un pacēla viņa sēdekli augstāk par visu ķēniņu sēdekļiem, kas bija pie viņa Bābelē.

29. Un viņš apmainīja tā cietumnieka apģērbu, un tas ēda vienmēr pie ķēniņa galda, kamēr viņš vēl dzīvoja.

30. Un tam nodalīja uzturam viņam pienācīgo daļu kā pastāvīgu devu, un tā viņam tika dota no ķēniņa puses ik diēnas, kamēr viņš dzīvoja.

1. Laiku grāmata

1. Ādams, Sets, Ēnošs,
2. Kenans, Mahalaleēls, Jareds,
3. Enohs, Metuzāls, Lamehs,
4. Noa, Šems, Hams un Jafets.
5. Jafeta dēli bija Gomers un Magogs, Madajs un Javans, Tubals un Mešehs, un Tirass.
6. Un Gomera dēli bija Aškenass un Difats, un Togarmass.
7. Un Javana dēli bija Elīsa, Taršišs, kitieši un rodanieši.
8. Un Hama dēli bija Kušs un Micraims, Puts un Kānaāns.
9. Un Kuša dēli bija Šeba, Havila, Sabta, Raāma un Sabteka. Un Raāmas dēli bija Šeba un Dedans.
10. Un Kušs dzemdināja Nimrodu, un tas sāka varoņu gaitas zemes virsū.
11. Un Micraims dzemdināja luditiešus, anamiešus, lehabiešus, naftuhiešus,
12. patrusiešus, kasluhiešus (no kuriem cēlušies filistieši) un kaftoriešus.
13. Un Kānaāns dzemdināja savu pirmdzimto Sidonu un Hetu,
14. un jebusieti, amorieti un girgasieti,
15. un hevieti, arkieti un sinieti,
16. un arvadieti, cemarieti un hamatieti.
17. Un Šema dēli bija Ēlāms, Asurs, Arpahšads, Luds un Arāms, Ucs, Huls, Gēters un Mesehs.
18. Un Arpahšads dzemdināja Šelu, bet Šela dzemdināja Ēberu.
19. Un Ēberam dzima divi dēli: viena vārds bija Pelegs, jo viņa dzīves laikā tika zeme sadalīta, bet viņa brāļa vārds bija Joktans.
20. Un Joktans dzemdināja Almodadu un Šelefu, Hacarmavetu un Jerahu,
21. un Hodorāmu, Ūzalu un Diklu,
22. un Ēbalu, Abimaēlu un Šebu,
23. un Ofīru, Havilu un Jobabu; šie visi bija Joktana dēli.
24. Šems, Arpahšads, Šela,
25. Ēbers, Pelegs, Regus,
26. Serugs, Nahors, Tera,
27. Ābrāms, tas ir Ābrahāms.
28. Ābrahāma dēli bija Īzāks un Ismaēls.
29. Šīs ir viņu ciltis: Ismaēla pirmdzimtais bija Nebajots, pēc tam Kedars, Adbeēls un Mibsāms,
30. Mišma, Duma, Masa, Hadads un Tema,
31. Jeturs, Nafiss un Kedma; šie bija Ismaēla dēli.
32. Un Ketūras, Ābrahāma blakussievas, dēli bija Zimrans, Jokšans, Medans, Midiāns, Jišbaks un Šuahs. Un Jokšana dēli bija Šeba un Dedans.
33. Un Midiāna dēli bija Ēfa, Ēfers, Enohs, Abida un Elda; šie visi bija Ketūras dēli.
34. Un Ābrahāms dzemdināja Īzāku, un Īzāka dēli bija Ēsavs un Israēls.
35. Ēsava dēli bija Ēlifass, Reguēls, Jeuss, Jaālāms un Korahs.
36. Ēlifasa dēli bija Temans, Omārs, Cefijs, Gatāms, Kenass, Timna un Amaleks.
37. Un Reguēla dēli bija Nahats, Zerahs, Šamma un Misa.
38. Un Seīra dēli bija Lotans, Šobals, Cibeons, Ana, Dišons, Ēzers un Dišans.
39. Un Lotana dēli bija Horiss un Homāms, bet Lotana māsa bija Timna.
40. Šobala dēli bija Aljans, Manahats, Ēbals, Šefiss un Onāms. Un Cibeona dēli bija Aja un Ana.
41. Un Anas dēls bija Dišons. Un Dišona dēli bija Hamrans un Ēšbans, Jitrans un Kerans.
42. Ēzera dēli bija Bilhans, Saāvans un Jaākans. Dišana dēli bija Ucs un Arans.
43. Un šie ir tie ķēniņi, kuri valdīja Edoma zemē, pirms kāds ķēniņš bija valdījis pār Israēla bērniem: Bela, Beora dēls, un viņa pilsētas vārds bija Dinhaba.
44. Un Bela nomira, un viņa vietā par ķēniņu kļuva Jobabs, Zeraha dēls, no Bocras.
45. Un Jobabs nomira, un Hušāms no Temana zemes kļuva ķēniņš viņa vietā.
46. Un Hušāms nomira, un Hadads, Bedada dēls, kļuva ķēniņš viņa vietā; viņš bija tas, kas sakāva

Midiānu Moāba laukā, un viņa pilsētas vārds bija Avita.

47. Un Hadads nomira, un Samla no Masrekas kļuva ķēniņš viņa vietā.

48. Un, kad Samla nomira, tad Sauls no Rehobotas, pie Eifratas upes, kļuva ķēniņš.

49. Un, kad Sauls nomira, tad Baal-Hanans, Ahbora dēls, kļuva ķēniņš viņa vietā.

50. Un Baal-Hanans nomira, un Hadads kļuva ķēniņš viņa vietā; viņa pilsētas vārds bija Pagija, un viņa sievas vārds bija Mehetabeēle, Matredas meita, Mezahaba mazmeita.

51. Un Hadads nomira. Un Edoma vadoņi bija: vadonis Timna, vadonis Alja, vadonis Jetets,

52. vadonis Oholibāma, vadonis Ela, vadonis Pinons,

53. vadonis Kenass, vadonis Temans, vadonis Mibcars,

54. vadonis Magdiēls, vadonis Īrāms; šie ir Edoma vadoņi.

1. Šie ir Israēla dēli: Rūbens, Simeons, Levijs un Jūda, Isašars un Zebulons,
2. Dans, Jāzeps un Benjamīns, Naftalis, Gads un Ašers.
3. Jūdās dēli bija Gers, Onans un Šela; šos trīs viņam dzemdēja kānaāniete, Bat-Šuas meita. Bet Gers, Jūdās pirmdzimtais, bija ļauns Tā Kunga acīs, tāpēc Tas Kungs viņu nonāvēja.
4. Un Tamāra, viņa vedekla, dzemdēja viņam Perecu un Zerahu, pavisam Jūdās dēlu bija pieci.
5. Pereca dēli bija Hecrons un Hamuls.
6. Un Zeraha dēli bija Simrijs, Ētans, Hemans, Halkols un Dara; pavisam pieci.
7. Un Karmija dēli bija Ahans, kas apbēdināja Israēlu un kas izdarīja pārkāpumu pret to, kas nolemts iznīcībai.
8. Un Ētana dēls bija Asarja.
9. Un Hecrona dēli, kas viņam tika dzemdēti, bija Jerahmeēls, Rams un Helubajs.
10. Un Rams dzemdināja Aminādabu, bet Aminādabs dzemdināja Nahšonu, Jūdās ciltis vadoni.
11. Un Nahšons dzemdināja Salmu, bet Salma dzemdināja Boāsu,
12. un Boāss dzemdināja Obedu, un Obeds dzemdināja Īsaju,
13. un Īsajs dzemdināju savu pirmdzimto dēlu Ēliābu un savu otru dēlu Abinādabu, un trešo - Šimeju,
14. un Netaneēlu ceturto, un Radaju piekto,
15. Ocemu sesto, Dāvidu septīto.
16. Un viņu māsas bija Ceruja un Abigaila, un Cerujas dēlu bija trīs: Abišajs, Joābs un Asahēls.
17. Un Abigaila dzemdēja Amasu, un Amasas tēvs bija ismaēlietis Jeters.
18. Un Kālebs, Hecrona dēls, dzemdināja bērnus no savas sievas Azubas un no Jerigotas, un šie ir viņu dēli: Ješebs, Šobabs un Ardons.
19. Pēc Azubas nāves Kālebs sev apņēma Efratu, un tā viņam dzemdēja Hūru.
20. Un Hūrs dzemdināja Ūriju, bet Ūrijs dzemdināja Becaleēlu.
21. Un pēc tam Hecrons iegāja pie Mahīra, kas ir Gileāda tēvs, meitas un to apņēma par sievu, būdams sešdesmit gadus vecs, un tā viņam dzemdēja Segubu.
22. Un Segubs dzemdināja Jāiru, kuram piederēja divdesmit trīs pilsētas Gileāda zemē.
23. Un Gešūrs un Arāms tiem atņēma Jāira telšu ciemus un Kenatu ar tās mazajām pilsētām, pavisam kopā sešdesmit pilsētas. Un šie visi bija Mahīra, Gileāda tēva, dēli.
24. Un pēc Hecrona nāves Kāleb-Efratā Hecrona sieva Abija dzemdēja viņam Ašhūru, Tekojas tēvu.
25. Un Jerahmeēla, Hecrona pirmdzimtā, dēli bija: pirmdzimtais Rams, tad Būna, Orens, Ocems un Ahija.
26. Un Jerahmeēlam bija vēl arī cita sieva, un tās vārds bija Atara, un tā bija Onāma māte.
27. Un Rama, Jerahmeēla pirmdzimtā, dēli bija Maācs, Jamīns un Ēkers.
28. Un Onāma dēli bija Šamajs, Nadabs un Abišurs.
29. Un Abišura sievas vārds bija Abihaila, un tā viņam dzemdēja Ahbanu un Molidu.
30. Un Nadaba dēli bija Seleds un Apaims; bet Seleds nomira bez bērniem.
31. Un Apaima dēls bija Jišijs, un Jišija dēli bija Šešans, un Šešana dēls bija Ahlajs.
32. Un Jādas, Šamaja brāļa, dēli bija Jeters un Jonatāns; bet Jeters nomira bez bērniem.
33. Un Jonatāna dēli bija Pelets un Zaza. Šie visi bija Jerahmeēla dēli.
34. Un Šešanam nebija dēlu, bet vienīgi meitas; un Šešanam bija kalps, kāds ēģiptietis, un viņa vārds bija Jarha.
35. Un Šešans deva savu meitu Jarham, savam kalpam, par sievu, un tā viņam dzemdēja Ataju.
36. Un Atajs dzemdināja Nātānu, un Nātāns dzemdināja Zabādu,
37. un Zabāds dzemdināja Eflalu, un Eflals dzemdināja Obedu,
38. un Obeds dzemdināja Jehu, bet Jehus dzemdināja Asarju,
39. un Asarja dzemdināja Helecu, un Helecs dzemdināja Elasu,
40. un Elasa dzemdināja Sisemaju, bet Sisemajs dzemdināja Šalumu,
41. un Šalums dzemdināja Jekamju, bet Jekamja dzemdināja Ēlišāmu.
42. Un Kāleba, Jerahmeēla brāļa, dēli bija Meša, viņa pirmdzimtais, viņš ir Zifa tēvs, un Marešas,

Hebrona tēva, dēli.

43. Un Hebrona dēli bija Korahs, Tapua, Rekems un Šama.

44. Un Šama dzemdinaļa Rahāmu, Jorkāma tēvu, un Rekems dzemdinaļa Šamaju.

45. Un Šamaja dēls bija Maons, bet Maons bija Beit-Cūras tēvs.

46. Un Ēfa, Kāleba blakussieva, dzemdēja Haranu, Mūcu un Gazesu, bet Harans dzemdinaļa Gazesu.

47. Un Jahdaja dēli bija Regems, Jotāms, Gēšans, Pelets, Ēfa un Šaāfs.

48. Un Maāha, Kāleba blakussieva dzemdēja Šeberu un Tirhanu.

49. Un viņa dzemdēja arī Šaāfu, Madmanas tēvu, un Ševu, Mahbenas tēvu un arī Gibeas tēvu; bet Ahsa bija Kāleba meita.

50. Šie bija Kāleba dēli. Hūra dēls, Efratas pirmdzimtais, bija Šobals, Kirjat-Jeārima tēvs,

51. Salma, Bētleme tēvs, un Harefs, Bet-Gaderas tēvs.

52. Un Šobalam, Kirjat-Jeārima tēvam, bija dēli: Harojs, kā arī puse no manahatiešiem.

53. Bet Kirjat-Jeārima ciltis bija jetrieši, putieši, šumatieši un mišrajieši; un no tiem ir cēlušies corātieši un eštaūlieši.

54. Un Salmas dēli bija Bētleme un netofatieši, Aterot-Bet-Joāba un puse no manahatiešiem, proti, corieši,

55. un rakstvežu ģimenes, kas dzīvoja Jabecā: tirjatieši, šimeatieši un šūhatieši. Šie ir kinieši no Hamata, Bet-Rehaba tēva.

1. Un šie bija Dāvida dēli, kuri viņam piedzima Hebronā: pirmdzimtais Amnons, no jezezeļietes Ahinoāmas; otrais Daniēls, no karmelietes Abigailas,
2. trešais Absaloms, Gešūras ķēniņa Talmaja meitas Maāhas dēls, ceturtais Adonja, Hagitas dēls,
3. piektais Šefatja, no Abitalas, sestais Jitrāms, no viņa sievas Eglas.
4. Šie seši dēli viņam tika dzemdēti Hebronā; tur viņš valdīja septiņus gadus un sešus mēnešus, bet Jeruzālemē viņš valdīja trīsdesmit trīs gadus.
5. Un šie viņam tika dzemdēti Jeruzālemē: Šimejs, Šobabs, Nātāns un Salamans, šie četri, no Bat-Šuas jeb Batsebas, Amiēla meitas;
6. un Jibhars, Ēlišua, Ēlifelets,
7. Nogahs, Nefegs, Jafija,
8. Ēlišāma, Ēljada, Ēlifelets, kopā deviņi.
9. Šie visi ir Dāvida dēli, neminot tos, kas viņam bija dzimuši no blakussievām; un Tamāra bija viņu māsa.
10. Un Salamana dēls bija Rehabeāms, un viņa dēls Abija, un tā dēls Asa, un tā dēls Jošafats,
11. tā dēls Jorāms, un tā dēls Ahasja, un viņa dēls Joass,
12. tā dēls Amacja, tā dēls Asarja, tā dēls Jotāms,
13. tā dēls Ahass, tā dēls Hiskija, tā dēls Manase,
14. tā dēls Amons, un tā dēls Josija.
15. Un Josijas dēli bija: pirmdzimtais Johanans, otrais Jojakims, trešais Cedekija, ceturtais Šalums.
16. Un Jojakima dēls bija Jehonja, un tā dēls Cedekija.
17. Un Jehonjas, tā trimdinieka, dēls bija Šealtiēls,
18. un Malhirāms, Pedaja, Šenacars, Jekamja, Hošama un Nebadja.
19. Un Pedajas dēli bija Zerubābels un Šimejs. Un Zerubābela dēli bija Mešullāms un Hananja, un Šelomīte bija viņu māsa,
20. un Hašuba, Ohēls, Berakja, Hasadjā, Jūšabheseds, šie pieci.
21. Un Hananjas dēli bija Pelatja un Jesaja; Refajas dēli, Arnana dēli, Obadjas dēli, Šenanjas dēli.
22. Un Šenanjas dēls bija Šemaja, un Šemajas dēli: Hatušs, Jīgals, Bariahs, Nearja un Šafats, seši.
23. Un Nearjas dēli bija Ēlisoenajs, Hiskija un Azrikāms, trīs.
24. Un Ēlihoenaja dēli bija Hodavja, Ēljašibs, Pelaja, Akubs, Johanans, Dalja un Ananijs, septiņi.

1. Un Jūdas dēli bija Perecs, Hecrons, Karmijs, Hūrs un Šobals.
2. Bet Reaja, Šobala dēls, dzemdināja Jahatu; un Jahats dzemdināja Ahumaju un Lahadu. Šis ir corātiešu dzimtas.
3. Un šie ir Hūra, Ētama tēva, dēli: Jezreēls, Jišma un Jidbašs, un viņu māšas vārds bija Haclelponija,
4. un Pnuēls, Gedora tēvs, bet Ēzers ir Hušas tēvs. Šie ir Hūra, Efratas pirmdzimtā, Bētlemes tēva, dēli.
5. Un Ašhūram, Tekojas tēvam, bija divas sievas: Helea un Naāra.
6. Un Naāra viņam dzemdēja Ahuzāmu, Heferu, Teimeni un Ahaštari. Šie ir Naāras dēli.
7. Un Heleas dēli bija Cerets, Jihars un Etnans.
8. Un Kocs dzemdināja Anūbu un Cobebahu un Aharhēla, Haruma dēla, dzimtas.
9. Bet Jabecs bija vairāk godāts par saviem brāļiem; un viņa māte bija nosaukusi viņu vārdā Jabecs, sacīdama: Es viņu esmu sāpēs dzemdējusi.
10. Un Jabecs piesauca Israēla Dievu, sacīdams: Kaut Tu mani svētīdams svētītu un paplašinātu manas robežas un kaut Tava roka būtu allaž ar mani, un kaut Tu mani pasargātu no nelaimes, ka man nebūtu jācieš sāpēs! Un Dievs lika tam notikt, ko viņš bija lūdzis.
11. Un Helubs, Šuaha brālis, dzemdināja Mehīru, un tas ir Eštona tēvs.
12. Un Eštons dzemdināja Bet-Rafu, Paseahu un Tehinnu, kas bija Īr-Nahašas tēvs. Šie ir Rehas vīri.
13. Un Kenasa dēls bija Otniēls, kā arī Šeraja. Bet Otniēla dēls bija Hatats.
14. Bet Meonotajs dzemdināja Ofru, un Šeraja dzemdināja Joābu, kas bija amatnieku ielejas tēvs, jo tie bija amatnieki.
15. Un Kāleba, Jefunnas dēla, dēli bija Īrus, Ēla un Naāms, un Ēlas dēls bija Kenass.
16. Un Jehaleēla dēli bija Zifs, Zifa, Tirja un Asareēls.
17. Un Ezras dēli bija Jeters, Mereds, Ēfers un Jalons. Un šie ir Bitjas, faraona meitas, dēli, ko Mereds bija apprecējis, viņa dzemdēja Mirjāmu, Šamaju un Jišbahu, Eštemoas tēvu.
18. Bet viņa sieva, kas pati bija no jūdu cilts, dzemdēja Jēredu, Gedora tēvu, un Heberu, Soho tēvu, un Jekutiēlu, Sanoas tēvu.
19. Bet Hodijas sievas, Kegilas tēva, Nahāma māšas dēli bija kāds garmietis un Ēštemoa, maāhatietis.
20. Un Šimona dēli bija Amnons, Rina, Ben-Hanans, Tilons, un Jišeja dēli bija Zohets un Ben-Zohets.
21. Bet Šelas, Jūdas dēla, dēli bija Gers, kas bija Lehas tēvs, un Laāda, kas bija Marešas tēvs, un linu vērpēju ģimenes no Ašbeas nama,
22. un Jokims, un vīri no Kazebas, arī Joass un Sarafs, kas pārvaldīja Moābu, un Jašubijs-Lehems. Bet tie ir seni nostāsti.
23. Tie bija podnieki un dzīvoja Neteimā un Gederā, tur viņi dzīvoja un kalpoja ķēniņam.
24. Un Simeona dēli bija Nemuēls un Jamīns, Jaribs, Zerahs un Sauls.
25. Un viņa dēls bija Šalums, un tā dēls Mibsāms, un tā dēls Mišma.
26. Un Mišmas dēli bija: Hamuēls - viņa dēls, Zakurs - tā dēls, Šimejs - tā dēls.
27. Bet Šimejam bija sešpadsmit dēli un sešas meitas, bet viņa brāļiem nebija tik daudz dēlu, un viņu dzimtas nepieauga tādā skaitā kā Jūdas.
28. Un tie dzīvoja Bēršebā, Moladā un Hacar-Šualā,
29. Bilhā, Ēcemā un Tolādā,
30. Betuēlā, Hormā un Ciklagā,
31. Bet-Markobotā, Hacar-Susimā, Bet-Birejā un Šaaraimā. Šis bija viņu pilsētas, kas tiem bija apdzīvojamas līdz ķēniņa Dāvida valdīšanas laikam.
32. Un viņu ciemi bija: Ētama, Ajina, Rimona, Tohena un Ašana, piecas pilsētas.
33. Un viņiem piederēja visi ciemi visapkārt šīm pilsētām līdz pat Baalai. Tās ir viņu apmešanās vietas, un šie ir viņu cilts raksti.
34. Un vēl Mešobabs, Jamleas un Joša, Amacjas dēls,
35. un Joēls un Jehus, abi Jošibjas dēli, tas Serajas dēls, un tas Asiēla dēls,

36. un Ēlihoenajs, Jaākoba, Ješohaja, Asaja, Adiēls, Jesimiēls un Benaja,
37. un Ziza, Šifeja dēls, tas Alona dēls, tas Jedajas dēls, tas Šimrija dēls, un tas Šemajas dēls,
38. tie, kas šie nosaukti vārdos, bija savu dzimtu vadoņi, un viņu tēvu nami ļoti pieauga pēc skaita.
39. Un viņi virzījās uz priekšu, noiedami līdz Gedoras apvidum un līdz ielejas austrumu malai, lai meklētu ganības saviem sīklopiem.
40. Viņi arī atrada treknas un labas ganības, un šī zeme bija plaši atvērta uz abām pusēm, klusa un mierīga, jo tie, kas pirms viņiem tur bija apmetušies, bija bijuši no Hama cilts.
41. Un šie vārdos nosauktie devās turp Hiskijas, Jūdas ķēniņa, dzīves laikā, un viņi uzbruka viņu teltīm un mehuniešiem, kas tur atradās, un viņi tos izdeldēja, līdz pat šai dienai, un apmetās viņu vietā, jo tur bija ganības viņu ganāmiem pulkiem.
42. Un viena daļa no viņiem, no Simeona dēliem, kādi pieci simti vīru, devās uz Seīra kalnu zemi, un viņu priekšgalā bija Pelatja, Nearja, Refaja un Usiēls, Jišija dēli.
43. Un viņi iznīcināja tur amalekiešu atlikušos, kas bija izglābušies, un viņi apmetās tur līdz pat šai dienai.

1. Un Rūbena, Israēla pirmdzimtā, dēli, - jo viņš bija pirmdzimtais dēls, bet, tāpēc ka viņš bija aptraipījis ar negodu sava tēva gulsvietu, viņa pirmdzimtība tika atdota Jāzepa, Israēla dēla, dēliem; bet viņš netika ierakstīts ciltsrakstos kā pirmdzimtais,
2. jo Jūda bija varenākais starp saviem brāļiem, un no viņa nāca valdnieks, bet pirmdzimtība piederēja Jāzepam, -
3. un Rūbena, Israēla pirmdzimtā, dēli bija Hanohs, Pallus, Hecrons un Karmijs.
4. Joēla dēls bija Šemaja, tā dēls Gogs, un tā dēls Šimejs,
5. un tā dēls Miha, un tā dēls Reaja, un tā dēls Baals,
6. un tā dēls Beēra, ko Asīrijas ķēniņš Tiglat-Pilesers izveda; viņš bija rūbeniešu vadonis.
7. Bet viņa brāļi pēc savām dzimtām, kā viņi pēc izcelšanās bija ierakstīti savos ciltsrakstos, bija: galvenais - Jehiēls, tad Zaharja,
8. tad Bela, Azas dēls, tas Šemas dēls, un tas Joēla dēls. Bela dzīvoja Aroerā un līdz Nebo kalnam un Baal-Meonai.
9. Uz austrumiem viņš dzīvoja līdz pieejai tuksnesim, kas stiepjas no Eifratas upes, jo viņu ganāmie pulki bija savairojušies Gileādas zemē.
10. Un Saula laikā tie karoja ar hagariešiem; un, kad šie bija krituši no viņu rokas, tad tie dzīvoja viņu telšu nometnēs pa visu Gileādas austrumu apgabalu.
11. Un Gada bērni dzīvoja tiem pāri pretī Basanas zemē līdz Šalkai.
12. Joēls bija galvenais, Šafāms bija otrais, tad Jaānajs un Šafats Basanā.
13. Un viņu brāļi pēc viņu dzimtām bija Mihaēls, Mešullāms, Šeba, Jorajs, Jākans, Zia un Ēbers, septiņi.
14. Šie bija Būza dēla, Jahdo dēla, Ješišaja dēla, Mihaēla dēla, Gileāda dēla, Jaroaha dēla, Hūrija dēla, Abihaila dēli.
15. Ahijs, Abdiēla dēls, Gunija dēladēls, bija viņu tēva nama galvenais.
16. Un viņi dzīvoja Gileādā, Basanā un tās mazajās pilsētās, un visā Šaronas apgabalā, līdz tās robežām.
17. Šie visi bija ierakstīti ciltsrakstos Jūdas ķēniņa Jotāma un Israēla ķēniņa Jerobeāma laikā.
18. Un Rūbena dēlu un gadiešu, un Manases puscilts, varonīgu karotāju, kas varēja nest lielo vairogu un zobenu un šaut ar loku un bija kaujai apmācīti, - tādu bija četrdesmit četri tūkstoši septiņi simti sešdesmit, kas gāja karā.
19. Un tie karoja pret hagariešiem un pret Jeturu, Nafišu un Nodabu.
20. Un tiem tika sniegta palīdzība, un viņu rokās tika nodoti hagarieši un visi, kas bija ar tiem, jo viņi bija kaujas laikā piesaukuši Dievu, un Viņš ļāvās pielūgties, tāpēc ka viņi uz Viņu palāvās.
21. Viņi tad pievāca kā laupījumu hagariešu ganāmos pulkus: piecdesmit tūkstošus kamieļu, divi simti piecdesmit tūkstošus sīklopu un divus tūkstošus ēzeļu, un simts tūkstošus vīru.
22. Un tur bija daudz kritušo, jo karš bija no Dieva. Un tad tie apmetās viņu vietā līdz izvešanai.
23. Un Manases puscilts piederīgie dzīvoja zemē no Basanas līdz Baal-Hermonam un līdz Senīram un Hermona kalnam. Un viņu bija daudz.
24. Un šie bija viņu tēvu namu galvenie: Ēfers, Jišijs, Ēliēls, Azriēls, Jeremija, Hodavja un Jahdiēls - varonīgi karotāji, vīri ar vārdu, savu tēvu namu galvenie.
25. Bet viņi lauza uzticību savam tēvu Dievam un netikli dzinās pakal šīs zemes iedzīvotāju dieviem, ko Dievs viņu priekšā bija izdeldējis.
26. Tad Israēla Dievs modināja Asuras ķēniņa Fūla garu un Asuras ķēniņa Tiglat-Pilesara garu, un tie aizveda gūstā rūbeniešus, gadiešus un Manases puscilti; viņi noveda tos uz Halahu, uz Haboru un Haru, un līdz pat Gozanas upei, līdz pat šai dienai.
27. Un Levijs dēli bija Geršons, Kehats un Merārijs.
28. Un Kehata dēli bija Amrāms, Jihars, Hebrons un Usiēls.
29. Un Amrāma dēli bija Ārons un Mozus, un viņu māsa bija Mirjama. Un Ārona dēli bija Nadabs, Abijs, Ēleāzars un Ītamārs.

30. Ēleāzars dzemdināja Pinehasu, un Pinehass dzemdināja Abišuju,
31. un Abišujs dzemdināja Bukiju, un Bukijs dzemdināja Usiju,
32. un Usijs dzemdināja Zerahju, un Zerahja dzemdināja Merajotu,
33. un Merajots dzemdināja Amarju, un Amarja dzemdināja Ahitubu,
34. un Ahitubs dzemdināja Cadoku, un Cadoks dzemdināja Ahimaācu,
35. un Ahimaācs dzemdināja Asarju, un Asarja dzemdināja Johananu,
36. un Johanans dzemdināja Asarju, un tas ir tas, kas kalpoja kā priesteris Templī, ko Salamans bija Jeruzālemē uzcēlis.
37. Un Asarja dzemdināja Amarju, un Amarja dzemdināja Ahitubu,
38. un Ahitubs dzemdināja Cadoku, un Cadoks dzemdināja Šalumu,
39. un Šalums dzemdināja Hilkiju, un Hilkija dzemdināja Asarju,
40. un Asarja dzemdināja Seraju, un Seraja dzemdināja Jehocadaku,
41. un Jehocadaks devās līdzī, kad Tas Kungs ar Nebukadnēcara roku izveda Jūdas un Jeruzālemes iedzīvotājus.

1. Un Levija dēli bija Geršoms, Kehats un Merārijs.
2. Bet šie ir Geršoma dēlu vārdi: Libnijs un Šimejs.
3. Un Kehata dēli bija Amrāms, Jihars, Hebrons un Usiēls.
4. Un Merārija dēli bija Mahlijs un Mušijs. Bet šis ir Levija ciltis, pēc viņu tēviem:
5. no Geršoma: Libnijs, viņa dēls, tā dēls Jahats, tā dēls Simma,
6. tā dēls Joahs, tā dēls Ido, tā dēls Zerahs, tā dēls Jeatrajs.
7. Kehata dēli bija: Aminādabs, viņa dēls, tā dēls Korahs, tā dēls Asirs,
8. tā dēls Ēlkana, tā dēls Ēbjasafs, tā dēls Asirs,
9. tā dēls Tahats, tā dēls Ūriēls, tā dēls Usija, tā dēls Sauls.
10. Un Ēlkanas dēli bija: Amasajs un Ahimots,
11. tā dēls Ēlkana, tā dēls Cofajs, tā dēls Nahats,
12. tā dēls Ēliābs, tā dēls Jerohāms, tā dēls Ēlkana.
13. Un Samuēla dēli bija: pirmdzimtais Joēls un otrs Abija.
14. Un Merārija dēli bija: Mahelijs, tā dēls Libnijs, tā dēls Šimejs, tā dēls Usa,
15. tā dēls Šimejs, tā dēls Hagija, tā dēls Asaja.
16. Un šie ir tie, kurus Dāvids iecēla par dziesmu vadītājiem Tā Kunga namā, pēc tam kad derības šķirsts bija ticis tur novietots.
17. Tie Saiešanas telts mājokļa priekšā kalpoja ar dziedāšanu, līdz kamēr Salamans Jeruzālemē uzcēla Tā Kunga namu, un tad tie veica savus pienākumus, pēc savas kārtības.
18. Un šie ir, kas kalpoja, un viņu dēli: no Kehata dēliem Heimans, dziedātājs, Joēla dēls, tas Samuēla dēls,
19. tas Ēlkanas dēls, tas Jerohāma dēls, tas Ēliēla dēls, tas Toaha dēls,
20. tas Cūfa dēls, tas Ēlkanas dēls, tas Mahata dēls, tas Amasaja dēls,
21. tas Ēlkanas dēls, tas Joēla dēls, tas Azarjas dēls, tas Cefanjas dēls,
22. tas Tahata dēls, tas Asira dēls, tas Ēbjasafa dēls, tas Koraha dēls,
23. tas Jihara dēls, tas Kehata dēls, tas Levija dēls, tas Israēla dēls.
24. Un viņa brālis Asafs stāvēja viņam pa labai rokai; Asafs bija Berehjas dēls, tas Šimeja dēls,
25. tas Mihaēla dēls, tas Baāseja dēls, tas Malhijas dēls,
26. tas Etnija dēls, tas Zeraha dēls, tas Adajas dēls,
27. tas Ētana dēls, tas Simmas dēls, tas Šimeja dēls,
28. tas Jahata dēls, tas Geršoma dēls, tas Levija dēls.
29. Un pie kreisās bija viņu brāļi no Merārija dēliem: Ētans, Kišija dēls, tas Abdija dēls, tas Maluha dēls,
30. tas Hašabjas dēls, tas Amacjas dēls, tas Hilkijas dēls,
31. tas Amcija dēls, tas Banija dēls, tas Šemera dēls,
32. tas Mahelija dēls, tas Mušija dēls, tas Merārija dēls, tas Levija dēls.
33. Un viņu brāļi levīti bija iecelti pār visu kalpošanu Dieva nama mājoklī.
34. Bet Ārons un viņa dēli bija tie, kas nesa dedzināmos upurus uz dedzināmo upuru altāra, kvēpināja uz kvēpināmā altāra, visā kalpodami vissvētākajā vietā, lai salīdzinātos Israēla labad, kā visu to Dieva kalps Mozus bija pavēlējis.
35. Un šie bija Ārona dēli: Ēleāzars, viņa dēls, tā dēls Pinehass, tā dēls Abišua,
36. tā dēls Bukijs, tā dēls Usijs, tā dēls Zerahja,
37. tā dēls Merajots, tā dēls Amarja, tā dēls Ahitubs,
38. tā dēls Cadoks, tā dēls Ahimaācs.
39. Un šis ir viņu dzīves vietas, pēc viņu apmetnēm un to robežās, Ārona pēcnācējiem no Kehata dzimtas, jo pirmie mesli krita viņiem.
40. Viņiem deva Hebronu Jūdas zemē ar tās apkārtējām ganībām,
41. bet šai pilsētai piederīgos tīrumus un tās ciemus iedeva Kālebam, Jefunnas dēlam.
42. Vēl Ārona dēliem deva glābšanās pilsētas Hebronu un Libnu līdz ar tās ganībām, kā arī Jatīru un

Eštemou līdz ar tās ganībām,

43. un Holonu ar tās ganībām, un Debīru ar tās ganībām,

44. arī Ašanu ar tās ganībām un Bet-Šemešu ar tās ganībām;

45. un no Benjamīna cilts Gebu ar tās ganībām, Allemetu ar tās ganībām un Anatotu ar tās ganībām.

Visu viņu pilsētu, pēc viņu dzimtām, bija trīspadsmit.

46. Bet atlikušajiem Kehata pēcnācējiem, pēc viņu dzimtām, un no Manases puscilts deva, meslus metot, desmit pilsētas.

47. Un Geršoma dēliem, pēc viņu dzimtām, no Isašara cilts, no Ašera cilts, no Naftaļa cilts un no Manases puscilts deva Basanā trīspadsmit pilsētas.

48. Un Merārija dēliem, pēc viņu dzimtām, no Rūbena cilts, no Gada cilts un no Zebulona cilts deva, meslus metot, divpadsmit pilsētas.

49. Tā Israēla bērni deva levītiem šīs pilsētas līdz ar tām piederīgām ganībām.

50. Un viņi deva, meslus metot, no Jūdas dēlu cilts, no Simeona dēlu cilts un no Benjamīna dēlu cilts šīs vārdā nosauktās pilsētas.

51. Un dažām Kehata dēlu dzimtām krita, meslus metot, robežu apgabalu pilsētas no Efraima cilts.

52. Un viņi deva glābšanās pilsētu Sihemu līdz ar tās ganībām, Efraima kalnos, un Gezeru ar tās ganībām,

53. un Jokmeāmu ar tās ganībām, un Bet-Horonu ar tās ganībām,

54. un Ajalonu ar tās ganībām, un Gat-Rimonu ar tās ganībām,

55. un vēl no Manases puscilts Aneru ar tās ganībām un Jibleāmu ar tās ganībām; tās visas deva pārējām Kehata bērnu dzimtām.

56. Geršoma dēliem, pēc viņu dzimtām, deva: no Manases puscilts Galonu Basanā ar tās ganībām un Aštarotu ar tās ganībām;

57. un no Isašara cilts Kedešu ar tās ganībām un Daberatu ar tās ganībām,

58. un Ramotu ar tās ganībām, un Anēmu ar tās ganībām;

59. no Ašera cilts Mašalu ar tās ganībām un Abdonu ar tās ganībām,

60. un Hukoku ar tās ganībām, un Rehobu ar tās ganībām;

61. no Naftaļa cilts Kedešu Galilejā ar tās ganībām un Hamonu ar tās ganībām, Kirjataimu ar tās ganībām;

62. un atlikušajiem Merārija dēliem no Zebulona cilts Rimonu ar tās ganībām un Tāboru ar tās ganībām.

63. Un viņpus Jordānas, pretī Jērikai, austrumos no Jordānas, viņi saņēma no Rūbena cilts: Beceru tuksnesī ar tās ganībām un Jahcu ar tās ganībām,

64. un Kedemotu ar tās ganībām, un Mefaatu ar tās ganībām;

65. no Gada cilts: Ramotu Gileādā ar tās ganībām un Mahanajimu ar tās ganībām,

66. un Hešbonu ar tās ganībām, un Jāzeru ar tās ganībām.

1. Un Isašara dēli bija Tola un Pūva, Jašubs un Šimrons, četri.
2. Un Tolas dēli bija Usijs, Refaja, Jeriēls, Jahmajs, Jibšāms un Samuēls, Tolas tēvu namu galvenie; tie bija varonīgi karotāji savās paaudzēs; viņu skaits Dāvida laikā bija divdesmit divi tūkstoši seši simti.
3. Usija dēls bija Jizrahja, un Jizrahjas dēli bija Mihaēls, Obadja, Joēls un Jišija, visi pieci tēvu namu galvenie.
4. Bet viņiem savās paaudzēs, pēc viņu tēvu namiem, viņu karaspēka pulkos bija trīsdesmit seši tūkstoši vīru, jo tiem bija daudz sievu un bērnu.
5. Un viņu brāļu, varonīgu karotāju, visās Isašara dzimtās bija astoņdesmit septiņi tūkstoši, kuri visi tika ierakstīti ciltsrakstos.
6. Un Benjamīna dēli bija Bela, Behers un Jediaēls, trīs.
7. Un Belas dēli bija Ecbons, Usijs, Usiēls, Jerimots un Īrijs, pieci, savu tēvu namu galvenie, varonīgi karotāji; viņi tika ierakstīti - divdesmit divi tūkstoši trīsdesmit četri.
8. Un Behera dēli bija Zemīra, Joass, Ēliēzers, Ēlihoenajs, Omrijs, Jerimots, Abija, Anatots un Allemets, visi šie bija Behera dēli.
9. Un viņi tika ierakstīti ciltsrakstos pa savām paaudzēm kā savu tēvu namu galvenie, varonīgi karotāji - divdesmit tūkstoši divi simti.
10. Un Jediaēla dēls bija Bilhans, un Bilhana dēli: Jehuss, Benjamīns, Ehuds, Kenaāna, Zeitans, Taršišs un Ahišahars.
11. Visi šie bija Jediaēla dēli, savu tēvu namu galvenie, varonīgi karotāji - septiņpadsmit tūkstoši divi simti vīru, kas gāja karā.
12. Un Šupims un Hupims bija Ira dēli; Hušims bija Ahera dēls.
13. Naftaļa dēli bija Jahaciēls, Gunijs, Jecers un Šalums, Bilhas pēcnācēji.
14. Manases dēli bija Asriēls, kuru dzemdēja viņa blakussieva, aramiete, viņa dzemdēja arī Mahīru, Gileāda tēvu.
15. Un Mahīrs ņēma Hupima un Šupima māsu par sievu, viņas vārds bija Maāha, un viņa māsas vārds bija Hamoleheta, bet viņa brāļa vārds bija Celofehads, un Celofehadam bija tikai meitas.
16. Un Maāha, Mahīra sieva, dzemdēja dēlu un nosauca tā vārdu Perešs; viņa brāļa vārds bija Šerešs, un tā dēli bija Ulāms un Rekems.
17. Un Ulāma dēls bija Bedans. Šie bija Gileāda dēli, tas Mahīra dēls un tas Manases dēls.
18. Bet viņa māsa Hamoleheta dzemdēja Īšhodu, Abiēzeru un Mahlu.
19. Un Šemīdas dēli bija Ahjans, Šekems, Likhijš un Aniāms.
20. Un Efraima dēli bija Šūtelahs, tā dēls Bereds, tā dēls Tahats, tā dēls Ēlads, tā dēls Tahats,
21. tā dēls Zabāds, tā dēls Šūtelahs, un Ēzers un Ēlads. Bet Gātas vīri, tās zemes iedzīvotāji, viņus nogalināja, tāpēc ka tie bija nākuši lejā laupīt viņu ganāmpulkus.
22. Un viņu tēvs Efraims sēroja vairākas dienas, un viņa brāļi nāca viņu iepriecināt.
23. Un viņš gāja pie savas sievas, un tā kļuva grūta un dzemdēja viņam dēlu, un viņš nosauca tā vārdu Berija, tāpēc ka nelaime bija nākusi pār viņa namu.
24. Un viņa meita bija Šeera, viņa uzcēla Lejas un Kalna Bet-Horonu un Usen-Šeeru.
25. Viņa, Berijas, dēls bija Refahs, tā dēls Rešefs, tā dēls Tēlahs, tā dēls Tahans;
26. viņa dēls bija Laādans, tā dēls Amihuds, tā dēls Ēlišāma,
27. tā dēls Nūns, tā dēls Jozua.
28. Un viņu īpašums un viņu dzīves vieta bija Bētele ar tās mazajām pilsētām, pret austrumiem Naārana un pret vakariem Gezera ar tās mazajām pilsētām, un Sihema un tās mazās pilsētas līdz pat Aijai ar tās mazajām pilsētām,
29. un uz Manases bērnu robežas bija Bet-Šeana ar tās mazajām pilsētām, Taānaka ar tās mazajām pilsētām: Megida ar tās mazajām pilsētām un Dora ar tās mazajām pilsētām. Tanīs dzīvoja Jāzepa, Israēla dēla, pēcnācēji.
30. Ašera dēli bija Jimna, Jišva, Jišvijs un Berija, Seraha bija viņu māsa.

31. Un Berijas dēli bija Hebers un Malkiēls, kas bija Birzavita tēvs.
32. Un Hebers dzemdina Jafletu, Šemeru un Hotāmu, bet Šua bija viņu māsa.
33. Un Jafleta dēli bija Pašahs, Bimhals un Ašvats; šie bija Jafleta dēli.
34. Un Šemera dēli bija Ahjis, Rohga, Huba un Arāms.
35. Un viņa brāļa Hotāma dēli bija Cofahs, Jimna, Šelešs un Amals.
36. Un Cofaha dēli bija Suahs, Harnēfers, Šuals, Berijs, Jimra,
37. Becers, Hods, Šama, Šilša, Jitrans un Beēra.
38. Un Jetera dēli bija Jefunna, Pispā un Ara.
39. Un Ullas dēli bija Arahš, Hanniēls un Ricja.
40. Visi šie bija Ašera dēli, savu tēvu namu galvenie, izlasīti varonīgi karotāji, galvenie vadoņi; un tie tika ierakstīti ciltsrakstos kā karaspēkam piederīgi, un viņu skaits bija divdesmit seši tūkstoši vīru.

1. Un Benjamīns dzemdināja Belu, savu pirmdzimto, otru Ašbelu, trešo Ahirāmu,
2. ceturto Nohu un piekto Rafu.
3. Un Belam bija dēli Adars, Gera, Abihuds,
4. Abišua, Naamans, Ahoahs,
5. Gera, Šefopans un Horāms.
6. Un šie bija Ehuda dēli, un tie bija savu tēvu namu galvenie, Gebas iedzīvotāji, un viņi tika izvesti uz Manahatu,
7. proti: Naamans, Ahija un Gera - viņš viņus izveda, bet viņš dzemdināja Usu un Ahihudu.
8. Un Šaharaims dzemdināja dēlus Moāba zemē - pēc tam kad viņš bija savas sievas Hušimu un Baāru aizraidījis projām.
9. Bet no Hodešas, savas sievas, viņš dzemdināja Jobabu, Cibju, Mešu, Malkāmu,
10. un Jehucu, Sohju un Mirmu; šie ir viņa dēli, savu tēvu namu galvenie.
11. Un no Hušimas viņš dzemdināja Abitubu un Ēlpaālu.
12. Un Ēlpaāla dēli bija Ēbers, Mišeāms un Šemers; šis uzcēla Onu un Lodu un viņu mazās pilsētas.
13. Un Berija un Šema bija Ajalonas iedzīvotāju tēvu namu galvenie; šie sakāva Gātas iedzīvotājus.
14. Un viņu brāļi bija Ēlpaāls, Šašaks un Jeremots.
15. Un Zebadja, Arads un Ēders,
16. Mihaēls, Jišpa un Joha bija Berijas dēli.
17. Un Zebadja, Mešullāms, Hiskijs un Hebers,
18. Jišmerajs, Jislīja un Jobabs bija Ēlpaāla dēli.
19. Un Jakīms, Sihrijs un Zabdijs,
20. Ēljoenajs, Ciltajs un Ēliēls,
21. Adaja, Beraja un Šimrats bija Šimeja dēli.
22. Un Jišpans, Ēbers un Ēliēls,
23. Abdons, Sihrijs un Hanans,
24. Hananja, Ēlāms un Antotija,
25. Jifdeja un Pnuēls bija Šašaka dēli.
26. Un Šamšerajs, Šeharja un Atalja,
27. Jaārešja, Ēlija un Sihrijs bija Jerohāma dēli.
28. Šie bija tēvu namu galvenie savās paaudzēs un vadoņi; viņi dzīvoja Jeruzālemē.
29. Un Gibeonā dzīvoja Jehuēls, Gibeonas tēvs, un viņa sievas vārds bija Maāha.
30. Un viņa pirmdzimtais dēls bija Abdons, tad Cūrs, Kīšs, Baals, Nadabs,
31. Gedors, Ahjo, Sehers
32. un Miklots, kas dzemdināja Šimeju. Arī šie dzīvoja Jeruzālemē blakus saviem brāļiem, iepretī citiem saviem brāļiem.
33. Un Ners dzemdināja Abneru, un Kīšs dzemdināja Saulu, un Sauls dzemdināja Jonatānu, Malhišu, Abinādabu un Ešbaalu.
34. Un Jonatāna dēls bija Merib-Baals, bet Merib-Baals dzemdināja Mihu.
35. Un Mihass dēli bija Pitons, Melehs, Tarea un Ahass.
36. Un Ahass dzemdināja Jehoadu, un Jehoada dzemdināja Alemetu, Asmavetu un Simriju, bet Simrijs dzemdināja Mocu.
37. Un Moca dzemdināja Bineju, tā dēls bija Raāfa, tā dēls Ēleaša un tā dēls Acels.
38. Bet Acelam bija seši dēli, un šie ir viņu vārdi: Asrikāms, Bohrus, Ismaēls, Šearja, Obadja un Hanans. Visi šie bija Acela dēli.
39. Un viņa brāļa Ēšeka dēli bija Ulāms, viņa pirmdzimtais, otrais Jehušs, un trešais Ēlifelets.
40. Un Ulāma dēli bija varonīgi karotāji, kas prata stopu uzvilkt, un tiem bija daudz dēlu un dēludēlu, simt piecdesmit. Šie visi bija Benjamīna pēcnācēji.

1. Un viss Israēls tika ierakstīts ciltsrakstos, un redzi, tie ir ierakstīti Israēla ķēniņu grāmatā. Bet Jūda viņa nezticības dēļ tika izvests uz Bābeli.
2. Pirmie, kas apmetās savos īpašumos un savās pilsētās, bija Israēls, priesteri, levīti un Tempļa kalpotāji.
3. Un Jeruzālemē apmetās uz dzīvi no Jūdas dēliem, no Benjamīna dēliem un no Efraima dēliem un no Manases šādi vīri:
4. Ūtajs, Amihuda dēls - tas Omrija dēls, tas Imrija dēls, tas Banija dēls - tas no Pereca, Jūdas dēla, pēcnācējiem;
5. un no šiloniešiem Asaja, pirmdzimtais, un tā dēli;
6. un no Zeraha dēliem Jehuēls un viņa brāļi, seši simti deviņdesmit vīri.
7. No Benjamīna dēliem: Sallus, Mešullāma dēls, tas Hodavja dēls, tas Hasenuas dēls;
8. un Jibneja, Jerohāma dēls, un Ēla, Usija dēls, Mihrija dēladēls, un Mešullāms, Šefatjas dēls, tas bija Reguēla dēls, un tas Jibneja dēls;
9. un viņu brāļi pēc viņu paaudzēm - deviņi simti piecdesmit seši. Visi šie vīri bija galvenie pār saviem tēvu namiem.
10. Un no priesteriem: Jedaja, Jojaribs, Jahīns
11. un Ahituba dēla, Merajota dēla, Cadoka dēla, Mešullāma dēla, Hilkijas dēls Asarja, pārzinis pār Dieva namu;
12. un Malhijas dēla, Pašhura dēla, Jerohāma dēls Adaja un Immerā dēla, Mešilemīta dēla, Mešullāma dēla, Jahšeras dēla, Adiēla dēls Maāsajs
13. un viņu brāļi, savu tēvu namu galvenie, tūkstotis septiņi simti sešdesmit kārtīgu vīru, kas bija izraudzīti kalpošanai Dieva namā.
14. Un no levītiem, no Merārija cilts, Hašabjas dēla, Asrikāma dēla, Hašuba dēls Šemaja.
15. Un Asafa dēla, Sihrija dēla, Mihas dēls Matanja un Bakbakars, Hērešs un Galals;
16. un Jedutuna dēla, Galala dēla, Šemajas dēls Obadja un Ēlkanas dēla, Asas dēls Berehja, kas dzīvoja netofatiešu ciemos.
17. Un vārtu sargi bija: Šalums, Akubs, Talmons, Ahimans un viņu brāļi, bet Šalums bija priekšnieks.
18. Un līdz pat šim laikam viņi pie ķēniņa Austrumu vārtiem ir sargi levītu nometnei.
19. Bet Koraha dēla, Ēbjasafa dēla, Kores dēls Šalums un viņa brāļi no viņa tēvu nama - korahieši - kalpoja kā sliekšņu sargi Saiešanas teltī, tāpat kā viņu tēvi bija bijuši ieejas sargātāji Tā Kunga nometnē:
20. Pinehass, Ēleāzara dēls, - lai Tas Kungs ir ar viņu! - bija agrāk tiem bijis par priekšnieku.
21. Bet Zaharja, Mešalemjas dēls, bija Saiešanas telts durvju sargs.
22. Un viņi visi, kas bija tikuši izraudzīti, lai kalpotu par sliekšņu sargiem, skaitā bija divi simti divpadsmit vīri; viņi bija ierakstīti ciltsrakstos pēc savām apmešanās vietām; Dāvids un redzētājs Samuēls bija cēlušies viņus šai amatā uzticības dēļ.
23. Un viņi līdz ar saviem dēliem bija izraudzīti sargāt Tā Kunga nama vārtus, telts mītnes vārtus.
24. Un vārtu sargi stāvēja visos četros vējos: viņi stāvēja pret austrumiem un rietumiem, pret ziemeļiem un dienvidiem.
25. Un viņu brāļiem, kas dzīvoja savās nometnēs, noteiktā laikā, ik pa septiņām dienām, bija jānāk kalpot ar tiem,
26. jo šie četri vārtu sargu priekšnieki, levīti, savas uzticības dēļ bija iecelti pār Dieva nama telpām un dārgumu krātuvēm.
27. Un viņi arī caurām naktīm palika nomodā ap Dieva namu, jo viņiem bija jāsargā vārti un ik rītus tie jāatslēdz.
28. Un dažiem no viņiem bija uzdots pārzināt kalpošanas piederumus, kurus viņi saskaitītus iznesa un atkal ienesa.
29. Daži no viņiem bija iecelti pārzināt traukus un visus svētnīcas rīkus un smalkos kviešu miltus, vīnu, eļļu, kvēpināmās un dārgās zāles.

30. Dažiem priesteru dēliem bija uzdots sagatavot smaržīgo svaidāmo eļļu.
31. Un Matitjam, vienam no levītiem, kas bija korahieša Šaluma pirmdzimtais dēls, bija uzticēts gatavot upura maizes.
32. Tāpat dažiem no kehatiešiem, viņu brāļiem, bija uzdots pārzināt skatāmo maizi, lai tā ik sabatu tiktu sagatavota.
33. Un dziedātāji, levītu tēvu namu galvenie, dzīvoja savās telpās un bija no citas kalpošanas atsvabināti; jo viņi bija aizņemti savā darbā dienu un nakti.
34. Šie ir levītu tēvu namu galvenie pēc savām paaudzēm, to vecākie, un viņi dzīvoja Jeruzālemē.
35. Bet Gibeonā dzīvoja Gibeonas tēvs Jeiēls, un viņa sievas vārds bija Maāha.
36. Un viņa pirmdzimtais dēls bija Abdons, tad Cūrs, Kīšs, Baals, Ners, Nadabs,
37. Gedors, Ahjo, Zaharja un Miklots.
38. Miklots dzemdināja Šimeāmu, un arī šie dzīvoja iepretī saviem brāļiem Jeruzālemē, kopā ar citiem saviem brāļiem.
39. Un Ners dzemdināja Abneru, un Kīšs dzemdināja Saulu, un Sauls dzemdināja Jonatānu, Malhišu, Abinādabu un Ēšbaalu.
40. Un Jonatāna dēls bija Merib-Baals, un Merib-Baals dzemdināja Mihu.
41. Un Mihas dēli bija Pitons, Melehs, Tahrea un Ahass.
42. Un Ahass dzemdināja Jaru, un Jara dzemdināja Alemetu, Asmavetu un Simriju, bet Simrijs dzemdināja Mocu.
43. Un Moca dzemdināja Bineju, kura dēls bija Refaja, bet tā dēls Ēleaša un tā dēls Acels.
44. Un Acelam bija seši dēli, un šie ir viņu vārdi: Asrikāms, Bohrus, Ismaēls, Šearja, Obadja un Hanans. Šie bija Acela dēli.

1. Un filistieši karoja ar Israēlu, un Israēla karavīri bēga no filistiešiem, un nokautie gulēja izkaisīti pa Gilboas kalniem.
2. Un filistieši vajāja Saulu un viņa dēlus un nogalināja Jonatānu, Abinādabu un Malhišu, Saula dēlus.
3. Un iedegās karsta cīņa pret Saulu, un bultas viņu panāca un ievainoja.
4. Tad Sauls sacīja savam ieroču nesējam: Izvelc savu zobenu un ar to nodur mani, lai šie neapgraizītie nenāk, mani nemoka un neliek izsmieklā! Bet viņa ieroču nesējs negribēja to darīt, jo viņš ļoti baidījās. Tad Sauls pats ņēma zobenu un metās tam virsū.
5. Kad viņa ieroču nesējs redzēja, ka Sauls bija miris, tad arī viņš metās uz zobenu un mira.
6. Tā mira Sauls un viņa trīs dēli, un viss viņa nams kopā nomira.
7. Kad visa Israēla tauta, kas atradās ielejā, ieraudzīja, ka israēlieši bija bēguši un ka Sauls un viņa dēli bija krituši, tad tie pameta savas dzīves vietas un arī metās bēgt, bet filistieši nāca un tanīs dzīvoja.
8. Un, kad nākamā dienā filistieši nāca, lai aplaupītu kritušos, un atrada Saulu un viņa dēlus guļam Gilboas kalnos,
9. tad viņi tos aplaupīja, paņēma viņa galvu un viņa apbruņojumu un sūtīja vēstnešus visapkārt pa filistiešu zemi, lai tie paziņotu priecīgo uzvaras vēsti saviem elkiem un tautai.
10. Un tie nolika viņa ieročus savu dievu namā, bet viņa galvu tie piekala Dagona templī.
11. Kad visi Jabešas, Gileādā, iedzīvotāji to visu dzirdēja, ko filistieši bija darījuši ar Saula līķi,
12. tad cēlās visi spēcīgie karavīri, paņēma Saula un viņa dēlu līķus un aiznesa tos uz Jabešu; tad viņi apraka viņu kaulus zem liela koka Jabešā un gavēja septiņas dienas.
13. Tā Sauls nomira savu ļauno darbu dēļ, ko viņš bija darījis pret To Kungu, - Tā Kunga vārda dēļ, ko viņš nebija turējis, un arī tāpēc, ka viņš bija griezies pie mirušo garu izsaucējas un bija to izvaicājis,
14. bet nebija jautājis To Kungu; tāpēc Viņš lika tam mirt un nodeva ķēniņa valsts varu Dāvidam, Īsaja dēlam.

1. Un visi Israēla ļaudis sapulcējās pie Dāvida Hebronā, sacīdami: Redzi, mēs esam no tava kaula un tavas miesas!
2. Jau senāk, Saulam vēl ķēniņam esot, tu biji tas, kas Israēlu izveda cīnā un atveda atpakaļ; un Tas Kungs, tavs Dievs, tev sacīja: tev būs ganīt Manu tautu Israēlu, un tev jāklūst par valdnieku pār Manu tautu Israēlu!
3. Un visi Israēla vecaji nāca pie ķēniņa uz Hebronu, un Dāvids slēdza ar viņiem Hebronā derību Tā Kunga vaiga priekšā; tad viņi svaidīja Dāvidu par ķēniņu pār Israēlu, kā Tas Kungs caur Samuēlu bija runājis.
4. Tad Dāvids un viss Israēls devās uz Jeruzālemi, senāk tā bija Jebusa, un tur dzīvoja tās zemes iedzīvotāji jebusieši,
5. un Jebusas iedzīvotāji sacīja Dāvidam: Še tu netiksi iekšā! Bet Dāvids ieņēma Ciānas cietoksni, un šī ir tagadējā Dāvida pilsēta.
6. Tad Dāvids sacīja: Pirmais, kas sakaus jebusiešus, tas lai kļūst par karaspēka virspavēlnieku! Un pirmais devās cīnā Joābs, Cerujas dēls, un viņš kļuva par virspavēlnieku.
7. Un Dāvids apmetās dzīvot nocietinātā pilī; tāpēc viņi to nosauca par Dāvida pilsētu.
8. Un viņš uzcēla visapkārt pilsētu, iesākot no Millas pils un tās apkārtnes, un nocietināja to, kamēr Joābs atjaunoja pārējo pilsētas daļu.
9. Un Dāvids pieauga varenībā un spēkā, jo tas Kungs Cebaots bija ar viņu.
10. Un šie ir Dāvida varonīgo vīru vadoņi, kas viņam bija, kas stingri turējās kopā ar viņu un ar visu Israēlu viņa ķēniņa varas laikā, viņu ieceļot par ķēniņu, kā Tas Kungs par Israēlu to bija sacījis.
11. Un šis ir Dāvida varonīgo vīru saraksts: Jašobeāms, Hahmonija dēls, trijotnes galvenais; viņš savu šķēpu pacēla pret trīs simti vīriem, kurus viņš nodūra vienā reizē.
12. Un pēc viņa bija Ēleāzars, Dodo dēls, ahohietis, viens no tiem trim varonīgiem vīriem.
13. Viņš bija kopā ar Dāvidu pie Pās-Damimas, kad filistieši bija tur sapulcējušies, lai karotu; tur atradās arī tīruma gabals ar miežiem; un pārējā kara tauta bēga no filistiešiem.
14. Tad viņi nostājās tīruma vidū un to aizstāvēja, un viņš sakāva filistiešus, un Tas Kungs viņiem deva lielu uzvaru.
15. Un trīs no tiem trīsdesmit vadoņiem nokāpa uz klints pie Dāvida Adullāmas alā, bet filistiešu karaspēks bija apmeties Refaima ielejā.
16. Dāvids tajā laikā bija kalnu cietoksnī, bet filistiešu karavīri toreiz atradās Bētleēmē.
17. Un Dāvidam iekārojās, un viņš sacīja: Kas mani padzirdīs ar ūdeni no akas, kas ir tur Bētleēmē pie vārtiem?
18. Tad tie trīs izcirtās cauri filistiešu nometnei, un tie iesmēla ūdeni no akas pie Bētleemes vārtiem, ņēma un to atnesa Dāvidam. Bet Dāvids to nevēlējās dzert un izlēja to kā dzeramo upuri Tam Kungam.
19. Un viņš sacīja: Lai Dievs mani pasargā, ka es to darītu! Vai lai es dzeru šo vīru asinis līdz ar viņu dzīvībām, jo, netaupīdami savu dzīvību, viņi to ir atnesuši! Un viņš liedzās to dzert. To izdarīja šie trīs varonīgie vīri.
20. Un Abišajs, Joāba brālis, bija galvenais tiem trīsdesmit vīriem; un viņš pacēla savu šķēpu pret trīs simti ienaidniekiem, un viņš tos nogalināja, un viņam bija vārds starp šiem trīsdesmit.
21. Starp šiem trīsdesmit viņš bija lielā godā, tā ka viņš kļuva par viņu virsnieku; taču tiem trim viņš līdzināties nespēja.
22. Benaja, Jojadas dēls, drosmīga vīra dēls, kas lielus darbus darījis, bija no Kabceēlas; viņš bija tas, kas nogalināja divus Moāba varoņus; viņš arī nogāja un kādā dienā alā nokāva lauvu, kad bija uzsnidzis sniegs.
23. Viņš bija arī tas, kas nogalināja kādu ēģiptietī, milzīga auguma vīru, kas bija piecas olektis garš, un šim ēģiptietim bija rokā šķēps, tik resns kā audēja riestava; bet viņš devās pie tā lejā ar kūju, un viņš izsita šķēpu no ēģiptieša rokas un nogalināja viņu ar viņa paša šķēpu.
24. To izdarīja Benaja, Jojadas dēls, un viņam bija vārds starp tiem trīsdesmit varonīgiem vīriem.

25. Viņš bija visvairāk godātais starp tiem trīsdesmit, bet tiem trim viņš līdzināties nespēja. Un Dāvids viņu iecēla par vadītāju savai miesassardzei.
26. Un karaspēka varonīgie vīri bija: Asahēls, Joāba brālis; Ēlhanans, Dodo dēls, no Bētlemeš;
27. Šamots no Harodas; Helecs no Peletas;
28. Īra, Ikeša dēls, no Tekojas; Abiēzers no Anatotas;
29. Sibehajs no Hušas; Īlajs no Ahohas;
30. Maharajs no Netofas; Heleds, Baānas dēls, no Netofas;
31. Itajs, Ribaja dēls, no Gibeas, Benjamīna cilts piederīgais; Benaja no Piratonas;
32. Hurajs (Hidajs) no Gaāšas dvīņu upēm; Abiēls no Arbatas (Arabas);
33. Asmavets no Baturimas; Ēljahba no Šaālbomas;
34. Gezonieša Hāšema dēli: Jonatāns, Šāges dēls, no Harāras;
35. Ahiāms, Sahara dēls, no Harāras; Ēliflelets, Ūra dēls;
36. Hefers no Meheras; Ahija no Palonas;
37. Hecro no Karmela; Naārajs, Ezbaja dēls;
38. Joēls, Nātāna brālis; Mibhars, Hagrija dēls;
39. amonietis Celeks; Nahrajs no Beērotas - Joāba, Cerujas dēla, ieroču nesējs;
40. Īra no Jatīras; Gārebs no Jatīras;
41. hetietis Ūrija; Zabāds, Ahlaja dēls;
42. Adina, Šizas dēls, no Rūbena cilts, rūbeniešu vadonis, un trīsdesmit karavīri kopā ar viņu;
43. Hanans, Maāhas dēls, un Jošafāts no Metenas;
44. Usija no Aštarotas; Šama un Jeiēls, Hotāma dēli, no Aroēras;
45. Jediaēls, Šimrija dēls, un viņa brālis Joha no Tīcas;
46. Ēliēls no Mahanaimas; Jeribajs un Jošavja, Elnaāma dēli; moābietis Jitma;
47. Ēliēls un Obeds, un Jaāsiēls no Mecobajas.

1. Un šie ir tie vīri, kas nāca pie Dāvida uz Ciklagu tanī laikā, kad viņš vēl slapstījās no Saula, Kīša dēla; arī šie bija no tiem varonīgajiem vīriem, kas viņam palīdzēja karā.
2. Tie bija apbruņoti ar loku, un viņi spēja lietot gan labo, gan kreiso roku, metot akmeņus un šaujot bultas no lokiem. Un daudzi bija no Saula radiem, no Benjamīna cilts.
3. Viņu vadonis bija Ahiēzers un otrs - Joass, Šimeas dēls, no Gibeas, tad Jeziēls un Pelets, Asmaveta dēli, Beraha un Jehus no Anatotas,
4. un Jišmija no Gibeonas bija viens no trīsdesmit varonīgajiem vīriem un pār tiem trīsdesmit, tad Jeremija, Jahaziēls un Johanans; Jozabāds no Gederas;
5. Ēlušajs, Jerimots, Bealja un Šemarja; Šefatja no Harifas;
6. Ēlkana, Jišija, Azareēls, Joēzers un Jašobeāms - korahieši;
7. un Joēla un Zebadja, Jerohāma no Gedoras, dēli.
8. Bet no gadiešiem Dāvidam pievienojās pie tuksneša cietokšņa varonīgi vīri, karotāji, apmācīti karam, bruņoti ar lielo vairogu un šķēpu, un viņu vaibsti bija kā lauvām, un tie bija veikli kā kalnu kazas.
9. Augstākais starp viņiem bija Ēzers, otrais Obadja, trešais Ēliābs,
10. ceturtais Mišmana, piektais Jeremija,
11. sestais Atajs, septītais Ēliēls,
12. astotais Johanans, devītais Ēlabāds,
13. desmitais Jeremija, vienpadsmitais Mahbanajs.
14. Šie ir no Gada dēliem, kas bija karapulku virsnieki, zemākais - viens pār simtu, bet augstākais - viens pār tūkstoti.
15. Šie bija tie, kas pār Jordānu pārgāja pirmajā mēnesī, kad tā bija pārplūdusi un izgāja no krastiem, un izdzina visus ielejas iedzīvotājus pret rītiem un pret vakariem.
16. Bet, kad arī no Benjamīna un Jūdas dēliem daži pievienojās Dāvidam kalnu cietoksnī,
17. tad Dāvids iznāca pie viņiem, uzrunāja viņus un sacīja: Ja jūs esat nākuši pie manis ar mieru, lai man palīdzētu, tad mans sirdsprāts būs kopā ar jums, bet, ja ar viltu mani gribat nodot maniem ienaidniekiem, kaut gan netaisnības pie manām rokām nav, tad lai mūsu tēvu Dievs to redz un soda!
18. Un Gars nāca pār Amasaju, galveno pār tiem trīsdesmit, un tas izsaucās: Mēs esam tavi, ak, Dāvid, un ar tevi mēs būsim, tu Īsaja dēls! Miers, miers lai ir ar tevi, un miers lai ir ar taviem palīgiem, jo tev ir palīdzējis tavš Dievs! Tad Dāvids viņus pieņēma un iecēla par karapulku vadoņiem.
19. Un no Manases daži pievienojās Dāvidam, kad viņš kopā ar filistiešiem gāja kaujā pret Saulu, bet viņš tiem nepalīdzēja, jo filistiešu lielkungi pēc apspriešanās sūtīja viņu projām, sacīdami: Mūsu galvas kritīs, kad viņš pāries pie sava kunga Saula.
20. Kad viņš atradās ceļā uz Ciklagu, tad viņam pievienojās no Manases Adnahs, Jozabāds, Jediaēls, Mihaēls, Jozabāds, Ēlihus un Ciltajs, virsnieki pār Manases tūkstošiem.
21. Un viņi bija tie, kuri palīdzēja Dāvidam pret sirotāju pulkiem, jo viņi visi bija varonīgi karotāji, un tie bija karaspēka pavēlnieki.
22. Tā dienu no dienas vīri nāca pie Dāvida, lai viņam palīdzētu, līdz radās liels karaspēks - it kā Dieva karapulks.
23. Un šis ir to vīru skaits, kas bija bruņojušies karam un nākuši uz Hebronu, lai pievienotos Dāvidam un lai viņam nodotu Saula ķēniņa valsts varu, kā Tas Kungs bija sacījis.
24. Jūdas dēlu, kas nesa lielo vairogu un šķēpu, bija seši tūkstoši astoņi simti karam bruņotu vīru;
25. no Simeona dēliem bija septiņi tūkstoši viens simts varonīgu karotāju;
26. no Levija dēliem - četri tūkstoši seši simti vīru;
27. un Jojada, Ārona cilts vadonis, un ar viņu bija trīs tūkstoši septiņi simti vīru;
28. un Cadoks, jauneklis, varonīgs karotājs, un no viņa tēva nama divdesmit divi virsnieki;
29. un no Benjamīna dēliem, Saula brāļiem, - trīs tūkstoši vīru, jo līdz tam laikam viņu lielākā daļa turējās pie Saula nama;
30. un no Efraima dēliem - divdesmit tūkstoši astoņi simti varonīgu karotāju, vīri ar vārdu savos tēvu

namos;

31. un no Manases puscilts - astoņpadsmit tūkstoši, kas pēc vārdiem nozīmēti, lai nāktu un celtu Dāvidu par ķēniņu;

32. un no Isašara dēliem tādi, kuriem gudrība zināt, kas Israēlam katrā laikā darāms; viņu vadoņi bija divi simti vīru, un viņu pavēlēm bija pakļauti visi viņu brāļi.

33. Un no Zebulona, kas gāja kaujā, bruņoti ar visiem kara ieročiem, bija piecdesmit tūkstoši vīru; un tie palīdzēja ar nedalītu sirdi;

34. un no Naftaļa - tūkstotis virsnieku un līdz ar viņiem trīsdesmit septiņi tūkstoši vīru ar lieliem vairogiem un šķēpiem;

35. un no daniešiem, karam gatavi - divdesmit astoņi tūkstoši seši simti;

36. un no Ašera, kas gāja kaujā bruņoti karam,- četrdesmit tūkstoši vīru;

37. un no viņpus Jordānas, no rūbeniešiem, no gadiešiem un no Manases puscilts, bruņoti ar visiem kara ieročiem, - simts divdesmit tūkstoši vīru.

38. Un visi šie karavīri, sakārtoti rindā, nāca uz Hebronu vienotā sirdsprātā, lai celtu Dāvidu par ķēniņu pār visu Israēlu; arī visi pārējie Israēlā bija vienoti sirdsprātā - celt Dāvidu par ķēniņu.

39. Un viņi tur pie Dāvida bija trīs dienas, ēda un dzēra, jo viņu tautas brāļi bija to viņiem sagatavojuši.

40. Un arī šie, kas bija viņiem tuvumā līdz Isašaram, Zebulonam un Naftaļa apgabalam, atveda uz ēzeļiem, kamieļiem, mūļiem un vēršiem maizi, smalko miltu ēdienus, vīgu raušus, rozīņu raušus, vīnu un eļļu, arī vēršus un sīklopus lielā vairumā, jo līksmība valdīja Israēlā.

1. Un Dāvids apspriedās ar virsniekiem pār tūkstoti un pār simtu un ar visiem vadoņiem.
2. Un Dāvids sacīja visam sapulcinātam Israēlam: Ja jūs to atzīstat par labu un tas ir Tā Kunga, mūsu Dieva, nolikts, tad sūtīsim ziņu visapkārt mūsu atlikušajiem brāļiem visos Israēla novados un kopā ar viņiem arī priesteriem un levītiem viņu pilsētās ar to ganībām, ka lai viņi sanāk kopā ar mums,
3. un atvedīsim atpakaļ pie sevis mūsu Dieva šķirstu, jo mēs neesam pēc tā meklējuši Saula valdīšanas laikā.
4. Tad visa sapulce sacīja, lai tā darot, jo šī lieta viņu acīs šķita taisna esam.
5. Tā Dāvids saaicināja uz sapulci itin visu Israēlu no Ēģiptes upes Šihoras līdz pašai Hamatas pievārtei, lai pārvestu Dieva šķirstu no Kirjat-Jeārimas.
6. Un tad Dāvids cēlās un viss Israēls un devās kalnup uz Baalu, tas ir, uz Kirjat-Jeārimu, kura pieder pie Jūdas, lai no turienes atvestu Dieva Tā Kunga, kas mīt pār ķerubiem, šķirstu, kas Viņa Vārdā ir nosaukts.
7. Un viņi pārveda Dieva šķirstu ar jauniem ratiem no Abinādaba nama, un Uza un Ahjo vadīja ratus.
8. Bet Dāvids un viss Israēls līksmojās Dieva priekšā ar visu spēku, ar dziesmām, pavadot ar cītarām un arfām un ar rokas bungām, cimbālēm un bazūnēm.
9. Bet, kad viņi nonāca līdz Kidona klonam, tad Uza izstiepa savu roku, lai pieturētu šķirstu, jo vērši klupa.
10. Tad Tā Kunga dusmas iekvēlojās pret Uzu, un Tas Kungs viņu sita, tāpēc ka viņš bija savu roku izstiepis pret šķirstu, tā ka viņš tur Dieva priekšā nomira.
11. Un Dāvids bija satriekts, ka Tas Kungs lauздams lauza Uzas dzīvību, un viņš nosauca šīs vietas vārdu: Perek-Uza, un tā līdz šai dienai.
12. Un tanī dienā Dāvidam sametās bailes Dieva priekšā, un viņš izsaucās: Kā gan es varu Dieva šķirstu vest pie sevis?
13. Un Dāvids neaizveda šķirstu pie sevis uz Dāvida pilsētu, bet aizveda to sāņus, uz gātieša Obed-Edoma namu.
14. Un tā Dieva šķirsts, novietots pie Obed-Edoma viņa namā, palika uz vietas trīs mēnešus; un Tas Kungs svētīja Obed-Edoma namu un visu, kas tam piederēja.

1. Un Hīrāms, Tiras ķēniņš, sūtīja vēstnešus pie Dāvida un ciedru kokus, namdarus un galdniekus, lai tie uzceltu viņam namu.
2. Tad Dāvids noprata, ka Tas Kungs viņu bija apstiprinājis par ķēniņu pār Israēlu un ka viņa ķēniņa valsts vara tapa paaugstināta viņa tautas Israēla labad.
3. Un Jeruzālemē Dāvids ņēma sev vēl vairāk sievu, un Dāvids dzemdināja vēl vairāk dēlu un meitu.
4. Un šie ir viņa dēlu vārdi, kuri viņam piedzima Jeruzālemē: Šamua, Šobabs, Nātāns un Salamans,
5. Jibhars, Ēlišua un Ēlpelets,
6. Nogahs, Nefegs un Jafija,
7. Ēlišāma, Beēljada un Ēlifelets.
8. Bet, kad filistieši dzirdēja, ka Dāvids bija svaidīts par ķēniņu pār visu Israēlu, tad visi filistieši cēlās, lai satvertu Dāvidu. Bet, kad Dāvids to dzirdēja, tad viņš izgāja viņiem pretī.
9. Un filistieši nāca un izvietojās pa visu refajiešu ieleju;
10. tad Dāvids jautāja Dievam, sacīdams: Vai man būs celties pret filistiešiem? Un vai Tu viņus dosi manā rokā? Un Tas Kungs viņam atbildēja: Celies, jo Es viņus došu tavā rokā!
11. Un viņi gāja uz Baal-Peracimu, un Dāvids viņus tur sakāva. Tad Dāvids izsaucās: Dievs ir izlauzies pret mani ienaidniekiem ar manu roku, itin kā ūdens izlaužas! Un tādēļ tie nosauca tās vietas vārdu Baal-Peracima.
12. Un viņi, filistieši, tur pameta savus dievus, un Dāvids pavēlēja, lai tos sadedzina ugunī.
13. Un filistieši vēlreiz nāca un izvietojās ielejā.
14. Tad Dāvids vēlreiz jautāja Dievam, un Dievs viņam atbildēja: Neej aiz viņiem, bet apei viņiem apkārt un uzbrūc viņiem iepretī balzama kokiem!
15. Un, kad tu dzirdēsi balzama koku galotnēs soļu troksni, tad esi gatavs doties kaujā! Jo tad pats Dievs iziet laukā tavā priekšā, lai sakautu filistiešu karaspēku.
16. Un Dāvids izpildīja, kā Dievs viņam bija pavēlējis, un viņi sakāva filistiešu karaspēku no Gibeonas līdz Gezerai.
17. Tā Dāvida slava izpaudās visās zemēs, un Tas Kungs iedvesa bailes no viņa visām tautām.

1. Un viņš pats sev uzcēla namus Dāvida pilsētā, un viņš sataisīja vietu Dieva šķirstam un izpleta pār to telti.
2. Tad Dāvids sacīja: Nevienš nedrīkst nest Dieva šķirstu kā vien levīti, jo Tas Kungs viņus ir izraudzījis, lai viņi nes Dieva šķirstu un kalpo Viņam mūžīgi!
3. Tad Dāvids sapulcināja visu Israēlu Jeruzālemē, lai nonestu Dieva šķirstu tam paredzētā vietā, ko viņš tam bija uzcēlis.
4. Un Dāvids sapulcināja Ārona dēlus un levītus:
5. no Kehata dēliem vadoni Ūriēlu un viņa brāļus - simts divdesmit;
6. no Merārija dēliem vadoni Asaju un viņa brāļus - divi simti divdesmit;
7. no Geršoma dēliem vadoni Joēlu un viņa brāļus - simts trīsdesmit;
8. no Ēlisafana dēliem vadoni Šemaju un viņa brāļus - divi simti;
9. no Hebrona dēliem vadoni Ēliēlu un viņa brāļus - astoņdesmit;
10. no Usiēla dēliem vadoni Aminādabu un viņa brāļus - simts divpadsmit.
11. Un Dāvids aicināja priesterus Cadoku un Abjataru un levītus Ūriēlu, Asaju, Joēlu, Šemaju, Ēliēlu un Aminādabu.
12. Un viņš tiem sacīja: Jūs esat levītu tēvu namu galvenie; svētījieties paši, un arī lai jūsu brāļi svētījas, ka jūs atnestu Tā Kunga, Israēla Dieva, šķirstu un noliktu tai vietā, kuru es tam esmu sataisījis.
13. Jo toreiz jūs nebijāt klāt, kad Tas Kungs, mūsu Dievs, izlauza robu mūsu vidū, jo mēs, kā pienākas, nemeklējām Viņu.
14. Tad priesteri un levīti svētījās, lai uznestu Tā Kunga, Israēla Dieva, šķirstu kalnā.
15. Un levītu dēli nesa šķirstu, kā Mozus bija pavēlējis pēc Tā Kunga vārda - ar kārtīm uz saviem plecēm.
16. Un Dāvids pavēlēja levītu vadoņiem, lai viņi izrauga savus brāļus dziedātājus ar mūzikas instrumentiem - cītarām, arfām, cimbālēm un zvaniņiem, kas lai tālu skandina svētku prieku.
17. Tad levīti izraudzīja Heimanu, Joēla dēlu, un no viņa brāļiem Asafu, Berehjas dēlu, un no Merārija brāļiem, Ētanu, Kušajas dēlu;
18. un līdz ar viņiem otras pakāpes brāļus - Zaharju, Jaāsiēlu, Šemiramotu, Jehiēlu, Unniju, Ēliābu, Benaju, Maāseju, Matitju, Ēlifeleju, Mikneju, kā arī Obed-Edomu un Jeiēlu, kas bija vārtu sargi.
19. Un dziedātāji Heimans, Asafs un Ētans skandināja vara cimbāles;
20. bet Zaharja, Usiēls, Šemiramots, Jehiēls, Unnijs, Ēliābs, Maāseja un Benaja, arfas spēlējami, dziedāja augstā balsī;
21. bet Matitjam, Ēlifelehum, Miknejam, Obed-Edomam, Jehiēlam un Azasjam bija jāpavada dziedājums ar astoņu stīgu cītarām un pašiem jādzied zemā balsī.
22. Un levītu vadonis Kenanja vadīja dziedāšanu, jo viņš to prata.
23. Bet Berehja un Ēlkana bija šķirsta vārtu sargi.
24. Un Šebanja, Jošafāts, Netaneēls, Amasajs, Zaharja, Benaja un Ēliēzers, kas bija priesteri, pūta taures Dieva šķirsta priekšā, bet Obed-Edoms un Jehija bija šķirsta vārtu sargi.
25. Un tā Dāvids ar Israēla vecajiem un ar virsniekiem pār tūkstoti nogāja kājām, lai šķirstu ar Tā Kunga derības likumiem no Obed-Edoma nama ar gaviļiem uznestu kalnā.
26. Un, kad Dievs palīdzēja levītiem, kas nesa Tā Kunga derības šķirstu, tad viņi upurēja kā kaujamo upuri septiņus vēršus un septiņus aunus.
27. Un Dāvids bija tērpies tīra audekla virsvalkā - un tāpat arī visi levīti, kuri nesa šķirstu, un dziedātāji un viņu vadonis Kenanja; bet Dāvids bija apņēmis pāri virsvalkam vēl linu efodu.
28. Un viss Israēls nesa augšā Tā Kunga derības šķirstu ar skaļu gaviļēšanu, ar bazūņu un tauru skaņām un ar cimbālēm, ar arfām un cītarām, kas skanēja tālu.
29. Un, kad Tā Kunga derības šķirsts ar derības likumiem nonāca Dāvida pilsētā, tad Mihala, Saula meita, skatījās laukā pa logu un redzēja ķēniņu Dāvidu, kā tas lēkāja un dejoja, un viņa savā sirdī to nonicināja.

1. Un pēc tam, kad viņi ienesa Dieva šķirstu un to novietoja telts vidū, ko Dāvids bija tam uzcēlis, viņi ziedoja Dieva priekšā dedzināmos upurus un kaujamās pateicības upurus.
2. Un, kad Dāvids bija beidzis upurēt dedzināmos upurus un kaujamās pateicības upurus, tad viņš Tā Kunga Vārdā svētīja tautu.
3. Un viņš ikkatram no Israēla izdalīja, kā vīriem, tā arī sievietēm, pa vienai maizei, gabalam gaļas un rozīņu rausi.
4. Un Tā Kunga šķirsta priekšā viņš nolika kalpot dažus no levītiem, lai tie lūgtu, slavētu un pateiktos Tam Kungam, Israēla Dievam.
5. Asafs bija vadonis, bet Zaharja otrs pēc viņa; tad Jeiēls, Šemiramots, Jehiēls, Matitja, Ēliābs, Obed-Edoms un Jehiēls ar mūzikas instrumentiem, arfām un cītarām, un Asafs lika atskanēt cimbālēm.
6. Un Benaja un Jahasiēls, priesteri, pastāvīgi ar taurēm bija Dieva derības šķirsta priekšā.
7. Toreiz tanī dienā Dāvids pirmo reizi deva Asafam un viņa brāļiem šo dziesmu, lai pateiktos Tam Kungam:
8. Pateicieties Tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu, dariet zināmus tautu vidū Viņa darbus!
9. Dziediet Viņam, spēlējiet Viņam, runājiet par visiem Viņa brīnuma darbiem!
10. Dodiet slavu Viņa svētajam Vārdam! Lai visu to sirdis priecājas, kas ir Tā Kunga meklētāji!
11. Meklējiet To Kungu un Viņa spēku, meklējiet Viņa vaigu bez mitēšanās!
12. Pieminiet brīnuma darbus, ko Viņš ir darījis, Viņa darītās brīnumu zīmes un tiesas spriedumus no Viņa mutes,
13. jūs, Viņa kalpa Israēla pēcnācēji, Jēkaba dēli, Viņa izredzētie!
14. Viņš ir Tas Kungs, mūsu Dievs, Viņa tiesas tiek spriestas visā pasaulē.
15. Pieminiet mūžīgi Viņa derību, vārdu, ko Viņš pavēlējis tūkstoš audzēm,
16. derību, ko Viņš ir slēdzis ar Ābrahāmu, un Viņa zvēresta apsoliņumu, ko Viņš zvērējis Īzākam
17. un ko Viņš arī Jēkabam apstiprinājis kā likumu un Israēlam kā mūžīgu derību,
18. sacīdams: tev Es došu Kānaāna zemi, ko Es jums piešķīru kā īpašuma daļu
19. tolaik, kad jūs vēl bijāt nedaudzi skaitā, pavisam maz, un svešinieki tai zemē,
20. klīzdami no tautas pie tautas un no vienas ķēniņa valsts pie citiem ļaudīm.
21. Bet Viņš nepiekāpās neviena priekšā, kas viņus apspieda, un viņu dēļ Viņš pat pārmācīja ķēniņus:
22. nepieskarieties Maniem svaidītiem un nenodariet ļaunu Maniem praviešiem!
23. Dziediet Tam Kungam, visa zeme, sludiniet ik dienas Viņa pestīšanu!
24. Vēstiet citām tautām Viņa godu un it visu tautu vidū Viņa brīnuma darbus!
25. Jo liels ir Tas Kungs un ļoti augsti slavējams, un Viņš ir bijājams pār visiem dieviem,
26. jo visu tautu dievi ir elki, bet Tas Kungs ir radījis debesis.
27. Augstība un varenība ir Viņa priekšā, spēks un tīksme mīt Viņa mājoklī.
28. Dodiet Tam Kungam, jūs tautu ciltis, dodiet Tam Kungam godu un slavu!
29. Dodiet Tam Kungam Viņa Vārda godu! Atnesiet dāvanu upurus un nāciet Viņa vaiga priekšā. Zemojieties Tā Kunga priekšā un zemojieties svētā glītumā!
30. Trīci, ak, visa zeme, Viņa vaiga priekšā! Patiešām, zeme ir stingri nostiprināta, tā nav izkustināma.
31. Lai debesis izplūst priekā, un zeme lai gaviļē un lai tā saka tautām: Tas Kungs ir ķēniņš!
32. Lai jūra krāc, un viss, kas to pilda, lai bango! Lai tīrumi gaviļē un viss, kas tajos aug!
33. Lai gaviļē koki mežā Tā Kunga priekšā, jo Viņš nāk, lai tiesātu zemi.
34. Teiciet To Kungu, jo Viņš ir labs un Viņa žēlastība pastāv mūžīgi.
35. Un lūdziet: izglāb mūs, Dievs, mūsu Glābēj! Sapulcini mūs un atbrīvo mūs no citām tautām, lai mēs nestu pateicības slavu Tavam svētajam Vārdam, lai paši celtu sevi, Tevi godinādami!
36. Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, no mūžības uz mūžību! Un visa tauta sacīja: Āmen! un Slavējiet To Kungu!
37. Tad Dāvids tur atstāja Tā Kunga derības šķirsta priekšā Asafu un viņa brāļus, lai tie pastāvīgi kalpotu šķirsta priekšā, kā ik dienas pienākas.

38. Un Obed-Edomam un viņa sešdesmit astoņiem brāļiem viņš lika darīt to pašu, pie kam Obed-Edoms, Jedutuna dēls, un Hosa un visi šie pārējie bija vārtu sargi.
39. Un priesteri Cadoku un viņa brāļus, priesterus, viņš atstāja arī turpmāk par sargiem Tā Kunga mājokļa priekšā, kas atradās Gibeonas augstienē,
40. lai tie Tam Kungam vienmēr, rītos un vakaros, upurētu dedzināmos upurus uz dedzināmo upuru altāra, kā tas ir rakstīts Tā Kunga bauslībā, ko Viņš Israēlam bija pavēlējis.
41. Un kopā ar viņiem tur bija Heimans un Jedutuns, un atlikusī daļa no izraudzītiem, kuri bija nozīmēti pēc vārdiem, lai pateiktos Tam Kungam, jo Viņa žēlastība ir mūžīga.
42. Un līdz ar viņiem bija Heimans un Jedutuns, un viņu rīcībā bija taures un cimbāles, kuras tie skandināja, un arī Dieva dziesmu pavadīšanai domātās cītaras; taču Jedutuna dēliem bija jābūt par vārtu sargiem.
43. Un tad visi ļaudis atgriezās, ikviens savā namā, arī Dāvids atgriezās, lai savu namu svētītu.

1. Un notika, kad Dāvids bija atgriezies savā namā, tad Dāvids sacīja pravietim Nātānam: Redzi, es dzīvoju ciedru namā, bet Tā Kunga derības šķirsts mīt zem telts drānām.
2. Tad Nātāns atbildēja Dāvidam: Dari itin visu, kas vien ir tavā sirdsprātā, jo Dievs ir ar tevi!
3. Bet tanī pašā naktī notika, ka Dieva vārds atklājās Nātānam, sacīdams:
4. Noej un saki Manam kalpam Dāvidam: tā saka Tas Kungs: tu nedrīksti Man celt dzīvojamo namu!
5. Jo Es neesmu dzīvojis nevienā namā, sākot no tās dienas, kopš Es Israēla tautu esmu izvedis laukā no Ēģiptes, līdz šai dienai, bet Es esmu gājis no telts uz telti un no mājokļa uz mājokli.
6. Un vai Es esmu visu to laiku, kamēr Es esmu staigājis ar visu Israēlu, runājis vārdu uz kādu no Israēla soģiem, kam Es esmu pavēlējis ganīt Savu tautu, sacīdams: kādēļ jūs Man neesat uzcēluši ciedru namu?
7. Tāpēc tev tagad ir tā jāsaka Manam kalpam Dāvidam: tā saka Tas Kungs Cebaots: Es esmu tevi ņēmis no ganībām, prom no avīm, lai tu kļūtu par vadoni Manai Israēla tautai.
8. Un Es esmu bijis ar tevi itin visur, kur vien tu esi gājis, un Es esmu izdeldējis visus tavus ienaidniekus tavā priekšā, un Es esmu tev darījis vārdu, kāds ir šīs zemes varenajiem.
9. Un Es gribu ierādīt Savai tautai Israēlam vietu, un Es to tur dēstīšu, lai tā savā vietā dzīvotu un turpmāk vairs netiktu satraukta un lai varmākas to vairs tā neizposta, kā tas bija iesākumā
10. un vēl tai laikā, kad Es iecēlu soģus pār Savu Israēla tautu; Es gribu pazemot visus tavus ienaidniekus, un Es tev daru zināmu, ka Tas Kungs tev cels namu.
11. Un notiks, kad tavu dienu skaits būs piepildījies un tev būs jāiet pie saviem tēviem, tad Es celšu kādu no taviem pēcnācējiem pēc tevis, kas būs no taviem dēliem, tam Es nostiprināšu viņa ķēniņa valsts varu.
12. Tas Man uzcelš namu, un Es viņa troni nostiprināšu uz mūžīgiem laikiem.
13. Un Es tam būšu par tēvu, bet viņš Man būs par dēlu, un Savu žēlastību Es neatrašu no viņa, kā Es to gan esmu atrāvis no tava priekšgājēja.
14. Bet Es viņu ielikšu Savā namā un Savā ķēniņa valstībā uz mūžīgiem laikiem, un viņa tronis pastāvēs mūžīgi!
15. Kā visi šie vārdi un visas šīs parādības mācīja, tā Nātāns to pateica Dāvidam.
16. Un ķēniņš Dāvids nāca un palika Tā Kunga priekšā, un sacīja: Kas gan es esmu, Kungs, mans Dievs, un kas ir mans nams, ka Tu esi mani līdz šejieni vadījis?
17. Un tas vēl ir licies Tavās acīs pārāk maz, ak, Dievs, bet Tu vēl par Sava kalpa namu esi runājis par tāliem nākošiem laikiem, un Tu esi mani uzlūkojis kā no cilvēku kārtas un augsti cēlis, ak, Kungs, mans Dievs!
18. Un ko vēl Dāvids spētu Tev pateikt par godu, kāds Tavam kalpam piešķirts? Bet Tu jau pats pazīsti Savu kalpu!
19. Ak, Kungs, Sava kalpa labad un pēc Tava paša sirds nodoma Tu esi visas šīs lielās lietas darījis, lai visas šīs varenās lietas kļūtu zināmas.
20. Kungs, nav neviena, kas ir tāds kā Tu, un nav neviena cita dieva kā vien Tu, pēc visa, ko mēs savām ausīm esam dzirdējuši.
21. Un kur gan ir kāda cita tauta virs zemes, kas līdzinātos Tavai Israēla tautai, kuru Dievs pats Sev ir devis, lai to izglābtu Sev par īpašu tautu un lai Sev celtu lielu un bijājamu Vārdu ar lieliem un brīnišķīgiem darbiem, izdzīdams citas tautas Savas tautas acu priekšā, ko Tu pats esi izglābis no Ēģiptes.
22. Un Tu esi Savu tautu Israēlu iecēlis Sev par tautu uz mūžīgiem laikiem, un Tu, Kungs, esi kļuvis viņu Dievs.
23. Un tagad, Kungs, tas vārds, ko Tu esi sacījis Savam kalpam un viņa namam, lai tiek nostiprināts uz mūžīgiem laikiem, un dari, kā Tu esi sacījis!
24. Un Tavs Vārds būs nostiprināts un būs paaugstināts mūžīgi; un sacīs: Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, ir Dievs pār Israēlu un Israēla labā, - un Tava kalpa Dāvida nams pastāvēs stiprs Tavā priekšā!
25. Jo Tu, mans Dievs, esi atklājis Savam kalpam, ka Tu viņam gribi celt namu, un tādēļ Tavs kalps ir

iedrošinājies lūgt Tava vaiga priekšā.

26. Un tagad, Kungs, Tu esi Dievs, un Tu esi runājis uz Savu kalpu par šīm labajām lietām,

27. un lai Tev labpatiktu svētīt Sava kalpa namu, ka tas pastāvētu mūžīgi Tavā priekšā, jo, ko Tu, Kungs, esi svētījis, tas ir svētīts mūžīgi!

1. Un notika, pēc tam Dāvids no jauna sakāva filistiešus un pakļāva tos sev, un viņš iekaroja Gātu ar tās mazajām pilsētām, kas līdz šim bija filistiešu rokās.
2. Un viņš sakāva arī Moābu, un moābieši kļuva Dāvida kalpi un maksāja viņam nodevas.
3. Un Dāvids uzvarēja Hadadēzeru, Cobas ķēniņu, Hamatā, kad tas bija ceļā, lai nostiprinātu savu varu Eifratas upes apgabalā.
4. Un Dāvids viņam atņēma tūkstoš kara ratus un septiņus tūkstošus jātnieku, un divdesmit tūkstošus kājnieku, un Dāvids visiem braucamiem zirgiem pārgrieza kāju dzīslas un atstāja no tiem sev tikai simts braucamos zirgus.
5. Kad sīrieši no Damaskas nāca Hadadēzeram, Cobas ķēniņam, palīgā, tad Dāvids nokāva no sīriešiem divdesmit divus tūkstošus vīru,
6. un Dāvids novietoja apsardzi Sīrijā, Damaskā, un sīrieši kļuva Dāvida kalpi un maksāja viņam nodevas. Un Tas Kungs palīdzēja Dāvidam, kur vien viņš gāja.
7. Un Dāvids paņēma zelta vairogus, ko nesa Hadadēzera galminieki, un viņš lika tos pārvest uz Jeruzālemi.
8. Bet no Tibhatas un no Kūnas, Hadadēzera pilsētām, Dāvids paņēma ļoti daudz vara; vēlāk no šī vara Salamans izgatavoja vara jūru un arī atbalsta kājas un vara rīkus.
9. Bet, tiklīdz Tous, Hamatas ķēniņš, dzirdēja, ka Dāvids bija sakāvis visu Hadadēzera, Cobas ķēniņa, karaspēku,
10. tad viņš sūtīja savu dēlu Hadorāmu pie ķēniņa Dāvida sveicināt viņu un apsveikt viņu par viņa uzvaru karā pret Hadadēzeru; jo Tous bija karojis pret Hadadēzeru; un visus zelta, sudraba un vara priekšmetus
11. ķēniņš Dāvids veltīja Tam Kungam līdz ar to sudrabu un zeltu, ko viņš bija no visām tautām paņēmis: no Edoma, no Moāba, no Amona bērniem, no filistiešiem un no amalekiešiem.
12. Bet Abišajs, Cerujas dēls, uzvarēja edomiešus Sāls ielejā un nokāva no viņiem astoņpadsmit tūkstošus vīru.
13. Un viņš novietoja Edomā apsardzi, un visi edomieši kļuva Dāvida kalpi, jo Tas Kungs palīdzēja Dāvidam, kur vien viņš gāja.
14. Un Dāvids valdīja pār visu Israēlu un ievada tiesu un taisnību visā savā tautā.
15. Un Joābs, Cerujas dēls, bija virspavēlnieks pār kara pulkiem, un Jošafats, Ahiluda dēls, bija valsts padomnieks.
16. Un Cadoks, Ahituba dēls, un Ahimēlehs, Abjatara dēls, bija priesteri, bet Šavša bija valsts rakstvedis.
17. Un Benaja, Jojadas dēls, bija pār krētiešiem un plētiešiem; un Dāvida dēli bija pirmie pie ķēniņa.

1. Pēc tam notika, ka amoniešu ķēniņš Nahašs nomira, un viņa dēls kļuva ķēniņš viņa vietā.
2. Tad Dāvids nosprieda: Es gribu parādīt žēlastību Hanūnam, Nahaša dēlam, jo viņa tēvs man ir parādījis žēlastību. Un Dāvids sūtīja vēstnešus izteikt viņam līdzjūtību par viņa tēvu. Tad Dāvida kalpi nāca Amona dēlu zemē pie Hanūna, lai viņam izteiktu līdzjūtību.
3. Bet amoniešu vadonis sacīja Hanūnam: Vai tu domā, ka Dāvids godina tavu tēvu, ja viņš ir tev atsūtījis mierinātājus? Nē! Bet vai drīzāk viņa kalpi nav nākuši pie tevis, lai izzinātu un izlūkotu, un izpētītu šo zemi?
4. Tad Hanūns lika saņemt ciet Dāvida kalpus, lika tos noskūt un nogrieza viņu drānas līdz pusei, līdz gurniem, un tos atlaida.
5. Un viņi aizgāja. Kad Dāvidam tika ziņots, kas šiem vīriem bija nodarīts, tad viņš tiem sūtīja vēstnešus, jo šie vīri bija ļoti apsmieti, un ķēniņš lika viņiem sacīt: Palieciēt Jērikā, tiekāms jums jūsu bārdas būs atkal ataugušas, tad nāciet atpakaļ!
6. Kad amonieši redzēja, ka tie paši sevi bija padarījuši ienīstamus Dāvidam, tad Hanūns un amonieši nosūtīja tūkstoš talentus sudraba, lai sev nomātu kara ratus un nolīgtu jātniekus starp sīriešiem Mezopotāmijā, kā arī starp sīriešiem Maāhas un Cobas zemē.
7. Un viņi ieguva savā rīcībā trīsdesmit divus tūkstošus ratu, kā arī Maāhas ķēniņu un viņa kara pulkus; un viņi nāca un apmetās nometnē Medebas priekšā; un amonieši arī sapulcējās, sanākdami no savām pilsētām, un tā viņi visi devās karot.
8. Kad Dāvids to dzirdēja, viņš sūtīja Joābu ar visu karaspēku, visus varonīgus karotājus.
9. Un amonieši devās un izvietojās kaujai pie pilsētas vārtiem, bet tie ķēniņi, kas bija nākuši, turējās savrup atklātā laukā.
10. Kad Joābs redzēja, ka kauja tika vērsta pret viņu priekšā un aizmugurē, tad viņš izraudzīja sev no visiem Israēla izlasītiem karotājiem, un viņš izvietoja tos pret sīriešiem.
11. Bet karotāju atlikušo daļu viņš pakļāva sava brāļa Abišaja vadībai, un tie izvietojās pret amoniešiem.
12. Un viņš sacīja: Ja sīrieši būs stiprāki par mani, tad nāc tu man palīgā, bet, ja amonieši būs stiprāki par tevi, tad es nākšu tev palīgā.
13. Tikai drosmi! Un cīnīsimies varonīgi par savu tautu un par sava Dieva pilsētām, bet Tas Kungs lai dara, kā Viņam labi patīk!
14. Un Joābs nāca tuvāk ar saviem ļaudīm, kas pie viņa bija, lai cīnītos ar sīriešiem, bet tie bēga no viņa.
15. Kad Amona dēli redzēja, ka sīrieši bēg, tad arī viņi bēga no Joāba brāļa Abišaja un iegāja pilsētā. Bet Joābs atgriezās Jeruzālemē.
16. Kad sīrieši redzēja, ka bija Israēla sakauti, tad tie sūtīja vēstnešus un lika doties kaujā tiem sīriešiem, kuri dzīvoja viņpus Eifratas upes, un Sofahs, Hadadēzera karaspēka virspavēlnieks, gāja viņu priekšgalā.
17. Kad tas tika paziņots Dāvidam, tad viņš sapulcināja karam visu Israēlu, pārcēlās pāri Jordānai un devās viņiem pretim un izvietojās pret tiem. Un Dāvids stājās kaujai pret sīriešiem, un tie cīnījās ar viņu.
18. Un sīrieši bēga Israēla priekšā, un Dāvids nogalināja no sīriešiem septiņus tūkstošus kara ratu vadītāju un četrdesmit tūkstošus kājnieku; arī karaspēka virspavēlnieku Sofahu viņš lika nonāvēt.
19. Kad Hadadēzera ļaudis redzēja, ka viņi ir Israēla sakauti, tad viņi slēdza ar Dāvidu mieru un viņam kalpoja. Sīrieši vairs negribēja iet amoniešiem palīgā.

1. Un notika, kad gads bija pagājis, ap to laiku, kad ķēniņi mēdz iziet karot, tad Joābs vadīja tālāk karaspēku, un viņi izpostīja amoniešu zemi; un tad viņš devās un ielenca Rabu, bet Dāvids palika Jeruzālemē. Un Joābs Rabu iekaroja un to nopostīja,
2. un Dāvids ņēma viņu elka Milkoma kroni no tā galvas - un atrada, ka tā zelts svēra veselu talentu un ka tanī bija dārgak mens, - un tas tika likts Dāvidam galvā; un viņš aizveda sev līdzī no šīs pilsētas ļoti lielu laupījumu.
3. Un viņš izveda tos ļaudis, kas tur bija, un lika viņus pie zāģiem, dzelzs akmeņu kaltiem un cirvjiem. Un tā Dāvids izrīkojās ar visām amoniešu pilsētām. Tad Dāvids atgriezās ar visu savu karaspēku atpakaļ Jeruzālemē.
4. Un notika, pēc tam izcēlās karš Gezerā ar filistiešiem; tolaik hušatietis Sibehajs nogalināja Sipaju, kas bija no Refaima dēliem, un viņi tika pazemoti.
5. Kad no jauna izcēlās vēl viens karš ar filistiešiem, tad Ēlhanans, Jaīra dēls, nokāva Lahmiju, gātieša Goliāta brāli, kam šķēpa kāts bija kā audēju riestava.
6. Un tad bija vēl viens karš - Gātā, un tur bija kāds milzīga auguma vīrs, kuram bija pa seši pirksti katrai rokai un kājai, pavisam divdesmit četri; arī viņš bija no refajiešu pēcnācējiem.
7. Un, kad viņš bija ar rupjiem vārdiem izaicinājis Israēlu, tad Jonatāns, Šimeja, Dāvida brāļa, dēls, to nogalināja.
8. Šie bija refajiešu pēcnācēji no Gātas, un viņi krita no Dāvida rokas un no viņa karotāju rokas.

1. Un cēlās sātans pret Israēlu un pavedināja Dāvidu saskaitīt Israēlu.
2. Un Dāvids sacīja Joābam un tautas pārstāvjiem: Ejiet un skaitiet Israēlu, no Bēršebas līdz Danai, un atnesiet man ziņas par viņu skaitu, ka es to zinātu.
3. Tad Joābs sacīja: Lai Tas Kungs pie šiem ļaudīm, cik viņu tagad ir, pieliek simtkārtīgi! Mans kungs un ķēniņ, vai tad tie visi tomēr nav mana kunga kalpi? Kāpēc manam kungam tas būtu vajadzīgs? Kādēļ viņš uzliek tādu vainu Israēlam?
4. Bet ķēniņa pavēle Joābam bija neatsaucama, un Joābs devās ceļā. Viņš pārstaigāja visu Israēlu un nāca atpakaļ uz Jeruzālemi.
5. Un Joābs nodeva Dāvidam saskaitīto ļaužu skaitu, un viss Israēls bija tūkstoš reiz tūkstoš un simts tūkstošu vīru, kas spēja zobenu vēzt, un Jūdā bija četri simti septiņdesmit tūkstoši vīru, kas spēja zobenu vēzt.
6. Bet Levija un Benjamīna ciltis viņš neiekļāva skaitīšanā, jo ķēniņa pavēle Joābam šķita negantība.
7. Dieva acīs šī lieta bija ļauna, un Viņš sita Israēlu.
8. Tad Dāvids lūdza Dievu: Es esmu ļoti grēkojis, ka esmu šo lietu darījis, bet tagad es Tevi ļoti lūdzu, nepiemini Sava kalpa noziegumu! Es tiešām esmu ļoti aplam rīkojies.
9. Bet Tas Kungs pavēlēja Gadam, Dāvida redzētājam, sacīdams:
10. Noej un saki Dāvidam, teikdams: tā saka Tas Kungs: trīs lietas Es tev lieku priekšā, izvēlies vienu no tām, un Es tev to darīšu!
11. Un Gads gāja pie Dāvida un viņam sacīja: Tā saka Tas Kungs: izvēlies sev
12. vai nu trīs gadus bada laika, vai trīs mēnešus bēgt no saviem pretiniekiem pēc tam, kad ienaidnieku zobens būs panācis jūs, vai lai trīs dienas Tā Kunga zobens - mēris visā zemē un Tā Kunga eņģelis, kas nāvi nes visos Israēla novados. Un lūko, kādu atbildi lai es nesu Tam, kas mani sūtījis!
13. Tad Dāvids sacīja Gadam: Man ir lielas bailes! Bet es gribu labāk krist Tā Kunga rokā, jo Viņa žēlastība ir ļoti liela, bet es negribu krist cilvēku rokās!
14. Tad Tas Kungs lika mērim nākt pār Israēlu, un no Israēla nomira septiņdesmit tūkstoši cilvēku.
15. Un Dievs sūtīja eņģeli uz Jeruzālemi, lai to izpostītu; bet, tikko viņš taisījās to izpostīt, Tas Kungs to uzlūkoja, un Viņam kļuva žēl ļaunuma, un Viņš sacīja posta eņģelim, ko bija sūtījis: Tagad pietiek, atvelc savu roku! Un Tā Kunga eņģelis bija nostājies tieši pie jebusieša Ornana klona.
16. Kad Dāvids pacēla savas acis, viņš ieraudzīja Tā Kunga eņģeli stāvam starp zemi un debesīm, un tam bija atvērts zobens rokā, izstiepts pār Jeruzālemi; tad Dāvids līdz ar vecajiem, maisos ietinušies, metās zemē uz sava vaiga,
17. un Dāvids lūdza Dievu: Vai ne es pavēlēju ļaudis skaitīt? Es, es esmu tas, kas grēkojis un darījis lielu ļaunumu! Bet šīs avis, ko tās ir darījušas? Ak, Kungs, mans Dievs! Lai Tava roka ir pret mani un pret mana tēva namu, bet ne lai Tavu tautu mocītu!
18. Un Tā Kunga eņģelis pavēlēja Gadam pateikt Dāvidam, lai Dāvids dodas augšup kalnā un lai uzceļ altāri Tam Kungam uz jebusieša Ornana klona.
19. Un, paklausīdams Gada vārdiem, ko tas bija runājis Tā Kunga Vārdā, Dāvids devās kalnā.
20. Kad Ornans apgriezās, tad ieraudzīja eņģeli, un viņa četri dēli, kas kūla kopā ar viņu, paslēpās; bet Ornans kūla kviešus.
21. Kad Dāvids nāca pie Ornana, un Ornans paskatījās un ieraudzīja Dāvidu, tad viņš iznāca laukā no klona un nometās Dāvida priekšā uz sava vaiga pie zemes.
22. Un Dāvids sacīja Ornanam: Lūdzams, dod man klona vietu, lai es tur uzceļu altāri Tam Kungam, bet piešķir man to par pilnu samaksu, lai tā mocība tiek novērsta no tautas.
23. Tad Ornans atbildēja Dāvidam: Ņem to sev un dari, mans kungs un ķēniņ, kā vien tev patīk! Redzi, tur tos vēršus es dodu dedzināmiem upuriem un šos kuļamos rīkus malkai, bet kviešus ēdamam upurim; to visu es dodu!
24. Bet ķēniņš Dāvids sacīja Ornanam: Nē, bet es to visu gribu pirkt no tevis par pilnu samaksu, jo es negribu ņemt Tam Kungam, kas ir tavs, nedz arī upurēt tādu dedzināmo upuri, kas iegūts par velti!

25. Tā Dāvids deva Ornanam par šo vietu zeltu, svarā seši simti seķeļu.
26. Un Dāvids tur uzcēla Tam Kungam altāri un upurēja dedzināmos upurus un kaujamos pateicības upurus; un, kad viņš To Kungu piesauca, tad Viņš tam atbildēja ar uguni no debesīm pār dedzināmo upuru altāri.
27. Un Tas Kungs pavēlēja eņģelim, un viņš iebāza savu zobenu makstī.
28. Tanī laikā, kad Dāvids redzēja, ka Tas Kungs bija viņam atbildējis uz jebusieša Ornana klona, viņš tur upurēja arī kaujamos upurus.
29. Bet Tā Kunga mājoklis, ko Mozus bija izveidojis tuksnesī, un arī dedzināmo upuru altāris tanī laikā atradās kalnu augstienē pie Gibeonas.
30. Bet Dāvids nevarēja tā priekšā noiet, lai godinātu Dievu, jo viņš bija iztrūcinājies no Tā Kunga eņģeļa zobena.

1. Un Dāvids sacīja: Šeit lai atrodas Dieva, Tā Kunga, nams, un šeit lai ir Israēlam altāris dedzināmo upuru upurēšanai!
2. Un Dāvids pavēlēja sapulcināt svešiniekus, kas bija Israēla zemē, un viņš tos nodarbināja kā akmeņkaļus, lai izcirstu četrstūru akmeņus Dieva nama celšanai.
3. Un Dāvids sagādāja arī lielā daudzumā dzelzi vārtu durvju naglām un savienojumu skavām, un tik daudz vara, ka to nevarēja nosvērt,
4. un ciedru koku balķus bez skaita, jo sidonieši un tirieši atveda Dāvidam ļoti daudz ciedru koku.
5. Un Dāvids sprieda tā: Mans dēls Salamans ir vēl jauns un nav nobriedis, bet namam, kas jāceļ Tam Kungam, jābūt lielam un varenam, par slavu un godu visās zemēs, tāpēc es veikšu sagatavošanas darbus. Un Dāvids veica sagatavošanas darbus pirms savas nāves.
6. Tad viņš pieaicināja savu dēlu Salamanu un tam pavēlēja, ka viņam jāuzceļ nams Tam Kungam, Israēla Dievam.
7. Un Dāvids sacīja Salamanam: Mans dēls! Manā sirdsprātā bija uzcelt namu Tā Kunga, mana Dieva, Vārdam,
8. bet Tā Kunga vārds man atklājās, teikdams: tu esi izlējis daudz asiņu, un tu esi vedis lielus karus; tev nebūs celt namu Manam Vārdam, jo tu esi izlējis virs zemes daudz asiņu Manā priekšā.
9. Redzi, tas dēls, kas tev tiks dzemdēts, tas būs miera vīrs, jo Es likšu viņam piedzīvot mieru no visiem viņa ienaidniekiem visapkārt; ne velti Salamans būs viņa vārds, un viņa laikā Es likšu Israēlam piedzīvot laimi un mieru.
10. Viņš uzcelš Manam Vārdam namu, viņš būs Mans dēls, un Es būšu viņa Tēvs, un Es nostiprināšu viņa troni pār viņa ķēniņa valsti Israēlu mūžīgi!
11. Tagad nu, mans dēls, Tas Kungs būs ar tevi, un ceru - tev labi izdosies, un tu uzcelsi Tam Kungam, savam Dievam, namu, kā Viņš par tevi ir sacījis!
12. Ak, kaut Tas Kungs tev piešķirtu gudrību un izpratni, lai tu, kad Viņš tevi iecels pār Israēlu, turētu Tā Kunga, sava Dieva, bauslību!
13. Tad tev labi veiksies, ja tu turēsi un darīsi likumus un tiesas, ko Tas Kungs Mozum ir pavēlējis Israēla labad. Esi stiprs un drosmīgs! Nebīsties un nebaiļojies!
14. Un redzi, ar lielām pūlēm es esmu sakrājis Tā Kunga namam simts tūkstošus talentu zelta un tūkstoš reiz tūkstoš talentu sudraba, un varu un dzelzi bez svara, jo to ir ļoti daudz; tāpat arī kokus un akmeņus es esmu sakrājis, bet pie tiem tev vēl ir jāgādā klāt.
15. Un tavā rīcībā ir liels skaits amatnieku: akmeņkaļi, akmens un koka apstrādātāji un vīri, kas prot visādus amatus.
16. Zelta, sudraba, vara un dzelzs ir neskaitāms daudzums. Celies un rīkojies, un lai Tas Kungs ir ar tevi!
17. Un Dāvids pavēlēja visiem Israēla vadoņiem palīdzēt viņa dēlam Salamanam, sacīdams:
18. Vai tad Tas Kungs, jūsu Dievs, nav ar jums, un vai Viņš nav jums ļāvis visapkārt dzīvot mierā? Viņš taču ir nodevis zemes iedzīvotājus manā rokā, un šī zeme tagad guļ pakļauta gan Tā Kunga, gan Viņa tautas varai.
19. Tad nu dzenieties ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli meklēt To Kungu, savu Dievu, un celieties un celiet svētnīcu Dievam, Tam Kungam, lai varētu pārnest šurp Tā Kunga derības šķirstu un svētos Dieva traukus šai namā, kas ceļams Tā Kunga Vārdam!

1. Kad Dāvids bija kļuvis vecs un savu laiku nodzīvojis, tad viņš iecēla savu dēlu Salamanu par ķēniņu pār Israēlu.
2. Un viņš sapulcēja visus Israēla vadoņus, priesterus un levītus.
3. Un tika saskaitīti levīti, kas bija trīsdesmit gadu veci un vecāki, un viņu skaits pēc saskaitīšanas bija trīsdesmit astoņi tūkstoši vīru.
4. No šiem, sacīja Dāvids, divdesmit četri tūkstoši lai uzrauga darbu pie Tā Kunga nama, un ierēdņu un tiesnešu lai ir seši tūkstoši,
5. un vārtu sargu lai ir četri tūkstoši, un četri tūkstoši lai ir Tā Kunga slavinātāju, ar instrumentiem, ko es esmu darinājis Dieva slavināšanai.
6. Un Dāvids viņus iedalīja pēc Levija dēliem - Geršona, Kehata un Merārija.
7. Geršona dēli bija Laādans un Šimejs.
8. Un Laādana dēli bija Jehiēls, pirmais, Zetāms un Joēls, šie trīs.
9. Šimeja dēli bija Šelomots, Haziēls un Hārāns, trīs; šie bija Laādana tēvu namu galvenie.
10. Un Šimeja dēli bija Jahats, Ziza, Jeuss un Berija; šie bija Šimeja dēli, četri.
11. Un Jahats bija pirmais un Ziza otrs; bet Jeusam un Berijam nebija daudz dēlu, tādēļ tie tika skaitīti par vienu tēva namu.
12. Un Kehata dēli bija Amrāms, Jihars, Hebrons un Usiēls, četri.
13. Amrāma dēli bija Ārons un Mozus. Un Ārons tika atšķirts, lai tas tiktu iesvētīts līdz ar saviem dēliem vissvētākajā amatā uz mūžīgiem laikiem, lai viņš Tā Kunga priekšā kvēpinātu kvēpināmo upuri un lai Viņam kalpotu un svētītu Viņa Vārdā mūžīgi.
14. Bet Mozus, Dieva vīra, dēli tika skaitīti kā Levija cilts.
15. Mozus dēli bija Geršoms un Ēliēzers.
16. Geršoma dēli bija Šebuēls, pirmais.
17. Un Ēliēzera dēli bija Rehabja, pirmais. Un Ēliēzeram citu dēlu nebija, bet Rehabjam bija ļoti daudz dēlu.
18. Jihara dēli bija Šelomits, pirmais.
19. Hebrona dēli: Jerija, pirmais, Amarja, otrs, Usiēls, trešais, un Jekameāms, ceturtais.
20. Usiēla dēli bija Miha, pirmais, Jišija, otrs.
21. Merārija dēli bija Mahlijs un Mušijs; Mahlija dēli: Ēleāzars un Kīšs.
22. Un Ēleāzars nomira, un viņam nebija dēlu, bet tikai meitas, un tās apņēma viņu brālēni, Kīša dēli.
23. Un Mušija dēli bija Mahlijs, Ēders un Jerimots, šie trīs.
24. Šie bija Levija dēli pēc savu tēvu nāmiem, tēvu namu galvenie, tie ikviens tika saskaitīti pēc viņu vārdiem, pēc viņu skaita, tie veica kalpošanas darbu Tā Kunga namā, sākot ar divdesmit gadiem un vecāki.
25. Jo Dāvids sacīja: Tas Kungs, Israēla Dievs, ir devis mieru Savai tautai, un Viņš mājās Jeruzālemē mūžīgi.
26. Tāpēc arī levītiem vairs nenākas pārnēsāt Dieva mājokli, nedz arī rīkus priekš kalpošanas tajā.
27. Pēc Dāvida pēdējiem vārdiem tika saskaitīti Levija dēli, divdesmit gadus veci un vecāki.
28. Viņu pienākums bija atrasties Ārona pēcnācēju rīcībā, kalpojot Tā Kunga namā: pagalmos un dzīvojamās telpās, kā arī pārzināt visu svēto lietu tīrīšanu un ikvienu kalpošanas darbu Tā Kunga namā,
29. rūpēties par Dieva priekšā izliekamām maizēm un ēdamo upuru kviešu miltiem, par neraudzētām karašām, par pannām un par iejāvu, un par visiem svāriem un mēriem
30. un ik rītus celties, lai teiktu un slavētu To Kungu, un tāpat arī ik vakarus,
31. un upurēt Tam Kungam visus dedzināmos upurus ik sabatā, ik jaunā mēnesī un visos svētkos, pēc skaita un kā noteikts, Tā Kunga priekšā vienumēr,
32. un sargāt Saiešanas telti un svēto vietu un palīdzēt saviem brāļiem, Ārona pēcnācējiem, kalpošanā Tā Kunga namā.

1. Un Ārona dēliem bija šādi viņu iedalījumi. Ārona dēli bija Nadabs, Abijs, Ēleāzars un Ītamārs.
2. Bet Nadabs un Abijs nomira pirms sava tēva, un viņiem nebija dēlu, bet Ēleāzars un Ītamārs kļuva par priesteriem.
3. Un Dāvids tos nodaļīja: Cadoku, Ēleāzara dēlu, un Ahimēleku, Ītamāra dēlu, pēc viņu kalpošanas amatiem.
4. Un atrada, ka starp Ēleāzara dēliem ir vairāk galveno nekā starp Ītamāra dēliem, un tie tika iedalīti: no Ēleāzara dēliem sešpadsmit tēvu namu galvenie, bet no Ītamāra dēliem astoņi.
5. Un viņš tos iedalīja, kā vienus, tā otrs, meslus metot, jo tiklab starp Ēleāzara, kā arī starp Ītamāra pēcnācējiem bija augstākie svētnīcā un augstākie Dieva priekšā;
6. un Šemaja, Netaneēla dēls, rakstvedis levītu starpā, pierakstīja viņus ķēniņa un augstāko priekšnieku, un priesteru Cadoka un Ahimēleka, Abjatāra dēla, un priesteru un levītu tēvu namu galveno klātbūtnē: viens tēvu nams tika ņemts no Ēleāzara un viens no Ītamāra.
7. Un pirmā meslu zīme krita Jojaribam un otrā Jedajam,
8. trešā Harimam, ceturta Seorimam,
9. piektā Malhijam, sestā Mijamīnam,
10. septītā Hakocam, astotā Abijam,
11. devītā Ješumam, desmitā Šehanjam.
12. Vienpadsmitā Ēljašibam, divpadsmitā Jakimam,
13. trīspadsmitā Hupam, četrpadsmitā Ješebabam,
14. piecpadsmitā Bilgam, sešpadsmitā Imeram,
15. septiņpadsmitā Heziram, astoņpadsmitā Hapicēcam,
16. deviņpadsmitā Petahjam, divdesmitā Jeheskēlam,
17. divdesmit pirmā Jakīnam, divdesmit otrā Gamulam,
18. divdesmit trešā Delajam, divdesmit ceturta Maāsjam.
19. Šī bija viņu kalpošanas kārtība, kādā viņi nāca Tā Kunga namā, saskaņā ar likumu, ko Ārons, viņu tēvs, ar Tā Kunga, Israēla Dieva, pavēli bija noteicis.
20. Bet no atlikušajiem Levija dēliem - no Amrāma dēliem bija Šubaēls, no Šubaēla dēliem Jehdeja,
21. no Rehabjas dēliem bija Jišija, pirmais.
22. No Jihara dēliem bija Šelomots, no Šelomota dēliem Jahats.
23. Un no Hebrona dēliem bija: Jerija, pirmais, Amarja, otrs, Jahaziēls, trešais, Jekameāms, ceturtais.
24. Usiēla dēls bija Miha; no Mihās dēliem Šamīrs.
25. Mihās brālis bija Jišija; no Jišijas dēliem Zaharja.
26. Merārija dēli bija Mahlijs un Mušijs, kā arī viņa dēla Jaāsijas pēcnācēji.
27. Merārija mazdēli no viņa dēla Usijas bija Šohāms, Zakurs un Ibrijs.
28. No Mahlija: Ēleāzars, bet viņam nebija dēlu, un Kīšs.
29. No Kīša: Kīša dēli, Jerahmeēls.
30. Un Mušija dēli bija Mahlijs, Ēders un Jerimots. Šie bija levītu dēli pēc saviem tēvu namiem.
31. Arī viņu dēļ tika mesti mesli, gluži tāpat kā viņu brāļu Ārona dēlu dēļ, ķēniņa Dāvida, Cadoka un Ahimēleka, priesteru un levītu tēvu namu galveno klātbūtnē, kā tēvu nama galvenajam, tāpat arī jaunākajam brālim.

1. Un Dāvids ar karaspēka vadoņiem izraudzīja kalpošanai dažus Asafa, kā arī Heimana un Jedutuna dēlus, kas pravietoja dziedādami, pavadot ar cītarām, arfām un cimbālēm; un to vīru skaits, kas šajā kalpošanā atradās, bija:
2. no Asafa dēliem: Zakurs, Jāzeps, Netanja un Asarēls; šie bija Asafa dēli, kas bija padoti Asafam, kas pravietoja pie ķēniņa.
3. No Jedutuna, no viņa dēliem: Gedalja, Cerijs, Jesaja, Hašabja, Matitja un Šimejs, šie seši ar arfām sava tēva Jedutuna vadībā pravietodami teica un slavēja To Kungu.
4. No Heimana, no viņa dēliem: Bukijs, Matanja, Usiēls, Šebuēls, Jerimots, Hananja, Hananijs, Ēliata, Gidaltijs, Romamti-Ēzers, Jošbekaša, Malotijs, Hotīrs un Mahaziots.
5. Šie visi bija Heimana dēli, kas bija ķēniņa redzētājs, kas uz Dieva vārdu pamata pacēla ragu; un Dievs Heimanam deva četrpadsmit dēlus un trīs meitas.
6. Šie visi atradās sava tēva vadībā, lai dziedātu Tā Kunga namā ar cimbālēm, arfām un cītarām, kalpodami Dieva namā. Asafs, Jedutuns un Heimans bija pakļauti ķēniņa rīkojumam.
7. Un viņu skaits kopā ar viņu brāļiem, kas bija mācīti dziedāt Tam Kungam, - viņu visu bija divi simti astoņdesmit astoņi.
8. Un viņi visi meta meslus par savu kalpošanas kārtību, kā mazie, tā lielie, kā mācītie, tā apmācāmie.
9. Un pirmā meslu zīme krita Asafa labā Jāzepam; otrā Gedaljam kopā ar viņa brāļiem un viņa dēliem, viņu kopā bija divpadsmit;
10. trešā Zakuram ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
11. ceturtā Jicrijam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
12. piektā Netanjam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
13. sestā Bukijam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
14. septītā Ješareēlam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
15. astotā Jesajam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
16. devītā Matanjam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
17. desmitā Šimejam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
18. vienpadsmitā Usiēlam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
19. divpadsmitā Hašabjam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
20. trīspadsmitā Šubaēlam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
21. četrpadsmitā Matitjam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
22. piecpadsmitā Jeremotam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
23. sešpadsmitā Hananjam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
24. septiņpadsmitā Jošbekašam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
25. astoņpadsmitā Hananijam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
26. deviņpadsmitā Malotijam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
27. divdesmitā Ēliatam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
28. divdesmit pirmā Hotīram ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
29. divdesmit otrā Gidaltijam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
30. divdesmit trešā Mehaziotam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit;
31. divdesmit ceturtā Romamti-Ēzeram ar viņa dēliem un viņa brāļiem, kopā divpadsmit.

1. Un vārtu sargu nodaļā bija: no korahiešiem Mešelemja, Kores dēls, no Asafa dēliem.
2. Un Mešelemjas dēli bija: Zaharja, pirmdzimtais, Jediaēls, otrs, Zebadja, trešais, Jatniēls, ceturtais,
3. Ēlaāms, piektais, Johanans, sestais, Ēlihoenajs, septītais.
4. Un Obed-Edoma dēli bija: Šemaja, pirmdzimtais, Jehozabāds, otrs, Joahs, trešais, Sahars, ceturtais, Netaneēls, piektais,
5. Amiēls, sestais, Isašars, septītais, un Pehuletajš, astotais, jo Dievs bija viņu svētījis.
6. Un arī viņa dēlam Šemajam tika dzemdēti dēli, un viņi bija vadoņi savu tēvu namos, jo viņi bija krietni vīri.
7. Šemajas dēli bija Otnijs, Refaēls, Obeds un Ēlزابāds un viņa brāļi, Ēlihus un Semahja, arī krietni vīri.
8. Šie visi piederēja pie Obed-Edoma dēliem - viņi, viņu dēli un viņu brāļi, krietni vīri, kuriem bija spēks kalpot, kopā sešdesmit divi no Obed-Edoma.
9. Arī Mešelemjam bija dēli un brāļi, spēcīgi vīri, pavisam astoņpadsmit.
10. Un Hosam, no Merārija dēliem, bija dēli: Šimrijs bija galvenais; kaut gan viņš nebija pirmdzimtais, taču viņa tēvs to iecēla par galveno;
11. Hilkija, otrs, Tebalja, trešais, Zaharja, ceturtais; visu Hosas dēlu un brāļu kopā bija trīspadsmit.
12. Šiem vārtu sargu nodaļu galvenajiem vīriem, tāpat kā viņu brāļiem, bija pienākums kalpot Tā Kunga namā.
13. Un tie meta meslus, kā mazais, tā lielais, pēc saviem tēvu namiem, par katriem vārtiem.
14. Un meslu zīme austrumu virzienā krita Šelemjam; arī viņa dēlam Zaharjam, kas bija gudrs padoma devējs, tie meta meslus, un viņu meslu zīme krita ziemeļu virzienā;
15. Obed-Edomam - dienvidu virzienā, bet viņa dēliem pie noliktavas nama.
16. Šupimam un Hosam - rietumu virzienā pie Šalehetas vārtiem uz ceļa, kas ved uz augšu, - sargs pie sarga.
17. Pret austrumiem stāvēja sardzē seši levīti, pret ziemeļiem četri, ik dienas; pret dienvidiem četri, ik dienas, un pie noliktavām - divi un divi.
18. Pie Tempļa piebūves rietumu pusē: četri pie ielas un divi pie Tempļa piebūves.
19. Šīs ir vārtu sargu nodaļas no korahiešu pēcnācējiem un no Merārija pēcnācējiem.
20. Bet no levītiem Ahija bija pār Dieva nama dārgumu krātuvi un pār svētajām mantām;
21. arī Laādana, Geršona dēladēli, Geršona dēla Laādana pēcnācēju tēvu namu galvenie, un Jehiēla pēcnācēji.
22. Un Jehiēla pēcnācēji bija Zetāms un viņa brālis Joēls, kuri bija pār Dieva nama dārgumu krātuvēm.
23. Pie amrāmiešiem, pie jihariešiem, pie hebroniešiem, pie usiēliešiem pieder:
24. Šebuēls, Geršoma dēls, Mozus dēls, Mozus dēladēls, kurš bija pārzinis pār dārgumu krātuvi.
25. Un viņa brāļi no Ēliēzera bija tā dēls Rehabja, tā dēls Jesaja, tā dēls Jorāms, tā dēls Sihrijs, tā dēls Šelomīts.
26. Šis Šelomīts un viņa brāļi bija pār visām svētajām mantām, ko ķēniņš Dāvids bija veltījis kopā ar tēvu namu galveniem un ar visiem virsniekiem pār tūkstošiem un pār simtiem, un ar citiem karaspēka pavēlniekiem.
27. No karu laupījumiem viņi bija tās veltījuši, lai uzturētu Tā Kunga namu.
28. Un viss, ko vien redzētājs Samuēls un Sauls, Kīša dēls, un Abners, Nera dēls, un Joābs, Cerujas dēls, bija veltījuši, - visas šīs veltītās lietas atradās Šelomīta un viņa brāļu pārziņā.
29. No jihariešiem: Kenanja un viņa dēli veica ārlietu pienākumus Israēlā, būdami ierēdņi un tiesneši.
30. Bet no hebroniešiem bija Hašabja un viņa brāļi, krietni vīri, pēc skaita tūkstoš septiņi simti, kam bija pienākums būt pār Israēlu uz vakariem no Jordānas, visos Tā Kunga darbos un kalpošanā ķēniņam.
31. Un hebroniešu galvenais bija Jerija; no hebroniešiem, pēc dzimtām un tēvu namiem,

četrdesmitajā Dāvida valdīšanas gadā meklēja un atrada viņu starpā krietnus vīrus Jazerā Gileādā.
32. Arī viņu brāļu, krietnu vīru, bija divi tūkstoši septiņi simti, tēvu namu galvenie, un ķēniņš Dāvids viņus iecēla pār rūbeniešiem, gadiešiem un pār Manases puscilti itin visās lietās - Dieva un ķēniņa lietās.

1. Šie nu ir Israēla bērni pēc sava skaita, tēvu namu galvenie un virsnieki pār tūkstošiem un pār simtiem, un viņu ierēdņi, kas ķēniņam kalpoja pēc noteikta dalījuma, nākdami un iedami katru mēnesi, visus mēnešus cauru gadu; katrā tādā nodaļā bija divdesmit četri tūkstoši vīru.
2. Pār pirmo nodaļu pirmajā mēnesī bija Jašobeāms, Zabdiēla dēls; un viņa nodaļā bija divdesmit četri tūkstoši vīru.
3. Viņš bija no Pereca dēliem un bija galvenais pār karapulku virsniekiem pirmajā mēnesī.
4. Un pār otrā mēneša nodaļu bija Ēleāzars, ahohieša Dodaja dēls, un Miklots bija viņa nodaļai virsnieks; un viņš bija pār savu nodaļu, pār divdesmit četriem tūkstošiem.
5. Bet trešais karaspēka virspavēlnieks, galvenais trešajā mēnesī bija Benaja, priestera Jojadas dēls; un viņš bija pār savu nodaļu, pār divdesmit četriem tūkstošiem.
6. Šis Benaja bija viens no tiem trīsdesmit varonīgajiem vīriem un bija pār tiem trīsdesmit, un viņa nodaļā bija viņa dēls Amizabāds.
7. Un ceturtais ceturtajā mēnesī bija Asahēls, Joāba brālis, un pēc viņa bija viņa dēls Zebadja, un viņš bija pār savu nodaļu, pār divdesmit četriem tūkstošiem.
8. Piektais piektajā mēnesī bija virspavēlnieks Šamhuts, Jizraha dēls, un viņš bija pār savu nodaļu, pār divdesmit četriem tūkstošiem.
9. Un sestais sestajā mēnesī bija Īra, Ikeša dēls, tekojietis, un viņš bija pār savu nodaļu, pār divdesmit četriem tūkstošiem.
10. Septītais septītajā mēnesī bija pelonietis Helecs no Efraima, un viņš bija pār savu nodaļu, pār divdesmit četriem tūkstošiem.
11. Astotais astotajā mēnesī bija hušatietis Sibehajs, no Zeraha piederīgiem, viņš bija pār savu nodaļu, pār divdesmit četriem tūkstošiem.
12. Devītais devītajā mēnesī bija anatotietis Abiēzers, benjamīnietis, viņš bija pār savu nodaļu, pār divdesmit četriem tūkstošiem.
13. Desmitais desmitajā mēnesī bija netofietis Maharajs, no Zeraha piederīgiem, un viņš bija pār savu nodaļu, pār divdesmit četriem tūkstošiem.
14. Vienpadsmitais vienpadsmitajā mēnesī bija piratonietis Benaja, no Efraima dēliem, un viņš bija pār savu nodaļu, pār divdesmit četriem tūkstošiem.
15. Divpadsmitais divpadsmitajā mēnesī bija netofietis Heldajs, no Otniēla nama, un viņš bija pār savu nodaļu, pār divdesmit četriem tūkstošiem.
16. Un pār Israēla ciltīm bija: pār Rūbena cilti vadonis bija Ēliēzers, Sihrija dēls; pār Simeona cilti Šefatja, Maāhas dēls;
17. pār Levija cilti Hašabja, Kemuēla dēls; pār Ārona cilti Cadoks;
18. pār Jūdas cilti Ēlihus no Dāvida brāļiem; pār Isašara cilti Omrijs, Mihaēla dēls;
19. pār Zebulona cilti Jišmaja, Obadjas dēls; pār Naftaļa cilti Jerimots, Asriēla dēls;
20. pār Efraima dēliem Hošea, Azasjas dēls; bet pār pusi no Manases cilts Joēls, Pedajas dēls;
21. un pār otru Manases cilts pusi Gileādā Ido, Zaharjas dēls; pār Benjamīnu Jaāsiēls, Abnera dēls;
22. pār Dana cilti Azareēls, Jerohāma dēls. Šie bija Israēla cilšu vadoņi.
23. Bet Dāvids neaplēsa to Israēla bērnu skaitu, kas bija divdesmit gadu veci un jaunāki, jo Tas Kungs bija sacījis, ka Viņš Israēlu vairoš kā debesu zvaigznes.
24. Joābs, Cerujas dēls, gan iesāka skaitīt, bet viņš nepabeidza, tāpēc ka pār Israēlu nāca šīs skaitīšanas dēļ dusmība, un šis skaits netika ierakstīts ķēniņa Dāvida Laiku grāmatā.
25. Un pārzinis pār ķēniņa dārgumu krātuvēm bija Osmavets, Adiēla dēls, bet pārzinis pār glabātavām laukos, pilsētās, ciemos un nocietinātās vietās bija Jonatāns, Usija dēls.
26. Un pār lauku strādniekiem, zemes kopējiem, bija Esrijs, Heluba dēls;
27. un pār vīna dārziem bija Šimejs no Ramas, un pār vīna krājumiem vīna dārzos bija Zabodijs no Šifmas;
28. un pār olīvoku dārziem un vīgu kokiem, kas atradās ielejā, bija Baal-Hanans no Gaderas, un pār eļļas krājumiem Joass;

29. un pār liellopiem, kas ganījās Šaronā, bija Šitrajs no Šaronas, bet pār liellopiem ielejās bija Šafats, Adlaja dēls;
30. un pār kamieļiem bija ismaēlietis Obils, bet pār ēzeļu mātēm Jehdeja no Meronotas;
31. pār sīklopiem bija hagrietis Jazizs. Šie visi bija pārziņi pār ķēniņa Dāvida īpašumu.
32. Un Jonatāns, Dāvida tēvocis, bija padoma devējs; viņš bija saprātīgs vīrs un rakstu pratējs; Jehiēls, Hakmonija dēls, bija audzinātājs ķēniņa dēliem.
33. Un Ahitofels bija ķēniņa padoma devējs, bet Hušajs no Arkas bija ķēniņa draugs.
34. Un pēc Ahitofela bija Jojada, Benajas dēls, un Abjatārs, bet ķēniņa karaspēka virspavēlnieks bija Joābs.

1. Tad Dāvids sapulcināja Jeruzālemē visus Israēla lielkungus, arī visus cilšu vadoņus un nodaļu virspavēlniekus, kuri kalpoja ķēniņam, un virsniekus pār tūkstošiem un virsniekus pār simtiem, un ķēniņa un viņa dēlu īpašumu pārziņus, un visus ganāmo pulku pārziņus kopā ar galma kalpotājiem, varonīgos karotājus un visus ievēribas cienīgus vīrus.
2. Un ķēniņš Dāvids piecēlās kājās no sava sēdekļa un sacīja: Uzklusiet mani, mani brāļi un mana tauta! Manā sirdī bija - uzcelt dusas namu Tā Kunga derības šķirstam un kāju pameslu mūsu Dievam, un es jau gatavojos to celt.
3. Bet tad Dievs uz mani sacīja: tev nebūs celt namu Manam Vārdam, jo tu esi karavīrs un esi izlējis asinis!
4. Nu Tas Kungs, Israēla Dievs, mani ir izredzējis no visas manas dzimtas, lai es būtu ķēniņš pār Israēlu uz mūžīgiem laikiem, jo Viņš Jūdu ir izraudzījis par vadoni un Jūdas cilti manu dzimtu, un no mana tēva dēliem Viņam bija labs prāts uz mani, lai celtu mani par ķēniņu pār visu Israēlu.
5. Bet no visiem maniņiem dēliem - jo Tas Kungs ir man devis daudz dēlu - Viņš ir izredzējis manu dēlu Salamanu, lai tas sēdētu Tā Kunga valdības tronī pār Israēlu.
6. Un Viņš uz mani sacīja: tavs dēls Salamans lai uzceļ Manu namu un Manus pagalmus, jo Es esmu viņu izredzējis Sev par dēlu, un Es būšu viņam par tēvu.
7. Un Es nostiprināšu viņa ķēniņa valsts varu uz mūžīgiem laikiem, ja vien viņš pastāvīgi turēs un darīs Manas pavēles un Manas tiesas, kā līdz šai dienai.
8. Un nu tagad, visam Israēlam, Tā Kunga draudzei redzot un mūsu Dievam dzirdot, uzklusiet: turiet un pildiet visas Tā Kunga, jūsu Dieva, pavēles, lai jūs iemantotu šo labo zemi un paturētu to par īpašumu saviem bērniem pēc jums uz mūžīgiem laikiem!
9. Bet tu, mans dēls Salaman, atzīsti savu tēvu Dievu un kalpo Viņam ar visu sirdi un labu prātu, jo Tas Kungs ir, kas pārbauda visas sirdis un kas izzina visas sirdsprāta tieksmes; ja vien tu Viņu meklēsi, tad Viņš tevi atradīs, bet, ja tu Viņu atstāsi, tad Viņš tevi atmetīs uz mūžīgiem laikiem.
10. Redzi nu, kad Tas Kungs tevi ir izraudzījis, lai tu Viņam uzceltu namu par svētu vietu, - tad esi stiprs un dari to!
11. Un Dāvids nodeva savam dēlam Salamanam Tempļa priekštelpas un paša nama paraugus un dārgumu krātuvju, augštelpu un iekštelpu, tāpat arī salīdzināšanas telpas paraugus,
12. un visus paraugus, kas viņam bija prātā par Tā Kunga nama pagalmiem un telpām ap to, par Dieva nama dārgumu krātuvēm un svēto mantu krātuvēm,
13. un par priesteru un levītu nodaļām, par visu kalpošanas darbu Tā Kunga namā un par visiem rīkiem kalpošanai Tā Kunga namā,
14. un par zeltu - tā svars katram traukam, ko lieto kalpošanā, un par sudraba traukiem - tā svars katram traukam, ko lieto kalpošanā,
15. arī par visu zelta lukturu un to eļļas lukturīšu svaru, cik sver ikviens lukturis un ikviens tā eļļas lukturītis; un arī par sudraba lukturiem, cik sver ikviens lukturis un ikviens tā eļļas lukturītis, pēc tā, kā katrs lukturis lietojams.
16. Viņš noteica zelta svaru skatāmās maizes galdiem, ikvienam galdam, un arī sudraba svaru sudraba galdiem.
17. Un viņš noteica tīrā zelta svaru gaļas dakšām un slakāmiem kausiem, krūzēm; un zelta svaru platajām galda bļodām, ikkatrai bļodai savu svaru; un sudraba bļodām - ikkatrai savu svaru.
18. Arī kvēpināmo upuru altārim viņš noteica kausētā zelta svaru; un paraugu ratiem ar zelta ķerubiem, kas, izpletuši savus spārnus, nosedza Tā Kunga derības šķirstu.
19. Tas viss ir rakstos, no Tā Kunga rokas; Viņš man deva saprast visus darbus pēc šiem paraugiem, - tā sacīja Dāvids.
20. Un tad Dāvids sacīja savam dēlam Salamanam: Esi stiprs un drošs, un dari to! Nebīsties un nebailojies! Jo Dievs, Tas Kungs, mans Dievs, būs ar tevi; Viņš tevi nepametīs, un Viņš tevi neatstās, kamēr tu nebūsi pabeidzis visus Tā Kunga nama celšanas darbus.
21. Un redzi, šie ir priesteru un levītu nodaļas, lai kalpotu Dieva namā, un kopā ar tevi visos darbos

būs vīri, kas ir gudri un prasmīgi jebkurā darbā, un arī vadoņi un visi ļaudis, kas gatavi izpildīt tavas pavēles!

1. Un ķēniņš Dāvids sacīja visai sapulcei: Mans dēls Salamans, kuru vienu Dievs ir izraudzījis, ir vēl jauneklis un nenobriedis, bet darbs ir liels, jo šis nams nav domāts kādam cilvēkam, bet gan Dievam, Tam Kungam.
2. Tāpēc es esmu ar visu savu spēku sagādājis sava Dieva nama vajadzībām zeltu zelta lietām, sudrabu sudraba lietām, varu vara lietām, dzelzi dzelzs lietām un kokus koka lietām, un dārgakmeņus: oniksa akmeņus, malahītu un raibus akmeņus, un visādus retus, grūti iegūstamus dārgus akmeņus, un daudz marmora.
3. Un turklāt man ir dārgs mana Dieva nams, un man vēl ir īpašumā zelts un sudrabs - un to es novēlu savam Dieva namam klāt pie visa tā, ko es esmu sagādājis svētajam namam,
4. proti: trīs tūkstošus zelta talentu no Ofiras atvestā zelta un septiņus tūkstošus talentu kausēta sudraba, lai ar zelta un sudraba plāksnēm pārklātu namu akmens mūrus un sienas;
5. un zeltu zelta lietām, sudrabu sudraba lietām, visiem darbiem, ko amatnieku rokas darina. Un kam nu vēl ir šodien labs prāts Tam Kungam brīvprātīgi ziedot?
6. Tad brīvprātīgi deva tēvu namu vadoņi, Israēla cilšu vadoņi, virsnieki pār tūkstošiem un virsnieki pār simtiem, un ķēniņa darba pārziņi,
7. un viņi nodeva Dieva nama celšanas darbiem piecus tūkstošus talentu zelta, desmit tūkstošus dareiku zeltā, desmit tūkstošus sudraba talentu, astoņpadsmit tūkstošus vara talentu un simts tūkstošus dzelzs talentu.
8. Un, kam piederēja dārgakmeņi, tie tos nodeva Tā Kunga nama dārgumu krātuvē geršonieša Jehiēla rokā.
9. Tad tauta priecājās, dodama labprātīgi, jo tie deva no visas sirds Tam Kungam ar labu prātu; arī ķēniņš Dāvids priecājās ar lielu prieku.
10. Un Dāvids teica un slavēja To Kungu visas sapulces priekšā, un Dāvids sacīja: Slavēts esi Tu, Kungs, mūsu tēva Israēla Dievs, mūžīgi mūžos!
11. Jo Tev, ak, Kungs, pieder augstība un vara, godība, slava un varenība; it viss, kas ir debesīs un virs zemes, tas pieder Tev! Tava ir, ak, Kungs, valstība, un Tu pacelies pāri kā galva pār visiem!
12. Un bagātība un gods nāk no Tevis, un Tu esi valdītājs pār visu, un Tavā rokā ir spēks un vara, un Tava roka paaugstina un dara stipru.
13. Un nu tagad mēs esam tie, kas Tev pateicamies, un tie, kas slavējam Tavas godības Vārdu;
14. jo kas es esmu, un kas ir mana tauta, ka mēs paši labprātīgi spētu dot tādus ziedojumus? Bet viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam!
15. Jo mēs esam svešinieki un piedzīvotāji tavā priekšā kā visi mūsu tēvi; mūsu dienas virs zemes ir kā ēna, un tur nav cerības!
16. Kungs, mūsu Dievs, visa šī bagātība, ko esam sakrājuši, lai Tev uzceltu namu Tavam svētajam Vārdam, - tā ir nākusi no Tavas rokas, un Tev tas atkal tiek nodots!
17. Bet es zinu, mans Dievs, ka Tu pārbaudi sirdi un ka Tev labi patīk tie, kas ir atklāti; un pēc sava atklātā sirdsprāta es visu šo esmu labprātīgi devis, un nu es redzu arī Tavu tautu, kas ir šeit un kas Tev ziedo ar prieku un no laba prāta.
18. Ak, Kungs, mūsu tēvu Ābrahāma, Īzāka un Israēla Dievs, pasargi uz mūžīgiem laikiem tādu prātu un sirdi Savai tautai un vadi viņu sirdis pie Sevis!
19. Un dod manam dēlam Salamanam nedalītu sirdi, ka viņš turētu Tavas pavēles, Tavas liecības un Tavus likumus un tos darītu, un uzceltu šo namu, kā es esmu to noteicis!
20. Un Dāvids sacīja visai sapulcei: Teiciet To Kungu, savu Dievu! Un visa sapulce teica svētu esam To Kungu, savu tēvu Dievu, un viņi noliecās un metās uz sava vaiga pie zemes Tā Kunga un ķēniņa priekšā.
21. Un nākamajā dienā viņi upurēja Tam Kungam kaujamos upurus un nesa Tam Kungam dedzināmos upurus - tūkstoš vērsus, tūkstoš aunus un tūkstoš jērus kopā ar viņu atnesto dzeramo upuri un kaujamo lopu upuriem jo lielā vairumā no visa Israēla.
22. Tie ēda un dzēra šinī dienā Tā Kunga priekšā pilni liela prieka. Un tie cēla Salamanu, Dāvida

dēlu, otrreiz par ķēniņu un svaidīja viņu Tā Kunga priekšā par vadoni un Cadoku par priesteri.

23. Tā Salamans sēdās Tā Kunga tronī kā ķēniņš sava tēva Dāvida vietā, un viņš guva sekmes, un viss Israēls viņam klausīja.

24. Un visi pavaldoņi, visi varonīgie karotāji un arī visi ķēniņa Dāvida dēli pakļāva savu varu ķēniņa Salamana varai.

25. Un Tas Kungs augstu cēla Salamanu pāri citiem, visam Israēlam to redzot, un Viņš tam piešķīra tādu ķēniņa varas godību, kāda vēl nekad nebija tikusi piešķirta nevienam ķēniņam pār Israēlu pirms viņa.

26. Tā Dāvids, Īsaja dēls, bija valdījis pār visu Israēlu.

27. Un tas laiks, cik ilgi viņš valdīja pār Israēlu, bija četrdesmit gadi; Hebronā viņš valdīja septiņus gadus, bet Jeruzālemē viņš valdīja trīsdesmit trīs gadus.

28. Un viņš nomira lielā vecumā, diezgan piedzīvojis mūža dienu, bagātības un goda, un viņa dēls Salamans kļuva ķēniņš viņa vietā.

29. Bet ķēniņa Dāvida darbi, no pirmajiem līdz pat beidzamajiem, redzi, tie ir ierakstīti redzētāja Samuēla grāmatā un pravieša Nātāna grāmatā, un arī redzētāja Gada grāmatā

30. līdz ar visu viņa valdīšanu un varu un laikiem, kas nāca pār viņu un pār Israēlu, un pār visu zemju ķēniņu valstīm.

2. Laiku grāmata

1. Kad Salamans, Dāvida dēls, nostiprinājās savā ķēniņa varā - jo Tas Kungs, viņa Dievs, bija ar viņu, un Viņš to augstu cēla -
2. tad Salamans deva rīkojumu visam Israēlam, gan virsniekiem pār tūkstoti, gan virsniekiem pār simtu, tāpat soģiem un ikvienam vadonim visā Israēlā, ikvienam tēvu nama galvenajam,
3. lai viņi noietu un arī Salamans pats, un visa draudze līdz ar viņu uz augstieni pie Gibeonas, jo tur bija novietota Dieva derības Saiešanas telts, ko Mozus, Tā Kunga kalps, bija darinājis tuksnesī,
4. kurpretī Dieva šķirstu Dāvids bija licis atvest no Kirjat-Jeārimas uz to vietu, ko viņš tam bija sagatavojis, jo viņš tā vajadzībām bija uzcēlis telti Jeruzālemē.
5. Arī vara altāris, ko Becaleēls, Ūrija dēls, Hūra dēladēls, bija licis darināt, stāvēja tur Tā Kunga mājokļa priekšā, un Salamans un draudze tur meklēja To Kungu.
6. Un Salamans tur upurēja Tā Kunga vaiga priekšā uz vara altāra pie Saiešanas telts, un viņš upurēja uz tā Tam Kungam veselu tūkstoti dedzināmo upuru.
7. Tanī naktī Dievs parādījās Salamanam un sacīja viņam: Lūdz, ko lai Es tev dodu!
8. Un Salamans atbildēja Tam Kungam: Tu esi manam tēvam Dāvidam parādījis lielu žēlastību, un Tu esi mani cēlis par ķēniņu viņa vietā.
9. Tad nu tagad, Kungs, mans Dievs, liec piepildīties Savam apsolījumam, ko Tu esi devis manam tēvam Dāvidam, jo Tu esi mani cēlis par ķēniņu pār lielu tautu, kuru ir tik daudz kā zemes pišķu.
10. Tad nu dod man gudrību un izpratni, ka es šo tautu varētu vadīt, jo kas gan citādi spētu šo Tavu lielo tautu valdīt?
11. Tad Dievs sacīja Salamanam: Tā kā šāda vēlēšanās ir tavā sirdī un tu neesi lūdzis pārticību un bagātību, un godu, un savu ienaidnieku nāvi, un ilgu mūžu, bet esi lūdzis sev gudrību un zināšanas, lai tu spētu spriest tiesu pār Manu tautu, pār kuru Es esmu tevi iecēlis par ķēniņu,
12. tad tev arī tiks piešķirta gudrība un zināšanas; taču arī pārticību, bagātību un godu tev došu, kā nav bijis nevienam ķēniņam pirms tevis un nebūs nevienam pēc tevis.
13. Tad Salamans nokāpa no augstienes Gibeonā un devās no Saiešanas telts laukuma atpakaļ uz Jeruzālemi un sāka valdīt pār Israēlu.
14. Un Salamans savāca vienkopus kara ratus un jātniekus, un viņam bija tūkstotis četri simti kara ratu un divpadsmit tūkstoši jātnieku, un viņš tos nometināja kara ratu pilsētās un pie ķēniņa Jeruzālemē.
15. Un darīja ķēniņš, ka sudraba un zelta Jeruzālemē bija tik daudz kā akmeņu un ciedru koku tik daudz kā vīgu koku ielejās.
16. Un Salamans ieveda zirgus no Ēģiptes un no Koas; un ķēniņa uzpircēji tos saņēma no Koas par cietu cenu.
17. Un tie ieveda no Ēģiptes kara ratus par seši simti sudraba seķeļiem, bet vienu zirgu par simts piecdesmit. Un tāpat ar viņa starpniecību tos piegādāja visiem hetiešu ķēniņiem un Aramas ķēniņiem.
18. Un Salamans nolēma uzcelt namu Tā Kunga Vārdam un pili sev, savai ķēniņa valsts varai.

1. Un Salamans lika norīkot septiņdesmit tūkstošus vīru nastu nešanai un astoņdesmit tūkstošus akmeņkaļu Jūdas kalnos un pār viņiem trīs tūkstošus seši simti uzraugu.
2. Un Salamans sūtīja ziņu Tiras ķēniņam Hūrāmam un lika viņam sacīt: Tāpat kā tu esi darījis manam tēvam Dāvidam un esi viņam sūtījis ciedru kokus, lai viņš sev uzceltu namu, kurā viņš varētu dzīvot, - tāpat izturies arī pret mani.
3. Jo, redzi, es gribu celt namu Tā Kunga, sava Dieva, Vārdam, lai to Viņam veltītu un lai Viņa priekšā kvēpinātu smaržīgas kvēpināmās zāles un lai pastāvīgi būtu izliktas skatāmās maizes, kā arī tiktu upurēti dedzināmie upuri ik rītus un ik vakarus, sabbatos un jaunos mēnešos, un Tā Kunga, mūsu Dieva, noliktajos svētku laikos, kā tas ir Israēlam noteikts uz mūžīgiem laikiem.
4. Un tas nams, ko es celšu, būs liels, jo mūsu Dievs ir lielāks nekā visi citi dievi.
5. Bet kas gan spētu uzcelt Viņam namu, ja jau debesis un visu debesu debesis nevar Viņu pilnīgi aptvert! Un kas gan es esmu, ka varētu uzcelt Viņam namu? Bet to daru, lai Viņa priekšā nestu kvēpināmo upuri.
6. Un nu tagad atsūti man gudru vīru, kas māk apstrādāt zeltu un sudrabu, varu un dzelzi, purpura un karmezīna un violeta purpura audumu, un tādu, kas labi prastu darināt grebumus kopā ar tiem gudrajiem vīriem, kas man jau ir kā Jūdā, tā Jeruzālemē un kurus ir sapulcinājis un apmācījis mans tēvs Dāvids.
7. Sūti man arī ciedru kokus, ciprešu un sarkankokus no Libanona kalniem, jo es zinu, ka tavi kalpi ir krietni Libanona koku cirtēji; un redzi, mani kalpi būs kopā ar taviem kalpiem,
8. lai viņi sagatavotu man kokus lielā vairumā, jo tas nams, ko es celšu, būs liels un apbrīnojams.
9. Un redzi, es došu taviem kalpiem, kas būs koku cirtēji, iztikai divdesmit tūkstoš koras kviešu, divdesmit tūkstoš koras miežu, divdesmit tūkstoš batas vīna un divdesmit tūkstoš batas eļļas.
10. Tad Hūrāms, Tiras ķēniņš, atbildēja ar rakstu, ko viņš nosūtīja Salamanam: Tāpēc, ka Tas Kungs Savu tautu mīl, Viņš tevi ir licis tai par ķēniņu.
11. Un tālāk Hūrāms sacīja: Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas ir radījis debesis un zemi un kas ir ķēniņam Dāvidam devis gudru, sapratīgu un veiksmīgu dēlu, kurš cels Tam Kungam namu un pili sev, savai ķēniņa valstij!
12. Tad nu tagad es tev sūtu gudru un sapratīgu vīru, kas ir šādu darbu pratējs, - Hūrām-Abiju,
13. kādas sievas dēlu, kas pati ir cēlusies no Dana cilts, bet viņa tēvs ir tirietis. Viņš prot apstrādāt zeltu un sudrabu, varu un dzelzi, akmeņus un kokus, purpura, violeta purpura, smalku linu un karmezīna audumus, arī darināt visādus grebumus, tāpat izplānot visādus meistariskus darbus, kādi vien tiktu viņam uzdoti kopā ar taviem gudrajiem vīriem un tava tēva, mana kunga Dāvida, gudrajiem vīriem.
14. Lai tad nu mans kungs sūta saviem kalpiem gan kviešus, gan miežus, gan eļļu un vīnu, kā viņš to solījis.
15. Bet mēs cirtīsim kokus Libanonā, cik tev vajag, un mēs tos tev pludināsim kā plostus pa jūru uz Jafu; tad tu tos varēsi vest kalnup uz Jeruzālemi.
16. Un Salamans saskaitīja visus svešiniekus, kas atradās Israēla zemē, pēc tās skaitīšanas, kuru bija veicis viņa tēvs Dāvids, un viņu bija simts piecdesmit trīs tūkstoši seši simti.
17. Un no šiem viņš ņēma septiņdesmit tūkstošus kravu nešanai, astoņdesmit tūkstošus akmeņu kalšanai Jūdas kalnājos, bet trīs tūkstošus seši simti par uzraugiem, lai tie skubinātu ļaudis strādāt.

1. Un Salamans iesāka celt Tā Kunga namu Jeruzālemē Morijas kalnā, kur Tas Kungs atklājās viņa tēvam Dāvidam, - vietā, ko Dāvids bija izraudzījis, proti, uz jebusieša Ornana klona.
2. Un viņš sāka to celt savas valdīšanas ceturtajā gadā, gada otrā mēneša otrajā dienā.
3. Un šie ir pamata mēri, pēc kuriem Salamans cēla Dieva namu: tā garums, pēc pirmējiem olekšu mēriem, bija sešdesmit olektis un platums - divdesmit olektis.
4. Un priekštelpas nama priekšpusē bija tik garas, cik nams plats, proti, divdesmit olektis, un augstumā tās arī bija divdesmit olektis; tās viņš lika no iekšpuses pārsegt ar tīru zeltu.
5. Bet lielo svētnīcas telpu viņš apsita ar ciprešu koku kārtu un pēc tam to apvilka ar tīru zeltu; un viņš to izrotāja ar palmām un važiņu vītnēm.
6. Un viņš izlika namu ar dārgiem akmeņiem greznumam, bet zelts bija Parvājimas zelts.
7. Un svētnīcas telpās viņš arī griestus, sijas, sliekšņus, sienas un durvis pārklāja ar zeltu un lika izgrebt sienās ķerubu tēlus.
8. Un viņš taisīja vissvētākās vietas telpu; tās garums atbilda lielās svētnīcas nama platumam - divdesmit olektis, un tās platums arī bija divdesmit olektis, un viņš to pārsedza ar tīru zeltu seši simti talentu vērtībā.
9. Un naglu svars bija piecdesmit seķeļu zeltā. Un arī augšējās telpas viņš pārsedza ar zeltu.
10. Un viņš darināja vissvētākās vietas telpai divus ķerubus, divas skulptūras, un tos pārklāja ar zeltu.
11. Un ķerubu spārni bija divdesmit olekšu garumā: viens ķeruba spārns, piecu olekšu garumā, skāra telpas sienu, bet otrs spārns, arī piecu olekšu garumā, sniedzās līdz otra ķeruba spārnai,
12. tāpat arī otra ķeruba spārns, piecu olekšu garumā, sniedzās līdz telpas sienai, bet otrs spārns, arī piecu olekšu garumā, sniedzās līdz pirmā ķeruba spārnai,
13. tā ka šo ķerubu spārni bija izplesti divdesmit olekšu garumā. Un paši tie stāvēja uz kājām, un to sejas bija pagrieztas uz svētnīcas iekšpusi.
14. Un viņš lika darināt priekškaru no violetā un sarkanā purpura auduma, no karmezīna un no smalka linu auduma un tur ieauda ķerubus.
15. Tad viņš lika uzcelt svētnīcas nama priekšā divus stabus, trīsdesmit piecas olektis augstus, bet vainags katra staba augšgalā bija piecas olektis augsts.
16. Un viņš darināja važiņu vītnes un piestiprināja tās stabu augšgalā, un viņš darināja simts granātābolu un lika pie važiņu vītnēm.
17. Šos stabus viņš uzcēla svētnīcas priekšā, vienu labajā, otru kreisajā pusē; un viņš nosauca labās puses stabu vārdā Jahīns, bet kreisās puses stabu vārdā Boāss.

Nodaļa 4

1. Un viņš izlēja vara altāri - divdesmit olektis garu un divdesmit olektis platu, un desmit olektis augstu.
2. Un viņš vēl taisīja no vara lietu jūru; tā bija desmit olektis no vienas malas līdz otrai malai, visapkārt apaļa, un tās augstums bija piecas olektis, bet tās apkārtmērs bija trīsdesmit olektis.
3. Un zem tās visapkārt atradās meža gurķiem līdzīgi veidojumi, pa desmit uz vienu olekti visapkārt jūrai, un tie bija divās rindās un vienā lējumā ar pašu jūru.
4. Tā balstījās uz divpadsmit vēršiem; trīs no tiem bija ar skatu uz ziemeļiem, trīs uz rietumiem, trīs uz dienvidiem un trīs uz austrumiem, bet pati jūra bija virsū uz tiem; vēršu pakālpuses bija pagrieztas uz iekšu.
5. Tās sienu biezums bija plaukstas platumā, un tās mala bija kā kausa mala, līdzīga lilijas ziedam; un tajā sagāja trīs tūkstoši batu.
6. Un viņš darināja desmit katlus un novietoja piecus labajā un piecus kreisajā pusē, lai varētu mazgāties; tur noskaloja gabalus, kas piederēja pie dedzināmā upura; bet pati jūra bija, lai priesteri tajā mazgātos.
7. Un viņš taisīja desmit zelta lukturus, kā bija noteikts, un novietoja tos svētnīcā, piecus labajā un piecus kreisajā pusē.
8. Viņš taisīja arī desmit galdus un novietoja tos svētnīcā, piecus labajā un piecus kreisajā pusē, viņš darināja no tīra zelta arī simts slakāmo kausus.
9. Un viņš izveidoja priesteru pagalmu un lielo pagalma laukumu, un pagalma vārtus, un vārtu durvis viņš noklāja ar varu.
10. Un jūru viņš novietoja nama labajā pusē, dienvidaustrumu stūrī.
11. Hūrāms izgatavoja arī podus, lāpstas un slakāmos kausus. Tā Hūrāms pabeidza to darbu, ko viņš, ķēniņam Salamanam Dieva namu ceļot, bija uzņēmies veikt:
12. divus stabus ar to vainagiem stabu augšgalos un divus pinumus, kas sedza vainagus stabu augšgalos,
13. un četri simti granātābolu pie abiem pinumiem - divas granātābolu rindas bija pie ikkatra pinuma, lai apsegtu abu stabu vainagus.
14. Viņš darināja katlturus un pašus katlus uz tiem,
15. kā arī jūru un divpadsmit vēršus zem tās.
16. Un podus, lāpstas, upuru gaļas dakšas un visus rīkus Hūrām-Abijs izgatavoja ķēniņam Salamanam Tā Kunga nama vajadzībām no spodrināta vara.
17. Jordānas līdzenumā ķēniņš lēja tos, cietā zemē starp Sukotu un Ceredatu.
18. Un Salamans taisīja visus šos rīkus ļoti lielā daudzumā, tā ka vara svars nekļuva zināms.
19. Un Salamans taisīja arī visas pārējās lietas Dieva namam - gan zelta altāri, gan galdus, uz kuriem izlika skatāmās maizes,
20. arī lukturus ar to eļļas lukturīšiem no tīra zelta, ka tie degtu iekšējās svētnīcas priekšā, kā bija noteikts,
21. tāpat no zelta arī puķes, lukturus un dakts dzirkles, ikvienu lietu no tīra zelta,
22. arī dakts naži un slakāmie kausi, kvēpināmās pannas un ogļu trauki bija no tīra zelta. Tās iekšējās durvis, kas veda uz vissvētāko vietu, un tā nama durvis, kas veda uz svētnīcu, bija no zelta.

1. Tā tika pabeigts viss darbs, ko Salamans darīja pie Tā Kunga nama. Tad Salamans ienesa visas sava tēva Dāvida veltītās lietas - sudrabu, zeltu un visus rīkus, un viņš tās novietoja Dieva nama dārgumu krātuvēs.
2. Tad Salamans sapulcināja Israēla vecajos un visus cilšu galvenos, Israēla bērnu tēvu namu vadoņus Jeruzālemē, lai uznestu Tā Kunga derības šķirstu augšā no Dāvida pilsētas, tas ir, Ciānas.
3. Un visi Israēla vīri sapulcējās pie ķēniņa uz svētkiem, tas bija septītā mēnesī.
4. Kad visi Israēla vecaji bija sanākuši, tad levīti pacēla šķirstu.
5. Un viņi uznesa to augšā kopā ar Saiešanas telti un visiem svētiem priekšmetiem, kas atradās teltī; visu to uznesa augšā levītu priesteri.
6. Bet ķēniņš Salamans un visa Israēla draudze, kas pie viņa bija sapulcējusies šķirsta priekšā, upurēja kaujamiem upuriem tik daudz sīklopu un vēršu, ka tos nespēja nedz saskaitīt, nedz aplēst.
7. Un priesteri ienesa Tā Kunga derības šķirstu savā vietā, nama iekšējā svētnīcā, vissvētākajā vietā, zem ķerubu spārniem.
8. Jo ķerubu spārni bija izplesti pār šķirsta novietni, un tā ķerubi apklāja šķirstu un tā nesamās kārtis no augšas.
9. Un nesamās kārtis bija tik garas, ka kāršu gali no šķirsta bija redzami iekšējās svētnīcas priekšā, bet ārpusē tie nebija redzami; un tā tas tur ir līdz pat šai dienai.
10. Šķirstā nekā vairāk nebija iekšā kā vienīgi divas akmens plāksnes, kuras Mozus bija ielicis pie Horeba kalna, kad Tas Kungs noslēdza derību ar Israēla bērniem pēc viņu iznākšanas no Ēģiptes.
11. Un notika, kad priesteri iznāca no svētnīcas - jo visi priesteri, kas bija tur, bija svētījušies, neieturot iedalījumus,
12. un levīti, kas bija dziedātāji, proti, Asafs, Heimans, Jedutuns ar saviem dēliem un brāļiem, visi tērpušies smalka linu auduma drānās, ar cimbālēm, arfām un cītarām bija nostājušies altāra austrumu pusē un līdzās viņiem ap simts divdesmit priesteru, kas pūta taures,
13. un, vienlaicīgi iesākoties mūzikai un dziesmai, šķita, it kā būtu tikai viens, kas taurētu, un viens, kas dziedātu, un tikai skanētu viena balss, kas To Kungu teiktu un slavētu Viņu; un, kad uz augšu pacēlās tauru, cimbāļu un citu instrumentu un slavas dziesmas skaņas, pauzdamas: Jo Tas Kungs ir labs, un Viņa žēlastība paliek mūžīgi! - tad viss nams, Tā Kunga nams, piepildījās ar mākoni,
14. tā ka priesteri nevarēja nostāvēt, lai kalpotu, šī mākoņa dēļ, jo Tā Kunga godība bija piepildījusi Dieva namu.

1. Toreiz Salamans sacīja: Tas Kungs ir sacījis, ka Viņš vēlētos tumsā mājot,
2. bet es esmu Tev uzcēlis dzīvojamu namu, noteiktu vietu, kur Tev jādzīvo uz mūžīgiem laikiem!
3. Tad ķēniņš apgriezās, un viņš svētīja visu Israēla draudzi, bet visa Israēla draudze bija piecēlusies kājās.
4. Un viņš sacīja: Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas ar Savu muti ir runājis ar manu tēvu Dāvidu un kas ar Savu roku to ir piepildījis, sacīdams:
5. sākot no tās dienas, kopš Es esmu izvedis Savu tautu, Israēlu, ārā no Ēģiptes, Es neesmu Sev no visām Israēla ciltīm izraudzījis nevienu pilsētu, lai tur tiktu celts nams, kurā mājotu Mans Vārds, un Es arī neesmu izvēlējis nevienu vīru, kas lai vadītu Manu tautu Israēlu,
6. bet Jeruzālemi Es esmu izraudzījis, lai tur mājotu Mans Vārds, un Es esmu izraudzījis Dāvidu, lai tas valdītu pār Manu Israēla tautu.
7. Un mana tēva Dāvida sirds nodoms bija uzcelt namu Tā Kunga, Israēla Dieva, Vārdam,
8. bet Tas Kungs sacīja manam tēvam Dāvidam: tas, ka tu savā sirdsprātā biji apņēmis uzcelt namu Manam Vārdam, bija labi domāts un darīts,
9. tomēr ne tev būs šo namu celt, bet gan tavam miesīgam dēlam, kas nāks no taviem gurniem, - tam būs šo namu uzcelt Manam Vārdam.
10. Un nu tagad Tas Kungs ir piepildījis Savu apsolījumu, kuru Viņš bija izteicis, jo es esmu stājies sava tēva Dāvida vietā un es sēžu uz Israēla troņa, kā Tas Kungs bija solījis, un es esmu uzcēlis namu Tā Kunga, Israēla Dieva, Vārdam.
11. Un tur es esmu novietojis šķirstu, kurā atrodas Tā Kunga derība, ko Viņš noslēdza ar Israēla tautu.
12. Un viņš nostājās pie Tā Kunga altāra pretī visai Israēla draudzei un izpleta savas rokas,
13. jo Salamans bija jau agrāk darinājis paaugstinājumu no tīra vara un to novietojis svētnīcas pagalma vidū; tā garums bija piecas olektis, tā platums bija piecas olektis un tā augstums bija trīs olektis; uz tā viņš tagad uzkāpa un noņēma ceļos visas Israēla draudzes priekšā, izpleta savas rokas pret debesīm
14. un lūdza: Tu, Kungs, Israēla Dievs! Nav tāda Dieva, kāds Tu esi, nedz debesīs, nedz virs zemes, Tu, kas turi derību ar Saviem kalpiem un parādi viņiem žēlastību, Saviem kalpiem, kuri no visas savas sirds staigā Tavā priekšā.
15. Tu esi tas, kas Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, esi piepildījis tos solījumus, ko Tu viņam esi devis, jo Tu tiešām pats ar Savu muti sacīji un ar Savu roku Tu izpildīji tā, kā tas šodien ir!
16. Un nu, Kungs, Tu Israēla Dievs, turi Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, to, ko Tu viņam apsolīji, sacīdams: lai nekad tev Manā priekšā nepietrūktu vīru, kas sēdēs uz Israēla troņa, ja tikai tavi dēli pasargās savus ceļus, staigādami Manā bauslībā tāpat, kā tu esi staigājis Manā priekšā!
17. Tad nu, Kungs, Israēla Dievs, jel apstiprini Savu vārdu, ko Tu esi Savam kalpam Dāvidam sacījis!
18. Bet vai tiešām Dievs dzīvos kopā ar cilvēkiem zemes virsū? Redzi, debesis un visas debesu debesis nespēj Tevi aptvert, kā tad nu vēl šis nams, ko es esmu uzcēlis!
19. Taču pievērsies Sava kalpa lūgšanai un viņa sauksmei pēc žēlastības, Kungs, mans Dievs, Tu, kas uzklausi skaļo saukšanu un pielūgšanu, ar ko Tavs kalps nemitīgi griežas pie Tevis!
20. Lai Tavas acis ir atvērtas dienām un naktīm pār šo namu, pār šo vietu, par kuru Tu pats esi sacījis, ka Tu liksi tur mājot Savam Vārdam, ka Tu uzklausīsi tās lūgšanas, ko Tavs kalps teiks šinī vietā!
21. Tad nu uzklausi Sava kalpa un Savas tautas Israēla sirds lūgšanas pēc žēlastības, vārdus, ar kādiem viņi Tevi šinī vietā pielūgs. Uzklausi no tās vietas, kur Tu mīti, no debesīm, un, kad Tu tās dzirdi, tad piedod!
22. Ja vien kāds būtu kaut kā apgrēkojies pret savu tuvāko un pret viņu tiktu vērsts zvērests, liekot viņam apzvērēt, un, kad viņš nāks še Tava altāra priekšā, šinī namā, lai zvērētu,
23. tad uzklausi Tu no debesīm un dari un tiesā Savus kalpus, lai ļaundaris tiek piemeklēts, liekot viņa ceļam krist uz viņa galvas, un taisnais attaisnots, darot tam pēc viņa taisnības!

24. Un, ja Tava tauta, Israēls, tiktu tās ienaidnieku sakauta, tāpēc ka viņi bija pret Tevi grēkojuši, bet atgrieztos un apliecinātu Tavu Vārdu, un Tavā priekšā Tevi pielūgtu un lūgtos Tavas žēlastības šinī namā,

25. tad uzklausi Tu pats no debesīm un piedod Savas tautas, Israēla, grēkus un liec viņiem atgriezties atpakaļ tanī zemē, ko Tu viņiem un viņu tēviem esi devis.

26. Kad debesis būs aizslēgtas, kad lietūs nelīs, tāpēc ka viņi būs pret Tevi apgrēkojušies, un, kad viņi šinī vietā lūgs un apliecinās Tavu Vārdu un atgriezīsies no saviem grēkiem, tāpēc ka Tu būsi viņus pārmācījis,

27. tad uzklausi debesīs un piedod Savu kalpu un Savas tautas, Israēla, grēkus, un rādi viņiem labo ceļu, pa kuru lai viņi staigā, un dod lietu Savai zemei, ko Tu Savai tautai esi devis par īpašumu.

28. Un, kad zemē būs bada laiks vai mēris, vai sausums, vai rūsa, siseņi vai kukaiņi, kad viņu ienaidnieki zemē ielauzīsies pret viņu vārtiem vai būs kādas sērgas un slimības,

29. kas tad lūgs, kas no visas sirds piesauks, vai tas būtu viens cilvēks vai visa Tava tauta, Israēls, kad viņi ikviens atzīs savas mokas un bēdas un izstieps savas rokas šinī namā,

30. tad uzklausi viņus no debesīm, no vietas, kur Tu mīti, un piedod un dod ikvienam pēc viņa ceļiem, tāpēc ka Tu pazīsti viņu sirdi, jo Tu esi vienīgais, kas pazīst cilvēku bērnu sirdis,

31. lai viņi Tevi bīstas, arvien staigādami Tavos ceļos visu savu mūža dienu, cik ilgi viņi dzīvo tās zemes virsū, ko Tu esi devis mūsu tēviem!

32. Bet, ja arī kāds svešinieks, kas nepieder pie Tavas tautas, Israēla, bet nāk no tālas zemes Tava lielā Vārda un Tavas stiprās rokas, un Tava izstieptā elkoņa dēļ, un, kad tas nāks un šinī namā Tevi pielūgs,

33. tad uzklausi no debesīm, no tās vietas, kur Tu mīti, - uzklausi tādus un dari visu, kā dēļ tas svešinieks Tevi lūgdams piesauks, lai visas zemes tautas atzīst Tavu Vārdu, lai tās Tevi tāpat bīstas kā Tava tauta, Israēls, un lai viņi zina, ka šis nams, ko es esmu cēlis, ir nosaukts pēc Tava Vārda!

34. Kad Tava tauta dosies karā pret saviem ienaidniekiem pa to ceļu, pa kādu Tu vien viņus sūtīsi, un viņi Tevi pielūgs, vaigu pagriezuši uz šo pilsētu, ko Tu esi izraudzījis, un pret šo namu, kuru es esmu uzcēlis Tava Vārda godam,

35. tad uzklausi no debesīm viņu lūgšanas pēc žēlastības un viņu sirds saukšanas, un nes viņiem tiesu, kāda tiem pienākas!

36. Un, kad viņi būs pret Tevi apgrēkojušies, - jo nav neviena cilvēka, kas nebūtu grēkojis un negrēkotu, - un Tu dusmosies par viņiem, un Tu tos nodosi ienaidniekiem, ka viņu uzvarētāji tos aizved gūstā ienaidnieku zemē vai nu uz tālu, vai tuvu zemi,

37. un kad viņi tad tanī zemē, uz kuriem viņi ir aizvesti gūstā, atgrieztos savā sirdī un Tevi pielūgtu tanī zemē, kurp viņi ir aizvesti gūstā, sacīdami: mēs esam grēkojuši, mēs esam vainojami, mēs esam darījuši bezdievīgu darbu.

38. Un, kad viņi pie Tevis atgriežas no visas savas sirds un no visas savas dvēseles tanī zemē, kur viņi aizvesti gūstā un kur viņiem jādzīvo gūstā, un viņi Tevi pielūgs, pagriezušies pret savu zemi, ko Tu esi devis viņu tēviem, un pret šo pilsētu, ko Tu esi izraudzījis, un pret šo namu, ko es esmu cēlis Tava Vārda godam,

39. tad uzklausi no debesīm, no vietas, kur Tu mīti, viņu lūgšanas pēc žēlastības un viņu sirds kliegzienus un dari tā, kāda tiesa viņiem pienākas, un piedod Savai tautai, ko tā pret Tevi bija grēkojusi.

40. Bet nu, mans Dievs, lai Tavas acis ir atvērtas, un Tavām ausīm lai labpatiktu dzirdēt šo lūgšanu šinī vietā.

41. Un nu celies, Kungs, mans Dievs, un nāc Savā miera vietā, Tu pats un Tavas visspēcības šķirsts! Lai Tavi priesteri, Tu, Kungs, mans Dievs, tērpjas pestīšanā, un Tevis apžēlotie lai līksmojas savā laimē!

42. Ak, Kungs, mans Dievs, neatmet Sava svaidītā vaigu! Piemini Savam kalpam Dāvidam solīto žēlastību!

1. Kad Salamans bija beidzis savu lūgšanu, tad uguns nonāca no debesīm un aprija dedzināmos upurus un kaujamus upurus, un Tā Kunga godība piepildīja to namu,
2. tā ka priesteri nevarēja ieiet Tā Kunga namā, jo Tā Kunga godība piepildīja Tā Kunga namu.
3. Un, kad visi Israēla bērni redzēja uguni nonākam un Tā Kunga godību izplešamies pār svētnīcu, tad viņi metās uz sava vaiga pie zemes, uz akmens seguma viņi nolieca savu vaigu un pielūdza un teica To Kungu, ka Viņš ir labs un ka Viņa žēlastība paliek mūžīgi.
4. Un ķēniņš un visa tauta ziedoja kaujamus upurus Tā Kunga priekšā.
5. Un ķēniņš Salamans veltīja kā kaujamus upurus divdesmit divus tūkstošus vēršu un simts divdesmit tūkstošus sīklopu; tā ķēniņš un visa tauta iesvētīja Dieva namu.
6. Un priesteri stāvēja savā kalpošanā un levīti ar Tā Kunga mūzikas instrumentiem, ko ķēniņš Dāvids bija taisījis, lai slavētu To Kungu, lai Viņa žēlastība paliktu mūžīgi, un iepretim viņiem priesteri pūta taures, un viss Israēls stāvēja.
7. Tad arī Salamans iesvētīja pagalma vidējo daļu, kas atradās Tā Kunga nama priekšā, jo tur viņš sagatavoja dedzināmos upurus un labprātīgo dāvanu upuru taukus, tāpēc ka vara dedzināmo upuru altāris, ko Salamans bija uztaisījis, nespēja uzņemt ne dedzināmos upurus, ne ēdamos upurus, nedz tauku gabalus no labprātīgiem kaujamiem upuriem.
8. Un Salamans šinī laikā rīkoja svētkus septiņas dienas, un viss Israēls bija kopā ar viņu varen lielā svētku sapulcē, no Hamatas pievārtes līdz Ēģiptes upei.
9. Bet astotajā dienā viņi turēja svētku sapulci, jo altāra iesvētīšanu viņi bija svinējuši septiņas dienas, un svētki arī ilga septiņas dienas.
10. Bet divdesmit trešajā dienā septītajā mēnesī viņš atlaida tautu uz savām mājām. Visi bija priecīgi un liksmi to labumu dēļ, ko Tas Kungs bija darījis gan Dāvidam, gan Salamanam, gan Savai tautai Israēlam.
11. Kad Salamans pabeidza Tā Kunga namu un ķēniņa namu un bija arī sagādājis visu, ko Salamans bija iecerējis, vai nu Tā Kunga nama, vai ķēniņa nama vajadzībām, un tas viņam bija paveicies,
12. tad Tas Kungs parādījās Salamanam naktī sapnī un viņam sacīja: Es esmu uzklaušījis tavu lūgšanu, un šo vietu esmu Sev izraudzījis par upura namu.
13. Redzi, kad Es aizslēgšu debesis, ka lietūs nelīs, vai kad Es pavēlēšu siseniem, lai viņi noēd zemi, vai ja Es sūtīšu mēri Savai tautai,
14. un Mana tauta, kas ir pēc Mana Vārda nosaukta, tad pazemosies un pielūgs un meklēs Manu vaigu, un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Es viņus no debesīm uzklaušīšu un piedošu viņu grēkus, un dziedināšu viņu zemi.
15. Tad nu tagad Manas acis būs atvērtas un Manām ausīm labpatiks dzirdēt šinī vietā izteiktās lūgšanas,
16. jo Es esmu izraudzījis šo namu un esmu to darījis svētu, lai tur mūžīgi mājotu Mans Vārds un Manas acis un Mana sirds būtu tur vienumēr.
17. Un nu, ja tu staigāsi Manā priekšā, gluži kā tavs tēvs Dāvids ir staigājis, un pildīsi visu tā, kā Es esmu tev pavēlējis, un ievērosi Manus likumus un Manas tiesas,
18. tad Es nostiprināšu tavas ķēniņa valsts troni, kā Es to esmu svinīgi apsolījis tavam tēvam Dāvidam, sacīdams: tev nekad netrūks vīru, kas valdīs pār Israēlu!
19. Bet, ja jūs no Manis novērsīsities un atstāsiet Manus likumus un Manus baušļus, ko Es esmu jums devis, un iesit un kalposit citiem dieviem un pielūgsit tos,
20. tad Es iznīdēšu Israēla bērnus no Manas zemes, kuru Es tiem esmu devis, un no šī nama, kuru Es biju svētījis Savam Vārdam, un Es viņus aizsūtīšu prom no Sava vaiga, un Es tos darīšu par nievu vārdu un apsmieklu visu tautu starpā.
21. Bet par šo namu, kura augstumu redzēja ikviens, kas tam kaut reizi gājis garām, - par to izbīsies un sacīs: kāpēc gan Tas Kungs ir tā izrikojies ar šo zemi un šo namu?
22. Un tad atbildēs: par sodu, tāpēc ka viņi atstājuši To Kungu, savu tēvu Dievu, kas viņus izveda no Ēģiptes zemes, un ir pakļāvušies citiem dieviem un pielūguši tos, un kalpojuši tiem, - tādēļ Viņš pār

tiem ir līcis nākt visai šai nelaimei!

1. Bet pēc divdesmit gadiem, kad Salamans bija uzcēlis Tā Kunga namu un savu namu,
2. tad Salamans no jauna nocietināja tās pilsētas, ko Hūrāms no savējām bija piešķīris Salamanam, un viņš tur novietoja Israēla bērņus.
3. Pēc tam Salamans devās uz Hamat-Cobu un to iekaroja.
4. Un viņš nocietināja tuksnesī Tadmoru un visas pārējās noliktavu pilsētas, ko viņš Hamatā bija cēlis.
5. Un viņš izveidoja Kalna un Lejas Bet-Horonu par stiprām pilsētām ar mūriem, vārtiem un vārtu aizšaujamiem,
6. tāpat arī Baalatu un visas noliktavu pilsētas, kas Salamanam piederēja, un visas kara ratu pilsētas, visas jātnieku pilsētas un visas pilsētas, ko Salamans vēlējās uzcelt gan Jeruzālemē, gan Libanonā, gan arī visā viņa ķēniņa valstī.
7. Un visiem ļaudīm, kas bija atlikušie no hetiešiem, no amoriešiem, no ferisiešiem, no heviešiem un no jebusiešiem, kuri nebija Israēla izcelsmes,
8. viņu pēcnācējiem, kas bija palikuši pēc viņiem šinī zemē un kurus Israēla bērņi nebija pilnīgi iznīcinājuši, - tiem Salamans uzlika darbu klausību, līdz pat šai dienai.
9. Bet no Israēla dēliem Salamans nevienu nepadarīja par vergu savos darbos, bet tie kalpoja karaspēkā kā karavīri, kā virsnieki un kā pavēlnieki pār viņa kara ratiem un pār viņa jātniekiem.
10. Un pārraugu skaits, kas bija ķēniņam Salamanam, bija divi simti piecdesmit; viņu pienākums bija uzraudzīt tautu tās darbos.
11. Un faraona meitas dzīvokli Salamans pārvietoja no Dāvida pilsētas augšup uz to namu, ko viņš viņai bija uzcēlis, jo viņš teica tā: Nevienai manai sievai nebūs dzīvot Israēla ķēniņa Dāvida namā, jo tās ir svētas vietas, kopš tajās ir novietots Tā Kunga šķirsts.
12. Tad Salamans upurēja Tam Kungam dedzināmos upurus uz Tā Kunga altāra, ko viņš bija uzcēlis priekštelpas priekšā,
13. upurēdams ikkatru dienu savu tiesu, kā Mozus bija pavēlējis, sabatos un Jauna mēness svētkos, un noteiktos svētkos trīs reizes gadā: Neraudzētās maizes svētkos, nedēļas svētkos un Būdiņu svētkos.
14. Un viņš pēc sava tēva Dāvida pavēles izveidoja nodaļas - priesterus kalpošanai un levītus savam amatam, slavēt un palīdzēt priesteriem, kā noteikts, ik dienas; tāpat viņš noteica vārtu sargu nodaļām noteiktus vārtus sargāšanai; tā viņš izpildīja Dāvida, Dieva vīra, pavēles.
15. Un nevienā vietā viņi neatkāpās no ķēniņa rīkojumiem par priesteriem un levītiem un arī par dārgumu krātuvēm.
16. Tā Salamans pabeidza visu savu darbu, no Tā Kunga nama pamatu likšanas dienas līdz Tā Kunga nama pilnīgai uzcelšanai.
17. Tad Salamans devās uz Ecion-Geberu un uz Ēlatu jeb Ēlotu, kas atradās jūras malā Edoma zemē.
18. Bet Hūrāms viņam nosūtīja ar saviem kalpiem kuģus un ļaudis, kas labi pazina jūru. Viņi devās kopā ar Salamana kalpiem uz Ofiru, atveda no turienes četri simti piecdesmit talentus zelta un to nodeva ķēniņam Salamanam.

1. Kad Sābas ķēniņiene dzirdēja par Salamana slavu, tad viņa devās ceļā, lai pārbaudītu Salamanu ar miklām, - uz Jeruzālemi ar varen lielu pavadoņu pulku un ar kamieļiem, kuri nesa dārgas zāles un ļoti daudz zelta un dārgakmeņu. Un, kad viņa bija atnākusi pie Salamana, tad viņa ar to runāja par itin visu, kas bija uz sirds.
2. Un Salamans atbildēja uz visiem viņas jautājumiem, un Salamanam nebija nekā apslēpta, ko viņš tai nebūtu izskaidrojis.
3. Kad Sābas ķēniņiene redzēja Salamana gudrību un to namu, ko viņš bija uzcēlis,
4. un viņa galda ēdienus un viņa kalpu dzīvokļus, viņa virsnieku stāju un viņu apģērbu, viņa dzērienu pasniedzējus un viņu apģērbu, un arī viņa dedzināmos upurus, kurus viņš upurēja Tā Kunga namā, tad viņai aiz izbrīna aizrāvās elpa.
5. Un viņa sacīja ķēniņam: Patiess ir tas vārds, ko es esmu savā zemē dzirdējusi gan par taviem darbiem, gan par tavu gudrību.
6. Bet es citu vārdiem tikmēr negribēju ticēt, tiekāms es pati nācu un apskatīju savām acīm; un redzi, man nebija ne puse pateikta no visas tavas lielās gudrības; tev ir daudz vairāk nekā tikai tā slava, par ko es dzirdēju.
7. Svētīgi ir tavi vīri, un svētīgi ir tavi kalpotāji, kuri vienmēr stāv tavā priekšā un dzird tavu gudrību!
8. Slavēts lai ir Tas Kungs, tavs Dievs, kuram ir labpaticies tevi sēdināt uz Sava troņa par ķēniņu Tam Kungam, tavam Dievam! Tāpēc, ka tavs Dievs Israēlu mīl, gribēdams to uzturēt mūžīgi laimīgu, Viņš tevi ir iecēlis viņiem par ķēniņu, lai tu darītu tiesu un taisnību.
9. Un viņa deva ķēniņam simts divdesmit talentus zelta un balzamu lielā vairumā, un dārgakmeņus; un tur nebija tāda balzama kā šī, ko Sābas ķēniņiene dāvināja ķēniņam Salamanam.
10. Un arī Hūrāma kalpi un Salamana kalpi, kas bija atveduši zeltu no Ofīras, atveda sarkankokus un dārgakmeņus.
11. Un ķēniņš uztaisīja no sarkankoka kāpnes Tā Kunga namā, arī ķēniņa namā, tāpat cītaras un arfas dziedātājiem; tādi dāvinājumi nekad iepriekš nebija redzēti Jūdas zemē.
12. Un ķēniņš Salamans deva Sābas ķēniņienei visu, kas viņai patika un ko viņa no tā lūdza; vēl vairāk nekā viņa pati bija ķēniņam atvedusi. Un viņa griezās atpakaļ ar saviem pavadoņiem un gāja uz savu zemi.
13. Un zelta svars, kas Salamanam ik gadus ienāca, bija seši simti sešdesmit seši talenti zelta,
14. neskaitot to, kas ienāca no tirgotājiem un veikalniekiem; bez tam vēl visi Arābijas ķēniņi un zemes pārvaldnieki nesa Salamanam gan zeltu, gan sudrabu.
15. Un ķēniņš Salamans lika darināt divi simti vairogu no kalta zelta, seši simti zelta seķeļu viņš deva katram vairogam,
16. un trīs simti mazu vairogu no kalta zelta, un viņš deva trīs simti zelta seķeļus katram mazajam vairogam; un ķēniņš tos novietoja Libanona ciedru namā.
17. Un ķēniņš darināja lielu troni no zilonķaula, un to viņš pārvilka ar tīru zeltu.
18. Šim tronim bija seši pakāpieni, un tronim apakšā bija piestiprināts zelta kāju soliņš; abās pusēs sēdeklim atradās atbalsti rokām, un tiem līdzās stāvēja divi lauvas.
19. Bez tam divpadsmit lauvas stāvēja uz sešiem troņa pakāpieniem abās pusēs; nekas tāds vēl nekad nevienā ķēniņa valstī nebija darināts.
20. Un visi ķēniņa dzeramie trauki bija no zelta; tāpat arī visi trauki Libanona ciedru namā bija no tīra zelta, un sudrabu Salamana laikā neturēja ne par ko,
21. jo ķēniņa kuģi ar Hūrāma kalpiem devās uz Taršišu, un reizi pa trijiem gadiem kuģis no Taršišas griezās atpakaļ un atveda zeltu un sudrabu, zilonķaulu, mērkaķus un pāvus.
22. Un tā ķēniņš Salamans kļuva visvarenākais visu pasaules ķēniņu vidū bagātībā un gudrībā.
23. Un visi ķēniņi virs zemes centās Salamanu redzēt, lai dzirdētu viņa gudrību, ko Dievs bija licis viņa sirdī.
24. Un viņi ikviens atnesa savas dāvanas - sudraba rīkus un zelta traukus, un drānas, ieročus, mirres

un balzamu, zirgus un mūļus, un tā tas notika gadu no gada.

25. Un Salamanam bija četri tūkstoši pajūgu, zirgu un ratu, un divpadsmit tūkstoši jātnieku, un viņš tos novietoja kara ratu pilsētās un paturēja arī savā tuvumā Jeruzālemē.

26. Un viņš valdīja pār visiem ķēniņiem no lielās upes līdz filistiešu zemei un līdz Ēģiptes robežām.

27. Un darīja ķēniņš, ka sudraba Jeruzālemē bija tik daudz kā akmeņu un ciedru koku kā vīģes koku ielejās.

28. Un ļaudis veda Salamanam zirgus no Ēģiptes un no visām pārējām zemēm.

29. Pārējie Salamana laika notikumi, gan sākotnējie, gan beidzamie - tie visi ir uzrakstīti pravieša Nātāna laiku grāmatā, arī silonieša Ahijas pravietojumos un redzētāja Jedija redzējumos par Jerobeāmu, Nebata dēlu.

30. Un Salamans valdīja Jeruzālemē pār Israēlu četrdesmit gadus.

31. Un Salamans gulās pie saviem tēviem, un viņš tika apglabāts sava tēva Dāvida pilsētā, un viņa dēls Rehabeāms kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Un Rehabeāms gāja uz Sihemu, jo Sihemā bija sanācis viss Israēls, lai viņu celtu par ķēniņu.
2. Un notika, kad Jerobeāms, Nebata dēls, to dzirdēja, - jo viņš bija vēl Ēģiptē, kur viņš bija aizbēdzis no ķēniņa Salamana, - tad Jerobeāms griezās atpakaļ no Ēģiptes,
3. jo ļaudis bija nosūtījuši vēsti un viņu aicinājuši. Un Jerobeāms nāca un viss Israēls kopā ar viņu; viņi runāja ar Rehabeāmu, sacīdami:
4. Tavs tēvs mums ir uzlicis smagu jūgu; tad nu atvieglini tu grūto kalpošanu un smago jūgu, ko viņš mums uzlicis, un tad mēs tev kalposim!
5. Un viņš tiem atbildēja: Pacietieties vēl trīs dienas, eita un tad griezieties atpakaļ pie manis! Un tauta aizgāja.
6. Un ķēniņš Rehabeāms prasīja padomu vecajiem, kas bija stāvējuši viņa tēva Salamana vaiga priekšā, kamēr tas vēl dzīvoja, un viņš viņiem jautāja: Kādu padomu jūs dodat, un kā man būs atbildēt šai tautai?
7. Tad tie viņam atbildēja, sacīdami: Ja tu būsi laipnīgs pret šo tautu un rādīsi tai labu prātu, un runāsi uz to laipnus vārdus, tad šie ļaudis tev būs kalpi visu mūžu.
8. Bet viņš noraidīja vecaju padomu, ko tie viņam deva, un viņš prasīja padomu jaunajiem, kas ar viņu bija kopā auguši un kas tagad stāvēja viņa vaiga priekšā.
9. Un viņš viņiem jautāja: Kādu padomu jūs dodat, un kā lai atbildam šai tautai, kas ar mani runājusi, sacīdama: dari vieglāku to jūgu, ko tavs tēvs mums ir uzlicis.
10. Un tad viņam atbildēja jaunie, kas kopā ar viņu bija uzauguši, sacīdami: Tā saki tiem ļaudīm, kuri ir ar tevi runājuši un tev sacījuši: tavs tēvs ir mūsu jūgu darījis smagu, bet tu to atvieglini, noveldams to no mūsu pleciem, - tā tev tiešām viņiem jāsaka: mans mazais pirkstiņš ir resnāks nekā mana tēva gurni!
11. Un tagad - ja nu mans tēvs jums bija uzkrāvis smagu jūgu, tad es jums to jūgu padarīšu vēl smagāku; mans tēvs jūs pārmācīja ar pātagām, bet es jūs pārmācīšu ar dzeloņainām pātagām!
12. Kad Jerobeāms un visa tauta nāca pie Rehabeāma trešajā dienā, kā ķēniņš bija pavēlējis, sacīdams: griezieties atkal pie manis atpakaļ trešajā dienā, -
13. tad ķēniņš tautai atbildēja bargi, jo ķēniņš Rehabeāms nebija klausījis vecaju padomu,
14. un viņš runāja ar tiem pēc jauno padoma, sacīdams: Es padarīšu smagu jūsu jūgu, un es tam vēl ko pielikšu klāt; mans tēvs jūs pārmācīja ar pātagām, bet es jūs pārmācīšu ar dzeloņainām pātagām!
15. Tā ķēniņš neuzklausīja tautu, jo tā tas bija nolikts arī no Dieva puses, lai Tas Kungs liktu piepildīties tiem vārdiem, kurus Viņš bija caur silonieti Ahiju sacījis Jerobeāmam, Nebata dēlam.
16. Kad viss Israēls redzēja, ka ķēniņš neklausīja viņus, tad tauta to izteica atbildē ķēniņam, sacīdama: Kāda tad mums daļa gar Dāvidu? Mums nenākas arī nekāds mantojums no Īsaja dēla. Ikviens lai griežas atpakaļ savās teltīs, Israēl! Un tagad uzraugi pats savu namu, Dāvid! Un tā viss Israēls atgriezās savās teltīs.
17. Bet pār tiem Israēla bērniem, kas dzīvoja Jūdas pilsētās, - pār tiem valdīja Rehabeāms.
18. Kad ķēniņš Rehabeāms sūtīja Hadorāmu, kas bija pār klausības darbiem, tad Israēla bērni viņu nomētāja ar akmeņiem, un viņš nomira. Un ķēniņš Rehabeāms steigšus iekāpa savos ratos, lai bēgtu uz Jeruzālemi.
19. Tā Israēls atkrita no Dāvida nama, līdz pat šai dienai.

1. Un, nonācis Jeruzālemē, Rehabeāms sapulcināja visu Jūdas un Benjamīna namu - simts astoņdesmit tūkstošus izlasītu karotāju, lai dotos karot ar Israēlu un atgrieztu atpakaļ ķēniņa valsti sev - Rehabeāmam.
2. Bet Tā Kunga vārds nāca pār Šemaju, Dieva vīru, sacīdams:
3. Saki Jūdas ķēniņam Rehabeāmam, Salamana dēlam, un visam Israēlam Jūdā un Benjamīnā, teikdams:
4. tā saka Tas Kungs: necelieties un nekarojiet ar saviem brāļiem; griezieties ikviens atpakaļ savās mājās, jo šis notikums ir Manis nolikts. Un viņi paklausīja Tā Kunga vārdiem un atteicās doties pret Jerobeāmu.
5. Un Rehabeāms dzīvoja Jeruzālemē, viņš izveidoja pilsētas Jūdā par stipriem cietokšņiem.
6. Un viņš nocietināja Bētlemi, Ētāmu un Tekoju,
7. un Bet-Cūru, Soho un Adullāmu,
8. un Gātu, Marešu un Zifu,
9. un Adoraimu, Lahišu un Azeku,
10. un Coru, Ajalonu un Hebronu, kas Jūdā un Benjamīnā jau bija stipri nocietinātas.
11. Un viņš nostiprināja vēl vairāk šos nocietinātos cietokšņus un novietoja tajos pārvaldniekus, sakrāja tur pārtiku, eļļu un vīnu.
12. Un ikkatrā pilsētā bija lielie vairogi, kā arī šķēpi, tā ka viņš tās padarīja ļoti stipras, un tā viņam piederēja Jūda un Benjamīns.
13. Bet priesteri un levīti, kas bija no itin visa Israēla, atnāca un nostājās viņa priekšā, kalpodami viņam no visām Israēla zemes malām,
14. jo levīti atstāja savas apmešanās vietas un savus īpašumus un devās uz Jūdu un uz Jeruzālemi, tādēļ ka Jerobeāms ar saviem dēliem lika tiem staigāt nepareizus ceļus, neļaujot viņiem palikt par Tā Kunga priesteriem.
15. Un viņš pats sev iecēla priesterus kalnu augstienēs vietējiem dēmoni un teļu tēliem, ko viņš bija licis darināt.
16. Un levītiem sekoja no visām Israēla ciltīm tie, kas bija savās sirdīs nolēmuši meklēt To Kungu, kas ir Israēla Dievs; tie devās uz Jeruzālemi, lai nestu kaujamos upurus Tam Kungam, savu tēvu Dievam.
17. Tā šie pienācēji nostiprināja Jūdas ķēniņa valsti un deva spēku Rehabeāmam, Salamana dēlam, trīs gadus, jo trīs gadus tie staigāja Dāvida un Salamana ceļus.
18. Un Rehabeāms ņēma sev par sievu Mahalatu, Dāvida dēla Jerimota un Ēliāba, Īsaja dēla, meitas Abihailas meitu.
19. Un viņa dzemdēja viņam dēlus: Jehušu, Šemarju un Sahāmu.
20. Un pēc viņas viņš ņēma Maāhu, Absaloma meitu; viņa dzemdēja viņam Abiju, Ataju, Zizu un Šelomītu.
21. Un Rehabeāms mīlēja Maāhu, Absaloma meitu, vairāk nekā visas savas sievas un blakussievas. Viņš bija apņēmis astoņpadsmit sievas un sešdesmit blakussievas, un viņš dzemdināja divdesmit astoņus dēlus un sešas meitas.
22. Un Rehabeāms iecēla Abiju, Maāhas dēlu, par galveno un vadoni pārējiem brāļiem, jo viņam bija nodoms to celt par ķēniņu.
23. Viņš bija gudrs savā rīcībā un sadalīja savu dēlu pulku pa visiem Jūdas un Benjamīna novadiem un nocietinātām pilsētām, piešķirdams viņiem lielā daudzumā pārtikas krājumus un sameklēdams viņiem daudz sievu.

1. Kad Rehabeāma ķēniņa valsts bija nostiprinājusies un viņa vara nodrošināta, tad viņš atmeta Tā Kunga bauslību un viss Israēls līdz ar viņu.
2. Bet ķēniņa Rehabeāma piektajā valdīšanas gadā Ēģiptes ķēniņš Šišaks devās pret Jeruzālemi, jo jūdi bija laužuši uzticību Tam Kungam.
3. Viņš nāca ar tūkstoš divi simti kara ratiem un ar sešdesmit tūkstoš jātniekiem, un neskaitāms bija ļaužu pulks, kas nāca no Ēģiptes kopā ar viņu: libieši, sukieši un kušīti (etiopieši).
4. Un viņš iekaroja stipri nocietinātās pilsētas, kas bija Jūdā, un nonāca pie Jeruzālemes.
5. Tad pravietis Šemaja ieradās pie Rehabeāma un pie Jūdas vadoņiem, kuri, baidīdamies no Šišaka, bija sapulcējušies Jeruzālemē, un viņš tiem sacīja: Tā saka Tas Kungs: jūs esat Mani atstājuši, tāpēc Es arī jūs tagad esmu atstājis Šišaka rokā.
6. Tad Israēla vadoņi un pats ķēniņš pazemojās un sacīja: Tas Kungs ir taisns!
7. Kad Tas Kungs redzēja, ka viņi bija pazemojušies, tad pravietis Šemaja izdzirdēja Tā Kunga vārdus, kas viņam teica: Viņi ir pazemojušies, tāpēc Es tos neizdeldēšu, bet Es tos jo drīz izglābšu, un Es neizliešu Savu bardzību pār Jeruzālemi ar Šišaka roku!
8. Un tomēr lai viņi kļūst viņam par kalpiem un lai atzīst, kas tas ir - kalpot Man un kas tas ir - kalpot pasaules ķēniņam.
9. Un tad Ēģiptes ķēniņš Šišaks devās uzbrukumā pret Jeruzālemi un nolaupīja Tā Kunga nama dārgumus - un viņš paņēma visu; viņš paņēma arī tos zelta vairogus, ko Salamans bija licis darināt.
10. Tad ķēniņš Rehabeāms lika taisīt to vietā vara vairogus un piešķīra tos pils sardzes virsniekiem, kas apsargāja ķēniņa nama ieeju.
11. Kad vien ķēniņš gāja Tā Kunga namā, tad pils sardze nāca un nesa tos, un pēc tam viņi tos atkal novietoja atpakaļ pils sardzes istabā.
12. Un tāpēc, ka viņš pats pazemojās, Tā Kunga dusmu karstums no viņa atkāpās, tā ka Viņš to pilnīgi neiznīcināja, jo arī vēl Jūdā varēja atrast labus darbus.
13. Tādējādi Rehabeāms atkal nostiprinājās un valdīja Jeruzālemē. Rehabeāms bija četrdesmit vienu gadu vecs, kad viņš kļuva ķēniņš, un septiņpadsmit gadus viņš valdīja Jeruzālemē, pilsētā, ko Tas Kungs bija izraudzījis kā vienīgo no visām Israēla pilsētām, lai tanī liktu mājot Savam Vārdam. Un viņa mātes vārds bija Naāma; viņa bija amoniete.
14. Un viņš darīja ļaunu, jo viņa sirds nebija pastāvīga To Kungu meklēt.
15. Bet stāsti par Rehabeāmu, kā pirmie, tā pēdējie, ir uzrakstīti pravieša Šemajas un redzētāja Ido darbos. Un karš starp Rehabeāmu un Jerobeāmu nemitējās visu viņu mūža dienu.
16. Kad Rehabeāms gulās pie saviem tēviem, tad viņš tika apglabāts Dāvida pilsētā, un viņa dēls Abija kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Kēniņa Jerobeāma astoņpadsmitajā valdīšanas gadā Abija kļuva kēniņš pār Jūdu.
2. Trīs gadus viņš valdīja Jeruzālemē; un viņa mātes vārds bija Mihaja, Ūriēla meita no Gibeas. Un Abijas un Jerobeāma starpā cēlās karš.
3. Un Abija devās uzbrukumā ar drosmīgu vīru pulku - četri simti tūkstošiem izlasītu vīru, bet Jerobeāms pret viņu virzīja kaujai astoņi simti tūkstošus izlasītu vīru, drosmīgus varoņus.
4. Un Abija uzkāpa Cemaraima kalna galotnē, kas atrodas Efraima kalnājā, un sacīja: Jerobeām un viss Israēl, uzklausiet mani!
5. Vai jums nav zināms, ka Tas Kungs, Israēla Dievs, ir nodevis kēniņa valsts varu pār Israēlu Dāvidam uz mūžīgiem laikiem - gan viņam, gan viņa dēliem - ar sāls derību?
6. Bet Jerobeāms, Nebata dēls, Salamana, Dāvida dēla, kalps, ir sacēlies pret savu kungu.
7. Un pie viņa ir sapulcējušies nevērtīgi kļaidoņi, ļaundari, un tagad tie ir nostiprinājušies spēkā pret Rehabeāmu, Salamana dēlu, jo Rehabeāms kādreiz bija jauneklis ar maigu sirdi un nebija pats pret viņiem stingri nostājies.
8. Un tagad jūs domājat stipri turēties pret Tā Kunga kēniņa valsts varu, kas atrodas Dāvida dēlu rokā, tādēļ ka jūsu ir liels pulks un ka jums ir zelta teļu tēli, ko Jerobeāms ir jums licis izveidot par elka dieviem.
9. Vai jūs neesat Tā Kunga priesterus, Ārona dēlus, un levītus izdzinuši, un vai jūs neesat paši sev cēlušī priesterus kā citas tautas? Ikviens, kas nāca, lai pats ar savu roku iesvētītos, nesdams upurim jaunu vērši un septiņus aunus, - tāds kļuva priesteris tādiem, kas nav dievi.
10. Turpretī mums Tas Kungs ir mūsu Dievs, un mēs Viņu neatmetam; un priesteri Tam Kungam - Ārona dēli un levīti atrodas savā amatā.
11. Un tie Tam Kungam iededzina dedzināmos upurus ik rītus un ik vakarus, kvēpina saldus kvēpināmos upurus un liek skatāmo maizi uz galda no tīra zelta; viņi arī gādā par zelta lukturi un tā eļļas lukturišiem, ka tie degtu ik vakarus; jo mēs turam Tā Kunga, mūsu Dieva, pavēles, bet jūs esat Viņu atmetuši.
12. Un, redziet, mūsu vadonis ir Dievs, Viņš ir ar mums un Viņa priesteri, kas pūš trauksmes taures, lai tās skanētu pret jums! Ak, jūs, Israēla bērni! Nekarojiet pret To Kungu, savu tēvu Dievu, jo tas jums neizdosies.
13. Bet Jerobeāms sūtīja karavīrus ielenkt viņus no aizmugures; tā nu viņi stāvēja Jūdas priekšā, bet ielencēji - Jūdas aizmugurē.
14. Kad Jūda apgriezās apkārt, tad redzi, kauja bija viņu priekšā un aizmugurē. Un tie skaļi piesauca To Kungu, un priesteri nepārtraukti pūta taures.
15. Un Jūdas vīri uzsāka kara saucienus, un, Jūdas kara saucienam skaļi atskanot, arī Dievs sita Jerobeāmu un visu Israēlu Abijas un Jūdas priekšā.
16. Un Israēla bērni metās Jūdas priekšā bēgt, un Dievs tos nodeva viņu rokā.
17. Un Abija ar saviem karavīriem tos sakāva lielā kaujā, un no Israēla krita pieci simti tūkstoši izlases vīru.
18. Tā nu Israēla bērni tika pazemoti, bet Jūdas bērni kļuva stipri, tāpēc ka viņi bija palāvušies uz To Kungu, savu tēvu Dievu.
19. Un Abija vajāja Jerobeāmu un iekaroja vairākas viņa pilsētas: Bēтели ar tās mazajām pilsētām, Ješanu ar tās mazajām pilsētām un Ēfronu ar tās mazajām pilsētām.
20. Un Jerobeāms vairs neatguva savu spēku Abijas dienās, bet Tas Kungs viņu sita un lika viņam nomirt pēkšņā nāvē.
21. Bet Abija nostiprinājās; viņš sev apņēma četrpadsmit sievas un dzemdināja divdesmit divus dēlus un sešpadsmit meitas.
22. Un, kas vēl stāstāms par Abiju, tiklab viņa gaitas, kā arī viņa vārdi, ir uzrakstīts pravieša Ido stāstos.
23. Un, kad Abija gūlās pie saviem tēviem, tad Jūdas ļaudis viņu apglabāja Dāvida pilsētā, un viņa dēls Asa kļuva kēniņš viņa vietā. Viņa laikā zemei bija miers desmit gadus.

1. Un Asa darīja to, kas ir labs un kas ir taisnīgs Tā Kunga, viņa Dieva, acīs.
2. Un viņš izdeldēja svešo dievu altārus un elku augstienes, un viņš nolauza elku stabus un nocirta elku kokus.
3. Un viņš skubināja Jūdu meklēt To Kungu, viņu tēvu Dievu, un pildīt bauslību un pavēles.
4. Un viņš iznīdēja visās Jūdas pilsētās elku augstienes un saules stabus, un ķēniņa valstij zem viņa bija miers.
5. Un viņš Jūdā uzcēla stipri nocietinātas pilsētas, jo zeme baudīja mieru, un tajos gados pret viņu nebija nekāda kara, jo Tas Kungs bija viņam piešķīris mieru.
6. Un viņš sacīja Jūdam: Uzcelsim šīs pilsētas un uzmūrēsim tām apkārt mūrus un torņus un darināsim vārtus un aizšaujamās bultas! Vēl taču zeme ir mūsu, jo mēs esam To Kungu, mūsu Dievu, meklējuši; mēs esam Viņu meklējuši, un Viņš mums visapkārt ir devis mieru. Un tā viņi cēla un zēla.
7. Un Asam bija karaspēks no Jūdas, tādu, kas nesa lielos vairogus un šķēpus, trīs simti tūkstošu, un no Benjamīna apgabala, kas nesa vieglo vairogu un šāva ar lokiem, - divi simti astoņdesmit tūkstošu, un šie visi bija varonīgi karotāji.
8. Un kušietis Zerahs devās pret viņiem uzbrukumā ar tūkstošu tūkstošiem karavīru un ar trīs simti kara ratiem un atnāca līdz Marešai.
9. Bet Asa devās viņiem pretī, un tie sakārtojās kaujai Cefatas ielejā pie Marešas.
10. Un Asa piesauca To Kungu, savu Dievu, un sacīja: Ak, Kungs! Neviena nav kā vienīgi Tu cīņā starp to, kam ir daudz spēka un kuram nav nekāda spēka. Palīdzi mums, ak, Kungs, mūsu Dievs, jo mēs paļaujamies uz Tevi un mēs esam Tavā Vārdā devušies cīņā pret šo lielo pulku! Ak, Kungs! Tu esi mūsu Dievs, lai neviens cilvēks Tev līdzās nepastāv!
11. Un Tas Kungs tā sita kušītus - gan Asas paša, gan Jūdas priekšā, ka kušīti metās bēgt.
12. Bet Asa ar to karotāju saimi, kas bija pie viņa, dzinās tiem pakaļ līdz pat Gerārai, un kušīti krita, tā ka neviens no tiem nepalika dzīvs, jo tie tika Tā Kunga un Viņa karapulka salauzti. Un Jūda ieguva ļoti lielu kara laupījumu,
13. un viņi iznīcināja visas pilsētas visapkārt Gerārai, jo tās bija pārņēmušas bailes Tā Kunga priekšā; viņi izlaupīja arī visas pilsētas, jo tanīs atradās daudz laupījuma.
14. Viņi ielauzās arī lopu turētāju teltīs un aizveda lielu skaitu sīklopu un kamieļu kā laupījumu, un tad viņi atgriezās atpakaļ Jeruzālemē.

1. Tad Dieva Gars nāca pār Azarju, Odeda dēlu.
2. Un viņš izgāja Asam pretī, sastapa to un sacīja: Uzklusiet mani, Asa, un viss Israēls un Benjamīns! - Tas Kungs ir ar jums, kamēr jūs esat ar Viņu, un, ja vien jūs Viņu meklēsīt, jūs Viņu arī atradīsīt, bet, ja jūs Viņu atmetīsīt, tad Viņš jūs arī atmetīs.
3. Un ilgu laiku Israēlam nebūs nedz patiesa Dieva, nedz priesteru, kas varētu pamācīt, nedz bauslības.
4. Taču, kad tam klāsies grūti un tas atgriezīsies pie Tā Kunga, Israēla Dieva, un Viņu meklēs, tad Viņš būs tiem atrodams.
5. Un tanīs laikos nebūs miera nedz tam, kas izies, nedz tam, kas pārnāks, jo lielas bailes pārņems visu zemju iedzīvotājus,
6. tā ka tauta celsies pret tautu un pilsēta sagraus pilsētu, jo Dievs viņus iztrūcinās ar visādām bēdām.
7. Bet jūs esiet stipri, neļaujiet pagurt savām rokām, jo jūsu pūliņiem būs sava alga!
8. Kad Asa dzirdēja šos vārdus un praviēša Azarjas, Odeda dēla, pravietojumus, tad viņš atguva drosmi un iznīcināja riebekļus visās Jūdas un Benjamīna zemēs un visās pilsētās, kuras viņš bija iekarojis Efraima kalnājā; un viņš no jauna uzcēla Tā Kunga altāri, kas atradās Tā Kunga nama priekšelpas priekšā.
9. Un viņš sapulcināja visu Jūdu un Benjamīnu un tos svešiniekus, kas pie viņiem piemājoja un kas bija no Efraima un Manases, un no Simeona; arī no Israēla viņam daudzi pievienojās, kad tie redzēja, ka Tas Kungs, viņu Dievs, bija ar viņu.
10. Un viņi sapulcējās Jeruzālemē trešajā mēnesī ķēniņa Asas valdīšanas piecpadsmītajā gadā.
11. Un viņi upurēja šinī dienā Tam Kungam no laupījuma, ko viņi bija pārveduši, septiņus simtus vēršu un septiņus tūkstošus sīklopu.
12. Un viņi atjaunoja derību ar solījumu meklēt To Kungu, savu tēvu Dievu, ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli.
13. Bet visi, kas nemeklē To Kungu, Israēla Dievu, lai būtu sodāmi ar nāvi, no mazā līdz lielam, kā vīri, tā sievas.
14. Un viņi zvērēja Tam Kungam skaļā balsī un ar gavilēšanu - ar taurēm un bazūnēm.
15. Un viss Jūda priecājās zvēresta dēļ, jo viņi bija zvērējuši no visas sirds; un, tāpēc ka viņi meklēja To Kungu ar visu savu pielūgsmi, pārliecību un gribu, tad arī Viņš bija viņiem atrodams, un Tas Kungs deva viņiem visapkārt mieru.
16. Un ķēniņš lika atteikties savai mātei Maāhai no ķēniņienes goda, tāpēc ka viņa bija likusi izveidot riebīgu elka tēlu Ašērai; Asa lika nocirst šo elka tēlu, to sasmalcināja un sadedzināja Kidronas ielejā.
17. Bet netika izskausti Israēla augstieņu altāri, tikai Asas sirds bija skaidra visu viņa mūža dienu.
18. Un viņš lika ienest Dieva namā visas sava tēva veltītās dāvanas un arī to, ko viņš pats bija veltījis - kā sudrabu, tā zeltu un arī traukus.
19. Un kara nebija līdz Asas trīsdesmit piektajam valdīšanas gadam.

1. Bet Asas valdīšanas trīsdesmit sestajā gadā Israēla ķēniņš Baeša cēlās pret Jūdu un nocietināja Rāmu, lai neļautu nevienam nedz iziet, nedz ienākt pie Asas, Jūdas ķēniņa.
2. Tad Asa ņēma sudrabu un zeltu no Tā Kunga nama un no ķēniņa pils dārgumu krātuvēm, nosūtīja to ar vēstnešiem Aramas ķēniņam Ben-Hadadam, kas dzīvoja Damaskā, un lika viņam sacīt:
3. Derība pastāv starp mani un tevi un starp manu tēvu un tavu tēvu; redzi, es tev sūtu sudrabu un zeltu. Ej un lauž savu derību ar Israēla ķēniņu Baešu, lai viņš iet projām no manas zemes!
4. Un Ben-Hadads paklausīja ķēniņam Asam un nosūtīja savus karapulku virsniekus, kas viņam bija, pret Israēla pilsētām, un tie iekaroja Ijonu, Danu un Ābel-Majimu un visas Naftaļa cilts noliktavu pilsētas.
5. Un notika, tiklīdz Baeša to dzirdēja, viņš pārtrauca Rāmas nocietināšanu un meta savam darbam mieru.
6. Bet ķēniņš Asa sapulcināja visu Jūdu, un viņi aizveda Rāmas akmeņus un tai pievestos kokus, ko Baeša bija izlietojis celšanai, un viņš no tiem uzcēla Gebu un Micpu.
7. Un šinī laikā atnāca redzētājs Hananija pie Jūdas ķēniņa Asas un sacīja viņam: Tāpēc ka tu esi palāvis uz Aramas ķēniņu, bet neesi palāvis uz To Kungu, savu Dievu, Aramas ķēniņa karapulks ir izslīdējis no tavas rokas.
8. Vai arī kušītiem un libiešiem nebija varens karapulks ar ļoti daudz kara ratiem un jātniekiem? Bet, tādēļ ka tu palāvis uz To Kungu, Viņš tos nodeva tavā rokā,
9. jo Tā Kunga acis pārskata visu zemi, lai Viņš stiprinātu tos, kas ar savu skaidro sirdi pie Viņa turas. Še tu esi aplam rīkojies, jo no šī laika tev nemitīgi būs jāpiedzīvo kari.
10. Tad Asa sadusmojās uz redzētāju un ielika viņu cietumā, jo viņš saskaitās pret viņu par šādu valodu. Tai pašā laikā Asa izturējās varmācīgi arī pret citiem paša tautas locekļiem.
11. Un redzi, stāsti par Asu, kā pirmie, tā pēdējie, ir uzrakstīti Jūdas un Israēla ķēniņu grāmatā.
12. Un savā trīsdesmit devītajā valdīšanas gadā Asam palika slimas kājas, un viņa slimība augtin pieauga spēkā; taču arī savā slimībā viņš nemeklēja To Kungu, bet meklēja padomu pie ārstiem.
13. Un tā Asa gūlās pie saviem tēviem, un viņš nomira savā četrdesmit pirmajā valdīšanas gadā.
14. Un viņu apglabāja viņa paša kapā, ko tas bija licis sev izcirst Dāvida pilsētā. Un viņu guldīja dusas vietā, kas bija pildīta ar dārgām zālēm un ar dažādām kvēpināmām vielām, kas bija sajauktas, kā to zāļu pratēju amats prasa, un viņam par godu sarīkoja viņa miesas sadedzināšanu.

1. Un viņa dēls Jošafāts kļuva ķēniņš viņa vietā un kļuva varens pret Israēlu.
2. Viņš novietoja karapulkus visās pilsētās, kurās bija nocietinājumi, un novietoja aizsardzības spēkus Jūdas zemē un Efraima pilsētās, ko viņa tēvs Asa bija iekarojis.
3. Un Tas Kungs bija ar Jošafātu, jo viņš staigāja sava ciltstēva Dāvida agrākos ceļos un nepielūdza baalus,
4. jo viņš meklēja savu tēvu Dievu un sekoja Viņa pavēlēm, un nedarīja kā Israēls.
5. Un tāpēc Tas Kungs nostiprināja viņa rokā ķēniņa valsts varu, un visa Jūdas zeme nesa Jošafātam dāvanas, un viņam bija bagātības un godības papildinam.
6. Un viņa sirds bija pacilāta Tā Kunga ceļos, un viņš vēlreiz nopostīja augstieņu svētnīcas un elku kokus Jūdā.
7. Un savas valdīšanas trešajā gadā viņš sūtīja savus augstos pārvaldniekus Ben-Hailu, Obadju, Zaharju, Netaneēlu un Mihaju, lai viņi dotu norādījumus Jūdas pilsētām.
8. Un kopā ar viņiem bija levīti Šemaja, Netanja, Zebadja, Asahēls, Šemiramots, Jonatāns, Adonja, Tobija un Tob-Adonja, šie bija levīti, un kopā ar viņiem bija priesteri Ēlišāms un Jorāms.
9. Un tie mācīja Jūdā, un tiem līdzī bija Tā Kunga bauslības grāmata, un tie gāja apkārt pa visām Jūdas pilsētām un mācīja tautu.
10. Un visu ķēniņu valstu zemēs, kas bija apkārt ap Jūdu, radās tādas bailes no Tā Kunga, ka viņi nesāka karu pret Jošafātu.
11. Un pat no filistiešu vidus nāca sūtņi, kas atnesa Jošafātam gan dāvanas, gan meslu sudrabu; arī arābi atveda viņam sīklopus - aunu vien septiņus tūkstošus un septiņus tūkstošus septiņi simti āžu.
12. Un notika, ka Jošafāts arvien vairāk un vairāk pieauga savā varenībā; viņš uzcēla Jūdā pilis un noliktavu pilsētas.
13. Viņam bija arī lieli mantu krājumi Jūdas pilsētās un karotāji, varonīgi vīri Jeruzālemē.
14. Un šis ir viņu iekārtojums pēc tēvu namiem: no Jūdas bija virsnieki pār tūkstošiem, starp viņiem virsnieks Adna, kuram bija trīs simti tūkstoši varonīgu karavīru;
15. līdzās viņam bija virsnieks Johanaāns, kuram bija divi simti astoņdesmit tūkstoši vīru;
16. bet nākamais bija Amasja, Sihrija dēls, kas bija brīvprātīgi stājies Tā Kunga kalpībā, un viņam bija divi simti tūkstoši varonīgu karavīru.
17. Un no Benjamīna bija Ēljada, varonīgs karavīrs, viņam bija divi simti tūkstoši vīru, kas bija bruņoti ar loku un ar vairogu;
18. bet nākamais bija Jozabāds, un viņam bija simts astoņdesmit tūkstoši karam sagatavotu vīru.
19. Šie bija tie, kuri kalpoja ķēniņam, neskaitot tos, kurus ķēniņš bija ielicis stipri nocietinātās pilsētās visā Jūdas zemē.

1. Un Jošafātam bija daudz bagātības un goda, viņš saradojās ar Ahabu.
2. Un pēc kādiem gadiem viņš nogāja pie Ahaba uz Samariju. Un Ahabs viņam un tiem ļaudīm, kas viņam bija līdzī, nokāva daudz sīklopu un vēršu un vilināja viņu doties augšup un piedalīties kara gājienā pret Ramotu Gileādā.
3. Un Ahabs, Israēla ķēniņš, sacīja Jošafātam, Jūdas ķēniņam: Vai tu gribi ar mani doties pret Ramotu Gileādā? Un viņš tam atbildēja: Es esmu tāds pats, kāds tu esi, un, kāda tava tauta, tāda ir mana tauta: būsim tad arī abi vienoti karā!
4. Vēl Jošafāts sacīja Israēla ķēniņam: Bet vispirms vaicā, kāds ir Tā Kunga vārds šajā lietā!
5. Tad Israēla ķēniņš sapulcināja praviešus, četri simti vīru, un viņiem sacīja: Vai mums būs doties uzbrukumā pret Ramotu Gileādā, jeb vai man nebūs iet? Un viņi atbildēja: Ej, jo Dievs viņus nodos ķēniņa rokā!
6. Bet tad Jošafāts jautāja: Vai šeit nav vēl kāds no Tā Kunga praviešiem, kam mēs varētu pavaicāt pēc padoma?
7. Un Israēla ķēniņš sacīja Jošafātam: Tur ir vēl viens vīrs, caur kuru mēs varētu vaicāt To Kungu, bet es viņu ienīstu, jo viņš man nekad nesludina labas lietas, bet ļaunas vien; tas ir Miha, Jimlas dēls. Bet Jošafāts sacīja: Tā neklājas runāt ķēniņam!
8. Tad Israēla ķēniņš pasauca kādu galminieku un sacīja: Steidzies un atved Mihi, Jimlas dēlu!
9. Un Israēla ķēniņš un Jošafāts, Jūdas ķēniņš, ikviens bija atsēdušies savā tronī un apvilkuši goda tērpu, un viņi sēdēja laukumā pie Samarijas vārtiem, bet visi pravieši pravietoja viņu priekšā.
10. Bet Cedekija, Kenaānas dēls, sev bija darinājis dzelzs ragus un teica: Tā saka Tas Kungs: ar šiem tev būs Aramu badīt, kamēr tu būsi viņus izdeldējis!
11. Un visi šie pravieši sludināja, sacīdami: Celies un dodies uzbrukumā pret Ramotu Gileādā, tev būs laba laime, jo Tas Kungs to nodos ķēniņa rokā!
12. Bet tas vēstnesis, kas bija gājis aicināt Mihi, viņam stāstīja, sacīdams: Redzi, pravieši sludina vienā mutē labu ķēniņam, un es lūdzu, lai tavi vārdi būtu līdzīgi, un sludini arī tu labu!
13. Bet Miha atbildēja: Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo! Tikai to, ko mans Dievs man sacīs, es runāšu!
14. Un, kad viņš nonāca ķēniņa priekšā, tad ķēniņš viņam jautāja: Miha, vai mums būs doties karā pret Ramotu Gileādā, jeb vai man nebūs iet? Un viņš atbildēja: Celieties, jums veiksies, jo viņi tiks nodoti jūsu rokā!
15. Bet ķēniņš viņam piedraudēja: Cikārt man nāksies tevi nozvērīnāt, lai tu man nesludinātu neko citu kā vienīgi patiesību Tā Kunga Vārdā?
16. Tad Miha sacīja: Es redzēju visu Israēlu izklīdinātu pa kalniem kā avis, kurām nav gana. Un Tas Kungs sacīja: šiem nav sava kunga, tāpēc lai ikviens atgriežas ar mieru savā namā.
17. Tad Israēla ķēniņš sacīja Jošafātam: Vai es tev neteicu, ka viņš man nekad nevēstī neko labu, bet vienīgi ļaunu vien?
18. Bet Miha vēl turpināja: Tādēļ uzklausiet Tā Kunga vārdu! Es redzēju debess Kungu sēžam Savā tronī, un visi debess pulki bija nostājušies pie Viņa labās un pie Viņa kreisās rokas.
19. Un Tas Kungs sacīja: kas pierunās Ahabu, Israēla ķēniņu, lai viņš ceļas un dodas un krīt pie Ramotas Gileādā? Un viens runāja šā, un cits teica tā, un vēl kāds teica ko citu.
20. Un tad iznāca kāds gars un nostājās Tā Kunga priekšā, un sacīja: es viņu pierunāšu! Bet Tas Kungs viņam jautāja: bet kādā veidā?
21. Tad viņš atbildēja: es iziešu un būšu melu gars visu viņa praviešu mutē. Tad sacīja Tas Kungs: tu viņu tiešām pierunāsi, un tev tas arī izdosies, ej un dari tā!
22. Un nu, redzi! Tas Kungs ir ielicis melu garu šo tavu praviešu mutē, jo Tas Kungs tev ir paudis ļaunu vēsti.
23. Tad Cedekija, Kenaānas dēls, piegāja un iesita Miham pa vaigu un sacīja: Kādā ceļā Tā Kunga Gars ir no manis atstājies, lai runātu ar tavu muti?
24. Un Miha sacīja: Lūk, to tu sapratīsi tanī dienā, kad tu skraidīsi no vienas istabas otrā, lai paslēptos!

25. Un Israēla ķēniņš sacīja: Ļemiet Mihi un vediet viņu atpakaļ pie Amona, pilsētas priekšnieka, un pie Joasa, ķēniņa dēla,
26. un sakiet: tā ir pavēlējis ķēniņš: lieciet viņu cietumā un uzturiet viņu pie dzīvības ar bada maizi un bada ūdeni, kamēr es vesels atkal pārnākšu!
27. Un Miha sacīja: Ja tu patiešām vesels un neskarts atgriezies, tad Tas Kungs nav runājis ar manu muti! Un viņš vēl piebilda: Uzklusait jel to, jūs, visas tautas!
28. Tā Israēla ķēniņš un Jošafāts, Jūdā ķēniņš, cēlās un devās uzbrukumā pret Ramotu Gileādā.
29. Un Israēla ķēniņš sacīja Jošafātam: Es iešu pārgērbies kaujā, bet tu tērpies savās parastajās drēbēs. Un tā Israēla ķēniņš pārgērbās, un tie devās kaujā.
30. Bet Aramas ķēniņš bija saviem kara ratu virsniekiem devis rīkojumu un teicis: Necīnieties nedz ar mazu, nedz ar lielu, bet vienīgi pret Israēla ķēniņu!
31. Un notika, kad ratu virsnieki ieraudzīja Jošafātu, tad viņi domāja: patiesi, tas ir Israēla ķēniņš! Un viņi to aplenca un lauzās uz viņu. Bet tad Jošafāts sauca palīgā, un Tas Kungs viņam palīdzēja - Dievs tos aizvilināja projām no viņa.
32. Un, kad ratu virsnieki tiešām ieraudzīja, ka viņš nebija Israēla ķēniņš, tad tie nogriezās un viņam vairs nesevoja.
33. Bet kāds karavīrs uzvilka loku un nejauši trāpīja Israēla ķēniņam starp bruņu važiņām. Tad ķēniņš sacīja savam ratu vadītājam: Griezies apkārt un izved mani no kaujas lauka, jo es esmu ievainots!
34. Bet kauja tanī dienā pieauga sīvumā, un Israēla ķēniņš noturējās savos ratos pret Aramu līdz pat vakaram; viņš nomira tai stundā, kad norietēja saule.

1. Bet Jūdas ķēniņš Jošafāts atgriezās vesels savā namā Jeruzālemē.
2. Un redzētājs Jehus, Hananija dēls, iznāca viņam pretī un sacīja Jošafātam, Jūdas ķēniņam: Vai tev vajadzēja palīdzēt tam bezdievim, un vai tev tiem, kas To Kungu ienīst, jāparāda mīlestība? Tādēļ Tā Kunga dusmas nāks pār tevi.
3. Taču tevī ir vēl atrodami arī labi darbi, jo tu esi iznīdējis no zemes ašēras un esi savā sirdī apņēmis Dievu meklēt.
4. Pēc tam kad Jošafāts bija kādu laiku Jeruzālemē nodzīvojis, viņš no jauna apstaigāja savu tautu no Bēršebas līdz Efraima kalniem un atgriezās to atkal pie Tā Kunga, viņu tēvu Dieva.
5. Un viņš zemē iecēla soģus visās stiprajās Jūdas pilsētās, ikkatri pilsētai savu.
6. Un viņš piekodināja soģiem: Pieraugiet, ko jūs darāt! Jūs taču nespriežat taisnību cilvēkiem, bet Tam Kungam, un Viņš ir ar jums, kad jūs spriežat tiesu.
7. Tad nu lai Tā Kunga bijāšana ir dzīva jūsos! Turiet svētu to un dariet savu darbu, jo pie Tā Kunga, mūsu Dieva, nav nekādas netaisnības, nedz Viņš uzlūko kāda cilvēka vaigu, nedz arī saņem kādas dāvanas.
8. Arī Jeruzālemē Jošafāts iecēla kādus no levītiem un priesteriem un no Israēla tēvu namu galvenajiem nest Tā Kunga tiesu un izšķirt strīdus lietas. Tiem bija arī jādzīvo Jeruzālemē.
9. Un viņš tiem pavēlēja, sacīdams: Tā jums jārikojas Tā Kunga bijībā un patiesībā un ar skaidru sirdi!
10. Un ikvienā strīdus lietā, kas pie jums nonāk, jūsu pašu brāļu starpā, kas dzīvo jūsu pašu pilsētās, - starp asinīm un asinīm un starp bauslību un pavēli, likumiem un tiesām, brīdiniet tos, lai viņi nenoziedzas Tā Kunga priekšā un lai dusmība nenāk pār jums un pār jūsu brāļiem; dariet tā - un jūs negrēkosit.
11. Un redzi, virspriesteris Amarja lai ir tas augstākais pār jums ikvienā Tā Kunga lietā, bet Zebadja, Ismaēla dēls, Jūdas nama vadonis, lai ir katrā ķēniņa lietā, bet jums par uzraugiem lai ir levīti. Nemieties drošu prātu un dariet darbu! Un Tas Kungs būs ar to, kas ir labs!

1. Un pēc tam notika, ka Moāba bērni un Amona bērni un kopā ar viņiem kāda daļa no mehuniešiem nāca, lai karotu pret Jošafātu.
2. Kad vēstneši nāca pie Jošafāta un viņam ziņoja: Pret tevi nāk liels pulks no viņpus jūras, no Sīrijas, un redzi, viņi ir jau nonākuši Hacecon-Tamārā, tas ir, En-Gedijā, -
3. tad Jošafāts izbijās, un viņš apņēmās meklēt un sastapt To Kungu, un viņš izsludināja gavēni pa visu Jūdu.
4. Kad Jūdas ļaudis bija kopā sapulcējušies, lai meklētu palīgu no Tā Kunga, un viņi sanāca no visām Jūdas pilsētām, lai izlūgtos no Tā Kunga palīdzību,
5. tad Jošafāts nostājās Jūdas un Jeruzālemes draudzes vidū Tā Kunga nama priekšā jaunajā pagalmā
6. un lūdza: Kungs, Tu mūsu tēvu Dievs! Vai Tu neesi tas pats Dievs, kas valdi debesīs un kas esi valdnieks visās svešu tautu ķēniņu valstīs? Jā, Tavā rokā ir spēks un vara, un nav neviena, kas pret Tevi varētu stāties.
7. Vai Tu, mūsu Dievs, neesi izdzinis šīs zemes iedzīvotājus, Savai tautai Israēlam tuvojoties, un neesi to nodevis Ābrahāma, Tava drauga, pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem?
8. Un šie pēdējie tanī zemē ir dzīvojuši un ir uzcēlušī tur svētnīcu Tavam Vārdam, sacīdami:
9. ja pār mums nāktu kāda nelaime, kara zobens vai sodība, vai mēris, vai bads, tad mēs varēsim nostāties gan šī nama priekšā, gan Tava vaiga priekšā, tāpēc ka šinī namā mīt Tavs Vārds. Un, kad mēs Tevi piesauksim mūsu ciešanās, tad Tu mūs uzklausīsi un mūs izglābsi.
10. Un nu, redzi, Amona bērni un Moābs, un Seīra kalnu iedzīvotāji, kuru zemei Tu neļāvi Israēlam cauri iet, kad viņi nāca no Ēģiptes, un viņi tad arī turējās no tiem tālu nost un tos neiznīcināja,
11. redzi, tie nu mums to atmaksā, nākdami mūs izdzīt no Tava īpašuma, kuru Tu mums esi nodevis par mantojumu.
12. Ak, mūsu Dievs! Vai Tu negribi viņu vidū tiesu spriest? Jo mums nav spēka pret šo tik lielo pulku, kas nāk pret mums, un mēs nezinām, ko lai darām, bet uz Tevi mēs paceļam savas acis.
13. Un tā viss Jūda bija nostājies Tā Kunga priekšā, arī viņu mazie bērni, viņu sievas un viņu dēli.
14. Tad Tā Kunga Gars nāca draudzes vidū pār Jahaziēlu, Zaharjas dēlu, tas bija Benajas dēls, tas Jehēla dēls, tas levīta Matanjas dēls no Asafa pēcnācējiem,
15. un viņš sacīja: Uzmanieties, viss Jūda un visi Jeruzālemes iedzīvotāji, un tu, ķēniņ Jošafāt! Tā saka Tas Kungs uz jums: nebīstieties un neļaujieties samulsināties šī lielā pulka priekšā, jo šī kauja nav jūsu kauja, bet tas ir Dieva karš!
16. Izejiet rīt tiem pretī, jo, redzi, tie nāks augšā uz Cīcas augstieni, un jūs viņus sastapsit ielejas galā šaipus Jeruēlas tuksneša.
17. Un šinī kaujā jums pašiem nebūs jākaujas: esiet tikai klāt, ieņemiet vietas un vērojiet, kā Tas Kungs jūs, Jūda, un tevi, Jeruzāleme, izglābs! Nebīstieties un neesiet apmulsuši, dodieties rītdien viņiem uzbrukumā pretī, jo Tas Kungs būs ar jums!
18. Tad Jošafāts metās uz sava vaiga pie zemes, un visi Jūdas un Jeruzālemes iedzīvotāji krita pie zemes Tā Kunga priekšā, lai pielūgtu To Kungu.
19. Un tad levīti no Kehata dēliem un no Koraha dēliem piecēlās, lai skalā balsī dziedātu Tam Kungam, Israēla Dievam, slavas dziesmas.
20. Kad nākamajā rītā jo agri viņi devās virzienā uz Tekojas lidenumu, Jošafāts nostājās viņu priekšā un sacīja: Klausiet mani, Jūdas un Jeruzālemes iedzīvotāji! Ticiet Tam Kungam, savam Dievam, - un jūs būsit nodrošināti! Ticiet Viņa praviešiem, tad jūs uzvarēsit!
21. Un viņš deva rīkojumus karapulkiem un sakārtoja dziedātājus Tam Kungam, lai viņi svētā glītumā teiktu To Kungu slavas dziesmās, iedami karavīriem pa priekšu un dziedādami: Pateicieties Tam Kungam, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
22. Un tanī brīdī, kad viņi sāka dziedāt ar gavilēm un ar slavas daudzināšanu, tad Tas Kungs sūtīja no aizsega kādas jaunas varas pret Amona, Moāba un Seīra kalnāju bērniem, kas bija devušies pret Jūdu, un viņi tika sakauti.
23. Jo Amona bērni un Moābs cēlās pret Seīras kalnu iedzīvotājiem, nodevuši iepriekš savstarpēju

zvērestu viņus pilnīgi iznīcināt; un, kad viņi Seīra kalnu iedzīvotājus bija iznīcinājuši, tad viņi sāka iznīcināt viens otru.

24. Kad Jūda nonāca kalnu augstienē, no kurienes varēja pārredzēt tuksnesi, un viņi pagriezās pret lielo pulku, tad redzi, tur bija tikai miroņi, kas zemē gulēja, un neviens nebija izglābies.

25. Tad nāca Jošafāts un viņa karapulki, lai tos aplaupītu, un atrada pie viņiem ļoti daudz mantu un lopu, drēbes un dārgas lietas, un viņi sev salaupīja tik daudz, ka pietrūka ļaužu, kas nes; tā viņi pavadīja kādas trīs dienas, savākdami laupījumu, jo tas bija ļoti liels.

26. Bet ceturtajā dienā viņi sapulcējās kopā Berahas ielejā, kur viņi slavēja To Kungu, un tādēļ viņi šīs vietas vārdu nosauca par Berahas ieleju, un tā līdz pat šai dienai.

27. Pēc tam visi vīri no Jūdas un Jeruzālemes griezās atpakaļ, un Jošafāts viņu priekšgalā, un gāja uz Jeruzālemi ar prieku, jo Tas Kungs bija viņiem devis prieku par viņu ienaidniekiem.

28. Un viņi ienāca Jeruzālemē ar arfām, cītarām un taurēm un devās uz Tā Kunga namu.

29. Un bailes no Dieva pārņēma visu zemju ķēniņu valstis, dzirdot, ka Tas Kungs bija karojis pret Israēla ienaidniekiem.

30. Un Jošafāta ķēniņa valsti neviens neaizskāra, un viņa Dievs tam deva mieru no visiem visapkārt.

31. Un Jošafāts valdīja pār Jūdu; viņš bija trīsdesmit piecus gadus vecs, kad viņš kļuva par ķēniņu, un valdīja divdesmit piecus gadus Jeruzālemē; un viņa mātes vārds bija Ašuba, Šilhija meita.

32. Un viņš staigāja sava tēva Asas ceļus un nenovērsās no tiem, darīdams to, kas ir taisnīgs Tā Kunga acīs.

33. Taču augstieņu svētnīcas netika nopostītas, un tauta vēl nebija pilnīgi savu sirdi novēlējusi savam tēvu Dievam.

34. Un, kas vēl par Jošafātu stāstāms, no sākuma līdz beigām, redzi, tas ir uzrakstīts Jehus, Hananija dēla, aprakstos, ko tas ir pievienojis Israēla ķēniņu grāmatai.

35. Un pēc tam Jošafāts, Jūdas ķēniņš, sabiedrojās ar Ahasju, Israēla ķēniņu; tas bija ļauns savos darbos.

36. Un viņš ar to vienojās taisīt kuģus, ar kuriem braukt uz Taršišu; un viņi būvēja kuģus Ecion-Geberā.

37. Bet Ēliēzers, Dodava dēls, no Marešas, pravietoja pret Jošafātu, sacīdams: Tādēļ ka tu esi sabiedrojis ar Ahasju, Tas Kungs sašķels tavu darbu! Un kuģi pārlūza un nevarēja doties uz Taršišu.

1. Un Jošafāts gulēja pie saviem tēviem un tika apglabāts pie saviem tēviem Dāvida pilsētā, un viņa dēls Jorāms kļuva ķēniņš viņa vietā.
2. Un Jorāmam bija brāļi, Jošafāta dēli, Azarja, Jehiēls, Zaharja, Azarja, Mihaēls un Šefatja; šie visi bija Jošafāta, Jūdas ķēniņa, dēli.
3. Un viņu tēvs tiem atstāja lielu mantību, sudrabu un zeltu, un dārgas dāvanas līdz ar stipri nocietinātām pilsētām Jūdā, bet ķēniņa valsti viņš deva Jorāmam, tāpēc ka tas bija viņa pirmdzimtais dēls.
4. Kad Jorāms bija sava tēva ķēniņa valstī kļuvis par valdnieku un savu varu nostiprinājis, tad viņš lika nokaut ar zobenu visus savus brāļus un arī kādus no visaugstākajiem Jūdas vīriem.
5. Jorāms bija trīsdesmit divus gadus vecs, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja Jeruzālemē astoņus gadus.
6. Un viņš staigāja Israēla ķēniņu ceļus, kā to Ahaba nams bija darījis, jo viņam bija Ahaba meita par sievu, un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs.
7. Bet Tas Kungs negribēja iznīcināt Dāvida namu tās derības dēļ, ko Viņš bija noslēdzis ar Dāvidu, un arī tādēļ, ka Viņš bija apsolījis viņam un viņa dēliem dot gaismu uz mūžīgiem laikiem.
8. Un viņa laikā edomieši atkrita no Jūdas virsvadības, un viņi iecēla paši sev ķēniņu.
9. Tādēļ Jorāms devās turp pāri ar saviem virsniekiem un ar visiem saviem kara ratiem; un notika, ka viņš piecēlās naktī un sakāva edomiešus, kas bija apmetušies viņam visapkārt un ielenkuši viņu un viņa pavēlniekus pār kara ratiem.
10. Tomēr edomieši atkrita no Jūdas virsvadības līdz pat šai dienai. Tai pašā laikā sacēlās arī Libna pret viņa virsvadību, jo viņš bija atmetis To Kungu, savu tēvu Dievu.
11. Viņš uzcēla arī augstieņu svētnīcas Jūdas kalnos, pavedināja Jeruzālemes iedzīvotājus piekopt elku kalpību un noveda Jūdu neceļos.
12. Tad viņa rokās nonāca pravieša Ēlijas vēstule, kurā bija rakstīts: Tā saka Tas Kungs, tava tēva Dāvida Dievs: tāpēc ka tu nestaigā sava tēva Jošafāta un Asas, Jūdas ķēniņa, ceļus,
13. bet esi sācis staigāt Israēla ķēniņu ceļus un esi darījis, ka Jūda un Jeruzālemes iedzīvotāji ir nodevušies elku kalpībai, kāda bija Ahaba nama elku kalpība, un tu esi arī nokāvis savus brāļus, visu savu dzimtu - viņus, kuri bija labāki nekā tu, esi tu nokāvis, -
14. tad redzi, Tas Kungs tevi sitīs ar smagām sērgām, kas skars tavu tautu, tavus dēlus, nāks pār tavām sievietēm un skars arī visu tavu namu.
15. Un tev pašam uzies moku pilna slimība, ka tev sasirgs tavas iekšas un, dienu no dienas pamazām nīkstot, iznāks laukā.
16. Un Tas Kungs modināja naidu pret Jorāmu filistiešos un arābos, kuri mīt kaimiņos kušītiem.
17. Un viņi devās pret Jūdu sirojumā, ielauzās zemē un aizveda līdzī visu mantu, ko vien varēja atrast ķēniņa namā, un aizveda gūstā arī viņa dēlus un viņa sievas, tā ka viņam neatlika neviena dēla kā vienīgi Joahass (Ahasja), jaunākais no viņa dēliem.
18. Un pēc visa tā Tas Kungs viņu piemeklēja ar slimību viņa iekšās, kura nebija dziedināma.
19. Tā vilkās nepārtraukti, diendienā pieņemdamās, un, kad pienāca otra gada beigas, tad notika, ka slimības dēļ viņa iekšas iznāca laukā, un viņš lielās mokās nomira. Bet viņa tauta nesarīkoja viņam tādu viņa miesas sadedzināšanu, kādu viņi bija rīkojuši viņa tēviem.
20. Viņam bija trīsdesmit divi gadi, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja astoņus gadus Jeruzālemē; tā viņš aizgāja, un nevienam nebija viņa žēl, un to gan apglabāja Dāvida pilsētā, bet ne ķēniņu kapos.

1. Un Jeruzālemes iedzīvotāji cēla par ķēniņu viņa vietā Ahasju, viņa jaunāko dēlu, jo visus vecākos dēlus bija nogalinājuši sirotāji, kuri kopā ar arābiem bija ielauzušies nometnē; tā Ahasja, Jūdas ķēniņa Jorāma dēls, kļuva ķēniņš Jūdā.
2. Un Ahasjam bija divdesmit divi gadi, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja vienu gadu Jeruzālemē; viņa mātes vārds bija Atalja, Omrija meita.
3. Arī viņš staigāja Ahaba nama ceļus, jo viņa māte bija viņa padoma devēja darīt ļaunu.
4. Un viņš darīja to, kas ir ļauns Tā Kunga acīs, kā Ahaba nams, jo tie bija viņa padoma devēji pēc tam, kad viņa tēvs bija nomiris, - viņam par postu.
5. Un pēc viņu padoma viņš arī cēlās un sabiedrojās ar Israēla ķēniņu Jorāmu, Ahaba dēlu, un devās karā pret Aramas ķēniņu Hazaēlu uz Ramotu Gileādā. Bet, kad aramieši ievainoja Jorāmu,
6. viņš griezās atpakaļ, lai liktos dziedināties Jezreēlā no ievainojumiem, ko tie viņam bija Ramā situši, kad tas karā cīnījās pret Hazaēlu, Aramas ķēniņu. Bet Ahasja, Jūdas ķēniņa Jorāma dēls, nogāja, lai apraudzītu Jezreēlā Jorāmu, Ahaba dēlu, jo viņš tur gulēja slim.
7. Bet paša Dieva nolikta bija Ahasjas bojāeja, ka tas gāja pie Jorāma, un, kad viņš bija tur nonācis, viņš izgāja kopā ar Jorāmu pret Jehu, Nimšija dēlu, kuru Tas Kungs bija svaidījis Ahaba namu izdeldēt.
8. Un tad notika, ka tanī laikā, kad Jehus rīkojās kā soģis pār Ahaba namu, viņš sastapa arī Jūdas vadoņus un Ahasjas brāļa dēlus, kuri kalpoja Ahasjam, un viņš lika tos nokaut.
9. Tad viņš meklēja Ahasju un to arī sagūstīja, kad viņš bija paslēpies Samarijā; un to atveda pie Jehus, un Jehus lika viņu nogalināt. Tomēr viņu apglabāja, jo sacīja: Viņš ir Jošafāta mazdēls, un tas bija, kas ar visu savu sirdi meklēja To Kungu. Bet Ahasjas namam nebija neviena, kuram būtu pieticis spēka, lai saglabātu ķēniņa valsts varu.
10. Bet, kad Atalja, Ahasjas māte, redzēja, ka viņas dēls bija miris, tad tā cēlās un nogalināja visus, kas piederēja pie Jūdas ķēniņa nama.
11. Bet Jehošeba, ķēniņa Jorāma meita, ņēma Joasu, Ahasjas dēlu, un izzaga viņu no ķēniņa dēlu vidus, kuri bija nogalināmi, un viņu ar visu aukli novietoja guļamistabā. Tā Jehošeba, ķēniņa Jorāma meita, priesteru Jojadas sieva, kas bija Ahasjas māsa, viņu paslēpa no Ataljas rokas, ka tā viņu nevarēja nomaitāt.
12. Un viņš bija apslēpts kopā ar tiem Dieva namā sešus gadus, bet Atalja valdīja pār zemi.

1. Bet septītajā gadā Jojada ņēmās drošu prātu un saistījās savienībā ar virsniekiem pār simtiem, Azarju, Jerohāma dēlu, Jišmaēlu, Johanāna dēlu, Azarju, Obeda dēlu, Maāseju, Adaja dēlu, un Ēlišafātu, Sihrija dēlu.
2. Un tie gāja apkārt pa Jūdu un sapulcināja levītus no visām Jūdas pilsētām, kā arī Israēla tēvu namu galvenos, un tie sanāca Jeruzālemē.
3. Un visi sapulcētie noslēdza Dieva namā derību ar jauno ķēniņu, un Jojada tiem sacīja: Redziet, te ir ķēniņa dēls, un viņš valdīs, kā Tas Kungs to ir vēstījis par Dāvida dēliem!
4. Tā nu jums būs rīkoties: trešdaļa no jums, kuriem iekrīt sabatā kārta, kā no priesteriem, tā no levītiem, lai kalpo kā vārtu sargi pie sliekšņiem.
5. Un otra trešdaļa lai stāv ķēniņa namā, un pēdējā trešdaļa - pie Pamata vārtiem, bet viss karaspēks lai atrodas Tā Kunga nama pagalmos.
6. Bet nevienam nebūs ieiet Tā Kunga namā kā vienīgi priesteriem un levītiem, kas kalpo; tie var ieiet, jo viņi ir svēti, bet visa pārējā tauta lai ir nomodā - Tā Kunga sardzē.
7. Bet levīti lai veido apli apkārt ap ķēniņu, ikviens ar savu ieroci rokā, un, kas ielaužas namā, tas ir jānogalina; un esiet ar ķēniņu, viņam ienākot un viņam izejot!
8. Un levīti un visa Jūdas tauta darīja tā, kā priesteris Jojada bija pavēlējis, un tie ikviens ņēma savus vīrus, kas vai nu nāca uz sabatu, vai arī atgriezās no sabata, jo priesteris Jojada neatļāva iepriekšējai maiņai aiziet.
9. Un priesteris Jojada iedeva virsniekiem pār simtiem gan šķēpus, gan mazos vairogus un lielos vairogus, kas bija bijuši ķēniņam Dāvidam un kas bija novietoti Dieva namā.
10. Un viņš nostatīja visu kara tautu, ikvienu ar savu ieroci rokā, no nama dienvidu spārna līdz nama ziemeļu spārnam - gan altārim, gan namam un ķēniņam visapkārt.
11. Un viņi izveda ārā ķēniņa dēlu, uzlika viņam ķēniņa kroni, deva viņa rokā liecības grāmatu un cēla viņu par ķēniņu; tad Jojada ar saviem dēliem to svaidīja un sacīja: Lai dzīvo ķēniņš!
12. Kad Atalja dzirdēja tautas saucienus, kas bija saskrējusi un slavināja ķēniņu, tad viņa devās pie tautas Tā Kunga namā.
13. Un tā skatījās - un redzi, ķēniņš stāvēja uz sava paaugstinājuma pie ieejas, un vadoņi un taurētāji bija pie ķēniņa, bet visi tās zemes ļaudis bija liksmi un pūta taures, un dziedātāji ar saviem mūzikas instrumentiem pavadīja slavas dziesmas. Tad Atalja saplēsa savas drēbes un sauca: Sazvērestība, sazvērestība!
14. Bet priesteris Jojada lika iziet laukā virsniekiem pār simtiem, kas bija karapulku pavēlnieki, un viņš tiem pavēlēja: Izvediet viņu ārā no nama cauri rindām, un, kas viņai sekos, tam jātop nogalinātam ar zobenu! Jo priesteris bija piekodinājis: Nenokaujiet viņu Tā Kunga namā!
15. Un viņi deva tai ceļu, pašķirdamies uz abām pusēm, un, kad viņa, iedama pa Zirgu vārtiem, ienāca ķēniņa namā, tad tie viņu tur nogalināja.
16. Un Jojada noslēdza derību starp To Kungu, no vienas, un sevi pašu un visu tautu un ķēniņu, no otras puses, ka viņi centīsies būt īsta Tā Kunga tauta.
17. Tad visa tauta devās uz Baala svētnīcu un to nopostīja, tā altārus un tēlus viņi sadauzīja gabalos, bet Matanu, Baala priesteri, viņi nokāva altāra priekšā.
18. Un Jojada sadalīja amatus Tā Kunga namā starp priesteriem un levītiem, kurus Dāvids bija piesaistījis Tā Kunga namam nest Tam Kungam dedzināmos upurus, kā tas rakstīts Mozus bauslībā, nest tos ar prieka saucieniem un dziedot dziesmas, kādas Dāvids norādījis un pats sacerējis.
19. Un viņš novietoja vārtu sargus pie Tā Kunga nama vārtiem, lai neviens tur neieietu, kas kaut kādā veidā ir nešķīsts kļuvis.
20. Tad viņš ņēma virsniekus pār simtiem un lielkungus un tautas vadoņus, un visus tās zemes ļaudis sev līdzī un izveda ķēniņu no Tā Kunga nama, un, kad viņi pa Augšējiem vārtiem bija iegājuši ķēniņa pili, tad viņi sēdināja ķēniņu ķēniņa valsts tronī.
21. Un visi tās zemes ļaudis priecājās, un pilsēta pēc tam norima, kopš Atalja bija nonāvēta ar zobenu.

1. Joass bija septiņus gadus vecs, kad viņš kļuva par ķēniņu, un viņš valdīja Jeruzālemē četrdesmit gadus; viņa mātes vārds bija Cibja, un viņa bija no Bēršebas.
2. Un Joass darīja to, kas bija taisns Tā Kunga acīs, kamēr dzīvoja priesteris Jojada.
3. Un Jojada viņam izraudzīja divas sievas, un viņš dzemdināja dēlus un meitas.
4. Pēc tam Joass apņēmās savā sirdī atjaunot Tā Kunga namu.
5. Un viņš sapulcināja priesterus un levītus un viņiem sacīja: Izejiet Jūdas pilsētās un savāciet no visa Israēla naudu, lai gadu no gada labotu Dieva namu, un pasteidzieties ar šo uzdevumu. Bet levīti nesteidzās.
6. Tad ķēniņš ataicināja augsto priesteri Jojadu un viņam sacīja: Kāpēc tu neesi pamudinājis levītus ievākt no Jūdas un Jeruzālemes meslus, ko Mozus, Tā Kunga kalps, un draudze nosprieda Israēlam dot Liecības teltij? Ievēro taču,
7. ka Atalja, šī ļaunā sieva, un viņas dēli ir postījuši Dieva namu un visus svētos Tā Kunga nama piederumus viņi ir izlietojuši baaliem.
8. Tā pēc ķēniņa pavēles viņi uztaisīja šķirstu un novietoja to ārpusē pie Tā Kunga nama vārtiem.
9. Pēc tam ķēniņš pasludināja pavēli Jūdā un Jeruzālemē, lai ļaudis pienes Tam Kungam meslus, ko Dieva kalps Mozus Israēlam tuksnesī bija uzlicis.
10. Tad visi vadoņi un visa tauta priecājās, un viņi labprāt atnesa savu daļu un iemeta šķirstā, kamēr tas kļuva pilns.
11. Un katru reizi, kad levītiem vajadzēja aiznest šķirstu ķēniņa pārraugiem, proti, kad viņi redzēja, ka ir daudz naudas šķirstā, tad ķēniņa rakstvedis un augstā priestera pilnvarotais ieradās un iztukšoja šķirstu, un to atkal nonesa, un novietoja savā vietā; tā viņi darīja ik dienas un savāca daudz naudas.
12. Un ķēniņš un Jojada to nodeva tiem, kas bija darba kārtotāji pie Tā Kunga nama; viņi savukārt līga akmeņkaļus un namdarus, lai atjaunotu Tā Kunga namu, un arī vēl dzelzs un vara kalējus Tā Kunga nama labošanai.
13. Darba kārtotāji bija rosīgi, un viņu vadībā darbi veicās labi, tā ka viņi Dieva namu atjaunoja tādu kā iepriekš un nostiprināja to.
14. Un, kad viņi darbu bija pabeiguši, tad viņi nolika ķēniņa un Jojadas priekšā atlikušo naudu, un par to viņi lika izgatavot Tā Kunga namam piederumus kalpošanas vajadzībām un dedzināmiem upuriem, bļodas un citus zelta un sudraba traukus; un visu Jojadas dzīves laiku pastāvīgi nesa dedzināmos upurus Tā Kunga namā.
15. Un Jojada kļuva vecs un bija savu mūžu nodzīvojis, un viņš nomira; viņš bija simts trīsdesmit gadu vecs, kad viņš nomira.
16. Un viņu apglabāja Dāvida pilsētā pie ķēniņiem, jo viņš bija labu darījis gan Israēlam, gan Dievam, gan Viņa namam.
17. Bet pēc Jojadas nāves nāca Jūdas vadoņi un pagodināja viņu, un ķēniņš viņus uzklausīja.
18. Un viņi atstāja Tā Kunga, savu tēvu Dieva, namu un kalpoja ašērām un elku tēliem. Tad nāca Dieva dusmas šo viņu pārkāpumu dēļ pār Jūdu un Jeruzālemi.
19. Un Tas Kungs sūtīja viņu vidū praviešus, lai viņus atkal atgrieztu pie Tā Kunga, un tie griezās pie viņu sirdsapziņas, bet viņi neklausījās.
20. Tad Dieva Gars nāca pār Zaharju, priestera Jojadas dēlu, un viņš nostājās kādā paaugstinājumā tautas priekšā un sacīja: Tā saka Dievs: kāpēc jūs pārkāpjat Tā Kunga baušļus? Tas nebūs jums par labu! Ar to jūs esat To Kungu atmetuši, un Viņš atmetīs jūs!
21. Bet viņi cēlās, sazvērēdamies pret viņu, un, paklausīdami ķēniņa pavēlei, tie viņu nomētāja ar akmeņiem Tā Kunga nama pagalmā.
22. Tā ķēniņš Joass nepieminēja to žēlsirdību, ko Zaharjas tēvs Jojada bija viņam parādījis, bet nogalināja Jojadas dēlu. Un mirdams Zaharja sacīja: Lai Tas Kungs redz un piemeklē!
23. Un, kad gads bija pagājis, tad Aramas karaspēks cēlās un devās pret Joasu uzbrukumā. Un viņi ienāca Jūdas zemē un Jeruzālemē un nogalināja itin visus tautas vadoņus, bet visu savu laupījumu

viņi nosūtīja Damaskas ķēniņam.

24. Un, kaut gan Aramas karaspēks ieradās skaitā neliels, tomēr Tas Kungs viņu rokās nodeva ļoti lielu karaspēku, tāpēc ka Jūda bija atmetis To Kungu, savu tēvu Dievu; tā sīrieši kļuva Joasa tiesātāji.

25. Bet, kad sīrieši atkal bija no viņa aizgājuši - tie viņu bija atstājuši smagi sasirgušu -, tad viņa kalpi sazvērējās pret viņu priesteru Jojadas dēla izlieto asiņu dēļ un nokāva viņu viņa gultā. Tā viņš dabūja savu galu, un viņu apglabāja Dāvida pilsētā, bet ne ķēniņu kapos.

26. Un šie ir, kas bija pret viņu sazvērējušies: Zabāds, amonietes Šimeatas dēls, un Jozabāds, moābietes Šimritas dēls.

27. Bet par viņa dēliem un daudziem pravietojumiem pret viņu un Dieva nama atjaunošanu, redzi, tas ir rakstīts ķēniņu grāmatas izskaidrojumā. Un viņa dēls Amacja kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Amacja bija divdesmit piecus gadus vecs, kad viņš kļuva par ķēniņu, un viņš valdīja Jeruzālemē divdesmit deviņus gadus, un viņa mātes vārds bija Joadana, un viņa bija no Jeruzālemes.
2. Viņš gan darīja to, kas ir taisns Tā Kunga acīs, tomēr ne no visas sirds.
3. Kad ķēniņa valsts vara bija viņa rokās nostiprinājusies, tad viņš lika saviem kalpiem nogalināt tos, kas bija nokāvuši ķēniņu, viņa tēvu.
4. Bet viņu dēlus viņš nelika nokaut, kā bauslībā, Mozus grāmatā, ir rakstīts, kur Tas Kungs ir pavēlējis, sacīdams: Tēviem nebūs tikt nonāvētiem dēlu dēļ, un dēliem nebūs tikt nonāvētiem tēvu dēļ, bet ikviens lai mirst pats savu grēku dēļ.
5. Un Amacja sapulcināja Jūdas iedzīvotājus un lika viņiem sakārtoties pēc viņu tēvu namiem virsnieku pār tūkstošiem un virsnieku pār simtiem vadībā - visai Jūdas ciltij un Benjamīnam. Un, kad viņš no tiem saskaitīja tos, kuri bija divdesmit gadu veci un vecāki, tad viņš atrada trīs simti tūkstošu izlasītu vīru, kuri bija derīgi kara gaitām un bija spējīgi nest kā šķēpu, tā lielo vairogu.
6. Vēl klāt viņš salīga no Israēla simts tūkstošus varonīgu karavīru par simts talentiem sudraba.
7. Bet kāds Dieva vīrs nāca pie viņa un sacīja: Ak, ķēniņ! Israēla karapulks lai nedodas kopā ar tevi uzbrukumā, jo Tas Kungs nav ar Israēlu un ne ar vienu no šiem Efraima dēliem.
8. Bet ej un dari un rādi savu drosmi cīņā; citādi Dievs tev tiks krist ienaidnieku priekšā, jo Dievam ir spēks gan tev palīdzēt, gan tevi nogāzt.
9. Kad Amacja jautāja Dieva vīram: Bet kas lai notiek ar tiem simts talentiem, ko es esmu iedevis Israēla karapulkiem? - tad Dieva vīrs atbildēja: Tas Kungs spēj tev vairāk iedot nekā tikai šo naudu!
10. Tad Amacja lika atšķirt nost tos, kuri piederēja pie pulka, kas bija atnācis pie viņa no Efraima, lai tie atgrieztos savās vietās. Bet tie ļoti saskaitās pret Jūdu un karstās dūsmās atgriezās savās vietās.
11. Bet Amacja drosmes pilns izveda savus karapulkus cīņā un devās uz Sāls ieleju, kur viņš nokāva desmit tūkstošus Seīra dēlu.
12. Bet citus desmit tūkstošus, kurus Jūdas dēli sagūstīja dzīvus, viņi uzveda klints virsotnē un nogāza tos no klints virsotnes, tā ka tie visi tika sašķaidīti gabalos.
13. Bet tas karapulks, kuram Amacja bija licis griezties atpakaļ, lai tie neietu ar viņu kopā karā, - tie iebruka Jūdas pilsētās, no Samarijas līdz pat Bet-Horonai, un nokāva no iedzīvotājiem trīs tūkstošus, un savāca bagātu laupījumu.
14. Kad Amacja pārnāca no uzvaras pār edomiešiem, tad viņš atveda līdzī Seīra dēlu dievus, un viņš tos nolika sev kā dievus un metās viņu priekšā uz sava vaiga, un upurēja tiem kvēpināmo upuri.
15. Tad Tā Kunga dusmas iedegās pret Amacju, un Viņš sūtīja pie tā pravieti, kas viņam sacīja: Kāpēc tu pats esi meklējis tās tautas dievus, kuri neizglāba savu tautu no tavas rokas?
16. Kad viņš uz to tā runāja, tad Amacja viņam sacīja: Vai tu esi iecelts ķēniņam par padoma devēju? Mitējies! Kāpēc tu gribi, lai tevi nokauj? Un tad pravietis mitējās un piebilda: Es gan nojaušu, ka Dievam ir nodoms tevi iznīcināt, tāpēc ka tu esi tā darījis un neesi klausījies manu padomu!
17. Un Jūdas ķēniņš Amacja apspriedās un sūtīja ziņnešus pie Israēla ķēniņa Joasa, Joahaza dēla, Jehus dēladēla, un lika viņam sacīt: Nāc un mērosimies spēkiem viens ar otru!
18. Tad Israēla ķēniņš Joass sūtīja ziņnešus pie Jūdas ķēniņa Amacjas un lika viņam sacīt: Kāds ērkšķu krūms Libanonā sūtīja pie ciedra, kas arī atrodas Libanonā, sacīdams: dod savu meitu manam dēlam par sievu! - Bet tad lauku zvēri, kuri bija Libanonā, gāja pāri un samina ērkšķu krūmu.
19. Redzi, tu domā - tu esi sakāvis Edomu, un tava dvēsele nesas uz lielīšanos un pēc vēl lielākas slavas. Bet nu tagad - paliec vien mierīgi mājās; kāpēc tu gribi skriet nelaimē, lai tu kristu pats un Jūda līdz ar tevi?
20. Bet Amacja neklausīja, jo tas tā bija paša Dieva nolikts, lai Viņš tos nodotu pretinieku rokā, tāpēc ka tie bija pievērsušies Edoma dieviem.
21. Un Israēla ķēniņš Joass cēlās un devās cīņā, un viņi grieza vaigu pret vaigu - viņš un Jūdas ķēniņš Amacja pie Bet-Šemešas, kas atrodas Jūdā.
22. Un Jūda tika Israēla sakauts, un ikviens no tiem bēga uz savām mājām.
23. Un Israēla ķēniņš Joass sagūstīja Jūdas ķēniņu Amacju, Joasa dēlu, Joahaza dēladēlu, Bet-

Šemešā, un viņš to noveda Jeruzālemē, un viņš izlauza daļu no Jeruzālemes mūra - no Efraima vārtiem līdz Stūra vārtiem - četrsimt olektis.

24. Un viņš paņēma visu zeltu un sudrabu un itin visus svētos piederumus, kas atradās Dieva namā pie Obed-Edoma, un ķēniņa pils bagātības līdz ar ķīlniekiem un atgriezās atpakaļ Samarijā.

25. Bet Jūdas ķēniņš Amacja, Joasa dēls, dzīvoja pēc tam, kad Israēla ķēniņš Joass, Joahaza dēls, nomira, vēl piecpadsmit gadus.

26. Un, kas vēl par Amacju stāstāms, par viņa sākumu un par viņa galu, redzi, tas ir uzrakstīts Jūdas un Israēla ķēniņu grāmatā.

27. Un kopš tā laika, kad Amacja bija atkāpies no Tā Kunga, pret viņu cēlās Jeruzālemē sazvērestība. Un viņš bēga uz Lahišu, bet sazvērnieki nosūtīja gūstītājus viņam pakaļ uz Lahišu, un tie viņu tur nokāva.

28. Viņi atveda viņu uz zirgiem un apglabāja viņu pie viņa tēviem Jūdas pilsētā.

1. Tad visa Jūdās tauta izraudzīja Usiju, lai gan viņam tolaik bija tikai sešpadsmit gadi, un viņi to cēla par ķēniņu viņa tēva Amācijas vietā.
2. Viņš uzcēla Ēlatu jeb Ēlotu un pievienoja to atkal pie Jūdās pēc tam, kad ķēniņš bija gūlies pie saviem tēviem.
3. Kļūstot par ķēniņu, Usijam bija sešpadsmit gadi, un viņš valdīja divdesmit piecus gadus Jeruzālemē; viņa mātes vārds bija Jeholja, un viņa bija no Jeruzālemes.
4. Un viņš darīja to, kas bija taisns Tā Kunga acīs, gluži tāpat kā to viņa tēvs Amācija bija darījis.
5. Viņš turējās pie Dieva, kamēr dzīvs bija Zaharja, kas viņam skaidroja Dieva prātu, un, kamēr viņš meklēja To Kungu, Dievs lika viņam zelt.
6. Un viņš devās uzbrukumā un karoja pret filistiešiem un nopostīja Gātas mūri un Jabnes mūri, tāpat arī Ašdodas mūri. Un viņš uzcēla ap Ašdodu un filistiešu zemē stipras pilsētas.
7. Un Dievs viņam palīdzēja cīņā pret filistiešiem un pret arābiem, kuri dzīvoja Gur-Baalā, un pret mehuniešiem.
8. Un arī amonieši deva Usijam meslus, un viņa slava izplatījās līdz Ēģiptes robežām, jo viņš bija kļuvis ļoti varens.
9. Un Usija uzcēla Jeruzālemē torņus pie Stūra vārtiem, pie Ielejas vārtiem un mūru stūros un nostiprināja tos.
10. Viņš uzcēla torņus arī līdzenumā un ierīkoja daudz ūdens tvertņu, jo viņam piederēja lieli ganāmpulki kā ielejā, tā arī līdzenumā, un viņam bija arāji un viņa dārznieki dārzos un auglīgos laukos, tāpēc ka viņš mīlēja zemes darbu.
11. Un Usijam bija apmācīts un karam sagatavots karaspēks, kas kaujā gāja pa nodaļām, kā tas bija rakstveža Jehiēla un pārvaldnieka Maāseja iesaukts un apmācīts ķēniņa virspavēlnieka Hananjas vadībā.
12. Un viss tēvu namu galveno, varonīgo karotāju, skaits bija divi tūkstoši seši simti.
13. Un zem viņu pavēles atradās karaspēks ar trīs simti septiņi tūkstoši pieciem simtiem karotāju, pilni izcila spēka, kaujām sagatavotu vīru, lai sniegtu ķēniņam palīdzību pret ienaidniekiem.
14. Un Usija lika sagādāt visam karaspēkam vairogus, šķēpus, bruņucepures, bruņukreklus, lokus un metamos lingu akmeņus.
15. Viņš uzstatīja Jeruzālemē arī gudru lietpratēju izdomātas šaujamās ierīces, kuras varēja novietot uz torņiem un stūros, lai varētu šaut kā ar bultām, tā arī ar lieliem akmeņiem. Tā viņa slava izplatījās visai tālu, jo viņam tika sniegta brīnišķa palīdzība, kamēr viņš kļuva varens.
16. Bet, kad viņš bija kļuvis varens, tad viņš sirdsprātā kļuva augstprātīgs, lai tiktu iznīcināts, jo viņš sacēlās pret To Kungu, savu Dievu, ar to, ka viņš iegāja Tā Kunga namā, lai uz kvēpināmo upuru altāra nestu kvēpināmo upuri.
17. Bet viņam sekoja priesteris Azarja, kuru pavadīja astoņdesmit Tā Kunga priesteri, kas visi bija izcili vīri.
18. Un tie nostājās pret ķēniņu Usiju un sacīja viņam: Tas tev, Usija, neklājas - nest Tam Kungam kvēpināmo upuri, bet gan tikai priesteriem, Ārona dēliem, kas ir iesvētīti, - viņiem pienākas nest kvēpināmo upuri. Atstāj svēto vietu, jo tu esi izdarījis pārkāpumu un ar to tu neesi sev ieguvis pagodinājumu Dieva, Tā Kunga, priekšā!
19. Tad Usija apskaitās, un kvēpināmais trauks bija viņa rokā, ar ko kvēpināt; bet, kad nu viņš savas dusmas izgāza pret priesteriem, tad viņa pierē izsitās spitālība visu priesteru klātbūtnē Tā Kunga namā, stāvot kvēpināmā altāra priekšā.
20. Kad augstais priesteris Azarja un visi priesteri pagriezās ar vaigu pret viņu un viņu uzlūkoja, tad redzi, spitālība bija saskatāma viņa pierē, un tie viņu ar skubu izveda no turienes ārā. Arī viņš pats steidzās iziet, jo Tas Kungs bija viņu sitis.
21. Tā ķēniņš Usija bija spitālīgs līdz savai nāves dienai, un, spitālīgs būdams, viņš dzīvoja atšķirtā namā, jo viņš bija izslēgts no Tā Kunga nama. Un viņa dēls Jotāms pārvaldīja ķēniņa namu un bija sōgis zemes iedzīvotājiem.

22. Un, kas vēl par Usiju ir stāstāms, no sākuma līdz beigām, to ir uzrakstījis pravietis Jesaja, Amoca dēls.

23. Un, kad Usija gūlās pie saviem tēviem, tad viņu apglabāja pie viņa tēviem klajā laukā, pie ķēniņa kapenēm, jo tie sacīja: Viņš ir spitālīgs. Un viņa dēls Jotāms kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Jotāmam, kad viņš kļuva ķēniņš, bija divdesmit pieci gadi, un viņš valdīja Jeruzālemē sešpadsmit gadus; viņa mātes vārds bija Jeruša, un viņa bija Cadoka meita.
2. Un viņš darīja to, kas bija taisns Tā Kunga acīs, gluži tāpat kā to visu bija darījis viņa tēvs Usija; tikai viņš necentās jaukties Tā Kunga svētnīcas lietās, bet tauta joprojām turpināja grēkot.
3. Viņš uzcēla Tā Kunga nama Augšējos vārtus, arī Ofēla mūrim viņš veltīja daudz darba.
4. Un viņš uzcēla arī Jūdas kalnājos pilsētas, un arī mežos viņš uzcēla nocietinātas pilis un sargu torņus.
5. Un viņš karoja arī pret Amona bērnu ķēniņu un pieveica viņus, un Amona bērniem bija tanī gadā viņam jādod simts talentu sudraba un desmit tūkstošus mēru - koru - kviešu un arī desmit tūkstošus mēru miežu; to viņam Amona bērni nodeva arī vēl otrajā un trešajā gadā.
6. Un viņš kļuva arvien varenāks, tādēļ ka Jotāms darīja taisnu savu ceļu Tā Kunga, sava Dieva, priekšā.
7. Bet, kas vēl ir par Jotāmu stāstāms, gan viņa kari, gan viņa ceļi, redzi, tie visi ir aprakstīti Israēla un Jūdas ķēniņu grāmatā.
8. Divdesmit piecu gadu vecumā viņš kļuva ķēniņš un valdīja Jeruzālemē sešpadsmit gadus.
9. Un Jotāms gūlās pie saviem tēviem, un viņu apglabāja Dāvida pilsētā, un viņa dēls Ahass kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Un Ahasam bija divdesmit gadu, kad viņš kļuva ķēniņš, un viņš valdīja Jeruzālemē sešpadsmit gadus. Bet viņš nedarīja, kas bija taisns Tā Kunga, viņa Dieva, acīs, kā to darīja viņa ciltstēvs Dāvids.
2. Bet viņš staigāja Israēla ķēniņu ceļus un pat darināja baaliem tēlus.
3. Un viņš nesa Ben-Hinomas ielejā kvēpināmos upurus un sadedzināja savus dēlus ugunī, kas ir negants paradums tām tautām, kuras Tas Kungs bija licis izdzīt, Israēla bērniem ienākot.
4. Viņš upurēja arī kaujamos upurus un kvēpināmos upurus kalnu augstienēs un pakalnos, un zem katra zaļojoša koka.
5. Tādēļ Tas Kungs, viņa Dievs, to nodeva Aramas ķēniņa rokā, un aramieši viņu uzvarēja un aizveda no viņa valsts lielu gūstekņu pulku uz Damasku. Arī viņš pats tika nodots Israēla ķēniņa rokā, un tas viņu bija sakāvis lielā kaujā,
6. jo Pekahs, Remaljas dēls, nogalināja Jūdā vienā dienā simts divdesmit tūkstošus vīru, kuri visi bija spēcīgi karotāji, tāpēc vien, ka tie bija atmetuši To Kungu, savu tēvu Dievu.
7. Bez tam vēl Sihrijs, drošsirdīgs Efraima karavīrs, nogalināja Maāseju, paša ķēniņa dēlu, un ķēniņa pils pārzini Asrikāmu un Ēlkanu, otro vīru tūdaļ pēc ķēniņa.
8. Un no savu brāļu vidus Israēla bērni aizveda gūstā divi simti tūkstošus - sievas, dēlus un meitas - un ieguva no viņiem jo lielu kara laupījumu; karā salaupīto viņi noveda Samarijā.
9. Bet tur dzīvoja Tā Kunga pravietis, vārdā Odedš, un viņš izgāja pretī karaspēkam, kas atgriezās Samarijā, un sacīja: Redzi, tikai tāpēc, ka Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, ir bijis iededzies dusmu karstumā pār Jūdu, Viņš tos nodeva jūsu rokā, bet jūs viņus nogalinājāt tādā ienaidā, kas sniedzas līdz debesīm!
10. Un tagad jūs domājat Jūdas un Jeruzālemes iedzīvotājus pārvērst sev par vergiem un par verdzenēm! Bet vai tas nebūs jums smags pārkāpums pret To Kungu, jūsu Dievu?
11. Un nu tagad - paklausiet mani, vediet atpakaļ tos gūstekņus, kurus jūs esat saviem brāļiem nolaupījuši, jo Tā Kunga dusmu kvēle ir iedegusies pār jums!
12. Un tad kādi vīri no Efraima dēlu galvenajiem izgāja tiem pretī, kas atgriezās no kara, - šie vīri bija: Azarja, Johanana dēls, Berehja, Mešillemota dēls, Jehizkija, Šaluma dēls, un Amasa, Hadlaja dēls, -
13. un tiem sacīja: Nevediet šurp tos gūstekņus: ar to jūs tikai uzkrautu mums pārkāpumu pret To Kungu. Ar tādu rīcību jūs mūsu grēkiem un pārkāpumiem pievienosit vēl tikai jaunus, jo mūsu pārkāpumi jau tā ir lieli Tā Kunga priekšā, un Viņa dusmu karstums ir pār Israēlu!
14. Tad apbruņotie vīri pameta gūstekņus un arī laupījumu šo virsnieku un visas sapulces priekšā.
15. Un vārdos nosauktie vīri cēlās, ņēma gūstekņus un apgērba no laupījuma visus kailos viņu vidū; un viņi tos ar drēbēm apgērba, ar kurpēm apāva, viņi deva tiem ēst un dzert un tos svaidīja ar eļļu, un cēla uz ēzeļiem visus, kas bija noguruši, un pavadīja tos līdz Jērikai, šai palmu pilsētai, tuvu klāt pie viņu brāļiem, un atgriezās atpakaļ Samarijā.
16. Tanī laikā ķēniņš Ahass sūtīja sūtņus pie Asīrijas ķēniņa pēc palīdzības,
17. jo edomieši atkal nāca un uzbruka Jūdam un aizveda gūstekņus.
18. Arī filistieši iebruka ielejas pilsētās un Jūdam piederošā Negebā un ieņēma Bet-Šemešu un Ajalonu, un Gederotu un Šoho ar tās mazajām pilsētām, un Timnu ar tās mazajām pilsētām un Gimzu ar tās mazajām pilsētām; un tur viņi apmetās uz dzīvi.
19. Jo Tas Kungs pazemoja Jūdu Ahasa, Jūdas ķēniņa, dēļ, tāpēc ka viņš bija bezdievīgi dzīvojis Jūdā un smagi noziedzies pret To Kungu.
20. Tad pret viņu cēlās Tilgat-Pilmesers, Asīrijas ķēniņš, un tas viņu nomāca un nepalīdzēja viņam.
21. Kaut gan Ahass ņēma no Tā Kunga nama un ķēniņa pils, un no lielkungiem un deva Asīrijas ķēniņam, bet tas viņam neko nelīdzēja.
22. Un pat tanī laikā, kad viņš bija stipri spaidīts, viņš, ķēniņš Ahass, vēl vairāk noziedzās pret To Kungu,
23. jo viņš upurēja kaujamos upurus Damaskas dieviem, kuri bija viņu sakāvuši, un sacīja: Tāpēc ka Aramas ķēniņu dievi ir viņiem palīdzējuši, es gribu tiem nest kaujamos upurus, lai tie sniegtu

palīdzību arī man. Bet tie kļuva viņam par krišanu un visam Israēlam.

24. Un Ahass savāca kopā Dieva nama svētos traukus, sasita tos un izkausēja no tiem zeltu. Viņš aizslēdza Tā Kunga nama durvis un uzcēla pats sev altārus uz katra stūra Jeruzālemē.

25. Un viņš ierīkoja arī ikvienā Jūdas pilsētā augstieņu svētnīcas, lai varētu nest kvēpināmos upurus svešiem dieviem, tā izaicinādams Tā Kunga, savu tēvu Dieva, dusmas.

26. Un, kas vēl par viņu ir stāstāms un viņa ceļi, kā pirmie, tā pēdējie, redzi, tie ir ierakstīti Jūdas un Israēla ķēniņu grāmatā.

27. Kad Ahass gūlās pie saviem tēviem, tad viņu apglabāja šinī pilsētā Jeruzālemē, tomēr viņu nenonesa Israēla ķēniņu kapos. Un viņa dēls Hiskija kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Hiskija kļuva ķēniņš divdesmit piecu gadu vecumā, un viņš valdīja Jeruzālemē divdesmit deviņus gadus. Un viņa mātes vārds bija Abija, un viņa bija Zaharjas meita.
2. Un viņš darīja to, kas bija taisns Tā Kunga acīs, gluži tāpat kā to visu bija darījis viņa ciltstēvs Dāvids.
3. Savas valdīšanas pirmā gada pirmajā mēnesī viņš atkal atvēra Tā Kunga nama durvis un saveda tās kārtībā.
4. Un viņš lika nākt priesteriem un levītiem, un viņš viņus sapulcināja brīvajā laukumā, kas bija pret austrumiem,
5. un viņš tiem sacīja: Uzklusiet mani, jūs, levīti! Tagad nu svētījieties paši un svētījiet Tā Kunga, jūsu tēvu Dieva, namu un izmetiet ārā nešķīstību no šīs svētās vietas!
6. Tiešām, mūsu tēvi ir sacēlušies un darījuši ļaunu Tā Kunga, mūsu Dieva, acīs, tie Viņu ir atmetuši un savu vaigu novērsuši no Tā Kunga mājokļa un tam pagriezuši muguru.
7. Viņi pat bija noslēguši priekšelpas durvis un izdzēsuši gaismu; viņi nebija upurējuši kvēpināmos upurus, nedz arī nesuši dedzināmos upurus svētnīcā Israēla Dievam.
8. Tādēļ Tā Kunga bargās dusmas nāca pār Jūdu un Jeruzālemi, un Viņš tos ir padarījis par bailu rēgu, par biedekli un par izsmieklu, kā jūs paši savām acīm redzat.
9. Jūs jau zināt - tādēļ mūsu tēvi ir krituši no zobena, bet mūsu dēli, mūsu meitas un mūsu sievas ir aizvestas gūstā.
10. Bet tagad - tas ir manas sirds nodoms - mums jānoslēdz derība ar To Kungu, Israēla Dievu, lai Viņa bargās dusmas novērsas no mums.
11. Tad nu, mani dēli, neesiet kūtri! Tas Kungs pats jūs ir izredzējis, ka jūs stāvētu Viņa priekšā un Viņam kalpotu un ka jūs būtu Viņa kalpi un nestu kvēpināmos upurus.
12. Tad cēlās levīti: Mahats, Amasaja dēls, un Joēls, Azarjas dēls, no Kehata dēliem; no Merārīja dēliem: Kīšs, Abdija dēls, un Azarja, Jehallelēla dēls; no Geršona dēliem: Joahs, Zimmas dēls, un Ēdens, Joaha dēls;
13. no Ēlifafana dēliem: Šimrijs un Jehiēls; no Asafa dēliem: Zaharja un Matanja;
14. no Heimana dēliem: Jehiēls un Šimejs; un no Jedutuna dēliem: Šemaja un Usiēls.
15. Viņi sapulcināja savus brāļus un svētījās, un atnāca, paklausīdami ķēniņa pavēlei, lai pēc Tā Kunga norādījumiem šķīstītu Tā Kunga namu.
16. Tad priesteri iegāja Tā Kunga namā, lai to šķīstītu, un viņi izmeta ārā visu, kas bija nešķīsts, Tā Kunga nama pagalmā, ko vien tie nešķīstu atrada Tā Kunga namā; tur levīti visu to saņēma, lai aiznestu projām Kidronas ielejā.
17. Un viņi iesāka tīrīšanu pirmā mēneša pirmajā dienā un nonāca līdz Tā Kunga nama priekšelpai pirmā mēneša astotajā dienā; viņi svētīja Tā Kunga namu nākamajās astoņās dienās un pabeidza pirmā mēneša sešpadsmitajā dienā.
18. Pēc tam viņi devās pie ķēniņa Hiskijas viņa pils iekšelpās un sacīja: Mēs esam šķīstījuši visu Tā Kunga namu, arī dedzināmo upuru altāri un visus tā priekšmetus, arī skatāmo maižu galdu ar visiem tā rīkiem,
19. tāpat arī visus tos priekšmetus, ko vien ķēniņš Ahass savā valdīšanas laikā bija padarījis nešķīstus ar savu atkrišanu, mēs tos esam atkal saveduši kārtībā un esam iesvētījuši, un redzi, tie atrodas Tā Kunga altāra priekšā!
20. Tad ķēniņš Hiskija cēlās agri no rīta un sapulcināja pilsētas vecākos, un devās augšup Tā Kunga namā.
21. Un viņi atveda septiņus vēršus, septiņus aunus, septiņas avis un septiņus āžus par grēku izpiršanas upuri gan ķēniņa valsts varai, gan svētnīcai un visai Jūdas zemei, un ķēniņš pavēlēja Ārona pēcnācējiem priesteriem upurēt tos kā dedzināmo upuri uz Tā Kunga altāra.
22. Un viņi nokāva vēršus, un priesteri saņēma to asinis un aplacīja altāri; tad viņi nokāva aunus un slacīja asinis uz altāra; pēc tam viņi nokāva avis un slacīja asinis uz altāra.
23. Pēc tam viņi atveda grēka izpiršanas upura āžus ķēniņa un visas sapulces priekšā, un viņi uzlika

savas rokas uz tiem.

24. Tad priesteri tos nokāva, un, grēka izpirkšanas upuri nesdami, viņi ar to asinīm apslacīja altāri, lai visu Israēlu salīdzinātu, jo ķēniņš bija noteicis nest dedzināmo un grēku salīdzināšanas upuri visa Israēla labā.

25. Un viņš novietoja levītus Tā Kunga namā ar cimbālēm, arfām un cītarām pēc Dāvida un Gada, ķēniņa redzētāja, un pravieša Nātāna pavēles, jo tāda bija Tā Kunga pavēle, izteikta caur Viņa praviešiem.

26. Un tā nu levīti nostājās ar Dāvida mūzikas instrumentiem un priesteri ar taurēm.

27. Un Hiskija pavēlēja nest dedzināmo upuri uz altāra; un, līdzko iesākās dedzināmais upuris, tanī pašā brīdī atskanēja dziesmas Tam Kungam un taures Israēla ķēniņa Dāvida mūzikas instrumentu pavadībā.

28. Un visa sapulce pielūdza, un dziedātāji dziedāja, un tauru pūtēji pūta; tas viss norisinājās, līdz kamēr dedzināmais upuris bija pabeigts.

29. Kad dedzināmais upuris bija pabeigts, tad ķēniņš un visi, kas atradās ar viņu, nometās ceļos un pielūdza.

30. Un ķēniņš Hiskija un vadoņi uzaicināja levītus izteikt Tam Kungam slavu ar Dāvida un redzētāja Asafa vārdiem, un viņi ar prieku dziedāja slavas dziesmas un metās ceļos un pielūdza.

31. Tad runāja Hiskija un sacīja: Tagad jūs esat sevi veltījuši Tam Kungam; nāciet šurp un nesiet kaujamos un pateicības upurus Tā Kunga namā! Un sapulcētie nesa kaujamos upurus un pateicības upurus, un ikviens, kas jutās uz to pamudināts, arī dedzināmos upurus.

32. Un dedzināmo upuru skaits, ko sapulcētie ziedoja, bija septiņdesmit vērši, simts auni, divi simti avju: tie visi bija Tam Kungam dedzināmais upuris.

33. Un glābšanas upurim tika veltīti seši simti vēršu un trīs tūkstoši sīklopu.

34. Bet priesteru bija maz, un viņi nespēja visus dedzināmos upurus nodirāt; tāpēc viņiem palīdzēja levīti, viņu brāļi, tiekāms darbs tika pabeigts un priesteri bija paspējuši atkal sevi svētīt, - levīti bija bijuši dedzīgāki savā sirdī un čaklāki svētīties nekā priesteri.

35. Arī dedzināmo upuru tur bija liels skaits līdz ar brīvprātīgo pateicības upuru taukiem un līdz ar slakāmiem upuriem klāt pie dedzināmiem upuriem. Tā viņi pabeidza savu darbu, un līdz ar to bija atjaunota kalpošana Tā Kunga namā.

36. Bet Hiskija un visa tauta priecājās par to, ko Dievs bija tautas labā darījis, jo šī lieta bija notikusi ātri.

1. Un Hiskija sūtīja sūtņus pie visa Israēla un Jūdas un rakstīja arī vēstules Efraimam un Manasem, lai nāk Tā Kunga namā uz Jeruzālemi sarīkot Pashā svētkus Tam Kungam, Israēla Dievam,
2. jo ķēniņš ar saviem vadoņiem un ar visu sapulci Jeruzālemē bija nolēmuši svētīt Pashā svētkus otrajā mēnesī.
3. Proti, tie nebija paspējuši svētīt Pashā svētkus īstajā laikā, tāpēc ka priesteri vēl nebija svētījušies pietiekamā skaitā, un arī tauta nebija Jeruzālemē sapulcējusies.
4. Un šī doma likās esam pareiza ķēniņa un visas sapulces acīs.
5. Un viņi nosprieda likt ziņai izplatīties pa visu Israēlu no Bēršebas līdz Danam, lai sanāk un svētī Tam Kungam, Israēla Dievam, Pashā svētkus Jeruzālemē, jo ilgu laiku tie nebija lielā pulkā svētīti, kā tas bija rakstīts.
6. Tā nu skrējēji ar vēstulēm no ķēniņa un viņa vadoņu rokas devās pa visu Israēlu un Jūdu visapkārt, aicinādami pēc ķēniņa pavēles: Ak, Israēla tauta! Atgriezies pie Tā Kunga, Ābrahāma, Īzāka un Israēla Dieva, tad arī Viņš atgriezīsies pie jums, kas vēl pāri palikuši un izglābušies no Asīrijas ķēniņa rokas.
7. Un lai ar jums vairs nenotiek tā, kā notika ar jūsu tēviem un jūsu brāļiem, kas stūrgalvīgi sacēlās pret To Kungu, savu tēvu Dievu, kādēļ Viņš tos nodeva postam, kā jūs paši to redzat.
8. Nu tad neesiet tagad stūrgalvīgi kā jūsu tēvi, bet sniedziet Tam Kungam savu roku un nāciet Viņa svētā vietā, ko Viņš ir licis svētīt mūžīgi, un kalpojiet Tam Kungam, savam Dievam, lai Viņa bargo dusmu kvēle no jums novērstos!
9. Un, kad jūs atgriezīsities atpakaļ pie Tā Kunga, tad jūsu brāļi un jūsu dēli atradīs žēlsirdību tajos, kas tos aizveduši gūstā, un viņi atkal varēs atgriezties šinī zemē, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, ir pilns žēlastības un žēlsirdīgs, un Viņš Savu vaigu nenovērsīs no jums, ja tikai jūs atgriezīsities pie Viņa!
10. Tā šie skrējēji devās no pilsētas uz pilsētu Efraima un Manases zemē līdz Zebulonam, bet viņi tika izsmieti un izzoboti.
11. Tikai daži vīri no Ašera un no Manases, un no Zebulona paklausīja un nāca uz Jeruzālemi.
12. Arī pār Jūdu bija Dieva roka, kas lika viņiem vienprātīgi izpildīt ķēniņa un viņa vadoņu pavēli, kā Tas Kungs pats to bija norādījis.
13. Un daudz ļaužu sapulcējās Jeruzālemē, lai otrajā mēnesī svētītu Neraudzētās maizes svētkus, varen liels ļaužu pulks.
14. Un viņi cēlās un noārdīja altārus, kas atradās Jeruzālemē; tāpat arī viņi iznīcināja visas kvēpināmās vietas un iemeta tās Kidronas ielejā.
15. Un tad viņi nokāva Pashā jēru otrā mēneša četrpadsmitajā dienā, un priesteri un levīti jutās apkaunoti, un viņi šķīstījās un nesa dedzināmos upurus Tā Kunga namā.
16. Un viņi ieņēma savas vietas pēc noteiktas kārtības, pēc Dieva vīra Mozus bauslības, un priesteri slacīja asinis, tās ņemdami no levītu rokas.
17. Jo sapulcē bija daudzi, kuri nebija svētījušies; tādēļ levīti nokāva daudz Pashā jēru visu to labā, kas nebija šķīsti, lai tos svētītu Tam Kungam,
18. jo liels ļaužu pulks, liela daļa no Efraima un Manases, Isašara un Zebulona nebija šķīstījušies, un tomēr viņi baudīja Pashā mielastu, kaut arī ne tā, kā ir rakstīts. Bet Hiskija aizlūdza par viņiem, sacīdams: Tas Kungs, kas ir labs, lai katram to piedod, it īpaši
19. visiem tiem, kas savā sirdsprātā stipri ir apņēmušies meklēt Dievu To Kungu, savu tēvu Dievu, kaut arī ne pēc svētā šķīstīšanās nolikuma!
20. Un Tas Kungs paklausīja Hiskiju, Viņš dziedināja tautu.
21. Tā Israēla bērni, kas bija ieradusies Jeruzālemē, noturēja Neraudzētās maizes svētkus septiņas dienas lielā priekā, un levīti un priesteri pauda Tā Kunga slavu dienu no dienas ar spēku mūzikas instrumentu pavadībā.
22. Un Hiskija uzrunāja ar laipniem vārdiem visus tos levītus, kas parādīja labu izpratni kalpošanā Tam Kungam; un viņi baudīja svētku mielastu septiņas dienas, arvien nesa pateicības kaujamos upurus un allaž pateicās Tam Kungam, savam tēvu Dievam.

23. Un visa sapulce nosprieda svētīt vēl otras septiņas dienas, un viņi ar prieku svētīja svētkus vēl septiņas dienas,
24. jo Jūdās ķēniņš Hiskija ziedoja sapulcētajiem tūkstoš vēršu un desmit tūkstošus sīklopu, un priesteri svētījās lielā skaitā.
25. Un visi sapulcētie no Jūdās priecājās līdz ar priesteriem un levītiem un arī visi sapulcētie, kas bija nākuši šurp no Israēla, kā arī svešinieki, kas bija nākuši no Israēla zemes, un tie, kas bija apmetušies Jūdā.
26. Un tā Jeruzālemē valdīja liels prieks, jo no Israēla ķēniņa Salamana, Dāvida dēla, laikiem, tāda nebija bijis Jeruzālemē.
27. Un priesteri un levīti cēlās un svētīja tautu, un Viņš paklausīja viņu balsis, un viņu lūgšana nonāca Viņa svētajā mājoklī - Debesīs.

1. Kad tas viss bija pabeigts, tad viss Israēls, kas bija ieradies, devās Jūdas pilsētās un nolauza elku stabus, un nocirta elku kokus, un izpostīja augstieņu svētnīcas un altārus pa visu Jūdu un Benjamīnu, kā arī Efraimu un Manasi, kamēr tādu vairs nebija. Un tad visi Israēla bērni atgriezās atpakaļ, ikviens savā īpašumā, savās pilsētās.
2. Un Hiskija noteica priesteru iedalījumu un levītu iedalījumu, ikvienam pēc savas kalpošanas, kā priesteriem, tā levītiem, pie dedzināmiem upuriem un pie pateicības upuriem, lai viņi kalpotu, teiktu un slavētu Tā Kunga nometnes vārtos.
3. Un viņš noteica arī ķēniņa daļu pats no sava īpašuma dedzināmiem upuriem rītos un vakaros, kā arī dedzināmiem upuriem gan sabatā, gan jauno mēnešu, gan svētku reizēs - kā tas ir rakstīts Tā Kunga bauslībā.
4. Un viņš sacīja tautai, tiem, kas dzīvoja Jeruzālemē, dot noteiktu daļu priesteriem un levītiem, ka lai viņi stingri turētos pie Tā Kunga bauslības.
5. Kad šī pavēle kļuva zināma, tad Israēla bērni sanesa bagātīgi gan pirmos augļus no labības un no jaunā vīna, gan no eļļas un medus, un no visiem tīruma augļiem - no visa viņi atnesa desmito tiesu lielā vairumā.
6. Un arī tie Israēla un Jūdas bērni, kas dzīvoja Jūdas pilsētās, piegādāja desmito tiesu no liellopiem un no sīklopiem, arī desmito tiesu no tā, ko viņi bija atzinuši par svētu un veltījuši Tam Kungam, savam Dievam, viņi atnesa un sakrāva kaudžu kaudzēm.
7. Trešajā mēnesī viņi iesāka kaudzes kraut un septītajā mēnesī viņi pabeidza.
8. Kad nu Hiskija un vadoņi atnāca un tās kaudzes ieraudzīja, tad viņi teica To Kungu un Viņa tautu Israēlu.
9. Un Hiskija apjautājās pie priesteriem un levītiem par tām kaudzēm.
10. Un augstais priesteris Azarja, no Cadoka nama, atbildēja viņam, sacīdams: Kopš tie ir sākuši nest šo cilājamo upuri Tā Kunga namā, mēs esam ēduši un paēduši, un daudz vēl ir palicis pāri, jo Tas Kungs ir Savu tautu tā svētījis, ka šis lielais krājums patiesībā ir pārpalikums.
11. Tad Hiskija pavēlēja iekārtot pie Tā Kunga nama pieliekamās telpas, un viņi tās iekārtoja.
12. Un viņi tur rūpīgi novietoja gan cilājamo upuri, gan desmito tiesu, gan svētības dāvanas. Un levīts Hananja kļuva tām par pārzini, un viņa brālis Šimejs bija otrs pārzinis.
13. Bet Jehiēls, Azazja, Nahats, Asahēls, Jerimots, Jozabāds, Ēliēls, Jišmahja, Mahats un Benaja bija Hananjam un viņa brālim Šimejam padoti uzraugi pēc paša ķēniņa Hiskijas un Dieva nama pārrauga Azarjas rīkojuma.
14. Un levīts Korus, Jimnas dēls, vārtu sargs pie Austrumu vārtiem, bija iecelts par pārraugu tām dāvanām, ko Dievam deva no laba prāta, lai tiktu nodoti Tam Kungam noliktie cilājamie upuri un vissvētākās svētības dāvanas.
15. Un viņa rīcībā bija Ēdens, Minjamīns, Ješua, Šemaja, Amarja un Šehanja priesteru pilsētās; tiem bija jānodod saviem amata brāļiem pēc viņu iedalījuma viņu tiesa, kā lieliem, tā maziem.
16. Un arī ciltsrakstos ierakstītiem, vīriešu kārtas, kas triju gadu veci un vecāki, visiem tiem, kas nāca Tā Kunga namā ik dienas kalpošanā, pēc saviem amatiem, pēc saviem iedalījumiem.
17. Un priesteriem, kas ierakstīti pēc viņu tēvu namiem, un levītiem, kas divdesmit gadus veci un vecāki, pēc viņu amatiem un iedalījumiem.
18. Un tiem, kas ierakstīti līdz ar viņu mazajiem bērniem, viņu sievietēm, viņu dēliem un viņu meitām visā draudzē, jo viņi uzticībā bija svētījušies svētai kalpošanai.
19. Arī Ārona pēcnācējiem, priesteriem, lauku apkaimēs visu viņu pilsētu apgabalos bija iecelti vīri, nosaukti pēc vārdiem, kuriem pienācās kārtot daļu piešķiršanu visiem priesteriem, kas vīriešu kārtas, un visiem levītiem, kas bija ierakstīti sarakstos.
20. Un šādi Hiskija rīkojās visā Jūdā, un viņš darīja to, kas bija labs, taisnīgs un patiesīgs Tā Kunga, viņa Dieva, priekšā.
21. Un katru darbu, ko vien viņš pasāka, kalpodams Dieva namā un turēdamies pie bauslības un pavēlēm, lai meklētu savu Dievu, to viņš pildīja ar visu savu sirdi, un viņam veicās labi.

1. Pēc šiem notikumiem un šī uzticības apliecinājuma Asīrijas ķēniņš Sanheribs cēlās un ielauzās Jūdā. Viņš apmetās telšu nometnēs ap visām stipri nocietinātām pilsētām, un viņš bija nospriedis tās atšķelt un pievienot sev.
2. Kad Hiskija redzēja, ka Sanheribs bija atnācis un taisījās uzbrukt Jeruzālemei,
3. tad viņš apspriedās ar saviem augstākiem ierēdņiem un karavadoņiem, un viņi atzina par lietderīgu aizbērt ūdens avotus, kuri atradās ārpus pilsētas, un tie viņam palīdzēja.
4. Viņi sapulcināja daudz ļaužu, kas aizbēra visus avotus un arī upi, kas tecēja caur zemes vidieni, jo viņi sacīja: Kāpēc lai Asīrijas ķēniņi, nākdami šurp, atrod daudz ūdens?
5. Viņš ar drosmi stājās pie darba un uzcēla visu noplēsto mūri un paaugstināja nocietinājumu torņus. No ārpuses viņš uzcēla vēl otru mūri, un viņš nostiprināja un nocietināja Millu Dāvida pilsētā un lika darināt daudz ieroču un lielo vairogu.
6. Un viņš iecēla karapulkiem drosmīgus karavadoņus, sapulcināja viņus pie sevis klajumā aiz pilsētas vārtiem un viņiem piekodināja, sacīdams:
7. Esiet drosmīgi un stipri! Nebīstieties un neesiet izbijušies nedz Asīrijas ķēniņa, nedz visu to lielo karapulku priekšā, kas nāk līdz ar viņu! Kopā ar mums ir kāds stiprāks, kāda nav pie viņa.
8. Ar viņu ir miesas elkonis, bet ar mums ir Tas Kungs, mūsu Dievs, kam nodoms ir mums palīdzēt un izcīnīt mūsu karus! Un tauta palāvās uz Jūdas ķēniņa Hiskijas vārdiem.
9. Un pēc šī notikuma Sanheribs, Asīrijas ķēniņš, sūtīja dažus savus kalpus uz Jeruzālemi, kamēr viņš pats un viss viņa ķēniņa valsts karaspēks bija kopā ar viņu pie Lahišas, pie Hiskijas, Jūdas ķēniņa, un arī pie visiem Jūdas iedzīvotājiem, kuri atradās Jeruzālemē, sacīdams:
10. Tā saka Sanheribs, Asīrijas ķēniņš: uz ko jūs palaujaties, būdami ielenkti Jeruzālemē?
11. Vai Hiskija nerīkojas ar jums vieglprātīgi, ļaudams jums mirt badā un slāpēs, sacīdams: Tas Kungs, mūsu Dievs, mūs izglābs no Asīrijas ķēniņa rokas!
12. Vai šis nav tas pats Hiskija, kas jums atņēma augstieņu svētnīcas un jūsu altārus un kas kā uz Jūdas, tā arī uz Jeruzālemes iedzīvotājiem ir runājis, sacīdams: viena vienīga altāra priekšā jums būs mesties uz sava vaiga pie zemes un lūgties, un tikai uz tā jūs drīkstat upurēt kvēpināmos upurus?
13. Vai jūs nezināt, ko es un mani tēvi esam nodarījuši visām pasaules tautām? Vai visas pasaules tautu dievi ar visiem saviem spēkiem ir spējuši izglābt no manas rokas savas zemes?
14. Un kurš starp visiem dieviem visās tais tautās, kuras mani tēvi ir pametuši iznīcībai, ir bijis tāds, kas būtu spējis izglābt savu tautu no manas rokas? Kā tad jūsu Dievs iespēs jūs izglābt no manas rokas?
15. Tādēļ neļaujiet Hiskijam jūs piekrāpt un jūs tādā veidā maldināt - neticiet viņam! Ja jau nevienas citas tautas un valsts dievs nav varējis izglābt savu tautu no manas rokas un no manu tēvu rokas, tad jūsu Dievs jau ne tik jūs neizglābs no manas rokas!
16. Un viņa sūtņi vēl vairāk runāja pret Dievu, To Kungu, un pret Viņa kalpu Hiskiju.
17. Viņš rakstīja arī vēstuli ar nolūku, lai nopeltu un nonicinātu To Kungu, Israēla Dievu, sacīdams: Tāpat kā pasaules tautu dievi nav spējuši izglābt savas tautas no manas rokas, tā arī Hiskijas Dievs neizglābs Savu tautu no manas rokas!
18. Un viņi sauca stiprā balsī jūdiski, izaicinādami Jeruzālemes ļaudis, kas bija uz mūra, lai tos izbiedētu un iztrūcinātu, ka varētu ātrāk ieņemt pilsētu.
19. Un viņi nonicināja Jeruzālemes Dievu, tāpat kā viņi bija nonicinājuši pasaules tautu dievus, kas ir tikai cilvēku roku darbs.
20. Bet gan ķēniņš Hiskija, gan pravietis Jesaja, Amoca dēls, lūdza Dievu par šo notikumu un vērsa pret debesīm savus saucienus.
21. Un Tas Kungs sūtīja eņģeli, kas nomaitāja visus varonīgos karavīrus, gan vadoņus, gan karapulku virsniekus, Asīrijas ķēniņa nometnē, tā ka tas ar kaunu pagrieza savu vaigu uz savu paša zemi; un, kad viņš iegāja sava dieva namā, tad tie, kuri bija cēlušies no viņa klēpja, - tie paši viņam lika mirt, uzbrūkot viņam ar zobenu.
22. Tā Tas Kungs izglāba Hiskiju un Jeruzālemes iedzīvotājus no Sanheriba, Asīrijas ķēniņa, rokas un

no ikviena ienaidnieka rokas un sagādāja mieru no visām pusēm.

23. Un daudzi atnesa dāvanu upurus Tam Kungam uz Jeruzālemi un dārgas vērtslietas Jūdas ķēniņam Hiskijam, tā ka viņš pēc visa tā bija paaugstināts visu tautu priekšā.

24. Un šinī laikā Hiskija saslima uz miršanu, un viņš lūdza To Kungu, un Tas Kungs viņu uzklausīja un sūtīja viņam brīnumainu parādību.

25. Bet Hiskija nemācēja pateikties par to, kas viņam bija labi darīts, jo viņa sirdsprāts kļuva augstprātīgs; tādēļ arī nāca bargas dusmas gan pār viņu, gan pār Jūdas un Jeruzālemes iedzīvotājiem.

26. Bet vēl Hiskija pazemojās savā garā - viņš un visi Jeruzālemes iedzīvotāji, un tāpēc pār viņiem nenāca Tā Kunga bardzība, kamēr Hiskija dzīvoja.

27. Un Hiskijam bija ļoti daudz bagātības un varas, un viņš sev cēla glabātavas sudrabam, zeltam un dārgakmeņiem, dārgām kvēpināmām zālēm un tāpat lieliem vairogiem, un it visiem vērtīgiem priekšmetiem,

28. arī noliktavas lauku augļiem, labībai, viņam un arī eļļai, tāpat kūtis visādiem lopiem un laidarus ganāmiem pulkiem.

29. Viņš sev uzcēla arī pilsētas, un sīklopu un liellopu ganāmpulku viņam bija milzums, jo Dievs viņam bija piešķīris sevišķi lielu bagātību.

30. Un šis pats Hiskija aizbēra Gihonas augšējo ūdens izteku un to iztaisnoja, novadot lejā pret rietumiem uz Dāvida pilsētu; un Hiskijam veicās visos viņa darbos.

31. Pie Bābeles valdnieku sūtņiem, kas bija atsūtīti pie viņa, lai izjautātu par to brīnumaino parādību, kas tad zemē bija notikusi, Dievs viņu atstāja vienu, lai viņu pārbaudītu un tādējādi izzinātu, kas viņa sirdsprātā.

32. Bet, kas vēl stāstāms par Hiskiju, par viņa žēlsirdības darbiem, redzi, tas viss ir rakstīts pravieša Jesajas, Amoca dēla, pravietiskos paredzējumos un Jūdas un Israēla ķēniņu grāmatās.

33. Un Hiskija gūlās pie saviem tēviem, un viņu apglabāja Dāvida pēcnācēju kapu kalnā, un visa Jūda un Jeruzālemes iedzīvotāji pavadīja viņu godam. Un viņa dēls Manase kļuva ķēniņš viņa vietā.

1. Manasem, kļūstot par ķēniņu, bija divpadsmit gadu, un viņš valdīja Jeruzālemē piecdesmit piecus gadus.
2. Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, sekodams to tautu negantībām, ko Tas Kungs bija izdzinis, Israēla bērniem ienākot.
3. Viņš atkal lika uzcelt kalnu augstieņu svētnīcas, ko viņa tēvs Hiskija bija nopostījis, un viņš uzcēla altārus baaliem un izveidoja ašēras, un pielūdza visu debess zvaigžņu pulku, un tiem kalpoja.
4. Un viņš arī uzcēla altārus Tā Kunga namā, par kuru Tas Kungs bija noteicis: Jeruzālemē lai mīt Mans Vārds uz mūžīgiem laikiem!
5. Un viņš uzcēla altārus debess zvaigžņu pulkiem Tā Kunga nama abos pagalmos.
6. Un viņš lika saviem dēliem iet nāvē kā uguns upuriem Ben-Hinomas ielejā, viņš nodarbojās ar zīlēšanu, vārdošanu, izsauca mirušo garus un turēja zintniekus; viņš darīja daudz tāda, kas Tam Kungam nepatika, Viņu ar to izaicinādam.
7. Un viņš novietoja arī elka tēlu, ko viņš bija izveidojis, Dieva namā, par kuru Dievs bija Dāvidam un viņa dēlam Salamanam noteicis: Šinī namā un Jeruzālemē, ko Es esmu Sev izraudzījis visu Israēla cilšu starpā, Es likšu Savam Vārdam dzīvot mūžīgi!
8. Un turpmāk Es nelikšu Israēla kājai atrauties no tās zemes, ko Es esmu nolīcis jūsu tēviem, ja vien viņi turēs un darīs visu, ko Es esmu viņiem pavēlējis, pēc bauslības, likumiem un tiesām caur Mozu.
9. Tā Manase pavināja Jūdā un Jeruzālemes iedzīvotājus, ka viņi rīkojās vēl ļaunāk nekā tās tautas, ko Tas Kungs bija līcis iznīdēt Israēla bērnu acu priekšā.
10. Tas Kungs gan brīdināja Manasi un viņa tautu, bet viņi to neņēma vērā.
11. Tāpēc Tas Kungs lika doties pret viņiem uzbrukumā Asīrijas ķēniņa karavadoņiem; tie sagūstīja Manasi ar īpašiem kāšiem, turēja viņu apcietinājumā iekaltu vara važās un pēc tam aizveda viņu uz Bābeli.
12. Tad viņš savā postā lūdza žēlastību no Tā Kunga, sava Dieva, un viņš ļoti zemojās savu tēvu Dieva priekšā
13. un nemitīgi Viņu lūdza. Tad Tas Kungs ļāvās pielūgties un uzklusēja viņa pazemīgo lūgšanu, un pārveda to atkal Jeruzālemē viņa ķēniņa varas godā. Tad Manase atzina, ka Tas Kungs patiesi ir Dievs.
14. Pēc tam viņš cēla Dāvida pilsētai ārējo mūri uz Gihonas pusi pret vakariem ielejā līdz tai vietai, kur ir ieeja pa Zivju vārtiem, visapkārt Ofēla kalnam, un viņš to uzcēla ļoti augstu. Viņš arī iecēla karavadoņus visās nocietinātās pilsētās Jūdā.
15. Un viņš aizvāca projām svešos dievus un elku tēlu no Tā Kunga nama ar visiem altāriem, kurus viņš bija uzcēlis Tā Kunga nama kalnā un Jeruzālemē, un izmeta tos ārā no pilsētas.
16. Un viņš atjaunoja Tā Kunga altāri un upurēja uz tā kaujamos pateicības upurus un labprātīgos slavas upurus, un viņš pavēlēja Jūdā iedzīvotājiem kalpot Tam Kungam, Israēla Dievam.
17. Taču tauta joprojām nesa kaujamos upurus kalnu augstienēs, bet tikai Tam Kungam, savam Dievam.
18. Un, kas vēl par Manasi stāstāms - tiklab viņa lūgšana Dievam, kā arī redzētāju vēstījumi, ko tie Tā Kunga, Israēla Dieva, Vārdā viņam bija pasludinājuši, - redzi, tie ir pievienoti Israēla ķēniņu aprakstiem.
19. Bet viņa pazemīgā lūgšana un kā viņš tika uzklusēts, un arī visi viņa grēku darbi, viņa sacelšanās un tās vietas, kurās viņš bija uzcēlis augstieņu svētnīcas un kur viņš bija novietojis elku kokus un elku tēlus, iekāms viņš pats tika pazemots, - redzi, tas ir aprakstīts redzētāju stāstos.
20. Un Manase gūlās pie saviem tēviem, un to apglabāja viņa namā, un viņa dēls Amons kļuva ķēniņš viņa vietā.
21. Un Amonam, kad viņš kļuva ķēniņš, bija divdesmit divi gadi, un viņš valdīja Jeruzālemē divus gadus.
22. Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, gluži tāpat kā bija darījis viņa tēvs Manase; Amons upurēja kaujamos upurus visiem tiem elku tēliem, ko viņa tēvs Manase bija darinājis, un

godāja tos.

23. Bet viņš nepazemojās Tā Kunga priekšā, kā viņa tēvs Manase bija pazemojies, un viņš, šis pats Amons, uzkrāva sev aizvien vairāk pārkāpumu.

24. Un viņa kalpi pret viņu sazvērējās un nogalināja viņu viņa paša pilī.

25. Bet tās zemes ļaudis nosita visus sazvērniekus, kuri bija sacēlušies pret ķēniņu Amonu, un viņi cēla par ķēniņu viņa dēlu Josiju.

1. Josijam, kad viņš kļuva ķēniņš, bija astoņi gadi, un viņš valdīja Jeruzālemē trīsdesmit vienu gadu.
2. Un viņš darīja to, kas bija taisns Tā Kunga acīs, un staigāja Dāvida, sava ciltstēva, ceļus un nenovērsās no tiem nedz pa labi, nedz pa kreisi.
3. Jau savas valdīšanas astotajā gadā, kad viņš vēl bija jauneklis, viņš sāka meklēt sava ciltstēva Dāvida Dievu un divpadsmitajā valdīšanas gadā sāka šķīstīt Jūdu un Jeruzālemi no elku kalnu augstienēm, ašērām un izgrieztiem un izlietiem elku tēliem.
4. Un viņa acu priekšā tika nolauzti altāri baaliem, bet tos saules stabus, kas uz tiem stāvēja, viņš lika nocirst; viņš nopostīja elku kokus, izcirstos un izlietos elku tēlus viņš sacirta gabalos un sadauzīja smalkos putekļos un lika tos izkaisīt pār to kapiem, kas bija tiem nesuši kaujamos upurus.
5. Bet elku priesteru kaulus viņš sadedzināja uz viņu altāriem, un tā viņš šķīstīja Jūdu un Jeruzālemi.
6. Tāpat arī Manases un Efraima pilsētās un Simeona cilts novadā līdz pat Naftaļa robežām, un visapkārt pa viņu posta vietām
7. viņš nopostīja altārus un elku kokus, un elku tēlus un sadauzīja tos gabalos; viņš lika nocirst visus saules stabus pa visu Israēla zemi; tad viņš atgriezās atpakaļ Jeruzālemē.
8. Savas valdīšanas astonpadsmitajā gadā, kad viņš bija šķīstījis gan zemi, gan svētnīcu, viņš sūtīja Šafanu, Acaljas dēlu, un Maāseju, pilsētas priekšnieku, un Joahu, Joahaza dēlu, valsts padomnieku, lai tie uzkoptu un savestu kārtībā Tā Kunga, sava Dieva, namu.
9. Kad viņi nāca pie augstā priesteri Hilkijas, tad viņi nodeva viņam naudu, kas bija ienākusi Dieva namā un ko bija savākuši levīti, sliekšņu sargi, - gan no Manases, gan no Efraima, gan no visa atlikušā Israēla, gan no visas Jūdās un Benjamīna cilts, gan no Jeruzālemes iedzīvotājiem.
10. Un tie to atkal nodeva darba pārraugiem, kuri bija iecelti pār Tā Kunga namu; tie to nodeva strādniekiem, kas bija nodarbināti pie Tā Kunga nama labošanas un atjaunošanas,
11. proti, amatniekiem un namdariem, lai pirktu apcirstus akmeņus un kokus, ko varēja izlietot sijām un balķiem tiem namiem, ko Jūdās ķēniņi bija aizlaiduši postā.
12. Un šie vīri darīja savu darbu uzticīgi un apzinīgi; viņu uzraugi bija Jahats un Obadja, levīti no Merārija cilts, un Zaharja un Mešullāms no Kehata dēliem; tie uzraudzīja darbu, un itin visi levīti prata spēlēt uz dziesmu pavadāmiem mūzikas instrumentiem,
13. un tie bija uzraugi pār nastu nesējiem un pār visiem darba darītājiem, lai arī kāds tas būtu, un no levītu vidus bija rakstveži, ierēdņi un vārtu sargi.
14. Un, kad viņi to naudu izņēma, kas bija ienākusi Tā Kunga namā, tad priesteris Hilkija atrada Tā Kunga bauslības grāmatu, kas bija dota caur Mozu.
15. Un Hilkija atbildēja un sacīja rakstvedim Šafanam: Es esmu atradis bauslības grāmatu Tā Kunga namā! Un Hilkija iedeva šo grāmatu Šafanam.
16. Bet rakstvedis Šafans devās pie ķēniņa un nodeva ķēniņam ziņojumu, sacīdams: Visu, ko vien tu biji uzdevis savu kalpu rokām, to viņi ir veikuši.
17. Viņi ir izbēruši naudu, kas atradās Tā Kunga namā, un to devuši gan darba uzraugiem, gan strādniekiem.
18. Un rakstvedis Šafans ziņoja ķēniņam, sacīdams: Priesteris Hilkija man ir iedevs grāmatu. Un Šafans no tās lasīja ķēniņam priekšā.
19. Un notika, kad ķēniņš bija dzirdējis bauslības vārdus, tad viņš saplēsa gabalos savas drēbes.
20. Un ķēniņš pavēlēja Hilkijam un Ahikāmam, Šafana dēlam, un Abdonam, Mihās dēlam, un rakstvedim Šafanam, un Asajam, ķēniņa kalpam, sacīdams:
21. Ejiet un vaicājiet To Kungu manis un visu labā, kas vēl ir atlikuši Israēlā un Jūdā, par šīs grāmatas vārdiem, kas ir atrasta, jo Tā Kunga dusmu kvēlei, kas iedegusies pār mums, ir jābūt jo lielai, tāpēc ka mūsu tēvi nav turējuši Tā Kunga vārdu, nedz darījuši, kā viss šinī grāmatā ir rakstīts!
22. Tad Hilkija un tie vīri, kuri bija ķēniņa sūtīti, nogāja pie pravietes Huldās, drēbju noliktavas sarga Šaluma sievas, kas pats bija Tokhata dēla Hasras dēls, bet viņa pati dzīvoja Jeruzālemes otrā daļā, un viņi tai visu izstāstīja.
23. Un viņa tiem sacīja: Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: sakiet tam vīram, kas jūs pie manis sūtījis:

24. tā saka Tas Kungs: redzi, Es sūtīšu nelaimi pār šo vietu un pār tās iedzīvotājiem - visus tos lāstus, kuri ir rakstīti tanī grāmatā, ko viņi ir skaļi lasījuši Jūdās ķēniņam priekšā,
25. tāpēc ka viņi Mani ir atstājuši un kvēpināmos upurus kvēpinājuši citiem dieviem, Manu taisnības dusmu kvēli izaicinādami ar visiem saviem roku darbiem, tāpēc Mana dusmu kvēle degs pār šo vietu un Es to nedzēsīšu!
26. Bet Jūdās ķēniņam, kas jūs ir sūtījis, lai vaicātu To Kungu, viņam sakiet tā: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par tiem vārdiem, kurus tu esi dzirdējis:
27. tāpēc ka tava sirds ir mīksta un tu esi pazemojies Dieva priekšā, dzirdēdams šos Viņa draudus pret šo vietu un pret tās iedzīvotājiem, un tu pats esi pazemojies Manā priekšā, esi saplēsis drēbes un esi raudājis Mana vaiga priekšā, - tāpēc Es esmu tevi paklausījis. Tāds ir Tā Kunga lēmums.
28. Redzi, Es tevi piepulcināšu taviem tēviem, un tu arī pats tiksī pievienots mierā saviem mirušajiem, un tavas acis neskatis visu to postu, kādam Es likšu nākt pār šo vietu un pār tās iedzīvotājiem. Kad viņi nonesa šo vēsti ķēniņam,
29. tad ķēniņš izsūtīja ziņu un sapulcināja visus Jūdās un Jeruzālemes vecajus.
30. Un ķēniņš devās augšup Tā Kunga namā, un kopā ar viņu gāja visi Jūdās vīri un Jeruzālemes iedzīvotāji, tāpat arī priesteri, levīti un visa tauta, no liela līdz mazam, un viņš, visiem to dzirdot, lasīja priekšā visus tās derības grāmatas vārdus, kas bija atrasta Tā Kunga namā.
31. Un ķēniņš stāvēja savā paaugstinājumā, un viņš slēdza derību Tā Kunga priekšā, solīdamies sekot Tam Kungam un sargāt Viņa baušļus, Viņa liecības un Viņa likumus ar visu savu sirdsprātu un ar visu savu dvēseli, lai piepildītu derības vārdus, kādi bija rakstīti šinī grāmatā.
32. Un viņš panāca, ka visi tie, kas atradās Jeruzālemē un Benjamīnā, to arī apņēmas; un Jeruzālemes iedzīvotāji darīja tā, kā derība ar Dievu, viņu tēvu Dievu, noteica.
33. Un Josija izdeldēja visas elku kalpības negantības visās zemēs, kas piederēja Israēla bērniem, un viņš panāca, ka itin visi tie, kas atradās Jeruzālemē, kalpoja Tam Kungam, savam Dievam. Un visu viņa mūža dienu, kamēr Josija dzīvoja, tie nemitējās sekot Tam Kungam, savam tēvu Dievam.

1. Un Josija rīkoja Tam Kungam Pashā svētkus Jeruzālemē, un viņi nokāva Pashā jēru pirmā mēneša četrpadsmitajā dienā.
2. Un viņš iecēla priesterus viņu amatos, un viņš iedrošināja viņus kalpot Tā Kunga namā.
3. Un viņš noteica tiem levītiem, kas mācīja visu Israēlu un kas bija svētījušies Tam Kungam: Nolieciet svēto šķirstu tanī namā, ko Salamans, Dāvida dēls, Israēla ķēniņš, ir uzcēlis; tas jums vairs nav jānes uz jūsu kamiešiem! Tad nu tagad kalpojiet Tam Kungam, savam Dievam, un Viņa tautai, Israēlam,
4. un sataisieties pēc saviem tēvu namiem un pēc saviem iedalījumiem, kā to rakstos ir noteicis Israēla ķēniņš Dāvids un kā to rakstos ir noteicis arī viņa dēls Salamans.
5. Un stāviet svētajā vietā, pēc saviem tēvu namiem, par saviem brāļiem, tiem ļaužu bērniem, un pēc levītu tēvu nama iedalījumiem.
6. Tad nokaujiet Pashā jēru un svētījiet paši sevi, un sagatavojiet to saviem brāļiem, bet viss lai tiktu tā darīts, kā tas ar Tā Kunga vārdu caur Mozu ir noteikts!
7. Un Josija labprātīgi novēlēja tiem ļaudīm sīklopus, kā avis, tā kazlēnus Pashā upuriem, - visiem tiem, kas tur atradās, skaitā trīsdesmit tūkstošus, turklāt vēl trīs tūkstošus vēršu; tas viss bija no ķēniņa īpašumiem.
8. Arī viņa vadoņi deva labprātīgus upurus kā tautai, tā arī priesteriem un levītiem; Hilkija un Zaharja, un Jehiēls, Dieva nama pārvaldnieki, nodeva priesteriem uz Pashā svētkiem divus tūkstošus seši simti sīklopu un trīs simti vēršu.
9. Un Hananja, Šemaja un Netaneēls, kā arī viņu brāļi Hašabja, Jeihēls un Jozabāds, būdami levītu priekšnieki, labprātīgi nodeva levītiem uz Pashā svētkiem pieci tūkstoši sīklopu un pieci simti vēršu.
10. Un pēc šīs sagatavošanās kalpošanai priesteri nostājās savos paaugstinājumos, bet levīti pēc saviem iedalījumiem, kā to noteica ķēniņa pavēle.
11. Tad viņi kāva Pashā jēru, un priesteri, no viņu rokām saņemdami, slacīja asinis, bet levīti nodīrāja lopiem ādas.
12. Un viņi ņēma dedzināmos upurus, tos gabalus, kurus vajadzēja sadedzināt, un nolika sāņus, lai tos dotu tiem ļaudīm, pēc tēvu nama iedalījuma, lai tie tos nestu par upuri Tam Kungam, kā tas ir rakstīts Mozus grāmatā; tāpat viņi arī darīja ar vēršiem.
13. Un tad viņi apcepa Pashā jēru ugunī, kā bija pavēlēts, bet svētītos gabalus tie sutināja podos, katlos un pannās, un tad steigšus pienesa visiem ļaudīm.
14. Un pēc tam viņi sagatavoja paši sev un priesteriem, jo priesteri, Ārona pēcnācēji, bija aizņemti līdz pašai naktij, upurējot dedzināmos upurus un taukus, tāpēc levīti sataisīja ēdienu sev un priesteriem, Ārona dēliem.
15. Un arī dziedātāji, kas bija Asafa pēcnācēji, stāvēja savās vietās, kā to Dāvids bija pavēlējis un kā pats Asafs un arī Heimans, un ķēniņa redzētājs Jedutuns bija noteikuši. Tāpat arī vārtu sargi stāvēja pie ikkatriem vārtiem, un tiem nevajadzēja atstāties no sava darba, jo viņu brāļi, levīti, sagatavoja arī viņiem.
16. Tā visa kalpošana Tam Kungam tanī dienā tika izpildīta, Pashā svētki tika noturēti, dedzināmie upuri tika upurēti uz Tā Kunga altāra, kā ķēniņš Josija bija pavēlējis.
17. Un tā tie Israēla bērni, kuri tur atradās tai laikā, turēja Pashā svētkus un septiņas dienas Neraudzētās maizes svētkus.
18. Un tādi Pashā svētki Israēlā nebija svinēti kopš pravieša Samuēla laikiem, un neviens no Israēla ķēniņiem nebija turējis tādus Pashā svētkus, kādus svinēja Josija ar priesteriem un levītiem un arī ar visu Jūdu un Israēlu, kas bija ieradusies, un ar Jeruzālemes iedzīvotājiem.
19. Šie Pashā svētki tika svinēti Josijas astoņpadsmitajā valdīšanas gadā.
20. Kad pēc visa tā Josija bija to namu atjaunojis, tad Ēģiptes ķēniņš Neho nāca augšā, lai pie Karhemišas, tuvu Eifratas upei, uzsāktu karu. Un Josija izgāja viņam pretī.
21. Bet viņš sūtīja vēstnešus pie tā un lika viņam sacīt: Kas man ar tevi, tu Jūdas ķēniņ? Es neesmu šodien nācis karot pret tevi, bet pret kādu namu, kas ar mani karo, un Dievs ir sacījis, lai es

pasteidzos! Nepretojies Dievam, kas ir ar mani, ka Viņš tevi neiznīcina!

22. Bet Josija tomēr nebija pierunājams atkāpties un nolēma cīnīties, neklausot Neho brīdinājumam, kaut tas arī nāca no Dieva mutes. Un viņš devās cīņā pret Neho Megidas līdzenumā.

23. Te strēlnieki šāva ar bultām uz ķēniņu Josiju, līdz ķēniņš sacīja saviem kalpiem: Vediet mani projām, jo es esmu smagi ievainots!

24. Tad viņa kalpi to nocēla no kara ratiem un nonesa viņu un nosēdināja otros ratos, kas tur bija pie viņa, un noveda viņu soļiem uz Jeruzālemi. Un tur viņš nomira un tika apglabāts savu tēvu kapos. Un viss Jūda un Jeruzāleme sēroja par Josiju.

25. Un Jeremija apraudāja Josiju raudu dziesmā, un visi dziesmu teicēji un visas dziesmu teicējas piemin Josiju savās raudu dziesmās līdz pat šai dienai, un viņa pieminēšanu dziesmās padarīja par paradumu Israēlā; redzi, tās ir uzņemtas Raudu dziesmu krājumā.

26. Un, kas vēl ir stāstāms par Josiju, par viņa žēlsirdības darbiem pēc Tā Kunga bauslības,

27. arī viņa pirmie un pēdējie darbi, redzi, tie ir aprakstīti Israēla un Jūdas ķēniņu grāmatā.

1. Un tās zemes ļaudis izraudzīja Joahazu, Josijas dēlu, un cēla viņu par ķēniņu viņa tēva vietā Jeruzālemē.
2. Joahazam, kad viņš kļuva ķēniņš, bija divdesmit trīs gadi, un viņš valdīja Jeruzālemē trīs mēnešus.
3. Bet Ēģiptes ķēniņš viņu atcēla no varas Jeruzālemē un uzlika zemei nodevas - simts talentu sudraba un vienu talentu zelta.
4. Un Ēģiptes ķēniņš iecēla viņa brāli Ēljakīmu par ķēniņu Jūdā un Jeruzālemē un mainīja viņa vārdu par Joakimu, bet viņa brāli Joahazu Neho paņēma un aizveda uz Ēģipti.
5. Joakims, kad viņš kļuva ķēniņš, bija divdesmit piecus gadus vecs, un viņš valdīja Jeruzālemē vienpadsmit gadus, un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga, viņa Dieva, acīs.
6. Un Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars devās pret viņu uzbrukumā, un viņš to lika saistīt ar divām vara važām un novest uz Bābeli.
7. Un Nebukadnēcars aizveda arī dažus no Tā Kunga nama traukiem uz Bābeli un tos novietoja sava dieva svētnīcā Bābelē.
8. Bet, kas vēl stāstāms par Joakimu un viņa negantībām, un to, kas ļauns bija pie viņa atrodams, tas viss ir aprakstīts Israēla un Jūdā ķēniņu grāmatā. Un viņa dēls Jojahīns kļuva ķēniņš viņa vietā.
9. Un Jojahīnam, kļūstot par ķēniņu, bija astoņpadsmit gadu, un viņš valdīja Jeruzālemē trīs mēnešus un desmit dienas. Viņa darbi Tam Kungam nepatika.
10. Un gadu mijā ķēniņš Nebukadnēcars atsūtīja savus ļaudis un lika viņu kopā ar Tā Kunga nama dārgiem traukiem aizvest uz Bābeli, un iecēla viņa brāli Cedekiju par ķēniņu Jūdā un Jeruzālemē.
11. Cedekija, kļūdams par ķēniņu, bija divdesmit vienu gadu vecs, un viņš valdīja Jeruzālemē vienpadsmit gadus.
12. Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga, viņa Dieva, acīs; viņš nepazemojās pravieša Jeremijas priekšā, kas pravietoja pēc Tā Kunga mutes.
13. Viņš sacēlās arī pret Nebukadnēcaru, kas bija viņam licis zvērēt pie Dieva, un palika stūrgalvīgs, apcietināja savu sirdi un neatgriezās pie Tā Kunga, Israēla Dieva.
14. Tāpat arī visi augstākie no priesteriem un arī tauta vairoja savus grēkus, darīdami pēc citu tautu negantībām, un tā padarīja nešķīstu Tā Kunga namu, ko Viņš bija svētu darījis Jeruzālemē.
15. Gan Tas Kungs, viņu tēvu Dievs, sūtīja nepārtraukti pie viņiem Savus vēstnešus, lai viņus brīdinātu, jo Viņam bija žēl Savas tautas un Savas svētās mājvietas,
16. bet viņi apsmēja Dieva sūtītos vēstnešus un nicināja Viņa vēstījumus, un zobojās par Viņa praviešiem, līdz Tā Kunga bardzība cēlās pret Viņa tautu tik augstu, ka neko vairs nevarēja labot.
17. Tad Viņš lika pret viņiem doties uzbrukumā kaldeju ķēniņam, un tas ar zobenu nogalināja viņu jaunekļus viņu svētajā namā, un viņš neapžēlojās nedz par jaunekļiem, nedz jaunavām, nedz par veciem, nedz sirmgalvjiem; visus tos Dievs nodeva viņa rokā.
18. Un visus Dieva nama traukus, lielus un mazus, un Tā Kunga nama dārgumus, kā arī paša ķēniņa un viņa lielkunga dārgumus - visu viņš aizveda uz Bābeli.
19. Un tie nodedzināja Dieva namu un sagrāva Jeruzālemes mūrus, kā arī visus tās pils nocietinājumus viņi sadedzināja ugunī, tā ka viss tās dārgums un skaistums aizgāja bojā.
20. Un viņš aizveda gūstā uz Bābeli visus, kas bija paglābušies no zobena; tur tie kļuva viņam un viņa dēliem par vergiem, līdz kamēr iesākās persiešu ķēniņa valsts vara,
21. lai piepildītos Tā Kunga vārds, kas bija teikts ar Jeremijas muti: Līdz kamēr šī zeme būs izdzīvojusi līdz galam savus sabata gadus! Visā tanī laikā, cik ilgi tā bija izpostīta, tā gulēja mierā, kamēr piepildījās septiņdesmit gadi.
22. Bet, lai piepildītos Tā Kunga vārds, kas bija vēstīts ar Jeremijas muti, tad Persijas ķēniņa Kīra pirmajā gadā Tas Kungs pamudināja persiešu ķēniņa Kīra garu, ka viņš ar vēstījumu izziņoja pa visu savu ķēniņa valsti, pat ar rakstu, pavēstīdams:
23. Tā saka Persijas ķēniņš Kīrs: Tas Kungs, debesu Dievs, ir nodevis man visas pasaules ķēniņu valstis, un Viņš ir devis rīkojumu uzcelt Viņam Jeruzālemē, kas atrodas Jūdā, svētnīcu. Kas vien jūsu vidū ir cēlies no Viņa tautas, ar to lai ir Tas Kungs, viņa Dievs, un tas lai dodas kalnup!

Ezras grāmata

1. Persijas ķēniņa Kīra valdīšanas pirmajā gadā, lai piepildītu ar Jeremijas muti teikto Tā Kunga vārdu, Tas Kungs pamudināja Persijas ķēniņa Kīra garu, ka viņš lika izziņot visā savā valstī šādu rīkojumu, ar īpašu rakstu noteikdams:
2. Tā saka Persijas ķēniņš Kīrs: Tas Kungs, debesu Dievs, man ir devis visas zemes valstis, un Viņš man ir pavēlējis celt namu Viņam Jeruzālemē, Jūdas zemē.
3. Ikvienam, kas starp jums ir no Viņa tautas, lai viņa Dievs ir ar viņu un lai viņš atgriežas uz Jeruzālemi Jūdas zemē un ceļ Tā Kunga, Israēla Dieva, namu. Viņš ir tas Dievs, kas mīt Jeruzālemē,
4. un ikvienu, kas palicis dzīvs, lai viņa dzīves vietā turienes ļaudis pabalsta ar sudrabu un zeltu, ar mantām un lopiem līdz ar labprātīgām dāvanām Dieva namam Jeruzālemē.
5. Tad cēlās Jūdas un Benjamīna tēvu namu galvenie, arī priesteri un levīti, ikviens, kura garu Dievs bija modinājis, lai ietu un celtu Tā Kunga namu Jeruzālemē.
6. Un visi apkārtējie ļaudis stiprināja viņu rosību ar sudraba traukiem, ar zeltu, ar mantām, ar lopiem un ar dārgām dāvanām, pie tam visu to viņi ziedoja labprātīgi.
7. Ķēniņš Kīrs atdeva arī Tā Kunga nama traukus, kurus Nebukadnēcars bija aizvedis no Jeruzālemes un bija novietojis savu dievu namā.
8. Persijas ķēniņš Kīrs lika tos izsniegt mantziņa Mitreda uzraudzībā, kas tos pārskaitīja Jūdas zemes pārvaldnieka Šešbacara priekšā.
9. Un šāds bija to skaits: trīsdesmit zelta bļodas, tūkstotis sudraba bļodu, divdesmit deviņi kvēpināmie trauki,
10. trīsdesmit zelta kausi, četri simti desmit citi sudraba kausi, tūkstotis citādu trauku;
11. visu zelta un sudraba trauku kopā bija pieci tūkstoši un četri simti. Visus tos Šešbacars atveda, kad trimdinieki atgriezās no Bābeles uz Jeruzālemi.

1. Un šie ir Jūdas apgabala ļaudis, kas atgriezās no gūsta, tos Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars bija aizvedis uz Bābeli; viņi atgriezās uz Jeruzālemi un Jūdu, katrs uz savu pilsētu.
2. Viņi atnāca kopā ar Zerubābelu, Ješuu, Nehemiju, Seraju, Reelaju, Mordohaju, Bilšanu, Mišparu, Bigvaju, Rehumu, Baānu. Šis ir Israēla vīru skaits:
3. Paroša dēli, divi tūkstoši simts septiņdesmit divi;
4. Šefatjas dēli, trīs simti septiņdesmit divi;
5. Āraha dēli, septiņi simti septiņdesmit pieci;
6. Pahat-Moāba dēli, proti, Ješuas un Joāba dēli, divi tūkstoši astoņi simti divpadsmit;
7. Ēlāma dēli, tūkstotis divi simti piecdesmit četri;
8. Zatus dēli, deviņi simti četrdesmit pieci;
9. Zakaja dēli, septiņi simti sešdesmit;
10. Banija dēli, seši simti četrdesmit divi;
11. Bebaja dēli, seši simti divdesmit trīs;
12. Azgada dēli, tūkstotis divi simti divdesmit divi;
13. Adonikāma dēli, seši simti sešdesmit seši;
14. Bigvaja dēli, divi tūkstoši piecdesmit seši;
15. Adīna dēli, četri simti piecdesmit četri;
16. Atera dēli, proti, Hiskijas zars, deviņdesmit astoņi;
17. Becaja dēli, trīs simti divdesmit trīs;
18. Joraha dēli, simts divpadsmit;
19. Hašuma dēli, divi simti divdesmit trīs;
20. Gibeona dēli, deviņdesmit pieci;
21. Bētlemeš ļaudis, simts divdesmit trīs;
22. Netofas vīri, piecdesmit seši;
23. Anatotas vīri, simts divdesmit astoņi;
24. Asmaveta dēli, četrdesmit divi;
25. Kirjat-Arimas, Kefiras un Beerotas dēli, septiņi simti četrdesmit trīs;
26. Rāmas un Gebas dēli, seši simti divdesmit viens;
27. Mihmasas vīri, simts divdesmit divi;
28. Bēteles un Ajas vīri, divi simti divdesmit trīs;
29. Nebo dēli, piecdesmit divi;
30. Magbiša dēli, simts piecdesmit seši;
31. otra Ēlāma dēli, tūkstotis divi simti piecdesmit četri;
32. Harima dēli, trīs simti divdesmit;
33. Loda, Hadida un Ono dēli, septiņi simti divdesmit pieci;
34. Jērikas ļaudis, trīs simti četrdesmit pieci;
35. Senaas dēli, trīs tūkstoši seši simti trīsdesmit.
36. Priesteri: Jedajas dēli no Ješuas nama, deviņi simti septiņdesmit trīs;
37. Imera dēli, simts piecdesmit divi;
38. Pašhura dēli, tūkstotis divi simti četrdesmit septiņi;
39. Harima dēli, tūkstotis septiņpadsmit.
40. Levīti: Ješuas un Kadmiēla dēli, kas bija no Hodavjas dēliem, septiņdesmit četri;
41. dziedātāji: Asafa dēli, simts divdesmit astoņi;
42. vārtu sargu dēli: Šaluma dēli, Atera dēli, Talmona dēli, Akuba dēli, Hatitas dēli un Šobaja dēli, visi kopā simts trīsdesmit deviņi.
43. Tempļa kalpotāji: Cihās dēli, Hasufas dēli, Tabaota dēli;
44. Kerosa dēli, Sias dēli, Padona dēli;
45. Lebanas dēli, Hagabas dēli, Akuba dēli;
46. Hagaba dēli, Šalmaja dēli, Hanana dēli;

47. Gidela dēli, Gahara dēli, Reajas dēli;
48. Recīna dēli, Nekodas dēli, Gasama dēli;
49. Usas dēli, Pašeaha dēli, Besaja dēli;
50. Asnas dēli, Mehunitu dēli, Nefizītu dēli;
51. Bakbuka dēli, Hakufas dēli, Harhura dēli;
52. Baclita dēli, Mehidas dēli, Haršas dēli;
53. Barkosa dēli, Siseras dēli, Temaha dēli;
54. Neciaha dēli, Hatifas dēli.
55. Salamana kalpu dēli: Sotaja dēli, Hasofereta dēli, Perudas dēli;
56. Jaālas dēli, Darkona dēli, Gidela dēli;
57. Šefatjas dēli, Hatila dēli, Poheret-Hacebajima dēli, Amija dēli;
58. visi Tempļa kalpotāji un Salamana kalpu dēli, kopā trīs simti deviņdesmit divi.
59. Un šie ir, kas nāca no Tel-Melahas, Tel-Haršas, Kerub-Adanas un Imeras, kaut arī viņi nevarēja uzrādīt savu dzimtu un savu izcelsmi, vai viņi ir no Israēla:
60. Delajas dēli, Tobijas dēli, Nekodas dēli, kopā seši simti piecdesmit divi;
61. arī no priesteru dēliem: Habajas dēli, Hakoca dēli, Barzillaja dēli, kas bija ņēmis sievu no gileādieša Barzillaja meitām un tika nosaukts pēc viņa vārda.
62. Viņi gan meklēja savus ciltsrakstus, bet neatrada, un tāpēc viņus izslēdza no priesteru kārtas kā nešķīstus.
63. Zemes pārvaldnieks sacīja viņiem, lai viņi neēd no vissvētākā, līdz kamēr kāds priesteris neuzstāsies viņu labā ar urīmu un tumīmu.
64. Visā draudzē bija četrdesmit divi tūkstoši trīs simti sešdesmit dvēseles,
65. bez viņu kalpiem un kalponēm, kuru bija septiņi tūkstoši trīs simti trīsdesmit septiņi; turklāt vēl divi simti dziedātāju -vīru un sievu;
66. viņu zirgu skaits bija septiņi simti trīsdesmit seši, viņu mūļu daudzums bija divi simti četrdesmit pieci;
67. kamieļu viņiem bija četri simti trīsdesmit pieci, ēzeļu - seši tūkstoši septiņi simti divdesmit.
68. Daži no tēvu namu galveniem, kad viņi nāca uz Tā Kunga namu Jeruzālemē, deva Dieva namam labprātīgi, lai to uzceltu savā vietā.
69. Viņi deva pēc savām spējām šim darbam sešdesmit vienu tūkstoti zelta dareiku, pieci tūkstoši sudraba minu un simts priesteru tērpu.
70. Priesteri, levīti un daži no ļaudīm, dziedātāji, vārtu sargi un Tempļa kalpotāji apmetās savās pilsētās, un viss Israēls savās pilsētās.

1. Kad pienāca septītais mēnesis un Israēla bērni visi jau bija savās pilsētās, tad ļaudis sapulcējās kā viens vīrs Jeruzālemē.
2. Tad cēlās Ješua, Joadaka dēls, kopā ar saviem priesteru brāļiem un Zerubābels, Šealtiēla dēls, ar saviem biedriem un uzcēla Israēla Dieva altāri, lai nestu uz tā dedzināmos upurus, kā rakstīts Dieva vīra Mozus bauslībā.
3. Viņi uzcēla altāri tā vecajā vietā, jo viņiem bija bailes no apkārtējām tautām, un viņi nesa Tam Kungam uz tā dedzināmos upurus, dedzināmos upurus rītā un vakarā.
4. Un viņi svinēja Būdiņu svētkus, kā rakstīts, un upurēja katru dienu dedzināmos upurus noteiktā skaitā, kā ik dienas pienācās;
5. un arī vēl kārtējos upurus jauna mēness dienā un visās Tā Kunga noteiktās svinamās dienās un no ikviena, kas Tam Kungam nesa labprātīgu dāvanu.
6. No septītā mēneša pirmās dienas viņi sāka nest Tam Kungam dedzināmos upurus, bet Tā Kunga Tempļa pamati vēl nebija likti.
7. Un viņi deva akmeņu laužējiem un namdariem naudu, ēdienu, dzērienu un eļļu sidoniešiem un tiriešiem, lai tie atvestu ciedru kokus no Libanona pa jūru uz Jafu saskaņā ar Persijas ķēniņa Kīra doto atļauju.
8. Un otrajā viņu pārnākšanas gada otrajā mēnesī darbu pie Dieva nama Jeruzālemē iesāka Zerubābels, Šealtiēla dēls, un Ješua, Joadaka dēls, kopā ar pārējiem brāļiem, priesteriem un levītiem un visiem, kas bija atnākuši no gūsta uz Jeruzālemi. Un viņi iecēla levītus, no divdesmit gadiem un vecākus, lai tie uzraudzītu Tā Kunga nama celšanas darbus.
9. Un Ješua un viņa dēli un brāļi un Kadmiēls un viņa dēli, un Jūdas dēli, visi stāvēja kā viens vīrs, uzraudzīdami tos, kas strādāja pie Dieva nama celšanas; arī Henadada dēli, viņu dēli un brāļi, levīti.
10. Un, kad cēlēji lika Tā Kunga Tempļa pamatus, tad priesteri savos tērpos nostājās ar taurēm un levīti, Asafa dēli, ar cimbālēm, lai slavētu To Kungu, kā noteicis Israēla ķēniņš Dāvids.
11. Un viņi dziedāja, slavēdami un pateikdamies Tam Kungam: Jo Viņš ir labs, un Viņa mīlestība ir mūžīgi pār Israēlu. Un visi ļaudis gaviļēja lielās gaviļēs, slavēdami To Kungu, tādēļ ka Tā Kunga nama pamati bija likti.
12. Bet daudzi no priesteriem un levītiem un tēvu namu galveniem, veci vīri, kas bija redzējuši pirmo namu, raudāja skaļā balsī, kad viņu acu priekšā notika šī nama pamatu likšana, kaut gan daudzi pacēla balsi gaviļēs un priekā,
13. tā ka ļaudis nevarēja izšķirt prieka gaviļu balsi no ļaužu raudāšanas, jo ļaudis gaviļēja lielās gaviļēs, un balsis bija dzirdamas tālumā.

1. Kad Jūdas un Benjamīna pretinieki dzirdēja, ka trimdinieki ceļ Templi Tam Kungam, Israēla Dievam,
2. tad tie nāca pie Zerubābela un pie tēvu namu galveniem un sacīja viņiem: Mēs gribam celt kopā ar jums, jo mēs godājam jūsu Dievu tāpat kā jūs, un mēs ziedojam Viņam kopš Esarhadona, Asīrijas ķēniņa, dienām, kas mūs atveda šurp.
3. Bet Zerubābels, Ješua un pārējie Israēla tēvu nama galvenie sacīja viņiem: Nekādā ziņā neklājas, ka jūs un mēs kopā celtu namu mūsu Dievam, bet mēs vieni paši celsim to Tam Kungam, Israēla Dievam, kā Persijas ķēniņš Kīrs mums ir pavēlējis.
4. Tad tās zemes iedzīvotāji mēģināja traucēt Jūdas tautas rokas to darbā un iebiedēt viņus, lai viņi to neceļ.
5. Un viņi uzpirka padomdevējus, lai tie jauktu viņu nodomus visu laiku, kamēr Persijas ķēniņš bija Kīrs un līdz pat Persijas ķēniņa Dārija valdīšanai.
6. Jau Ahasvera valdīšanas laikā, viņa valdīšanas sākumā, viņi uzrakstīja apsūdzības rakstu pret Jūdas un Jeruzālemes iedzīvotājiem.
7. Un Artakserksa laikā Bišlams, Mitredats, Tabeēls un pārējie viņu biedri rakstīja Persijas ķēniņam Artakserksam; ziņojums bija sacerēts aramiešu valodā un rakstīts aramiešu rakstībā.
8. Zemes pārvaldnieks Rehums un viņa rakstvedis Šimšajs sūtīja ķēniņam Artakserksam pret Jeruzālemi vērstu ziņojumu, kas skanēja tā:
9. Zemes pārvaldnieks Rehums, valsts rakstvedis Šimšajs un pārējie viņu biedri, dinajieši, tarpelajieši, afarsathajieši, arkevajieši, babilonieši, sūsieši, dehitieši, ēlāmieši
10. un visas tautas, ko lielais un cildenais Osnapars bija atvedis un nometinājis Samarijas pilsētās un pārējos Aiz-Eifratas novados.
11. Un šis ir vēstules noraksts, ko tie sūtīja viņam: Ķēniņam Artakserksam tavi kalpi, Aiz-Eifratas vīri, sūta sveicienu.
12. Un tagad - lai tas top ķēniņam zināms, ka jūdi, kas ir atnākuši no tevis pie mums, ir nonākuši Jeruzālemē. Viņi ceļ šo dumpīgo un nikno pilsētu, viņi pabeidz mūrus un izlabo pamatus.
13. Tāpēc lai tas top ķēniņam zināms, ka, ja šo pilsētu atkal uzcel un mūrus atjaunos, viņi nedos vairs meslus, nodevas, muitu, un ķēniņa ienākumi samazināsies.
14. Tā kā mēs ēdam no ķēniņa pils sāls un maizes, mums neklājas redzēt ķēniņa apkaunošanu; tādēļ mēs sūtām šo savu ziņojumu ķēniņam,
15. lai meklē tavu tēvu Laiku grāmatā. Tu tad atradīsi Laiku grāmatā un pārliecināsies, ka šī pilsēta arvien ir bijusi dumpīga, ķēniņam un zemēm kaitīga pilsēta, un ka nemieri tur ir celti un notikuši kopš senseniem laikiem. Tādēļ šī pilsēta ir arī nopostīta.
16. Mēs vēršam ķēniņa uzmanību uz to, ka, ja šo pilsētu atkal uzcel un tās mūrus atjaunos, tad zemes Aiz-Eifratas novadā vairs nepalikts tavā īpašumā.
17. Ķēniņš sūtīja atbildi: Zemes pārvaldniekam Rehumam un rakstvedim Šimšajam, un citiem viņu biedriem, kas dzīvo Samarijā un pārējā Aiz-Eifratas novadā: miers jums!
18. Un tagad, vēstule, ko jūs mums sūtījāt, ir saprotami man nolasīta priekšā.
19. Es devu rīkojumu, un meklēja un atrada, ka šī pilsēta no senseniem laikiem ir sacēlusies pret ķēniņiem un ka tajā ir celti dumpji un notikuši nemieri.
20. Arī vareni ķēniņi ir bijuši Jeruzālemē, kas valdījuši pār visu Aiz-Eifratas novadu, kam deva meslus, nodevas un maksāja muitu.
21. Tādēļ dodiet rīkojumu šiem vīriem pārtraukt pilsētas atjaunošanu un šo darbu neturpināt, līdz kamēr no manis nāks pavēle ar atļauju.
22. Esiet uzmanīgi, lai nenotiktu kāda nolaidība šai lietā un lai sakarā ar to nerastos lieli zaudējumi ķēniņa namam!
23. Pēc tam kad ķēniņa Artakserksa vēstules noraksts tika nolasīts Rehumam un rakstvedim Šimšajam, un viņu biedriem priekšā, viņi steigšus devās pie jūdiem uz Jeruzālemi un ar varu un spēku lika viņiem pārtraukt darbu.

24. Toreiz tad arī Dieva nama celšanas darbs Jeruzālemē apstājās līdz Persijas ķēniņa Dārija otrajam valdīšanas gadam.

1. Un pravieši Hagajs un Zaharja, Ido dēls, pravietoja jūdiem, kas bija Jūdā un Jeruzālemē, Israēla Dieva Vārdā, kas bija pār viņiem.
2. Tad cēlās Zerubābels, Šealtiēla dēls, un Ješua, Joadaka dēls, un darīja visu, lai varētu no jauna sākt celt Dieva namu Jeruzālemē; arī Dieva pravieši bija kopā ar viņiem un atbalstīja viņus.
3. Tajā laikā nāca pie viņiem Aiz-Eifratas novada pārvaldnieks Tatnajs un Šetar-Bosnajs, un viņu biedri un sacīja viņiem tā: Kas jums ir devis atļauju celt šo namu un atjaunot šos mūrus,
4. un kādi ir to vīru vārdi, kas ceļ šo celtni?
5. Bet viņu Dieva acs bija pār jūdu vecajiem, ka netika prasīta no viņiem darba pārtraukšana, kamēr vēl ziņojums nebija nonācis pie Dārija un kamēr no Dārija nebija paguvis atnākt atpakaļ noteikts rakstīts lēmums šai lietā.
6. Vēstules noraksts, ko Aiz-Eifratas pārvaldnieks Tatnajs un Šetar-Bosnajs un viņu biedri pavaldņi Aiz-Eifratas novadā, sūtīja ķēniņam Dārijam.
7. Viņi sūtīja viņam ziņojumu, kurā bija rakstīts: Ķēniņam Dārijam - lai miers!
8. Lai ķēniņam top zināms, ka mēs esam devušies uz Jūdā apgabalu, lai skatītu lielā Dieva namu. Viņi to ceļ no milzīgiem četrskaldņu akmeņiem un liek balķus sienās; šis darbs tiek darīts rosīgi un veicīgi sokas viņu rokās.
9. Tad mēs jautājām vecajiem un sacījām viņiem tā: kas jums ir devis rīkojumu celt šo namu un atjaunot šo mūri?
10. Mēs prasījām viņiem arī viņu vārdus, lai tev tos paziņotu, tāpēc mēs pierakstījām to vīru vārdus, kas ir viņu galvenie.
11. Un viņi mums deva atbildi, sacīdami: mēs esam debess un zemes Dieva kalpi, un mēs atjaunojam to namu, kas šeit stāvēja priekš daudziem gadiem un ko bija cēlis un pabeidzis kāds liels Israēla ķēniņš.
12. Bet, tāpēc ka mūsu tēvi bija apkaitinājuši debesu Dievu, Viņš nodeva tos Bābeles ķēniņa kaldeja Nebukadnēcara rokās, kas izpostīja šo namu un aizveda ļaudis uz Bābeli gūstā.
13. Tomēr ķēniņa Kīra pirmajā valdīšanas gadā Bābelē ķēniņš Kīrs izdeva pavēli atjaunot šo Dieva namu.
14. Arī zelta un sudraba Dieva nama piederumus un traukus, ko Nebukadnēcars bija paņēmis no Jeruzālemes Tempļa un aizvedis uz Bābeles templi, ķēniņš Kīrs paņēma no Bābeles tempļa un nodeva kādam vīram, kura vārds bija Šešbacars un ko viņš bija iecēlis par zemes pārvaldnieku,
15. un viņš sacīja tam: Ņem šos piederumus un traukus, ej un liec tos Jeruzālemes Tempļi, un lai Dieva nams top atkal uzcelts savā vietā.
16. Tad šis Šešbacars nāca un lika Jeruzālemes Dieva nama pamatus, un no tā laika līdz šim brīdim to ceļ, bet tas vēl nav pabeigts.
17. Tādēļ, ja tas ķēniņam šķiet labi, lai meklē ķēniņa arhīvos, kas ir Bābelē, lai redzētu, vai ķēniņš Kīrs ir izdevis pavēli atjaunot šo Dieva namu Jeruzālemē. Un lai tad ķēniņš sūta mums ziņu par savu lēmumu šai lietā.

1. Tad ķēniņš Dārijs pavēlēja, un viņi meklēja Bābelē arhīva namā, kur rakstus uzglabāja.
2. Un Ekbatānā, pilī, kas ir Mēdijas apgabalā, atradās kāds rakstu tīstoklis, kurā bija ierakstīts tā:
3. Ķēniņa Kīra pirmajā gadā ķēniņš Kīrs izdeva pavēli par Dieva namu Jeruzālemē: lai namu atjauno par vietu, kur nes kaujamos upurus kopā ar uguns upuriem. Lai uzceļ tā pamatus. Tā augstums lai ir sešdesmit olektis un platums arī sešdesmit olektis;
4. lai liek trīs kārtas četrskaldņu akmeņu un vienu kārtu koka balķu; izdevumi sedzami no ķēniņa līdzekļiem.
5. Un arī Dieva nama zelta un sudraba piederumus un traukus, ko Nebukadnēcars bija paņēmis no Jeruzālemes Tempļa un aizvedis uz Bābeli, lai sūta atpakaļ un novieto Jeruzālemes Tempļi, katru savā vietā; tev tos būs nogādāt Dieva namā.
6. Tad nu, Tatnaj, Aiz-Eifratas pārvaldniek, Šetar-Bosnaj un jūsu biedri pavaldoņi, kas jūs dzīvojat Aiz-Eifratas novadā, turieties tālu no turienes!
7. Atļaujiet šī Dieva nama celšanas darbiem ritēt netraucēti, lai Jūdas pārvaldnieks un jūdu vecaji uzceļ šo Dieva namu no jauna tā vecajā vietā.
8. Arī par izmaksām, kas jums jāpiešķir jūdu vecajiem Dieva nama celšanas darbiem, noteicu, ka darbu izdevumi šiem vīriem pilnā apjomā un bez kavēšanās ir sedzami no ķēniņa nodevu ienākumiem Aiz-Eifratas novadā.
9. Un kas vēl citādi ir vajadzīgs: jauni vērši, auni, jēri dedzināmam upurim debesu Dievam, kvieši, sāls, vīns vai eļļa, lai to dod priesteriem Jeruzālemē katru dienu bez kāda atrāvuma, kā viņi to prasa,
10. lai viņi varētu nest patīkamas smaržas upurus debesu Dievam un lūgt par ķēniņa un viņa dēlu dzīvību.
11. Manis izdota ir arī pavēle, ka ikkatram, kas kaut kā sagrozītu šo rīkojumu, no viņa paša mājas ir jāizlauž stabs un viņš pie tā jāpakar, bet viņa māja jāpadara par gruvešu kaudzi.
12. Un Dievs, kas Savam Vārdam tur joprojām liek dzīvot, lai nogāž katru ķēniņu un tautu, kas savu roku izstiep, lai sagrozītu šo rīkojumu, lai izpostītu šo Dieva namu Jeruzālemē! Es, Dārijs, esmu izdevis šo pavēli; uz mata to tā lai izpilda!
13. Tad Tatnajs, Aiz-Eifratas pārvaldnieks, un Šetar-Bosnajs un viņu biedri rīkojās uz mata tā, kā ķēniņš Dārijs bija pavēlējis.
14. Un jūdu vecaji cēla, un viņiem veicās, pēc praviešu Hagaja un Zaharjas, Ido dēla, pasludinājuma; tā viņi cēla un pabeidza, pēc Israēla Dieva pavēles un pēc persiešu ķēniņu - Kīra, Dārija un Artakserksa pavēles;
15. un šis nams bija galā līdz ādāra mēneša trešajai dienai, proti, ķēniņa Dārija sestajā valdīšanas gadā.
16. Un Israēla bērni, priesteri un levīti, un pārējie trimdinieki svinēja priecīgi šā Dieva nama iesvēti.
17. Viņi ziedoja šī Dieva nama iesvētei simts vēršus, divi simti aunu, četri simti jēru un divpadsmit āžus kā grēku upuri visa Israēla labā pēc Israēla cilšu skaita.
18. Un viņi iecēla priesterus viņu kārtās pēc viņu iedalījumiem un levītus pēc viņu sakārtojumiem, lai tie kalpotu Dievam Jeruzālemē, kā tas ir rakstīts Mozus grāmatā.
19. Un trimdinieki svinēja Pashā svētkus pirmā mēneša četrpadsmitajā dienā,
20. jo priesteri un levīti bija šķīstījušies kā viens vīrs; visi viņi bija šķīsti. Un viņi kāva Pashā jēru visu trimdinieku labā, savu priesteru brāļu labā un paši sevis labā.
21. Un Israēla bērni, kas bija pārnākuši no trimdas, to ēda, un to ēda arī visi, kas bija atteikušies no tās zemes ļaunu nešķīstības, lai meklētu un godinātu To Kungu, Israēla Dievu.
22. Tad viņi priekā svinēja Neraudzētās maizes svētkus septiņas dienas, jo Tas Kungs bija viņus iepriecinājis un piegriezis Asīrijas ķēniņa sirdi viņiem, lai spēcīgi stiprinātu viņu rokas Israēla Dieva nama darbam.

1. Un pēc šiem notikumiem Persijas ķēniņa Artakserksa valdīšanas laikā Ezra, Serajas dēls, kas bija Asarjas dēls, tas Hilkiņas dēls,
2. tas Šaluma dēls, tas Cadoka dēls, tas Ahituba dēls,
3. tas Amarjas dēls, tas Asarjas dēls, tas Merajota dēls,
4. tas Zerahas dēls, tas Usija dēls, tas Bukija dēls,
5. tas Abišuas dēls, tas Pinehasa dēls, tas Ēleāzara dēls, tas augstā priestera Ārona dēls, -
6. šis Ezra devās prom no Bābeles. Viņš bija izglītots rakstu mācītājs, mācīts Mozus bauslībā, ko Tas Kungs, Israēla Dievs, bija devis, un, tā kā Tā Kunga, viņa Dieva, roka bija pār viņu, tad ķēniņš deva viņam visu, ko viņš lūdza.
7. Tā ķēniņa Artakserksa septītajā gadā uz Jeruzālemi kopā ar viņu devās arī kādi no Israēla bērniem un kādi no priesteriem un levītiem, dziedātāji un vārtu sargi un Tempļa kalpotāji.
8. Un viņš nonāca Jeruzālemē piektajā mēnesī ķēniņa septītajā valdīšanas gadā.
9. Tieši pirmā mēneša pirmajā dienā viņš bija nolīcis aizceļošanu no Bābeles, un piektā mēneša pirmajā dienā viņš nonāca Jeruzālemē, jo pār viņu valdīja Dieva labā un žēlīgā roka.
10. Ezra bija nodevis savu sirdi, lai meklētu Tā Kunga bauslību, lai izpildītu un lai mācītu Israēlā to, kas ir likums un tiesa.
11. Un šis ir vēstules noraksts, ko ķēniņš Artakserkss deva priesterim Ezram, rakstu mācītājam, kas bija izglītots Tā Kunga bauslības lietās un tās likumos Israēla labā:
12. Artakserkss, ķēniņu ķēniņš, priesterim Ezram, rakstu mācītājam, kas ir debesu Dieva bauslības pazinējs. Un tagad -
13. manis izdota ir pavēle, ka katrs no Israēla tautas, viņu priesteriem vai levītiem manā valstī, kas labprātīgi grib iet uz Jeruzālemi, lai iet tev līdzi,
14. jo tu esi ķēniņa un viņa septiņu padomnieku sūtīts, lai pārbaudītu Jūdās zemi un Jeruzālemi pēc tava Dieva bauslības, kas ir tavā rokā,
15. un arī lai aizvestu sudrabu un zeltu, ko ķēniņš un viņa padomnieki labprātīgi ir ziedojuši Israēla Dievam, kura mājoklis ir Jeruzālemē,
16. tāpat arī visu sudrabu un zeltu, ko tu atradīsi visā Bābeles zemē līdz ar tautas un priesteru labprātīgām dāvanām, kas labprātīgi veltītas viņu Dieva namam Jeruzālemē.
17. Par šo naudu tev visā centībā jāpērk vērši, auni un jēri, un viņu ēdamie upuri, un viņu dzeramie upuri, un tas viss tev jāziedo uz jūsu Dieva nama altāra Jeruzālemē.
18. Un to, kas tev un taviem brāļiem šķiet labs, lai darītu ar pārējo sudrabu un zeltu, - to dariet pēc jūsu Dieva gribas.
19. Un trauki, kas tev nodoti kalpošanai tava Dieva namā, tev jānogādā Dieva priekšā Jeruzālemē.
20. Un visu pārējo, kas vien vajadzīgs tava Dieva namam, visādus izdevumus, kas tev gadīsies, - tos tu liec segt no ķēniņa mantu krātuves.
21. Un manis, ķēniņa Artakserksa, izdota ir pavēle visiem Aiz-Eifratās novada mantziņiem: visu, ko vien priesteris Ezra, rakstu mācītājs, izglītots debesu Dieva bauslībā, prasa no jums, to jums tūlīt būs nodot -
22. līdz pat simts talentiem sudraba un līdz simts korām kviešu, un līdz simts batiem vīna, un līdz simts batiem eļļas, un sāli neierobežotā daudzumā.
23. Un viss, kas no debesu Dieva pavēlēts, ir rūpīgi jāpiešķir debesu Dieva namam, lai Dieva dusmības tiesa neskar ķēniņa un viņa dēlu valsti.
24. Un jums lai ir zināms, ka nevienam nav tiesības uzlikt nodevas, nodokļus vai maitu nevienam no priesteriem, levītiem, dziedātājiem, durvju sargiem, Tempļa kalpotājiem vai citiem šī Dieva nama kalpiem.
25. Un tu, Ezra, pēc sava Dieva gudrības, kas tavā rokā, iecel soģus un tiesnešus, lai viņi spriestu tiesu visiem ļaudīm Aiz-Eifratās novadā, proti, visiem tiem, kas zina tava Dieva likumus; un tos, kas nezina, tos jums būs apmācīt.
26. Un katru, kas nepilda tava Dieva likumu un ķēniņa likumu, lai stingri soda vai nu ar nāvi, vai

izraidīšanu, vai mantas atņemšanu, vai cietumu.

27. Slavēts lai ir Tas Kungs, mūsu tēvu Dievs, kas ir licis ķēniņa sirdī tādu lietu kā šo, lai izdaiļotu Tā Kunga namu Jeruzālemē,

28. un kas vērta uz mani ķēniņa un viņa padomnieku, un visu ķēniņa vareno labvēlību. Un es nostiprinājos, jo Tā Kunga, mana Dieva, roka bija pār mani; un es sapulcināju ap sevi Israēla vecajus, lai viņi ietu kopā ar mani.

1. Un šie ir viņu tēvu namu galvenie, kas, sakārtoti pēc viņu cilšu piederības, devās kopā ar mani prom no Bābeles ķēniņa Artakserksa valdīšanas laikā:
2. no Pinehasa dēliem Geršoms; no Ītamāra dēliem Daniēls; no Dāvida dēliem Hatušs,
3. no Šehanjas dēliem; no Paroša dēliem Zaharja, un ar viņu kopā bija ierakstīti simts piecdesmit vīri;
4. no Pahat-Moāba dēliem Ēljoenajs, Zerahjas dēls, un ar viņu divi simti vīri;
5. no Zatus dēliem Šehanja, Jahaziēla dēls, un ar viņu trīs simti vīri;
6. no Adina dēliem Ebeds, Jonatāna dēls, un ar viņu septiņdesmit vīri;
7. no Ēlāma dēliem Jesaja, Ataljas dēls, un ar viņu septiņdesmit vīri;
8. no Šefatjas dēliem Zebadja, Mihaēla dēls, un ar viņu astoņdesmit vīri;
9. no Joāba dēliem Obadja, Jehiēla dēls, un ar viņu divi simti astoņpadsmit vīri;
10. no Banija dēliem Šelomits, Josifjas dēls, un ar viņu simts sešdesmit vīri;
11. no Bebaja dēliem Zaharja, Bebaja dēls, un ar viņu divdesmit astoņi vīri;
12. no Azgada dēliem Johanāns, Hakatana dēls, un ar viņu simts desmit vīri;
13. no Adonikāma dēliem tie, kas nāca vēlāk; šie ir viņu vārdi: Ēlīfelets, Jehiēls un Šemaja un ar viņiem sešdesmit vīri;
14. no Bigvaja dēliem Utajs un Zabuds, un ar viņiem septiņdesmit vīri.
15. Un es sapulcināju viņus pie upes, kas tek uz Ahavu, un mēs tur apmetāmies trīs dienas nometnē. Kad es pārlūkoju ļaudis un priesterus, es neatradu tur nevienu no Levija dēliem.
16. Tad es sūtīju pēc Ēliēzera, Ariēla, Šemajas, Ēlnātāna, Jariba, Ēlnātāna, Nātāna, Zaharjas un Mešullāma, kas visi bija vadoņi, kā arī pēc Jojariba un Ēlnātāna, kas abi bija sapratīgi vīri,
17. un es pavēlēju viņiem doties pie Ido, kas bija Kasifjas novietnes priekšnieks, un es liku noteiktus vārdus viņu mutē, ko lai viņi runā uz Ido un viņa brāļiem, Tempļa kalpotājiem Kasifjas apvidū, proti, lai sūta mums kalpus mūsu Dieva namam.
18. Un viņi atveda mums, tādēļ ka Dieva žēlīgā roka bija pār mums, kādu sapratīgu vīru no Mahlija, Levija dēla, Israēla dēla, dēliem, proti, Šerebju un viņa dēlus, un viņa brāļus, kopā astoņpadsmit;
19. tālāk Hašabju un ar viņu Jesaju no Merārija dēliem, viņu brāļus un viņu dēlus, kopā divdesmit;
20. un divi simti divdesmit Tempļa kalpotājus, ko Dāvids un viņa lielkungi bija piešķīruši levītiem par apkalpotājiem. Viņi visi ir atzīmēti pēc vārdiem.
21. Un es izsludināju tur gavēni pie Ahavas upes, lai zemotos mūsu Dieva priekšā un izlūgtos no Viņa līdzenu ceļu sev pašiem, mūsu mazajiem bērniem un visai mūsu mantai,
22. bet es kaunējos prasīt no ķēniņa karaspēku un jātniekus, kas lai aizsargātu mūs ceļā no ienaidnieka, jo mēs bijām sacījuši ķēniņam tā: Mūsu Dieva roka valda par glābiņu pār visiem, kas meklē Viņu, bet Viņa vara un dusmas ir pret visiem, kas Viņu atmet.
23. Tā mēs gavējām un lūdzām no mūsu Dieva palīdzību šai lietā, un Viņš ļāvās pielūgties.
24. Tad es izraudzīju divpadsmit no priesteru galveniem: Šerebju, Hašabju un ar viņiem desmit no viņu brāļiem,
25. un izsvēru viņiem sudrabu un zeltu, un traukus, kas bija ziedojums mūsu Dieva namam, ko ķēniņš un viņa padomnieki, un viņa lielkungi un viss Israēls, kas tur atradās, bija ziedojuši.
26. Un es iesvēru viņu rokās seši simti piecdesmit sudraba talentus un sudraba traukus simts talentu vērtībā un simts zelta talentu,
27. divdesmit zelta kausus tūkstoš dareiku vērtībā un divus traukus no tīra spoža vara, krāšņu kā zelts.
28. Un es sacīju viņiem: Jūs esat svēti Tam Kungam, un šie trauki ir svētums, un šis sudrabs un zelts ir labprātīga dāvana Tam Kungam, jūsu tēvu Dievam.
29. Esiet modrīgi un sargājiet to, līdz jūs nosvērsit to priesteru galveno un levītu un Israēla tēvu namu galveno priekšā Jeruzālemē, Dieva nama telpās.
30. Tā priesteri un levīti pārņēma savā zināšanā nosvērto sudrabu un zeltu un traukus, lai aizvestu uz Jeruzālemi, uz mūsu Dieva namu.

31. Tad mēs devāmies prom no Ahavas upes pirmā mēneša divpadsmitajā dienā, lai ietu uz Jeruzālemi; mūsu Dieva roka bija pār mums, un Viņš mūs izglāba no ienaidnieka rokas un no tā, kas uzglūn ceļa malā.
32. Mēs nonācām Jeruzālemē un palikām tur trīs dienas.
33. Ceturtajā dienā mēs iesvērām sudrabu un zeltu, un traukus mūsu Dieva namā priesterā Meremota, Ūrijas dēla, rokā, un pie viņa bija Ēleāzars, Pinehasa dēls, un ar viņiem bija levīti Jozabāds, Ješuas dēls, un Noadja, Binnuja dēls, -
34. mēs pierakstījām visu pēc skaita un svara un arī visu kopējo svaru.
35. Tad no trimdas pārnākušie trimdinieki nesa dedzināmos upurus Israēla Dievam: divpadsmit vēršus par visu Israēlu, deviņdesmit sešus aunus, septiņdesmit septiņus jērus un divpadsmit āžus kā grēku salīdzināšanas upuri; tas viss bija dedzināmais upuris Tam Kungam.
36. Un viņi arī nodeva ķēniņa rīkojumus ķēniņa vietvalžiem un Aiz-Eifratas pārvaldniekiem; pēc tam tie atbalstīja tautu un Dieva namu.

1. Kad tas bija galā, vadoņi nāca pie manis, sacīdami: Israēla tauta, pat priesteri un levīti, nav nošķīrusies no tās zemes tautām ar viņu elku dievībām - no kānaāniešiem, hetiešiem, ferisiešiem, jebusiešiem, amoniešiem, moābiešiem, ēģiptiešiem un amoriešiem,
2. jo viņi ir ņēmuši kādas no viņu meitām sev un saviem dēliem par sievām, tā ka svētā sēkla ir sajaukusies ar tās zemes tautām. Un šai neuzticībā vadoņi un priekšnieki ir bijuši pārkāpumā pirmie.
3. Kad es šo lietu dzirdēju, es saplēsu savas drēbes un savu apmetni un plūcu matus no savas galvas un bārdas, un sēdēju iztrūcies.
4. Tad pie manis sapulcējās visi, kas izvesto neuzticības dēļ trīcēja Israēla Dieva draudu vārdu priekšā, kamēr es tur iztrūcies sēdēju līdz vakara ēdamam upurim.
5. Un ap vakara upuri es cēlos no savas pašpazemošanās savās saplēstajās drēbēs un savā saplēstajā apmetnī, un es kritu uz saviem ceļiem, un es izplētu savas rokas pret To Kungu, manu Dievu,
6. sacīdams: Mans Dievs, es kaunos un bīstos pacelt savu vaigu uz Tevi, mans Dievs, jo mūsu noziegumi ir auguši pāri mūsu galvām un mūsu vaina sniedzas līdz debesīm.
7. No mūsu tēvu dienām līdz pat šai dienai mēs apzināmies dziļi savu vainu Tavā priekšā par mūsu noziegumiem, un mēs paši, mūsu ķēniņi, mūsu priesteri, visi esam nodoti svešu zemju ķēniņu rokās, svešu zemju zobenam, gūstam, aplaupīšanai un mūsu apkaunošanai, kā tas ir šodien.
8. Tagad uz īsu brīdi mums ir piešķirta žēlastība no Tā Kunga, mūsu Dieva, lai saglabātu mums atlikumu - tos, kas izglābušies, un lai dotu mums iespēju iedzīt kādu mītnes mietu savā svētajā vietā, lai mūsu Dievs mūsu acis darītu gaiši redzīgas un lai ļautu mums drusku attapties mūsu verdzībā.
9. Un, kaut arī mēs esam vergi, tomēr mūsu Dievs mūs nav atstājis mūsu verdzībā, bet ir vērsis uz mums Persijas ķēniņu labvēlību, lai viņi ļautu mums drusku atdzīvoties, lai celtu mūsu Dieva namu un lai izlabotu tā drupas, lai dotu mums kādu mūri aizsardzībai Jūdas zemē un Jeruzālemē.
10. Un tagad, mūsu Dievs, ko lai mēs sakām pēc tā? Mēs esam atmetuši Tavas pavēles,
11. kuras pildīt Tu caur Saviem kalpiem, praviešiem, esi uzlicis mums par pienākumu, sacīdams: zeme, kur jūs ienāksit, lai to iemantotu, ir tās iedzīvotāju dēļ aptraipīta un viņu elku kalpības negantību dēļ padarīta nešķīsta caurcaurēm no viena gala līdz otram.
12. Un tādēļ nedodiet savas meitas viņu dēliem, nedz ņemiet viņu meitas saviem dēliem par sievām un nekad nerūpējieties par viņu mieru un viņu labklājību, lai jūs būtu stipri un ēstu zemes labumus un atstātu to par mantojumu saviem dēliem uz mūžu mūžiem.
13. Un pēc visa tā, kas ir nācis pār mums par mūsu ļaunajiem darbiem un par mūsu lielo vainu, - kaut Tu, mūsu Dievs, esi mūs saudzējis vairāk, kā mūsu noziegumi ir pelnījuši, un esi devis mums šo ļaužu atlikumu, -
14. vai lai mēs atkal pārkāpjam Tavas pavēles un saprecamies ar ļaudīm, kas dara šīs negantības? Vai tad Tev nebūs jādusmojas uz mums līdz galīgai mūsu izdeldēšanai, tā ka nebūs nedz atlikuma, nedz kāda, kas būtu varējis glābties?
15. Ak, Kungs, Israēla Dievs, Tu esi taisnīgs, jo mēs vienīgie kā izglābtie esam pāri palikuši, kā tas ir pašlaik. Lūk, mēs esam Tavā priekšā savas vainas apziņā, jo neviens nevar pastāvēt Tavā priekšā šādas lietas dēļ.

1. Un, kamēr Ezra tā lūdzās un izsūdzēja grēkus, raudādams un krizdams pie zemes Dieva nama priekšā, ap viņu sapulcējās ļoti liels pulks no Israēla, vīri, sievas un bērni, jo tauta raudāja ļoti rūgti.
2. Un Šehanja, Jehiēla dēls no Ēlāma dēliem, sāka runāt un sacīja Ezram: Mēs esam bijuši neuzticīgi un grēkojuši pret mūsu Dievu un esam veduši mājās svešas sievas no tās zemes tautām, bet vēl taču ir cerība Israēlam.
3. Mums visiem tagad tikai jāapsolās mūsu Dievam, ka mēs visas šīs sievas un tos, ko viņas dzemdējušas, izraidīsim pēc mūsu Kunga padoma un to padoma, kas sajūt bailes mūsu Dieva pavēļu priekšā, un to lai darām saskaņā ar likumu.
4. Celies, jo uz tevis guļ šī lieta, mēs būsim ar tevi; esi stiprs un rīkojies!
5. Tad Ezra cēlās un lika zvērēt galveniem priesteriem, levītiem un visam Israēlam rīkoties pēc šī vārda. Un viņi zvērēja.
6. Un Ezra cēlās no Dieva nama priekšas un gāja uz Johanana, Ēljašiba dēla, mītni; un aizgājis tur naktī, viņš neēda maizi un nedzēra ūdeni, jo viņš sēroja par trimdinieku pārkāpumiem.
7. Tad viņi izziņoja ar uzsaukumu pa visu Jūdas zemi un Jeruzālemi, ka visiem trimdiniekiem jāsapulcējas Jeruzālemē.
8. Un katrs, kas neieradīšoties triju dienu laikā pēc priekšnieku un vecaju lēmuma, zaudēšot visu savu mantu, un viņu pašu izslēgšot no trimdinieku draudzes.
9. Tad visi Jūdas un Benjamīna vīri sapulcējās Jeruzālemē triju dienu laikā; tas bija devītais mēnesis un divdesmitā mēneša diena. Un visi ļaudis sēdēja Dieva nama laukumā, drebēdami šīs lietas un stiprā lietūs dēļ.
10. Un priesteris Ezra piecēlās un sacīja viņiem: Jūs esat laužuši uzticību un apprecējuši svešas sievas, lai palielinātu Israēla vainu.
11. Un tagad izsūdziet grēkus Tam Kungam, jūsu tēvu Dievam, un dariet Viņa gribu, norobežojieties no tās zemes tautām un šķirieties no svešajām sievietēm.
12. Tad visa sapulce atbildēja un sacīja skaļā balsī: Tā tas ir; mums ir jārīkojas pēc tava vārda.
13. Bet ļaužu ir sanācis daudz, un ir lietūs laiks, tā ka nevar ārā stāvēt. Un tas nav arī darbs vienai dienai vai divām, jo mēs esam daudz noziegušies šai lietā.
14. Lai tad nu mūsu priekšnieki aizstāj visu sapulci, un visi, kas mūsu pilsētās ir apprecējuši svešas sievas, lai nāk noteiktos laikos - un kopā ar viņiem ikvienas pilsētas vecaji un tās tiesneši, kamēr mēs novērsīsim no sevis mūsu Dieva dusmu svelmi par šo lietu.
15. Tikai Jonatāns, Asahēla dēls, un Jahzeja, Tikvas dēls, bija pret to, un levīti Mešullāms un Šabetajs atbalstīja viņus.
16. Bet pārējie trimdinieki piekrita priekšlikumam. Un viņi izraudzīja priesteri Ezru un kādus vīrus, tēvu namu galvenos pēc viņu tēvu namiem, visus pēc viņu vārdiem pierakstītus; un tie sanāca desmitā mēneša pirmajā dienā, lai šo lietu izmeklētu,
17. un līdz pirmā mēneša pirmajai dienai viņi bija galā ar visiem vīriem, kas bija apprecējuši svešas sievas.
18. Un starp priesteru dēliem, kas bija apprecējuši svešas sievas, atradās: no Ješuas, Jocadaka dēla, dēliem un viņa brāļiem: Maāseja, Ēliēzers, Jaribs un Gedalja.
19. Un viņi deva savu roku, ka viņi atlaidīs savas sievas, un samaksāja ar aunu no sīklopiem par savu vainu.
20. No Immera dēliem: Hananijs un Zebadja;
21. no Harima dēliem: Maāseja, Elija, Šemaja, Jehiēls un Usija;
22. no Pašhura dēliem: Ēljoenajs, Maāseja, Ismaēls, Netaneēls, Jozabads un Ēlaza;
23. no levītiem: Jozabāds, Šimejs, Kelaja, tas ir, Kelita, Petahja, Jūda un Ēliēzers;
24. no dziedātājiem: Ēljašibs; no vārtu sargiem: Šalums, Telems un Ūrijs;
25. no pārējā Israēla: no Paroša dēliem: Ramja, Jisija, Malkija, Mijamīns, Ēleāzars, Malkija un Benaja;
26. no Ēlāma dēliem: Matanja, Zaharja, Jehiēls, Abdijs, Jeremots, Ēlija;

27. no Zatus dēliem: Ēljoenajs, Ēljašibs, Matanja, Jeremots, Zabads un Azīza;
28. no Bebaja dēliem: Johanans, Hananja, Zabajs un Atlajs;
29. no Banija dēliem: Mešullāms, Malluhs, Adaja, Jašubs, Šeals un Jeremots;
30. no Pahat-Moāba dēliem: Adna, Kelals, Benaja, Maāseja, Matanja, Becaleēls, Binnujs un Manase;
31. no Harima dēliem: Ēliēzers, Jisija, Malkija, Šomaja, Šimeons,
32. Benjamīns, Malluhs, Šemarja;
33. no Hašuma dēliem: Matenajs, Matata, Zabads, Ēlīfelets, Jeremajs, Manase, Šimejs;
34. no Banija dēliem: Maādajs, Amrāms un Uēls,
35. Benaja, Bedja, Keluhijs,
36. Vanja, Meremots, Ēljašibs,
37. Matanja, Matenajs un Jaāsajs,
38. Banijs, Binnujs, Šimejs,
39. Šelemija, Nātāns, Adaja,
40. Mahnadbajs, Šašajs, Šarajs,
41. Azareēls, Šelemja, Šemarja,
42. Šalums, Amarja un Jāzeps;
43. no Nebo dēliem: Jehiēls, Matitja, Zabads, Zebīna, Jadajs, Joēls un Benaja.
44. Visi šie bija apprecējuši svešas sievas, un starp viņām bija kādas, kas bija dzemdējušas bērnus.
Un viņi aizsūtīja prom savas sievas un bērnus.

Nehemijas grāmata

1. Nehemijas, Hahaljas dēla, vārdi. Tas notika ķēniņa Artakserksa valdīšanas divdesmitā gada kisleva mēnesī, kad es biju Sūsas pilī un
2. kad atnāca Hananijs, viens no maniem brāļiem, kopā ar kādiem vīriem no Jūdas; es tad prasīju viņiem par jūdiem, kas bija atlikušie un atgriezušies no izsūtījuma, un par Jeruzālemi.
3. Un viņi man sacīja: Pāri palikušie, tie, kas atgriezušies no izsūtījuma tanī zemē, ir lielā nelaimē un kaunā; Jeruzālemes mūri ir noplēsti, tās vārti ir sadedzināti ugunī.
4. Kad es dzirdēju šos vārdus, es sēdēju un raudāju un sēroju vairākas dienas; es arī nemitējos gavēt un griezties ar savām lūgšanām pie debesu Dieva.
5. Un es sacīju: Ak, Kungs, debesu Dievs, lielais un bijājamais Dievs, kas sargā derību un parāda žēlastību tiem, kuri mīl Tevi un pilda Tavas pavēles,
6. lai Tava auss kļūst uzmanīga un Tavas acis atvērtas, lai dzirdētu Sava kalpa lūgšanu, ar kādu es tagad griežos pie Tevis dienu un nakti par Israēla bērniem, Taviem kalpiem, izsūdzēdams Israēla bērnu grēkus, ko mēs esam grēkojuši pret Tevi. Arī es un mana tēva dzimtas, mēs esam grēkojuši.
7. Mēs esam rīkojušies ļoti nekrietni pret Tevi, jo neesam turējuši Tavas pavēles, likumus un tiesas, ko Tu esi pavēlējis Savam kalpam Mozum.
8. Atceries jel vārdu, ko Tu pavēlēji Savam kalpam Mozum, sacīdams: ja jūs kļūsit neuzticīgi, Es jūs izkaisīšu starp tautām;
9. bet, ja jūs atgriezīsities pie Manis un turēsiet Manas pavēles un izpildīsiet tās, tad, kaut arī no jūsu vidus izdzītie būtu debess galā, tomēr Es viņus sapulcināšu no turienes un atvedīšu viņus uz to vietu, ko esmu izvēlējis, lai tur liktu dzīvot Savam Vārdam!
10. Tie taču ir Tavi kalpi un Tava tauta, kuru Tu esi atbrīvojis ar Savu lielo spēku un Savu stipro roku!
11. Ak, Kungs, lai jel Tava auss kļūst uzmanīga uz Tava kalpa lūgšanu, kam ir prieks būties Tava Vārda, un dod jel panākumus Tavam kalpam šodien un piešķir viņam labvēlību tā vīra priekšā! Es tad biju dzērienu devējs ķēniņam.

1. Un nīsāna mēnesī divdesmitajā ķēniņa Artakserksa valdīšanas gadā, kad vīns bija viņa priekšā, es pacēlu vīnu un devu ķēniņam. Es nekad vēl nebiju bijis noskumis viņa priekšā,
2. un ķēniņš sacīja man: Kādēļ tavs vaigs ir noskumis, un tomēr tu taču neesi slims? Tas nav nekas cits kā sirds skumjas! Tad es ļoti nobijos,
3. un es sacīju viņam: Lai dzīvo ķēniņš mūžīgi! Kā gan lai mans vaigs nebūtu noskumis, kad pilsēta, manu tēvu kapu vieta, ir izpostīta un tās vārti sadedzināti ugunī?
4. Tad ķēniņš sacīja man: Ko tad tu lūdz? Bet es lūdzu debesu Dievu
5. un sacīju ķēniņam: Ja tas ķēniņam šķiet labi un tavs kalps ir patīkams tavā priekšā, tad es lūdzu, ka tu sūti mani uz Jūdu, uz manu tēvu kapu pilsētu, lai es to atkal uzceļu.
6. Un ķēniņš sacīja man, un ķēniņiene sēdēja viņam blakus: Cik ilgi būs tavs ceļojums, un kad tu atgriezīsies? Un ķēniņam labpatika mani sūtīt, un es minēju viņam laiku
7. un sacīju ķēniņam: Ja tas ķēniņam labpatīk, lai viņš dod man līdzī vēstules Aiz-Eifratas pārvaldniekiem, ka viņi mani laiž cauri līdz Jūdai,
8. bez tam vēl kādu vēstuli ķēniņa mežu kungam Asafam, lai viņš dotu man kokus balķiem Templā cietokšņa vārtiem un pilsētas mūriem, un mājai, kur es pats dzīvošu. Un ķēniņš mani uzklausīja, tādēļ ka mana Dieva žēlīgā roka bija pār mani.
9. Tad es ierados pie Aiz-Eifratas pārvaldniekiem un nodevu viņiem ķēniņa vēstules. Bet ķēniņš bija man sūtījis līdzī arī kādus virsniekus un jātniekus.
10. Kad horonietis Sanballats un amoniešu ierēdnis Tobija to dzirdēja, tad viņi bija ļoti sadusmoti, ka kāds ir atnācis, lai rūpētos par Israēla bērniem.
11. Tā es nonācu Jeruzālemē un sabiju tur trīs dienas.
12. Tad es naktī piecēlos, es un daži vīri līdz ar mani, un es nestāstīju nevienam, ko mans Dievs ir ielicis manā sirdī, lai darītu Jeruzālemes labā. Neviena cita lopa nebija pie manis, izņemot to, uz kura es jāju.
13. Un es izgāju naktī pa Ielejas vārtiem virzienā uz Pūķa avotu līdz Mēslu vārtiem; es tad apskatīju arī Jeruzālemes mūrus, kas bija noārdīti; tās vārti bija iznīcināti ar uguni.
14. Un es devos tālāk līdz Avota vārtiem un līdz Ķēniņa dīķim, bet tur nebija vietas, lai lops, uz kura es jāju, izsprauktos cauri.
15. Un es kāpu augšā kājām pa gravu naktī un pārbaudīju mūri; tad es griezos atpakaļ un nokļuvi atkal mājās pa Ielejas vārtiem.
16. Bet ļaužu priekšnieki nezināja, kurp es biju gājis un ko es biju darījis. Līdz tam es vēl neko nebiju ziņojis jūdiem, viņu priesteriem, dižciltīgajiem, priekšniekiem un pārējiem, kam būtu jā rūpējas par celšanas darbiem.
17. Tagad nu es sacīju viņiem: Jūs redzat nelaimi, kādā mēs esam, ka Jeruzāleme ir izpostīta un tās vārti sadedzināti ugunī. Nāciet, un uzcelsim atkal Jeruzālemes mūrus, lai mēs vairs ilgāk nebūtu par apsmieklu!
18. Un es stāstīju viņiem par sava Dieva roku, kas labvēlīga bijusi pār mani, un arī par ķēniņa vārdiem, ko viņš bija man teicis. Un viņi sacīja: Celsimies un celsim! Tā viņi stiprināja savas rokas labajam darbam.
19. Bet, kad horonietis Sanballats un amoniešu ierēdnis Tobija, un arābs Gešems to dzirdēja, tad tie izsmēja mūs un nonicināja mūs, un sacīja: Kas tā ir par lietu, ko jūs darāt? Jūs laikam gan esat nodomājuši celt dumpi pret ķēniņu un atkrist no viņa varas?
20. Tad es atbildēju viņiem un sacīju: Debesu Dievs, Viņš ir tas, kas dos sekmes mums, un mēs, Viņa kalpi, celsimies un celsim, bet jums te nav nekādas daļas, nedz tiesības, nedz piemiņa Jeruzālemē!

1. Tad cēlās augstais priesteris Ēljašibs un viņa priesteru brāļi un uzcēla Avju vārtus. Viņi iesvētīja tos un iecēla tiem durvis; viņi turpināja darbus līdz Hammeas tornim un tad tālāk līdz Hananeēla tornim.
2. Aiz viņiem strādāja Jērikas vīri, un aiz tiem strādāja Zakurs, Imrija dēls.
3. Un Senaas dēli cēla Zivju vārtus; viņi nostiprināja to balķus, ielika to durvis, bultas un aizšaujamās.
4. Aiz viņiem laboja Meremots, Hakoca dēla Ūrijas dēls, un blakus viņam laboja Mešullāms, Mešezabeēla dēla Berehjas dēls. Tālāk aiz viņa laboja Cadoks, Baānas dēls.
5. Viņam līdzās labošanas darbus veica tekojieši, bet viņu dižciltīgie nelieca savus kaklus sava Kunga darbā.
6. Un Jojāda, Pašeaha dēls, un Mešullāms, Besodjas dēls, izlaboja Vecos vārtus; viņi nostiprināja to balķus un ielika durvis, bultas un aizšaujamās.
7. Un aiz viņiem laboja gibeonietis Melatja un meronotietis Jadons, Gibeonas un Micpas vīri, kas bija padoti Aiz-Eifratas pārvaldnieka sēdeklim.
8. Aiz viņiem laboja Usiēls, Harhajas dēls, un citi, kas bija zeltkaļi. Viņiem līdzās strādāja Hananja, kāds no ziežu maisītājiem. Un viņi atjaunoja Jeruzālemi līdz Platajam mūrim.
9. Aiz viņiem tālāk laboja Refaja, Hūra dēls, kas bija Jeruzālemes pusapriņķa priekšnieks.
10. Un aiz viņa laboja Jedaja, Harumafa dēls, iepretim savai mājai, un aiz viņa Hatušs, Hašabnejas dēls.
11. Malhija, Harima dēls, un Hašubs, Pahat-Moāba dēls, izlaboja kādu citu gabalu un Cepļu torni.
12. Aiz viņa laboja Šalums, Halloheša dēls, kas bija Jeruzālemes otra pusapriņķa priekšnieks, viņš pats un viņa meitas.
13. Hanuns un Sanoas iedzīvotāji izlaboja Ielejas vārtus; viņi tos uzcēla un ielika durvis, pielika bultas un aizšaujamās un izlaboja vēl tūkstoš olektis mūra līdz Mēslu vārtiem.
14. Malkija, Rehaba dēls, kas bija Bet-Keremas pusapriņķa priekšnieks, pats izlaboja Mēslu vārtus; viņš tos uzcēla un ielika to durvis, bultas un aizšaujamās.
15. Un Šalums, Kol-Hoses dēls, Micpas pusapriņķa priekšnieks, izlaboja Avota vārtus; viņš tos uzcēla un apjuma un ielika to durvis, bultas un aizšaujamās; un viņš cēla Šelaha dīķa mūri pie ķēniņa dārza un līdz kāpnēm, kas ved lejup no Dāvida pilsētas.
16. Aiz viņa laboja Nehemija, Azbuka dēls, Bet-Cūras pusapriņķa priekšnieks, līdz tai vietai, kas iepretim Dāvida kapiem un līdz mākslīgajam dīķim un līdz karavīru mītnei.
17. Aiz viņa laboja levīti: Rehums, Banija dēls, blakus viņam Hašabja, Kegilas pusapriņķa priekšnieks, laboja sava apriņķa daļu.
18. Blakus viņam laboja viņa brālis Bavajs, Henadada dēls, Kegilas pusapriņķa priekšnieks.
19. Un blakus viņam laboja kādu citu gabalu Ēzers, Ješuas dēls, Micpas priekšnieks, pretim uzejai pie stūra ieroču noliktavas.
20. Aiz viņa uzcītīgi laboja kādu citu gabalu Bāruhs, Zabaja dēls, no stūra līdz augstā priesteri Ēljašiba nama durvīm.
21. Aiz viņa laboja Meremots, Hakoca dēla Ūrijas dēls, sākot no Ēljašiba nama durvīm līdz Ēljašiba nama galam.
22. Aiz viņiem laboja priesteri, Jordānas ielejas vīri.
23. Aiz viņiem laboja Benjamīns un Hašubs preti savai mājai. Aiz viņiem laboja Asarja, Ananjas dēla, Maāsejas dēls, pie savas paša mājas.
24. Aiz viņa laboja otru gabalu Binnujs, Henadada dēls, no Asarjas mājas līdz stūrim un līdz krustojumam.
25. Palals, Ūzajas dēls, laboja iepretim stūrim un tornim, kas paceļas no ķēniņa augšējā nama pie sardzes pagalma. Viņam sekoja Pedaja, Paroša dēls.
26. Un Tempļa kalpotāji, kas dzīvoja Ofēlā, laboja līdz tai vietai, kas pretim Ūdens vārtiem uz austrumiem, un līdz tornim, kas tur izvirzīts uz priekšu.

27. Aiz viņa laboja tekojieši otru gabalu, pretī Lielajam tornim, kas izvirzīts uz priekšu, un līdz Ofēlas mūrim.
28. No Zirgu vārtiem uz augšu laboja priesteri, katrs pie savas mājas.
29. Aiz viņiem laboja Cadoks, Imera dēls, pretim savai mājai. Un aiz viņa laboja Šemaja, Šehanjas dēls, Austrumu vārtu sargs.
30. Blakus viņam laboja otru gabalu Hananja, Šelemjas dēls, un Hanuns, Calafa sestais dēls. Aiz viņa laboja Mešullāms, Berehjas dēls, pretim savai istabai.
31. Aiz viņa laboja Malhija, viens no zeltkaļiem, līdz Tempļa kalpotāju un tirgotāju namam pretim Pārvaldes vārtiem un līdz stūra augšistabai.
32. Un zeltkaļi un tirgotāji laboja starp stūra augšistabu un Avju vārtiem.

1. Kad Sanballats dzirdēja, ka mēs ceļam mūri, tad viņš kļuva dusmīgs un ļoti saskaitās, un zobojās par jūdiem.
2. Un viņš runāja savu brāļu un Samarijas karaspēka priekšā un sacīja: Ko grib šie nožēlojamie jūdi? Vai viņiem to tā atļaus? Vai viņi tiešām kādreiz nesīs atkal savus pateicības upurus? Vai viņi reiz būs ar saviem darbiem galā? Vai viņi grib lasīt ārā no pelnu kaudzēm un no jauna likt lietā akmeņus, kas jau sen sadedzināti?
3. Bet amonietis Tobija, kas stāvēja viņam līdzās, sacīja: Lai viņi ceļ ko celdami, ja lapsa uzkāps uz tā, tā sagraus viņu akmeņu mūri!
4. Dzirdi, mūsu Dievs, kā mēs esam kļuvuši par apsmieklu! Liec nākt izsmieklam uz viņu pašu galvām, dod, lai viņi tiek izlaupīti zemē, kur viņus tur gūstā!
5. Un neapsedz viņu noziegumus un neizdzēs viņu grēkus Savu acu priekšā, jo ar savām darbu darītāju nievām viņi Tevi ir kaitinājuši!
6. Bet mēs cītīgi turpinājām darbu, un, kad viss mūris līdz pusaugstumam bija veikts, tad tautai radās jauna darba drosme un rosme.
7. Bet, kad Sanballats un Tobija, kā arī arābi un amonieši, un ašdodieši dzirdēja, ka Jeruzālemes mūru labošana un atjaunošana sokas, ka plaisas sāk aizvērties, tad viņi kļuva ļoti dusmīgi
8. un visi kopā sazvērējās, ka viņi došoties, lai uzbruktu Jeruzālemei un celtu tajā sajukumu.
9. Tad mēs lūdzām savu Dievu un izlikām sargus pret viņiem dienu un nakti.
10. Bet Jūdas ļaudis sacīja: Nastu nesēju spēks zūd, un drupu ir daudz, un mēs nespējam vairs strādāt gar mūri!
11. Savukārt mūsu pretinieki teica: Viņiem nekas nav jāredz, līdz mēs būsim nonākuši viņu vidū un kausim viņus, un izbeigsim celšanas darbus!
12. Kad atnāca jūdi, kas dzīvoja viņiem kaimiņos, tad viņi stāstīja mums desmitiem reižu: No visām pusēm, kur vien viņi dzīvo, viņi taisās brukt mums virsū.
13. Tad es novietoju aiz mūra zemākajās vietās ļaudis pēc ciltīm ar zobeniem, šķēpiem un stopiem.
14. Kādas apskates laikā es uzstājos ar runu un sacīju dižciltīgajiem un priekšniekiem, un pārējai tautai: Nebīstieties no viņiem! Atcerieties To Kungu, kas ir liels un bijājams, un cīnieties par saviem brāļiem, saviem dēliem, savām meitām, savām sievām un savām mājām!
15. Kad mūsu ienaidnieki dzirdēja, ka lieta mums kļuvusi zināma un ka Dievs viņu nodomu ir izjaucis, tad mēs visi atgriezāmies pie mūra, katrs pie sava darba.
16. No tās dienas puse manu kalpu strādāja pie celšanas darbiem un otra puse turēja šķēpus, vairogus, stopus un bruņas, un virsnieki bija aiz visa Jūdas nama,
17. kas strādāja gar mūri. Un nastu nesēji strādāja, ar vienu roku kraudami, kamēr otra turēja metamo šķēpu.
18. Un cēlēji, kamēr cēla, bija apjozti ar savu zobenu ap gurniem. Un līdzās man stāvēja taurētāji.
19. Tad es sacīju dižciltīgajiem, priekšniekiem un pārējai tautai: Darbs ir liels un plašs, un mēs uz mūra esam tālu cits no cita atšķirti.
20. Tanī vietā, kur jūs dzirdēsiet taures skaņu, tur sapulcējieties pie mums. Mūsu Dievs cīnīsies par mums!
21. Tā mēs veicām mūra darbu: puse no mums turēja gatavībā šķēpus no rīta ausmas sākuma, līdz kamēr vakarā parādījās zvaigznes.
22. Tajā laikā es arī pavēlēju tautai: Ikviens vīrs un viņa kalps lai pavada nakti Jeruzālemē, lai viņi būtu mums nakti sardzei un dienu darbam.
23. Tā nedz es, nedz mani brāļi, nedz mani kalpi, nedz sardzes vīri, kas bija aiz manis, - neviens no mums gandrīz nekad nenovilkā savas drēbes. Ikviens turēja ieroci savā rokā.

1. Bija izcēlusies liela ļaužu un viņu sievu brēkšana pret saviem brāļiem, jūdiem,
2. jo bija, kas sacīja: Mēs kopā ar saviem dēliem un meitām esam daudz. Gādāji, ka mēs saņemam labību, lai mēs paēstu un dzīvotu!
3. Bija arī tādi, kas sacīja: Mums jāieķīlā savi tūrumi un savi vīna dārzi, un savas mājas, lai bada laikā dabūtu labību!
4. Un vēl citi sacīja: Mēs esam aizņēmušies naudu uz saviem tūrumiem un vīna dārzem ķēniņa nodokļiem.
5. Bet mūsu miesas ir tādas pašas kā mūsu brāļu miesas, mūsu bērni ir tādi paši kā viņu bērni; un redzi, mēs piespiežam savus dēlus un savas meitas kļūt par vergiem, un dažas no mūsu meitām ir jau paverdzinātas, un mūsu rokām nav spēka, jo mūsu tūrumi un mūsu vīna dārzi pieder citiem!
6. Un es kļuvi ļoti dusmīgs, kad es dzirdēju viņu brēkšanu un šos vārdus.
7. Mana sirds pārdomāja tos sevī, un es bāros ar dižciltīgajiem un priekšniekiem un sacīju viņiem: Jūs taču visi nododaties augļošanai cits ar citu! Un es sasaucu lielu tautas sapulci pret viņiem
8. un sacīju viņiem: Mēs esam centušies un izpirkuši savus brāļus, jūdus, cik vien mēs spējām, kas bija pārdoti svešām tautām; bet jūs tagad pārdodat savus brāļus, lai mēs viņus pēc tam būtu spiesti atkal izpirkt! Viņi klusēja un neatrada atbildi.
9. Tad es sacīju: Jūsu rīcība ir necienīga un nav laba. Vai jums nevajadzēja staigāt mūsu Dieva bijībā, lai izvairītos no citu tautu, mūsu pretinieku, izsmiekla?
10. Bet arī es pats, mani brāļi un mani kalpi ir aizdevuši nabadzīgākiem naudu un labību. Atlaidīsim jel viņiem šos aizdevumus!
11. Atdodiet viņiem vēl šodien pat viņu tūrumus, vīna dārzus, viņu olīvu dārzus un viņu mājas; atlaidiet viņiem tās pagaidas no naudas un labības, vīnogu sulas un eļļas, ko jūs esat no viņiem ņēmuši kā augļus un kas jums no viņiem vēl prasāmas.
12. Tad viņi sacīja: Mēs to visu atdosim un neprasīsim no viņiem vairs neko. Mēs tā darīsim, kā tu saki! Un es sasaucu priesterus un viņu klātbūtnē liku aizdevumu devējiem zvērēt, ka viņi darīs pēc šī vārda.
13. Es arī izkratīju savu azoti un sacīju: Tā Dievs lai izkrata katru no viņa mājas un viņa darba augļiem, kas neturēs solījumu. Tā lai viņš top izkratīts un iztukšots! Un visa sapulce sacīja: Āmen! Un viņi slavēja To Kungu, un ļaudis darīja pēc šī vārda.
14. Un vēl, no tās dienas, kad ķēniņš pavēlēja man kļūt par pārvaldnieku jūdu zemē, no ķēniņa Artakserksa valdīšanas divdesmitā gada līdz trīsdesmit otrajam gadam, divpadsmit gadus, es un mani brāļi, mēs neesam neko prasījuši no tās atlīdzības, kas man pienācās kā pārvaldniekam.
15. Turpretī iepriekšējie pārvaldnieki, mani priekšteči, bija bijuši tautai par lielu slogu, jo savam uzturam un vīnam viņi saņēma no ļaudīm ik dienas četrdesmit sudraba seķeļus. Pat viņu kalpi uzkundzējās pār ļaudīm un rīkojās ar viņiem patvaļīgi. Bet es tā nedarīju, tāpēc ka bijos Dieva.
16. Arī pie mūra darba esmu pielicis savu roku, kaut gan nevienu zemes gabalu mēs nopirkuši neesam. Un visi mani kalpi arī ir bijuši iesaistīti mūru celšanas darbos.
17. Bez tam pie mana galda ēda daudz jūdu, gan viņu priekšnieki, simts piecdesmit vīri, gan arī tie, kas pie mums nāca no apkārtējām tautām.
18. Un, kas ik dienas tika likts galdā, proti, viens vērsis, seši izmeklēti sīklopi, kā arī putni, tas tika iegādāts par manis paša līdzekļiem, un bez tam vēl katras desmit dienas lielā daudzumā dažādi vīni. Un tomēr es neizmantoju šīm nepieciešamībām savus pārvaldnieka ienākumus, tāpēc ka kalpošana jau tā smagi gūlās pār tautu.
19. Piemini man, mans Dievs, par labu visu, ko es esmu darījis šīs tautas dēļ!

1. Kad Sanballats un Tobija, un arābs Gešems, un pārējie mūsu ienaidnieki dabūja zināt, ka es esmu uzcēlis mūri un ka nav palikušas tajā vairs plaisas, kaut gan līdz tam laikam vārtos durvis vēl nebija ieceltas,
2. tad Sanballats un Gešems sūtīja man ziņu, sacīdami: Nāc, satiksimies Ha-Kafirima ciemā Ono līdzenumā! Bet viņi domāja man darīt ļaunu.
3. Tad arī es sūtīju sūtņus pie viņiem un liku teikt: Es daru lielu darbu un nevaru iet. Darbs tūlīn apstātos pavisam, ja es to pārtrauktu un dotos pie jums lejup.
4. Tā viņi sūtīja pie manis četras reizes, un es devu viņiem vienu un to pašu atbildi.
5. Tad piekto reizi Sanballats sūtīja pie manis savu kalpu ar atklātu vēstuli rokā,
6. un tajā bija rakstīts: Ļaudis ir dzirdams un arī Gešems saka, ka tu un jūdi domājot sacelties; tādēļ tu ceļot mūri, un, pēc viņu vārdiem, tu tīkojot kļūt viņiem par ķēniņu.
7. Tu esot arī jau līcis pulcēties praviešiem, lai viņi izsauktu tevi Jeruzālemē par ķēniņu. Tagad tas kļūs zināms arī ķēniņam. Tādēļ nāc un apspriedīsimies!
8. Uz to es atbildēju viņam ar šādu savu atzinumu: Nekas nav noticis no tā, ko tu apgalvo: tu pats savā prātā to esi izgudrojis!
9. Patiesībā viņi visi centās mūs tikai iebiedēt, sacīdami: Gan jau viņi atstāsies no darba, un tas paliks nepaveikts! Bet tagad stiprini manas rokas!
10. Reiz es iegāju Šemaja, Delajas dēla, Mehetabeēla dēladēla, mājā. Viņš bija ieslēdzies un sacīja: Satiksimies Dieva namā, Tempļa iekšējās, un aizslēgsim Tempļa durvis, jo viņi taisās nākt tevi nogalināt, proti, naktī viņi taisās nākt, lai tevi nokautu.
11. Bet es sacīju: Vai tāds vīrs kā es lai bēgtu? Un vai tāds kā es lai ietu Tempļī un glābtu savu dzīvību? Nē! Es neiešu tajā!
12. Es biju sapratis, ka, lūk, Dievs nebija viņu sūtījis, bet viņš izteica šo pravietojumu pret mani, tādēļ ka Tobija un Sanballats bija viņu uzpirkuši.
13. Proti, tādēļ, lai es baidītos, darītu tā, grēkotu un lai man celtos neslava un apsmiekls.
14. Piemini, mans Dievs, Tobiju un Sanballatu pēc šiem viņu darbiem un arī pravieti Noadju un pārējos praviešus, kas gribēja mani iebiedēt!
15. Un mūri pabeidza elūla mēneša divdesmit piektajā dienā - piecdesmit divās dienās.
16. Un, kad visi mūsu ienaidnieki to dzirdēja, tad visas tautas, kas bija mums apkārt, izbijās, viņiem zuda drosme, un viņi stipri kritās paši savās acīs; viņi arī atzina, ka tas darbs ir padarīts ar mūsu Dieva palīdzību.
17. Tajās dienās arī Jūdās dižciltīgie sūtīja daudz vēstuļu Tobijam, un no Tobijas vēstules nāca pie viņiem,
18. jo daudzi Jūdā bija saistīti ar zvērestu pie viņa, jo viņš bija Šehanjas, Araha dēla, znots, un viņa dēls Johanans bija apņēmis Mešullāma, Berehjas dēla, meitu.
19. Viņi runāja pat manā klātbūtnē par viņa labajiem darbiem, un manus vārdus viņi atstāstīja viņam; arī man Tobija sūtīja vēstules, lai mani iebiedētu.

1. Kad mūris bija uzcelts un es biju pavēlējis ielikt vārtos durvis, un bija izkārtoti vārtu sargi, dziedātāji un levīti,
2. tad es iecēlu savu brāli Hananiju un Hananju, kādu pils virsnieku, par virspavēlniekiem pār Jeruzālemi, jo Hananja bija ļoti uzticīgs vīrs un bijās Dieva vairāk nekā daudzi citi.
3. Un es sacīju viņiem: Lai Jeruzālemes vārti netop atvērti, iekāms nesāk spīdēt karsta saule, un, kamēr vēl sargi stāv, lai viņi aizslēdz un aizbultē durvis, bet sargus lai ieceļ no Jeruzālemes iedzīvotājiem katru savā vietā un katru iepretim savai mājai.
4. Pilsēta bija gan plaša un liela, bet ļaužu tajā bija maz, un jaunuzceltu māju nepavisam nebija.
5. Tad mans Dievs iedvesa man sirdī domu, un es sapulcināju dižciltīgos un priekšniekus, un tautu, lai izveidotu viņu cilšu un dzimtu sarakstu. Un es atradu kādu cilšu sarakstu par tiem, kas bija pirmie atnākuši, un es atradu tajā rakstītu tā:
6. šie ir Jūdas apgabala ļaudis, kas ir atnākuši atpakaļ no trimdā izsūtītajiem, kurus Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars bija izvedis; viņi atgriezās uz Jeruzālemi un Jūdu, katrs uz savu pilsētu,
7. nākdami kopā ar Zerubābelu, Ješuu, Nehemiju, Asarju, Raamju, Nahamaniju, Mordohaju, Bilšanu, Misperetu, Bigvaju, Nehumu, Baānu. Israēla tautas vīru skaits bija šāds:
8. Paroša dēli, divi tūkstoši viens simts septiņdesmit divi;
9. Šefatjas dēli, trīs simti septiņdesmit divi;
10. Āraha dēli, seši simti piecdesmit divi;
11. Pahat-Moāba dēli, proti, Ješuas un Joāba dēli, divi tūkstoši astoņi simti astoņpadsmit;
12. Ēlāma dēli, tūkstoš divi simti piecdesmit četri;
13. Zatus dēli, astoņi simti četrdesmit pieci;
14. Zakaja dēli, septiņi simti sešdesmit;
15. Binnuja dēli, seši simti četrdesmit astoņi;
16. Bebaja dēli, seši simti divdesmit astoņi;
17. Azgada dēli, divi tūkstoši trīs simti divdesmit divi;
18. Adonikāma dēli, seši simti sešdesmit septiņi;
19. Bigvaja dēli, divi tūkstoši sešdesmit septiņi;
20. Adīna dēli, seši simti piecdesmit pieci;
21. Hiskijas Atera dēli, deviņdesmit astoņi;
22. Hašuma dēli, trīs simti divdesmit astoņi;
23. Becaja dēli, trīs simti divdesmit četri;
24. Harifa dēli, simts divpadsmit;
25. Gibeona dēli, deviņdesmit pieci;
26. Bētleme un Netofas vīri, simts astoņdesmit astoņi;
27. Anatotas vīri, simts divdesmit astoņi;
28. Bet-Asmavetas vīri, četrdesmit divi;
29. Kirjat-Jeārimas, Kefīras un Beerotas vīri, septiņi simti četrdesmit trīs;
30. Rāmas un Gebas vīri, seši simti divdesmit viens;
31. Mihmasas vīri, simts divdesmit divi;
32. Bēteles un Ajas vīri, simts divdesmit trīs;
33. otra Nebo vīri, piecdesmit divi;
34. otra Ēlāma dēli, tūkstoš divi simti piecdesmit četri;
35. Harima dēli, trīs simti divdesmit;
36. Jērikas vīri, trīs simti četrdesmit pieci;
37. Loda, Hadida un Ono ļaudis, septiņi simti divdesmit viens;
38. Senaas dēli, trīs tūkstoši deviņi simti trīsdesmit.
39. Priesteri: Jedajas dēli no Ješuas nama, deviņi simti septiņdesmit trīs;
40. Immeras dēli, tūkstoš piecdesmit divi;
41. Pašhura dēli, tūkstoš divi simti četrdesmit septiņi;

42. Harima dēli, tūkstoš septiņpadsmit.
43. Levīti: Ješuas dēli no Kadmiēla un no Hodavjas dēlu dzimtām, septiņdesmit četri.
44. Dziedātāji: Asafa dēli, simts četrdesmit astoņi.
45. Vārtu sargi: Šalluma dēli, Atera dēli, Talmona dēli, Akuba dēli, Hatitas dēli, Šobaja dēli, simts trīsdesmit astoņi.
46. Tempļa kalpotāji: Cihās dēli, Hasufas dēli, Tabaota dēli,
47. Kerosa dēli, Sias dēli, Padona dēli,
48. Lebanas dēli, Hagabas dēli, Šalmaja dēli,
49. Hanana dēli, Gidela dēli, Gahara dēli,
50. Reajas dēli, Recīna dēli, Nekodas dēli,
51. Gasāma dēli, Usas dēli, Pašeaha dēli,
52. Besaja dēli, Mehunītu dēli, Nefizītu dēli,
53. Bakbuka dēli, Hakufas dēli, Harhuras dēli,
54. Bacluta dēli, Mehidas dēli, Haršas dēli,
55. Barkosa dēli, Siseras dēli, Temaha dēli,
56. Neciaha dēli, Hatifas dēli.
57. Salamana kalpu dēli: Sotaja dēli, Sofereta dēli, Peridas dēli,
58. Jaālas dēli, Darkona dēli, Gidela dēli,
59. Šefatjas dēli, Hatila dēli, Poheret-Hacebajima dēli, Amona dēli.
60. Visu Tempļa kalpotāju un Salamana kalpu dēlu kopā bija trīs simti deviņdesmit divi.
61. Un šie ir, kas nāca no Tel-Melahas, Tel-Haršas, Kerubas, Adonas un Immeras, bet viņi nevarēja uzrādīt savas dzimtas un savu izcelsmi, vai viņi ir no Israēla:
62. Delajas dēli, Tobijas dēli, Nekodas dēli, seši simti četrdesmit divi.
63. Arī no priesteru dēliem: Habajas dēli, Hakoca dēli un Barzillaja dēli, kas bija ņēmis sievu no gileādieša Barzillaja meitām un tika nosaukts pēc viņa vārda.
64. Viņi gan meklēja savu sarakstu starp tiem, kas bija ierakstīti cilšu sarakstos, bet to neatrada, un viņus izslēdza no priesteru kārtas kā nešķīstus.
65. Zemes pārvaldnieks sacīja viņiem, lai viņi neēd no vissvētākā, līdz kamēr kāds priesteris neuzstāsies viņu labā ar urīmu un tumīmu.
66. Visā draudzē bija četrdesmit divi tūkstoši trīs simti sešdesmit dvēseļu,
67. bez viņu kalpiem un kalponēm, kuru bija septiņi tūkstoši trīs simti trīsdesmit septiņi; viņiem bija divi simti četrdesmit pieci dziedātāji un dziedātājas.
68. Viņu zirgu skaits bija septiņi simti trīsdesmit seši, viņu mūļu - divi simti četrdesmit pieci;
69. viņu kamieļu bija četri simti trīsdesmit pieci un viņu ēzeļu - seši tūkstoši septiņi simti divdesmit.
70. Kādi no tēvu namu galveniem deva līdzekļus darbam: zemes pārvaldnieks nodeva dārgumu krātuvē tūkstoti zelta dareiku, piecdesmit slakāmos kausus, pieci simti trīsdesmit priesteru tērpu.
71. Un citi no tēvu namu galveniem darbam deva divdesmit tūkstošus zelta dareiku un divi tūkstošus divi simti sudraba minu.
72. Bet pārējie ļaudis deva divdesmit tūkstošus zelta dareiku, divi tūkstošus sudraba minu un sešdesmit septiņus priesteru tērpus.
73. Tā priesteri, levīti, vārtu sargi, dziedātāji, daži no ļaudīm un no Tempļa kalpotājiem un viss Israēls apmetās savās pilsētās. Kad septītais mēnesis bija pienācis, Israēla bērni visi bija savās pilsētās.

1. Un tad visi ļaudis kā viens vīrs sapulcējās laukumā, kas bija Ūdens vārtu priekšā, un viņi sacīja Ezram, rakstu mācītājam, lai atnes Mozus bauslības grāmatu, ko Tas Kungs bija pavēlējis ievērot Israēlam.
2. Un septītā mēneša pirmajā dienā priesteris Ezra atnesa bauslību draudzes priekšā, vīru un sievu un visu priekšā, kas varēja to klausīdamies saprast.
3. Un viņš lasīja no tās laukumā, kas bija Ūdens vārtu priekšā, no gaismas līdz pusdienai vīriem un sievietēm un visiem tiem klātesot, kas to varēja saprast; un visas tautas ausis bija vērstas uz bauslības grāmatu.
4. Pats rakstu mācītājs Ezra stāvēja uz koka paaugstinājuma, ko viņi bija uzcēluši šim nolūkam, un blakus viņam pa labi stāvēja Matitja, Šema, Anaja, Ūrija, Hilkija un Maāseja, bet pa kreisi viņam bija Pedaja, Mišaēls, Malkija, Hašums, Hašbadana, Zaharja un Mešullāms.
5. Un Ezra atvēra grāmatu visas tautas acu priekšā, jo viņš stāvēja augstāk kā visa tauta, un, kad viņš to atvēra, tad visa tauta piecēlās kājās.
6. Ezra slavēja To Kungu, lielo Dievu, un visa tauta atbildēja: Āmen! Āmen! - paceldama uz augšu savas rokas; tad viņi noliecās uz sava vaiga līdz zemei un pielūdza To Kungu.
7. Arī Jēšua, Banijs, Šerebja, Jamīns, Akubs, Šabetajs, Hodija, Maāseja, Kelita, Asarja, Jozabāds, Hanans, Pelaja un levīti izskaidroja tautai bauslību, un tikmēr ļaudis palika savās vietās.
8. Un viņi lasīja no Dieva bauslības grāmatas, izskaidrojot un pārliedzinot, un lasītais tika saprasts.
9. Un Nehemija, zemes pārvaldnieks, un priesteris Ezra, rakstu mācītājs, un levīti, kas apmācīja tautu, sacīja uz visu tautu: Šī diena ir svēta Tam Kungam, jūsu Dievam; nesērojiet un neraudiet! - jo visa tauta raudāja, kad viņi dzirdēja bauslības vārdus.
10. Tad viņš sacīja viņiem: Ejiet, ēdiet treknu un dzeriet saldu, un sūtiet ēdienus tam, kam nav nekas sagatavots, jo šī diena ir svēta mūsu Kungam! Un nebēdājieties, jo Tā Kunga prieks ir jūsu stiprais patvērums!
11. Tā levīti nomierināja visu tautu, sacīdami: Esiet klusi, jo šī diena ir svēta, un nebēdājieties!
12. Un visa tauta aizgāja ēst un dzert, un sūtīt ēdienus, un sarīkot lielus priekus, jo viņi bija sapratuši tos vārdus, ko viņi tiem bija mācījuši.
13. Otrajā dienā tēvu namu galvenie no visas tautas, priesteri un levīti sapulcējās pie Ezras, lai iedziļinātos bauslības vārdos.
14. Un viņi atrada bauslībā rakstītu, ka Tas Kungs caur Mozu pavēlējis Israēla bērniem septītā mēneša svētkos dzīvot būdīnās
15. un ka viņiem jāsludina un jāvēstī visās viņu pilsētās un Jeruzālemē tā: Izejiet kalnā un atnesiet olīvkoku un meža eļļas koku zarus, arī mirtes zarus, palmu zarus un citu lapu koku zarus, lai taisītu būdīnas, kā ir rakstīts!
16. Tad ļaudis izgāja un atnesa tos, un taisīja sev būdīnas, katrs uz sava jumta un savos pagalmos, un Dieva nama pagalmos, arī laukumā pie Ūdens vārtiem un laukumā pie Efraima vārtiem.
17. Un visa draudze, kas bija atgriezusies no izsūtījuma, taisīja būdīnas un arī dzīvoja būdīnās, jo kopš Jēšuas, Nūna dēla, dienām līdz tai dienai Israēla bērni šos svētkus tā nebija svinējuši. Un prieks bija varen liels.
18. Un katru dienu, no pirmās līdz pēdējai dienai, Ezra lasīja ļaudīm priekšā no Dieva bauslības grāmatas. Un viņi svinēja svētkus septiņas dienas, un astotajā dienā bija svētku sapulce, kā bija noteikts.

1. Bet šā mēneša divdesmit ceturtajā dienā Israēla bērni sapulcējās, gavēdami un maisu drānās tērpti, un ar zemi uz galvas.
2. Un Israēla dzimums nošķīrās no visiem svešiniekiem, viņi novirzījās savrup un izsūdzēja savus grēkus un savu tēvu pārkāpumus.
3. Tad viņi piecēlās savās vietās un lasīja no Tā Kunga, sava Dieva, bauslības grāmatas dienas ceturto daļu; otru dienas ceturto daļu viņi sūdzēja grēkus un zemojās Tā Kunga, sava Dieva, priekšā.
4. Uz levītu paaugstinājuma stāvēja Ješua, Banijs, Kadmiēls, Šebanja, Bunnijs, Šerebja, Banijs un Kenanijs, un viņi raidīja skaļus saucienus pie Tā Kunga, sava Dieva.
5. Pēc tam levīti Ješua, Kadmiēls, Banijs, Hašabneja, Šerebja, Hodija, Šebanja un Petahja teica šādu uzrunu: Teiciet un slavējiet To Kungu, savu Dievu, no mūžības uz mūžību! Lai ļaudis slavē Tavas godības Vārdu, kas paceļas pāri visai slava un teikšanai!
6. Tu esi Tas Kungs, tiešām, Tu vienīgais! Tu esi radījis debesis - debesu debesis un visus debesu pulkus; zemi un visu, kas ir uz tās, jūras un visu, kas ir tajās, un Tu uzturi visus tos pie dzīvības, un debesu pulks Tevi pielūdz!
7. Tu esi Kungs, tas Dievs, kas izvēlējies Ābrāmu, un Tu izvedi viņu no kaldeju Ūras un devi viņam vārdu Ābrahāms;
8. un Tu atradi viņa sirdi uzticīgu pret Tevi, un Tu slēdzi ar viņu derību, lai dotu viņa pēcnācējiem kānaāniešu, hetiešu, amoriešu, ferisiešu, jebusiešu un girgasiešu zemi, un Tu turēji Savu solījumu, jo Tu esi taisnīgs!
9. Un, kad Tu redzēji mūsu tēvu bēdas Ēģiptē un dzirdēji viņu brēkšanu pie Niedru jūras,
10. tad Tu rādīji pret faraonu, pret visiem viņa kalpiem un pret visu viņu tautu vērstas zīmes un brīnumus, jo Tu zināji, ka viņi ir izturējušies augstprātīgi pret viņiem, un Tu darīji Sev Vārdu, ka tas ir dižens vēl līdz šai dienai.
11. Tu pāršķēli jūru viņu priekšā, un viņi izgāja caur jūras vidu sausām kājām, bet viņu vajātājus Tu iegrūdi dziļumos kā akmeni varenos ūdeņos.
12. Dienā Tu vadīji viņus ar mākoņu stabu un naktī ar uguns stabu, lai apgaismotu viņiem ceļu, pa kuru viņiem jāiet.
13. Un Tu nokāpi uz Sinaja kalna un runāji ar viņiem no debesīm, un devi viņiem taisnas tiesas, patiesu bauslību, labus likumus un pavēles.
14. Tu darīji viņiem zināmu Savu svēto sabatu, un Tu rakstīji viņiem priekšā pavēles, likumus un bauslību caur Savu kalpu Mozu.
15. Un Tu devi viņiem bada brīdī maizi no debesīm un liki tecēt ūdenim no klints viņu slāpju veldzēšanai, Tu pavēlēji viņiem iet, lai iemantotu zemi, ko Tu biji zvērējis viņiem dot.
16. Bet viņi, mūsu tēvi, kļuva augstprātīgi: viņi neklausīja Tavām pavēlēm.
17. Viņi liedzās paklausīt un nepieminēja Tavus brīnumus, ko Tu biji darījis viņu labā; viņi kļuva nepakļāvīgi un savā stūrgalvībā iecēla sev vadoni, lai atgrieztos savā kalpībā Ēģiptē. Bet Tu esi piedošanas Dievs, žēlīgs un žēlsirdīgs, lēns dusmās un liels mīlestībā, un Tu viņus nepameti
18. pat tad, kad viņi darināja sev izlietu zelta teļu un sacīja: Šis ir tavs dievs, kas tevi ir izvedis no Ēģiptes! Un, kaut arī viņi Tevi smagi nicināja un paļāja,
19. tad tomēr Savā lielajā žēlastībā Tu nepameti viņus tuksnesī; mākoņu stabs neatkāpās no viņiem, lai vadītu viņus pa ceļu dienā, nedz uguns stabs naktī, lai apgaismotu ceļu, pa kuru viņiem jāiet.
20. Tu devi Savu labo Garu, lai viņus mācītu, un Savu mannu Tu neatrāvi no viņu mutes, un Tu devi viņiem ūdeni viņu slāpēs.
21. Tu uzturēji viņus tuksnesī četrdesmit gadus, viņi necieta trūkumu; viņu drēbes nenoplīsa, un viņu kājas nepietūka.
22. Un Tu devi viņiem ķēniņu valstis un tautas un iedalīji tās viņiem; tā viņi iemantoja Hešbonas ķēniņa Sihona zemi un Basanas ķēniņa Ogas zemi.
23. Un Tu vairoji viņu bērnus kā debesu zvaigznes un ievedi viņus zemē, kuru Tu biji apsollījis viņu tēviem un par kuru Tu biji teicis, lai viņu pēcnācēji ietu un to iemantotu.

24. Tā viņu pēcnācēji iegāja un iemantoja to zemi, un Tu nomāci, viņiem ienākot, šīs zemes iedzīvotājus kānaāniešus un nodevi tos viņu rokā, gan ķēniņus, gan arī pārējos zemes ļaudis, lai viņi rīkotos ar tiem pēc savas patikas.

25. Un viņi ieņēma nocietinātas pilsētas un auglīgu zemi un iemantoja mājas, kas bija pilnas visādu labumu, izcirstas akas, vīna dārzus un olīvu birzis, un augļu kokus lielā vairumā; tā viņi ēda un bija paēduši un kļuva trekni, un līksmojās Tavā lielā labsirdībā.

26. Bet viņi kļuva nepaklausīgi un sadumpojās pret Tevi; viņi pagrieza muguru Tavai bauslībai; viņi nokāva Tavus praviešus, kas brīdināja viņus, lai atgrieztu viņus pie Tevis; viņi Tevi smagi nicināja un paļāja.

27. Tādēļ Tu viņus nodevi viņu pretinieku rokā, kas lika viņiem ciest; un savās ciešanās viņi raidīja pie Tevis savus vaidu saucienus, un Tu viņus paklausīji no debesīm un Savā lielajā žēlastībā un žēlsirdībā Tu devi viņiem glābējus, kas izglāba viņus no viņu pretinieku rokas.

28. Bet, tiklīdz viņiem bija miers, viņi darīja atkal ļaunu Tavā priekšā, un Tu pameti viņus viņu ienaidnieku rokā, tā ka tie valdīja pār viņiem; tomēr, kad viņi atkal raidīja savus saucienus pēc Tevis, Tu paklausīji no debesīm, un daudzas reizes Tu viņus izglābi Savā lielajā žēlastībā.

29. Un, kaut gan Tu nopietni brīdināji viņus, lai atgrieztu viņus pie Savas bauslības, tomēr viņi rīkojās stūrgalvīgi un neklausīja Tavām pavēlēm un grēkoja pret Tavām tiesām, kuras ievērojot vienīgi cilvēks dzīvo; joprojām viņi nepieķēpīgi grieza Tev muguru, viņu stūrgalvība pieauga vēl vairāk, un viņi neklausīja Tev.

30. Daudzus gadus Tu biji iecietīgs pret viņiem un brīdināji viņus ar Savu Garu, ar Saviem praviešiem to viņiem darot zināmu, bet viņi nepiegrieza nekādu vērību tam. Tādēļ Tu nodevi viņus citu zemju tautu rokā.

31. Tomēr Savā lielajā žēlastībā Tu neiznīcināji un nepameti viņus, jo Tu esi žēlīgs un žēlsirdīgs Dievs.

32. Tādēļ tagad, mūsu Dievs, lielais, varenais un bijājamais Dievs, Tu, kas turi derību un žēlastību, lai Tavā priekšā nav niecīgas visas tās grūtības, kas pār mums nākušas, pār mūsu ķēniņiem, mūsu lielkungiem un mūsu priesteriem, pār mūsu praviešiem, mūsu tēviem un pār visu Tavu tautu no Asīrijas ķēniņu dienām līdz šai dienai.

33. Tomēr Tu esi taisns visā, kas ir nācis pār mums, jo Tu esi parādījis mums uzticību, bet mēs esam rīkojušies bezdievīgi.

34. Arī mūsu ķēniņi, mūsu dižciltīgie, mūsu priesteri nav pildījuši Tavu bauslību un nav ievērojuši Tavas pavēles un liecības, kuras Tu esi devis viņiem.

35. Tā kā viņi savā valstī un Tava labuma pilnībā, ko Tu devi viņiem, un plašajā un auglīgajā zemē, ko Tu noliki viņu priekšā, tomēr nav kalpojuši Tev un nav atgriezušies no saviem ļaunajiem darbiem,

36. tad, lūk, tieši tāpēc mēs esam vergi šodien šai zemē, ko Tu devi mūsu tēviem, lai viņi ēstu tās augļus un baudītu tās labumu, - lūk, tajā mēs tagad esam vergi!

37. Un tās bagātīgā raža paliek ķēniņiem, ko Tu esi iecēlis pār mums mūsu grēku dēļ. Arī pār mūsu miesu un mūsu lopiem viņi valda pēc savas patikas, un mēs esam lielās bēdās!

1. Visa tā dēļ mēs slēdzam un rakstām stipru derību un uz apzīmogatā raksta stāv mūsu lielkungu, mūsu levītu, mūsu priesteru vārdi.
2. Un uz apzīmogatā raksta stāv vārdi: Nehemija, zemes pārvaldnieks, Hahaljas dēls, un Cedekija,
3. Seraja, Asarja, Jeremija,
4. Pašhurs, Amarja, Malkija,
5. Hatušs, Šeħanja, Malluhs,
6. Harims, Meremots, Obadja,
7. Daniēls, Ginnetons, Bāruhs,
8. Mešullāms, Abija, Mijamīns,
9. Maāsja, Bilgajs, Šemaja; tie ir priesteri.
10. Un levīti: Ješua, Asanjas dēls, Binnujs no Henadada dzimtas, Kadmiēls
11. un viņu brāļi: Šebanja, Hodavja, Kelita, Pelaja, Hanans,
12. Miha, Rehobs, Hašaoja,
13. Zakurs, Šerebja, Šebanja,
14. Hodija, Banijs, Benīnus.
15. Tautas vadoni: Parošs, Pahat-Moābs, Ēlāms, Zatus, Banijs,
16. Bunnijs, Azgads, Bebajs,
17. Adonija, Bigvajs, Adīns,
18. Aters, Hiskija, Asurs,
19. Hodija, Hašums, Becajs,
20. Harifs, Anatots, Nobajs,
21. Magpiašs, Mešullāms, Hezīrs,
22. Mešezabeēls, Cadoks, Jada,ja,
23. Pelatja, Hanans, Anaja,
24. Hošea, Hananja, Hašubs,
25. Hallohešs, Pilha, Šobeks,
26. Rehums, Hašabna, Maāseja,
27. Ahija, Hanans, Anans,
28. Malluhs, Harims un Baāna.
29. Bet pārējā tauta, priesteri, levīti, vārtu sargi, dziedātāji, Tempļa kalpotāji un visi, kas nošķīrušies no tās zemes tautām un turas pie Dieva bauslības, viņu sievas, viņu dēli, viņu meitas, visi, kam bija atziņa un saprašana,
30. pievienojās ar šo saviem brāļiem, saviem varenajiem, un svēti apsolījās ar neatsaucamu zvērestu dzīvot Dieva bauslībā, kas ir dota caur Dieva kalpu Mozu, turēt un pildīt visus Tā Kunga, mūsu Dieva, pavēles, Viņa tiesas un likumus.
31. Mēs tātad nedosim savas meitas nedz tās zemes tautām par sievām, nedz arī ņemsim viņu meitas par sievām saviem dēliem.
32. Un, ja tās tautas ievedīs preces vai kādu labību sabata dienā, lai pārdotu, tad mēs neko nepirksim no viņiem sabatā vai svētajā dienā. Bet septītajā gadā mēs joprojām atstāsim zemi atmatā un atteiksimies no katra parāda piedzīšanas.
33. Mēs uzliekam arī katrs sev par neatceļamu pienākumu dot vienu trešdaļu seķeļa gadā mūsu Dieva nama svētajai kalpošanai, proti,
34. skatāmai maizei, ik dienas ēdamam upurim, ik dienas dedzināmam upurim, upuriem sabatos, jaunos mēnešos, svētku laikos, svētajām lietām un grēku upuriem, lai salīdzinātu Israēlu, un visam mūsu Dieva nama darbam.
35. Un mēs, priesteri, levīti un tauta, metām meslus par malkas piegādi, lai to pievestu mūsu Dieva namam īpašā mūsu dzimtu secībā katru gadu noteiktos laikos, lai būtu ko dedzināt uz Tā Kunga, mūsu Dieva, altāra, kā ir rakstīts bauslībā.
36. Un mēs apņēmāties nest uz Tā Kunga namu mūsu zemes pirmo devumu un visu augļu pirmos no

ikviena koka gadu no gada,

37. tāpat arī nest uz mūsu Dieva namu priesteriem, kas kalpo mūsu Dieva namā, mūsu pirmdzimtos dēlus, kā tas ir rakstīts bauslībā, un tāpat arī mūsu liellopu un sīklopu pirmdzimušos.

38. Un mēs gribam nest priesteriem pirmo mūsu miltu malumu un mūsu lauku augļu nodevas, ikviena koka augļus, vīnogu sulu, eļļu, nodot visu to mūsu Dieva nama telpās, bet desmito tiesu no mūsu aramzemes - levītiem, jo levīti ir tie, kas ņem desmito tiesu visās vietās, kur nodarbojamies ar zemkopību.

39. Bet priesterim, Ārona pēcnācējam, ir jābūt klāt, kad levīti saņem desmito tiesu, un levītiem jānogādā viena desmitā daļa no savas desmitās tiesas mūsu Dieva nama dārgumu krātuvēs.

40. Tādējādi Israēla bērniem, tāpat kā Levija dēliem, jānes labības, vīna sulas un eļļas nodevas īpašās Tempļa telpās, jo tur ir arī svētnīcas trauki, tur uzturas priesteri, kas pašreiz kalpo, kā arī vārtu sargi un dziedātāji. Mēs negribam, lai mūsu Dieva namam kā trūktu.

1. Un tautas vadoņi dzīvoja Jeruzālemē, bet pārējie ļaudis meta meslus, lai viens no katriem desmit dzīvotu Jeruzālemē, svētajā pilsētā, bet pārējie deviņi citās pilsētās.
2. Tomēr tauta no sirds apsveica visus vīrus, kas labprātīgi piedāvājās dzīvot Jeruzālemē.
3. Un šie ir apgabala priekšnieki, kas dzīvoja Jeruzālemē un arī Jūdas apdzīvotajās vietās, un pie tam ikviens savā īpašumā katrā apdzīvotajā vietā: israēlieši, priesteri, levīti, Tempļa kalpotāji un Salamana kalpu dēli.
4. Jeruzālemē bija apmetušies tiklab kādi no Jūdas, kā arī no Benjamīna dēliem. No Jūdas dēliem: Ataja, Usijas dēls, tas Zaharjas dēls, tas Amarjas dēls, tas Šefatjas dēls, tas Mahalaleēla dēls no Pereca dēliem;
5. un Maāseja, Bāruha dēls, tas Kol-Hoza dēls, tas Hazajas dēls, tas Adajas dēls, tas Jojariba dēls, tas Zaharjas dēls no šilonītiem.
6. Visu Pereca dēlu, kas dzīvoja Jeruzālemē, bija četri simti sešdesmit astoņi drošsirdīgi vīri.
7. Un šie ir Benjamīna dēli: Sallus, Mešullāma dēls, tas Joeda dēls, tas Pedajas dēls, tas Kolajas dēls, tas Maāsejas dēls, tas Itiēla dēls, tas Jesajas dēls,
8. un pēc viņa Gabajs un Sallajs, kopā deviņi simti divdesmit astoņi.
9. Joēls, Sihrija dēls, bija viņu uzraugs un pārstāvis, un Jūda, Hasenuas dēls, bija otrs pārzinis pār pilsētu.
10. No priesteriem: Jedaja, Jojariba dēls, Jahīns,
11. Šeraja, Hilkija dēls, tas Mešullāma dēls, tas Cadoka dēls, tas Merajota dēls, tas Ahibuba dēls, Dieva nama virspārzinis,
12. un viņu brāļi, kas veica svēto darbu Dieva namā, astoņi simti divdesmit divi; arī Adaja, Jerohāma dēls, tas Pelaljas dēls, tas Amcija dēls, tas Zaharjas dēls, tas Pašhura dēls, tas Malhijas dēls,
13. un viņu brāļi, tēvu namu galvenie, divi simti četrdesmit divi; tālāk Amasajs Azareēla dēls, tas Ahzaja dēls, tas Mešillemota dēls, tas Immera dēls,
14. un viņu brāļi, drošsirdīgi vīri, simts divdesmit astoņi; viņu priekšnieks bija Zabdiēls, Hagedolima dēls.
15. Un no levītiem: Šemaja, Hašuba dēls, tas Asrikāma dēls, tas Hašabjas dēls, tas Bunnija dēls;
16. tālāk Šabetajs un Jozabāds no levītu priekšniekiem, kas pārzināja Dieva nama ārlietu darbu;
17. un Matanja, Mihas dēls, tas Zabdija dēls, tas Asafa dēls, priekšnieks, kas iesāka slavas dziesmu lūgšanā, un Bakbukja, otrs pēc pakāpes no viņa biedriem, un Abda, Šamuas dēls, tas Galala dēls, tas Jedutuna dēls.
18. Svētajā pilsētā visu levītu kopā bija divi simti astoņdesmit četri.
19. Vārtu sargi: Akubs, Talmons un viņu biedri, kas stāvēja sardzē pie vārtiem, kopā simts septiņdesmit divi.
20. Un pārējais Israēls, priesteri un levīti, bija visās jūdu pilsētās, katrs savā īpašumā.
21. Bet Tempļa kalpotāji dzīvoja Ofēlā, un Ciha un Gišpa bija uzraugi pār Tempļa kalpotājiem.
22. Levītu uzraugs Jeruzālemē bija Usijs, Banija dēls, tas Hašabjas dēls, tas Matanjas dēls, tas Mihas dēls, no Asafa bērniem, kas Dieva namā kalpoja kā dziedātāji;
23. par viņiem pastāvēja īpaša ķēniņa pavēle, un dziedātājiem bija noteikti pienākumi, kā katra diena to prasīja.
24. Un Petahja, Mešezabeēla dēls no Zeraha dēliem, tas Jūdas dēls, bija ķēniņa ierēdnis visās lietās, kam bija tiešs sakars ar tautu
25. un ciemiem, un to laukiem. Daži no Jūdas dēliem dzīvoja Kirjat-Arbā un tās mazajās pilsētās, arī Dibonā un tās mazajās pilsētās, tāpat Jēkabceēlā un tās ciemos,
26. un Ješuā, Moladā, Bet-Peletā,
27. Hacar-Šualā, Bēršebā un tās mazajās pilsētās,
28. Ciklagā, Mehonā un tās mazajās pilsētās,
29. En-Rimmonā, Corā un Jarmutā,
30. Sanoā, Adullāmā un to ciemos, Lahišā un tās laukos, Asekā un tās mazajās pilsētās. Tā viņi

apmetās uz dzīvi no Bēršebas līdz Hinnoma ielejai.

31. Un Benjamīna bērni dzīvoja, sākot no Gebas, Mihmasā, Ajā, Bētelē un tās mazajās pilsētās,

32. Anatotā, Nobā, Ananjā,

33. Hacorā, Rāmā, Hitaimā,

34. Hadidā, Ceboimā, Neballatā,

35. Lodā, Ono un amatnieku ielejā.

36. Arī dažas levītu nodaļas Jūdā piederēja pie Benjamīna.

1. Šie ir priesteri un levīti, kas bija devušies augšup uz Jeruzālemi kopā ar Zerubābelu, Šealtiēla dēlu, un Ješuu, proti: Seraja, Jeremija, Ezra,
2. Amarja, Malluhs, Hatušs,
3. Šehanja, Harims, Meremots,
4. Ido, Ginnetojs, Abija,
5. Mijamīns, Maādja, Bilga,
6. Šemaja, Jojaribs, Jedaja,
7. Sallus, Amoks, Hilkija, Jedaja. Šie bija priesteru un viņu brāļu vadoni Ješuas laikā.
8. Levīti bija: Ješua, Binnujs, Kadmiēls, Šerebja, Jūda, Matanja; viņš un viņa brāļi bija slavas dziesmu vadītāji,
9. un Bakbukja un Unnijs, viņu brāļi, ar nodaļām stāvēja viņiem tieši pretī.
10. Un Ješua bija Jojakima tēvs, Jojakims bija Ēljašiba tēvs, Ēljašibs bija Jojadas tēvs,
11. Jojada bija Johanana tēvs, un Johanans bija Jadas tēvs.
12. Un Jojakima dienās bija šādi priesteri - tēvu namu galvenie: no Serajas tēvu nama Meraja; no Jeremijas Hananja;
13. no Ezras Mešullāms; no Amarjas Johanans;
14. no Malluha Jonatāns; no Šebanjas Jāzeps;
15. no Harima Adna; no Merajota Helkajs;
16. no Ido Zaharja; no Ginnetona Mešullāms;
17. no Abijas Sihrijs; no Minjamīna, no Moadjas Piltajs;
18. no Bilgas Šamua; no Šemajas Jonatāns;
19. no Jojariba Matenajs; no Jedajas Usijs;
20. no Sallus Kallajs; no Amoka Ebers;
21. no Hilkijas Hašabja; no Jedajas Netaneēls.
22. No levītiem Ēljašiba, Jojadas, Johanana un Jadas dienās tika pierakstīti tēvu namu galvenie; arī priesteri līdz persieša Dārija valdīšanai.
23. Levija dēli, tēvu namu galvenie, tika pierakstīti Laiku grāmatā, un proti, līdz Johanana, Ēljašiba dēla, dienām.
24. Un levītu galvenie bija Hašabja, Šerebja un Ješua, Kadmiēla dēls, un viņu brāļi, kas stāvēja viņiem pretim, lai slavētu un pateiktos pēc Dāvida, Dieva vīra, pavēles, nodaļa pretim nodaļai.
25. Matanja, Bakbukja, Obaja, Mešullāms, Talmons, Akubs bija vārtu sargi un stāvēja sardzē pie vārtu noliktavām.
26. Un šie bija laikabiedri Jojakimam, Ješuas dēla, Joadaka dēladēlam, un zemes pārvaldniekam Nehemijam un priesterim un rakstu mācītājam Ezram.
27. Un Jeruzālemes mūru iesvētīšanai sameklēja levītus no visām viņu vietām, lai atvestu viņus uz Jeruzālemi svinēt iesvētīšanu ar prieku un ar slavas dziesmām, ar dziedāšanu, ar cimbālēm, arfām un lirām.
28. Un dziedātājiem piederīgie sapulcējās no visas Jeruzālemes apkārtnes, kā arī no Netofas ciemiem,
29. tāpat no Bēt-Gilgalas un no Gebas laukiem un Asmavetas; jo dziedātāji sev bija uzcēlušī ciemus visapkārt Jeruzālemei.
30. Un priesteri un levīti šķīstījās, un viņi šķīstīja arī tautu un vārtus, un mūri.
31. Tad es liku uzkāpt Jūdas lielkungiem augšā uz mūra, un es sakārtoju divus lielus slavas dziesmu korus un sarīkoju svētku gājienus. Viens no tiem devās pa labi no mūra virzienā uz Mēslu vārtiem,
32. un aiz viņiem gāja Hošaja un puse no Jūdas lielkungiem, proti:
33. Asarja, Ezra, Mešullāms,
34. Jūda, Benjamīns, Šemaja, Jeremija,
35. un daži no priesteru dēliem ar trompetēm, proti: Zaharja, Jonatāna dēls, tas Šemajas dēls, tas Matanjas dēls, tas Mihās dēls, tas Zakura dēls, tas Asafa dēls,

36. un viņu brāļi: Šemaja, Azareēls, Milalajs, Gilalajs, Maājs, Netaneēls un Jūda, Hananijs ar Dāvida, Dieva vīra, mūzikas instrumentiem; pats rakstu mācītājs Ezra gāja viņiem pa priekšu.

37. Tālāk viņi devās virzienā uz Avota vārtiem un tur kāpa taisni uz priekšu un augšup pa Dāvida pilsētas kāpnēm līdz uzejai augšā uz mūri un tad augšpus ķēniņa Dāvida pilij līdz Ūdens vārtiem austrumos.

38. Un otrs slavas dziesmu koris devās uz pretējo pusi, un es pats aiz viņiem līdz ar pusi no ļaudīm augšā pa mūri, garām Ceplu tornim, līdz Platajam mūrim,

39. tad garām Efraima vārtiem un Vecajiem vārtiem, un Zivju vārtiem, garām Hananeēla tornim un Meas tornim līdz Avju vārtiem; pie Sardzes vārtiem viņi apstājās.

40. Tā abi svētku kori nostājās pie Dieva nama, arī es un puse no priekšniekiem kopā ar mani.

41. Tad priesteri Ēljakīms, Maāseja, Minjamīns, Miha, Zaharja un Hananja pūta trompetes,

42. bet Maāseja, Šemaja, Ēleāzars, Usija, Johanans, Malkija, Ēlāms un Ēzers, dziedātāji, nodziedāja dažas dziesmas Jisrahjas vadībā.

43. Tajā dienā viņi nesa lielus kaujamos upurus un priecājās, jo Dievs Tas Kungs bija iepriecinājis viņus ar lielu prieku; arī sievas un bērni priecājās, un Jeruzālemes gaviles bija tālu dzirdamas.

44. Tajā pašā dienā tika iecelti arī vīri pār mantu noliktavām, kuras bija paredzētas pirmo augļu un desmitās tiesas novietošanai, lai savāktu tur no pilsētu tīrumiem likumīgās daļas priesteriem un levītiem; jo Jūda priecājās par priesteriem un levītiem, kas bija kalpošanas darbā;

45. un tie pildīja savus pienākumus pret Dievu un veica šķīstīšanu; tāpat veica savu darbu arī dziedātāji un vārtu sargi pēc Dāvida un viņa dēla Salamana pavēlēm,

46. jo jau kopš seniem laikiem, Dāvida un Asaja dienās, bija bijuši dziedātāju vadītāji un bija dziedātas Dievam slavas dziesmas un pateicības dziesmas.

47. Un Zerubābela dienās un Nehemijas dienās viss Israēls katru dienu deva dziedātājiem un vārtu sargiem nodevas, ikdienas devu, un nodeva svēto tiesu levītiem, un levīti nodeva svēto tiesu Ārona dēliem.

1. Tajā pašā dienā tika nolasīta Mozus grāmata skaļā balsī, un tur stāvēja rakstīts, ka neviens amonietis, nedz moābietis nedrīkst tikt uzņemts Dieva draudzē nemūžam,
2. jo viņi nebija nākuši pretim Israēla bērniem ar maizi un ūdeni un bija salīguši Bileāmu pret viņiem, lai viņus lādētu, bet mūsu Dievs pārvērtā lāstu par svētību.
3. Un, kad viņi dzirdēja bauslību, viņi nošķīra visus tos no Israēla, kas bija svešas vai jauktas izcelsmes.
4. Bet jau pirms tam priesteris Ēljašibs, kas bija iecelts par pārzini Dieva nama telpām, kāds Tobijas tuvinieks,
5. bija iekārtojis viņam lielu telpu, kur agrāk novietoja ēdamos upurus, vīraku, traukus un desmito tiesu no labības un vīnogu sulas, un eļļas, to, kas bija paredzēts levītiem, dziedātājiem un vārtu sargiem, un nodevas priesteriem.
6. Bet, kamēr tas bija noticis, es nebiju Jeruzālemē, jo Bābeles ķēniņa Artakserksa valdīšanas trīsdesmit otrajā gadā es biju devies pie ķēniņa viņa pilī un galmā. Un pēc kāda laika es lūdzu atvaļinājumu no ķēniņa
7. un atkal nonācu Jeruzālemē; tad es atklāju to nelietību, ko Ēljašibs bija darījis Tobijas labā, iekārtojot viņam telpu Dieva nama pagalmos.
8. Tas radīja mani tādu nepatiku un riebumu, ka es liku izsviest visas Tobijas mantas ārā no tās telpas
9. un pavēlēju, lai telpas iztīra, un es noliku tur atpakaļ Dieva nama piederumus, mantas ēdamam upurim un vīraku.
10. Es arī uzzināju, ka levītiem nodevas nav nodotas, tā ka levīti un dziedātāji, kas darīja darbu, bija izklīduši katrs uz savu tīrumu.
11. Tad es bāros ar priekšniekiem un sacīju: Kādēļ Dieva nams ir tā pamests? Un es sapulcināju visus izklīdušos un iecēlu viņus atkal katru savā vietā.
12. Kad pēc tam viss Jūda atveda noliktavās desmito tiesu no labības, no vīnogu sulas un eļļas,
13. tad es iecēlu kā mantziņus pār noliktavām priesteri Šelemju, rakstvedi Cadoku un no levītiem Pedaju un kā viņu palīgu Hananu, Zakura dēlu, kas bija Matanjas dēls, jo viņus uzskatīja par uzticīgiem, un viņu pienākums tagad bija kārtot sadali saviem brāļiem.
14. Piemini mani par to, mans Dievs, un neizdeldē no ļaužu piemiņas manus labos darbus, kurus esmu darījis sava Dieva nama un tā uzturēšanas labā!
15. Tajās dienās es redzēju Jūdā dažus, kas mina vīna spiedes sabatā un ieveda labību un krāva uz ēzeļiem; arī vīnu, vīnogas, vīges un visādas nastas viņi veda uz Jeruzālemi sabata dienā; es tad brīdināju viņus tai dienā, kad viņi pārdeva preces.
16. Arī tirieši, kas dzīvoja tur, ieveda zivis un visāda veida preces un pārdeva sabatā Jūdas ļaudīm un Jeruzālemē.
17. Tad es bāros ar Jūdas dižciltīgiem un sacīju viņiem: Kas tā ir par ļaunu lietu, ko jūs darāt un tā apgānāt sabata dienu?
18. Vai jūsu tēvi tāpat nav darījuši, tā ka mūsu Dievs lika nākt pār mums un visu šo pilsētu visai šai nelaimei? Tomēr jūs vēl pavairojat dusmas uz Israēlu, nonievādami sabatu!
19. Un, kad sabata priekšvakarā Jeruzālemes vārtos metās krēsla, es sacīju, lai aizslēdz vārtus, un noteicu, lai tos neatver līdz sabata beigām. Un es iecēlu kādus no saviem kalpiem par vārtu uzraugiem, lai neviena preču nasta neienāktu sabata dienā.
20. Tad tirgotājiem un dažādu preču pārdevējiem nācās pārnakšņot ārpus Jeruzālemes vienu vai divas reizes.
21. Bet es brīdināju viņus un sacīju viņiem: Kādēļ jūs pārnakšņojat mūra priekšā? Ja jūs vēl tā darīsiet, es likšu jūs apcietināt! Sākot no šī brīža, viņi vairs nenāca sabatā.
22. Tad es sacīju levītiem, lai viņi šķīstās un nāk vārtus sargāt, lai turētu svētu sabata dienu. Piemini arī to manā labā, mans Dievs, un parādi man žēlastību pēc Savas lielās žēlsirdības!
23. Tajās dienās es redzēju arī jūdus, kas bija apprecējuši ašdodiešu, amoniešu un moābiešu sievas.

24. Viņu bērni runāja pa pusei ašdodiski, un viņi neprata runāt jūdiski, bet prata tikai citu tautu valodas.
25. Tad es izteicu šiem ļaudīm smagus pārmetumus, lādēju viņus, pat situ dažus no viņiem un plēsu viņu matus, un es liku viņiem zvērēt pie Dieva: Jūs nedrīkstat dot savas meitas viņu dēliem par sievām, nedz ņemt viņu meitas saviem dēliem vai sev pašiem par sievām!
26. Vai Salamans, Israēla ķēniņš, nekrita grēkā tieši šādu sievu dēļ? Tiešām, starp daudzām tautām nebija tautas ar tādu ķēniņu kā viņš, un viņš bija sava Dieva iemīlots, un Dievs iecēla viņu par ķēniņu visā Israēlā, un tomēr svešinieku sievas pat viņu ievilināja grēkā.
27. Un tagad mums jādzird par jums, ka jūs atļaujaties sev to pašu netaisnību un, precēdami svešas sievas, kļūstat neuzticīgi mūsu Dievam.
28. Un viens no augstā priesteru Jojadas, Ēljašiba dēla, dēliem bija horonieša Sanballata znots; tādēļ es viņu aizraidīju prom no savas tuvākās apkārtnes.
29. Piemini viņiem, mans Dievs, to, ka viņi visvairāk ir aptraipījuši priesteru kārtas godu un laužuši derību, ko Tu esi noslēdzis ar priesteriem un levītiem.
30. Tā es šķīstīju viņus no visa svešā, un es noteicu priesteriem un levītiem no jauna viņu pienākumus katram savā darbā,
31. un es nokārtoju par jaunu malkas piegādi noteiktos laikos un pirmo augļu pienešanas kārtību. - Piemini to, mans Dievs, man par labu!

Esteres grāmata

1. Un notika Ahasvera laikā, kad viņš bija ķēniņš no Indijas līdz Etiopijai pār simts divdesmit septiņām zemēm,
2. ka tajās dienās, kad ķēniņš Ahasvers sēdēja savas valsts tronī, kas bija Sūsas pilī,
3. viņš sarīkoja savas valdīšanas trešajā gadā dzīres visiem saviem lielkungiem un saviem kalpotājiem, Persijas un Mēdijas karaspēka vadoņiem, dižciltīgajiem un zemju pārvaldniekiem.
4. Kad viņš bija lāvis skatīt savas bagātības ķēnišķīgo godību un savas varenības spožumu un greznību daudzas - pavisam simts astoņdesmit - dienas
5. un kad šīs dienas izbeidzās, tad ķēniņš sarīkoja dzīres septiņas dienas ķēniņa pils dārza pagalmā visiem ļaudīm, kas atradās Sūsas pilī, no lielākā līdz mazākam.
6. Balti un purpurzili kokvilnas aizkari bija tur piestiprināti ar sudraba gredzeniem pie marmora stabiem ar vissmalkākām baltām un purpursārti krāsotām resnām kokvilnas auklām; zelta un sudraba caurausti mīksti sēdekļi stāvēja uz grīdas, kas bija no zaļa un balta marmora, kā arī no pārļakmens un melnā marmora.
7. Dzērienus pasniedza zelta traukos, kas bija dažādi savā veidojumā, un ķēnišķīgais vīns plūda bagātīgā daudzumā, liecinādams par valdnieka īsti ķēnišķīgo devību.
8. Saskaņā ar priekšrakstu dzert nevienu nespieda, jo ķēniņš saviem galma darbiniekiem bija devis norādījumu atļaut katram rīkoties pēc savas patikas.
9. Arī ķēniņiene Vašti sarīkoja ķēniņa Ahasvera pils iekšējās telpās īpašas dzīres sievietēm.
10. Septītajā dienā, kad ķēniņa sirds viņa ierosā bija jautri pacilāta, viņš pavēlēja Mehumanam, Bizetam, Harbonam, Bigtam, kā arī Abagtam, Šetaram un Karkasam, septiņiem galminiekiem, kas apkalpoja pašu ķēniņu,
11. atvest ķēniņieni Vašti ar ķēniņienes kroni galvā ķēniņa priekšā, lai parādītu ļaudīm un dižciltīgajiem viņas daiļumu, jo viņa pēc izskata bija skaista.
12. Bet ķēniņiene Vašti atteicās ierasties pēc ķēniņa pavēles, kas viņai bija septiņu galminieku paziņota. Tad ķēniņš ļoti noskaitās, un viņa kvēloja jo spēcīgas dusmas.
13. Un ķēniņš jautāja gudrajiem, kas bija laiku zinātāji, - jo visas ķēniņa lietas tika celtas priekšā likumu un tiesību zinātājiem - ,
14. un ķēniņam vistuvākie bija Karšna, Šetars, Admata, Taršišs, Meress, Marsna, Memuhans - septiņi Persijas un Mēdijas lielkungi, kuriem katrā laikā bija atļauta pieeja pie ķēniņa un kuri ieņēma valsti pirmo vietu:
15. Kā pēc likuma būtu jārikojas ar ķēniņieni Vašti, jo viņa nav paklausījusi ķēniņa Ahasvera pavēlei, ko ķēniņš bija viņai caur galminiekiem darījis zināmu?
16. Tad Memuhans sacīja ķēniņa un lielkungu priekšā: Ne tikai pret ķēniņu vien ķēniņiene Vašti ir noziegusies, bet arī pret visiem lielkungiem un pret visiem ļaudīm, kas mīt visās ķēniņa Ahasvera zemēs.
17. Ziņa par ķēniņienes izturēšanos taču izplatīsies starp visām sievietēm, tā ka viņas nicinās savus vīrus, jo viņas droši sacīs: ķēniņš Ahasvers pavēlēja atvest ķēniņieni sava vaiga priekšā, bet viņa nenāca.
18. Un šodien pat Persijas un Mēdijas kundzes, kas būs dzirdējušas par ķēniņienes izturēšanos, stāstīs par to saviem vīriem, visiem ķēniņa lielkungiem, un nicināšanas un dusmu būs gana.
19. Ja tas ķēniņam šķiet labi, lai iznāk paša ķēniņa pavēle un lai tā top ierakstīta Persijas un Mēdijas likumos, tā ka to nevar atsaukt, proti, ka Vašti vairs nebūs ierasties pie ķēniņa Ahasvera. Un ķēniņš lai piešķir viņas ķēniņienes godu kādai citai, kas ir labāka par viņu.
20. Un, kad dzirdēs par ķēniņa pavēli, ko viņš ir izdevis visā savā valstī, lai cik plaša tā arī būtu, tad visas sievas dos godu saviem vīriem, augstiem un zemiem.
21. Un ķēniņam un viņa padomniekiem patika šis padoms, un ķēniņš rīkojās pēc Memuhana padoma.
22. Viņš sūtīja rīkojumus uz visām ķēniņa zemēm, katrai zemei savā rakstā un katrai tautai savā valodā, lai ikviens vīrs ir kungs savā mājā un rīkojas pēc savas tautas un pēc paša ieskatiem.

1. Pēc šiem notikumiem, kad ķēniņa Ahasvera dusmas bija rimušās, viņš atcerējās Vašti un to, ko viņa bija darījusi un kas bija lemts pret viņu.
2. Tad galminieki, kas viņu apkalpoja, sacīja: Ir jāsameklē ķēniņam jaunas meitenes, it īpaši daiļa izskata jaunavas,
3. un lai ķēniņš ieceļ ierēdņus visās savas valsts zemēs, lai tie savestu daiļa izskata meitenes, jaunavas, Sūsas pilī, sievu namā, ķēniņa galminieka Hegaja uzraudzībā, kas sargā sievas, un lai dod viņām skaistuma kopšanai nepieciešamās ziedes,
4. un meitene, kas ķēniņam vislabāk patiks, lai top par ķēniņieni Vašti vietā. Tas ķēniņam patika, un viņš tā darīja.
5. Sūsas pilī bija kāds vīrs, jūds, un viņa vārds bija Mordohajs, Jāira dēls, tas Šimija dēls un tas Kīša dēls, kāds benjamīnietis,
6. kas bija aizvests no Jeruzālemes līdz ar izvestajiem, kurus izveda kopā ar Jūdas ķēniņu Jehonju Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars.
7. Un viņš bija uzaudzinājis Hadasu, tas ir, Esteri, sava tēvoča meitu, jo viņai nebija nedz tēva, nedz mātes; meitene bija daiļa auguma un skaista izskata, un, kad viņas tēvs un māte bija miruši, Mordohajs viņu pieņēma sev par meitu.
8. Kad ļaudis dabūja zināt ķēniņa pavēli un viņa lēmumu un kad daudzas meitenes tika savestas Sūsas pilī Hegaja uzraudzībā, tad arī Esteri aizveda uz ķēniņa pili Hegaja zināšanā; viņš pārzināja sievas.
9. Jaunā meitene patika viņam, ieguva viņa labvēlību, un viņš pasteidzās piešķirt viņai visiedarbīgākos skaistuma kopšanas līdzekļus un piemērotu uzturu, nodeva viņas rīcībā septiņas pašas labākās no visām ķēniņa pils kalponēm un novietoja viņu ar kalponēm sievu nama skaistākajā daļā.
10. Bet Estere neko nestāstīja par savu jūdisko izcelsmi un savām ģimenes lietām, jo Mordohajs bija noliedzis viņai to izpaust.
11. Un katru dienu Mordohajs staigāja gar sētu sievu nama priekšā, lai uzzinātu par Esteres labklājību un par visu, kas ar viņu notiek.
12. Kad ikvienai meitenei bija pienākusi kārta iet pie ķēniņa Ahasvera - pēc tam kad viņa divpadsmit mēnešus bija nodzīvojusi saskaņā ar noteikumiem par sievietēm, jo tik daudz laika prasīja viņu skaistuma pilnvērtīga izkopšana, proti, sešus mēnešus svaidsana ar mirru eļļu un sešus mēnešus ar balzamiem, ziedēm un citiem skaistinašanas līdzekļiem, -
13. un kad meitene gāja pie ķēniņa, tad viņai deva visu, ko vien viņa vēlējās ņemt sev līdzī no sievu nama uz ķēniņa pili.
14. Vakarā viņa iegāja un no rīta atgriezās - bet uz otru sievu namu ķēniņa galminieka Šaašgaza uzraudzībā, kas sargāja blakussievas; viņa tad vairs nedrīkstēja pie ķēniņa iet, izņemot gadījumu, ja ķēniņš būtu atradis patikšanu pie viņas un viņa tad īpaši tiktu aicināta.
15. Kad pienāca Esteres, Abihaila, Mordohaja tēvoča meitas, ko Mordohajs bija sev par meitu pieņēmis, kārta iet pie ķēniņa, viņa neprasīja neko, izņemot to, ko viņai ieteica ķēniņa galminieks Hegajs, kas sargāja sievas; Estere bija atradusi labvēlību ikviena acīs, kas viņu redzēja.
16. Kad Estere tika ķēniņa Ahasvera viņa ķēnišķīgajā pilī viņa septītā valdīšanas gada desmitajā, tas ir, tebas mēnesī pieņemta,
17. tad ķēniņš iemīlēja Esteri vairāk par visām sievietēm, un viņa ieguva viņa laipnību un labvēlību vairāk par visām jaunavām, tā ka viņš lika ķēniņienes kroni viņai galvā un iecēla viņu par ķēniņieni Vašti vietā.
18. Un ķēniņš sarīkoja lielas dzīres visiem saviem lielkungiem un saviem kalpotājiem Esterei par godu, piešķīra zemēm nodevu atvieglinājumu un pavēlēja izsniegt ļaudīm papildu labības devu ar īsti ķēnišķīgu devību.
19. Un, kad jaunavas tika sapulcinātas otru reizi, Mordohajs sēdēja pie ķēniņa vārtiem.
20. Estere vēl joprojām nebija neko stāstījusi par savu jūdisko izcelsmi un saviem tuviniekiem, kā

Mordohajs bija viņai pavēlējis, jo viņa darīja, kā Mordohajs teica, tāpat kā tad, kad viņa bija audzināšanā pie viņa.

21. Un tajās dienās, kad Mordohajs sēdēja pie ķēniņa vārtiem, divi ķēniņa galminieki, Bigtans un Terešs, no sliekšņa sargiem, iedegās pret ķēniņu tādās dusmās, ka mēģināja pacelt pret viņu roku.

22. Un šī lieta kļuva zināma Mordohajam, un viņš to izstāstīja ķēniņienei Esterei, un Estere stāstīja to ķēniņam Mordohaja vārdā.

23. Izmeklēja šo lietu ķēniņa pilnvarotie un atrada to atbilstošu patiesībai, un viņus abus pakāra pie koka. Un to ierakstīja dienu notikumu grāmatā ķēniņa zināšanai.

1. Pēc šiem notikumiem ķēniņš Ahasvers iecēla augstākā godā un visaugstākā amatā agagieti Hamanu, Hammedatas dēlu, un lika viņa sēdekli augstāk par visiem lielkungiņiem savā galmā.
2. Un visiem ķēniņa galma kalpotājiem bija jāliecas un jāzemojas Hamana priekšā, jo tā ķēniņš par viņu bija pavēlējis. Bet Mordohajs neliecās un arī nekrita viņa priekšā pie zemes.
3. Tad ķēniņa kalpotāji, kas bija pie vārtiem, jautāja Mordohajam: Kāpēc tu pārkāp ķēniņa pavēli?
4. Kad viņi jautāja tā viņam ik dienas un kad viņš tomēr neklausījās uz viņiem, viņi stāstīja to Hamanam, lai redzētu, vai Mordohaja pašattaisnojums tiks atzīts, jo viņš bija stāstījis tiem, ka viņš ir jūds.
5. Un, kad Hamans redzēja, ka Mordohajs tiešām neliecās un nezemojas viņa priekšā, viņš kļuva dziļu dusmu pilns.
6. Taču viņš turēja zem sava goda pacelt roku vienīgi pret Mordohaju, jo viņam bija paziņots, kādas tautas loceklis Mordohajs esot. Tādēļ viņam radās nodoms reizē ar Mordohaju iznīcināt visus jūdus, kas mita visā Ahasvera valstī.
7. Pirmajā mēnesī, kas ir nīsāna mēnesis, ķēniņa Ahasvera divpadsmitajā valdīšanas gadā, meta pūr, tas ir, meslus, Hamana priekšā no dienas dienā, un viņi meta tos no mēneša mēnesī līdz divpadsmitajam mēnesim, kas ir ādāra mēnesis.
8. Tad Hamans sacīja ķēniņam Ahasveram: Ir kāda tauta, kas ir izkaisīta un izklidināta starp citām visās tavas valsts zemēs; tās likumi atšķiras no ikvienas tautas likumiem, un ķēniņa likumus viņi nepilda, tā ka ķēniņam neklājas tos neievērotus atstāt mierā.
9. Ja ķēniņam tas šķiet labi, lai uzraksta, ka viņi jāiznīcina, un es iesvēršu desmit tūkstošus sudraba talentu ķēniņa ierēdņu rokās, lai tos nodotu ķēniņa mantu glabātavā.
10. Tad ķēniņš novilka savu zīmogredzenu no savas rokas un deva to agagietim Hamanam, Hammedatas dēlam, jūdu ienaidniekam,
11. un ķēniņš sacīja Hamanam: Nauda lai top nodota tavā rīcībā, tāpat arī šī tauta, lai tu darītu ar viņu, kā tev patīk.
12. Tad pirmā mēneša trīspadsmitajā dienā valdība sasauca ķēniņa rakstvežus, un viss tika rakstīts, kā Hamans pavēlēja, ķēniņa zemes vietvalžiem un pārvaldniekiem, kas bija katrā zemē, un ikvienas tautas lielkungiņiem, katrai zemei tās rakstā un katrai tautai viņas valodā; to rakstīja ķēniņa Ahasvera vārdā un apzīmogoja ar ķēniņa zīmogu.
13. Vēstules izsūtīja ar skrējējiem uz visām ķēniņa zemēm, lai iznīcinātu, nokautu un izdeldētu visus jūdus, no zēna līdz sirmgalvim, mazus bērnus un sievas, vienā dienā, proti, divpadsmitā mēneša trīspadsmitajā dienā, kas ir ādāra mēnesis, un arī lai nolaupītu viņu mantu.
14. Norakstu no tā, kas bija rakstīts, kā pavēli vajadzēja nodot katrā zemē, darot to zināmu visām tautām, lai tās būtu sagatavotas šai dienai.
15. Skrējēji naski devās prom ar ķēniņa pavēli. Šo pavēli izsludināja arī Sūsas pilī. Ķēniņš un Hamans atsēdās, lai dzertu, bet Sūsas pilsēta bija satraukuma pilna.

1. Kad Mordohajs uzzināja visu, kas bija darīts, viņš saplēsa savas drēbes, apgērba maisu un kaisīja pelnus uz savas galvas. Viņš izgāja pilsētas vidū un brēca skaļā un izmisuma pilnā balsī.
2. Viņš nonāca ķēniņa vārtu priekšā, bet tālāk viņš netika, jo neviens nedrīkstēja ieiet pa ķēniņa vārtiem, ietērpies maisā.
3. Un ikvienā zemē, kur nonāca ķēniņa vārds un viņa pavēle, bija lielas bēdas jūdu starpā un gavēšana, un raudāšana, un vaimanāšana; daudziem par guļasvietu bija tikai izklāts maiss un pelni.
4. Kad Esteres kalpones un viņas galma ļaudis nāca un stāstīja viņai par visu to, ķēniņiene ļoti izbijās; viņa sūtīja drēbes, lai Mordohajs tās apgērbtu un novilktu no sevis maisu, bet viņš nepaklausīja.
5. Tad Estere sauca Hatahu, vienu no ķēniņa galminiekiem, ko viņš bija iecēlis, lai tas viņai kalpotu, un lika viņam iet pie Mordohaja, lai uzzinātu, kas par lietu un kāpēc tas viss notiek.
6. Un Hatahs izgāja pie Mordohaja uz pilsētas laukuma, kas bija ķēniņa vārtu priekšā,
7. un Mordohajs izstāstīja Hataham visu, kas bija noticis ar viņu, un arī par noteikto naudas summu, ko Hamans bija apsolījis iemaksāt ķēniņa mantu glabātavā par jūdiem, tas ir, par atļauju viņus iznīcināt.
8. Viņš deva viņam arī kādu norakstu no Sūsās rakstītā rīkojuma par jūdu iznīcināšanu, lai parādītu to Esterei un darītu viņai zināmu un lai liktu viņai iet pie ķēniņa lūgt viņa žēlastību un aizlūgt viņa priekšā par savu tautu.
9. Kad Hatahs atnāca un darīja zināmus Esterei Mordohaja vārdus,
10. tad Estere runāja ar Hatahu un sūtīja viņu atkal ar jaunu ziņu pie Mordohaja:
11. Visi ķēniņa kalpi un ķēniņa zemju ļaudis zina, ka ikviens vīrs vai sieva, kas ienāk iekšējā pagalmā pie ķēniņa bez aicinājuma, ir pakļauts vienam un tam pašam likumam, proti, tapt nogalinātam, izņemot vienīgi to, kam ķēniņš izstiepj pretī savu zelta scepteri, lai to atstātu dzīvu. Bet es neesmu aicināta iet pie ķēniņa nu jau visas šīs trīsdesmit dienas.
12. Un Hatahs paziņoja Mordohajam Esteres vārdus.
13. Tad Mordohajs sacīja, lai atbild Esterei: Neiedomājies sevī, ka tu ķēniņa pilī izglābsies drošāk nekā visi pārējie jūdi!
14. Jo, ja tu tiešām cietīsi klusu šajā laikā, tad atbrīvošana un glābšana jūdiem var rasties no kādas citas puses, bet tu un tava dzimta aizies bojā. Un, kas zina, vai tu tieši šā laika dēļ neesi kļuvusi ķēnišķīgā godā?
15. Tad Estere pavēlēja atbildēt Mordohajam tā:
16. Ej, sapulcini visus jūdus, kas atrodas Sūsās, un gavējiet manis dēļ: neēdiet un nedzeriet trīs dienas un nakts; arī es ar savām kalponēm tāpat gavēšu. Un pēc tam es iešu pie ķēniņa, kas gan nav pēc likuma, un, ja es aiziešu bojā, tad aiziešu bojā!
17. Tad Mordohajs aizgāja un darīja visu, ko Estere viņam bija pavēlējusi.

1. Trešajā dienā Estere apgērba ķēniņienes tērpu un nostājās ķēniņa pils iekšējā pagalmā pretī ķēniņa pilij. Ķēniņš sēdēja savas valsts tronī ķēniņa pilī pretī pils ieejai.
2. Kad ķēniņš redzēja ķēniņieni Esteri stāvam pils pagalmā, viņa atrada labvēlību viņa acīs, un ķēniņš izstiepa zelta scepteri, kas bija viņa rokā, pretī Esterei, un Estere tuvojās un pieskārs sceptera smailei.
3. Un ķēniņš sacīja viņai: Kas tev ir, ķēniņiene Estere, un kāda ir tava vēlēšanās? Kaut arī tu lūgtu pusi no valsts, lai tā top tev piešķirta!
4. Un Estere sacīja: Ja ķēniņam patīk, lai ķēniņš un Hamans nāk šodien uz dzīrēm, ko es viņam sarīkoju!
5. Tad ķēniņš pavēlēja: Pasauciet tūliņ Hamanu, lai mēs varam darīt to, ko Estere vēlas! Tā ķēniņš un Hamans atnāca uz dzīrēm, ko Estere bija sarīkojusi.
6. Kad visi dzēra vīnu, ķēniņš prasīja Esterei: Kāds ir tavs lūgums? Lai tas tev top izpildīts! Un kāda ir tava vēlēšanās? Līdz pat pusei no valsts - lai tā top piepildīta!
7. Bet Estere sacīja: Mans lūgums un mana vēlēšanās būtu šāda:
8. ja es esmu atradusi labvēlību ķēniņa acīs un ja ķēniņam patīk ievērot manu lūgumu un piepildīt manu vēlēšanos, tad lai ķēniņš un Hamans nāk rīt atkal uz dzīrēm, ko es viņiem sarīkošu; un rīt tad es arī paklausīšu ķēniņa uzaicinājumam.
9. Un tajā dienā Hamans izgāja priecīgs un jautrs sirdī. Bet, kad Hamans ieraudzīja Mordohaju ķēniņa vārtos, ka viņš atkal nedz piecēlās, nedz drebēja viņa priekšā, nedz vispār piegrieza viņam vērību, tad Hamans kļuva dusmu pilns pret Mordohaju.
10. Taču Hamans savaldījās un iegāja savā namā; tad viņš sūtīja ziņu un lika ierasties saviem draugiem un savai sievai Zerešai.
11. Un Hamans stāstīja viņiem par savas bagātības spožumu un par savu dēlu daudzumu, un it īpaši par to, kā ķēniņš ir viņu lielu darījis un pacēlis viņu pāri visiem lielkungiem un visiem ķēniņa kalpotājiem.
12. Tad viņš turpināja: Pat ķēniņiene Estere nebija likusi nākt nevienam citam kopā ar ķēniņu uz dzīrēm, ko viņa bija sarīkojusi, kā vienīgi man. Un arī rīt es esmu uzaicināts pie viņas kopā ar ķēniņu.
13. Tomēr tas viss neiepriecinās mani tikmēr, kamēr es redzu jūdu Mordohaju sēžam ķēniņa vārtos!
14. Tad viņa sieva Zereša un visi viņa draugi sacīja: Lai sacel karātavu koku, piecdesmit olektis augstu, un no rīta saki ķēniņam, lai pakar pie tām Mordohaju; tad ej priecīgi kopā ar ķēniņu uz dzīrēm. Šis vārds patika Hamanam, un viņš lika uzcelt karātavas.

1. Tajā naktī ķēniņam nenāca miegs, un viņš pavēlēja, lai atnes laiku grāmatu, kurā bija atzīmēti notikumi valsts dzīvē, un viņi lasīja tos ķēniņam priekšā.
2. Un tur bija rakstīts, ka Mordohajs ir uzrādījis Bigtanu un Terešu, divus ķēniņa galminiekus no sliekšņu sargiem, kas bija taisījušies izstiept roku pret ķēniņu Ahasveru.
3. Un ķēniņš jautāja: Kāds gods un paaugstinājums ir parādīts Mordohajam par to? Tad ķēniņa sulaiņi, kas viņu apkalpoja, atbildēja: Viņam nekāda atzinība nav parādīta.
4. Tad ķēniņš vēl jautāja: Kas ir pagalmā? Un Hamans bija tikko ienācis ķēniņa pils ārējā pagalmā, lai sacītu ķēniņam, ka Mordohajs ir pakarams pie karātavām, kuras viņš bija licis viņam uzcelt.
5. Tad ķēniņa apkalpotāji sacīja viņam: Lūk, Hamans stāv pagalmā! Un ķēniņš sacīja: Lai viņš ienāk!
6. Kad Hamans ienāca, tad ķēniņš jautāja viņam: Ko lai dara tam vīram, kuru ķēniņš grib pagodināt? Un Hamans domāja savā sirdī: kam gan citam kā man ķēniņš grib parādīt godu?
7. Un Hamans sacīja ķēniņam: Tam vīram, kuru ķēniņš grib pagodināt,
8. lai atnes ķēniņa tērpu, kas pašam ķēniņam bijis mugurā, un atved zirgu, uz kā ķēniņš ir jājis un kuram galvā uzlikts ķēniņa kroņa atdarinājums,
9. un lai nodod drēbes un zirgu vienam no ķēniņa dižciltīgajiem lielkungiņiem rokās, un lai tas apgērbj vīru, kuru ķēniņš grib pagodināt. Un lai viņš liek viņam jāt uz zirga pilsētas laukumā un sauc viņa priekšā: tā top darīts vīram, kuru ķēniņš grib pagodināt!
10. Tad ķēniņš sacīja Hamanam: Steidzies, ņem drēbes un zirgu un pagodini ar šīm dāvanām, tā kā tu nupat teici, jūdu Mordohaju, kas sēž ķēniņa vārtos! Neizlaid neko no tā, ko tu man sacīji!
11. Tad Hamans ņēma drēbes un zirgu un apgērba Mordohaju, un lika viņam jāt uz pilsētas laukumu; un viņš pats sauca viņa priekšā: Tā top darīts vīram, ko ķēniņš nolēmis pagodināt!
12. Tad Mordohajs atgriezās ķēniņa vārtos. Bet Hamans steidzās uz savu māju noskumis ar apsegtu galvu.
13. Un Hamans stāstīja Zerešai, savai sievai, un visiem saviem draugiem visu, kas bija viņam gadījies. Un viņa gudrie un viņa sieva Zereša sacīja viņam: Ja Mordohajs, pret kuru tu esi sācis zaudēt, ir no jūdu dzimuma, tad tu nespēsi neko pret viņu, bet tu krizdams kritīsi viņa priekšā!
14. Kamēr viņi vēl runāja ar viņu, ieradās ķēniņa galminieki, lai steidzīgi vestu Hamanu uz dzīrēm, ko Estere bija sarīkojusi.

1. Tā ķēniņš un Hamans atnāca uz dzīrēm pie ķēniņienes Esteres.
2. Un otrā dienā, kad dzēra vīnu, ķēniņš atkal sacīja Esterei: Kāds ir tavs lūgums, ķēniņiene Estere? Lai tas tev top izpildīts! Un kāda ir tava vēlēšanās? Ja tā sniedzas līdz pusei no manas valsts, lai tā top izpildīta!
3. Tad ķēniņiene Estere sāka runāt un sacīja: Ja es esmu atradusi labvēlību tavās acīs, ķēniņ, un ja ķēniņam tas patīk, tad lai man dāvina dzīvību - tas ir mans lūgums - un lai saudzē manu tautu - tā ir mana vēlēšanās!
4. Jo mēs esam pārdoti, es un mana tauta, lai mūs iznīcinātu, lai nokautu un lai izdeldētu mūs. Ja mēs būtu pārdoti par kalpiem un kalponēm, tad es būtu cietusi klusu, jo šāda pārestība mums būtu par niecīgu, lai apgrūtinātu ķēniņu.
5. Tad ķēniņš Ahasvers runāja un jautāja ķēniņienei Esterei: Kurš tas ir un kur viņš ir, kas bija ieņēmis savā prātā to darīt?
6. Un Estere sacīja: Ienaidnieks un pretinieks ir šis ļaunprātīgais Hamans! Tad Hamans izbijies sabruka ķēniņa un ķēniņienes priekšā.
7. Tad ķēniņš dūsmās piecēlās no vīna dzeršanas un izgāja pils dārzā. Bet Hamans palika stāvēt, lai aizlūgtu ķēniņieni Esteri par savu dzīvību, jo viņš redzēja, ka kaut kas ļauns viņam ir nolemts no ķēniņa puses.
8. Un, kad ķēniņš atgriezās no pils dārza namā, kur notika dzīres, Hamans bija nokritis lūgdamies zemē pie sēdekļa, kur Estere sēdēja, un ķēniņš izsaucās: Vai viņš pat pret ķēniņieni grib izlietot varu mana paša namā? Tikko šis vārds bija atskanējis no ķēniņa mutes, tā Hamanam aizsedza vaigu.
9. Tad Harbona, viens no galminiekiem, kas īpaši apkalpoja ķēniņu, sacīja: Pat karātavas, kuras Hamans lika uzslīet Mordohajam, ķēniņa labdarim, pie sava nama, ir jau kārtībā, piecdesmit olektis augstas! Un ķēniņš sacīja: Pakariet viņu pie tām!
10. Tā viņi pakāra Hamanu pie karātavām, ko viņš bija uzcēlis Mordohajam. Tad ķēniņa dusmas rimās.

1. Tai pašā dienā ķēniņš Ahasvers atdāvināja ķēniņienei Esterei jūdu ienaidnieka Hamana namu. Un Mordohajam tika atļauts stāties ķēniņa priekšā, jo Estere bija izstāstījusi, kas viņš viņai bija.
2. Un ķēniņš novilka savu zīmoggredzenu, ko viņš bija atņēmis Hamanam, un iedeva to Mordohajam. Un Estere iecēla Mordohaju par Hamana nama pārvaldnieku.
3. Tad Estere atkal runāja ar ķēniņu, krita viņam pie kājām, raudāja un lūdza viņu, lai viņš novērs agagieša Hamana ļaunprātību un viņa nodomu, ko viņš bija izdomājis pret jūdiem.
4. Un ķēniņš izstiepa zelta scepteri Esterei pretī, un Estere piecēlās un nostājās ķēniņa priekšā,
5. un viņa sacīja: Ja ķēniņam tas patīk un ja es esmu atradusi labvēlību viņa priekšā, un ja šī lieta šķiet ķēniņam taisna un es esmu patīkama viņa acīm, tad lai ar rakstītu rīkojumu tiktu atklāti pateikts, ka agagieša Hamana, Hammedatas dēla, ļaunos nolūkos piesūtītie rīkojumi, ar kuriem bija pavēlēts iznīcināt visā ķēniņa zemē dzīvojošos jūdus, tiek tūlī atsaukti un atcelti.
6. Jo kā gan es varētu noraudzīties nelaimē, kas stāv priekšā manai tautai, un kā gan lai es spētu noskatīties savu ciltsbrāļu bojāejā!
7. Tad ķēniņš Ahasvers sacīja ķēniņienei Esterei un jūdam Mordohajam: Lūk, Hamana namu es esmu dāvinājis Esterei, un viņš pats ir pakārts, tādēļ ka viņš bija izstiepis savu roku pret jūdiem.
8. Un jūs drīkstat ķēniņa vārdā rakstīt par jūdiem, kā tas jums šķiet labāk, un drīkstat apzīmogot to ar ķēniņa zīmoggredzenu, jo raksts, kas rakstīts ķēniņa vārdā un apzīmogots ar ķēniņa zīmoggredzenu, nav atsaucams!
9. Tad sapulcējās ķēniņa rakstveži trešajā mēnesī, kas ir sīvāna mēnesis, divdesmit trešajā dienā un rakstīja saskaņā ar visu, ko pavēlēja Mordohajs par jūdiem, ķēniņa vietvalžiem, zemes pārvaldniekiem un zemju lielkungiņiem no Indijas līdz Etiopijai, simts divdesmit septiņām zemēm, katrai zemei tās valodā un katrai tautai tās valodā un arī jūdiem viņu rakstā un viņu valodā.
10. Un rakstīja ķēniņa Ahasvera vārdā un apzīmogoja ar ķēniņa zīmoggredzenu un vēstules izsūtīja ar skrējējiem, kas jāja uz ātrākajiem kumeliem no ķēniņa zirgu audzētavām.
11. Ar šīm vēstulēm ķēniņš atļāva jūdiem katrā atsevišķā pilsētā sapulcēties un aizstāvēt savu dzīvību, iznīcinot, nokaujot un izdeldējot ikvienas tautas vai zemes bruņotu spēku, kas taisītos apdraudēt viņus, viņu bērnus un sievas, kā arī izlaupīt šo ļaužu mantu, pie tam
12. vienā dienā visās ķēniņa Ahasvera zemēs, proti, divpadsmitā mēneša, kas ir ādāra mēnesis, trīspadsmitajā dienā.
13. Noraksts no tā, kas rakstīts, bija jāizsludina kā pavēle katrā zemē, to darot zināmu visiem ļaudīm, lai jūdi varētu būt sagatavoti uz šo dienu un varētu atriebties saviem ienaidniekiem.
14. Pēc īpaša ķēniņa pamudinājuma nekavēties, skrējēji tad arī naski devās ceļā, jādami uz ķēniņa zirgiem, ar ķēniņa pavēli; arī Sūsas pilī tika izsludināta šī pavēle.
15. Un Mordohajs iznāca no ķēniņa pils purpurzilās baltās karaliskās drēbēs ar lielu zelta pieres sprādzi un purpursārtā smalka audekla mētelī; tad Sūsas pilsēta gaviļēja un priecājās,
16. jo jūdiem bija pienākušas laimes, prieka, liksmības un goda pilnas dienas.
17. Un ikvienā zemē un ikvienā pilsētā, kur vien nonāca ķēniņa vārds un viņa pavēle, jūdiem bija prieks un liksmība, dzīres un svētku dienas. Un daudzi no iezemiešiem uzdevās par jūdiem, jo viņiem bija uznākušas bailes no jūdiem.

1. Un divpadsmitajā mēnesī, kas ir ādāra mēnesis, tā trīspadsmitajā dienā, kad ķēniņa vārdam un viņa pavēlei bija jātiek izpildītai, - dienā, kad jūdu ienaidnieki cerēja viņus pievārēt, bet kas izveidojās tā, ka jūdi paši pievārēja savus nīdējus,
2. jūdi sapulcējās savās pilsētās visās ķēniņa Ahasvera zemēs, lai izstieptu roku pret tiem, kas bija nodomājuši viņiem ļaunu. Un neviens nestājās viņiem pretī, jo bailes no viņiem bija pārņēmušas visas tautas.
3. Un visu zemju lielkungi, ķēniņa vietvalži, pārvaldnieki un ierēdņi palīdzēja jūdiem, jo bailes no Mordohaja bija sagrābušas viņus savā varā.
4. Jo Mordohajs bija liels ķēniņa pilī, un viņa slava izgāja pa visām zemēm; cieņa pret Mordohaju un viņa cēlums kļuva arvien lielāki.
5. Tā jūdi kāva visus savus ienaidniekus, cirzdami ar zobenu, slepkavodami un nomaitādami tos, un viņi darīja saviem ienaidniekiem pēc savas patikas.
6. Arī Sūsas pilī jūdi nokāva un iznīcināja pieci simti vīru.
7. Un viņi nokāva arī Paršandatu, Dalfonu un Aspatu,
8. Poratu, Adalju un Aridatu,
9. Parmaštu, Arisaju, Aridaju un Vajzatu,
10. desmit Hamana, Hammedata dēla, jūdu ienaidnieka, dēlus, bet viņi neizstiepa savu roku pēc laupījuma.
11. Tajā pašā dienā Sūsas pilī nokauto skaits tika paziņots ķēniņam.
12. Un ķēniņš sacīja ķēniņienei Esterei: Sūsas pilī vien jūdi ir nokāvuši un iznīcinājuši pieci simti vīru un arī desmit Hamana dēlus. Ko gan viņi nav izdarījuši tad pārējās ķēniņa zemēs! Tomēr kāds ir tavs lūgums? Lai lūgtais tev top piešķirts! Un kāda vēl ir tava vēlēšanās? Lai tā top izpildīta!
13. Un Estere sacīja: Ja tas ķēniņam patīk, lai jūdiem, kas ir Sūsās, top dota vaļa rīkoties pēc šīs dienas pavēles arī vēl rīt, un Hamana desmit dēlus lai pakar pie karātavām!
14. Tad ķēniņš sacīja, lai tas tā top darīts, un Sūsās izsludināja ķēniņa pavēli, un desmit Hamana dēlus pakāra.
15. Jūdi, kas bija Sūsās, sapulcējās arī četrpadsmitajā ādāra mēneša dienā, un viņi nokāva Sūsās vēl trīs simti vīrus, bet viņi neizstiepa savu roku pēc laupījuma.
16. Un pārējie jūdi, kas bija ķēniņa zemēs, arī apvienojās un uzstājās par savu dzīvību un panāca mieru no saviem ienaidniekiem; viņi nokāva septiņdesmit pieci tūkstošus no tiem, kas viņus nīda, bet viņi neizstiepa savu roku pēc laupījuma.
17. Tas notika ādāra mēneša trīspadsmitajā dienā, un viņi atpūtās tā četrpadsmitajā dienā un padarīja to par dzīru un prieka dienu.
18. Bet jūdi, kas bija Sūsās, sapulcējās mēneša trīspadsmitajā un četrpadsmitajā dienā un atpūtās tā piecpadsmitajā dienā, un padarīja to par dzīru un prieka dienu.
19. Tādēļ jūdi, kas dzīvo ciemos un miestos, pārvērš ādāra mēneša četrpadsmito dienu par prieka, dzīru un svētku dienu, kad sūta ēdienus cits citam.
20. Un Mordohajs uzrakstīja šos notikumus. Un viņš sūtīja vēstules visiem jūdiem, kas bija visās ķēniņa Ahasvera zemēs, tuviem un tāliem,
21. lai uzliktu viņiem par pienākumu svinēt ādāra mēneša četrpadsmito dienu, arī tā piecpadsmito dienu katru gadu -
22. kā dienas, kurās jūdi ir panākuši mieru no saviem ienaidniekiem, un kā mēnesi, kurā bēdas viņiem ir pārvērtušās par prieku un sēras par svētku dienu, padarot šīs dienas par dzīru un prieka dienām, kad sūta cits citam ēdienus un dāvanas trūcīgiem.
23. Tā jūdi pieņēma kā paražu to, ko viņi toreiz bija iesākuši darīt un ko Mordohajs viņiem bija savās vēstulēs ieteicis, tāpēc
24. ka agagietis Hamans, Hammedatas dēls, visu jūdu ienaidnieks, bija gan sataisījis pret jūdiem, lai viņus iznīcinātu, un bijametis pūr, tas ir, meslus, lai viņus izdeldētu un iznīcinātu,
25. bet, kad Estere griezās ar lūgumu pie ķēniņa, ķēniņš bija pavēlējis ar rakstu, lai Hamana ļaunais

nodoms, ko tas bija iecerējis pret jūdiem, krīt atpakaļ uz viņa paša galvu un lai pakar viņu un viņa dēlus pie karātavām.

26. Tādēļ šīs dienas sauc pūrīm, pēc vārda pūr. Un šīs vēstules satura dēļ un visa tā dēļ, ko viņi bija redzējuši un piedzīvojuši,

27. jūdi apņēmās un uzlika par pienākumu saviem pēcnācējiem un visiem, kas pieslējās viņiem, ka viņi nepalaidīs, bet svinēs šīs divas dienas, kā viņiem ir rakstīts priekšā, viņu pašu stingri noteiktā laikā ik gadus;

28. ka šīs dienas tiktu pieminētas un svinētas katrā paaudzē, katrā dzimtā, katrā zemē un katrā pilsētā; šīs pūrīm dienas nedrīkst iznīkt no jūdu vidus, un to piemiņa nedrīkst zust starp viņu pēcnācējiem.

29. Tad ķēniņiene Estere, Abihaila meita, un jūds Mordohajs ar visu savu ietekmi rakstīja otru vēstuli par pūrīm, lai tos apstiprinātu.

30. Un viņš izsūtīja visiem jūdiem Ahasvera valstī, uz simts divdesmit septiņām zemēm, vēstules, kas bija pilnas ar miera un patiesības vārdiem,

31. lai apstiprinātu šīs pūrīm dienas noteiktā laikā, kā viņiem jūds Mordohajs un ķēniņiene Estere bija noteikuši un kā viņi paši sev un saviem pēcnācējiem to bija apstiprinājuši līdz ar priekšrakstiem par gavēšanu un vaimanāšanām.

32. Un Esteres pavēle apstiprināja šos noteikumus par pūrīm; un tas tika ierakstīts grāmatā.

Nodaļa 10

1. Tad ķēniņš Ahasvers uzlika nodevas visai zemei un jūras salām.
2. Bet visi viņa varenie un stiprie darbi un Mordohaja diženums, līdz kuram viņu pacēla ķēniņš, ir ierakstīti Persijas un Mēdijas ķēniņu Laiku grāmatā.
3. Un tiešām jūds Mordohajs bija otrs pēc ķēniņa Ahasvera, un viņš bija visai cienījams jūdu starpā un patīkams vairākumam savu brāļu, jo viņš meklēja savas tautas labumu un gādāja par labklājību visam savam dzimumam.

Ījaba grāmata

Nodaļa 1

1. Uca zemē mita kāds vīrs, vārdā Ījabs. Šis vīrs bija sirdsskaidrs un taisns, jo viņš bijās Dieva un vairījās no ļauna.
2. Viņam bija dzimuši septiņi dēli un trīs meitas.
3. Un viņam piederēja septiņi tūkstoši sīklopu, trīs tūkstoši kamieļu un pieci simti jūgu vēršu, arī pieci simti ēzeļu māšu un ļoti liels skaits darba roku. Šis vīrs bija viscildenākais starp visiem ļaudīm, kas dzīvoja austrumos.
4. Viņa dēli bija paraduši ikviens savā namā pēc kārtas kopā sanākt un rīkot dzīres. Tie mēdza aicināt un ielūgt arī savas trīs māšas, lai tās kopā ar viņiem ēstu un dzertu.
5. Kad kārtējo dzīru laiks bija apkārt, tad Ījabs sūtīja viņiem savu atgādinājumu un ieteica pašiem svēties. Viņš svētīja viņus arī pats. Viņš cēlās nākamā dienā agri no rīta un upurēja dedzināmos upurus, atbilstoši viņu skaitam, jo Ījabs mēdza spriest tā: Varbūt mani dēli ir grēku darījuši un savā sirdsprātā zaimojuši Dievu. Tā Ījabs darīja allaž.
6. Un notika, kādu dienu kad Dieva dēli nāca, lai nostātos Tā Kunga priekšā, tad arīdzan sātans atnāca viņu vidū.
7. Un Tas Kungs sacīja sātanam: No kurienes tad tu nākdams? Un sātans Tam Kungam atbildēja un sacīja: No ceļojuma un no klejojuma pa visu zemes virsu.
8. Un Tas Kungs sacīja sātanam: Vai tu esi ievērojis Manu kalpu Ījabu, ka nav vīrs zemes neviena tāda kā viņš? Šis vīrs ir sirdsskaidrs un taisns; viņš bīstas Dieva un vairās no ļauna.
9. Tad sātans atbildēja Tam Kungam un sacīja: Vai Ījabs Dievu velti un bez kāda apsvēruma bīstas?
10. Un vai Tu pats arī neesi gan ap viņu, gan ap viņa namu, gan ap visu, kas tam pieder, uzcēlis aizsargžogu? Tu esi viņa roku pūliņu svētījis, un viņa ganāmpulki ir izpletušies pāri visai zemei.
11. Bet izstiep Savu roku un pieskaries visam tam, kas viņam pieder, - tiešām atklāti viņš no Tevis atsacīsies.
12. Tad Tas Kungs sacīja sātanam: Labi, viss, kas tam pieder, lai ir tavā varā, tikai neizstiep savu roku pret viņu pašu. Un sātans aizgāja projām no Tā Kunga vaiga.
13. Un notika, kādu dienu, kad viņa dēli un viņa meitas ēda un dzēra sava pirmdzimtā brāļa namā,
14. tad kāds vēstnesis atsteidzās pie Ījaba un sacīja: Patlaban vēršī vilka tīrumā arkļus, bet ēzeļu mātes atradās līdzās viņiem ganos.
15. Pēkšņi lopiem uzbruka sabieši un tos paņēma, bet jaunos kalpus viņi nokāva ar zobena asmeni; es viens pats izglābos, lai tev to paziņotu.
16. Un, kamēr tas vēl skaidroja, ieradās kāds cits un sacīja: Dieva uguns krita no debesīm un sadedzināja gan sīklopus, gan arī jaunos ganu zēnus, tos pilnīgi aprīdama; es viens pats izglābos, lai tev to paziņotu.
17. Un, kamēr šis vēl stāstīja, nāca kāds cits un sacīja: Kaldeji izvīrījās trijos pulkos, un tie uzbruka kamieļiem un tos aizveda, bet kalpus tie nogalināja ar zobena asmeni. Es viens pats izglābos, lai tev to paziņotu.
18. Kamēr tas vēl runāja, atnāca kāds cits un sacīja: Tavi dēli un tavas meitas ēda un dzēra viņu sava pirmdzimtā brāļa namā.
19. Un redzi, liela vētra nāca no tuksneša un sagrāba namu aiz visiem tā četriem stūriem; tas sagruva uz jauniešiem, un tie bija pagalam. Es vienīgais izglābos, lai tev to paziņotu.
20. Tad Ījabs piecēlās un saplēsa savu virsvalku, viņš noskuva kailu savu galvu, noietās zemē un noliecās uz sava vaiga pie zemes,
21. un sacīja: Kails es esmu nācis no savas mātes klēpja, un kails es atkal aiziešu. Tas Kungs bija devis, Tas Kungs ir ņēmis, Tā Kunga Vārds lai ir slavēts!
22. Pie visa tā Ījabs nekādu grēku neizdarīja un neizteica nekādu aplamību pret Dievu.

1. Un notika, kādu dienu, kad Dieva dēli nāca, lai nostātos Tā Kunga priekšā, tad arī sātans nāca viņu starpā, lai nostātos Tā Kunga priekšā.
2. Un Tas Kungs sacīja sātanam: No kurienes tu nākdams? Un sātans atbildēja Tam Kungam: Es klejoju apkārt pa zemes virsu un to pārstaigāju.
3. Un Tas Kungs sacīja sātanam: Vai tu esi piegriezis vērību Manam kalpam Ījabam, ka nav neviena tāda virs zemes, kāds ir viņš? Viņš ir sirdsskaidrs un taisns vīrs; viņš bīstas Dieva un vairās no ļauna. Vēl arvien viņš stipri turas pie savas sirds skaidrības, kaut arī tu Mani pret viņu esi musinājis un skubinājis viņu nepamatoti padarīt nelaimīgu.
4. Un sātans atbildēja Tam Kungam un sacīja: Ādu pret ādu, jo visu, kas ir cilvēkam, viņš dod par savu dzīvību.
5. Ja Tu Savu roku izstieptu un ar sāpēm viņa kaulus un viņa miesu aizskartu, viņš tad tiešām atklāti no Tevis atsacīsies!
6. Tas Kungs sacīja sātanam: Redzi, viņš ir tavā varā, bet sargi viņa dzīvību!
7. Tad sātans aizgāja no Tā Kunga un piemeklēja Ījabu ar ļaundabīgiem augoņiem no viņa kāju pēdām līdz viņa matu galiem.
8. Viņš sev paņēma šķembu, lai ar to kasītos, un apsēdās pats pelnos.
9. Un viņa sieva tam sacīja: Vai tu stipri vēl turies pie savas sirds skaidrības? Atsaki Dievam un mirsti!
10. Bet viņš tai sacīja: Tava runa ir gluži tāda kā nelgu sievu runas! Ja mēs esam no Dieva labu saņēmuši, kā tad lai mēs arī nesaņemam ļaunu? Visos šais piemeklējumos Ījabs ar savām lūpām tomēr nenogrēkojās.
11. Kad trīs Ījaba draugi dzirdēja par šo nelaimi, kāda pār viņu bija nākusi, tie sataisījās ceļam, ikviens no savas dzīves vietas, - temanietis Ēlifass, šuahietis Bildads un naamatietis Cofars. Un tie vienojās savā starpā kopā noiet pie Ījaba, lai viņu pažēlotu un mierinātu.
12. Un tie pacēla savas acis no tālienes, bet tie viņu vairs nepazina. Tad tie pacēla savas balsis un raudāja. Un tie katrs saplēsa savu virsvalku un kaisīja pīšļus uz savām galvām, tos mezdami pret debesīm.
13. Un tie sēdēja pie viņa zemē septiņas dienas un septiņas nakts; neviens no tiem ar viņu nerunāja ne vārda, jo tie redzēja, cik ļoti lielas bija viņa sāpes.

1. Un Ījabs atvēra savu muti un nolādēja dienu, kad viņš bija dzimis.
2. Un Ījabs izsaucās un sacīja:
3. Lai izgaist diena, kurā es piedzimu, un nakts, kas vēstīja: saņemtais ir zēns!
4. Šī diena lai top tumsa! Pēc tās no augšienes lai netaujātu Dievs, un dienas spožums lai tai nespīd pāri!
5. Bet tumsa un nāves ēnas lai prasa to atpakaļ kā savējo. Padebešu tumsa lai klājas pār to, un dienas gaismas satumsums lai padara to baismīgu!
6. Tā nakts lai kļūst par tumsas laupījumu! Lai tā nekad netiek ieslēgta gada dienās, un lai tā neiekļūst mēnešu skaitā!
7. Tiešām, šī nakts lai paliek neauglīga, tanī lai neizpaužas prieks!
8. Tie, kas nolād dienu, lai to nolād, tie, kas prot un spēj sakaitināt pat leviatānu!
9. Tumšas lai paliek tās rītausmas zvaigznes: lai tā gaida uz gaismu, bet gaisma lai neparādās, un lai tā nekad neierauga rītausmas smaidu,
10. jo tā nebija aizslēgusi manas mātes klēpi, un līdz ar to bija palikušas nenoslēptas arī bēdas manu acu skatienam.
11. Kādēļ es neesmu nomiris mātes miesās vai gājis bojā, kad es iznācu no mātes klēpja?
12. Kādēļ mans tēvs mani ņēma uz saviem ceļiem, un kādēļ es esmu likts pie mātes krūtīm, lai zīstu?
13. Jo tad jau es būtu apgūlies kapa tumsā, es snaustu, es būtu jau iemidzis, man būtu atpūta
14. kopā ar ķēniņiem un zemes varenajiem - tiem, kas sev par nāves mitekli ir cēlušī diženas dusas vietas,
15. vai kopā ar lieliem kungiem, kuriem bija zelts un kas savus namus pildīja pilnus ar sudrabu;
16. vai atkal līdzīgi nelaikā dzimušam bērnam manis vairs nebūtu, vai es būtu izzudis kā zīdainītis, kas gaismas neredzējis.
17. Tur pat bezdievīgie ir mitējušies trakot savās dūsmās, un tur atdusa tiem, kuru spēki ir galā,
18. tur apcietinātie gūstekņi visi kopā atrod mieru, tie nedzird darba uzrauga balsi.
19. Tur mazs un liels ir tas pats, un kalps no sava kunga top brīvs.
20. Bet kāpēc gan iekšēja smaguma nospiestam ir dota gaisma un tam, kas sarūgtināts dvēselē, dzīvība?
21. Tiem, kas ilgodamies gaida nāvi, un tās nav? Tiem, kas rok pēc tās vairāk nekā pēc apslēptas mantas?
22. Tiem, kas priecātos par kapa akmeņu kopu, kas gaviļētu, ja būtu atraduši savu kapa vietu?
23. Kāpēc Viņš to nedod tam stiprajam vīram, kam viņa ceļš ir naktī apslēpts un kam Dievs izeju ir noslēdzis?
24. Jo, iekāms es vēl savu maizīti ēdu, jau atskan manas nopūtas, un manas vaimanas plūst kā ūdens.
25. Šausmas, kuras es bijos, ir mani aizsniegušas, tas, no kā es vairījos, ir mani sagraibis;
26. un nu man nav miera, man trūkst elpas, un es nedabūju atpūsties, un bēdas nāk uz bēdām.

Nodaļa 4

1. Tad temanietis Ēlifass atbildēja un sacīja:
2. Vai ņemsi ļaunā, ja tev kādu vārdu teiksim? Bet kas gan spētu klusu ciest?
3. Redzi, tu esi daudzus uzmudinājis, nogurušo rokas stiprinājis.
4. Tavs padoms lika uzcelties pakritušam, tu pats iedvesi slābani kļuvušiem ceļiem spēku.
5. Bet tagad, kad tev pašam tas ir uznācis, tad tu esi nokāris galvu, kad tevi pašu tas skar, tad tu esi iztrūcinājies!
6. Vai tava Dieva bijāšana nav arī tava cerība? Un tava dzīves ceļa nevainība - tava paļāvība?
7. Lūdzams apdomā, kas tad, nevainīgs būdams, ir aizgājis bojā? Un no kura laika ir tikuši iznīcināti taisnie?
8. Tik tālu, cik es redzu, tie, kas nelaimei vagu dzinuši un kas varas darbus sējuši, tie tos dabūjuši arī pļaut.
9. Proti, tie iet jau bojā no Dieva dvašas vien, un no Viņa bardzības gara tie iznīkst.
10. Lauvas rūkoņa, vecā lauvas balss ir apklususi, un ir izlūzuši jauno lauvu zobu,
11. bet, ja vecajam lauvam pietrūkst laupījuma, tad tas nobeidzas, un lauvas mātes mazuliem jāizklīst.
12. Bet pie manis slepeni piezagās vārds, un manas ausis no tā uztvēra tikai čukstus
13. kopā ar nakts parādību ierosinātājām domām laikā, kad miegs pakļauj cilvēkus savai varai;
14. tad mani sagrauba bailes un šaušalas un iztrūcināja visus manus kaulus,
15. kāds gars gāja man garām, un visi mani galvas mati sacēlās stāvus!
16. Bet tad tur stāvēja kāda parādība manu acu priekšā, bet es to nepazinu sejā; tā palika bez kustībām stāvēt, bet balsi es dzirdēju čukstam:
17. vai cilvēks var būt taisns Dieva priekšā un mirstīgais šķīsts sava Radītāja priekšā?
18. Redzi, Viņš pat Saviem kalpiem neuzticas, un Saviem eņģeļiem Viņš pierāda vainu -
19. cik vēl vairāk tiem, kas mīt mālu graustā, kas no pašiem pamatiem ir veidojums no pīšļiem, kas ātrāk par kodi tiek sadragāti?
20. Visu laiku no rīta līdz vakaram tie top dauzīti un drupināti, un, neviena nepamanīti, tie pazūd uz visiem laikiem.
21. Vai tā nav? Tik tiešām ir tā: ja viņu telts atbalsta mietu un virvi izrauj, tad viņi mirst, paši nezinādami, kā.

1. Sauc vien, varbūt radīsies kāds, kas tev atbildēs? Uz kuru no svētajiem eņģeļiem tu gribi savu skatu vērst?
2. Tik tiešām, nelgu nokauj sirdēsti, un vientiesīgo nogalina viņa pārmērīgā dedzība.
3. Es esmu gan redzējis arī nelgu iesakņojamies, bet drīz vien man bija jānolād viņa mitekļis.
4. Viņa bērniem nebija nekāda atbalsta, tiesas priekšā vārtos tie tika samīti, jo nebija neviena glābēja.
5. Viņa plāvumu apēda trūkuma cietējs, pat no ērkšķu vidus tie to izņēma, un plēsīgie tvēra pēc viņa mantības.
6. Jo nelaime neizaug no zemes pīšļiem, un ciešanas nedzen asnus no druvas,
7. bet cilvēks pats rada ciešanas, un kā dzirkstis tās uzlido jo augstu.
8. Bet es gan censtos iet klāt Dievam, un savu lietu es celtu priekšā Dievam,
9. Tam, kas dara jo varenas lietas, kuras nav izdibināmas, un brīnuma darbus bez skaita,
10. Viņam, kas liek lietum nolīt pār zemes virsu un kas pavēl debesu veldzei sniegt spirdzinājumu druvām līdzīgi tam,
11. kā Viņš liek augstāk pacelties zemajiem un liek kādreiz noskumušajiem priecāties par augstāko laimi;
12. Viņam, kas neliek izdoties viltnieku nodomam, tā ka viņu rokas negūst panākumu;
13. Viņam, kas notver gudros viņu viltībās, tā ka viltīgie pārsteidzas paši savos viltus nolūkos:
14. dienu tie saduras ar tumsu, un pašā dienas vidū viņi grābstās kā nakts laikā.
15. Viņš ir tas, kas izglābj no zobena, no viņu mutes, un nabago no stiprā rokas.
16. Un tā nelaimīgajam atkal rodas cerība, jo aplamība pati aizdara savu muti.
17. Redzi, svētīgs tas cilvēks, kuru Dievs pārmāca, tāpēc nenonicini tā Visuvarenā pārmācības,
18. jo Viņš gan ievaino, bet arī pārsien, ja Viņš ko sasiņ, tad Viņa roka atkal dziedina.
19. Sešos grūtumos Viņš tevi paglābs, bet septītajā vairs bēdas tevi neskars.
20. Un bada dienā Viņš tevi izglābs no nāves, bet kara laikā no zobena varas.
21. No ļaunām mēlēm tu būsi drošs, un tev nebūs jābīstas no izpostīšanas, ka tā tevi sasniegs.
22. Tā tu drīkstēsi smieties par postu un dārgiem laikiem, un no lauku zvēriem tev nebūs ko bīties,
23. jo tev ir sava draudzība ar tīruma akmeņiem, bet plēsīgie zvēri sadzīvo ar tevi mierā.
24. Un tagad tu atzīsi, ka tava telts ir drošībā, un, kad tu apstaigā savu pagalmu, tu redzi, ka tev nenieka netrūkst,
25. un tu piedzīvosi, ka tavu pēcnācēju būs daudz, un to, kas no tevis būs cēlušies, ir tik, cik zāles virs zemes.
26. Un vecuma pilnbriedā tu ieslīgsi kapā, kā top ievākts nobriedumu sasniedzis kūlītis.
27. Redzi, to mēs esam izdibinājuši, klausī to un paturi labi vērā!

1. Ījabs atbildēja un sacīja tā:
2. Ak, kaut jel manas nepatikas svērtin tiktu svērtas un arī manas sāpes kopā ar tām tiktu liktas svaru kausos!
3. Tad tās izrādītos smagākas nekā smiltis jūras malā, un tāpēc mani vārdi izskan aplami.
4. Paša Visuvarenā bultas ir ieurbušās manī, un viņu indi dzer mans gars. Dieva iedvestās šausmas ir pret mani.
5. Vai tad meža ēzelis zviedz kā badā, ja tas stāv uz zaļa maura? Un vai vērsis mauj aiz neēšanas, ja tam ir sava barība?
6. Vai tad sāju ēdienu var ēst bez sāls? Vai ir kāda noteikta garša olas baltumā?
7. Mana dvēsele atsakās tam pieskarties, un tam līdzīgs ir manas barības negaršīgums.
8. Kaut notiktu, ko es lūdzos, un kaut Dievs manu cerību piepildītu!
9. Kaut vai Dievam labpatiktu mani sadragāt vai kaut Viņš paceltu Savu roku, lai pārgrieztu manas dzīvības pavedienu!
10. Tad tas man tomēr būtu apmierinājums, es un vēl savās nežēlīgās sāpēs, kas nemitas, palēktos gaisā, ka es neesmu aizliedzis Svētā vārdus.
11. Cik liels tad vēl ir mans spēks, ka es vēl spētu izturēt? Un kāds būs mans gals, ka manai dvēselei būtu vēl jāpaciešas?
12. Un, ja mans spēks būtu akmens stiprumā, ja mana miesa būtu no vara,
13. tad tomēr man pašam sevī nav nekāda padoma, un atbalsta un glābiņa iespējas man visas ir atrautas.
14. Izmisuma pilnajam pienākas mīlestība no savu tuvinieku puses, pat ja viņš atsakās no bijības Visuvarenā priekšā.
15. Mani draugi mani neuzticībā pievīluši kā kalnu strauti, kā kalnu strautu gultnes, kuras lietūs laikā plūst pāri,
16. kuras plūst duļķaina ledus ūdens pilnas, kad tajās ieplūdis izkusušais sniegs,
17. bet kas brīdī, kad tās skar saules versme, izsīkst: kad paliek silts, tad tās ir bez pēdām pazudušas.
18. Likumodamas izvijas viņu tecējumu tekas, izgaro tukšajā gaisā un izzūd.
19. Pēc šiem strautiem meklē pakaļ Temas karavānas, uz tiem liek savas cerības Sabas ceļotāju pulki,
20. bet ar tādu cerību viņi paliek kaunā, un, nonākuši galā, viņi redz sevi vīlušos.
21. Tiešām, arī jūs man tagad neesat vairs it nekas: jūs redzat briesmas un esat bezspēcīgi!
22. Vai es jebkad esmu sacījis: piešķiriet man kaut ko un atnesiet man kādas dāvanas no savas pārticības,
23. un izglābiet mani no ienaidnieku rokas, un izpērciet mani no varmācīgo varas, kā arī no nežēlīgo augļotāju nagiem?
24. Pamāciet mani, tad es palikšu klusu, un, kur esmu izdarījis pārkāpumu, to lieciet man matīt!
25. Cik iespaidīgi ir taisnīgā izteicieni, bet ko panāk jūsu rājiena nopēlumi?
26. Vai jūsu nodoms ir izteikt manus vārdus pareizāk? Bet vai tad kāda izmisuma pilna cilvēka vārdi nav vējam teikti?
27. Jūs jau esat pat ar mieru mest likteņa meslus par bāreni, un savus draugus jūs esat gatavi pārdot par naudu!
28. Bet tagad esiet labi un uzlūkojiet mani, jo jums sejā es nestāstīšu melus!
29. Pagrieziet šurpu savu vaigu, lai man nenotiek netaisnība! Pagriezieties jel šurp pret mani: taisnība vēl ir manā pusē!
30. Jeb vai tad jau uz manas mēles būtu aplama runa? Vai es būtu zaudējis spēju atšķirt taisnību no netaisnības?

1. Vai cilvēkam zemes virsū nav sīvi jācīnās, vai viņa mūža dienas nav kā algādža dienas?
2. Kā vergs ilgojas pēc ēnas, kā algādzis, kas cerē uz savu algu,
3. tā es sev īpašumā ieguvu vilšanās mēnešus, un man piedevām pielika klāt nakts ar bēdām.
4. Tiklīdz apguļos, man jādomā: cik ilgs laiks paies, kad es atkal piecelšos? Tad seko bezgala gari izstiepusies nakts, un man galīgi apnikusi mana grozīšanās un valstīšanās līdz pašai rīta stundai.
5. Manas miesas ietērps ir tārpu sagrauzti puveši un netīras vātis; mana āda te sacietē un te atkal pūžņo.
6. Manas dienas lido ātrāk nekā audēja spole un izgaist bezcerībā.
7. Piemini, ka visa mana dzīve ir tikai dvesma, manām acīm nebūs vairs lemts skatīt laimi kā sendienās!
8. Tā cilvēka acs, kurš mani vēl redz, mani drīz vairs neredzēs; kad Tavas acis mani meklēs, tad manis vairs nebūs.
9. Kā mākonis izjūk un izgaist, tā arī tas, kas aizgājis mirušo valstī, vairs neuzkāpj atpakaļ zemes virsū.
10. Tas vairs otrreiz neatgriežas savā namā, un viņa dzīves vieta vairs neko nezina par viņu!
11. Tad arī es savu muti vis neapklusināšu, bet runāšu savas dvēseles izmisumā, es žēlošos savā sirds rūgtumā, savās sirds bailēs.
12. Vai tad es esmu jūra vai kāds jūras pūķis, ka Tu mani aplenc ar izliktiem sargiem?
13. Kad es domāju: mana gulta mani nomierinās, manas cisas dalīsies ar mani bēdās, -
14. tad Tu mani izbiedē ar sapņiem, un Tu mani iztrūcini ar parādībām.
15. Tad es labāk gribētu noslāpēts būt, labāk nāvi nekā te tādas mokas!
16. Es esmu apnicis, es negribu te tā mūžīgi dzīvot, atstājieties jūs no manis, jo vairs tikai neilga gaisa pūsma ir manas dienas!
17. Kas ir cilvēks, ka Tu to tik augstu cel un ka Tu viņam esi pievērsis Savu sirdsprātu un Savu acu zīles,
18. un Tu viņu piemeklē ik rītu, un Tu viņu pārbaudi ik acumirkli.
19. Kādēļ Tu nenogriezies nost no manis un nepamet mani uz brīdi, ļaudams man norīt savas siekalas?
20. Ja es esmu grēkojis, ko es ar to Tev esmu kaitējis, Tu, cilvēka sargs un novērotājs? Bet kāpēc Tu mani esi Sev izvēlējies par piemeklējamo, ka es sev pašam esmu kļuvis par nastu?
21. Kādēļ Tu nepiedod man manus grēkus un neatlaid manu noziegumu? Jo tad es varētu atgulties pīšļos, Tu mani meklētu, bet manis vairs nebūtu.

1. Un šuahietis Bildads atbildēja un sacīja:
2. Cik ilgi vēl tu gribi turpināt šādas runas, un cik ilgi vēl plūdīs no tavas mutes vārdi, kas līdzīgi vētrai?
3. Vai lai Dievs pārgrozītu tiesu? Un Visuvarenais lai maina taisnību?
4. Tikai ja tavi bērni pret Viņu grēkoja, tad Viņš ir licis ciest viņiem savu pārkāpumu sekas.
5. Bet, ja tu nopietni Dievu meklē un ja tu esi nācis žēlastību lūgties pie Visuvarenā,
6. ja esi šķīsts un taisns, tad tādā brīdī Viņš atkal atvērs pār tevi Savas acis un atjaunos tavu mitekli kā taisnības mājokli.
7. Tad tavs iepriekšējais laimes līmenis tev izliksies niecīgs salīdzinājumā ar tavu stāvokli vēlāk.
8. Tādēļ pajautā taču aizgājušai paaudzei un ievēro nopietni, ko tavi tēvi ir izdibinājuši,
9. jo mēs paši esam te tikai kopš vakardienas un nenieka nezinām: mūsu dienas ir tikai kā ēna virs zemes;
10. bet viņi gan varēs tevi droši pamācīt, varēs to tev skaidri pateikt. No saviem atziņu dziļumiem viņi liks izraisīties vārdiem:
11. vai niedre aug, kur nav purva, vai ašķi aug, kur nav ūdens?
12. Kādu brīdī tās vēl ir svaigā plaukumā, tās vēl nav ienākušās nogriešanai, un tomēr tās sakalst ātrāk par jebkuru citu zāli.
13. Tādas ir arī pēdējās gaitas visiem tiem, kas Dievu aizmirsuši, un negodīga viltnieka cerība izgaist,
14. jo viņa paļāvība ir kā atvasaras tīklojums pļavās, un tas, uz ko viņš cer un balstās, ir līdzīgs zirnekļa tīklam.
15. Viņš atslienas pret savu namu, bet tas nestāv stingri, viņš gan stipri pie tā turas, bet tas nenoturas.
16. Kā augs pilns augsmes spēka viņš ir, saulei spīdot, un pāri paša dārzam izplešas tā asni,
17. tā saknes vijas apkārt akmens kaudzēm, tās urbjas iekšā pat akmens mūros,
18. bet, tiklīdz Dievs to iznīdē no viņa vietas, tad tā viņu noliedz: es tevi nekad neesmu redzējusi!
19. Redzi, tāds ir viņa dzīves ceļa prieks, un no pīšļiem ātri vien citi izaug viņa vietā.
20. Saproti, Dievs neatmet sirdsskaidro, bet Viņš nesniedz Savu palīga roku nevienam ļaundarim:
21. līdz kamēr atkal reiz Viņš tavu muti piepildīs ar smiekliem un tavas lūpas ar skaļām gaviļēm,
22. tavi ienaidnieki un pretinieki stāvēs ietērti kaunā, un ļaundaru telts vairs nepastāvēs.

1. Ījabs atbildēja un sacīja:
2. Patiesi, es jau zinu, ka tas tā ir, un kurš cilvēks ir taisns Dieva priekšā?
3. Tiešām, ja kāds gribētu tiesāties ar Viņu, tad tam nebūtu iespējams atbildēt ne uz vienu no Viņa tūkstoš jautājumiem.
4. Ja kāds pat ir gudrs savā sirdsprātā, stiprs spēkā, kurš gan būtu tāds, kas pret Viņu varētu sacelties un palikt sveikā?
5. Pret Viņu, kas pārceļ kalnus, un tie to nemana, ka Savās dūsmās Viņš tos apgāž.
6. Viņš kustina zemi no viņas vietas, ka tās balsti ļodzās.
7. Viņš pavēl saulei, tad tā neuzlec, Viņš aizzīmogo ar zīmogu zvaigznes.
8. Viņš viens pats izpleš pār zemi debesis un soļo pār jūras viļņiem.
9. Viņš ir tas, kas veidojis Lielo Lāci, Orionu un Sietiņu, un zvaigznes pret dienas vidu.
10. Viņš dara lielas lietas, ko nevar izprast, un brīnumus, ko nevar izskaitīt.
11. Redzi, Viņš pats man pāriet pāri, bet es Viņu neieraugu, Viņš paiet garām, bet es Viņu nesamanu.
12. Redzi, ja Viņš kādu sagraūdamais aizrauj, kas Viņam to liegs? Kas Viņam sacīs: ko Tu dari?
13. Dievs neliks Savām dūsmām mitēties, Viņam pakļāvās pat Rahaba palīgi.
14. Ak kā gan tad es varētu Viņam dot atbildi, kā lai es Viņa priekšā atrastu vārdus?
15. Un, kaut ar man būtu taisnība, taču es Viņam nespētu atbildēt, bet man nāktos no Viņa izlūgties manas tiesības un žēlastību!
16. Jebšu es arī sauktu un Viņš man atbildētu, es tomēr nevarētu ticēt, ka Viņš uzklausu manu balsi.
17. Nē, Viņš mani salauzītu kā vētras brāzmā un bez iemesla pavairotu manas vātis.
18. Viņš nedod manam garam atspirgt, bet Viņš mani piesātina ar rūgtumu un ciešanām.
19. Ja spēka vajag, redzi, tad Viņš ir varens, un, ja ir runa par tiesu, kas gan Viņu sauks tiesas priekšā?
20. Ja man būtu taisnība, tad mana mute pati mani nosodītu, un, ja es būtu bez vainas, tad Viņš mani tomēr padarītu par vainīgu.
21. Es tiešām esmu sirdsskaidrs! Es daudz neievēroju savu dvēseli, mani daudz nesaista mana dzīve, un savu esmi šai pasaulē es nestatu augsti!
22. Viss viena alga, tāpēc es saku: Viņš izdeldē sirdsskaidro līdzīgi bezdievim.
23. Ja Viņš piepeši kādus nevainīgi nonāvē ar sitienu, tad Viņš izzobo tos, kas nevainīgi pārdzīvo izmisumu.
24. Ja Viņš kādu zemi ir nodevis kāda bezdievja rokā, tad Viņš aizsedz zemes tiesnešu acis. Ja Viņš to nedara, kas tad ir tas, kas to dara?
25. Manas mūža dienas ir jo straujākas bijušas nekā skrējējs, tās ir aiztecējušas un labuma nav redzējušas.
26. Tās aizslīd kā niedru pītas laivas, aizsteidzas kā ērglis, kas metas uz barību.
27. Ja es arī domāju: es gribu aizmirst savas žēlabas, gribu pārmainīt savu izskatu, būt liksms, -
28. tad mani sagraūbj izmisums visu manu sāpju dēļ; es zinu, ka Tu mani neatzīsi par nevainīgu.
29. Ja man ir jābūt vainīgam, tad kālab man velti nopūlēties?
30. Un kaut es sevi būtu atkal un atkal mazgājis un arī savas rokas šķīstījis ar sārmu,
31. taču Tu mani iemērktu bedrē, un manis dēļ pat manas drēbes sajustu riebumu.
32. Jo Dievs jau nav cilvēks - tāds, kāds es esmu, kam es varētu atbildēt, ar ko es kopā varētu iet pie tiesas.
33. Mūsu abu starpā nav izlīdzinātāja, kas savu roku varētu uzlikt uz mums abiem.
34. Kaut Viņš atvilktu no manis Savu rīksti un neļautu Saviem biedinājumiem mani vēl vairāk iztrūcināt,
35. tad es gribu runāt un nebīties no Viņa, kaut arī tomēr pats sevī es apzinos joprojām sajūtam bailes Viņa priekšā.

1. Manis paša dvēselei riebj mana dzīve; savām žēlabām es gribu ļaut pilnu vaļu; es gribu runāt savā dvēseles sarūgtinājumā un izmisumā!
2. Atklāti es gribu sacīt Dievam: nepazudini Tu mani! Ļauj man zināt, kādēļ Tu pret mani esi iesācis cīņu?
3. Vai Tu ar to celies, ka Tu pielieto varu, ka Tu atmet Savu roku darbu, ka Tu bezdievju nodomiem pāri liec mirdzēt Savam spožumam?
4. Vai tad Tev ir miesīgas acis, vai Tu redzi, kā cilvēki redz?
5. Vai Tavas dienas ir kā cilvēka dienas, vai Tavi gadi ir kā vīra dzīves laiki,
6. ka Tu taujā pēc maniem pārkāpumiem, ka Tu izseko maniem grēkiem,
7. kaut gan Tu pats zini, ka es neesmu neticīgs un ka man no Tavas rokas nav glābiņa?
8. Tavas rokas ir mani veidojušas un ar apdomu radījušas, kāds es viscaur esmu, bet tagad Tu noņemies ar to, ka Tu varētu mani iznīcināt.
9. Piemini, lūdzams, ka Tu mani kā mālus esi veidojis, un vai tad Tu mani jau gribi pārvērst par pīšļiem?
10. Vai Tu mani neesi izlējis kā pienu, tagad Tu man liec sarikt gabalos kā sieram?
11. Ar ādu un miesu Tu mani esi apgērbis, un ar kauliem un dzīslām Tu mani viscaur esi izstiegrojis.
12. Dzīvību un žēlastību Tu man esi devis, un Tava aizgādība ir pasargājusi manu garu un dzīvības dvasi.
13. Tomēr visu šo te Tu esi Savā sirdī slēpis, tagad es zinu, kas Tev prātā stāvēja, proti:
14. kā vien es grēkošu, tā Tu mani novērosi, un Tu mani nepadarīsi šķīstu no manas vainas.
15. Ja es būtu bijis vainīgs - gals tad man! Un, ja arī es izrādītos taisns, tomēr es nepaceltu savu galvu, es būtu kauna piesātināts un savas nelaimes izjūtas caurcaurēm pārņemts.
16. Un, ja es paceltu augstāk savu galvu, tad Tu kā lauva mani vajātu, un Savu varu Tu liktu man atkal un atkal sajost,
17. un atjaunoti Tu pret mani izraudzītu Savus lieciniekus, un Tu vēl vairāk pret mani pastiprinātu Savas dusmas, un Tu nomainīdams vestu cīņā pret mani jaunus ciešanu pulkus.
18. Kādēļ Tu mani esi izvedis no manas mātes klēpja? Nevienai acij pat neredzot, es būtu varējis iznīkt!
19. Tad es būtu kā tāds, kas mūžam nav bijis, no mātes miesām es būtu tieši kapā guldīts!
20. Vai mana mūža dienu nav vairs tikai nedaudz? Nogriezies nost no manis, ka es mazliet atspirgstu,
21. pirms es nokāpju, lai vairs neatgrieztos, tumsības un nāves ēnas zemē -
22. zemē, kur bieza tumsība, kur nāves ēna un nekārtība, kur gaisma līdzīga tumsai.

1. Tad naamatietis Cofars atbildēja un sacīja:
2. Vai šī vārdu plūsma lai paliek bez atbildes, un vai lai šim valodīgajam vīram būtu taisnība?
3. Vai lai tavas bezjēgas valodas dēļ vīri klusē, ka tu vari izteikt apvainojumus, un nevaid, kas tevi apkaunina?!
4. Tu gan apgalvo: mana mācība ir skaidra, un Tavās acīs es biju šķīsts!
5. Bet kā būtu, ja Dievs kādu vārdu pasacītu un ja Viņš Savas lūpas atvērtu pret tevi?
6. Tad Viņš gan tev atklātu gudrības un atziņu apslēptos dziļumus, cik vispusīgi tie ir īstu zināšanu ziņā, tad tu saprastu, ka Dievs nepieskaita tev par ļaunu vēl visus tavus grēku parādus!
7. Vai tad tu vari izprast Dieva apslēptos dziļumus vai pacelties līdz paša Visuvarenā pilnībai?
8. Tā ir tik augsta kā debesis - ko tu tur sasniegsi? Dziļāka nekā elle - cik tālu tur sniedzas tavas zināšanas?
9. Tās garums ir garāks nekā zeme; tās platums platāks nekā jūra.
10. Kad Viņš uzbrūk un gūsta un sauc kādu tiesas priekšā, kas Viņam to liegs?
11. Taisni Viņš pazīst neliešus, Viņš redz negantību, pat neveltīdams tai sevišķu uzmanību.
12. Te jau pat tukšgalvim jāklūst prāta pilnam un pat meža ēzelim jāpārdzimst par cilvēku.
13. Ja nu tu pats savu sirdi saved kārtībā un gribētu plaši izplest savas rokas pret Viņu,
14. ja tu ļaunumu ar savu paša spēku turi tālu nost no sevis un ja tu savā teltī nedod vietas nekāдай netaisnībai,
15. tad tādā brīdī tu gan savu vaigu bez vainas apziņas varētu pacelt, tu stāvētu nesatricināms, kā no vara izliets, tev ne no kā nebūtu jābīstas,
16. jo tad tu aizmirstu savas grūtības un ciešanas un atminoties tās tev šķistu kā ūdens, kas aiztecējis.
17. Un tava dzīve tev būtu gaišāka nekā pusdiena, un, ja tevi kādreiz apņemtu tumsa, tā būs kā rīta gaisma.
18. Tu būsi iepriecināts ar to, ka tev vēl ir cerība, un, apskatoties visapkārt, tu jutīsies atbrīvots no bēdām un rūpēm, un tu varēsi mierīgi dusēt.
19. Tā tu gulēsi, un neviena nebūs, kas tevi izbiedē, un daudzi meklēs tavu atbalstu un tev glaimos.
20. Bet bezdievīgo acis izīgs: patvērums tiem iet bojā, un viņu cerība uz dzīvi iznīkst, un vienīgā cerība paliek - izlaist garu.

1. Bet Ījabs atbildēja un sacīja:
2. Patiesi gan, jūs esat īstie ļaudis, un ar jums kopā izmirs visa gudrība!
3. Bet man arī ir sirdsprāts, tāds pats kā jums; es nebūt neesmu zemāks nekā jūs; un kas gan nezinās lietas kā šīs te?
4. Par izsmieklu jau es esmu kļuvis saviem draugiem, es, kas esmu agrāk piesaucis Dievu un esmu Viņa uzklausīts! Taisnais un sirdsskaidrais arvien ir par izsmieklu!
5. Kauns nelaimei - pēc laimīgā domām; grūdiens vēl lai tam, kam kāja jau tā grīļojas!
6. Varmācīgo teltis paceļas klusā mierā, un tiem, kas Dievu izaicinājuši, klājas labi, tie dzīvo drošumā, un tā ikviens, kas jūtas, itin kā Dievs būtu ielikts viņa paša rokās.
7. Bet prasi dzīvniekiem, tie tevi pamācīs, un debesu putniem, tie tev pavēstīs,
8. vai jautā zemes tārpiem, un tie tevi pamācīs, un jūras zivis tev to izstāstīs:
9. kas gan no visiem tiem to nezinātu un neatzītu, ka Tā Kunga roka it visu pasauli ir darījusi,
10. ka Viņa rokās ir visu dzīvo dvēseles un visu cilvēku miesu gars!
11. Vai tad auss runas nepārbauda un vai tad mute maizi nenogaršo?
12. Sirmu vīru galvās mītot gudrība, un ilgs mūžs cilvēkam dodot īstu atziņu!
13. Nē! Viņā mīt gudrība un varens spēks, Viņam ir padoms un saprašana!
14. Redzi, ja Viņš noplēš, tad neviens to neuzcels, ja Viņš ko noslēdz, tad neviens neatvērs.
15. Redzi, ja Viņš aizsprosto ūdeņus, tad tie izsīkst, un, kad Viņš tos palaiž vaļā, tie pārplūdina zemi.
16. Viņam ir vara un padoms; Viņam pakļauts tas, kas maldās, un tas, kas maldina.
17. Viņš padomdevējiem liek aiziet projām basām kājām, un tiesnešus Viņš noliek nelgu lomā.
18. Viņš ir tas, kas atraisa ķēniņu varmācības važas un apmet viņiem rupjas virves galu ap viņu pašu gurniem.
19. Viņš ir tas, kas priesteriem liek aiziet bez amata tērpa basām kājām un augstos amatos nosirmojušiem liek piedzīvot bojā eju.
20. Piedzīvojušiem gudru vārdu teicējiem Viņš atņem runas spējas, pat vecajiem Viņš atrauj veselīga sprieduma spējas.
21. Viņš izgāž kauna pilnas paļas pār cienīgiem un atraisa varmākām viņu zobenu siksnas.
22. Viņš ir tas, kas atsedz tumsas atvarus, izceļ no tiem tur dziļi noslēpto un tumšu nakti ieved gaismas mirdzumā.
23. Viņš ir tas, kas liek tautām kļūt lielām un atkal tās iznīcina, kas tautām liek izplatīties un kas liek tās aizvest verdzībā.
24. Viņš ir tas, kas apstulbina valdnieku saprātu un viņus tik tālu maldina, ka tiem nav vairs ceļa,
25. ka tie grābstās apkārt kā tumsā, ka gaismas tiem nevaids, ka tie apmaldās paši kā piedzēruši.

1. Redziet, to visu manas acis ir redzējušas, manas ausis to ir dzirdējušas, tās to ir apjautušas.
2. Ko jūs zināt, to arīdzan es zinu, es neesmu mazāk nozīmīgs kā jūs.
3. Patiesi, vienīgi uz to Visuvareno es gribētu runāt; mana vēlēšanās ir tiesāties ar Dievu.
4. Tiešām, jūs neesat nekas vairāk kā melu izgudrotāji, jūs visi esat nederīgi ārsti.
5. Ak, kaut jel jūs pavisam klusētu, tad to jums varētu atzīt par īstu gudrību!
6. Klausiet manu attaisnošanos; uzmaniet manas mutes iebildumus!
7. Jeb vai jūs viltu gribat nest Dieva priekšā un Viņam melosit?
8. Vai jūs Viņu gribat aizbaidināt un būt Dievam aizstāvji?
9. Vai tad būs labi, ja Viņš jūs caurcaurēm pārbaudīs, jeb vai jūs varat Viņu tā vieglprātīgi vilt, kā nereti parasts pievilt cilvēkus?
10. Ar visu stingrību jau gan Viņš jūs sodītu, ja jūs slepeni būtu nostājušies Viņa pusē.
11. Vai Viņa parādīšanās vien un nostāšanās augstu pāri par jums jūs galīgi neapmulsinātu, un vai jūs nepārņemtu bailes Viņa priekšā?
12. Jūsu atziņu izpaudumi ir tik nesaturīgi kā pelni, un jūsu nocietinājumi ir vienkārši mālu savēlumi!
13. Kaut reizi esiet klusi manā priekšā, es taču arī gribu runāt, lai pār mani nāktu kas nākdams!
14. Kālab man savu miesu iemiegt savos zobos un savu dvēseli nest vaļēji savās rokās?
15. Viņš jau mani tā kā tā nokaus, man nav uz Viņu nekas vairs ko cerēt, tikai savus ceļus es gribu Viņa vaiga priekšā aizstāvēt.
16. Jau tas vien nāktu par labu manai glābšanai, jo neviens bezdievis nevar nākt Viņa vaiga priekšā.
17. Tad klausīt klausieties manu runu un ar savām ausīm vērīgi uzņemiet manus apgalvojumus!
18. Redziet, te nu es esmu sagatavojies uz manu tiesu, es zinu, ka man paliks taisnība.
19. Kas tad ir tas, kas varētu ar mani tiesāties? Patiesi, tad es labāk ciestu klusu un mirtu!
20. Ak, lūdzams, tikai divi lietas nenodari ar mani, tad man nav jānoslēpjas Tava vaiga priekšā:
21. lai Tava roka paliek tālu no manis, un lai Tavas iedvestās šausmas mani neizbiedē!
22. Tad sauc, un es atbildēšu, vai arī es runāšu, un Tu man atbildi!
23. Cik lieli ir mani pārkāpumi un mani grēki? Dari man zināmus manus grēkus un manus pārkāpumus!
24. Kāpēc tad Tu apslēp Savu vaigu, un kālab Tu mani turi par Savu ienaidnieku?
25. Vai Tu vēju nestai lapai vēlies iedvest bailes vai sakaltušus rugāju salmus vajāsi,
26. ka Tu man paraksti tik rūgtas zāles un liec man nožēlot pat manas jaunības noziegumus un maldus?
27. Tu iespied manas kāju pēdas siekstā, un Tu cieši vēro visas manas gaitas un laupi manām kājām katru kustības brīvību,
28. man, cilvēkam, kas tomēr izjūk kā tārpū sagrauzts rīks, kā drēbes, ko kodes saēdušas.

1. Cilvēks, no sievas dzimis, dzīvo tikai īsu brīdi un ir pilns nemiera.
2. Viņš uzaug kā puķe un novīst, viņš slīd kā ēna un nepastāv.
3. Un pār tādu Tu turi vaļā atvērtas Savas acis, un tādu Tu mani sauc Sava tiesneša krēsla priekšā!
4. Vai tad tīrs var celties no nešķīsta? Nekad ne!
5. Ja jau viņa mūža laiks ir sīki ar ziņu noteikts, ja viņa mēnešu skaits ir pie Tevis nolikts un Tu viņam esi licis robežu, ko viņam nepārsniegt,
6. tad novērs Savus skatus no viņa, lai viņam būtu miers un lai viņš priecātos kā algādzis, kas savu dienas gājumu veicis!
7. Taču kokam, kas ir nocirsts, vēl ir kāda cerība, ka tas varēs atkal zaļot: tā atvases un dzinumi nepārstāj.
8. Un, ja arī tā sakne zemē noveco, ja viņa stumbrs zemē atmirst,
9. no svaiga ūdens dvasas tas atkal atdzīvojas, un tas laiž dzinumus gluži kā dēstīts.
10. Bet cilvēks, varonīgais, kad mirst, tad tas guļ bez spēka; un, kad cilvēks no šīs pasaules šķiras, kur gan viņš tad paliek?
11. Kā no jūras izsīkst ūdeņi, kā arī strauts izžūst un izkalst,
12. tā cilvēks, kas nāvē aizmidzis, nekad vairs necelsies; līdz kamēr debesis pastāv, viņš vairs nemodīsies un netaps no sava miega augšā celts.
13. Kaut Tu mani mirušo valstī, Šeolā, apslēptu turētu, līdz kamēr Tavas dusmu kvēles būtu atdzisušas, tad noliktu man noteiktu laiku un tad mani pieminētu!
14. Bet, kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot? Visus savus svešniecības un ciešanu cīņas gadus es ļāvos cerībām, ka pienāks mani nomainītāji.
15. Ja Tu tikai sauktu, tad es atbildētu, jo Tu tad ilgotos pēc Savu roku darba.
16. Ja tad Tu rūpīgi skaitītu manus soļus, Tu pat nebūtu nekāds stingrais manu grēku darbu pārraugis,
17. bet manus pārkāpumus Tu turētu aizzīmogotus Savā somā; un manu vainu būtu aizlipinājis un nolīcis prom.
18. Tomēr ne, arī kalni reiz sevī sabrūk un sašķīst, pat klintis var tikt izkustinātas no savas vietas.
19. Pat akmeņus ūdens izgrauž, un viņa plūsmas aizskalo zemes pīšļus, un tā Tu izdeldē cilvēka cerību.
20. Tu pārvari viņu pilnīgi, un tad viņam no šīs pasaules ir jāaiziet; Tu pārvērt viņa ārējo izskatu un liec viņam doties galīgi projām.
21. Viņa dēli var tikt godā, bet viņš pats to vairs nezina; tie var arī tikt nicināti, bet viņam to nemanīt.
22. Tikai vienīgi viņa paša miesas sāpes viņš sajūt, un viņa dvēsele skumst tikai pati par sevi.

1. Tad temanietis Ēlifass atbildēja un sacīja:
2. Vai tad gudram pieklājas neskaidras, vējīgas atziņas dot atbildei, un vai tas savu krūti tiešām piepūtis ar austrumu vēju?
3. Vai viņš var izlikties nopietni atbildam ar nenožīmīgām runām un nelietderīgiem vārdiem?
4. Tiešām tu gribi sagraut bijāšanu un traucēt pielūgšanu Dieva priekšā?
5. Taču tava paša vainas apziņa liek tavai mutei tā runāt, tu pats sev esi izraudzījis viltnieku valodu.
6. Tava mute, bet ne es, tevi nosoda, un tavas lūpas tevi apsūdz, tās liecina pret tevi.
7. Vai tu esi kā pirmais cilvēks piedzimis, vai esi vēl pirms kalniem nācis pasaulē?
8. Vai tu slepeni esi noklausījies Dieva padomu un Tā gudrību piesavinājies sev?
9. Ko tad tāda tu nu zini, ko mēs nezinām? Ko tāda tu saproti, kas nebūtu arī mūsu atziņu krājumā?
10. Arī mūsu starpā ir gan sirmas galvas, gan galīgi veci ļaudis, kas ir vēl ar daudz garākiem mūžiem nekā tava tēva dzīves laiks.
11. Vai tik maz vien tev nozīmē Dieva mierinājumi un vārds, kas tev laipnībā un mīlestībā teikts?
12. Kāpēc tevi aizrauj tavs paša dedzīgums, kālab tavas acis raugās īgni,
13. ka tu pret pašu Dievu vērs savu dusmu svelmi un izverdi tādu valodu no savas mutes?
14. Kas tad ir cilvēks, ka tas šķīsts pastāvētu un ka no sievas dzimušais būtu taisnīgs?
15. Lūk, pat uz savu svēto saimi Dievs nevar paļauties, pat debesis nav nemaz Viņa paša acīs tik nevainojamas,
16. bet cik daudz vairāk atmetams un nolādams ir cilvēks, šis šausmonis un izdzimums, kas ļaunumu dara tā, it kā viņš ūdeni dzertu!
17. Es tevi pamācīšu, un tu uzklausi mani; ko es esmu garā redzējis, to es tev izskaidrošu, proti,
18. ko gudrie māc vēstīt, kas tiem viņu tēvu priekšā nav bijis jāslēpj,
19. viņi, kuriem vienīgi zeme bija nodota un kuru vidū vēl nebija apmeties neviens svešinieks:
20. bezdievis visu mūžu ir pakļauts bailēm, tāpat kā varmākam ir jau iepriekš noteikts viņa gadu skaits.
21. Viņa ausīs atbalsojas briesmu balsis, tieši mierīgas laimes brīdī viņam uzbrūk viņa iznīcinātājs.
22. Viņam nav nekādas cerības izkļūt no tumsības, tāds domā, ka viņš ir paredzēts zobenam.
23. Viņam ir jāklīst apkārt pēc maizes. Bet kur to atrast? Viņš zina tumsības dienu sev tuvu klāt esam.
24. Viņu šausmina bailes un nemiers, un tie viņu nomāc tā kā ķēniņš, kas ir spēcīgi apbruņojies cīņai.
25. Tā kā tas savu roku bija pacēlis pret pašu Dievu un bija parādījis savu nepakļāvību Visuvarenajam,
26. tad tas metās pret viņu ar izslietu kaklu un ar sava vairoga stiprajām bruņām,
27. jo cilvēks pats savu seju ir apklājis ar saviem taukiem un uzbriedinājis sev resnu vēderu,
28. un jau dzīvo ārpus likuma izsludinātās pilsētas namos, kas nav apdzīvojami, kurus bija paredzēts pārvērst par drupu kaudzēm.
29. Tā viņš neklūs bagāts, viņa labklājībai nav pamata, un viņa vārpas neliecas pie zemes, nekāds stāsts par viņa laimi neizpaužies pa viņa apdzīvoto zemi.
30. Viņam neizbēgt tumsas, un viņa atvasēm jānokalst karstā vēja pūsmā, un viņš pats izzudīs dusmu pilnās Dieva mutes dvesmā.
31. Lai viņš nepaļaujas uz nelietību, ar to viņš tikai pieviļ pats sevi, jo nelietība būs viņa alga:
32. iekāms vēl viņa laiks nav pilns, nāk viņa alga, tā ka viņa paša galotnes palmas zars nepagūst sazaļot.
33. Kā viņakoks tas nokratīs neienākušos savus ķekarus, un kā olīvkoks tas noņemīs savus ziedus.
34. Jo neauglīga ir bezdievīgo saime, un uguns aprij teltis dāvanu izspiedējiem.
35. Kas dzemdina grūtumu, tur piedzimst ļaunums, un tā klēpis rada vienīgi vilšanos.

1. Tad Ļjabs atbildēja un sacīja:
2. Tamlīdzīgu runu es jau esmu dzirdējis, jūs visi esat man ļauni un nožēlojami mierinātāji!
3. Vai tukšām runām nu ir pienācis gals, vai kaut kas tevi tirda, ka tev vēl jārunā?
4. Es arī runātu līdzīgi jums, ja vien jūsu dvēseles būtu manas dvēseles vietā; es pret jums virpinātu vārdus un šūpotu savu galvu pār jums.
5. Es jūs stiprinātu ar savu muti, un es jūs iepriecinātu ar savu lūpu līdzjūtību!
6. Manas sāpes nerimst, kad es runāju, un, kad es klusēju, vai tad tās nostājas?
7. Bet tagad Viņš mani ir līdz pagurumam izmocijis ar slimību, un Tu esi izputinājis visu manu iedzīvi un visu manu tuvāko draugu pulku.
8. Tu mani sagrābi, un šim apstāklim jābūt pret mani par liecinieku. Mans slimīgums un mana atstātība tieši uzstājas pret mani un man tieši sejā izsaka savu apsūdzību.
9. Viņa dusmas mani saplosījušas un padarījušas mani nīstamu, tās man rāda savus zobus; kā mans pretinieks Viņš met ar Savām acīm bultas uz mani.
10. Platām mutēm viņi mani izsmej, nievās tie man sit pa maniem vaigiem; tie visi arvien sapulcējas atkal vienkopus pret mani.
11. Tā Dievs mani izdevis neliestu pulkam, un Viņš mani ieogrūž bezdievīgo rokās.
12. Es savu dzīvi pavadīju laimē, bet Viņš mani izbiedēja un salauza, Viņš mani sagrāba pie mana skausta, notrieca pie zemes un lika man atkal piecelties; Viņš mani ir izlicis par tēmekli savām šautrām.
13. Viņa bultas švirkst man visapkārt, Viņš urbj šķēpus manās nierēs un nemaz nežēlo, Viņš izlej zemē manas sirds asinis, Viņš izkrata man no manām iekšām manu žulti.
14. Viņš manī rada vainu pēc vainas, gabalu gabalos Viņš mani salauž, Viņš man uzbrūk kā varonīgs karavīrs.
15. Es savai ādai pāri pārvilku maisu, savu spēka ragu es iedūru pīšļos.
16. Mans vaigs ir sarkans kļuvis no manām raudām, un pār maniem acu plakstiem guļ nāves ēnas,
17. kaut gan viltību neesmu nekad rokā ņēmis, un mana lūgsna ir nevainojami šķīsta.
18. Ak, zeme, neapsedz manas asinis, un lai itin nekad neapklust manas vaimanas!
19. Un kaut tā, tad tomēr debesīs jau mīt viens mans liecinieks, un visaugstākā vietā man ir galvinieks.
20. Kaut vai tieši mani draugi ir tie, kas mani izzobo, tad tomēr uz Dievu vien es paceļu savas asaru pilnās acis,
21. lai Viņš mirstīgajam piešķirtu taisnību nesaskaņās ar Dievu un lai Viņš izšķirtu nesaskaņas starp cilvēku un viņa draugu.
22. Vairs jau paies tikai nedaudzi gadi, un es aiziešu pa teku, no kuras es vairs atpakaļ neatgriezīšos.

1. Mans gars ir salauzts, manas dienas ir galā, tikai kapa vieta vien mani gaida.
2. Patiešām, tikai mēdītāji ir man visapkārt un uz viņu ķildošanos jānoraugās manām acīm!
3. Es lūdzu, ieliec jel pats pie Sevis ķilu manis labad, jo kas gan cits kā galvinieks varētu man dot solījumu?
4. Jo viņu sirdīm Tu saprašanu esi apslēpis, un tādēļ Tu nevari atļaut viņiem arī uzvarēt.
5. Ja kāds savus draugus nodod, lai kaut ko iegūtu no viņu mantas, tad tādēļ izīgst viņa bērnu acis!
6. Un mani Viņš ir nolīcis tautām par apsmieklu, un man jāpieļauj, lai man splauj sejā.
7. Sāpju dēļ manas acis ir kļuvušas tumšas, un visi mani locekļi līdzinās vairs tikai ēnai.
8. Un tālab taisnie izsamist, un šķīstais ir sašutis par neganto.
9. Bet taisnais turas pastāvīgi uz sava ceļa; kam ir tīras rokas, tas arvienu pieaug spēkā.
10. Bet lai jau arī jūs visi atgrieztos pie manis; es lūdzu, nāciet, tomēr es jūsu vidū neredzu nevienu gudru.
11. Manas dienas ir aiztecējušas, mani nodomi ir sabrukuši, mani svētākie sirds centieni!
12. Manu nakti viņi taisās pārvērst par dienu, jo man taču gaisma esot tuvāka nekā tumsa!
13. Bet, ja jau es gaidu uz nāves valstību kā uz savu nākamo mitekli, kurā tumsa jau uzklājusi man guļasvietu,
14. ja jau es kapu esmu nosaucis par savu tēvu, bet tārpus par savu māti un māsu,-
15. jā, kur tad un kāda lai vēl būtu mana cerība, jā, tiešām cerība, un kas var to saskatīt?
16. Tā ved mani lejup pie nāves valstības vārtiem, kaut arī tur miesai pīšļos būs atdusa.

1. Un šuahietis Bildads atbildēja un sacīja:
2. Kad jūs reiz mitēsities risināt savus tukšo vārdu savārstījumus? Apdomājieties taču, un pēc tam apspriedīsimies!
3. Kāpēc mūs pielīdzina neprātīgiem lopiem un mēs no jums tiekam uzskatīti par galīgiem bezprāšiem?
4. Tu, kas pats sevi saplosi savās dusmās, vai lai tevis dēļ zeme paliek tukša no ļaudīm un vai klints lai izkustas no savas vietas?
5. Tiešām, bezdievīgo gaisma izdzisīs, viņa pavarda uguns liesma nespīdēs;
6. viņa paša teltī gaisma kļūs tumša, un pār viņa galvu izdzisīs gaismeklis.
7. Viņa kādreiz stingrie soļi kļūs slābani, un viņa paša nodomi gāzīs viņu,
8. jo viņa kailās kājas ievada viņu sprostā, un pinekļos iet viņš pa pasauli!
9. Viņa pēdas aptver valgs, un sprostā cilpa tur viņu ciet.
10. Zemē paslēptas guļ ķeramās auklas, un viņu gaida slepeni uz ceļa izlikti slazdi.
11. Pēkšņi viņu no visām pusēm aptver nāves bailes un vajā viņu ik uz soļa.
12. Nelaime jau alkst pēc viņa, un iznīcība ir sataisījusies viņu gāzt.
13. Tā saēd viņa miesas locekļus, un viņa locekļus aprij arī nāves pirmdzimtais.
14. No savas telts, no savas drošās vietas viņš tiek izrauts, un kaut kas viņu dzen pie šausmu ķēniņa.
15. Viņa teltī dzīvos kaut kādi, kam ar viņu nav nekāda sakara, un sērs tiks kaisīts pār viņa mītni.
16. Viņa lejas galā kaltīs viņa saknes, bet viņa galotnē nožūs viņa zari.
17. Viņa piemiņa no zemes iznīkst, un nekāda slava viņam nepaliek pasaulē.
18. No gaismas pēkšņi Dievs viņu iestums tumsā, to izraidīs laukā no pasaules.
19. Viņam nebūs nedz zara, nedz kādas atvases savā pašā tautā, un neviena pārpalicēja nebūs viņa līdzšinējās mītnēs.
20. Viņa pēcnākamais pārņems šaušalas par viņa mūža dienām, un ļaudis rietumos un austrumos pārņems par viņu izbailes.
21. Tiešām, lūk, tāda nu ir ļaundara dzīves vieta; tādi ir mitekļi tiem, kas neatzīst Dievu!

1. Un Ījabs atbildēja un sacīja:
2. Cik ilgi jūs manu dvēseli gribat skumdināt, mani ar vārdiem saplosīdami gabalos?
3. Jau desmitkārt jūs mani niecinājāt, un jums nebija par kaunu man sāpes darīt!
4. Un, ja es patiešām būtu maldījies, tad šie maldi vispirmām kārtām skartu mani pašu.
5. Bet, ja patiešām jums ir ļauts pacelties man pāri, tad vai varat man pierādīt mana kauna iemeslu?
6. Atzīstiet taču, ka netaisni Dievs mani ir locījis pie zemes un visapkārt man apmetis ķeramo tīklu!
7. Redzi, ja es iekliedzos par varmācību, tad es atbildes vis negūstu; ja es saucu pēc palīdzības, tad nav nekādas tiesas varas.
8. Manam ceļam Viņš ir licis šķēršļus, lai es netieku tālāk, un pāri manām tekām Viņš ir klājis tumsu.
9. Viņš mani piespiedis novilkt manu godu, Viņš man noņēmis no manas galvas goda vainagu.
10. Viņš mani salauzījis visās malās, es eju bojā; man manas cerības Viņš izrāvis kā koku ar visām saknēm.
11. Viņš iekvēlinājis Savu bardzību pret mani, pie Saviem ienaidniekiem Viņš mani ir pieskaitījis.
12. Viņa karapulki visi kopā ir sanākuši pret mani, savus uzbrukuma ceļus viņi uzbēruši un apmetuši nometni apkārt manai teltij.
13. Bet mani brāļi ir tīšām no manis tālu, mani paziņas man ir sveši kļuvuši.
14. Mani radi uzturas kaut kur tālumā, un mani uzticamie draugi mani aizmirsuši.
15. Kas mīt manā paša namā, kā arī manas kalpones, mani skaita pie svešiem ļaudīm: svešinieks es esmu kļuvis viņu acīs.
16. Ja kalpam es dodu pavēli, tad tas neatbild, tas man ar savu muti mīļi jālūdzas.
17. Mana dvaša riebj pat manai sievai, es jau nelabi ožu pie manas cilts piederīgiem vīriem, pat maniem brāļiem.
18. Pat draiskulīgi zēni mani mulķo: kad es ar pūlēm mēģinu piecelties, viņi zobojas par mani.
19. Visiem maniem uzticamiem draugiem es derdzos, un tie, ko es mīlēju, ir man pagriezuši muguru un ir man naidīgi.
20. Mani kauli līp pie manas ādas un pie manas miesas, un no maniem zobiem atlikusi vienīgi āda.
21. Mani dārgie draugi, apžēlojieties, apžēlojieties par mani, jo paša Dieva roka mani smagi ir situsi!
22. Kāpēc jūs mani vajājat kā tas stiprais Dievs, un kāpēc jūs nemitaties plosīt manas miesas?
23. Ak, kaut manas runas tiktu uzrakstītas rakstos, kaut tās taptu iezīmētas grāmatā!
24. Kaut vārdi ar dzelzs irbuli tiktu iegrebtī svinā un pēc tam iecirsti klintī par mūžīgu piemiņu!
25. Taču es zinu, ka mans pestītājs ir dzīvs, un pēcgalā Viņš celsies pār pīšļiem,
26. un pēc tam, ja arī mana āda būs saplosīta gabalos un es būšu bez miesas palicis, es tomēr skatīšu Dievu.
27. Tiešām, es Viņu skatīšu sev par glābiņu, un manas acis Viņu redzēs un ne jau kā svešinieku un pretinieku, Viņu, pēc kura mana sirds manās krūtīs tā noilgojusies!
28. Kad jūs sakāt: kā mēs to vajāsim un ka tā vaina meklējama manī pašā, -
29. tad bīstaities jūs paši no zobena, jo tamlīdzīgi apvainojumi pelna sodu ar zobenu, lai jūs atzītu, ka vēl pastāv tiesa!

1. Tad naamatietis Cofars atbildēja un sacīja:
2. Taisni tāpēc manas domas mani mudina atbildēt, un taisni tādēļ esmu es iekšēji dziļi satraukts.
3. Es dzirdu apvainojuma pilnu pamācību, bet savā gudrībā mans gars zinās atbildēt.
4. Vai tad tu nezini to patiesību kopš senseniem laikiem; tiem laikiem, kopš cilvēks mīt zemes virsū,
5. ka tikai īsu laiku ilgst bezdievīgo gaviļes un tikai mazu mirkli pastāv negodīgo ļaužu prieki?
6. Kaut arī līdz pašām debesīm sniegtos viņu iedomība un kaut vai ar savu galvu viņi pieskartos mākoņiem, tad tomēr
7. līdzīgi viņa paša mēsliem tāds ies bojā, un tie, kas viņu bija redzējuši, prasīs: kur viņš palicis?
8. Viņš izgaist līdzīgi sapnim, un vairs to nevar atrast; kā nakts parādība tas tiek aizbaidīts:
9. tā acs, kas viņu tikko bija skatījusi, viņu turpmāk vairs nekad neredzēs, un viņa paša dzīves vieta viņu vairs neskatīs.
10. Viņa paša dēliem ar nolūgšanos jādod gandarījums tiem, kas viņa dēļ bija nabagi kļuvuši, un viņa īpašums atkal jāatdod.
11. Lai gan vēl tā kauli pildīti ar jaunības spēku, tiem tomēr ar viņu pašu ir jānogulstas pīšļos.
12. Un kaut arī vēl ļaunums viņa mutei liekas garšojam saldi, tā ka tas to ilgāk mēdz slēpt zem savas mēles,
13. to taupīdams glabā un nevēlas šķirties no tā, bet joprojām cenšas to paglabāt piespiestu pie aukslējām,
14. tad viņa ēstais maizes rieciens tomēr viņa iekšās pārveidosies, kļūdamas viņā par rūgtu čūskas indi.
15. Tas gan rij mantību, bet tā tam atkal jāsplauj ārā, pats Dievs to dzen ārā no viņa vēdera.
16. Čūskas indi viņš zīdīs, odzes dzelonis viņu nokaus.
17. Viņš nenoraudzīsies vairs sev par prieku plūstošos strautos, viņu neiepriecinās vairs bagātie piena un medus plūdi.
18. Viņam tā pūļu panākumi ir jāatdod, tam tos baudīt nav lemts, viņš nepriecāsies par iegūtām mantām, lai cik daudz to būtu,
19. jo viņš nomācis nabagos un atstājis viņus bez palīdzības, tas pievācis sev namus, bet nepaguva tos mājīgi ierīkot.
20. Viņš pats nepazīna nekādu ierobežojumu savā rijībā, tādēļ tas arī neko no saviem dārgumiem nepaņems līdzi.
21. Nekas nepagāja secen viņa ēstgribai, tāpēc arī viņa labklājībai nav pastāvības.
22. Savas bagātības pārpilnībā viņš tomēr jūtas nomākts: viss nelaimes smagums tomēr gulstas uz viņu.
23. Un lai tas gūtu sev apmierinājumu, tad Dievs liek uzliesmot Savai dusmu kvēlei pret viņu un liek šai kvēlei kā Savai barībai plūst pār viņu.
24. Un, ja tas izbēgtu no dzelzs bruņām, tad tomēr vara bulta caururbs viņa sirdi.
25. Un, ja tas to izvelk, no viņa muguras laukā iznāk duncis, no viņa žults uzšļakst asins strūkļa, nāves izbailes sabrūk pār viņu.
26. Visādas nelaimes apdraud viņa krājumus: uguns, kas ne cilvēku kurta, aprīs tos un iznīcinās pārpalikumu viņa teltī.
27. Debesis atsedz viņa grēku pārkāpumu, un arī zeme pastāvīgi sacelās pret viņu.
28. Viņa nama krājumi aizies projām, Dieva dusmības dienā tie viņam izšķīdīs.
29. Šī ir bezdievīgam cilvēkam Dieva piešķirtā daļa un Visuvarenā viņam nolemtais mantojums.

1. Ījabs atkal atbildēja un sacīja:
2. Klausaities, klausaities manu runu, un lai tā aizstāj man jūsu mierinājumus!
3. Atļaujiet man runāt, un pēc maniem vārdiem tad tu vari, cik gribi, zoboties!
4. Vai tad mana sūdzība vērsas pret cilvēkiem, bet vai man nav iemesla savā garā būt nepacietīgam?
5. Pagriezieties šurp pie manis - un jūs sastingsit un liksit roku uz savas mutes!
6. Pat man, tiklīdz es to tikai pieminu, ir jāizbīstas, un manu miesu sagrābj šaušalas!
7. Kāpēc bezdievīgie paliek dzīvi, top veci un pieņemas pat vareni spēkā?
8. Viņu vaigu priekšā ir nostiprinājušies to pēcnācēji, un viņu acu priekšā ir viņu atvašu atvases.
9. Viņu nami stāv neapdraudēti, tiem nevaid it nekādas bailes, un viņus neskar Dieva rīkste.
10. Viņu vērsis aplec un neatstāj teles ālavās, viņu govs atnesas, tā neizmetas.
11. Tie savus mazos zēnus izlaiž kā avju pulkus, un viņu bērni lēkā bariem.
12. Tie ir liksmi ar bungām un cītārām un priecājas ar stabuļu skaņām.
13. Tie savas dienas vada brangi pārtikuši un mierā ieslīgst mirušo valstī.
14. Un, lūk, tomēr tie ir, kas saka Dievam: atkāpies no mums, mums nav nekādas patikas zināt Tavus ceļus!
15. Kas tad ir tas Visuvarenaiss, ka mēs lai Viņam kalpojam, un ko tas līdz, ka mēs Viņu pielūdzam?
16. Redziet, viņu laime un labklājība tomēr nav viņu rokās, un lai no manis tālu paliek bezdievīgo domāšanas veids!
17. Bet cik bieži tad gadās, ka izdziest bezdievīgo gaismeklis un viņus skar iznīcības pirksts, ka Viņš viņiem piešķir likteņus saskaņā ar Savām dusmām,
18. ka tie kļūst kā salmi vēja varā, kā pelavas, ko virpuļos aiznes lielā auka?
19. Dievs pataupa, jūs sakāt, viņa nelaimi viņa bērniem. Taču Dievam vajadzētu to atmaksāt viņam pašam un tā, lai viņš to mana,
20. ka lai viņa paša acis redz savu postu un lai viņš dzer malku no Visuvarenā bardzības!
21. Un kāda gan tam bēda pēc paša dzīves par savu namu pēc tam, kad pārtraukts viņa ritošo mēnešu skaits?
22. Vai kāds dos pamācības Dievam, Viņam, kas tiesā pat visaugstākos?
23. Te viens nomirst pilns spēka visā mierā, pilnīgi bez rūpēm;
24. viņa slauktuves un podi ir pilni piena, un smadzenes viņa kaulos ir barības spēcīnātas;
25. un citam jāmirst dvēseles sarūgtinājumā, un tas nemaz nav baudījis laimes labumus.
26. Un abi vienādi tie guļ kapa smiltīs, un pāri tiem sedzas iznīcība.
27. Redziet, es labi zinu jūsu slepenos sirds nodomus, jūsu aizmugurisko viltu un paņēmienus, ar kādiem jūs man darāt pāri.
28. Ja jūs sakāt: kur tad palicis dižciltīgā mājoklis, un kur ir bezdievīgo telts un iedzīve? -
29. vai tad jūs neesat jautājuši tiem, kas tālus ceļus staigā un kuru zīmes jūs neatstājat bez ievērības?
30. Proti, ka ļaunais glābjas nelaiemes dienā un bardzības dienā top pasargāts.
31. Un kas viņam atklāti acīs viņa ceļu pārmet, kas viņu soda, kad tas ko dara?
32. Nē, viņu vēl svinīgi pavada uz pēdējo dusas vietu un izliek pie viņa kapa vēl sardzi.
33. Maigi sedz viņu ielejas velēnas, un viņa dzīves gaitas turpina tālāk visa pasaule, tāpat kā bezgala daudz ir bijis viņam priekšgājēju.
34. Kālab tad jūs mani mierināt ar neīstu patiesību? Jūsu atbildes ir un paliek tikai māņi.

1. Tad temanietis Ēlifass atbildēja un sacīja:
2. Vai Dievam no cilvēka ir kāds labums? Nē, ja cilvēks ir prātīgs, tad atlec gan labums pašam.
3. Vai Visuvarenajam ir kāds labums, ka tu esi taisnprātīgs, jeb vai Viņš ko pelna, ka tu nesodīts staigā savus ceļus?
4. Vai tu domā, ka tavas Dieva bijāšanas dēļ Viņš tevi sodītu un ietu ar tevi tiesā?
5. Vai drīzāk jau tava ļaunprātība nav pārāk liela un taviem pārkāpumiem nav gala?
6. Bieži taču tu bez pamata esi izpārdevis tev parādā palikušo tautas brāļu mantu un liciis puskailem novilkāt viņu drēbes.
7. Tu netiki izslāpušo ar ūdeni dzirdinājis, tu atrāvi maizes kumosu izsalkušam.
8. Tikai tev kā dūres un spēka vīram piederēja zeme, un tikai augsti cienījamie drīkstēja tajā dzīvot.
9. Tu pats aizraidīji projām tukšā atraitnes, un visam, kas bija bārabērnu rīcībā, tu liki aiziet zudumā.
10. Un tāpēc tev tagad ir izliktas visapkārt lamatas un pēkšņi tev sāk uzmākties bailes.
11. Gaisma tev kļuvusi tumsa, tā ka tu vairs neredzi, un veseli ūdens blāķi klājas pār tevi.
12. Un vai tad Dievs nav tik augsts kā debesis? Un skaties uz zvaigžņu augstumu, cik tās cildenas un tālas!
13. Un tomēr tu vēl spried: ko gan Dievs zina? Vai Viņš caur tumšiem mākoņiem spēj tiesāt?
14. Viņam taču skatu aizsedz padebeši, Viņš neko nevar redzēt, un Viņš kustas vienīgi šurpu turpu pa debesu izplatījumu.
15. Vai tu gribi turēties pie agrākās pasaules ceļiem, pa kuriem ļauni ļaudis reiz staigājuši?
16. Tie, kas priekšlaikus bojā gājuši, kuru dzīves pamatus aizskalojuši plūdi,
17. kas mēdza atkārtoti sacīt uz stipro Dievu: nost no mums! Ko gan mums Visuvarenais var nodarīt?
18. Un taču Viņš bija pildījis viņu mājas ar svētību. Bet bezdievīgo domāšanas veids lai būtu tālu no manis!
19. Taisnie to redz un priecājas, un bezvainīgais smejas par tiem:
20. tiešām, mūsu ienaidnieki ir iznīcināti un uguns aprijusi visu, kas no viņiem pāri palicis!
21. Iedraudzējies taču ar Dievu un saglabā mieru ar Viņu, no tā tev nāks labums.
22. Uzklauti pamācību no Viņa mutes un ieslēdz Viņa vārdus savā sirdsprātā!
23. Ja tu atgriezies pie Visuvarenā, tad tu varēsi tikt atkal uzcelts no jauna, ja tu attālināsi grēkus no savas telts.
24. Tiešām, aizmet prom pīšļos neapstrādātā zelta gabalus un apstrādāto dārgo Ofīras zeltu iegremdē upju zvirgzdos,
25. lai tad Visuvarenais būtu tavs visdārgākais zelts un Viņa bauslība lai būtu tavs sudrabs,
26. tikai tad tu pilnā mērā iepriecināts varēsi paļauties uz Visuvareno un pret Dievu uzticībā pacelt savu vaigu.
27. Tu Viņu lūgsi, un Viņš tevi paklausīs, un savus īpašos solījumus Viņam tu varēsi izpildīt.
28. Ja kādu nodomu tu uzsāksi, tad tas tev izdosies, un pār taviem ceļiem spīdēs gaisma.
29. Ja tie vedīs lejup, tu atradīsi spēku pats sev uzsaukt: augšup! - Un pie zemes piespiestiem, bēdīgiem, pazemīgiem Viņš palīdz tikt atkal uz kājām.
30. Pat to, kas nav bez vainas, Viņš izglābs - un izglābs viņu tavu roku šķīstuma dēļ.

1. Un Ījabs atbildēja un sacīja:
2. Arī vēl tagad manu žēlošanos jūs uzskatāt par nepielaidību, un tomēr smagi ir nogūlusies pār mani Viņa roka, smagāk, nekā es to varu izteikt savās žēlabās.
3. Ak, kaut es mācētu Viņu atrast, ka es varētu nonākt pie Viņa troņa!
4. Tad es pats izkārtotu savu lietu Viņa vaiga priekšā, un ar pierādījuma vārdiem es turētu pilnu savu muti.
5. Tad es arī dabūtu zināt tos vārdus, ko Viņš man atbildētu, un tad es saprastu, ko Viņš man saka.
6. Vai Viņš tad ar visu Savas varas pilnību cīnītos ar mani? Ak, droši vien ne! Viņš tikai Savu vērību piegrieztu man.
7. Tad kā taisnais es atbildētu Viņam, un uz visiem laikiem es būtu brīvs no sava tiesneša.
8. Bet tomēr, ja es eju uz austrumiem, tad Viņa tur nav, un, ja es eju uz rietumiem, tad es Viņu nepamanu.
9. Ja Viņš darbojas ziemeļos, tad es Viņu nesaredzu, ja Viņš pagriežas uz dienvidiem, tad es Viņu tāpat nesaredzu.
10. Taču manis ieturamo ceļu Viņš zina itin labi, un, ja Viņš mani pārbaudītu, es tiktu atrasts zeltam līdzīgs.
11. Pie Viņa gaitām sējās klāt manu kāju soļi, un Viņa ierādīto ceļu es esmu allaž ieturējis, nenovirzīdamies no tā.
12. No Viņa lūpu dotām pavēlēm es neatrāvos, savās krūtīs es noslēpu Viņa mutes dotos norādījumus.
13. Taču Viņš paliek arvienu tas pats: kas Viņam var pretoties? Un, kad Viņš uz ko pastāv, kas var atbildēt: nē? Ko Viņa prāts vēlas, to Viņš arī piepilda.
14. Tādēļ Viņš arī īstenos, ko Viņš par mani nolēmis, un daudz tādu lietu Viņam arvien ir prātā.
15. Tādēļ es esmu nobijies un trīcu Viņa skata priekšā; visu to pārdomājot, man pat rodas bailes no Viņa!
16. Tas tiešām ir Dievs, kas ir atņēmis drosmi manai sirdij, un Visuvarenais ir man licis drebēt.
17. Un ne ārējo bēdu tumsas dēļ es jūtos iznīcināts un arī ne manis paša dēļ, ko Viņš ietērpis ciešanu tumsā.

1. Kādēļ gan nav apslēpti no Visuvarenā laiki, un kādēļ tie, kas Viņu pazīst, nedabū redzēt Viņa dienas?
2. Bet allaž pārcilātas tiek robežas, cits citam laupa ganāmpulkus kopā ar visiem ganiem.
3. Tie aizdzen prom bārabērna ēzelīti un ķīlā paņem atraitnes vienīgo vērši.
4. Viņi nostumj nabaga ļaudis no dzīves ceļa, un zemes nelaimīgajiem visiem kopā ir jāpaslēpjas.
5. Redzi, līdzīgi meža ēzeļiem tiem jāiziet tuksnesī savos darbos, lūkojoties pēc laupījuma; klajums dod viņiem barību viņu bērniem.
6. Tīrumos viņiem jāievāc skābenes, un tie pārlasa bezdievīgo vīna dārzus.
7. Tiem kailumā, bez drēbēm, ir jāpavada nakts, pat bargā salā tiem nav segu.
8. Tos izmērcē kalnu aukstās lietūs gāzes, un, bez pajumtes būdami, tie pieglaužas klintīm.
9. Bāriņu atrauj mātei no krūtīm, un ķīlā paņem nespējnieku skrandainos tērpus.
10. Un viņi klejo apkārt kailām miesām, bez apģērba, un izsalkuši viņi stiepj sapļautos kūlus.
11. Tie izspiež eļļu starp celtnu biezajiem mūriem, tie min vīna spiedes un paši cieš slāpes.
12. Bet mirēju vaidi atskan no pilsētām, un nosisto dvēseles brēc pēc atriebības, bet Dievs neņem vērā lūgšanas!
13. Citi ir kļuvuši gaismas pretinieki; viņi atstāj bez ievēribas Viņa ceļus un neturpina tālāk Viņa tekas.
14. Nav gaisma vēl aususi, jau laupītājs piecēlies; tas nokauj kā apspiesto, tā nabago, un naktī zaglis piekopj savu tumšo darbu.
15. Un laulības pārkāpēja acs ir tā, kas gaida krēslas, jo tas domā: mani neviens pats neieraudzīs! - un viņš sev uzliek sejas aizsegu.
16. Tie laužas iekšā namos, nākot tumsai, bet dienā tie noslēdzas, jo tie nekā negrib zināt no gaismas.
17. Un tas visiem ir kopīgs, ka tiem rīts aust tumsā, nāves ēnā, un tiem visiem labi zināmi nakts tumsas briesmu darbi.
18. Ātri viņš aizslīd pa ūdens virsu; viņa druva ir nolādēta te virs zemes, tas nevar vairs virzīt savu ceļu uz saviem vīna dārziem.
19. Kā sausums un bula laiks izkusušo sniegu, tā nāves valsts aprij tos, kas ir grēkojuši!
20. Pat mātes klēpis tādu ātri aizmirst, kā salda bauda viņš paliek vienīgi tārpiem, neviens viņu nekad vairs nepiemin, un kā koks top bezdievīgais nocirsts,
21. viņš, kas izputinājis neauglīgo, to, kas nav dzemdējusi, un nav nekā laba darījis nevienai atraitnei!
22. Tāpat ar Savu spēku Dievs paildzina dzīvi varmācīgiem; no slimības gultas pieceļas dažs labs, kas jau pilnīgi bija zaudējis cerības dzīvot.
23. Viņš piešķir tam stiprumu un drošību, ļauj tam stāvēt stingri, un Viņa acis stāv nomodā pār tāda cilvēka ceļiem.
24. Tie jūtas gan augstu pacelti, bet mazu, tikai mazu acumirkli, un viņu vairs nav. Un, arī ja tie uzvedas pazemīgi, tiem jāiet bojā kā visiem pārējiem, un viņus nogriež kā vārpu stiebra augšgalā.
25. Vai tad tā nav? Kas mani sodīs savās dūsmās? Vai es esmu melus teicis, un vai manis sacīto var pārvērst par kaut ko pilnīgi nenozīmīgu?

1. Tad šuahietis Bildads atbildēja un sacīja:
2. Vai valdonīga vara un baisma nav tikai pie Viņa, kas gādā par mieru Savā debesu augstībā?
3. Kas var izskaitīt Viņa karapulkus? Un kam pāri nepaceļas Viņa gaisma?
4. Kā tad gan cilvēkam lai būtu taisnība sacensībā ar Dievu, un kā cilvēks Viņam līdzās varētu izlikties taisns un šķīsts, kā no sievas dzimis?
5. Lūk, pat mēness nespīd pienācīgi gaiši, un arī zvaigznes nav pietiekami šķīstas Viņa acīm -
6. un cik mazāk tad vēl cilvēks, kas ir nieka kode, un cilvēka bērns, kas ir zemes tārps!

1. Un Ījabs atbildēja un sacīja:
 2. Kā tu nu esi palīdzējis tam, kam pašam nav spēka, kā esi atbalstījis to, kā elkonis ir vājš!
 3. Kādu padomu tu nu esi sniedzis tam, kam nav paša gudrības, un cik lielā pārpilnībā tu viņam esi cēlis priekšā savas zināšanas!
 4. Kā priekšā tu esi uzstājies ar pamācīgu runu, un kā gars ir runājis no tevis?
 5. Mirušo ēnas pat trīc izbailēs Dieva priekšā zem ūdeņiem un visi tie, kas tur mīt.
 6. Mirušo valstība ir kaila Viņa priekšā, un nav pat apsega nāves bezdibenī.
 7. Viņš ir tas, kas izpleš zemes ziemeļus pāri tukšumam, kas tur zemi uzkārtu ne pie kā.
 8. Viņš savos mākoņos saņem ūdeni, un padebeši tomēr aiz šā ūdens svara nesaplīst gabalos.
 9. Viņš aizsedz skatam Savu goda krēslu, tam pāri pārklājot Savus mākoņus.
 10. Viņš pāri ūdeņiem nospraudis galējo robežu, kur saskaras gaisma un tumsa.
 11. Un debesu balsti sāk grīloties un trīcēt, kad Viņš rājas.
 12. Ar Savu spēku Viņš apklusina jūru, un ar Savu gudrību Viņš satriec Rahabu.
 13. Ar Viņa dvesmu debesis kļūst spoži tīras, Viņa roka ir tā, kas nodūra bēguļojošo pūķi.
 14. Redzi, tās ir tikai Viņa valdīšanas pamales, un cik klusa čukstoņa ir tas, ko mēs no Viņa dzirdam!
- Tomēr pērkona dārdus kā Viņa varas izpausmi - kas gan tos var izprast?

1. Un Ījabs turpināja savu sakāmo un sacīja:
2. Tik tiešām, ka Dievs ir dzīvs, kas man manu taisnību atrāvis, un Visuvarenais, kas līdz izmisumam sarūgtina manu dvēseli,
3. tikmēr, kamēr vēl manās krūtīs ir kāda dzīvības elpa un kamēr vēl manās nāsīs ir Dieva dvesma,
4. nekad manas lūpas nerunās nepatiesību un mana mēle nemēģinās izteikt ko krāpšanas nolūkos!
5. Man ne prātā nenāk piešķirt jums taisnību, un līdz savam pēdējam elpas vilcienam es nenoliegšu pats sev savu nevainību!
6. Es esmu savai taisnībai pieķēries ar visu savu būti un neatteikšos no tās; mana sirdsapziņa mani nenosoda ne par vienu no mana mūža dienām!
7. Maniem ienaidniekiem lai klājas kā ļaundariem, maniem pretiniekiem kā netaisnajiem!
8. Uz ko tad vēl bezgodim cerēt, kad Dievs pārgriež viņa dzīvības pavedienu un atprasa viņa dvēseli?
9. Vai Dievs uzklausīs viņa kliegšanu, kad pāri viņam nolaidīsies posts?
10. Un vai tāds gan var droši paļauties uz Visuvareno, vai viņš var piesaukt Dievu ikkatrā laikā?
11. Es jums labprāt pamācīšu, kāda ir Dieva rīcība, un es neapslēpšu, kam ir nozīme un svars Visuaugstākā acīs.
12. Redzi, jūs visi jau par to paši esat pārliecināti; kāpēc tad jūs tai pašā laikā atrodaties tādu tik tukšu iedomu varā?
13. Lūk, šāds ir Dieva noliktais ļaunā cilvēka likteņa lēmums, un varas darītāji to pašu saņems kā mantojumu no Visuvarenā:
14. ja bērnu pulks tiem vairojas, tad vēl tikai zobenam, un viņu atvašu atvasēm nebūs maizes, ko ar sātu paēst.
15. Kas no tām paliks sveikā, to aizraus kapā mēris, un viņu atraitnēm nebūs pat ko apraudāt.
16. Ja viņam arī sudrabs būtu kā pīšļi kaudzē sabērts un drēbju gabali būtu kā māli grēdās sakrauti,
17. tad, lai gan viņš tās būs krājis, bet taisnie tās apgērbs, un nenoiedzīgie sadalīs viņa sudrabu.
18. Viņš savu namu ir uzcēlis kā kode, kā sargs, kas sastatījis savu būdu.
19. Gan viņš apgulstas kā pārticis vīrs ar visu savu naudu, bet, kad viņš savas acis atdara, tam nekā vairs nav.
20. Dienu viņu moka bailu nojautas, un nakts laikā viņam visu aizrauj tuksnešainā auka.
21. Austrīņa vējš viņu paceļ gaisā, tā ka tam jālido, un strauji aizpūš viņu prom no viņa dzīves vietas.
22. Bez žēlastības raida Dievs uz viņu Savas šautras, un par visu varu viņš gribētu aizbēgt no Viņa rokas.
23. Bet jautrā un ļaunā zobgalībā ļaudis vēl sit par viņu plaukstas, un svēlpšana pavada viņu, viņam aizejot no viņa līdzšinējās dzīves vietas.

1. Tiešām, sudrabam ir savas atradnes, kur to rok, un zeltam sava vieta, kur to skalo.
2. Dzelzi rok no zemes, un vara iezi pārkausē tīrā varā.
3. Tumsai cilvēks nospraudis beigas, un līdz galējiem dziļumiem cilvēks meklē akmeņus, tumsas un nakts apslēptus.
4. Viņš izlauzis ceļu turp, kur neviens nedzīvo un kur neviena kāja neved; tur viņi karājas un šūpojas virvēs tālu no cilvēkiem.
5. Un zeme, tā pati, no kuras izaug zaļā labība, tagad tiek savos pamatos apgriezta otrādi kā uguns laikmetā.
6. Iežos ir safiri, un zemes putekļos ir zelta graudi.
7. Teku uz turieni nepazīst ērglis, tā apslēpta arī vērīgā vanaga acij.
8. Lepnie zvēri neizmanto šo ceļu, un arī jauns lauva neiet pa to.
9. Tikai cilvēks pieliek savu roku cietajiem iežiem un apgāž kalnus - no pašiem to pamatiem.
10. Klintīs viņš izcērt ejas, un visādi dārgumi atklājas viņa acij.
11. Viņš aizver apakšzemes ūdens dzīslas, lai no tām nekas neraso un nesūcas cauri, un tā izceļ gaismā apslēptās bagātības.
12. Bet gudrība - kur to atrod, un kur mājā atziņa?
13. Neviens cilvēks nezina ceļus pie tās, un velti to meklēt dzīvo zemē.
14. Un jūras dzelme saka: manī tās nav, - un jūras viņi runā: ar mums kopā tā nedzīvo.
15. Pat par tīrāko zeltu to nenopirkt, un sudrabs kā pretvērtība par to ir nesasverams.
16. To nevar iegūt ne par Ofīras smalko zeltu, nedz arī pret vērtīgiem oniksiem un safīriem.
17. To nevar salīdzināt ne ar zeltu, nedz ar spīdošiem akmeņiem, to nevar iemainīt pret augstvērtīga zelta izstrādājumiem.
18. Par pērlēm un kristālu nav ko runāt, jo iegūta gudrība ir pārāka par pērlēm.
19. To nevar pielīdzināt Etiopijas dzeltenajam topāzam, un tā nav pārdodama par vistīrāko zeltu.
20. Bet gudrība - no kurienes tā nāk, un kur mājā atziņa?
21. Tā ir apslēpta katra dzīva radījuma acīm, un pat debesu putniem tā paliek noslēpta.
22. Elles un nāves dziļumi saka par to: tikai baumas par tās lielo slavu ir nonākušas līdz mūsu ausīm.
23. Tikai vienīgi Dievam ir zināmi ceļi pie tās, un Viņš labi zina tās uzturēšanās vietu,
24. jo tikai Viņš vienīgi redz līdz zemes galiem, un Viņš skata visu to, kas ir atrodams zem debesīm.
25. Kad Viņš reiz deva vējam sparū un kad Viņš lika noteiktu mēru ūdeņiem,
26. kad Viņš deva Savus likumus lietum un ierādīja ceļu pārkonam un zibeņiem,
27. tad Viņš to redzēja, iedarbināja to, nodibināja tās pamatus, attīstīja, izdibināja un arī izpētīja to.
28. Bet cilvēkam Viņš teica tikai vienu: redzi, bijība Tā Kunga priekšā - tā ir gudrība, un vairīties no ļauna - tā ir atzīšana!

1. Un Ījabs turpināja savu sakāmo un sacīja:
2. Kaut būtu ar mani vēl tā kā agrākos mēnešos, kā dienās, kad mani sargāja Dievs,
3. kad Viņa gaismeklis vēl spīdēja pār manu galvu, kad Viņa gaismā izstaigāju tumsu,
4. tā, kā tas bija ar mani manās brieduma dienās, kad Dieva padoms valdīja pār manu telti,
5. kad Visuvarenais vēl bija manā pusē un apkārt ap mani bija mani jaunieši,
6. kad mani soļi, manas gaitas ritēja kā pa tautiem, kad klints, man tuvojoties, pārvērtās eļļas straumēs!
7. Kad es toreiz pa vārtiem izgāju uz pilsētas galveno ielu un pēc tam ieņēmu sēdekli tirgus laukumā,
8. tad, mani ieraudzījuši, jaunie ļaudis bija pilni bijības; pat sirmgalvji, kas bija jau vecākos gados, piecēlās un palika stāvēt.
9. Un augsti dzimušie pārtrauca runas, roku likdami sev uz mutes.
10. Un lielu kungu balsis apklusā, viņu mēle pielipa pie viņu smaganām,
11. jo ikkatra auss, kas bija mani dzirdējusi, teica mani svētīgu esam. Arī ikviena acs, kas mani bija ieraudzījusi, nodeva labu liecību par mani ar savu izteiksmi.
12. Tas tāpēc, ka es izglābu nabago, kas kļiedza pēc palīdzības, ir bārenīti, kā arī to, kas bija bez dzīves padoma.
13. Svētība no tā mutes, kas iet bojā, nāca pār mani, un atraities sirdī es atkal atjaunoju līksmi.
14. Es tērpos taisnībā, un šis tērps bija manas goda drānas; kā goda mētelis un goda galvassega mani pušķoja mans taisnīgums.
15. Aklam es biju acis, un kājas es biju klibajam.
16. Apspiestajiem es biju tēvs, un es uzklausiju sūdzības no tādiem, kurus es nemaz nepazīnu, un centos viņiem pēc sirdsapziņas palīdzēt.
17. Es sadragāju netaisnā žokļus, es izrāvu laupījumu no viņa zobiem.
18. Un es spriedu tā: ar savu ligzdu es miršu; kā smiltis es vairošu savas dienas.
19. Manas saknes ir iesniegušās dziļumā un izpletušās līdz ūdeņiem, un rasa paliek pa nakti manos augstajos zaros.
20. Mana cieņa manī paliks vienmēr jauna un nesamazināta, un mans stops labi darbosies manā rokā.
21. Un ļaudis mani ne tikai klausīja, bet arī sāka gaidīt, un tie manu padomu ņēma pretī, godbijībā klusēdami.
22. Pie maniem vārdiem vēlāk tie vairs neko nepiebilda, un pār viņiem mana runa nolija kā lietus pilieni, nesdami veldzi.
23. Uz mani tie gaidīdami lika savu cerību kā uz agro lietusegāzi; ar savām plati atvērtām mutēm tie malkiem dzēra kā vēlo lietu manu runu.
24. Kad tiem nebija drošības, es tiem uzsmaidīju, un mana vaiga gaišumu tie nepadarīja drūmu.
25. Es biju viņiem ceļa rādītājs, viņu pulkā es biju ķēniņa lomā, biju kā tāds, kas iepriecina noskumušos.

1. Bet tagad savukārt par mani smejas, kas gados jaunāki par mani. Es viņu tēviem pat nebūtu ļāvis kļūt par darbabiedriem maniņiem manos ganāmpulkos.
2. Un ko man arī būtu līdzējis viņu roku spēks, jo viņu darba krietnuma spējas jau bija zudušas un viņu labākie spēka gadi bija pagājuši?
3. Trūkuma un izsalkuma novārdzināti, viņi kļūst par neauglīgās zemes grauzējiem, kas savu kailo dzīvību cenšas izvilkt sausā vietā un krūmājos.
4. Tie plūc sev balandas un nātres zem dadžiem, un tuksneša krūma sakne tiem ir viņu dienišķā barība.
5. Tie padzīti no sadraudzes, par viņiem kā par zagļiem runā ļaunu.
6. Viņi dzīvo baigās upju izskalotās gravās, puteklainās alās un klinšu spraugās.
7. Starp ērkšķiem viņi brēc pēc barības, un tie sanāk kopā lielā skaitā zem lielajiem ērkšķu un dadžu krūmiem.
8. Nelgas viņi ir, pie malas nostumts negodīgs pūlis, kas ar sitieniem izdzīts ārā no zemes.
9. Bet tagad es esmu kļuvis par viņu apdziedāšanas dziesmu, es esmu kļuvis par parunu starp tiem.
10. Mani viņi uzskata par biedēkli, ar riebumu viņi turas tālu no manis un nebūt nekautrējas rupji nospļauties manā priekšā.
11. Un tāpēc, ka Dievs mana loka auklu ir padarījis slābanu, mani pašu noliecis pie zemes, viņi atļaujas manā priekšā dažādas nelietības.
12. Pa labo roku ceļas puikas un stumda manas kājas, un taisa savu nelaimes nesēju ceļu uzbērumus, lai mani samaitātu.
13. Viņi ir izpostījuši manas tekas, viņi sniedz palīdzību tiem, kas mani taisās iznīcināt, jo nav, kas tiem ko noliedz.
14. Tie ievelkas iekšā itin kā pa platu plīsumu mūrī, tie veļas pāri drupām un spiež mani nost.
15. Vesels varmācīgu nolūku pārņemts pūlis ir vērsies pret mani, kā ar vētru ir aizpūsta mana godība, kā mākonis izgaist mans kādreizējais laimes pilnais stāvoklis!
16. Tā nu tagad žēlabās par mani pašu noasiņo mana sirds un iztvīkst mana dvēsele, mans posta laiks mani tur savā gūstā.
17. Pat naktī nemitas manas kaulu sāpes, un nemaz negrib rimties sāpes, kas mani grauž!
18. Ar augstāku spēku ir izķemots manas miesas ārējais apvalks - mana āda: tik cieši kā bruņas tā iežņaudz mani.
19. Dievs iemetis mani dubļos un izskatā padarījis mani līdzīgu pīšļiem un putekļiem.
20. Es Tevi piesaucu kā glābēju, bet Tu man neatbildi; es nostājos Tavā priekšā, bet Tu nepiegiez man vērības.
21. Tu esi pārvērties un kļuvis man par ienaidnieku, kas nepazīst žēlastības; Tu mani apkaro ar Savas rokas spēku.
22. Tu pacel mani vējā un liec vētrai mani nest un man iet bojā.
23. Jā, es labi zinu - Tu ievedīsi mani nāvē, visu dzīvo sapulcēšanās vietā!
24. Bet, patiešām, vai nemēdz izstiept roku pēc palīdzības, kad cilvēks apbērts un atrodas zem drupām vai slikt? Un vai tad, kad ļaudīm uzbrūk nelaime, tie nesauc pēc palīdzības?
25. Vai es pats netiku raudājis par tādu, kam bijušas sūras mūža dienas, vai mana dvēsele nebija norūpējusies par nabagiem un nomāktiem?
26. Jā, es cerēju labu, bet atnāca ļaunais; un, kad es ar ilgām gaidīju gaismu, tad manas acis apņēma tumsa.
27. Manas iekšas gulkst un nemitas, jo mans nopūtu un ciešanu laiks pašreiz ir klāt.
28. Es staigāju melns, bet ne no saules, es ceļos kājās draudzes vidū, lai kliegtu pēc palīdzības.
29. Es tagad esmu kļuvis par brāli šakāļiem un tuvinieks strausiem.
30. Mana āda ir kļuvusi melna un lobās nost, mani kauli deg drudzī.
31. Un vairs tikai sēru dziesmai ir mana arfa, bet raudu dziesmām derīga mana stabule!

1. Es noslēdzu derību ar paša acīm, ka es neuzlūkošu nevienu jaunavu,
2. jo kādu tad atmaksu man Dievs piešķirtu no augšienes un kādu mantojumu Visuvarenais no debess augstumiem?
3. Vai tas nav posts negodīgam un nelaime tam, kas dara ļaunus darbus?
4. Vai Viņš neredz manus ceļus, vai Viņš gan neskaita visus manus soļus?
5. Ja es kādreiz ar netaisnību esmu gājis kopā un ja manas kājas steigušās, lai kādu apkrāptu,
6. tad lai Dievs mani nosver taisnīgā svaru kausā, un tad Viņš droši atzīs manu nenoziedzību!
7. Ja jebkad mani soļi būtu novērsušies no taisnā ceļa un ja manas acis būtu devušas vielu sirds iekārei, un ja kaut nieks ir spējis pielipt manām rokām,
8. tad liec man sēt, un lai cits to ēd, un lai ar saknēm top izrauti visi mani iedēsti!
9. Ja mana sirds būtu aizrāvusies pēc kādas citas sievas vai ja es būtu glūnējis kaimiņos pie svešām durvīm,
10. tad lai mana sieva maļ miltus citam, un lai citi noliecas pār viņu!
11. Tik tiešām tā būtu negantība un kauna lieta, un tas būtu pārkāpums, kas tiesnešiem sodāms.
12. Jo uguns ir tā, kas rij līdz pat pazemei; tā būtu iznīcinājusi visu manu guvumu.
13. Ja es sava kalpa vai savas kalpones tiesības nebūtu pasargājis, kad viņiem radās nesaskaņas ar mani,
14. ko tad es spētu darīt, ja pret mani celtos pats Dievs? Ja Viņš lietu izmeklētu, ko es atbildētu Viņam?
15. Vai Viņš, kas mani mātes miesās radījis, nav darinājis arī viņus? Un vai Viņš nav mūs mātes klēpī veidojis par vienu un to pašu?
16. Vai es gan esmu viņu iekāroto liedzis nabagiem, vai es esmu pieļāvis, ka atraitnes acis īgtu?
17. Vai es savu maizes rīcību esmu viens pats ēdis, vai arī bārabērns no tā neēda?
18. Nē, no manas jaunības viņš pie manis ir uzaudzis kā pie tēva, un no savas mātes miesām es viņu esmu žēlojis.
19. Vai es esmu vienaldzīgi noraudzījies, ja kāds bez apgērba gāja bojā vai kad apspiestam nebija ar ko apsegties?
20. Un vai es no viņa gurniem būtu guvis svētījumu, ja manu jēru ādas tos nebūtu allaž sasildījušas,
21. un, ja es jebkad savu roku stingri būtu pacēlis pret bāreni, būdams pārliecināts, ka es tiesā atradīšu atbalstu,
22. tad lai mans plecs atkrīt no mana skausta un lai mana roka tiek nolauzta no pleca!
23. Un kā šausmas tad pār mani būtu nācis Dieva sods, Viņa varenības un diženuma priekšā es nebūtu varējis pastāvēt.
24. Ja es būtu licis savu cerību uz zeltu jeb vai smalkam zelta izstrādājumam es būtu teicis: tu tas esi, uz ko es paļaujos;
25. ja es tādēļ vien būtu bijis liksms, ka man ir daudz mantas un ka mana roka ir guvusi panākumus;
26. ja es saules gaismā būtu raudzījies, kad tā spīdēja, vai mēnesī, kad tas savās gaitās spoži tecēja,
27. vai slepeni savā sirdsprātā es būtu lāvis samulsināties un savu roku no mutes uz tiem būtu pacēlis, tos godinot, -
28. arī tas jau būtu bijis noziegums, kas tiesnešiem sodāms, jo es būtu Dievu debesu augstumos pievilis ar nepatiesību.
29. Un, ja es būtu liksmojis sava ienaidnieka posta dēļ, ka es būtu bijis sajūsmināts par to, ka viņš tagad saņēmis sodu,
30. nē, tomēr es savai mutei neatļāvu grēkot, ka es būtu lādējis viņa dvēseli, ka mana mēle ar lāstu būtu karojusi pēc viņa dzīvības.
31. Un vai manas paša telts vīri neiebilstu: kas kaut vienu ir atradis, kas nebūtu bijis paēdis no viņa gaļas bļodas?
32. Nē, svešiniekam nekad nevajadzēja pārnakšņot laukā, un savas durvis es pats labprāt vēru vaļā ceļiniekam.

33. Ja es būtu slēpis savus pārkāpumus, kā parasts ļaužu starpā, tos glabādams savās krūtīs,
34. tāpēc ka es baidītos no lielā ļaužu pulka vai no savu radu nicinājuma, tad es būtu izturējies klusu un pat nebūtu gājis laukā pa durvīm.
35. Ak, kaut jel būtu kāds, kas mani uzklausītu! Lūk, šē ir mans paraksts, lai man atbild pats Visuvarenais. Ak, kaut man būtu tā grāmata, ko rakstījis mans pretinieks!
36. Tiešām, es to celtu uz saviem pleciem un iznestu visiem parādīt, es to sev aptītu ap deniņiem kā galvas rotu!
37. Tad es ar prieku viņam paziņotu savu soļu skaitu un sniegtu arī to pamatojumu; kā kāds augsts vadonis es tad tuvotos viņam!
38. Un, ja mana druva kādreiz par mani būtu žēlojusies un visas druvas vagas būtu raudājušas,
39. un ja arī ieņēmumu no druvas es bez kādas atlīdzības būtu izlietojis sev un būtu licis vaidēt tās īstajiem īpašniekiem - druvas arājiem,
40. tad lai man kviešu vietā izaug dadži un miežu vietā nikna vārpu zāle! Tā noslēdzas Ījaba vārdi.

1. Kad šie trīs vīri mitējās atbildēt Ījabam jautājumā par to, ka viņš pats atzina sevi par taisnu,
2. tad iedegās Ēlihus, Barahēla dēla, no Būzas, dusmas pret Ījabu, jo viņš pats bija no ievērojamās Rāma cilts. Viņa dusmu iemesls bija tas, ka Ījabs bija apgalvojis sevi Dieva priekšā taisnu esam, jā, pat taisnīgāku par Dievu;
3. un arī pret Ījaba trim draugiem viņš savai dusmu kvēlei bija lāvis vaļu, tāpēc ka tie nebija atraduši pareizo atbildi, lai Ījabu pierādītu par vainīgu un tomēr viņu par tādu bija atzinuši.
4. Ēlihus tomēr bija nogaidījis, lai runātu ar Ījabu, jo tie bija gados vecāki nekā viņš.
5. Taču, kad Ēlihus redzēja, ka šo triju vīru mutēs nav atbildes, tad viņš iekaisa savās dusmās.
6. Un tad atbildēja Ēlihus, Barahēla dēls, no Būzas, un sacīja: Es esmu gados jauns, bet jūs esat sirmgalvji, tāpēc es sevī sadugu un baidījos jums izteikt savas atziņas.
7. Es domāju: lai runā lielie mūža gadi, - jo tie, kam ir liels vecums, ir gudrības zinātāji!
8. Bet īstenībā tas ir tikai gars cilvēkā, tā ir tikai Visuvarenā elpa, kas viņiem piešķir atziņas un ieskatus.
9. Ne vienmēr tie, kam daudz gadu, ir apveltīti ar gudrību, ne jau vecie vien zina, kas ir tiesa un taisnība.
10. Tādēļ es nospriedu: veltījiet man uzmanību, jo arī es gribu ar jums dalīties savās zināšanās.
11. Redziet, es nogaidīju, kamēr jūs runājāt, es centos saklausīt jūsu runās saprātīgu domu gaitu, kamēr jūs atradīsit savam nolūkam piemērotus vārdus,
12. es tiešām uzmanīgi piegriezu jums visu savu vērību, bet, redziet, neviens neapgāza Ījabu, neviens savās runās nedeва viņam īsto atbildi.
13. Tādēļ jums nav jāsaka: mēs atradām viņā īstu gudrību. Vienīgi Dievs viņu var pārliecināt, bet ne cilvēks!
14. Pret mani vēl viņš savus vārdus nav vērsis, un es neuzstāšos pret viņu ar jūsu izteicieniem.
15. Apmulsuši viņi stāv klusu, viņi neatbild nekā, viņiem pietrūcis vārdu!
16. Vai lai es vēl gaidu, tāpēc ka viņi vairs nerunā, ka viņi ir apstājušies un neatbild nekā?
17. Nē, arī es gribu piebilst savu daļu atbildot; arī es gribu parādīt savas zināšanas,
18. jo es sajūtu sevī vārdu pārpilnību, gars manā iekšējā pasaulē žņaudz mani un mudina mani runāt.
19. Redzi, manas krūtis ir kā jauns vīns, kas vēl nav ticis atvērts: tās draud pārplīst kā jauni ādas trauki.
20. Runāt man gribas, lai sev gūtu atveldzi, es atvēršu savas lūpas un atbildēšu.
21. Es neuzlūkošu cilvēka vaigu, es nenostāšos nevienā pusē, un es nerunāšu nevienam pa prātam,
22. jo es jau nemaz neprotu ar savām runām izpatikt un glaimot, lai mans Radītājs par mazu brīdi mani neaizrautu projām no šejienes.

1. Bet toties tu pats, Ījab, uzklausi tagad manu runu un uzņem visus manus vārdus ar labi plati atvērtu ausi!
2. Ievēro, ja es tagad atveru savu muti un mana mēle liek sevi visvairāk dzirdēt,
3. tad mani vārdi ir vaļsirdīgi un atklāti kā mana sirds, un, ko manas lūpas zina, to tās arī izrunā neviltoti un nopietnībā.
4. Mani ir radījis Dieva Gars, un Visuvarenā dvaša piešķir man dzīvību.
5. Ja tu to spēj, tad atspēko mani; apbruņojies ar stingriem pierādījumiem un dodies pret mani cīņā!
6. Redzi, es esmu tāds pats kā tu, ja nākas stāties Dieva priekšā, arī es esmu ņemts no zemes.
7. Nē, mana bardzība lai nesabaida tevi, un pārmetumi, kādus es pret tevi vēršu, lai nav tev par smagiem!
8. Tu jau esi pats runājis, manām ausīm klausoties, un es esmu skaidri sadzirdējis atskanam no tavas mutes šādus tavus vārdus:
9. es esmu nevainīgs, bez jebkāda nozieguma, šķīsts, man nav nekādu pārkāpumu!
10. Tiešām, Viņš atrod iemeslu, lai būtu pret mani; Viņš uzskata mani par Savu ienaidnieku.
11. Viņš manas kājas liek siekstā, stingri uzmana visus manus ceļus. -
12. Redzi, tur tev nav taisnības, man tev ir jāatbild, jo Dievs ir daudz augstāks nekā cilvēks.
13. Kādēļ tu esi izteicis pret Viņu pārmetumus, ka Viņš tev uz taviem vārdiem nedodot nekādu atbildi?
14. Patiesībā Dievs runā vienreiz un arī vēl otrreiz, bet to vairs ļaudis neievēro.
15. Sapnī, nakts parādībās, kad jo dziļš miegs nolaidies pār cilvēku, kad tas īsā snaudā iemidzis savā guļasvietā,
16. tad vienumēr Viņš atver cilvēka ausi un brīdina ļaudis ar biedinājumu, apstiprina ar zīmoju, tiem iedveš bijību,
17. lai cilvēku atturētu un atrautu no nodomātā ļaunā darba un īstu vīru pasargātu no lepnības un pārmērīgas pašiedomības,
18. lai paglābtu viņa dvēseli no apakšzemes un viņa dzīvību no bojā ejas caur nāves zobenu vai nāves šautru.
19. Viņš to audzina un pārmāca arī ar ilgstošām un smagu ciešanu pilnām sāpēm uz tā gultas, laužīdams viņam visus viņa kaulus,
20. tā ka viņam riebja paša dzīvei nepieciešamā dienišķā maize un viņa ēstgribai pat viņa mīļākais ēdiens;
21. viņa miesa izdilst, ka tur nepaliek ko redzēt, un viņa kauli izspiežas, kas citkārt nebija redzami.
22. Tiešām, viņa dvēsele ir jau tuvu klāt pie kapa un viņa dzīvība vietai, kurā valda tikai nāves vara.
23. Un, ja nu tad pār viņu stāv kāds eņģelis kā aizbildnis, kā viens no tūkstošiem, lai nodotu liecību par cilvēka taisnīgumu,
24. un ja tas tad par viņu apžēlojas un saka: izglāb viņu, lai tas nenogrimst kapā, jo es esmu atradis izpirkšanas maksu, -
25. tad viņa miesa atkal pildās ar jaunības spēku, tā ka viņš jūtas pārnests atpakaļ savās senajās jaunības dienās.
26. Viņš tad nāk ar lūgšanām pie Dieva, un Dievs viņu iepriecina; Dievs ļauj viņam skatīt lielā sirdspriekā Savu vaigu, un Dievs tad atdod cilvēkam viņa taisnību.
27. Tāds tad jūtas cilvēku starpā uz taisnas takas un atzīstas: es biju grēkojis, aizskāris taisnību, bet tomēr tas nav man pieskaitīts par ļaunu!
28. Dievs izglāba manu dvēseli no bojā ejas kapā, un mana dzīvība priecājas, skatīdama gaismu! -
29. Redzi, to visu dara tas stiprais Dievs un dara to cilvēkam divun trīskārt,
30. lai viņa dvēseli atturētu no kapa, lai dotu viņam iespēju dzīvības gaismas apstarotam tikt.
31. Ievēro labi, Ījab, uzklaudies mani, esi klusu un ļauj man runāt!
32. Ja tev kas ko sacīt, tad atspēko mani; runā, jo man būtu patīkami tevi attaisnot!
33. Bet, ja tev nav iespējams neko teikt, tad klausī mani; ciet klusu, un es tev mācīšu gudrību!

1. Un Ēlihus turpināja un sacīja:
2. Dzirdiet, gudrajie, manu valodu, un uzklausiet, zinātāji, mani!
3. Jo auss pārbauda runāto, tāpat kā mute pārbauda ēdamo.
4. Tagad mēs stāsimies pie taisnības pārbaudes, lai mūsu pašu acīm kļūst skaidrs, kas īsti ir labs.
5. Redziet, Ījabs ir apgalvojis: es esmu taisns, bet Dievs tomēr neatzīst man manu taisnību.
6. Neraugoties uz manu taisnību, es esot melis! Sāpīgi duras manī Viņa šautra, kaut es pats esmu bez jebkāda pārkāpuma! -
7. Kur atrast tādu vīru, kāds ir Ījabs, kas nopaļāšanu dzer kā ūdeni,
8. kas stājas sakaros ar ļaundariem, kas labprāt iet vienu ceļu ar bezdievīgiem ļaudīm?
9. Jo viņš saka: tas cilvēkam neko nepalīdz, ka viņš vēlas būt draudzīgs ar Dievu. -
10. Tāpēc, ak, vīri, kam saprāts ir savā vietā, uzklausiet mani! Nekad Dievs nedomā darīt ļaunu, nedz tas Visuvarenais - viltu!
11. Nē, bet gan - kāds kura darbs, tādu Viņš tam piešķir laimi; kāda kura gaita, tāds tam tiek novēlēts liktenis.
12. Nē, patiesi, Dievs neliek notikt ļaunam, un Visuvarenais nesagroza tiesu.
13. Kam ir uzticēta pasaule, ja ne Viņam, un kas ir izveidojis visu plašo izplatījumu?
14. Un, ja nu Viņš visu laiku būtu domājis tikai par Sevi, Savu Garu un Savu dvašu būtu paturējis tikai Sev pašam,
15. tad visa radība kopā iznīktu un cilvēkam būtu jāklūst atkal par pīšļiem.
16. Bet, ja tev ir saprašana, tad paklausī to, ko es saku, un ievēro, kā skan mani vārdi!
17. Vai tas spēj vadīt, kas ienīst taisnību? Jeb vai tu gribi nosodīt un pat izraidīt trimdā Visutaisnīgo, Visuspēcīgo?
18. Viņu, kas saka ķēniņam: necienīgais, - un dižciltīgajiem: ļaundari!
19. Kas neuzlūko valdnieka vaigu, kas neieredz lielo un bagāto vairāk nekā nabagos, jo tie visi ir Viņa roku darbs.
20. Acumirkli viņi nomirst, un nakts vidū tautas top iztrūcinātas un satricinātas un iet bojā. Arī varenos Viņš nobīda pie malas, nemaz cilvēku roku nepakustinot.
21. Viņa acis taču ir nomodā pār cilvēku gaitām, un Viņš allaž redz visus viņu soļus.
22. Un nav tādas krēslas, nedz tik biezas tumsības, lai ļauno darbu darītāji spētu tanī paslēpties.
23. Jo Viņam cilvēks nemaz ilgi nav jānovēro, lai tas būtu spiests ierasties uz tiesu Dieva priekšā:
24. nē, Viņš satriec varenos bez izmeklēšanas, un Viņš pats viņu vietās ieliek pēctečus.
25. Tā Viņš jo labi pazīst viņu darbus, Viņš izdara nakts laikā apvērsumu, tā ka viņi top samalti druskās.
26. Viņš tos izsmej un soda kā ļauna darba darītājus tādā vietā, kur visi to redz,
27. par sodu tam, ka tie no Viņa atkrita un novirzījās, nesekodami Viņa pēdām, un ka tie neprata ievērot visus Viņa ceļus un Viņam sekot,
28. ļaudami nabagu vaimanu kļedzieniem nokļūt pie Viņa, un Viņam bija jāsadzird apspiesto un nomākto kliegšana.
29. Bet, ja Viņš pats ir mierā un izturas mierīgi, kas tad Viņam varētu to pārnest? Un, ja Viņš Savu vaigu apslēpj, kas var Viņu skatīt? Tā valda Viņš tiklab pār veselām tautām, kā arī pār atsevišķiem cilvēkiem vienādā veidā,
30. lai nevalda negodīgi cilvēki, lai nebūtu tādu, kas tvarsta ļaudis ar viltu un kas paši būtu kā slazdi savai tautai.
31. Jeb vai uz Dievu būtu jāsaaka: man bija jācieš, es esmu maldījies, es turpmāk vairs negrēkošu;
32. bet to, ko es neredzu, to māci man, ja es esmu darījis netaisnību, tad es to turpmāk vairs nedarīšu.
33. Vai lai Dievs atlīdzina un soda pēc tava prāta, ja tu neesi mierā? Jeb vai Dievam būtu jāsaaka: tev - cilvēkam ir jānosaka, kas ir pats labākais un kas vislabāk būtu darāms, ne Man; tā tad - ko tu zini, to pasaki atklāti!

34. Prātīgi vīri man piesliesies, un ikviens gudrs vīrs, kas dzirdējis mani, sacīs:
35. Ījabs runā bez dziļākas ieskatīšanās lietu būtībā, un viņa vārdi nav bijuši labi pārdomāti.
36. Lai tad taču pārbauda Ījabu līdz galam, jo viņš ir runājis kā nelietīgs vīrs,
37. jo viņš savam grēkam pieliek vēl arī pārkāpumu; viņš nīrgājas mūsu vidū un vairo savu vārdu skaitu pret to stipro Dievu.

1. Tad Ēlihus turpināja un sacīja:
2. Vai tev šķiet esam pareizi, ka tu saki: mana taisnība iet pār Dieva taisnību,
3. ka tu spried: ko man būs iegūt? Kāds man labums, ka esmu tīrs no grēka? -
4. Es tev to paskaidrošu ar vārdiem un arī taviem draugiem, kas pie tevis.
5. Uzlūko debesis un raugies augšup mākoņos, kas ir augstu pār tevi!
6. Ja tu grēko, ko tu ar to tieši Viņam nodari? Un, ja tu pavairo savu pārkāpumu skaitu, kādu zaudējumu tad tu ar to sagādā Viņam?
7. Un, ja tu esi taisns, kas Viņam no tā tiek? Jeb vai Viņš saņem sev kaut ko tavas rokas dāvinātu?
8. Tikai cilvēkam, kāds tu esi, var ko nozīmēt tavs ļaunums, un tikai tev, cilvēka bērnam, tavs taisnīgums var būt par svētību.
9. Ļaudis gan vaimanā par neskaitāmiem spaidiem un skaļi sūdzas par lielo cilvēku varmācību,
10. bet nemēdz gan jautāt: kur ir pats Dievs, mans Radītājs, kas pat naktī iedveš slavas dziesmas,
11. kas iemāca mums vairāk nekā zemes zvēriem un kas dara mūs gudrākus par debesu putniem?
12. Tad nu cilvēki brēc par ļauno ļaužu augstprātību, bet Viņš neveltī tam nekādu uzmanību.
13. Tiešām! Tukšām žēlabām Dievs nepiegrīž vērību, un Visuvarenaiss tās pat neuzlūko.
14. Un vēl tu pat izsakies, ka tu Viņu neredzot; tava lieta gan guļot Viņa priekšā, bet tu velti gaidot Viņa izšķirēju spriedumu.
15. Un nu tieši tagad, kad Viņa dusmas nesoda un Viņš neveltī daudz uzmanības pārgalvīgiem vārdiem,
16. Ījabs plaši atver muti tukšām izrunām un izplūst bez dziļāka ieskata lietu būtībā pārgalvīgos vārdos.

1. Un Ēlihus turpināja un sacīja:
2. Pacieties vēl mazu brīdi, lai es tevi pamācu, jo man jautājumā par Dievu vēl vairāk kas sakāms.
3. Es gribu ar savām plašajām zināšanām jautājumu aptvert plašāk, lai palīdzētu savam Radītājam gūt taisnību,
4. jo, tiešām, mana runa nav aplama: tavā priekšā ir vīrs, kam netrūkst zināšanu un atziņu.
5. Redzi, Dievs ir varens un tomēr neatmet, Viņš ir varens Savā sirdsspēkā.
6. Viņš neatstāj dzīvu bezdievīgo, un Viņš piešķirs taisnību arī apspiestajiem.
7. Viņš neatrauj Savu acu skatu no taisnā, un ķēniņiem tronī Viņš nodrošina palāvīgu sēdēšanu, lai viņi būtu paaugstināti.
8. Bet, kad viņi iesaistīti važās un guļ gūstā ieslēgti siekstās,
9. tad Viņš ar to ceļ viņiem acu priekšā viņu pašu rīcību un arī viņu pārkāpumus, ka tie sevi bija iecerējuši pārāk varenus;
10. un tā Viņš atdara viņu ausis brīdinājumiem un atgādina viņiem atrauties no ļaunā.
11. Ja nu tagad tie Viņam klausā un pakļaujas, tad viņi savas mūža dienas noved labā galā,
12. bet, ja tie neklausā, tad tie iet bojā pēkšņā nāvē un nomirst bez īstas atziņas.
13. Tad nu tādi, kuriem ir bezgodīga sirdsprāta domas, iedegas dusmās un nesauc pēc glābēja, kaut gan Viņš pats viņus sasējis važās.
14. Tad viņu dvēsele mirst jau zēnu gados, un viņu mūžs beidzas kā netikliem vīriem.
15. Cietējus turpretī Viņš tieši izglābj viņu ciešanu dēļ un atver viņu ausis kā atlīdzību par viņu ciešanām.
16. Viņš arī tevi cenšas izraut no bēdu rīkles plašumā, kur nav bēdu, un tavs galds būs pilns ar tauku, bagātīgu uzturu.
17. Bet, ja tu esi pilnīgi pakļāvie bezdievīgo spriešanas veidam, tad tiesa un sods ķers tevi pašu.
18. Lai dusmu uguns tevi nepavedina uz zaimiem, un izpirkšanas maksa lai tevi nemaldina!
19. Bet vai tava saukšana pēc palīga tevi atsvabinās no nomāktības un grūtā stāvokļa, tāpat kā visi tavi ārkārtīgo piepūļu paņēmieni?
20. Neilgojies pēc tās nakts, kas kādreiz spiež citas tautas atstāt savas dzīves vietas!
21. Piesargies, ka tu nepieslienies kādam ļaunam darījumam, jo tas tev vairāk patīk nekā pacietība.
22. Redzi, varens ir Dievs, un lielas lietas Viņš veic ar Savu spēku; kas ir tāds lietpratējs kā Viņš?
23. Kas Viņu gan pamācījis, kādu gaitu iet, un kas jebkad ir varējis Viņam teikt: Tu esi darījis nepareizi?
24. Piemini, tev ir jāteic Viņa roku darbs, kas ir tāds, ka cilvēki to dziesmās daudzina!
25. Ikviens cilvēks to uzlūko ar izbrīnu, un taču mirstīgais spēj to ieraudzīt tikai no tālienes.
26. Redzi, Dievs ir pārmērīgi dižens mūsu atziņai, un mēs neapjaušam Viņa gadu skaitu.
27. Viņš liek pacelties no jūras augšup ūdens pilieniem, lai tie no tvaikiem, kurus Viņš rada, atkal kā lietis pilētu lejup,
28. kā ir pilni visi mākoņi un kam tie liek nolīt pār visu ļaužu daudzumu.
29. Un kas var izdibināt, kā mākoņi izplešas plašumā, un pērkona dārdus no Viņa paša telts?
30. Redzi, Viņš gērbjas zibeņu spīdumā un liek tiem slīdēt pār vistumšāko jūras dzelmju plašumiem,
31. jo tā Viņš soda tautas un reizē dod arī pārpilnām barību.
32. Abas rokas Viņš ietērpis mirdzošos liesmainos zibeņos un raida tos pretī uzbrucējam.
33. Viņa pērkona dārdi vēstī Viņa kā varas nesēja tuvošanos, kas liek Savām dusmām darboties pret ļaunumu.

1. Un tieši tāpēc arī mana sirds ir baiļu pārņemta, un tā vētraini ceļas augšup no savas vietas.
2. Klausieties, jel klausieties uz Viņa balss pārkonu rūkoņu un uz grāvienu troksni, kas iziet no Viņa mutes!
3. Viņš tam liek atskanēt zem plašā debess juma, un Savas zibens liesmas Viņš vada līdz visattālākām zemes malām.
4. Un pēc zibens ierūcas pārkons; Dievs liek nodārdēt tad Savai varenei godības balsij, un Viņš neaiztur zibeņus, tiklīdz kā kļūst dzirdami Viņa pārkona grāvienu.
5. Brīnišķīgi stiprais Dievs dārdina ar Savu balsi un liek atskanēt pārkonam, Viņš, kas padara lielas lietas, ko mēs nespējam saprast,
6. kaut vai to, ka Viņš saka sniegam: krīti zemē, un lietum: listi, vai lietusgāzēm: topiet vēl ilgstošākas un stiprākas!
7. Tad Viņš piespiež cilvēku rokām kļūt bezdarbīgām, lai ikviens cilvēks izprastu Viņa rīcību.
8. Tad zvēri nolien savās alās un noliekas gulēt savās slēptuvēs.
9. No dienvidu joslas nāk sausā auka un no ziemeļu vēju puses - sals.
10. Dieva dvesmas ietekmē rodas ledus un kailsals: plašās ūdens virsmas sastingst un ieslēdzas šaurā gūstā.
11. Viņš liek piebriest mākoņiem smagu ūdens daudzumu pārpilnībā, liek tiem klāties pāri Savu zibeņu padebešiem,
12. un tie pagriežas Viņa vadībā uz visām pusēm, lai paveiktu visu, ko Viņš tiem pavēl, pa visu plašo zemes virsu:
13. tie reizēm ir Viņa soda rīkste, ja kāda zeme to pelnījusi, reizēm tie ir žēlastības pierādījums; tā Viņš liek tiem tukšoties pār zemi.
14. Ak, Ījab, uzklausi to! Paliec mierā un pārdomā tā stiprā Dieva brīnuma darbus!
15. Vai tev ir zināms, kā Dievs licis tiem būt un kā Viņš liek atmirdzēt Saviem gaismas padebešiem?
16. Vai tev ir kas zināms par mākoņu peldēšanu, vai tev ir kāda jēga par Viņa brīnumu pilnajiem darbiem? Viņa, kas pilnīgs Savā gudrībā?
17. Neaizmirsti, ka tev drēbes jau no tam vien karstas paliek, kad Viņš svilina zemi dienas vidus bulā.
18. Vai tu kopā ar Viņu sakārto izplatījumā spožos padebešus, tos stingri saliedējot, tā ka izplatījums kļūst līdzīgs izlietam metāla spogulim?
19. Tad pamāci jel arī mūs, ko lai mēs Viņam pasakām, jo mēs tumsas dēļ nenieka nespējam celt Viņam priekšā.
20. Vai Viņam būtu jāpaziņo, ka es gribētu runāt? Vai jelkurš cilvēks ir kādreiz prasījis no Dieva, ka viņš vēlētos iznīcināts kļūt?
21. Un nu: nevar taču skatīties tieši saules gaismā, kad saule visā spožumā stāv debess izplatījumā pēc tam, kad vējš tam pārgājis pāri un debess noskaidrojusies.
22. No ziemeļiem nāk zelts, bet pats Dievs mājo bijājamā godībā.
23. Visuvareno jau mums pašiem neatrast, kas varens ir spēkā un tāpat bagāts tiesā un taisnībā, kuru Viņš tomēr nekad nesagroza.
24. Tāpēc cilvēku cilts Viņu bīstas; Viņš neuzlūko nevienu pašgudro, nevienu, kas pats sev šķiet gudrs savā sirdsprātā esam!

1. Un Tas Kungs no tuksneša vētras mākoņa atbildēja Ījabam un sacīja:
2. Kas ir tas, kas Dieva glābšanas nodomus aptumšo ar vārdiem, kuriem nav jēgas?
3. Celies, apjoz kā varonīgs cīnītājs savus gurnus, tad Es tev jautāšu, bet tu Man atbildi!
4. Kur tu biji tolaik, kad Es zemi veidoju? Pasaki to, ja tev ir tāds gudrs prāts!
5. Kas ir noteicis tās samērus - tu laikam to zini? Vai kas pāri tai ir izstiepis mērauklu?
6. Iekš kā iegremdēti tās pamatbalsti, vai kas ir licis tās stūra akmeni,
7. kad visas rīta zvaigznes kopā dziedāja un visi Dieva dēli gaviļēja?
8. Un kas noslēdza jūru ar stipriem vārtiem, kad tā, dzīvi burbuļodama, izplūda ārā no savas mātes klēpja
9. tolaik, kad Es mākoņus tai izveidoju par tērpu un ietīstīju to tumsā it kā tinamos autos?
10. Kad Es tai noteicu Savu nolikto robežu un pieliku šai robežai aizšaujamās bultas un durvis,
11. un teicu: līdz šai vietai tu plūdīsi, bet ne tālāk, un šeit lai norimst tavi lepnie viļņi!
12. Vai tu savās mūža dienās jebkad esi pavēlējis aust rītam vai rīta gaismai ierādījis savu vietu,
13. lai tā aptvertu visas zemes malas un lai bezdievīgie tiktu aizbaidīti prom no tās?
14. Zeme pati tad pilnīgi pārvēršas līdzīgi vaskam zem zīmoga, un viss izliekas tad kā goda tērpā.
15. Bet bezdievjiem tiek tās gaisma atrauta, un sitienam paceltais elkonis tiek salauzts gabalos.
16. Vai tu jebkad esi nonācis pie jūras iztekas vai arī pastaigājies pa pasaules jūru tumšākajām dzelmēm?
17. Vai tavā priekšā ir kādreiz vērušies vaļā nāves vārti, un vai tu esi redzējis ieeju ēnu valstī?
18. Vai tu esi aptvēris ar savām acīm bezgalīgos zemes plašumus? Pasaki, ja vien tu visu to zini!
19. Kur ir ceļš, kas ved uz gaismas mājokļiem, un kur ir tumsas mītne,
20. ka tu tumsu spētu novest tās novadā un ka tu tik labi pārzinātu tekas uz tās mājām?
21. Tu jau to laikam droši vien zini, jo tai laikā tu jau biji piedzimis, un tik liels ir tavu mūža dienu skaits!
22. Vai tu esi varējis noiet līdz attālākām sniega krātuvēm, un vai tu esi apskatījis krusas krājumus,
23. kurus Es esmu savācis piemeklējumu laikiem, cīņas un kara dienām?
24. Kur tad ir ceļš turp, kur gaisma dalās, un no kurienes pa visu zemi izplatās austrumu vējš?
25. Kas izrāva lietus plūsmām notekas un ierādīja ceļu pērkona strēlei,
26. lai lietus lītu pār zemi, kurā nav ļaužu, pār klajumu, kur arī nav nevienas dzīvas dvēseles,
27. lai bagātīgi piesātinātas ar veldzi kļūtu postažas un tuksnesis un lai liktu no jauna tanī augt zaļam zelmenim?
28. Vai lietum ir tēvs? Un kas ir tas, kas dzemdina rāsas pilienus?
29. No kura mātes klēpja ir cēlies ledus, un kas licis rasties debesu sarmai,
30. kad kā akmeņi sastingst ūdeņi un viļņu spogulis saslēdzas kopā par cietu vāku?
31. Vai tu sēji kopā gaišām saitēm Sietiņa zvaigznes, un vai tu raisīji vaļā Oriona zvaigžņu jostu?
32. Vai tu liec parādīties Zodiaka tēliem pareizā laikā, un vai tu ved Lielo Lāci kopā ar viņa mazuļiem?
33. Vai tu zini debesu likumus, un vai tu nosaki debess valdīšanu pār zemi?
34. Vai tu vari likt savai balsij pacelties līdz pat padebešiem, tā ka straumēm līstošs lietus tevi pilnīgi pārklātu?
35. Vai tad tu izsūti zibeņus, ka tie dodas savās gaitās, un tad tev atkal paziņo: redzi, še mēs esam?
36. Kas gan ir ielicis mākoņu slāņos gudrību, vai kas ir gaisa veidojumam piešķīris saprātu?
37. Kas gan ar savu paša gudrību spēj izskaitīt mākoņus, un kas liek izlieties pār zemi debess ūdens traukiem,
38. kad viss zemes virsus ir sacietējis kā metāla lējums un visas zemes pikas un pītes ir salīpušas kopā?
39. Vai tu vari iet lauvas mātes vietā medīt laupījumu un apmierināt lauvēniem plēsoņu izsalkumu,
40. kad tie paši sarāvušies un saduguši tup savās alās vai arī ievilkušies biezoknī gulējot glūnēdami?
41. Kas tad krauklim sagādā barību, kad viņa mazuļi jo žēli ķērc pēc Dieva palīdzības, kad tie aiz

pārtikas trūkuma kļīst apkārt un klīzdami pagurst, būdami jau tuvu nāvei?

1. Vai tev ir zināms kalnu kazu atnešanās laiks, vai tu vari novērot, kad briežu mātes grūsnas staigā?
2. Vai tu vari izskaitīt mēnešus, kad tās tādas staigā, un vai tu zini noteikti, kad tām jāatnesas?
3. Tās notupstas pie zemes uz ceļgaliem, tās slaidi izlaiž pasaulē savus bērnus un pašas viegli atbrīvojas no dzemdību sāpēm.
4. Tad viņu mazuļiem rodas spēks, tie vaļībā izaug lieli; tad tie aiziet projām un vairs neatgriežas pie tām atpakaļ.
5. Kas tad ir brīvībā palaidis meža ēzeli, un kas ir atraisījis valgus ēzeļa kumeļam,
6. kuram tuksnesi Es ierādīju par viņa mājokli un sāls stepi, kur viņam uzturēties?
7. Tas skata nīrgādamies pilsētas drūzmu un trokšņus, tas neklausās uz dzinēju klaigām.
8. Bet viņa skatieniem veras tikai kalni; ko viņš tur saskata, ir ganību vietas, un, kur kāds zaļums, to viņš meklē rokā.
9. Vai meža vērsis nāks labprātīgi tev par kalpu, un vai tas pavadīs nakti pie tavas kūts siles?
10. Vai tu domā meža vērsi siet ar jūgu te pie vagas, un vai tas, sekojot tev pa pēdām, noecēs izartās ielejas?
11. Vai tu vari pilnam uz viņu paļauties, jo viņam daudz spēka? Un vai tu vari uzticēt viņam savus laukus un ražas ievākšanas darbus?
12. Vai tu droši vari būt pārliecināts, ka tas pārnesīs no lauka tavu sēklu un to savedīs tavā klonā?
13. Gan vēlīgi vēdinās arī strausa mātes spārni, bet vai tādēļ jau tā ir stārķu māte ar īpatnējo spārnu švīkoņu un spalvām?
14. Savas olas tā pamet zemē un liek tām izperēties smiltīs;
15. viņa arī pilnīgi piemirst, ka kāja spēj tās samīt un lauku zvēri tās salauzīt gabalos.
16. Tā apietas bargi ar pašas bērniem, it kā tie nebūtu tās, un tā nebēdā, ja pūles bijušas veltas.
17. Tas tāpēc, ka Dievs lielāku gudrību viņai nav piešķīris un arī ar saprātu Viņš to nav apveltījis.
18. Bet, tiklīdz viņa uzsāk skriet, tad tā atstāj kaunā un izsmieklā pat zirgu un viņa jātnieku.
19. Vai tu piešķir zirgam varenu spēku, vai tu apvelc pāri viņa kaklam krēpju rotu?
20. Vai tu māci viņu lēkt kā siseni? Kad tas lepni sprauslā, tas iedveš bailes.
21. Un, kad ielejā kara zirgi ar kājām spārda zemi, tad tie zviedz gavilējot un auļos nesas kaujā.
22. Tam briesmas ir izsmieklis, tas netrīs bailēs, pat kailam zobenam tas negriež ceļu.
23. Uz viņa žvadz bultu maksts, un šķēps un kaujas vāle viz kā liesma.
24. Dunoņā, troksnī un auļos viņš ātri pieveic ceļu un nepagriežas pat tad pa labi, kad atskan taures skaņa.
25. Kad atskan taure, viņš zviedz, tas iztālēm jauš cīņu, jauš karakungu spalgās pavēles, jūt kaujas dunoņu.
26. Vai, taviem ieskatiem klausot, ceļas kaujas vanags un izpleš savus spārnus virzienā uz dienvidiem?
27. Jeb vai, klausot tavas mutes vārdiem, augstu gaisos paceļas ērglis un ceļ arī savu ligzdu tik augstā vietā?
28. Tas mīt un pārnākšņo uz klints, tā cietoksnis ir tur - pāri kraujām un šķautnēm.
29. No turienes tas uzglūn laupījumam, un viņa acis redz tālu.
30. Viņa bērniem patīk dzert asinis, un, kur ir kaut kas nogalināts, tur ir arī viņš.

1. Un Tas Kungs atbildēja Ījabam un sacīja:
2. Vai pēlējs grib būt pastāvīgā nesaskaņā ar Visuvareno? Tas, kas apsūdz Dievu, lai sataisās atbildēt!
3. Un Ījabs atbildēja Tam Kungam un sacīja:
4. Redzi, es esmu visai niecīgs, ko lai es Tev atbildu? Es uzlieku roku savai mutei.
5. Es reiz jau esmu runājis, bet tagad vairs neatbildēšu; es esmu gan runājis vēl otrreiz, bet turpmāk to vairs nekad nedarīšu.
6. Un Tas Kungs atbildēja Ījabam vētrā un sacīja:
7. Apjot jel kā varonīgs vīrs savus gurnus, Es tev jautāšu, un tev būs Man atbildēt!
8. Vai tu tiešām gribi iznīcināt Manu tiesu, Mani nolikt par netaisnu, lai pats rādītos taisns?
9. Vai tev ir tāds elkons kā Dievam, vai tev ir spēja likt dārdēt pārkonam, kā Viņš to dara?
10. Tad grezno sevi taču ar cildenumu un diženumu un tērpies greznumā un godībā!
11. Lai izplūst visā plašumā tavu dusmu kvēle, novēro ikvienu pašlepro un dari to atkal pazemīgu!
12. Uzlūko katru pārgalvi, kas ir iedomīgs, un pazemo viņu un satriec bezdievīgos tur, kur tie stāv!
13. Liec viņiem visiem kopā dziļi iegrimt pīšļos, liec, lai viņu seja sastingst nāves šausmās!
14. Tad Es atzišu ar uzslavu arī tevi, ka tava labā roka tev nesusi uzvaru.
15. Bet palūko, te ir behemots, ko Es esmu radījis tāpat kā tevi! Tas ēd zāli kā katrs vērsis.
16. Bet palūko, kāds tam ir spēks viņa gurnos un to stiprumu, kāds viņa ķermenī!
17. Tas labprāt izstiepj taisnu un stingru savu asti kā ciedru koku, un viņa lielu dzīslas ir cieši sapītas cita ar citu.
18. Viņa kauli ir kā varā lietas caurules, viņa ģindenis kā izkalti dzelzs stieņi.
19. Viņš ir pirmais Dieva ceļos; viņa Radītājs ir piešķīris viņam arī zobenu.
20. Barību tam sagādā augstienes, kur visi lauku zvēri priecājas savā nodabā.
21. Tas snauž zem kupliem lotosa stādiem, paslēpies niedru un purvu augu aizsegā.
22. Lotosa krūmi rada viņam patvērumu ar savu ēnaino jumtu, un visapkārt tam ir upmalas kārkli.
23. Pat vareni upes uzplūdi neiedveš viņam bailes: viņš paliek palāvīgā mierā arī tad, ja viņam pat visa Jordāna mutē smeltos.
24. Un kas gan to var sagrabt tieši no priekšas vai tam cauri nāsīm izdurt vadājamo saiti?
25. Vai tu vari leviatānu izvilkēt ar makšķeres āķi jeb viņa mēli ar iemestu virvi?
26. Vai tu vari izvilkēt valdāmo gredzenu cauri viņa nāsīm? Jeb vai tu vari ar žebērkli izdurt cauri viņa žaunām?
27. Vai gan viņš tevi, laipni pažēlodams, vēl lūgsies un uzrunās tevi ar jaukiem vārdiem?
28. Vai jūs savā starpā noslēgsit kādu līgumu, ka tu to pieņem par mūžīgu kalpu?
29. Vai tu rotaļāsies ar viņu kā ar kādu putniņu? Un vai tu tam piesiesi kājas pie mieta savu meitenīšu priekam un laika pavadīšanai?
30. Vai zvejasbiedri to pārdos, vai sadalīs to starp kānaāniešiem?
31. Vai tu vari tā ādu piedurt pilnu ar šķēpu zariem vai viņa galvu ar žebērķiem?
32. Tik pieliec viņam savu kailo roku, tad sataisies jau uz karu, un tu vairs turpmāk tā nedarīsi!

1. Redzi, tātad cerība uzveikt viņu izrādās pilnīgi veltīga: jau viņu uzlūkojot vien, cilvēks sabrūk un jūtas pieveikts.
2. Neviena nav tik trakulīgi pārgalvīgs, ka tas gribētu viņu satraukt, un kurš gan ir tas, kas spētu stāties viņam pretī un palikt sveikā?
3. Kurš visā zemes virsū ir tāds? Un kas var kādam likt pieiet tuvu tam klāt, apgalvojot, ka tādām labi klāsies? Un kurš Man būtu kaut ko nodarījis, tā ka Es viņam to piedotu? Manējs ir viss, kas zem debesīm atrodams!
4. Nē! Es negribu klusēt par viņa locekļiem, nedz par viņa spēku pārpilnību, nedz arī par ķermeņa veidojuma glītumu.
5. Kas jel kad ir atsedzis virsējo kārtu viņa bruņutērpam, kas mēģinājis kaut kā izsprausties cauri viņa mutes divkāršo žokļu noslēgumam?
6. Kas ir atvēris viņa rīkles divkāršo aizsprostu? Viss viņa zobu tuvumā ir šausmu pilns.
7. Lepnas ir viņa bruņu zvīņas, žmaugi piegulošas cita citai kā ciešā kalumā.
8. Viena piesienas jo cieši otrai, un neviena gaisa strūkļa nevar izspiesties tām cauri.
9. Cita ar citu tās cieši saskārušās, nedalāmi viena cieši iesaistīta otrā.
10. Viņa šķaudišana liek uzmirdzēt gaismas atspulgiem, kā pirmie rīta ausmas stari ir viņa acis.
11. No viņa mutes izšaujas liesmas, izsprakšķ veseli dzirksteļu kūli!
12. Bet no viņa nāsīm paceļas dūmi kā no verdoša katla vai mitru salmu ugunsaura.
13. Viņa elpa liek gailēt oglekļiem, no viņa mutes izverdz liesmas un karstums.
14. Viņa skaustā mīt spēks, un viņam pa priekšu traucas baismu pilnas bailes.
15. Viņa miesas daļas saistās cieši kopā, tās it kā uzkalts viņam un nav kustināmas.
16. Viņa sirds tik cieta kā akmens un tik nekustīga kā apakšējais dzirnu akmens.
17. Kad viņš pieceļas kājās, tad izbīstas paši drošsirdīgākie aiz bailēm un pazaudē savas rīcības spējas.
18. Kad viņam cērt, tad zobena asmens skar viņu tikpat maz kā šķēps, metamais durklis vai bulta.
19. Dzelzs viņam šķiet līdzīga salmiem un varš līdzīgs sapuvušam kokam.
20. To nepiespiedīs bēgt strēlnieks ar sava loka šautru; kā pelavu pikas tam ir lingas mestie akmeņi.
21. Kā salmiņš tam izliekas pat smagā vāle, un tikai smaidu viņā rada šķēpa trieciens.
22. Zem pašas viņa pavēderes ir asi kasikļi, un kā platas kuļamās slēpes, viņam guļot, tās iespiežas dūnās.
23. Viņš ir tas, kas liek dzelmei uzvirt kā podam, un jūru tas izmaisa kā zāļu vārāmo trauku.
24. Aiz sevis tas atstāj taku spīdam, tas pārvērš jūras virsu sudraba vizmā.
25. Vīrs zemes tam nav līdzinieka; viņš ir radīts, lai būtu bez jebkādām bailēm.
26. Uz visu, kas vien ir augsts, tas noskatās ar nicinājumu: viņš pats ir ķēniņš par katru cildenāku radību!

1. Un Ījabs atbildēja Tam Kungam un sacīja:
2. Es zinu, ka Tu visu spēj un Tev nav nekāds nodoms neizpildāms.
3. Kas tad ir bijis tas, kas bez zināšanām aptumšojis Dieva padomu? Es esmu runājis, bet man nebija pareizas izpratnes par lietām: tās man bija pārāk brīnīšķīgas parādības, un tās izprast man nebija iespējams.
4. Ak, klausī, lūdzams, mani, jo es gribu runāt; es gribu Tevi jautāt - Tu atbildi man un pamāci mani!
5. Līdz šim es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi!
6. Tāpēc atzīstu sevi par vainīgu un nožēloju savu rīcību, būdams gatavs sēdēt pīšļos un pelnos.
7. Un notika, pēc tam kad Tas Kungs šos vārdus bija Ījabam sacījis, tad Tas Kungs sacīja temanietim Ēlifasam: Mana dusmu kvēle ir iedegusies pret tevi un taviem divi draugiem, jo jūs neesat par Mani runājuši kā pienākas - ne tā, kā Mans kalps Ījabs.
8. Un tagad - izraugiet sev septiņus vēršus un septiņus aunus un ejiet pie Mana kalpa Ījaba, un upurējiet kā dedzināmo upuri jūsu pašu labā, un Mans kalps Ījabs par jums lai aizlūdz, jo tikai viņa dēļ Es negribu jums ar ļaunu atmaksāt par jūsu mulķīgo neprātību, jo jūs neesat par Mani runājuši kā pienākas - ne tā, kā Mans kalps Ījabs.
9. Un tad temanietis Ēlifass, šuahietis Bildads un naamatietis Cofars nogāja un darīja tā, kā Tas Kungs bija viņiem runājis. Un Tas Kungs uzlūkoja Ījabu un ievēroja viņa teiktos aizlūgumus par saviem draugiem.
10. Un Tas Kungs atjaunoja Ījaba agrāko labklājību, kad viņš bija aizlūdzis savu draugu labā; un Tas Kungs piešķīra Ījabam divkārt to, kas vien bija tam piederējis.
11. Un tad pie viņa atnāca sērst visi viņa brāļi un visas viņa māsas, un visi viņa pazīstamie, kādi iepriekš bija bijuši, un tie ar viņu kopā ēda maizi viņa namā, un tie izteica viņam līdzjūtību un viņu iepriecināja visās tais nelaimēs, kādām Tas Kungs bija licis nākt pār viņu. Un ikviens no viņiem deva tam vienu kesitu un ikkatrs vienu zelta gredzenu.
12. Un Tas Kungs svētīja Ījaba beidzamās mūža dienas vairāk nekā viņa dzīves sākumu; un viņam piederēja četrpadsmit tūkstoši sīklopu un seši tūkstoši kamieļu, un tūkstotis jūgu vēršu, un tūkstoš ēzeļu mātes.
13. Un viņam dzima no jauna septiņi dēli un trīs meitas.
14. Un viņš nosauca pirmās meitas vārdu: Jemūa, otras vārdu: Kecija, bet trešās vārdu: Keren-Hapūha,
15. un visā zemē nevarēja atrast tik skaistas sievas, kādas bija Ījaba meitas. Un viņu tēvs iedalīja tām dzimtas īpašumu viņu brāļu vidū.
16. Un pēc tam Ījabs nodzīvoja simts četrdesmit gadus, un viņš pieredzēja gan savus bērnus, gan savu bērnu bērnus - četrus augumus.
17. Un Ījabs nomira vecs un padzīvojis gana gadu.

Psalmi

Psalms 1

1. Svētīgs tas cilvēks, kas neseko bezdievīgo padomam, nedz staigā grēcinieku ceļus, nedz arī sēž paļātāju pulkā,
2. bet kam prāts saistās pie Tā Kunga baušļiem un kas dienām un naktīm domā par Viņa bauslību.
3. Tāds ir līdzīgs kokam, kas stādīts pie ūdens upēm, kas savus augļus nes pareizā laikā un kam lapas nesavīst. Viss, ko viņš dara, tam labi izdodas.
4. Ne tādi ir bezdievīgie: tie ir kā pelavas, ko vējš aizpūš projām.
5. Tāpēc bezdievīgie nepastāvēs tiesā, nedz arī taisno draudzē grēcinieki,
6. jo Tas Kungs pazīst taisno ceļu, bet bezdievīgo ceļš ved uz postu.

Psalms 2

1. Kāpēc trokšņo tautas un ļaudis tukšu melš?
2. Zemes ķēniņi ceļas un valdnieki apvienojas pret To Kungu un Viņa svaidīto:
3. Sarausim viņu važas un metīsim prom viņu saistekļus!
4. Bet, kas debesīs valda, smejas, un Tas Kungs tos tur par nieku.
5. Taču reiz Viņš runās uz tiem Savās dūsmās un iztrūcinās tos Savā bardzībā:
6. Bet Es Savu ķēniņu esmu cēlis Ciānā, Savā svētajā kalnā.
7. Es darīšu zināmu Dieva spriedumu. Viņš uz mani sacīja: Mans Dēls tu esi, Es šodien tevi esmu dzemdinājis.
8. Prasi Man, tad Es tev došu tautas par īpašumu un pasaules galus par mantību.
9. Tu ganīsi tos ar dzelzs zizli, kā māla traukus tu tos sadauzīsi!
10. Tad nu, ķēniņi, nāciet pie prāta, ņemiet to vērā, jūs, zemes soģi!
11. Kalpojiet Tam Kungam ar bijāšanu un ar sirds trīsām skūpstiet Dēlu,
12. lai Viņš nedusmo un jūs neejat bojā savos ceļos, jo ātri iedegas Viņa dusmas. Bet svētīgi visi, kas pie Viņa tveras!

Psalms 3

1. Dāvida dziesma, kad viņš bēga no sava dēla Absaloma.
2. Ak, Kungs, cik daudz gan man pretinieku! Cik daudz tādu, kas ceļas pret mani!
3. Daudz ir to, kas saka uz manu dvēseli: Tai pestīšanas nevaid pie Dieva! (Sela.)
4. Bet Tu, Kungs, esi mans vairogs, kas mani sargā, mans gods un tas, kas paceļ manu galvu.
5. Skalā balsi es piesaucu To Kungu, un Viņš atsaucās man no Sava svētā kalna. (Sela.)
6. Es apgūlos un aizmigu, un nu es esmu pamodies, jo Tas Kungs mani sargā.
7. Es nebīstos no daudzajiem tūkstošiem, kas visapkārt nostājušies pret mani.
8. Celies, Kungs, palīdzi man, mans Dievs! Jo Tu siti pa vaigiem visiem mani ienaidniekiem, Tu bezdievīgiem satrieci zobus.
9. No Tā Kunga nāk palīdzība, Tava svētība lai plūst pār Tavu tautu! (Sela.)

Psalms 4

1. Dziedātāju vadonim, cītaras pavadībā. Dāvida dziesma.
2. Uzklausī manus saucienus, manas taisnības Dievs! Kad biju spaidos, Tu manā priekšā pavēri durvis - tad nu žēlo mani un uzklausī, ko lūdzu!
3. Cilvēku bērni, cik ilgi lai mans gods paliek kaunā? Cik ilgi jūs mīlēsīt to, kas iznīkst, un pieķersīties meliem?
4. Tad nu ziniet, ka Tas Kungs mani brīnīšķi vadījis. Viņš uzklausī visas manas lūgšanas.
5. Dusmojiet, bet negrēkojiet! Pārdomājiet klusībā savās sirdīs, kad esat jau savās guļasvietās, un klusiet! (Sela.)
6. Nesiet taisnības upurus un paļaujieties uz To Kungu!
7. Gan daudzi saka: Kas dos mums laimi? Pacel Tu, Kungs, pār mums Sava vaiga gaišumu!
8. Tu esi devis lielāku prieku manai sirdij nekā viņiem laikos, kad viņiem labības un vīna papildnam.
9. Es apgulšos mierā un dusēšu, jo Tu vien dari, ka dzīvoju drošībā.

1. Dziedātāju vadonim, stabuļu pavadībā. Dāvida dziesma.
2. Uzklāsi manus vārdus, Kungs, ņem vērā manas nopūtas!
3. Manu skaļo saucienu dzirdi, mans valdniek un mans Dievs! Jo es gribu Tevi pielūgt.
4. Kungs, uzklāsi manu balsi jau agri no rīta, rīta stundā es Tev gribu nest savu upuri.
5. Tu neesi Dievs, kam patīk bezdievības pilna cilvēka daba. Kas ļaunu dara, lai netuvojas Tev.
6. Kas ir lielīgs, lai nerādās Tavās acīs, Tu ienīsti visus ļauna darītājus.
7. Tu pazudini tādus, kas runā melus, Tev riebj ikviens, kas izlej asinis un dara viltu.
8. Bet es drīkstu nākt Tavā namā pēc Tavas lielās žēlastības, pielūgt Tevi bijībā Tavā svētnīcā.
9. Kungs, vadi mani pēc Savas taisnības manu ienaidnieku dēļ, dari līdzenu manu ceļu, kad mani vajā!
10. Jo viņu mutē nav patiesības, viņu sirds pilna ļaunuma. Viņu rīkle ir atvērts kops, ar savu mēli viņi glaimo.
11. Liec, lai viņi sapinas savos padomos, Kungs, atstum tos viņu daudzo noziegumu dēļ, jo viņi saceļas pret Tevi!
12. Bet priecāties būs visiem, kas cerē uz Tevi: arvienu viņi priecāsies, ka Tu viņus pasargi. Lai mūžīgi gaviļē un priecājas par Tevi, kas mīl Tavu Vārdu.
13. Jo Tu, Kungs, svētī taisno un pušķo viņu ar žēlastību kā ar bruņām.

Psalms 6

1. Dziedātāju vadonim, cītaras pavadībā. Dāvida dziesma, astotā toņu kārtā.
2. Kungs, nesodi mani Savās dusmās un nepārmāci mani Savā bardzībā!
3. Esi man žēlīgs, Kungs, jo es esmu noguris; dziedini mani, jo izbailes pārņēmušas visus manus locekļus!
4. Arī mana dvēsele ir ļoti iztrūkusies, bet Tu, Kungs, kavējies - cik ilgi vēl?
5. Pievērs man Savu vaigu, izglāb manu dvēseli, palīdzi man pēc Savas lielās žēlastības!
6. Jo nāvē Tevi vairs nepiemin! Kas gan pazemē Tevi slavēs?
7. Esmu paguris savās nopūtās, nav miera manai sirdij. Ar asarām naktī es slacinu savu gultu, mana guļasvieta pludo asarās.
8. Mana acs ir noģindusi aiz skumības, un tās skata jaukums zūd manu baiļu asaru dēļ, daudzo ienaidnieku priekšā.
9. Atkāpieties no manis, visi ļauna darītāji, jo Tas Kungs uzklausu manu raudāšanu!
10. Tas Kungs klausu manu lūgšanu, manu saukšanu Viņš ir dzirdējis.
11. Kaunā paliks visi mani ienaidnieki, viņi iztrūksies un ar negodu griezīsies piepeši atpakaļ.

1. Dāvida dziesma, ko viņš Tam Kungam dziedāja benjamīnieša Kuša vārdu dēļ.
2. Kungs, mans Dievs, pie Tevis es tveros! Izglāb mani no maniem vajātājiem un palīdzi man,
3. ka viņi nesaplosa mani kā lauva, tādēļ ka es esmu bez palīga!
4. Kungs, mans Dievs, ja es to esmu darījis, ja netaisnība līp pie manām rokām,
5. ja esmu pāri darījis tam, kas mierīgi ar mani dzīvoja, vai arī zaudējumus nodarījis tam, kas bez pamata man bija naidīgs,
6. tad lai ienaidnieks mani vajā un gūsta, lai min pie zemes manu dzīvību un ieogrūž pīšļos manu godu! (Sela.)
7. Celies, Kungs, Savās dūsmās! Stājies pretim manu spaidītāju bardzībai! Celies manis labad un turi tiesu!
8. Tautu saime lai ir ap Tevi, augsti pār to cel Savu troni, dodamies atpakaļ Savā augstībā!
9. Tas Kungs nes tiesu tautām! Tiesā, Kungs, arī mani pēc manas taisnības un nevainības!
10. Lai reiz beidzas bezdievīgo niknums un droši stāv taisnais, jo Tu pārbaudi sirdis un īkstis, Tu, taisnais Dievs!
11. Dievs tur manu vairogu, Viņš ir palīgs tiem, kam sirds ir bez viltus.
12. Dievs ir taisns tiesnesis un tāds Dievs, kas brīdina ik dienas.
13. Ja kas negrib atgriezties pie Dieva, tad Viņš trin Savu zobenu, ir uzvilcis Savu loku un tēmē,
14. Viņš tur gatavībā nāvētājas šautras, Savas degošās bultas.
15. Redzi, naidniekam ir noziegums prātā, viņš ir ļaunuma pilns un rada tikai viltu!
16. Viņš rok bedri un dara to dziļu, bet pats iekrīt slazdā, ko izlicis.
17. Viņa ļaunums griežas atpakaļ uz viņa paša galvas, viņa briesmu darbi skar viņa paša skaustu.
18. Es pateikšos Tam Kungam, jo Viņš ir taisns, un dziedāšu sava Kunga, tā Visuaugstākā, Vārdam.

Psalms 8

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma uz gitita.
2. Kungs, mūsu valdniek, cik augsti godājams Tavs Vārds visās zemēs! Tava varenība sniedzas debesu augstumos!
3. No bērnu un zīdaiņu mutes Tu Sev esi izveidojis pretspēku Saviem pretiniekiem, lai liktu apklust Saviem naidniekiem un atriebējiem.
4. Kad es redzu Tavas debesis, Tavu roku darbu, mēnesi un zvaigznes, ko Tu esi radījis,-
5. kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko?
6. Tikai mazliet Tu viņu esi šķīris no Dieva, ar godību un varenību Tu viņu esi pušķojis,
7. esi to darījis par valdnieku pār Saviem radījumiem, visu Tu esi nolīcis pie viņa kājām:
8. avis un vērsus visnotaļ, arī lauku zvērus,
9. putnus zem debesīm un zivis jūrā, un dzīvību, kas jūras dzelmju tekas izlodā.
10. Kungs, mūsu valdniek, cik goda pilns ir Tavs Vārds visā pasaulē!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma pēc meldijasMirsti par dēlu.
2. Es pateikšos Tam Kungam no visas sirds, es sludināšu visus Tavus brīnumus.
3. Es priecāšos par Tevi un līksmošu, dziedāšu Tavam Vārdam, Tu, Visaugstākais!
4. Mani ienaidnieki ir atkāpušies, ir krituši un gājuši bojā Tavā priekšā,
5. jo Tu esi iztiesājis manu taisno lietu, esi sēdējis Savā goda krēslā kā taisnīgs tiesnesis.
6. Tu esi iztrūcinājis neticīgos un iznīcinājis bezdievīgos, viņu vārdus Tu esi izdzēsis uz mūžu mūžiem.
7. Naidnieki ir gājuši bojā un ir satriekti gruvešos uz mūžīgiem laikiem: pilsētas guļ drupās, to piemiņa zudusi līdz ar tām pašām.
8. Bet Tas Kungs valda mūžīgi, Savu goda krēslu Viņš cēlis, lai turētu tiesu.
9. Viņš tiesās pasauli pēc taisnības, Viņš lems par tautām pēc patiesības.
10. Tas Kungs ir patvērums tam, kas apspiests, tversme bēdu laikā.
11. Uz Tevi paļaujas, kas pazīst Tavu Vārdu, jo Tu, Kungs, nepamet tos, kas Tevi meklē.
12. Dziediet Tam Kungam, kas mājā Ciānā, tautu vidū daudziniet Viņa darbus!
13. Jo Viņš atriebj asinsdarbus un piemin nelaimīgos, Viņš neaizmirst lūgšanas.
14. Esi man žēlīgs, Kungs, uzlūko manu postu, ko es ciešu no saviem ienaidniekiem; Tu esi tas, kas mani atrauj no nāves vārtiem,
15. lai es daudzinu visus Tavus slavas pilnos darbus un Ciānas meitas vārtos gaviļēju par Tavu palīdzību.
16. Citas tautas ir nogrimušas bedrē, ko pašas rakušas; tīklā, ko viņas izlikušas, sapinusies viņu pašu kāja.
17. Tas Kungs ir parādījis Sevi, Viņš turējis tiesu, un netaisnais ir sapinies savu roku darbā. (Sela.)
18. Lai bezdievīgos aizrauj pazeme, lai nogrimst tajā visas tautas, kas Dievu aizmirsušas!
19. Bet nabagais nav aizmirsts uz mūžiem, nedz arī ir zudusi uz laiku laikiem apbēdināto cerība.
20. Celies, Kungs, lai cilvēks nedabū virsroku, lai tautas saņem savu tiesu Tava vaiga priekšā!
21. Iztrūcini tās, ak, Kungs! Lai tautas atzīst, ka mēs esam tikai cilvēki! (Sela.)

1. Kāpēc, Kungs, Tu esi tik tālu, kāpēc Tu esi apslēpies bēdu laikā?
2. Savā pārgalvībā bezdievīgais vajā nomākto. Kaut viņi paši sapītos savos blēņu padomos, ko tie izdomājuši!
3. Jo bezdievīgais plātās ar savām nekautrīgām iekārēm, un pagaidu plēsējs lielās ar savu ieguvumu, arvien vairāk atraudamies no Tā Kunga.
4. Bezdievīgais savā lielā lepnībā nebēdā ne par vienu; visas viņa domas ir: Dieva nav!
5. Joprojām viņš sekmīgi turpina savu rīcību, un Tava soda tiesa arvienu paliek tālu no viņa. Šņākdams viņš vēršas pret visiem saviem pretiniekiem.
6. Viņš domā savā sirdī: es nekad neklupšu, un nekad nelaime nenāks pār mani!
7. Viņa mute plūst pāri no lāstiem, no viltus un varmācības, ar savu mēli viņš rada postu un bēdas.
8. Viņš slēpjas attālākās sētās un nokauj nevainīgo, kad neviens to neredz. Uz nevarīgo un bezspēcīgo vērsti viņa ļauno acu skati.
9. Viņš uzglūn savā paslēptuvē kā lauva savā alā, viņš uzglūn, lai notvertu nabagu, viņš notver nabagu, ievelkot to savā tīklā.
10. Viņš notupstas un noliecas un ar varu norauj nelaimīgos pie zemes, un viņi viegli nokļūst viņa ķetnās.
11. Tas spriež savā sirdī: Dievs to ir aizmirsis, Viņš ir apslēpis Savu vaigu un neredzēs to nemūžam!
12. Celies, ak, Kungs, pacel, ak, Dievs, Savu elkoni! Neaizmirsti nelaimīgos!
13. Kāpēc lai bezdievīgais noniecina Dievu un spriež savā sirdī: Tu pēc tā nekad nejautāsi!
14. Bet Tu gan redzi postu un sirdēstus, Tu vēro brīdi, kad pārņemt visu to Savās rokās. Uz Tevi raugās nelaimīgais un vājais, kas pakļaujas Tavai apsardzībai, un Tu esi palīgs bārim.
15. Satriec bezdievīgā un ļaundara elkoni, atrieb viņa negantību, dari tai galu!
16. Tas Kungs ir ķēniņš uz mūžu mūžiem, un lai mūžam nav vairs citas tautas Viņa zemē!
17. Tu, Kungs, liec piepildīties pazemīgo ilgām, Tu stiprini viņu drosmi un Tu pievērs viņiem Savu dzirdīgo ausi,
18. nesdams taisnību bāriem un grūtdieņiem, un lai cilvēks, kas ir no zemes, vairs nedara varas darbus!

Psalms 11

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.
2. Es tveros pie sava Kunga. Kā tad jūs sakāt uz mani:Laidies savos kalnos līdzīgi putnam,
3. jo, redzi, tur ir bezdievīgie, viņi uzvelk savu stopu, liek savu bultu uz auklas, lai tumsā to izšautu uz tiem, kas skaidri savās sirdīs.
4. Kad pamati grūst, ko darīs taisnais?
5. Tas Kungs ir Savā svētajā namā, Tam Kungam debesīs ir goda krēsls, Viņa acis raugās uz zemi, Viņa skati pārbauda cilvēku bērnus.
6. Tas Kungs pārbauda taisno un bezdievīgo, bet Viņa dvēsele ienīst to, kas dara varas darbus.
7. Pār bezdievīgajiem Viņš liek līt ugunij un sēram, svelmaina vētra būs viņu daļa,
8. jo Tas Kungs ir taisns, Viņš mīl taisnību. Taisnie skatīs Viņa vaigu.

1. Dziedātāju vadonim, uz astoņām stīgām. Dāvida dziesma.
2. Palīdzi, ak, Kungs, jo svētie ir zustin zuduši un ticīgo tik maz ir palicis starp cilvēku bērniem!
3. Viltu viņi runā cits caur citu. Ar smaidu uz lūpām viņi runā ar divkosīgu sirdi.
4. Kaut Tas Kungs darītu galu visiem saldiem vārdiem, mēlei, kas runā nekautrīgi,
5. kas saka: Mūsu varoņspēks ir mūsu mēle, mūsu mute ir mūsu rīcībā, mums klājas runāt! Kas mums var pavēlēt?
6. Tad nu posta dēļ, kas nācis pār apspiestajiem, un grūtdieņu nopūtu dēļ Es celšos, saka Tas Kungs, un gādāšu pestīšanu tam, kas pēc tās ilgojas!
7. Tā Kunga vārdi ir skaidri kā kausēts sudrabs, kas septiņkārt šķīstīts.
8. Tu, Kungs, tos turēsi un pasargāsi mūs no šīs cilts mūžīgi -
9. no pārkāpējiem, kas lepni staigā visapkārt, kur nekrietnība augstu ceļ galvu starp cilvēku bērniem.

Psalms 13

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.
2. Cik ilgi, ak, Kungs, Tu nelikties zinis par mani, cik ilgi Tu apslēpsi Savu vaigu no manis?
3. Cik ilgi man būs glabāt rūpes savā dvēselē, diendienā bēdāties savā sirdī? Cik ilgi mans ienaidnieks pacelsies pār mani?
4. Raugies šurp, paklausi mani, Kungs, mans Dievs, dari manas acis spodras, ka es neaizmiegu nāvē!
5. Lai mans ienaidnieks nesaka: Es esmu uzvarējis! Un lai mans pretinieks nelīksmo, kad es krītu.
6. Es ceru uz Tavu žēlastību, mana sirds ir līksma par Tavu palīdzību!
7. Es dziedāšu Tam Kungam, ka Viņš man tik daudz laba dara!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma. Bezprāši saka savā sirdī: Dieva nevaids! Tie ir samaitāti un dara nelietības, starp viņiem nav neviena, kas dara labu.
2. Tas Kungs skatās no debesīm uz cilvēku bērniem un raugās, vai jel kāds ir sapratīgs un meklē Dievu.
3. Bet viņi ir novirzījušies, visnotaļ izvirtuši; nav neviena, kas dara labu, it neviena.
4. Vai tad nav nekādas saprašanas ļauna darītājiem, kas saēd manu tautu un kas gan ēd Tā Kunga maizi, tomēr nepiesaukdami Viņu?
5. Reiz viņi bīdāties izbīsies, jo Dievs ir ar taisno cilti.
6. Jūs nievājat nabaga padomu, bet Tas Kungs ir viņa patvērums.
7. Ak, kaut Israēlam no Ciānas nāktu palīdzība! Kad Tas Kungs reiz vērsīs uz labu Savas tautas likteni, tad Jēkabs priecāsies un Israēls līksmos.

Psalms 15

1. Dāvida dziesma. Kungs, kas mājos Tavā mājoklī un dzīvos Tavā svētajā kalnā?
2. Kas staigā nenoiedzībā un dara taisnību, un patiesību glabā savā sirdī;
3. kas citu neaprunā ar savu mēli, savam tuvākam ļauna nedara un nelaupa viņam viņa godu;
4. kas neieredz ļaundari, bet tur cienā tos, kas bīstas To Kungu; kas negroza zvērestu, ja tas viņam par nastu;
5. kas neņem netaisnus augļus par aizdoto naudu vai dāvanas, lai kaitētu nevainīgajam. Kas tā turēsies, tas pastāvēs mūžīgi!

1. Dāvida sirdsdziesma. Pasargi mani, Dievs, jo es paļaujos uz Tevi!
2. Es saku uz To Kungu: Tu esi mans Kungs, bez Tevis man nevaid nekā cita laba.
3. Uz svētajiem, kas ir šai zemē, es saku: Uz jums man ir labs prāts!
4. Daudz ciešanu sagaida tos, kas pielūdz elkus, svešus dievus; es nepienesīšu viņu asiņainos dzeramos upurus un ar savām lūpām nepieminēšu viņu vārdus!
5. Tas Kungs ir mana manta un mans kauss. Tu esi tas, kas glabā un nodrošina man manu tiesu.
6. Man mana daļa tikusi jaukā vietā, tiešām, skaists ir mans mantojums.
7. Es slavēšu To Kungu, kas man devis padomu; pat naktī mana sirdsbalss ir paklausībā modra.
8. Es skatīju To Kungu savā priekšā vienumēr, jo Viņš man ir pa labo roku, ka es nešaubītos.
9. Tāpēc priecājās mana sirds un līksmoja mana mēle, un pat mana miesa dzīvos cerībā,
10. jo Tu manu dvēseli nepametīsi nāves valstībā, nedz Savam Svētajam liksi redzēt iznīcību.
11. Tu darīji man zināmu dzīvības ceļu, Tu piepildi mani ar prieku Sava vaiga priekšā, un jaukas, svētības pilnas dāvanas pie Tavas labās rokas ir mūžīgi.

1. Dāvida lūgšana. Ak, Kungs, mana pestīšana, ievēro manu taisnīgo lietu, uzklausi manus skaļos saucienus, uztver manu lūpu bezviltus lūgšanu!
2. No Tava vaiga es gaidu spriedumu par sevi, Tavas acis redz to, kas ir taisnība.
3. Tu pārbaudi manu sirdi, Tu noraugies uz mani arī naktī, Tu iedziļinies manā dvēselē, bet Tu neatrodi manī nekā ļauna: mana mute nav vainīga nekādā pārkāpumā.
4. Cilvēku dzīves burzmā es pēc Tavu lūpu vārdiem esmu vairījies no varmāku tekām.
5. Mani soļi ir cieši turējušies pie Tavām tekām, manas kājas savā gājumā nav ļodzījušās.
6. Es Tevi piesaucu, jo Tu uzklausi mani, ak, Dievs. Pievērs man Savu ausi, uzklausi manu runu!
7. Parādi man Savu brīnišķo žēlastību, Tu, glābējs tiem ļaudīm, kas no saviem pretiniekiem tveras pie Tavas labās rokas!
8. Pasargi mani kā Savu acuraugu, tavu spārnu pavēnī ļauj man patverties
9. no bezdievīgajiem, kas dara man pāri, no ienaidniekiem, kas kārīgi glūn man visapkārt!
10. Savu bezjūtīgo sirdi viņi glabā noslēgtu, viņu mute pauž iedomu pilnas runas.
11. Ik uz soļa viņi uzglūn mums tagad, viņi tīko pēc tā, lai nogāztu mūs pie zemes.
12. Viņi līdzinās lauvam, kas kāro laupījumu, jaunam lauvam, kas glūn no savas slēptuves.
13. Celies, Kungs, dodies tam pretim, sagrauj viņu, izglāb manu dvēseli ar Savu zobenu no bezdievīgā, no Tev pakļautiem ļaudīm,
14. ar Savu roku, ak, Kungs, no šīs pasaules ļaudīm, kam sava daļa ir šai dzīvībā, kam vēderu Tu pildi ar Savu mantu, kam dēlu papildnam un kas savu mantu atstāj saviem bērniem!
15. Bet es Tavu vaigu skatīšu taisnībā un uzmodies pēc sirds patikas raudzīšos Tavā attēlā.

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida, Tā Kunga kalpa, dziesma. Šīs dziesmas vārdus viņš veltījis Tam Kungam, kad Tas Kungs viņu bija izglābis no visu viņa ienaidnieku un no Saula rokas.
2. Viņš teica: Es Tevi mīlu no sirds dziļumiem, Kungs, mans stiprums.
3. Tas Kungs ir mans akmenskalns, mana pils un mans glābējs, mans stiprais Dievs, mans patvērums, uz ko es paļaujos, mans vairogs un mans pestīšanas rags, un mans augstais palīgs.
4. Es piesaukšu To Kungu, kas augsti teicams, un tad es tikšu pestīts no saviem ienaidniekiem.
5. Nāves bangas man vēlās virsū, iznīcības straumes mani biedēja.
6. Elles valgi jau tinās ap mani, nāves cilpas jau žņaudza mani.
7. Savās bailēs es piesaucu To Kungu un brēcu pēc sava Dieva. Viņš sadzirdēja manu balsi Savā pilī, un mana brēkšana nāca Viņa ausīs.
8. Zeme līgojās un drebēja, un kalnu pamati trīcēja. Tie grīļojās Viņa bardzības priekšā.
9. Dūmi nāca no Viņa nāsīm un uguns liesmas no Viņa mutes, kvēlojošas ogles kā zibeņi dzirkstīja no Viņa.
10. Viņš pielieca debesis un pats nolaidās zemē, un tumsa bija zem Viņa kājām.
11. Viņš brauca uz ķeruba un aizlidoja tālēs, Viņš lidinājās ar vētras spārnēm.
12. Viņš tumsu darīja sev par apsegu, tumši ūdeņi un biezi padebeši bija Viņa mājoklis.
13. No spožuma Viņa priekšā šķēlās Viņa padebeši ar krusu un liesmainiem zibeņiem.
14. Tas Kungs lika pārkoniem dārdēt debesis, Visaugstākais pacēla Savu balsi,
15. raidīja Savas bultas uz visām pusēm un izkliedēja ienaidniekus, meta zibeņus un biedēja viņus.
16. Jūras dziļumi kļuva redzami, un zemes pamati tika atsegti Tavas bardzības dēļ, ak, Kungs, ar Tavu nāšu dusmu pilnām elsām.
17. Viņš izstiepa Savu roku no augšienes, satvēra mani un izvilka no lielajiem ūdeņiem.
18. Viņš mani izrāva no stipra pretinieka rokām, no maniem naidniekiem, kas mani, pārmērīgi stipri būdami, māca.
19. Viņi cēlās pret mani nebaltā dienā, bet Tas Kungs kļuva man par atbalstu.
20. Viņš mani izveda klajumā, izrāva no briesmām, jo Viņš turēja uz mani labu prātu.
21. Tas Kungs man atlīdzināja pēc manas taisnības, pēc manu roku šķīstības Viņš man atmaksāja,
22. jo es turējos Tā Kunga ceļos un nedarīju to, kas ir apgrēcība mana Dieva priekšā,
23. un visas Viņa tiesas bija manu acu priekšā un es nenicināju Viņa baušļus.
24. Es turējos bez vainas Viņa priekšā un sargājos no pārkāpuma.
25. Pēc manas taisnības Tas Kungs man atdarīja, tāpēc ka manas rokas Viņa acīs bija šķīstas.
26. Svētajiem Tu rādies svēts un taisnajiem taisns.
27. Šķīstajiem Tu rādies šķīsts Savā sirdī, bet no tiem, kas novērsušies, arī Tu novērsies.
28. Apspiestajiem un pazemotajiem Tu gādā palīdzību, bet lepnas acis Tu pazemo.
29. Tiešām, Tu, Kungs, dari gaišu manu spīdekli, mans Dievs dara gaišu manu tumsu,
30. jo ar Tavu spēku es sagrauju mūrus un ar savu Dievu es pārvaru vaļņus.
31. Tiešām, Dieva ceļi ir pilnīgi, Viņa vārdi ir skaidri, Viņš ir vairogs visiem, kas pie Viņa tveras.
32. Kur ir vēl tāds Dievs kā Tas Kungs, kur citur vēl tāds klintij līdzīgs patvērums kā Tu, mūsu Dievs?
33. Dievs apjož mani ar spēku un dara līdzenus manus ceļus,
34. Viņš man devis stirnu kājas un pacēlis mani augstā vietā,
35. Viņš manu elkoni mājīja karot un manas rokas uzvilkt vara stopu.
36. Tu man devi Savas pestīšanas vairogu, Tava labā roka mani atbalstīja un Tava žēlastības pilnā laipnība mani paaugstinājusi.
37. Tu līdzināji ceļu soļiem, ka mani krumšļi neļodzījās.
38. Es dzinos pakal saviem ienaidniekiem un panācu viņus, es negriezos atpakaļ, līdz es viņus nebiju iznīcinājis.
39. Es viņus sagrāvu, ka tie vairs necēlās, bet nokrita pie manām kājām.
40. Ar cīņas spar Tu mani apjozi, noliki pie manām kājām visus manus pretiniekus.
41. Tu liki bēgt manā priekšā visiem maniem ienaidniekiem, savus nīdējus es izdeldēju.

42. Viņi brēca, bet nebija glābēja, viņi piesauca To Kungu, bet Viņš neatbildēja.
43. Tad es viņus samalu kā putekļus, ko vējš dzenā, kā ielas dubļus es viņus samīdīju.
44. Tu mani izglābi cīņās manas tautas labā, Tu mani paaugstināji pār maniem ienaidniekiem, iecēli mani par galvu citām tautām; tautas, kuras nepazinu, kalpo man.
45. Tās klausā katram manam vārdam, svešinieku dēļi rādās mīlīgi manā priekšā.
46. Svešinieku bērnus pārņem izbailes, tie drebēdami atstāj savas pilis.
47. Tas Kungs ir dzīvs, slavēts lai ir mans patvērums, augsti teikts lai ir Dievs, mans glābējs,
48. stiprais Dievs, kas man deva iespēju atmaksāt un tautas nolika pie manām kājām manā varā,
49. kas mani izglāba no nikno ienaidnieku bardzības un no varas darbu darītāju rokas.
50. Tāpēc es Tevi gribu slavēt tautu vidū, ak, Kungs, un dziedāt par godu Tavam Vārdam, Tev,
51. kas Savu ķēniņu apveltī ar lielu svētību un parādi žēlastību Savam svaidītajam, Dāvidam, un viņa dzimumam mūžīgi!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.
2. Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu.
3. Diena dienai to pauž, un nakts naktij to dara zināmu.
4. Nav nekādas valodas, nedzird ne vārda, neskan to balss,
5. tomēr to vēsts iziet pa visu pasauli un to pausme līdz zemes galiem.
6. Saulei Viņš darinājis telti, tā līdzīga ligavainim, kas iziet no savām telpām, tā priecājas kā varonis, lai dotos nospraustajā ceļā.
7. Vienā debesmalā tā sāk savu gaitu, apkārt līdz tai pašai malai tā to nostaigā, un nekas nepaliek apslēpts no tās svelmes.
8. Tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli. Tā Kunga liecība ir patiesa un vientiesīgos dara gudrus.
9. Tā Kunga pavēles ir taisnas, tās dara sirdi priecīgu, Tā Kunga bauslis ir skaidrs, tas apskaidro acis.
10. Bijība Tā Kunga priekšā ir šķīsta, tā pastāv mūžīgi. Tā Kunga tiesas spriedumi ir patiesība, tie visi ir taisni;
11. tie ir jaukāki nekā zelts, nekā kausēts zelts, tie saldāki nekā medus, kā vistīrākais tecinātais medus no šūnām.
12. Arī Tavs kalps no tiem gūst pamācību, jo, kas tos ievēro, tam jau ar to vien ir liela alga.
13. Kas gan apzinās savu nomaldīšanos? Šķīstī mani no manām neapzinātām kļūdām!
14. Pasargi arī Savu kalpu no augstprātīgas lepnības grēkiem, ka tie nevalda pār mani! Tad es būšu bez vainas un tīrs, bez lieliem pārkāpumiem.
15. Lai Tev patīk manas mutes valoda un manas sirds domas Tavā priekšā, ak, Kungs, mans patvērums un mans pestītājs!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.
2. Lai Tas Kungs tevi uzklausa bēdu laikā, lai tevi pasargā Jēkaba Dieva Vārds!
3. Lai Viņš tev sūta palīdzību no svētās vietas un atbalstu no Ciānas!
4. Lai Viņš piemin visus tavus upurus, tavus dedzināmos upurus lai Viņš nenoraida! (Sela.)
5. Lai Viņš tev piešķir visu, ko tava sirds vēlas, taviem nodomiem lai Viņš liek labi izdoties!
6. Tad mēs priecāsimies par tavu uzvaru un pacelsim karogus sava Dieva Vārdā. Lai Tas Kungs piepilda visas tavas lūgšanas!
7. Nu es zinu, ka Tas Kungs palīdz Savam svaidītajam, viņu uzklusīdams no Savām svētajām debesīm, viņam palīdzēdams ar Savu stipro labo roku.
8. Vieniem viņu spēks ir kara rati, citiem zirgi, bet mēs esam stipri ar Tā Kunga, mūsu Dieva, Vārdu.
9. Viņi sabrūk un krīt, bet mēs turamies un stāvam stipri.
10. Ak, Kungs, palidzi ķēniņam un uzklausi mūs arvienu, kad Tevi lūdzam!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.
2. Kungs, ķēniņš priecājas par Tavu spēku. Cik ļoti viņš gaviļē par Tavu palīdzību!
3. Ko viņa sirds kāroja, to Tu viņam esi devis, un Tu neesi viņam liedzis, ko lūdza viņa lūpas. (Sela.)
4. Jo Tu nāci viņam pretim, dodams svētības dāvanu, Tu viņa galvu rotāji ar dzidra zelta kroni.
5. Viņš izlūdzās no Tevis dzīvību, Tu viņam devi ilgu mūžu, lai viņš pastāvētu mūžīgi.
6. Lielu godu viņš guva, jo Tu piešķīri viņam uzvaru, ar varenību un spožumu Tu viņu rotāji.
7. Tu dari viņu pašu par svētību uz laiku laikiem, Tu liec viņam prieku sajūst Tava vaiga priekšā,
8. jo ķēniņš paļaujas uz To Kungu, un Visaugstākā žēlastība dara, ka viņš nešaubās.
9. Tava roka aizsniegs visus Tavus ienaidniekus, un Tava labā roka skars Savā bargumā visus, kas Tevi ienīst.
10. Tu tos pārvērtīsi degošā ceplī Savas bardzības laikā, Tas Kungs viņus aprīs Savā dusmībā, un uguns vidus izdeldēs.
11. Viņu cilti Tu izdeldēsi no zemes virsas un viņu pēcnācējus no cilvēku bērnu vidus.
12. Kaut viņi sirdī slēpj ļaunumu pret Tevi un uz viltu nesas viņu prāts, taču neko viņi nespēj izdarīt.
13. Tu darīsi, ka viņi pagriežīs muguru un metīsies bēgt, Savu stopu Tu vērsīsi pret viņu sejām.
14. Celies, Kungs, Savā spēkā! Mēs dziedāsim un daudzināsim ar cītarām Tavu varenību!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma (pēcRītausmas stirna).
2. Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani esi atstājis? Tu esi tik tālu no manis ar Savu palīdzību un nedzirdi manu saucienu vārdus!
3. Es saucu dienā, bet Tu man neatbildi, un arī naktī, bet neatrodu mieru!
4. Un taču Tu esi svēts, Tavs goda krēsls stāv pāri Israēla slavas dziesmām.
5. Uz Tevi cerēja mūsu tēvi, viņi cerēja, un Tu viņus izglābi.
6. Tevi viņi piesauca un tapa atpestīti, uz Tevi viņi cerēja un nepalika kaunā.
7. Bet es esmu tārps un ne cilvēks, cilvēku apsmiets un ļaužu nievāts.
8. Visi, kas mani redz, nievā mani, savelk lūpas un krata galvu:
9. Lai nu viņš pārmet to Tam Kungam, lai Tas viņu izglābj, lai izrauj no bēdām, jo Tam jau uz viņu labs prāts.
10. Tu esi tas, kas mani izvedis no mātes miesām, kas mani mācījis paļauties uz Tevi no mātes krūts.
11. Uz Tevi esmu vērsts no mātes miesām, no mātes klēpja Tu esi mans Dievs.
12. Neesi tālu no manis, jo izbailes ir visapkārt, esi man tuvu, jo nav neviena, kas palīdz!
13. Nikni vērši mani apstājuši, Basanas milzu tauri mani ielenkuši.
14. Tie atpleš savu rīkli pret mani kā plēsīgs un rēcošs lauva.
15. Es esmu kā izliets ūdens, visi mani kauli ir kā salauzti, mana sirds manās miesās ir kā izkusis vasks.
16. Manas smaganas izkaltušas kā māla trauks, un mana mēle līp pie manām aukslējām, nāves pišļos Tu mani esi guldījis.
17. Ap mani sastājušies suņi, ļaundaru bars mani ielenc, manas rokas un kājas ir caururbtas.
18. Es varu saskaitīt visus savus kaulus, bet viņi lūkojas manī ar prieku.
19. Viņi dala manas drēbes savā starpā, un par manu apģērbu viņi met kauliņus.
20. Neesi tik tālu, ak, Kungs, Tu mans spēks, steidzies palīgā!
21. Izglāb manu dvēseli no zobena, manu dzīvību no suņu varas!
22. Pestī mani no lauvas rīkles, no mežonīgo vēršu ragiem!
23. Tad es paudišu Tavu Vārdu saviem brāļiem, draudzes vidū es Tevi slavēšu:
24. Slavējiet To Kungu visi, kas Viņu bīstas; Jēkaba dzimums lai Viņam dod godu, lai Viņu bīstas viss Israēla nams!
25. Jo Viņš nav nicinājis un nav turējis ne par ko sērdieņu postu, nav apslēpis no tā Savu vaigu, bet ir to paklausījis, kad tas sauca.
26. Par Tevi es dziedāšu lielā draudzē, es pildišu savus solījumus to priekšā, kas Tevi bīstas.
27. Pazemīgie ēdīs un būs paēduši, un, kas To Kungu meklē, tie Viņu slavēs. Jūsu sirdis lai dzīvo mūžīgi!
28. Lai To Kungu piemin un pie Viņa atgriežas visas zemes malas, tautu tautas lai zemojas Viņa priekšā un lai Viņu pielūdz,
29. jo Tam Kungam pieder valstība, Viņš ir valdnieks pār tautām.
30. Arī tie lai zemojas Viņa priekšā, kas dus zemes klēpī, Viņu lai pielūdz visi, kas kļuvuši par pīšļiem.
31. Lai par To Kungu stāsta nākamajām paaudzēm un par Viņa taisnību, ko Viņš darījis, lai sludina radu radiem.
32. Viņi nāks un sludinās Viņa taisnību tiem ļaudīm, kas vēl dzims, ka Viņš to ir darījis.

Psalms 23

1. Dāvida dziesma. Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka.
2. Viņš man liek ganīties zāļainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens.
3. Viņš atspirdzina manu dvēseli un ved mani pa taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ.
4. Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vērda un Tavs gana zizlis mani iepriecina.
5. Tu klāj man galdu, maniem ienaidniekiem redzot, Tu svaidi ar elļu manu galvu, mans kauss ir piepildīts pilns līdz malai.
6. Tiešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu Tā Kunga namā vienumēr.

1. Dāvida dziesma. Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda, zemes virsus un viss, kas uz tā dzīvo.
2. Jo Viņš zemi virs jūras nostiprinājis un to pacēlis virs ūdens straumēm.
3. Kas drīkst kāpt Tā Kunga kalnā, un kas stāvēs Viņa svētajā vietā?
4. Kam nenoziedzīgas rokas un skaidra sirds, kam prāts nenesas uz nīcīgām lietām un kas ar viltu nezvērē.
5. Tāds dabūs svētību no Tā Kunga un taisnību no Dieva, sava pestītāja.
6. Tāda ir tā cilts, kas pēc Tā Kunga vaicā, kas meklē Jēkaba Dieva vaigu.
7. Jūs vārti, paceliet savas palodas, un topiet augstākas, jūs mūžīgās durvis, lai godības ķēniņš ieiet!
8. Kas ir šis godības ķēniņš? Tas Kungs, stiprs un spēcīgs, Tas Kungs varens cīņā.
9. Jūs vārti, paceliet savas palodas, un topiet augstākas, jūs mūžīgās durvis, lai godības ķēniņš ieiet!
10. Kas ir šis godības ķēniņš? Tas Kungs Cebaots, tas ir šis godības ķēniņš! (Sela.)

1. Dāvida dziesma. Uz Tevi, Kungs, es paceļu savu dvēseli,
2. mans Dievs, uz Tevi es ceru, nepamet mani kaunā, lai mani ienaidnieki par mani nepriecājas.
3. Tiešām, neviens, kas uz Tevi gaida, nepaliks kaunā. Kaunā paliek tie, kas vieglprātīgi Tevi atstāj.
4. Kungs, dari man zināmus Tavus ceļus, māci man Tavas tekas!
5. Vadi mani Tavā patiesībā un māci mani, jo Tu esi mans Dievs, kas palīdz. Uz Tevi es gaidu vienumēr.
6. Piemini, Kungs, Savu laipnību, Savu žēlsirdību un žēlastību, kas ir mūžīga.
7. Nepiemini manus jaunības grēkus un pārkāpumus, bet piemini mani pēc Savas žēlastības Savā lielajā laipnībā, ak, Kungs!
8. Tas Kungs ir laipnīgs un taisns, tāpēc Viņš atgriež grēciniekus uz pareiza ceļa.
9. Pazemīgos Viņš vada Savā taisnībā, un tiem, kas pazemoti, Viņš māca Savu ceļu.
10. Visi Tā Kunga ceļi ir žēlastība un uzticība tiem, kas tur Viņa derību un Viņa liecības.
11. Tava Vārda dēļ, ak, Kungs, piedod man manu noziegumu, jo tas ir liels!
12. Kas ir tas vīrs, kas To Kungu bīstas? Tam Viņš māca ceļu, pa kuru tam jāstaigā.
13. Pats viņš baudīs labumu, un viņa dzimums iemantos zemi.
14. Tā Kunga draudzība ir ar tiem, kas Viņu bīstas, un Viņa derība ar viņiem vedīs viņus pie īstās atziņas.
15. Manas acis raugās uz To Kungu vienumēr, jo Viņš manu kāju izvelk no tīkla režģiem.
16. Pievērsies man un esi žēlīgs, jo es esmu vientulis un lielās bēdās!
17. Bailība pārņem manu sirdi, izved mani no manām bēdām!
18. Uzlūko manu postu un manas mokas un piedod visus manus grēkus!
19. Apskati manus ienaidniekus, cik viņu daudz un ar kādu nekautrīgu niknumu viņi mani ienīst!
20. Pasargi manu dvēseli un izglāb mani, nepamet mani kaunā, jo uz Tevi es paļaujos!
21. Sirds skaidrība un taisnība lai mani sargā, jo es gaidu uz Tevi, ak, Kungs!
22. Ak, Dievs, atsvabini Israēlu no visām viņa bēdām!

1. Dāvida dziesma. Kungs, gādā man taisnību, jo es staigāju nevainībā un paļaujos uz To Kungu bez kādas svārstīšanās!
2. Pārbaudi mani, Kungs, un izmeklē mani, izskati manas īkstis un manu sirdi!
3. Jo Tava žēlastība stāv man acu priekšā, un es staigāju Tavā patiesībā.
4. Es nesēžu pie bezgožiem un nepinos ar viltniekiem.
5. Es ienīstu ļaundaru sabiedrību un nesēžu kopā ar bezdievīgajiem.
6. Es mazgāju savas rokas nevainībā un turos tava altāra tuvumā, ak, Kungs,
7. pauzdams Tev pateicību skanīgā dziesmā un daudzinādams visus Tavus brīnumus.
8. Kungs, man ir mīla Tava mītne Tavā namā un vieta, kur mājo Tava godība.
9. Neaizrauj manu dvēseli līdz ar grēciniekiem, nedz manu dzīvību ar tiem, kas izlej asinis,
10. pie kuru rokām līp noziegums un kas ar savu labo roku pieņem netaisnas dāvanas!
11. Bet es staigāju nevainībā, tāpēc atpestī mani, Kungs, un esi man žēlīgs!
12. Mana kāja stāv uz līdzena ceļa, sapulcēs es teikšu To Kungu.

1. Dāvida dziesma. Tas Kungs ir mans gaišums un mana pestīšana, no kā man bīties? Tas Kungs ir manas dzīves patvērums, no kā man bailoties?
2. Kad ļaundari, mani pretinieki un ienaidnieki laužas uz mani, lai saplosītu manu miesu, viņi klups un kritīs.
3. Kad bruņoti pulki nostājas pret mani, mana sirds ir bez bailēm; kad pret mani ceļas karš, arī tad es esmu pilns pašāvības.
4. Vienu es izlūdzos no Tā Kunga, pēc kā es kāroju: ka es varu palikt Tā Kunga namā visu savu mūžu, skatīt Tā Kunga jaukumu un pielūgt Viņu Viņa svētajā vietā,
5. jo Viņš mani apslēpj Savā mājoklī ļaunā dienā, Viņš mani sargā Savas telts pavēnī un ceļ mani augstu uz klintskalna.
6. Tā mana galva būs pacelta, ienaidniekiem redzot, es būšu altāra tuvumā un nesīšu upurus ar gaviļēm, dziedādams un spēlēdams Tam Kungam!
7. Uzklauti, ak, Kungs, manu balsi, kad es saucu, esi man žēlīgs un atbildi man!
8. Mana sirds turas pie Tava vārda: Meklējiet Manu vaigu! Es meklēju, Kungs, Tavu vaigu.
9. Neapslēp no manis Savu vaigu un neatstum Savu kalpu dūsmās - Tu esi mans palīgs! Neatmet mani un neatstāj mani, Tu Dievs, mans pestītājs!
10. Ja mans tēvs un mana māte mani atstātu, tad Tas Kungs mani pieņems.
11. Māci man, Kungs, Tavu ceļu un vadi mani pa līdzenu teku manu ienaidnieku dēļ!
12. Nenodod mani manu pretinieku un nomācēju niknumam! Jo viltus liecinieki ceļas pret mani un draud ar varas darbiem.
13. Bet es esmu pilns pašāvības, jo redzu Tā Kunga laipnību dzīvo zemē.
14. Esi droša un stipra, mana sirds, un gaidi uz To Kungu!

1. Dāvida dziesma. Tevi es piesaucu, Kungs, mana klints, nenovērs klusēdams no manis Savu ausi, jo, ja Tu klusē, tad es kļūstu līdzīgs tiem, kas grimuši kapa bedrē!
2. Uzklausi manas skaļās lūgšanas balsi, kad es Tevi piesaucu, kad es paceļu savas rokas pret Tava nama vissvētāko vietu.
3. Neaizrauj mani projām līdz ar bezdievjiem un ļaundariem, kuru runa gan ir laipna pret tuvāko, bet sirds pilna ļaunuma!
4. Dod tiem pēc viņu darba, pēc ļaunuma, ko tie darījuši. Pēc viņu roku darba dod viņiem, atmaksā viņiem pēc nopelna!
5. Jo viņi neņem vērā Tā Kunga darbību, nedz Viņa roku darbu; tāpēc Viņš tos satrieks un nepacels.
6. Slavēts lai ir Tas Kungs, jo Viņš uzklausījis manas lūgšanas balsi!
7. Tas Kungs ir mans stiprums un mans vairogs, mana sirds paļaujas uz Viņu. No Viņa man nāk palīdzība, mana sirds ir līksma, ar savām dziesmām es Viņam gribu pateikties.
8. Tas Kungs ir stiprums Savai tautai, sargs un palīgs tam, ko Viņš svaidījis.
9. Palīdzi Savai tautai un svētī Savu īpašumu, gani to un nes uz Savām rokām mūžīgi!

1. Dāvida dziesma. Dodiet Tam Kungam, jūs Dieva dēli, dodiet Tam Kungam godu un slavu!
2. Dodiet Tam Kungam Viņa Vārda godu, pielūdziet Viņu svētā glītumā!
3. Tā Kunga balss dzirdama pār ūdeņiem, godības pilnais Dievs liek pērkoniem dārdēt, Tas Kungs pār lielajiem ūdeņiem!
4. Tā Kunga balss ir spēka pilna, Tā Kunga balss ir pilna varenības!
5. Tā Kunga balss salauž ciedrus, Tā Kunga zibeņi sašķaida ciedrus Libanona kalnos.
6. Tā Kunga balss dara, ka šie ciedri lēkā kā teļi, bet Libanons un Sirions kā jauni vēršī.
7. Tā Kunga balss šķīļ uguns liesmas;
8. Tā Kunga balss liek tuksnesim drebēt, Tas Kungs liek drebēt Kadešas tuksnesim.
9. Tā Kunga balss iztrūcina stirnas un izgāž mežus ar visām saknēm. Bet Viņa svētajā namā ikviens sauc Viņam: Gods lai ir Tam Kungam!
10. Tas Kungs Savu troni cēlis virs ūdeņiem, un Tas Kungs Savā tronī būs valdnieks mūžīgi.
11. Tas Kungs lai piešķir spēku Savai tautai, Viņš lai svētī Savu tautu ar mieru!

1. Dāvida dziesma Tempļa iesvētīšanas dienā.
2. Es Tevi augsti teikšu, ak, Kungs, jo Tu esi mani augstu cēlis, Tu maniem ienaidniekiem neesi ļāvis priecāties par mani.
3. Kungs, ak, mans Dievs, es Tevi piesaucu, un Tu mani dziedināji.
4. Kungs, Tu manu dvēseli izvedi no nāves valsts, Tu mani uzturēji dzīvu, ka nenogrimu kapā.
5. Dziediet Tam Kungam, jūs Viņa svētie, daudziniet Viņa svēto piemiņu!
6. Viņa dusmas pastāv tikai īsu mirkli, bet Viņa labais prāts visu mūžu. Vakaram kā viešņas nāk līdzī asaras, bet jaunais rīts ir atkal pilns gaviļu.
7. Es gan sacīju, kad man labi klājās: Es nešaubīšos nemūžam!
8. Ak, Kungs, Tu Savā labvēlībā man piešķīri godu un spēku, Tu spēcīgi nostiprināji manu kalna cietoksni, bet, kad Tu apslēpi Savu vaigu, tad es iztrūkos.
9. Tevi, Kungs, tad es piesaucu, un no sirds es lūdzu žēlastību no Dieva:
10. kāds labums Tev būtu no manām asinīm, ja es grimtu kapā? Vai pīšļi Tevi slavē un sludina Tavu patiesību?
11. Uzklasi mani, ak, Kungs, esi man žēlīgs, esi mans palīgs, ak, Kungs!
12. Manas žēlabas Tu esi pārvērtis liksmē, esi novilcis man manas sēru drēbes, mani apjozdams ar prieku.
13. Lai mana dvēsele Tev dzied un necieš klusu. Ak, Kungs, Tu mans Dievs, es Tev pateikšos mūžīgi!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.
2. Pie Tevis, Kungs, es patveros, neļauj man kaunā palikt mūžīgi! Izglāb mani pēc Tavas taisnības!
3. Pievērs man Savu ausi, izglāb mani ar steigu, esi man par klinti, kur varu patverties, par stipru pili, kas man palīdz!
4. Tu esi mana klints un mana pils, vadi un ved mani Sava Vārda dēļ.
5. Izvelc mani no tikla, kas slepeni izlikts pret mani, jo Tu esi mans patvērums.
6. Tavā rokā es nododu savu garu. Tu mani esi atpestījis, Tu uzticīgais Dievs.
7. Tu nīsti tos, kas pie nīcīgiem elkiem turas, bet es paļaujos uz To Kungu.
8. Es gaviļēju un priecājos par Tavu žēlastību, jo Tu esi uzlūkojis manu postu un ņēmis vērā manas dvēseles bēdas,
9. Tu mani neesi izdevis mani ienaidniekiem, Tu manai kājai liki nostāties plašākā vietā.
10. Apžēlojies par mani, mans Kungs, jo mani māc bailes un no bēdām manas acis zaudē savu spožumu; mana dvēsele ir apbēdināta, un mana miesa ir sagurusi.
11. Jā, skumjās paiet mana dzīve, un mani gadi aizrit vienās nopūtās. Aiz bēdām manas paša vainas dēļ sabrūk mans spēks un mani kauli izģinst.
12. Aiz ienaidnieku lielā pulka es esmu kļuvis par apkaunojumu, par biedēkli saviem kaimiņiem. Mani paziņas trūkstas, un, kas mani uz ielas satiek, bēg no manis.
13. Es esmu zustin zudis ļaužu piemiņai - kā mironis, es esmu kļuvis kā sadauzīts trauks.
14. Es dzirdu, kā daudzi mani nievā: Izbailes visapkārt! Kad tie kopā sarunājas pret mani, viņi tīko ņemt man manu dzīvību.
15. Bet es paļaujos uz Tevi, ak, Kungs, es saku: Tu esi mans Dievs.
16. Tavā rokā stāv mani likteņi - izglāb mani no manu ienaidnieku un vajātāju rokas!
17. Liec spīdēt Savam vaigam pār Savu kalpu, palīdzi man pēc Savas žēlastības!
18. Kungs, neliec man palikt kaunā, neļauj man piedzīvot vilšanos, jo es Tevi piesaucu. Lai kaunā paliek bezdievīgie, lai viņi apklust un aiziet pazemē!
19. Lai mēmas kļūst lūpas, kas runā melus, kas aprunā taisno, savā lepnībā un augstprātībā viņu nievādamas.
20. Cik liela ir Tava žēlastība, ko Tu glabā tiem, kas Tevi bīstas, ko Tu parādi ļaužu priekšā tiem, kas uz Tevi cer!
21. Tu viņus pasargi Sava vaiga svētumā ļaunu cilvēku priekšā, paglāb viņus Savā namā no nesaticīgām mēlēm.
22. Slavēts lai ir Tas Kungs, ka Viņš mani tik brīnišķīgi žēlojis - kā stiprā pilsētā!
23. Bet es domāju savās bailēs: Es esmu atstumts no Tavām acīm! Bet Tu uz klausīji manu lūgšanas pilno saucienu, ar kuru es griezos pie Tevis.
24. Mīliet To Kungu, jūs visi Viņa svētie! Jo Tas Kungs ir uzticīgs un pasargā Sev uzticīgos, bet tam, kas augstprātīgi uzpūšas, Viņš taisnīgi atmaksā papildam.
25. Esiet drosmīgi un dariet stipras savas sirdis jūs visi, kas cerat uz To Kungu!

1. Dāvida dziesma pamācībai. Svētīgs, kam pārkāpumi piedoti, kam grēki nolīdzināti!
2. Svētīgs tas cilvēks, kam Tas Kungs nepielīdzina viņa vainu, kura sirdī viltības nevaids!
3. Kamēr es klusēju, mani kauli panīka, un man bija jāvaid cauru dienu,
4. jo Tava roka smagi gūlās uz mani dienām un naktīm. Mans spēks izkalta kā zeme vasaras bulā.
(Sela.)
5. Tad es atzinos Tev savos grēkos un neapslēpu savas vainas. Es sacīju: Es izsūdzēju Tam Kungam savus pārkāpumus! Un Tu piedevi man manu grēka vainu. (Sela.)
6. Tādēļ lai ikviens ticīgais Tevi piesauc posta laikā, kamēr Tu esi atrodams; ja arī lieli ūdeņi veltos, tie viņu neaizsniegs.
7. Tu esi mans patvērums, Tu mani sargāsi briesmās, Tu liksi atskanēt ap mani pestīšanas gaviļēm.
(Sela.)
8. Es tevi mācīšu un rādīšu ceļu, pa kuru tev jāstaigā, Es pār tevi turēšu nomodā Savu aci.
9. Neesiet kā zirgi, kā mūļi, kam nav saprašanas, kam iemaukti un laužņi jāliek mutē, kad viņi negrib nākt pie tevis.
10. Bezdievīgajiem ir daudz sāpju, bet, kas uz To Kungu cer, to Viņš ietin Savā žēlastībā.
11. Priecājieties par To Kungu, jūs taisnie, un gaviļējiet visi, kam ir skaidra sirds!

1. Dziediet priecīgi Tam Kungam, jūs taisnie, visiem, kam skaidra sirds, klājas Viņu slavēt!
2. Pateicieties Tam Kungam ar cītaru, spēlējiet Viņam uz desmitstīgu arfas!
3. Dziediet Viņam jaunu dziesmu! Skandiniet jauki ar bazūnēm!
4. Tiešām, taisni ir Tā Kunga vārdi, un visi Viņa darbi ir pilni uzticības.
5. Viņš mīl taisnību un tiesu, zeme ir pilna Viņa žēlastības.
6. Ar Tā Kunga vārdu ir radītas debesis, un viss debesu spēks ir radīts ar Viņa mutes elpu.
7. Viņš sakrāj jūras ūdeņus kā kādā traukā, Viņš glabā straumes Savās krātuvēs.
8. Lai To Kungu bīstas visa pasaule, Viņa priekšā lai dreb visi zemes iedzīvotāji!
9. Jo Viņš runāja, un tā notika, Viņš pavēlēja, un viss radās.
10. Tas Kungs izjauc tautu nodomus, Viņš sagrauj ļaužu padomu.
11. Bet Tā Kunga padoms pastāv mūžīgi, un Viņa sirds nodomi ir spēkā uz audžu audzēm.
12. Svētīga tā tauta, kam Tas Kungs ir par Dievu, tie ļaudis, ko Viņš Sev izredzējis par īpašumu!
13. Tas Kungs raugās no debesīm, Viņš redz visus cilvēku bērnus;
14. no tās vietas, kur Viņa tronis, Viņš pārredz visus zemes iedzīvotājus;
15. Viņš īpatnēji izveidojis visu viņu sirdis un vēro visus viņu darbus.
16. Nedz lieli karapulki sargā ķēniņu, nedz arī liels miesas spēks izglābj varoni.
17. Maldās, kas visas uzvaras cerības liek uz zirgiem: arī viņu spēka nepietiek glābiņam.
18. Redzi, Tā Kunga acs vēro tos, kas Viņu bīstas un cer uz Viņa žēlastību,
19. lai Viņš to dvēseles izglābtu no nāves un uzturētu viņus dzīvus bada laikā.
20. Mūsu dvēsele gaida uz To Kungu, Viņš ir mūsu palīgs un vairogs.
21. Par Viņu priecājas mūsu sirds, jo mēs paļaujamies uz Viņa svēto Vārdu.
22. Tava žēlastība, Kungs, lai paliek ar mums, jo mēs ceram uz Tevi!

1. Dāvida dziesma, kad viņš izlikās negudrs Abimeleha priekšā un tas viņu padzina.
2. Es slavēšu To Kungu vienumēr, Viņa teikšana aizvien būs manā mutē.
3. Mana dvēsele ir liksma par manu Kungu, Viņu daudzinādama; cietēji lai to dzird un priecājas.
4. Slavējiet līdz ar mani Tā Kunga godu, kopā teiksim Viņa augsto Vārdu!
5. Es meklēju To Kungu, un Viņš man atbildēja; Viņš mani izglāba no visām manām izbailēm.
6. Uzlūkojiet Viņu un tuvojieties Viņam priecīgi, tad jūs starosit, un jūsu sejas nepazīs pazemojuma.
7. Kas bija postā grimis, sauca, un Tas Kungs viņu uzklausīja un izrāva viņu no visām viņa bēdām.
8. Tā Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj.
9. Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs. Svētīgs tas cilvēks, kas pie Viņa tveras un uz Viņu paļaujas!
10. Bīstieties To Kungu, jūs Viņa svētie, jo, kas Viņu bīstas, tie nepazīst trūkuma.
11. Jauniem lauvām jācieš trūkums un bads, bet, kas To Kungu meklē, tiem netrūkst nekāda labuma.
12. Nāciet šurp, jūs bērni, un uzklausiet mani! Es jūs mācīšu To Kungu būties.
13. Kas ir tas vīrs, kas mīl dzīvi un ilgojas pēc gara mūža, lai redzētu labas dienas?
14. Tas lai sargā savu mēli no ļauna un savas lūpas, ka tās nerunā viltīgus vārdus!
15. Novērsies no ļauna un dari labu! Meklē mieru un dzenies pēc tā!
16. Tā Kunga acis vēro taisnos, un Viņa ausis uzklausa viņu palīdzības saucienus.
17. Tā Kunga vaigs ir vērstus dusmās pret visiem, kas dara ļaunu. Viņš izdeldēs viņu piemiņu no zemes virsus.
18. Kad taisnie sauc, tad Tas Kungs viņus uzklausa un viņus izglābj no visām viņu bēdām.
19. Tas Kungs ir tuvu tiem, kam salauztas sirdis, un palīdz tiem, kam satriekts un noskumis prāts.
20. Daudz ciešanu taisnajam, bet no visām Tas Kungs viņu izglābj.
21. Viņš pasargā visus viņa locekļus, neviens no tiem netiek samaitāts.
22. Bezdievīgo nokauj viņa blēdība, un, kas ienīst taisno, tie kritīs grēkā, un tiem tas būs jānožēlo.
23. Tas Kungs izglābj Savu kalpu dvēseli, un nekā ko nožēlot nav tiem, kas uz Viņu paļaujas.

1. Dāvida dziesma. Ej tiesā, Kungs, ar tiem, kas ar mani tiesājas, karo ar tiem, kas ar mani karo!
2. Satver vairogu un bruņas un celies palīdzēt man!
3. Pacel šķēpu un sargā mani pret tiem, kas mani vajā! Saki manai dvēselei: Es esmu tavs palīgs!
4. Lai paliek kaunā un apsmieklā, kas tīko pēc manas dzīvības, lai atkāpjas un nosarkst tie, kas nodomājuši man ļaunu!
5. Lai viņi ir kā pelavas vējā, kad Tā Kunga eņģelis viņus izklidina!
6. Viņu ceļš lai ir tumšs un slidens, kad Tā Kunga eņģelis viņus vajā,
7. jo bez vainas viņi slepeni izliek pret mani tīklu, bez pamata viņi rok bedri manai dvēselei.
8. Lai neparedzēti posts nāk pār ikvienu no viņiem, un lai viņa tīkls, ko viņš slepeni izlicis, sagūsta viņu pašu un lai viņš iekrīt pats savā bedrē.
9. Tad mana sirds priecāsies par To Kungu un līksmos par Viņa palīdzību.
10. Visi mani locekļi sacīs: Kungs, kas ir tāds kā Tu? Tu izglāb grūtdieni no varenā un nabagu no tā, kas viņu aplaupa.
11. Viltus liecinieki ceļas, viņi izprašņā mani par lietām, ko es nezinu.
12. Viņi man atmaksā labu ar ļaunu, manu dvēseli viņi pamet vienu!
13. Lai gan, kad viņi bija neveseli, es apvilku sēru drēbes un mērdēju sevi ar gavēšanu. Es no sirds aizlūdzu par viņiem
14. kā par draugiem un brāļiem. Es staigāju kā tāds, kas apraud savu māti, satriekts, noliektu galvu un tērpies sēru drēbēs.
15. Bet nu, kad es pakritu, viņi priecājas un pulcējas kopā, un pulcējas pret mani arī ļaudis, kurus es nepazīstu, un nemitas mani nievāt.
16. Ar viltīgiem smējējiem un kumosu lišķiem viņi griež pret mani zobus.
17. Kungs, cik ilgi Tu tā noskatīsies? Izglāb manu dvēseli no rējējiem un manu dzīvību no jauniem lauvām!
18. Tad es Tev pateikšos lielā draudzē, ļaužu pulkā es Tevi slavēšu.
19. Lai viltīgie ienaidnieki vairs nepriecājas par mani, vairs nemirkšķina ar acīm, mani bez jebkāda pamata nīzdami,
20. jo ne jau mieru viņi vēl klusajiem šinī zemē. Viņu vārdi ir viltus pilni.
21. Kad viņi pret mani atpleš muti, viņi saka: Tiešām, tam mēs esam aculiecinieki!
22. Kungs, Tu to redzi, neciet klusu! Kungs, nenovērsies no manis!
23. Mosties un celies, gādādams man taisnību, Kungs mans Dievs, ved manu lietu!
24. Turi tiesu pār mani pēc Tavas taisnības, Kungs mans Dievs, lai viņi nelīksmo par mani!
25. Neļauj viņiem viņu sirdīs sacīt: Labi! Tas mums pa prātam, mēs esam viņu aprijuši!
26. Kaut kaunā kristu un nosarktu visi, kas priecājas par manu nelaimi! Lai kauns un negods aplāj tos, kas lielās pret mani!
27. Bet lai gavilē un priecājas, kam patīk mana taisnība, un saka vienmēr: Liels ir Tas Kungs, kam prieks par Sava kalpa labklājību!
28. Tādēļ mana mēle lai pauž Tavu taisnību un Tavu slavu vienumēr!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida, Tā Kunga kalpa, dziesma.
2. Grēks čukst bezdievīgajam viņa sirdī: nav jākautrējas Dieva vaiga priekšā.
3. Viņš pats sevi mierina: noziegums paliks apslēpts, nebūs tam atriebēja.
4. Viņa mutes vārdi ir nelietīgi un pilni viltības, viņš vairs nedara, kas sapratīgs un labs.
5. Gulēdams viņš izdomā nelietību, viņš iet pa ceļu, kas nav labs, ļaunumu viņš neatmet.
6. Kungs, Tava žēlastība sniedzas līdz debesīm un Tava uzticība līdz padebešiem.
7. Tava taisnība stāv tāpat kā Dieva kalni, Tavi tiesību pamati kā ūdeņi dziļajā pasaules jūrā. Kungs, Tu izglāb cilvēkus un lopus un Tu palīdzi viņiem.
8. Cik brīnišķa, Kungs, ir Tava žēlastība! Cilvēku bērni nāk pie Tevis un glābjas Tavu spārnu pavēnī!
9. Viņi mīlojas pie Tava nama labumiem, Tu viņus dzirdini no Sava prieka strauta.
10. Jo pie Tevis ir dzīvības avots, un Tavā gaismā mēs redzam gaismu.
11. Izplet Savu žēlastību pār tiem, kas Tevi pazīst, un Savu taisnību pār tiem, kam skaidra sirds!
12. Lai lepno kāja mani nesamin un bezdievīgo roka mani nepadzen!
13. Reiz kritīs tie, kas dara ļaunu, viņi sabruks un vairs nepiecelsies.

1. Dāvida dziesma. Nesaniknojies par tiem, kas ir nekrietni, un neklūsti naida pilns pret ļauna darītājiem!
2. Jo tāpat kā zāle tie ātri nokaltīs un kā lapu zaļums tie novītīs.
3. Ceri uz To Kungu un dari labu, paliec savā zemē un dzīvo ar godu.
4. Meklē savu prieku savā Kungā, tad Viņš tev dos, pēc kā tava sirds ilgojas!
5. Pavēli Tam Kungam savu ceļu un ceri uz Viņu, gan jau Viņš tad darīs:
6. Viņš tavai taisnībai liks starot kā gaismai un tavām tiesībām kā saulainai dienai.
7. Esi kluss Tā Kunga priekšā un gaidi uz Viņu, neesi sašutis, ja kādam laimējas un ir sekmes, nedz arī par vīru, kas dara blēdības!
8. Atmet dusmas un neļaujies bardzībai, neiekarsti niknumā, jo no tā ceļas tikai ļaunums!
9. Ļaundari taču tiks izdeldēti, bet, kas gaida uz To Kungu, iemantos zemi.
10. Vēl mazu brīdi - un bezdievīgā vairs nebūs. Tu raudzīsies uz viņa vietu, bet viņa tur vairs nesaskatīsi.
11. Bet lēnprātīgie iemantos zemi un baudīs mieru papildnam.
12. Bezdievīgais gan glūn savā ļaunumā uz taisno un griež zobus pret viņu,
13. bet Tas Kungs par viņu smejas, jo Viņš redz, ka viņa diena nāks.
14. Gan bezdievji paceļ zobenu un uzvelk savu stopu, lai satriektu grūtdieņus un nabagus un nomaitātu taisnā ceļa gājējus,
15. bet viņu zobens dursies viņu pašu sirdī, un viņu stops salūzīs.
16. Labāk būt taisnam ar mazumu nekā būt bezdievim un dzīvot pilnībā,
17. jo bezdievīgo elkonis tiks salauzts, bet tas, kas uztur taisnos, ir Tas Kungs.
18. Tas Kungs zina sirdsšķīsto dienas, un viņu mantojums pastāv mūžīgi.
19. Tie neieklūs kaunā ļaunā dienā, un bada laikā tie būs paēduši.
20. Bet bezdievīgais iznīks, un tie, kas To Kungu ienīst, būs kā salmi ceplī, kā dūmi tie zudīs un izgaīs.
21. Bezdievīgais ņem uz parāda un neatdod, bet taisnais ir žēlsirdīgs un devīgs.
22. Tā Kunga svētie iemantos zemi, bet, kurus Viņš nolād, tie tiks izdeldēti.
23. Tas Kungs dara drošus vīra soļus, un Viņam ir prieks par viņa ceļu.
24. Kad viņš klūp, tas tomēr nenokrīt pilnīgi zemē, jo Tas Kungs tur viņa roku.
25. Es biju jauns un kļuva vecs, bet nekad es neredzēju taisno atstātu, nedz arī viņa bērnus lūdzam maizi.
26. Viņš vienmēr iežēlojas un aizdod, un arī no viņa pēcnācēju cilts nāk svētība.
27. Turies tālu no ļauna un dari labu, tad tu pastāvēsi mūžīgi,
28. jo Tas Kungs mīl taisnu tiesu un Savus ticīgos neatstāj postā, tos nemitīgi aprūpēdams. Bet, kas atkrīt, tiek izdeldēts uz mūžiem, un bezdievīgo dzimums iznīkst.
29. Taisnie iemantos zemi un dzīvos tur mūžīgi.
30. Taisnā mute pauž gudrību, un viņa mēle runā taisnību.
31. Viņš glabā sirdī sava Dieva likumu, un viņa soļi neļodzās.
32. Bezdievīgais uzglūn taisnajam un meklē viņu nokaut.
33. Bet Tas Kungs viņu nepamet bezdievīgā varā un nepazudina viņu, kad to tiesā.
34. Gaidi uz To Kungu un nenovērsies no Viņa ceļa, tad Viņš tevi pacels, ka tu atgūsi savu zemi un ar gandarījumu redzēsi, ka bezdievīgie tiks izdeldēti!
35. Es redzēju kādu bezdievi darām varasdarbus un kuplojam kā Libanona ciedra koku,
36. bet, kad es atkal gāju garām, viņa vairs nebija, un, kad es viņu meklēju, es to vairs neatradu.
37. Glabā skaidru sirdi un dzenies pēc taisnības, jo miera cilvēkam beidzot labi klāsies.
38. Bet grēcinieki visi kopā iznīks, un bezdievīgo pēcnācēji tiks izdeldēti.
39. Taisnajiem nāk palīdzība no Tā Kunga, Viņš ir viņu patvērums bēdu laikā.
40. Tas Kungs viņiem palīdz un tos izglābj, Viņš tos izglābj no bezdievīgo rokas un sargā tos, jo tie paļaujas uz Viņu.

1. Dāvida dziesma piemiņai.
2. Kungs, nesodi mani Savās dusmās un nepārmāci mani Savā bardzībā,
3. jo Tavas bultas ķērušas mani un smagi guļ uz mani Tava roka.
4. Nav vietas manās miesās, ko nebūtu skārusi Tava dusmība, un visi mani locekļi satriekti manu grēku dēļ.
5. Jo manas vainas aug pāri manai galvai, to smagums iet pāri maniem spēkiem.
6. Manas vātis struto un čūlo, sava neprāta dēļ es lokos sāpēs.
7. Salīcis un dziļi pie zemes noliecies es esmu savās bēdās, sēru pilnas ir manas gaitas.
8. Mani gurni ir iekaisuši, nav veselās vietas manās miesās.
9. Es esmu bez spēka, pagalam sasists, man jāklīdz skaļāk manās sirds vaimanās.
10. Kungs, Tev zināmas visas manas ilgas, un manas nopūtas Tev nav apslēptas.
11. Mana sirds stipri trīc, mans spēks mani atstājis, arī mana acu gaisma man zudusi!
12. Mani draugi un tuvinieki stāv tālu nost no manis manās mokās, un mani kaimiņi novēršas no manis.
13. Kas tīko pēc manas dzīvības, tie izliek man valgus, un, kas cenšas man nodarīt nelaimi, tie runā par mani posta vārdus un savas domas vienmēr vēro uz viltu.
14. Bet es esmu līdzīgs kurlam, kas nedzird, un mēmam, kas neatdara savu muti.
15. Es esmu kļuvis par vīru, kas nedzird un kura mute pretī nerunā,
16. jo uz Tevi, Kungs, es gaidu, Tu mani paklausīsi, Kungs mans Dievs!
17. Savā sirdī es saku: Lai viņi tikai ļauni nepriecātos par mani; kad mana kāja ļodzās, lai tie neliktos lielīgi pret mani!
18. Jo es esmu tuvu sabrukumam, un manas sāpes pastāvīgi liek sevi manīt.
19. Man ir bail, kad atzīstu savu vainu, un es skumstu par saviem grēkiem.
20. Tie visi ir visai vareni, kas mani ienīst, un daudz ir to, kas mani bez iemesla vajā,
21. kas man labu atmaksā ar ļaunu un mani neieredz, tāpēc ka es esmu dzinies pēc laba.
22. Neatstāj mani, ak, Kungs, mans Dievs! Neesi tik tālu prom no manis!
23. Steidzies man palīgā, Kungs, mans sargs un glābējs!

1. Dziedātāju vadonim Jedutunam. Dāvida dziesma.
2. Es biju apņēmis: Es uzmanīšu savus ceļus, ka negrēkoju ar savu mēli. Es uzlikšu iemauktus savai mutei, kamēr bezdievīgais vēl manā priekšā.
3. Es apklusu un nerunāju, es kļuvi pilnīgi kā mēms, tālu no laimes, bet manas sāpes auga augumā.
4. Mana sirds smeldza manās krūtīs, manas pārdomas lika iedegties ugunij manā dvēselē, un man bija jārunā ar savu mēli:
5. Dari man zināmu, Kungs, manu galu un kāds ir manu dienu mērs, lai es saprotu, cik nīcīgs es esmu!
6. Redzi, Tu manas dienas esi licis sprīža garumā, un mans mūža ilgums nav it nekas Tavā priekšā. Tikai vēja pūsma ir cilvēks savās mūža gaitās! (Sela.)
7. Cilvēks staigā kā ēna. Un nieka dēļ viņš raizējas. Viņš krāj mantu kaudzēm, bet nezina, kam tā būs.
8. Nu uz ko tad, Kungs, lai es ceru? Mana cerība ir vienīgi uz Tevi.
9. Izglāb mani no visiem maniem pārkāpumiem un neliec man bezprāšiem kļūt par apsmieklu!
10. Es esmu apklusis, savu muti es neatveru, jo Tu esi to tā nolīcis.
11. Atlaid man Tevis uzlikto sodu, jo Tavas rokas smagums mani iznīcina.
12. Kad Tu cilvēku pārmāci par viņa noziegumiem, tad viņa godība iznīkst kā drāna, ko saēd kodes. Tiešām, tikai vēja pūsma ir cilvēks! (Sela.)
13. Uzklāsi manu lūgšanu, Kungs, sadzirdi manu saukšanu, neciet klusu, kad leju asaras, jo es esmu Tavā priekšā tikai svešinieks un piedzīvotājs kā visi mani tēvi.
14. Novērs manas mokas, ka es atspīrgstu un gaišāks kļūst mans skats, pirms es aizeimu un vairs neesmu!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.
2. Es gaidīt gaidīju uz To Kungu, un Viņš noliecās pie manis un uzklausīja manu saucienu.
3. Viņš mani izvilka no ciešanu bedres, no dubļainām dūņām, un cēla manas kājas uz cietas klints, stiprinādams manus soļus.
4. Manā mutē Viņš lika jaunu dziesmu, slavas dziesmu mūsu Dievam. Daudzi to dzirdēs, viņus pārņems bijība, un viņi sāks ticēt Tam Kungam.
5. Svētīgs tas cilvēks, kas savu cerību liek uz To Kungu, kas nepievēršas lepniem, nedz tinas ar melkuļiem!
6. Lieli ir Tavi darbi, Kungs mans Dievs, ko Tu mūsu labad esi darījis, un diženas ir Tavas svētības pilnās domas par mums! Taviem brīnumiem un padomiem nav nekā līdzīga. Kad pūlos tos izteikt un pasludināt, es nespēju tos saskaitīt.
7. Kaujamie upuri un ēdamais upuris Tev nepatīk, taču ausis Tu man esi devis dzirdēt. Dedzināmos upurus un grēku nožēlas upurus Tu nekāro.
8. Tad es teicu:Raugi, te es esmu! Grāmatā stāv par mani manis paša vietā rakstīts:
9. man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi manā sirdī.
10. Tavu taisnīgumu es sludināju lielā draudzē, savas lūpas es neaizdarīju, Kungs, Tu to zini!
11. Tavu taisnību es nekad neesmu noklusējis savā sirdī, es skaļi daudzinaju Tavu uzticību, ka Tu esi mans palīgs. Par Tavu žēlastību un uzticību es neesmu mitējies runāt lielas draudzes priekšā.
12. Tu, ak, Kungs, nepārtrauksi Savu labvēlību pret mani, Tava žēlastība un uzticība mani sargās vienmēr!
13. Jo bēdu bez skaita ir man visapkārt. Manas vainas mani nomāc, tās nav pārredzamas; to ir vairāk kā matu uz galvas. Manas sirds drosme mani atstājusi!
14. Kaut Tev, Kungs, labpatiktu mani izglābt, steidzies, ak, Kungs, man palīgā!
15. Lai kaunā paliek un nosarkst tie, kas tīko pēc manas dzīvības; lai ar kaunu atkāpjas, kas priecājas par manu nelaimi un man to novēl!
16. Lai izbīstas par savu nekaunību tie, kas mani nievā!
17. Lai gavilē un priecājas par Tevi visi, kas Tevi meklē! Un tie, kas ilgojas pēc Tavas pestīšanas, lai vienmēr saka:Liels ir Tas Kungs.
18. Es gan esmu postā un nabags, bet Tas Kungs gādās par mani. Tu esi mans palīgs un glābējs, mans Dievs, nekavējies!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.
2. Svētīgs, kas rūpējas par grūtdieni! Tas Kungs viņu izglābs ļaunā dienā.
3. Tas Kungs to pasargās un uzturēs pie dzīvības, lai viņam labi klātos viņa zemē un to nenodotu viņa ienaidnieku ļaunajam prātam.
4. Tas Kungs viņu atspirdzinās uz slimības gultas; Tu viņam palīdzi, kad tas guļ savā sērgā.
5. Es saku: Kungs, esi man žēlīgs, dziedini manu dvēseli, jo es esmu grēkojis pret Tevi!
6. Mani ienaidnieki savā ļaunumā runā par mani: Kad taču viņš reiz mirs un viņa vārdu vairs neminēs?
7. Un, ja kāds nāk mani apraudzīt, tad viņa sirds ir pilna viltus. Viņš meklē ļaunumu, iziet ārā uz ielas un stāsta tenkas.
8. Visi, kas mani ienīst, tenko par mani un runā tikai ļaunu:
9. Neglābjams posts ir nācis pār viņu. Viņš tagad guļ slim un necelsies vairs!
10. Pat mans labākais draugs, kam es cieši uzticējos, kas manu maizi ēda, paceļ pret mani kāju spērienam.
11. Bet Tu, Kungs, esi man žēlīgs un uzcel mani, lai es viņiem atmaksāju!
12. No tā es zināšu, ka Tev labs prāts uz mani, ka Tu neļausi ienaidniekiem gaviļēt par mani.
13. Tu mani uzturēsi manā nenozijdzībā un liec man stāvēt Tava vaiga priekšā mūžīgi.
14. Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, no mūžības uz mūžību! Āmen! Āmen!

1. Dziedātāju vadonim. No korahītu dziesmām.
2. Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak, Dievs, pēc Tevis!
3. Mana dvēsele slāpst pēc Dieva, pēc dzīvā Dieva. Kad es nokļūšu tur, kur es varēšu parādīties Dieva vaiga priekšā?
4. Manas asaras ir mana barība dienām un naktīm, tādēļ ka vienmēr ļaudis uz mani saka: kur ir tavs Dievs?
5. Par to man tīkas domāt, kad sirds ir pilna, kā es kādreiz ticīgo pulkā gāju Dieva namā ar skaņām gaviļēm un slavas dziesmām svētceļotāju vidū.
6. Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī? Ceri uz Dievu! Jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam!
7. Mana dvēsele ir izmisusi, tāpēc es Tevi pieminu, būdams gan zemēs pie Jordānas un Hermona kalnāja, gan arī Micarkalnā.
8. Vieni plūdi nomaina otru plūdus, Taviem ūdeņiem krācot; visas Tavas bangas un Tavi viļņi iet pāri par manu galvu.
9. Dienā es saucu:Kungs, neliedz man Savu žēlastību! Un naktī es raidu savu dziesmu, savu lūgšanu pie savas dzīvības Dieva.
10. Es saucu uz Dievu: Mana stiprā klints, kāpēc Tu mani esi aizmirsis? Kāpēc mans gājiens norit ciešanās un ienaidnieka spaidos?
11. Galīgi salauzts jūtos visos savos locekļos, kad mani ienaidnieki mani nievā, kad viņi atkal un atkal uz mani saka:Kur nu ir tavs Dievs?
12. Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī? Ceri uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam!

Psalms 43

1. Gādā man taisnību, mans Dievs, un izved galā manu prāvu pret nespētiem ļaudīm! No viltus ļaudīm un ļauna darītājiem izglāb mani, Kungs!
2. Tu taču esi mans stiprais Dievs, kas sargā. Kāpēc Tu novērsies no manis? Kāpēc mans gājiens lai norit skumjās un ienaidnieka spaidos?
3. Sūti Savu gaismu un Savu patiesību, ka tās mani vada, ka tās mani aizved Tavā svētajā kalnā, Tavos mājokļos.
4. Ak, kaut es tur nokļūtu pie Dieva altāra, pie Dieva, kas man piešķir prieka pilnu sajūsmu! Tad es gaviļētu un ar citāram Tev pateiktos, Tev, Dievs, ak, mans Dievs!
5. Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī? Ceri uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam!

1. Dziedātāju vadonim. No korahītu dziesmām.
2. Dievs, paši savām ausīm mēs esam dzirdējuši, mūsu tēvi to ir pauduši: lielus darbus Tu esi darījis viņu dienās, sendienās, ar paša roku.
3. Svešas ciltis Tu esi padzinis, bet viņus dēstījis to vietā, tautas esi sagrāvis, bet viņiem līcis izplesties.
4. Un nevis ar savu zobenu tie iekaroja zemi, nedz viņu elkonis tiem bija par palīgu, nē, bet Tava labā roka, Tavs elkonis un Tava vaiga gaismā, tāpēc ka Tu viņus mīlēji!
5. Tu esi mans valdnieks, ak, Dievs, tas, kas sūta palīdzību Jēkabam!
6. Ar Tevi mēs satriecam ienaidniekus, Tava Vārda spēkā samīnām tos, kas stājas mums pretim.
7. Nē, es savu cerību nelieku uz savu stopu, nedz mans zobens ir tas, kas man palīdz,
8. bet Tu mūs izglāb no mūsu ienaidniekiem, un, kas mūs ienīst, tos Tu liec kaunā.
9. Par Dievu mēs liksmojam vienumēr, un Tavam Vārdam pateicamies mūžīgi.
10. Bet nu Tu mūs esi atstūmis un pametis kaunā, neesi gājis cīņā kopā ar mūsu karaspēku.
11. Tu liki mums atkāpties ienaidnieka priekšā un ļāvi ienaidniekam gūt laupījumu.
12. Kā avis Tu mūs esi atstājis nokaušanai un izkaisījis starp tautām.
13. Tu pārdevi Savu tautu par velti, neiegūdam par to nekādu samaksu.
14. Tu mūs noliec par apsmieklu mūsu kaimiņiem un par nievām un izsmieklu tiem, kas dzīvo mums visapkārt.
15. Tu mūs dari par zobgalīgu sakāmvārdu starp tautām, un svešas tautas par mums krata galvu.
16. Cauru dienu mans negods stāv man acu priekšā, un kauns apklāj manu vaigu,
17. jo man jādzird pēlēju un smējēju skaļās valodas un jāredz, ka mūs nīst un taisās mums atriebties.
18. Viss tas ir nācis pār mums, un tomēr mēs Tevi neesam aizmirsuši un neesam laužuši Tavu derību.
19. Mūsu sirds nav atkāpusies, un mūsu soli nav novirzījušies no Taviem ceļiem,
20. lai gan Tu mūs satriec šakāļu mītnu vidū un turi mūs apklātus ar nāves nakts tumsību.
21. Ja mēs būtu aizmirsuši sava Dieva Vārdu un būtu izstiepuši savu roku pēc sveša dieva,
22. vai Dievs to nebūtu manījis? Viņš taču zina siržu noslēpumus.
23. Nē, Tevis pēc mēs tiekam nogalināti augu dienu, topam turēti līdzīgi kaujamām avīm.
24. Celies, Kungs,- kāpēc Tu guli? Mosties un neatstum mūs uz laiku laikiem!
25. Kāpēc Tu apslēp Savu vaigu un aizmirsti mūsu postu un spaidus?
26. Tiešām, putekļos nospiesta ir mūsu dvēsele, mūsu miesa līp pie pīšļiem.
27. Celies, nāc mums par palīgu un izglāb mūs Savas žēlastības dēļ!

1. Dziedātāju vadonim. No korahītu dziesmām. Mīlestības dziesma.
2. Mana sirds izplūst košos vārdos - es dziedāšu dziesmu ķēniņam. Mana mute ir kā veikla rakstītāja rakstāmais.
3. Tu esi skaistākais starp cilvēku bērniem, tavas lūpas ir laipnības un mīlības pilnas, tāpēc Dievs tevi svētīs mūžīgi.
4. Apjoz savu zobenu ap gurniem, tu varoni, rotājies ar spēku un godību!
5. Dodies cīņā uzvaras apziņas pilns, tad laimīgs būs tavs gājiens, sargājot patiesību, lēnību un taisnību! Un tava labā roka rādīs tev šausmu pilnus brīnumus!
6. Tavas bultas ir asas - tautas krīt tev pie kājām; un tās iespiedīsies ķēniņa ienaidnieku sirdīs!
7. Tavs tronis kā Dieva tronis pastāv joprojām un mūžīgi, un taisns ir tavas valdības scepteris.
8. Tu mīli taisnību un ienīsti netaisnību, tāpēc Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svaidījis ar prieka eļļu kā nevienu no taviem bērniem.
9. Visas tavas drānas smaržo pēc mirrēm un alvejas, zilonkaula pilis tevi iepriecina stīgu skaņas.
10. Taviem greznojumiem rotātas ķēniņu meitas staigā tavā galmā, tava jaunā līgava stāv tev pa labi Ofīras zelta rotā.
11. Klausies, meita, skaties un pavērs šurp savu ausi: aizmirsti savu tautu un sava tēva namu,
12. tad ķēniņam patiks tavs skaistums, jo viņš jau ir tavs kungs, un tev jāpakļaujas viņam!
13. Tiras pilsētas iedzīvotāju meitas tev tuvosies ar veltēm, un tavas tautas bagātākie iepriecinās tavu vaigu ar savām dāvanām, cenzdamies iegūt tavu labvēlību.
14. Košā skaistumā mirdz ķēniņa meita, ar zeltu un pērlēm ir rotāts viņas apgērbs.
15. Izrakstītās drānās viņa tiek vesta pie ķēniņa, aiz viņas arī jaunavas, viņas rotaļu biedrenes, stājas tavā priekšā.
16. Līksmi saucieni un gaviles pavada viņas, un tā viņas nonāk ķēniņa pilī.
17. Tavi dēli lai stājas tēvu vietā, tu viņus celsi par valdniekiem pār visu zemi.
18. Es gribu radīt piemiņu tavam vārdam uz audžu audzēm, un tautas teiks tavu slavu vienumēr un mūžīgi.

1. Dziedātāju vadonim. No korahītu dziesmām augstām balsīm.
2. Dievs ir mūsu patvērums un stiprums, tiešām spēcīgs palīgs bēdu laikā.
3. Tāpēc mēs nebīstamies, kaut arī zeme zustu un kalni pašā jūras vidū nogrimtu.
4. Lai jūras ūdeņi krāc, lai ceļas viļņi, un lai no bangu trakošanas visi kalni dreb. Tas Kungs Cebaots ir pie mums, mūsu stiprā pils ir Jēkaba Dievs! (Sela.)
5. Taču Dieva pilsētu iepriecina Viņa strauti, tie iepriecina Viņa svētnīcu, kas Visaugstākajam ir par mājokli.
6. Dievs ir šai pilsētā, tās pamati negrīļosies. Dievs tai palīdz, jau rītam austot.
7. Tautas trako, un valstis krīt, zeme izkūst, kad Viņš paceļ Savu balsi.
8. Tas Kungs Cebaots ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu stiprā pils! (Sela.)
9. Nāciet un skatieties Tā Kunga darbus, kas iztrūcina zemi,
10. kas liek kariem mitēties visā pasaulē, kas salauž stopus, kas šķēpus sadauza un bruņas ar uguni sadedzina!
11. Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs, cildināms tautu starpā, cildināms pa visu pasauli!
12. Tas Kungs Cebaots ir ar mums, mūsu stiprā pils ir Jēkaba Dievs!

1. Dziedātāju vadonim. No korahītu dziesmām.
2. Plaušķiniet priecīgi, visas tautas, skaņām balsīm gaviļējiet Dievam!
3. Jo Tas Kungs, tas Visaugstākais, ir bijājams, varens valdnieks pār visu pasauli!
4. Viņš mums pakļauj tautas un noliek ļaužu ciltis zem mūsu kājām.
5. Viņš mums izraudzījis mantojamo zemi, Jēkaba, Sava iemīlotā, lepnumu. (Sela.)
6. Augsti ceļas Dievs, tautām gaviļējot, Tas Kungs, bazūnēm vareni atskanot.
7. Dziediet mūsu Dievam dziesmas, dziediet dziesmas mūsu valdniekam, jā, dziediet!
8. Jo Dievs ir valdnieks pār visu pasauli, dziediet Viņam slavas dziesmu!
9. Dievs ir valdnieks kļuvis pār visām tautām, Viņš Savā svētajā goda krēslā.
10. Tautu dižciltīgie sanāk kopā ar Ābrahāma Dieva tautu, jo zemes valdnieki pieder Dievam, Viņš ir cildens Savā varenībā!

1. Dziedātāju korim. No korahītu dziesmām.
2. Liels ir Tas Kungs un augsti teicams mūsu Dieva pilsētā Viņa svētajā kalnā.
3. Diženi paceļas Ciānas kalns, visas zemes prieks, ziemeļu pusē - īsta lielā ķēniņa pilsēta.
4. Dievs tās pils ir atzīts par drošu patvērumu.
5. Jo, redzi, valdnieki pulcējās kopā un lauzās tai virsū,
6. bet, kad viņi to ieraudzīja, viņi samulsa, iztrūkās un bēga.
7. Trīsas viņiem tur pārskrēja, drebuļi kā sievai, kurai jādzemdē.
8. Ar austriņa vētru Tu satrieci kuģus, kas nāca no Taršišas.
9. Kā to bijām dzirdējuši, tā to redzējām Tā Kunga Cebaota, mūsu Dieva, pilsētā; Dievs to nostiprinājis uz mūžu mūžiem. (Sela.)
10. Mēs pieminam Tavu žēlastību, ak, Dievs, Tavā svētajā namā,
11. kā Tavs Vārds, Dievs, tāpat arī Tava slava sniedzas līdz pasaules galiem. Tava labā roka ir svētības pilna.
12. Ciānas kalns lai priecājas, un Jūdas meitas lai liksmo par Tavām tiesām!
13. Eita visapkārt ap Ciānu, apstaigājiet to no visām pusēm, skaitiet tās torņus,
14. ieskatieties viņas mūros, izstaigājiet viņas pils, lai par visu to jūs varētu stāstīt nākamai audzei,
15. ka tāds ir Dievs, mūsu Dievs, kas mūs vadīs mūžu mūžos.

1. Dziedātāju vadonim. No korahītu dziesmām.
2. Uzklusiet to, visas tautas, lieciet vērā visi, kas apdzīvojat pasauli,
3. jūs, cilvēku bērni, visnotaļ bagāti un nabagi, visi līdzī!
4. Manas mutes runa lai ir gudrība, un manas sirds pārdomas lai ir dziļa patiesība.
5. Es savu ausi pievērsīšu gudras līdzības vārdam un savu mīklu izteikšu ar cītaras skaņām.
6. Kāpēc gan man ļaunā dienā bīties, kad ap mani plosās manu vajātāju negantība?
7. Viņi paļaujas uz savu padomu un lepojas ar savu lielo bagātību.
8. Taču neviens ar naudu nevar savu brāli izpirkt, nedz Dievam dot par viņu atpirkšanas maksu no nāves -
9. visai augsta būtu viņu dvēseles cena, tā ka viņam no tā jāatsakās uz mūžiem,-
10. lai tas dzīvotu mūžīgi un kapu neredzētu.
11. Jo redzi, gudri vīri mirst, bezprātis un nepraša - visi vienādi iet bojā un savu mantu atstāj citiem.
12. Kapi ir viņu nami uz mūžiem un viņu mājokļi uz audžu audzēm, kaut arī viņi savā vārdā nosauca veselas valstis.
13. Tomēr cilvēks nepastāv savā godībā, viņš ir līdzīgs kustonim, kam dara galu.
14. Tā klājas tiem, kas pārmērīgi paļaujas uz sevi, tā beidzas to ceļš, kas par daudz lepni uz savām runām. (Sela.)
15. Nāve tos gana kā avis, taisnā ceļā tie nonāk tās valstī. Pienāk rīts, un viņu augums sairst. Pazeme kļūst viņiem par mājokli, bet taisnie valdīs pār viņiem, rītam austot.
16. Taču manu dvēseli atpestīs Dievs, no pazemes varas Viņš mani ņems pie Sevis.
17. Tāpēc nebēdā, ja kāds kļūst bagāts, ja vairojas viņa nama spožums,
18. jo mirdams viņš neko nespēj līdzī panemt un viņa godība neiet viņam līdzī.
19. Jebšu viņš arī savā dzīves laikā daudzinau sevi par laimīgu un ļaudis slavētu viņa gara rosmi, ka tā viņam sagādājusi labas dienas,
20. tomēr arī viņš noiet pie tēviem, kas gaismu vairs neredz nemūžam.
21. Cilvēks, kas dzīvo godībā un tomēr bez dziļāka ieskata lietu būtībā, ir līdzīgs kustonim, kuru vienkārši nokauj.

1. Asafa psalms. Dievs, stiprais Dievs Kungs, uzrunā un uzsauc visai zemei no rītiem līdz vakariem.
2. No Ciānas, kas ir skaistuma vainagojums, Dievs staro Sava spožuma gaismā.
3. Mūsu Dievs nāk un necieš klusu; iznīcības uguns iet Viņam pa priekšu, un stipra vētra plosās Viņam visapkārt.
4. Viņš uzsauc debesīm augšā un zemei, lai tiesātu Savu tautu:
5. Sapulcējiet Manus svētos, kas upurēdami slēdza ar Mani derību!
6. Un debesis pauda Viņa taisnīgumu, jo Dievs pats ir tiesnesis. (Sela.)
7. Klausies, Mana tauta, Es runāšu, Israēl, Es brīdinu tevi! Es - Dievs, Es esmu tavs Dievs!
8. Nevis tavu kaujamo upuru dēļ norāju Es tevi; tavi dedzināmie upuri ir vienumēr Manu acu priekšā.
9. Es neņemšu vēršus no tava nama, nedz āžus no tava ganāmā pulka,
10. jo Man pieder visi meža zvēri, visi kustoņi pa tūkstošiem kalnos.
11. Man ir zināms ikviens putns gaisā, un visi lauku kustoņi ir Manā ziņā.
12. Ja Man gribētos ēst, tas Man nebūtu tev jāsaka, jo Man pieder pasaule un viss tās pilnums.
13. Vai tad lai Es ēdu vēršu gaļu un dzeru āžu asinis?
14. Nes Dievam pateicību kā upuri un tā pildi Visaugstākajam savus solījumus!
15. Un piesauc Mani bēdu laikā, tad Es izglābšu tevi, un tev būs Mani godāt!
16. Bet bezdievim Tas Kungs saka: Ko tu daudzini Manus likumus un ņem Manu derību savā mutē,
17. ja tu ienīsti pamācību un laid Manus vārdus pār galvu?
18. Kad tu redzi zagli, tu esi viņam pa draugam, tu biedroies ar laulības pārkāpējiem.
19. Savai mutei tu ļauj vaļu runāt ļaunu, un tava mēle pauž melus.
20. Tu sēdi un runā ļaunu pret savu brāli, tu apmelo savas mātes dēlu.
21. Tā tu dari, un, kad Es ciešu klusu, tu domā, ka Es esmu tāds pats kā tu. Tādēļ Es pārmācīšu tevi un turēšu to tev acu priekšā.
22. Ievērojiet jel to jūs, kas Dievu aizmirsuši, lai Man jūs nav jāsaplosa, un glābēja jums nebūs!
23. Kas pienes upurim pateicību, tas tur Mani godā, un tas ir tas ceļš, kā Es tam rādīšu pestīšanu.

1. Dāvida dziesma dziedātāju vadonim,
2. kad pravietis Nātāns nāca pie viņa pēc tam, kad viņš bija grēkojis ar Batsebu.
3. Apžēlojies par mani, ak, Dievs, Savā žēlastībā, izdzēs manus pārkāpumus Savā lielajā apžēlošanā!
4. Mazgā mani pavisam tīru no manas noziedzības un šķīstī mani no maniem grēkiem!
5. Tiesām, es atzīstu savus pārkāpumus, un mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā!
6. Vienīgi Tevis priekšā es esmu grēkojis un darījis to, kas ļauns Tavās acīs, lai Tu paliec taisns Savos spriedumos un nevainojams Savā tiesneša darbā.
7. Redzi, vainas apziņā es esmu dzemdināts, un grēkos māte mani ir ieņēmusi.
8. Redzi, Tev patīk patiesība, kas apslēpta sirds dziļumos, un Tu māci man noslēpumos izprast gudrību.
9. Šķīstī mani no grēkiem ar īzapu, lai es topu šķīsts, mazgā mani, lai es topu baltāks par sniegu!
10. Liec man atkal baudīt prieku un labsajūtu, lai liksmoņas kauli, kurus Tu esi man salauzījis!
11. Apslēp Savu vaigu manu grēku priekšā un izdzēs visus manus noziegumus!
12. Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!
13. Neraidi mani prom no Sava vaiga un neatņem no manis Savu Svēto Garu!
14. Atdod man atkal atpakaļ Savas pestīšanas prieku un stiprini mani ar paklausības garu!
15. Es mācīšu pārkāpējiem Tavus ceļus, lai grēcinieki atgriežas pie Tevis.
16. Glāb mani no asinsgrēka, ak, Dievs, Tu mans Pestītājs, lai mana mute gaviļēdama daudzina Tavu taisnīgumu!
17. Kungs, atdari man manas lūpas, lai mana mute teic Tavu slavu!
18. Jo Tev nepatīk kaujamie upuri, un, ja es Tev dotu dedzināmo upuri, Tu to negribētu.
19. Upuri, kas patīk Dievam, ir satriekts gars; salauztu un sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi.
20. Dari labu Ciānai Savā žēlastībā, uzcel Jeruzālemes mūrus!
21. Tad Tev patīks taisnības upuri, dedzināmais un kopējais sadedzināmais upuris, tad ļaudis upurēs vēršus uz Tava altāra.

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida mācības dziesma,
2. kad edomietis Doēgs nāca un ziņoja Saulam: Dāvids ir ieradies Ahimeleha namā.
3. Ko tu lielies ar ļaunumu, tu varmāka? Dieva žēlastība pastāv vienmēr.
4. Tava mēle meklē postu kā uztrīts dzenamais nazis, tu viltus perētājs!
5. Tu mīli vairāk ļaunu nekā labu, tev patīk vairāk runāt melus nekā patiesību. (Sela.)
6. Tu labprāt runā posta vārdus, tu viltus mēle.
7. Tādēļ arī Dievs tevi iznīcinās uz laiku laikiem, Viņš tevi sagraus un izmetīs no telts un izraus ar visām saknēm no dzīvības zemes! (Sela.)
8. Taisnie to redzēs un bīsies un smiesies par viņu:
9. lūk, tas ir tas vīrs, kas Dievu neturēja par savu atbalstu, bet paļāvās uz savu lielo bagātību, būdams varens savā ļaunumā!
10. Bet es esmu kā zaļojošs eļļas koks Dieva namā, es paļaujos uz Dieva žēlastību vienmēr un mūžīgi mūžam.
11. Es Tevi teikšu mūžīgi, ka Tu esi to darījis, un daudzināšu Tavu Vārdu, jo tas ir laipnīgs Taviem svētajiem.

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida mācības dziesma uz stabulēm.
2. Ģeķis saka savā sirdī: Dieva nav! Samaitāta un nejēdzīga ir viņu dzīve, nav starp viņiem neviena, kas labu dara.
3. Dievs skatās no debesīm uz cilvēku bērniem, vēro, vai ir kāds gudrs, kas meklē Dievu.
4. Bet visi ir no Viņa atkāpušies, visi ir izvirtuši un nekrietni; nav, kas labu dara, nav it neviena.
5. Vai tad to nesaprot ļauna darītāji, kas saēd manu tautu? Viņi ēd gan Dieva maizi, bet Dievu viņi nepiesauc.
6. Viņus pārņēma bailes, kur nebija nekāda pamata bailēm, jo Dievs izkaisīja tavu aplencēju kaulus; viņi tapa apkaunoti, jo Dievs viņus bija atmetis.
7. Ak, kaut jel nāktu no Ciānas Israēlam glābiņš! Kad Tas Kungs grozīs Savas tautas likteni, tad liksmosies Jēkabs, priecāsies Israēls!

1. Stīgu mūzikas vadonim. Dāvida mācības dziesma,
2. kad sifieši nāca un sacīja Saulam: Vai tu nezini, ka Dāvids ir paslēpies pie mums?
3. Dievs, palīdzi man ar Savu Vārdu, spried man taisnu tiesu ar Savu varu!
4. Ak, Dievs, uzklausi manu lūgšanu! Ņem vērā manas mutes vārdus!
5. Jo lepni un nekautrīgi ļaudis ceļas pret mani un varmākas kāro pēc manas dzīvības, tie netur Dievu savu acu priekšā. (Sela.)
6. Redzi, Dievs ir mans palīgs, Tas Kungs ir tas, kas uztur manu dvēseli!
7. Lai krīt ļaunums atpakaļ uz maniem ienaidniekiem! Izdeldē tos Savā uzticībā!
8. Tad es Tev nesīšu upurus no laba prāta un slavēšu Tavu Vārdu, ak, Kungs, ka tas ir tik labs,
9. jo Viņš mani izglābis no visām manām bēdām, un mana acs ir ar prieku noraudzījusies uz maniem uzveiktajiem ienaidniekiem.

1. Dziedātāju vadonim uz cītarām. Dāvida mācības dziesma.
2. Sadzirdi, ak, Dievs, manu lūgšanu un neesi nedzirdīgs pret manas sirds nopūtām!
3. Ievēro mani un uzklausi mani! Es maldos apkārt savā nemierā, es nemitīgi smagi nopūšos,
4. tāpēc ka ienaidnieki trokšņo un bezdievīgie plosās, jo viņi izgāž ļaunumu uz mani un apkaro mani savās dusmās.
5. Mana sirds sažņaudzas manās krūtīs, un nāves bailes mani ir sagrābušas.
6. Baiļu trīsas un drebuļi mani pārņēmuši, un šaušalas mani stindzinājušas.
7. Es izsaucos: Kaut man būtu spārni kā balodim! Es aizlaistos un nomestos, kur man būtu miers.
8. Redzi, es gribētu aizlaisties tālu un apmesties tuksnesī. (Sela.)
9. Es steigtos un meklētu paglābties no bargās vētras un aukas.
10. Iznīcini, Kungs, viņu nodomus, sajauc viņu valodu, jo es redzēju varas darbus un nesaskaņas pilsētā.
11. Dienu un nakti tādas lietas noris arī uz tās mūriem, un netaisnība un varas darbi notiek tāpat tās vidū,
12. negantība ir tās iekšienē, pārestība un viltus neizzūd tās tirgos.
13. Taču tas nav ienaidnieks, kas mani nievā, - to es varētu panest; tas nav mans nīdētājs, kas saslejas pret mani, - no viņa es paslēptos;
14. nē, bet tas esi tu - cilvēks man līdzīgs - mans draugs un uzticīgais biedrs,
15. ar kuru mīļi satikāties un kopā gājām Dieva namā.
16. Lai nāve viņus aizrauj, ka viņi dzīvi nobrauc ellē! Jo ļaunums mīt viņu namos, viņu sirdīs.
17. Bet es piesaukšu Dievu, un Tas Kungs mani izglābs.
18. Vakaros, rītos un dienvidū es nopūtīšos un žēlošos, un Viņš uz klausīs manu balsi.
19. Viņš atsvabinās manu dvēseli no tiem, kas lielā pulkā ir ap mani, un dos man mieru, ka neviens man nespēs tuvoties.
20. Dievs klausīs mani un pazemos viņus, mūžīgais valdnieks (sela), kas no mūžības sēž Savā goda krēslā. Taču viņi neatgriežas un nebīstas Dieva.
21. Viņi izstiepj roku pret saviem draugiem un lauž savu derību.
22. Glumāka par sviestu ir viņu mutes valoda, bet sirdī ir karš. Viņu vārdi ir maigāki par eļļu, bet patiesībā tie ir kaili zobeni.
23. Met savu nastu uz To Kungu, Viņš tevi uzturēs taisnu; Viņš neļaus nemūžam taisnajam šaubīties.
24. Bet Tu, ak, Dievs, ieigrūdīsi viņus dziļākā iznīcības bedrē! Asinskārīgie un viltīgie vīri nedzīvos ne pusmūžu. Bet es paļaujos uz Tevi!

1. Dziedātāju vadonim pēc meldijas Mēmais balodis svešumā. Dāvida miktam, kad filistieši viņu Gātā apcietināja.
2. Apžēlojies par mani, ak, Dievs, jo cilvēki grib mani iznīcināt! Pretinieks man uzmācas ik dienas.
3. Mani ienaidnieki nemitīgi mani vajā, jo daudz ir to, kas saceļas pret mani savā lepnībā.
4. Izbaiļu brīžos es paļaujos uz Tevi!
5. Uz Dievu, kura vārdu es slavēju, uz Dievu es paļaujos un nebīstos nenieka, jo ko gan cilvēki man var darīt?
6. Ik dienas viņi sagroza manus vārdus un pieķeras tiem, visi viņu nodomi pret mani ir uz ļaunu.
7. Viņi sapulcējas, uzglūn man, vēro manus soļus kā tādi, kas tīko pēc manas dzīvības. Vai tie ar tādu netaisnību lai paliktu sveikā?
8. Atmaksā viņiem ar ļaunu! Tries zemē, ak, Dievs, dusmās neliešus!
9. Manas žēlabas un nebaltās dienas Tu esi saskaitījis! Manas asaras savācis Savā traukā! Jā, patiesi, vai tās nav atzīmētas Tavā grāmatā?
10. Bet reiz atkāpsies mani ienaidnieki tai dienā, kad es piesaukšu Dievu; to es zinu, ka Dievs ir ar mani.
11. Uz Dievu, kura vārdu es slavēju, uz To Kungu, kura vārdu es daudzinu,
12. uz Dievu es paļaujos un nebīstos; ko cilvēki man var darīt?
13. Tev, Dievs, es esmu parādā, ko esmu solījis; Tev es nesīšu pateicības upurus,
14. jo Tu manu dvēseli esi izglābis no nāves, manas kājas no slīdēšanas, lai es staigātu Dieva priekšā dzīvības gaismā.

1. Dziedātāju vadonim pēc meldijas Nepazudini!. Dāvida miktam, kad viņš bēga no Saula alā.
2. Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani! Jo pie Tevis meklē patvērumu mana dvēsele, un Tavu spārnu ēnā es paglābjos, kamēr nelaime būs garām.
3. Es piesaucu Dievu, Visuaugstāko, stipro Dievu, kas manu lietu izvedīs līdz galam.
4. Viņš sūta no debesīm man palīgu; Viņš stāv man klāt, kad mans naida pilnais vajātājs vēro pret mani savus nievājumus. (Sela.) Dievs sūta no debesīm Savu žēlastību un uzticību.
5. Mana dzīvība norit starp lauvām, es esmu savu naida pārņemto ienaidnieku vidū, starp cilvēkiem, kuru zobī ir šķēpi un bultas un kuru mēle ir ass zobens.
6. Pacelies, Dievs, augstu pāri pār debesīm! Pār visu pasauli lai izplešas Tava godība!
7. Viņi izlikuši tīklu maniem soļiem, mana dvēsele ir nospiesta; viņi izrakuši manā priekšā bedri, un paši tanī iekrituši. (Sela.)
8. Mana sirds ir droša, ak, Dievs, mana sirds ir droša; es dziedāšu un spēlēšu!
9. Mosties, mana dvēsele, mostieties, arfa un cītara! Es modināšu rīta blāzmu!
10. Es Tev pateikšos tautu starpā, Kungs, es dziedāšu par Tevi slavas dziesmas tautu vidū,
11. jo Tava žēlastība ir liela līdz debesīm un Tava uzticība līdz padebešiem.
12. Pacelies, ak, Dievs, pāri pār debesīm un izplet Savu godību pār visu pasauli!

1. Dziedātāju vadonim pēc meldijas Nepazudini!. Dāvida dziesma.
2. Vai jūs patiesi spriežat taisnu tiesu, jūs Dieva ieceltie varenie? Vai taisnīgi tiesājat cilvēku bērnus?
3. Jūs perināt savās sirdīs netaisnību, visā zemē jūsu rokas tiecas pēc varasdarbiem.
4. Bezdievīgie maldās no mātes klēpja, un tas, kas melus runā, alojas no pašām mātes miesām.
5. Tiem ir tāds niknums kā čūsku dzelonis, kā kurlai odzei, kas savu ausi aizbāž,
6. kas neklausa vārdotāja balsi, ja tas arī labi māc apvārdot.
7. Dievs, satriec zobus viņu mutē! Kungs, sadragā jauno lauvu žokļus!
8. Lai viņi izgaist kā ūdens, kas notek; kad viņi uzliek savas bultas, tad lai tās ir kā aplauztas.
9. Kā gliemezis, kas lienot izplūst gļotās, kā sievas nelaikā dzimis bērns, kas neredz saules, tā lai viņi izzūd!
10. Pirms jūsu ērkšķi dabūs asus galus, Viņš tos atlauzīs vēl zaļus no zara Savās karstās dūsmās un aizraus projām vētrā.
11. Taisnais priecāsies, redzēdams atriebību, viņš mazgās savas kājas bezdievju asinīs.
12. Tad cilvēks sacīs:Patiešām, taisnais ievāc augļus pēc nopelna! Tiešām, vēl ir Dievs, kas zemes virsū tiesā!

1. Dziedātāju vadonim pēc meldijas Nepazudini!. Dāvida miktam, kad Sauls lika apsargāt Dāvida namu, lai viņu nokautu.
2. Izglāb mani, mans Dievs, no maniem ienaidniekiem! Pasargi mani no maniem pretiniekiem!
3. Izglāb mani no ļaundariem un palīdzi man pret asinskārīgiem cilvēkiem!
4. Jo, redzi, viņi uzglūn manai dzīvībai; varas vīri sapulcējas pret mani, lai gan es neesmu noziedzies, nedz grēkojis, ak, Kungs!
5. Pret mani nevainīgu viņi steigšus pulcējas kopā un sakārtojas. Uzmanies, steigies man palīgā un skaties!
6. Tu, Kungs Dievs Cebaot, Israēla Dievs, uzmanies, lai piemeklētu un sodītu visas tautas! Neapžēlojies ne par vienu no šiem viltīgajiem uzticības laužējiem! (Sela.)
7. Ik vakaru viņi atnāk, kauc kā suņi un apskraida pilsētu.
8. Redzi, putās ir viņu mutes, zobeni ir uz viņu lūpām, jo viņi saka: kas gan to dzird?
9. Bet Tu, Kungs, smeļies par viņiem, Tu vīpsnā par visām tām tautām.
10. Mans stiprums, uz Tevi es gaidu, jo Dievs ir mana stiprā pils.
11. Mans Dievs man bagātīgi parāda Savu žēlastību; Dievs man liek ar prieku uzlūkot manus ienaidniekus.
12. Nenokauj tos, lai mana tauta tos neaizmirst! Izklīdini tos ar Savu spēku un nogāz tos, Kungs, mūsu vairogs, gar zemi!
13. Viņu grēcīgās mutes, viņu lūpu ļauno vārdu dēļ lai viņi sapinas paši savā lepnībā aiz lāstiem un meliem, ko viņi runā.
14. Izdeldē viņus dūsmās, izdeldē viņus, ka viņu vairs nav! Liec viņiem atzīt, ka Dievs valda Jēkabā līdz pašam pasaules galam! (Sela.)
15. Ik vakaru viņi atnāk, kauc kā suņi un apskraida pilsētu.
16. Viņi kļūst apkārt pēc ēsmas un kurn, kad nav paēduši.
17. Bet es dziedāšu par Tavu stiprumu un gavilēdams ik rītu sludināšu Tavu žēlastību, jo Tu esi bijis man par patvērumu un paspārni bēdu dienā.
18. Es dziedāšu par Tevi, mans stiprums, jo Tu, Dievs, esi mans patvērums, mans žēlīgais Dievs.

1. Dziedātāju vadonim pēc meldijas Lilija ir liecība. Dāvida miktam mācībai,
2. kad viņš karoja ar Mezopotārijas aramiešiem un ar Cobas aramiešiem un kad Joābs atgriezās un sakāva divpadsmit tūkstošus edomiešu vīru Sāls ielejā.
3. Dievs, Tu esi mūs atmetis, mūs izklīdinājis, Tu esi dusmojies, iepriecini mūs atkal!
4. Tu esi tricinājis zemi, esi licis tai saplaisāt, saliedē šīs plaisas, jo tā ligojas!
5. Tu Savai tautai esi licis pieredzēt daudz grūtību, esi mūs dzirdinājis ar skurbuma vīnu.
6. Tiem, kas Tevi bīstas, Tu esi devis karogu, lai viņi zem tā pulcētos un izbēgtu no ienaidnieka stopa. (Sela.)
7. Lai tavi mīļie taptu izglābti, palīdzi ar Savu labo roku un uzklausi mūs!
8. Dievs ir sacījis Savā svētumā: Es gavilēšu, Es sadalīšu Sihemu un pārmērīšu Sukotas ieleju.
9. Man pieder Gileāda, un Mans ir Manase, un Efraims ir Manas galvas bruņas, un Jūda - Mans valdnieka zizlis.
10. Moābs ir Mans mazgājamais trauks, pār Edomu Es sviedīšu Savu kurpi, pāri filistiešu zemei Es likšu atskanēt uzvaras saucienam!
11. Kas mani vedīs uz stipro pilsētu? Kas mani pavadīs līdz Edomam?
12. Vai Tu, Dievs, neesi mūs atmetis un tāpēc neesi izgājis karā kopā ar mūsu karapulkiem?
13. Sniedz mums palīdzību pret ienaidniekiem, jo cilvēku palīdzība nav nekas!
14. Ar Dievu mēs darīsim varoņdarbus, Viņš samīs pīšļos mūsu ienaidniekus!

Psalms 61

1. Stīgu mūzikas vadītājam. Dāvida dziesma.
2. Klausī, ak, Dievs, manu skaļo saucienu, ņem vērā manu lūgšanu!
3. No zemes gala es Tevi saucu savas sirds tvīksmē, pacel mani uz klintskalnu, kas augstāks par mani,
4. jo Tu esi mans patvērums, stiprs tornis pret ienaidniekiem,
5. es gribētu mājot Tavā teltī mūžīgi, patverties Tavu spārnu paēnā! (Sela.)
6. Jo Tu, Dievs, klausī manus solījumus, dod mantojumu man kā vienam no tiem, kas Tavu Vārdu bīstas.
7. Vairo ķēniņa dzīvības dienas, lai viņa mūža laiks turpinās no paaudzes uz paaudzi!
8. Lai viņš sēž tronī Dieva priekšā mūžīgi. Parādi viņam žēlastību un uzticību, kas lai viņu pasargā!
9. Tad es dziedāšu Tavam Vārdam mūžīgi, maksāšu savus solījumus diendienā.

1. Dziedātāju vadonim Jedutunam. Dāvida dziesma.
2. Tiešām, mana dvēsele ir klusu savā svētcērē uz Dievu, no Viņa nāk man palīdzība!
3. Tiešām, Viņš ir mans akmenskalns un mans palīgs, mans patvērums: es gan nešaubīšos!
4. Cik ilgi jūs māksities virsū visi vienam vīram, vai jūs gribat viņu nogalināt, bruksit visi viņam virsū kā grūstošai sienai, kā krītošam mūrim, kas taisās gāzties?
5. Patiesi, no maniem augstumiem viņi domā mani nogāzt, viņiem patīk meli; ar savu muti viņi svētī, bet savās sirdīs lād! (Sela.)
6. Tiešām, esi klusa, mana dvēsele, vēršdamās uz Dievu, jo no Viņa nāk mana cerība!
7. Tikai Viņš ir mans akmenskalns un mans palīgs, mans patvērums, es gan netikšu satricināts!
8. Dievs ir mans svētības avots un mans gods, mana stiprā klints, mans patvērums ir Dievs!
9. Uzticieties Viņam arvienu, visi ļaudis, izkratiet Viņa priekšā savas sirdis! Dievs ir mūsu patvērums. (Sela.)
10. Tiešām, kā vēsma ir cilvēku bērni, tikai maldi ir lielu vīru dēli; svaru kausos likti, viņi ceļas uz augšu vieglāk par vēja pūsmu.
11. Nepaļaujieties uz varu, uz laupījumu nelieciet tukšas cerības; kad bagātība vairojas, nepiegrīziet tai visu savu sirdi!
12. Vienu vārdu Dievs arvienu ar uzsvaru ir teicis, un to es esmu daudzreiz dzirdējis: Dievam vienam pieder vara.
13. Un Tev, Kungs, pieder arī žēlastība, jo Tu atmaksā ikvienam pēc viņa darbiem.

1. Dāvida dziesma, kad viņš bija Jūdas tuksnesī.
2. Kungs, Tu esi mans Dievs, es meklēju Tevi, pēc Tevis slāpst mana dvēsele, pēc Tevis tvīkst mana miesa kā sausa un izkaltusi zeme, kur nav ūdens.
3. Es esmu raudzījies pēc Tevis Tavā svētnīcā, lai redzētu Tavu spēku un Tavu godību,
4. jo Tava žēlastība ir labāka par dzīvību. Manas lūpas lai Tevi slavē.
5. Tā es Tevi teikšu visu mūžu, Tavā Vārdā pacelšu savas rokas.
6. Kā ar taukumiem un gardumiem ir pamielota mana dvēsele, un mana mute daudzina Tevi ar gaviļu pilnām lūpām,
7. kad es Tevi pieminu apguldamies un par Tevi domāju uzmozdāties.
8. Tu esi bijis mans palīgs, un Tavu spārnu ēnā es līksmojos.
9. Mana dvēsele Tev pieķeras, Tava labā roka mani tur.
10. Bet tie, kas meklē manu dzīvību un gribētu mani pazudināt, nogrims zemes dziļumos.
11. Tos nodos zobena asmenim, tie kļūs vilkiem par laupījumu.
12. Bet ķēniņš priecāsies Dieva žēlastībā: ikviens gūs godu un slavu, kas pie Viņa zvēr; taču melkuļu mute tiks aizbāzta.

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.
2. Klausī, Dievs, manu balsi, kad es žēlojos, pasargi manu dzīvību no ienaidnieku briesmām!
3. Apslēp mani no ļaunu ļaužu nodomiem, no ļaundaru trakošanas,
4. kuri trin savas mēles kā zobenu un raida kā bultas savus rūgtos vārdus,
5. lai slepeni šautu uz nenoziedzīgo; viņi šauj piepeši un nebaidās.
6. Viņi iedrošina sevi uz ļaunu, viņi norunā, ka slepeni izliks lamatas, un domā: kas to redzēs?
7. Viņi izgudro visādas blēdības: mēs esam gatavi; nodoms ir labi apsvērts! Un cilvēka sirdi un prātu neviens nevar izdibināt.
8. Bet Dievs ar Savu bultu viņus ķers piepeši, tad viņiem gan sāpēs.
9. Viņu pašu mēle būs par iemeslu viņu krišanai, lai krata galvas visi, kas to redzēs.
10. Tad bīsies visi cilvēki, un viņi atzīs to par Dieva darbu un sapratīs, kāds ir šis Viņa darbs.
11. Bet taisnais priecāsies par To Kungu un atradīs pie Viņa glābiņu; un visi sirdī taisnie teiks sevi laimīgu esam.

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma.
2. Dievs, klusībā Ciānā Tu topi slavēts, un solījumi Tev tiek maksāti.
3. Tu uzklausī lūgšanas, pie Tevis nāk visi mirstīgie
4. savu nepildīto solījumu dēļ; kad mūsu noziegumi mūs nospiež, tad Tu, Kungs, tos nolīdzini!
5. Svētīgs tas, ko Tu izredzi un kam Tu ļauj sev tuvoties un mājot Tavos pagalmos! Mēs tiksim bagātīgi atspirdzināti ar Tava nama, ar Tavas svētnīcas svētumu!
6. Tu mums atbildi ar lieliem brīnumu darbiem Savā taisnībā, ak, Dievs, Tu mūsu pestītājs; Tu patvērums visiem zemes galiem, uz kuru palāvībā vēro savus skatus tālās jūras salas,
7. Tu, kas kalnus nostiprini ar Savu spēku, apjozies ar stiprumu,
8. Tu klusini jūru krākšanu, to viļņu šnākšanu un tautu trakošanu,
9. ka visu pasaules malu iemītnieki bīstas no Tavām zīmēm; un tomēr Tu liec arī gaviļēt ļaudīm gan rītausmas, gan saulrieta zemēs.
10. Tu piemeklē zemi ar svētību un dzirdini to un dari to visai bagātu: Dieva strautā ūdens papildnam. Tu liec viņu labībai un lauku augļiem labi izdoties, jo tā Tu apkop zemi.
11. Tu slacini zemes vagas, ar veldzi Tu līdzini tās arumus, Tu dari zemi mīkstu ar lietusegāzēm un svētī tās asnus.
12. Tu pušķo un vainago gadu ar Savu labumu, un Tavas pēdas pil no treknuma.
13. Klajumu ganības zeļ, un pakalni apjožas ar gaviļēm.
14. Pļavas pārklājas ar ganāmiem pulkiem, un ielejas ietinas labības segā, tās gaviļē un dzied!

1. Dziedātāju vadonim. Dziesma. Psalms.
2. Gavilējiet Dievam jūs, visas zemes! Dziediet Viņa Vārda godībai, veltījiet Viņam jo diženu cildinājumu!
3. Sakait Dievam: Cik bijājami lieli ir Tavi darbi! Tavas varenības dēļ Tavā priekšā noliecas pat Tavi ienaidnieki!
4. Visa pasaule lai zemojas Tavā priekšā un dzied Tev, slavē Tavu Vārdu! (Sela.)
5. Nāciet un raugiet Dieva darbus, kas ir tik liels Savā varā, valdīdams pār cilvēku bērniem!
6. Viņš pārvērtā jūru par sausumu, sausām kājām varēja iet pāri upei; tādēļ mēs lai priecājamies par Viņu!
7. Viņš ir tas, kas valda mūžīgi Savā spēkā, Viņa acis nemitīgi vēro tautas; nepaklausīgie necelsies nemūžam. (Sela.)
8. Slavējiet, jūs tautas, mūsu Dievu! Un lieciet skaļi atskanēt Viņa slava,
9. kas mūsu dvēselei devis dzīvību un mūsu kājām nav ļāvis slidēt,
10. jo Tu mūs esi pārbaudījis, ak, Dievs, un esi mūs dzidrinādams kausējis, kā kausē sudrabu.
11. Tu esi ļāvis mums sapīties tīklā, licis smagas nastas uz mūsu kamiešiem;
12. Tu esi licis cilvēkiem celties pāri mūsu galvām, mums bija jāiet ugunī un ūdenī, un tomēr Tu beidzot mūs esi izvedis svabadībā.
13. Es iešu Tavā namā ar dedzināmiem upuriem, es Tev pildīšu savus solījumus,
14. kam manas lūpas ir atdarījušās, ko mana mute ir runājusi grūtā brīdī.
15. Es Tev nesīšu treknus dedzināmos upurus kopā ar aunu upuru smaržu, es Tev sagatavošu vēršus un āžus. (Sela.)
16. Nāciet, klausaities visi, kas Dievu bīstaties, es jums stāstīšu, ko Viņš ir darījis manai dvēselei!
17. Es Viņu piesaucu ar savu muti, un Viņa slava bija uz manas mēles.
18. Ja es netaisnību turētu savā sirdī, tad Tas Kungs, Visuvarenais, mani nebūtu uzklusījis.
19. Bet Dievs mani patiesi ir klausījis, ir ņēmis vērā manas lūgšanas.
20. Lai slavēts Dievs, kas nav atsacījies paklausīt manu lūgšanu, nedz novērsis Savu žēlastību no manis!

Psalms 67

1. Dziesma dziedātāju vadonim ar cītarām. Psalms.
2. Lai Dievs par mums apžēlojas un svētī mūs, lai Viņš apgaismo Savu vaigu pār mums! (Sela.)
3. Lai virs zemes taptu zināms Tavs ceļš, visās tautās Tava palīdzība un svētība!
4. Lai Tevi, Dievs, slavē tautas, lai Tevi slavē visas tautas!
5. Lai priecājas un gaviļē tautas, jo Tu taisnīgi tiesā tautas un vadi tautas virs zemes! (Sela.)
6. Lai Tevi, Dievs, slavē tautas, lai Tevi slavē visas tautas!
7. Zeme ir devusi savus augļus; mūs svētīdams ir svētījis Tas Kungs, mūsu Dievs.
8. Lai Dievs mūs svētī! Un lai Viņu bīstas visi zemes gali!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma. Psalms.
2. Dievs ceļas, Viņa ienaidnieki tiek izklīdināti, Viņa nīdēji un nicinātāji bēg no Viņa vaiga.
3. Kā izklīst dūmi, tā Tu viņus izklīdini, un, kā ugunī izkūst vasks, tā bezdievji ies bojā Dieva priekšā.
4. Bet taisnie priecājas, viņi liksmojas Dieva priekšā un gaviļē priekā.
5. Dziediet Dievam, muzicējiet Viņa Vārdam, sataisiet ceļu Viņam, kas pa tuksnešiem brauc,- Kungs ir Viņa vārds. Priecājieties Dieva žēlastībā un gaviļējiet Viņa priekšā!
6. Bāriņu tēvs un atraitņu aizstāvis ir Dievs Savā svētajā mājoklī.
7. Dievs vada viņu mājās vientuļos, vada tos, kam nemaz nav māju, izved gūstītos brīvībā, bet atkritēji paliek tuksnesī.
8. Dievs, kad Tu izgāji Savas tautas priekšgalā, kad Tu staigāji pa tuksnesi (sela),
9. tad drebēja zeme, lāsoja debesis Dieva, Sinaja Kunga, tā Dieva priekšā, kas ir Israēla Dievs.
10. Tu, Dievs, liki nolīt bagātam lietum, Savu iztvikušo mantojumu Tu atspirdzināji.
11. Tavs pulks tur apmetās dzīvot, Tu, Dievs, atspirdzināji nelaimīgos ar Saviem labumiem.
12. Tas Kungs lika atskanēt uzvaras vēstij, prieka vēsts sludinātāju bija liels pulks:
13. Karapulku ķēniņi bēg, viņi bēg, bet namamāte dala laupījumu.
14. Vai jūs gribējāt palikt guļam starp aploku sētām, kad viss lauks mirdzēja it kā noklāts ar sudrabotiem baložu spārniem, kuru spalvas spīd zaļdzeltenā zelta krāsā?
15. Kad Visuvarenaiss tur ķēniņus izklīdināja, tad krita sniegs Calmona kalnā.
16. Dieva kalns ir Basana kalns, Basana kalnam daudz virsotņu.
17. Ko raugāties skaudīgi jūs, augstie kalni, uz kalnu, kur Dievam patīk mājot? Tiešām, Tas Kungs tur mājās mūžīgi!
18. Dieva kaujas ratu ir desmitiem tūkstošu, Tas Kungs ir starp tiem kā pie Sinaja kalna Savā svētumā.
19. Tu uzkāpi augstumā, atvedi gūstekņus, ņēmi dāvanas no cilvēkiem, un arī atkritējiem jādzīvo pie Dieva, Tā Kunga.
20. Slavēts lai ir Tas Kungs diendienā, Viņš nes mūs pašus. Dievs ir mūsu pestītājs! (Sela.)
21. Dievs mums ir Dievs, kas var mums palīdzēt. Dievs Tas Kungs mūs izglābj arī no nāves.
22. Tiešām, Dievs sadauzīs galvu Saviem ienaidniekiem, kupliem matiem noaugušu galvu tiem, kas staigā savos grēkos.
23. Tas Kungs ir solījis: Es atvedīšu viņus atpakaļ no Basanas, Es atvedīšu viņus atpakaļ no jūras dziļumiem,
24. lai tava kāja mazgājas ienaidnieku asinīs, lai tavu suņu mēles tās lok ar baudu.
25. Ir redzēti Tavi svētku gājieni, ak, Dievs,- mana Dieva, mana Ķēniņa svētku gājieni svētā vietā:
26. pa priekšu iet dziedātāji, tiem seko stīgu instrumentu spēlētāji bungotāju jaunavu vidū.
27. Draudzes sapulcēs teiciet Dievu To Kungu, jūs, kas esat no Israēla dzīvības avota!
28. Tur ir Benjamīns, pats jaunākais, pašā priekšgalā, viņam pa pēdām seko Jūdas dižciltīgie, Zebulona un Naftaļa vadoņi.
29. Tavs Dievs ir lisis tavai valstībai būt stiprai; stiprini, ak, Dievs, ko Tu mums par labu esi darījis.
30. Tavas svētnīcas dēļ ķēniņi sajūt pienākumu Tev nest dāvanas uz Jeruzālemi.
31. Savaldi zvēru niedrēs, un lai sajūt Tavu varu arī vēršu pulks ar saviem teļiem - tautām, kas, ārēji pakļaudamās un zemodamās, atnes par dāvanu sudraba stieņus. Izklīdini tautas, kas mīl karot!
32. Dižciltīgie nāks no Ēģiptes, Kuša zeme steigsies izstiept savas pilnās rokas Dievam pretim.
33. Jūs, pasaules valstis, dziediet Dievam, dziediet slavas dziesmas Tam Kungam (sela),
34. kas brauc pa debesu debesīm, kas ir no pasaules sākuma! Redzi, pērkona dārdos Viņš varenī liek atskanēt Savai balsij.
35. Dodiet Dievam godu! Viņa augstības spēks valda pār Israēlu, un Viņa varenība sniedzas līdz padebešiem.
36. Bijājams esi Tu, Dievs, no Savas svētās vietas, Tu Israēla Dievs. Tu esi, kas dod spēku un stiprumu Savai tautai. Slavēts lai ir Dievs!

1. Dziedātāju vadonim. Pēc meldijas Lilijas. Dāvida dziesma.
2. Palīdz man, ak, Dievs, jo ūdeņi apdraud manu dzīvību!
3. Es grimstu dziļās dūņās, kur nav pamata; es esmu iekļuvis ūdens dziļumos, un ūdens straume draud mani aizskalot projām.
4. Es esmu piekūsis kliežot, mana rīkle ir aizsmakusi, manas acis ir izdzisušas, gaidīdamas uz manu Dievu.
5. Vairāk nekā matu uz manas galvas ir to, kas mani bez vainas ienīst; stipri ir tie, kas mani grib iznīcināt un man netaisni uzbrūk; ko es nemaz neesmu nolaupījis, tas man jāatlīdzina.
6. Dievs, Tu gan zini manas aplanības, un mani pārkāpumi nav Tev apslēpti.
7. Lai manis dēļ nekrīt kaunā tie, kas uz Tevi cer, ak, Dievs, ak, Kungs Cebaot! Lai manis dēļ nesarkst aiz kauna tie, kas Tevi meklē, Israēla Dievs!
8. Jo Tevis dēļ es nesu negodu, Tevis dēļ manu vaigu klāj kauns.
9. Es esmu kļuvis svešs saviem brāļiem un svešinieks savas mātes bērniem.
10. Jo dedzība Tava nama labad mani ir ēdusi un Tavu zaimotāju zaimi ir krituši uz mani.
11. Ja es raudāju un gavēdams šķīstīju savu dvēseli, tad tas kļuva man par apsmiekl.
12. Es uzvilku sev par sēru apģērbu maisu, bet es kļuvu viņiem par zobgalīgu sakāmvārdu.
13. Par mani tenko tie, kas sēž vārtos, par mani dzied viņa dzērēji.
14. Bet es Tevi lūdzu, Kungs, laikā, kad Tev tas labpatiktu; ak, Dievs, uzklausi mani Savā lielajā žēlastībā, Savā uzticīgajā palīdzībā!
15. Izvelc mani no dūņām, lai es nenogrimstu, izglāb mani no nīdētājiem un no ūdens dziļumiem,
16. lai ūdens viļņi mani neapklāj, lai mani neaprij ūdens virpuļi un lai atvari pār mani neaizdara savu muti.
17. Paklausi mani, Kungs, jo dārga ir Tava žēlastība; griezies pie manis Savā lielajā žēlsirdībā,
18. neapslēp Savu vaigu Savam kalpam, jo man ir bailes, paklausi mani drīz!
19. Tuvojies manai dvēselei, atpestī to, izglāb mani manu ienaidnieku dēļ!
20. Tu zini manu kaunu un manu negodu, un manu apsmiekl; visi mani ienaidnieki ir Tavā priekšā.
21. Kauns man lauž sirdi, es izsamistu un nīkstu; es cerēju uz līdzjūtību, bet velti, un uz mierinātāju, bet to neatrodu.
22. Taisni otrādi - viņi man deva ēst žulti, un, kad es biju izslāpis, viņi mani dzirdināja ar etiķi.
23. Lai viņu galds kļūst viņiem par cilpu un viņu upuru mielas par slazdu!
24. Lai viņu acis tiek aptumšotas, ka viņi neredz, un lai viņu gurni vienmēr ļodzās!
25. Izgāz pār viņiem Savu bardzību, un lai viņus ķer Tavu dusmu kvēle!
26. Viņu nometnes lai top par kailu tukšumu, viņu teltis lai neviens nedzīvo,
27. jo viņi vajā to, ko Tu esi sitis, un vairo tā sāpes, ko Tu esi ievainojis.
28. Lai tiem krājas noziegums pie nozieguma, ka viņi netiek pie Tavas taisnības!
29. Lai viņi tiek izdzēsti no dzīvības grāmatas, lai viņus nepieraksta pie taisnajiem!
30. Bet es esmu nonīcis un pilns sāpju, Tava palīdzība, ak, Dievs, lai mani uztur!
31. Es slavēšu Dieva Vārdu ar dziesmu un godināšu Viņu ar pateicību.
32. Tas Tam Kungam patiks labāk nekā liellopi, nekā vērsis ar ragiem un šķeltiem nagiem.
33. Skatieties, jūs pazemīgie, un priecāieties, jūs Dieva meklētāji! Lai atspirgst jūsu sirds,
34. jo Tas Kungs uzklausa nabagus un nenicina Savus sagūstītos.
35. Lai Viņu slavē debess un zeme, jūras un viss, kas tur kustas!
36. Un taču Dievs atpestīs Ciānu un uzcelš Jūdas pilsētas, lai tās ļaudīm kļūst par mājvietu un īpašumu.
37. Un Viņa kalpu dzimums tās iemantos, un, kas Viņa Vārdu mīl, tie tur dzīvos.

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma par piemiņu.
2. Steidzies, ak, Dievs, mani paglābt, steidzies man palīgā!
3. Lai kļūst apkaunoti un nosarkst visi, kas tīko pēc manas dzīvības; lai atkāpjas un paliek kaunā, kas priecājas par manu nelaimi!
4. Lai griežas atpakaļ dziļi nokaunējušies tie, kas saka: Tā, tā!
5. Lai Tevī priecājas un līksmojas visi, kas Tevi meklē! Un pastāvīgi viņi lai saka: Liels ir Dievs! - tie, kas meklē Tevī glābiņu un Tavu pestīšanu.
6. Bet es esmu bēdīgs un nabags, ak, Dievs, steidzies pie manis! Tu esi mans palīgs un mans glābējs, ak, Kungs, nekavējies!

1. Uz Tevi, Kungs, es paļaujos, neliec nemūžam krist man kaunā!
2. Glāb mani Savā taisnībā un atsvabini mani! Piegriez man Savu ausi un palīdzi man!
3. Esi man par klinti, kur patverties, par stipro pili, kas lai mani pasargātu, Tu, kas esi solījis man palīdzēt, jo mana pils esi Tu.
4. Mans Dievs, izglāb mani no bezdievja rokas, no netaisnā, no visu apspiedēja un varasdarbu darītāja ķetnas!
5. Jo Tu esi mana cerība, Kungs, mana drošība no pašas manas jaunības.
6. Uz Tevi es esmu paļāvēs no mātes miesām, no mātes klēpja Tu esi mani gaismā vedis. Manu sasniegumu slava arvienu ir nākusi no Tevis.
7. Par ērmu es esmu bijis daudziem, bet Tu esi bijis mans stiprais patvērums!
8. Lai mana mute ir pilna Tavas slavas, vienumēr apliecinādama Tavu godību.
9. Nepamet mani vecuma dienās, neatstāj mani, kad spēks man zūd!
10. Jo mani ienaidnieki jau ved sarunas, un tie, kas man novēl nāvi, jau apspriežas kopā,
11. sacīdami: Dievs viņu ir atstājis. Vajājiēt un sagrābiet viņu, jo viņam nav glābēja!
12. Dievs, neesi tālu no manis! Mans Dievs, steidzies man palīgā!
13. Lai krīt kaunā, lai iet bojā, kas mani ienīst un apkaro; lai tērpjas kaunā un negodā, kas meklē manu nelaimi!
14. Bet es cerēšu pastāvīgi uz Tevi un vairošu Tavu slavu.
15. Mana mute paudīs Tavu taisnīgumu, cauru dienu Tavus labos darbus, jo es nespēju Tavas laipnības pierādījumus saskaitīt.
16. Es staigāšu Tā Kunga spēkā, es liecināšu, ka vienīgi Tu esi taisns.
17. Ak, Dievs, Tu mani esi mācījis no manas jaunības, un līdz šim es esmu sludinājis Tavus brīnuma darbus!
18. Līdz vecumam, līdz sirmiem matiem, Dievs, neatstāj mani, kamēr es būšu Tava elkoņa lielo veikumu zināmu darījis nākamām paaudzēm un Tavu stiprumu bērnu bērniem.
19. Tavs spēks un Tava taisnība, Dievs, sniedzas līdz debesīm; Tu, kas esi lielas lietas darījis, Dievs, kas ir tāds kā Tu?
20. Tu esi licis mums pieredzēt daudz bēdu un ciešanu, bet Tu mūs darīsi atkal dzīvus un izvedīsi mūs no zemes dziļumiem.
21. Tu vairosi jo spēcīgāk manu lielumu un no sirds atkal mani mierināsi.
22. Es Tevi slavēšu un pateikšos ar cītaru skaņām par Tavu uzticību, mans Dievs! Es spēlēšu Tev cītaru, Tu Israēla svētais.
23. Lai gaviļē manas lūpas, kad es Tev spēlēju, un mana dvēsele, ko Tu esi atpestījis.
24. Lai arī mana mēle cauru dienu stāsta par Tavu taisnīgumu, jo vīlušies un apkaunoti ir tie, kas meklēja manu nelaimi!

1. Salamana dziesma. Dievs, piešķir Savu taisnīgo tiesneša spēju ķēniņam un Savu taisnīgumu ķēniņa dēlam,
2. lai viņš tiesā Tavu tautu taisnībā un Tavus mazos ļaudis pēc tiesas,
3. lai kalni nes tautai mieru un pakalni taisnību!
4. Lai viņš nodrošina taisnu tiesu bēdīgajiem un nospiestajiem tautā, lai viņš gādā taisnību nabadzīgajiem, lai viņš satriec apspiedējus!
5. Lai viņš dzīvo tik ilgi, kamēr saule staro un mēness spīd, no paaudzes uz paaudzi!
6. Lai viņš nolaižas lejup kā lietūs uz nopļautām pļavām, kā lietusgāze, kas zemi slacina!
7. Lai viņa laikā zeļ taisnīgais un pastāv liels miers, kamēr mēness vairs nespīdēs!
8. Lai viņš valda no jūras līdz jūrai un no Eifratas upes līdz pat zemes galiem!
9. Viņa priekšā lai noliecas tuksneša tautas, un viņa ienaidnieki lai laiza pīšļus.
10. Taršiņas ķēniņi un jūras salu ķēniņi lai nes dāvanas; Sabas un Šebas ķēniņi lai dod nodevas.
11. Viņa priekšā lai zemojas visi ķēniņi, visas tautas lai viņam kalpo!
12. Jo viņš glābs nabagu, kas kliec, cietēju un bēdīgo, kam nav palīga.
13. Viņš apžēlosies par trūcīgo un nabagu un palīdzēs nelaimīgām dvēselēm.
14. No spaidiem un varmācības viņš atpestīs viņu dvēseles, un viņu asinis būs dārgas viņa acīs.
15. Viņš dzīvos, un viņam dos Sabas zeltu, un lai ļaudis aizlūdz par viņu vienumēr, arvienu lai viņu svētī.
16. Zeme būs labības pilna līdz kalnu galiem, augļu koki viņšos it kā Libanona meži, un viņa tauta, kas mīt pilsētā, lai zied, zeļ un zaļo kā zāle virs zemes!
17. Viņa vārds lai paliek mūžīgi! Kamēr saule spīd, lai ir dzīvs viņa vārds, un viņā lai svētību rod visas tautas, lai viņu laimīgas sveic visas zemes ciltis!
18. Slavēts lai ir Dievs Tas Kungs, Israēla Dievs, kas vienīgais dara brīnumus!
19. Lai mūžīgi slavēts Viņa godības Vārds, un Viņa godība lai piepilda visu zemi! Āmen! Āmen!
20. Še beidzas Dāvida, Isaja dēla lūgšanas.

1. Asafa dziesma. Tiešām, vēlīgs ir Dievs Israēlam, tiem, kam sirdis ir šķīstas.
2. Bet es - es gandrīz būtu paklupis, manas kājas bija sagrīlojušās, mani soli gandrīz būtu izslīdējuši no manas gaitas raksta,
3. jo es dusmojos par lielīgajiem, kad es redzu, ka bezdievjiem tik labi klājas.
4. Tiešām viņiem nav nekādu bēdu visu mūžu, vesela un labi barota ir viņu miesa.
5. Cilvēku grūtības viņus nespiež, viņi netiek spaidīti kā citi cilvēki.
6. Tādēļ arī augstprātība ir viņu kaklarota, un varmācībā viņi tērpjas kā drēbēs.
7. Taukajā sejā spīd viņu aizplūdušās acis, tajās atspoguļojas viņu sirds domas.
8. Viņi zobojas un runā savā ļaunumā tikai par varas darbiem, viņu runas ir augstprātības pilnas.
9. Līdz debesīm viņi paceļ savu muti, un viņu mēle šaudās pa visu zemes virsu.
10. Tādēļ ļaudis pievēršas viņiem un pilniem malkiem, kā ūdeni dzerot, uzņem sevī viņu mācības.
11. Un viņi saka: Kā Dievs to zinās? Vai Visuaugstākais ir kāds viszinis?
12. Redzi, tādi ir bezdievji, un tomēr viņiem arvienu labi klājas pasaulē, un viņi vairo savu bagātību.
13. Tiešām, veltīgi es esmu paturējis šķīstu savu sirdi un mazgājis nevainībā savas rokas.
14. Un mani taču nelaime mocīja katru dienu un bargi mani pārmācīja ik rītus.
15. Tomēr, ja es domātu: es runāšu tāpat kā viņi, - redzi, tad es apgrēkotos - pret visu tavu bērnu dzimtu.
16. Es to visu pārdomāju, lai saprastu, bet tas bija par grūtu manai saprašanai,
17. tiekāms es iedziļinājos Dieva noslēpumos un kļuva uzmanīgs uz to, kāds gals viņus sagaida.
18. Tiešām, Tu viņus nostati uz slidenā ceļa un liec viņiem gāzties, ka viņi iet postā.
19. Cik pēkšņi viņi tiek iznīcināti, aizrauti projām un izbailēs dabū galu!
20. Kā sapnis, kas uzmostoties ir zudis, tā Tavā priekšā, ak, Visuvaremais, Tev ceļoties, viņu tēli būs pēc Tavas pavēles pazuduši.
21. Ja mana sirds tomēr vēl vairāk sarūgtinātos un savās iekšās es sajustu sašutumu,
22. tad es būtu galīgs nejēga un nezinātu nekā, es būtu kā bezprāta kustonis Tavā priekšā.
23. Bet pie Tevis es palieku vienumēr, Tu mani turi pie manas labās rokas,
24. Tu mani vadi pēc Sava prāta un beidzot mani uzņemsi godībā.
25. Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes!
26. Jebšu man arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvērums un mana daļa mūžīgi!
27. Jo redzi, tie, kas neuzticībā no Tevis atstājas, iet bojā; Tu izdeldē tos, kas no Tevis atkāpjas.
28. Bet man paliek mans aplaimotājs Dieva tuvums; man ir prieks savu cerību likt uz Dievu To Kungu, lai paustu visus Tavus darbus.

1. Dziesma dziedātāju vadonim. Pēc meldijas Nepazudini!. Asafa psalms.
2. Mēs Tev pateicam, Dievs, mēs pateicamies Tev! Tavi brīnuma darbi liecina, ka Tavs Vārds ir mums tuvu.
3. Kad īstais laiks man būs šķitis pienākam, tad Es jo taisni tiesāšu,
4. kaut vai aiz bailēm trīcētu zeme un visi tās iedzīvotāji. Es tomēr stingri turēšu Savās rokās tās balstus. (Sela.)
5. Es uzsaucu lielīgajiem: nelielieties, un bezdievjiem: neceliet savu galvu tik augstu!
6. Neceliet savu galvu tik augstu, nerunājiēt pārgalvīgi un iecirtīgi!
7. Jo ne no rītiem, ne no vakariem un ne no tuksneša kalniem nāk palīdzība,
8. bet Dievs ir visu lietu izspriedējs: vienu Viņš pazemo, otru Viņš paaugstina.
9. Jo Tam Kungam ir rokā kauss ar stipru putojošu un reibinošu vīnu. To Viņš dod dzert, un pat visas zemes bezdievjiem jāsūc un jāizdzer tā mieles.
10. Bet es gavilēšu mūžīgi, slavēšu Jēkaba Dievu.
11. Viņš aplauzīs bezdievjiem ragus, bet liks augstu izslieties taisno galvām.

1. Dziesma dziedātāju vadonim, ar cītarām. Asafa psalms.
2. Dievs ir visu atzīts Jūdā, Israēlā Viņa Vārds ir liels,
3. un Salemā bija Viņa telts, un Ciānā bija Viņa mājoklis.
4. Tur Viņš salauza stopu bultas, vairogu, zobenu un visādus kara piederumus. (Sela.)
5. Spožāks un varenāks esi Tu par tiem kalniem, kur laupījumu sakrāj.
6. Savā sirdī lepnie karotāji ir aplaupīti un guļ savā nāves miegā; visiem drošsirdīgajiem ļaudīm pagura rokas.
7. No Tava draudu sauciena, Jēkaba Dievs, krita gar zemi apstulbuši zirgi ar visiem ratiem.
8. Tu esi briesmīgs, un kas gan pastāvēs Tavā priekšā Tavā dusmu laikā?
9. No debesīm Tu pasludināji tiesas noturēšanu: tad zeme iztrūkās, tapa klusa,
10. kad Dievs piecēlās tiesas spriedumam, lai palīdzētu visiem nospiestajiem virs zemes. (Sela.)
11. Pat cilvēku bardzība kalpo Tavam godam, un ar visukarstām dūsmām Tu apjozies.
12. Dodiet solījumu un pildiet to Tam Kungam, savam Dievam! Visi, kas ap Viņu, lai nes dāvanas Viņam, bijājamam Dievam.
13. Viņš salauž lielo kungu lepnības garu un iedveš bijību pasaules ķēniņiem.

1. Asafa dziesma jedutuniešu dziedātāju vadonim.
2. Es piesaucu skaļā balsī Dievu un kliežu pēc Viņa, es saucu Dievu, un Viņš klausās uz mani!
3. Savā bēdu laikā es meklēju To Kungu. Mana roka ir naktī izstiepta un nepagurst, mana dvēsele atsakās no iepriecinājuma.
4. Kad es pieminu Dievu, tad es nopūšos; kad pārdomāju, tad mans gars izsamist. (Sela.)
5. Tu turi nomodā manas acis, es esmu tik stipri nemiera pilns, ka nespēju runāt.
6. Es domāju par senajām dienām, es pieminu aizgājušos gadus.
7. Es atminos savu dziesmu naktī cītaras pavadībā, mana sirds ir pārdomu pilna, mans gars meklē skaidrību un jautā:
8. vai Dievs atstums mūžīgi un nebūs vairs nekad žēlīgs?
9. Vai Viņa žēlastība un labsirdība ir uz visiem laikiem pagalam, Viņa solījums pagalam uz paaudžu paaudzēm?
10. Vai Dievs ir aizmirsis žēlīgs būt? Vai dūsmās ir aizslēdzis Savu žēlsirdību? (Sela.)
11. Un es sacīju: tās ir man jo sāpīgas bēdas, ka Visu augstākā labā roka ir tā pārmainījusies.
12. Es tad pieminu Tā Kunga darbus, es tad tiešām dziļi savā sirdī pieminu Tavus brīnuma darbus kopš senseniem laikiem.
13. Es tad ilgi pārdomāju Tavus darbus, es apsveru sevī un paužu savās dziesmās visu, ko Tu dari.
14. Ak, Dievs, Tavs ceļš ir svēts! Kur ir vēl kāds tik liels Dievs kā Tu, ak, Kungs?
15. Tu esi Dievs, kas dara brīnumus; Tu esi tautām darījis zināmu Savu spēku.
16. Ar Savu spēcīgo elkoni Tu esi atpestījis Savu tautu, Jēkaba un Jāzēpa dēlus. (Sela.)
17. Tevi redzēja ūdeņi, Dievs, ūdeņi Tevi redzēja un drebēja, jā, pat dziļumi iztrūcinājās un sakūlās bangainās grīstīs.
18. Mākoņi izlējās ūdens strāvās, debesu padebešos atskanēja pērkona dārdi, un Tavas bultas šaudījās pa gaisu.
19. Tavi pērkoni dārdēja debesu izplatījumā kā vareni rati, zibeņi apspulgoja zemi, zeme trīcēja un drebēja.
20. Cauri jūrai virzījās Tavs ceļš un cauri ūdens dziļumiem Tava teka, bet nemaz nebija manāmas Tavas pēdas.
21. Tu vadīji Savu tautu kā avis ar Mozus un Ārona rokām.

1. Asafa pamācība. Klausies, mana tauta, manu mācību, atveriet savas ausis manas mutes vārdiem!
2. Es atdarīšu savu muti runai ar sakāmiem vārdiem, stāstīšu senlaiku mīklas.
3. Ko esam dzirdējuši un zinām un ko mūsu tēvi mums ir stāstījuši,
4. to mēs neslēpsim viņu bērniem, to mēs stāstīsim viņu pēcnācējiem: Tā Kunga slavenos darbus un Viņa spēku, un Viņa brīnumus, ko Viņš ir darījis.
5. Viņš ir cēlis liecību Jēkabā un devis bauslību Israēlā, Viņš ir arī pavēlējis mūsu tēviem, ka tā mācāma viņu bērniem,
6. lai to zinātu vēlākais dzimums, bērni, kas vēl dzims, ka tie celtos un par to stāstītu arī saviem bērniem,
7. lai tie liktu savu cerību uz Dievu un neaizmirstu Dieva darbus, un turētu Viņa pavēles,
8. lai viņi nebūtu tādi kā viņu tēvi, stūrgalvīga un nepaklausīga cilts - cilts, kas savā sirdī nebija pastāvīga, kam gars neturējās pie Dieva.
9. Efraima dēli, kas bija bruņoti stopiem, atkāpās cīņas dienā.
10. Viņi neturēja Dieva iecelto derību un liedzās staigāt Viņa bauslībā,
11. viņi aizmirsā Viņa darbus un brīnumus, ko Viņš bija parādījis.
12. Viņu tēvu priekšā Viņš bija darījis brīnumus Ēģiptes zemē, Coānas laukos.
13. Viņš pāršķīra jūru, lika viņiem tai izsolot cauri un uzstatīja ūdeni kā aizsprostu;
14. Viņš tos vadīja ar padebesi dienā un cauru nakti ar uguns atspīdumu.
15. Viņš pāršķēla klintis tuksnesī un dzirdināja viņus kā ar dziļuma ūdeņiem papildnam;
16. Viņš lika strūklām izplūst no klints un ūdenim tecēt straumēm.
17. Bet tie joprojām grēkoja pret Viņu un sacēlās pret Visuaugstāko tuksnesī.
18. Viņi kārdināja Dievu savās sirdīs, prasīdami barību pēc savas iekāres.
19. Un viņi runāja pretī Dievam, sacīdami: Vai Dievs var klāt galdu tuksnesī?
20. Redzi, Viņš gan ir sitis klinti, ka iztecēja ūdens un plūda strauti, bet vai Viņš var Savai tautai dot arī maizi un gaļu?
21. Tāpēc, kad Tas Kungs to dzirdēja, Viņš apskaitās, un uguns iedegās pret Jēkabu, un dusmas pacēlās pret Israēlu,
22. jo tie neuzticējās Dievam un nepaļāvās uz Viņa palīdzību.
23. Tad Viņš pavēlēja padebešiem augšā un atvēra debesu durvis,
24. lika mannai līt uz viņiem, ko ēst, un deva viņiem debesu labību.
25. Eņģeļu maizi ēda cilvēks, Viņš tiem sūtīja barības papildnam.
26. Viņš lika austriņam celties debesu ārēs un atveda ar Savu spēku dienvidu vēju,
27. un birdināja uz viņiem gaļu kā putekļus un spārnainus putnus kā jūras smiltis.
28. Viņš lika tiem krist viņu nometnes vidū, visapkārt viņu mājokļiem.
29. Viņi ēda un pieēdās, Viņš deva tiem to, ko viņi kāroja,
30. bet viņi vēl nebija tikuši no savas kārības vaļā, vēl ēdiens bija viņu mutē,
31. kad Dieva dusmība cēlās pret viņiem, un Viņš nožņaudza spēcīgos vīrus viņu starpā un nonāvēja Israēla jaunekļus.
32. Tomēr viņi grēkoja joprojām un neticēja Viņa brīnuma darbiem.
33. Tad Viņš lika izgaist viņu dienām nīcībā un viņu gadiem postīgā steigā.
34. Kad Viņš tos žņaudza, tad tie vaicāja pēc Viņa, atgriezās un meklēja Dievu,
35. un atcerējās, ka Dievs ir viņu klints un ka Dievs, Visuaugstākais, ir viņu pestītājs.
36. Bet viņi liekulīgi krāpa Viņu ar savu muti un mēloja Viņam ar savu mēli,
37. jo viņu sirds nebija cieši saistīta pie Viņa, un viņi neturējās uzticīgi pie Viņa derības.
38. Taču Viņš bija žēlsirdīgs, piedeva noziegumu un viņus neizdeldēja, bet daudzkārt novērsa Savas dusmas un nelika pamosties visai Savai bardzībai,
39. jo Viņš ņēma vērā to, ka viņi ir miesa, vēja pūsma, kas aizskrien un vairs neatgriežas.
40. Cik reizes viņi To Kungu nekaitināja tuksnesī un neapbēdināja Viņu tuksnešainā vietā!
41. Viņi kārdināja Dievu allaž no jauna un sāpināja Israēla Svēto.

42. Viņi nepieminēja vairs Viņa spēcīgo roku, nedz to dienu, kad Viņš tos izglāba no apspiedējiem,
43. kad Viņš Savas zīmes rādīja Ēģiptē un Savus brīnumus Coānas klajumā.
44. Viņu upes Viņš pārvērta tur par asinīm un padarīja viņu strautus nedzeramus,
45. uzsūtīdams viņiem kukaiņus, kas tos ēda, un vārdes, kas viņiem nesa bojā eju,
46. un deva viņu augļus spradžiem un viņu plauju siseņiem.
47. Viņš sadragāja viņu vīna kokus ar krusu un viņu vīges kokus ar debesu ledus gabaliem,
48. un nogalināja viņu lopus krusas negaisā un viņu ganāmos pulkus ar zibeņiem.
49. Un Viņš uzsūtīja viņiem Savu dusmu kvēli, bardzību, postu un bēdas, ļaunu eņģeļu pulku.
50. Viņš deva vaļu Savām dusmām, nepasargādams no nāves viņu dvēseles, pamezdam viņu dzīvības mērim.
51. Un Viņš lika nomirt pirmdzimušajiem Ēģiptē, vīru spēka pirmdzimtajiem Hama teltīs,
52. un veda Savu tautu tālākā ceļā kā avis un vadīja viņus kā ganāmo pulku tuksnesī.
53. Un Viņš tos droši vadīja, ka tie nebijās, bet viņu ienaidniekus apklāja jūra.
54. Un Viņš tos veda Savas zemes svētajos novados, uz kalnāju, ko Viņa labā roka bija ieguvusi.
55. Viņš aizdzina tautas, viņiem ienākot, un piešķīra pēc izmestajiem mesliem viņu zemes gabalus Israēlam par mantojuma daļu un lika Israēla ciltīm dzīvot viņu teltīs.
56. Taču viņi kārdināja un kaitināja Dievu, to Visuaugstāko, un neievēroja Viņa liecības.
57. Viņi novērsās un kļuva neuzticīgi kā viņu tēvi, viņi sabruka kā atslābis viltīgs stops.
58. Viņi sarūgtināja Viņu ar saviem elku kalniem un sadusmoja Viņu ar kalpošanu augstienēs saviem elku tēliem.
59. Dievs dzirdēja to un apskaitās, un Israēls Viņam ļoti rieba, un Viņš to pameta pamazām gandrīz pavisam.
60. Viņš pameta Savu mājokli Šilo, Savu telti, kur Viņš mājoja starp cilvēkiem.
61. Viņš atdeva Savu spēku gūstā un Savu godību ienaidnieka rokā.
62. Viņš nodeva Savu tautu zobena varā un iedegās dusmās pret Savu mantojumu.
63. Viņu jaunekļus aprija uguns, un viņu jaunavām nedziedāja kāzu dziesmas.
64. Viņu priesteri krita no zobena, un viņu atraitnes nevarēja viņus apraudāt.
65. Tad pamodās Tas Kungs kā gulētājs, kā varonis, kas pieceļas no vīna noreibuma,
66. un sita Savus ienaidniekus no mugurpuses, uzkrāva viņiem mūžīgu negodu.
67. Viņš atmeta Jāzepa telti un neizraudzīja Sev vairs Efraima cilti,
68. bet izredzēja Jūdās cilti, Ciānas kalnu, kas Viņam mīļš bija kļuvis.
69. Viņš cēla Savu svētnīcu līdzīgu augstajiem kalniem un tik spēcīgu kā zemi, kurai Viņš mūžīgus pamatus licis.
70. Tad Viņš izraudzīja Dāvidu, Savu kalpu, un ņēma viņu no avju laidariem;
71. Viņš lika viņam nākt no zīdītājām avīm ganīt Jēkabu, Savu tautu, un Israēlu, Savu mantojumu.
72. Un viņš tos ganīja ar skaidru sirdi un vadīja viņus ar sapratīgu roku.

1. Asafa dziesma. Ak, Dievs, tautas ir ielauzušās Tavā mantojumā, likušas negodā Tavu svētnīcu, padarījušas Jeruzālemi par drupu kaudzi;
2. Tavu kalpu liķus viņi ir devuši par barību putniem zem debess, Tavu svēto miemjsas - lauku zvēriem.
3. Viņi ir izlējuši viņu asinis ap Jeruzālemi kā ūdeni, un nebija neviena, kas viņus būtu apglabājis.
4. Par apsmieklu mēs esam kļuvuši mūsu kaimiņiem, par nievām un paļām tiem, kas ir ap mums.
5. Cik ilgi, ak, Kungs? Vai Tu gribi mūžīgi dusmoties? Cik ilgi vēl Tava bardzība degs kā uguns?
6. Izlej Savas dusmas pār tautām, kas Tevi nepazīst, un pār tām valstīm, kas Tavu Vārdu nepiesauc,
7. jo viņi ir ēduši Jēkabu un nopostījuši viņa laukus.
8. Nepielīdzini mums mūsu tēvu noziegumus; lai steidzīgi pār mums nāk un mums palīdz Tava apžēlošanās, jo mēs esam ļoti vārgi.
9. Palīdz mums, ak, Dievs, mūsu glābējs, Sava Vārda godības dēļ! Izglāb mūs un piedod mums mūsu grēkus Sava Vārda dēļ!
10. Kāpēc lai citas tautas saka: Kur ir jūsu Dievs? Lai viņi atzīst mūsu acu priekšā atriebību par izlietām Tavu kalpu asinīm!
11. Lai nonāk Tavā priekšā gūstekņu nopūtas, ar Savu stipro roku uzturi pie dzīvības nāvei nolemtos!
12. Atmaksā mūsu kaimiņiem viņu krūtīs septiņkārt tās nievas, ar kādām viņi Tevi, Kungs, ir nievājuši!
13. Bet mēs, Tava tauta un Tavas ganības avis, Tev pateiksimies mūžīgi un paudīsim Tavu slavu uz radu radiem.

1. Dziedātāju vadonim. Pēc meldijas Liliņas skaidrumā ir liecība. Asafa dziesma.
2. Israēla gans, klausies, Tu, kas Jāzēpu vadi kā avis! Tu, kas sēdi pār ķerubiem, parādies ar spožumu!
3. Efraima, Benjamīna un Manases priekšā atmodini Savu varoņu spēku un nāc mums palīgā!
4. Ak, Dievs Cebaot, atjauno mūs un liec Savam vaigam spīdēt, lai mēs atspīrgstam!
5. Ak, Kungs, Dievs Cebaot, cik ilgi Tu vēl dusmosies, neievērodams Savas tautas lūgšanu?
6. Tu mūs ēdināji ar asaru maizi un dzirdināji ar asarām bez mēra,
7. Tu mūs esi pārvērtis par nesaskaņu iemeslu mūsu kaimiņiem, un mūsu ienaidnieki mūs izsmej.
8. Ak, Dievs Cebaot, atjauno mūs atkal un liec Savam vaigam spīdēt, lai mēs atspīrgstam!
9. Tu izcēli vīnakoku no Ēģiptes, aizdzini tautas un to iedēstīji.
10. Tu viņam sagatavoji augšanas telpu, ka tas varēja iesakņoties un piepildīja zemi.
11. Viņa ēna apsedza kalnus un viņa zari un stīgas Dieva ciedrus.
12. Tas izstiepa savas vītnes līdz jūrai un savas atvases līdz pat Eifratas upei.
13. Kāpēc Tu esi noplēsis žogu ap to, ka visi ceļa gājēji to plūkā?
14. Meža cūka to izraknā, un to apgrauž lauku zvēri.
15. Dievs Cebaot, atgriezies jel! Skaties no debesīm un redzi! Uzlūko šo vīnakoku un
16. dēstu, ko Tava roka ir stādījusi, atvasi, ko Tu pats esi izraudzījis!
17. Tas ir ar uguni sadedzināts, ir nopostīts, lai tas iet bojā no Tava vaiga dusmu draudiem!
18. Tava labā roka lai ir par sargu pār vīru pie Tavas labās rokas, pār cilvēka dēlu, ko Tu Sev esi uzaudzinājis!
19. Tad mēs Tevi nekad neatstāsim; uzturi mūs dzīvus, tad mēs piesauksim Tavu Vārdu.
20. Ak, Kungs, Dievs Cebaot, atjauno mūs! Liec Savam vaigam spīdēt, lai mēs atspīrgstam!

1. Gitit, dziedātāju vadonim. Asafa dziesma.
2. Dziediet priecīgi Dievam, mūsu stiprumam, gaviļējiet Jēkaba Dievam!
3. Dziediet slavas dziesmas un dārdiniet bungas, skandiniet maigi cītaru un arfu!
4. Pūti bazūnes jaunajā mēnesī, pilnajā mēnesī, mūsu svētku dienā!
5. Jo tāds ir Israēla likums, Jēkaba Dieva noteikums.
6. Tā Viņš pavēlēja Jāzepam, kad viņš izgāja no Ēģiptes zemes. Es uztveru valodu, kas man ir sveša:
7. Viņa kamiešiem Es esmu atņēmis nastu, viņa rokas ir brīvas kļuvušas no nesamiem groziem.
8. Kad tu nedienā piesauci Mani, Es tevi atbrīvoju, uzklausīju tevi, tērpies pērkona padebešos; Es tevi pārbaudīju arī pie nesaskaņu ūdeņiem. (Sela.)
9. Klausies, Mana tauta, lai Es tevi brīdinātu! Israēl, kaut tu Mani uzklausītu!
10. Cita Dieva tev nedrīkst būt, tev nebūs pielūgt svešus dievus!
11. Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes. Atplet savu muti, lai Es to piepildu!
12. Bet Mana tauta neklausīja Manu balsi, Israēls Mani negribēja.
13. Tad Es viņus pametu viņu cietsirdībā, lai viņi staigā pēc sava prāta.
14. Kaut jel Mana tauta klausītu Mani, kaut jel Israēls staigātu Manos ceļos!
15. Acumirkļi Es pazemotu viņu ienaidniekus, un pret viņu pretiniekiem Es izstieptu Savu roku!
16. Kas To Kungu ienīst, tiem vajadzētu gan Israēlam glaimot; bet viņu soda laiks turpinātos mūžīgi.
17. Un Israēlu Es paēdināšu ar briedušiem kviešiem un pamielošu ar medu no klints.

Psalms 82

1. Asafa dziesma. - Dievs stāv vareno sanāksmē, Viņš tiesas kungiem tur tiesu:
2. Cik ilgi vēl jūs tiesāsit netaisni un atbalstīsiet bezdievjus? (Sela.)
3. Spriediet tiesu nabagam un bāriem, gādājietaisnību vārgajiem un trūcīgajiem!
4. Glābiet mazos ļaudis un nabagus, atsvabiniet viņus no bezdievju rokas!
5. Bet tie nekā nezina un nesaprot, tie staigā tumsībā, kaut tāpēc arī zemes pamatiem būtu jāļodzās.
6. Es teicu: Jūs esat dievi un visi esat Visuaugstākā dēli!
7. Bet patiesi jums jāmirst kā cilvēkiem, jākrīt kā ikvienam lielam kungam!
8. Celies, ak, Dievs, tiesā zemi, jo Tu esi Tas Kungs, kas manto visas tautas!

1. Dziesma. Asafa dziesma.
2. Ak, Dievs, nepaliec mierā! Neciet klusu un nekavējies, Dievs!
3. Jo redzi, Tavi ienaidnieki trako, un Tavi nicinātāji paceļ galvas.
4. Pret Tavu tautu viņi lolo viltīgus nodomus; viņi sarunājas pret tiem, ko Tu sargi.
5. Viņi saka:Nāciet, izdeldēsim viņus kā tautu, un lai vairs netiek minēts Israēla vārds!
6. Tiešām, viņi vienprātīgi sarunājušies un pret Tevi noslēguši derību:
7. Edoms un ismaēliešu teltis, Moābs un hagueši,
8. Gebals, Ammons un Amalehs, filistieši ar Tiras iedzīvotājiem.
9. Arī Asurs ir viņiem pievienojies un ir Lata bērniem par atbalstu. (Sela.)
10. Dari viņiem kā Midiānam, kā Siseram, kā Jabīnam pie Kisonas upes,
11. kas tapa iznīcināti pie En-Doras un kļuva vienkārši zemei par mēslojumu.
12. Pārvērt viņu dižciltīgos par Orebu un Zebu, padari visus viņu vadoņus kā Zebahu un Calmunnu,
13. kas bija sacījuši:Mēs paņemsim sev īpašumā Dieva laukus!
14. Mans Dievs, dari viņus par viesuļa nestām lapām, par pelavām vējā!
15. Kā uguns, kas sadedzina mežu, un kā liesma, kas apsvilina kalnus,
16. tāpat vajā Tu viņus ar Savu vētru un izbiedē viņus ar Savu auku!
17. Pārklāj viņu vaigu ar kaunu, lai viņi meklē Tavu Vārdu!
18. Lai viņi top apkaunoti un iztrūcināti uz mūžiem, lai no kauna viņi iet bojā.
19. Lai viņi atzīst, ka vienīgi Tavs Vārds pastāv, ak, Kungs, Tu Visaugstākais pār visu pasauli.

1. Koraha bērnu svētceļnieku dziesma. Dziedātāju vadonim.
2. Cik mīlīgas ir Tavas māju vietas, ak, Kungs Cebaot!
3. Mana dvēsele ilgojas un tvīkst pēc Tā Kunga pagalmiem, mana sirds un mana miesa skaļi gaviļē pretī dzīvajam Dievam.
4. Jo putniņš ir atradis māju un bezdelīga sev ligzdu, kur tā savus bērnus izperē un glabā, pie Taviem altāriem, Kungs Cebaot, mans ķēniņ un mans Dievs!
5. Svētīgi ir tie, kas dzīvo Tavā namā, tie Tevi slavē vienumēr! (Sela.)
6. Svētīgi ir tie cilvēki, kas Tevī atrod sev spēku, kam sirdīs stāv Tavi ceļi,
7. kas, caur raudu ieleju staigādami, to dara par avoksnainu zemi, un jau agraais lietus to pušķo ar svētību.
8. Viņi iet no spēka uz spēku, līdz kamēr viņi parādās Dieva priekšā Ciānā.
9. Kungs, Dievs Cebaot, klausī manu lūgšanu, ņem to vērā, Jēkaba Dievs! (Sela.)
10. Ak, Dievs, mūsu vairogs, skaties šurp un uzlūko Sava svaidītā vaigu!
11. Tiešām, viena diena Tavos pagalmos ir labāka nekā tūkstoš citas! Stāvēt pie Dieva nama sliekšņa ir labāk nekā mājot bezdievības mājokļos!
12. Jo saule un vairogs ir Tas Kungs, mūsu Dievs, Viņš dod žēlastību un godu. Tas Kungs neaizliedz nekādu labumu tiem, kas nenoiedzībā staigā.
13. Kungs Cebaot, svētīgs ir tas cilvēks, kas uz Tevi paļaujas!

1. Dziedātāju vadonim. Koraha dēlu dziesma.
2. Tu, ak, Kungs, esi apžēlojies par Savu zemi, esi atsvabinājis Jēkaba gūstekņus;
3. Tu esi piedēvis Savai tautai noziegumu, pārsedzis ar aizmirstību visus viņas grēkus. (Sela.)
4. Tu esi atstājies no Savas dusmības, novērsies no Savas dusmu kvēles.
5. Atjauno mūs atkal, Tu Dievs, mūsu palīgs, remdē Savas dusmas pret mums!
6. Vai Tu dusmosies mūžīgi uz mums, paildzināsi Savas dusmas uz bērnu bērniem?
7. Vai tad Tu mūs atkal neatspirdzināsi, ka Tava tauta var priecāties Tevī?
8. Parādi mums, Kungs, Savu žēlastību un dāvini mums Savu pestīšanu!
9. Es klausīšos, ko Dievs Tas Kungs runā, jo Viņš sola mieru un svētību Savai tautai un Saviem svētajiem, ja vien tie tikai atkal nekrīt neprātībā!
10. Tiešām, tuva ir Viņa palīdzība tiem, kas Viņu bīstas, lai Viņa godība mājotu mūsu zemē,
11. ka žēlastība un uzticība lai sastopas, taisnība un miers lai skūpstās.
12. Uzticība dīgs no zemes, un taisnība raudzīsies no debesīm.
13. Tad Tas Kungs mums dos Savu svētību, un mūsu zeme dos savus augļus.
14. Taisnība staigās Viņa priekšā un ņems Viņa soļus sev par ceļa rādītājiem.

1. Dāvida lūgšana. Kungs, pagriez Savu ausi, paklausī mani, jo es esmu bēdīgs un nabags!
2. Pasargi manu dvēseli, jo es Tevi bīstos; palīdzi Savam kalpam, kas uz Tevi paļaujas!
3. Esi man žēlīgs, ak, Kungs, jo es Tevi piesaucu augu dienu!
4. Iepriecini Sava kalpa dvēseli, jo Tev pretī es paceļu savu sirdi.
5. Jo Tu, Kungs, esi laipnīgs un piedod labprāt: esi bagāts žēlastībā visiem, kas Tevi piesauc.
6. Uzklausī, Kungs, manu lūgšanu un ievēro, cik skaļa mana balss, Tevi piesaucot!
7. Bēdu laikā es arvien Tevi piesaucu, jo Tu mani paklausī.
8. Neviena Tev līdzīga nav starp dieviem, Kungs, un nekas nelīdzinās Taviem darbiem, ko Tu esi darījis.
9. Visas tautas, Kungs, ko Tu esi radījis, nāks un zemosies Tavā priekšā un godās Tavu Vārdu,
10. jo Tu esi liels un dari brīnumus, Tu vienīgais esi Dievs!
11. Māci man, Kungs, Tavu ceļu, lai es staigāju Tavā patiesībā; noskaņo manu sirdi visnotaļ tā, lai es Tavu Vārdu bītos!
12. Es Tevi slavēšu, Kungs, mans Dievs, no visas sirds un godāšu Tavu Vārdu mūžīgi,
13. jo liela ir Tava žēlastība pret mani, un Tu manu dvēseli esi izglābis no nāves valsts dzelmes.
14. Ak, Dievs, lepnie pārgalvji ceļas pret mani, un varmāku pulks tīko pēc manas dzīvības, neturēdami Tevi savu acu priekšā.
15. Bet Tu, Visuvarenais, esi žēlsirdīgs un žēlīgs Dievs, lēnprātīgs un bagāts žēlastībā un uzticībā.
16. Piegriezies man atkal un apžēlojies par mani, dod Savu spēku Savam kalpam un palīdzi Savas kalpones dēlam!
17. Dari kādu zīmi manis labā, lai to redz mani nīdēji un tiek apkaunoti, jo Tu, Kungs, palīdzi man un iepriecini mani!

Psalms 87

1. Koraha dēlu dziesma. Dieva Tā Kunga pilsēta ir dibināta uz svētiem kalniem.
2. Tas Kungs mīl Ciānas vārtus vairāk par visiem Jēkaba mājokļiem.
3. Varenas lietas stāsta par tevi, tu Dieva pilsēta. (Sela.)
4. Rahabu un Bābeli Es pieskaitu zemēm, kas Mani atzīst, arī Filistiju, Tiru un Etiopiju,- ikvienu, kas tur ir dzimis.
5. Bet par Ciānu var sacīt: Ikvienam cilvēkam tur ir dzimtene, un pats Visuaugstākais to nostiprina.
6. Tas Kungs skaita, kad Viņš pieraksta tautas:Šis ir tur dzimis.
7. Kā dziedātāji, tā dejojāji dzied par Tevi: Visi mani avoti ir Tevī!

1. Dziesma. Koraha dēlu dziesma. Dziedātāju vadonim. Ezrahieša Hemana pamācības dziesma.
2. Kungs Dievs, mans Pestītājs, caurām dienām un naktīm es Tevi piesaucu.
3. Lai mana lūgšana nonāk Tavā priekšā, uzklausi manu karsto lūgšanos!
4. Jo mana dvēsele ir bēdu un ciešanu pilna, un mana dzīvība tuvojas pazemei.
5. Es tieku pielīdzināts tiem, kas jau guldīti kapa bedrē, esmu kļuvis par vīru bez spēka.
6. Starp mirušiem ir miteklis man, līdzīgi nosistajiem, kas guļ kapā, kurus Tu vairs nepiemini, kas ir atšķirti no Tavas rokas.
7. Tu esi mani iemetis visdziļākā pazemes bedrē, pašā drūmākajā un baigākajā tumsā.
8. Uz mani gulstas Tavas dusmas, Tu liec Saviem bangainiem ūdeņiem velties pār mani. (Sela.)
9. Tu esi man atsvešinājis manus draugus, Tu dari mani viņiem par biedēkli; es esmu ieslēgts un netieku laukā.
10. Mana acs īgst no bēdām, Es Tevi piesaucu, ak, Kungs, ik dienas, es Tev izstiepu pretī savas rokas:
11. Vai Tu darīsi brīnumus mirušo vidū, jeb vai aizgājušie celsies Tevi godāt? (Sela.)
12. Vai kapā sludinās Tavu žēlastību un Tavu uzticību nāves valstībā?
13. Vai Tavas rīcības brīnumus atzīs un paudīs tumsībā un Tavu taisnību aizmirstības zemē?
14. Es turpretī skaļi kliežu pēc Tevis, Kungs, un ik rītus mana lūgšana paceļas pie Tevis.
15. Kāpēc Tu, Kungs, atstum manu dvēseli un apslēp Savu vaigu no manis?
16. Es esmu nožēlojams un līdz nāvei novārdzis jau no pašas jaunības, man jānes Tavas bardzības briesmas, ka esmu gandrīz izmisis.
17. Pār mani iet Tavu dusmu uzliesmojumi, Tavas šausmu pilnās briesmas mani spiež nost.
18. Tās mani apņem kā ūdens plūdi cauru dienu, tās nepārtraukti ir ap mani.
19. Tu man atņem biedrus un draugus, tikai tumsa paliek man uzticīga!

1. Ezraheša Etana gudrības dziesma.
2. Es dziedāšu par Tā Kunga žēlastību visos laikos, paudišu ar savu muti Tavu uzticību radu radiem,
3. jo Tu, Kungs, esi solījis: Uz mūžīgiem pamatiem lai būtu celta Mana žēlastības derība! Un kā debesīm nesatricināmi ir pamati Tavai uzticībai.
4. Tu esi arī sacījis: Es esmu slēdzis derību ar Savu izraudzīto, esmu zvērējis Savam kalpam Dāvidam:
5. Es nostiprināšu tavu dzimumu uz mūžiem un celšu tavu troni uz radu radiem. (Sela.)
6. Debesis lai teic Tavus brīnumus, ak, Kungs, un Tavu uzticību svēto draudzē.
7. Jo kas ir līdzīgs Tam Kungam debesīs, kas līdzinās Tam Kungam no dievu dēliem?
8. Dievs ir bijājams svēto pulkā, Viņš ir liels un iedveš bailes visiem, kas ir ap Viņu.
9. Dievs Kungs Cebaot, kas ir tāds kā Tu? Stiprs ir Tas Kungs, un Viņa uzticība ir ap Viņu.
10. Tu valdi pār trakojošo jūru; kad jūras viļņi ceļas, Tu tos klusini.
11. Tu esi notriecis Rahabu beigtu, Tu esi izklidinājis Savus ienaidniekus ar Savu vareno roku.
12. Tev pieder debess, Tev pieder arī zeme, pasaule, un, kas to pilda, to Tu esi radījis.
13. Tu esi radījis ziemeļus un dienvidus; Tābors un Hermons gaviļēs teic Tavu Vārdu.
14. Tev ir spēcīgs elkonis, Tava roka ir stipra, Tava labā roka pacelta.
15. Taisnība un tiesa ir Tava troņa pamati, žēlastība un uzticība iet Tavā priekšā.
16. Svētīga tā tauta, kas māk gaviļēt; tā staigā Tava vaiga spožajā gaismā, ak, Kungs!
17. Par Tavu Vārdu viņi līksmo arvien un gaviļē par Tavu taisnību.
18. Tu esi viņu spēka rota, un Tava žēlastība liek stiepties arvien lielākā augstumā mūsu ragam.
19. Tam Kungam pieder mūsu vairogs un Israēla Svētajam mūsu ķēniņš.
20. Toreiz Tu runāji ar Savu svēto parādībā un sacīji: Es esmu vainagojis varoni, kam jāspēj palīdzēt, paaugstinājis izraudzīto no tautas dēliem.
21. Es esmu atradis un izraudzījis Dāvidu par Savu kalpu, ar Savu svēto eļļu Es esmu viņu svaidījis,
22. un Mana roka turēs viņu stipri, un Mans elkonis viņu spēcīnās.
23. Nekādi ienaidnieki neuzveiks viņu ar savu viltu, un netaisnie viņu nenomāks.
24. Es sadragāšu viņa pretiniekus viņa priekšā un viņa nīdējus notriekšu gar zemi.
25. Mana uzticība un žēlastība būs ar viņu, un Manā Vārdā augstu pacelsies viņa rags.
26. Viņa rokā Es nodošu jūru un viņa labajā rokā - upes.
27. Viņš sauks Mani: Tu esi mans Tēvs, mans Dievs un manas pestīšanas klints patvērums!
28. Jā, Es viņu iecelšu par pirmdzimto, par visaugstāko zemes ķēniņu starpā.
29. Es saglabāšu pret viņu Savu žēlastību mūžīgi, un Mana derība ar viņu paliks pastāvīgi.
30. Viņa dzimumu Es uzturēšu mūžīgi un viņa troni tik ilgi, kamēr pastāv debess.
31. Bet, ja viņa dēli atmetīs Manu bauslību un nestaigās pēc Maniem likumiem,
32. ja viņi neturēs svētus Manus noteikumus un nepildīs Manus baušļus,
33. tad Es gan piemeklēšu viņu pārkāpumus ar rīksti un viņu noziegumus ar sitieniem,
34. tomēr Savu žēlastību Es viņam neatraūšu, nedz liegšu Savu uzticību.
35. Savu derību Es nepadarīšu par neesošu, nedz grozīšu to, kas nācis pār manām lūpām.
36. Reiz pār visām reizēm Es esmu pie Sava svētuma zvērējis - un nekad nemelošu Dāvidam -
37. viņa dzimums pastāvēs mūžīgi, un viņa tronis būs kā saule Manā priekšā,
38. tas pastāvēs visos laikos tāpat kā mēness un paliks tik ilgi, kamēr staigās mākoņi! (Sela.)
39. Bet nu Tu viņu tomēr esi atstūmis un atmetis, sadusmojies uz Savu svaidīto.
40. Tu esi lauzis derību ar Savu kalpu, esi licis negodā un nometis zemē pīšļos viņa kroni.
41. Tu esi radījis dziļas plaisas visos viņa mūros, esi satriecis drupās viņa stiprās pils.
42. Visi ceļa gājēji viņu aplaupa, saviem kaimiņiem viņš ir tapis par apsmieklu.
43. Tu esi paaugstinājis viņa pretinieku labo roku, esi iepriecinājis viņa ienaidniekus.
44. Tu esi licis atlēkt viņa asajam zobenam, neesi devis viņam uzvaru cīņā.
45. Tu esi salauzis viņa valdnieka zizli, esi darījis galu viņa spožumam un nogāzis no paaugstinājuma zemē viņa troni.
46. Tu esi saīsinājis viņa jaunības dienas, esi apklājis viņu ar kaunu. (Sela.)

47. Cik ilgi, Kungs, gribi Tu palikt pilnīgi apslēpies? Cik ilgi gailēs Tavu dusmu kvēle?
48. Piemini, Kungs, cik īss ir mans mūžs, cik nīcīgus Tu visus cilvēku bērnus esi radījis!
49. Kur ir tāds cilvēks, kas dzīvo joprojām, kas nekad neredz nāves un kas spēj izglābt savu dvēseli no nāves valsts varas? (Sela.)
50. Kur ir Tava senējā žēlastība, Kungs, ko Tu Dāvidam esi apsolījis ar zvērestu Savā uzticībā?
51. Piemini, Visuvarenais, Savu kalpu negodu, ka es nesu savās krūtīs izsmieklus no visu to daudzo tautu pusēs,
52. kuras kā Tavas naidnieces, ak, Kungs, ir vērsušas pret mums savas nievas, ar kādām tās ir centušās likt negodā Tava svaidītā gaitas!
53. Slavēts lai ir Tas Kungs mūžīgi! Āmen! Āmen!

1. Mozus, Dieva vīra, lūgšana.
2. Kungs, Tu mums esi bijis par patvērumu uz radu radiem. Pirms kalni radušies, pirms zeme un pasaule radīta, Tu esi no mūžības uz mūžību, ak, Dievs!
3. Tu cilvēkus atkal dari par pīšļiem un saki: Griežieties atkal atpakaļ, jūs cilvēku bērni!
4. Jo tūkstoš gadi Tavā priekšā ir kā vakardiena, kad tā pagājusi, kā vienas nakts sardze.
5. Tu tos aizrauj kā plūdus, tie ir kā rīta miegs, tie ir kā zāle, kas agrumā ir augšanas spēka pilna,
6. kas rītā atzeļ un zied, vakarā vīst un kalst.
7. Jo mēs iznīkstam Tavu dusmu priekšā, tiekam iznīcināti Tavas bardzības dēļ.
8. Tu liec mūsu noziegumus Savā priekšā, mūsu apslēptos grēkus Sava vaiga gaismā.
9. Jo visas mūsu dienas zūd Tavu dusmu kvēlē, mēs pavadām savus gadus kā pasaku.
10. Mūsu dzīvības laiks ir septiņdesmit gadi un, ja kāds ļoti stiprs, astoņdesmit gadi, un mūža ieguvums ir grūtums un bēdas. Tas pāriet ātri, un mēs aizlidojam kā ar spārniem.
11. Bet kas gan izprot Tavu dusmu spēku, un kas saredz Tavas bardzības niknumu, Tevi bīdamies?
12. Māci mums mūsu dienas tā skaitīt, ka mēs gudru sirdi dabūjam!
13. Atgriezies, Kungs, atkal pie mums! Cik ilgi vēl? Apžēlojies par Saviem kalpiem!
14. Piešķir mums rītos agri pilnā mērā Savu žēlastību, lai mēs gavilējam un priecājamies visu mūžu!
15. Iepriecini mūs tik dienu, cik Tu mūs apbēdināji, tik gadu, cik ilgi mēs esam pieredzējuši ļaunu!
16. Dari redzamus Saviem kalpiem Savus darbus un liec saskatīt Savu godību viņu bērniem!
17. Lai nāk pār mums Tā Kunga, mūsu Dieva, laipnība un pašķir mums mūsu roku darbu, mūsu roku darbu - to pašķir un svētī!

1. Kas dzīvo Visuaugstākā patvērumā un mīt Visuvarenā ēnā,
2. tas saka uz To Kungu: Mans patvērums un mana pils, mans Dievs, uz ko es paļaujos!
3. Jo Viņš tevi glābj kā putnu no ķērēja cilpas, pasargā no iznīcinātāja mēra.
4. Viņš tevi sedz ar Saviem spārniem, zem Viņa spārniem tu esi paglābts; Viņa patiesība ir tavs vairogs un bruņas.
5. Tu nebīsties nakts briesmu, nedz arī bultu, kas dienu skraida,
6. nedz mēra, kas tumsā lien, nedz sērgu, kas pusdienā nomaitā.
7. Jebšu tūkstoši krīt tev blakus un desmit tūkstoši tev pa labo roku, taču tevi tas neskars.
8. Tiešām, tu vēl skatīsi ar savām acīm un redzēsi, kā bezdievjiem tiek atmaksāts.
9. Tiešām, Tu, ak, Kungs, esi mans patvērums! Visuaugstāko tu esi izraudzījis sev par aizsargu.
10. Nekāds ļaunums tev nenotiks, nedz kāda nediena tuvosies tavai teltij,
11. jo Viņš sūtīs tev Savus eņģeļus tevi pasargāt visos tavos ceļos.
12. Viņi tevi uz rokām nesīs, lai tava kāja nepieduras pie akmens.
13. Pār lauvām un odzēm tu varēsi staigāt, tu samīsi jaunos lauvas un čūskas!
14. Tādēļ, ka viņš Man stipri pieķēries, Es viņu izglābšu; Es viņu paaugstināšu, jo viņš pazīst Manu Vārdu.
15. Kad viņš Mani piesauks, tad Es viņu paklausīšu; Es viņam esmu klāt bēdās, Es viņu izraušu no tām un celšu godā.
16. Es viņam došu ilgu mūžu un parādīšu viņam Savu pestīšanu!

1. Dziesma. Sabata dziesma.
2. Laba lieta ir Tam Kungam pateikties un dziedāt Tavam Vārdam, Tu Visaugstākais,
3. paust rītos Tavu žēlastību un naktīs Tavu uzticību
4. ar desmitstīgu cītaru un arfu, ar cītaras maigajām skaņām.
5. Jo Tu, Kungs, mani esi iepriecinājis ar Savu darbu, es gaviļēju par to, ko Tava roka dara.
6. Cik lieli ir Tavi darbi, ak, Kungs, cik ļoti dziļas Tavas domas!
7. Tik nejēga to nesaprot, un nelga to neņem vērā!
8. Ja bezdievji zaļo kā zāle un visi ļaundari zied, tad tomēr viņi tiks izdeldēti uz mūžu mūžiem.
9. Bet Tu, Kungs, esi tas augstākais mūžīgi!
10. Jo patiešām Tavi ienaidnieki, Kungs, tiešām Tavi ienaidnieki iet bojā, visi ļaundari tiek izkliedēti.
11. Bet Tu paaugstini manu ragu kā meža vēršas ragu; Tu mani svaidi ar svaigu eļļu.
12. Mana acs raugās priecīgi uz maniem ienaidniekiem, un manas ausis iepriecinās vēsts par to ļauno ļaužu likteni, kas pret mani saceļas.
13. Taisnais zaļo kā palma, aug kā Libanona ciedrs;
14. dēstīti Tā Kunga namā, viņi zaļo mūsu Dieva pagalmos.
15. Vēl vecumā viņi nes augļus, ir sulīgi un zaļi,
16. lai paustu, ka Tas Kungs ir taisns, mana patvēruma klints, un tajā nav netaisnības.

Psalms 93

1. Tas Kungs ir ķēniņš, tērpies godībā, ģērbies varenumā un apjozies ar spēku. Viņš ir nostiprinājis zemi, ka tā nekustas.
2. Tavs goda krēsls stāv stipri no sendienām, Tu, Dievs, esi no mūžības uz mūžību.
3. Viļņu kalni cēlās, ak, Kungs, tie krāca un plīsa, tie šņāks arvienu vēl jo stipri.
4. Bet varenāks par lielo ūdeņu krākšanu, varenāks par jūras bangām ir Tas Kungs Savos debesu augstumos!
5. Tavas liecības ir uzticamas, un svētums ir Tava nama jaukums, ak, Kungs, vienmēr un mūžīgi!

1. Dievs Kungs, Tu atriebējs Dievs, Tu atriebējs, parādies!
2. Celies, Tu pasaules tiesnesi, atmaksā lepnajiem viņu darbus!
3. Cik ilgi, Kungs, bezdievji, cik ilgi bezdievji priecāsies?
4. Cik ilgi viņi runās, pārgalvīgi lielīdamies, cik ilgi visi ļaundari daudzina sevi?
5. Viņi samīn, ak, Kungs, Tavu tautu un apspiež Tavu mantojumu.
6. Viņi nokauj atraitnes un svešiniekus, viņi nogalina bārus
7. un saka: Tas Kungs to neredz, un Jēkaba Dievs to nemana.
8. Lieciet to vērā, jūs bezprātīgie tautā un jūs nelgas; kad beidzot jūs paliksiet gudri?
9. Kas ausi ir dēstījis, vai tas nedzird? Kas aci ir veidojis, vai tas neredz?
10. Kas tautas audzina un pamāca, vai tas lai nesoda - Viņš, kas cilvēkiem māca atziņu?
11. Tas Kungs zina cilvēku domas, ka tās ir tikai dvesma.
12. Svētīgs tas cilvēks, ko Tu, Kungs, audzini un ar Savu bauslību pamāci,
13. lai viņš paciešas ļaunajās dienās, kamēr bezdievim bedri izraks,
14. jo Tas Kungs neatstums Savu tautu un neatstās Savu mantojumu,
15. un pie taisnības atgriezīsies Viņa tiesa, un Viņam sekos visi sirdī skaidrie.
16. Kas mani aizstāv pret netaisniem? Kas stāv man klāt pret ļaundariem?
17. Ja Tas Kungs nebūtu mans palīgs, tad jau sen mana dvēsele dusētu klusēšanas zemē.
18. Katrreiz, kad es domāju: mana kāja slīdēs, - tad Tava žēlastība, ak, Kungs, mani saturēja;
19. kad man ir daudz sirdēstu, tad Tavs mierinājums arvien iepriecina manu dvēseli.
20. Vai Tev par sabiedroto būtu kļuvis ar nelaimi apdvests netaisna tiesneša krēsls, kas pazudina cilvēku, sagrozīdams likumu un tā taisnības vietā radīdams netaisnību?
21. Viņi vēršas visi kopā pret taisnā dzīvību un notiesā uz nāvi nenoziēdīgās asinis.
22. Bet Tas Kungs man ir kļuvis par stipru pili un mans Dievs par klinti, kur paglābties;
23. Viņš liks krist viņu bezdievībai atpakaļ uz viņiem pašiem, tiešām, Tas Kungs, mūsu Dievs, viņus izdeldēs!

1. Nāciet, dziedāsim liksmi Tam Kungam, gavilēsim mūsu glābiņa un pestīšanas klints patvērumam!
2. Iesim ar pateicību Viņa vaiga priekšā, uzgavilēsim Viņam ar mūsu slavas dziesmām!
3. Jo Tas Kungs ir liels Dievs un liels ķēniņš pār visiem dieviem,
4. kā rokā ir zemes dziļumi un kam pieder arī kalnu galotnes;
5. Viņam pieder jūra, jo Viņš to ir radījis, un cietzeme - Viņa rokas to ir veidojušas.
6. Nāciet, pielūgsim un zemosimies, locīsim ceļus Tā Kunga, sava Radītāja, priekšā!
7. Jo Viņš ir mūsu Dievs, un mēs esam Viņa tauta, avis, ko Viņa roka gana. Šodien uzklausiet Viņa balsi:
8. Nenocietiniet savas sirdis kā Meribā, kā Masas dienā tuksnesī,
9. kur jūsu tēvi Mani kārdināja, Mani pārbaudīja, lai gan redzēja Manus darbus.
10. Četrdesmit gadus Man bijušas raizes ar šo tautu, un Es teicu: tie ir ļaudis, kuru sirdīm patīk maldu ceļi, viņi nezina Manas tekas.
11. Tādēļ Es esmu zvērējis Savās dūsmās: tiešām, tie nenāks Manā miera vietā!

1. Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, dziediet Tam Kungam, visa pasaule!
2. Dziediet Tam Kungam, teiciet Viņa Vārdu, sludiniet dienu no dienas Viņa pestīšanu!
3. Stāstiet tautām par Viņa godību, visām tautām par Viņa brīnuma darbiem!
4. Jo liels ir Tas Kungs un augsti slavējams, Viņš jābīstas vairāk par visiem dieviem:
5. patiesi, visi tautu dievi taču ir elki, bet Tas Kungs ir radījis debesis.
6. Augstība un lieliskums iet Viņam pa priekšu, stiprums un godība mājā Viņa svētnīcā.
7. Dodiet Tam Kungam, jūs tautu tautas, dodiet Tam Kungam godu un dziediet Viņam slavu!
8. Dodiet Tam Kungam godu, kāds pienākas Viņa Vārdam, nesiet dāvanas un nāciet Viņa pagalmos!
9. Pielūdziet To Kungu savā svētajā rotā, lai dreb Viņa vaiga priekšā visa pasaule!
10. Sakiet tautām: Tas Kungs ir ķēniņš! Viņš ir nostiprinājis zemi, ka tā nekustas, Viņš tiesā taisnīgi tautas!
11. Lai priecājas debess un līksmo zeme, lai krāc jūra un viss, kas to pilda!
12. Lai līksmo lauks un viss, kas tur zeļ un zaļo; lai gaviļē visi meža koki
13. Tā Kunga priekšā, jo Viņš nāk, Viņš nāk tiesāt zemi. Viņš tiesās pasauli taisnībā un tautas Savā patiesībā.

1. Tas Kungs ir ķēniņš! Lai liksmojas zeme, lai priecājas līdz jūras salas lielā pulkā!
2. Padebeši un tumsa ir ap Viņu, taisnība un tiesa ir Viņa troņa balsti.
3. Uguns iet Viņa priekšā un sadedzina visapkārt Viņa ienaidniekus.
4. Viņa zibeņi apgaismo pasauli, zeme to redz un trīc bailēs.
5. Kalni izkūst kā vasks Tā Kunga, visu zemju augstā valdnieka, priekšā.
6. Debesis sludina Viņa taisnību un taisnīgumu, un visas tautas redz Viņa godību.
7. Apkaunoti lai kļūst visi elku tēlu kalpi, kas lepojas ar saviem elkiem;
8. Viņa priekšā zemojas visi elki, Ciāna klausās un priecājas, Jūdas meitas līksmo par Tavām tiesām, ak, Kungs!
9. Jo Tu, Kungs, esi Visaugstākais pār visu pasauli, esi ļoti augstu pacelts pār visiem dieviem.
10. Jūs, kas To Kungu mīlat, ienīstiet ļaunu! Viņš pasargā Savu svēto dvēseles, Viņš tās izglābj no bezdievju rokas.
11. Gaisma atspīd taisnajam, un prieks atmirdz tiem, kas sirdī skaidri.
12. Priecājieties, jūs taisnie, par To Kungu un teiciet Viņa svēto Vārdu!

1. Dziesma. Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, jo Viņš ir darījis brīnumus! Viņam palīdzējusi gūt uzvaru Viņa labā roka, Viņa svētais elkonis.
2. Tas Kungs ir zināmu darījis Savu palīdzīgo un svētīgo rīcību, tautu priekšā Viņš ir atklājis Savu taisnīgumu.
3. Viņš atcerējies Savu žēlastību un uzticību Israēla namam, visi zemes gali redz mūsu Dieva svētīgo un palīdzības pilno valdīšanu.
4. Gavilējiet Tam Kungam, visa pasaule, liksmojiet, gavlējiet un spēlējiet!
5. Spēlējiet Tam Kungam ar cītaru un pavadiet cītaras skaņas ar daiļskanīgām dziesmām!
6. Ar taurēm un bazūnu skaņām paudiet savu prieku ķēniņa, Tā Kunga, priekšā!
7. Lai krāc un plosās jūra un viss, kas to pilda, lai vētra iet pār zemi un visu, kas uz tās dzīvo!
8. Upes lai plaukšķina, kalni lai gavlē visnotaļ
9. Tā Kunga priekšā, jo Viņš nāk tiesāt zemi. Viņš tiesās pasauli pēc likuma un tautas taisnībā.

1. Tas Kungs ir kļuvis ķēniņš - tautas lai dreb! Viņš sēž pār ķerubiem - zeme lai trīc!
2. Tas Kungs ir liels Ciānā, un Viņš augsti pacelts pār visām tautām.
3. Lai tās teic Tavu lielo un bijājamo Vārdu: Tiešām, Viņš ir svēts!
4. Lai daudzina ķēniņa spēku, ķēniņa, kas par visu vairāk mīl taisnību. Tu esi stingri nostiprinājis taisnīgu kārtību; Tu esi nodibinājis tiesu un taisnību Jēkabā.
5. Cildiniet To Kungu, mūsu Dievu! Krītiem ceļos Viņa kāju pamesla priekšā! Tiešām, Viņš ir svēts!
6. Mozus un Ārons bija starp Viņa priesteriem, arī Samuēls bija starp tiem, kas piesauca Viņa Vārdu; viņi piesauca To Kungu, un Viņš tos paklausīja;
7. Viņš runāja uz tiem padebešu stabā, tie pasargāja Viņa liecības un bauslību, ko Viņš tiem bija devis.
8. Kungs, mūsu Dievs, Tu esi viņus uzklaušījis! Tu esi bijis viņiem Dievs, kas piedod, un arī atriebējs par viņu ļaunajiem darbiem.
9. Cildiniet To Kungu, mūsu Dievu, un metieties ceļos pie Viņa svētā kalna! Tiešām, svēts ir Tas Kungs, mūsu Dievs!

Psalms 100

1. Pateicības psalms. Gavilējiet Tam Kungam, visas pasaules zemes!
2. Kalpojiet Tam Kungam ar prieku, nāciet Viņa vaiga priekšā ar gaviļēm!
3. Atzīstiet, ka Tas Kungs ir Dievs, Viņš mūs ir darījis - un ne mēs paši - par Savu tautu un par Savas ganības avīm.
4. Ieeita pa Viņa vārtiem ar pateikšanu, Viņa pagalmos ar teikšanu! Pateicieties Viņam, slavējiet Viņa Vārdu!
5. Jo Tas Kungs ir laipnīgs, Viņa žēlastība paliek mūžīgi, un Viņa patiesība pastāv uz radu radiem.

1. Dāvida psalms. Es dziedāšu par žēlastību un tiesisku taisnību; Tev, Kungs, es dziedāšu slavu!
2. Es centīšos palikt uz nenoziēdzības ceļa. Kad nāksi Tu pie manis? Es staigāšu ar skaidru sirdi tavā namā.
3. Es neraudzīšos uz ļaunām un kauna pilnām lietām. Es ienīstu pārkāpējus un atkritējus, un lai viņiem nebūtu vietas pie manis.
4. Netaisna sirds lai ir tālu nost no manis, ļaunu cilvēku es negribu pazīt.
5. Kas savu tuvāko slepeni aprunā, to es piespiedīšu klusēt un izdeldēšu; kam lepnas acis un uzpūtīga sirds, to es necietīšu.
6. Manas acis lai raugās uz uzticīgajiem zemē, ka tie paliek pie manis. Kas taisnus ceļus staigā, tie man kalpo.
7. Viltus ļaudis nepaliks manā namā; kas melus runā, nepastāvēs manu acu priekšā.
8. Ik rītus es iznīcināšu visus bezdievjus zemē, lai izdeldētu no Tā Kunga pilsētas visus ļauna darītājus.

1. Nelaimīga cilvēka lūgšana, kad tas izmisumā nāk ar savām žēlabām Tā Kunga priekšā.
2. Klausī, ak, Kungs, manu lūgšanu, manas vaimanas lai nāk Tavā priekšā!
3. Neapslēp man Savu vaigu bēdu laikā, piegriez man Savu ausi, kad es Tevi piesaucu, steidz paklausīt mani!
4. Ak, manas dienas ir izkūpējušas kā dūmi, mani kauli izdeguši līdzīgi pagalei.
5. Satriekta ir mana sirds, izkaltusi kā zāle, es pat aizmirstu ēst savu maizi.
6. No vaimanām mani kauli līp man pie manas miesas.
7. Es esmu kā purva dumpis tuksnesī, kā apogs drupu kaudzēs.
8. Es esmu bez miega un sēžu kā vientulis putns uz jumta.
9. Mani ienaidnieki peļ mani diendienā, tie, kas pret mani trako, piemin mani lādēdami.
10. Es ēdu pelnus kā maizi un jaucu savu dzērienu ar asarām
11. Tavas bardzības un dusmības dēļ, jo Tu pacēli un atkal nogāzi mani.
12. Manas dienas ir izstiepušās kā ēna pavakarē, un es kalstu kā zāle!
13. Bet Tu, Kungs, Tu paliec mūžīgi - un Tava piemiņa uz radu radiem.
14. Kaut Tu celtos un apžēlotos par Ciānu, jo ir jau laiks tai žēlastību parādīt: noteiktā žēlastības stunda tai ir situši,
15. jo Tavi kalpi mīl tās akmeņus un nožēlo, ka tā guļ pīšļos, un vēlētos,
16. lai taču tautas bītos Tā Kunga Vārda un visi ķēniņi virs zemes Tavu godību,
17. kad Tas Kungs Ciānu uzcelš un parādīsies visā Savā spožumā.
18. Viņš piegriežas atstāto lūgšanām un nenicina viņu piesaukšanu.
19. Lai tas top uzrakstīts nākamām audzēm, ka tās tautas, kas vēl celsies, arī lai slavē To Kungu!
20. Jo Viņš skatās no Savas svētnīcas, Tas Kungs raugās no debesīm uz zemi,
21. lai dziedētu cietumnieku nopūtas un atsvabinātu nāvei nolemtos,
22. lai ļaudis sludina Ciānā Tā Kunga Vārdu un Jeruzālemē Viņa slavu,
23. kad tautas pulcēsies kopā, valstis sanāks kalpot Tam Kungam.
24. Bet Viņš ir satriecis atceļā uz Jeruzālemi manu spēku un saīsinājis manas dienas.
25. Es lūdzos: Mans Dievs, neaizsauc mani pusmūža gados, Tu, kam gadi paliek uz radu radiem!
26. Senlaikos Tu zemei pamatus esi licis, un debesis ir Tavu roku darbs.
27. Tās zudīs, bet Tu paliksi; tās sadīl kā drānas, Tu veidosi tās kā tērpus, un tās pārveidosies.
28. Bet Tu paliec tas pats, Tavi gadi nebeigsies nekad.
29. Tavu kalpu bērni dzīvos drošībā, un viņu dzimums pastāvēs nesatricināmi Tavā priekšā.

1. Dāvida psalms. Teici To Kungu, mana dvēsele, un viss, kas manī, Viņa svēto Vārdu!
2. Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!
3. Viņš piedod visus tavus grēkus un dziedē visas tavas vainas;
4. Viņš izglābj tavu dzīvību no pazudināšanas un vainago tevi ar mīlestību un žēlastību.
5. Viņš bagātīgi iepriecina tevi vecumā ar svētīgām dāvanām, tā ka tava jaunība atjaunojas kā ērglis.
6. Tas Kungs piešķir taisnību un tiesu visiem apbēdinātiem.
7. Viņš Mozum atklāja Savus ceļus un rādīja Israēla bērniem Savus darbus.
8. Žēlīgs un lēnīgs ir Tas Kungs, pacietīgs un bagāts žēlastībā.
9. Viņš nesaskaņas nepaturēs mūžam un nedusmosies mūžīgi.
10. Viņš nedara mums pēc mūsu grēkiem un neatmaksā mums pēc mūsu noziegumiem,
11. jo, cik augstu ir debesis pār zemi, tik liela ir Viņa žēlastība pret tiem, kas Viņu bīstas.
12. Cik tālu ir rīti no vakariem, tik tālu Viņš atliek mūsu pārkāpumus nost no mums;
13. kā tēvs apžēlojas par bērniem, tā Tas Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas.
14. Jo Viņš zina, kādi radījumi mēs esam, Viņš piemin to, ka mēs esam pīšļi.
15. Cilvēks savā dzīvē ir kā zāle, viņš zied kā puķe laukā,
16. kad vējš to skar, tad tās vairs nav, un neatrod vairs pat tās vietu.
17. Bet Tā Kunga žēlastība paliek mūžīgi mūžam dzīva tajos, kas Viņu bīstas, un Viņa taisnība uz bērnu bērniem
18. tajos, kas Viņa derību sargā, neaizmirst Viņa baušļus un cenšas tos pildīt.
19. Tas Kungs ir debesīs uzcēlis Savu troni, un Viņa ķēniņa valstība valda pār visu.
20. Teiciet To Kungu, Viņa eņģeļi, jūs, Viņa stiprie sargi, kas Viņa pavēles pilda, klausīdami Viņa vārda balsi!
21. Teiciet To Kungu, visi Viņa karapulki, jūs, Viņa kalpi, kas pildāt Viņa prātu!
22. Teiciet To Kungu, visi Viņa darbi visās Viņa valstības malās! Teici To Kungu, mana dvēsele!

1. Teici To Kungu, mana dvēsele! Kungs, mans Dievs, cik Tu esi liels, cildenumā un godībā tērpies.
2. Tu ģērbies gaismā kā tērpā, Tu izplet debesis kā telts segu.
3. Tu ūdeņus liec Savai pilij par pamatu, Tu brauc uz mākoņiem kā ar ratiem, Tu skrien ar vēja spārniem;
4. Tu dari vējus par Saviem vēstnešiem un uguns liesmas par Saviem kalpiem.
5. Tu pamatojis zemi uz stipriem balstiem, ka tā nesvārstās nemūžam.
6. Ar pirmplūdiem Tu biji apsedzis to kā ar drēbēm, ūdeņi stāvēja pāri kalniem;
7. no Taviem draudu saucieniem tie bēga, no Tava pērkona tie aizsteidzās bailēs.
8. Kalni pacēlās augstu, un lejas nogrima līdz tai vietai, kā Tu tām biji licis.
9. Tu robežas esi licis, ko ūdeņiem nebūs pārkāpt, tie neapplūdinās vairs zemi.
10. Tu pievadi avotus strautiem pa ielejām, tā ka šie strauti priecīgi burbuļo dziļumos starp kalniem.
11. Tie dzirdina tālāk visus kustoņus laukā, tur meža ēzeļi dzesē savas slāpes.
12. Viņi krastos dzīvo debess putni un dzied koku zaros dziesmas.
13. Tu veldzē kalnus no Savas debess pils; ar augļiem, ko Tu audzē, piepildās zeme.
14. Tu liec augt zālei par barību lopiem un dažādiem augiem cilvēku vajadzībām, Tu liec zaļot sējai, lai nāktu no zemes maize
15. un vīns, kas iepriecina cilvēka sirdi, lai viņa vaigs spīdētu no eļļas un maize lai stiprinātu viņa miesu.
16. Ar valgumu pildās Tā Kunga koki, Libanona ciedru koki, ko Viņš stādījis,
17. kur putni taisa savas ligzdas, kur stārķi dzīvo ciprešu galotņu zaros.
18. Augstie kalni ir par mājokli kalnu kazām, un klintis āpšiem par patvērumu.
19. Tu radīji mēnesi laika noteikšanai, un sauli, kas pati zina savu gaitu.
20. Kad iestājas tumsa, tad metas nakts, tad kustas visi meža zvēri.
21. Jaunie lauvas rūc pēc laupījuma un gaida savu barību no Dieva.
22. Kad saule uzlec, tad tie pazūd un apgulstas savās alās;
23. tad cilvēks iziet pie sava darba, iegrimdams savā darbā līdz vakara laikam.
24. Cik lieli ir Tavi darbi, ak, Kungs! Cik daudz ir to, un tos visus Tu esi ar gudrību radījis; zeme ir Tavu radījumu pilna.
25. Redzi, jūra - cik liela un plaša tā uz visām pusēm! Tur mudžēt mudž neskaitāmā daudzumā visādi kustoņi, lieli un mazi.
26. Tur brauc kuģi, tur ir leviatāns, ko Tu esi radījis, lai tas rotaļājas tanī.
27. Viņi visi gaida uz Tevi, lai Tu viņiem barību dod savā laikā.
28. Kad Tu to viņiem dod, tad viņi to sakrāj; kad Tu atver Savu roku, tad viņi top paēdināti ar visu labu.
29. Bet, kad Tu apslēp Savu vaigu, tad viņi krīt bailēs; kad Tu viņiem atņem dvašu, tad viņi mirst un atgriežas pīšļos.
30. Kad Tu sūti Savu Garu, tad viņi top dzīvi radījumi, tā Tu atjauno zemes seju.
31. Tā Kunga godība lai paliek mūžīgi, Tas Kungs priecājas par Saviem darbiem!
32. Kad Viņš uzlūko zemi, tad tā trīc; kad Viņš aizskar kalnus, tad tie kūp.
33. Es dziedāšu Tam Kungam visu savu mūžu, es slavēšu savu Dievu, kamēr vien šeit mītu!
34. Manas sirds domas lai Viņam patīk, es priecāšos Tam Kungam!
35. Grēcinieki lai pazūd no zemes virsas, un kaut bezdievju nebūtu vairs. Teici To Kungu, mana dvēsele! Alelujā!

1. Pateicieties Tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu, sludiniet tautu starpā Viņa darbus!
2. Dziediet Viņam, spēlējiet Viņam, stāstiet par visiem Viņa brīnuma darbiem!
3. Slavējiet Viņa svēto Vārdu! Lai priecājas visu sirdis, kas meklē To Kungu!
4. Meklējiet To Kungu un Viņa spēku, vienumēr meklējiet Viņa vaigu!
5. Pieminiet Viņa brīnuma darbus, ko Viņš darījis, Viņa zīmes un Viņa mutes spriedumus,
6. jūs, Ābrahāma, Viņa kalpa, dzimums, jūs, Jēkaba bērni, Dieva izredzētie!
7. Viņš, Tas Kungs, ir mūsu Dievs; Viņa tiesas lēmumi iet pār visu zemi.
8. Viņš neaizmirst Savu derību nemūžam, to vārdu, ko Viņš tūkstošiem dzimumiem devis,
9. to derību, ko Viņš slēdzis ar Ābrahāmu, un Savu zvērestu, ko Viņš devis Īzākam,
10. ko Viņš arī Jēkabam par likumu apstiprinājis un par mūžīgu derību Israēlam,
11. kad Viņš teica: Tev Es došu Kānaāna zemi kā jūsu mantojuma tiesu!
12. Toreiz ļaužu bija nedaudz, pavisam maz, un viņi bija svešinieki tai zemē.
13. Viņi staigāja no vienas tautas pie otras, no vienas valsts pie otras valsts ļaudīm.
14. Bet Viņš nelāva nevienam viņus apspiest un sodīja pat ķēniņus viņu dēļ:
15. Neaizskariet Manus svaidītos un nedariet ļauna Maniem praviešiem!
16. Kad bads uznāca tajā zemē un izbeidzās viss maizes krājums,
17. Viņš sūtīja viņiem pa priekšu vienu vīru, Jāzepu, ko pārdeva par vergu,
18. viņa kājas lika siekstā un viņu pašu iekala dzelzīs,
19. kamēr viņa paredzējums piepildījās un Tā Kunga vārds to apliecināja.
20. Kēniņš sūtīja un lika atraisīt viņu, tautu valdnieks viņu atsvabināja,
21. viņš iecēla viņu par kungu savam namam un par valdnieku visai savai mantai,
22. lai tas valda pār viņa lielkungiem pēc sava prāta un māca viņa vecajiem gudrību.
23. Tā Israēls nonāca Ēģiptes zemē, un Jēkabs dzīvoja kā svešinieks Hama zemē.
24. Tad Dievs lika Saviem ļaudīm pieaugt skaitā un darīja viņus varenākus nekā viņu pretiniekus.
25. Viņš pārveidoja viņu sirdis, lai viņi sāktu ienīst Viņa tautu un uzbrukt ar viltu Viņa kalpiem.
26. Tad viņš sūtīja Mozu, Savu kalpu, un Āronu, ko Viņš bija izraudzījis.
27. Tie darīja brīnuma zīmes viņu starpā un brīnumus Hama zemē.
28. Viņš sūtīja tumsu, diena satumsa pavisam; tomēr viņi nepiegrieza vērību Viņa vārdam.
29. Viņš pārvērtā visus viņu ūdeņus asinīs, visas zivis aizgāja bojā.
30. Viņu zeme mudžēja no vardēm līdz pat ķēniņa pils telpām.
31. Viņš runāja, tad nāca kukaiņi, utis visās viņu robežās.
32. Viņš deva viņiem krusu lietus vietā un sūtīja uguns liesmas viņu zemē.
33. Viņš sasita viņu vīna kokus un vīgu kokus un nopostīja visus kokus viņu zemē.
34. Viņš runāja, tad nāca siseņi un vaboles bez skaita
35. un noēda visu zāli viņu zemē, apēda visus zemes augļus.
36. Tad Viņš nokāva visus pirmdzimtos viņu zemē, viņu pirmo spēku,
37. un izveda Savus ļaudis ar visu sudrabu un zeltu, un neviena gurdēna nebija viņu ciltīs.
38. Ēģipte priecājās par viņu aiziešanu, jo bailes no viņiem to bija pārņēmušas.
39. Padebesi Viņš deva viņiem par segu un uguni naktī par gaismu.
40. Tad Mozus lūdza, un Dievs sūtīja viņiem paipalas un paēdināja viņus ar debesu maizi.
41. Viņš pāršķēla klinti, tad iztecēja ūdens un plūda pa tuksnesi straumēm,
42. jo Viņš atcerējās Savu svēto vārdu un Savu kalpu Ābrahāmu.
43. Tā Viņš izveda Savu tautu ar prieku un ar gaviļēm Savus izredzētos,
44. un deva viņiem citu tautu zemi, lai viņi to iegūst un pārņem sev par īpašumu,
45. lai turētu godā Dieva likumus un pildītu Viņa baušļus. Alelujā!

1. Alelujā! Teiciet To Kungu, jo Viņš ir laipnīgs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
2. Kas var izteikt Tā Kunga varenos darbus un pienācīgi paust visu Viņa teicamo veikumu slavu?
3. Svētīgi tie, kas turas pie patiesības un dara taisnību vienumēr!
4. Piemini mani, Kungs, pēc Sava labā prāta uz Savu tautu un nāc pie manis ar Savu palīdzību,
5. ka redzam labumu parādāmajies Tavos izredzētajos, ka priecājamies par Tavu ļaužu prieku un lepojamies ar savu piederību pie Tavas izredzētās tautas!
6. Mēs esam grēkojuši līdz ar mūsu tēviem, esam noziegušies, mēs bijām bezdievīgi.
7. Mūsu tēvi Ēģiptes zemē neievēroja Tavus brīnuma darbus, viņi aizmirsā Tavu lielo žēlastību un bija nepaklausīgi pie jūras, pie Niedru jūras.
8. Bet Viņš tiem palīdzēja Sava Vārda dēļ, lai parādītu Savu lielo varu.
9. Viņš apsauca Niedru jūru, tā kļuva sausa, un Viņš vadīja viņus caur dziļumiem kā pa sausu zemi.
10. Tā Viņš izglāba viņus no vajātāju varas un atsvabināja no ienaidnieka rokas.
11. Ūdeņi apsedza viņu pretiniekus, nepalika no tiem pie dzīvības it neviens.
12. Tad viņi ticēja Viņa vārdiem, viņi teica dziesmās Viņa slavu.
13. Bet drīzi viņi aizmirsā Viņa darbus un nenogaidīja, ko Viņš bija lēmis.
14. Viņi krita kārībās tuksnesī un kārdināja Dievu tuksnešainos klajumos.
15. Dievs apmierināja viņiem viņu kārību, bet uzsūtīja viņu dzīvībām sērgu.
16. Viņi apskauda nometnē Mozu un Āronu, Tā Kunga svētitos.
17. Tad atvērās zeme un aprija Datanu un aizrāva zemē Abirāma biedrus.
18. Uguns iedegās viņu barā, un liesmas sadedzināja bezdievīgos.
19. Viņi darināja Horebā teļu un zemojās šī tēla priekšā,
20. un tā apmainīja savu Dieva godību pret lopa tēlu, vērša, kas ēd zāli.
21. Viņi aizmirsā Dievu, savu glābēju, kas lielas lietas bija darījis Ēģiptes zemē,
22. brīnumus Hama zemē, briesmīgus darbus pie Niedru jūras.
23. Tad Viņš bija nodomājis viņus iznīcināt, ja nebūtu Mozus, Viņa izraudzītais, par viņiem iestājies Viņa priekšā, lai novērstu Viņa dusmas un glābtu viņus no nāves.
24. Viņi nepriecājās par skaisto zemi un neticēja Viņa vārdam,
25. bet kurnēja savās teltīs un nepaklausīja Tā Kunga balsij.
26. Tad Viņš pacēla pret viņiem Savu roku, lai viņus nomaitātu tuksnesī,
27. lai nomāktu viņus tautu starpā un viņus izkaisītu pa dažādām zemēm.
28. Tad viņi pieķērās Baalam-Peoram un ēda elkiem nesto ziedojumu gaļu,
29. un apkaitināja To Kungu ar saviem darbiem. Kad izcēlās sērga viņu starpā,
30. tad cēlās Pinehass un tiesāja, un sērga mitējās.
31. Tas viņam tapa pielīdzināts par nopelnu uz bērnu bērniem mūžīgi.
32. Tad ļaudis Viņu apkaitināja pie strīdus ūdens, un Mozum bija jāpiedzīvo viņu dēļ ļaunums,
33. jo viņi, pretodamies Viņa Garam, sarūgtināja viņa sirdi, un viņš teica neapdomīgus vārdus ar savām lūpām.
34. Viņi arī neizdeldēja tautas, kā Tas Kungs viņiem bija pavēlējis,
35. bet sajaucās ar citām tautām, piesavinājās viņu dzīves veidu
36. un kalpoja viņu elkiem, un tie kļuva viņiem par slazda valgu.
37. Savus dēlus un savas meitas viņi upurēja ļauniem gariem
38. un izlēja nenoziēdīgas asinis - savu dēlu un savu meitu asinis, ko viņi upurēja Kānaānas elkiem: tā tapa zeme negodā likta ar asinsgrēkiem.
39. Tā viņi kļuva nešķīsti ar saviem darbiem un atkrita no Tā Kunga ar savu dzīves veidu.
40. Tad iedegās Tā Kunga dusmas pret Viņa tautu, un Viņam bija riebums pret Savu mantojumu;
41. Viņš nodeva tos citu tautu rokās, un viņu nīdēji un ienaidnieki valdīja pār viņiem.
42. Viņu ienaidnieki spaidīja un nomāca viņus un pakļāva galīgi viņus savai varai.
43. Viņš izglāba viņus vairākkārt, taču viņi kaitināja Viņu ar savu pretestīgo sirdsprātu un panīka vēl vairāk savu noziegumu dēļ.

44. Bet Viņš uzlūkoja viņu bēdas un uzklausīja viņu piesaukšanu
45. un pieminēja Savu derību ar viņiem aiz Savas lielās žēlastības,
46. tā ka viņi atrada līdzietību visos, kas viņus turēja gūstā.
47. Palīdzi mums, Kungs, mūsu Dievs, un pulcē mūs atkal kopā - no tām citām tautām, lai varam
pateicībā slavēt Tavu svēto Vārdu un būt laimīgi savā lepnumā, ka drīkstam daudzināt Tavu slavu!
48. Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, mūžīgi mūžam! Un visa tauta lai saka: Āmen! Alelujā!

1. Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir laipnīgs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
2. Tā lai saka tie, ko Tas Kungs atpestījis, ko Viņš ir izglābis no spaidītāja rokas
3. un sapulcinājis no visām zemēm, no rītiem un vakariem, no ziemeļiem un no jūras.
4. Viņi maldījās tuksnesī pa nestaigājamiem ceļiem un neatrada pilsētas, kur varētu dzīvot,
5. izsalkuši un izslāpuši, tā ka viņu dvēsele viņos bija galīgi novārgusi un izmisusi.
6. Tad viņi piesauca To Kungu savās bēdās, un Viņš izglāba viņus no viņu posta
7. un vadīja uz pareiza ceļa, ka viņi nonāca apdzīvotā vietā.
8. Bet viņi lai pateicas Tam Kungam par Viņa žēlastību un par Viņa brīnuma darbiem, ko Viņš dara cilvēku bērnu vidū,
9. ka Viņš veldzēja izslāpušo un atspirdzināja ar barību izsalkušo.
10. Tie, kas sēdēja tumsā un nāves ēnā, būdami ieslīguši galīgā postā un saistīti dzelzs valgos,
11. jo viņi pretojās Dieva vārdiem un neizpildīja Visaugstākā gribu,
12. bet Viņš nomāca viņu sirdi ar grūtām pūlēm, ka viņi paklupa un palīga nebija,-
13. tie tad piesauca To Kungu savās bēdās, un Viņš izglāba viņus no viņu bailēm
14. un izveda viņus no tumsas un nāves ēnas, un sarāva viņu saites.
15. Viņi lai pateicas Tam Kungam par Viņa žēlastību un par Viņa brīnuma darbiem, ko Viņš dara cilvēku bērniem,
16. ka Viņš salauza vara durvis un sagrāva dzelzs aizšaujamus.
17. Neprātīgie, kas sirga un cieta mokas savu grēku un savu noziegumu dēļ,
18. ka viņiem apriebās ēdiens un viņi nonāca gandrīz līdz pat nāves vārtiem,
19. tad viņi piesauca To Kungu savās bēdās, un Viņš viņus izglāba no viņu bailēm.
20. Viņš sūtīja Savu vārdu un dziedināja viņus, un izglāba viņus no bojā ejas.
21. Tie lai pateicas Tam Kungam par Viņa žēlastību un par Viņa brīnuma darbiem, ko Viņš dara cilvēku bērniem.
22. Viņi lai nes pateicības upurus un sludina ar prieku Viņa darbus.
23. Tie, kas ar kuģiem brauca pa jūru un veica lielos ūdeņos savus darījumus,
24. tie redzēja Tā Kunga darbus un Viņa brīnumus jūras virsū un dziļumos.
25. Pēc Viņa pavēles sacēlās vētra, kas sabangoja jūras viļņus,
26. tie pacēlās augšup pret debesīm un nogrima atkal dzelmē, tā ka viņu dvēsele trīcēja izmisumā un bailēs.
27. Tie viņus mētāja un svaidīja kā dzēruma pilnus, visa viņu gudrība bija galā.
28. Tad viņi piesauca To Kungu savās bēdās, un Viņš izglāba viņus no viņu bailēm.
29. Viņš apklusināja vētru, ka norima viļņi.
30. Viņi priecājās, ka iestājās klusums, un Viņš ieveda viņus iecerētajā ostā.
31. Viņi lai pateicas Tam Kungam par Viņa žēlastību un par Viņa brīnuma darbiem, ko Viņš dara cilvēku bērniem,
32. viņi lai cildina Viņu tautas draudzē un lai slavē vecajo saimē!
33. Viņš padarīja upes par tuksnesi un ūdens avotus par sausām un tukšām vietām,
34. un auglīgu tīrumu par sausu posta zemi tās iedzīvotāju ļaunuma dēļ.
35. Tuksnesi Viņš atkal pārvērš par ūdens dīķi un sausu zemi par avoksnainu.
36. Viņš tur nometināja izsalkušos, ka viņi tur uzcēla pilsētu, kur dzīvot,
37. un apsēja tīrumus un dēstīja vīnadārzus, kas nesa bagātus augļus.
38. Viņš svētīja viņus, ka viņi ļoti vairojās, un viņiem lopu nebija mazums.
39. Bet tad viņi gāja mazumā un panīka no nelaimes bēdām.
40. Viņš izgāza nievāšanu pār dižciltīgajiem un lika viņiem maldīties tuksnesī, kur nav ceļa.
41. Bet nabagos Viņš paaugstināja, izglāba viņus no viņu posta un vairoja viņu dzimumu kā avju pulku.
42. To redzēdami, priecāsies taisnie, un visai nelietībai jātur mute.
43. Kas ir gudrs, lai ņem to vērā un saprot Tā Kunga žēlastības darbus.

1. Dāvida psalms. Dziesma.
2. Ak, Dievs, mana sirds ir droša, es dziedāšu un slavēšu ar dziesmām. Mosties, mana dvēsele!
3. Mostieties, arfas un cītaras, es modīšos ar ausekli!
4. Es Tevi slavēšu, ak, Kungs, tautu starpā, tautību vidū!
5. Jo līdz pat debesīm liela ir Tava žēlastība un līdz padebešiem Tava uzticība.
6. Pacelies, Dievs, pār debesīm un parādi Savu godību pār visu zemi!
7. Lai Tavi mīļotie top glābti, palīdzi mums ar Savu labo roku, paklausī mani!
8. Dievs runāja Savā svētajā vietā: Es priecāšos un dalīšu Sihemu un mērīšu Sukotas leju.
9. Man pieder Gileāda, Man pieder Manase, Efraims ir Manas galvas aizsargs, Jūda ir Mans valdnieka zizlis.
10. Moābs ir Mans mazgājamais trauks, pār Edomu Es metīšu pāri Savu kurpi, Es gavilēšu kā uzvarētājs pār filistiešu zemi.
11. Kas aizvedīs mani stiprā pilsētā? Kas pavadīs mani līdz Edomai?
12. Vai ne Tu, ak, Dievs, kas bijī atmetis mūs un aizgāji, ak, Dievs, ar mūsu karaspēku?
13. Palīdzi mums bēdu laikā, stāvi mums klāt cīņā pret ienaidniekiem, jo necīga ir cilvēku palīdzība!
14. Ar Dievu mēs veiksīm lielus darbus, Viņš satrieks mūsu ienaidniekus.

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida psalms. Ak, Dievs, es Tevi slavēju, neciet klusu!
2. Jo bezdievju mute un meļu mute ir atvērusies pret mani un runā ar viltus mēli.
3. Tie uzbrūk man dzēlīgi no visām pusēm ar naidīgiem vārdiem un bez iemesla apkaro mani.
4. Uz manu mīlestību tie atbild ar naidu, kaut es par tiem lūdzu Dievu.
5. Tie atmaksā labu ar ļaunu, ar ienaidu par manu mīlestību.
6. Iecel viņam bezdievi par tiesnesi, un sātans lai stāv viņam pie viņa labās rokas!
7. Par vainīgu lai viņš top atzīts tiesā, un pat viņa Dieva lūgšana lai kļūst viņam par grēku!
8. Viņa mūža dienas lai iet mazumā, viņa amatu lai pārņem citi!
9. Par bāriņiem lai kļūst viņa bērni un par atraitni viņa sieva!
10. Viņa bērni lai staigā kā klaidoņi ubagodami un meklē maizi tālu no savas tēva mājas drupām!
11. Parāda devējs lai atņem visu, kas viņam ir, svešinieki lai izvazā un laupa viņa mantu!
12. Neviens lai viņam nepalīdz, un lai neviens nežēlo viņa bārabērnus!
13. Viņa pēcnācēji lai top izdeldēti, otrā augumā lai izzūd viņa vārds!
14. Viņa tēva noziegumus Tas Kungs lai piemin, un viņa mātes grēki lai paliek nepiedoti!
15. Tie lai paliek Tā Kunga priekšā vienumēr, un viņa piemiņa lai izzūd virs zemes,
16. tādēļ ka viņš necentās rādīt mīlestību, bet vajāja atstāto un nabago un sirdī noskumušo, lai to nogalinātu.
17. Viņš mīlēja lāstu - lai tas tagad krīt uz viņa galvu; viņš nemīlēja svētību - tā tagad lai paliek tālu nost no viņa!
18. Viņš tērpās lāstos kā drēbēs - lai tie tagad spiežas kā ūdens viņam iekšā, kā eļļa viņa kaulos!
19. Tie lai top viņam kā par drēbēm, kas viņu sedz, kā par jostu, ar ko tas jožas!
20. Tā lai ir Tā Kunga alga maniem pretiniekiem un visiem tiem, kas par mani runā ļaunu!
21. Bet Tu, Kungs, esi ar mani Sava Vārda dēļ, Tava žēlastība ir liela, izglāb mani!
22. Jo es esmu nelaimīgs un nabags, mana sirds manī ir ievainota.
23. Es iznīkstu un zūdu kā novakara ēna, kas stiepjas garumā, un esmu līdzīgs sisenim, ko vētra dzenā.
24. Mani ceļi ļodzās no gavēšanas, un mana miesa ir izdilusi, un treknuma vairs nav.
25. Es esmu kļuvis ļaudīm par apsmieklu: kad viņi mani redz, viņi, mani nievādami, krata galvu.
26. Palīdzi man, ak, Kungs mans Dievs, izglāb mani pēc Savas žēlastības!
27. Lai viņi atzīst, ka tā ir Tava roka, ka Tu, Kungs, to dari!
28. Lai viņi lād, bet Tu svētī; kad viņi ceļas, tad lai viņi krīt kaunā, bet Tavs kalps lai priecājas!
29. Mani pretinieki lai top tērti kaunā, viņu negods lai viņus sedz kā drēbes!
30. Bet es skaļi pateikšos Tam Kungam no visas sirds ar savu muti un slavēšu Viņu lielā pulkā,
31. jo Viņš stāv nabagam pie viņa labās rokas, lai viņu glābtu no tiem, kas viņu pazudina.

Psalms 110

1. Dāvida psalms. Tā Kunga vārds manam kungam: Sēdies pie Manas labās rokas, tiekāms Es lieku tavus ienaidniekus par pameslu tavām kājām!
2. No Ciānas Tas Kungs izplatīs tava sceptera varu. Valdi savu ienaidnieku vidū!
3. Tava tauta būs labprātīga tava karagājiena dienā. Tavi jaunekļi nāks pie tevis svētā glītumā kā rasa no rīta blāzmas klēpja.
4. Tas Kungs ir zvērējis, un Viņš to nenožēlos: Tu esi priesteris mūžīgi pēc Melhisedeka kārtas.
5. Tas Kungs ir tev pie tavas labās rokas, Viņš satrieks ķēniņus Savas dusmības dienā.
6. Viņš turēs tiesu tautu starpā, piepildīs zemi ar nogalinātiem un satrieks to, kas ir galva pār lielu zemi.
7. Viņš dzers no strauta ceļa malā, tādēļ viņš augstu cels savu galvu.

1. Alelujā! Es pateicos Tam Kungam un daudzinu Viņu no visas sirds taisno vidū un draudzē.
2. Lieli ir Tā Kunga darbi; tos lai cenšas izdibināt visi, kam par tiem sirsnīgs prieks.
3. Slaveni un brīnišķi ir Viņa darbi, Viņa taisnība paliek mūžīgi.
4. Viņš Saviem brīnumiem ir cēlis piemiņu; žēlīgs un žēlsirdīgs ir Tas Kungs.
5. Viņš dod barību tiem, kas Viņu bīstas; Viņš piemin un atceras Savu derību mūžīgi.
6. Viņš rādīja Savai tautai Savus varenuma pilnos darbus, tai nododams citu tautu mantojumu.
7. Viņa roku darbi ir uzticība un tiesiski taisna patiesība, negrozāmi ir visi Viņa baušļi;
8. nodrošināti mūžīgi mūžam, tie pamatoti uzticībā un godīgumā.
9. Viņš sūtīja pestīšanu Savai tautai un noteica, ka Viņa derība pastāvēs mūžīgi. Svēts un bijājams ir Viņa Vārds.
10. Bijība Tā Kunga priekšā ir visas gudrības sākums. Tas visu labi izjūt un saprot, kas tā dara. Viņa slava paliek mūžīgi.

1. Alelujā! Svētīgs tas cilvēks, kas bīstas To Kungu, kam ir sirsnīgs prieks par Viņa baušļiem!
2. Viņa dzimums būs varens virs zemes, tas būs svētīts kā taisno cilts.
3. Turība un bagātība būs viņa namā, viņa taisnība paliek mūžīgi.
4. Taisnajiem Viņš tumsībā uzaust kā gaisma; Viņš ir žēlīgs, žēlsirdīgs un taisns.
5. Labi tam cilvēkam, kas ir žēlsirdīgs un labprāt aizdod, viņš tiesā panāks savu taisnību;
6. viņš savā garā neļodzīsies nemūžam, taisnais paliek mūžīgā piemiņā.
7. Viņš nebīstas no ļaunas slavas, viņa sirds ir stipra savā pašāvībā uz To Kungu.
8. Viņa sirds ir droša, viņš nebīstas, tiekāms ar gandarījuma prieku viņš var noskatīties uz saviem ienaidniekiem.
9. Viņš ir devīgs un dod nabagiem bagātīgi. Viņa taisnīgums stāv nelokāmi vienumēr, viņa rags paceļas godā.
10. Bezdievis to redz ar nepatiku un dusmām, bet viņš tomēr, kaut zobus griezdam, iznīks. Tas nenotiks, ko bezdievji vēlas.

Psalms 113

1. Alelujā! Teiciet jūs, Tā Kunga kalpi, teiciet Tā Kunga Vārdu!
2. Slavēts lai ir Tā Kunga Vārds no šā laika mūžīgi mūžam!
3. No saules lēkta līdz tās rietam slavēts lai ir Tā Kunga Vārds!
4. Tas Kungs Savā diženumā ir augstāks par visām tautām, Viņa godība paceļas pāri pār debesīm.
5. Kas ir tāds kā Tas Kungs, mūsu Dievs, kas mājo augstībā,
6. kas noskatās no augšas uz debesīm un uz zemi!
7. Viņš paceļ no pīšļiem un paaugstina nabaga nelaimīgo no dzīves dubļiem,
8. lai nosēdinātu viņu blakus dižciltīgajiem, viņa tautas dižciltīgajiem.
9. Viņš dod bezbērnu sievai vietu un tiesu namā, ka viņa kļūst laimīga bērnu māte. Alelujā!

1. Kad israēlieši izgāja no Ēģiptes un Jēkaba nams devās projām no svešas valodas tautas,
2. tad Jūda kļuva par Viņa svēto vietu un Israēls par Viņa varas apgabalu.
3. Jūra to redzēja un bēga, Jordāna pagrieza atpakaļ savu straumi.
4. Kalni lēkāja kā auni un pakalni kā jauni jēri.
5. Kas tev bija, jūra, ka tu bēgi, un tev, Jordāna, ka tu griezi atpakaļ?
6. Kas notika jums, kalni, ka jūs lēkājāt kā auni un jūs, pakalni, kā jauni jēri?
7. Tā Kunga priekšā drebi, tu zeme, drebi Jēkaba Dieva priekšā,
8. kas pārvērtā klinti par ezeru un akmeņus par ūdens avotiem!

1. Ne mums, Kungs, ne mums, bet Savam Vārdam dod godu Savas žēlastības un uzticības dēļ!
2. Kāpēc tautas lai saka: Kur tad nu ir viņu Dievs?
3. Mūsu Dievs ir debesīs, ko Viņš grib, to visu Viņš dara.
4. Viņu dievekļi ir sudrabs un zelts, tie ir cilvēku roku darināti.
5. Tiem ir mute, bet tie nerunā; tiem ir acis, bet tie neredz;
6. tiem ir ausis, bet tie nedzird; tiem ir deguns, bet tie neko nesaož;
7. tiem ir rokas, bet tās nedarbojas; tiem ir kājas, bet tie nestaigā; to rīkle neizdod skaņas.
8. Tādi paši ir arī tie, kas tos darina un kas paļaujas uz tiem.
9. Israēl, ceri uz To Kungu! Viņš ir jūsu palīgs un jūsu vairogs.
10. Ārona nams, ceri uz To Kungu! Viņš ir jūsu palīgs un jūsu vairogs.
11. Jūs visi, kas bīstaties To Kungu, ceriet uz To Kungu! Viņš ir jūsu palīgs un jūsu vairogs.
12. Tas Kungs mūs piemin, Viņš mūs svētīs. Viņš svētīs Israēla namu, Viņš svētīs Ārona namu.
13. Viņš svētīs tos, kas Viņu bīstas, gan mazos, gan lielos.
14. Tas Kungs lai jūs vairo, jūs un jūsu bērnus,
15. jūs, kuri esat svētīti Tam Kungam, kas radījis debesis un zemi!
16. Debesu debesis pieder Tam Kungam, bet zemi Viņš deva cilvēku bērniem.
17. Ne mirušie slavēs To Kungu, nedz tie, kas nogrimuši klusuma zemē.
18. Bet mēs slavēsim To Kungu no šā laika mūžīgi. Alelujā!

1. Es mīlu To Kungu, jo Viņš klausīja manas lūgšanas balsi.
2. Viņš piegrieza man Savu ausi, tādēļ es Viņu piesaukšu visu savu mūžu.
3. Nāves tikli tinās ap mani, mani sagrāba elles bailes, es ieslīgu nelaimē un bēdās.
4. Bet es piesaucu Tā Kunga Vārdu: Izglāb manu dvēseli, ak, Kungs!
5. Žēlīgs ir Tas Kungs un taisns, žēlsirdīgs ir mūsu Dievs!
6. Tas Kungs pasargā vienbūtīgos, kas nešaubīdamies paļaujas uz Viņu: kad es biju novārdzis, tad Viņš man palīdzēja.
7. Atgriezies savā mierā, mana dvēsele, jo Tas Kungs dara tev labu.
8. Tiešām, Tu izglābi manu dvēseli no nāves, no asarām manas acis un no slīdēšanas manu kāju.
9. Es staigāšu Tā Kunga priekšā dzīvo zemē.
10. Ticību es esmu turējis, kaut es arī sacīju: Es esmu jo zemu noliekts.
11. Es sacīju savā izmisumā: Visi cilvēki ir meli.
12. Kā es atmaksāšu Tam Kungam par visu, ko Viņš man labu darījis?
13. Es pacelšu svētības kausu un piesaukšu Tā Kunga Vārdu.
14. Es pildīšu Tam Kungam savus solījumus visas Viņa tautas priekšā!
15. Viņa svēto nāve ir dārga Tā Kunga acīs.
16. Ak, Kungs, es taču esmu Tavs kalps, es esmu Tavs kalps, Tavas kalpones dēls, Tu saraustīji manas važas.
17. Tev es upurēšu pateicības upurus un piesaukšu Tā Kunga Vārdu.
18. Es pildīšu Tam Kungam savus solījumus visas Viņa tautas priekšā
19. Tā Kunga nama pagalmos, tavā vidū, Jeruzāleme! Alelujā!

Psalms 117

1. Teiciet To Kungu, visas tautas! Slavējiet Viņu, visas tautas!
2. Jo pilna varenības Viņa žēlastība valda pār mums, un Tā Kunga uzticība paliek mūžīgi. Alelujā!

1. Teiciet To Kungu, jo Viņš ir mīlīgs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
2. Tādēļ lai saka Israēls: Tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
3. Tā lai saka arī Ārona nams: Tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
4. Tā lai saka visi, kas bīstas To Kungu: Tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
5. Bailēs un nomāktības bēdās es piesaucu To Kungu, un Viņš paklausīja un mani atsvabināja.
6. Tas Kungs ir ar mani, es nebīstos nenieka. Ko cilvēki man darīs?
7. Tas Kungs ir ar mani, lai man palīdzētu; tādēļ es droši noskatīšos uz saviem ienaidniekiem, gaviļēdams uzvaras priekā.
8. Labāk ir palauties uz To Kungu nekā cerēt uz cilvēkiem!
9. Labāk ir palauties uz To Kungu nekā cerēt uz dižciltīgajiem!
10. Visas tautas bija aplenkušas mani, bet Tā Kunga Vārdā es viņus izdeldēju.
11. Viņi bija apgājuši man visapkārt, bet Tā Kunga Vārdā es viņus iznīcināju.
12. Viņi lidoja ap mani kā bišu spieti, bet viņi izdzisa kā uguns ērkšķos. Tā Kunga Vārdā es viņus uzveicu.
13. Mani grūstin grūda, lai es kristu, bet Tas Kungs man palīdzēja.
14. Tas Kungs ir mans stiprums un mana slavas dziesma, Viņš ir mans glābējs.
15. Gaviles un uzvaras prieks atskan taisno teltīs: Tā Kunga labā roka dara varenus darbus,
16. Tā Kunga labā roka ir augstu pacelta, Tā Kunga labā roka dara varenus darbus!
17. Es nemiršu, bet dzīvošu un sludināšu Tā Kunga darbus.
18. Tas Kungs mani gan smagi pārmācīja, bet tomēr nenodeva nāvei.
19. Atdariet man taisnības vārtus, es ieiešu pa tiem un pateikšos Tam Kungam!
20. Šie ir taisnības vārti, taisnie pa tiem ieies.
21. Es pateicos Tev, ka Tu mani paklausīji un esi mans glābējs.
22. Akmens, ko namdari nometuši pie malas, ir kļuvis par stūra akmeni.
23. Tas ir Tā Kunga darbs, un tas ir brīnums mūsu acīs.
24. Šī ir tā diena, ko Tas Kungs devis: priecāsimies un līksmosimies šinī dienā!
25. Ak, Kungs, palīdzi! Ak, Kungs, lai labi izdodas!
26. Slavēts lai ir, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Mēs raidām jums pretī savu svētību no Tā Kunga nama.
27. Tas Kungs ir Dievs, Viņš ir mūsu gaisma. Izraisiet deju vijas, greznojieties paši ar vītnēm un zaļumiem un greznojiet tā arī altāri līdz pat tā ragiem!
28. Tu esi mans Dievs, es Tev pateicos. Es Tevi slavēšu, mans Dievs!
29. Teiciet To Kungu, jo Viņš ir mīlīgs; tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!

1. Svētīgi tie, kas ir nenoiedzīgi savos ceļos, kas staigā pēc Tā Kunga baušļiem!
2. Svētīgi tie, kas sargā Viņa liecības, kas Viņu meklē no visas sirds,
3. kas nedara netaisnību, bet staigā Viņa ceļos!
4. Tu pats pavēlēji stipri sargāt Tavus likumus un tiem rūpīgi sekot.
5. Kaut es uz to vien tiektos, lai sargātu un pildītu Tavus likumus!
6. Kad es turēšu visus Tavus baušļus sev acu priekšā, es nekad nepalikšu kaunā.
7. Es Tev pateicos ar skaidru sirdi, kad es mācos Tavas taisnības tiesas.
8. Es turēšu Tavus likumus, neatstāj mani pavisam!
9. Kā jauneklis uzturēs savu ceļu šķīstu? Kad turēsies pie Taviem vārdiem.
10. Es Tevi meklēju no visas sirds. Neļauj man aizmaldīties projām no Taviem baušļiem.
11. Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi.
12. Slavēts esi Tu, ak, Kungs! Māci man Tavus likumus.
13. Ar savām lūpām es varu noskaidrot visus Tavas mutes baušļus.
14. Es priecājos par Tavu liecību rādīto ceļu kā par dārgu mantu.
15. Es pārdomāju Tavas pavēles un vēroju Tavus ceļus.
16. Par Taviem likumiem man ir prieks, es neaizmirsīšu Tavu vārdu.
17. Dari labu Savam kalpam, lai es palieku dzīvs, tad es sekošu Tavam vārdam!
18. Atdari man acis, lai es skaidri saredzu Tavas bauslības brīnuma darbus!
19. Es esmu svešinieks virs zemes, neapslēp man Tavus baušļus!
20. Mana dvēsele nomokās ilgās pēc Taviem likumiem vienumēr.
21. Tu norāji lepnos un pārgalvīgos; nolādēti ir, kas aizmaldās projām no Taviem baušļiem!
22. Novērs no manis negodu un kaunu, jo es turu Tavas liecības.
23. Lai gan lieli kungi sēd un sarunājas pret mani, Tavs kalps pārdomā Tavus likumus.
24. Tavas liecības ir mans prieks un manas padoma devējas.
25. Mana dvēsele līp pie pīšļiem, atspirdzini mani pēc Tava vārda!
26. Es Tev atklāju savus ceļus, un Tu mani paklausi. Māci man Tavus likumus!
27. Liec man saprast Tavu likumu noteiktos ceļus, tad es pārdomāšu Tavus brīnumus!
28. Mana dvēsele skumst asarās, stiprini mani ar Savu vārdu!
29. Pasargi mani no melu ceļiem, bet dāvēni man Savus baušļus!
30. Es izredzēju sev patiesības ceļu, es turu sev acu priekšā Tavus rīkojumus.
31. Es turos pie Tavām liecībām, Kungs, nepamet mani kaunā!
32. Es tecēšu Tavas bauslības ceļu, jo Tu apgaismo manu sirdi.
33. Māci man, Kungs, Tavu likumu ceļus, un es staigāšu pa tiem līdz galam.
34. Apgaismo mani, ka es sargu Tavus baušļus un tos pildu no visas sirds!
35. Vadi mani pa Tavas bauslības ceļiem, jo tā ir mans prieks!
36. Piegriez manu sirdi Tavām liecībām, bet ne mantas kārei!
37. Nogriez manas acis no nīcīgā, piešķir man jaunus spēkus Tavas ceļos!
38. Liec, lai Tavs kalps Tavu bausli stingri atzīst par Tavu vārdu, ka viņš tiešām Tevi bīstas!
39. Pasargi mani no kauna, no kā es visai bīstos, jo Tavas tiesas ir taisnas!
40. Raugi, es ilgojos pēc Tavām pavēlēm, stiprini manu dzīvi ar Tavu taisnību!
41. Ak, Kungs, lai man notiek Tava žēlastība, Tava palīdzība pēc Tava vārda,
42. ka es varu atbildēt savam nopelējam, jo es paļaujos uz Tavu vārdu,
43. un neatrauj pavisam manai mutei patiesības vārdu, jo es gaidu uz Tavām tiesām!
44. Es turēšu Tavus baušļus vienumēr, mūžīgi mūžam;
45. tā es staigāšu brīvi, jo es rūpējos par Tavām pavēlēm.
46. Es runāšu par Tavām liecībām ķēniņu priekšā un nepalikšu kaunā,
47. jo es priecājos par Taviem baušļiem, tie man ir mīli.
48. Es izstiepju savas rokas pēc Taviem baušļiem, ko es mīlu, un pārdomāju Tavus likumus.
49. Piemini vārdu, ko Tu esi teicis Savam kalpam un uz ko Tu man ļāvi cerēt!

50. Tā ir mana iepriecā manās bēdās, jo Tavs vārds mani atspirdzina.
51. Pārgalvji pārlietu mani apsmēj, tomēr es neatkāpjos no Taviem baušļiem.
52. Kad es pieminu, Kungs, Tavus likumus no senām dienām, tad tas mani iepriecina.
53. Pret bezdievjiem mani pārņem sašutums, ka tie atmet Tavus baušļus.
54. Tavi likumi ir kļuvuši par manām slavas dziesmām manās svešniecības gaitās.
55. Pat naktī es pieminu, Kungs, Tavu Vārdu un turu Tavus baušļus.
56. Tā ir man liela manta, ka es turu Tavas pavēles.
57. Mans uzdevums, Kungs, ir, to es atzīstu, turēt Tavus vārdus.
58. Es Tevi lūdzu no visas sirds, esi man žēlīgs pēc Sava apsolījuma!
59. Es esmu pārdomājis savus ceļus un vērsu savus soļus atpakaļ pie Tavām liecībām.
60. Es steidzos bez kavēšanās pildīt Tavus baušļus.
61. Bezdievji apmetuši ap mani valģus, tomēr es neaizmirstu Tavus baušļus.
62. Nakts vidū es ceļos, lai pateiktos Tev par Tavas taisnības tiesām.
63. Es esmu draugs visiem tiem, kas Tevi bīstas un kas pilda Tavas pavēles.
64. Zeme ir pilna, Kungs, Tavas žēlastības, māci man Tavus likumus!
65. Tu, Kungs, esi darījis labu Savam kalpam pēc apsolījuma.
66. Māci man visu pareizi saprast un atzīt, jo es ticu Taviem baušļiem!
67. Es maldījos, pirms kļuvi pārbaudīts un pazemots, bet tagad es turu Tavu vārdu.
68. Tu esi mīlīgs un dari labu; māci man Tavus likumus!
69. Pārgalvji izdomājuši melus pret mani, bet es pildu Tavas pavēles no visas sirds.
70. Viņu sirds ir nejūtīga kā taukos ieaugusi, bet es priecājos par Taviem baušļiem.
71. Tas man bija par labu, ka mani pārbaudīja un pazemoja, lai es mācos Tavus likumus.
72. Tavas mutes norādījumi man ir labāki nekā veseli tūkstoši sudraba un zelta gabalu.
73. Tavas rokas mani radīja un veidoja, dod man gudrību, ka es mācos Tavus baušļus!
74. Kas tevi bīstas, tie redzēs mani un priecāsies, jo es paļaujos uz Tavu vārdu.
75. Es zinu, Kungs, ka Tavas tiesas ir taisnas, un Tu pārbaudīji un pazemoji mani pēc Savas uzticības.
76. Tava žēlastība lai mani iepriecina, kā Tu esi solījis Savam kalpam!
77. Parādi man Savu žēlastību, ka es varu dzīvot, jo Tava bauslība ir mans prieks.
78. Lepnie lai paliek kaunā, tie man uzbrūk ar meliem, bet es pārdomāju Tavas pavēles.
79. Lai man piegriežas visi, kas Tevi bīstas un kas pazīst un atzīst Tavas liecības.
80. Mana sirds lai stipri turas pie Taviem likumiem, ka es nepaliekšu kaunā.
81. Mana dvēsele ilgojas pēc Tavas palīdzības, es paļaujos uz Taviem vārdiem.
82. Manas acis ilgojas pēc Taviem apsolījumiem, tāpēc es nemitīgi jautāju: Kad Tu mani iepriecināsi?
83. Es esmu kļuvis kā ādas vīna trauks dūmos, tomēr es neaizmirstu Tavus likumus.
84. Cik Tavam kalpam vēl atlicis dienu ko dzīvot? Kad Tu turēsi tiesu pār maniem vajātājiem?
85. Pārgalvji man rok bedres, tie, kas nerīkojas pēc Taviem likumiem.
86. Visi Tavi baušļi ir patiesība! Mani vajā ar meliem. Palīdzi man!
87. Tie mani zemes virsū gandrīz jau iznīcināja, bet es neatstāju Tavas pavēles.
88. Uzturi mani dzīvu pēc Tavas žēlastības, tad es sekošu Tavas mutes liecībām!
89. Tavs vārds, Kungs, stāv nelokāmi debesīs uz mūžīgiem laikiem!
90. Tava patiesība un uzticība paliek uz radu radiem. Tu zemei esi licis pamatus, tā stāv stipri.
91. Pēc Taviem likumiem debess un zeme stāv vēl šodien, jo visas lietas Tev kalpo.
92. Ja Tava bauslība nebūtu bijusi mans prieks, es jau sen būtu aizgājis bojā savās bēdās.
93. Tavas pavēles es neaizmirsīšu nemūžam, jo ar tām Tu mani stiprināji un no jauna atdzīvināji.
94. Tavs es esmu, palīdzi man, jo es tuos pie Taviem noteikumiem!
95. Bezdievji man uzglūn, lai mani iznīcinātu, bet es raugos uz Tavām liecībām.
96. Es redzēju, ka pat visām pilnīgām lietām ir gals, bet Tavi baušļi ne ar ko nav ierobežoti.
97. Cik Tava bauslība man ir mīla! To es pārdomāju ik dienas.
98. Gudrāku par maniem ienaidniekiem mani dara Tavi baušļi, jo tie ir vienumēr pie manis.
99. Es esmu labāk izmācīts nekā visi mani skolotāji, jo es pārdomāju Tavas liecības.

100. Es esmu gudrāks nekā vecie, jo es turu Tavas pavēles.
101. Es atturu savu kāju no ikviena ļauna soļa, lai pildītu Tavu vārdu.
102. Es neatkāpjos no Taviem noteikumiem, jo Tu esi mani mācījis.
103. Cik saldi ir Tavi vārdi manai mutei, saldāki nekā medus manām lūpām!
104. No Tavām pavēlēm es mācos, tādēļ es ienīstu visus viltus ceļus.
105. Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem.
106. Es esmu zvērējis un stingri apņēmies turēt Tavas taisnīgās tiesas.
107. Es esmu ļoti nospiests, atspirdzini mani, Kungs, pēc Sava apsolījuma!
108. Lai Tev patik manas mutes labprātīgie upuri, ak, Kungs, māci man Tavas tiesas!
109. Mana dvēsele ir vienumēr nāves briesmās, tomēr es neaizmirstu Tavus baušļus.
110. Bezdievji liek man cilpas, bet es neatkāpjos no Tavām pavēlēm.
111. Tavas liecības ir mans mūžīgs ieguvums, jo tās ir mans sirdsprieks.
112. Es noskaņoju savu sirdi vienumēr pildīt Tavus likumus līdz galam.
113. Es ienīstu divkosīgos, bet es mīlu Tavus baušļus.
114. Tu esi patvērums un vairogs, es gaidu uz Tavu vārdu.
115. Atkāpieties no manis, jūs ļauna darītāji, es turēšu sava Dieva baušļus!
116. Uzturi mani pie dzīvības pēc Tava vārda un neliec man ar manu cerību piedzīvot vilšanos un palikt kaunā!
117. Stiprini mani, lai es piedzīvotu palīdzību un lai es tad turētos pie Taviem likumiem vienumēr.
118. Tu atmet visus, kas atkāpjas no Taviem baušļiem, jo viņu viltība ir meli bez jebkāda panākuma.
119. Tu atstum visus bezdievjus virs zemes kā sārņus, tādēļ es mīlu Tavas liecības.
120. Es tā bīstos no Tevis, ka šaušalas pāriet pār manām miesām, un man ir bail no Tavu tiesu sodiem.
121. Es turos arvienu pie patiesības un taisnības, nenodod mani manu apspiedēju rokās.
122. Iestāties par Savu kalpu viņam par labu, ka lepnie pārgalvji nenodara man pāri un mani nenomāc!
123. Manas acis ilgojas pēc Tavas palīdzības un pēc Tavas taisnības piepildījuma.
124. Parādi žēlastību Savam kalpam un māci man Tavus likumus!
125. Es esmu Tavs kalps, dod man gudrību, ka es saprotu Tavas liecības!
126. Ir jau laiks, ka Tas Kungs dara savu, jo viņi ir pārkāpuši Tavus baušļus.
127. Tādēļ es mīlu Tavus baušļus vairāk nekā zeltu, pat vairāk nekā šķīstu zeltu.
128. Tādēļ es turu visas Tavas pavēles par taisnām, es ienīstu ikvienu viltus ceļu.
129. Tavas liecības ir brīnišķīgas, tādēļ mana dvēsele turas pie tām.
130. Kad kļūst izprotami Tavi vārdi, tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus.
131. Es atdaru savu muti ilgās, jo es slāpstu pēc Taviem baušļiem.
132. Piegriezies man un esi man žēlīgs, kā Tu dari tiem, kas mīl Tavu Vārdu!
133. Stiprini manus soļus ar Tavu vārdu, un lai ļaunums nevalda pār mani!
134. Atsvabini mani no cilvēku spaidiem, tad es pildīšu Tavas pavēles!
135. Apgaismo Savu vaigu pār Savu kalpu un māci man Tavus likumus!
136. Asaru upes izplūst no manām acīm, tādēļ ka daudzi netur Tavus baušļus.
137. Tu, Kungs, esi taisns, un taisnas ir Tavas tiesas.
138. Taisnībā Tu devi Savas liecības un nelokāmā uzticībā.
139. Mani beidz nost manas kvēlās dusmas, tādēļ ka mani pretinieki aizmirst Tavus vārdus.
140. Tavs vārds ir ļoti skaidrs, Tavam kalpam tas ir mīļš.
141. Es esmu mazs un neievērots, bet Tavas pavēles es neaizmirstu.
142. Tava taisnība ir mūžīga taisnība, un Tava bauslība ir patiesība.
143. Kad man uziet bēdas un ciešanas, tad Tavi baušļi ir mans prieks.
144. Tavu liecību taisnība ir mūžīga; liec man to saprast, tad es varēšu dzīvot!
145. Es saucu no visas sirds, paklausi mani, ak, Kungs, es turēšu Tavus likumus!
146. Es piesaucu Tevi, palīdzi man! Es turēšu Tavas liecības!
147. Ar mazu gaismiņu es nāku, pēc palīga saukdams; es paļaujos uz Tavu vārdu.

148. Manas acis mostas agri, vēl pirms sardzes maiņas, lai pārdomātu Tavus vārdus.
149. Klausī manu balsi, Kungs, pēc Savas žēlastības, iedves man jaunu dzīvību un atspirdzini mani pēc Savām tiesām!
150. Man laužas virsū ļaudis, kas dzenas pēc ļauna viltus, tie ir atkāpušies no Taviem baušļiem.
151. Bet Tu, Kungs, esi man tuvu, un visi Tavi baušļi ir patiesība.
152. Jau sen no Tavām liecībām man ir zināms, ka Tu tās esi devis uz mūžīgiem laikiem.
153. Uzlūko manu postu un glāb mani, jo es neaizmirstu Tavus baušļus!
154. Izved manu lietu un atsvabini mani, atspirdzini mani pēc Saviem vārdiem!
155. Bezdievjiem paliek dvēseles glābšanas svētība sveša, jo viņi nerūpējas par Taviem likumiem.
156. Liela ir, Kungs, Tava žēlastība; atdzīvini mani no jauna pēc Tavām tiesām!
157. Daudz ir manu vajātāju un pretinieku, bet es neatkāpjos no Tavām liecībām.
158. Man sāp, kad es redzu atkritējus, ka viņi netur Tavus vārdus.
159. Redzi, es mīlu Tavas pavēles, piešķir man jaunu spirtumu, Kungs, pēc Tavas žēlastības!
160. Visi tavi vārdi ir patiesība, un Tavas taisnās tiesas paliek mūžīgi.
161. Augsti valdnieki mani bez iemesla vajā, bet mana sirds bīstas tikai no Tava vārda.
162. Es priecājos par Tavu vārdu kā tāds, kas iegūst lielu kara laupījumu.
163. Es ienīstu melus, tie man ir negantība, bet es mīlu Tavus baušļus.
164. Septiņreiz dienā es Tevi teicu par Tavām taisnajām tiesām.
165. Kas Tavu bauslību mīl, tiem ir liels miers, un tie nekur neklūp.
166. Es gaidu, ak, Kungs, uz Tavu glābiņu un daru pēc Taviem baušļiem.
167. Mana dvēsele turas pie Tavām liecībām, un tās man ir no sirds mīlas.
168. Es sargu Tavas pavēles un liecības, jo visi mani ceļi ir zināmi Tavā priekšā.
169. Manas vaimanas lai nāk, ak, Kungs, Tava vaiga priekšā, dod man īstu Tava vārda saprašanu!
170. Mana lūgšana lai nāk Tava vaiga priekšā, Kungs! Izglāb mani pēc Sava apsolījuma!
171. Manas lūpas teiktin teiks Tavu slavu, jo Tu man māci Tavus likumus.
172. Mana mēle dziedās par Tavu solījumu, jo visi Tavi baušļi ir taisni.
173. Tava roka lai man palīdz, jo Tavas pavēles es esmu sev izraudzījis par savas dzīves vadītājām.
174. Es ilgojos pēc Tavas pestīšanas, ak, Kungs, un Tava bauslība ir mans prieks.
175. Uzturi manu dvēseli, ka tā tevi var slavēt, un Tavas tiesas lai man palīdz.
176. Es maldos kā pazudusi avs; tad nu meklē Savu kalpu, jo es nekad neaizmirstu Tavus baušļus!

Psalms 120

1. Svētceļnieku dziesma. Es piesaucu To Kungu savās bēdās, un Viņš mani paklausīja.
2. Ak, Kungs, izglāb manu dvēseli no melkuļu lūpām un no viltus mēlēm!
3. Ko viltīga mēle Tev dos, vai ko viņa Tev pieliks?
4. Tā ir kā spēcīga cīnītāja asas bultas, kā gailošas paegļa ogles!
5. Cik žēl, ka es esmu svešinieks Mešekā, ka man jādzīvo Kedara teltīs!
6. Pārāk ilgi man jādzīvo pie tiem, kas ienīst mieru.
7. Es turu mieru, bet, līdzko es runāju, viņi cenšas izraisīt karus.

Psalms 121

1. Svētceļnieku dziesma. Es paceļu savas acis uz kalniem: no kurienes gan man nāks palīdzība?
2. Mana palīdzība nāk no Tā Kunga, kas radījis debesis un zemi.
3. Viņš neļaus tavai kājai slīdēt; kas tevi sargā, tas nesnauž!
4. Redzi, Israēla sargs nesnauž un negul.
5. Tas Kungs ir tavs sargs, Tas Kungs ir tava paēna tev pa tavu labo roku,
6. ka dienā saule tevi nespiež, nedz mēness naktī.
7. Tas Kungs lai tevi pasargā no visa ļauna, Viņš lai pasargā tavu dvēseli.
8. Tas Kungs lai pasargā tavu izešanu un ieiešanu no šā laika mūžīgi.

1. Dāvida svētceļnieku dziesma. Es priecājos, kad man teica: Iesim Tā Kunga namā!
2. Mūsu kājas te nu stāv tavos vārtos, Jeruzāleme.
3. Jeruzāleme, tu, kas atkal par pilsētu no jauna uzcelta, kas sevī cieši noslēgta un visapkārt nostiprināta,
4. kurp, kalnā virzīdamās, dodas un kur pulcējas ciltis, Tā Kunga ciltis, kā Israēla tautai noteikts, slavēt Tā Kunga Vārdu,
5. jo tur stāv novietoti tiesas krēsli, Dāvida nama krēsli.
6. Nesiet Jeruzālemei miera sveicienu! Lai tiem labi klājas, kas tevi mīl!
7. Miers lai ir tavos mūros un labklājība tavās pilīs!
8. Manu brāļu un draugu dēļ es vēlu tev mieru.
9. Tā Kunga, mūsu Dieva, nama dēļ es centīšos pēc tava labuma.

Psalms 123

1. Svētceļnieku dziesma. Es paceļu savas acis uz Tevi, Tu, kas sēdi Savā goda krēslā debesīs!
2. Redzi, kā kalpu acis raugās uz savu kungu rokām un kalpones acis uz savas kundzes rokām, tā raugās mūsu acis uz To Kungu, mūsu Dievu, kamēr Viņš apžēlosies par mums.
3. Apžēlojies par mums, Kungs, apžēlojies par mums, jo mēs esam nicināti pārlietu!
4. Mūsu dvēsele ir pārsātināta ar vieglprātīgo nievājumiem un lepno nicinājumiem.

1. Dāvida svētceļnieku dziesma. Ja Tas Kungs nebūtu bijis ar mums, tā lai saka Israēls,
2. ja Tas Kungs nebūtu bijis ar mums, kad cilvēki pret mums cēlās,
3. tad viņi mūs būtu aprijuši dzīvus, kad iedegās pret mums viņu dusmas;
4. tad ūdens mūs būtu applūdinājis un upes viļņi mūs aizskalojuši,
5. tad ūdens bangas būtu mums visiem pārvēlušās pāri.
6. Slavēts lai ir Tas Kungs, ka Viņš mūs nedeva viņu zobiem par laupījumu!
7. Mūsu dvēsele ir izglābta kā putns no mednieka tīkliem; pārrauti ir tīklu valgi, un mēs esam glābti!
8. Mūsu palīdzība stāv Tā Kunga Vārdā, kas radījis debesis un zemi.

Psalms 125

1. Svētceļnieku dziesma. Kas uz To Kungu cer, tie nešaubīsies, bet mūžīgi stāvēs kā Ciānas kalns.
2. Kā ap Jeruzālemi ir visapkārt kalni, tā ir Tas Kungs ap Savu tautu no šā laika mūžīgi.
3. Jo bezdievju scepteris nepaliks kā nomācējs pār taisno mantojuma daļu, lai arī taisnie neizstiep savas rokas uz netaisnību.
4. Dari, Kungs, labajiem labu un tiem, kas sirdī šķīsti!
5. Bet, kas uz neceļiem noklīst, tos Tas Kungs lai aizdzen kopā ar ļauna darītājiem. Miers lai ir pār Israēlu!

Psalms 126

1. Svētceļnieku dziesma. Kad Tas Kungs atveda atpakaļ Ciānas cietumniekus, tad mēs bijām kā tādi, kas sapņus redz.
2. Tad mūsu mute bija pilna smieklu un mūsu mēle pilna gaviļu; tad savā starpā runāja citas tautas: Tas Kungs lielas lietas viņu vidū ir darījis!
3. Tiešām, Tas Kungs ir darījis lielas lietas, par to mēs priecājamies.
4. Atved, Kungs, atpakaļ mūsu cietumniekus, kā lietūs liek atgriezties savās gultnēs upēm dienvidu zemēs!
5. Kas ar asarām sēj, tie ar gaviļēm pļaus:
6. viņi aiziet un raud, dārgu sēklu sējai nesdami, bet tiešām ar prieku viņi atkal nāks un nēsīs mājup savus kūlīšus.

Psalms 127

1. Salamana svētceļnieku dziesma. Ja Tas Kungs namu neuzceļ, tad darbojas velti, kas gar to strādā. Ja Tas Kungs pilsētu neapsargā, tad velti sargs nomodā.
2. Ir velti, ka jūs agri ceļaties un vēlu paliekat nomodā un ēdat savu maizi ar rūpēm; saviem mīļajiem Viņš to bagāti dod miegā.
3. Lūk, bērni ir Tā Kunga dāvana, un bērnu svētība mums ir Viņa atlīdzība.
4. Jaunības spēkā dzemdinātie dēli ir kā bultas stipra vīra rokā.
5. Svētīgs ir tas vīrs, kas ar tām pildījis savu bultu maksti. Tie nepaliks kaunā, kad tiem jāsastopas vārtos ar saviem ienaidniekiem.

Psalms 128

1. Svētceļnieku dziesma. Svētīgs ikviens, kas To Kungu bīstas un staigā Viņa ceļus!
2. Tu pārtiksi no savu roku darba, svētīgs tu esi, tev labi klājas!
3. Tava sieva ir kā auglīgs vīnakoks tavā namā, tavi bērni kā eļļas koka zariņi ap tavu galdu.
4. Tiešām, tā ir svētīts tas vīrs, kas bīstas To Kungu.
5. Tas Kungs lai tevi svētī no Ciānas, ka tu ar prieku redzi Jeruzālemes laimi un labumu visas savas mūža dienas
6. un redzi arī savus bērnu bērnus. Miers lai ir pār Israēlu!

1. Svētceļnieku dziesma. Viņi mani ir nikni vajājuši no manas jaunības dienām, tā lai saka Israēls,
2. viņi ir mani nikni vajājuši no manas jaunības dienām, bet nav mani uzvarējuši.
3. Uz manas muguras arāji ir aruši un dzinuši garas vagas.
4. Bet Tas Kungs ir taisns, Viņš sarāva bezdievju valgus.
5. Kaunā ir jāpaliek un jāatkāpjas visiem, kas ienīst Ciānu!
6. Lai viņi kļūst kā zāle uz jumta, kas nokalst, pirms to noplūc,
7. ar ko plāvējs nepilda savu roku, nedz kūlīšu sējējs savu klēpi.
8. Un garāmgājēji lai nesaka: Dieva svētība lai nāk pār jums! Mēs jūs svētījam Tā Kunga Vārdā!

Psalms 130

1. Svētceļnieku dziesma. No dziļumiem es piesaucu, Kungs, Tevi:
2. Ak, Kungs, klausī manu balsi, Tavas ausis lai dzird manas sirds skaļās sāpju nopūtas!
3. Ja Tu, Kungs, gribi noziegumus pielīdzināt, kas gan, ak, Kungs, lai pastāv?
4. Bet pie Tevis ir piedošana, lai Tevi bīstas.
5. Es gaidu uz To Kungu, mana dvēsele gaida, es paļaujos uz Viņa vārdu.
6. Mana dvēsele gaida uz To Kungu vairāk nekā naktssargi uz rīta ausmu. Jā, tiešām, vairāk nekā naktssargi uz rīta ausmu.
7. Israēl, ceri uz To Kungu! Jo Tā Kunga rokā ir žēlastība, un Viņa ziņā ir pestīšanas bagātība,
8. un Viņš atpestīs Israēlu no visiem viņa noziegumiem.

Psalms 131

1. Dāvida svētceļnieku dziesma. Mana sirds, Kungs, nav lepna, un manas acis nav augstprātīgas. Es netīkoju pēc lielām lietām, kas man būtu par augstām.
2. Tiešām, es savu dvēseli apmierināju un klusināju kā no mātes krūts atšķirtu bērnu, mana dvēsele ir manī kā atšķirts bērns.
3. Israēl, ceri uz To Kungu no šā laika mūžīgi!

1. Svētceļnieku dziesma. Piemini, ak, Kungs, Dāvidu un visas viņa ciešanas, viņu,
2. kas zvērēja Tam Kungam un solījās Jēkaba varenajam:
3. Tiešām, es neiešu savas telts mītnē, es nekāpšu savas gultas cisās,
4. es neatvēlēšu savām acīm miegu un neļaušu snaust saviem acu plakstiem,
5. līdz kamēr nebūšu atradis vietu Tam Kungam, mājokli Jēkaba varenajam!
6. Redzi, mēs dzirdējām par to Efratā, mēs to atradām Jaāra laukos:
7. Iesim Viņa mitekli un zemosimies Viņa kāju pamesla priekšā!
8. Nāc, Kungs, Savā dusas vietā, Tu un Tavas godības šķirsts!
9. Tavi priesteri lai tērpjas taisnībā, un lai gaviļē Tavi svētie!
10. Sava kalpa Dāvida dēļ nenoraidi Sava svaidītā vaigu!
11. Tas Kungs ir devis Dāvidam patiesu zvērestu, no tā Viņš neatkāpsies: No tavas miesas augliem vienu Es celšu uz tava troņa.
12. Ja tavi dēli turēs Manu derību un Manas liecības, ko Es tiem mācīšu, tad arī viņu dēli sēdēs mūžīgi uz tava troņa!
13. Jo Tas Kungs ir izraudzījis Ciānu, tur Viņš grib mājot.
14. Tā ir Mana dusas vieta uz visiem laikiem, te Es mājōšu, jo tā Es vēlos.
15. Svētīdams Es svētīšu Ciānas barību, tās nabagus Es paēdināšu ar maizi.
16. Es apģērbšu tās priesterus ar pestīšanu, un gaviļēt gaviļēs tās svētie.
17. Tur es uzcelšu Dāvidam ragu, Es Savam svaidītajam sagādāšu spīdekli.
18. Viņa ienaidniekus Es apģērbšu ar kaunu, bet viņa galvā mirdzēs viņa valdnieka kronis!

Psalms 133

1. Dāvida svētceļnieku dziesma. Redzi, cik jauki un cik mīli, kad brāļi kopā dzīvo vienprātīgi!
2. Tas ir kā dārga eļļa, kas pil no galvas bārdā, Ārona bārdā, un notek uz viņa drēbju vīlēm.
3. Tas ir kā Hermona rasa, kas nokrīt uz Ciānas kalniem, jo tur Tas Kungs ir apsolījis svētību un dzīvību mūžīgi!

Psalms 134

1. Svētceļnieku dziesma. Redzi, teiciet tad nu To Kungu, visi Viņa kalpi, jūs, kas stāvat naktī Tā Kunga namā!
2. Paceliet savas rokas uz svēto vietu un teiciet To Kungu!
3. Tas Kungs, kas radījis debesis un zemi, lai tevi svētī no Ciānas!

1. Alelujā! Teiciet Tā Kunga Vārdu, teiciet, jūs Tā Kunga kalpi,
2. kas jūs stāvat Tā Kunga namā, mūsu Dieva nama pagalmos!
3. Teiciet To Kungu, jo Viņš ir žēlīgs, dziediet Viņa Vārdam, jo Viņš ir mīlīgs!
4. Jo Tas Kungs Jēkabu Sev izredzējis un arī Israēlu par Savu īpašumu.
5. Tiešām, es zinu: liels ir Tas Kungs, un mūsu Dievs ir lielāks par visiem dieviem.
6. Visu, ko Tas Kungs grib, to Viņš izdara debesīs un virs zemes, jūrā un ūdeņu dzelmē.
7. Viņš liek pacelties miglai no zemes galiem, ievada ar zibeņiem lietu, izved vēju no tā slēptuvēm.
8. Viņš nokāva Ēģiptes pirmdzimušos - gan cilvēkus, gan lopus;
9. Viņš darīja zīmes un brīnumus tavā vidū, Ēģiptes zeme, pret faraonu un visiem viņa kalpiem.
10. Viņš sagrāva lielas tautas un nogalināja varenus ķēniņus:
11. Sihonu, amoriešu ķēniņu, un Ogu, Basanas ķēniņu, un sagrāva visas Kānaāna ķēniņu valstis,
12. un atdeva viņu zemi par mantojumu, par mūža mantojumu Savai Israēla tautai.
13. Ak, Kungs, Tavs Vārds paliek mūžīgi, Tava slava, Kungs, uz radu radiem,
14. jo Tas Kungs spriedīs tiesu Savai tautai, un Viņš apžēlosies par Saviem kalpiem.
15. Citu tautu elki ir sudrabs un zelts, tie ir cilvēku roku darināti,
16. tiem ir mute, bet tie nevar runāt, tiem ir acis, bet tie neredz,
17. tiem ir ausis, bet tie nevar dzirdēt, tiem nav arī dvasas mutē.
18. Tādi paši ir arī tie, kas tos darina, un visi, kas paļaujas uz tiem!
19. Jūs, Israēla nams, teiciet To Kungu! Jūs, Ārona nams, teiciet To Kungu!
20. Jūs, Levija nams, teiciet To Kungu! Jūs, kas bīstaties To Kungu, teiciet To Kungu!
21. No Ciānas lai ir slavēts Tas Kungs, kas mājā Jeruzālemē! Alelujā!

1. Teiciet To Kungu, jo Viņš ir laipnīgs; jā, tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
2. Teiciet visu dievu Dievu, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
3. Teiciet visu kungu Kungu, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!
4. Viņu, kas dara lielus brīnumus, vienīgi Viņš, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
5. kas debesis ar gudrību radījis, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
6. kas zemi pār ūdeņiem izplatījis, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
7. kas lielos spīdekļus radījis, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
8. sauli, lai tā valda dienā, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
9. mēnesi un zvaigznes, lai valda naktī, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
10. Viņš nokāva ēģiptiešu pirmdzimušos, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
11. un izveda Israēlu no viņu vidus, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
12. ar stipru roku un paceltu elkoni, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
13. Viņš pāršķēla Niedru jūru, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
14. un izveda Israēlu tur vidū cauri, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
15. un nogremdēja faraonu un viņa karaspēku Niedru jūrā, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
16. Viņš vadīja tuksnesī Savu tautu, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
17. Viņš sakāva lielus ķēniņus, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
18. un nogalināja varenus ķēniņus, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
19. Sihonu, amoriešu ķēniņu, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
20. un Ogu, Basanas ķēniņu, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
21. un atdeva viņu zemi par mantojumu, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
22. par īpašumu Israēlam, Savam kalpam, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
23. Viņš, kas mūs pieminēja mūsu pazemojumā un neaizmirsu mūsu bēdās, Viņa žēlastība paliek mūžīgi,
24. un mūs atsvabināja no mūsu vajātājiem, Viņa žēlastība paliek mūžīgi.
25. Viņš dod barību visai dzīvajai radībai, Viņa žēlastība paliek mūžīgi.
26. Teiciet Dievu debēs, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi!

1. Pie Bābeles upēm - tur mēs sēdējām un raudājām, kad pieminējām Ciānu.
2. Savas cītaras mēs tur pakārām vītolos,
3. jo mūsu gūsta uzraugi tur prasīja no mums dziesmas un mūsu nomācēji liksmību: Dziediet mums kādu no savām Ciānas dziesmām!
4. Kā lai mēs dziedam Tā Kunga dziesmas svešā zemē?
5. Ja es tevi aizmirstu, Jeruzāleme, tad lai nokalst man mana labā roka!
6. Mana mēle lai pielīp pie aukslējām, ja es tevi nepieminētu, ja es neatzītu Jeruzālemi par savu augstāko prieku!
7. Piemini, Kungs, Edoma bērniem Jeruzālemes nelaimes dienu, kad viņi teica: Noārdiet, noārdiet to līdz pamatiem!
8. Bābeles meita, tu visu Bābeles iedzīvotāju kopa, tu postītāja! Svētīgs, kas tev atmaksā par to, ko tu mums esi darījusi!
9. Svētīgs tas, kas sagraūs tavus mazos bērnus un viņus satrieks pret klintīm!

Psalms 138

1. Dāvida psalms. Es Tevi, Kungs, teikšu no visas sirds, es dievu priekšā Tev dziedāšu slavas dziesmas;
2. es Tevi pielūgšu Tavā svētajā namā, es teikšu Tavu Vārdu par Tavu žēlastību un uzticību, jo Tu esi pār Savu vārdu paaugstinājis Savus apsolījumus.
3. Kad es Tevi piesaucu, Tu mani paklausīji un devi manai dvēselei drosmi un spēku.
4. Visi ķēniņi virs zemes teiks Tevi, Kungs, kad viņi dzirdēs Tavas mutes vārdus,
5. un viņi dziedās par Tā Kunga ceļiem, jo Tā Kunga godība ir liela.
6. Tiešām, Tas Kungs ir dižens, tomēr Viņš uzlūko pazemīgo un pazīst lepno jau no tālienes.
7. Kad man jāstaigā zem ciešanu spaida, Tu uzturi manu dzīvību; Tu izstiep Savu roku pret manu ienaidnieku dusmām, un Tava labā roka man palīdz un palīdzēs.
8. Tas Kungs to darīs manas glābšanas labā! Tava žēlastība, Kungs, paliek mūžīgi! Neatstāj Savu roku darbu!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida psalms. Kungs, Tu izproti mani visos sīkumos un mani pazīsti.
2. Tu zini - vai es sēdu vai ceļos - Tev ir skaidras manas domas jau no tālienes.
3. Vai es eju, vai es guļu, Tu esi ap mani, un Tev ir zināmi visi mani ceļi,
4. jo nav vārda uz manas mēles, kas Tev, Kungs, nebūtu zināms.
5. Tu esi ap mani no visām pusēm, Tu turi Savu roku pār mani.
6. Šī atziņa man ir pārāk brīnīška un pārāk augsta, es nevaru to saprast.
7. Kurp lai es aizeju no Tava Gara, un kurp lai es bēgu no Tava vaiga?
8. Ja es kāptu debesīs, Tu tur esi, ja es nokāptu ellē, Tu esi arī tur.
9. Ja man būtu rītausmas spārni un es nolaistos jūras malā,
10. tad arī tur mani vadītu Tava roka un Tava labā roka mani turētu.
11. Ja es teiktu: galīga tumsa lai mani apklāj, un par nakti lai kļūst ap mani gaisma,-
12. tad arī tumsība Tev nebūtu tumša, un nakts tev spīdētu kā diena, tumsība Tev būtu kā gaisma.
13. Jo Tu radīji manas īkstis, Tu mani veidoji un piešķīri man ķermeni manas mātes miesās.
14. Es Tev pateicos, ka es esmu tik brīnīšķi radīts, brīnīšķi ir Tavi darbi, mana dvēsele to labi zina.
15. Manas būtnes veidojums Tev nebija apslēpts, kad es slepenībā tapu radīts, zemes dziļumos veidots.
16. Tavas acis mani redzēja kā bezmiesas iedīgli, un Tavā grāmatā bija rakstītas visas manas dienas, jau noteiktas, kad to vēl nebija it nevienas.
17. Cik dārgas man ir Tavas domas, ak, Dievs, un cik liels ir to daudzums!
18. Ja tās gribētu saskaitīt, tad to būtu vairāk nekā smiltis. Kad es uzmostos, es esmu vēl arvienu pie Tevis.
19. Kaut Tu bezdievjus nokautu, ak, Dievs! Kaut asinskārie atstātos no manis!
20. Ar ļaunprātīgu viltu viņi runā par Tevi un kā Tavi ienaidnieki nelietīgi valkā Tavu Vārdu.
21. Vai lai es neienīstu tos, kas Tevi, Kungs, ienīst, un nenovēršos ar riebumu no tiem, kas pret Tevi ceļas?
22. Nīstin es viņus ienīstu, līdz galam viņi ir mani ienaidnieki.
23. Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini skaidri manas domas,
24. un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadi mani pa mūžības ceļu!

1. Dziedātāju vadonim. Dāvida psalms.
2. Izglāb mani, Kungs, no ļauniem cilvēkiem un pasargi mani no varas darbu darītājiem,
3. kas lolo savā sirdī ļaunu un ceļ ik dienas karu.
4. Viņi trin savu mēli kā čūskas, odžu inde un dzelonis ir zem viņu lūpām. (Sela.)
5. Pasargi mani, Kungs, no bezdievju rokām, izglāb mani no varas darbu darītājiem, kas domā sajaukt manus soļus!
6. Nekautrīgie izliek man cilpas un valgus, viņi izstiepj tīklu gar ceļa malu un izliek man slazdus. (Sela.)
7. Es saku uz To Kungu: Tu esi mans Dievs, klausies, ak, Kungs, manas sirds lūgšanas balsi!
8. Kungs, Kungs, mans varenais glābējs, Tu apsedzi man manu galvu cīņas dienā.
9. Nedod, Kungs, bezdievim, ko tas kāro, lai neizdodas viņa ļaunais nodoms! (Sela.)
10. Kad viņi paceļ galvas visapkārt ap mani, tad nelaime, par ko viņu lūpas runā, lai krīt uz viņiem pašiem!
11. Lai krīt uz viņiem kvēlojošas ogles. Lai Viņš met viņus ugunī, ūdens plūdus, ka viņi vairs neceļas!
12. Nopēlējs nepastāvēs zemes virsū, nelaimes varmāku vajās un satrieks.
13. Es zinu, ka Tas Kungs vedīs nelaimīgā lietu un izkārtos nabagam tiesu.
14. Tiešām, taisnie teiks Tavu Vārdu, sirdsšķīstie pastāvēs Tava vaiga priekšā.

1. Dāvida psalms. Kungs, es piesaucu Tevi, steidzies pie manis, uzklausi manu balsi, kad es piesaucu Tevi!
2. Mana lūgšana lai nāk Tavā priekšā kā kvēpināmais upuris, mana roku pacelšana kā vakara upuris!
3. Pasargi, ak, Kungs, manu muti un sargi manas lūpas!
4. Neļauj manai sirdij griezties uz ļaunu, ka es nedaru grēcīgus darbus kopā ar ļaundariem. No viņu saldumiem es negribu neko baudīt.
5. Lai taisnais mani sit, tā būs mīlestība, un lai viņš mani pārmāca, tā būs eļļa uz galvas, tam lai mana galva neliedzas. Tomēr es vienmēr lūdzu, lai viņi man nenodara ko ļaunu.
6. Bet viņu tiesneši un vadoņi lai top nogāzti no klints sienas, tad ļaudis klausīsies uz maniem vārdiem, un tie ļaudīm liksies mīļīgi.
7. Kā arājs uzplēš zemi un saar to vienās bedrēs, tā ir izkaisīti mūsu kauli pa kapu dziļumiem līdz pašai pazemei.
8. Bet manas acis raugās uz Tevi, Tu Kungs mans Dievs. Es paļaujos uz Tevi, neatstum manu dvēseli!
9. Pasargi mani no slazdu valga, ko viņi man izlikuši, un no ļaundaru slazdu cilpām!
10. Bezdievji lai krīt paši savos tīklos, bet es tiem paiešu garām!

Psalms 142

1. Dāvida psalms, lūgšana, kad viņš bija paslēpies alā.
2. Es piesaucu To Kungu ar skaļu balsi, es lūdzu To Kungu sirsnīgos vārdos.
3. Es izkratu Viņa priekšā savu sirdi un izsūdzu Viņam savas bēdas.
4. Kad mans gars skumst izmisumā, Tev tomēr mans ceļš ir zināms. Ceļā, kur man jāiet, viņi slepeni liek man valgus.
5. Kad raugos pa labi, redzi, tur nav neviena, kas mani saprot; nekur nevaru tverties, neviens nebēdā par manu dvēseli.
6. Tevi es piesaucu, Kungs, un saku: Tu esi mans patvērums, mana daļa dzīvo zemē!
7. Uzklasi manas vaimanas, jo es esmu visai nomākts! Izglāb mani no maniem vajātājiem, jo viņi ir man par spēcīgiem!
8. Atsvabini manu dvēseli no cietuma, lai es teicu Tavu Vārdu! Par mani gavilēs taisnie, kad Tu man darīsi labu.

1. Dāvida psalms. Klausī, ak, Kungs, manu lūgšanu, ņem vērā manas sirds lūgšanas balsi pēc Savas patiesības un uzklausi mani pēc Savas taisnības!
2. Un neej tiesā ar Savu kalpu, jo Tavā priekšā nav neviena taisna dzīvajo vidū.
3. Ienaidnieks vajā manu dvēseli, viņš notriec manu dzīvību pie zemes, viņš grūž mani tumsā kā jau sen nomirušos.
4. Izmisī ir mans gars, un satraukta krūtīs ir mana sirds.
5. Es pieminu senos laikus, es atceros visu Tavu darbu un pārdomāju visu, ko Tava roka darījusi.
6. Es paceļu savas rokas pret Tevi, mana dvēsele tvīkst pēc Tevis kā izslāpusi zeme. (Sela.)
7. Steidzies, Kungs, un paklausi mani, mans gars krīt izmisumā! Neapslēp Savu vaigu no manis, lai netopu kā tie, kas nogrimst kapa bedrē.
8. Liec man piedzīvot Tavu žēlastību jau no paša rīta, jo es paļaujos uz Tevi! Rādi man to ceļu, pa kuru man jāiet, jo es paceļu savu dvēseli uz Tevi!
9. Izglāb mani, Kungs, no maniem ienaidniekiem, es tuos pie Tevis!
10. Māci man darīt pēc Tava prāta, jo Tu esi mans Dievs, Tavs labais Gars lai vada mani pa taisnu ceļu!
11. Tava Vārda dēļ, ak, Kungs, uzturi mani pie dzīvības, izved manu dvēseli no bēdām Savas taisnības dēļ!
12. Un iznīcīni pēc Savas žēlastības manus ienaidniekus un izdeldē visus, kas apbēdina manu dvēseli, jo es esmu Tavs kalps!

1. Dāvida psalms. Slavēts lai ir Tas Kungs, mana klints, kas māca manām rokām cīņas mākslu un dara manus pirkstus vingrus karam!
2. Mans labdaris un mana stiprā pils, mans patvērums un mans glābējs, mans vairogs, uz ko es paļaujos, Viņš dara manu tautu man paklausīgu, Viņš man pakļāvis arī citas tautas!
3. Ak, Kungs, kas ir cilvēks, ka Tu viņu piemini? Un cilvēka bērns, ka Tu viņu ievēro?
4. Cilvēks ir kā dvašas pūsma, viņa dzīves laiks ir kā ēna, kas ātri pārļaižas pāri.
5. Atver, Kungs, Savas debesis un nokāp zemē, aizskar kalnus, lai tie kūp!
6. Met zibeņus un izklīdē manus ienaidniekus, sūti Savas bultas un satriec viņus!
7. Izstiep Savas rokas no augšas, glāb mani, izglāb mani no ūdens plūdiem, no svešinieku rokas.
8. Viņu mute runā melus, un viņu labā roka ir viltus roka.
9. Ak, Dievs, es Tev dziedāšu jaunu dziesmu, es Tev spēlēšu ar desmitstīgu cītarām,
10. Tev, Tu, kas ķēniņiem dod uzvaru, Tu izglābi Savu kalpu Dāvidu no slepkavu zobena!
11. Glāb mani, izglāb mani no svešinieku dēlu rokas, kas ar savu muti runā melus un kuru labā roka ir viltus pilna.
12. Bet dod savukārt, ka mūsu dēli izaug savā jaunībā kā kupli zaļojoši dēsti, mūsu meitas lai būtu kā izcirsti stūra stabi skaisti veidotajās piļu celtnēs!
13. Ka mūsu klētis būtu pilnas un izsniegtu pēc tam visādu mantu, ka mūsu avju ganāmie pulki vestos pa tūkstošiem un pa simts tūkstošiem mūsu laidaros.
14. Lai mūsu liellopi vaislojas, lai nenotiek zaudējumi un laupīšana, un lai nav dzirdami vaidi mūsu ielās!
15. Svētīga tā tauta, kurai tā klājas! Svētīga tā tauta, kam Tas Kungs ir par Dievu!

1. Dāvida slavas dziesma. Es Tevi augsti teikšu, mans Dievs, Tu ķēniņ, un slavēšu Tavu Vārdu mūžīgi mūžam!
2. Ik dienas es Tevi teikšu un slavēšu Tavu Vārdu mūžīgi mūžam!
3. Liels ir Tas Kungs un augsti teicams, neizdibināma ir Viņa varenība.
4. Paaudžu paaudzes slavēs Tavus darbus un paudīs Tavu varu.
5. Es teikšu Tavas godības diženo varenību un dziedāšu par Taviem brīnuma darbiem.
6. Ļaudis runās par Taviem lieliskajiem darbiem, un es sludināšu Tavu varenību.
7. Tavas lielās lēnības piemiņu teiktin teiks un Tavu taisnību slavēs ar dziesmām.
8. Žēlīgs un žēlsirdīgs ir Tas Kungs, pacietīgs un pilns lēnības.
9. Tas Kungs ir labsirdīgs pret visiem, un Viņa žēlastība aptver visus Viņa radījumus.
10. Visiem Taviem darbiem būs Tevi, Kungs, teikt, un Taviem svētajiem būs Tevi daudzināt.
11. Viņi izteiks Tavas valstības godību un runās par Tavu varu,
12. lai cilvēku bērniem top zināmi Tavi varenie darbi un Tavas valstības brīnišķais spožums un godība.
13. Tava valstība ir uz mūžīgiem laikiem, un Tava valdīšana paliek uz radu radiem. Uzticamības pilns ir Tas Kungs Savos vārdos un svēts visā Savā rīcībā.
14. Tas Kungs ir atbalsts visiem, kas krīt, un padara atkal taisnus visu nomākto stāvus.
15. Visas acis gaida uz Tevi, un Tu viņiem dod viņu barību savā laikā;
16. Tu atver Savu roku un paēdini visus, kas dzīvo, ar labu prātu.
17. Tas Kungs ir taisns visos Savos ceļos un svēts visos Savos darbos.
18. Tas Kungs ir tuvu visiem, kas Viņu piesauc, visiem, kas Viņu piesauc patiesībā.
19. Viņš izpilda, ko vēlas tie, kas Viņu bīstas, dzird viņu brēkšanu un palīdz viņiem.
20. Tas Kungs pasargā visus, kas Viņu mīl, bet Viņš iznīcinās visus bezdievīgos.
21. Mana mute paudīs Tā Kunga slavu, un visa miesa lai teic Viņa svēto Vārdu mūžīgi mūžam! Mēs slavējam To Kungu tagad un mūžīgi! Alelujā!

1. Alelujā! Teici To Kungu, mana dvēsele!
2. Es slavēšu To Kungu, kamēr dzīvošu, es dziedāšu savam Dievam, kamēr vēl šē būšu!
3. Nepaļaujieties uz dižciltīgajiem, uz cilvēku bērniem, kas taču nevar palīdzēt!
4. Kad gars iziet no miesas, tad viņi atgriežas pīšļos, un tai pašā brīdī viņu nodomi aiziet bojā.
5. Svētīgs tas, kura palīgs ir Jēkaba Dievs un kura cerība balstās uz To Kungu, viņa Dievu,
6. kas radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tanī iekšā, kas paliek mūžīgi uzticīgs,
7. Viņš nes tiesu tiem, kas varas darbus cieš, un dod maizi izsalkušiem. Tas Kungs atsvabina cietumniekus.
8. Tas Kungs atdara acis aklajiem; Tas Kungs uzceļ nospiestos; Tas Kungs mīl taisnos.
9. Tas Kungs pasargā svešiniekus un bāreņus un uztur atraitnes, bet bezdievīgo gaitām Viņš neļauj izdoties.
10. Tas Kungs būs mūžīgi ķēniņš, Tavs Dievs, Ciāna, uz radu radiem! Alelujā!

1. Teiciet To Kungu! Tiešām, jauki ir slavēt mūsu Dievu, šī slava ir mīlīga, piemērota un skaista.
2. Tas Kungs ceļ Jeruzālemi no jauna, Viņš vāc atkal kopā izklīdinātos Israēla ļaudis.
3. Viņš dziedē salauztas sirdis un remdē ļaužu sāpes.
4. Viņš nosaka zvaigznēm to skaitu un sauc tās visas vārdā.
5. Liels ir mūsu Kungs un varens spēkā, Viņa gudrībai nav mēra.
6. Tas Kungs paceļ nelaimīgos, bet pazemo bezdievīgos.
7. Teiciet To Kungu ar slavas dziesmām, teiciet mūsu Dievu ar cītarām!
8. Viņš apsedz debesis ar mākoņiem, Viņš dod zemei lietu un liek zālei augt uz kalniem.
9. Viņš dod barību lopiem, jaunajiem kraukļiem, kad tie brēc.
10. Viņam nav nekāda prieka par zirga stiprumu, Viņš nesajūt nekādu patiku par vīra lieliem.
11. Tam Kungam patīk tie, kas Viņu bīstas, kas cerē uz Viņa žēlastību.
12. Teici To Kungu, Jeruzāleme; slavē, Ciāna, savu Dievu!
13. Jo Viņš nostiprina tavu vārtu aizšaujamus, Viņš svētī tavus bērnus tavā vidū.
14. Viņš dod drošumu tavām robežām, Viņš paēdina tevi ar briedušiem kviešiem.
15. Viņš noraida Savu vārdu lejup uz zemi, Viņa vārds izplatās strauji.
16. Viņš izkaisa sniegu kā vilnas pūkas un izbārsta salnu kā pelnus.
17. Viņš met Savus krusas graudus kā maizes druskas zemē. Kas var no Viņa aukstuma glābties?
18. Kad Viņš pavēl, tad tie izkūst; kad Viņš sūta Savu atkušņa vēju, tad ūdeņi notek.
19. Viņš pasludināja Jēkabam Savu vārdu un Israēlam Savus likumus un tiesas.
20. Tā Viņš nav darījis nevienai citai tautai. Tādēļ tām ir svešas Viņa tiesas. Alelujā!

1. Alelujā! Teiciet To Kungu no debesīm, teiciet Viņu debesu augstumos!
2. Teiciet Viņu, visi Viņa eņģeļi, teiciet Viņu, visi Viņa karapulki!
3. Teiciet Viņu, saule un mēness, teiciet Viņu, visas spožās zvaigznes!
4. Teiciet Viņu, jūs debesu debesis un jūs ūdeņi, kas pāri debesīm augšā!
5. Lai tie teic Tā Kunga Vārdu, jo, kad Viņš pavēlēja, tie tapa radīti.
6. Viņš tiem liek pastāvēt mūžīgi mūžam; Viņš tiem devis likumu, ko tiem nebūs pārkāpt.
7. Teiciet To Kungu, savus skatus no zemes un jūras augšup raidīdami, jūs, lielie jūras nezvēri un jūs jūras plūdi!
8. Jūs, uguns un krusa, sniegs un migla, vējš un auka, kas pilda Viņa vārdu!
9. Kalni un pakalni, augļu koki un visi ciedru koki!
10. Meža zvēri un visi māju lopi, tārpi un spārnainie putni!
11. Jūs, ķēniņi virs zemes un visu tautu lielkungi, un visi zemes tiesneši!
12. Jaunekļi un jaunavas, sirmgalvji un bērni!
13. Viņiem visiem būs teikt Tā Kunga Vārdu, jo vienīgi Viņa Vārds ir augsts: Viņa diženums paceļas pār zemi un debesīm.
14. Viņš ir no jauna cēlis godā Savas tautas ragu par slavu visiem Saviem svētajiem, Israēla bērniem, tautai, kas Viņam tuva. Alelujā!

1. Alelujā! Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, Viņa slavu svēto draudzē!
 2. Israēls lai priecājas par savu Radītāju, Ciānas bērni lai līksmo par savu ķēniņu.
 3. Lai viņi teic Viņa Vārdu ar stabulēm, lai viņi Viņam dārdina ar bungām un spēlē ar cītarām.
 4. Jo Tam Kungam ir labs prāts uz Savu tautu, Viņš bagātīgi apveltī pazemīgos ar Savu svētību.
 5. Svētie lai priecājas ar lepnumu, lai viņi līksmo savās dusas vietās,
 6. viņu mute cildinās Dievu, un viņu rokās lai būtu abās pusēs griezīgs zobens,
 7. lai atriebtos citām tautām un atmaksātu apkārtējiem,
 8. lai iekaltu viņu ķēniņus važās un viņu dižciltīgajiem lai apliktu roku un kāju dzelžus,
 9. lai darītu viņiem pēc sprieduma, kas jau sen rakstīts. Tāds gods būs visiem Viņa svētajiem.
- Alelujā!

Psalms 150

1. Alelujā! Teiciet Dievu Viņa svētajā vietā, teiciet Viņu Viņa varas spēcīgajā cietoksnī - debesu izplatījumā!
2. Teiciet Viņu par Viņa lielajiem darbiem, teiciet To Kungu Viņa varenās godības dēļ!
3. Teiciet Viņu ar bazūnes skaņām, teiciet Viņu ar stabulēm un cītarām!
4. Teiciet Viņu ar bungām un vijīgām dejām, teiciet Viņu ar stīgu un flautas skaņām!
5. Teiciet Viņu ar skanīgiem zvārguļiem, teiciet Viņu ar gaviļu zvaniem!
6. Visi, kam dvaša, lai slavē To Kungu! Alelujā!

Salamana pamācības

Nodaļa 1

1. Salamana, Israēla ķēniņa, Dāvida dēla, pamācības
2. piesavināties dzīves ziņu, iekšēju stāju un prātu,
3. mācīties gudrību, tiesu, taisnību un vienkāršas sirds skaidrību,
4. lai neprašas kļūtu pratēji un jaunieši prātīgi un apdomīgi.
5. Kas ir gudrs un zinīgs, tas klausās un labojas, un, kas ir prātīgs, tas ļaujas sev ko sacīt,
6. lai viņš šīs pamācības un to īsto izpratni uztvertu pareizi, tāpat arī zinīgo vīru mācības un viņu paraugus.
7. Bijība Tā Kunga priekšā ir atziņas sākums. Ģeķi nonievā gudrību un pamācību.
8. Mans bērns, paklausi sava tēva pamācībai un nepamet savas mātes mācību!
9. Jo visas tās kopā ir kā krāšņs vainags tavai galvai un skaista rota tavam kaklam.
10. Mans bērns, ja tevi ļauni grēcinieki vilina, tad neseko viņiem.
11. Ja viņi saka: Nāc mums līdzi! Mums slāpst pēc citu asinīm, un mēs esam nodomājuši bez kāda iemesla uzbrukt nevainīgiem cilvēkiem!
12. Mēs taisāmies viņus aprīt dzīvus, kā to dara elle, un sirdsskaidros pazudināt, it kā viņi jau ar vienu kāju kapā stāvētu!
13. Mēs taisāmies iegūt lielu mantu, mēs taisāmies pildīt mūsu namus ar laupījumu!
14. Saņemies droši un nāc mums līdzi! Mūsu naudas maks būs par mums visiem tikai viens un kopējs!
15. Mans bērns, neej ar viņiem vienu ceļu, virzi savus soļus projām no viņu tekas!
16. Jo viņu kājas skrien ļaunumam pretī un steidzas, lai izlietu asinis.
17. Ir jau nu gan veltīgi izstiept tīklu putnu acu priekšā,
18. bet viņi kāro pēc pašu asinīm un tīko paši pēc savas dzīvības.
19. Tā klājas negaušiem, kuri dzenas pēc negoda peļņas; viņu skopums un negausība atņem dzīvību viņiem pašiem.
20. Bet īstā gudrība tomēr skaļi pauž savu nemieru un liek uz ielām atskanēt savai balsij;
21. tā sauc pie ieejām vārtos, vērsdamās pret tautu; tās balss atskan visā pilsētā:
22. Cik ilgi jūs, nejēgas, mīlēsit vieglprātību, cik ilgi zobgaļiem patiks visu apsmiet un ģeķi ienīdēs atzišanu?
23. Veltījiet labāk savu uzmanību manai pārmācībai! Redzi, es gribu jums izpaust sava gara centienus un darīt zināmus savus vārdus.
24. Kad es nu saucu un jūs kavējaties uzklaut mani, kad es izstiepu tagad savu roku un neviens neliekas par to ne zinīs,
25. un kad jūs nicināt manus padomus un nebēdājat par manu pārmācību,
26. tad es smiešos par jums, kad jums nelabi klāsies, un zobošos par jums, ja jums pienāks tas, no kā jūs bīstaties,
27. un, kad pār jums nāks kā vētra tas, ko jūs baidāties, un jūsu nelaime jums ies pāri kā negaiss un kad jūs vispār pārņems likstas un bēdas,
28. tad viņi mani sauks, bet es neatbildēšu, viņi cītīgi meklēs mani un neatradīs.
29. Tas tāpēc, ka viņi nonicināja manu mācību un negribēja sajūst bijību Tā Kunga priekšā,
30. ka viņi negribēja manu padomu un nonicināja manu pārmācību;
31. tad lai nu viņi bauda no sava ceļa augļiem un lai atēdas paši sava padoma.
32. Jo, ko neprātīgie iekāro, tas viņus nogalina, un ģeķus pazudina viņu pašu pārgalvība.
33. Bet, kas man paklausa, paliks drošs un neapdraudēts, viņam visa kā būs diezgan, un viņš nebīsies nekādas nelaimes.

Nodaļa 2

1. Mans dēls, ja tu nopietni uzklausīsies manus vārdus un glabāsi sevī manu mācību par to,
2. lai tava auss uzklausītu gudrību un tu pats cītīgi pievērstu tai savu sirdi,
3. un pie tam tā, ka tu ar lielu neatlaidību sauktu pēc tās un no visas sirds pēc tās lūgtos,
4. ka tu meklētu to kā sudrabu un klausinātu pēc tās kā pēc apslēptām mantām,
5. tad tu sapratīsi bijību Tā Kunga priekšā un iegūsi Dieva atziņu.
6. Jo Tas Kungs piešķir gudrību, un no Viņa mutes nāk atziņa un izpratne.
7. Viņš liek vaļsirdīgajam piedzīvot izdošanos un ņem Savā aizvējā tiklos,
8. un pasargā tos, kas dara pareizi, un paglabā neskartus Savu svēto ceļus.
9. Tad tu sapratīsi, kas ir tiesa un taisnība, kas ir skaidra sirds un kāds ir ikviens ceļš uz labu.
10. Jo gudrība ienāks tavā sirdī, lai tu jo labprāt mācītos.
11. Labs padoms tevi pasargās, un saprāts tevi paglābs,
12. lai tu nenokļūtu uz ļaunu ļaužu ceļa un neatrastos neprātīgu plāpātāju vidū,
13. kas atstāj īsteno ceļu un iet pa tumsas tekām,
14. kas priecājas ļaunu darīt un gaviļē par viltību,
15. kas virza greizi savu ceļu un noiet galīgi neceļā, -
16. lai tu nesaistītos ar kāda cita sievu, nenokļūtu kādas svešinieces varā, kas maigus vārdus pauž
17. un atstāj savu jaunības draugu, un aizmirst savu Dieva priekšā slēgto derību.
18. Jo viss viņas nams noliecas nāvei pretī un viņas pašas soļi tuvojas viņai jau zudušo soļiem,
19. neviens, kas pie viņas iegriežas, neatnāk atpakaļ un neatgūst dzīvības ceļu.
20. Lai tu ietu pa labu ļaužu ceļu un paliktu uz taisnīgo stigas,
21. jo taisnīgie apdzīvos zemi un sirdsskaidrie paliks tajā,
22. bet bezdievīgie no zemes tiks izdeldēti, un Dieva vārda nonicinātāji tiks no turienes izskausti.

1. Mans dēls, neaizmirsti manu pamācību, un lai tava sirds patur sevī manus baušļus,
2. jo tie piešķirs tev ilgu mūžu, labus gadus un mieru.
3. Žēlastība un uzticība no tevis neatstāsies; nēsā manus baušļus sev valdziņā pakārtus ap kaklu, uzraksti tos uz savas sirds plāksnes,
4. un tu iemantosi labvēlību un laipnību Dieva un cilvēku acīs.
5. Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību,
6. bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzenas tavas tekas.
7. Neliecies sev pārmērīgi gudrs esam, bet bīsties To Kungu un vairies no ļauna.
8. Tās būs zāles tavai miesai, kas dziedina un atspirdzinās tavus kaulus.
9. Dod godu Tam Kungam arī no savas mantas un piešķir Viņam visu savu ienākumu pirmajos,
10. tad pildīsies tavi šķūņi ar pilnību, un tavas vīna spiedes plūdīs pār malām pāri.
11. Mans dēls, neatmet Tā Kunga tev piešķirto mācību un nesajūti nepatiku par Viņa uzlikto pārmācību,
12. jo, ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca, turēdams tomēr labu prātu uz viņu kā tēvs pret dēlu.
13. Labi tam cilvēkam, kas atrod gudrību, un cilvēkam, kas dabū sev skaidru prātu!
14. Jo ir labāk iegūt gudrību nekā sudrabu, un tās augļi ir vērtīgāki par zeltu.
15. Tā ir cildenāka par pērlēm, un viss, ko tu varētu vēlēties, nav salīdzināms ar to.
16. Ilgs mūžs ir pie tās labās rokas; pie kreisās rokas tai ir bagātība un gods.
17. Tās ceļi ir patīkami ceļi, un visas tās tekas pauž mieru.
18. Tā ir dzīvības koks visiem, kas pie tās tveras, un svētlaimīgi ir tie, kas to sevī glabā.
19. Jo Tas Kungs ir radījis zemi ar Savu gudro ziņu, un debesis Viņš ir izveidojis pēc Sava padoma.
20. Pēc Viņa gudrības sadalījušies dziļumi, un mākoņi, piesātināti ar ūdeni, pilns uz zemi ar krītošu rasu.
21. Mans dēls, neļauj tai izzust no tava redzes loka, tad tu kļūsi svētlaimīgs un gudrs.
22. Tā būs dzīvība tavai dvēselei un rota tavam kaklam.
23. Tad tu droši staigāsi savu ceļu tā, ka tava kāja nekur neaizmetīsies un nepiedauzīsies.
24. Apguldamies tu ne no kā nebīsies, bet saldi dusēsi,
25. un tevi nepārņems nedz pēkšņas šausmas, nedz arī izbailes no vētraina bezdievju uzbrukuma, ja tas nāktu.
26. Jo Tas Kungs ir tavš patvērums, Viņš pasargās tavas kājas, ka tu nenokļūsti gūstā.
27. Neliedzies labu darīt ikvienam, kam tas nepieciešams, jo tavai rokai Dievs piešķirīs visu, lai tā to darītu.
28. Nesaki savam tuvākam: Ej un nāc, rīt es tev došu! - jo tev taču ir, ko dot tūlīt.
29. Nelolo nekādu ļaunu nodomu pret savu tuvāku, kas uzticībā pret tevi pie tevis dzīvo.
30. Neķildojies un nerājies ne ar vienu bez jebkāda pamata, ja viņš tev nav neko pāri darījis.
31. Nesacenties ne ar vienu ļaunu cilvēku un neizraugies par savējo nevienu no viņa ceļiem!
32. Jo Tā Kunga acīs likuma pārkāpējs ir neganta lieta, bet Viņa svētība ir paredzēta sirdsskaidrajiem.
33. Tā Kunga lāsti klājas pār bezdievja namu, bet taisnīgo nams top svētīts.
34. Viņš izsmies smējējus, bet nelaimīgajiem Viņš piešķirs Savu žēlastību.
35. Gudrie mantos godu, bet, ja arī ģeķi izvirzītos uz augšu, viņi tomēr kļūs apkaunoti.

Nodaļa 4

1. Uzklusiet, mani bērni, sava tēva pamācības, ievērojiet, ka jūs mācītos un kļūtu gudri!
2. Jo es dodu jums labu pamācību: neatmetiet manus baušļus!
3. Jo es biju sava tēva dēls, savai mātei luteklītis un vienīgais.
4. Un viņš mācīja mani un teica: Lai tava sirds uzņem manus vārdus! Turi manus baušļus, tad tu dzīvosi.
5. Pieņemies gudrībā, pieņemies prātā, neaizmirsti un neatkāpies no manas mutes vārdiem!
6. Nepamet gudrību, tad tā tevi pasargās; mīli to, tad tā tevi paglābs.
7. Jo īstās gudrības sākums ir, ja to labprāt klausās un ja tā cilvēkiem ir mīļāka par visiem labumiem kopā!
8. Centies to augsti cienīt, tad tevi paaugstinās un iecels godā, ja vien tu to mīlestībā spiedīsi sev pie sirds.
9. Tā daiļi greznos tavu galvu un izdailos tevi ar diženu vainagu.
10. Tad uzklusi mani, mans dēls, un iegaumē manu runu, tad tavu dzīves gadu skaits kļūs jo liels.
11. Es vedīšu tevi pa gudrības ceļu, es izvedīšu tevi uz pareizās stigas,
12. lai, kad tu iesi, tavs gājums tev nekļūtu nepatīkams, un, kad tu skriesi, lai tava kāja nekur neapdauzītos.
13. Turies cieši pie pamācības, neatkāpies no tās; glabā to, jo tā ir tava dzīvība.
14. Neej pa bezdievju tekām un neuzej uz ļaunu cilvēku ceļa!
15. Lai tas aizlokās projām no tevis, un neej pa to; vairies no tā un ej tam secen!
16. Jo viņi neaiziet gulēt, iekāms viņi nav ko ļaunu nodarījuši; viņiem nenāk miegs, iekāms viņi nav nodarījuši kādu zaudējumu.
17. Jo viņi pārtiek no bezdievīgo maizes un dzer negantības vīnu.
18. Bet taisno teka mirdz kā rīta ausmas gaišums, kas arvienu kļūst spilgtāks, līdz pilnīgi uzaust diena.
19. Bezdievīgo ceļš ir kā akla tumsa; viņi nezina, pār ko tie kritīs.
20. Mans dēls, ievēro manus vārdus, un lai tava auss nosliecas manai runai pretī!
21. Lai tie neizslīd no tavas apziņas un redzes loka; saglabā tos savā sirdī!
22. Jo tie ir dzīvība tiem, kas tos atrod, un ir zāles visai viņu miesai, kas dziedina.
23. Pāri visam, kas jāsarga, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība!
24. Vairi projām no sevis negantību teicēju mutes, un arī lai paļātāju mutes ir tālu projām no tevis!
25. Lai tavas acis raugās taisni uz priekšu, un lai tavu acu plakstiņi raudzītos taisni tavā priekšā.
26. Apsver savu kāju soļus, tad tu droši virzīsies uz priekšu!
27. Negriezies ne pa labi, ne pa kreisi; virzi savas kājas projām no ļauna!

1. Mans dēls, ievēro manu gudrību un pievērs savu ausi manas mācības vārdiem,
2. lai tu paturētu prātā labu padomu un lai tava mute glabātu atzišanu.
3. Jo svešas, netiklas sievas lūpas ir saldās kā medus, un viņas rīkle, tai runājot, ir glumāka par labāko eļļu,
4. bet pēc tam tās ir rūgtas kā vērmes un asas kā abās pusēs griezīgs zobens.
5. Viņas kājas virzās pazemē nāvei pretī, viņas gaitas noved kapa tumsā.
6. Viņa neievēro dzīvības ceļu, grīlodamās sper soļus viņas kājas un nezina, kurp aiziet.
7. Tad nu uzklausiet mani labi uzmanīgi, mani bērni, un necentieties izvairīties no manas mutes vārdiem!
8. Lai tavi ceļi būtu tālu projām no viņas un netuvojas viņas nama durvīm,
9. lai tu nepamestu savu godu svešinieku priekšā un nezaudētu savu dzīvību no laulības pārkāpējas sievas saniknotā vīra rokas,
10. lai svešinieki neiedzīvojas no tava īpašuma, lai tava darba augļi nenāk par svētību svešam namam,
11. un lai tev nebūtu pēc tam jāvaid, kad tu būsi izšķiedis savu mantu un novājinājis savu miesu,
12. un lai tev nebūtu jāsaka: Kā gan es ienīdu kādreiz manis izpelnīto pārmācību, un kā mana sirds šķendējās par man uzlikto sodu,
13. kā es neklausīju savu skolotāju vārdiem un nenoliecu savu ausi tiem pretī, kas mani mācīja!
14. Es esmu gandrīz iestidzis bezgalīgā nelaimē visu ļaužu un visas tautas priekšā!
15. Dzer ūdeni pats no savas bedres, un lai tavas upes iztek no tava paša akas!
16. Jeb vai tavi avoti lai aiztek projām un tavu strautu ūdeņi izgāžas uz ielām?
17. Nē, bet lai tie pieder tev vienam un nevienam svešiniekam kopā ar tevi.
18. Lai tavas akas avots ir svētīts, un priecājies par savu sev jau jaunībā izraudzīto sievu!
19. Viņa ir mīlīga kā briežu māte un cildeni daiļa kā kalnu kaza, pieglaudies allaž pie viņas krūtīm un ielīksmo sevi nemitīgi ar viņas mīlestību!
20. Mans dēls, kāpēc tu gribi aizmirsties svešinieces apkampienos, un kāpēc tu gribi apkampt kādas citas sievietes krūtis?
21. Jo ikviena cilvēka ceļi ir atklāti Tā Kunga priekšā, un Viņš izsver visas viņu gaitas.
22. Pārkāpēja ļaunais darbs saņems savā varā viņu pašu, un ar savu grēka valgu viņš paliks nesaraujami sasiets.
23. Viņš mirs bez pamācības, un savas lielās ģeķības dēļ viņš gāzīsies.

1. Mans dēls, ja tu par savu tuvāko galvo un ja tu savu roku galvojumam par svešinieku esi devis,
2. tad tu esi ar savas mutes sacīto saistīts, un tava paša mutes vārdi tevi tur savā gūstā.
3. Tad dari, mans dēls, un rīkojies šādi un glāb sevi, jo tu tagad esi pilnīgi nokļuvis sava tuvākā rokās: steidzies, meties viņa priekšā zemē, centies piespiest un skubini savu tuvāko ar lūgšanām!
4. Lai tavas acis neguļ un tavu acu plaksti lai nesnauž!
5. Glāb sevi kā stirna no mednieka un kā putns no putnu ķērēja rokas!
6. Dodies pie skudrām, tu sliņķi, novēro viņu rīcību un mācies!
7. Lai gan viņām nav nedz valdnieka, nedz priekšnieku, nedz citu kungu,
8. viņas tomēr sagādā sev maizi vasarā un iekrāj sev barību ražas ievākšanas laikā.
9. Cik ilgi tu gulēsi, laiskais? Kad tu rausīsies augšā no sava miega?
10. Paguli, paguli vēl drusciņ, pasnaud kādu nieku, saņem kopā drusku ciešāki savas rokas, lai tu labāk dusētu!
11. Tad tevi pamazām, it kā tev kājām pa pēdām iedama, pārsteigs nabadzība, un tevi nomāks trūkums kā bruņots ceļa laupītājs.
12. Nelietīgs cilvēks un ļauna nesējs staigā ar viltīgu muti,
13. māj mirkšķinādams ar acīm, dod zīmes ar kājām, rāda ar pirkstiem,
14. kāro savā sirdī nemitīgi pēc kaut kā ļauna un neganta, rada pārpratumus un nesaskaņas.
15. Tāpēc viņu skars pēkšņa pazudināšana, viņš drīz kļūs galīgi satriekts un salauzts, jo viņam nebūs ne no kurienes nekā - ne palīdzības, ne atbalsta.
16. Šīs sešas lietas Tas Kungs ienīst, un septītā Viņam ir negantība:
17. augstprātīgas acis, melīga mēle, rokas, kuras izlej nevainīgas asinis,
18. sirds, kas staigā apkārt ar ļaunu viltu sevī, kājas, kas ir raitas, lai nodarītu citam ļaunu,
19. viltīgs liecinieks, kurš nekaunīgi runā melus, un tas, kurš rada nesaskaņas brāļu starpā.
20. Mans dēls, glabā sava tēva baušļus un nepamet savas mātes mācību!
21. Sasaisti tos kopā visiem laikiem un visām vietām savā sirdī un nēsā tos pakārtus kā plāksnīti sev kaklā!
22. Lai tie pavada tevi, kad tu ej, lai pasarga tevi, kad tu liecies dusēt, lai tie runā uz tevi, kad tu mosties.
23. Jo bauslis ir gaismeklis, un likums ir gaisma, un pārmācības sods ir dzīvības ceļš,
24. lai tu tiktu pasargāts no ļaunas sievas un no mīkstas un lokanas svešas sievietes mēles.
25. Neiekāro savā sirdī viņas skaistuma un nesapīnies, un lai viņa tevi nesagūsta ar savu acu plakstu tīkliem!
26. Jo netikle gan nereti noved vīrieti līdz maizes trūkumam, bet sveša vīra sieva sagrauj savā varā visu kāda pat cildena cilvēka dārgo dzīvību.
27. Vai kāds var saglabāt savā azotē uguni, lai nesāktu degt viņa drēbes?
28. Kā varētu kāds staigāt pa kvēlošām oglēm, lai nesadegtu viņa kājas?
29. Tā klājas tam, kas labinās un iet pie sava tuvāka sievas; neviens nepaliks nesodīts, kas viņu aizskar.
30. Zaglim nav tik liels negods, kad viņš zog, lai apmierinātu savu izsalkumu, kad viņš cieš badu,
31. jo pienākts un satverts viņš nozagto septiņkārtīgi atlīdzinās un izlietos šim nolūkam visu sava nama padomu.
32. Bet, kas ar cita sievu laulību pārkāpj, tas ir neprātis: tas savu dzīvību ved pazudināšanā.
33. Viņu piemeklēs nelaime, viņam būs negods un kauns, un no šā kauna viņš nekad vaļā netiks.
34. Jo viņas vīrā iedegušās nežēlīgās dusmas kvēlo un atriebības brīdī nevienu netaupa,
35. un neraugās ne pēc viena, kas varētu būt par samierinātāju un izlīdzinātāju, un negribēs neko no tavas puses pieņemt, pat ja tu daudz viņam gribētu dāvināt.

1. Mans dēls, iegaumē manus vārdus un saglabā sevī dzīvus manus baušļus!
2. Ja tu paturēsi savā atmiņā dzīvus manus baušļus un ja tu glabāsi manus likumus kā savu acuraugu, tad tu dzīvosi!
3. Piesien tos pie saviem pirkstiem, uzraksti tos uz savas sirds plāksnes!
4. Uzrunā gudrību, sacīdams: Tu esi mana māsa! Un nosauc atziņu par savu draudzeni,
5. lai tu kļūtu pasargāts gan no sveša vīra sievas, gan arī no ikvienas citas, kas lokanu valodu runā.
6. Lūk, es skatījos pa sava nama logu cauri sētas skadriņiem
7. un noraudzījos jaunajos nejēgās, un starp jaunajiem zēniem manu uzmanību saistīja kāds neprātīgs jauneklis,
8. kas pagāja garām zināmam ielas stūrim un novirzījās uz ceļu gar viņas māju
9. vakara krēslā, kad jau bija satumsis un gandrīz jau iestājusies nakts.
10. Un raugi, viņa priekšā parādās sieva greznā netikles tērpā, viltīga savā sirdī,
11. trakulīga, palaidnīga un nesavaldīga, tā ka viņas kājas nevar viņas namā mieru atrast.
12. Brīžiem viņa ir vienkārši ārā, mājas priekšā, brīžiem klejo pa ielu un glūn gar visiem stūriem.
13. Tagad viņa panāk jaunekli, nekautrīgi noskūpst jaunekli un saka viņam:
14. Es šodien nokārtoju par sevi pateicības ziedojuma nodevu saskaņā ar savu solījumu.
15. Tāpēc es esmu arī izgājusi, lai tevi sastaptu, lai redzētu tavu vaigu, un nu es esmu tevi atradusi.
16. Es esmu izrotājusi jo skaisti savu gultu ar raibām ēģiptiešu segām un grezniem pārklājiem.
17. Es esmu izsmidzinājusi savu guļasvietu ar mirrēm un alvejām un apbirdinājusi to ar kanēļa smelkni.
18. Nāc, lai iegrimstam saldkāres priekos līdz pašam rītam un izbaudām mīlestību līdz pašiem apslēptākiem tās dziļumiem!
19. Jo mana vīra nav mājās, viņš ir devies tālā ceļā;
20. viņš ir paņēmis sev līdzī savu naudas maisu, viņš atgriezīsies tikai uz svētkiem.
21. Viņa pārliecināja viņu ar saviem daudzajiem vārdiem un pakļāva viņu sev ar savu mīksto mēli.
22. Un viņš seko viņai tūlīn pa pēdām kā vērsis, ko ved uz kaušanu, vai arī kā trakais, kas ļaujas uzvest sev valgu, ar kuru to saista un savalda,
23. kamēr kāda bulta pāršķēļ viņa sirdi; līdzīgi putnam viņš steidzas uz ķeramo sprostu un nezina, ka tas maksā viņam dzīvību.
24. Tā nu esiet uzmanīgi pret mani, mani bērni, un ievērojiet labi manas mutes vārdus!
25. Lai tava sirds nenovirzās uz netikles ceļu, un neļaujies ievilināt sevi viņas gaitās!
26. Jo daudzus viņa ir nāvīgi ievainojusi un gar zemi gāzusi, un daudz vareno viņa ir nogalinājusi.
27. Viņas nams ir sākums ceļam uz pazušānu, un pa to noiet drūmajos nāves mājokļos.

1. Klau! Vai gudrība nesauc, un vai atziņa neliekas sevi dzirdam?
2. Tiešām, tā stāv kalnu augstumos atklāti ceļā un pat ielas malā.
3. Pie pilsētas vārtiem, kur tajos var ieiet pa durvīm, viņa skaļi kliedz un brēc:
4. Ak, jūs vīri, ar saviem kliedzieniem es vērsos pie jums, un mani saucieni domāti ļaudīm!
5. Veltījiet, neprātīgie, savu uzmanību gudrībai, un jūs, ģeķi, lieciet manus vārdus sev nopietni pie sirds!
6. Klausaities, jo es gribu runāt svarīgas lietas, un es atdarīšu savu muti taisnībai!
7. Jo manai mutei jārūnā patiesība, un manām lūpām jāienīst viss bezdievīgais.
8. Visas manas mutes valodas ir taisnas un īstas - tajās nav nekā viltota, nedz nepareiza.
9. Tās visas tiešām ir skaidras tiem, kas tās saprot, un pareizas tiem, kas tās grib pieņemt.
10. Pieņemiet manas pamācības labāk nekā sudrabu un manu mācību vairāk nekā dārgo un izlasīto zeltu!
11. Jo gudrība ir labāka par pērlēm, un nekas no visa, ko varētu vēlēties, nevar līdzināties tai.
12. Es, gudrība, mītu līdzās atziņai un māku dot labu padomu.
13. Bijība Tā Kunga priekšā ienīst nelāgo, ienīst tukšu iedomību, augstprātību un ikvienu ļaunu ceļu, un manī mīt naidis pret netaisnām un neīstām runām.
14. Manā rīcībā ir abi - tiklab padoms, kā darbs, man pieder saprāts un vara.
15. Ar manu palīdzību valda ķēniņi un padomnieki dod tiesas un dod likumus.
16. Uz mani balstīdamies, valda lielkungi un dižciltīgie, visi zemes soģi.
17. Es mīlu tos, kas mani mīl, un tie, kas mani laikus meklē, mani arī atrod.
18. Bagātība un gods ir manās rokās, paliekama manta un taisnība.
19. Mani augļi ir labāki par zeltu, pat par vistīrāko zeltu, un ieguvums no manis ir cienīgāks nekā izlasīts sudrabs.
20. Es virzu savus ceļus pa taisnīgo ceļu, pa tiesību teku,
21. lai es labi aprūpēju tos, kas mani mīl, un piekrāju jo pilnas viņu dārgumu krātuves.
22. Es esmu bijusi Tā Kunga rīcībā jau Viņa ceļu pašā sākumā; iekāms Viņš kaut ko radīja, es biju pie Viņa, jau no pirmlaikiem.
23. Es esmu ielikta un pastāvu jau no mūžības, no paša sākuma, iekāms pat vēl zemes nebija.
24. Kad vēl nebija dziļumu, es biju jau dzimusi, kad ūdens avoti vēl neburbuļoja savā plūsmā.
25. Iekāms vēl nebija ielikti kalnu pamati un pakalni nebija radušies, es jau pastāvēju,
26. iekāms Tas Kungs vēl nebija izveidojis zemi, nedz arī to, kas ir uz zemes, pat arī vēl ne kalnus zemes virsū.
27. Kad Viņš darināja debesis, es biju tur klāt, tāpat tad, kad Viņš pāri visiem dziļumiem pārstiepa pāri Savu augsto debess jumu.
28. Kad Viņš augšā nostiprināja padebešus, bet zemes dziļumos drošās vietās iestiprināja avotus un akas,
29. kad Viņš novilka robežas jūrai un ūdeņiem, lai tie nepārkāptu Viņa pavēles un neplūstu šīm robežām pāri, kad Viņš nostiprināja pamatus pašai zemei,
30. tad es biju pie Viņa kā palīdzē darbos un to kārtotāja, un man bija ik dienas savs prieks, un es vienmēr līksmojos Viņa priekšā,
31. un es līksmojos Viņa zemes virsū, un mans prieks ir joprojām pie cilvēku bērniem.
32. Tādēļ nu paklausiet man tagad, mani dēli! Jo svētība ir ar tiem, kuri ietur manus ceļus.
33. Uzklusiet manas pamācības, kļūstiet dziļi savā atziņā un neatmetiet tās!
34. Labi ir cilvēkam, kas mani paklausa, būdams cauru dienu nomodā pie manām durvīm un stāvēdams atslējies pret manu durvju balstu stabiem!
35. Kas mani atrod, tas atrod dzīvību un iegūst labpatiku Tā Kunga acīs.
36. Bet, kas pret mani grēko, tas ievaino savu dvēseli; visi, kas mani ienīst, mīl nāvi.

1. Gudrība darīja sev namu un izcirta septiņus stabus,
2. tā nokāva savus kaujamus lopus, sajauca savu vīnu un saklāja galdu,
3. tā izsūtīja savas kalpones, lai viņas sauc no pilsētas augstajām vietām:
4. Kas nejēga, lai pošas šurp! Un neprātīgajam viņa saka:
5. Nāciet, ēdiet no manas maizes un dzeriet vīnu, ko es esmu ielējusi!
6. Atmetiet neprāta rīcību, tad jūs dzīvosit, un ejiet pa atziņas un prāta ceļu!
7. Kas brīdina izsmējēju, tas uzkrauj sev kaunu, un, kas bezdievīgo soda, tam būs jāsaņem izsmieklis.
8. Nesodi izsmējēju - viņš tevi ienīst; nosodi un pārmāci prātīgo - un viņš tevi mīlēs.
9. Dod sapratīgajam, tad viņš kļūs savās atziņās vēl dziļāks; pamāci taisnīgo, tad viņš vēl vairāk pieņemsies mācībā.
10. Gudrības sākums ir Tā Kunga bijāšana, un izprast, kas svēts, tā ir atzišana.
11. Jo caur mani tavu dzīves dienu daudzums pieaug, un lielāks kļūs arī tavu dzīves gadu skaits.
12. Ja tu esi prātīgs, tad tu esi paša labā prātīgs, ja tu esi izsmējējs, tad tu to viens pats arī cietīsi.
13. Bet neprātība ir mulķīga, trakulīga sieva, kas ārkārtīgi naska uz tērzēšanu un tomēr neko nezina.
14. Tā sēd goda krēslā sava nama durvīs augšā pilsētā,
15. lai aicinātu pie sevis visus, kas iet garām un kas pareizi savu ceļu staigā:
16. Kas ir neprātīgs, lai nāk šurp! Un īstam nejēgam tā saka:
17. Zagts ūdens ir salds, un slepenībā ēsta maize garšo lieliski!
18. Bet viņš nezina, ka tur mājā mirušie un viņu viesi tumšajā bedrē.

1. Šie ir Salamana izteicieni. - Prātīgs dēls ir tēva prieks, bet negudrs dēls ir savas mātes sirdēsti.
2. Netaisna manta neko nepalīdz, bet taisnīgums glābj no nāves.
3. Tas Kungs neliek taisnā dvēselei badu ciest, bet Viņš noraida bezdievīgo iekāres.
4. Gausas rokas dara nabagu, bet čaklas rokas dara bagātu.
5. Kas vasarā sakrāj, ir gudrs, bet, kas ražas ievākšanas laikā gul, paliek kaunā.
6. Taisna cilvēka galvu vainago svētība, bet bezdievīgo izteicienus apklusinās viņu noziegumu sekas.
7. Atcere par taisnajiem paliek svētīgā piemiņā, bet bezdievīgo vārds iznīks.
8. Kam gudra sirds, tas ievēro baušļus, bet, kam ir nejēgas mute, dabū pērienu.
9. Kas nevainīgi dzīvo, dzīvo droši, bet, kas staigā netaisnus ceļus, tas atklāsies savā nepievilcīgajā īstenībā.
10. Kas viltīgi māj ar acīm, sagādā sadzīves grūtības, un, kam nejēgas mute, ies bojā.
11. Taisnā mute ir dzīvības avots, bet bezdievīgo muti aizbāzīs bēdas.
12. Naidis rada savstarpējas nesaskaņas, bet mīlestība nosedz un izlīdzina visus pārkāpumus.
13. Prātīga cilvēka lūpās atrodama gudrība, bet ģeķa mugurai piemērota stiba.
14. Prātīgie glabā savu padomu, bet ar ģeķa muti tuvojas briesmas.
15. Bagātajam viņa īpašums ir viņa stiprā pils, bet trūcīgos nabadzība dara gandrīz vai neprātīgus.
16. Taisnajam viņa manta nepieciešama dzīvei, bet bezdievīgais izlieto savus ienākumus grēkiem.
17. Kas pārmācību pieņem, ir ceļā uz dzīvību, bet, kas neievēro brīdinājumu, tas maldās.
18. Nepatiesas un viltīgas mutes slēpj sevī naidu, un, kas otru aprunā un otram niknu slavu ceļ, ir nejēga.
19. Kur daudz vārdu, tur neiztiek bez grēka, bet, kas savu muti savalda, ir gudrs.
20. Taisnīgā cilvēka mēle ir krāšņs sudrabs, bet bezdievja sirds nav itin nekas.
21. Taisnā lūpas gana daudzus, bet nejēgas nomirs aiz savas neprātības.
22. Tā Kunga svētība dara cilvēku bagātu bez sevišķām viņa paša pūlēm.
23. Ģeķim prieks ļaunu darīt, bet saprātīgs cilvēks priecājas par gudrību.
24. No kā bezdievīgais baidās, tas tam notiks, un, ko taisnie vēlas, to Viņš tiem piešķirs.
25. Bezdievīgais ir kā negaisa brāzma, kas pāriet un kuras tad vairs nav; turpretī taisnais pastāv mūžīgi.
26. Kā etiķis bojā zobus un dūmi acis, tā slinkais kaitē tiem, kas viņu sūta.
27. Tā Kunga bijāšana vairo cilvēka dienas, bet bezdievīgo gadi top saīsināti.
28. Taisnīgo gaidas izvērtīsies viņiem par prieku, bet bezdievīgo cerība iznīks.
29. Tā Kunga ceļš ir sirdsskaidrā stiprums, ļauna darītājus turpretī skars pazudināšana.
30. Taisnais nekad nešaubīsies, bet bezdievji uz dzīvi zemē nepalik.
31. Taisno mute pauž gudrību, bet viltnieku mēle tiks izdeldēta.
32. Taisno lūpas pauž dziedinātājas atziņas, bet bezdievīgo mutes vārdi stāsta aplamības.

1. Nepareizi svāri Tā Kunga acīs ir negantība, bet pilnestīgs svārs Viņam sagādā labpatiku.
2. Kur nāk lepnība, tur nāk arī negods, bet gudrība mīt pazemīgajos.
3. Sirdsšķīstība vadīs tiklos, bet nelietīga ļaunprātība nievātājus galīgi sagraus.
4. Manta neko nepalīdzēs Tā Kunga dusmības dienā, bet taisnība glābj no nāves.
5. Tiklā cilvēka taisnīgums dara līdzenu viņa ceļu, bet bezdievīgais kritīs pats savas bezdievības dēļ.
6. Tiklo taisnīgums viņus izglābs, bet nievātāji un nicinātāji sapīsies paši savās blēdībās un ļaunprātībās.
7. Kad bezdievīgs cilvēks mirst, tad visas viņa cerības ir pagalam, un netaisno gaidas iznīkst galīgi.
8. Taisnīgais tiek atraisīts no savām likstām, un bezdievīgais nāk viņa vietā.
9. Viltnieka un liekuļa valodas dēļ viņa tuvākais top postā likts, bet taisnie to novēro un paglābjas.
10. Pilsēta priecājas, kad taisnajiem labi klājas, un gaviļē, ja bezdievji iet bojā.
11. Caur tiklo ļaužu svētību pilsēta tiek paaugstināta, bet bezdievīgo runu dēļ tā tiek sagrauta.
12. Kas savu tuvāku nievā, ir neprātis, bet saprātīgs vīrs klusē.
13. Mēlnesis negribot pats atklāj, ko viņš slepeni zina, bet, kam uzticama sirds, tas to noslēpj.
14. Kur nav krietnas vadības, tur tauta iet bojā, bet, kur daudz saprātīgu padomdevēju, tur viss izdodas labi.
15. Kas par otru galvo, cietīs zaudējumus, bet, kas no galvošanas sargās, ir drošs.
16. Labsirdīga sieva iegūst goda pilnu stāvokli, bet varmākas iegūst bagātību.
17. Žēlsirdīgs cilvēks dara labu pats sev, bet nežēlīgais tomēr nereti skumdina savu garu un ar to kaitē pats savas miesas spēkiem.
18. Bezdievja darbs būs veltīgs, bet, kas taisnību sēj, tas jau ar to vien veic ko labu.
19. Taisnība spēcina dzīvei, bet dzišanās pakal ļaunumam ved cilvēku ātrāk nāvē.
20. Tam Kungam ir visniknākās dusmas par viltīgām un nelietīgām sirdīm, bet tiklie rada Viņā labpatiku.
21. Ļaunajiem nekas nepalīdz, pat ja viņi arī visi saliktu savas rokas kopā, bet taisno dzimums tiks paglābts.
22. Skaista sieva bez savaldības un goda ir kā zelta gredzens cūkas purnā.
23. Ko taisnīgie vēlas, tam būs visnotaļ laimīgi piepildīties, bet bezdievīgo cerība izvērtīsies nelaimē.
24. Viens labprāt piešķir no savas mantas citam, un tomēr viņam arvienu vairāk krājas; kāds cits ir sāksts pārlietu un tomēr kļūst arvienu nabagāks.
25. Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un, kas bagātīgi veldzē citus, arī pats kļūs veldzēts.
26. Kas nelaiz ārā no savām klētīm labību, to ļaudis lād, bet svētība nāk pār to, kas labību pārdod.
27. Kas cenšas pēc kā laba, tam labs arī gadās, bet, kas dzenas pēc nelaimes, tam arī nepaies tā secen.
28. Kas palaižas uz savu bagātību, tas ies bojā, bet taisnīgie zaļos kā augoša koka lapas.
29. Kas pats savu namu apbēdina, tam būs vējš par ieguvumu, un muļķim jābūt par gudrā kalpu.
30. Taisnīgā auglis ir dzīvības koks, un gudrais iemanto cilvēku sirdis.
31. Redzi, ja jau taisnīgajam vīrs zemes tā tiek atmaksāts, cik tad vēl vairāk bezdievim un grēciniekam!

1. Kas labprāt panes pārmācību, tas mīl atziņu; kas neieredz rājienu, tas paliek nejēga.
2. Rimtais vīrs gūst mierinājumu no Tā Kunga, bet sirdī ļaunu vīru Viņš pazudina.
3. Ļaunprātība nenāk par svētību cilvēkam, bet taisno sakne pastāvēs joprojām.
4. Tikumiem apveltīta sieva ir sava vīra krāšņs vainags, bet ļauna ir kā sastrutojums viņa kaulos.
5. Taisno domas ir goda pilnas, bet bezdievīgo padomi ir krāpīgi.
6. Bezdievīgo runas izraisa asinsizliešanu, bet rimto mute paglābj.
7. Bezdievīgie tiks gāzti un sagrauti, un viņu vairs nebūs, bet taisno nams pastāvēs.
8. Zinīga vīra padoms ir teicams un slavējams, bet blēži un viltnieki paliks kaunā.
9. Labāks ir pazemīgais, kas pats veic savu darbu, nekā lielīgais, kam trūkst maizes.
10. Taisnais žēlo pat savus lopus, bet bezdievīgā sirds ir nežēlīga.
11. Kas savu zemi kopj, tam maizes būs papildnam, bet, kas nevajadzīgām lietām pakaļ dzenas, tas ir neprātis.
12. Bezdievja prieks ir darīt zaudējumus, bet taisnā sakne nes augļus.
13. Ļaunais sapinas pats savu lūpu neīstos vārdos, bet taisnajam nelaime paiet secen.
14. Daudz laba sev iegūst vīrs ar savas mutes nopelniem, un cilvēkam tiek atlīdzināts pēc viņa roku veikuma.
15. Neprašam šķiet viņa ceļš taisns viņa paša acīs, bet gudrība mīt tanī, kas uzklausa padomu.
16. Bezprātīgais tūlī izrāda atklāti savas dusmas, bet, kas apslēpj to, ka ir apkaunots, tas ir gudrs.
17. Kas ir paties, tas saka atklāti visu, kas tiešs un pareizs, bet nepaties liecinieks krāpj.
18. Kas paradis neapdomīgi runāt, nereti iedur kā ar zobenu, bet zinīga cilvēka valoda ir kā dziedinātājas zāles.
19. Patiesības paudēja mute pastāv mūžīgi, bet nepatiesa valoda nepaliek ilgi.
20. Krāpšana ir to sirdīs, kuri dod ļaunu padomu, bet tie, kas mudina uz mieru, sagādā prieku.
21. Taisnajam nekas nekaitēs, bet bezdievji būs nelaimju pilni.
22. Nepatiesas plāpu rīkles šķiet Tam Kungam negantība, bet, kas rīkojas taisnīgi, tas Viņam labi patīk.
23. Saprātīgs cilvēks necenšas savu gudrību visiem redzamu darīt, bet negudra cilvēka sirds izraisa pati savu negudrību.
24. Čakla roka valdīs, bet rokai, kas gausa un nolaidīga, būs jāveic piespiedu darbi.
25. Rūpes sirdī cilvēku sāpina, bet laipns vārds to iepriecina.
26. Taisnais rāda savam tuvākajam īsto ceļu, bet bezdievīgo ceļš ievēd kārdinājumā un maldos viņus pašus.
27. Sliņķis neceps savu medījumu, bet čakls cilvēks kļūst bagāts.
28. Uz taisnības ceļa ir dzīvība, bet noziegumu ceļš ved nāvē.

1. Gudrs dēls ļaujas tēva pārmācībām, bet smējējs neklausa rāšanai.
2. Mutes pelnītos augļus ikviens labprāt bauda, bet visa nicinātāji domā tikai par noziedzībām.
3. Kas pievalda un pasarga savu muti, pasarga savu dzīvību, bet, kas ļauj savai mutei visu vaļu, dabūs bities.
4. Slinkis nereti pēc daudz kā kāro un tomēr neko nedabū, bet čaklie dabū papildnam.
5. Taisnais ienīst melus un krāpšanu, bet bezdievis apkauno savu tuvāku un liek apsmieklā pats sevi.
6. Taisnība pasargā nevainīgo savā ceļā, bet ļaunprātība ved grēkā.
7. Dažs lielā mantā ir nabags, kaut arī tēlo sevi bagātu esam, un dažs ir tiešām bagāts ar visu savu šķietamo nabadzību.
8. Ar bagātību dažs var izglābt savu dzīvību, bet nevienam nabagam nav jādzird nekādi draudi.
9. Taisnīgo gaisma priecē, bet bezdievīgo gaismeklis dziest.
10. Lepno starpā arvien ir nesaskaņas, bet gudrība mīt tajos, kuri ļaujas sev dot kādu padomu.
11. Bagātība sarūk, ja to šķiež, bet, ja ko krāj un tur cieši rokā, tad tāda manta un bagātība aug augumā.
12. Cerība, kas mazinās, grauž sirdi, bet, ja piepildās, ko sirds kāro, tad tas tiešām ir dzīvības koks.
13. Kas netur un nonievā doto vārdu, tas grūž postā pats sevi, bet, kas Dieva baušļus bīstas, tam tiek tas arī atlīdzināts.
14. Zinīga vīra mācība ir dzīvības avots, lai izvairītos no nāves valgiem.
15. Ar smalku gudrību iegūst labvēlību, bet nicinātāju un pēlēju ceļš rada sāpes.
16. Gudrs visu dara ar prātu, bet bezprātis izklāsta visiem tikai savu smieklīgo nesapratību.
17. Bezdievīgs vēstnesis atnes nelaimi, bet uzticams ziņnesis nāk kā dziedinātājs un apmierinātājs.
18. Kas neievēro pārmācību, piedzīvo nabadzību un kaunu; kas ļaujas sevi pārmācīt, kļūs augstā godā.
19. Ja piepildās, ko cilvēks kāro, tad tas iepriecina viņa sirdi, bet izvairīties no ļauna muļķiem šķiet lielākā negudrība.
20. Kam darīšana ar zinīgo, tas kļūst pats zinīgs, bet, kas ir draugos ar neprašām, tas piedzīvos nelaimi.
21. Nelaime vajā grēcinieku, bet taisnajam tiks atlīdzināts ar labu.
22. Labā mantojums būs jūtams vēl bērnu bērnos, bet grēcinieka manta tiks taupīta taisnajiem.
23. Nabadzīgo vagās ir daudz barības, bet tie no pārtikušajiem, kas rīkojas netaisni, iet bojā.
24. Kas savu rīksti taupa, tas ienīst savu dēlu, bet, kas savu dēlu mīl, tas to jau agri pārmāca.
25. Taisnais ēd, lai sajustu apmierinājumu savā dvēselē, bet ļaundara vēderam nekad nav gana.

1. Zinīga sieva uzceļ savu namu, bet trakulīga neprāte to ar savu rīcību sagrauj.
2. Kas To Kungu bīstas, tas staigā pa īsto dzīves stigu, bet, kas Viņu nicina, tas ir uz nepareiza ceļa.
3. Neprašu mutē ir rīkste viņu lepņībai, bet gudrie savas mutes vārdus lieto ar apdomu.
4. Kur nav vēršu, tur sile tīra, bet, kur vērsis darbīgs, tur daudz ienākumu.
5. Patiess liecinieks nemelo, bet nepatiess liecinieks stāsta nekautrīgus melus.
6. Smējējs meklē gudrību, bet to neatrod, sapratīgam turpretī iegūt pareizu atziņu ir viegli.
7. Ej projām no ģeķa, jo tu neko no viņa neiemācīsies!
8. Sapratīga vīra gudrība ir tā, ka viņš neko savā ceļā neatstāj neievērotu, bet nejēgu ģeķība ir pašapmāns.
9. Ģeķi mīl jokot ar grēku upuri, bet starp sapratīgajiem mitīs taisnība.
10. Sirds pati vien zina savas sāpes, un neviens svešinieks nevar pilnīgi iejusties tās priekos.
11. Bezdievīgo nams tiks izdeldēts, bet rimto būdiņa zaļos.
12. Dažam kāds ceļš labi patīk, bet beidzot tas viņu tomēr noved nāvē.
13. Arī smiedamās sirds var sērot, un priekiem seko bēdas.
14. Nesavaldīgam cilvēkam notiks pēc viņa rīcības veida, bet krietnais stāvēs pār viņu.
15. Nesapratīgais visam tic, bet gudrais novēro un pārbauda savus soļus.
16. Zinīgais baidās un izvairās no ļauna, nepraša turpretī, ne par ko nebēdādams, drāžas tik cauri.
17. Ātrās dūsmās neprātīgais rīkojas neprātīgi, bet apdomīgs cilvēks paliek mierīgs.
18. Nesapratīgie manto mulķību, bet gudro vainagojums ir apdomīga un uzmanīga rīcība.
19. Ļaunajiem jānoliecas labo priekšā, un bezdievjiem jāpieliec galva taisno vārtos.
20. Nabadzīgo ienīst pat viņa draugs, bet tādi, kuri bagātos mīl, ir daudz.
21. Kas savu tuvāko nicina, tas grēko, bet svētīgs ir tas, kas iežēlojas par nelaimīgiem.
22. Kas lolo viltu un perina ļaunus nolūkus, tie pievilsies, bet, kas labi domā, tie visur piedzīvos pret sevi labvēlību un uzticību.
23. Kur tiešām dara darbu, tur visa kā pietiek, bet, kur rīkojas tikai ar vārdiem, tur valda trūkums.
24. Zinīgajiem viņu bagātība ir goda pilns vainags, bet neprašu negudrība tāda pati negudrība arī paliek.
25. Patiess liecinieks ir dzīvības glābējs, bet, kas melus runā, ir nepatiess liecinieks.
26. Kas To Kungu bīstas, tam pieder drošs cietoksnis, un arī viņa bērni būs tur pasargāti.
27. Tā Kunga bijāšana ir dzīvības avots, lai izsargātos no nāves valgiem.
28. Kur valdniekam daudz kara tautas, tur viņa godība jo lielāka, bet, kur kara pulku maz, tur stāvoklis valdniekam rada bažas.
29. Kas ir pacietīgs, tas ir arī gudrs, bet, kas ir nepacietīgs, parāda savu negudrību.
30. Laba un mierīga sirds ir miesas dzīvība, bet ātrs un kaislīgs prāts ir kā puveši kaulos.
31. Kas vājamam dara pāri, tas nonievā viņa Radītāju, bet, kas par grūtdieni apžēlojas, tas godā Dievu.
32. Bezdievīgais savā nelaimē iet viegli bojā, bet taisnais jūtas arī nāves brīdī spēcīnāts.
33. Sapratīga cilvēka sirdī gudrība dus mierīgi, bet neprašu starpā tā cenšas izpaust sevi jo strauji.
34. Taisnība tautu paaugstina, bet grēks ir tautu negods.
35. Gudrs kalps jo labi patīk savam ķēniņam, bet nelietīgam kalpam draud viņa dusmas.

1. Miermīlīga atbilde apklusina dusmas, bet skarbs vārds izraisa lielu niknumu.
2. Gudra cilvēka mēle padara viņa mācību mīlu, bet ģeķu mute izverd ģeķību.
3. Tā Kunga acis ir visur, un tās noraugās kā uz ļaunajiem, tā arī uz rimtajiem.
4. Lēnīga mēle ir dzīvības koks, bet melīga ievaino sirdi.
5. Nepraša nonievā sava tēva mācības, bet, kas pieņem pārmācību, kļūs gudrs.
6. Taisnīgā namā ir visāda labuma diezgan, bet bezdievja ienākumi slēpj sevī pazudinājumu.
7. Zinīgu cilvēku lūpas pauž labus padomus, bet ģeķa sirds nebūt tāda nav.
8. Bezdievju upuris Tam Kungam ir negantība, bet rimto lūgšana Viņam patīkama.
9. Bezdievja ceļš Tam Kungam ir negantība, bet, kas dzenas pēc taisnības, to Viņš mīl.
10. Barga pārmācība sagaida to, kas novirzās no pareizā ceļa, bet, kas neievēro un ienīst uzliekamo sodu, tam jāmirst.
11. Elle un bezdibenī stāv atklāti Tā Kunga priekšā, cik gan vēl jo vairāk tad cilvēku bērnu sirdis!
12. Smējējs nemīl to, kas viņu nosoda un dod viņam pareizus norādījumus, un tāpēc viņš nepiebidrojas zinīgajiem.
13. Līksma sirds dara liksmu arī vaigu, bet, ja sirds noskumusi, tad zūd arī drosme.
14. Gudrā sirds rīkojas apdomīgi, bet neprašas mute klāsta muļķības.
15. Noskumušajam nav nevienas priecīgas dzīves dienas, bet laba noskaņa rada ik dienas patīkamu labsajūtu.
16. Labāks ir mazumiņš ar Tā Kunga bijāšanu nekā liela manta, kam nemiers un raizes klāt.
17. Ir labāk kāpostu virums ar mīlestību nekā barots vērsis ar naidu.
18. Dusmīgais cilvēks parasti uzsāk rāšanos, pacietīgais turpretī izlīdzina nesaskaņas.
19. Sliņķa ceļš ir kā ar ērkšķiem noklāts, bet taisno tekas ir līdzenas.
20. Gudrs dēls iepriecina savu tēvu, bet nesapratīgs cilvēks ir savai mātei kauns.
21. Vientiesīgam neprašam neprātība sagādā prieku, bet sapratīgs cilvēks paliek uz īstenā ceļa.
22. Kur padoma nav, tur nodomus neizved galā, bet, kur ir daudz padomdevēju, tur tie piepildās.
23. Vīram ir prieks, kad viņš pareizi atbild, un īstenā laikā teikts vārds - cik tas ir vērtīgs!
24. Dzīves ceļš gudrajam iet strauji augšup, lai viņš izvairītos no nāves valstības tā lejas galā.
25. Augstprātīgā namu Tas Kungs sagraus, bet nabaga atraitnes robežas apstiprinās.
26. Ļauna cilvēka nodomi un gudrojumi Tā Kunga acīs ir negantība, bet sirdsšķīstie runā uz Viņu laipnīgi.
27. Sīkstulis pats izposta savu namu, bet, kas ienīst uzpirkšanas dāvanas, tas dzīvos.
28. Taisnā cilvēka sirds apdomā, kā būtu jāatbild, bet bezdievja mute putodama izverd ļaunumu.
29. Tas Kungs ir tālu projām no bezdievjiem, bet taisno lūgšanas Viņš uzklausa.
30. Laipns skats iepriecina sirdi; laba vēsts atspirdzina kaulu serdi un pašus kaulus.
31. Auss, kas uzklausa dzīves pamācības, mitīs starp īsteni gudrajiem.
32. Kas negrib ļauties audzināties, tas neievēro savas dvēseles pestīšanu, bet, kas uzklausa pamācības, tas pieņemas gudrībā.
33. Tā Kunga bijāšana ir mācības ceļš, kā kļūt pie gudrības, un pazemība ved godā.

1. Gan cilvēks apņemas kaut ko savā sirdī, bet no Tā Kunga nāk, kas mēlei jāsaka.
2. Ikvienam cilvēkam viņa ceļi šķiet šķīsti, bet Tas Kungs sver cilvēka sirdi un garu.
3. Uztici Tam Kungam savus darbus, tad tavi nodomi sekmēsies.
4. Tas Kungs visu dara ar noteiktu nolūku, arī bezdievīgo Viņš taupa ļaunai dienai.
5. Lepna sirds Tā Kunga acīs ir negantība, patiešām tas tiesa, tā nepaliks nesodīta.
6. Ar labu un lēnu sirdi un uzticību noziegums tiek izlīdzināts, un ar Tā Kunga bijāšanu var izvairīties no ļaunuma.
7. Ja kāda ceļi Tam Kungam labi patīk, tad Viņš liek izlīdzināties viņam arī ar viņa ienaidniekiem.
8. Labāks ir mazumiņš, iegūts ar taisnību, nekā saņemt daudz ienākumu ar netaisnību.
9. Cilvēka sirds izdomā sev savu ceļu, bet vienīgi Tas Kungs pašķir viņa gājumu.
10. Dievišķs spriedums ir uz ķēniņa lūpām; tiesu sprieždama, viņa mute nemaldīsies.
11. Pareizi svaru kausi un taisnīgs svars ir no paša Tā Kunga, un visi atsvari somā ir Viņa darinājumi.
12. Ķēniņu apziņā netaisnību darīt ir negants noziegums: tikai ar taisnību jo stiprāks kļūst ķēniņu goda krēsls.
13. Ķēniņiem patīk, ja viņiem dod taisnīgu padomu, un visu ķēniņu mīlēts ir tas, kas runā vaļsirdīgi.
14. Ķēniņa niknums ir nāves vēstnesis, bet zinīgs vīrs šo niknumu izlīdzinās.
15. Ja ķēniņa vaigs ir laipns, tad tā ir dzīvības zīme, un viņa žēlastība ir kā vēlīns lietus.
16. Piesavinies īsteno gudrību un pieņemies tajā, jo tā ir labāka par zeltu, un būt apveltītam ar saprātu ir cildenāk nekā apzināties savā īpašumā sudrabu esam.
17. Tiklo ceļš vairās no ļaunuma, un, kas savu ceļu ietur pareizi, iegūst dzīvību.
18. Kam jāklūst pazudinātam, tas papriekš kļūst lepns, un augstprātība nāk priekš bojā ejas.
19. Ir labāk būt pazemīgā prātā ar nabagiem nekā dalīties laupījumā ar augstprātīgiem.
20. Kas kādu lietu gudri vada, tas atrod laimi, un svētīts ir tas, kas palaujas uz To Kungu.
21. Sapratīgu cilvēku daudzina kā zinīgu vīru, un mīlīgas runas un vārdi ir visai pamācoši.
22. Gudrība ir dzīvības avots tam, kam tā ir, bet ģeķu pamācība ir ģeķība.
23. Zinīga sirds māca savu muti un vairo uz savām lūpām atzišanu.
24. Laipnīgas runas ir kā medus kāres, tās nomierina dvēseli un atspirdzina kaulus kā zāles.
25. Dažam cilvēkam kāds ceļš iesākumā visai patīk, bet beigu beigās tas viņu tomēr noved nāvē.
26. Strādnieks nopūlas paša labā, jo viņa mute viņu spiež strādāt.
27. Nikns un nesavaldīgs cilvēks ar savu rīcību rokas pēc nelaimes, un no katras viņa runas verd pretī liesmaina svelme.
28. Aplams cilvēks izraisa asu vārdu maiņu un nesaskaņas, un aprunātājs sarīda draugus citu pret citu.
29. Noziedzīgais gan vilina savu tuvāko, bet neizved viņu ne uz kādu labu ceļu.
30. Kas met ar acīm, nedomā neko labu, kas lūpas kopā sakož, tas ir gatavs darīt ļaunu darbu.
31. Sirmi mati ir goda vainags, kas iegūstams, ejot pa taisnu ceļu.
32. Pacietīgais ir labāks nekā stiprais, un, kas ir kungs pats pār savu garu un sirdi, tas ir labāks par to, kas iekaro pilsētas.
33. Meslus met klēpī, bet tie iekrīt tur tā, kā to grib Tas Kungs.

1. Sausss kumoss pieticīgā mierā ir labāks nekā pilns nams ar gaļu, bet kopā ar rāšanos un nesaskaņām.
2. Gudrs kalps valdīs pār laiskiem mantiniekiem un sadalīs starp brāļiem mantojumu.
3. Kā uguns sudrabu un kausējamā krāsns zeltu, tā Tas Kungs pārbauda sirdis.
4. Ļauns cilvēks uztver mēlnešu tenkas, un nepatiess cilvēks viegli klausā kaitētājām baumām.
5. Kas apsmej nabagu, tas nicina viņa Radītāju, un, kas priecājas par cita nelaimi, nepaliks nesodīts.
6. Vecu cilvēku vainagojums ir viņu bērni, un bērnu gods ir viņu tēvi.
7. Ģeķim neklājas runāt par augstām lietām, un vēl mazāk piederas dižciltīgam būt tādām, lai labprāt melotu.
8. Ja kam ir kas ko dāvināt, tad tam ir tā, it kā viņam piederētu kāds dārgakmens: lai viņš griežas kur griezdamies, visur viņu godā par gudru.
9. Kas nosedz un noslēpj grēku, tas rada draudzību, bet, kas šādu lietu no jauna paceļ, tas rada nesaskaņu draugos.
10. Saprātīgu cilvēku norāšana skar vairāk nekā simts nūju sitienu nejēgu.
11. Dumpīgs cilvēks savā tukšajā pašiedomā tiecas nodarīt tikai ļaunu, bet pret viņu tad arī tiks sūtīts cietsirdīgs ķēniņa sūtnis.
12. Ir labāk sastapt lāču māti, kam nolaupīti viņas mazuļi, nekā vientiesīgu nejēgu viņa neprātībā.
13. Kas labu atlīdzina ar ļaunu, no tā nama ļaunums neatstāsies.
14. Kas uzsāk asu vārdu maiņu, ir līdzīgs tam, kas sagrauj ūdenim tā aizsprostu. Atturies no asas vārdu maiņas, iekāms tu neesi vēl tajā iejaukts!
15. Kas bezdievi attaisno un taisno nosoda, abi ir negantnieki Tā Kunga acīs.
16. Ko palīdz nauda nejēgas rokā, lai pirktu augstāko gudrību, ja viņš tomēr ir un paliek neprašā.
17. Draugs arvien mīl draugu un likstas gadījumā viņu izjūt kā brāli.
18. Nejēga ir tas, kas savu roku dod apsoliņumam par savu tuvāku un kļūst viņam par galvinieku.
19. Kas mīl nesaskaņas, mīl grēku, un, kas savas durvis taisa pārmērīgi augstas, tas sagādā iespēju namam sabrukt.
20. Kam nelieša sirds, tas neatrod nekur nekā laba, un, kam greizi ievirzīta mēle, tas iekritīs nelaimē.
21. Kas dzemdina nejēgu, tam ir skumjas, un nejēgas tēvam nav nekāda prieka.
22. Priecīga sirds dziedina vainas, bet sagrauzts gars izkaltē kaulus.
23. Bezdievis labprāt pieņem slepeni dāvanas, lai apzinīgi locītu taisnības ceļus.
24. Saprātīgais izturas gudri un nosvērti, nejēga uztraukts raida savus skatus līdz zemes galiem.
25. Neprašā dēls ir sava tēva sēras un mātes, savas dzemdētājas, apbēdinājums.
26. Jau nav labi taisno sodīt, ne nu vēl dižciltīgo sist, kas rīkojas taisnīgi.
27. Saprātīgais savaldās savā runā, un sapratīgais ir cilvēks ar aukstu un apsvērīgu prātu.
28. Nejēgu atzītu par gudru, ja viņš klusētu, un par sapratīgu, ja viņš valdītu savu muti.

1. Kas norobežojas no citiem un turas pats par sevi, tas meklē savu iegribu un pretojas visam, kas labs.
2. Vientiesīgam nejēgam nav prieka par saprātu, bet viņam patīk izpaust to, kas mīt viņa sirdī.
3. Kur nokļūst bezdievis, tur ierodas arī nicināšana un negods ar izsmiekl.
4. Vārdi īsta vīra mutē ir kā dziļi ūdeņi, un gudrības avots ir kā plata un strauja upe.
5. Nav labi izrādīt cienību kādam bezdievim un tādēļ nodarīt pāri taisnajam tiesas priekšā.
6. Vientiesīga neprašas lūpas pavedina uz bāršanos, un viņa mute cīnās, lai beidzot viņš pats saņemtu sitienus.
7. Vientiesīga neprašas mute ir viņam pašam par postu, un viņa lūpas tur viņa paša dvēseli slazdu valgā.
8. Lišķa vārdi ir kā saldi kumosi un iet visai pie sirds.
9. Kas laisks savā darbā, ir brālis tam, kas pats izšķiež savu mantu.
10. Tā Kunga Vārds ir stipra pils, taisnais dodas turp un top pasargāts.
11. Bagātajam manta ir viņa stiprā pils un ir it kā augsts mūris viņa iedomībā.
12. Priekš bojā iešanas cilvēka sirds kļūst lepna, bet pazemība ved godā.
13. Kas atbild, iekāms viņš dzirdējis, tam piemīt vientiesība un tas piedzīvos kaunu.
14. Kam vīrišķīga sirds, tas māk sapratīgi turēties arī ciešanās, bet, ja kādu pārņēmis izmisums, kas var to panest?
15. Sapratīga sirds iemanto gudrību, un gudra auss meklē atzišanu.
16. Dāvanas atver cilvēkam durvis un vārtus, tās noved viņu arī lielu kungu vaiga priekšā.
17. Ikviens kā pirmais šķiet savas sūdzības lietā taisns esam; tikai kad lietā iesaistās viņa pretinieks, tā noskaidrojas.
18. Mesli klusina nesaskaņas un novelk robežas starp varenajiem.
19. Apkaitināts brālis turas savā taisnībā stingrāk nekā nocietināta pilsēta, un nesaskaņas turas spēcīgāk nekā aizšaujamais pils durvīs.
20. Vīram tiek atmaksāts saskaņā ar to, kā viņa mute runājusi, un viņš tiek paēdināts ar viņa lūpu iegūtiem augļiem.
21. Nāve un dzīvība stāv mēles varā; kas mīl savas mēles māku, tas baudīs no tās augļiem.
22. Kas atrod sev laulātu draudzeni, tas atrod sev tiešām ko labu un var līksmoties, ka žēlastības dāvanu dabūjis no Tā Kunga.
23. Nabags runā lūgdamies, bet bagātais atbild bargi.
24. Citam daudz draugu uz nelaيمي; tomēr ir draugi, kas ir labāki nekā brālis.

1. Nabags, kas savā rīmtumā staigā, ir labāks nekā aplamnieks ar negodīgām lūpām un pie tam bagāts.
2. Kur cilvēks nerīkojas ar prātu, tur neiet labi, un, kas ir pārmērīgi ašs ar savām kājām, tas rada sev zaudējumus.
3. Cilvēka bezprātība sajauc viņa ceļus, tā ka viņa sirds ir nemiera pilna pret To Kungu.
4. Manta sagādā daudz draugu, bet nabagu viņa draugi atstāj.
5. Nepatiess liecinieks nepaliks nesodīts, un, kas nekautrīgi stāsta saltus melus, neizbēgs sodam.
6. Daudzi izsaka glaimus dižciltīgajam, un visi ir draugi tam, kas devīgi piešķir dāvanas.
7. Nabago ienīst visi viņa brāļi; cik vēl vairāk no viņa atraujas viņa draugi! Un, kas paļaujas un uzticas tikai vārdiem, tam nekas netiek!
8. Kas gudrs kļuvis, mīl savu dzīvību, un sapratīgais gūst sev labumu.
9. Nepatiess liecinieks nepaliks nesodīts, un, kas nekautrīgi stāsta saltus melus, dabūs galu.
10. Nejēgam neklājas pieredzēt labas dienas, un vēl mazāk vergam pār savu augstāko valdnieku valdīt.
11. Cilvēks, kas šo to piecieš, ir gudrs, un viņam nāk par godu, ka kādu pārkāpumu viņš var arī nepamanīt.
12. Kēniņa bargums ir kā jauna lauvas rūciens, bet viņa žēlastība ir kā rasa uz zāles.
13. Nejēgas dēls ir sava tēva sirdēsti, un nesaticīga sieva ir līdzīga jumta notekai, pa kuru nepārtraukti plūst un pil ūdens.
14. Namu un mantu manto no vecākiem, bet sapratīgu sievu no Tā Kunga.
15. Slinkums ieaijā miegā, un kūtra dvēsele cietīs badu.
16. Kas glabā Tā Kunga bausību, tas saglabā savu dzīvību, bet, kas nepiegrīž nopietnu vērību savam ceļam, mirs.
17. Kas iežēlojas par nabago, aizdod naudu Tam Kungam, un Tas viņam atmaksās par viņa labo darbu.
18. Pārmāci savu dēlu, kamēr ir vēl kāda cerība, bet neļauj savai dvēselei tevi aizraut tik tālu, ka tu iedomātos savu dēlu nonāvēt.
19. Lielam un straujam niknumam jācieš zaudējumi, un, jo tu gribi to savaldīt, jo lielāks un niknāks tas kļūst.
20. Paklausi padomam un iedziļinies audzināšanas pamācībās, lai tu pēc tam būtu gudrs.
21. Daudz nodomu ir vīra sirdī, bet pāri visam stāv un paliek Tā Kunga padoms.
22. Cilvēkam ir prieks par otra labā veiktu labu darbu, un nabags ir labāks par meli.
23. Tā Kunga bijāšana spēcina cilvēku dzīvībai, tāds būs arvienu paēdis, tā ka nekāds ļaunums viņu nepiemeklēs.
24. Slinkis paslēpj savu roku podā un nepieņem to no jauna pie mutes.
25. Ja per kādu zobotājos, tad neprātīgais kļūst gudrs, ja soda un pārmāca sapratīgo, tad viņš kļūst pavisam prātīgs.
26. Kas posta tēvu un padzen savu māti, tas ir bezkaunīgs un nolādēts bērns.
27. Mities, mans dēls, klausīties mācības, kuras novērš no gudrības vārdiem!
28. Liecinieks, kas pats nelietis, apsmej tiesu, un bezdievju mute ar labpatiku norij ikkatru dzirdēto netaisnību.
29. Tiem, kas par visu nīrgājas, ir sagatavota soda tiesa, un ģeķu muguras sagaida pēriens.

1. Vīns ir zobgalis, ikviens cits stiprs dzēriens ir trakulis; kas no tiem streipuļo, nav gudrs.
2. Ķēniņa biedinājums ir kā jauna lauvas rūciens; kas aizdod viņam dusmas, tas grēko pats pret savu dzīvību.
3. Vīrs dara sev godu, izvairīdamies no bāršanās; tie, kas pastāvīgi rājas, arvien ir nejēgas.
4. Rudens aukstuma dēļ slinkais negrib art, tāpēc pļaujamā laikā viņam būs diedelēt un nenieka nedabūt.
5. Padoms vīra sirdī ir kā dziļš ūdens, bet gudrs vīrs saprot, kā to izsmelt.
6. Daudzus cilvēkus daudzina rimtus un tiklus esam, bet kas atradīs vīru, kas būtu rimts un taisnīgs?
7. Taisnais staigā savā sirds skaidrībā, un viņa bērniem pēc viņa būs svētība un labi klāsies!
8. Ķēniņš, kad viņš sēž savā goda krēslā, lai tiesu spriestu, jau ar acīm vien atšķir visu labo no ļaunā.
9. Kas drīkst teikt: es esmu šķīsts savā sirdī un tīrs no visiem grēkiem?
10. Divējāds mērs un svars - abi ir negantība Tā Kunga priekšā.
11. Jau pēc bērna darbošanās var nomanīt, vai viņš grib būt rimts un godīgs.
12. Dzirdīgu ausi un redzīgu aci - abas divas dara Tas Kungs.
13. Nemīli miegu, lai tu neklūtu nabags; lai tavas acis pastāvīgi būtu modras, tad tev maizes pietiks.
14. Nelaba, nelaba! saka pircējs par precī, kamēr viņš to iegūst, bet, kad tā ir viņa rokās, tad viņš to daudzina.
15. Ja arī zelta un pērļu ir daudz pasaulē, tad sapratīgas lūpas ir cildenākais dārgakmens.
16. Atņem drēbes tam, kas galvo par otru, un izķīlā viņu nepazīstama svešinieka dēļ!
17. Zagta maize cilvēkam gan labi garšo, bet pēc tam tās ēdējam mute ir pilna zvirgzdu.
18. Nodomi īstenojas, ja tos virza ar gudru ziņu; arī karš jāizkaro ar dziļu prātu un gudru padomu.
19. Mēlnesis, apkārt līzdams, izplāpā noslēpumus; tāpēc tu netinies ar to, kas savu muti nesavalda.
20. Kas savu tēvu un savu māti lād, tā gaismeklis apdzisis visdziļākā tumšuma vidū.
21. Mantojums, pēc kā sākumā cilvēks visai dzenas, beidzot izrādās tomēr ne visai svētīgs.
22. Nesaki: Es atriebšu ļaunu! Cerē uz To Kungu, Viņš tev palīdzēs.
23. Divējāds svars ir negantība Tā Kunga acīs, un viltīgi svaru kausi nav labi.
24. No Tā Kunga ir atkarīgi ikviena cilvēka soļi, bet kurš cilvēks gan zina un izprot savu ceļu?
25. Cilvēks iekļūst kā valgā, ja viņš pārsteidzīgi apsola svētas lietas un tikai pēc solījuma apdomājas.
26. Gudrs ķēniņš izklīdzina bezdievīgos un liek soda ratam pāriet pār viņiem.
27. Tā Kunga gaismeklis ir cilvēka gars, tas apgaismo pašus visslepenākos cilvēka miesas dziļumus.
28. Žēlastība un taisnīga rīcība no ķēniņa puses pasargā viņu, un viņa goda krēsls balstās uz viņa sirds šķīstuma žēlastības.
29. Jaunekļu gods ir viņu stiprums, un sirmi mati ir vecuma goda rota.
30. Ļaunumam jāpretojas ar bargu sodu un spēcīgiem sitieniem, no kuriem uz ādas paliek asiņainas sloksnes, - tā tie iztīrīs no ļaunuma sārņiem visu iekšējo cilvēku.

1. Kēniņa sirds ir Tā Kunga rokā tāpat kā ūdens strauti, un Viņš liek tai noliekties turp, kurp Viņš grib.
2. Ikvienam cilvēkam savi ceļi šķiet taisni, bet Tas Kungs sver sirdis.
3. Tam Kungam labāk patīk, ja kāds dara ko labu un taisnīgu, nekā kad tas nes kaujamus upurus.
4. Augstprātīgas acis un lepna sirds - bezdievja spīdeklis - ir grēks.
5. Cītīga cilvēka nodomi piepildīti sagādā pārpilnību, bet, ja kāds ir pārmērīgi straujš un kustīgs, tam labuma pietrūks.
6. Kas mantu ar meliem krāj, tas ir tikpat kā zūdoša elpa tiem, kas nāvi meklē.
7. Bezdievīgo laupīšana izbiedēs viņus pašus, jo viņi liedzas darīt, kas bija taisnīgs.
8. Kam plecos grēku nasta, tas iet likloču ceļus, bet, kas ir tīrs, tā darbs ir taisnīgs.
9. Ir labāk dzīvot jumta pašobeles kaktā nekā skaistā namā kopā ar nemitīgi rājošos sievu.
10. Bezdievīgā dvēsele kāro ļaunu; tuvākais neatrod žēlastību viņa acīs.
11. Ja nosoda kādu apsmējēju, tad nesaprašas kļūst gudri, bet, ja pamāca kādu gudro, tad viņš kļūst vēl dziļāks sava prāta gudrībā.
12. Ir viens Taisnais, kas skatās uz bezdievīgā namu, un Viņš nogāž bezdievīgos nelaimē.
13. Kas savas ausis aizbāž pret nabago, tas kādreiz pats sauks, bet neviens uz viņu neklausīsies.
14. Slepēnībā pasniegta dāvana remdē dusmas, bet tieši klēpī ielikts dāvinājums mīkstina jau jo spēcīgu niknumu.
15. Taisnajam ir prieks darīt to, kas ir taisnīgs, bet darīt to ir bailes ļaundariem.
16. Cilvēks, kas nomaldījies projām no gudrības ceļa, nokļūs mirušo draudzē.
17. Kas labprāt dzīvo priekos, tam pietrūks, un, kas mīl vīnu un eļļu, tas neklūst bagāts.
18. Bezdievim ir jāklūst atdotam taisnīgā un nelietim sirdsskaidrā vietā.
19. Ir labāk dzīvot izpostītā zemē nekā pie kašķīgas un dusmīgas sievas.
20. Īsteni gudra cilvēka namā ir mīlīgas iekārojamas lietas un eļļa, bet neprašā to visu izšķiež.
21. Kas dzenas pēc taisnības un lēnprātības, tas atrod dzīvību, taisnību un godu.
22. Viens pats gudrais iegūst savā varā kara varoņu pilsētu un gāž tās varu, uz kuru tā paļaujas.
23. Kas piesarga savu muti un savu mēli, tas pasarga no bailēm savu dvēseli.
24. Kas ir lepns un pārgalvīgs cilvēks, to īsteni saucam par zaimotāju, un viss, ko vien viņš dara, ir traka pārgalvība.
25. Sliņķis mirst, netikdams tālāk par savām iegribām, jo viņa rokas negrib neko strādāt.
26. Cauru dienu viņam gribas un gribas, bet taisnais dod un neatsakās dot.
27. Bezdievīgo upuris ir negantība, ja tas tiek pienests kāda kauna darba dēļ.
28. Melīgs liecinieks dabūs galu, bet vīram, kas ļaujas sev kaut ko iestāstīt, tam atļauts savukārt arī runāt.
29. Bezdievīgais izskrien ar galvu vai caur sienu, bet, kas ir rimtīgs, tā ceļš pastāvēs.
30. Pret To Kungu nepalīdz nekāda dziļāka gudrība, nekāds saprāts, nekāds padoms.
31. Zirgu gan sakopj kaujas dienai, bet uzvara nāk tikai no Tā Kunga.

1. Laba slava der vairāk nekā liela bagātība, un labvēlīga nostāja no ļaužu puses ir labāka par sudrabu un zeltu.
2. Bagātiem un nabagiem jābūt kopā jauktiem citam ar citu; Tas Kungs viņus visus ir radījis.
3. Gudrais paredz nelaimi un paglābjas, bet neprātīgie drāžas taisni tai cauri un dabū ciest.
4. Pazemības, proti, Dieva bijības alga ir bagātība, gods un dzīvība.
5. Daudz dzeloņu un valgu ir aplamam cilvēkam viņa dzīves ceļā, bet, kas turas tālu no tiem, tas saglabā savu dzīvību.
6. Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis.
7. Bagātais valda pār nabagiem, un, kas aizņemas, kļūst par aizdevēja kalpu.
8. Kas netaisnību sēj, tas bēdas pļaus un ies bojā no savas blēdības rīkstes.
9. Maigas labsirdības pilna acs tiek svētīta, jo cilvēks ar tādu aci dod no savas maizes arī nabagiem.
10. Izdzen nīrgātājos, tad izzudīs nesaskaņas, apklusīs rāšanās un otra nicināšana.
11. Kam ir šķīsta sirds, tas mīl To Kungu, un, kura lūpas mīlīgi runā, tam ķēniņš ir draugs.
12. Tā Kunga acis apsargā labu padomu, bet nelieša vārdus Viņš izdeldē.
13. Sliņķis saka: Ārā ir lauva, es varētu tikt uz ielas saplosīts!
14. Netiklu sieviešu mute ir dziļa bedre; ko Tas Kungs ienīst, tas tajā iekrīt.
15. Muļķīgas blēņas mīt bērna sirdī, bet audzinātāja rīkste aizdzīs tās tālu prom no viņa.
16. Kas dara netaisnību nabagajam, lai ar to vairotu savu mantu, un dod bagātajam, tas nokļūs trūkumā.
17. Pievērs savas ausis un uzklausi gudrības vārdus un iespied dziļi savā sirdī manu mācību!
18. Jo tas būs jaukums, ja tu tos sirdī pasargāsi un visnotaļ paudīsi ar savām lūpām!
19. Lai tava cerība būtu likta uz To Kungu - to es tev šodien atgādinu tevis paša labā.
20. Vai es neesmu tev jau daudzkārt ar priekšā uzrakstītiem padomiem un pamācībām saprotamu darījis,
21. ka es tev rādu taisnus un patiesus vārdus, lai tu pareizi varētu atbildēt tiem, kas tevi vaicā.
22. Neaplaupi nabago, tādēļ ka tas ir nabags, un nespied kādu nevarīgu vārtos,
23. jo Tas Kungs aizstāvēs viņa lietu un samīs viņa saminējus.
24. Nepiebidrojies sirdīgajam un neturies kopā ar raksturā niknu un dūsmās strauju,
25. ka tu nemācies viņa tekas un nesavaldzini savu dvēseli.
26. Neesi starp tiem, kas ar rokas spiedienu apsolās un par parādu galvo,
27. jo, ja tev nebūs ko samaksāt, kāpēc tad lai paņem tev tavu gultu zem tevis.
28. Nepārstati senās robežas, kādas tavi tēvi ir nosprauduši.
29. Ja tu redzi vīru savā darbā tikušu, tad zini, ka tāds stāvēs ķēniņa priekšā un viņam nebūs kalpot šādiem tādiem zemiem ļaudīm.

1. Kad tu sēdi pie galda un ēd ar kādu valdnieku, tad labi ievēro, kas ir tavā priekšā,
2. un liec sev vai pat nazi pie rīkles, ja tu esi izsalcis!
3. Nekāro sev neko no viņa smalkajiem ēdieniem, jo visi tie ir viltus maize.
4. Nenopūlē pārlietu sevi, lai tu kļūtu bagāts, atmet tādu savu gudrību!
5. Tikko tu esi savas acis tai pievērsis, redzi, tā jau ir pazudusi, jo tā iegūst sev spārnus kā ērglis, kas paceļas padebešos.
6. Neēd maizi pie skauģa un nevēlies sev neko no viņa gardumiem,
7. jo viņš ir savos dvēseles dziļumos līdzīgs māņu parādībai, viņš saka: Ēd un dzer! - bet viņa sirds tomēr nav ar tevi.
8. Kumosi, ko tu būsi apēdis, tev būs jāatsplauj, un tavi laipnie vārdi tev būs bijuši veltīgi.
9. Nerunā bezprāša ausu priekšā, jo viņš nicina tavas runas gudrību.
10. Nepārstati atraitnes robežas un nelauzies bāriņu tīrumā,
11. jo viņu taisnības aizstāvis ir varens, tas izvedīs viņu lietu pret tevi.
12. Nodod savu sirdi mācībā, un tavas ausis lai uzklausa prātīgu valodu.
13. Netaupi savam bērnam pārmācību, jo, ja tu viņu pērsi ar rīksti, tad tādēļ jau tu viņu nenositīsi.
14. Tu viņu pērsi gan ar rīksti, bet tu izglābsi no nāves viņa dvēseli.
15. Mans dēls, ja tava sirds ir gudra, tad mana sirds par to priecājas,
16. un manas īkstis ir līksmas, ja tavas lūpas runā to, kas ir pareizs.
17. Lai tava sirds neiekarst pret grēciniekiem, bet lai tā jo dienas paliek bijāšanā Tā Kunga priekšā.
18. Tavā priekšā ir droša nākotne, un tava gaidīšana tevi nevils.
19. Uzklauti, mans dēls, esi prātīgs un ievirzi savu sirdi pareizā ceļā!
20. Neesi starp dzērājiem, nedz arī starp tiem, kas rīdami paši rij savu miesu!
21. Jo dzērāji un uzdzīvotāji kļūst nabagi, un snaužam būs noplīsušas skrandas nēsāt.
22. Klausī savam tēvam, kas tevi ir dzemdīnājis, un nenicini savu māti, kad viņa kļūst veka!
23. Pērcies taisnību un patiesību un nepārdod tās atkal; centies iegūt gudrību, audzināšanu un saprātu.
24. Taisnīgā tēvs priecājas ar lielu prieku par savu dēlu, un, kas, dzemdīnājis ar gudrību apveltītu bērnu, ir par viņu jo sevišķi līksms.
25. Lai tavš tēvs un tava māte priecājas, un lai līksmojas it īpaši viņa, kas tevi dzemdējusi!
26. Dod man savu sirdi, mans dēls, un lai mani ceļi tavām acīm labi patīk!
27. Jo netikle ir dziļa bedre, un laulības pārkāpēja ir šaura aka.
28. Arī glūnēt viņa glūn kā laupītāja, un negantniekus ļaužu starpā viņa savāc un pulcina ap sevi.
29. Kur ir sāpes un gaudas? Kur ir ciešanas? Kur ir asas nesaskaņas? Kur ir sūdzēšanās? Kur ir brūces bez kāda pamata? Kur ir neskaidras acis?
30. Pie tiem, kas vēlu sēž pie viņa kausa, lai izdzertu, kas ieliets.
31. Neuzlūko vīnu, ka tas ir tik sārts un kausā tik jauki zvīlo, ka tas tik vēlīgi un gludeni ierit cilvēkā!
32. Bet pēc tam tas kož kā čūska un dzeļ kā odze.
33. Tavas acis tad skatīsies pēc citām un svešām sievietēm, un tava sirds runās pavisam aplamas lietas,
34. un tu būsi kā tāds, kas jūras vidū gul, un kā tāds, kas laivas masta galā gul.
35. Viņi sit mani, bet man tas nesagādā sāpes; viņi kuļ un slāna mani, bet es to nejūtu. Kad es pamodišos? Tad es gribu atkal darīt tāpat un meklēt vīnu no jauna!

1. Neseko ļauniem ļaudīm un nevēlies būt pie viņiem!
2. Jo viņu sirds kāro tikai otram kaitēt, un viņu lūpas dod tikai nelaimes padomus.
3. Ar gudrību namu ceļ un ar saprātu to uztur kārtībā.
4. Kārtīgi saimniekojot, visas nama telpas pildās ar dārgām un pievilcīgām bagātībām.
5. Atziņās piedzīvojis vīrs ir spēcīgs, un sapratīgs vīrs ir varens savā spēkā.
6. Jo karš vedams ar apdomu un padomu, un, kur daudz gudru padomnieku, tur ir uzvara.
7. Dziļāka gudrība nejēgam ir par augstu, viņš tā kā tā neiedrošinās atplest savu muti vārtu laukuma sanāksmēs.
8. Kas tiši gudro izdarīt ko ļaunu, tas saucams par lielāko negantnieku un blēdi.
9. Nejēgas viltības ir grēks, un nīrgātājiem ļaužu acīs ir negantnieks.
10. Ja tu laimes laikos nogursi, tad arī tavs spēks bēdu laikā būs neizturīgs.
11. Glāb tos, kurus nevainīgus taisās nonāvēt, un neatraujies no tiem, kurus paredz nomākt un nožņaut.
12. Kad tu saki: Redzi, mēs to nesaprotam! - vai tad tev nešķiet, ka Viņš, kas sirdis sver, to novēro, un Viņš, kas uzmana tavu dvēseli, zina to un atmaksā cilvēkam pēc viņa darba?
13. Ēd, mans dēls, medu, jo medus ir labs, un savā briedumā sabiezējis medus ir patīkami salds tavam kaklam.
14. Tādēļ centies iegūt gudrību tavas paša dvēseles labā; ja tu to iegūsi, tad tev pēc tam labi klāsies, un tava cerība nebūs velta.
15. Neglūni, tu bezdievīgais, uz taisnā namu, netraucē viņa mieru!
16. Jo taisnais krīt septiņas reizes un ceļas atkal augšā, bet bezdievīgie ieslīgst nelaimē.
17. Nepriecājies, kad tavs ienaidnieks krīt, un lai tava sirds neliksmotos par viņa nelaimi,
18. jo Tas Kungs varētu to redzēt un tas varētu Viņam labi nepatikt, un Viņš varētu novērst savas dusmas no viņa.
19. Neiededzies dūsmās par ļauniem ļaudīm un neiekarsies ilgstošās dūsmās pret bezdievīgiem!
20. Jo ļaunajam nav uz ko cerēt, un bezdievīgo gaismeklis izdzīsīs.
21. Mans dēls, bīsties To Kungu un ķēniņu un nejaucies starp dumpiniekiem,
22. jo viņu pazudināšana notiks piepeši, un kas zina, vai tad neuzbruks nelaime abiem - īstajiem dumpiniekiem un viņu atbalstītājiem.
23. Arī šie ir īsto atziņu glabātāju vārdi: tiesā ievērot cilvēka stāvokli un viņa personu nav labi.
24. Kas vainīgam saka: Tev taisnība! - to ļaudis lād un tauta ienīst.
25. Bet tie, kas vainīgos soda, tie ļaudīm patīk, un bagātīga svētība nāk pār tiem.
26. Pareiza atbilde ir kā mīļš skūpstis uz lūpām.
27. Padari savu darbu laukā un apstrādā savu tīrumu, un pēc tam cel savu namu.
28. Neesi bez iemesla par liecinieku pret savu tuvāko un nekrāp nevienu ar savām lūpām.
29. Nesaki: Kā viņš man darījis, tā es gribu viņam atdarīt, un es tam vīram atmaksāšu pēc viņa darba!
30. Es gāju gar slīnka tīrumu un gar nejēgas vīna dārzu,
31. un redzi, tur auga vienīgi nātres, vīna dārzs bija pilns dadžu, un akmeņu iežogojums ap to bija sabrucis.
32. Kad es to redzēju, es to ņēmu pie sirds, liku vērā, nolūkojos uz to un mācījos no tā:
33. tu gribi drusku gulēt un vēl drusku pasnaust, un drusku salikt rokas, lai atpūstos!
34. Bet tad tev tava nabadzība pienāks ātriem soļiem kā ceļiniece un tavs trūkums kā bruņots vīrs.

1. Arī šie ir Salamana izteicieni, ko sakrājuši un pievienojuši Hiskijas, Jūdas ķēniņa, vīri.
2. Dieva gods ir kādu lietu apslēpt, bet ķēniņa gods ir kādu lietu izdibināt un noskaidrot.
3. Debesis ir augstas un zeme dziļa, bet ķēniņu sirds ir neizdibināma.
4. Atšķir piekušņus no sudraba, tikai tad zeltkalim no tā taps dzidrs trauks.
5. Attālini bezdievīgo no tuvuma ķēniņam, tad viņa goda krēsls savā taisnībā kļūs vēl vairāk stiprināts.
6. Nepūlies velti spīdēt ķēniņa priekšā un nenostājies augstu vīru vietā!
7. Ir taču tev labāk, ja tev saka: Virzies šurpu te augstāk! - nekā ja tu tiec dižciltīgā priekšā pazemots, tā ka tavas acis pašas spiestas to redzēt.
8. Nesteidzies tūlī ar kādu citu uzsākt asu vārdu maiņu, jo ko tu darīsi tad, ja tevi tavs tuvākais būs apkaunojis?
9. Kārto savu lietu ar savu tuvāko un neatklāj kāda cita noslēpumus,
10. lai par tevi nerunātu ļaunu tas, kas to dzirdētu, un lai tad tava nelabā slava nekad neizzustu.
11. Vārds, kas teikts īstā laikā, ir kā zelta āboli greznos sudraba traukos.
12. Kas paklausa gudram vīram, kad tas viņu pamāca, tam tas ir kā zelta pieres sprādze un kā zelta kakla vija.
13. Kā sniega dzestrums plaujamā laikā - tāds ir uzticams sūtnis tam, kas viņu sūtījis, jo viņš atspirdzina sava kunga dvēseli.
14. Vīrs, kas ar dāvanām lielās, bet nekad tās nedod, ir kā vējš un mākoņi bez lietus.
15. Ar pacietību var noskaņot valdnieku žēlīgam būt, un mīlīga valoda lauž kaulus.
16. Kad tu atrodi medu, tad ēd no tā tik, cik tev pietiek, bet ne lai tu pārēstos un ieēsto atspļautu.
17. Atturi savu kāju no sava tuvākā nama; tu viņam varētu apnīkt, un viņš uz tevi varētu sākt dusmot.
18. Kas nodod nepatiesu liecību pret savu tuvāko, tas ir šķēps, zobens un asa šautra vienā laikā.
19. Cerība uz kādu neuzticamu cilvēku bēdu laikā ir kā sapuvis zobs un paslīdējusi kāja.
20. Kas apbēdinātai sirdij dzied dziesmas, ir līdzīgs tādām, kas novelk savas drēbes aukstā dienā, vai arī etiķim, kad to lej uz krītu.
21. Ja tavs ienaidnieks cieš badu, tad paēdini viņu ar maizi; ja viņam slāpst, tad atspirdzini viņu ar ūdeni,
22. jo ar to tu sakrāsi kvēlošas ogles uz viņa galvas, un Tas Kungs tev to atlīdzinās.
23. Ziemelis atnes lietu, un slepenas mēles rada skābu seju.
24. Ir labāki sēdēt stūrī uz jumta nekā būt ar nesaticīgu sievu kopā vienā namā.
25. Laba vēsts no svešām zemēm ir kā vēss ūdens izslāpušai dvēselei.
26. Taisnais, kas zemojas bezdievīgā priekšā, ir kā duļķaina aka un sajaukts avots.
27. Daudz medus ēst nav labi, un sava paša godu meklēt - nav gods.
28. Vīrs, kas savu garu nevar savaldīt, ir kā atklāta pilsēta, kuras mūri ir sagrauti.

1. Kā sniegs neder vasarai un lietus ražas novākšanas laikam, tā nepiederas gods ģekim.
2. Kā aizlaižas bez kādām pēdām putns, kā pāri aizspurdz bezdelīga, tā izskan nepelnīti lāsti, tie nepiepildās.
3. Zirgam pātaga, ēzelim iemaukti un nejēgas mugurai rīkste.
4. Neatbildi nejēgam pēc viņa nezināšanas, lai tu neklūtu līdzīgs viņam,
5. bet atbildi nejēgam pēc viņa nezināšanas, lai viņš neiedomātos sevi gudru esam.
6. Darbu uzticēt neprāšas rokām ir tāpat, kā kad sev nocērt kājas un pārdzīvo lielas briesmas.
7. Kā klibam nevarīgas kājas, tā ģeķa mutē gudrības vārdi.
8. Kas izrāda godu nejēgam, ir līdzīgs tādām, kas lingā liek prom sviešanai dārgakmeni.
9. Kā ērkšķu zars, kas nonācis piedzēruša rokā, tāds ir gudrs izteiciens neprāša mutē.
10. Labs pratējs izveido lietu pareizi, bet, kas darbā pieņem nepratēju, tam tas tiek sabojāts.
11. Kā suns atkal apēd izvemto, tā rīkojas arī nejēga, bez mitas atkārtodams to pašu muļķību.
12. Ja tu redzi vīru, kas pats sev šķiet visai gudrs esam, tad vairāk var sagaidīt no neprāšas nekā no tāda.
13. Sliņķis saka:Jauns lauva staigā pa ceļu, un pieaudzis lauva pa pilsētas ielām.
14. Sliņķis grozās pa gultu kā durvis kabēs.
15. Sliņķis ielaiž savu roku podā un sajūt kā lielu grūtumu piecelt to atkal pie mutes.
16. Sliņķis iedomājas sevi gudrāku esam par septiņiem, kas dzīves ziņu māca citiem.
17. Kas iziet citu priekšā un iejaucas svešās nesaskaņās, ir kā tāds, kas suni plēš aiz ausīm.
18. Kā neprātis šauj ar loku un šautrām un kādu arī nogalina,
19. tā dara arī cilvēks, kas savu tuvāko pievīlis, saka:Es tikai pajokoju.
20. Kad malkas vairs nav, tad uguns izdziest, un, kad aprunātājs prom, tad nesaskaņas izbeidzas pašas no sevis.
21. Kā ogles rada karstumu un malka liek uzliesmot ugunij, tā nesaticīgs cilvēks izraisa nesaskaņas un rāšanos.
22. Lišķa vārdi ir kā saldi kumosi, un tie iet visai pie sirds.
23. Draudzībā kvēlojošas lūpas un ļauna sirds ir kā lauskas gabaliņš, kas pārklāts ar sudraba putu krāsu.
24. Gan ienaidnieks cenšas izlikties tev ar muti draugs, tad tomēr sirdī viņam apslēpts ir viltus.
25. Kad viņš mīlīgus vārdus runā, tad netici viņam, jo septiņas negantības mīt viņa sirdī.
26. Lai gan ienaidu aizsedz ar viltu, tad taču viņa ļaunprātība draudzes priekšā drīz vien atklāsies.
27. Kas bedri rok, tas pats tajā iekrīt, un, kas veļ kalnup akmeni, tam tas atpakaļiski uzvelsies virsū.
28. Viltus mēle ienīst to, kam pati dzēlusi, un liekulīga mute ir par iemeslu pazudināšanai.

1. Nedaudzini sevi, gaidīdams kaut ko ievērojamu no tikko kā austošās dienas; tu taču nezini, kas šodien notiks.
2. Lai tevi daudzina kāds cits - un ne tava pašā mute, kāds svešais - un ne tavas pašā lūpas.
3. Akmens ir smags, un smilts ir grūti paceļama nasta, bet nejēgas dusmas ir smagākas nekā tie abi.
4. Dusmas ir nemiera pilna lieta, niknums un bargums ir nesavaldāmi; bet kas var pastāvēt skaudības un greizsirdības priekšā!
5. Atklāta pārmācība ir labāka nekā maldinātāja mīlestība.
6. Drauga sitieni nāk no labas sirds, bet pārmērīgi bagātīgi ir nīdētāja skūpstī.
7. Paēdušais nereti samīn dubļos pat labāko medu, bet izbadējušai dvēselei viss rūgtais ir salds.
8. Kā putns, kas atstāj savu ligzdu, tāds ir vīrs, kas aizgājis projām no savas dzimtās vietas.
9. Sirds priecājas par ziedēm un kvēpināmām smaržām, bet draugs ir sirdij mīļš sava padoma dēļ, ko viņš dod tavai dvēselei.
10. Neatstāj savu draugu un sava tēva draugu, un neej sava brāļa namā, kad tev grūti klājas; kaimiņš tuvumā ir labāks nekā brālis tālumā.
11. Nemies prātu, mans dēls, tad mana sirds priecāsies, un tad es atbildēšu tiem, kas mani nievā.
12. Gudrais redz nelaimi, paslēpjas un izvairās, bet nesapratīgie dodas tai tieši cauri un smagi cieš.
13. Atņem tam viņa drēbes, kas uzņemās būt otram par galvnieku, un izķīlā viņu svešinieka dēļ.
14. Ja kāds savu tuvāko jau agri no rīta skaļā balsī svētī un tam pārmērīgi dedzīgi labu vēl, tad tādu rīcību nereti pielīdzina lāstam no viņa puses.
15. Nesaticīga sieva un nepārtraukta pilēšana no jumta, kad spēcīgi līst, tiek bieži savā starpā salīdzinātas.
16. Kas pūlas tādu sievu apvaldīt, tas mēģina saturēt vēju un grib savā rokā sagrābt eļļu.
17. Dzelzs tiek ar dzelzi uzasināta, un vīrs trin vīru.
18. Kas vīģes koku kopj, tas ēd tā augļus, un, kas savam kungam uzmanīgi kalpo, top godāts.
19. Cik ūdens atspoguļo cilvēka īsto seju, tik viena sirds atspoguļo otru.
20. Elle un bezdibens nekad nav piepildāmi, tāpat nekad nepietiek redzētā cilvēka acīm.
21. Kausējamais katls sudrabam, kausējamā krāsns zeltam, bet vīrs tiek novērtēts pēc sava darba.
22. Ja tu nejēgu ar grūžamo pat sagraustu piestā putraimos, tad tomēr viņa negudrums viņā neizzustu.
23. Uzraugi savus sīklopus un rūpējies par saviem ganāmiem pulkiem,
24. jo manta nepastāv mūžīgi un arī ķēniņa kronis pāriet no paaudzes uz paaudzi.
25. Kad siens ir savests šķūņos, izaugusi ir atkal jauna zāle, un kalnos top vākta lopiem zaļbarība,
26. tavi jēri tevi gērbj, un tavi āži tev sagādā naudu, par ko nopirkt tīrumu,
27. tev pietiek kazas piena tavai barībai, tava nama ļaužu uzturam un tavu kalpoņu paēdināšanai.

1. Bezdievīgie bēg, kaut gan neviens viņiem pakaļ nedzenas, bet taisnie ir pašapzinīgi droši kā jauns lauva.
2. Zemes grēku dēļ notiek daudz pārgrozību valdnieku un valstu starpā; bet ļaužu nopelnu dēļ, ja ļaudis ir gudri un prātīgi, valstis un valdnieki pastāv ilgi.
3. Vīrs, kas atrodas priekšgalā un nomāc nabagos, ir kā lietuss, kas aizplūst projām un maizi nenes.
4. Kas atkāpjas no bauslības, tie slavē bezdievīgos, bet, kas glabā bauslību, ļaunojas par tiem.
5. Ļauni ļaudis nepiegrīž nekādu vērību taisnībai, bet tie, kas meklē To Kungu, ievēro visu.
6. Labāks ir nabags, kas staigā skaidrībā, nekā bagāts, kas iet aplamus ceļus.
7. Kas glabā bauslību, ir prātīgs dēls, bet, kas ir uzdzīvotāju biedrs, tas apkauno savu tēvu.
8. Kas savu mantu vairo ar augļošanu, pārmērīgi lielas pagaidas naudā un graudā ņemdams, tas krāj to tādām, kas par nabagiem apžēlojas.
9. Kas novērš savu ausi, lai nebūtu jāuzklausā bauslības vārdi, tā lūgšana ir negantība.
10. Kas taisnos pavedina uz ļauniem ceļiem, tas iekritīs paša izraktā bedrē, bet sirdsskaidrie iemantos labumu.
11. Bagātais nereti iedomājas savā prātā sevi gudru esam, bet nabags, kas apķērīgs, izprot viņa nodomus un rīcību.
12. Kad pārsvars taisno pusē, tad klājas labi, bet, ja pārsvaru iegūst bezdievīgie, ļaudis slēpjas.
13. Kas noliedz savu ļauno darbu, tam tas neizdodas, bet, kas tajā atzīstas un turpmāk tā vairs nedara, tas izpelnīsies žēlastību.
14. Labi tam, kas vienmēr Dievu bīstas. Bet, kas nocietina savu sirdi, iekritīs nelaimē!
15. Bezdievis, kas valda pār nabadzīgu tautu, ir rūcējs lauva un rijīgs lācis.
16. Ja valdnieks nav pienācīgi sapratīgs, tad notiek daudz varasdarbu, bet tas, kas ienīst negausību, dzīvos ilgi.
17. Cilvēks, kas vainīgs kādas dvēseles asinsizliešanā, bēguļos līdz pat kapa malai, un neviens lai nemēģina viņu no bēguļošanas atturēt.
18. Kas staigā tikls un rimts, tam tiek palīdzēts, bet, kas iet aplamu ceļu, tas negaidīti klups un kritīs.
19. Kas kopj savu tīrumu, tam maizes pietiks, bet, kas nododas bezdarbībai, tam būs diezgan nabadzības.
20. Uzticams vīrs piedzīvo daudz svētības, bet tas, kas sevišķi steidzas bagāts kļūt, nepaliks nenoziedzīgs.
21. Nav labi uzlūkot cilvēka vaigu; tāds cilvēks pat par maizes kumosu darīs netaisnību.
22. Cilvēks, kas ar skaudīgu aci dzenas pēc bagātības, tas nezina, ka viņš sastapsies ar trūkumu.
23. Kas otru aprāj un pārmāca, iemantos pēc tam viņa labvēlību un pateicību, pie tam vairāk nekā tas, kas ar savu mīksto mēli liekuļo viņa priekšā.
24. Kas savam tēvam vai savai mātei kaut ko atņem un saka: Tas jau nav nekāds grēks! - tas ir līdzīgs slepkavam.
25. Negausis rada nesaskaņas, bet, kas paļaujas uz To Kungu, būs bagātīgi apmierināts.
26. Kas paļaujas vienīgi uz savu sirdi, ir vientiesis, bet, kas iet caur dzīvi ar gudrību, tas izvairīsies no visām briesmām.
27. Kas dod nabagam, tam nekā netrūks, bet, kas savas acis no nabaga novērš, dabūs dzirdēt daudz lāstu.
28. Kad bezdievīgie paceļ galvu, tad ļaudis paslēpjas; kad viņi ir pagalam, tad taisnie iet vairumā.

1. Cilvēks, kas ir stūrgalvīgs pret sodu, tas tiks pazudināts pilnīgi negaidot un nevienam nemanot.
2. Kad taisnie iet vairumā, tad ļaudis priecājas; ja turpretī valda bezdievis, tad tauta nopūšas.
3. Kas mīl dziļāku gudrību, iepriecina savu tēvu, bet, kas ar netiklēm pinas, nodzīvo savu mantu.
4. Īsts ķēniņš uzceļ savu valsti ar tiesu un taisnību, bet sīksts un negausīgs valdnieks turpretī grūž to postā.
5. Vīrs, kas liekuļo sava tuvākā priekšā, tas izstiepj viņa priekšā tīklu viņa soļiem.
6. Kad kāds ļauns cilvēks grēko, viņš sapinas pats, bet taisnais priecājas un jūtas labi.
7. Taisnais atzīst arī nabadzīgo taisnību; bezdievis neievēro nekādus prāta aizrādījumus.
8. Visa nievātāji samusina pilsētu uz dumpi, bet gudrie nomierina satraukumu.
9. Ja gudrajam gadās ko aizrādīt neprašam, tad pēdējais vai nu dusmo, vai smejas, bet miers viņu starpā neiestājas.
10. Asinskārīgie cilvēki nīst bezvainīgo, bet taisnie rūpējas par viņa glābšanu.
11. Nejēga izkrata sava gara saturu cita priekšā, bet īsteni gudrais to pataupa sev.
12. Ja kāds valdnieks uzklausa melus, tad tam visi viņa sulaiņi ir bezdievji.
13. Nabagie un mantas plēsēji satiekas cits ar citu, bet Tas Kungs ir, kas viņiem dod acu gaismu.
14. Ķēniņam, kas taisnīgi tiesā nabagos, viņa goda krēsls pastāvēs mūžīgi.
15. Rikste un pārmācība piešķir gudrību, bet zēns, ja tas atstāts pats savā valā, sagādā savai mātei kaunu.
16. Kur daudz bezdievīgo, tur arī daudz grēku, bet taisnie piedzīvos viņu krišanu.
17. Pārmāci savu dēlu, tad viņš tevi iepriecinās un sagādās atvieglojumu tavai dvēselei.
18. Kur nav atklāsmes, tur tauta kļūst mežonīga un nevaldāma; bet labi tam, kas rīkojas pēc bauslības!
19. Kalps nav pārmācāms tikai ar vārdiem vien: ja viņš tos arī tūliņ saprot, tad viņš tos tomēr neievēro.
20. Ja tu vīru redzi, kam veikla mēle, tad zini, ka uz neprašu liekamas lielākas cerības nekā uz viņu.
21. Ja kāds savu kalpu no jaunības tur par daudz maigi, tad viņš pēc tam grib kļūt par jaunu kungu.
22. Ātrs un dusmīgs vīrs rada nesaskaņas un izraisa asu vārdu maiņu, bet nikns un sirdīgs izdara daudz grēku.
23. Cilvēka lepība viņu gāzīs, bet pazemīgais iemantos godu.
24. Kas dalās ar zagli, tas ienīst savu dvēseli; viņš gan dzird lāstu, bet neko nesaka.
25. Baidīšanās no ļaudīm noved pie pazušanas, bet, kas paļaujas uz To Kungu, tiek pasargāts.
26. Daudzi cenšas nokļūt valdnieka vaiga priekšā, bet tiesas spriedums par katru nāk no Tā Kunga.
27. Netaisnais taisnajam šķiet negantība esam, un taisna ceļa gājējs ir negantība bezdievim.

1. Šie ir Agura, Jakes dēla no Masas, vārdi, šā vīra sacītā runa un mācība. Es esmu centies visiem spēkiem, ak, Dievs, es esmu no sirds centies, ak, Dievs, un esmu bijis spiests pārtraukt savu cenšanos,
2. jo es esmu vislielākais nejēga, un cilvēka saprāts mani atstājis;
3. es neesmu mācījies arī īsteno gudrību, lai es būtu spējīgs iegūt pareizu atziņu par Viņu, svēto Dievu.
4. Kas dodas augšup pret debesīm un atkal nokāpj lejā? Kas satver vēju savās rokās? Kas saista ūdeņus, pārsegdams tos ar cietu pārklāju? Kas ir stingri nopamatojis visus pasaules galus? Kā sauc Viņu un kā sauc Viņa dēlu? Vai tu to zini?
5. Visi Dieva vārdi ir šķīstuma caurstrāvoti; Viņš ir vairogs tiem, kas uz Viņu paļaujas.
6. Nepievieno neko Viņa vārdiem, lai Viņš tevi nesodītu un neatzītu tevi par melīgu!
7. Divas lietas es lūdzos no Tevis, un neliedz man tās, iekāms es mirstu:
8. elku kalpība un meli lai būtu tālu projām no manis; nabadzību un bagātību nepiešķir man! Bet atļauj man baudīt manu dienišķo maizi.
9. Citādi es varētu, kad es būtu pārmērīgi paēdis, sākt Tevi noliegt un sacīt: Kur tad ir Tas Kungs? Vai arī, ja es kļūtu pārmērīgi nabags, es varētu sākt zagst un apgrēkoties pret sava Dieva Vārdu.
10. Nenopala kalpu viņa kunga priekšā, lai viņš tevi nenolād un tev tas nav rūgti jānožēlo, kā arī jānes savā sirdī savas vainas apziņa.
11. Ir starp ļaudīm tādi, kas savu tēvu nolād un savu māti nesvētī;
12. ir tādi, kas sev paši šķiet šķīsti un tomēr nav nomazgājuši tiem pielipušos sārņus.
13. Ir tādi, kas savas acis augstu ceļ un pašapzinīgi cilā savus acu plakstiņus,
14. un ir tādi, kam zobeni priekšzobu un naži dzerokļu vietā un kas aprij pat nelaimīgos zemē un nabagos ļaužu starpā.
15. Asinssūcējai ir divas meitas: dod šurp! Dod šurp! Trīs lietas nav piesātināmas, un arī ceturtā nesaka: diezgan!
16. Elle, neauglīgas sievas klēpis, zeme, nekad nespēdama atdzerties ūdens, un arī uguns nesaka nekad: nu ir diezgan!
17. Acs, kas nievā tēvu un neatzīst par nepieciešamu paklausīt mātei, ir jāizknābj kraukļiem upes malā un jāaprij jauniem ērgļiem.
18. Trīs lietas man šķiet brīnumainas, un ceturto es nesaprotu:
19. ērgļa ceļš padebešos, čūskas ceļš pāri klintij, kuģa ceļš jūras vidū un vīra ceļš pie jaunavas.
20. Tāds pats ir arī laulības pārkāpējas sievas ceļš; viņa bauda tai priekšā likto cienastu, noslauka muti un saka: Es nekā ļauna neesmu darījusi!
21. Par trim lietām nodreb zeme, un ceturto tā arī nevar panest:
22. nemieru rada vispirms vergs, kļūdams par ķēniņu, tāpat nejēga, kad viņš ir pārmērīgi maizes paēdis,
23. arī apsmieta sieva, ja viņu vēlāk tomēr kāds apprec, un kalpone, ja viņa stājas savas kundzes vietā.
24. Četrējādi radījumi ir mazi zemes virsū un tomēr gudrāki par īsteno atziņu nesējiem:
25. skudras, nespēcīga tauta, un tomēr viņas vasarā sakrāj sev barību ziemai;
26. truši, arī vāji radījumi, un tomēr viņi ceļ savus mitekļus klintīs;
27. siseņi, viņiem nav ne ķēniņa, ne vispār kāda valdnieka, un tomēr viņi dodas no vienas vietas uz otru lielos sakārtotos baros kā karavīri pulkos;
28. zirnekļi, kas auž ar savām rokām un tomēr mīt arī ķēniņu pilīs.
29. Trejiem ir krāšņs gājiens, un arī ceturtais iet labi:
30. lauva, varens zvēru starpā, kas nekad nevienam negriež ceļu un neviena priekšā negriežas atpakaļ;
31. kurta suns ar labiem gurniem un āzis, un ķēniņš sava karaspēka priekšgalā.
32. Ja tu esi ģeķīgi lielījies un dzīries darīt ko ļaunu, tad liec roku uz savu muti!

33. Ja pienu kuļ, tad no tā sataisa sviestu, un, ja kāds pārmērīgi spēcīgi šņauc degunu, tad tāds uzšņauc asinis, un, ja kāds kādu kaitina viņa dusmās, tad būs nesaskaņas un asu vārdu maiņa.

1. Šie ir Lemuēla, Masas ķēniņa, vārdi un pamācība, ko viņam devusi viņa māte.
2. Ak, mans izredzētais, ak, tu mans miesīgais dēls, kura dēļ es esmu devusi solījumus un pēc kura es tik karsti kādreiz esmu ilgojusies!
3. Neizšķied savus spēkus ar sievām un neej tos ceļus, pa kuriem viņas ķēniņus aizved pazudināšanā.
4. Ak, Lemuēl, ne ķēniņiem, tiešām, ne ķēniņiem klājas dzert vīnu, nedz arī valdniekiem kādus stiprus dzērienus iekārot!
5. Viņi var sākt dzert un aizmirst tiesu un taisnību, un pārvērst par ļaunu visu nelaimīgo ļaužu stāvokli.
6. Dodiet stiprus dzērienus tiem, kam draud pazušana, un dodiet vīnu noskumušām sirdīm,
7. lai viņas dzer un aizmirst savas ciešanas un neatceras vairs savu nelaimi.
8. Atdari savu muti par labu tiem, kas paši ir it kā mēmi un savā labā runāt nespēj, un visu to lietas labā, kas ir atstāti!
9. Atdari savu muti, spried taisnu tiesu un atrieb nelaimīgos un nabagus!
10. Kam piešķirta augsti tikumīga sieva, tas lai apzinās, ka viņa ir cildenāka nekā visdārgākā pērle.
11. Viņas vīra sirds var uz viņu paļauties, un tam netrūks nekāda labuma.
12. Viņa dara viņam tikai labu un nesagādā viņam nekādas ciešanas visu savu mūžu.
13. Viņa prot rīkoties ar vilnu un liniem un veic labprāt rokdarbus.
14. Viņa ir kā tirgotāju kuģis, kas savu pārtiku atved no tālienes.
15. Viņa ceļas pirms dienas gaismas, gādā barību savai saimei un ierāda kalponēm viņu dienas darbu.
16. Viņa domā par tīrumu, nopērk to un iedēsta vīnadārzu par savu pašu roku peļņiem līdzekļiem.
17. Viņa apjož savus gurnus ar spēku un dara stipras savas rokas.
18. Viņa novēro, ka viņas darbs atnes svētību, viņas gaismeklis neizdziest arī naktī.
19. Viņa izstiep savu roku pēc kodeļas, un viņas pirksti satver vārpstu.
20. Viņa izstiep savas rokas dāvinādama nabagiem pretī un sniedz palīdzīgu roku trūkcietējiem.
21. Viņa nebaidās sava nama dēļ sniega, jo visai viņas saimei ir divējādas drēbes.
22. Viņa darina pati sev segas, smalks audekls un purpurs ir viņas tērps.
23. Viņas vīrs ir pazīstams sanāksmēs vārtu laukumā, kad viņš starp zemes vecajiem sēž.
24. Viņa darina smalkus svārkus un pārdod tos, viņa pārdod arī pircējiem jostu.
25. Spēks un skaistums ir viņas ietērps; viņa pati smaidīdama bez rūpēm raugās austošai dienai pretī.
26. Viņa ver vaļā savu muti ar gudrību, un mīlīga pamācība ir uz viņas mēles.
27. Viņa novēro, kā klājas viņas namam, un neēd savu maizi slinkumā.
28. Viņas dēli pieceļas viņas priekšā un daudzina viņu laimīgu esam; viņas vīrs nāk un teic viņu:
29. Daudz meitu un jaunavu dzīvo tiklas un tikušas, bet tu pārspēj viņas visas!
30. Dailums viņā un skaistums pāiet; sieva, kas To Kungu bīstas, ir jāteic un jādaudzina.
31. Viņu daudzinās viņas roku darba augļi, un viņas darbi viņu teiks un slavēs vārtu laukuma sanāksmēs!

Salamans mācītājs

Nodaļa 1

1. Šie ir mācītāja, Dāvida dēla, Jeruzālemes ķēniņa, vārdi.
2. Ak niecību niecība! saka mācītājs. Ak niecību niecība! Viss ir niecība!
3. Kāds labums atlec cilvēkam no viņa pūlēm, kurām viņš nododas zem saules?
4. Viens dzimums aiziet, un cits dzimums nāk, bet zeme pastāv mūžīgi nesatricināta.
5. Saule uzlec un saule noriet un steidzas atpakaļ uz to pašu vietu, no kurienes tā atkal no jauna uzlec.
6. Vējš iet uz dienvidiem un griežas pret ziemeļiem; nepārtraukti visapkārt griezdamies un pūzdam, tas aptek apkārt un nonāk atpakaļ savā vecajā vietā.
7. Visas upes ietek jūrā, un tomēr jūra nekļūst pilnāka; bet pa to pašu vietu, pa kuru upes tek, tās tek arvien joprojām.
8. Visās vietās ir tik daudz grūtumu, ka neviens cilvēks to nevar izteikt; acis ir par vāju, lai visu to saredzētu, un ausis, lai visu to sadzirdētu.
9. Kas ir jau bijis, tas atkal būs, un, kas ir jau noticis, tas atkal notiks, jo nekā jauna nav zem saules.
10. Vai kaut kas kādreiz notiek, par ko varētu sacīt: redzi, tas ir kaut kas jauns! - Tas jau sen ir bijis laikos, kas ir bijuši ilgi pirms mums.
11. No agrākiem laikiem nav palikusi nekāda piemiņa, un par tiem vēlākiem, kuri nāks, arī par tiem nepaliks nekāda piemiņa tiem, kas nāks pēc viņiem.
12. Es, mācītājs, biju ķēniņš pār Israēlu Jeruzālemē,
13. un es apņēmos savā sirdī, ka es ar gudrību visu izpētīšu un izdibināšu, kas zem debess notiek: šīs grūtās pūles Dievs ir uzlicis cilvēku bērniem, lai viņi ar tām nomokās.
14. Es novēroju visus darbus, kādi tiek zem saules darīti, un redzi, viss bija niecība un vēja ķeršana,
15. jo tas, kas liks, nevar kļūt taisns, un, kas nepilnīgs, to nevar skaitīt par pilnvērtīgu.
16. Es domāju savā sirdī un sacīju: patiesi, es esmu gudrībā augsti cēlies un vairāk pieņēmos nekā visi tie, kuri ir bijuši pirms manis Jeruzālemē, un mans gars ir redzējis gudrības un ieguvis atziņu papildnam!
17. Un, kad es savā garā apņēmos izzināt, kas ir gudrība, un izprast, kas ir neapdomība un neprātība, tad es skaidri atzinu, ka arī tā ir vēja ķeršana;
18. jo, kur ir daudz gudrības, tur ir daudz nepatīkšanu, un ar atziņas pieaugšanu vairojas arī vilšanās.

1. Tad es domāju savā sirdī: nu tad es gribu vienreiz izjust prieku un baudīt dzīvi! - Bet redzi, arī tā bija niecība.
2. Par smiešanos man bija jāsaka: tu esi neprātīga! - un par prieku: kam tu deri?
3. Tad es savā sirdī apņēmos savu miesu labi iepriecināt ar vīnu, tomēr tā, ka mans prāts paturētu manas rīcības virsvadību, un tad nodoties neprātam, līdz kamēr es redzētu, kas cilvēku bērniem būtu tas labākais un kas viņiem būtu jādara zem debess viņu īsajā dzīves laikā.
4. Es uzsāku lielus darbus; es uzcēlu sev mājas, es dēstīju sev vīna dārzus.
5. Es sev stādīju dārzus un parkus un dēstīju tur dažādus augļu kokus.
6. Es sev izraku ūdens dīkus, lai no turienes apūdeņotu mežus ar tajos spēcīgi augošajiem kokiem.
7. Es pirku kalpus un kalpones, un man bija arī kalpu saime, kas bija dzimusi manā mājā, un man piederēja liellopu un siklopu ganāmpulki lielākā daudzumā nekā visiem tiem, kas bija bijuši pirms manis Jeruzālemē.
8. Un es sev sakrāju kaudzēm sudrabu un zeltu, dārgumus no ķēniņiem un no zemēm, sagādāju sev dziedātājus un dziedātājas un - kas mēdz būt cilvēku galvenā iekāre - sievas sievu galā.
9. Tā es pieaugu spēkā un kļuvu pārāks par visiem, kas pirms manis bija bijuši Jeruzālemē; man palika arī mana gudrība.
10. Un neko no tā, ko manas acis iekāroja, es tām neatrāvu; es neliedzu savai sirdij arī nekādu vēlēšanos, jo manai sirdij vajadzēja priecāties par visu manu paveikto darbu, un tā bija mana alga par visām manām pūlēm.
11. Bet, kad es nu pārbaudīdams uzlūkoju visus savus darbus, ko manas rokas bija veikušas, un pūles, kuras es biju tajos ieguldījis, tad - ak vai! - viss bija tukšums, niecība un vēja ķeršana, un nekad nekur nav nekāda ieguvuma zem saules.
12. Tad es veltīju visu savu uzmanību tam, lai tiešām izprastu dziļākās gudrības nozīmi līdzās muļķībai un neizpratnei. Jo ko tad tas cilvēks darīs, kas nāks pēc manis, pēc ķēniņa? To pašu, kas jau sen tāpat ir darīts.
13. Un tad es nācu pie ieskata, ka gudrība ir labāka nekā neprātība un ka gaisma ir labāka nekā tumsa.
14. Gudrajam acis ir galvā, bet nepraša staigā tumsībā; taču tai pašā laikā es arī atzinu, ka viņiem abiem ir vienāds liktenis.
15. Tad es domāju savā sirdī: ja nu man ir tāds pats liktenis kā neprašam, kāpēc tad es tik pārlieku esmu dzinies pēc gudrības? - Un tā es biju spiests pats sev sacīt: arī tas viss ir niecība!
16. Jo gudro tāpat nepiemin mūžīgi kā neprašu, un, kas tagad ir, tas nākošās dienās viss tiks aizmirsts. Ak, jā, gudrais taču nomirst tāpat kā nepraša!
17. Un tādēļ es ienīdu šo dzīvi un dzīvību, jo es turēju par ļaunu visu to rosni, kas noris zem saules; jā, viss ir niecība un vēja ķeršana!
18. Tad es ienīdu arī visu savu centību, ko es biju veltījis savam darbam zem saules, jo man viss tas, ko es esmu ar pūlēm ieguvis, būs jāatstāj tam cilvēkam, kas sekos pēc manis.
19. Un kas zina, vai viņš būs gudrs vai nepraša? Un tomēr viņš valdīs un rīkosies pār visu manu darbu, gar ko es esmu nopūlējies un ko es esmu ar gudrību veicis zem saules. Arī viss tas ir niecība.
20. Un tā es nonācu pie tā, ka es ieslīgu galīgā izmisumā visu to veltīgo pūļu dēļ, ko es zem saules biju izšķiedis.
21. Jo notiek tā, ka kāds cilvēks savu darbu ir darījis ar gudrību, izpratni un prasmīgi un tomēr viņam sava darba ieguvums ir jāatstāj kādam citam, kas gar to nemaz nav pūlējies. Arī tas viss ir niecība un liels ļaunums.
22. Jo kāds tad labums ir cilvēkam no visām viņa pūlēm un no viņa gara centības, kam viņš veltījis zem saules tik daudz spēka?
23. Visas viņa dienas taču ir ciešanu pilnas, viņa darbs ir pretīguma caurausti sirdēsti, un arī naktī viņa gars neatrod miera. Arī tas ir niecība.
24. Vai tad nu nebūtu cilvēkam pats labākais, ka viņš ēstu un dzertu un ļautu savai sirdij baudīt visus

labumus par savām pūlēm? Bet es esmu atzinis, ka arī tas ir atkarīgs no Dieva rokas.

25. Tiešām, kas gan var ēst un kas var ko baudīt bez Viņa līdzdalības?

26. Jo tādām cilvēkam, uz ko Viņam ir labs prāts, Dievs dod gudrību, atziņu dziļumu un prieku, bet grēciniekam Viņš piešķir grūto darbu visu savākt un sakrāt kopā un pēc tam atstāt tam, uz ko Dievam ir labs prāts. Arī tas viss ir niecība un tukša vēja ķeršana.

1. Katrai lietai ir savs nolikts laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda.
2. Savs laiks piedzimt, savs laiks mirt, savs laiks dēstīt, un savs laiks dēstīto atkal izraut.
3. Savs laiks kādu nogalināt, un savs laiks kādu dziedināt; savs laiks ko noplēst, un savs laiks ko uzcelt.
4. Savs laiks raudāt, un savs laiks smieties; savs laiks sērot, un savs laiks diet.
5. Savs laiks akmeņus mest, un savs laiks tos salasīt; savs laiks apkampties, un savs laiks, kad šķirties.
6. Savs laiks ir ko meklēt, un savs laiks ko pazaudēt; savs laiks ir ko glabāt, un savs laiks ko galīgi atmest.
7. Savs laiks ir ko saplēst, un savs laiks atkal to kopā sašūt; savs laiks klusēt, un savs laiks runāt.
8. Savs laiks mīlēt, un savs laiks ienīst; savs laiks karam, un savs laiks mieram.
9. Bet kāds labums tad darītājam no visām savām pūlēm?
10. Es esmu dziļāk ieskatījies ciešanu pilnā uzdevumā, ko Dievs ir uzlicis cilvēku bērniem, lai viņi ar to mocītos.
11. Visu Dievs ir savā laikā jauki iekārtojis, pat arī Mūžību Viņš ir licis cilvēku sirdīs; žēl tikai, ka cilvēks nevar izprast Dieva darbu - ne tā iesākumu, ne galu.
12. Tā es atzinu, ka cilvēkiem nav nekā labāka kā priecāties un labi justies savas dzīves laikā, pievienodams tam tomēr atzinumu,
13. ka tā tomēr ir Dieva dāvana, ja cilvēks, neraugoties uz nepārtraukto sava mūža piepūli, tomēr ēd, dzer un nereti pat dzīvi arī bauda.
14. Es atzinu, ka viss, ko Dievs dara, tas paliek mūžīgi: tam nevar neko nedz pielikt, nedz atņemt, un Dievs to visu tā ir iekārtojis, lai Viņu bīstas.
15. Kas tagad ir, tas jau sen ir bijis, un, kas vēl būs, tas arī jau sen ir bijis, jo Dievs nereti atjauno arī jau sen pagājušo.
16. Vēl es esmu novērojis zem saules tiesas vietu - tur valdīja netaisnība, un taisnības vietu - tur valdīja bezlikumība.
17. Tad es savā sirdī nodomāju: Dievs tiesās tiklab taisno, kā bezdievīgo, jo katram nolūkam un katrai rīcībai Viņam ir savs nolikts laiks.
18. Tad es savā sirdī nodomāju: tas ir cilvēku bērnu dēļ, ka Dievs grib viņus pārbaudīt, lai viņi redzētu, ka būtībā viņi ir līdzīgi dzīvniekiem.
19. Tiešām, kāds ir cilvēku, tāds pats ir arī dzīvnieku liktenis: kā viens, tā otrs mirst, visiem ir viena dvasa, un cilvēks nav pārāks par dzīvniekiem.
20. Visi noiet vienā vietā; visi viņi ir cēlušies no pīšļiem, un visi atgriežas atpakaļ pīšļos.
21. Kas zina ko no cilvēka dzīvības dvasas - vai tā ceļas augšup gaisā, un vai dzīvnieka dzīvības dvasa nolaižas lejup zemē?
22. Tā es redzēju, ka nekas cilvēkam nav labāks, kā kad viņš priecājas, būdams iesaistīts savas darbības rosmē; tā jau arī ir viņa daļa, un kas gan viņam piešķirs iespēju iegūt ieskatu par to, kas būs pēc viņa?

1. Un atkal es novēroju visu netaisnību, kas norisinās zem saules; es redzēju, kā raud apspiestie un nomāktie, kam nebija neviena iepriecinātāja un kas cieta pārestības no savu apspiedēju puses, nesajūzdami ne no viena nekādu iepriecinājumu.
2. Tad es daudzinau jau sen nāvē aizgājušos kā daudz laimīgākus par tiem, kas vēl tagad dzīvi,
3. bet vēl laimīgākus nekā šos abus es teicu tos, kas vēl nemaz nav dzimuši un kas tādēļ vēl nav redzējuši to ļauno dzīves kņadu, kas norisinās zem saules.
4. Es novēroju nopietnāk arī darbu un veikumu visās dzīves nozarēs: te ļaudis vienkārši skaudībā nežēlīgi sacentās cits ar citu. Arī tas viss ir niecība un tukša vēja ķeršana.
5. Nejēga turpretī saliek savas rokas kopā un ēd pats savu miesu.
6. Viena ar mieru pilna sauja ir labāka nekā abas dūres pilnas darba pūļu un vēja ķeršanas.
7. Un es redzēju atkal kādu niecību zem saules:
8. tur ir kāds, kas ir viens pats bez draugiem; un nav viņam ne dēla, ne brāļa, un tomēr viņš nemitas pūlēties līdz nāvei, un viņa acis nevar beigt skatīties sakrātajās bagātībās. Patiesībā viņam taču būtu jāsaka: kam par labu es nopūlos līdz nāvei un neatļaujos sev nekāda prieka? - Arī tā ir niecība un greiza rīcība.
9. Diviem ir labāk nekā vienam būt, tāpēc ka viņiem tad iznāk labāka alga par viņu pūlēm;
10. ja viņi krīt, tad viens palīdz otram atkal tikt uz kājām. Bet nelaime tam, kas ir viens! Kad tas krīt, tad otra nav, kas viņu piecel!
11. Tāpat arī, kad divi guļ kopā, viņi viens otru silda, bet kur lai ņem siltumu viens pats?
12. Un, ja kāds var vienu pārvarēt, tad divi taču var tam pretī stāties, un trīskārtēju auklu nevar tik drīz pārraut.
13. Nabags, bet gudrs jauneklis, ir vairāk vērts nekā vecs ķēniņš, kas jau par nelgu kļuvis un vairs neievēro brīdinājumu.
14. Jo no cietuma viņš nokļuva uz troņa, lai gan bija piedzimis nabags iepriekšējās valdīšanas laikā.
15. Es redzēju visus dzīvus, kas staigā zem saules, turamies kopā ar šo jaunekli, to otru, kam vajadzēja stāvēt viņa vietā.
16. Nepārredzams bija visu to ļaužu pulks, kuri bija viņu cēlušies sev par vadoni, lai gan tie, kuri būs pēc viņa, par viņu nepriecāsies. Tiešām, arī tā ir niecība un vēja ķeršana.
17. Uzmani savu kāju, kad tu ej Dieva namā, jo nākt un klausīties ir patiesām kaut kas labāks, nekā kad neprašas nes savus upurus; viņi jau patiesībā nezina neko citu kā vienīgi ļaunu darīt.

1. Neesi par daudz ātrs ar savu muti, un lai tava sirds savā trauksmē nepārsteidzas kādu vārdu izrunāt Dieva priekšā, jo Dievs ir debesīs, bet tu esi virs zemes; tāpēc lai maz ir tavu vārdu!
2. Jo, kur ļaudis visai nodarbināti, tur rodas sapņi, un, kur daudz vārdu, tur rodas mulķīgas valodas.
3. Ja tu esi Dievam devis solījumu, tad nekavējies to izpildīt, jo Viņam nav labs prāts uz neprašām. Ko tu esi apsolījis, to pildi!
4. Labāk ir nesolīt nekā solīt un nepildīt.
5. Neatļauj savai mutei tevi apgrēcināt un neizsakies Dieva vēstneša (priestera) priekšā, ka ir notikusi pārsteigšanās; kāpēc lai Dievs apskaišas par to, ko tu esi izrunājis, un neļauj tavam roku darbam labi izdoties?
6. Un, kur ir daudz sapņu, tur ir arī daudz veltīgu un tukšu vārdu, tur ir niecība. Bet tu bīsties vairāk Dieva!
7. Kad tu redzi, kā apspiež nabagu un cik bēdīgā stāvoklī valstī ir tiesa un taisnība, tad neuztraucies par to, jo ir vēl viens augstāks par augsto, kas visu novēro. Bet viens, Visaugstākais, ir nomodā pār viņiem visiem.
8. Taču ieguvums kādai zemei ir šāds: ķēniņš, kas rūpējas, lai zeme būtu apkopta.
9. Kas mīl naudu, tam nekad nepietiek naudas, un, kam ir prieks par bagātību, tam nekad nepietiek ar ienākumiem; taču arī tas ir niecība.
10. Ja manta vairojas, tad vairojas arī tie, kas to apēd, un kāds labums tad tam, kam tā pieder, kā tikai acīm paskatīties?
11. Salds ir darbinieka miegs, vienalga, vai tas daudz vai maz ko ēdis; bet bagātais, kas spēcīgi pieēdies, nereti netiek pie miega.
12. It īpaši liels ļaunums, ko es esmu novērojis zem saules, ir bagātība, kas tam pašam paliek par nelaimi, kurš to sargā.
13. Ja tāda bagātība kādā nelaimē aiziet bojā, tad viņam nav nekā ko atstāt īpašumā savam miesīgajam dēlam.
14. Kailam, kāds viņš nācis no mātes klēpja, tādām viņam atkal jāaiziet, un viņš nevar pat arī ne to vismazāko līdzī paņemt no savu pūliņu ieguvuma, lai to paturētu savā īpašumā.
15. Jā, arī tā ir ļauna un bēdīga parādība: pavisam tā, kā viņš ir atnācis, tā viņam atkal ir jāaiziet. Kāds nu viņam ir ieguvums no tā, ka viņš par velti ir pūlējies?
16. Un pie tam viņš visas savas mūža dienas ir pavadījis tumsā un lielos sirdēstos, un tās bijušas saistītas ar daudzām nepatīkšanām, slimībām un uztraukumiem.
17. Un, ko es esmu atradis kā labu un skaistu, ir tas, ka cilvēks ēd un dzer un jūtas labi visu to bezgalīgo pūļu jūklī, ar kādām viņš zem saules nomoka sevi savā īsajā mūžā, ko Dievs viņam piešķir; un tas arī ir viņa dzīves uzdevums.
18. Bet, ja Dievs kādam cilvēkam dod bagātību un laicīgu mantu un piešķir viņam to laimīgo stāvokli, ka viņš var to baudīt, var ņemt no tā savu daļu un, pat neraugoties uz visām pūlēm, tomēr priecāties, tad tā ir Dieva žēlastības dāvana.
19. Tāds tad daudz nedomās par savu dzīves dienu īsumu, tāpēc ka Dievs viņa sirdi apdāvina ar prieku.

1. Ir kāds ļaunums, ko es redzēju zem saules un kas smagi guļ uz cilvēkiem.
2. Ja Dievs ir devis kādam cilvēkam bagātību, laicīgu mantu un godu, tā ka viņam nekā netrūkst no visa tā, ko viņa sirds kāro, bet ja Dievs viņam neļauj no visa tā neko baudīt un to bauda svešinieks, tā ir niecība un liels ļaunums!
3. Ja kāds kā tēvs dzemdinātu simts bērnus un dzīvotu daudz gadu un viņam būtu garš mūžs, bet viņš nevarētu savu dzīves laimi izjust un baudīt un viņam pat netiktu ne kapa vieta, tad es saku: laimīgāks nekā viņš ir nelaikā dzimis nedzīvs bērns!
4. Jo tas nāk kā nekas pasaulē un tāds pats aiziet tumsībā, un viņa vārds paliek aizklāts ar tumsu.
5. Viņš nav arī sauli redzējis un neko nezina no tās, bet miera ziņā viņam ir labāk nekā tam.
6. Un, ja pat kāds dzīvotu divi reizes tūkstoš gadus un savā dzīvē nemaz neredzētu prieku, vai tad tomēr viss viņu garais mūžs nenovestu pie viena un tā paša gala?
7. Visas cilvēka pūles ir domātas viņa mutei, un tomēr viņa ēstgriba pilnīgi nekad netiek apmierināta.
8. Un kas vairāk atlec gudrajam nekā neprašam? Vai kas nabagam, kurš zina staigāt īsto dzīves ceļu?
9. Labāk ir ko ar acīm uzskatīt nekā iekārē apkārt maldīties; arī tā ir niecība un vēja ķeršana.
10. Viss, kas notiek, ir jau sen noteikts, un jau laikus ir stingri nolikts, kas kāds cilvēks būs, un neviens nespēj tiesāties ar to, kas ir stiprāks nekā viņš.
11. Tiešām, ar to saistās nereti daudz vārdu, bet tie tikai vairo niecību; un kāds labums no tā ir cilvēkam?
12. Tiešām, kas gan zina, kas cilvēkam ir par labu šinī viņa īsajā mūžā, ko viņš savā niecībā pavada, pats būdams ēnai līdzīgs? Un kas gan var cilvēkam pastāstīt, kas pēc viņa notiks zem saules?

1. Laba slava ir vērtīgāka nekā dārga svaidāmā eļļa, un miršanas diena ir labāka nekā piedzimšanas.
2. Labāk ir ieiet sēru namā nekā dzīru namā, jo tur redz norādījumu uz visu cilvēku galu, un tas, kas vēl dzīvo, to lai ņem pie sirds!
3. Labāk ir skumt nekā smieties, jo, kad vaigs ir noskumis, tad sirdij ir labi.
4. Gudro sirds ir bēdu namā, bet nelgu sirds ir prieku namā.
5. Labāk ir klausīties gudrā bāršanu nekā klausīties nelgas dziesmu,
6. jo, kā ērkšķi sprakšķ zem katla, tā izskan arī nelgas smiekli. Arī tā ir niecība.
7. Patiešām, netaisna peļņa padara arī gudru par nelgu, un uzpirkšanas dāvanas samaitā sirdi.
8. Labāks ir kādas lietas gals nekā tās sākums, labāka ir pacietība nekā augstprātība.
9. Neļauj sevi pārmērīgi ātri pārņemt dūsmām, jo dusmas mājā nelgas azotē.
10. Nejautā, kā tas nāk, ka senie laiki ir bijuši labāki nekā tagadējie; tas nebūtu gudrs jautājums.
11. Gudrība ir laba kopā ar mantojumu un ir ieguvums tiem, kas sauli redz.
12. Jo gudrības pavēnī cilvēks jūtas tikpat droši paslēpts kā naudas pavēnī, bet gudrības pārākums ir atziņā, ka gudrība dod dzīvību tiem, kam tā ir.
13. Uzlūko Dieva darbu, un kurš gan var darīt taisnu to, ko Viņš ir darījis līku?
14. Baudi labumu labā dienā, bet arī ļaunu dienu ņem par labu, jo Dievs dara gan šo, gan to, tāpēc ka cilvēkam nebūs zināt, kas būs pēc viņa nāves.
15. Visu to es esmu redzējis savas nīcīgās dzīves dienās: dažs taisnais aiziet bojā savā taisnībā, bet dažs bezdievīgais, neraugoties uz viņa ļaunumu, piedzīvo garu mūžu.
16. Neesi pārlietu taisns un neturi pats sevi par pārlietu gudru, jo kāpēc tu gribi pats sev kaitēt?
17. Bet neesi arī pārlietu bezdievīgs un nerīkojies kā nelga, jo kāpēc tu gribi nomirt pirms laika?
18. Vislabāk ir, ja tu pie viena stipri turies, bet arī no otra neatlaidies, jo tas, kas Dievu bīstas, tiek tālāk nekā viņi visi.
19. Īsta gudrība stiprina gudro vairāk nekā desmit varenie, kuri ir pilsētā.
20. Tiešām, virs zemes nav neviena tik taisnīga cilvēka, kurš darītu tikai labu un nekad negrēkotu.
21. Nepiegriez pārmērīgu vēribu arī visām runām, kas tiek runātas, citādi tu kādreiz varētu pat dabūt dzirdēt, ka tavs kalps tevi apsmej,
22. jo to tu it labi pats zini, ka arī tu esi citus zobojis un apsmējis.
23. Visu to es esmu ar gudrību pārbaudījis, domādams: tā es iegūšu īsto gudrību! - Bet tā tomēr palika tālu prom no manis.
24. Lielā tālumā atrodas visu lietu pamats un dziļi, jā, dziļi apslēpts; kurš var to atrast?
25. Un atkal, un atkal, kad es tam piegriežos un centos savu prātu uz to virzīt, lai iegūtu īstu atziņu un pareizu spriedumu un savos meklējumos pēc gudrības nonāktu pie kāda gala slēdziena, un ieskatītu, ka bezdievība ir muļķība un muļķība ir neprāts,
26. tad es atradu kaut ko, kas ir rūgtāks nekā nāve, un proti, sievu, kas līdzīga ķeramam tīklam, kuras sirds ir cilpas un kuras rokas ir važas. Tas, uz kuru Dievam ir labs prāts, izglābsies no viņas, bet, kas grēko, tiks viņas sagūstīts.
27. Redzi, to es esmu atradis, saka mācītājs, pēc tam, kad es esmu līcis pieredzes citu pie citas, lai iegūtu drošu gala spriedumu:
28. bet, ko mana dvēsele arvien vēl meklē un ko es neesmu vēl atradis, tas ir: starp tūkstošiem es esmu atradis vismaz vienu īstu vīru, bet tādu pat sievu starp viņiem visiem es neesmu atradis nevienu.
29. Bet redzi, vienu lietu gan es esmu atradis, proti, ka Dievs cilvēku ir radījis taisnīgu, bet viņi paši ieslīgst daudzējādā neattaisnojamā gudrošanā.

1. Kas ir tiešām īsts gudrais, un kas spēj izskaidrot visas lietas? Gudrība apskaidro cilvēka vaigu, un viņa cietie sejas vaibsti pārvēršas.
2. Es saku: ievēro ķēniņa pavēli it īpaši tādēļ, ka tu Dieva priekšā esi viņam uzticību zvērējis.
3. Nesteidzies aiziet projām no viņa acīm un neielaidies nekādās ļaunās lietās, jo visu, ko viņš grib, to viņš izdara.
4. Patiesi, ķēniņa vārds ir vara, un kas var viņam sacīt: ko tu īsti dari?
5. Kas pavēli ievēro, tas nepiedzīvos ļauna; bet gudrā sirds zina laiku un piemērotu rīcības veidu.
6. Jo ikkatrai lietai ir savs laiks un noteikts izšķiršanās brīdis, taču tas ļaunais stāvoklis smagi gulstas uz cilvēku,
7. ka viņš nezina, kas notiks; un kas gan var viņam pateikt, kā nākotnē būs?
8. Nevienam cilvēkam nav varas pār vēju, ka viņš spētu vēju aizturēt; tāpat vēl mazāk kāds ir kungs pār savu miršanas dienu; arī no piedalīšanās karā neviens nav atlaižams; tāpat arī likuma pārkāpšana liks sevi sajūst tam, kas to dara.
9. Visu to es esmu redzējis, cenšamies novērot ikvienu darbību, kas norisinās zem saules, kamēr viens cilvēks valda pār citiem sev par nelaimi.
10. Pie tam es arī vēl redzēju, ka bezdievīgie tika apglabāti un iegāja mūžīgā mierā, kamēr ļaudis, kas taisnīgi dzīvojuši, bija spiesti aiziet tālu no svētās vietas un tika pilsētā aizmirsti; arī tā ir niecība.
11. Tā kā tiesu par ļauniem darbiem nespriež tik drīz, tādēļ cilvēku bērnu sirdis pildās ar drosmi darīt ļaunu.
12. Vēl iemesls te tas, ka grēcinieks, kaut arī simts reizes ļaunu darījis, tomēr dzīvo ilgi, lai gan es zinu, ka tiem, kas Dievu bīstas, klāsies labi, tiem, kam bijība Viņa priekšā,
13. kurpretī bezdievīgam neklāsies labi, un viņš nevarēs savas dienas stiept garumā kā ēnu, jo viņš nesajūt bijību Dieva priekšā.
14. Ir kaut kas dziļa niecīguma pilns, kas notiek uz zemes, un proti - ka ir taisnīgi cilvēki, kuriem tā klājas, kā vajadzētu klāties bezdievīgajiem pēc viņu darbiem, un ka dažam bezdievīgam tā klājas, kā vajadzētu klāties taisnajam pēc viņa darbiem. Tad es sacīju: arī tā ir niecība.
15. Tādēļ es slavēju prieku, jo cilvēkam nav nekā labāka zem saules, kā vien ēst un dzert un priecāties, un šādā noskaņā lai aizrit visas viņa nemitīgo pūļu pilnās dzīves dienas, ko Dievs viņam dod zem saules.
16. Un arvien, kad es centos izdibināt dziļākās gudrības pamatus un novēroju visu rosību, kas norisinās zemes virsū,
17. es esmu par dievišķās varas izpausmi atzinis, ka cilvēks, ja arī viņš savām acīm neatvēlētu ne mirkli atpūtas ne dienu, ne nakti, tomēr nespēj izdibināt to varu, kas pastāv zem saules, un cilvēks, neraugoties uz visu piepūli, ar kādu viņš cenšas to izdibināt, taču to izdibināt nespēj. Un, pat ja gudrais iedomājas sevi to izdibināt spējam, patiesībā viņš izdibināt to tomēr nespēj.

1. Patiesi, visam tam es esmu piegriezis savu uzmanību un centies visu to sev noskaidrot, it īpaši to, ka taisnīgie un gudrie visā savā darbībā ir Dieva rokā. Cilvēks nezina, vai viņš piedzīvos mīlestību vai naidu; viss viņa priekšā nākotnē ir aizplīvurots.
2. Tas pats liktenis skar visus bez izšķirības: un vienāds liktenis ir taisnam un negantam, labam un ļaunam, šķīstam un nešķīstam, tam, kas upurē, kā arī tam, kas neupurē; labajam notiek tāpat kā grēciniekam, un tam, kas zvēr, tāpat kā tam, kas no zvēresta bīstas.
3. Tas ir ļaunums, un tas saistās ar visu, kas notiek zem saules, proti, ka visiem lemts viens un tas pats liktenis, ka cilvēku bērnu sirdis ir pilnas ļaunuma un ka viņu sirdīs mājā neizpratne tik ilgi, kamēr viņi dzīvo; pēc tam viņi nonāk mirušo valstībā.
4. Jo tik ilgi, kamēr kāds vēl pieder pie dzīvajiem, tik ilgi viņam ir kaut kas ko cerēt; dzīvs suns tomēr ir vairāk vērts nekā nobeidzies lauva.
5. Dzīvie vismaz vēl zina, ka viņiem ir jāmirst, nomirušie turpretī vispār nezina vairāk nekā, tiem arī nav vairs ko algas gaidīt; pat viņu piemiņa aizmirstas.
6. Tiklab laiks mīlēt, kā ienīst un dzīves iekārēs degt viņiem jau sen pāri, un mūžībā viņi nepiedalās vairs ne pie kā, kas norisinās zemes virsū.
7. Tad nu ej, ēd savu maizi ar prieku un dzer savu vīnu ar priecīgu sirdi, jo Dievs jau no sākta gala tādu tavu rīcību ir atzinis par labu.
8. Nēsā allaž baltas drēbes, un lai tavai galvai netrūkst svaidāmās eļļas.
9. Baudi šo dzīvi ar savu mīloto sievu visās tajās ātri zūdošās dzīves dienās, ko Dievs tev ir piešķīris zem saules, cauri visam tavam niecības pilnam mūžam; patiesi, tas ir tas, kas piekrīt tev šai mūžā, un tas ir atalgojums tev par pūlēm, kādām tu nododies zem saules.
10. Visu, ko tava roka spēj ar taviem spēkiem veikt, to dari, jo pazemē, kurp tavs ceļš iet, nav ne darba, ne vairs kādu pārdomu, ne atziņas, ne gudrības.
11. Un atkal es redzēju zem saules, ka ne ātrajam skriešanās sacīkstēs tika piešķirta uzvara un ka ne pašam drošsirdīgākajam karā piekrita uzvara, un ne gudrākajam peļņas darbā maize, ne arī pašiem saprātīgākajiem bagātība un arī ne uzskatu ziņā pašiem attīstītākajiem labvēlība, bet gan, ka viss tas ir atkarīgs no laika un apstākļiem.
12. Un cilvēks arī nezina savu nolikto laiku; nē, kā zivis, kas ieskrien ļaunā tīklā, un kā putni, kurus noķer ar cilpām, tāpat arī cilvēku bērni sapinas savos valgos laikā, kad nelaime pēkšņi viņam uzbrūk.
13. Arī šādu gudrību es esmu redzējis zem saules, un tā uz mani atstāja dziļu iespaidu:
14. bija kāda maza pilsēta, un tur iekšā bija nedaudz ļaužu; tad pret to nāca kāds varens ķēniņš, ieslēdza to visapkārt un lika uzcelt pret to varenus aplenkuma nocietinājumus.
15. Taču tur atradās nabags, bet gudrs vīrs, kurš pilsētu izglāba ar savu gudrību, bet vēlāk neviens cilvēks vairs nepieminēja šo nabaga vīru.
16. Tad es sacīju: gudrība gan ir labāka nekā stiprums, bet tomēr nabaga gudrība tiek nicināta, un viņa vārdi paliek neuzklausīti.
17. Gudro vārdi, kurus mierā uzklausa, ir vairāk vērti nekā valdnieka brēkšana nelgu vidū.
18. Gudrība ir labāka nekā kara ieroči, tomēr viens vienīgs negantnieks var iznīcināt daudz laba.

1. Indīgas mušas sasmacē un saraudzē ziežu maisītāja eļļu; tā arī mazliet neprātības samaitā gudrības vērtību.
2. Gudram viņa saprāts ir virzīts uz visu taisnīgo, bet neprašu vairāk saista viss greizais.
3. Un lai nepraša ietu kur iedams, viņam ik uz soļa pietrūkst prāta, tā ka visi ļaudis viņā tūlīn saskata neprašu.
4. Ja pret tevi ceļas valdnieka dusmas, tad tādēļ neatstāj savu vietu; neaizmirsti, ka lēnprātība vērs par labu lielus grēkus.
5. Vēl ir kāds ļaunums, ko es redzēju zem saules, un proti - tā ir nepareiza valdnieka rīcība:
6. dažs nelga tiek celts lielā godā, un īsteni dižciltīgajiem jāsēž zemākā vietā.
7. Es esmu redzējis vergus augstu zirgos sēžam un vadoņus kā vergus kājām ejam.
8. Kas bedri rok, var pats tur iekrist iekšā, un, kas mūri ārdā, tam var iekost čūska.
9. Kas akmeņus lauž, tas var tikt ievainots; kas malku skalda, var sev sagādāt sāpes.
10. Kad cirvis ir kļuvis neass un tā asmens netiek uzasināts, tad jāpieliek vairāk spēka, bet darbu veicina gudrība.
11. Ja čūska iekož, pirms tās kodiens ir apvārdots, tad vārdotājam nav nekāda labuma no viņa mākslas.
12. Vārdi no gudrā mutes iegūst ļaužu sirdis, bet nelgu iznīcina viņa paša lūpas.
13. Viņa mutes runājamo vārdu iesākums ir muļķība, un viņa runas gals ir ļauna neprātība un posts.
14. Nepraša lieto gan daudz vārdu, lai gan neviens cilvēks nezina, kas notiks, un neviens nevar pateikt, ko nākotne nesīs.
15. Pūles, ko nepraša veltī savam darbam, viņu pārmērīgi nogurdina, tā ka viņš vairs nezina ceļu uz pilsētu.
16. Bēdas tev, zeme, kuras ķēniņš vēl ir zēns un kuras augstie vadītāji jau no rīta plītē!
17. Svētīta esi tu, tu zeme, kuras ķēniņš ir dižciltīgas izcelsmes un kuras augstie vadītāji sēž pie galda īstā laikā un sēž kā vīri, nevis kā plītnieki!
18. Slinkuma dēļ gāžas sijas, un roku kūtruma dēļ ūdens pil nama jumtam cauri.
19. Dzīres tiek rīkotas priekiem, un vīns ieliksmo tos, kas dzīvo un dzer, un par naudu to visu var iegūt.
20. Pat savā sirdī nelādi ķēniņu un par kādu augstu stāvošu personu nezobojies pat savā guļamistabā, jo debesu putni varētu aiznest skaņu tālāk un kāds spārnots vēstnesis vārdus darīt zināmus, kam vajag.

1. Ļauj savai maizei iet pār plašo jūru; pēc daudzām dienām tu to atkal atdabūsi.
2. Tomēr sadali to pa septiņiem, pat astoņiem braucieniem, jo tu nezini, kāda nelaime var notikt virs zemes.
3. Kad mākoņi ir lietūs pilni, tad viņi liek ūdens straumēm izlīt pār zemi; un, ja kāds gāžas uz dienvidiem vai uz ziemeļiem, tad tas arī paliek tajā vietā guļam, kur ir kritis.
4. Kas nepārtraukti novēro vēju, tas netiek pie sēšanas, un, kas vienmēr raugās uz padebešiem, tas netiek pie ražas ievākšanas.
5. Gluži tāpat kā tu nezini, kāds ceļš ir vējam, nedz arī, kā veidojas kauli grūtas sievas miesās, tikpat maz tu pazīsti Dieva rīcību, kā Viņš visas lietas veic.
6. No rīta sēj savu sēklu un neļauj mieru savai rokai līdz pat vakaram, jo tu nezini, kas izdosies, vai šis, vai tas, bet var būt, ka izdodas arī abi vienlīdz labi.
7. Salda ir acij gaisma, un brīnumjauki ir sauli redzēt.
8. Ja cilvēks arī dzīvo ilgu gadu, lai viņš visus tos gadus nododas arī priekiem, bet lai tomēr viņš domā arī par nebaltām dienām, ka tādu būs daudz; viss, kas nāk, ir niecības apdvests.
9. Priecājies, jaunekli, savā jaunībā, un lai tava sirds labi jūtas savās jaunības dienās; staigā tos ceļus, ko tava sirds kāro, un ej pakal tam, kas patīk tavām acīm; zini tomēr, ka Dievs par visu to prasīs no tevis nolēsumu!
10. Izmet skumjas no savas sirds un turi tālu nost no savas miesas ciešanas, jo jaunība un tumšās matu cirtas ātri zūd.

1. Piemini savu Radītāju savā jaunībā, pirms tās ļaunās dienas nāk un tie gadi tuvojas, par kuriem tu vēlāk sacīsi: tie man nepatīk!
2. Pirms vēl saule un dienas gaisma, mēness un zvaigznes satumst un pirms vēl mākoņi atkal atgriežas pēc lietus,
3. tanī laikā, kad nama sargi trīc un stiprie vīri lokās, kad malējas pārtrauc darbu, tāpēc ka viņu palicis maz, un tās ziņkārīgās, kas caur logiem skatās, paliek drūmas,
4. un kad abi vārti uz ielu paliek aizslēgti, jo malšanas skaņa kļūst klusāka, kad cilvēks ceļas augšā, kad dzird putnus čivinām un visas dziesmu meitenes apklusušas,
5. kad cilvēks jau baidās arī no katras kalnā kāpšanas un baiļojas pa katru ceļu ejot, kad mandeļu koks gan stāvēs ziedos, bet sisenis jau būs par nastu un līksmība zudīs, jo cilvēks iet uz savu mūža mājokli un viņa raudu dziesmu dziedātāji jau staigā apkārt pa ielām, -
6. pirms vēl sudraba dzīves pavediens trūkst un zelta trauks saplīst, smeļamais spainis pie avota izkalst un sabrūk, pats smeļamais skritulis salūst un iekrīt akā.
7. Tiešām, pīšļiem būs atkal atgriezties atpakaļ zemē un kļūt par to, kas tie iepriekš bijuši, un garam atkal atgriezties atpakaļ pie Dieva, kas to ir devis.
8. Ak, niecība! saka mācītājs. Viss ir niecība!
9. Un vēl jāuzsver, ka šis mācītājs bija tiešām gudrs, ka viņš mācīja tautai īstas, dziļas un pareizas atziņas un bija domātājs, kas sacerēja daudzus sakāmos vārdus.
10. Un mācītājs lūkoja atrast iepriecinošus vārdus un pareizi uzrakstīt patiesības vārdus.
11. Gudro izteicieni ir kā vēršu dzenamie, un kā iedzītas naglas kopā stāv viņu izteimjcieņi, kas ir viena vienīga gana veidot.
12. Un beidzot: sargies mans dēls! Daudzai grāmatu rakstīšanai nav gala, un pārmērīga lasīšana nopūlē miesu.
13. Gala iznākums no visa ir šāds: bīsties Dieva un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam!
14. Jo Dievs tai tiesā, kas nāks pār visu apslēpto, pasludinās Savu spriedumu par visu notikušo, vai tas būtu bijis labs vai ļauns.

Salamana augstā dziesma

Nodaļa 1

1. Salamana augstā dziesma.
2. Lai viņš skūpstā mani ar savu lūpu skūpstu, jo tava mīlestība ir tīkamāka par vīnu!
3. Brīnīšķa ir tavu ziežu smarža; pats tavs vārds ir it kā maigi iztriepta dzidra ziedes eļļa, tāpēc arī jaunavas tevi tā mīl.
4. Velc mani sev līdzī, tad tecēsim mēs! Ķēniņš ieveda mani savās dzīvojamās telpās. - Mēs priecājamies un esam iepriecinātas par tevi; mēs kavējamies domās vairāk pie tavas mīlestības nekā pie vīna. Rimtās un tikušās jaunavas mīl tevi.
5. Es esmu melna, bet tiešām mīlīga, jūs Jeruzālemes meitas, kā Kedara lauku mitekļi, kā Salamana paklāji.
6. Neskatieties uz mani, ka es esmu tik melna, jo saule mani tā nodedzinājusi! Manas pašas mātes dēli ir bijuši dūsmīgi uz mani, viņi ielikuši mani par vīna dārzu uzraudzi, bet manas pašas vīna dārzu es esmu atstājusi novārtā un neuzraudzītu.
7. Saki man tu, mans draugs, ko tā mīl mana dvēsele, - kur tu gani, kur tu atdusies pusdienas laikā? Lai man nebūtu velti jākļējo šurpu turpu ap tavu palīgu ganāmiem pulkiem.
8. Ja tu to vēl nezinātu, tu skaistākā starp sievietēm, tad izej tālākās ārēs pa aitu ganāmpulku pēdām un gani savus kazlēniņus gar aitu ganu mitekļiem!
9. Tu man liecies līdzīga, mana draudzene, faraona ratu lepņajam aizjūgam.
10. Tavi vaidziņi ir mīlīgi aizsegti ar važiņām, un tavu kaklu grezno rotu vijas!
11. Mēs darināsim tev zelta rotu sloksnītes ar sīkiem sudraba ielaidumiem.
12. Kamēr ķēniņš pie galda, smaržo mana nardes puķe.
13. Mans draugs ir man kā mirru pušķītis, kas novietots starp manām krūtīm.
14. Mans draugs man ir kā ciprešu ziedu čemurs Engedijas vīna dārzos.
15. Redzi, mana draudzene, tu esi skaista; skaista tu esi, tavas acis ir tādas kā baložiem.
16. Raugies, mans draugs, arī tu esi skaists un mīlīgs! Redzi, mūsu guļasvieta ir zaļumu klājā;
17. mūsu ēku stabi, sijas un dziedri ir ciedri, mūsu sienu pārsegums ir cipreses.

1. Es esmu Šaronas narcise un ielejas lilija.
2. Kā lilija starp ērkšķiem, tā izceļas mana draudzene starp tautas meitām.
3. Kā ābele starp meža kokiem, tā izceļas mans draugs starp tautas dēliem. Es sēžu kārotajā pavēnī, un mana ēnas devēja koka augļi ir saldi manai mutei.
4. Viņš ved mani vīna pagrabā, un viņa mīlestība ir viņa karogs pār mani.
5. Viņš iedveš man ar puķēm jaunu dzīvības spēku un atspirdzina mani ar āboliem, jo es sirgstu ar mīlestību.
6. Viņa kreisā roka guļ zem manas galvas, un viņa labā roka glāsta mani.
7. Es jūs no sirds lūdzu, jūs Jeruzālemes meitas, jūs mīlestības un uzmanības dēļ pret stirnām un briežu mātēm laukos, neskarieties klāt manai draudzenei un nemodiniet viņu, kamēr viņai pašai neiepatīkas mosties!
8. Klau, tur dzirdama mana drauga balss! Raugi, viņš nāk un, sīkiem soļiem palēkdami, dodas augšup kalnos un lēkā no pakalna uz pakalna!
9. Mans draugs ir līdzīgs jaunam stirnāzim vai jaunam briedim. Raugi, viņš stāv aiz mūsu sienas, raugās pa logu un lūkojas cauri skadriņiem!
10. Mans draugs atbild un saka man: celies, mana draudzene, mana skaistule, un nāc šurpu!
11. Jo redzi, ziema ir pagājusi, lietūs ir mitējies, un lietūs posms ir galīgi izbeidzies!
12. Zemes virsu pārklāj puķes, klāt ir dziesmu laiks - pavasaris, un ūbeles balss jau dzirdama mūsu zemē.
13. Vīģes kokiem sariesušies mezglaini pumpuri, vīna koki ir izplaukuši un izdveš savu smaržu. Piecelies, mana draudzene, un nāc, mana daiļā, nāc šurp pie manis!
14. Tu, mana dūja klinšu spraugās, slēpta akmeņu plaisās, parādi man savu vaigu un liec man dzirdēt savu balsi, jo tava balss ir salda un tavš vaigs ir mīlīgs!
15. Gūstiet mums nebēdnes lapsas, mazās lapsas, kas posta vīna dārzus, jo tagad ziedos ir arī mūsu vīna dārzi!
16. Mans draugs ir mans, un es esmu viņa draudzene, kas gana zem augstajām lilijām.
17. Iekām vēl diena metas dzestra un ēnas zūd, griezies atpakaļ, mans draugs, kļūsti kā jauns stirnāzis vai kā jauns briedis starp kalniem, kurus plaisas šķir citu no cita.

1. Naktī savā guļasvietā es meklēju viņu, savu draugu, ko tā mīl mana dvēsele. Es meklēju, bet es viņu neatrodu.
2. Es nolemju celties augšā, paklejot pa pilsētas gātēm un ielām un pameklēt viņu, ko mana dvēsele tā mīl! Es meklēju un tomēr viņu neatradu.
3. Mani sastapa sargi, kas apstaigā pilsētas ielas, un es viņiem jautāju: vai jūs neesat redzējuši viņu, ko tik dziļi mīl mana dvēsele?
4. Un, kad es biju drusku pagājusi viņiem garām, es atradu viņu, ko tik stipri mīl mana dvēsele. Es viņu turu ciet un neatlaidīšu viņu, kamēr es viņu neatvedīšu savas mātes namā, viņas, manas labās, manas dzemdētājas, istabā.
5. Es jūs no sirds lūdzu, jūs Jeruzālemes meitas, jūsu mīlestības un uzmanības dēļ pret stirnām un briežu mātēm laukos, neskarieties klāt manai draudzenei un nemodiniet viņu, kamēr viņai pašai neiepatīkas mosties!
6. Kas ir tas, kas tur paceļas no tuksneša kā augšup kāpjošs dūmu stabs, kā kvēpinājuma vilnis no mirrēm un vīraka un no kaltētu augu pārdevēju dažādu garšu un smaržu zāļu putekļiem?
7. Raugi, ap Salamana guļamo krēslu stāv sešdesmit spēcīgu vīru no pašiem spēcīgākajiem Israēlā.
8. Viņiem visiem ir zobeni, un viņi prot ar tiem veikli rīkoties; katram ir zobens pie viņa gurna naktī draudošo iespējamo briesmu dēļ!
9. Ķēniņš Salamans bija licis darināt sev pārnesejamu guļamo krēslu no Libanona ciedru koka.
10. Tā balsti ir izgatavoti no sudraba, tā atzveltne un pārklājums ir no zelta, pats sēdekļis purpura, bet no iekšpuses šo krēslu ir dāsni izdaiļojušas Jeruzālemes meitas aiz mīlestības pret savu ķēniņu.
11. Izejiet ārā, jūs Ciānas meitas, un apskatiet ķēniņu Salamanu ķēniņa vainagā, ar kuru viņa māte ir viņu vainagojusi viņa kāzu un viņa sirds prieka dienā!

1. Redzi, mana draudzene, tu esi skaista, tiešām, skaista tu esi! Tavas acis ir kā baložu acis starp tavām divās grīstītēs savītajām matu cirtām. Tavas matu cirtas kopā ir kā ganāms pulks kazu, kas dodas lejup pa Gileāda kalna nogāzi.
2. Tavi zobi ir kā baltu avju bars ar vienādi pusapcirtu vilnu, kad tās nāk no peldes. Ikvienai no viņām ir dvīņi, un nav nevienas viņu starpā, kam to nebūtu.
3. Tavas lūpas ir kā sarkana purpura aukla, un tava mute ir mīlīga; tavi vaigi ir kā granātābola sārtās plāksnes starp tavām divās grīstītēs savītajām matu cirtu pīnēm; pāri tām glaužas tavš šķidrāts.
4. Tavs kakls ir kā Dāvida tornis ar puslokā uz priekšu izvirzītu aizsargu valni, ap kuru sakārti vesels tūkstotis vairogu un daudzu spēcīgu vīru visdažādākie ieroči.
5. Abas tavas krūtis ir kā jauni stirnas dvīņi, kas ganās zem lilijām.
6. Kad diena metīsies dzestra un ēnas zudīs, es došos pie mirru kalna un pie smaržīgā vīraka pakalna.
7. Lai no kurienes tevi uzskatītu, tu arvienu esi skaista, mana draudzene, un tev nekur nav nekādas vainas!
8. Nāc man līdz, mana līgava, lejup no Libanona kalniem, nāc man līdz projām no Libanona kalniem, virzies šurpu šē no Amanas augstienes, no Senīra un Hermona virsotnēm, no lauvu mītnēm, no leopardu kalniem!
9. Tu esi paņēmusi man manu sirdi, mana māsa, mana mīļā līgava, ar vienas savas acs skatu un ar vienu sava kakla viju!
10. Cik skaista ir tava mīlestība, mana māsa, mana mīļā līgava! Tava mīlestība ir tīkamāka par vīnu, un tava ziežu smarža pārspēj visas pārējās spēcīgās smaržas!
11. Tavas lūpas, mana līgava, ir it kā pāri plūstošas medus kāres; piens un medus ir zem tavas mēles, un tavu drēbju smarža ir kā Libanona kalnu gaisa smarža!
12. Mana māsa, mana līgava, tu esi kā aizkorēts dārzs, kā aizslēgts avots, kā aizzīmogota aka.
13. Viss, kas no tava stāva riešas, ir kā jauks granātābeļu un dārgu augļu dārzs, ciprešu puķes ar nardēm,
14. ar īstajām nardēm un safrānu, ar kuplām skalbēm un kanēļa augiem, ar dažādiem kvēpināmo vielu kokiem, mirrēm un alvejām; visi šie augi izdveš vispatīkamākās smaržas.
15. Tu esi kā dārza avots, dzīvo ūdeņu izteka, un kā strauti, kuri plūst no Libanona kalniem.
16. Mosties, ziemeli, un traucies, dienvidu vējš! Un drāzies ar sparū cauri manam dārzam, lai pil uz visām pusēm tajā esošo augu rasojošās spēcīgās smaržas!
17. Lai mans draugs nāk savā dārzā un bauda no tā dižciltīgiem augļiem!

1. Es esmu ienācis, mana māsa, mana mīļā līgava, savā dārzā; es plūcu savas mirres un savu balzamu, es ēdu zeltaino medu no savas medus kāres un tās šūnām, es dzeru savu vīnu līdz ar pienu. Ēdiet, mani mīlie, un dzeriet, mani draugi, priecājieties mīlestībā un noreibstiet labsajūtā!
2. Es guļu, bet mana sirds ir nomodā. Lūk! Es dzirdu sava drauga balsi, viņš piekļāvē un saka: atver man, lai es ieeju pie tevis, mana mīļā draudzene, mana māsa, mana dūja, mana cildenā! Jo mana galva ir pilna rasas, un manas matu cirtas ir pilnas nakts valguma!
3. Es esmu novilkusi savu tērpu, kā lai es to atkal uzvelku?! Es esmu nomazgājusi savas kājas, kā lai es tās atkal notriepju?
4. Bet mans draugs izbāza savu roku caur režģu spraugu; tas lika līdz pašiem dziļumiem ietrīcēties manai sirdij ilgās pēc viņa, un mani prāti samulsa, viņa balsi un vārdus izdzirdot.
5. Tad es piecēlos, lai atdarītu savam draugam; pa maniem roku dilbiem lejup ritēja šķidro mirru straumītes, un dārga ziežu eļļa pilēja no maniem pirkstiem uz durvju aizšāujamā.
6. Un, kad es beidzot atvēru durvis savam draugam, tad viņš bija aizgājis un nebija vairs redzams. Mana dvēsele bija ārkārtīgi satraukta, kamēr viņš runāja. Tad es meklēju viņu, bet neatradu; es viņu saucu, bet viņš man neatbildēja.
7. Tad mani sastapa sargi, kas apstaigāja pilsētu; viņi mani sasita līdz asinīm un ievainoja, un citi sargi uz mūra noņēma man manu šķidrautu!
8. Es nopietni lieku jums pie sirds, Jeruzālemes meitas, ja jūs atrodat manu draugu, tad sakait viņam, ka es esmu sasirgusi aiz mīlestības!
9. Ar ko tavš draugs ir pārāks par citiem draugiem, tu visuskaistākā starp sievietēm? Ar ko tavš draugs ir pārāks par citiem draugiem, ka tu mums to tā nozvērini?
10. Mans draugs ir žilbinoši balts ar sārtu ādas krāsu, viņš ir īpašs un izceļas starp tūkstošiem.
11. Viņa galva ir vistīrākais un vissmalkākais zelts. Viņa matu šķipsnas ir cirtainas, un tās ir melnas kā kraukļi.
12. Viņa acis ir kā baložu acis pie ūdens strautiem; tās ir dzidras it kā pienā mazgātas, skaistas un lielas, un to āboli veidoti daili noapaļotā pilnīgumā.
13. Viņa vaigi ir kā garšaugu dobes, kā balzama zāles; viņa lūpas ir kā lilijas, kuras pil no to slacinātājām mirrēm.
14. Viņa roku dilbi ir vienās zelta aprocēs, kas vēl bagātīgi izdaiļotas ar tirkīziem. Viņa miesa ir kā mākslas darbs no tīra zilonķaula, kas safīriem rotāts.
15. Viņa lieli ir kā marmora pīlāri, kuri balstās uz vistīrākā zelta pamatiem. Viņa stāvs ir kā viens no diženākiem Libanona kalniem, kas tikpat izcils kā tajā augošie ciedri.
16. Viņa mute ir salda, un visā savā būtībā viņš ir ārkārtīgi pievilcīgs! Tāds ir mans draugs, jā, tiešām, tāds ir mans mīļākais, jūs Jeruzālemes meitas!

1. Kurp tad ir aizgājis tavs draugs, tu visskaistākā starp sievietēm? Uz kurieni tavs draugs virzījies savu ceļu? Mēs mēģināsim kopā ar tevi viņu meklēt.
2. Mans draugs ir nokāpis dziļi lejup savā dārzā pie savām garšaugu dobēm, lai viņš tur savos dārzos pastaigātos un plūktu lilijas.
3. Mans draugs ir mans, un es esmu viņa draudzene - viņa, kas gana liliju līcī.
4. Tu esi skaista, mana draudzene, kā Tīra, mīlīga kā Jeruzāleme, bet reizēm gan briesmīga kā naidīgi karapulki!
5. Novērs savas acis no manis, jo tās mulsina mani! Tavi mati ir kā ganāmpulks kazu, kas, lejup virzīdamās, novietojušās Gileāda kalna nogāzē.
6. Tavi zobi ir kā ganāmpulks avju, kas nāk no peldes; ikvienai no tām ir dvīņi, un neviena starp viņām nav neauglīga.
7. Tavi vaigi ir kā granātābola sārtās puses starp tavām divām grīstītēm savītajām matu cirtu pīnēm.
8. Sešdesmit ir ķēniņienes, astoņdesmit blakussievas, un jaunavu daudzums ir neizskaitāms.
9. Bet tikai viena vienīga ir mana dūja, mana rimtā un cildenā, tikai viena ir savai mātei pati mīlākā un savas mātes izraudzītā, kurai viņa deva dzīvību. Un, kad meitas viņu redzēja, tad viņas viņu teica svētlaimīgu esam, un ķēniņienes un blakussievas viņu slavēja un daudzināja.
10. Kura ir starp viņām, kas mirdzēdama iznirst no tumsas kā rīta blāzma, skaista kā mēness, starojoša kā saule, briesmīga kā naidīga karaspēka bari?
11. Es biju nokāpis lejup savā riekstu dārzā, lai apskatītu jaunus riekstu kociņus strauta malā un lai palūkotos, vai vīnakoks rieš pumpurus un vai granātābolu koki jau izplaukuši.
12. Es nezināju, ka manas dvēseles trauksme mani neapzinīgi bija novedusi pie dižciltīgā Amī-Nadila ratiem.

1. Atgriezies jel, Sulamīte, atgriezies! Vērs atpakaļ savus soļus un pagriez pret mums savu vaigu, lai mēs varētu tevi skatīt! - Un ko jūs tagad saskatāt Sulamītē - vispievilcīgāko daiļumu, līdzīgu rotaļu dejai Mahanajimā?
 2. Cik cēla ir tava gaita tavās kurpēs, tu valdnieka meita! Tavi gurni savu daiļo apaļumu izliekumā ir kā divi gredzeni, ko darinājusi gudra lietpratēja roka.
 3. Tavs klēpis ir kā apaļš kauss, kurā nekad netrūkst dzēriena valgmies. Tava miesa ir kā kviešu kopa, kas apsraudīta ar lilijām.
 4. Abas tavas krūtis ir kā divi jauni stirnu dvīņi.
 5. Tavs kakls ir kā zilonkaula tornis. Tavas acis ir dzidras kā Hešbonas dīķi pie Batrabima vārtiem. Tavs deguns ir kā tornis Libanona kalnos, tas, kas noraugās uz Damasku.
 6. Tava galva uz tava ķermeņa ir kā Karmela kalns, un tev pār pleciem plūstošās matu cirtas ir kā krokās sakārtots tumši sārts valdnieka purpurs; pats ķēniņš ir šo cirtu savaldzināts!
 7. Cik skaista un cik tīkama esi tu, cildena prieka un jauku pārdzīvojumu pilnā mīlestība!
 8. Tu esi augumā smuidra kā palma, un tavas krūtis ir līdzīgas vīna ķekariem.
 9. Es sacīju sev: man būtu jāuzkāpj palmu kokā un jāsatver tā zari, lai tavas krūtis man tiešām šķistu kā ķekari pie vīna koka un tava deguna elpai lai būtu ābolu smarža.
 10. Un tava mute lai būtu kā labs vīns, kas manam draugam labi patīk un liek runāt pat snaudošo lūpām.
 11. Mans draugs ir mans, un visa viņa sirds ilgošanās ir pēc manis!
 12. Nāc, mans draugs, lai izejam laukos un lai pārnakšņojam ciemos!
 13. Un lai mēs agri varētu uzkāpt viņa dārzos un redzētu, vai viņa koks rieš pumpurus, vai tā ziedi veras vaļā un vai granātābeles plaukst; tur es tev dāvināšu savu mīlestību.
 14. Mīlestības āboli smaržo saldi, un uz novietnes virs mūsu durvīm ir dažādi augstvērtīgi augļi.
- Mans draugs, es esmu tev tur sataupījusi labākos gan no šā, gan arī pat vēl no pagājušā gada ražas.

1. Ak, kaut tu būtu mans brālis, kas būtu zīdis manas mātes krūtis! Būtu es tevi tad kaut kur laukā sastapusi, es tevi skūpstītu no visas sirds, un neviens nedrīkstētu mani par to nicināt.
2. Es tevi ņemtu aiz rokas un vestu tevi manas mātes namā, kur tev mani būtu jāmāca; es tev tur dotu dzert ar garšvielām jauktu vīnu un manu granātābolu raudzēto sulu.
3. Viņa kreisā roka ir zem manas galvas, un viņa labā roka glāsta mani.
4. Es no sirds lūdzu, jūs Jeruzālemes meitas, lai jūs priekšlaikus nesatrauktu un neatmodinātu mani mīlestību, nedz arī liktu tai kaut kā citādi rosīties manī, iekāms tas tai pašai patīk!
5. Kas ir tā, kas kāpj augšup no tuksneša, atbalstīdamās pret savu draugu? - Zem ābeles es pamodināju tevi; tur tevi sāpēs ir gaidījusi piedzimstam tava māte, tur tevi laidusi pasaulē viņa, kas tevi dzemdējusi.
6. Piespied mani kā zīmogu pie savas sirds un ļauj, lai es uzspiežos kā zīmoggredzens uz tavas rokas! Jo mīlestība ir spēcīga kā nāve, un tās karstums ir varens kā elle; tās versme ir ugunīga, un tās liesmas ir kā Dieva liesmas.
7. Lieli ūdeņi nevar apdzēst mīlestību, nedz arī ūdens straumes to apslīcināt un nomākt; un, ja kāds pat visu sava nama pārticību būtu ar mieru atdot par mīlestību, tad tomēr viņš paliktu tikai par apsmieklu!
8. Mums ir maza māsa, un viņai vēl nav krūšu; ko mēs lai darām ar savu māsu tajā dienā, ja kāds taisītos viņu precēt?
9. Ja viņa ir mūris, tad mēs varētu pie tā uzcelt sudraba priekšnocietinājumu, bet, ja viņa ir durvis, tad mēs tās varētu nostiprināt ar ciedru dēļiem.
10. Es esmu mūris, un manas krūtis ir kā torņi; viņa acīm es esmu pilnība, un tajās es saskatīju apmierinājumu.
11. Salamanam ir vīna dārzs Baal-Hamonā; viņš iznomāja vīna dārzu tā sargiem; ikvienam no sargiem būtu bijis jādod viņam par augļiem tūkstoš sudraba gabali.
12. Man pašai piederīgais mans vīna dārzs ir manā priekšā. Tie tūkstoš sudraba gabali pieder tev, mans Salaman! Bet divi simti lai iet viņa augļu sargiem.
13. Dārgā, tu, kas mīti tais dārzos, liec atskanēt savai balsij un man to dzirdēt; mani biedri jau veltī tai visu savu uzmanību!
14. Steidzies tu, mans draugs, un esi kā jauns stirnāzis vai kā jauns briedis smaržīgajos ar garšaugiem apstādītajos kalnos!

Jesajas grāmata

Nodaļa 1

1. Parādības par Jūdu un Jeruzālemi, ko Jesaja, Amoca dēls, redzēja Jūdas ķēniņu Usijas, Jotāma, Ahasa un Hiskijas valdīšanas laikā.
2. Klausaities, debesis, un ņem vērā, zeme, jo Tas Kungs runā: Es uzaudzinašu bērnus un iecēlu viņus dzīvē augstā godā, bet viņi atkrita no Manis.
3. Vērsis pazīst savu īpašnieku un ēzelis sava kunga sili, bet Israēls tādas lietas nepazīst, Manai tautai nav par to nekādas izpratnes!
4. Bēdas šai grēcīgajai tautai, tautai, kas smagi noziegusies, šim ļaundaru dzimumam, šiem sabojātiem bērniem! Viņi ir atstājuši To Kungu un atmetuši Israēla Svēto un no Viņa novērsušies!
5. Pa kādu vietu jūs vēl vairāk lai sit, ja jūs jau tā arvien vēl jo vairāk kāpjaties projām? Visa galva ir slima, un sirds ir vāja.
6. No kāju pēdām līdz pakausim nav tur vairs nekā vesela, tikai vātis un brūces, un jauni ievainojumi, kas nav apkopti, nav pārsieti un ar eļļu ieziesti;
7. jūsu zeme ir kļuvusi par tuksnesi, jūsu pilsētas ar uguni nodedzinātas, jūsu tīrumos svešinieki apēd to augļus jūsu acu priekšā. Jā, tiešām, izkaltusi kailatne ir viscaur un pie tam kā svešu ļaužu postījumu sekas.
8. Pāri palikusi ir tikai Ciānas meita kā būdiņa viņa dārzā, kā sarga mājiņa sakņu dārzā, kā no visām pusēm ieslēgts sarga tornis.
9. Ja Tas Kungs Cebaots nebūtu mums saglabājis šo mazo atlikumu, mēs būtu kā Sodoma, mēs līdzinātos Gomorai.
10. Klausaities Tā Kunga vārdus, jūs Sodomas valdnieki, atver savas ausis mūsu Dieva baušļiem tu, Gomoras tauta!
11. Kam Man vajadzīgi jūsu daudzie kaujamie upuri? saka Tas Kungs. Man ir apnikuši jūsu aunu un baroto teļu dedzināmie upuri, Man netik jēru un āžu asinis.
12. Kad jūs nākat rādīties Manā priekšā, kas tad no jums prasa, lai jūs samīdāt Manus pagalmus?
13. Nenesiet Man vairs veltīgo un liekulīgo ēdamo upuri, to kvēpināmā smarža ir negantība un iedveš Man riebumu. Es neieredzu un nevaru ciest jūsu jaunajos mēnešos un sabatos noturamās svētku sapulces, jo tās ir gan krāšņas un svinīgas, bet tai pašā laikā bezdievības pilnas!
14. Es ienīstu jūsu jaunus mēnešus un jūsu gadskārtējos svētkus, tie Man ir par nastu, tie Man kļuvuši neciešami!
15. Kad jūs paceļat savas rokas, Es apslēpju Savas acis no jums, un, lai cik daudz jūs arī lūgtu, Es jūs tomēr neuzklausu, jo jūsu rokas ir aptraipītas asinīm.
16. Mazgājieties, šķīstaities, pārtrauciet savus ļaunos darbus Manu acu priekšā! Mitieties ļaunu darīt!
17. Mācaities labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet apspiestajiem, stājieties preti varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāviet atraitni!
18. Tad nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna.
19. Ja jūs būsit Man padevēīgi un paklausīgi, tad jūs baudīsiet zemes svētību.
20. Bet, ja jūs pretosities un nepaklausīsīt, būsit cietgalvīgi, tad zobens jūs aprīs, jo Tā Kunga mute to runājusi!
21. Kā gan tik uzticīga pilsēta kļuvusi par netikli, Ciāna, kas bija agrāk pilna taisnības! Tur mājāja patiesība, bet tagad slepkavas!
22. Tavs sudrabs ir kļuvis par sārņiem, tavs vīns ir atšķaidīts ar ūdeni.
23. Tavi pārvaldnieki ir atkritēji un zagļu biedri, tie ņem uzpirkšanas dāvanas un dzenas pēc peļņas; bāriņiem tie neizdod tiesas; atraitņu sūdzības nenonāk viņu priekšā.
24. Tādēļ saka tas Visaugstākais, Tas Kungs Cebaots, Israēla Varenaiss: Es remdēšu Savas dusmas Savu pretinieku ciešanās un Savu atriebību izgāzīšu pār Saviem ienaidniekiem!
25. Es vērsīšu Savu roku pret tevi un tīrīšu tavus sārņus kā ar sārmu un aizmetīšu projām visu mazvērtīgo, kas tev piemaisīts.

26. Un Es tev došu atkal tiesnešus kā citkārt un padomdevējus kā sākumā. Tad tevi sauks atkal par taisnības pili, par uzticīgo pilsētu.
27. Ciāna tiks izglābta caur tiesu, un tie, kas tajā atgriežas, caur savu taisnīgumu.
28. Bet atkritēji un grēcinieki tiks iznīcināti visi kopā; kas no Tā Kunga atkāpjas, aizies bojā!
29. Viņi paliks kaunā to ozolu dēļ, par kuriem jums prieks, un nosarks to dārzu dēļ, kas jums tik mīļi!
30. Jo jūs būsit kā ozols, kura lapas savītušas, kā dārzs, kam nav ūdens!
31. Pat varenaiss būs kā pakulas un viņa darbs kā dzirkstele, tie sadegs kopā, un dzēsēja nebūs!

1. Šī ir tā atklāsme, ko Jesaja, Amoca dēls, saņēma par Jūdu un Jeruzālemi.
2. Laiku beigās notiks, ka Tā Kunga nama kalns stāvēs jo stingri savos pamatos un pacelsies pāri visiem kalniem un pakalniem un pie tā saplūdīs visas tautas.
3. Un nāks daudzas tautas un sacīs: Iesim, kāpsim Tā Kunga kalnā, Jēkaba Dieva namā, lai Viņš mums māca Savus ceļus un mēs lai staigājam Viņa tekas! Jo no Ciānas izies pamācība un Tā Kunga vārds no Jeruzālemes.
4. Tad Viņš spriedīs tiesu tautu starpā un tiesās daudzas tautas. Viņi tad pārkals savus zobenus par lemešiem un savus šķēpus par vīnadārza dārznieku nažiem. Tauta pret tautu nepacels vairs zobena un nemācīsies vairs karot.
5. Jēkaba nams, nāc, staigāsim Tā Kunga gaismā!
6. Tu esi atmetis Savu tautu, Jēkaba namu, jo tie pilni austrumu negantības, tie ir zīlnieki kā filistieši, un tie draudzējas ar svešinieku bērniem.
7. Viņu zeme ir pilna ar sudrabu un zeltu, tiem ir mantas bez gala. Viņu zeme ir pilna ar zirgiem, tiem kara ratu ir bezgala daudz.
8. Bet viņu zeme ir arī elka dievu pilna, viņi pielūdz paši savu roku darbu, to, ko viņu pašu pirksti darinājuši.
9. To priekšā liecas vienkāršā tauta, un pazemojas arī dižciltīgie; Tu to viņiem nepiedosi.
10. Lien iekšā klints alā un paslēpies zemē bailēs no Tā Kunga un Viņa varenās godības!
11. Cilvēku lepnās acis tiks apkaunotas un vīru iedomība pazemota, vienīgi Tas Kungs augsti stāvēs tanī dienā.
12. Jo Tas Kungs Cebaots turēs tiesas dienu pār visiem, kas lieli un lepni, pār visiem varenajiem, lai tos pazemotu,
13. pār visiem Libānas augstajiem ciedru kokiem un pār Basanas ozoliem,
14. un pār visiem augstajiem kalniem un pakalniem,
15. pār visiem augstajiem torņiem un pār visiem stiprajiem mūriem,
16. pār visiem Taršišas kuģiem un pār visām lieliskajām laivām.
17. Tad cilvēku lepnība tiks pazemota un vīru augstprātība lauza, vienīgi Tas Kungs augsti stāvēs tanī dienā.
18. Bet elka dieviem būs beigas.
19. Cilvēki paslēpsies klints alās un zemes plaisumos aiz bailēm no Tā Kunga un Viņa varenās godības, kad Viņš celsies, lai iztrūcinātu zemi.
20. Tanī dienā cilvēki atmetīs savus sudraba un zelta elka dievus, ko viņi bija darinājuši pielūgsmei, aizmetīs tos projām žurkām un sikspārņiem
21. un paslēpsies klinšu aizās un klinšu alās bailēs no Tā Kunga un Viņa varenās godības, kad Viņš celsies, lai zemei iedvestu bijību.
22. Nepaļaujieties uz cilvēku, kam tikai dvaša nāsīs, jo par ko gan tas turams?

1. Tad nu ziniet - Tas Kungs Cebaots atraus Jeruzālemei un Jūdai katru atbalstu un palīdzību - palīdzību ar maizi un ūdeni,
2. atņems varoņus un karavīrus, tiesnešus un praviešus, zīlniekus un vecajus,
3. virsniekus, cienījamus vīrus un padomniekus, dažādu mākslu pratējus un vainu apvārdotājus.
4. Zēnus Es viņiem došu par virsniekiem, un vieglprātīgi neprašas valdīs pār tiem.
5. Tauta būs apspiesta, cits citam māksies virsū, katrs savam tuvākam; zēns uzstāsies pret sirmgalvi un palaidnis pret cienības pilno.
6. Ja tad nu kāds savu brāli pierunās sava tēva namā, sacīdams: Tev ir vēl apmetnis, tev jābūt mūsu priekšniekam, un šī drupu kaudze lai paliek tavā pārvaldībā!
7. Tad viņš tai pašā dienā atbildēs un sacīs: Nē, es negribu būt brūču dziedinātājs, man mājās nav ne maizes, ne drēbju. Neceliet mani par tautas vadoni!
8. Jo Jeruzāleme brūk kopā, un Jūda kritīs, tādēļ ka viņu mēle un darbi ir pret To Kungu, lai kaitinātu Viņa cildenuma pilnās acis.
9. Viņu nekautrīgā sejas izteiksme liecina pret viņiem, par saviem grēkiem tie runā atklāti, kā citkārt sodomieši, un tos neslēpj. Bēdas viņu dvēselēm, jo viņi paši sev dara ļaunu!
10. Lieciniet par taisno, ka viņam labi klāsies, jo viņš baudīs sava darba augļus.
11. Bet bēdas bezdievim! Jo viņam labi nebūs: viņam atmaksās pēc viņa roku darba.
12. Ak, mana tauta! Tās vadoņi ir bērni, un sievas valda pār viņu. Ak, mana tauta! Tavi vadoņi ir tavi maldinātāji, viņi padara neejamu to ceļu, pa kuru tev jāstaigā.
13. Tas Kungs ceļas, lai darītu zināmu Savu sūdzību, lai spriestu tiesu pār tautām.
14. Tas Kungs nāk tiesāt Savas tautas vecajus un lielkungus: Jūs, jūs esat nopostījuši vīnadārzu! Nabagiem nolaupītā manta ir jūsu namos!
15. Kā jūs uzdrošināties postīt Manu tautu un satriekt nabagus? - tā saka Tas Kungs Cebaots.
16. Tad vēl Tas Kungs saka: tādēļ ka Ciānas meitas ir kļuvušas lepnas, staigā ar paceltu galvu un raida visapkārt nekautrīgus skatus un tipina sīkiem solīšiem, skandinādamas savu kurpju važiņas,
17. tad Tas Kungs padarīs Ciānas meitām galvu pliku, un Tas Kungs atsegs viņu kaunumu.
18. Tanī dienā Tas Kungs atņems viņām viņu rotas: kāju sprādzītes, pieres saites un pusmēnešus,
19. auskarus, rokassprādzes un plīvurus,
20. galvassegas, kāju un kurpju važiņas, arī skaistās jostas, smaržu trauciņus un amuletus,
21. pirkstu gredzenus un deguna rotas,
22. svētku drēbes un apmetņus, lakatus un somiņas,
23. rokas spoguļus un dārgos kreklus, cepures un apsegus.
24. Tad būs smalko smaržu vietā puvuma smaka un jostas vietā virves gals, matu sprogu vietā plika galva, svētku rotas vietā maisa apvalks, skaistuma vietā kauna traips!
25. Tavi izcilie vīri kritīs no zobena un tavs karaspēks kaujā.
26. Un Ciānas pilsētas vārti čīkstēs un skums, un tā iztukšota sēdēs pie zemes.

Nodaļa 4

1. Tanī dienā septiņas sievas pieķersies vienam vīram un sacīs: Mēs ēdīsim pašas savu maizi un tērpsimies pašas savās drēbēs, tikai ļauj mums saukties tavā vārdā, atņem mums mūsu negodu!
2. Tanī dienā Tā Kunga jauno atvašu dzinums būs par glītumu un par godu un zemes auglis par lepnumu un jaukumu Israēla izglābtajiem.
3. Tad Ciānā pāri palikušie un Jeruzālemē savu dzīvību paglābušie tiks nosaukti: Viņa svētie, visi, kas Jeruzālemē uz dzīvi pierakstīti.
4. Kad Tas Kungs nomazgās Ciānas sievu un meitu nešķīstumus un iznīdēs Jeruzālemes vidū tās daudzos asinsgrēkus ar tiesas un šķīstīšanas garu,
5. tad Tas Kungs klās pār visu Ciānas kalnu un tā svētku sapulcēm padebesi un dūmus dienā un uguns gaismas mirdzumu naktī; un pār visu klāsies Tā Kunga godības pārsegs,
6. kas dos pavēni no saules karstuma dienā un pajumti negaisā un lietū.

1. Es dziedāšu par savu dvēseles draugu, sava sirds drauga dziesmu par viņa vīnadārzu! Manam sirsnīgajam draugam bija vīnadārzs auglīgā pakalnā.
2. Viņš to apraka, iztīrīja no akmeņiem un apstādīja ar labiem vīnakoka stādiem; tā vidū viņš uzcēla torni, izcirta vietu viņa spaidam un sagaidīja, ka tas nesīs labus augļus, bet tas atnesa skābas vīnogas.
3. Tad nu jūs, Jeruzālemes iedzīvotāji, un jūs, Jūdās vīri, spriediet tiesu starp Mani un Manu vīnadārzu!
4. Kas tad Man vēl bija ko darīt Savā vīnadārzā, ko Es nebūtu darījis? Kāpēc gan Es gaidīju, ka tas nesīs labus augļus, bet tas atnesa negaršīgas vīnogas?
5. Es jums teikšu, ko Es darišu ar Savu vīnadārzu: Es nojaukšu tā sētu, lai to nogana; Es noārdīšu tā mūri, lai to samīn un izmīda.
6. Es to aizlaidīšu postā, to vairs neapgraizīs un neapraks, tā ka tur augs ērkšķi un dadži, Es pavēlēšu mākoņiem, lai tam lietu vairs nedod. -
7. Tā Kunga Cebaota vīnadārzs ir Israēla nams, un Jūdās vīri ir stādi, kam pieder Viņa sirds. Viņš sagaida taisnu tiesu, bet redzi, izlej asinis, taisnīgumu, bet redzi, atskan vaimanas!
8. Bēdas tiem, kas ceļ namu pēc nama un iegūst tīrumu pēc tīruma, kamēr nekas vairs pāri nepaliek, un jūs esat vienīgie zemes īpašnieki!
9. Manās ausīs skan Tā Kunga Cebaota vārds: Tiešām, būs daudz lielu un skaistu postā aizlaistu namu, tie stāvēs tukši!
10. Jo desmit jūga vietas (birzumi) vīnadārza nesīs tikai vienu vien spaini viņa un viens homers sēklas tikai vienu pūru.
11. Bēdas lai tiem, kas jau rīta agrumā kāro pēc reibinošiem dzērieniem un sēd līdz vēlam vakaram, lai apreibinātos ar vīnu!
12. Tur ir cītaras un arfas, bungas un flautas un viņš viņu dzīrēs, bet Tā Kunga ceļus viņi neierauga, un Viņa roku darbu viņi neredz.
13. Tādēļ mana tauta tiks aizvesta trimdā, saprāta trūkuma dēļ, viņas dižciltīgie cietīs badu, un lielākā tās daļa mocīsies slāpēs.
14. Tādēļ elle atpleš savu rīkli un atver plaši savu muti, lai tur nogrimtu Jeruzālemes dižciltīgie, tās ļaužu bari, dzīves burzma un troksnis un visi, kas tur līksmojas.
15. Tas nolieks pie zemes vienkāršos ļaudis, pazemos labākos un liks noslīgt pie zemes uzpūtīgo acīm.
16. Bet Tas Kungs Cebaots dižens stāvēs ar Savu tiesu, un svētais Dievs svēts parādīsies Savā taisnībā.
17. Un jēri tur ganīsies it kā savās ganībās, un svešinieki noēdīs bagāto atmatā pamestās druvas.
18. Bēdas tiem, kas velk pie sevis netaisnību ar melu saitēm un grēku kā ar ratu virvēm,
19. kas saka: Lai Viņš steidzas, lai Viņš pasteidzina Savu darbu, ka mēs to redzam! Lai notiek un piepildās Israēla Svētā lēmums, lai mēs to saredzam un lai tas mums top saprotams!
20. Bēdas tiem, kas ļaunu sauc par labu un labu par ļaunu, kas tumsību tur par gaismu un gaismu par tumsību, kas rūgtu dēvē par saldu un saldu par rūgtu!
21. Bēdas lai tiem, kas tikai pašu acīs ir gudri un prātīgi tikai paši savās iedomās!
22. Bēdas lai tiem, kas ir varoņi viņa dzeršanā un spēkavīri darīt reibinošus dzērienus,
23. kas dāvanu dēļ attaisno vainīgo un atrauj taisnību nevainīgajam!
24. Tādēļ, tāpat kā uguns aprij salmus un kā sakaltuši stublāji saplok liesmās, tā saplaks viņu sakne kā prauli, un viņu ziedi aizlidos kā putekļi, jo viņi ir atmetuši Tā Kunga Cebaota bauslību un nicinājuši Israēla Svētā vārdu.
25. Tādēļ arī iedegās Tā Kunga dusmas pret Viņa tautu, un Viņš izstiepa Savu roku pret viņiem un viņus sita, ka kalni trīcēja un viņu līķi kā mēsli gulēja uz ielas. Tomēr Viņa dusmas vēl nav rimušas un mitējušās, un Viņa roka arvien vēl pacelta.
26. Un Viņš pacels par zīmi karogu tālajām tautām un aicinās kādu no zemes gala, un redzi, tā

steigšus jau tuvojas.

27. Un nav neviena nedz piekusuša, nedz ļodzīga viņu vidū; neviens nesnauž un neguļ, nevienam neatraisās viņa gurnu josta, un nevienam nepārtrūkst viņa kurpju siksnas.

28. Viņu bultas ir asas un viņu stopi ir stingri uzvilkti; viņu zirgu nagi ir cieti kā klints, un viņu ratu riteņi kā viesulis;

29. viņu balsu dunoņa ir kā lauvas rūkoņa, tie rūc kā jauni lauvas, kas nūrdēdami sagrābj laupījumu un to aiznes, un nav neviena, kas viņiem to atņemtu!

30. Pār to velsies tanī dienā kā jūras bangas; kad raudzīsies uz zemi, tur klāsies baiga tumsa, un aiz miglas un padebešu segas vairs neliksies gaisma spīdam.

1. Tanī gadā, kad nomira ķēniņš Usija, es redzēju To Kungu sēžam uz augsta, cēla troņa, un Viņa tērpa apakšmala piepildīja svētnīcu.
2. Serafi lidinājās pār Viņu, tiem bija katram seši spārni: ar diviem serafs apsedza savu vaigu, ar diviem savas kājas, un ar diviem viņš lidoja.
3. Tie nemitīgi sauca cits aiz cita šos vārdus: Svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Cebaots! Visa zeme ir pilna Viņa godības!
4. Sliekšņu pamati trīcēja no sauciena skaņām, un nams pildījās ar dūmiem.
5. Tad es izsaucos: Bēdas man, jo es esmu nāvei lemts! Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām un dzīvoju tautas vidū, kam nešķīstas lūpas, un tagad nu es redzēju ar savām acīm Ķēniņu, To Kungu Cebaotu!
6. Tad pielidoja man klāt viens serafs, viņam rokā bija kvēlojoša ogle, ko viņš ar lūkšām bija paņēmis no altāra.
7. Ar to viņš aizskāra manu muti un teica: Redzi, tai aizskarot tavas lūpas, tavs noziegums ir deldēts un tavi grēki piedoti!
8. Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis? Tad es atbildēju: Redzi, es esmu še, sūti mani!
9. Tad Viņš sacīja: Ej un saki šai tautai: dzirdēt dzirdiet, bet nesaprotiet, redzēt redziet, bet neizprotiet un neapjēdziet!
10. Apcietini šās tautas sirdi un padari tās ausis nedzirdīgas, un apstulbo tai acis, ka tā neredz ar savām acīm, nedzird ar savām ausīm un nesaprot ar savu sirdi un neatgriežas, lai taptu dziedināta.
11. Tad es jautāju: Cik ilgi, Kungs? Viņš atbildēja: Kamēr pilsētas stāvēs pamestas un bez iedzīvotājiem, nami būs neapdzīvoti un zeme aizlaista un tukša.
12. Tas Kungs būs aizvedis iedzīvotājus tālu projām, un pamestu vietu būs daudz tanī zemē.
13. Un, ja tur paliks vēl pāri kaut desmitā tiesa iedzīvotāju, tad tā vēlreiz aizies postā, taču kā milzīga liepa vai ozols, no kuriem pēc nociršanas pāri paliek vairs tikai celms; tomēr svēta sēkla būs šis celms.

1. Jūdas ķēniņa Ahasa, Jotāma dēla, Usijas dēla, dienās notika, ka Sīrijas ķēniņš Recīns un Israēlas ķēniņš Peka, Remaljas dēls, uzbruka Jeruzālemei, bet nespēja to sekmīgi aplenkt.
2. Kad Dāvida namam paziņoja: sīrieši ir iebrukuši ar lielu karaspēku Efraimā, - tad trīcēja viņa sirds un viņa tautas sirds, kā mežā koki trīc vējā.
3. Tad Tas Kungs pavēlēja Jesajam: Izej ar savu dēlu Šear-Jašubu Ahasam pretī ūdens vada galā pie augšējā dīķa ceļā uz velētāju tīrumu
4. un saki viņam: neuztraucies un esi mierīgs! Nebaidies, un tava sirds lai neiztrūcinās no šiem abiem kūpošiem satrunējušiem stumbeņiem, no Recīna un viņa sīriešu, nedz arī no Remaljas dēla dusmu kvēles!
5. Pretstatā tam, ka sīrieši pret tevi domājuši ļauni, kopā ar Efraimu un Remaljas dēlu sacīdami:
6. iesim pret Jūdu, aplenksim un iekarosim to un iecelsim tur par ķēniņu Tabeēla dēlu! -
7. Dievs Tas Kungs saka: tas tā neizdosies un nenotiks!
8. Jo, kā Sīrijas galva ir Damaska, tā Damaskas galva ir Recīns, un sešdesmit piecu gadu laikā Efraimu satrieks, tā ka šī cilts nebūs vairs tauta.
9. Un, kā Efraima galva ir Samarija, tā Samarijas galva ir Remaljas dēls. Bet, ja jūs neticēsit, jūs nepastāvēsit!
10. Un Tas Kungs vēl runāja uz Ahasu:
11. Izlūdzies sev zīmi no Tā Kunga, sava Dieva, prasi, lai tā parādītos, nākdama vai nu no elles dziļumiem, vai no debesu augstumiem!
12. Bet Ahass atbildēja: Es neprasīšu un nekārdināšu To Kungu.
13. Tad Jesaja sacīja: Klausaities, jūs no Dāvida nama! Vai jums vēl nepietiek kaitināt un apgrūtināt cilvēkus, ka jūs apgrūtināt un kaitināt arī manu Dievu?
14. Tādēļ Tas Kungs pats jums dos zīmi: redzi, jaunava kļūs grūta un dzemdēs dēlu, un viņa tam dos vārdu Imanuēls.
15. No biezpiena un medus viņš pārtiks, kamēr viņš pratīs ļaunu atmet un labu pieņemt.
16. Un, pirms tas zēns pratīs ļaunu atmet un labu pieņemt, zeme, no kuras abiem ķēniņiem tev tagad bailes, būs tukša un kaila padarīta.
17. Bet Tas Kungs sūtīs arī pār tevi un tavu tautu, un pār visu tava tēva namu dienas, kādas nav bijušas kopš tā laika, kad Efraims atšķīrās no Jūdas, proti: Asīrijas ķēniņu!
18. Tanī dienā Tas Kungs atvedīs tās dzelējas mušas, kas ir Ēģiptē pie Nīlas upes ietekas, un bites, kas ir Asīrijā,
19. un tās nāks un apmetīsies ielejās, klinšu plaisās, visos ērkšķu krūmos un visur ganībās.
20. Tanī dienā Tas Kungs nodzīs ar nazi, kas viņpus upes, proti, ar Asīrijas ķēniņu, galvas matus un kājas spalvas un noskūs arī bārdus.
21. Tanī dienā cilvēks turēs vienu gotiņu un divi aitas.
22. Tā dos tik daudz piena, ka viņš ēdīs biezpienu. Jo ikviens, kas būs palicis dzīvs šai zemē, pārtiks no biezpiena un medus.
23. Tanī laikā katrā vietā, kur tagad stāv tūkstotis vīnakoku tūkstoš sudraba gabalu vērtībā, būs tikai ērkšķi un čūkšļi.
24. Turp ies tikai ar bultām un stopiem, jo visa zeme būs kļuvusi par ērkšķiem un čūkšļiem.
25. Visi kalnu tīrumi, ko tagad apstrādā ar kapļiem, - turp tad neies aiz bailēm no ērkšķiem un čūkšļiem, - būs liellopu ganības un vietas, ko izmīdīs aitas.

1. Un vēl Tas Kungs man pavēlēja: Ņem lielu galdiņu un raksti uz tā ar cilvēka rakstu: Maher šalal haš bas.
2. Un ņem uzticamus un man zināmus lieciniekus, priesteri Ūriju un Zahariju, Jeberehijas dēlu!
3. Pēc tam es aizgāju pie pravietes un tuvojos tai; kad tā bija tapusi grūta un dzemdēja dēlu, Tas Kungs man sacīja: Dod viņam vārdu: Maher šalal haš bas!
4. Jo, iekāms vēl zēns mācēs saukt: mans tēvs, mana māte, - Damaskas mantu un Samarijas laupījumu aiznesīs projām Asīrijas ķēniņam.
5. Tad Tas Kungs vēl runāja uz mani un man teica:
6. Par sodu, tādēļ ka šī tauta neieredz Siloas lēnos ūdeņus un draudzējas ar Recīnu un Remaljas dēlu,
7. Tas Kungs tiks pārvelties pār viņiem varenās un plašās Eifratas upes ūdeņiem, tas ir, Asīrijas ķēniņam ar visu viņa karaspēku. Un tas kā milzu upe izplūdis pa visām tās pietekām, izkāps ārā no visiem saviem krastiem,
8. ielauzīsies Jūdā, pāršļāksies pāri tai un pārplūdinās to visu, tā ka ūdens sniegsies iedzīvotājiem līdz kaklam, un ar saviem izplestajiem spārniem piepildīs visu tavu zemi, Imanuēl, cik tālu tā vien sniedzas!
9. Esiet sašutušas, tautas, un tomēr trīciet izmisumā! Uzklusait, tālie zemes gali! Taisieties cīņai un tomēr krītiēt izmisumā! Taisieties cīņai un tomēr krītiēt izmisumā!
10. Izdomājiet plānu, taču tas nepiepildīsies; pieņemiet lēmumu, bet tas neīstenosies, jo ar mums ir Dievs!
11. Jo tā Tas Kungs man sacīja, kad Viņa roka mani vadīja un Viņš man lika nestaigāt šās tautas ceļus, runādams man šādus vārdus:
12. Neturiet par savvērestību visu to, ko šī tauta tā sauc, un nebīstieties no tā, no kā šī tauta bīstas, un neturiet to par kaut ko šausmīgu.
13. Nē, bet turiet gan par svētu To Kungu Cebaotu, bīstieties Viņu, Viņš lai jums iedveš bailes un šausmas!
14. Tad Viņš būs svētums, un tai pašā laikā Viņš būs par apgrēcības akmeni un par piedauzības klinti abiem Israēla namiem, par valgu un par slazdu Jeruzālemes iedzīvotājiem,
15. tā ka daudzi no viņiem paklups, pakritīs un sabruks pavisam, sapīsies, apjuks savā rīcībā un kļūs sagūstīti.
16. Es ieslēgšu Tā Kunga liecības un aizzīmogošu Viņa norādījumus savos mācekļos!
17. Es cerēšu uz To Kungu, kas paslēpis Savu vaigu Jēkaba namam, un paļaušos uz Viņu!
18. Redzi, še esmu es un tie bērni, ko Tas Kungs man devis par zīmi un brīnumu Israēlā no Tā Kunga Cebaota, kas mājā Ciānas kalnā.
19. Bet, kad jums sacīs: Jums jāprasa zīlniekiem un pareģiem, kas muld un čukst, - tad atsakait: Vai tad tautai nav jāgriežas pie sava Dieva? Jeb vai tai ar jautājumiem par dzīvajiem jāgriežas pie mirušajiem?
20. Jāturas pie bauslības un liecības! Ja nē, tad runātam vārdam neausīs rīta gaisma!
21. Tie blandīsies apkārt pa visu savu zemi, būdami nelaimīgi un izsalkuši. Izsalkumā un dūsmās tie uzvedīsies vai gluži neprātīgi, tie nolādēs savu ķēniņu un savu Dievu.
22. Lai viņi skatās uz augšu vai uz zemi, visur tiem pretī raudzīsies tikai nomāktība bēdās un tumsa; viņus visus pārņēmis izbailu pilns drūmums, un viņi maldās necaurredzamas nakts tumsībā.
23. Bet tumsa nepaliks ap tiem, kam tagad bailes un bēdas. Kā agrākos laikos Viņš apkaunoja Zebulona zemi un Naftaļa zemi, tā vēlākā laikā Viņš cels godā piejūras ceļu, Aizjordanu, citu tautu Galileju.

1. Tauta, kas staigā tumsībā, ieraudzīs spožu gaismu. Pār tiem, kas dzīvo nāves ēnas zemē, atmirdzēs gaisma.
2. Tu vairosi tautu, Tu tai dosi lielu prieku, tā priecāsies Tavā priekšā kā pļaujamā laikā, kā priecājas, laupījumu dalot.
3. Jo viņu nastas jūgu un viņu iejūgu, un viņu dzinēja rīksti Tu esi salauzis kā Midiāna laikā,
4. un bruņojums tiem, kas taisās uz karu, un drēbes, kas asinīm aptraipītas, būs tikai laupījums ugunij, uguns tās aprīs.
5. Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem. Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Varena Dievs, Mūžīgais tēvs un Miera valdnieks.
6. Viņa valstība ies plašumā, un miers būs bez gala uz Dāvida troņa un Viņa ķēniņa valstībā, Viņam to nostiprinot un atbalstot ar tiesu un taisnību no šā laika mūžīgi. To darīs Tā Kunga Cebaota dedzīgums.
7. Tas Kungs ir vērsis vienu vārdu pret Jēkabu, un tas ir kritis zemē Israēlā.
8. Un to sajutīs visa tauta, Efraims un Samarijas iedzīvotāji, kas lielībā, augstprātībā un sirds uzpūtībā saka:
9. Ķieģeļu mūri ir sagrauti, bet ar cirstiem akmeņiem mēs atjaunosim celtni. Zīda koki ir nocirsti, bet to vietā mēs stādīsim ciedru kokus!
10. Tā deva Tas Kungs Recīna pretiniekiem virsroku un pamudināja Israēla ienaidniekus,
11. sīriešus austrumos un filistiešus rietumos, lai viņi ēstu Israēlu ar pilnu muti. Tomēr ar visu to nerima Viņa dusmas, un Viņa roka palika pacelta.
12. Bet tauta neatgriezās pie tā, kas to bija sitis, un nemeklēja To Kungu Cebaotu.
13. Tādēļ Tas Kungs nocirta Israēlam galvu un asti, zaru un stumbru, vienā dienā.
14. Vecaji un cienījamie - tie ir galva, bet pravieši, kas sludina melus, - tie ir aste,
15. Un šās tautas vadoņi tiešām ir maldinātāji: viņu vadītie ir postam lemti.
16. Tādēļ Tas Kungs nepriecājās par viņu jaunekļiem un nesaudzēja viņu bāreņus un atraitnes, jo tie visi ir bezgoži un ļaundari, un katra mute pauž zaimus. Tomēr Viņa dusmas nemitējās, un Viņa roka ir arvien augstu pacelta.
17. Jo bezdievība dega kā uguns, kas aprij ērkšķus un čūkslājus un aizdedzina meža biezokni, tā ka dūmi paceļas augstu gaisā.
18. No Tā Kunga Cebaota dūsmām uzliesmoja visa zeme, tā ka tauta krita ugunij par ēsmu un par laupījumu, un cits citu nežēloja.
19. Viens rija pa labi un tomēr palika izsalcis, otrs ēda pa kreisi un tomēr nebija paēdis; ikviens ēda sava paša elkoņa miesu:
20. Manase Efraimu un Efraims Manasi, abi kopā gāja pret Jūdu. Tomēr Viņa dusmas nerima, un Viņa roka ir arvien vēl augstu pacelta.

1. Bēdas tiem, kas izdod netaisnus likumus, un tiem, kas raksta smagus tiesiskus noteikumus,
2. lai grozītu tiesu nabagiem un laupītu tiesības manas tautas cietējiem, ka atraitnes aplaupa un bāreņus posta!
3. Bet ko jūs darīsīt piemeklēšanas dienā un lielajā vētrā, kas jau tuvojas no tālienes? Pie kā jūs meklēsīt palīgu un glābsīt savu mantu?
4. Jums būs jāloka savi ceļi kopā ar gūstekņiem un jāsabruk nokauto vidū. Tomēr Viņa dusmas joprojām nerimst, un Viņa roka ir vēl arvienu augstu pacelta.
5. Bēdas Asuram, kas ir Manas bardzības rīkste, viņam ir rokā Mana dusmu pātaga.
6. Es sūtišu viņu pret bezdievīgu tautu un pret tautu, uz kuru Es esmu dusmīgs, lai viņš to izlaupa, sadala un samīda kā mēslus uz ielas.
7. Bet viņš tā nedomā, viņa sirds nav tā noskaņota, viņa nolūks ir iznīcināt ne mazums tautu, tās izdeldēt.
8. Jo viņš saka: Vai visi mani zemju pārvaldnieki nav tai pašā laikā arī ķēniņi?
9. Vai Kalno nav klājies kā Karhemišai? Un vai nav Hamatai gājis kā Arpadai? Un Samarijai kā Damaskai?
10. Tā kā mana roka aizsniegusi elka dievu valstis, kuru elki bija pārāki par Jeruzālemes un Samarijas dieveklīem, -
11. vai tad es lai nedaru Jeruzālemei un tās dieveklīem tāpat, kā es darīju Samarijai un tās dievu tēliem?
12. Bet, kad Tas Kungs būs pabeidzis visu Savu darbu Ciānas kalnā un Jeruzālemē, tad Viņš piemeklēs arī Asura ķēniņa augstprātības augļus un viņa augsti pār visu pacelto acu lepnību,
13. jo tas teica: Ar savu roku spēku un ar savu aso prātu es to paveicu, jo es esmu gudrs. Es liku izzust tautu robežām, es piesavinājos viņu mantu un kā nesalīdzināmi pārākais nogāzu valdniekus no viņu troņiem.
14. Mana roka saņēma tautu mantu un bagātību kā putna ligzdu, un, kā izņem atstātas olas, tā es pārņēmu savā varā visu pasauli, un neviens neiedrošinājās nedz spārnus kustināt, nedz muti atplest vai arī tikai iepīkstēties.
15. Vai tad cirvis lai lielās tā priekšā, kas ar to cērt; vai zāģis lai izgāztu savas krūtis pret to, kas ar to zāģē; vai lai zizlis it kā kustinātu cilvēku, kas to pacēlis; vai lai vēzda it kā cilātu to, kas pats nebūt nav no koka!
16. Tādēļ Dievs, Tas Kungs Cebaots, sūtīs diloni Asura tuklajiem; zem viņa godības iedegsies liela liesma kā ugunsgrēks.
17. Tiešām, Israēla gaisma kļūs par uguni un viņa Svētais par liesmu, kas sadedzinās un aprīs viņa ērkškus un čūkslājus vienā dienā.
18. Un Viņš iznīcinās viņa meža un dārzu jaukumu, iznīcinās no galotnēm līdz saknēm, tas izbeigsies tā, kā nonīkst un aiziet nāvē nedziedināmi sasirgušais.
19. Tad viņa atlikušajā mežā koku būs vairs tikai nedaudz, tā ka pat zēns tos varēs uzrakstīt.
20. Tanī dienā notiks, ka Israēla atlikušie un Jēkaba nama izglābtie nepaļausies vairs uz to, kas tos sitis un sit līdz šim, bet paļausies uzticībā uz To Kungu, uz Israēla Svēto.
21. Atlikušie atgriezīsies, kaut arī tikai nedaudzi no Jēkaba pāri palikušie, pie visuvarenā Dieva.
22. Kaut tava tauta, Israēl, skaitā būtu kā jūras smiltis, tomēr tikai neliels tās pārpalikums atgriezīsies, iznīcība ir stingri nolemta un tā izplūdīs, pieņemdamās plašumā, kā taisnības straume.
23. Jo Tas Kungs Cebaots tiks piepildīties iznīcībai kā stingri noliktam sodam pa visu zemes virsu.
24. Tādēļ saka Dievs, Tas Kungs Cebaots: Mana tauta, jūs, kas dzīvojat Ciānā, nebīstieties no Asura, ka viņš tevi sit ar rīksti un paceļ pret tevi pat savu vēzdu kā citkārt Ēģiptē,
25. jo ir atlicis tikai mazs brīdis, tad Manas dusmas ir galā, un Mana bardzība viņu iznīcinās.
26. Tad Tas Kungs Cebaots pacels rīksti pret viņu, kā Viņš sita Midiānu pie Oreba kalna, un izstieps Savu vēzdu pār jūru kā citkārt pār Ēģipti.
27. Tanī dienā novelsies viņa, Asura, nasta no taviem kamiešiem un noslīdēs viņa jūgs no tava kakla;

tas sabruks aiz viņa treknuma.

28. Viņš virzās jau uz Ajatu, dodas cauri Migronai, atstāj savu mantu Mikmasā.

29. Iedami pa šauro aizas ceļu, viņi Gebā paliek pa nakti; Rama dreb, Saula Gibeja bēg.

30. Kliegziet stiprā balsī, Galimas iedzīvotāji! Klausies, Laiša, tu nabaga Anatota!

31. Madmena izklīdusi, Gebimas iedzīvotāji glābjas bēgšus.

32. Vēl šodien viņš varbūt ieņems Nobu; viņš izstiepj jau savu roku pret Ciānas kalna iedzīvotājiem, pret Jeruzālemes pakalnu.

33. Lūk, Tas Kungs, Kungs Cebaots, nocērt zarus ar briesmīgu varu: kas augsti pacēlās, tiks zemāki darīti, un augstie kritīs pavisam.

34. Viņš nocirtīs ar dzelzi meža biezokni, un Libanons kritīs no kāda varenā rokas.

1. Zars riesīsies no Isaja celma, un atvase no viņa saknēm nesīs augļus.
2. Un pār to klāsies un to sargās Tā Kunga Gars, gudrības un saprāta gars, padoma un spēka gars, atziņas un Tā Kunga bijības gars.
3. Bijība Tā Kunga priekšā būs viņam salda smarža, un viņš netiesās pēc tā, ko viņa acis redz, un nespriedīs pēc tā, ko viņa ausis dzird,
4. bet viņš tiesās nabagus pēc taisnības un cietējiem virs zemes spriedīs goda pilnu tiesu un pēc patiesības. Bet varmācīgos viņš sitīs ar savas mutes zizli un bezdievjus nokaus ar savu lūpu dvašu.
5. Taisnība būs viņa gurnu josta un uzticība viņa lielu aptinamā aukla.
6. Tad vilks mājās pie jēra un pantera apgulsies pie kazlēna; teļš un jauns lauva, un trekni lopu būs kopā, un mazs zēns tos ganīs.
7. Govs un lāču māte ganīsies kopā, un viņu bērni gulēs kopā, un lauva ēdīs salmus kā vērsis.
8. Zīdains bērns rotālsies pie odzes alas, un nupat no krūts atšķirts bērns izstieps savu roku pēc odzes spīdošām acīm.
9. Ļauna neviens vairs nedarīs un negrēkos visā Manā svētajā kalnā, jo zeme būs Tā Kunga atziņu pilna kā jūras dziļumi, kas līdz pašam dibenam ūdens strāvu pilni.
10. Un notiks tanī dienā: tautas meklēs Isaja saknes atvasi, kas viņām ir par karogu, un tās mājvieta būs pilna godības.
11. Un notiks tanī dienā: Tas Kungs izstieps vēlreiz Savu roku, lai salasītu un izglābtu Savas tautas atlikumu no Asīrijas un Lejas-Ēģiptes, no Augš-Ēģiptes un Etiopijas, no Persijas, no Babilonijas, no Hamatas, Ēlāma, no Sineāra un no jūras salām.
12. Un Viņš pacels karogu tautām un salasīs izklīdinātos israēliešus un izkaisītos jūdus no visiem četriem zemes stūriem.
13. Tad mitēsies Efraima skaudība, un izbeigsies arī naid pret Efraimu; Jūdas naidnieki tiks iznīcināti, lai Efraims neapskaustu Jūdu, nedz arī naidotos ar viņu un Jūda nespaidītu Efraimu savā naidā un skaudībā.
14. Viņi ies uz vakara pusi un uzsēdīsies uz kakla filistiešiem, viņi kopā plicinās iedzīvotājus, kas pret austrumiem, viņi iegūs savā varā Edomu un Moābu; amonieši viņiem būs paklausīgi.
15. Un Tas Kungs iznīcinās Ēģiptes jūras mēli un pacels Savu roku Savā dusmu karstumā pret dižupi Eifratu un to saskaldīs septiņās upītēs, tā ka varēs ar korpēm tām pāri pāriet.
16. Tā radīsies izeja Viņa tautas atlikumam, kas palicis pāri no Asīrijas, kā tā radās Israēlam, kad tas izgāja no Ēģiptes zemes.

Nodaļa 12

1. Tanī dienā tu sacīsi: Es Tev pateicos, Kungs! Jo Tu gan bijī uz mani dusmīgs, bet Tavas dusmas norima, un Tu mani iepriecināji.
2. Tiešām, Dievs ir mana pestīšana, es esmu palāvības pilns un nebīstos, jo Dievs Tas Kungs ir mans stiprums un mana slavas dziesma; Viņš bija priekš manis pestīšana!
3. Un jūs smelsit ar prieku ūdeni no pestīšanas avotiem,
4. un tanī dienā jūs sacīsit: Pateicieties Tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu, pasludiniet Viņa darbus tautu starpā! Daudziniet, ka augsti teicams un dižens ir Viņa Vārds!
5. Dziediet Tam Kungam slavas dziesmas, jo Viņš ir darījis varenus darbus, lai tas top zināms pa visām zemēm!
6. Gavilējiet un līksmojiet, jūs, Ciānas iedzīvotāji, jo liels ir jūsu vidū Israēla Svētais!

1. Spriedums par Bābeli, ko saņēmis Jesaja, Amoca dēls, parādībā.
2. Paceliet karogu augstā kalnā, uzsauciet viņiem stiprā balsī! Metiet ar roku, lai tie ieiet pa dižciltīgo vārtiem!
3. Es pats esmu aicinājis Savus svētītos Savu dusmu tiesas lēmumu izpildīšanai, arī Savus stipros karavīrus, kas ir prieka pilni Manā godībā un skaļi jūsmo par to.
4. Klau! Pūļa balss atskan kalnos, kā no lielas tautas, no daudz valstīm sapulcētu tautu balss. Tas Kungs Cebaots kārtu karaspēku karam!
5. Viņi nāk no tālas zemes, no pasaules gala, Tas Kungs un Viņa dusmu piepildīšanās rīki, un nāk izpostīt visu zemi!
6. Vaimanājiet! Jo Tā Kunga diena ir tuvu! Tā nāk kā zibens spēriens no Visuvarenā!
7. Tādēļ visiem rokas nolaižas, un visas cilvēku sirdis trīc izmisumā.
8. Visus pārņēmis uztraukums un apjukums; viņus māt žņaudi un sāpes, viņi lokās kā sieva, kas dzemdē; viņi skatās kā stulbi cits uz citu, viņu vaigi deg kā liesmās.
9. Redzi, Tā Kunga diena nāk, briesmīga ar dusmām un ar karstu bardzību, lai pārvērstu zemi par tuksnesi un iznīcinātu tajā esošos grēciniekus.
10. Jo debesu zvaigznes un viņu zvaigznāji nespīd vairs, saule uzlecot aptumšojas, un mēness nedod savu gaismu.
11. Jā, Es piemeklēšu pasaules ļaunumu un bezdievju noziegumu; Es iznīcināšu lepno augstprātību un pazemošu varmāku lielību,
12. tā ka augstas kārtas vīrs būs dārgāks par tīru zeltu un parasts cilvēks vērtīgāks par Ofiras zeltu.
13. Tādēļ Es satricināšu debesis, zeme izkustēsies no savas vietas aiz Tā Kunga Cebaota dusmām Viņa lielās bardzības dienā.
14. Viņiem tad klāsies kā izbiedētām stirnām un kā avīm, kam nav gana; ikviens piegriezīsies savai tautai, ikviens bēgs uz savu zemi.
15. Ikvienu, ko sastaps, nodurs ar šķēpu, un ikviens, ko sagūstīs, kritīs no zobena.
16. Viņu bērnus satrieks un sašķaidīs viņu acu priekšā, viņu namus izlaupīs, un viņu sievas piesmies.
17. Redzi, Es sacelšu pret viņiem mēdiešus, kas nedzenas pēc sudraba un nekāro pēc zelta.
18. Bet tie nošaus jaunekļus ar saviem stopiem, nesaudzēs bērnus mātes miesās; bērni neatradīs žēlastību viņu acu priekšā.
19. Tā Bābeleļ, kas ir ķēniņu valstu glītums un kaldeju skaistums un lepnums, klāsies tāpat kā Sodomai un Gomorai, ko Dievs izpostīja līdz pamatiem.
20. Tur nemūžam neviens vairs nedzīvos, tā paliks tukša uz radu radiem. Arābi tur neapmetīsies, un gani tur neganīs.
21. Bet tur mitīs tuksneša zvēri, nami būs pilni ar pūcēm; tur dzīvos strausi un dejos jodi.
22. Tuksneša vilki kauks viņu pilis un šakāļi viņu greznajos izpriecās namos; pilsētas gals jau tuvu klāt, tās beidzamās dienas neliks ilgi uz sevi gaidīt.

1. Jo Tas Kungs apžēlosies par Jēkabu un atkal izredzēs Israēlu un to pārvedīs savā zemē. Arī svešinieki viņiem piebiedrosies, un tie pievienosies Jēkaba namam.
2. Un viņi ņems tautas un aizvedīs savās dzīves vietās. Israēla nams tās izmantos Tā Kunga zemē par kalpiem un kalponēm un turēs apcietinājumā tos, kas viņus bija apcietinājuši, un valdīs pār saviem bijušajiem kaklakungiem.
3. Un notiks tanī dienā, kad Tas Kungs tev dos mieru no tavām sāpēm, no ciešanām un no grūtās verdzības, kādā tie tevi turēja,
4. tad tu dziedāsi izsmieklam šādu dziesmu par Bābeles ķēniņu un sacīsi: Cik rāms tagad palicis kaklakungs, kā spaidi beigušies!
5. Tas Kungs salauzis bezdievju vēzdu un varmāku rīksti,
6. kas tautas dūsmās pēra bez mitēšanās, samina tās un nospieda savā bezgalīgajā bardzībā ļaudis nežēlīgā verdzībā.
7. Nu ir miers visā zemē, visi atpūšas, visur skan gaviles!
8. Pat cipreses priecājas par tevi un Libānas ciedru koki saka: kamēr tu esi kritis, neviens nenāk mūs nocirst!
9. Bet mirušo valsts pazemē tevis dēļ ir bezgalīgi satraukta, gaidīdama tevi ierodamies, tā saceļ kājās visus, kas bijuši vadoņi virs zemes, tā liek piecelties no saviem krēsliem visiem tautu ķēniņiem.
10. Tie visi runā un sauc tev pretī: arī tu esi palicis nevarīgs kā mēs visi, tu esi mums līdzīgs!
11. Nogrimusi ellē tava godība un tavu cītaru skaņa! Cirmeņi ir tavs guļamais paklājs un tārpi tava sega!
12. Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne, tu ausekļa dēls! Kā tu esi nogāzts pie zemes, tu, kas tautas locīji!
13. Tu gan domāji savā prātā: es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es nometišos uz saiešanas kalna pašos ziemeļos!
14. Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visaugstākais!
15. Bet nu tu esi nogāzts mirušo valstībā, visdziļākā bedrē!
16. Kas tevi redzējuši, tie tevi uzlūkos un domās sevī: vai tad šis ir tas vīrs, kura priekšā trīcēja zeme un drebēja ķēniņu valstis,
17. kas pasauli padarīja par tuksnesi un tās pilsētas izpostīja, kas savus gūstekņus nekad neatlaida mājās?
18. Visi tautu ķēniņi dus mierā ar godu ikviens savā namā,
19. bet tu esi aizmests tālu no savas dusas vietas kā nonievāts zars, kas pārklāts ar nokautiem un zobena nodurtiem, kuri nomesti pie akmeņiem bedrē kā atstāta maita.
20. Tu nebūsi ar viņiem kopā kapā, jo tu izpostīji savu zemi un noslepkavoji savu tautu; ļaundara dzimumu vairs nepieminēs nemūžam.
21. Nododiet nāvei viņu bērnus viņu tēvu grēku dēļ, lai tie no jauna atkal neceļas, neieņem zemi un to nepiepilda ar drupām!
22. Es nostāšos pret tiem, saka Tas Kungs Cebaots, un izdeldēšu Bābeles vārdu uz bērnu bērniem, saka Tas Kungs,
23. Es to atdošu par īpašumu ežiem un padarīšu par purvu, un Es to noslaucīšu ar iznīcības slotu! saka Tas Kungs Cebaots.
24. Tas Kungs Cebaots ir zvērējis, sacīdams: Tiešām, kā Es esmu nodomājis, tā tas notiks, un, kā Es esmu nolēmis, tā tas piepildīsies.
25. Es satriekšu Asuru Savā zemē, Es to samīšu Savos kalnos, lai tie top atsvabināti no viņa jūga un viņa nasta top noņemta no viņu kamiešiem.
26. Šis lēmums ir pieņemts par visu zemi, tā ir tā roka, kas izstiepta pār visām tautām.
27. Jo, kad Tas Kungs Cebaots ko nolēmis, kas to var grozīt? Un, kad Viņa roka izstiepta, kas to var pavērst citādāk?
28. Ķēniņa Ahasa nāves gadā notika Tā Kunga vārds:

29. Nepriecājies, visa filistiešu zeme, ka rīkste salauzta, kas tevi sita! Jo no čūskas saknes nāks indīga odze, un tās auglis būs spārnains pūķis.
30. Visnabadzīgākie tad būs pārtikuši un trūkuma cietēji dusēs nodrošināti. Bet tavai saknei Es likšu nomirt badā, un, kas no tevis būs vēl pāri palicis, to aizraus nāvē bads.
31. Kauciet, vārti! Kliegz, pilsēta! Drebi bailēs, visa filistiešu zeme! Jo no ziemeļiem nāk briesmas, un neviens karavīrs no uzbrucēju pulkiem neatšķēļas.
32. Un kādu atbildi varēs dot citu tautu vēstnešiem? - Ka Tas Kungs stipru uzcēlis Ciānu un ka nelaimīgie no Viņa tautas tur atrod patvērumu.

1. Dieva spriedums par Moābu. Ak, vienā naktī Āra ir sagrauta, Moābs izpostīts! Vienā naktī ir Kira sagrauta, Moābs iznīcināts!
2. Baita un Dibana kāpj uz kalniem pie augstieņu upuru altāriem, lai tur raudātu; uz Nebo un Medeba vaimanā Moābs; tiem visiem galva noskūta plika un bārda apgriezta.
3. Tie staigā, ielās apjozušies ar maisu, uz jumtiem un tirgus laukumos tie vaimanā un izplūst asarās.
4. Hešbona un Ēleāle brēc, līdz Jahacai dzird viņu brēkšanu. Tādēļ vaimanā arī Moāba apbruņotie vīri, tiem saplok sirds.
5. Mana sirds sēro par Moābu. Tā bēgļi jau sasniedz Coāru, jau Eglatu-Šelišiju. Pa augšupceļu uz Luitu ļaudis kāpj raudādami! Ceļā uz Horonaimu atskan vaimanu saucieni par sabrukumu!
6. Nimrimas ūdeņi sīkst ārā, jo zāle nokaltusi, viss maurs novītis, nav vairs nekāda zaļuma.
7. Tādēļ viņi glābj savu mantu, kas viņiem vēl palikusi, to nesdami pāri Vitolu strautam.
8. Ak, vaimanas pilda visus Moāba novadus! To raudas sniedzas līdz Eglaimam, to vaimanas līdz Bēr-Elimai!
9. Ak, Dimonas ūdeņi ir asiņu pilni! Pāri Dimonai Es likšu nākt vēl lielākām bēdām: Es uzsūtīšu lauvu Moāba bēgļiem un tiem, kas vēl pāri palikuši zemē!

1. Sūtiet zemes valdniekam pienācīgas jēru nodevas no Selas pa tuksnesi uz Ciānas meitas kalnu!
2. Kā iztrenkāti un projām lidojoši putni, kas izbiedēti no ligzdas, tā jutīsies Moāba meitas pie Arnonas upes brasliem.
3. Dod mums padomu! Esi mums par starpnieku! Dari savu ēnu tumšu kā nakti pašā dienas vidū! Paslēp izdzītos, neizdod ienaidniekam bēgļus!
4. Lai mani bēgļi apmetas pie tevis, Moāb, esi tiem par patvērumu no vajātāja! Jo, kad spaidītājs būs pagalam un postīšana beigusies un postītāji būs izdzīti no zemes,
5. tad tronis būs nostiprināts ar žēlastību, un uz tā Dāvida telti sēdēs ar palāvību un uzticību apveltīts tiesnesis, kas spriež tiesu, aizstāv ļaužu tiesības un rūpējas par taisnību.
6. Mēs dzirdējām par Moāba pārāk lielo lepnību, viņa uzpūtību un iedomību, pārgalvību un tukšo lielību.
7. Tā lai žēlojas moābieši par Moābu, lai žēlojas visi kopā; jūs skumsit un galīgi satriekti sūdzēsities par Kirarešetes pamatiem, tie ir pavisam sagrauti!
8. Jo Hešbonas druvās novītušas un nokaltušas arī Sibmas vīnakoki, kuru ogas tautu valdnieki saminuši, kaut gan šīs ogas viņus pašus kādreiz reibināja. Šie vīnakoki sniedzās līdz Jāzerai un iestiepās tuksnesī, tie ar saviem zariem izpletās līdz pat Nāves jūrai.
9. Tādēļ es raudu kopā ar Jāzeru par Sibmas vīnakokiem un tevi slacinu ar savām asarām, Hešbona un Ēleāle, jo tavas pļaujas un ražas laikā negaidīti atskan kara troksnis un ienaidnieku uzvaras saucieni.
10. Tā prieks un liksmība apklusuši druvās, un vīnadārzos nedzird vairs liksmi un gaviles. Minējs vairs nemin vīnu vīna spaidā, vīnkopju prieka dziesmas ir izskanējušas.
11. Tādēļ sēras manā sirdī par Moābu raisās kā klusas cītaru skaņas, un manās krūtīs smeldz sāpes par Kirarešeti.
12. Un notiks, kad Moābs kāps elku kalnā ar dāvanām, kad viņš būs ilgi nopūlējies gar upurēšanu un ieies savā svētajā vietā, lai lūgtu, tad viņš neko nepaveiks un nepanāks.
13. Tā Tas Kungs ir citkārt runājis par Moābu.
14. Bet tagad Tas Kungs saka: Trijos gados, līdzīgi algādža laikam, ieslīgs kaunā un nicināšanā visa Moāba godība ar visu lielo ļaužu pulku, un, kas atliks, to nebūs daudz.

1. Spriedums par Damasku. Redzi, Damaska vairs nebūs pilsēta, tā būs sabrukušu drupu kaudze!
2. Arojiešu pilsētas būs atstātas, ļaužu pamestas, ganāmpulkiem par mitekli; tie tur mitīs un ganīsies netraucēti.
3. Beigas ir Efraima spēcīgajai atbalsta vietai un Damaskas ķēniņa valstij, un sīriešu pārpalikums līdzināsies godībā Israēla bērnu dēliem, saka Tas Kungs Cebaots.
4. Tanī dienā notiks, ka Jēkaba godība izplēnēs un viņa treknā miesa nonīks.
5. Un būs tā, kā kad plāvējs satver labības stiebrus un viņa roka nogriež vārpas, vai arī it kā kāds lasītu pāri palikušās vārpas Refaima ielejā.
6. Un tur kaut kas paglābtos vēl otram ievākumam, kā eļļas kokā, kad to nokrata, paliek vēl divas trīs olīvu ogas augšā pašā galotnē, četras vai piecas ogas koka zaros, saka Tas Kungs, Israēla Dievs.
7. Tanī dienā cilvēki raudzīsies uz savu Radītāju, viņu skati būs vērsti uz Israēla Svēto.
8. Tie neskatīsies vairs uz altāriem, kas viņu pašu roku darbs, un neraudzīsies uz elku tēliem, elku kokiem un saules stabiem, ko viņu pašu pirksti darinājuši.
9. Tanī dienā viņu stiprās pilsētas būs kā mežā un kalnos pamestas mītnes, ko tie aiz bailēm no Israēla bērniem kādreiz bija atstājuši, un tur būs postā pamests tukšums.
10. Jo tu esi aizmirsis Dievu, savu Pestītāju, un neesi domājis par sava patvēruma klinti. Tādēļ tu gan ierīko jaukus dārzus un apstādi tos svešzemju vīnakokiem;
11. tu liec tām dzīt atvases jau tai pašā dienā, kad tu tās stādīji, un liec saviem dēstiem jau nākamā rītā ziedēt, bet tomēr visa raža iznīks bēdu, rūpju un nedziedināmo sāpju laikā.
12. Vai, kāds ļaužu valodu troksnis, tie krāc kā jūra! Kāda tautu dunoņa, tās sacēlušās kā varenu ūdeņu viļņi!
13. Tautas krāc kā lieli ūdeņi, bet Viņš apsauc tās, un tās aizklīst kā pelus vējā uz kalniem un kā putekli aukā.
14. Vakarā uznāk bailes; un, pirms aust rīts, to vairs nav. Tāda ir mūsu laupītāju alga, un tāds ir mūsu postītāju liktenis!

1. Ak tu, zeme, kas pilna spārnu trokšņa, viņpus Etiopijas upēm,
2. kas vēstnešus sūta niedru laivās pa lielo upi Nīlu un pa visiem ūdeņiem: eita jūs, čaklie vēstneši, pie savas augumā lielās tautas ar gludo un spīdošo ādu, pie tautas, kas varena spēkā un samīn visus zem kājām, kuras zemi šķērso upes!
3. Jūs, visi zemes iedzīvotāji un pasaules ļaudis, kad redzat karogu paceļam kalnos, tad raugaities, un, kad atskan taure, tad uzklausaities!
4. Jo Tas Kungs man tā sacīja: Es klusu noskatīšos no Sava troņa, kā karstums spiež, saulei spīdot pie skaidrām debesīm, un kā padebeši raso pļaujamā laika svelmē.
5. Jo priekš ražas ievākšanas, kad ziedu laiks beidzies un ogu pušķīši jau veidojas par briestošu un ienākušos ķekaru, tad viņa dārznieks stīgas nogriež ar dārza nazi un atvases nocērt.
6. To visu atstāj kalnu ērgļiem un meža zvēriem, tā ka ērgļi tur paliek vasarā un meža zvēri ziemā.
7. Tanī laikā glītā un spēcīgi noaugusi tauta, kas bīstama, kas varena spēkā un visu samīn zem kājām, kuras zemi šķērso upes, atnesīs dāvanas uz to vietu, kur mājā Tā Kunga Cebaota Vārds, uz Ciānas kalnu.

1. Spriedums par Ēģipti. Redzi, Tas Kungs brauc uz skrejoša mākoņa un nonāk Ēģiptē! Ēģiptes elki dreb Viņa priekšā, un ēģiptiešu sirdis saplok un izsamist viņu krūtīs.
2. Es sacelšu ēģiptiešus, ka tie karos cits pret citu, brālis pret brāli, draugs pret draugu, pilsēta pret pilsētu, valsts pret valsti.
3. Ēģiptiešiem sašļuks dūša un zudīs drosme viņu krūtīs, Es aptumšošu viņu garu; tie meklēs padomu pie elkiem un burvjiem, pie vārdotājiem un gaišrejiem.
4. Es nodošu Ēģipti bargu kungu rokās, nežēlīgs ķēniņš valdīs pār viņiem, tā saka Dievs, Tas Kungs Cebaots.
5. Ūdens izsīks Nīlas upē, tā izzūs līdz pamatiem.
6. Upju attekas izplatīs nelabu smaku, Nīlas pietekas kļūs sekas un sausas, niedres un meldri savītīs.
7. Zāle upes līčos un krastos izzudīs, un visi sējumi pie upes novītīs un iznīks.
8. Tad zvejnieki žēlosies un skums makšķernieki un visi, kas izmet tīklus upē.
9. Izmisums pārņems tos, kas vērpj linu dzijas un kas auž baltas drēbes.
10. Tā būs sagrauti visi zemes un tautas balsti un apbēdināti visi algādži.
11. Tirie neprašas ir kļuvuši Coānas pārvaldnieki, un muļķīgi padomnieki ir faraona gudrie padomdevēji. Kā jūs varat sacīt faraonam: es esmu gudru ļaužu pēcnācējs, es esmu agrāko ķēniņu dēls?
12. Kur tad nu ir tavi gudrie? Lai tie tev rāda un atklāj, ko Tas Kungs Cebaots nolēmis par Ēģipti!
13. Bet Coānas vadītāji ir palikuši par muļķiem, Memfisas dižciltīgie ir pievīlušies, un Ēģipti maldina tās cilšu galvenie.
14. Tas Kungs viņiem iedvesis apjukuma garu, ka tie maldina Ēģipti visos tās pasākumos; un tie kā piedzērušies vārtās savos vēmekļos.
15. Tad Ēģiptei neizdosies neviens darbs, ko varētu veikt galva vai aste, celms vai zars.
16. Tanī dienā ēģiptieši būs kā sievas, tie trīcēs bailēs no Tā Kunga Cebaota rokas, ko Viņš pacēlis pār tiem.
17. No Jūdas zemes Ēģiptei šķitīs draudam briesmas. To pieminot, tos pārņems bailes, ievērojot to, ko Tas Kungs Cebaots nolēmis par viņiem.
18. Tanī dienā piecas Ēģiptes pilsētas runās Kānaānas valodu un piesauks To Kungu Cebaotu; un viena no tām būs Ir-Heresa.
19. Tanī dienā stāvēs Tam Kungam altāris pašā Ēģiptes zemes vidū un piemiņas stabs pie zemes robežām.
20. Abi tie būs Tam Kungam Cebaotam par zīmi un liecību Ēģiptes zemē. Kad viņi brēks uz To Kungu savu apspiedēju dēļ, tad Viņš sūtīs viņiem palīgu, kas tos aizstāvēs un izglābs.
21. Tas Kungs atklās ēģiptiešiem Savu vaigu, un Ēģipte tanī dienā atzīs To Kungu un kalpos Viņam ar kaujamiem un ēdamiem upuriem, viņi raidīs pie Tā Kunga solījumus un tos arī pildīs.
22. Kad Tas Kungs ēģiptiešus būs sitis un atkal dziedinājis, tie atgriezīsies pie Tā Kunga, un Viņš tiem būs žēlīgs un tos glābs.
23. Tanī dienā cilvēku izveidots ceļš vedīs no Ēģiptes uz Asīriju, un asīrieši staigās uz Ēģipti un ēģiptieši uz Asīriju, un ēģiptieši kopā ar asīriešiem kalpos Tam Kungam.
24. Tanī dienā Israēls būs kā trešais kopā ar Ēģipti un Asīriju visai zemei par svētību.
25. Tas Kungs Cebaots tos svētīs, sacīdams: Svētīta lai ir Ēģipte un Asīrija - Mana tauta, Manu roku darbs, un Israēls - Mans mantojums!

1. Tanī gadā, kad Asīrijas ķēniņš Sargons sūtīja Tartanu uz Ašdodu, ko viņš aplenca un ieņēma,
2. tanī laikā Tas Kungs runāja caur Jesaju, Amoca dēlu, sacīdams: Ej, novelc maisu no saviem gurniem un kurpes no savām kājām! Viņš paklausīja un staigāja bez virsdrēbēm un basām kājām.
3. Tad Tas Kungs sacīja: Kā Mans kalps Jesaja staigāja trīs gadus bez virsdrēbēm un basām kājām Ēģiptei un Etiopijai par zīmi un brīdinājumu,
4. tā Asīrijas ķēniņš aizvedīs sagūstītos ēģiptiešus un cietumam lemtos etiopiešus, jaunus un vecus, bez virsdrēbēm un basām kājām, ar atsegtu sēžamvietu, par apsmieklu Ēģiptei.
5. Tad ļaudis Jūdā uztrauksies un būs stipri apmulsuši etiopiešu dēļ, uz kuriem tie lika savas cerības, un ēģiptiešu dēļ, ar kuriem tie lepojās.
6. Tad piejūras iedzīvotāji sacīs tanī dienā: Redzi, tāda ir mūsu cerība, uz ko mēs paļāvāmies, lai rastu palīgu pret Asīrijas ķēniņu! Kā mēs lai glābjamies?

1. Spriedums par Jūras tuksnesi. Par Babilonu. Kā aukas plosās dienvidos, tā nāks briesmas no tuksneša, no briesmīgas zemes.
2. Man bija darīta zināma barga parādība: laupītājs laupa, postītājs posta! Nāc, Ēlāma! Uzsāc aplenkumu, Mēdija! Visām vaimanām par to es darīšu galu!
3. Tādēļ dreb mani gurni, mani sagrābušas sāpes kā dzemdētājas sievas sāpes; es esmu apmulsis, ka nevaru dzirdēt, es esmu apjucis, ka nevaru redzēt.
4. Mans prāts mani atstāj, izbailes mulsina mani, iemīlotā vakara stunda man kļuvusi par biedēkli!
5. Sataisa galdū, izliek sargus, ēd un dzer. Celieties, valdnieki, ieziediet vairogi!
6. Jo tā Tas Kungs man teica: Ej, noliec sargu! Lai viņš ziņo, ko viņš redz!
7. Un, kad viņš redz ratus un jātniekus, ēzeļu un kamieļu rindas, tad lai viņš uzmanīgi vēro!
8. Un viņš sauca lauvas balsi: Kungs, es stāvu sarga vietā cauru dienu un esmu nomodā visu nakti!
9. Redzi, tur nāk vīri ar ratiem un jātnieki pāros un sauc: Kritusi, kritusi ir Bābele, un visi tās dievekļu tēli ir satriekti un nogāzti zemē!
10. Ak tu mana izmocītā, it kā ilgu gadus uz cieta klona kultā tauta! Ko es dzirdēju no Tā Kunga, Israēla Dieva, to es jums pasludināju!
11. Spriedums par Dumu (Edomu). Man sauc no Seīras: Sargs, cik gara vēl nakts? Sargs, cik gara vēl nakts?
12. Sargs atbild: Rīts nāk, bet vēl ir nakts! Ja gribat vairāk zināt, tad nāciet atkal un jautājiet!
13. Spriedums par Arābiju. Arābijas mežos palieciet pa nakti, jūs, Dedanas ceļinieki!
14. Pasniedziet izslāpušiem ūdeni, jūs, Temas iedzīvotāji! Dodiet bēgļiem vajadzīgo maizi!
15. Jo tie bēg no zobena, no atvēzta zobena, no uzvilкта stopa un no kara briesmām.
16. Jo tā man Tas Kungs teica: Gada laikā, kāds ir algādža posms, beigsies visa Kedara godība.
17. To nebūs daudz, kas vēl atliks no Kedara brašajiem dēliem strēlniekiem, jo Tas Kungs, Israēla Dievs, to ir runājis.

1. Spriedums par parādību ieleju. Kas tad ir noticis, ka jūs visi kāpjat uz jumta?
2. Tu trokšņainā, kustības dārdū, ļaužu nemiera pilnā, liksmā pilsēta, tavi nokautie taču nav nedz no zobena, nedz arī cīņā krituši.
3. Nē, bet visi tavi kara virsnieki bez izņēmuma ir aizbēguši, tie visi ļāvušies sagūstīt sevi, ienaidniekam nenoraidot uz viņiem no saviem stopiem nevienu bultu, visi tavi sapulcinātie karapulki ir pēc tam saņemti gūstā, kaut viņi jau agrāk bija aizbēguši.
4. Tādēļ es saku: Novērsieties no manis! Man gauži jāraud! Nepūlieties mani iepriecināt šai tik smagā manu tautiešu posta brīdī, kad tik daudzi no viņiem dabūjuši galu!
5. Jo satraukuma, nomāktības un apjukuma diena nāk no Tā Kunga Cebaota parādību ielejā - diena, kas satriec mūrus un liek atskanēt kalnā vaimanu saucieniem.
6. Ēlāms, apjozis bultu maksti, nāk ar ratiem, vīriem un jātniekiem, un arī Kirs ir pacēlis vairogu.
7. Tā pildījās tavas jaukās ielejas ar kara ratiem, un jātnieki pulcējās vārtu priekšā.
8. Tad viņš noraisīja pārklāto aizsegu no Jūdas acīm, bet tās raudzījās tanī laikā pēc ieroču krājumiem meža namā,
9. un jūs skatījāt Dāvida pilsētas mūros plaisas, to bija daudz, un jūs krājāt lejas dīķa ūdeni.
10. Jūs skatījāt Jeruzālemes namus un noplēsāt ēkas, lai stiprinātu mūri.
11. Jūs izrakāt ūdens krātuvi vecā dīķa ūdeņiem starp abiem mūriem. Bet jūs neprasījāt, kas to tā izkārtojis, un nerūpējāties par to, kas jau sen tā bija lēmis.
12. Gan Dievs, Tas Kungs Cebaots, jūs stingri aicināja tanī laikā raudāt un sērot, nodzīt matus un apvilkt sēru drēbes,
13. bet redzi, valdīja prieks un liksmība, notika vēršu un avju kaušana, gaļas ēšana un vīna dzeršana: Ēdisim un dzersim, jo rīt mums jāmirst!
14. Tādēļ Tas Kungs Cebaots vairākkārt ir darījis zināmu manām ausīm: Tiešām, šis noziegums jums netiks piedots, kamēr jūs mirsit! To sacījis Dievs, Tas Kungs Cebaots.
15. Tā sacīja Dievs, Tas Kungs Cebaots: Ej pie šī pārvaldnieka, pie Sebnas, kas iecelts par pils priekšnieku, un saki tam:
16. kas tevi šeit saista, ka tu esi sev izveidojis šeit kapa vietu un izcirtis kapu klintī, augšā sev izgredams miera mājokli?
17. Bet zini: Tas Kungs tevi ar sparū aizsviedīs tālu projām, Viņš tevi, tu varoni, sagrābs ar varu.
18. Viņš tevi satīs kamolā un aizritinās kā rituli lielā, plašā zemē, tur tu nomirsi, un tur paliks tavi godības rati, tu, negods sava kunga namam!
19. Es tevi padzišu no tavas vietas, un viņš tevi atcels no tava amata!
20. Un tad notiks tanī dienā, ka Es aicināšu Savu kalpu Ēljakīmu, Hilķijas dēlu.
21. Es viņu apgērbšu ar tavu amata tērpu un apjozišu ar tavu jostu, un nodošu tavu amatu viņa rokā, lai viņš top par tēvu Jeruzālemes iedzīvotājiem un Jūdas namam.
22. Un Es likšu Dāvida nama atslēgu uz viņa pleciem, un viņš atvērs, un neviens neaizvērs, un viņš aizslēgs, un neviens neatslēgs.
23. Un Es iedzišu viņu kā vadzi stiprā vietā, un viņš būs par goda krēslu savam tēva namam.
24. Bet, kad uz viņu balstīsies visa viņa dzimtas godība, dzimtas jaunās atvases un dzinumi, visi sīkie trauki, bļodas un krūzes, -
25. tanī dienā, saka Tas Kungs Cebaots, tas vadzis, kas bija iesists stiprā vietā, lūzīs un kritīs, un, kas uz tā balstījās, aizies bojā, - tā sacīja Tas Kungs.

1. Spriedums par Tiru. Vaimanājiet, Taršišas kuģi, jo jūsu pilsētā viss izpostīts, nav vairs neviena nama, tur iebraukt ostā vairs nav iespējams, neviens vairs turp nedodas. No kiteju zemes viņiem šī ziņa atnesta.
2. Stāviet mierā, jūs piejūras iedzīvotāji, Sidonas tirgoņi, jūras braucēji, kas citkārt tevi pildīja.
3. Tur sakrāja pa lieliem ūdeņiem pievesto Šihoras labību, Nīlas druvu ražu, tur nodibinājās tautu tirgus.
4. Kaunies, Sidona! Jo jūra, jūras pils, saka žēli: Es esmu neauglīga bijusi, es neesmu dzemdējusi, nedz arī uzaudzinājusi jaunekļus un jaunavas!
5. Kad ziņa nonāks Ēģiptē, tie izbīsies, to dzirdēdami par Tiru.
6. Brauciet uz Taršišu, vaimanājiet, jūs piejūras iedzīvotāji!
7. Vai tāda ir jūsu prieku pilnā pilsēta, kas cēlusies sensenos laikos, kuras iedzīvotāju kājas viņus aiznesa tālu projām, lai apmestos tur svešās zemēs.
8. Kas to lēmis ar goda un varas vainagu greznotajai Tirai, kuras tirgotāji bija īsti dižciltīgie, kuras lieltirgotāji bija visas zemes virsus cienījamākie ļaudis?
9. Tas Kungs Cebaots to ir lēmis, lai liktu kaunā katru pārmērīga greznuma pilnu augstprātību un pazemotu zemes lepnos.
10. Plūstiet pār savu zemi kā upe, jūs Taršišas iedzīvotāji, nav, kas jūs kavētu!
11. Viņš ir izstiepis Savu roku pār jūru, un bailes un trīsas pārņēma valstis. Tas Kungs ir vērsis pret Fenīķiju Savu pavēli nopostīt tur esošos stipros cietokšņus.
12. Viņš ir sacījis: Nelīksmojies vairs, tu apsmietā jaunava, Sidonas meita! Celies, dodies pie kitejiem uz Kipru, bet arī tur tev miera nebūs!
13. Skaties uz Kaldeju, šī ir tauta, kuras agrāk nebija, - Asīrija tās zemi bija nodomājusi tuksneša zvēriem, - tā uzceļ jaunus torņus, sagrauj līdzšinējās pils drupu kaudzēs.
14. Vaimanājiet, Taršišas kuģi, jo jūsu atbalsta stiprumi izpostīti!
15. Un notiks tai laikā, ka Tira ieigrims aizmirstībā septiņdesmit gadus, it kā tas būtu viena ķēniņa valdīšanas laiks. Bet pēc šiem septiņdesmit gadiem Tirai klāsies, kā netikles dziesmā sacīts:
16. Ņem cītaru un ej pa pilsētu, tu aizmirstā netikle! Spēlē un uzdziedi jautri, lai ļaudis tevi atkal pieminētu!
17. Pēc septiņdesmit gadiem Tas Kungs uzlūkos Tiru labvēlīgi, tā atkal atjaunos savu ienesīgo tirdzniecību un stāsies sakaros ar visām tautām virs zemes.
18. Bet tās peļņa un ieguvums būs veltīti Tam Kungam. Tā tos nekrās un neglabās, bet tās tirdzniecības peļņa kalpos tiem, kas Tā Kunga vaiga priekšā dzīvo, viņu labākai pārtikai un glītam apgērbam.

1. Redzi, Tas Kungs izposta zemi un padara to tukšu; Viņš pārvērš tās seju un izklīdina tās iedzīvotājus.
2. Un, kā klāsies vienkāršam tautas loceklim, tā priesterim, un, kā kalpam, tā viņa kungam; kā kalponei, tā viņas pavēlniecei; kā pircējam, tā pārdevējam; kā aizdevējam, tā aizņēmuma saņēmējam; kā parādniekam, tā parāda devējam.
3. Zeme tiek pavisam izpostīta un paliek tukša no ļaudīm, jo Tas Kungs to ir teicis.
4. Zeme sēro, un viss tajā novīst, zemes vaigs iztvīkst un izkalst; arī zemes augstie ir panīkuši un paguruši.
5. Zeme ir iedzīvotāju negodā likta, jo tie pārkāpuši bauslību, pārgrozījuši likumus un laužuši kopš mūžīgiem laikiem noslēgto derību.
6. Tādēļ lāsts grauž un māt zemi, un tās iedzīvotājiem jācieš par saviem grēkiem; tādēļ iznīkst zemes iedzīvotāji, tik maz to ir atlicis.
7. Izsīkst vīns, pazudusi augļu sula, novītis vīnakoks, smagi nopūšas visi, kam agrāk bija priecīga sirds.
8. Apklusis jautrais bungu prieks, izbeigušās ļaužu gaviļes, neskan vairs priecīgi cītara.
9. Nedzer vairs vīnu ar dziesmām, rūgts kļuvis dzērājiem stiprais dzēriens.
10. Drupās guļ katra iedzīvotāju atstātā pilsēta, nevar ieiet nevienā namā.
11. Ielās ļaudis skumst pēc vīna, pazudis prieks, liksmība aizgājusi no zemes projām.
12. Pilsētā palicis vienīgi posta pilns tukšums, vārti sagrauti drupās.
13. Un tā tas būs arī zemes vidienē, tautu starpā, kā kad nokrata eļļas koku, kā kad pēc vīnogu ražas lasa atliekas.
14. Vieni paceļ savu balsi ar gaviļēm par godu Tam Kungam no Rietumu jūras puses:
15. Tādēļ godājiet To Kungu austrumu zemēs, Tā Kunga, Israēla Dieva, Vārdu jūras krastos un salās!
16. No zemes gala mēs dzirdējām slavas dziesmas: Slava Taisnajam! Bet man jāsaka: Posts, ak, posts, bēdas man, nelaimīgākajam no visiem nelaimīgajiem! Laupītāji laupa, jā, laupīdami laupa!
17. Briesmas, bedre un cilpa klājas pār jums, jūs zemes iedzīvotāji.
18. Un notiks tā: kas bēgs no šausmu pilnām briesmām, tas kritīs bedrē, un, kas izkāps no bedres, tas sapīsies cilpā. Jo debesu logu atvari augšā veras vaļā un zemes pamati trīc.
19. Zeme sašķīdīs drupās, zeme sabirzīs drumstalās, tā grīļosies, svārstīsies, ļodzīsies, drebēs, tā sabirs pīšļos.
20. Zeme zvalstīsies šurpu turpu kā piedzērusies, tā šūposies kā šūpulis, kā guļamais tīkls, smagi gul uz tās viņas grēki, tā kritīs un necelsies vairs.
21. Tanī dienā Tas Kungs pārbaudīs un piemeklēs augstības karaspēku augstībā un zemes ķēniņus virs zemes;
22. viņus iemetīs kā cietumniekus bedrē un ieslēgs cietumā un tad pēc ilgāka laika iztiesās.
23. Tad bālais mēness nosarks un kvēlošā saule nobālēs, jo Tas Kungs Cebaots pārņems ķēniņa varu Ciānas kalnā un Jeruzālemē un to vecaju priekšā parādīsies mirdzošā godībā.

1. Ak, Kungs, Tu esi mans Dievs, es Tevi cildināšu, es teikšu Tavu Vārdu, jo Tu dari brīnumus! Tavi lēmumi kopš seniem laikiem ir patiesi un uzticības cienīgi.
2. Jo Tu esi padarījis pilsētu par akmeņu kaudzi, stipro pili par drupu kopu, svešinieku pils par neapdzīvotiem graustiem, tās nekad vairs neuzcels.
3. Tādēļ Tevi teic stipra tauta, Tevi bīstas varmācīgu tautu pilsētas.
4. Jo Tu biji patvērums cietējam un atbalsts nabagam viņa bēdās, pajumte negaisā, pavēnis saules tveicē. Jo varmāku dusmu šnākoņa ir kā negaisa straume pret mūri,
5. kā saules kvēle un karstums izkaltošā zemē. Tu apspiedi svešu ļaužu trakošanu; kā saules tveice padebešu ēnā, tā apklusā varmācīgo ļaužu uzvaras dziesma.
6. Tad Tas Kungs Cebaots sarīkos uz šī kalna visām tautām lepnu mielastu - mielastu ar vecu vīnu, ar trekniem ēdieniem, ar ilgi taupītu un labi nogulējušos vīnu.
7. Un Viņš liks izzust šai kalnā tam ārējās čaulas plīvuram, kurā tērtas visas tautas, un tai segai, kas pārklāta pār visām tautām.
8. Nāvi Viņš izdeldēs uz mūžīgiem laikiem, un Dievs Tas Kungs nožāvēs visas asaras no ļaužu vaigiem un liks izzust Savas tautas negodam visā zemes virsū, jo Tas Kungs to ir runājis.
9. Tanī dienā sacīs: Redzi, tas ir mūsu Dievs, mēs paļāvāmies uz Viņu, ka Viņš mūs izglābs! Tas ir mūsu Kungs, uz Viņu mēs cerējām! Priecāsimies un līksmosimies par Viņa žēlastību!
10. Un Tā Kunga roka dusēs uz šī kalna. Bet Moābu viņa zemē samīs zem kājām, kā salmus samīn mēslos.
11. Un, kad viņš tur izpletīs savas rokas, kā peldētājs to dara, lai peldētu, tad Tas Kungs piespiedīs pie zemes viņa lepno izsliekšanos uz augšu, neraugoties uz viņa roku veiklumu.
12. Un Viņš sagāzīs tavus stipros augstos mūrus, tos notrieks pie zemes pīšļos.

1. Tanī dienā dziedās šo dziesmu Jūdas zemē: Mums ir stipra pilsēta; aizsardzībai tai ir Dieva izveidots tās mūris un ārējais valnis.
2. Atveriet vārtus, lai ieiet taisna tauta, kas tur ticību!
3. Kam stipra ticība, tam Tu dod mieru, tiešām mieru, jo viņš paļaujas uz Tevi!
4. Paļaujieties uz To Kungu vienumēr, jo Dievs Tas Kungs jums ir mūžīga klints!
5. Jo Viņš pazemojis tos, kas lepnībā dzīvoja, lepno pilsētu - to Viņš nogāzis pie zemes pīšļos.
6. To samin ar saviem soļiem vienkāršu nabagu ļaužu kājas.
7. Taisnā ceļš ir līdzens, Tu līdzini un dari taisnu taisnā teku.
8. Arī tavu tiesu ceļā mēs gaidām, Kungs, uz Tevi; pēc Tevis ilgojas mums dvēsele.
9. Mana dvēsele meklē Tevi arī naktī, mans gars ilgojas pēc Tevis; kad Tu sodi pasauli, tad tās iedzīvotāji mācās taisnību.
10. Bet, kad bezdievim notiek žēlastība, viņš nemācās taisnīgi un godīgi dzīvot; zemē, kur valda goda prāts, viņš dara netaisnību un neredz Tā Kunga godību.
11. Tava roka, Kungs, ir pacelta, bet viņi to neredz; parādi, tos apkaunodams, ka Tu rūpējies par Savu tautu! Tavs pret ienaidniekiem vērsta dusmu uguns karstums lai tos aprij!
12. Kungs, Tu mums dosi mieru, jo Tu mums esi visus mūsu darbus pašķīris.
13. Kungs, mūsu Dievs, bez Tevis vēl citi kungi ir valdījuši pār mums, bet mēs slavējam Tevi, Tavu Vārdu.
14. Nedzīvie vairs netaps dzīvi, mirušie vairs necelsies, tādēļ jau Tu viņus arī piemeklēji, iznīcināji un izdeldēji viņu piemiņu.
15. Un Tu taču arī vairoji, Kungs, tautu, Tu tai liki pieaugt; Tu parādīji Savu godību, Tu paplašināji zemes robežas.
16. Bēdās viņi Tevi, Kungs, meklēja; kad Tu viņus piemeklēji, viņi skaitīja steidzīgi lūgšanas.
17. Kā dzemdētāja, kad tai pienāk viņas stunda, mokās un brēc savās sāpēs, tā mums, Kungs, gāja Tava vaiga priekšā, -
18. mēs bijām kā dzemdētājas, mēs mocījāmies sāpēs, bet mēs dzemdējām tikai vēju; zemei mēs nevarējām palīdzēt, nepiedzima arī jauni zemes iedzīvotāji.
19. Vai Tavi mirušie dzīvos, arī manējo mirušās miesas? Jā, tie celsies augšā! Mostieties un gaviļējiet, jūs, kas dusat pīšļos! Jo Tava rasa ir kā zaļojoša lauka rasa; zeme mirušos atkal atdos dienas gaismai.
20. Ej, mana tauta, savās mītnēs un aizslēdz savas durvis aiz sevis - paslēpies mazu brīdi, kamēr pāries dusmas!
21. Jo Tas Kungs drīz izies no Sava mājokļa, lai sodītu zemes iedzīvotājus viņu grēku dēļ. Tad būs redzamas zemē izlietās asinis, un tā vairs neapsegs savus nokautos.

1. Tanī dienā Tas Kungs piemeklēs ar Savu garo, lielo un stipro zobenu leviatānu, žiglo un veiklo čūsku, otru leviatānu, lunkano čūsku, un nokaus lielo jūras pūķi.
2. Tanī dienā sacīs: Jauks vīnadārzs! Dziediet par to!
3. Es, Tas Kungs, esmu tā sargs, Es slacinu to vienumēr. Lai neviens to neaizskartu, Es to sargāju dienu un nakti.
4. Dusmu Man vairs nav. Ja rastos tur ērkšķi un dadži, Es cīnītos pret tiem un tos visus sadedzinātu!
5. Vai citādi tie pie Manis meklētu patvērumu un slēgtu ar Mani mieru, jā, tiešām slēgtu ar Mani mieru!
6. Nākamā laikā Jēkabs laidīs saknes un Israēls zaļos un ziedēs, un tie pildīs zemes virsu ar augļiem un labklājību.
7. Vai tad Viņš to ir tā sitis, kā Viņš sita viņa ienaidniekus; vai tad Viņš to ir tā kāvis, kā Viņš kāva viņa ienaidniekus?
8. Nē, bet ar mēru Tu sodi viņus un atlaid viņus pēc tam, kad Tu viņus bijī apbēdinājis ar Savu skaudro vētru austrumu vēja dienās.
9. Tādēļ ar to ir Jēkaba noziegums salīdzināts, viņa grēku piedošanas sekas ir visu altāra akmeņu sagraušana, tā ka tie tiek padarīti līdzīgi saskaldītiem kaļķakmeņiem, nekur netiek novietoti elku koki, nedz arī uzslieti saules stabi.
10. Stiprā pilsēta ir palikusi tukša, pamesta un atstāta dzīves vieta, vientuļa kā tuksnesis. Tur ganās lopi, tie tur nogulstas un noēd tās krūmus.
11. Kad to zari nokaltuši, tad tos nolauž, sievas nāk un kurina ar tiem krāsni; tā kā tā ir tauta bez atziņas, tad tās Radītājs neapžēlojas par to; kas to veidojis, nav tai žēlīgs.
12. Bet notiks tanī dienā, ka Tas Kungs novāks druvu augļus un vētīs tos no lielās upes krastiem līdz Ēģiptes upei. Un jūs, Israēla bērņus, Viņš visus pa vienam salasīs kopā.
13. Tad notiks tanī dienā: atskanēs lielā bazūne, un nāks atpakaļ visi Asīrijā pazudušie un Ēģiptē izkaisītie un pielūgs To Kungu uz svētā kalna Jeruzālemē.

1. Bēdas Efraima dzērāju lepnam valdnieku vainagam un vīstošam puķu vainagam vīna apreibināto galvā treknā ielejā!
2. Tam Kungam jau ir kāds pie rokas, stiprs un varens: kā krusas negaiss, kā graujoša vētra un kā briesmīga lietusgāze ar ūdens straumēm Viņš tos nogāzīs pie zemes.
3. Zem kājām samīs Efraima dzērāju lepno vainagu.
4. Un viņas krāšņā rota, kas grezno auglīgās ielejas virsotnes, būs kā vīstoša puķe, kā agrīna vīge ražas ievākšanas priekšlaikā: līdzko to kāds ierauga, tūdaļ viņš to ņem un apēd.
5. Tanī laikā Tas Kungs Cebaots būs Savas tautas atlikušiem par skaistu vainagu un par krāšņu pieres rotu;
6. Viņš iedvesīs taisnības garu tiem, kas sēd tiesas amatos, un stiprumu tiem, kas no vārtiem atsit ienaidnieku uzbrukumu.
7. Bet arī viņi grīlojas, vīna piedzēruši un stipra dzēriena apdullināti; priesteri un pravieši, kas vīna un stipra dzēriena apreibināti, kaut ko muld, pravietodami un tiesu sprieždami!
8. Patiesi, visi galdauti apsplauti un pilni netīrumu!
9. Kam tad tāds spēks iedvest kam kādu atziņu, kam mācīs saprašanu? Taču ne tikko kā no piena atradinātiem, no mātes krūts atšķirti bērniem?
10. Jo tur tiek teikts: Dari tu to, tu atkal to, rīkojies vienreiz tā, otrreiz atkal tā, šeit pa drusciņai, tur pa drusciņai!
11. Tiešām, ar ļaužu starpniecību, kam pinas lūpas un kas šļupst ar svešādu mēli, Viņš runās uz šo tautu,
12. Viņš, kas tiem sacījis: Šeit ir dusas vieta! Dodiet atdusu piekusušiem; šeit ir miera vieta! Bet tie to negribēja dzirdēt.
13. Tādēļ atskanēs uz tiem šis vārds kā Tā Kunga vārds: Dari tu to, tu atkal to, rīkojies šoreiz tā, citreiz atkal tā, šeit pa drusciņai, tur pa drusciņai! - lai viņi ietu un pakristu augšpēdu, tiktu satriekti vai sapītos un kristu gūstā.
14. Tādēļ klausaities Tā Kunga vārdu, zobotājies un plāpātāji, jūs, kas valdāt pār šo tautu Jeruzālemē.
15. Jo jūs taču sacījāt: Mēs slēdzām derību ar nāvi un līgumu ar elli; kad pāri mums nāks plūdu briesmas ar savām bangām, tās mūs neskars: mēli taču ir mūsu patvērums, un viltus ir mūsu apsegs.
16. Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: Redzi, Es lieku Ciānā pamatakmeni, izraudzītu akmeni, dārgu stūra akmeni, kas klintij līdzīgi pamatots; kas tic, nepaliks kaunā!
17. Es padarīšu tiesu par mērauklu un taisnību par atsvaigu; krusa aizraus melu aizsegu, un ūdens plūdi aizskalos viņu paslēptuvi.
18. Tad jūsu derība ar nāvi zaudēs spēku, un jūsu līgums ar elli vairs nepastāvēs. Kad soda briesmas nāks ar savām bangām, tās jūs satrieks.
19. Kad vien tās ies jums pāri, tās jūs skars un jums uzbruks: tās nāks ik rītus, dienā un naktī. Tīrās šausmās tad būs sajūst piepildāmies atklāsmi.
20. Gulta ir par īsu, lai varētu tajā izstiepties, sega ir par šauru, lai varētu tajā ietīties.
21. Jo Tas Kungs celsies kā pie Peracima kalna, Viņš iedegsies un trīcēs dūsmās kā Gibeona ielejā, lai izpildītu Savu nodomu, Savu neparasto nodomu, lai padarītu Savu darbu, Savu savādo darbu.
22. Rimstiet, palātāji, lai jūsu važas netop savilkta vēl ciešāk, jo es dzirdēju no Tā Kunga Cebaota, ka iznīcināšana nolemta uz visas zemes.
23. Esiet modrīgi un klausaities manu balsi, uzklausait un ņemiet vērā, ko es saku!
24. Vai tad zemkopis vienmēr ar savu tīrumu sēšanai, to vienmēr vago un ecē?
25. Vai nav tā? Kad arumi ir nolīdzināti, viņš taču kaisa dilles un dēstī ķīmenes, un sēj kviešus rindās un miežus norādītā vietā, un gar malu vēl ko citu.
26. Tā viņam Dievs ir ierādījis, ka tas tā pareizi, un viņu pamācījis.
27. Dilles taču nekuļ ar kuļamo veltni, nedz ķīmenes ar kuļamo ratu, bet dilles kuļ ar spriguli un ķīmenes izzit ar kulstīklu.

28. Labības graudu kuļot, to taču nesamaļ, to nekuļ bez pārtraukuma; kad pār to veļas kuļamo ratu
riteņi un zirgi tam iet pāri, to tomēr nesamaļ.
29. Arī tas nāk no Tā Kunga Cebaota - brīnišķs Viņš padomā un liels gudrībā!

1. Bēdas tev, Ariēla, tu pilsēta, kur Dāvids reiz mājāja kara nometnē! Lieciet gadu pie gada, lai svētku laiki iet un mainās savā noliktā lokā noteiktā secībā.
2. Es Ariēlu tomēr pārbaudīšu; tur būs vaidi un skumjas, un pēc tam tu Man būsi īsta Dieva pilsēta - Jeruzāleme.
3. Es aplenkšu tevi visapkārt, Es tevi cieši ieslēgšu un vajāšu ar karaspēku un celšu pret tevi apcietinājumus.
4. Tad tu, pie zemes gulēdama, runāsi pazemīgi, tava balss skanēs klusi kā pazemes gara balss, un tava valoda nedroši pacelsies no pīšļiem.
5. Taču tavu ienaidnieku trokšņainais pulks būs kā putekļu mākonis, un bīstamo varmāku ne mazāk trokšņainais pūlis kā putošas pelavas. Bet tas notiks piepeši, vienā acumirkli:
6. Tas Kungs Cebaots tevi piemeklēs ar pārkonu un zemestrīci, ar lielu troksni, ar aukumu un negaisu un ar postīgām uguns liesmām.
7. Un viss tautu pulks, kas cīnās pret Ariēlu, kas uzbrūk tās apcietinājumiem un tos apkaro, - tas būs kā sapnis naktī.
8. Tas būs, kā kad izsalkušais sapņo, ka viņš ēd, bet viņš uzmostas izsalcis, un kā kad izslāpušais sapņo, ka viņš dzer, bet viņš uzmostas izslāpis un ir iztvīcis. Tā klāsies visām tautām, kas karo pret Ciānas kalnu.
9. Sastingstiet un kļūstiet kā apmāti, apžilbstiet un kļūstiet akli! Tie ir piedzērušies, bet ne no vīna; tie grīļojas, bet ne no stipra dzēriena.
10. Jo Tas Kungs ir izlējis pār jums dziļu miega garu un aizdarījis jūsu acis - praviešus, un aptumšojis jūsu galvas - redzētājus.
11. Tā jums visa atklāsme kļuvusi kā aizzīmogotas grāmatas vārdi, ko sniedz lasīt pratējam un saka: lasi to! Un viņš atbild: es nevaru to lasīt, jo tā ir aizzīmogota!
12. Un, kad grāmatu sniedz lasīt nepratējam un saka: lasi to! - tad viņš atbild: es nemāku lasīt.
13. Vēl Tas Kungs ir sacījis: Tādēļ ka šī tauta Man tuvojas tikai ar savu muti un Mani godā tikai ar savām lūpām, bet ar savu sirdi ir tālu nost no Manis, un viņu bijība Manā priekšā ir tikai ārīgi iemācīta cilvēku ieraža,
14. tad Es joprojām apiešos ar šo tautu brīnīškā un neparastā veidā, tā ka viņas gudro gudrība būs apkaunota un prātīgo saprāts būs aptumšots.
15. Bēdas tiem, kas savus nodomus apslēpj Tā Kunga priekšā, lai viņu darbi notiek tumsā, un tad saka: Neviens mūs neredz, neviens to nezina!
16. Ak tavu neprātību! Vai tad mālu var pielīdzināt podniekam, un vai kāds veidojums var sacīt par savu darinātāju: viņš nav mani darinājis? - un kāds darināts tēls savam tēlniekam: viņš nekā neprot?
17. Vai nav vēl tikai īss brīdis, un Libāna būs kļuvis auglīgs dārzs, bet dārzu vērtēs tikai kā mežu?
18. Tanī dienā kurlie dzirdēs grāmatas vārdus un aklo acis varēs raudzīties ārā no krēslas un tumsas.
19. Nelaimīgie un pazemīgie priecāsies Tā Kunga priekšā, un nabagie un niecīgie cilvēku starpā gavilēs par Israēla Svēto.
20. Jo varmākas būs izbeigušies un paļātāju vairs nebūs; arī tie, kas tiecas uz ļaunu, būs iznīcināti,
21. tāpat arī visi, kas citus pavedina ar saviem vārdiem uz ļaunu, uzbrūk tam, kas tiesu spriež vārtos, un aiz niecīgiem iemesliem nepareizi apvaino taisno.
22. Tādēļ saka Tas Kungs, kas izglāba Ābrahāmu, Jēkaba namam: Jēkabs nekļūs vairs kaunā, un viņa vaigs vairs nenobālēs;
23. jo, kad viņš un viņa bērni redzēs Manu roku darbu viņu vidū, tie svētīs Manu Vārdu, piesauks Jēkaba Svēto un parādīs bijību Israēla Dievam.
24. Un tie, kuru gars tagad maldās, nāks pie atzišanas, un neapmierinātie pieņems pamācību.

1. Bēdas bērniem, kas atkritēji, saka Tas Kungs, tie izpilda nodomu, kas nenāk no Manis; tie slēdz derību bez Manas piekrišanas un tā krāj grēku uz grēka!
2. Viņi taisās doties uz Ēģipti, neprasījuši Mana padoma, lai tur meklētu patvērumu faraona aizsardzībā un lai atrastu mieru Ēģiptes ēnā.
3. Bet faraona aizsardzība būs jums par kaunu un patvērums Ēģiptes ēnā par apsmieklu!
4. Lai gan viņa virsnieki jau ieradusies uz sarunām Coānā un viņa sūtņi Hanesā,
5. tie redzēs, ka tie vīlušies tautā, kas tiem nevar līdzēt, kas nevar sniegt nedz palīdzību, nedz kādu citu labumu, bet būs tiem tikai par vilšanos un par kaunu.
6. Spriedums par dienvidzemes zvēru. Bēdu un moku zemē, kur dzīvo lauvas un indīgas spārnainas čūskas, viņi nes savu mantu ar ēzeļiem un savu bagātību uz kamieļu mugurām tautai, kas viņiem neko nevar palīdzēt.
7. Ēģipte nav nekas un nevar nekā palīdzēt; tādēļ Es nosaucu šo tautu par lielmuti, kas tomēr sēd klusi.
8. Ej nu un raksti to viņiem priekšā uz galdiņa un ieraksti to grāmatā, lai tas paliek par piemiņu nākamām dienām mūžīgi mūžam.
9. Jo tā ir stūrgalvīga tauta, melkuļi bērni - bērni, kas negrib klausīt Tā Kunga baušļiem,
10. kas redzētājiem saka: jums nebūs redzēt! - un praviešiem: nesludiniet mums patiesību, sludiniet mums patīkamas lietas, sludiniet viltu!
11. Novirzieties no pareizā ceļa, atstājiet pareizo taku, neapgrūtiniet mūs ar Israēla Svēto!
12. Tādēļ Israēla Svētais ir teicis: Tāpēc ka jūs atmetat Manu vārdu un liekat savu cerību uz varmācību un slepeniem ceļiem un paļaujaties uz tiem,
13. tad jums šis noziegums būs kā plaša šķībā mūra sienā; tā piepeši acumirkļi sagrauj sienu, liek tai sabrukt un sašķīst,
14. kā sašķaida māla krūzi bez žēlastības, ka nepaliek ne lauskas, ar ko varētu paņemt uguni no ugunskura vai pasmelt ūdeni no akas.
15. Jo tā saka Dievs Tas Kungs, Israēla Svētais: Atgriežoties un paliekot mierā, jūs taptu izglābti, mierā un palāvībā jūs atrastu spēku, bet jūs negribat!
16. Jūs sakāt: Nē! Mēs tad jau drīzāk dosimies projām ar zirgiem! Nu tad skrieniet arī! Ar ātriem zirgiem mēs jāsīm! Nu tad jūsu vajātāji arī lai būtu tādi ātrskrējēji!
17. Tūkstotis jūsējo bēgs no viena vienīga vīra kara sauciena, un no piecu vīru kara sauciena jūs bēgsit visi, kamēr jūs paliksīt pāri tikai kā ceļa stabs kalna galā un kā karogs pakalnā.
18. Tādēļ Tas Kungs gaida, lai jums parādītu žēlastību, tādēļ Viņš pošas, lai jums būtu žēlīgs, jo Tas Kungs ir taisnīgas tiesas Dievs; svētīgs, kas paļaujas uz Viņu!
19. Tu Ciānas tauta, kas dzīvo Jeruzālemē, tev nebūs vienmēr raudāt, Viņš tev būs žēlīgs, kad tu Viņu piesauksi. Kad Viņš dzirdēs tavu balsi, Viņš tev atbildēs.
20. Tas Kungs jums gan piešķirs tikai bēdu maizi un ūdeni sēru nomāktai sirdij, bet toties tavi skolotāji vairs nebūs spiesti slēpties, un tavas acis redzēs tavus skolotājus,
21. un tavas ausis dzirdēs aiz tevis šos vārdus: šis ir tas ceļš, staigājiet pa to! - kaut jūs arī ietu pa labi vai novērstos pa kreisi.
22. Tad tu neturēsi savus ar sudrabu pārklātos izgrieztos, kā arī no zelta izlietos elka tēlus par svētiem, bet atmetīsi tos kā riebīgus, sacīdama: projām ar jums!
23. Tad Viņš dos lietu tavam sējumam tīrumā, maize no lauku ražas būs garšīga un sātīga, barības spēka pilna. Tavi ganāmpulki ganīsies tanī laikā plašās ganībās.
24. Vērši un ēzeļi, kas apstrādā druvu, ēdīs sālītu mistru, kas sajaukts un vētīts ar liekšķeri un vētekli.
25. Un uz visiem augstiem kalniem un visiem pakalniem būs tekoša ūdens strauti lielās kaujas dienā, kad sagrūs torņi.
26. Un mēness gaisma būs kā saules gaisma, un saules gaisma būs septiņreiz gaišāka nekā septiņu dienu gaisma, kad Tas Kungs sasēja Savas tautas vātis un dziedēja viņas brūces.

27. Redzi, Tā Kunga Vārds nāk šurpu no tāienes, Viņa dusmas kvēlo, liels ir Viņa saviļņojums, Viņa lūpas ir pilnas bardzības, un Viņa mēle kā postīga uguns.
28. Viņa elpa ir kā plūstoša straume, kas sniedzas līdz kaklam, lai sijātu tautas nāves sietā un liktu tautām viltus iemauktus mutē, aiz kuriem Viņš tad tās trenkātu un dzenātu.
29. Tad jūs dziedāsiet kā svētku naktī un priecāsities kā svētceļnieki, kas ar mūzikas skaņām dodas uz Tā Kunga kalnu, Israēla klinti.
30. Tad atskanēs Tā Kunga varenā pērkona balss, un Viņš pacels Savu roku bargās dusmās ar iznīcinātāju uguni, lietusgāzi, negaisu un krusu.
31. Un Asurs izbīsies no Tā Kunga balss, kas viņu sitīs ar rīksti,
32. un katru reizi, kad Tas Kungs sitīs viņu ar pārmācības rīksti, tā ar labu trāpījumu viņu sāpīgi skars, iespiezdamās dziļi viņa miesā, un tas notiks ar bungām un cītaras skaņām; ar paceltu roku Viņš visur ar viņu karos.
33. Jo sen jau ierīkota šausmu pilna sadedzināšanas vieta, tā domāta arī ķēniņam; ir sakrauts augsts un plats sārts, lielā daudzumā sagādāta malka un iekuri; Tas Kungs to aizdedzinās ar Savu dvašu līdzīgi kā ar sēra straumi.

1. Bēdas tiem, kas dodas uz Ēģipti pēc palīdzības un paļaujas uz kara zirgiem! Tie liek savu cerību uz cīņas ratiem, tādēļ ka to tik daudz, un uz jātniekiem, tādēļ ka viņu pulks arī tik liels, bet neraugās uz Israēla Svēto un nemeklē To Kungu!
2. Bet arī Viņš ir gudrs un liek ļaunumam nākt un neņem atpakaļ Savu brīdinājumu; Viņš celsies pret bezdievju namu un pret ļaunuma veicinātājiem.
3. Jo ēģiptieši ir cilvēki un ne dievi; viņu zirgi ir miesa un ne gars; kad Tas Kungs izstiepj Savu roku, tad klūp palīdzības sniedzējs un krīt pabalstītais, tie aiziet bojā visi kopā.
4. Jo tā Tas Kungs man sacīja: Kā lauva un jauns lauva rūc pār savu laupījumu, kaut pret viņu dodas viss ganu pulks, tomēr tas nebīstas viņu balss troksni, un tam nav bailes no viņu pulka, tā Tas Kungs Cebaots nonāks karot uz Ciānas kalna un tā pakalna.
5. Kā lidojoši putni, tā Tas Kungs Cebaots aplidos Jeruzālemi, to apsargās ar Saviem spārniem, to pasaudzēs un izglābs.
6. Griežieties taču atpakaļ, Israēla bērni, pie Viņa, no kura jūs tik ļoti esat atkrituši!
7. Jo tanī dienā ikviens no jums atmetīs savus sudraba un zelta elka tēlus, ko jūsu rokas darinājušas sev par apgrēcību,
8. jo Asīrija kritīs ne no cilvēka zobena, un ne cilvēka zobens to aprīs. Bet, ja viņi bēgs no zobena, tad viņu jaunekļi kritīs verdzībā;
9. bet viņas klints iznīks bailēs, un viņas vadoņi aizbēgs un pametīs savu karogu, - tā saka Tas Kungs, kam Ciānā ir ugunskurs un Jeruzālemē krāsns.

1. Tad ķēniņš valdīs pēc taisnības, un valsts vadītāji spriedīs taisnu tiesu.
2. Tie ikviens būs kā patvērums pret auku un kā pavēnis pret negaisu, kā ūdens strauts izkalušā zemē un kā augstas klints ēna iztvīkušā un izslāpušā zemē.
3. Tad redzīgo acis nebūs aptumšotas un dzirdīgo ausis klausīsies uzmanīgi.
4. Vieglprātīgo sirds būs sapratīga, un nerunātīgo stostīgā mēle runās skaidri.
5. Neprašu vairs nesauks par dižciltīgu un blēdi par cienījamu cilvēku.
6. Jo zemisks cilvēks runā nelietību, un viņa sirds dzenas uz ļaunu; viņš dara negantību un runā melus pret To Kungu; viņš atrauj izsalkušam maizi un izslāpušam ūdens malku.
7. Līdzīgs ir blēdis - viņa tieksmes ir ļaunas, viņa rīcības paņēmieni ir noziedzīgi, viņa gars pilns viltīgu nolūku, lai ar melu valodu kaitētu nabagam, pat kur nabagais meklē savu taisnību.
8. Bet, kam goda prāts, tā domas ir šķīstas, un viņš arī turas pie tām.
9. Jūs bezrūpīgās sievas, uzklausait manus vārdus! Jūs savā pašpalāvībā nesatricināmās meitas, iegaumējiet labi, ko es jums saku!
10. Pēc gada un dažām dienām jūs, pašpalāvības pilnās, drebēsit, jo vīnogu ražas nebūs, neievāks arī dārza augļus!
11. Drebiet, jūs bezrūpīgās, un trīciet, jūs pašpārliecinātās! Izgērbieties, novelciet savas drēbes un apvelciet ap saviem gurniem sēru pārsegus!
12. Vaimanādamas sitiet pa savām krūtīm skaisto druvu un auglīgo vīnakoku dēļ,
13. manas tautas druvu dēļ, ko nomāc ērkšķi un dadži, ak, un grezno namu un priekiem bagātās pilsētas dēļ,
14. jo pils ir atstātas, pilsētas troksnis apklusis, pils pakalni un izlūкторņi kļuvuši par paslēptuvēm, par mitekli meža ēzeļiem un par ganībām ganāmiem pulkiem,
15. līdz kamēr pār mums taps izliets Gars no augšienes. Tad tuksnesis kļūs par augļu dārzu, un dārzs būs kā mežs.
16. Tad tiesības mājās tuksnesī un taisnība augļu dārzā.
17. Un taisnības auglis būs miers un taisnības panākums - klusums un drošība mūžīgi.
18. Mana tauta tad dzīvos miera mājās, drošos mājokļos un netraucētos mitekļos.
19. Bet krusas negaiss būs, kad mežs kritīs un pilsēta nogrims pīšļos.
20. Labi jums, kas jūs sējat visur pie ūdeņiem un vēršu un ēzeļu kājas varat brīvi palaist vaļā!

1. Bēdas tev, postītāj, kas pats neesi postīts! Un bēdas tev, laupītāj, kas pats neesi aplaupīts! Kad tu būsi pabeidzis savu postīšanas darbu, tad izpostīs tevi pašu; kad tu būsi ar saviem laupīšanas darbiem galā, tad aplaupīs tevi pašu!
2. Kungs, esi mums žēlīgs, mēs paļaujamies uz Tevi! Esi Tu mūsu elkonis ik rītus un mūsu palīgs bēdu laikā!
3. Tautas bēg no Tavu soļu trokšņa, tās izklīst, kad Tu celies.
4. Tad jūsu laupījums un jūs paši tiksit pilnīgi pievākti, kā pievāc savu laupījumu siseņu mākonis un kā sienāži skraida, kad viņus izbiedē; tā ļaudis skraidīs, cenzdamies pievākt jo vairāk laupījuma.
5. Dižens ir Tas Kungs, jo Viņš mājā augstībā. Viņš piepildīs Ciānu ar tiesu un taisnību.
6. Un Viņš būs tavas dzīves pamats, pestīšanas bagātība, gudrības un atziņas avots; bijība Tā Kunga priekšā būs Ciānai dārga manta.
7. Lūk, viņu varoņi brēc uz ielas, miera sūtņi gauži raud!
8. Tukši ir ceļi, nav neviena ceļa gājēja; viņi laužuši derību, postījuši pilsētas un nicinājuši cilvēkus.
9. Zeme sēro un nīkst, Libanons stāv nokaunējies un kalst nost; Saronas ieleja ir kā tuksnesis, Basans un Karmels birdina savas lapas.
10. Tagad Es piecelšos, saka Tas Kungs, Es izsliešos visā augumā, piecēlies stāvus!
11. Jūs staigājat grūti ar zāli un sienu, bet dzemdēsiet salmus; jūsu dusmu šnākoņa ir uguns, kas aprīs jūs pašus.
12. Tautas sadedzinās par kaļķiem vai kā nocirstus ērkšķus, kas uguni izplēn.
13. Klausaities, jūs tālie, ko Es esmu darījis, un atzīstiet Manu varu, jūs tuvie!
14. Tad bailes pārņem grēciniekus Ciānā un izbailēs dreb atkritēji: kas no mums var dzīvot postīgā ugunī, kas no mums var pastāvēt mūžīgās liesmās?
15. Kas taisnībā staigā un patiesību runā, kas noraida izspiestu mantu, kura rokas nepieņem dāvanas, kas aizbāž savas ausis, lai nedzirdētu runas par asinsdarbiem, kas aizdara savas acis, lai tās neraudzītos uz ļaunu,
16. tas dzīvos augstumos, kalnu pilis būs tam par patvērumu, tam būs sava maize, ūdens tam netrūks.
17. Tavas acis skatīs ķēniņu viņa glītumā un plašo zemi tālumā.
18. Tava sirds atcerēsies agrākos briesmu laikus un sacīs: kur ir naudas skaitītājs, kur ir svērējs un kur torņu saskaitītājs?
19. Nekā tautu tu vairs neredzēsi, tautu ar tumšo nesaprotamo valodu; tie runādami stostās, ka neko nevar saprast.
20. Uzlūko Ciānu, mūsu svētku sanāksmju pilsētu, tad tavas acis redzēs Jeruzālemi kā drošu mitekli, kā telti, kam nav jāpārvietojas, kuras pamati nesatricināmi, kuras vadži neizraujami un kuras saites nesaraujamas.
21. Jo Tas Kungs pats Savā godībā būs pie mums plato straumju un upju vietā; airu laivas tur nebrauks, un liellaivas viņos nepeldēs.
22. Jo Tas Kungs ir mūsu soģis, Tas Kungs ir mūsu likumu devējs, Tas Kungs ir mūsu ķēniņš, Viņš mūs izglābs.
23. Tavas virves tik ļengani nokarājas, ka nevar pienācīgi saturēt ne masta koku, nedz izplest buras. Bet tad bagātīgi izdalīs laupījumu, pat tizlie iegūs lielu daudzumu salaupītā.
24. Un neviens iedzīvotājs nesacīs: es ciešu. - Tautai, kas tur dzīvo, ir grēki piedoti.

1. Nāciet šurp, tautas, un klausaities, tautas, un ņemiet vērā! Lai klausās zeme un tie, kas to pilda, lai uzmana pasaule un kas tanī dzīvo!
2. Jo Tam Kungam ir dusmas pret visām tautām un naidis pret visu viņu pulku; Viņš ir tās nodevis iznīcināšanai, nolēmis nokaušanai,
3. ka viņu nokautie lai tiek izmesti laukā, lai izplatās viņu liķu smaka un lai kalni pārplūst no viņu asinīm.
4. Arī viss debesu pulks iznīks, un debesis saritināsies kā grāmatas ritulis, viss viņu pulks sabirs, kā novīst vīnakoka lapas un kā nokrīt sakaltušas vīģes koka lapas.
5. Ja Mans zobens būs iededzies līdz apreibumam dūsmās debesīs, tas vērsīsies par sodību pret Edomu un pret tautu, ko Es esmu nolēmis nāvei.
6. Tā Kunga zobens ir mērķts asinīs un taukos, jēru un āžu asinīs un aunu nieru taukos, jo Tam Kungam paredzami upuru svētki Bocrā un liela kaušana Edomas zemē.
7. Tad kritīs meža vēršī kopā ar viņiem un jauni baroti vēršī. Viņu zeme atdzersies asiņu, un viņu zeme būs trekna no taukiem.
8. Jo tā ir Tā Kunga atriebības diena, atmaksas gads par Ciānu.
9. Tad Edomas upes pārvērtīsies par darvu un viņu zeme par sēru, tā ka viņu zeme būs degoša darva.
10. Ne dienu, ne nakti tā neizdzīsīs, mūžīgi kūpēs tās dūmi, tā paliks tukša uz radu radiem, neviens tur nestaigās nemūžam.
11. Tur apmetīsies pelikāni un eži, tur mājās pūces un kraukļi; Viņš, Tas Kungs, izstieps pār to Savu mērījamo auklu tās pārvēršanai neauglīgā kailatnē un pakārs pār to tukšuma mērītāju - svina svērtēni.
12. Seno dižciltīgo vairs nebūs, nebūs kam izvēlēt ķēniņu, visi zemes lielkungi nebūs nekas.
13. Tās pilis augs ērkšķi, un tās staltajos namos nātres un dadži, tie būs mājokļi šakāļiem un strausiem.
14. Tur sastapsies tuksneša zvēri ar meža vilkiem, tur jodi sasauksies, tur nakts biedēkļi apmetīsies uz dusu.
15. Tur čūska taisīs ligzdu, dēs olas un perēs un pavēnī kops savus izperētos, tur salasīsies ērgļi.
16. Meklējiet Tā Kunga grāmatā un lasiet: tur nekā netrūkst no sacītā, jo Tā Kunga mute pavēlēja, un Viņa Gars to veicis.
17. Viņš tiem to tā nolēmis, un Viņa roka tiem to zemi ir nomērījusi par tiesu, tie mūžam to paturēs un tur dzīvos uz radu radiem.

1. Priecāsies tuksnesis un izkaltusī nora, klajums līksmos un ziedēs kā puķu lauks!
2. Tie ziedēs un līksmos priekā un ar gavilēm! Tiem ir dota Libāna godība, Karmela kalna košums un Saronas līdzenuma glītums; tie redzēs Tā Kunga godību, mūsu Dieva jaukumu.
3. Stipriniet nogurušās rokas, dariet stingrus lodzīgos ceļus!
4. Sakait izmisušām sirdīm: Esiet stipras, nebīstieties! Redzi, te ir jūsu Dievs! Atriebība nāk un Dieva atmaksa! Viņš pats nāk un jūs izglābs!
5. Tad aklo acis atvērsies un kurlo ausis atdarīsies.
6. Tad klibais lēkās kā briedis un mēmo mēle gavilēs, jo ūdens izverd tuksnesī un strauti izkaltošā klajumā.
7. Un svelošā smilts taps par ezeru un izkaltusī zeme par ūdens avotu; kur agrāk mājāja šakāļi, tur augs zāle un niedres.
8. Un tur būs līdzens ceļš - ceļš, ko sauks par svēto ceļu. Nešķīstie tur nespers savu kāju, tas ir Viņa tautas ceļš, drošs ceļš, pat neprašas nevar tanī apmaldīties.
9. Tur nebūs lauvu un plēsīgu zvēru, bet atsvabinātie pa to staigās.
10. Tā Kunga atsvabinātie pa to atgriezīsies mājās un ar gavilēm pārnāks Ciānā; mūžīgs prieks staros pār viņu galvām; prieks un līksmība pildīs viņu sirdis, skumjas un bēdas aizies tiem secen.

1. Kēniņa Hiskijas četrpadsmitajā valdīšanas gadā cēlās Asīrijas kēniņš Sanheribs pret visām stiprajām Jūdas pilsētām un tās ieņēma.
2. Un Asīrijas kēniņš sūtīja savu karavadoni Rabsaku no Lahišas ar lielu karaspēku pie kēniņa Hiskijas uz Jeruzālemi. Viņš apmetās pie ūdens vada augšējā dīķa ceļā uz velētāju tīrumu.
3. Tad izgāja pie viņa namu pārvaldnieks Ēljakīms, Hilkijas dēls, ar valsts rakstvedi Sebnu un kancleru Joahu, Asafa dēlu.
4. Un Rabsaks tiem sacīja: Paziņojiet Hiskijam: tā saka lielais Asīrijas kēniņš: uz ko tu liec savu cerību?
5. Es saku, tie ir tukši vārdi, ka tev esot pietiekami padoma un spēka, lai karotu. Uz ko tad tu paļauies, saceldamies pret mani?
6. Nu jā, tu paļauies uz Ēģipti, uz šo aizlauzto niedri, bet, kas uz to balstās, tam tā sadurs roku un ievainos. Tāds ir faraons, Ēģiptes kēniņš, pret visiem, kas uz viņu paļaujas.
7. Un, ja tu man saki: mēs paļaujamies uz To Kungu, mūsu Dievu! - vai tad viņš nav tas pats, kura kalnu svētnīcas un altārus Hiskija novāca un teica Jūdai un Jeruzālemei: tikai te, šā altāra priekšā, jums būs pielūgt? -
8. Bet nu salīgstiet ar manu kungu, Asīrijas kēniņu, un es tev došu divi tūkstoši zirgu; parādi, vai vari sadabūt vajadzīgos jātniekus!
9. Kā tad tu gribi uzņemties cīņu ar vienu pašu virspavēlnieku no mana kunga mazākajiem kalpiem? Bet tu tomēr paļauies uz Ēģipti ratu un jātnieku dēļ!
10. Es taču ne bez Tā Kunga, jūsu Dieva, gribas nācu pret šo zemi, lai to izpostītu! Tas Kungs pats man pavēlēja celties pret šo zemi un to izpostīt!
11. Tad Ēljakīms, Sebna un Joahs sacīja Rabsakam: Runā ar saviem kalpiem aramejiski, mēs to saprotam, bet nerunā ar mums jūdiski šo ļaužu priekšā, kas stāv uz mūra!
12. Un Rabsaks atbildēja: Vai tad mans kungs mani sūtījis tikai pie tava kunga un pie tevis runāt šos vārdus, bet ne taisni pie tiem vīriem, kas stāv uz mūra, kam kopā ar jums būs jāēd savi izkārnījumi un jādzer savi mīzali?
13. Tad Rabsaks nostājās un teica stiprā balsī jūdiski: Uzklausiet lielā kēniņa, Asīrijas kēniņa, vārdus!
14. Tā saka jums kēniņš: lai Hiskija jūs nepieviļ, jo viņš nevar jūs glābt!
15. Un Hiskija lai jūs neapmierina ar Dievu To Kungu, kad viņš saka: Tas Kungs droši vien mūs izglābs, mūsu pilsēta nekritis Asīrijas kēniņa rokās! -
16. Neklausaities uz Hiskiju! Jo tā saka jums Asīrijas kēniņš: slēdziet mieru ar mani un uzticieties man! Tad ikviens ēdīs no sava paša vīnakoka un ikviens no sava paša vīgeskoka un dzers ūdeni no savas paša akas,
17. kamēr es nākšu un vedīšu jūs zemē, kas tāda pati kā jūsējā, labības un vīna pilna, zemē, kas maizes un vīnadārzu pilna!
18. Hiskija tikai lai jūs nepieviļ, kad viņš saka: Tas Kungs mūs izglābs! - Vai tad kāds no citu tautu dieviem ir savu zemi izglābis no Asīrijas kēniņa rokas?
19. Kur ir Hamatas un Arpadas dievi? Kur ir Sefarvajima dievs? Vai tie Samariju izglāba no manas rokas?
20. Kur ir kāds no šo zemju dieviem, kas savu zemi būtu izglābis no manas rokas? Kā tad Dievs Tas Kungs lai izglābtu Jeruzālemi no manas varas?
21. Tad viņi cieta klusu un neatbildēja viņam neviena vārda, jo kēniņš bija viņiem pavēlējis: Jūs neatbildiet viņam!
22. Tad atgriezās namu pārvaldnieks Ēljakīms, Hilkija dēls, valsts rakstvedis Sebna un kanclers Joahs, Asafa dēls, pie Hiskijas ar saplētām drēbēm un atstāja viņam, ko Rabsaks teicis.

1. Kad ķēniņš Hiskija to dzirdēja, viņš saplēsa savas drēbes, apvilka sēru drēbes un gāja Tā Kunga namā.
2. Bet savu nama pārvaldnieku Ēljakīmu un valsts rakstvedi Sebnu līdz ar vecākiem priesteriem, ģērbtus sēru drēbēs, viņš sūtīja pie pravieša Jesajas, Amoca dēla.
3. Un tie viņu uzrunāja: Tā saka Hiskija: šī diena ir bēdu, soda, pazemojuma un lāstu diena, jo bērni taisījās piedzimt, bet tie nevar piedzimt aiz nespēka.
4. Kaut jel Tas Kungs, tavs Dievs, dzirdētu Rabsaka vārdus, ko viņa kungs, Asīrijas ķēniņš, atsūtījis, lai zaimotu dzīvo Dievu, un kaut viņu sodītu to vārdu dēļ, ko Tas Kungs, tavs Dievs, dzirdēja! Aizlūdz par tiem, kas vēl atlikuši!
5. Un ķēniņa Hiskijas kalpi nāca pie Jesajas,
6. un Jesaja tiem sacīja: Aiznesiet savam kungam šādu atbildi: tā saka Tas Kungs: nebīsties to vārdu dēļ, ko tu dzirdēji, ar kuriem Asīrijas ķēniņa kalpi Mani zaimoja!
7. Redzi, Es viņam likšu pieņemt lēmumu, ka viņš, saņēmis kādas ziņas, atgriezīsies savā zemē, un viņš kritīs savā zemē no zobena.
8. Kad Rabsaks atgriezās, viņš atrada Asīrijas ķēniņu aplenkušu Libnu, jo viņš dzirdēja, ka tas jau aizgājis no Lahišas.
9. Kad Sanheribs saņēma ziņu, ka Etiopijas ķēniņš Tirhaka izgājis karot pret viņu, tad viņš sūtīja vēstnešus pie Hiskijas un lika tam sacīt:
10. Jūdas ķēniņam Hiskijam sakait tā: lai tevi nepieviļ tavs Dievs, uz kuru tu paļauies, sacīdams, ka Jeruzāleme nekritīs Asīrijas ķēniņa rokā!
11. Tu taču pats dzirdēji, kā Asīrijas ķēniņi rīkojās ar visām zemēm, viņi tās izdeldēja. Un tu domā izglābties?
12. Vai to tautu dievi izglāba tos, ko mani tēvi izpostīja: Gozanu, Haranu, Recefu un zemes iedzīvotājus Ēdenē pie Telasaras?
13. Kur ir Hamatas ķēniņš un Arpadas ķēniņš, un kur ir Lairas, Sefarvaimas, Henas un Ivas ķēniņš?
14. Kad Hiskija bija saņēmis rakstu no vēstnešu rokām un to izlasījis, tad viņš gāja Tā Kunga namā un to nolika Tā Kunga priekšā.
15. Hiskija griezās pie Tā Kunga ar lūgšanu, sacīdams:
16. Ak, Kungs Cebaot, Tu Israēla Dievs, kas Tu mīti pār ķerubiem, vienīgi Tu esi Dievs pār visām zemes valstīm, Tu radīji debesis un zemi!
17. Atdari Savu ausi, ak, Kungs, un dzirdi! Atver Savas acis, ak, Kungs, un redzi! Dzirdi visus tos vārdus, ko Sanheribs sacījis, lai zaimotu dzīvo Dievu!
18. Ir gan taisnība, Kungs, ka Asīrijas ķēniņi izpostīja visas tautas un viņu zemi, kā arī
19. sadedzināja viņu dievus, taču tie jau nebija dievi, bet cilvēku roku darbs no koka un akmens, tādēļ tie varēja tos iznīcināt.
20. Bet tagad izglāb mūs, Kungs, mūsu Dievs, no viņa rokas, lai visas valstis virs zemes atzīst, ka vienīgi Tu esi Tas Kungs!
21. Tad Jesaja, Amoca dēls, sūtīja pie Hiskijas, lai tam sacītu: Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: tu griezies pie Manis ar savu lūgšanu Sanheriba, Asīrijas ķēniņa, dēļ.
22. Tā sacīja par viņu Tas Kungs: jaunava Ciānas meita smejas par tevi un nicina tevi, Jeruzālemes meita krata galvu par tevi!
23. Ko tad tu esi apsmējis un zaimojis, pret ko tad tu esi pacēlis savu balsi un savas acis lielībā? Taču pret Israēla Svēto!
24. Ar savu kalpu muti tu esi apsmējis To Kungu, tu lielījies: ar saviem daudzajiem ratiem es uzkāpu kalnos, paša Libanona kalna galā; es nocirtu tā ciedru mežu ciprešu izlasi; es pacelšos kalnu augstumos turienes kuplajā mežā.
25. Es izroku zemi un dzeru ūdeni, bet no manu kāju soliņiem izsīkst visas Ēģiptes upes! -
26. Vai tad tu to nezini? Es to jau sen esmu nolēmis un no veciem laikiem to tā izkārtojis, un tagad tas notiek, ka stipras pilsētas tiek sagrautas drupu kaudzēs.

27. Un to iedzīvotāji nevarīgi stāv lielās bailēs un top kaunā; viņi ir kā zāle laukā, kā izplaucis zaļums, kā jumta zāle, kā rūsas saēsta labība, pirms tā nogatavojas.
28. Bet Man tava dzīve ir zināma, tava piecelšanās un nosēšanās, iziešana un atnākšana, arī tava trakošana pret Mani.
29. Tādēļ, ka tu sacēlies pret Mani un tava pārgalvība nākusi Manās ausīs, Es likšu tev dzelžus nāsīs un laužņus tavā mutē un vadīšu tevi atpakaļ pa to ceļu, pa kuru tu esi nācis.
30. Bet tev, Hiskija, lai ir par zīmi: šīnī gadā ēdīs to, kas bez sēšanas audzis, otrā gadā to, kas vēl no saknes izaudzis, bet trešajā gadā jūs sēsīt un pļausīt, stādīsīt vīnadārzus un ēdīsīt to augļus!
31. Kas no Jūdas nama vēl atlicis un izglābies, tie laidīs saknes zemē un atnesīs augļus.
32. Jo no Jeruzālemes izies atlikušie un no Ciānas kalna izglābtie; to darīs Tas Kungs Cebaots!
33. Tādēļ Tas Kungs saka par Asīrijas ķēniņu: viņš neieies šīnī pilsētā un neiešaus tanī nevienu bultu, un viņš nepacels vairogu pret to un neuzmetīs vaļņus!
34. Pa to pašu ceļu, pa kuru viņš nācis, viņš aizies atpakaļ un neiebruks šīnī pilsētā, tā saka Tas Kungs,
35. Es pasargāšu šo pilsētu, lai to izglābtu Manis un Mana kalpa Dāvida dēļ!
36. Tad izgāja Tā Kunga eņģelis un nogalināja asīriešu nometnē simts astoņdesmit piecus tūkstošus vīru; kad agri rītā nometne piecēlās, tad redzi, tie visi bija pagalam.
37. Tad Asīrijas ķēniņš Sanheribs aizgāja un atgriezās atpakaļ mājās Ninivē.
38. Un, kad viņš reiz pielūdza templī savu dievu Nisroku, tad viņa dēli Adramelehs un Sarecers viņu noslepkavoja ar zobenu; tad tie aizbēga uz Araratu, un viņa dēls Esarhadons kļuva viņa vietā par ķēniņu.

1. Tanī laikā Hiskija nopietni saslima, tad nāca pie viņa pravietis Jesaja, Amoca dēls, un tam sacīja: Tā saka Tas Kungs: apkop savu namu, jo tu mirsi un neklūsi vesels!
2. Tad Hiskija pagriezās pret sienu un pielūdza To Kungu, sacīdams:
3. Ak, Kungs, piemini, ka es Tavā priekšā staigāju patiesībā un no visas sirds darīju, kas Tev patīk! Un Hiskija sāka gauži raudāt.
4. Tad atklājās Tā Kunga vārds Jesajam:
5. Ej un saki Hiskijam: tā saka Tas Kungs, tava tēva Dāvida Dievs: Es dzirdēju tavu lūgšanu un redzēju tavas asaras. Es pielikšu tavam mūžam vēl piecpadsmi gadus.
6. Un Es izglābsu tevi un šo pilsētu no Asīrijas ķēniņa rokas un pasargāšu šo pilsētu.
7. Un tas tev lai ir no Tā Kunga par zīmi, ka Tas Kungs izpildīs Savu apsolījumu:
8. redzi, Es ēnu pie Ahasa saules stundeņa pagriezīšu desmit pakāpes atpakaļ. Un saule atgriezās pie stundeņa pa desmit pakāpēm atpakaļ, ko tā jau bija notecējusi.
9. Šī ir Hiskijas, Jūdas ķēniņa, dziesma no tā laika, kad viņš bija slims un izveseļojās no savas slimības:
10. Es sacīju: pašos spēka gados man jānokāpj elles vārtos, nolaupīti ir man vēl piederošie dzīves gadi.
11. Es sacīju: es neredzēšu vairs To Kungu dzīvo zemē, es neredzēšu nevienu dzīvu cilvēku apakšzemes valsts iedzīvotāju vidū.
12. Mans mājoklis ir noplēsts un aiziet no manis kā ganu telts. Es satinu savu dzīvību kā audējs savu audumu. Viņš mani nogriež kā izaustu audumu, kas satinies ap riestavu. Pirms diena izbeidzas naktī, Tu man dari galu.
13. Ja es nomierinu savu sirdi līdz rītam, Viņš salauž visus manus kaulus kā lauva; pirms diena pārvēršas vakarā un naktī, Tu man dari galu.
14. Es kliecēju kā bezdelīga, kā dzērve, es ūboju kā balodis; manas acis raudzījās ilgdamās uz augšu. Ak, Kungs, man ir bail! Palīdzi man!
15. Ko lai es saku? Ko Viņš man apsolījis, to Viņš piepildīja. Es staigāju mierā visās savās mūža dienās pēc tādām savas dvēseles skumjām.
16. Ak, Kungs! No tā cilvēks dzīvo, un tas ir manas gara dzīves saturs. Tu mani atspirdzināsi un mani uzturēsi dzīvu!
17. Tiešām, rūgtās ciešanas man nākušas par svētību, Tu pasargāji manu dvēseli un turēji to tālu no iznīcības un nāves bedres, jo visiem maniemi grēkiem Tu esi licis palikt Tev tālu aiz muguras.
18. Ne jau apakšzeme slavē Tevi, ne jau nāve teic Tavu slavu, un ne tie, kas apgūlušies kapa tumsā, cer uz Tavu patiesību.
19. Nē! Bet dzīvie, jā, dzīvie slavē Tevi tā kā es šodien: tēvs pasludina bērniem Tavu patiesību.
20. Tas Kungs ir bijis gatavs un žēlīgs man palīdzēt. Mēs skandināsim savas dziesmas Tā Kunga namā, kamēr vien dzīvosim.
21. Un Jesaja noteica, lai liek vīgu ziedi uz augoni, tad slimnieks kļūs vesels.
22. Tad Hiskija jautāja: Kas man būs par zīmi, ka es atkal noiešu Tā Kunga namā?

1. Tanī laikā Bābeles ķēniņš Merodahs-Baladans, Baladana dēls, sūtīja apsveikumu un dāvanas Hiskijam; viņš esot dzirdējis, ka Hiskija bijis slim un atkal kļuvis vesels.
2. Hiskija priecājās par to un rādīja sūtņiem savu dārgumu glabātavās sudrabu un zeltu, smalkas smaržu vielas, dārgo eļļu, visu savu ieroču namu, visas savas mantas, kas atradās glabātavās. Nekā nebija viņa pilī un viņa valstī, ko viņš tiem nebūtu rādījis.
3. Tad pravietis Jesaja gāja pie ķēniņa Hiskijas un tam jautāja: Ko tev teica šie vīri, un no kurienes tie nākuši? Hiskija atbildēja: Tie atnākuši no tālas zemes, no Bābeles.
4. Tad viņš jautāja: Ko tie redzēja tavā pilī? Hiskija teica: Tie redzēja visu, kas ir manā pilī. Es tiem rādīju visu, kas ir manās dārgumu glabātavās.
5. Tad Jesaja teica Hiskijam: Klausies Tā Kunga Cebaota vārdu:
6. redzi, nāks dienas, kad visu, kas tavā pilī un ko tavi tēvi krājuši līdz šai dienai, aizvedīs uz Bābeli un nekā neatstās, tā saka Tas Kungs,
7. un dažus no taviem miesīgiem dēliem, kas tev piedzims, paņems, lai viņi kalpotu kā galminieki Bābeles ķēniņa pilī.
8. Tad Hiskija atbildēja Jesajam: Labs ir Tā Kunga vārds, ko tu man sacīji! Viņš domāja: miers un drošība būs manas dzīves laikā.

1. Ieprieciniet, ieprieciniet Manu tautu! saka jūsu Dievs.
2. Runājiet sirsnīgi ar Jeruzālemi un sakait tai, ka tās ciešanu laiks ir piepildīts, ka tās noziegums salīdzināts, jo tā ir no Tā Kunga rokas saņēmusi divkārtīgu sodu par visiem saviem grēkiem.
3. Klau! Kaut kur atskanēja sauciens: Ierīkojiet tuksnesī Tam Kungam ceļu, dariet klajumā kādas līdzenas tekas mūsu Dievam!
4. Visas ielejas lai piepilda un visus kalnus un pakalnus lai nolīdzina; kas ir nelīdzens, lai top par līdzenu ceļu, un, kas paugurains, lai top par klajumu,
5. lai parādītos Tā Kunga godība un lai visa cilvēce kopā to redzētu, jo Tā Kunga mute to tā ir runājusi.
6. Klau! Balss sauc: Sludini! Es sacīju: Ko es lai sludinu? Visa miesa ir zāle, un viss tās jaukums ir kā puķe laukā!
7. Zāle nokalst, puķe novīst, kad Tā Kunga dvaša to skar. Tiešām, tauta ir zāle!
8. Zāle nokalst, puķe novīst, bet mūsu Dieva vārds paliek mūžīgi!
9. Kāp jo augstā kalnā, Ciāna, tu labās vēsts nesēja! Pacel savu balsi ar spēku, Jeruzāleme, tu labās vēsts nesēja, un nebīsties! Pasludini Jūdās pilsētām: Redziet, te ir jūsu Dievs!
10. Redziet, Dievs Tas Kungs nāk ar lielu spēku, un Viņa elkonis dod tam uzvaru, Viņa alga ir pie Viņa, un Viņa atmaksa ir Viņa priekšā!
11. Kā gans Viņš ganīs Savu ganāmo pulku. Viņš ņems jērus Savās rokās un tos nesīs Savā klēpī un sargās avju mātes.
12. Kas ir izmērījis ūdeņus ar sauju un aptvēris debesis ar savām rokām? Kas saņēmis zemes pīšļus traukā un kalnus nosvēris ar svariem un pakalnus rokas svaru kausā?
13. Kas ir Tā Kunga Garam noteicis tā apjomu, un kas bijis Viņa padoma devējs?
14. Pie kā Viņš meklējis padomu, ka tas Viņam būtu mācījis gudrību un Viņam rādījis pareizo ceļu, Viņam devis atziņu un Viņu vadījis patiesības ceļā?
15. Redzi, tautas ir kā piliens pie spaiņa, tās Viņam ir kā puteklītis svaru kausā! Salas Viņam ir kā smilšu grauds, ko Viņš paceļ!
16. Libānā nepietiek malkas, un tajā esošā zvēru daudzuma ir par maz dedzināmam upurim Tam Kungam.
17. Visas tautas ir it kā nekas Viņa priekšā, un kā neko Viņš tās arī neatzīst un neievēro.
18. Ar ko jūs salīdzināsiet Dievu, un kur jūs atradīsiet Viņam ko līdzīgu?
19. Taču ne kādu elku tēlu? To amatnieks darinājis, un zeltkalis to pārklājis ar zeltu un tam piestiprinājis sudraba važiņas.
20. Kam tāds upuris nav pa spēkam, tas izvēlas koku, kas nesatrūd, un meklē veiklu meistarū, lai tas viņam darina tēlu, kas nešķobītos.
21. Vai tad jūs to nezināt? Vai tad jūs to neesat dzirdējuši? Vai tad jums jau no paša sākuma tas nav pasludināts? Vai tad jūs vēl neesat sapratuši, ko zemes pamati māca?
22. Viņš ir tas, kas sēž augstībā pār zemi, un tās iedzīvotāji irniecīgi kā siseni. Viņš ir tas, kas izklāj debesis kā segu un tās izpleš kā dzīvojamu telti.
23. Viņš pazemo dižciltīgos un zemes valdniekiem liek nokļūt nožēlojamā stāvoklī.
24. Tikko iedēstīti, tie vēl centās zemē iesakņoties, kā tos jau skar Viņa dvaša, un tie nokalst, viesulis tos izputina kā pelus.
25. Kam jūs Mani pielīdzināsiet, ka Es tam būtu līdzīgs? jautā Svētais.
26. Paceliet savas acis uz debesīm un raugait: kas to visu radījis? Viņš ir tas, kas izved visu viņu pulku pēc skaita un visus sauc vārdā pēc Sava lielā spēka un varas, un tur netrūkst neviena.
27. Kāpēc tu, Jēkab, saki, un tu, Israēl, domā: mans ceļš ir Tam Kungam apslēpts, manu tiesu Dievs neievēro?
28. Vai tu to nezini, vai tu to neesi dzirdējis? Mūžīgais Dievs ir Tas Kungs, kas radījis zemes galus. Viņš nepieķūst un nenogurst, Viņa gudrība ir neaptverama.
29. Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgajiem.

30. Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk,

31. bet, kas palaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst.

1. Klusēdamas uzklausiet Mani, jūs jūras zemes un salas, un tautas lai ņemas jaunu spēku, lai tās nāk un runā, tad iesim kopā tiesāties!
2. Kas ir no austrumiem to vīru saucis, kam taisnība un uzvara seko, kur vien viņš staigā? Kas nodevis tautas viņa varā, ka viņš valda pār ķēniņiem? Tie padoti viņa zobenam kā pīšļi un viņa stopam kā izpurinātas pelavas.
3. Viņš tos vajā, vajā pats neskarts un neaiztikts, nepieskardamies savai tekai ar savām kājām.
4. Kas to ir darījis un to veicis? Tas, kas cilvēku ciltis aicinājis esamībā no iesākuma, Es esmu Tas Kungs, kas esmu pirmais bijis un arī ar pēdējiem esmu vēl tas pats. -
5. Jūras salas to redzēja un izbijās, zemes gali drebēja. Tie nāca un tuvojās.
6. Cits citam palīdzēja, un ikviens sacīja savam brālim: esi stiprs!
7. Kalējs drošināja sudrabkali, un, kas ar āmuru strādā, teica smagā vesera cilātājam: metinājums būs labs! - Tad viņš to pienagloja, lai tas nekustas.
8. Bet tu, Israēl, Mans kalps, tu Jēkab, ko Es izredzēju, Mana mīļā Ābrahāma dzimums un atvase,
9. ko Es vadīju no zemes galiem un aicināju no tālajām zemes robežām un malām un teicu: Tu esi Mans kalps, Es tevi izredzēju un neesmu atmetis.
10. Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!
11. Redzi, kaunā paliks un par apsmieklu kļūs visi, kas pret tevi iedegas naidā un dusmās; iznīks un ies bojā visi, kas meklē nesaskaņas ar tevi.
12. Tu tos meklēsi, bet vairs neatradīsi, kas ar tevi bija ienaidā; tie visi iznīks, kas karoja ar tevi.
13. Jo Es, Tas Kungs, tavs Dievs, daru stipru tavu labo roku, Es, kas tev saku: Nebīsties, Es tev palīdzu!
14. Nebīsties, tu tārpīn Jēkab, Israēla pulcīn! Es tev palīdzu, saka Tas Kungs, tavs pestītājs ir Israēla Svētais.
15. Redzi, Es tevi daru par jauniem asiem kuļamiem rīkiem ar asām naglām; tu sakulsi un satrieksi kalnus un samalsi pakalnus par pelavām.
16. Tu tos vētīsi, ka vējš tos aiznes un viesulis tos izkaisa. Bet tu priecāsies ar To Kungu un leposies ar Israēla Svēto!
17. Cietēji un nabagi meklē ūdeni un neatrod, viņu mēle ir izslāpusi un iztvīkusi; Es, Tas Kungs, tos paklausīšu, Es, Israēla Dievs, tos neatstāšu.
18. Es likšu upēm iztecēt no kailiem kalniem un atvēršu strautus klajumos; Es darīšu tuksnesi par ūdens ezeru un sausu zemi par ūdens avotiem.
19. Es likšu augt tuksnesī ciedru kokiem, akācijām, mirtēm un eļļas kokiem. Un Es stādīšu sausā klajumā cipreses, gobas un pīnijas kopā,
20. lai visi šie koki redz un atzīst, lai tie apdomā un saprot visi kopā, ka Tā Kunga roka to ir darījusi un ka Israēla Svētais to ir lēmis.
21. Iesniedziet savu tiesas lietu, saka Tas Kungs, pierādiet savu taisnību, tā saka Jēkaba ķēniņš.
22. Lai viņi nāk un mums rāda, kam jānotiek. Ziņojiet mums par notikušo, lai mēs to savā sirdī apdomājam un saprotam, vai stāstiet mums par nākošo, kas sagaidāms.
23. Rādiet mums, kas notiks nākotnē, lai redzam, ka jūs esat dievi! Dariet labu vai ļaunu, lai mēs izbrīnā uz to raugāmies!
24. Lūk, jūs neesat nekas, un viss jūsu darbs ir niecība! Jums pieslieties ir neprāts!
25. Bet Es aicināju šurp kādu vīru no ziemeļiem, un viņš ir atnācis, viņš piesauc Manu Vārdu; viņš samīn valdniekus, kā podnieks samīn un samīca mālus.
26. Kas to sludinājis no iesākuma, lai mēs to zinātu un lai mēs to zinātu jau labi vien iepriekš, tā ka mēs varētu teikt: vai viņam tiešām taisnība? - Taču nav bijis neviena, kas to būtu teicis, neviena, kas to būtu sludinājis, nav neviena starp jums, kas būtu kādu vārdu dzirdējis.
27. Es kā pirmais saku Ciānai: Redzi, te viņi ir! Un Es sūtu Jeruzālemei prieka vēstnesi.
28. Ja raugos, tad tur tomēr nav neviena, kas varētu dot atbildi, viņu starpā nav neviena, kam Es

varētu jautāt un kas Man atbildētu.

29. Redzi, tie visi ir niecīgi, un viņu darbs ir niecība, viņu elku tēli ir tukšs vējš!

1. Redzi, tas ir Mans kalps, ko Es neatlaižu; Mans izredzētais, pie viņa Manai dvēselei ir labpatika. Es liku Savu Garu uz viņu, lai viņš nes tautām taisnību.
2. Viņš nebrēks un netrokšņos, un viņa balsi nedzirdēs uz ielas.
3. Ielūzušu niedri viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli viņš neizdzēsīs; uzticīgi viņš darīs zināmu tiesu pēc patiesības.
4. Viņš nepagurs un nekritīs, kamēr viņš nenodibinās taisnību virs zemes. Jūras salas jau cer uz viņa norādījumiem.
5. Tā saka Dievs Tas Kungs, kas radījis debesis un tās izplājis, kas cēlis zemi ar visiem tās augļiem, kas iedvesis dvašu cilvēkiem, kuri tur dzīvo, un garu tiem, kas tur mīt visās vietās.
6. Es, Tas Kungs, tevi aicināju taisnībā, ņemu tevi pie rokas un pasargāju un tevi iecēlu par derību tautai un par gaismu citām tautām,
7. lai atvērtu acis aklie un atsvabinātu apcietinātos no cietuma, tos, kas sēd tumsībā.
8. Es esmu Tas Kungs, tas ir Mans Vārds, Savu godu Es citam nedošu, nedz Savu slavu elkiem.
9. Redzi, agrākie pavēstījumi ir piepildīti, Es jums dodu jaunus, un, pirms tie piepildās, Es jums tos pasludinu.
10. Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, daudziniet Viņa slavu līdz pat zemes galiem, jūs jūras braucēji, baudīdami tās pilnību, jūs jūras salas un to iedzīvotāji!
11. Lai paceļ savu balsi stepju klajumi un to pilsētas un ciemi, kur Kedars dzīvo. Lai gaviļē klintskalnu iedzīvotāji, lai tie sauc no kalnu galiem!
12. Tam Kungam lai dod godu un lai pauž Viņa slavu jūras salās!
13. Tas Kungs nāk kā varonis, kā karavīrs Viņš uzsāk kara gaitu, Viņš liek atskanēt kara saucienam, Viņš nostājas kā varonis pret Saviem ienaidniekiem.
14. Ilgi jo ilgi Es klusēju un valdījos, bet tagad Es kliegšu kā dzemdētāja, elsdams un pūzdams reizē.
15. Es nopostīšu kalnus un pakalnus, viss to zaļums nokaltīs, to upes paliks par sausu zemi, un to ezeri izzūs.
16. Es vadīšu aklus pa ceļiem, ko tie agrāk nepazina, pa tekām, kas tiem bija svešas; Es darīšu tumsību viņu acīm par gaismu un nelīdzenumu par līdzenu ceļu. To visu Es darīšu un no tā neatkāpšos.
17. Bet jāatkāpjas un jāpaliek kaunā visiem, kas paļaujas uz elkiem, kas saka uz elka tēliem: jūs esat mūsu dievi!
18. Kurlie, klausaities! Aklie, skataities un ieraugait!
19. Kas ir tik akls kā Mans kalps un tik kurls kā Mans vēstnesis, ko Es sūtu? Kas ir tik akls kā Mans uzticamais, tik akls kā Tā Kunga kalps!
20. Tu esi daudz redzējis, bet neesi to ievērojis; ar vaļējām ausīm tu neesi dzirdējis.
21. Tas Kungs gan gribēja Savas taisnības dēļ viņiem bauslību pārveidot par lielu un diženu,
22. bet viņi tomēr ir nospiesta, noplicināta un izlaupīta tauta, kas sagūstīta novietota alās un ieslodzīta cietumos; tie ir kļuvuši citiem par laupījumu, un nav neviena, kas teiktu: atsvabini tos!
23. Kas jūsu starpā tam vēl piegriež vērību, kas to ievēro un mācās no tā nākotnei?
24. Kas nodeva Jēkabu postam un Israēlu izlaupīšanai? Vai ne Tas Kungs, pret kuru esam grēkojuši? Tie negribēja staigāt Viņa ceļus un neklausīja Viņa baušļiem.
25. Tāpēc Viņš izlēja pār tiem Savas bargās dusmas un sūtīja tiem kara briesmas, kas tos apdraudēja no visām pusēm. Bet tie nepiegrieza tam vērību, un, kaut jau tā smagi arī pārbaudīti, tie neņēma to pie sirds.

1. Bet tagad saka Tas Kungs, kas tevi radījis, Jēkab, un tevi veidojis, Israēl: Nebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans!
2. Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis, un caur straumēm, tās tevi nepārplūdinās; kad tu iesi caur uguni, tu nesadegsi, uguns liesmas tev nekaitēs!
3. Jo Es, Tas Kungs, tavš Dievs, Israēla Svētais, esmu tavš glābējs. Es atdošu Ēģipti par tavu atpirkšanas maksu, tāpat arī Etiopiju un Sabu Es dodu par tevi.
4. Tādēļ ka tu esi dārgs un vērtīgs Manās acīs, Es dodu zemes par tavu izpirkšanu un tautas atlīdzībai par tavu dvēseli.
5. Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! No rīta puses Es atvedīšu atpakaļ tavus tautas brāļus un no vakariem sapulcināšu tavus piederīgos.
6. Es sacīšu ziemeļiem: atsvabiniet tos! Un dienvidiem Es teikšu: neaizturiet tos! Atvediet Manus dēlus no tālienes un Manas meitas no zemes galiem,
7. visus, kas nosaukti Manā Vārdā un ko Es esmu radījis Sev par godu, visus, ko Es esmu veidojis un uzturējis!
8. Lai ierodas un sanāk kopā tauta, kas ir akla, kaut gan tai ir acis, un kas ir kurla, kaut gan tai ir ausis!
9. Visas ciltis un visas tautas ir sapulcējušās. Kas viņu starpā var to pasludināt vai likt uzklaut agrākos pavēstījumus? Lai viņi atved savus lieciniekus, kas to pastiprina, ka tie to dzird, un lai viņi saka: tas ir taisnība!
10. Jūs esat Mani liecinieki, tā saka Tas Kungs, un jūs esat Mani kalpi, ko Es esmu izredzējis, lai jūs to atzīstat un Man ticat, ka Es tas esmu. Priekš Manis neviena cita Dieva nav bijis un pēc Manis neviena cita nebūs,
11. vienīgi Es esmu Tas Kungs, bez Manis nav cita Glābēja.
12. To Es jums pasludināju un arī jums palīdzēju; to Es jums teicu, kad jums sveša dieva vēl nebija. Jūs esat Mani liecinieki, tā saka Tas Kungs, un vienīgi Es esmu Dievs.
13. Arī turpmāk Es palieku tas pats, un nav neviena, kas varētu izglābt no Manas rokas. Kad Es gribu ko darīt, kas to var traucēt?
14. Tā sacīja Tas Kungs, jūsu Pestītājs, Israēla Svētais: Jūsu dēļ Es sūtīju uz Bābeli un gribu visus tās iedzīvotājus aizvest kā bēgļus, arī kaldejus ar viņu laivām, ar ko viņi tā lepojas,
15. Es esmu Tas Kungs, jūsu Svētais, Israēla radītājs, jūsu ķēniņš!
16. Tā saka Tas Kungs, kas paver ceļu pāri jūrai un taku pāri lieliem ūdeņiem,
17. kas izsūta karā ratus un zirgus, karapulcus un karaspēkus, bet tā, ka tie visi tur guļ un necelsies vairs, tie izplēnējuši un izdzisuši kā izlietoti degļi.
18. Nedomājiet vairs par seniem notikumiem un neievērojiet to, kas jau sen bijis!
19. Redziet, Es veikšu ko jaunu, tas jau parādās, vai jūs to neredzat? Es likšu rasties ceļam tuksnesī un upēm vientuļās kailatnēs.
20. Meža zvēri būs Man pateicīgi, šakāļi un strausi, ka Es ūdeni esmu devis tuksnesī un upes sausās vietās, lai dzirdinātu Savu tautu, Savu izredzēto tautu;
21. šī tauta, ko Es esmu Sev izredzējis, lai pauž Manu slavu!
22. Bet tu, Jēkab, tomēr neesi Mani piesaucis, un tu, Israēl, neesi Manis dēļ pūlējies;
23. tu neatnesi Man savas avis dedzināšanai upurim, nedz Mani godāji ar saviem kaujamiem upuriem. Es tevi nenokalpināju ar ēdamiem upuriem un neapgrūtināju ar Man piešķiramām kvēpināmām balvām.
24. Tu nepirki Man par naudu smaržīgas kalnes un nemieļoji Mani ar savu kaujamo upuru taukiem. Bet tu Mani gan apkaitināji ar saviem grēkiem un Mani apgrūtināji ar saviem noziegumiem.
25. Es - Es tas esmu, kas izdzēšu tavus noziegumus Manis paša dēļ un nepieminu tavus grēkus.
26. Atgādini Man notikušo, tiesāsimies; saki, kā tu domā taisnoties?
27. Jau tavš pirmais tēvs grēkoja, un tavi aizstāvji ir no Manis atkrituši.
28. Tādēļ Es atņēmu svētnīcas augstajiem vadītājiem Savu svētību, nodevu Jēkabu lāstam un Israēlu

kaunam.

1. Bet nu klausies, Jēkab, Mans kalps, un, tu Israēl, ko Es esmu izredzējis!
2. Tā saka Tas Kungs, kas tevi radījis un tevi veidojis no mātes miesām un kas tev palīdz: nebīsties, Mans kalps Jēkab, un, tu Ješurūn, ko Es esmu izredzējis!
3. Jo, kā Es izleju ūdeni uz iztvīkušu zemi un straumes uz sausu zemi, tā Es izliešu Savu Garu uz tavu dzimumu un Savu svētību uz taviem pēcnācējiem,
4. ka tie zaļos kā zāle, kā vītoli pie ūdens upēm.
5. Šis sacīs: es piederu Tam Kungam; kāds cits sauksies Jēkaba vārdā, vēl kāds trešais ar savu roku pierakstīsies kā piederīgs Tam Kungam un ar godu nēsās Israēla vārdu.
6. Tā saka Tas Kungs, Israēla ķēniņš un Pestītājs, Tas Kungs Cebaots: Es esmu pirmais un pēdējais, un bez Manis nav cita Dieva!
7. Kas var Man līdzināties? Lai tas nāk un Man saka un ziņo! Kas sūtījis senlaikos tautas pasaulē un pasludinājis nākošo, kas vēl notiks? Lai tie to pasaka!
8. Nebīstieties un neuztraucieties! Vai Es to tev neesmu no senlaikiem darījis zināmu un pasludinājis? Tā jūs esat Mani liecinieki. Vai ir bez Manis vēl cits Dievs? Nē, nav nevienas citas klints, Es nezinu nevienas!
9. Visi elka tēlu taisītāji nav nekas, un viņu vismīļākajiem tēliem nav nekādas vērtības. Tie ir gan viņu liecinieki, bet tie neredz un nesaprot nekā, un tie paliks kaunā.
10. Kas tad gan darina dievus un lej elku tēlus, kas nekam neder?
11. Lūk, paši lietpratēji un viņu biedri visi stāv nokaunējušies, jo tie ir tikai cilvēki! Lai tie vīri nāk un sapulcējas, tie izbīsies un paliks kaunā!
12. Kalējs strādā ar savu darba rīku ogļu uguns svelmē un vesera sitieniem veido ar stipru roku tēlu. Kad viņš cieš badu, tad viņa spēks iet mazumā, un, kad viņš nedzer ūdeni, tad viņš nogurst.
13. Kokgriezējs izstiep savu mērauklu, uzzīmē tēlu ar zīmuli, izgrehj to ar grebli, nosprauž to ar cirkuli un izveido pēc vīra parauga par skaistu cilvēka tēlu, ko domāts novietot namā.
14. Viņš cērt ciedru kokus un cipresi vai ozolu un izmeklē kādu no meža kokiem. Viņš bija dēstījis ogļu kokus, ko lietūs izaudzējis.
15. Tie ir cilvēkiem dedzināmais, viņš sildās pie to uguns, viņš kurina ar tiem arī krāsni un cep maizi. Bet viņš veido no atsevišķa šāda koka arī elka tēlu un pielūdz to.
16. Vienu daļu no tā viņš sadedzina ugunī, ar pārējo viņš cep gaļu, paēd, sildās pie uguns un saka: cik labi, es sajūtu siltumu!
17. Bet no atlikušā viņš darina sev dievu, elka tēlu, tā priekšā viņš zemojas, metas ceļos un to pielūdz, sacīdams: palīdzi man, jo tu esi mans dievs!
18. Tiem nav atziņas un saprāta, jo viņu acis ir aizlipušas, ka tie neredz, viņu sirdis ir apcietinātas, ka tie nesaprot.
19. Tādēļ neviens to nepārdomā un nesajēdz, lai sacītu: vienu koka daļu es sadedzināju ugunī, cepu uz tās oglēm maizi un gaļu un ēdu. Un vai tad es no atlikušā lai taisu kauna un šausmu tēlu un koka stumbenu lai pielūdzu?
20. Kas savu cerību liek uz nīcīgām lietām, uz pelniem, to maldina viņa pieviltā sirds un apmātais prāts, ka viņš nenāk pie garīgas skaidrības, lai jautātu: vai tie nav maldi, uz ko es paļaujos?
21. Apdomā to, Jēkab, un, tu Israēl, jo tu esi Mans kalps! Es tevi radīju, tu esi Mans kalps; Israēl, Es tevi neaizmirsīšu!
22. Es izgaissinu tavus pārkāpumus kā miglu un lieku izklīst taviem grēkiem kā mākonim. Atgriezies pie Manis, jo Es tevi atpestīšu!
23. Gavilējiet debesis, jo Tas Kungs to darījis! Priecājieties, zemes dziļumi, paceliet priecīgi savu balsi, jūs, kalni, mežs un visi koki, kas tanī, jo Tas Kungs ir Jēkabu atpestījis un ir Israēlā pagodināts!
24. Tā saka Tas Kungs, tavs Pestītājs, kas tevi vadījis no mātes miesām: Es esmu Tas Kungs, kas visu radījis, kas debesis izklājis, Es viens pats, un arī zemei nospraudis robežas, - bez Manis tur neviena cita nebija!
25. Kas murgotāju brīnuma zīmes padara par neesošām un pašus zilniekus parāda neprašas esam,

kas gudros apkaunotus piespiež pazust un viņu zināšanu pierāda muļķību esam,

26. bet kas īsteno sava kalpa vārdu un piepilda savu sūtņu iepriekš pasludināto lēmumu, kas par Jeruzālemi apsola: to atkal apdzīvos! - un par Jūdas pilsētām: tās atkal atjaunos, un Es to izpostītās vietas atkal atjaunošu!

27. Kas saka jūras dziļumam: izej! - un: Es tavas straumes padarīšu sausas!

28. Kas par Kīru saka: tas ir Mans gans, viņš izpildīs Manu gribu, pavēlēdams atjaunot Jeruzālemi un atkal uzcelt Dieva namu!

1. Tā saka Tas Kungs uz Kīru, Savu svaidīto: Kīru Es satvēru pie viņa labās rokas, lai pakļautu tautas viņa priekšā, lai noraisītu ķēniņiem no viņu gurniem zobenu saites, lai atvērtu durvis viņa priekšā un lai vārti viņa priekšā nepaliktu aizslēgti.
2. Es iešu tavā priekšā un līdzināšu nelīdzienās tekas, Es satriekšu vara durvis un salauzīšu dzelzs aizšaujamus.
3. Es nodošu tev tumsā paglabātās mantas un paslēptos dārgumus, lai tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs, Israēla Dievs, kas tevi saucis tavā vārdā.
4. Jēkaba, Sava kalpa, dēļ un Israēla, Sava izredzētā, dēļ Es tevi nosaucu tavā vārdā un devu tev cienījamu vārdu, kur tu Mani vēl nepazīni.
5. Es esmu Tas Kungs, un cita nav neviena; bez Manis neviena Dieva nav. Es tevi apbruņoju, jebšu tu Mani nepazīni,
6. lai atzītu no saules lēkta līdz saules rietam, ka bez Manis cita nav neviena. Es esmu Tas Kungs, un cita nav neviena!
7. Es, kas radu gaismu un veidoju arī tumsību, kas dod svētību, bet arī ļaunu; Es esmu Tas Kungs, kas visu to dara!
8. Lieciet mirgot, jūs debesis, no augšas svētībai, un mākoņi lai izlej taisnību pār zemi! Lai zeme atver savu klēpi, lai uzplaukst pestīšana, un lai tai līdzī izaug taisnība! Es, Tas Kungs, pats to tā esmu radījis.
9. Bēdas tam, kam nesaskaņas ar savu radītāju, lauskai starp māla trauku lauskām! Vai tad māls var sacīt savam veidotājam: ko tu te dari? - Jeb vai tas darbs, ko tu dari, tev sacīs: tev jau nav roku?
10. Bēdas tam, kas uz kādu tēvu saka: kādēļ tev bērni? - vai uz kādu māti: kādēļ tu dzemdē?
11. Tā saka Tas Kungs, Israēla Svētais, viņa radītājs: par nākamām lietām jautāji Mani! Manus dēlus un Manu roku darbu atstāji Man!
12. Es radīju zemi un cilvēkus zemes virsū; Manas rokas izklāja debesis, un Es vadīju visu to zvaigžņu pulku.
13. Es viņu, Kīru, atmodināju taisnīgumā, un Es līdzināšu visus viņa ceļus. Viņš atkal uzcelš Manu pilsētu un atbrīvos Manus cietumniekus un ne par naudu, ne arī par dāvanām! saka Tas Kungs Cebaots.
14. Tā saka Tas Kungs: Ēģiptes bagātība un Etiopijas un sabiešu, liela auguma vīru, peļņa plūdīs pāri pie tevis un tev piederēs; viņi vilksies tev pakā, viņi nāks pie tevis važās saistīti, zemosies tavā priekšā un lūgsies tevi, sacīdami: tikai ar tevi ir Dievs, un nav cita Dieva!
15. Tiešām, Tu esi noslēpumains Dievs, Israēla Dievs un Glābējs!
16. Tie visi paliks kaunā un par apsmieklu, visi aizies ar kaunu, kas darina elka dievus!
17. Bet Israēls atradīs glābšanu ar Tā Kunga palīdzību, mūžīgu glābšanu; jūs nepaliksīt kaunā, nedz arī par apsmieklu mūžīgi mūžam.
18. Tā saka Tas Kungs, kas radīja debesis, Dievs, kas veidoja zemi, - Viņš to nav radījis kā tukšu vietu, bet lai tā būtu apdzīvota. Vienīgi Es esmu Tas Kungs, cita nav neviena!
19. Es nerunāju slepenībā, nedz arī kādā tumšā zemes stūrī; Es neesmu arī teicis Jēkaba pēcnācējiem: velti jūs Mani meklējat! - Es, Tas Kungs, runāju taisnību un sludinu patiesību.
20. Sapulcējieties un nāciet šurp, visas izglābtās tautas! Neprātīgi ir tie, kas nēsā sev līdzī koka tēlus un pielūdz tādu dievu, kas nevar palīdzēt.
21. Celiet priekšā pārrunām jautājumu, kas jūs nodarbina, un apspriedieties visi kopā! Kas kopš seniem laikiem to jau darījis zināmu, to pasludinājis? Vai ne Es, Tas Kungs, kas vienīgi ir Dievs? Bez Manis nav cita patiesa Dieva un Glābēja!
22. Griezieties pie Manis, tad jūs būsit glābti, visi zemes gali! Jo vienīgi Es esmu Dievs, un cita nav neviena!
23. Es zvērēju pats pie Sevis, taisnība izgāja no Manas mutes un vārds, kas paliek nesatricināms, proti, ka Manā priekšā locīsies visi ceļi un Man zvērēs ikviena mēle!
24. Vienīgi tai Kungā - tā liecinās - ir pilnvērtīga taisnība un spēks; un tie ies pie Viņa, bet paliks

kaunā visi, kas Viņam tik naidīgi bija pretojušies.

25. Viss Israēla dzimums atradīs taisnību pie Tā Kunga un leposies ar to.

1. Bels ir sabrucis, un Nebo grīlojas. To tēli uzkrauti nastu nesēju lopiņiem, mantu pārvadātājiem dzīvniekiem. Tēli, kurus jūs nesen nēsājāt apkārt, uzlikti nogurušiem lopiem.
2. Tie visi ļodzās, jau bieži gāzušies, tie nevarēja nastu aiznest drošībā, un paši bija spiesti doties gūstā.
3. Uzklusait Mani, Jēkaba nams un visi Israēla nama pāri palikušie, jūs, kas no jūsu mātes miesām Man bijuši uzkrauti un kas, no jūsu mātes klēpja sākot, esat bijuši Manis nesti!
4. Arī līdz jūsu vecuma dienām Es palikšu tas pats, Es jūs nesīšu, kamēr jūs paliksiet sirmi. To Es darīju līdz šim, un arī turpmāk Es to jums darīšu, Es jūs nesīšu un jūs izglābšu.
5. Ar ko jūs Mani salīdzināsiet, kam Mani pielīdzināsiet, ka mēs būtu līdzīgi?
6. Tie izber zeltu no maka un nosver sudrabu ar svariem, salīgst sudrabkali, lai tas darinātu dievu, kura priekšā tie zemojas un kuru tie pielūdz.
7. Viņi ņem to uz pleciem un nēsā apkārt, un noliek atkal savā vietā. Tur tas stāv un nekustas. Kad to piesauc, tas neatbild un nevar nevienam palīdzēt viņa vajadzībā.
8. Apdomājiet un esiet stipri garā, ņemiet to pie sirds, jūs atkritēji!
9. Pieminiet notikumus kopš seniem laikiem, ka Es esmu Dievs un cita nav neviena, Dievs, kam nav cita līdzīga!
10. Es no iesākuma pasludināju gala iznākumu, kopš laika gala to, kas vēl nebija noticis, sacīdams: Mans lēmums piepildīsies! Es īstenošu visu, kas Man patīk!
11. Es aicinu ērgli no rītiem un vīru pēc Mana padoma no tālas zemes. Kā Es esmu noteicis, tā Es tam likšu arī notikt, kā Es esmu lēmis, tā Es to arī izpildīšu.
12. Uzklusaities, jūs cietsirdīgie, kas esat tālu no taisnības!
13. Es Savu taisnību tuvu esmu atnesis, tā nav vairs tālu, un Mana palīdzība nekavēsies; Ciānai Es gribu piešķirt glābšanu.

1. Kāp zemē no sava troņa un sēdies pīšļos, jaunava, Bābeles meita! Sēdies pie zemes bez troņa, kaldeju meita! Jo turpmāk tevi nesauks vairs par mīlīgu un smalku.
2. Ņem roku dzirnavas un mal miltus, atsedz seju, pacel sava tērpa apakšmalu, atsedz savus lielus un brien caur tekošu ūdeni,
3. lai atklājas tavš kailums un top redzams tavš kaunums! Es atriebšos un nesaudzēšu neviena,
4. saka mūsu Pestītājs, Tas Kungs Cebaots, Israēla Svētais ir Viņa vārds.
5. Nosēdies klusi un sēdi tumsā, tu kaldeju meita! Jo turpmāk tevi vairs nesauks par ķēniņvalstu valdnieci!
6. Kad Man bija dusmas uz Savu tautu, kad Es pametu novārtā Savu mantojumu, tad Es tai ļāvu krist negodā un to nodevu tavā rokā, bet tad tu tai neparādīji žēlastību, turpretī pat veciem tu visai smagi liki sajūst savu jūgu
7. un teici: es palikšu mūžīgi un būšu vienumēr valdniece! - Tā tu visu to neņēmi pie sirds un neapdomāji galu.
8. Bet nu klausies, tu pie lepnības un pārpilnības pieradusi, kas dzīvo bezrūpīgā saldkārē un jūties tik droša un saki savā sirdī: tikai es esmu tāda, citas tādas nav nevienas! Es nekad nepalikšu par atraitni un nebūšu bez bērniem!
9. Un tomēr šīs abas nelaimes nāks pār tevi piepeši vienā dienā. Tu paliksi bez bērniem un būsi atraitne, pilnā mērā tās nāks pār tevi, neraugoties uz visām tavām burvestībām un tavu vārdošanu.
10. Tu palāvieš uz savu ļaunprātīgo viltību un domāji: neviens jau mani neredz. - Tava gudrība, tavas zināšanas tevi maldināja, ka tu savā sirdī domāji: tikai es, citas tādas nav nevienas!
11. Un tomēr nāks pār tevi ļaunums, kur tava buršana tev nepalīdzēs, tev uzbruks nelaime un bojāeja, ko tu nevarēsi novērst, - piepeši tevi skars posts un iznīcība, ko tu neparedzi.
12. Izmēģini savu plašo buršanas un vārdošanas mākslu, ar ko tu esi nodarbojusies kopš savas jaunības, varbūt tā tev palīdzēs, varbūt kādam iedvesīs bailes.
13. Tu esi līdz apnikumam nopūlējusies daudzajās apspriedēs ar saviem daudzajiem padomniekiem. Lai nu nāk tagad un tev palīdz tie debesu mērotāji un zvaigžņu novērotāji, kas pēc atsevišķiem jaunajiem mēnešiem aplēš to, kas nāks pār tevi!
14. Tiešām, tie ir kā salmi, ko uguns aprij; tie nevarēs pat savu paša dzīvību glābt no liesmu varas. Tas nebūs ogļu kvēlums, pie kura sildās, nedz krāsns uguns, pie kuras apsēžas.
15. Tā tas notiks ar tiem, ar kuriem tu esi nopūlējusies no savas jaunības, ar taviem biedriem. Tie izklīdīs, ikviens aizies savu ceļu; neviens tev nepalīdzēs.

1. Klausaities jūs, kas no Jēkaba nama, kas saucas Israēla vārdā un kas cēlušies no Jūdas dzimuma, kas zvēr pie Tā Kunga Vārda un piesauc Israēla Dievu, bet ne patiesībā un taisnībā,
2. jo tie saucas pēc svētās pilsētas un paļaujas uz Israēla Dievu, kura vārds ir Tas Kungs Cebaots.
3. Tās agrākās lietas Es jau sen biju zināmas darījis, tās ir nākušas no Manas mutes, Es tās esmu pasludinājis un piepeši tās arī izpildīju, tā ka tās ir notikušas.
4. Jo Es zināju, ka tu esi stūrgalvīgs, pretestīgs, tavs pakausis kā no dzelzs un tava piere kā no vara,
5. tādēļ Es tev jau sen pasludināju un liku to tev uzklausīt, pirms tas notiek, lai tu nesacītu: mans dieva tēls to darīja, mans elka tēls un mans dieveklis to pavēlēja.
6. Tagad tu to dzirdēji. Apdomā to visu! Un jūs - jūs negribat to apliecināt? Bet no šī brīža Es tev pasludinu ko jaunu, noslēpumainu, ko tu vēl nezināji.
7. Tikai tagad tas notiek un ne agrāk, un priekš šās dienas tu neko nebiji par to dzirdējis, lai tu nevarētu sacīt: es to jau zināju!
8. Nē, tu to nebiji ne dzirdējis, ne zinājis, tava auss nebija tam atvērta; Es zinu, ka tu esi neuzticams un ka tevi sauc par atkritēju jau no mātes miesām.
9. Sava Vārda dēļ Es pavilcināju Savas dusmas, un Sava goda dēļ Es iztuos saudzīgi tev par labu, lai tevi neiznīcinātu.
10. Redzi, Es tevi šķīstīju, bet neatradu tevi līdzīgu sudrabam; Es tevi pārbaudīju ciešanu kausējamā krāsni.
11. Manis dēļ, jā, Manis dēļ Es to daru, lai Mans Vārds netop zaimots! Savu godu Es citam nedošu!
12. Uzklausi Mani, Jēkab, un, tu Israēl, kuru Es izredzēju! Es esmu tas pats, Es esmu pirmais un arī pēdējais.
13. Mana roka lika zemei pamatus, un Mana labā roka izplēta debesis. Kad Es tām ko nosaku, tad tās visas ir Manā rīcībā.
14. Sapulcējieties visi un uzklusait! Kas no viņiem to paredzēja? Tas, ko Tas Kungs mīl, izpildīs Viņa prātu pret Bābeli, un Viņa elkonis darbosies arī pret kaldejiem.
15. Es - Es to pasludināju, Es arī aicināju viņu; Es pavēlēju viņam nākt, un viņa ceļš tam labi izdosies.
16. Nāciet šurp pie Manis un uzklusait Mani! Es to nerunāju no iesākuma slepenībā. Nē, kopš tā laika, kad tas sācies, Es biju tur klāt. Bet tagad Dievs Tas Kungs sūta mani un Savu Garu.
17. Tā saka Tas Kungs, tavs Pestītājs, Israēla Svētais: Es, Tas Kungs, tavs Dievs, mācu tev to, kas tev par svētību, un vedu tevi pa to ceļu, pa kuru tev jāstaigā.
18. Kaut jel tu ievērotu Manus baušļus! Tad tava labklājība būtu kā straume un tava taisnība kā jūras viļņi!
19. Tad tavs dzimums būtu pēc daudzuma kā smiltis un tavi miesas augļi kā smilšu graudi, un viņu vārds neizzustu un netiktu iznīcināts Mana vaiga priekšā.
20. Izeita ārā un projām no Bābeles! Bēdziet no kaldeju zemes! Ar priecīgu balsi pasludiniet to un dariet zināmu! Lai šī vēsts aiziet līdz zemes galiem! Sludiniet: Tas Kungs ir izglābis Savu kalpu Jēkabu!
21. Tie nebija izslāpuši, kad Viņš tos vadīja pa tuksnesi. Ūdenim Viņš viņiem lika plūst no klintīm, Viņš pāršķēla klinti, un iztecēja ūdens.
22. Bezdievjiem turpretī nav miera! saka Tas Kungs.

1. Uzklusait mani, jūras salas, un ņemiet vērā, tālās tautas! Tas Kungs aicināja mani jau no mātes miesām, jau no manas mātes klēpja Viņš domāja un atcerējās par manu vārdu.
2. Un Viņš man piešķīra muti kā asu zobenu un mani paglabāja Savas rokas ēnā. Viņš izveidoja mani par spožu bultu, paglabāja mani Savā bultu somā
3. un teica: Tu esi Mans kalps, Israēl, kurā Es gribu parādīt Savu godību un gribu daudzināts būt.
4. Es savukārt nodomāju: es velti esmu pūlējies, es lieki un ne par ko esmu šķīdis savu spēku; tomēr mana taisnība ir pie Tā Kunga un mana alga mana Dieva rokā.
5. Tad Tas Kungs teica - Viņš, kas mani no mātes miesām izredzējis par Savu kalpu, lai es atgrieztu pie Viņa Jēkabu un pulcinātu ap Viņu Israēlu, - es tiešām esmu pagodināts Tā Kunga acīs, un mans Dievs ir mans stiprums, -
6. un tad Viņš teica: Tas ir par maz, ka tu esi Mans kalps, lai atjaunotu Jēkaba ciltis un atvestu atpakaļ izglābtos Israēla bērnus. Nē! Es padaru tevi arī par gaismu citām tautām, ka tu būtu Manas pestīšanas nesējs līdz pasaules galam.
7. Tā saka Tas Kungs, Israēla Pestītājs, viņa Svētais, nicinātai dvēselei, novārtā liktai tautai un apspiedēju kalpam: Kēniņi to redzēs un piecelsies, un lielkungi zemosies Tā Kunga dēļ, jo Viņš ir uzticīgs, Israēla Svētā dēļ, kas tevi izredzējis.
8. Un vēl saka Tas Kungs: Es tevi paklausīju žēlastības laikā un tev palīdzēju pestīšanas dienā; Es tevi pasargāšu un celšu tevi tautai par derību, lai atjaunotu kārtību zemē, lai ikviens saņemtu savu izpostīto mantas tiesu
9. un lai sacītu cietumniekiem: nāciet laukā! - bet tiem, kas sēd tumsā: nāciet gaismā! - Tie atradīs ganības jau ceļmalā un visās augstās tukšās vietās.
10. Tie neizsalks un neizslāps, tos nespiedīs ne karstums, ne saules svelme, jo viņu apžēlotājs tos vadīs, tos vedīs pie ūdens avotiem un atspirdzinās.
11. Visi Mani kalni kļūs par ceļiem, un visi Mani ceļi būs līdzeni.
12. Redzi,ieni nāks no tālienes, otri no ziemeļiem un vakariem un vēl citi no jūras un Sinimas zemes.
13. Gavilējiet, debesis, priecājies, zeme, un liksmojiet, jūs kalni! Jo Tas Kungs ir iepriecinājis Savu tautu un apžēlojis par nelaimīgajiem.
14. Bet Ciāna žēlojas: Tas Kungs mani ir atstājis, Tas Kungs mani ir aizmirsis!
15. Vai var māte aizmirst savu zīdāini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu.
16. Redzi, abu Savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis; tavi mūri ir vienmēr Manā priekšā.
17. Tavi namdari jau steidzas šurp, bet tavi postītāji un iznīcinātāji dodas projām no tevis.
18. Pacel savas acis un raugies visapkārt! Viņi visi jau sapulcējušies un nāk pie tevis! Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Tas Kungs, kā dārgas rotas tu apliksi viņus ap sevi un apjoziesies ar viņiem kā līgava ar jostu.
19. Jo tavas drupu vietas, tavi tuksneši un tava izpostītā zeme būs turpmāk taviem iedzīvotājiem par šauru. Tavi postītāji tad jau būs projām.
20. Tu dzirdēsi vēl ar pašas ausīm savus tev no tavas vientulības laikiem pāri palikušos bērnus katru par sevi sakām: šeit man par šauru, gādā man vietu, ka es varu dzīvot!
21. Tad tu pati savā sirdī sev jautāsi: kas man tos dzemdēja, jo es biju bez bērniem, neauglīga, dzīvoju trimdā, atstāta? Kas man tos uzaudzinaja? Es taču biju viena palikusi; kur tad šie radušies?
22. Tā saka Dievs Tas Kungs: Redzi, Es pacelšu Savu roku pār ciltīm un uzvilksu Savu karogu pār tautām! Tad tie atnesīs tavus dēlus uz rokām un tavas meitas uz pleciem.
23. Un kēniņi būs tavu bērnu kopēji un viņu kēnišķīgās laulātās draudzenes tavu bērnu zīdītājas; tavā priekšā tie metīsies uz sava vaiga pie zemes un laizīs tavu kāju pīšļus. Tad tu atzīsi, ka Es, Tas Kungs, esmu tas, kurā nevilksies tie, kas paļaujas uz Mani.
24. Vai var atņemt laupījumu stiprajam, jeb vai no viņa var aizbēgt tā gūstekņi?
25. Tomēr, tā saka Tas Kungs, arī paša stiprākā gūstekņus viņam var atņemt, un savu laupījumu viņš

var atkal zaudēt: Es pats cīnīšos ar taviem pretiniekiem, un Es pats izglābšu tavus bērnus.

26. Es likšu taviem naidniekiem ēst savu paša miesu un apreibināties pašiem ar savām asinīm. Un visa miesa redzēs, ka Es esmu Tas Kungs, Es esmu tavs Glābējs un Pestītājs, Jēkaba Varenaiss.

1. Tā saka Tas Kungs: Kur tad ir tavas mātes šķiršanās raksts, ar kuru Es būtu viņu atlaidis? Jeb kur būtu kāds no Maniem aizdevējiem, kam Es jūs būtu pārdevis? Jūs esat savu grēku dēļ pārdoti, un jūsu pārkāpumu dēļ jūsu māte ir atlaista!
2. Kādēļ tur nebija neviena, kad Es nācu? Kāpēc neviens neatbildēja, kad Es saucu? Vai tad Mana roka tiešām ir par īsu, ka tā nevarētu atsvabināt, un vai tad Man nav spēka diezgan, lai glābtu? Redzi, Es daru jūru ar spēku sausu un ūdens upes par tuksnesi, tā ka zivis sapūst aiz ūdens trūkuma un to pārējie dzīvnieki nobeidzas slāpēs.
3. Es tērpju debesis tumsā un padaru debess aizsegu līdzīgu maisa sēru tērpam.
4. Dievs Tas Kungs man ir devis gudru mēli, ka es ar savu uzrunu protu stiprināt nogurušos; Viņš uzmodina mani ik rītu, Viņš ierosina manas ausis, lai es uzmanīgi klausītos kā māceklis.
5. Tas Kungs atvēra man ausis, un es neatteicos un neatkāpos.
6. Savu muguru es pagriezu tiem, kas mani sita, un savu vaigu tiem, kas raustīja un plēsa manu bārdi. Savu vaigu es neapslēpu paļām un splāvieniem.
7. Bet Dievs Tas Kungs man palīdz, tādēļ es nenokļuvu kaunā, tādēļ es apcietināju savu seju kā akmeni, jo es zināju, ka nepalikšu kaunā.
8. Tiešām, tuvu man ir Viņš, kas mani attaisno. Kas tiesāsies ar mani? Lai nāk, mēs stāsimies kopā tiesas priekšā! Kas grib apšaubīt manas tiesības? Lai viņš panāk šurp!
9. Redzi, Dievs Tas Kungs man palīdz; kas atzīs mani par vainīgu? Tiešām, tie visi sadils un sabirzīs kā drēbe, kodes viņus sagrauzīs.
10. Kas jūsu starpā bīstas To Kungu? Lai tas uzklausu Viņa kalpa balsi, kas staigāja visdziļākā tumsā, kur nebija neviena gaismas stara, bet viņš tomēr piesauca Tā Kunga Vārdu un paļāvās uz savu Dievu!
11. Tik tiešām, jūs visi esat ļaudis, kas kurat uguni un raidāt ugunīgas bultas! Dodieties tad nu paši savas uguns liesmās un to bultu kvēlē, kuras jūs esat aizdedzinājuši! To jums nolikusi Mana roka, ka jums jāguļ sāpēs.

1. Uzklusait Mani jūs, kas tiecaties pēc taisnības, jūs, kas mīlat To Kungu! Uzlūkojiet to klinti, no kuras esat cirsti, un to akas dzīli, no kuras esat izraksti!
2. Uzlūkojiet Ābrahāmu, savu tēvu, un Sāru, kas jūs ar sāpēm dzemdējusi! Tad viņš vēl bija viens, kad Es viņu aicināju, bet Es viņu svētīju un vairoju.
3. Jo Tas Kungs sajūt žēlastību pret Ciānu, žēlastību pret visām tās drupu kaudzēm, Viņš padarīs visu tās tuksnešu kopu par Ēdeni un tās tuksnesīgo klajumu par Tā Kunga dārzu. Tur radīsies tad prieks un liksmība, tur atskanēs pateicības un slavas dziesmas.
4. Klausaities uz Mani jūs, Mana tauta, atveriet savas ausis, Manas tautas locekļi! Jo likumi un pamācība nāks no Manis, Savu taisnību Es gribu padarīt tautām par gaismu.
5. Mana taisnība ir tuvu, Mana palīdzība tuvojas. Manas rokas tiesās tautas, uz Mani raugās cerībā jūras salas, un no Manas rokas tās gaida palīdzību.
6. Paceliet savas acis uz debesīm augšā un skataities lejup uz zemi! Jo debesis izkūpēs kā dūmi, un zeme sadīls un sabirzīs kā drēbe, un tās iedzīvotāji nobeigsies kā odi. Taču Mana palīdzība paliks mūžīgi, un Mana taisnība nezdīs.
7. Uzklusait Mani jūs, kas pazīstat taisnību un mīlat to, jūs ļaudis, kam sirdī Mani baušļi! Nebīstieties no cilvēku nievāšanām un neizbīstieties no viņu paļājumiem!
8. Jo kodes viņus saēdīs kā drēbi un dažādi graužēji kukaiņi kā vilnu, bet Mana taisnība paliks mūžīgi un Mana palīdzība uz radu radiem.
9. Celies, celies un apjozies ar spēku, tu Tā Kunga elkonis! Celies kā sendienās, vecu vecos laikos! Vai ne Tu pāršķēli Rahabu un nodūri jūras pūķi?
10. Vai ne Tu padarīji jūru sausu, nosusināji lielos ūdens plūdus un pārvērti jūras dziļumus par staigājamu ceļu, lai izglābtie varētu pa to iziet?
11. Tā atgriezīsies Tā Kunga atpirktie ar gavilēm Ciānā, un mūžīga liksmība būs pār viņu galvām; prieks un liksme pildīs viņu sirdis, no viņiem atstāsies skumjas un bēdas.
12. Es, Es esmu tavs iepriecinātājs! Kādēļ tu bīsties no mirstīgiem cilvēkiem, no cilvēku bērniem, kas iznīkst kā zāle,
13. un tomēr aizmirsti To Kungu, savu radītāju, kas debesis izpletis un licis pamatus zemei, un ka tu dzīvoji mūžīgās bailēs no apspiedēja niknuma, kad tas taisījās tevi samaitāt? Kur tad nu palicis šis apspiedēja niknums?
14. Un drīzi jo drīzi saistītais būs svabads no važām un nemirs un nenogrims pazemē; arī maizes tam netrūks,
15. tik tiešām, ka Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas saviļņo jūru, ka tās viļņi krāc: Kungs Cebaots ir Viņa vārds.
16. Un Es ieliku Savus vārdus tavā mutē un tevi pasargāju Savas rokas ēnā, lai Es radītu debesis, liktu zemei pamatus un sacītu Ciānai: tu esi Mana tauta!
17. Mosties, mosties, celies, Jeruzāleme, kas tu esi dzērusi no Tā Kunga rokas Viņa dusmības kausu, iztukšojusi līdz dibenam reibinošas dziras kausu!
18. No visiem tās dzemdētiem dēliem nebija neviena, kas to būtu izvadījis drošībā un miera vietā; no tās uzaudzina tiem dēliem nebija neviena, kas to būtu ņēmis pie rokas.
19. Divkārtīgs likteņa sitiens ķēra tevi, bet kas gan sajūt līdzcietību pret tevi? Tur bija varmācība un posts, bads un zobens. Kā Es gan būtu varējis tevi iepriecināt?
20. Tavi dēli gulēja nevarīgi visos ielu stūros kā stirna tīklā, Tā Kunga, tava Dieva, dusmu un draudu ķerti.
21. Tādēļ uzklausi šos vārdus, tu nelaimīgā, kas esi apreibusi, bet ne no vīna!
22. Tā saka Tas Kungs, Visuvarenais un tavs Dievs, kas aizstāv Savas tautas lietu: Redzi, Es izņēmu no tavām rokām reibinošu dziras kausu, Savu dusmu kausu! Tev nebūs turpmāk vairs no tā jādzer,
23. bet Es to ielikšu tavu apspiedēju rokās, kas tev zobgalīgi kādreiz uzsaukuši: noliecies, lai mēs kāpjām tev pāri! - Tev vajadzēja noliekt savu muguru pilnīgi pie zemes, ka tā ir par ceļu tiem, kas pa to iet.

1. Celies, celies un apjoz savu spēku, Ciāna! Tērpies savās svētku drēbēs, Jeruzāleme, svētā pilsēta! Jo turpmāk tevī vairs nespers kāju neviens, kas neapgrauzīts un nešķīsts!
2. Nokrati pīšļus! Celies augšā, tu Jeruzālemes gūstekņu bars! Atraisies no savām kakla važām, tu, sagūstītā Ciānas meita!
3. Tiešām, tā saka Tas Kungs: Bez atlīdzības jūs esat pārdoti, tādēļ bez naudas jūs arī atpirks!
4. Un vēl saka Dievs Tas Kungs tā: Iesākumā Mana tauta devās uz Ēģipti, lai tur dzīvotu svešumā; pēc tam asīrieši to bez iemesla apspieda.
5. Un kā nu Man šeit tagad? saka Tas Kungs. Mana tauta ir bez atlīdzības aizvesta projām, tās apspiedēji gaviļē, un Mans Vārds tiek nemītīgi diendienā pelts un paļāts! saka Tas Kungs.
6. Tādēļ Manai tautai jāmācās pazīt Manu Vārdu, un tāpēc tanī dienā tai būs jāatzīst, ka Es esmu tas, kas saka: šeit Es esmu!
7. Cik mīļīgi ir kalnos prieka vēstneša soļi, kas vēstī mieru, atnes labas ziņas un sludina pestīšanu, kas saka Ciānai: tavs Dievs ir ķēniņš!
8. Klau! Jau atskan skaļš tavu sargu sauciens, viņi gaviļē visi vienā balsī, jo tie redz paši savām acīm, ka Tas Kungs atgriežas Ciānā.
9. Gaviļējiet skaļi priekā, jūs visi Jeruzālemes sagrautie mūri! Jo Tas Kungs ir apžēlojies par Savu tautu un to iepriecinājis, Viņš ir atsvabinājis Jeruzālemi!
10. Tas Kungs ir atsedzis Savu svēto elkoni visu tautu acu priekšā, visi zemes gali redzēs mūsu Dieva palīdzību.
11. Izeita, izeita no turienes ārā, neaizskariet nekā nešķīsta! Izeita no viņu - babiloniešu - vidus, šķīstaities, kas jūs nesat Tā Kunga svētuma piederumus!
12. Nedodieties prom bailu pilnā steigā un nevirzieties uz priekšu, arī strauji bēgot, jo Tas Kungs ies jums pa priekšu, un Israēla Dievs kā sargs arī noslēgs jūsu gājienu.
13. Redzi, Mans kalps rīkosies gudri, viņš tiks paaugstināts un augsti godāts.
14. Kā daudzi par tevi ir iztrūkušies,- jo viņa vaigs bija tik pārvērsts, ka tas nelīdzinājās cilvēkam, un viņa izskats un stāvs nepavisam līdzīgs cilvēku bērniem,-
15. tāpat viņš radīs izbrīnu daudzās tautās, un ķēniņi apklusīs savās runās par viņu, jo, kas tiem nekad nebija stāstīts, to tie tagad redz, un, ko tie nekad nebija dzirdējuši, tas tiem tagad kļūst skaidri saprotams.

1. Kas tad nu tic mūsu sludināšanai, un kam ir atklājies Tā Kunga elkonis?
2. Viņš, Tā Kunga kalps, uzauga neticīgā pūļa priekšā kā atvase un kā saknes atzarojums izkaltušā zemē. Viņam nebija nekāda izskata, nedz arī kāda skaistuma, lai mēs to ar labpatiku uzlūkotu; tur nebija arī nekā ārēji redzama, lai mēs viņā būtu atraduši ko patīkamu.
3. Taisni otrādi, viņš bija nicināts, labāki ļaudis no viņa vairījās, vīrs, kam nebija svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās, tāds, kura priekšā aizklāja vaigu, tā nicināts, ka mēs viņu ne par ko neturējām.
4. Taču viņš nesa mūsu sārgas un ciešanas, un mūsu sāpes viņš bija uzkrāvis sev, kurpretī mēs viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu.
5. Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti.
6. Mēs visi maldījāmies kā avis, ikviens raudzījās tikai uz savu ceļu, bet Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus viņam.
7. Kad viņš tika sodīts un spīdzināts, viņš padevās un neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā; tā viņš apklusa un neatdarīja savu muti.
8. No smagiem pārdzīvojumiem un tiesas spaidiem viņš gan dzīvē bija atsvabināts. Bet kas gan no viņa laikabiedriem izprata viņa dzīves gaitu un padomāja par to, ka viņš jau bija aizrauts no dzīvo pasaules, ka manas tautas pārkāpumu dēļ viņam bija uzlikts sods?
9. Kapu viņam ierādīja ar bezdievjiem, bet savā nāvē viņš bija ar bagāto, kaut gan nekādu netaisnību viņš nebija darījis un viltības nebija viņa mutē.
10. Bet Tas Kungs bija lēmis viņu satriekt ar ciešanām. Kad viņš nodos savu dvēseli par salīdzinājuma upuri, viņš redzēs izaugam jaunu dzimumu un dzīvos ilgi, un Tā Kunga gribas piepildīšana svētīgi sekmēsies ar viņa rokas darba palīdzību.
11. No dvēseles ciešanām viņam radīsies panākumu papildnam; ar savu atziņu mans taisnīgais kalps palīdzēs daudziem iegūt taisnību, uzņemdamies uz sevi viņu noziegumus.
12. Tādēļ Es viņam piešķiršu viņa daļu starp daudzajiem lielajiem viņam pašam par ieguvumu, un stiprie lai dalās ar viņu laupījumā atlīdzībai viņam par to, ka viņš nodeva savu dzīvību nāvē un tika pieskaitīts ļaundariem, kaut gan viņš nesa daudzu grēkus un aizlūdza par ļaundariem.

1. Gavilē, tu neauglīgā, kas neesi bērņus dzemdējusi! Priecājies un liksmojies, tu, kas nepazīsti dzemdību sāpes! Jo vientulei būs vairāk bērņu nekā precētai! saka Tas Kungs.
2. Paplašini savas telts vietu un izplet jo plaši savas telts pārsegu, pagarini savas telts virves un nostiprini jo spēcīgi savas telts mietus un stabus!
3. Jo tu izplatīsies pa labi un pa kreisi, tavš dzimums iemantos veselās tautas un no jauna apdzīvos tukšnešainās pilsētas.
4. Nebīsties, jo tev nebūs jāpievīlas, tev nav jākaunas, jo tev nebūs jānosarkst! Tu aizmirsīsi savas jaunības kaunu, un tev nenāksies vairs pieminēt savas atraitnes laika negodu!
5. Jo tavš laulāts vīrs ir tavš radītājs, Tas Kungs Cebaots ir Viņa vārds. Un tavš Pestītājs ir Israēla Svētais, Viņu sauc par visās pasaules Dievu.
6. Jo Tas Kungs sauc tevi atpakaļ kā atstātu laulātu draudzeni un sirdī dziļi noskumušu sievu. Kā gan varētu atstāt savu jaunības mīlestību? saka tavš Dievs.
7. Tikai mazu brīdi Es tevi atstāju, bet ar sirsnīgu apžēlošanos par tevi Es tevi pieņemšu atkal atpakaļ;
8. dusmu uzplūdumā Es tev mazu brīdi apslēpu Savu vaigu, bet ar mūžīgu žēlastību Es par tevi atkal apžēlošos, saka Tas Kungs, tavš Pestītājs.
9. Tas notiks kā Noas plūdu laikā. Kā Es toreiz zvērēju, ka Noas ūdeņi vairs nepārplūdinās zemi, tā Es tagad zvēru - uz tevi vairs nedusmošos un tevi nerāšu.
10. Lai arī kalni atkāptos un pakalni sakustētos, bet Mana žēlastība neatkāpsies no tevis un Mana miera derība nešķobīsies, saka Tas Kungs, tavš apžēlotājs.
11. Tu saliektā, dzīves vētru daudz mētātā, tu nekad neiepriecinātā! Redzi, Es likšu tavus akmeņus zināmas rotas rakstā un safirus tev pamatos.
12. Es celšu tavus torņus no kristāla un tavus vārtus no rubīniem un iezīmēšu visas tavas robežas ar dārgakmeņiem.
13. Visi tavi dēli būs Tā Kunga mācīti, un liels būs tavu dēlu miers.
14. Tu spēcīgi balstīsies savā taisnīgumā. Atrasisies no bailēm, jo tev vairs ne no kā nav jābīstas; esi tālu projām no šausmām un briesmām, jo tās tev neuzbruks!
15. Zini, ja pret tevi kāds vērš uzbrukumu, tas nenāk no Manis; kas sacēlas pret tevi, tas kritīs tevis dēļ.
16. Redzi, Es radīju kalēju, kas uzpūš oglēs uguni un kaldina pēc sava amata ieročus. Es radīju arī postītāju, kas tos saposta.
17. Nevienam ierocim, kas vērsts pret tevi, neizdosies tevi pieveikt, un ikvienu mēli, kas uzstāsies tiesā pret tevi, tu noraidīsi kā netaisnu liecību. Tas ir Tā Kunga kalpu mantojums un Mana svētība, kas tos pavadīs, saka Tas Kungs.

1. Visi izslāpušie, nāciet pie ūdens, un, kam nav naudas, nāciet, pērciet un ēdiet! Nāciet, pērciet maizi bez maksas, par velti, arī vīnu un pienu!
2. Kādēļ jūs maksājat naudu par to, kas nav maize; kādēļ jūs atdodat savu darbu par to, kas neder uzturam? Klausaities, klausaities uz Mani, tad jums būs daudz laba ko ēst, un jūsu dvēsele atspirdzināsies ar tauku barību!
3. Piegrieziet Man savu ausi un nāciet pie Manis! Uzklusait, tad atspirgs jūsu dvēsele! Es jums celšu mūžīgu derību, tas ir Dāvidam dots Manas žēlastības apsolījums.
4. Redzi, Es viņu iecēlu tautām par liecinieku, par priekšnieku un pavēlnieku.
5. Redzi, tu aicināsi tautas, ko tu nepazīsti, un tautas, kas tevi nepazīst, nāks pie tevis Tā Kunga, tava Dieva, Israēla Svētā dēļ, tāpēc ka Viņš tevi paaugstinājis.
6. Meklējiet To Kungu, kamēr Viņš atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Viņš ir tuvu!
7. Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie Tā Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā.
8. Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi, saka Tas Kungs.
9. Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām.
10. Jo, kā lietūs un sniegs nāk no debesīm un turp neatgriežas, pirms tas nav veldzējis zemi, to apaugļojis un tērpis zaļumā, ka tā dod sēklu sējējam un maizi ēdējam,
11. tāpat tas ir ar Manu vārdu, kas iziet no Manas mutes. Tas neatgriezīsies pie Manis tukšā, bet tam jāizdara tas, ko Es vēlos, un jāizpilda savs uzdevums, kādēļ Es to sūtīju.
12. Jo ar prieku jūs iziesit un mierā jūs tiksit vadīti; kalni un pakalni jūsu priekšā gaviglēs, un visi koki laukā priecīgi sveicinās.
13. Ērkšķu vietā uzaugs cipreses, dadžu vietā mirtes. Un tas būs Tam Kungam par slavu un par mūžīgi paliekamu zīmi.

1. Tā saka Tas Kungs: Sargiet tiesu un uzturiet taisnību! Jo tuvu pienākusi ir Mana pestīšana, lai īstenotos, un Mana taisnība, lai kļūtu skaidri redzama.
2. Svētīgs tas cilvēks, kas to veic, un tas cilvēka bērns, kas pie tā turas, kas ietur sabatu un to nepārkāpj un kas savu roku pasargā no ikviena ļauna darba!
3. Svešinieks, kas turas pie Tā Kunga, lai nesaka: Tas Kungs droši vien mani izslēgs no Savas tautas vidus! Bezdzimuma cilvēks lai nesaka: es esmu tikai nokaltis koks!
4. Jo tā saka Tas Kungs bezdzimuma ļaudīm: Kas ievēro Manu sabatu, izvēlas to, pie kā Man labpatika, dara pēc Mana prāta un tur Manu derību,
5. tiem Es došu vietu Savā namā un Savos mūros un došu tiem vārdu, kas labāks kā dēli un meitas, - mūžīgu vārdu, kas netaps izdzēsts!
6. Bet svešiniekus, kas turas pie Tā Kunga, kalpo Viņam un mīl Viņa Vārdu, lai būtu Viņa kalpi, kas stingri ievēro sabatu un tur Manu derību,
7. tos Es vadīšu Savā svētajā kalnā un iepriecināšu Savā lūgšanas namā; viņu dedzināmie upuri un kaujamie upuri uz Mana altāra būs Man patīkami, jo Mans nams būs lūgšanas nams visām tautām.
8. Tā saka Dievs Tas Kungs, kas pulcina Israēla izklīdinātos. Es pievienošu vēl vairāk tiem, kas jau ir sapulcināti.
9. Visi lauku zvēri, nāciet ēst, visi meža zvēri arī!
10. Visi viņu sargi ir akli, bez izpratnes, tie ir mēmi suņi, kas nemāk riet, tie guļ un sapņo, tie mīl miegu.
11. Bet viņi ir arī rijīgi suņi, kas nav pieēdināmi. Tai pašā laikā viņi ir arī gani bez saprašanas un atziņas, viņi visi raugās ikviens tikai uz savu ceļu un meklē tikai savu labumu.
12. Tie saka: nāciet, es dabūšu vīnu un kādu citu stipru dzērienu, dzersim kā rīt, tā šodien, būdami jautri pārlieku!

1. Taisnais aiziet bojā, un neviens to neņem pie sirds; patiess vīrs tiek aizrauts, un neviens to neievēro, jo taisnais tiek aizrauts, pirms ļaunums nāk.
2. Bet pie miera nāk un atdusas savā dusas vietā mierīgi ikviens, kas godam gājis savu taisno ceļu.
3. Jūs turpretī panāciet drusku šurp, jūs zīlnieces bērni, laulības pārkāpēja un netikles dzimums!
4. Par ko jūs smejaties? Pret ko jūs atplešat savu muti un izkarat savu mēli? Vai jūs neesat atkritēju bērni, melu dzimums?
5. Jūs, kas kvēlojat grēcīgā degsmē pret saviem elkiem zem katra kuplāka koka, jūs, kas nogalināt bērnus klinšu spraugās!
6. Tu pārāk esi veltījis sevi gludajiem upes akmeņiem, tie tevi valdzināja, tu nesi tiem arī dzeramos un ēdamos upurus. Vai tas lai Man patiktu?
7. Uz katra augsta pakalna tu ierīkoji sev nometni, tu kāpi tur augšā nest kaujamos upurus.
8. Pie durvju stenderes tu piestiprināji savus elka dievu teikumus, jo, atkritis no Manis, tu kāp augšup savā plašajā nometnē, tu vienojies ar tiem un mīli viņu nometni, kur tu to atrodi.
9. Tu gāji ar eļļu pie ķēniņa, nesdams daudz smaržīgu zāļu, tu sūtīji tālu savus vēstnešus un locījes pie zemes līdz ellei.
10. Kad tu noguri savā garajā ceļā, tu tomēr nesacīji: velti, tur nekas neiznāk. Bet tu meklēji sevi jaunu spēku, tādēļ tu nepaguri.
11. No kā tev bija bail un ko tu bijies, kad tu Mani aizliedzi, Mani vairs nepieminēji un neņēmi pie sirds? Vai ne tādēļ, ka Es no sendienām cietu klusu? Tādēļ tu Mani nebijies.
12. Bet tagad Es parādīšu, kāda tava taisnība un kādi tavi darbi, un ka tie tev nepalīdzēs.
13. Kad tu brēksi, tad lai tev palīdz tavs dievekļu pulks! Bet vējš visus tos aiznesīs, mutes dvašas uzpūtiens tos aizraus. Bet, kas uz Mani paļaujas, tie iemantos zemi, un tiem piederēs Mans svētais kalns.
14. Un Viņš sacīs: Dariet līdzenu, dariet līdzenu, sataisiet ceļu! Novāciet visus šķēršļus no Manas tautas ceļa!
15. Jo tā saka tas Augstais un Varenais, kas mūžīgi dzīvo, Viņa vārds ir Svētais: Es dzīvoju augšā un svētnīcā un pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars, lai atdzīvinātu garu pazemotiem un spirdzinātu sirdi sagrauztiem.
16. Es nerāšos mūžīgi un nedusmošos vienumēr, jo Manā priekšā tad nonīktu ikviens gars un ikviena dvēsele, ko Es radīju.
17. Es biju dusmīgs tikai par tās tautas ļauno mantkārību un piemeklēju to sodīdams, un Es dusmās paslēpos, kamēr tā gāja savu pašizraudzīto atkritējas ceļu.
18. Es redzēju gan tās ceļus, un tomēr Es to dziedināšu, to vadīšu un tai un tās cietējiem sniegšu kā atlīdzību apmierinājumu,
19. un Es kā lūpu augli radīšu mieru - mieru tālajiem un tuvajiem, saka Tas Kungs, un Es to dziedināšu.
20. Bet bezdievji ir kā saviļņota jūra, kas nevar rimt, bet kuras ūdeņi uzvanda dūņas un dubļus.
21. Bezdievjiem nav miera! saka mans Dievs.

1. Sauc pilnā balsī, neviena nesaudzēdams! Lai tava balss skan kā bazūne, un liec pie sirds Manai tautai tās pārkāpumus un Jēkaba namam tā grēkus!
2. Tie izjautā gan Mani ik dienas, it kā tie vēlētos izprast Manus ceļus kā tauta, kas mīl taisnību, kas nav atstājusi sava Dieva patiesību, kas nav noliegusi sava Dieva tiesības un kas prasa no Manis taisnības tiesu un gaida ar nepacietību, ka Dievs tai tuvosies.
3. Kādēļ mēs gavējam, viņi saka, un Tu to neredzi? Kādēļ mēs mērdējam savu miesu, un Tu to neievēro? - Padomājiet tomēr: tai dienā, kad jūs gavējat, jūs veicat tomēr visas savas darīšanas un piespiežat arī visus savus strādniekus darīt savu darbu.
4. Padomājiet vēl: jūs gavējat, lai būtu nesaskaņas un nevienprātības un lai rupji varētu laist darbā dūres; jūs negavējat tā, ka jūsu balss būtu dzirdama debesu augstumos.
5. Vai tāda gavēšana lai Man patiktu, vai tā ir tāda diena, kad cilvēks patiesi sagādā savai miesai ciešanas? Kad cilvēks nokar galvu kā niedri, kad apvelk maisu un sēd pelnos - vai tu to vari saukt par gavēšanu un par tādu dienu, kas Tam Kungam patīk?
6. Vai drīzāk tā nav gavēšana, kāda Man patīk, proti: kad atraisa jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem ikkatru jūgu?
7. Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauz izsalkušam un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apgērb un neatraujies no sava tuvāka,
8. tad tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma, tava atdzimšana notiks ātrāk, tava taisnība ies tavā priekšā, un Tā Kunga godība tevi pavadīs.
9. Kad tu sauksi, Tas Kungs tev atbildēs; kad tu sauksi pēc palīdzības, Tas Kungs sacīs: redzi, šo Es esmu! Kad tu izbeigsi savā vidū visu varmācību, zemiskuma pilno norādīšanu ar pirkstiem un visas ļaunās runas,
10. kad tu izsalkušam atvērsi savu sirdi un paēdināsi apbēdinātu dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs tumsībā, un tava tumsa būs kā gaiša pusdiens.
11. Un Tas Kungs tevi vienmēr vadīs un paēdinās tavu dvēseli arī tukšās vietās un stiprinās tavus locekļus, ka tu būsi kā auglīgs dārzs un kā ūdens avots, kurā ūdens neizsīkst.
12. Tu uzcelsi vecās posta vietas, tu atjaunosi agrāko cilšu pamatus, un tevi sauks par plaisu pielīdzinātāju un par apdzīvojamu vietu atjaunotāju.
13. Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāpšanas un nedari Manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par Tā Kunga svēto dienu un to turi godā, neizlietodams to saviem ceļiem, sava veikala nokārtošanai un tukšām valodām,
14. tad Tas Kungs būs tavš prieks, Es tevi vadīšu zemes augstumos un tev došu tava tēva Jēkaba mantojumu, jo Tā Kunga mute tā ir runājusi.

1. Redzi, Tā Kunga roka nebūt nav par īsu, lai tā nevarētu palīdzēt, un Viņa auss nav tā aizkritusi, ka tā nevarētu dzirdēt.
2. Bet jūsu pārkāpumi jūs attālina no jūsu Dieva, un jūsu grēki apslēpj Viņa vaigu no jums, ka Viņš neklausās uz jums,
3. jo jūsu rokas ir aptraipītas ar asinīm un jūsu pirksti ir pilni noziegumu, jūsu lūpas runā melus, un jūsu mēle pauž netaisnību.
4. Neviena nemeklē taisnību, neviena negriežas pie tiesas pēc patiesības, bet balstās uz tukšiem niekiem un runā melus; tie staigā it kā grūti ar ļaunumu un dzemdē postu.
5. Tie izperē čūsku olas un auž zirnekļu tīklus. Kas ēd šādu olu, tam jāmirst. Ja saspiež tādu olu, iznāk odze.
6. Viņu audumi neder drēbēm, nedz viņu sietie un pītie darinājumi apsegai. Viņu darbi ir ļauni darbi, varmācība ir atkarīga no viņu rokām.
7. Viņu kājas ir naskas doties ļaunos darbos, viņi steidzas izliet nevainīgas asinis; viņu domas ir vērstas uz ļaunu. Posts un sabrukums ir uz viņu ceļiem.
8. Miera ceļu viņi nepazīst, nav taisnīguma viņu gaitās; viņi iet tikai likus ceļus; kas pa tiem staigā, tas nepazīst miera.
9. Tādēļ taisna tiesa mums paliek sveša un taisnība mūs nerasniedz. Mēs gaidām gaismu, bet, redzi, te ir tumsa, mēs gaidām dienas gaišumu, bet mums jāstaigā nakts tumsā.
10. Mēs taustāmies gar sienām kā akli, mēs gāzelējamies nemanā, it kā mums nebūtu acu; mēs klūpam dienas vidū kā tumsā, mēs, būdami labi baroti un dzīvības pilni, esam patiesībā kā miruši.
11. Mēs rūcam kā lāči un dūdojam vienmēr kā baloži; mēs gaidām taisnu tiesu, bet velti, gaidām glābšanu, bet tā paliek tālu no mums.
12. Jo mūsu pārkāpumu ir pārāk daudz Tavā priekšā, un mūsu grēki liecina pret mums. Mūsu pārkāpumi ir pilnīgi dzīvi mūsu apziņā, mūsu noziegumi mums ir zināmi:
13. atkrituši mēs esam no Tā Kunga un Viņu aizlieguši, mēs neklausījām mūsu Dievam, runājām tikai par varmācību, daudzinajām bezdievību un melus un paužam visu to no visas savas sirds.
14. Tā ir nostumta pie malas tiesa, un taisnība pilnīgi izzudusi; uzticība grīļojas kaut kur tirgus laukumā, bet godīgums nekur neatrod ieejas.
15. Tiešām, patiesība un uzticība ir pazudušas; kas piekāpjas ļaunuma priekšā, tas krīt par upuri neskaitāmiem laupītājiem. Tas Kungs to redzēja, un Viņam tas ļoti nepatika, ka nav vairs taisnības.
16. Un Viņš redzēja, ka nav neviena, un brīnījās, ka nav aizstāvja; tad Viņam palīdzēja Viņa paša elkoni, un Viņa paša taisnība bija Viņam par balstu.
17. Viņš apvilka taisnību kā bruņas un lika galvā pestīšanas bruņucepuri; Viņš tērpās atriebības drēbēs kā Savā ieroču tērpā un ietinās dusmu bargumā kā mēteli.
18. Viņš atmaksās tieši pēc nopelna, piemērodams bardzību Saviem pretiniekiem, atriebību Saviem ienaidniekiem; jūras salām Viņš atmaksās, kā tās pelnījušas.
19. Tad ļaudis rietumos bīsies Tā Kunga Vārdu un austrumos Viņa godību, jo Viņš nāks kā augstos krastos iesprostota strauja upe, ko dzen Tā Kunga dvaša.
20. Bet Ciānai nāks pestītājs un tiem, kas Jēkabā atgriezušies no sava uzticības zvēresta laužuma, saka Tas Kungs.
21. Šī ir Mana derība ar tiem, saka Tas Kungs, Mans Gars, kas tevī māj, un Mani vārdi, ko Es liku tavā mutē, nezudīs no tavas mutes un no tavu bērnu un bērnu bērnu mutes no šī laika mūžīgi! saka Tas Kungs.

1. Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un Tā Kunga godība uzlec pār tevi.
2. Tik tiešām, tumsība aplāj zemi un dziļa krēsla tautas, bet pār tevi uzlec kā saule Tas Kungs, un Viņa godība parādās pār tevi.
3. Tautas staigās tavā gaismā un ķēniņi tai spožumā, kas uzlēcis pār tevi.
4. Pacel savas acis un skaties visapkārt! Tie visi ir sapulcējušies un nāk pie tevis, tavi dēli nāk no tālienes, un tavas meitas uz rokām atnestas.
5. Kad tu to redzēsi, tad tu starosi priekā, un tava sirds iedrebēsies un atvērsies, jo jūras bagātības virzīsies šurp pie tevis un tautu mantas ieplūdīs tevī.
6. Kamieļu jūklis aplās tevi, jaunie kamieļi no Midiānas un Ēfas, visi tie nāks no Sabas, tie atnesīs zeltu un vīraku un teiks Tā Kunga slavu.
7. Visi Kedaras ganāmie pulki pulcēsies tevī, Nebajota auni būs tavā rīcībā, Man par patiku tos nesīs uz Mana altāra, un Es padarīšu Savu spožuma pilno namu vēl vairāk mirdzošu.
8. Kas tie tādi, kas skrien kā padebeši un lido kā baloži virzienā uz savām ligzdām?
9. Mani gaida jūras salas, un Taršišas kuģi iet pa priekšu, lai atvestu tavus bērnus no tālienes, tāpat viņu zeltu un sudrabu, kas domāts Tā Kunga, tava Dieva, Vārdam un Israēla Svētajam, jo Viņš tevi cēlis augstā godā.
10. Sveši ļaudis cels tavus mūrus, un viņu ķēniņi tev kalpos, jo Savās dusmās Es tevi gan situ, bet Savā labprātībā Es par tevi apžēlojos.
11. Tavi vārti būs vienmēr atvērti, tie dienu un nakti netiks aizslēgti, lai ielaistu tautu mantas un tautu ķēniņus, ko pie tevis atvedīs.
12. Jo visas tautas un valstis, kas tev negrib kalpot, ies bojā, un šīs tautas tiks pavisam iznīcinātas.
13. Libānas godība nāks pie tevis - ciprese, goba un pīnija visas kopā, lai pušķotu Mana svētuma vietu: Es pagodināšu to vietu, kur dus Manas kājas.
14. Tavu agrāko spaidītāju dēli nāks pazemīgi pie tevis, un visi tavi nopelēji zemosies tev pie kājām un sauks tevi par Tā Kunga pilsētu, par Israēla Svētā Ciānu.
15. Tādēļ, kur tu biji atstāta un ienīsta un neviens tevi neapmeklēja, Es tevi izveidošu par mūžīgu greznumu, par prieku nākošām paaudzēm.
16. Un tu zīdīsi tautu pienu, tu mielosies pie ķēniņu krūtīm un atzīsi, ka Es, Tas Kungs, esmu tavs Glābējs un Pestītājs, Jēkaba Varenais.
17. Vara vietā Es pagādāšu zeltu, dzelzs vietā sudrabu, koku vietā varu un akmeņu vietā dzelzi. Es darīšu mieru par tavu valdītāju un taisnību par tavu uzraugu.
18. Turpmāk nedzirdēs vairs tavā zemē par varmācību, par sagraušanu un postīšanu tavās robežās, bet tu sauksi savus mūrus par savu pestīšanu un savus vārtus par savu slavu.
19. Saule tev vairs nebūs par gaismu dienā un mēness par spīdekli naktī. Tas Kungs būs tava mūžīgā gaisma un tavs Dievs tavs brīnišķīgais greznums.
20. Tava saule vairs nenoies, un tavs mēness nezaudēs savu spožumu, jo Tas Kungs būs tava mūžīgā gaisma, un tavām skumju dienām būs gals.
21. Tad tava tauta sastāvēs tikai no taisnajiem; viņiem zeme mūžīgi piederēs kā Manam dēstījumam, kā Manu roku darbam Man par pagodinājumu.
22. Mazākais klūs par tūkstoti, un sīkākais par varenu tautu. Es, Tas Kungs, to esmu solījis un savā laikā to steidzīgi izpildīšu.

1. Dieva Tā Kunga Gars ir pār mani, jo Tas Kungs mani svaidījis sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību,
2. pasludināt Tā Kunga žēlastības gadu un mūsu Dieva atmaksas dienu un iepriecināt visus noskumušos;
3. tiem, kas skumst Ciānas dēļ, dāvāt galvas rotu pelnu vietā, prieka eļļu sēru drēbju vietā, svētku drānas noskumuša gara vietā, lai viņus varētu saukt par taisnības kokiem, kas Tā Kunga dēstīti Viņam par godu.
4. Viņi tiks atzelt vecajām posta vietām, uzcelš, kas agrākos laikos sagrauts, atjaunos izpostītās pilsētas, kas jau no cilšu ciltīm bijušas pamestas postā.
5. Sveši ļaudis ganīs jūsu lopus, un svešinieki būs jūsu arāji un jūsu vīna dārznieki,
6. bet jūs sauks par Tā Kunga priesteriem un turēs par mūsu Dieva kalpiem. Jūs baudīsiet citu tautu labumus un kļūsit slaveni viņu godībā.
7. Par jums nodarīto kaunu jūs saņemsit divkārtēju atlīdzību. Kauna vietā tie priecāsies par savu likteni. Tie mantos savā zemē divkārtēju īpašumu, un tiem būs mūžīgs prieks,
8. jo Es, Tas Kungs, mīlu taisnību un ienīstu laupījumu; Es tiem došu viņu algu pēc taisnības un derēšu ar tiem mūžīgu derību.
9. Un viņu dzimums būs pazīstams ļaužu starpā un viņu pēcnācēji tautu vidū. Visi, kas viņus redzēs, tos pazīs un atzīs, ka viņi ir Tā Kunga svētīts dzimums.
10. Es priecājos lielā priekā par To Kungu, mana dvēsele ir līksma par manu Dievu! Jo Viņš mani ģērbj pestīšanas drēbēs un mani apsedz ar taisnības apsegu kā līgavaini, kas sev uzliek priesteru cepurei līdzīgu galvas rotu, un kā līgavu, kas mirdz un lepojas savu aplikto rotu košumā.
11. Jo, kā zeme izdod savus augļus un kā dārzs liek sazelt saviem dēstiem, tā Tas Kungs tiks zelt taisnībai un slavai visu tautu priekšā.

1. Ciānas dēļ es neklusēšu un Jeruzālemes dēļ es nerimšu, kamēr tās taisnība aust kā rīta saule un tās pestīšana atspīd kā degoša lāpa,
2. kamēr tautas redzēs tavu taisnību, visi ķēniņi tavu godību un tevi sauks jaunā vārdā, ko noteiks Tā Kunga mute.
3. Un tu būsi skaists vainags Tā Kunga rokā un ķēniņa galvas rota tava Dieva rokā.
4. Tevi vairs nesauks: Atstātā, nedz tavu zemi: Tuksnesis, bet tevi sauks: Pie kā Man labs prāts un tavu zemi: Salaulātā. Jo Tam Kungam būs labs prāts pie tevis, un tava zeme būs it kā salaulāta ar Viņu.
5. Jo, kā jauneklis apprecas ar jaunavu, tā tavi bērni vienosies ar tevi, un, kā līgavainis priecājas par savu līgavu, tā tavs Dievs priecāsies par tevi.
6. Pār taviem mūriem, Jeruzāleme, Es iecēlu sargus, tie necietīs klusu ne dienu, ne nakti. Jūs, kam jādomā par To Kungu, neliecieties mierā
7. un nemitieties Viņam atgādināt, kamēr Viņš neizveido Jeruzālemi un nepadara to slavenu virs zemes.
8. Tas Kungs ir zvērējis pie Savas labās rokas un pie Sava stiprā elkoņa: Tavu labību Es turpmāk vairs nedošu ēšanai taviem ienaidniekiem, un svešinieki nekad vairs nedzers tavu vīnu, gar kuru tu esi nopūlējies!
9. Bet, kas ievāks, tie arī ēdīs un slavēs To Kungu, un, kas lasīs ogas viņam, tie to arī dzers Manas svētnīcas pagalmos.
10. Izeita, izeita pa vārtiem! Sataisiet ceļu tautai, dariet līdzenu, dariet līdzenu staigājamo ceļu! Novāciet akmeņus, uzvelciet karogu tautām!
11. Redzi, Tas Kungs liek pasludināt līdz pasaules galam: Sakait Ciānas meitai: redzi, tava pestīšana nāk, un tās alga nāk līdz ar to, un tās atmaksa iet tai pa priekšu!
12. Un viņu, Ciānas meitu, sauks: Svētā tauta, Tā Kunga atpestītie! Un tevi sauks: Meklētā, nekad vairs neatstājamā pilsēta.

1. Kas tas tāds, kas nāk no Edomas, no Bocras spilgti sarkanās drēbēs? Stalts viņš savā apģērbā un lepns savā lielajā spēkā. Es tas esmu, kas runāju taisnību un kam ir vara un līdzekļi palīdzēt!
2. Kādēļ tavš uzvalks ir sarkans, un kādēļ tavas drēbes ir kā viņa spaida minējam?
3. Es minu viņa spaidu viens pats, no tautām nevienas nebija pie Manis. Es tās piespiedu ar kājām pie zemes Savās dūsmās un tās saminu Savā bardzībā. Tā šo tautu dzīvības sula apšļakstīja Manas drēbes un aptraipīja visu Manu apģērbu,
4. jo atmaksas diena Man bija prātā un Mans pestīšanas gads bija atnācis.
5. Es raudzījos visapkārt, bet palīga nebija; Es raidīju uz visām pusēm izbrīnas pilnus skatienus, bet nebija neviena, kas Mani atbalstītu. Tad Mans elkonis Man palīdzēja, un Mana bardzība Mani atbalstīja.
6. Es saminu tautas Savās dūsmās un Savā bardzībā tās samalu un to dzīvības sulai liku iztecēt zemē.
7. Es teikšu Tā Kunga žēlastību un Viņa slavas pilnos darbus, kā tas klājas, par visu, ko Tas Kungs mums darījis, un par visu labu, ko Viņš mums parādījis Israēla namam pēc Savas bagātās žēlastības un pēc Savas lielās apžēlošanas.
8. Jo Viņš sacīja: Jūs tomēr esat Mana tauta, bērni, kas nepaliks neuzticami. Tā Viņš kļuva viņiem par glābēju.
9. Visās viņu bēdās Viņš bija ar tiem, un Viņa vaiga eņģelis tos izglāba. Savā mīlestībā un centienos viņus taupīt Viņš tos izglāba, Viņš tos atbalstīja un nesa uz Savām rokām jau kopš seniem laikiem.
10. Bet tie bija nepaklausīgi un apkaitināja Viņa Svēto Garu, tādēļ Viņš kļuva tiem par ienaidnieku un karoja pret viņiem.
11. Tad Viņa tauta atcerējās sen pagājušos laikus, tā pieminēja Mozu. Kur ir Tas, kas izveda no jūras Sava ganāmā pulka ganu? Kur ir Tas, kas viņa sirdi ielika Savu Svēto Garu?
12. Kas ar Savu vareno elkoni ņēma Mozu pie viņa labās rokas un to pavadīja? Kas pāršķēla jūru viņu priekšā, lai darītu Savu Vārdu mūžīgi slavenu?
13. Kas tos vadīja cauri dziļumiem kā zirgus ganībās, ka tie neklupa?
14. Kā ganāmu pulku, kas nokāpj ielejā, tā viņus izvadīja Tā Kunga Gars atpūtas un dusas vietā. Tā Tu vadīji Savu tautu, lai darītu slavenu Savu Vārdu.
15. Raugies no debesīm lejup un skaties šurp no Sava svētā godības mājokļa! Kur ir Tava bardzība un Tava vara? Tavas sirds trauksme un Tava žēlastība tomēr turas pret mani!
16. Tu taču patiesi esi mūsu Tēvs. Ābrahāms nekā nezina par mums, Israēls mūs nepazīst. Tu, Kungs, esi mūsu Tēvs, mūsu Pestītājs: jau no seniem laikiem tas ir Tavs vārds.
17. Kādēļ Tu, Kungs, mums ļāvi nomaldīties no Taviem ceļiem un nocietināji mūsu sirdis, ka Tevis vairs nebīstamies? Piegriezies mums atkal Savu kalpu dēļ, to cilšu dēļ, kas ir Tavs īpašums!
18. Tikai īsu laiku Tava Tev svētītā tauta valdīja pār savu mantojumu, tad mūsu pretinieki atkal samina Tavu svēto vietu.
19. Mums klājās kā tādiem, pār kuriem Tu it kā nemūžam nebūtu valdījis un kas nav saukti pēc Tava Vārda.

1. Ak, kaut Tu pāršķeltu debesis un nonāktu zemē, ka kalni sakustētos Tava vaiga priekšā!
2. Kā uguns aizdedzina žaģarus un kā ūdens no uguns vārās, tā Tavs Vārds lai kļūtu pazīstams Taviem pretiniekiem, tā lai tautas drebētu Tavā priekšā,
3. kad Tu dari lielus brīnumus, kas pārsniedz mūsu cerības! Kaut Tu nonāktu zemē, ka kalni sakustētos Tava vaiga priekšā!
4. Kopš mūžīgiem laikiem nav dzirdēts un piedzīvots, neviena acs to nav redzējusi, ka bez Tevis būtu vēl kāds cits Dievs, kas tā palīdz tiem, kas paļaujas uz viņu.
5. Tu labprāt nāc pie tā, kas taisnību dara ar prieku, pie tiem, kas Tavos ceļos piemin Tevi. Bet tomēr? Ir iedegušās Tavas dusmas, jo mēs esam grēkojuši, būdami Tev vienmēr neuzticīgi un no Tevis atkrītot.
6. Tā mēs visi esam palikuši kā nešķīsti, un visa mūsu taisnība ir kā sārņains tērps. Mēs novīstam kā lapas, un mūsu grēki mūs aizrauj kā vējš.
7. Un nav neviena, kas piesauc Tavu Vārdu, kas uzmostas un tveras pie Tevis, jo Tu apslēp mums Savu vaigu un atstāj mūs, ka mēs nonīkstam savos grēkos.
8. Bet, ak, Kungs, Tu taču esi mūsu Tēvs! Mēs esam māls, bet Tu mūsu veidotājs, mēs visi esam Tavu roku darbs.
9. Nedusmo, Kungs, tik ļoti un nepiemini mūžīgi mūsu noziegumu! Uzlūko jel mūs, mēs visi esam Tava tauta!
10. Tavas svētās pilsētas ir kļuvušas par tuksnesi, Ciāna ir tuksnesis, un Jeruzāleme ir drupu kaudze!
11. Mūsu skaistais un svētais nams, kur mūsu tēvi Tevi slavēja, ir kritis ugunij par laupījumu, un viss, kas mums dārgs, ir drupās!
12. Vai Tu, Kungs, to visu redzēdams, cietīsi klusu un mūs tik ļoti apbēdināsi?

1. Es esmu atklājies tiem, kas pēc Manis nejautāja, Mani atrod tie, kas Mani nemeklēja, un tautām, kas Manu Vārdu nepiesauca, Es saku: Še Es esmu! Še Es esmu!
2. Es izstiepju cauru dienu Savas rokas pret stūrgalvīgu tautu, kas seko pati savām domām pa nelabu ceļu,
3. pret tautu, kas Mani vienmēr sāpīgi sarūgtina, nesdama Manā priekšā kaujamos upurus dārzos un kvēpināmos upurus uz ķieģeļu altāriem.
4. Šie ļaudis sēd kapenēs, paliek pa nakti noslēpumainās vietās un alās, ēd cūkas gaļu, un viņu traukos atrodas no nešķīstām lietām vārīta vira.
5. Tie saka: paliec tālāk no manis! Nenāc man klāt, jo es esmu Tev par svētu! Tādi ļaudis ir kā dūmi Manā degunā, kā uguns, kas liesmo cauru dienu.
6. Redzi, Manā priekšā ir rakstīts, un Es nerimšu, kamēr Es nebūšu atmaksājis, tiešām, Es atmaksāšu to viņiem un likšu viņiem to sajūst viņu krūtīs un sirdīs,
7. par jūsu noziegumiem un par jūsu tēvu noziegumiem kopā, tā saka Tas Kungs, jo, tāpēc ka tie kvēpināja uz kalniem un Mani zaimoja uz pakalniem, Es tiem vispirms ielikšu viņu klēpī viņiem pienācīgo algu.
8. Tā saka Tas Kungs: Kamēr vīnogu ķekarā vēl ir dzīvības sula, mēdz sacīt: neposti to! Jo tur svētība iekšā. Tāpat Es rīkošos ar Saviem kalpiem, ka Es tos visus nenomaitāju.
9. Es radīšu Jēkabam pēcnācējus un Jūdām Mana kalnāja īpašniekus, lai Mani izredzētie to manto un Mani kalpi tur dzīvo.
10. Tad Saronas līdzenums taps par avju ganībām un Ahorās ieleja par vēršu novietni Manai tautai, proti, tiem no tās, kas Mani meklēja.
11. Bet jūs, kas atmetuši To Kungu un aizmirsuši Manu svēto kalnu, kas klājat galdu laimes dievam Gadām un nesat ar garšvielām pastiprinātus vīnus kā dzeramos upurus dievietei Menijai, -
12. jūs Es nododu zobenam, jums visiem būs galvas jānoliec nociršanai, jo jūs Man neatbildējāt, kad Es jūs aicināju, un neklausījāties, kad Es runāju, bet darījāt to, kas ļauns Manās acīs, un izraudzījāties to, kas Man nepatīk.
13. Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: Redzi, Mani kalpi ēdīs, bet jūs būsiet izsalkuši; redzi, Mani kalpi dzers, bet jūs būsiet izslāpuši; redzi, Mani kalpi priecāsies, bet jūs stāvēsit nokaunējušies!
14. Redzi, Mani kalpi gavlēs savā sirdspriekā, bet jūs brēksit sirdēstos un vaimanāsiet izmisumā!
15. Bez tam jūs atstāsiet savu vārdu Maniem izredzētiem kā lāstu vārdu: Dievs Tas Kungs tevi lai nogalina! Bet Saviem kalpiem Viņš dos citu vārdu,
16. tā ka tas, kas meklēs svētību šai zemē, tas to atradīs patiesā Dievā, un, kas dos zvērestu šai zemē, tas zvērēs uzticības Dieva Vārdā. Agrākās grūtības būs aizmirstas un paliks apslēptas Manām acīm.
17. Jo redzi, Es radīšu jaunas debesis un jaunu zemi, ka agrākās vairs nepieminēs, un tās nevienam vairs nenāks prātā.
18. Bet priecājieties un liksmojiet vienmēr par to, ko Es radu, jo redzi, Es pārradīšu Jeruzālemi priekam un tās tautu liksmībai.
19. Un Es pats priecāšos par Jeruzālemi un liksmošu par Savu tautu. Tur vairs nedzirdēs raudāšanu, nedz sāpju kliegšanu.
20. Tur nebūs nedz zīdaina, kas tikai nedaudz dienu dzīvo, nedz arī sirmgalvja, kas neizdzīvo līdz galam savas mūža dienas; kā pats jaunākais mirs tas, kas vismaz simts gadu vecumā, un kādu tikai ap simts gadu vecu mirušo uzskatīs par lāsta skartu grēcinieku.
21. Kad viņi uzcelš namus, tad viņi tur arī dzīvos; kad viņi stādīs vīnadārzus, tad viņi arī ēdīs to augļus.
22. Viņi necels namu, lai citi tur dzīvotu, viņi nedēstīs vīnadārzus, lai citi ēstu to augļus. Bet kā koku mūžs ir arī Manas tautas mūžs, un Mani izredzētie izmantos paši to, ko viņu rokas veikušas.
23. Viņi nedarbosies un nepūlēsies velti, nedz arī dzemdēs bērnus agrai nāvei, jo viņi ir Tā Kunga svētīto dzimums, un viņu pēcnācēji viņiem paliks.

24. Un notiks, pirms viņi sauc, Es viņiem jau atbildēšu, un, kamēr viņi vēl runā, Es viņus jau uzklausīšu.

25. Vilki un jēri ies kopā ganos, un lauva ēdīs salmus kā vērsis, bet čūskas barība būs pīšļi. Tie nedarīs vairs nedz ļauna, nedz posta visā Manā svētajā kalnā! saka Tas Kungs.

1. Tā saka Tas Kungs: Debesis ir Mans tronis, un zeme ir Manu kāju pamesls. Kur būtu tāds nams, ko jūs Man varētu celt, un kur būtu tāda vieta, kas Man derētu par dusas vietu?
2. Visu pasaules visumu taču ir radījusi Mana roka, un tā ir cēlies viss, kas pasaulē pastāv, saka Tas Kungs, bet Es uzlūkoju nabagu un kam sagrauzts gars un kas Manu vārdu bīstas.
3. Kas nokauj vērši, līdzīgs tam, kas cilvēku nokauj; kas upurē jēru, līdzīgs tam, kas lauž sprandu arī sunim; kas upurē ēdamu upuri, līdzīgs tam, kas upurē arī cūkas asinis; kas vīraku kvēpina kā piemiņas upuri, līdzīgs tam, kas cildina arī elkus. Kā šie izvēlējušies paši savus ceļus un viņu dvēselei labpatīk šādas viņu pašu nelietības,
4. tā arī Es tiem izraudzīšos mokas un likšu pārdzīvot briesmas kā atmaksu par viņu ļaunajiem darbiem, jo neviens Man neatbildēja, kad Es saucu, un neviens neklausījās, kad Es runāju, bet viņi darīja to, kas ļauns Manās acīs, un izvēlējās to, kas Man nepatīk.
5. Klausaities Tā Kunga vārdu, jūs, kas bīstaties Viņa vārdu: Jūsu brāļi, kas jūs ienīst un jūs atstumj Mana Vārda dēļ, saka: lai Tas Kungs parāda Savu godību, ka mēs redzam jūsu prieku! - Bet viņi paliks kaunā.
6. Klau! Dunoņa atskan no pilsētas, troksnis no Dieva nama, tā ir Tā Kunga balss, kas atmaksā Saviem ienaidniekiem, kā tie pelnījuši!
7. Pirms tai uznāca bērnu sāpes, tā jau dzemdēja; pirms tai nāca dzemdību sāpes, tai jau piedzima dēls.
8. Kas to ir dzirdējis, vai to kāds kad redzējis? Vai tad zeme var tapt vienā dienā, vai tauta var piedzimt vienā paņēmienā? Un tikko Ciānai uznāca dzemdību sāpes, tai jau piedzima viņas bērni.
9. Vai tad Es lai ļautu bērnam pārraut mātes klēpi, bet neļautu tam piedzimt? saka Tas Kungs. Jeb vai Es, kura rokā stāv dzimšana, lai aizkavētu piedzimšanu? saka tavš Dievs.
10. Priecājieties ar Jeruzālemi un līksmojiet visi par to, kas to mīlat! Priecājieties līdz sirds dziļumiem par to visi, kas bijāt par to noskumuši,
11. lai jūs zīstu un saņemtu spēku no viņas atspirdzinātājas krūts, lai jūs iepriecinātos un atspirgtu tās bagātajā pilnībā!
12. Jo tā saka Tas Kungs: Redzi, Es likšu, lai ieplūst tajā labklājība kā upe un tautu bagātības kā no krastiem izkāpusi straume. Tad jūs baros kā zīdaiņus, jūs nesīs uz rokām un auklēs klēpī.
13. Kā māte iepriecina savus bērnus, tā Es jūs iepriecināšu, un tieši Jeruzālemē jūs kļūsit iepriecināti.
14. Jūs to redzēsiet, un jūsu sirds priecāsies, un jūsu miesas atzels kā jauna zāle; un Tā Kunga roka parādīsies svētībā Viņa kalpiem, un Viņa dusmas liks sevi sajost Viņa ienaidniekiem.
15. Jo redzi, Tas Kungs nāks ar uguni, un Viņa rati drāzīsies kā viesulis, lai izlietu Savas dusmas postījumos un norātu ar uguns liesmām!
16. Jo Tas Kungs tiesās ar uguni visu zemi un ar Savu zobenu visu cilvēci, un daudz būs Tā Kunga nokauto:
17. visi, kas svētījas un šķīstās elku dārzos dažādās vietās, cits par citu dedzīgāki, kas ēd cūkas gaļu, visādu negantību un peles, tie visi kopā ies bojā! saka Tas Kungs.
18. Jo Es zinu viņu darbus un domas, Es sapulcināšu visas tautas un mēles, un tās nāks un redzēs Manu godību.
19. Tad Es došu viņu vidū zīmi: dažus no viņiem, kas izglābušies, Es sūtīšu pie tautām uz Taršišu, Putu un Ludu - pie stopu strēlniekiem, uz Tabulu un Javanu, uz tālajām jūras salām, kur ļaudis par Mani vēl nav dzirdējuši un Manu godību vēl nav redzējuši, lai tie sludinātu tautām Manu godību.
20. Viņi tad atvedīs visus jūsu brāļus no visām tautām kā upuri Tam Kungam ar zirgiem un ratiem, uz nestuvēm, mūliem un kamieliem uz Manu svēto kalnu Jeruzālemē, tā saka Tas Kungs, kā Israēla bērni upura dāvanas atnes šķīstā traukā Tā Kunga namā.
21. Un arī no viņiem Es ņemšu kādus par priesteriem un levītiem, saka Tas Kungs,
22. kā jaunās debesis un jaunā zeme, ko Es esmu radījis, pastāvēs Manā priekšā, tā pastāvēs arī jūsu dzimums un jūsu vārds, saka Tas Kungs,

23. un tā jānotiek, ka visi ļaudis nāks ikkatrā jaunajā mēnesī un ik nedēļas sabatā Mana vaiga priekšā Dievu pielūgt, saka Tas Kungs,
24. bet viņi izies ārā un skatīs mirušo miesas, kas atkrituši no Manis, jo viņu tārps nemirs, viņu uguns neizdzisīs un tie būs par bēdinājumu visai miesai.

Jeremijas grāmata

Nodaļa 1

1. Jeremijas, Hilkijas dēla, runas; viņš cēlies no priesteru kārtas Anatotā, Benjamīna zemē.
2. Pār viņu nāca Tā Kunga vārds Jūdas ķēniņa Josijas, Amona dēla, dienās viņa valdīšanas trīspadsmitajā gadā,
3. un tāpat tas nāca pār viņu joprojām arī Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, dienās līdz pat Jūdas ķēniņa Cedekijas, arī Josijas dēla, vienpadsmitā valdīšanas gada tecējumam, kas izbeidzās ar Jeruzālemes iedzīvotāju aizvešanu gūstā šā gada piektajā mēnesī.
4. Pār mani nāca Tā Kunga vārds, kas man sacīja:
5. Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām.
6. Tad es atbildēju: Ak, Kungs, mans Dievs, redzi, es neprotu runāt, jo es esmu vēl jauns!
7. Bet Tas Kungs man sacīja: Nesaki: es esmu jauns, - jo tev jāiet visur, kurp Es tevi sūtīšu, un jārunā viss, ko Es tev pavēlēšu.
8. Nebīsties no viņiem, jo Es esmu ar tevi un tevi pasargāšu! saka Tas Kungs.
9. Un tad Tas Kungs izstiepa Savu roku, aizskāra manu muti un sacīja: Redzi, Es lieku Savus vārdus tavā mutē.
10. Es šodien tevi ieceļu pār tautām un pār ķēniņu valstīm - izplēst ar visām saknēm un izraut, sagraut un izpostīt, tad uzcelt un dēstīt.
11. Atkal nāca pār mani Tā Kunga vārds, kas man sacīja: Ko tu redzi, Jeremija? Es atbildēju: Es redzu mostošos mandeļkoka zaru ar ziediem.
12. Tad Tas Kungs sacīja uz mani: Tu redzēji pareizi: Es esmu nomodā par Savu vārdu, lai tas piepildītos!
13. Tad atskanēja vēlreiz Tā Kunga vārds un man sacīja: Ko tu redzi? Es atbildēju: Es redzu verdošu katlu, kas ar savu priekšpusi vērsts no ziemeļiem uz dienvidiem.
14. Tad Tas Kungs sacīja uz mani: No ziemeļu puses izplūdīs ļaunums, virdams pār visiem zemes iedzīvotājiem.
15. Jo redzi, Es saukšu visas ziemeļvalstu ķēniņu zemju ciltis no ziemeļiem, saka Tas Kungs, lai tās nāk un lai katrs valdnieks ceļ savu troni Jeruzālemes vārtu priekšā un arī visapkārt tās mūriem, kā arī ap visām Jūdas pilsētām.
16. Tad Es spriedīšu tiesu pār viņiem par visu viņu ļaunumu, ka tie Mani atstājuši, upurējuši citiem dieviem un pielūguši savu roku darinājumus.
17. Bet tu apjoz savus gurnus, celies un sludini tiem visu, ko Es tev pavēlēšu! Nebīsties no tiem, lai Man tevi nav jāizbiedē viņu priekšā!
18. Jo zini, šodien Es tevi daru par stipru pili, par dzelzs balstu un par vara aizsargmūri pret visu šo zemi, pret Jūdas ķēniņiem, pret viņu augstākiem pārvaldniekiem un priesteriem un pret visiem šīs zemes iedzīvotājiem.
19. Un, kad tie pret tevi arī saceltos, tie tevi nenomāks, jo Es esmu ar tevi, lai tevi pasargātu! saka Tas Kungs.

1. Tad atkal nāca pār mani Tā Kunga vārds:
2. Ej un klieudz Jeruzālemei ausīs: tā saka Tas Kungs: Es atceros tevi, kad tu vēl plauki jaunības košumā un degi ligavas mīlestībā un sekoji Man tuksnesī, posta zemē.
3. Jo Israēls toreiz bija veltīts Tam Kungam, tie bija Viņa augļu pirmaji; visi, kas no viņa gribēja ko paņemt sev, noziedzās, ļaunums nāca pār tiem, saka Tas Kungs.
4. Klausaities Tā Kunga vārdu, Jēkaba nams un visas Israēla nama ciltis!
5. Tā saka Tas Kungs: Vai tad jūsu tēvi atrada kādu netaisnību Manī, ka tie atkrita no Manis, sekoja beznozīmīgiem elkiem un kļuva tukši?
6. Tie neprasīja: kur ir Tas Kungs, kas mūs izveda no Ēģiptes zemes, kas mūs izvadīja tuksnesī cauri tukšai, klajai un aizu pārklātai zemei, cauri tumsai un sausumam, cauri zemei, kur nestaigā neviens ceļnieks un kur neviens arī nedzīvo?
7. Kad Es jūs ievedu auglīgajā zemē, lai jūs baudītu tās augļus un labumus, tad jūs ienācāt un padarījāt nešķīstu Manu zemi, sagandējāt to un pārvērtāt Manu īpašumu par riebuma pilnu vietu!
8. Priesteri neprasīja: kur ir Tas Kungs? Bauslības sargi Mani nepazīna, tautas vadītāji atkrita no Manis, pravieši sludināja Baala vārdā un sekoja elkiem, kas taču nevar palīdzēt.
9. Tādēļ Es vēl iešu ar jums tiesā un ar jūsu bērnu bērniem, saka Tas Kungs,
10. brauciet uz kitejiešu krastiem un pārliecinieties; sūtiet uz Kedarū, izziniet sīki un pārbaudiet, vai tas jebkad ir kur noticis,
11. ka kāda tauta būtu mainījusi savus dievus - un tie nav pat dievi! Bet Mana tauta ir pārmainījusi savu vareno Dievu pret bezspēcīgiem elkiem!
12. Šausminieties par to, debesis, un drebiet un sastingstiet izbrīnā! saka Tas Kungs.
13. Jo Mana tauta ir atļāvusies divkārtēju grēku: tie atstājuši Mani, dzīvā ūdens avotu, un izrakuši sev akas, cauras akas, kas nepatur sevī ūdeni!
14. Vai tad Israēls ir vergs vai īpašnieka mājā dzimis dzimtcilvēks? Kādēļ tad viņš ir pamests izlaupīšanai?
15. Lauvas rūc pret viņu, tie paceļ savu balsi un posta viņa zemi, viņa pilsētas ir nodedzinātas; tur neviens vairs nedzīvo.
16. Arī Nofas un Tapanhes ēģiptiešu ļaudis ir noganījuši tavu pakausi.
17. Vai tu nedari to pats sev, jo tu atstāj To Kungu, savu Dievu, un pie tam katru reizi tai laikā, kad Viņš gribēja tevi vadīt pa pareizo ceļu?
18. Un tagad - kādēļ tev jāskrien uz Ēģipti dzert Šihoras ūdeni; kādēļ tev jāskrien uz Asīriju, lai dzertu Eifratas upes ūdeni?
19. Tavs paša ļaunums tev kļuvis par nelaimi, un tava neuzticība ieved tevi sodā. Tādēļ tev jāatzīst un jāsaprot, cik ļauni un bēdīgi ir tas, ka tu esi atstājis To Kungu, savu Dievu, un ka tev nav vairs pret Mani bijības! tā saka Dievs, Tas Kungs Cebaots.
20. Jo no seniem laikiem tu esi kratījis nost savu jūgu un rāvis kopā savas saites un sacījis: es negribu tā pakļauts būt! - Nē, un tomēr uz visiem augstajiem pakalniem un zem visiem zaļajiem kokiem tu noliecies elku kalpībā kā netikle.
21. Un tomēr Es tevi dēstīju kā labu auglīgu zaru, īstu vīnakoku. Ak, kā tu esi pārvērties par svešu meža vīnakoka atvasi!
22. Jebšu tu mazgātos ar sārmu un lietotu ziepju vai cik daudz, tavs noziegums tomēr kā netīrumu traips paliks Manā priekšā! saka Dievs Tas Kungs.
23. Kā tu vari sacīt: es neesmu aptraipījusies, neesmu kalpojusi Baaliem? - Palūko tur ielejā, ko tu tur esi darījusi, tu kustīgā kamieļu māte, kas šurpu turpu skraida.
24. Un meža ēzeļu māte, kas apradusi ar tuksnesi, tvīkst kārībā. Kas var mazināt viņas dzimuma iekāres degsmi? Kas viņu meklē, tam nav tālu jāmeklē; viņas meklēšanās laikā tas viņu atradīs bez pūlēm.
25. Piesargi savas kājas, ka tu nepaliec bez kurpēm, un savu rīkli, ka tai nav jāmokās slāpēs! Bet tu saki: velti! Man patīk sveši mīļākie, un es tiem sekošu!

26. Kā zaglis, kad tas pienākts zādzībā, stāv nokaunējies, tā jākaunas Israēla namam, viņa ķēniņiem un dižkungiem, viņa priesteriem un praviešiem,
27. tiem, kas saka malkas gabalam: tu esi mans tēvs! - un akmenim: man tev jāpateicas par manu dzīvību! - Un Man tie pagriezuši muguru un ne vaigu. Bet, kad tiem uznāk nelaime, tad tie sauc: celies un palīdzi mums!
28. Kur tad ir tavi dievi, ko tu sev pats darināji? Lai tie ceļas, ja tie var tev palīdzēt vajadzības brīdī! Jo cik tev pilsētu, Jūda, tik tev arī dievu.
29. Kādēļ jūs sūdzaties par Mani? Jūs taču visi esat neuzticībā atkrituši no Manis! saka Tas Kungs.
30. Velti Es esmu sitis jūsu bērņus, tie manu pamācību nav pieņēmuši un nav nekā no tās mācījušies. Un zobens aprija jūsu praviešus kā plēsīgs lauva.
31. Ak jūs izvirtuļu cilts! Nemiet jel vērā Tā Kunga vārdu! Vai tad Es esmu bijis Israēlam par tuksnesi vai par tumsas zemi? Kāpēc tad Mana tauta saka: mēs esam brīvi, mēs neatgriezīsimies vairs pie Tevis!
32. Vai tad jaunava aizmirst savu rotu un līgava savu grezno jostu? Bet Mana tauta ir Mani aizmirsusi jau kopš senām dienām!
33. Cik veikli tu proti iekārtoties, lai nodibinātu mīlas sakarus! Tādēļ tu savos ceļos esi pieradusi pat pie nozieguma.
34. Pat pie tavu drēbju vīlēm pielīp nabagu nenoziēdzīgu ļaužu asinis, kurus tu nebūt neesi pārsteigusi tieši ielaušanās gadījumā.
35. Un tu tomēr saki: es esmu nevainīga! Viņa dusmas lai novēršas no manis! - Redzi, Es tevi saukšu pie atbildības tieši šo tavu vārdu dēļ, ka tu apgalvo: es neesmu grēkojusi!
36. Kādēļ tu tā steidzies mainīt savas valsts vadīšanas ceļus? Arī ar Ēģipti tu tāpat paliksi kaunā, kā tu paliki kaunā ar Asuru.
37. Arī no turienes tu aiziesi, rokas virs galvas sasizdama, jo Tas Kungs tos ir pametis, uz kuriem tu paļāvies, ar tiem tev nelaimēsies.

1. Un Viņš turpināja: Kad vīrs atlaiž savu sievu un tā iziet pie cita vīra, vai viņš var atkal to ņemt atpakaļ? Vai tāda zeme netiktu sagandēta? Bet tu esi netikla bijusi ar daudzziem, taču atgriezies atkal pie Manis! saka Tas Kungs.
2. Pacel savas acis un raugies uz kailajām kalnu virsotnēm. Kur tu neesi tapusi apsmieta? Tu sēdēji viņu dēļ ceļmalā kā arābs tuksnesī un apgānīji zemi ar savu netiklību, izlaidību un ļaunprātību!
3. Kaut gan Es tev aizturēju agro lietu un arī vēlāis lietus nenolija, tu tomēr paturēji netiklas sievas cieto pieri un nesakaunējies.
4. Jāatzīst, ka no šā laika tu Mani gan piesauci, sacīdama: mans tēvs! Tu esi manas jaunības draugs!
5. Vai tad Viņš vienmēr dusmosies, vai tad Viņa bardzība paliks mūžīgi? - Redzi, tā tu runā, bet dari ļaunu, un tā tas paliek.
6. Tas Kungs sacīja tālāk uz mani ķēniņa Josijas dienās: Vai tu redzēji, ko Israēls, šī neuzticīgā sieva, ir darījusi? Viņa kāpa visos augstajos kalnos, gāja zem visiem zaļajiem kokiem un nodevās tur netiklībai.
7. Es gan domāju, ka viņa, to visu nodarījusi, atgriezīsies pie Manis, bet tā neatgriezās. Viņas neuzticīgā māsa Jūda to arī skaidri redzēja.
8. Bet, kaut gan tā redzēja, ka Es atlaidu neuzticīgo sievu Israēlu viņas netiklības dēļ un tai devu šķiršanās rakstu, Jūda, viņas neuzticīgā māsa, neņēma to pie sirds, bet gan gāja un tāpat nodevās netiklībai.
9. Tā notika, ka viņa ar savu vieglprātīgo izvirtību padarīja zemi nešķīstu, jo viņa pārkāpa laulību ar akmeni un ar koku.
10. Tomēr viņas neuzticīgā māsa Jūda nav pie Manis atgriezusies no visas sirds, bet tikai liekuļodama! saka Tas Kungs.
11. Tad Tas Kungs man sacīja: Atkritēja sieva Israēls ir mazāk noziedzīga nekā tās neuzticīgā māsa Jūda.
12. Ej un sludini šos vārdus virzienā uz ziemeļiem un saki: atgriezies, Israēl, tu atkritēja, tā saka Tas Kungs, tad Es tevi vairs neuzlūkošu dūsmās, jo Es esmu žēlīgs, saka Tas Kungs, Es negribu mūžīgi dusmot!
13. Tikai atzīsti savu noziegumu, ka tu esi apgrēkojusies pret To Kungu, savu Dievu, un šurpu turpu skraidījusi pie svešiem dieviem zem katra zaļa koka, bet Manu balsi jūs neklausījāt, saka Tas Kungs.
14. Atgriezieties, jūs atkritēji bērni, tā saka Tas Kungs, jo jūs esat Mans īpašums, un Es jūs atvedīšu Ciānā - vienu no katras pilsētas un divi no katras cilts.
15. Un Es jums došu ganus pēc Mana prāta, kas jūs ganīs ar saprātu un gudrību.
16. Kad jūs vairošaties un piepildīsiet zemi tamjnīs dienās, saka Tas Kungs, tad vairs nemjsacīs: redzi, Tā Kunga derības šķirsts! - Un tas vairs nevienam nenāks prātā, un to arī vairs nepieņems un nemeklēs un arī nekad vairs no jauna nedarinās.
17. Tanī laikā sauks Jeruzālemi par Tā Kunga troni, un tur saplūdis visas tautas Tā Kunga Vārda dēļ un nestaigās vairs pēc savas ietiepīgās un ļaunās sirds domām.
18. Tanīs dienās Jūdas nams ies kopā ar Israēla namu, un tie nāks kopā no ziemeļu zemes uz to zemi, ko Es jūsu tēviem devu par mantojumu.
19. Es gan domāju, Es tevi pieņemšu dēla vietā un piešķiršu tev brīnišķīgu zemi, pašu vērtīgāko visas cilvēku pasaules īpašumu! Un Es domāju, ka jūs Mani sauksit par tēvu un no Manis neatkāpsities.
20. Bet vai! Kā sieva ir neuzticīga savam draugam, tā arī jūs Man esat bijuši neuzticīgi, Israēla nams! saka Tas Kungs.
21. Klau! Kalnu augstienēs sadzirdamas raudas, nemitīgas Israēla bērnu vaimanas un žēlabas, tāpēc ka tie staigājuši greizus ceļus un aizmirsuši To Kungu, savu Dievu.
22. Atgriezieties, jūs atkritēji bērni! Es centīšos griezt jūsu atkrišanu atkal par labu! - Jā! Patiesi, šeit mēs esam, mēs nākam pie Tevis, jo Tu, Kungs, esi mūsu Dievs.
23. Tiešām, tikai maldi ir trokšņainie svētki un kalpošana uz pakalniem un kalniem! Patiesi, tikai Tā Kunga, mūsu Dieva, rokā ir Israēla pestīšana!

24. Kauna elka tēls ir aprijis jau kopš mūsu jaunības to, ko ieguvuši mūsu tēvi - viņu avis un vēršus, viņu dēlus un meitas!

25. Mēs esam iegrimuši kaunā, un mūsu negods apsedz mūs! Jo mēs grēkojam pret To Kungu, mūsu Dievu, mēs paši un mūsu tēvi, no savas jaunības līdz šai dienai un neklausījām Tā Kunga, mūsu Dieva, balsi!

1. Ja tu taisies atgriezties, Israēl, tad atgriezies pie Manis. Ja tu aizvāksi nejēdzīgos elkus projām no Manām acīm, tad tu neklūsi atstāta! saka Tas Kungs.
2. Ja tu zvērēsi patiesībā, taisnībā un uzticībā: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo! - tad citas tautas Viņā tiks svētītas un būs Viņā pagodinātas.
3. Jo tā sacīja Tas Kungs Jūdas un Jeruzālemes vīriem: Uzariet sev jaunu plēsumu savā sirdī un nesējiet ērkšķos!
4. Apgraizieties Tam Kungam un nometiet savas sirds priekšādu, Jūdas vīri un Jeruzālemes iedzīvotāji, lai Manas dusmas neuzliesmo pārmērīgi strauji un neiedegas, tā ka neviens nevarētu tās vairs apdzēst jūsu bezgodīgo ļauno darbu dēļ!
5. Sludiniet Jūdā un Jeruzālemē un izplatiet šo ziņu visur zemē: Bazūnējiet un sauciet stiprā balsī, un sakiet: pulcējieties, un meklēsim patvērumu stiprās pilsētās!
6. Paceliet karogu pār Ciānu! Bēdziet un nekavējieties! Jo Es sūtu nelaimi no ziemeļiem līdz ar briesmīgu visas zemes izpostīšanu.
7. Jau lauva ir izlīdis no sava biezokņa, un tautu nožņaudzējs ir piecēlies un dodas prom no savas mītnes, lai padarītu tavu zemi par tuksnesi un tavas pilsētas pārvērstu drupās, kur neviens vairs nedzīvo.
8. Tādēļ sajozieties maisos, žēlojieties un vaimanājiet: ak, Tā Kunga dusmu kvēle nenovēršas no mums!
9. Tanī dienā, saka Tas Kungs, saplaks dūša ķēniņam un viņa augstākiem palīgiem, priesteri apmulsīs un pravieši izbīsies.
10. Tad es sacīju: Ak, Kungs, Kungs, Tu esi pieļāvis šo tautu un Jeruzālemi smagi maldināt, ka sacīja: jums būs miers! - Un tomēr tagad zobens apdraud viņu dzīvību!
11. Tanī laikā sacīs šai tautai un Jeruzālemei: Svelmains vējš no kailajiem kalniem tuksnesī brāžas virsū Manas tautas meitai; tas neder ne graudu vētīšanai, ne sijāšanai,
12. vējš, kas par skaudru, lai tas šīm lietām derētu, traucas Manis sūtīts: Es tagad gribu pats iet ar viņiem tiesā!
13. Redzi, tas ceļas kā padebeši, viņa rati ir kā viesulis, viņa zirgi ātrāki nekā ērgļi. Bēdas mums, mēs esam pazuduši!
14. Mazgā savu sirdi no ļaunuma, Jeruzāleme, ka topi glābta! Cik ilgi tevī mājās neliētīgas domas?
15. Klau! Kliegzieniem pavadīts vēstījums atskan no Danas, un posta vēsts nāk no Efraima kalniem.
16. Pasludiniet tautām un tālāk arī Jeruzālemei: Redzi, ielencēji nāk no tālām zemēm un liek atskanēt saviem kara kliegzieniem pret Jūdas pilsētām!
17. Kā sargi ap tīrumu, tā tie nostāsies ap Jeruzālemi, tādēļ ka tā bijusi pretestīga pret Mani, saka Tas Kungs,
18. tavs dzīves veids un visa tava rīcība tev sagādāja šo postu. Tavs izlaidīgais zemiskums ir vainīgs, ka tā sekas ir tik smagas un ķeras tev pie dzīvības.
19. Ak, manas krūtis, mana iekšējā pasaule! Man ir tik baigi, tik baigi! Ak, jūs, manas sirds audi! Mana iekšiene ir šausmīgi satraukta, es nevaru ciest klusu, jo tu, mana dvēsele, dzirdi bazūnes skaņas, un tas jau ir kara troksnis.
20. Sitiens nāk pēc sitiena, jo izpostīta ir visa zeme. Acumirkļi tiek sagrauti mani mājokļi un manas teltis!
21. Cik ilgi man vēl jāredz karogi un jādzird taures skaņas?
22. Tiešām, mana tauta ir apmāta: tā mani nepazīst; tie ir mulķības pilni bērni bez saprašanas: gudri tie ir ļaunu darīt, bet labu darīt tie neprot.
23. Es uzlūkoju zemi, un redzi, tā ir izpostīta un tukša! Es uzlūkoju debesis, un tur nebija vairs gaismas!
24. Es uzlūkoju kalnus, un redzi, tie trīc, visi pakalni šķobās!
25. Es raugos visapkārt, un redzi, tur nav neviena cilvēka, un visi putni apakš debess ir aizlidojuši!
26. Es raugos visapkārt, un redzi, auglīgais tīrums ir kļuvis par tuksnesi! Un visas tā pilsētas ir

sagrautas pēc Tā Kunga prāta Viņa dusmu karstumā!

27. Jo tā saka Tas Kungs: Visa zeme kļūs par tuksnesi, tomēr Es to neizpostīšu pavisam.

28. Tādēļ sēro zeme un debesis augšā tērpjas sēru drēbēs, jo Es to esmu nolēmis un noteicis, ka Es no tā neatkāpšos un ka Man tā nebūs žēl.

29. No jātnieku un strēlnieku trokšņa bēg visas pilsētas, ļaudis paslēpušies mežos un klinšu kalnos. Visas pilsētas ir atstātas, nav neviena, kas tur dzīvo.

30. Bet tu, varmācību pārcietusi un izpostītā, ko tu darīsi? Kaut tu arī tērptos purpurā, kaut tu arī greznotos ar zelta rotām, krāsotu uzacis un vaigus, tu velti pūlies: taviem netiklības draugiem tas apnīcis, tie kāro pēc tavas dzīvības!

31. Klau! Es dzirdu it kā dzemdētājas kliegšanu, kas cieš pirmā bērna piedzimšanas sāpēs. Tā ir Ciānas meitas balss, tā vaid, savas rokas izplezdama: cik man grūti un smagi! Pagalam ir mana dvēsele, kas kritusi par laupījumu slepkavām!

1. Eita un pastaigājiet pa Jeruzālemes ielām, palūkojiet, apjautājieties un pameklējiet, vai jūs tur atradīsiet kādu, kas dara pēc taisnības, ir uzticīgs un paties un domā par ticību,- tad Es tai piedošu!
2. Un, jebšu tie arī apliecina, sacīdami: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo! - tie zvēr nepatiesi.
3. Ak, Kungs! Vai Tavas acis neraugās uz uzticību un patiesību? Tu tos gan siti, bet tie nejūt sāpes; Tu tos bargi pārmācīji, bet tie nelabojas; tie apcietinājuši savu pieri vairāk nekā akmeni un negrib atgriezties.
4. Tad es domāju: tādi ir tikai mazie nabaga ļaudis, tie ir neprātīgi, jo tie nepazīst Tā Kunga ceļus un sava Dieva prasības.
5. Es iešu pie lielajiem un runāšu ar tiem; tie taču pazīs Tā Kunga ceļu, sava Dieva prasības. - Bet taisni tie visi ir šo jūgu nokratījuši un savas saites sarāvuši!
6. Tādēļ tos plēsīs lauva, kas nāk no meža, tuksneša vilki tos nomāks, leopardi glūnēs uz viņiem pilsētu priekšā, tas saplosīs visus, kas no turienes izies laukā. Jo daudz ir viņu grēku, un viņu pārkāpumi ir dažādi.
7. Kāpēc Es to tev lai piedodu? Tavi bērni ir Mani atstājuši un zvēr pie tiem, kas nav dievi. Kaut gan Es esmu viņus paēdinājis, tie pārkāpj laulību un skrien netiklības namā.
8. Kā iekarsuši ērzeļi tie blandās apkārt, un ikviens zviedz pēc sava tuvākā sievas.
9. Vai Es to lai nesodītu, saka Tas Kungs, jeb vai Es to tādai tautai kā šī lai nepiemeklētu dusmās?
10. Kāpiet uz tās mūriem un graujiet tos, bet nesagraujiet tos pavisam! Nogrieziet tās vīnogu stīgas, jo tās nepieder vairs Tam Kungam.
11. Israēla nams un Jūdas nams palikuši Man pavisam neuzticīgi un rīkojušies pret Mani necienīgi, saka Tas Kungs,
12. tie aizliedza To Kungu un sacīja: Viņš nav nekas! Mums nekas ļauns nenotiks, mēs neredzēsīm ne zobenu, ne bada!
13. Arī pravieši runā vējā, Tā Kunga vārds nav pie viņiem. Lai viņiem vēja liktenis!
14. Tādēļ arī saka Tas Kungs Dievs Cebaots: Tāpēc ka jūs šādu vārdu sludināt, Es likšu Savus vārdus kā uguni tavā mutē un šo tautu padarīšu par malku, ka tā to aprīs!
15. Redzi, Es atvedīšu un iecelšu pār jums, Israēla nams, tautu no tālienes, saka Tas Kungs, stipru tautu, kuras valoda tev ir sveša, un tu nesaproti, ko tā runā.
16. Tās bultu maksts ir kā atvērts kaps, tie visi ir varonīgi karotāji.
17. Tā apēdīs tavu ražu un tavu maizi; tā iedzīs nāvē tavus dēlus un tavas meitas, aprīs tavus vēršus un sīklopus, noplūks kailu tavu vīna un tavu vīģes koku; tavas stiprās pilsētas, uz kurām tu paļāpies, tā izpostīs ar zobenu.
18. Bet arī tanīs dienās, saka Tas Kungs, Es negribu jūs pavisam iznīcināt.
19. Un, kad jūs jautāsiet: kādēļ Tas Kungs, mūsu Dievs, mums to visu darījis? - tad atbildiet tiem: kā jūs esat Mani atstājuši un kalpojuši svešiem dieviem savā zemē, tā jūs kalposiet svešiem tādā zemē, kas jums nepieder!
20. Sludiniet to Jēkaba namam, nesiet šo vēsti Jūdas zemei un sakiet:
21. Klausies jel, tu negudrā tauta, bez prāta, kam ir acis, bet kas neredz, kam ir ausis, bet kas tomēr nedzird!
22. Mani jūs negribat būties un Manā priekšā bijībā zemojies, saka Tas Kungs, tā priekšā, kas licis smiltis jūrai par paliekamu robežu, ko tā nepārkāps; lai gan tās viļņi plosās, tie tomēr nekā nespēj, lai gan tie krāc, tie tomēr neiet pāri robežai.
23. Šai tautai ir ietiepīga un nepakļāvīga sirds; tie ir atkrituši un aizgājuši;
24. tie nekad nav savā sirdī domājuši: bīsimies To Kungu, mūsu Dievu, kas mums dod lietu, agro un vēlu, katru savā laikā, kas ļauj ieturēt mums par svētību noliktās pļaujas laika nedēļas!
25. Jūsu noziegumi to aizkavēja, un jūsu grēki laupīja jums svētību.
26. Jo Manas tautas vidū ir bezdievji, kas slepus uzglūn citiem, zagdamies kā putnu ķērēji; viņi izliek valgus un gūsta cilvēkus.
27. Kā putnu sprosts pildās ar putniem, tā pildās viņu nami ar netaisnu mantu; tā tie kļuvuši lieli un

bagāti.

28. Tie ir kļuvuši apaļi un trekni, viņu nelietība iet pāri par mēru, tie neturas pie taisnības, tie neiestājas par bāriņu lietām, lai tiem palīdzētu vajadzībā, un neizdod nabagiem viņu tiesu.

29. Vai Es to lai nesodītu, saka Tas Kungs, jeb vai Es lai neatriebtos dusmās tādai tautai?

30. Briesmīgas un negantas lietas notiek šai zemē:

31. pravieši sludina melus, un priesteri iet ar tiem roku rokā, un manai tautai tas patīk. Bet ko tad jūs darīsīt, kad viss ies uz beigām?

1. Bēdziet, Benjamīna bērni, no Jeruzāles, pūtiēt tauri Tekoā un paceliet karogu Bet-Keremā! Jo nelaime draud no ziemeļiem un liels posts:
2. Es izdeldēšu mīlīgo, izlutināto Ciānas meitu.
3. Tai uzbruks gani ar saviem ganāmiem pulkiem, tie uzcelš tai visapkārt teltis un noganīs katrs savu tiesu.
4. Taisieties uz karu pret viņiem! Celieties, iesim vēl dienas vidū! Bēdas mums! Vakars jau metas, un ēnas paliek garas.
5. Celieties, iesim naktī un sagrausim viņu skaistos namus!
6. Jo tā saka Tas Kungs Cebaots: Cērtiet kokus un celiet valni ap Jeruzālemi! Šai pilsētai jātop sodītai, jo tanī viscaur valda varmācība!
7. Kā aka pastāvīgi izverd vēsu un tīru ūdeni, tā šī pilsēta liek no sevis nemitīgi virt savam ļaunumam, tur dzird notiekam varasdarbus un netaisnību; ievainojumi un brūces Man tur pastāvīgi ir acu priekšā.
8. Tas tev par biedinājumu, Jeruzāleme, lai Manai dvēselei nebūtu jānovēršas no tevis, lai Man tevi nav jāpadara par tuksnesi, par zemi bez iedzīvotājiem!
9. Tā saka Tas Kungs Cebaots: Kas Israēlā vēl atlicis, tas jānolasa kā atlikušie augļi no vīnakoka! Ķeries pie darba kā vīnogu lasītājs un darbojies nemitīgi kā vīnakoku kopējs gar to stīgām!
10. Jā! Ko Es lai uzrunāju un pie kā sirdsapziņas Es vēl varētu griezties, lai viņi to arī dzird? Redzi, viņu ausis ir neapgraizītas, tā ka tie nevar dzirdēt! Tiešām, Tā Kunga vārds tiem ir kļuvis par apsmieklu, tas viņiem nav patīkams!
11. Mani pilda Tā Kunga dusmu kvēle, tikai ar pūlēm es varu savaldīties! Lai izlīst tā pār bērniem uz ielas un kopā ar tiem arī pār visu jaunekļu pulku, jo tā skars vīrus un sievas, vecus un tos, kas pilnas mūža dienas jau nodzīvojuši.
12. Viņu nami pāries citu īpašumā kopā ar tīrumiem un sievām, ja Es izstiepšu Savu roku pret šīs zemes iedzīvotājiem! saka Tas Kungs.
13. Jo tie visi, no jaunākā līdz vecākajam, ir mantas kārīgi un no pravieša līdz priesteriem visi nododas meliem.
14. Tie grib Manas tautas vainu pavirši dziedināt, sacīdami: miers, miers! - kur miera nav.
15. Tiem būs jāpaliek kaunā, tādēļ ka tie darījuši negantību; un tomēr tie nekaunas, nosarkšanu aiz kauna tie vairs nepazīst. Tādēļ tie kritīs, kad notiks krišana, laikā, kad Es tos saukšu pie atbildības, tie kritīs! saka Tas Kungs.
16. Tā saka Tas Kungs: Uzlūkojiet dzīves gaitas ceļus un izpētiet, kurš ir senlaikos bijis tas labais svētības un laimes ceļš, tad staigājiet pa to, un jūs atradīsiet mieru savai dvēselei! Bet tie atbildēja: mēs negribam pa to staigāt!
17. Tad Es iecēlu sargus pār tiem un atgādināju viņiem: klausaities taures skaņās! Bet tie atbildēja: mēs negribam klausīties!
18. Tādēļ klausaities, tautas, un ņemiet vērā, sapulcētie, kas ar tiem notiks!
19. Klausies, tu zeme! Tagad Es sūtīšu nelaimi pār šo tautu, tā ir viņu ļauno nodomu alga! Jo tie neklausījās uz Maniem vārdiem, un tie ir atmetuši Manus baušļus.
20. Kam Man tās dārgās kvēpināmās vielas, kas nāk no Sabas, un smaržīgās niedres no tālajām zemēm? Jūsu dedzināmie upuri Man neiet pie sirds.
21. Tādēļ saka Tas Kungs: Redzi, Es likšu šai tautai piedauzības akmeņus ceļā; tēvi un dēli klups kopā pār tiem, kaimiņš ar kaimiņu kopā aizies bojā!
22. Tā saka Tas Kungs: Redzi, nāk tauta no ziemeļu zemes, un stipras tautas milzīgs karaspēks ceļas no attālākā zemes gala.
23. Tiem ir stopi un šķēpi, tie ir briesmīgi un nežēlīgi, viņu radītais troksnis ir kā jūras krākšana, tie jā ar zirgiem, būdami apbruņoti kā karavīri, un virzās pret tevi, Ciānas meita!
24. Kad mēs par viņiem dzirdējām, tad nolaidās mums rokas, mūs pārņēma bailes un sāpes kā dzemdētāju sievu.

25. Neeita laukā un nestaigājiet pa lauku ceļiem, jo tur draud ienaidnieka zobens, briesmas visapkārt!
26. Ak, manas tautas meita, apvelc sēru drēbes un nometies pelnos! Sēro kā par vienīgo dēlu smagās sērās! Jo piepeši nāks postītājs pār jums!
27. Es iecēlu tevi par Savas tautas kā par kāda metāla lējuma pārbaudītāju, lai tu uzzinātu, izpētītu un pārbaudītu tās dzīves ceļus.
28. Tie visi ir pretestības pilni nemiernieki, viņi staigā apkārt un nodarbojas ar apmelošanu; tie ir rupjš vara un dzelzs sakausējums, tie visi ir nekaunīgi nelieši.
29. Plēšas gan pūta, bet no uguns iznāca tikai alva; kausētājs bija velti kausējis, sārņi nebija ļāvušies sevi atšķirt.
30. Tāpēc viņus sauc par bezvērtībā aizmestu sudrabu, jo Tas Kungs tos ir aizmetis projām.

1. Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Jeremiju, un Tas Kungs sacīja tā:
2. Nostāties Tā Kunga nama vārtos un sludini skaļā balsī: klausaities Tā Kunga vārdu, visi no Jūda, kas jūs ieejat pa šiem vārtiem pielūgt To Kungu!
3. Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: dariet taisnus savus ceļus un savus darbus, tad Es jums ļaušu dzīvot šinī vietā!
4. Nepaļaujieties uz viltus vārdiem, kad jums saka: tas ir Tā Kunga nams, Tā Kunga nams, Tā Kunga nams!
5. Jo tikai tad, ja jūs nopietni labosit savus dzīves ceļus, savus darbus un visu savu rīcību, bet nesaskaņo gadījumos izturēties pēc taisnības cits pret citu,
6. kad jūs neapbēdināsīt svešinieku, bāreni un atraidīti un neizliesīt nenoziēdzīgas asinis šinī vietā, un nekalposīt citiem dieviem sev pašiem par postu,
7. tad Es ļaušu jums dzīvot šinī vietā, šinī zemē, ko Es devu jūsu tēviem uz mūžīgiem laikiem.
8. Bet redzi, jūs paļaujaties uz viltus vārdiem, kas nekam neder!
9. Vai tad jums bija zagt, nokaut, laulību pārkāpt, nepatiesi zvērēt un kvēpināt Baalam, un kalpot citiem dieviem, kas jums sveši?
10. Un tad jūs nākat un stājaties Manā priekšā šinī namā, kas nosaukts Manā Vārdā, un sakāt: mēs esam glābti! - un turpināt darīt visas šīs negantības.
11. Vai tad šis nams, kas nes Manu Vārdu, kļuvis jūsu acīs par slepkavu bedri? Tiešām, arī Es to redzu, saka Tas Kungs.
12. Eita taču uz Manu svēto vietu, kas ir Šilo, kur iesākumā mājāja Mans Vārds, un raugait, par ko Es to esmu pārvērtis Savas Israēla tautas ļaunuma dēļ!
13. Bet tādēļ ka jūs darījāt visus tos pašus darbus, tā saka Tas Kungs, un, kaut gan Es vienmēr uz jums runāju, jūs Mani neklausījāt un, lai gan Es jūs saucu, jūs Man neatbildējāt,
14. tad Es darīšu šim namam, kas nes Manu Vārdu un uz ko jūs paļaujaties, un šai svētai vietai, ko Es devu jums un jūsu tēviem, tāpat kā Es Šilo darīju:
15. Es jūs atstumšu no Sava vaiga, kā Es atstāju visus jūsu brāļus, visu Efraima dzimumu!
16. Bet tu neaizlūdz par šo tautu un nenāc par tiem Manā priekšā ne ar žēlabām, ne ar lūgšanu, nepūlies! Jo Es tevi tomēr nepaklausīšu.
17. Vai tad tu neredzi, ko tie dara Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās?
18. Bērni salasa malku, un tēvi iekurina uguni; sievas mīca maizi, lai ceptu raušus debesu ķēniņienei. Tie nes dzeramos upurus svešiem dieviem, lai Mani sakaitinātu.
19. Bet vai viņi sāpina ar to Mani, saka Tas Kungs, vai ne drīzāk paši sevi sev par kaunu?
20. Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: Redzi, Manas dusmas un Mana bardzība izgāzīsies pār šo vietu, pār cilvēkiem un lopiem un meža kokiem un zemes augļiem, tā degs un neizdzīsīs!
21. Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: Lieciet tomēr klāt savus dedzināmos upurus pie saviem kaujamiem upuriem un ēdiet to gaļu!
22. Jo Es jūsu tēviem tanī dienā, kad Es tos izvedu no Ēģiptes zemes, neko nenoteicu, nedz pavēlēju par dedzināmiem un kaujamiem upuriem,
23. bet Es tiem devu šādu pavēli: klausait Manu balsi, tad Es būšu jūsu Dievs, un jūs būsit Mana tauta; staigājiet pa visiem tiem ceļiem, ko Es jums pavēlu, lai jums labi klājas!
24. Bet tie Man neklausīja un savas ausis neatvēra; tie staigāja pēc savas ļaunās sirds padoma un pagrieza Man muguru un ne vaigu.
25. Gan Es kopš tās dienas, kad jūsu tēvi izgāja no Ēģiptes zemes, līdz šai dienai sūtīju pie jums nemitīgi ik dienas visus Savus kalpus praviešus,
26. taču viņi Mani neklausīja un Man nepievērsa savas ausis, bet bija ietiepīgi un izturējās vēl ļaunāk nekā viņu tēvi.
27. Un, ja tu viņiem arī visu to teiktu, viņi tomēr uz tevi neklausīsies, un, ja tu viņiem arī bargāk uzsauktu, viņi tev neatbildēs.
28. Tad saki tiem: lūk, tauta, kas neklausā Tā Kunga, sava Dieva, balsi un neļaujas bēdināt sevi.

Uzticīgā palāvība ir pagalam, un tās vārdi galīgi apklusuši viņas mutē!

29. Nocērp savus skaistos galvas matus, savu diženo galvas rotu, tu Ciānas meita, met tos projām un dziedī sēru dziesmu kailajos kalnos! Jo Tas Kungs ir pametis un atstūmis to tautu, pret kuru vērstas Viņa dusmas!

30. Jo Jūdas bērni darīja, kas ļauns Manās acīs, tā saka Tas Kungs, tie nostatīja savus negantos elkus tai namā, kas nes Manu Vārdu, lai to apgānītu,

31. un uzcēla Tofetam altāri Ben-Hinomas ielejā, lai tur ziedotu savus dēlus un meitas, ko Es neesmu pavēlējis un kas Man nekad nevarēja nākt prātā.

32. Tādēļ redzi, nāks diena, tā saka Tas Kungs, kad nerunās vairs par Tofetu un par Ben-Hinomas ieleju, bet par slepkavošanas ieleju. Tofetā būs kapsēta, jo citur nekur tai vietas nebūs.

33. Šīs tautas miroņi noderēs par barību putniem apakš debess un zvēriem virs zemes, un neviens tos netraucēs un nedzīs projām.

34. Un Es darīšu galu priekam un jautrībai Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās, kā arī līgavaiņa gaviļēm un līgavas liksmajām dziesmām; jo šai zemei jāklūst par tuksnesi!

1. Tanī laikā, tā saka Tas Kungs, izmetīs Jūdas ķēniņu un lielkungu kaulus, priesteru un praviešu kaulus un Jeruzālemes iedzīvotāju kaulus no kapiem,
2. un tos izsviedīs ārā un izkaisīs pa lauku, lai pār tiem spīd saule, mēness un viss zvaigžņu pulks, ko tie mīlēja, kam tie kalpoja un sekoja, ko tie meklēja un pielūdza; tos vairs nesavāks un neapglabās, tie kļūs par mēslojumu zemei.
3. Un visi, kas no šās ļaunās cilts vēl pāri palikuši, gribēs labāk mirt nekā dzīvot, lai arī kādā malā tie atrastos, kur Es tos būšu aizdzinis, saka Tas Kungs Cebaots.
4. Saki vēl tiem: tā saka Tas Kungs: kad cilvēks pakrīt, vai tad viņš neceļas vairs augšā? Un, kad tas novērsies no ceļa, vai tad viņš negriežas vairs atpakaļ?
5. Kādēļ šī tauta Jeruzālemē bez mitēšanās atkāpjas un tik stipri turas pie maldiem un liedzas atgriezties?
6. Es esmu noklausījies un novērojis: tie nerunā patiesību, nav neviena, kas nožēlotu savu nekrietnību un teiktu: ko es esmu darījis? - Nē! Visi drāžas savā trauksmē tikai uz priekšu līdzīgi zirgam, kas satrakots traucas kaujā.
7. Pat stārķis apakš debess zina savu laiku, un ūbele un bezdelīga, un dzērve ietur savu atnākšanas laiku, bet Mana tauta nepazīst Tā Kunga tiesas kārtību!
8. Kā jūs varat sacīt: mēs esam gudri, jo mums ir Tā Kunga baušļi? - Tas gan! Bet redzi, rakstu mācītāju viltus raksti tos padarījuši par meliem.
9. Apkaunoti stāvēs gudrie, tie būs satraukti un apmulsuši un jutīs sevi apgāztus savos uzskatos; viņi taču bija atteikušies no Tā Kunga vārda; kādi gudrības avoti tad nu viņiem vēl ir?
10. Tādēļ Es došu viņu sievas citiem, viņu tīrumus citiem īpašniekiem, jo tie visi, mazi un lieli, ir mantas kāri; no pravieša līdz priesterim tie visi nododas meliem un krāpšanai.
11. Tie grib pavirši dziedināt Manas tautas meitas dziļo brūci un saka: miers, miers! - kur taču miera nav.
12. Viņiem būs jāpaliek kaunā, jo tie darījuši nelietību. Tomēr tie nebūt nekaunas, un nosarkt viņi vairs nemāk. Tādēļ tie kritīs, kad notiks krišana, laikā, kad Es tos saukšu pie atbildības, tie kritīs! - tā saka Tas Kungs.
13. Es viņus savākt savākšu, saka Tas Kungs, vīnogas nepaliks pie vīnakoka, nedz vīges pie vīges koka, arī to lapas novītīs, un Es sūtīšu ļaudis, kas viņus aizvedīs prom!
14. Ko tad mēs vēl kavējamies? Pulcējieties, dosimies steigšus stiprajās pilsētās, lai tur mirtu! Jo Tas Kungs, mūsu Dievs, mums nolēmis nāvi un mūs dzirdinājis ar indīgu dzērienu, tāpēc ka mēs esam grēkojuši pret To Kungu.
15. Mēs cerējām un ceram joprojām uz mieru, bet nekas labs nenāk; mēs gaidījām, mēs būsim glābti, bet piedzīvojām tikai vēl vairāk zaudējumu un baiļu.
16. No Danas puses jau dzirdama viņu zirgu sprauslāšana, visa zeme trīc no viņu ērzeļu zviegšanas. Jā, viņi tuvojas un noēd zemi pliku un aprij tās bagātību, izēd tukšas pilsētas un atstāj badā to iedzīvotājus.
17. Jo redzi, Es sūtu jums virsū čūskas un odzes, vārdošana pret tām nepalīdz, tās jūs tomēr sakodīs! saka Tas Kungs.
18. Skumjas nospiež mani, mana sirds ir slima!
19. Klau! Manas tautas meitas vaimanu balss atskan no tālas zemes: vai tad Tas Kungs nav vairs Ciānā? Vai Ciānas ķēniņa tur vairs nav? - Kādēļ viņi Mani sarūgtinājuši ar saviem dieveklīem, ar beznozīmīgiem svešas zemes elkiem?
20. Pļauja ir jau pāri, beigusies arī augļu ievākšana, bet glābšanu mēs neieguvām!
21. Es esmu satriekts savas tautas meitas sabrukuma dēļ; es staigāju apkārt noskumis, izbailes mani pārņēmušas!
22. Vai tad nav vairs nekādu zāļu Gileādā? Jeb tur nav vairs arī neviena ārsta? Kāpēc tad manas tautas meita vēl nav dziedināta?
23. Ak, kaut manā galvā būtu ūdens un manas acis taptu par asaru avotu, tad es apraudātu dienām

un naktīm savas tautas meitas nokautos piederīgos!

1. Kaut man būtu ceļnieka mitekļis dziļi tuksnesī, tad es atstātu savu tautu un aizietu no tās! Jo tās locekļi visi ir laulības pārkāpēji, krāpnieku pūlis.
2. Viņi sasprindzina savu mēli kā stopu, ar meliem, ne ar patiesību viņi kļuvuši vareni un valda kā kungi pār zemi, jo tie dodas no ļaunuma uz ļaunumu, bet Mani tie nepazīst! saka Tas Kungs.
3. Sargaities ikviens no sava drauga un nepaļaujieties uz brāļiem! Jo katrs brālis krāpj un māna, un katrs draugs aprunā un apmelo.
4. Tie apkrāpj cits citu un nerunā patiesību; viņu mēle pieradusi pie meliem, un viņi nopūlas rīkoties netaisni, viņi pat citādi nevar.
5. Varmācība kraujas uz varmācību, roku rokā iet viltība un liekulība. Tie negrib Mani pazīt! - tā saka Tas Kungs.
6. Tādēļ Tas Kungs Cebaots arī saka: Redzi, Es tos kausēšu un dzirdināšu! Jo ko Es citu lai daru ar Savas tautas meitu?
7. Viņu mēle ir nāvīga bulta, viņu mutes vārdi ir viltus. Ar savu tuvāku tie runā miermīlīgi, bet savā sirdī tam izliek valģus.
8. Vai tad Es to lai nesodītu, saka Tas Kungs, jeb vai Es lai neatriebtos tādai tautai kā šī?
9. Man jāraud un jāskumst par kalniem, jādzied sēru dziesma par tuksneša ganībām, jo tās ir par kailatnēm kļukušas, neviens tur vairs nestaigā; ganāmpulka balss tur nav dzirdama; putni ir aizskrējuši; lopi tās atstājuši, aizgājuši!
10. Arī Jeruzālemi Es darīšu par drupu kaudzi, šakāļiem par mājokli, un Jūdās ciemus un pilsētas Es pārvērtīšu par tuksnešainām nomalēm, kur neviens nedzīvo!
11. Kas ir tik gudrs, ka to var saprast, un kam Tā Kunga mute sacījusi, ka tas varētu paskaidrot, kādēļ zeme gājusi bojā un stāv izkaltusi un kaila kā tuksnesis, kur neviens nestaigā?
12. Tas Kungs ir sacījis: Tādēļ ka tie atmeta Manus baušļus, ko Es tiem devu, un neklausīja Manu balsi un nedzīvoja pēc tās,
13. bet turējās pie savas nepakļāvīgās sirds un kalpoja baaliem, kā tie to mācījušies no saviem tēviem,
14. tādēļ, saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, Es ēdināšu šo tautu ar vērmelēm un dzirdināšu to ar indīgu dzērienu,
15. un Es izklīdināšu tos citu tautu starpā, ko nedz tie, nedz viņu tēvi nepazina, un likšu, lai tiem pa pēdām seko vajātājs zobens, kamēr Es tos nebūšu iznīcinājis!
16. Tā saka Tas Kungs Cebaots: Nemiet to vērā un aiciniet žēlotājas raudu sievas, lai tās nāk, pasauciet gudrās sievas, lai arī tās atnāk
17. un steigšus uzsāk par mums žēlabu pilnu sēru dziesmu, ka mūsu acis un skropstas izplūst asarās un mūsu acu vāki pildās bagātīgi ar mitrumu!
18. Klau! Sēru dziesmas atskan no Ciānas: Ak, kā mēs esam izpostīti, kādas varmācības esam pārcietuši un cik dziļā kauna pilnā pazemojumā esam krituši! Jo mums jāatstāj šī zeme; mūsu mitekļus mums nolīdzināja līdz ar zemi!
19. Klausaities, sievas, Tā Kunga vārdu, un lai jūsu ausis uzņem Viņa mutes vārdu! Mācait savām meitām žēlabu pilnu sēru dziesmu un cita citai kapa dziesmu:
20. Nāve ir iekāpusi pa mūsu logiem, tā ir ielauzusies mūsu skaistajos namos, ir aizrāvusi bērnus no ielām un jaunekļus no tirgus laukumiem!
21. Sludini: Tā saka Tas Kungs: liķi gulēs kā mēsli tīrumā un kā kūļi aiz plāvēja, un neviens tos nepacels!
22. Tā saka Tas Kungs: Gudrais lai nelielās ar savu gudrību, stiprais lai nelielās ar savu spēku, bagātais lai nelielās ar savu bagātību!
23. Bet, kas grib lielīties, lai lielās ar savu atziņu, ka viņš Mani pazīst un zina, ka Es esmu Tas Kungs, kas uztur virs zemes žēlastību, patiesību un taisnību; jo uz tādiem Man ir labs prāts, saka Tas Kungs.
24. Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es saukšu pie atbildības visus, kas apgraizīti, un arī neapgraizītos:

25. Ēģipti un Jūdu, Edomu, Amona bērnus un Moābu, un visus, kam ap deniņiem apcirpti mati, kas dzīvo tuksnesī. Jo visas citas tautas ir neapgraizītas, bet visam Israēla namam ir neapgraizīta sirds!

1. Klausaities to vārdu, ko Tas Kungs jums liek sludināt, Israēla nama ļaudis!
2. Tā saka Tas Kungs: Nepieradiniet sevi citu tautu dzīves veidam, neļaujiet sevi iebiedēt debess zīmēm, no kā viņas bīstas!
3. Jo citu tautu elka dievu iestādījumi un svinīga kalpošana tiem ir tikai tukši nieki: elks pats jau ir tikai mežā cirsts koka gabals, tas ir lietpratēja rokas ar cirvi un grebli izveidots koka darinājums.
4. Viņš to izgrezno ar sudrabu un zeltu, piestiprina ar naglām, tās iesizdams ar āmuru, lai tas nešķobās.
5. Tie ir kā putnu biedēkļi sakņu dārzā, tie nerunā, tie jānes rokās, jo tie paši nestaigā. Nebīstaities no tiem, jo tie nevar kaitēt, bet arī ko labu darīt nav viņu varā.
6. Bet neviena nav tāda kā Tu, ak, Kungs! Tu esi liels, un liels ir Tavs Vārds ar savu spēku!
7. Kas Tevi lai nebītos, Tu tautu ķēniņš? Tiesām, tas Tev nākas, jo starp visiem tautu gudrajiem visās viņu valstīs nav neviena tāda kā Tu.
8. Tie visi kopā ir negudri un nezinīgi; visa elku gudrība ir - koka gabals.
9. Plāni izkalta sudraba plāksne no Taršišas un zelts no Ufasas, viss kopā koktēlnieka un zeltkaļa darbs; zilā un sarkanā purpura tērpā visi šie veidojumi ir veiklu sava aroda pratēju darināti.
10. Bet Tas Kungs patiesi ir Dievs, Viņš ir dzīvais Dievs un mūžīgais ķēniņš, zeme dreb no Viņa dusmām, un tautas nevar pastāvēt Viņa bardzībā.
11. Tā jums tiem būs sacīt: Tiem dieviem, kas nav radījuši debesis un zemi, jāpazūd no zemes un apakš debess!
12. Viņš, Tas Kungs, radīja zemi ar Savu spēku, lika stiprus pamatus pasaules ēkai ar Savu gudrību un izplēta pār visu debesis ar Savu atziņu.
13. Kad pērkona dārdos atskan Viņa balss, kad Viņš ūdenim padebešos liek krākt un liek mākoņu segai no zemes galiem klāties visam pāri, kad Viņš iededzina zibeņus, lietum līstot, un izlaiž vētru no tās apslēptām novietnēm,
14. kā sastindzis tad stāv katrs cilvēks izbrīnā, nevarēdams nekā no visa tā saprast. Un jākaunas tad ikvienam zeltkalim par savu darināto tēlu, jo tikai māns ir viņa izlietais elks, nekāda dzīvība tajā nemīt.
15. Nekas cits kā tukšu un neprātīgu iedomu veidojumi ir tie, smieklīgi darinājumi; kad to soda diena būs pienākusi, tad viņiem ir gals.
16. Bet ne tāda ir Jēkaba mantojuma daļa; nē, Viņš ir visu lietu radītājs, un Israēls ir Viņa mantojuma cilts, Tas Kungs Cebaots ir Viņa vārds.
17. Savāc savu mantas nastu kopā, Ciānas meita, no visas zemes, tu, kas sēdi aplenkuma grūtībās.
18. Jo tā saka Tas Kungs: Es izmetīšu šoreiz iedzīvotājus laukā no zemes un tos nolikšu smagā stāvoklī, lai tie nāk pie atzīšanas!
19. Bēdas man manas nelaimes dēļ! Sitiens, kas mani ķēris, ir smags! Bet es saku: tās ir manas ciešanas, man tās jānes.
20. Mana telts ir sagrauta, visas telts saites sarautas. Mani bērni mani atstājuši, to vairs man nav; nav neviena, kas turpmāk uzceltu manu telti un pārklātu to ar telts segu.
21. Jo mani gani ir bijuši apmāti un nav meklējuši To Kungu, tādēļ tiem nebija panākumu, un viss viņu ganāmais pulks ir izklīdis.
22. Klau! Kas dzirdams? Redzi, tuvojas liela dunoņa no ziemeļu puses, lai izpostītu Jūdas pilsētas, padarītu tās par mitekli tuksneša zvēriem!
23. Es zinu, Kungs, ka cilvēka dzīves ceļš nav viņa paša rokās, ka savā dzīvē vīrs nevar droši noteikt savu gājumu.
24. Pārmāci mani, Kungs, bet ar žēlastību un ne Savā bardzībā, ka Tu mani galīgi neiznīcīni!
25. Izlej Savas dusmas pār tām tautām, kas Tevi nepazīst, un pār tām ciltīm, kas nepiesauc Tavu Vārdu! Jo tie Jēkabu aprijuši, viņu galīgi apēduši un viņa druvas nopostījuši!

1. Šis ir tas vārds, kas no Tā Kunga nāca pār Jeremiju:
2. Uzklusait šīs derības vārdus un pasludiniet tos Jūdas vīriem un Jeruzāles iedzīvotājiem.
3. Un tu saki tiem: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: nolādēts lai ir ikviens, kas neizpilda šīs derības noteikumus,
4. ko Es uzliku jūsu tēviem par pienākumu tanī dienā, kad Es tos izvedu no Ēģiptes, no lielā dzelzs cepla, un tiem sacīju: paklausiet Manai balsij un dzīvojiet tā, kā Es jums pavēlu, tad jūs būsit Mana tauta un Es būšu jūsu Dievs,
5. lai Es varētu izpildīt zvērestu, ko Es devu jūsu tēviem, proti, piešķirt viņiem zemi, kur piens un medus tek, kā tas ir līdz šai dienai! Tad es atbildēju un sacīju: Tiešām, Kungs! Lai notiek tā!
6. Tad Tas Kungs sacīja man: Dari Jūdas pilsētās un Jeruzāles ielās šos vārdus zināmus un saki: uzklusait šīs derības vārdus un rīkojieties saskaņā ar tiem!
7. Jo Es jūsu tēviem noteicu tai dienā, kad Es tos izvedu no Ēģiptes zemes, un tos esmu vienmēr pamācījis līdz šai dienai, sacīdams: paklausiet Manai balsij.
8. Bet tie Man neklausīja un neatvēra savas ausis, bet staigāja ikviens pēc savas ļaunās sirds nepielaidības. Tādēļ Es piepildīju viņu vidū visus šās derības draudu vārdus, ko Es tiem biju pavēlējis un ko tie nebija turējuši.
9. Un vēl Tas Kungs teica: Es zinu, ka pastāv tieša sazvērestība Jūdas vīru un Jeruzāles iedzīvotāju starpā.
10. Tie ir krituši atpakaļ savu sentēvu grēkos, kas neklausīja Maniem vārdiem. Tie skrēja pakal citiem dieviem, lai tiem kalpotu. Israēla nams un Jūdas nams pārkāpa Manu derību, ko Es noslēdzu ar viņu tēviem.
11. Tādēļ Tas Kungs saka: Redzi, Es sūtīšu tiem nelaimi, no kuras tie nevarēs glābties, un, kad tie brēks un Mani piesauks, izlūgdamies Manu palīdzību, Es tos neklausīšu.
12. Un, kad Jūdas pilsētas un Jeruzāles iedzīvotāji ies pie tiem dieviem, kam tie upurējuši, un kliegs pēc palīdzības, tad tie nevarēs viņiem palīdzēt viņu nelaimē.
13. Jo, cik tev pilsētu, Jūda, tik tev arī dievu; cik Jeruzālemē ielu, tik altāru jūs esat cēluši kauna elkiem, altārus, lai kvēpinātu Baalam.
14. Bet tu nelūdz par šo tautu, nenāc ar vaimanām un aizlūgumu par tiem, jo Es neklausīšu tos, kad tie Mani piesauks savā nelaimē!
15. Ko tad meklē Mans mīlais Manā namā? Varbūt tie grib īstenot savus ļaunos nodomus? Vai tad solījumi un upuru gaļa iznīcinās tevī tavu ļaunprātību, ka tu tad varētu gavilēt?
16. Par nepārtraukti zaļojošu eļļas koku ar skaistiem augļiem - tā Tas Kungs kādreiz tevi nosauca. Bet lielā troksnī Viņš tagad pielicis tam uguni, un tā zari lūst.
17. Jo Tas Kungs Cebaots, kas tevi dēstījis, nolēmis pār tevi nelaimi tā ļaunuma dēļ, ko Israēla nams un Jūdas nams darījuši, Baalam upurēdami, lai Mani sarūgtinātu.
18. Tas Kungs man to atklāja, un es to zinu. Tu man toreiz parādīji viņu nodomus.
19. Es biju kā nevainīgs jērs, ko ved kaušanai, un nezināju, ka viņi perina pret mani ļaunos nodomus: iznīcināsim šo koku ar tā augļiem un izdeldēsim to no dzīvo zemes, ka nepiemin vairs tā vārdu!
20. Bet Tu, Kungs Cebaot, taisno soģi, kas pārbaudi sirdis un īkstis, liec man redzēt Tavu pret viņiem vērstu atriebību, jo es Tev pavēlu savu dzīves ceļu.
21. Tādēļ Tas Kungs saka par Anatotas vīriem, kas tīko pēc tavas dzīvības un saka: Nesludini Tā Kunga Vārdā, ja negribi mirt no mūsu rokām!
22. Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebaots: Redzi, Es likšu viņiem to nožēlot, un Es tos sodīšu: viņu jaunekļus aprīs zobens, viņu dēli un meitas nomirs badā!
23. No tiem nekas nepaliks pāri, jo Es sūtīšu nelaimi pār Anatotas vīriem viņu piemeklēšanas gadā!

1. Tev, Kungs, taisnība, ja es gribētu tiesāties ar Tevi. Tomēr es gribu reiz par tiesas lietām ar Tevi runāt. Kāpēc bezdievjiem viņu ceļš labi izdodas un visiem krāpniekiem labi klājas?
2. Tu tos iedēstīji, tie iesakņojas, tie aug un atnes augļus. Tu esi tuvu viņu mutei, bet tālu viņu sirdīm.
3. Bet Tu, Kungs, mani pazīsti labi jo labi, Tu redzi un zini, kāda ir mana sirds Tavā priekšā. Aizvāc viņus projām kā avis kaušanai un novēli viņus jau laikus tai dienai, kad viņi būs spiesti izbeigt savas dzīves gaitas!
4. Cik ilgi tad lai sēro zeme un novīst zāle visur laukā? Cik ilgi vēl iedzīvotāju ļaunprātības dēļ lai aiziet bojā lopi un putni? Jo šie ļaudis saka: Viņš neredzēs, kā mums beigās klāsies!
5. Ja tu sacenties iešanā ar kājniekiem un tie tevi jau nokausē, kā tad tu varētu sacensties ar zirgiem? Un, ja tu jūties drošs tikai miera zemē, ko tad tu darīsi Jordānas biezokņos?
6. Tiešām, pat tavi brāļi, radi un visa tava dzimta no tēva puses ir tev neuzticīgi, jā, pat viņi, jo arī viņi raidīja tev pakaļ skaļā balsī naida pilnus saucienus. Tādēļ neuzticies tiem, pat ja tie ar tevi laipni runātu!
7. Es atteicos no Sava nama, Es pametu Savu mantas tiesu un nodevu Savu sirdsmīlo viņa ienaidnieku rokās.
8. Mans mantojums Man kļuvis kā lauva mežā, tas pacēla rūkdams savu balsi pret Mani, tādēļ Es to nevarēju neienīst.
9. Vai tad Mans mantojums Man kļuvis par raibu putnu, ka tam citi putni krīt virsū no visām pusēm? Šurp, pulcējieties kopā, visi lauku zvēri, nāciet un ēdiet!
10. Daudzi gani ir postījuši Manu vīnadārzu un samīnuši Manu tīrumu, tie padarījuši Manu jauko tīrumu par kailu noru.
11. Tie pārvērtuši to par tuksnesi, nopostīts tas skumst Manā priekšā. Pārvērsta kailatnē ir visa zeme, tādēļ ka nav neviena, kas par to rūpējas.
12. Pāri visiem kailajiem tuksnešaino ganību pauguriem nākuši postītāji; Tam Kungam ir zobens, tas rij no viena zemes gala līdz otram, nav glābiņa nevienam dzīvam radījumam.
13. Viņi sēja kviešus, bet pļauj ērkšķus, viņi piespiedās ar visiem spēkiem, bet bez panākuma. Tā palieciņiet tad arī kaunā ar savu ražu Tā Kunga liesmojošo dusmu priekšā!
14. Tā teica Tas Kungs par visiem maniem ļaunajiem kaimiņiem, kas aizskāruši to mantojumu, ko Es devu Savai Israēla tautai par īpašumu: Redzi, Es tos izraušu no viņu zemes tāpat, kā Es izrauju Jūdas namu no viņu vidus!
15. Kad Es tos būšu izrāvis, Es par tiem atkal apžēlošos un tos vedīšu atpakaļ katru savā mantojumā, katru savā zemē.
16. Kad tie būs mācījušies Manas tautas ceļu, ka tie zvērēs pie Mana Vārda - tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo! - tāpat kā tie bija pieradinājuši Manu tautu zvērēt Baala vārdā, tad tie taps novietoti Manas tautas vidū.
17. Bet, ja tie neklausīs, tad Es izdeldēšu tādu tautu, iznīcināšu to līdz pašiem pamatiem uz mūžīgiem laikiem! saka Tas Kungs.

1. Tas Kungs tā man sacīja: Ej un pērc sev linu jostu un apjoz ar to savus gurnus, bet sargi to no ūdens!
2. Tad es nopirku pēc Tā Kunga pavēles tādu jostu un apjozu to ap saviem gurniem.
3. Tad vēlreiz man atskanēja Tā Kunga vārds:
4. Nem jostu, ko tu nopirki un ko tu nēsā ap saviem gurniem, ej pie Eifratas upes un paslēp to tur kādā klints plaisā!
5. Tad es gāju un paslēpu jostu Eifratas malā, kā Tas Kungs man bija pavēlējis.
6. Pēc ilgāka laika Tas Kungs man atkal sacīja: Celies, ej pie Eifratas un ņem jostu, ko tu tur pēc Manas pavēles paslēpi!
7. Tad es devos pie Eifratas un izraku jostu tai vietā, kur es to biju paslēpis. Bet, redzi, tā bija samaitāta un nederēja vairs nekam!
8. Tad notika Tā Kunga vārds un man sacīja:
9. Tā saka Tas Kungs: tāpat Es sagraušu Jūdas un Jeruzālemes lielo augstprātību!
10. Šī ļaunā tauta, kas negrib klausīt Maniem vārdiem, bet staigā pēc savas sirds ietiepības un skrien pakal citiem dieviem, lai tiem kalpotu un tos pielūgtu, - tā būs kā šī josta, kas nekam vairs neder.
11. Jo, kā josta aptver cieši vīra gurnus, tā Es ļāvu visam Israēla namam un visam Jūdas namam cieši turēties pie Manis, saka Tas Kungs, lai tie būtu Mana tauta, Man par godu, par slavu un jaukumu, bet tie Mani neklausīja.
12. Saki tiem šādus vārdus: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: visas krūzes pilda ar vīnu. Kad tie tev sacīs: vai tad mēs to nezinām, ka visas krūzes pilda ar vīnu? -
13. tad atbildi tu tiem: tā saka Tas Kungs: redzi, Es pildīšu visus šīs zemes iedzīvotājus, kā ķēniņus, kas sēd Dāvida tronī, tā arī priesterus un praviešus un visus Jeruzālemes iedzīvotājus ar dzēruma reibumu.
14. Un likšu tad viņiem satriekt sevi citam pret citu - un pie tam vienlaicīgi kā tēviem, tā dēliem, tā saka Tas Kungs, Es nesaudzēšu nevienu, Es nesajutišu arī nekādas līdzcietības, un nekāda žēlsirdība neatturēs Mani, lai Es viņus neiznīcinātu!
15. Klausieties un ņemiet vērā! Neesiet augstprātīgi, jo pats Tas Kungs tā runājis!
16. Dodiet Tam Kungam, savam Dievam, godu, pirms krēsla metas un pirms jūsu kājas atsitas tumsā pret kalniem, un jūs tad gaidāt uz gaismu, bet Viņš to padara par visdziļāko tumsu un pārvērš par vistumšāko mākoņu sabiezējumu!
17. Bet, ja jūs to neklausīsiet, tad mana dvēsele slepenībā raudās aiz sāpēm par jūsu augstprātību, un manas acis pārplūdis asarām, tādēļ ka Tā Kunga ganāmais pulks tiek aizvests gūstā.
18. Saki ķēniņam un ķēniņienei: Zemojieties, sēdieties jo zemu, jo jūsu goda vainags nokritis no jūsu galvas.
19. Dienvidzemes pilsētas ir noslēgtas, un nav neviena, kas tās atvērtu. Viss Jūda ir aizvests gūstā, aizvests pavisam!
20. Pacel savas acis, Jeruzāleme, un raugies, kā viņi no ziemeļiem virzās šurp. Kur ir tas ganāmais pulks, kas tev bija uzticēts, tavas godības avis?
21. Ko tu teiksi, kad Viņš iecels tev par kungiem tos, ko tu pati biji pie sevis pieradinājusi kā draugus? Vai neuznāks tev sāpes kā sievai, kas dzemdē?
22. Un, kad tu tad savā sirdī domāsi: kādēļ mani skārušas šādas ciešanas?- tad zini, ka tavu daudzo noziegumu dēļ tavu svārku apakšmala ir pacelta un tavas kājas ar varu atsegtas.
23. Vai var nēģeris mainīt savu ādas krāsu, un vai leoparda var pārveidot savas ādas raibumus? Tad arī jūs varētu labu darīt, jūs, kas esat pieraduši pie ļauniem darbiem.
24. Tādēļ Es tos izkaisīšu kā pelavas, kas izput tuksneša vējā.
25. Tā ir tava daļa, tā tiesa, ko Es esmu tev nolēmis, saka Tas Kungs, tādēļ ka tu Mani esi aizmirsusi un uzticējusies meliem.
26. Tad Es arī atrotīšu tavu svārku apakšmalu un to pacelšu pār tavu vaigu, ka tavs kaunums top redzams.

27. Es redzēju tavu laulības pārkāpšanu, Es dzirdēju tavu nešķīstas iekāres pilno braulīgo zviegšanu,
Es novēroju tavas netiklības negantību ar visām tās šausmām kalnos un klajumā! Bēdas tev,
Jeruzāleme! Vai tad tu negribi būt šķīsta? Cik ilgi tas tā vēl turpināsies?

1. Šis ir Tā Kunga vārds Jeremijam lielā sausuma laikā.
2. Jūda sēro, tās pilsētu vārtos stāv iztvīkuši un nonīkuši cilvēki, tie guļ pie zemes sēru tērpos un skumjās, un augšup pret debesīm paceļas Jeruzālemes vaidi!
3. Dižciltīgie viņu starpā sūta savus kalpus pēc ūdens; bet, kad tie nāk pie akām, tie neatrod tur ūdeni un atgriežas ar tukšiem traukiem; tie vīlušies noskumst un apsedz savu galvu.
4. Tādēļ ka zeme stāv neapstrādāta, jo trūkst lietus, tad arīji savās cerībās ir vīlušies un apsedz skumjās savu galvu.
5. Pat briežu māte laukā atstāj savu bērnu, ko tā tikko pasaulē laidusi, tādēļ ka nav zāles barībai.
6. Arī meža ēzeļi stāv uz kailiem pauguriem un tver gaisu kā šakāli. Viņu acis izdziest aiz barības trūkuma.
7. Kad mūsu grēki mūs apsūdz, Kungs, žēlo mūs Sava Vārda dēļ! Jo daudz ir mūsu pārkāpumu, ar ko mēs pret Tevi esam apgrēkojušies.
8. Ak, Israēla cerība, glābējs bēdu laikā! Kādēļ Tu gribi būt kā svešinieks šinī zemē un kā ceļinieks, kas paliek tikai pa nakti?
9. Kādēļ Tu gribi būt kā tāds, kas vīlies, kā varonis, kas nevar palīdzēt? Tu taču esi mūsu vidū, Kungs, un mēs esam nosaukti pēc Tava Vārda. Neatstāj mūs!
10. Tā saka Tas Kungs par šo tautu: Tie mīl šurpu turpu skraidīt, tie netaupa savu kāju. Bet Tam Kungam nav labs prāts uz tiem. Tagad Tas Kungs piemin viņu noziegumus un soda viņu grēkus.
11. Un Tas Kungs vēl man sacīja: Tu neaizlūdz par šo tautu, lai tiem labi klātos!
12. Kad tie gavē, Es neuzklausu viņu piesaukšanu, kad tie atnes dedzināmos un ēdamos upurus, Es tos nepieņemu ar laipnību. Vislabāk Es tos iznīcinātu ar zobenu, badu un mēri!
13. Tad es sacīju: Ak, Kungs, Kungs, redzi, pravieši tiem saka: jūs neredzēsīt zobena, un bads jums neuznāks; Es jums došu ilgstošu svētību šinī vietā!
14. Tas Kungs man atbildēja: Pravieši sludina melus Manā Vārdā, Es tos neesmu sūtījis, neesmu tiem pavēlējis, nedz uz tiem runājis. Tie sludina jums melu parādības, izdomātus viltus pravietojumus un pašizdomātus savas sirds maldus!
15. Tādēļ Tas Kungs saka tā: Tie pravieši, kas sludina Manā Vārdā, kaut gan Es tos neesmu sūtījis, un apgalvo, ka neskaršot šo zemi ne zobens, ne arī tajā būšot bads, tie mirs no zobena un bada!
16. Un tauta, kurai tie sludina, gulēs Jeruzālemes ielās, tie būs krituši no bada un zobena, viņi paši un viņu sievas, viņu dēli un meitas, un neviens tos neapglabās. Tā Es izliešu sodu par viņu ļaunumu pār tiem!
17. Bet tu saki tiem šo vārdu: manas acis plūst pāri no asarām dienām un naktīm un neatrod miera! Jo jaunava, manas tautas meita, ir ļoti satriekta, tā ir saņēmusi smagu sitienu un nedziedināmu ievainojumu.
18. Eju es uz lauka, es redzu tur ar zobenu nokautus; eju es pilsētā, es redzu tur badā mērdētus ļaudis! Pravieši un priesteri staigā pa zemi, ko tie pavisam nepazīst.
19. Vai tad Tu Jūdu pavisam esi pametis? Jeb vai Tev Ciāna apnikusi? Kādēļ Tu mūs esi tā sitis, ka mums nav vairs nekādas dziedināšanas? Mēs gaidām glābšanu, bet nav nekā laba, gaidām dziedināšanu, bet, redzi, ir tikai izbailes!
20. Ak, Kungs, mēs atzīstam savu bezdievību, arī mūsu tēvu noziegumu, ka mēs pret Tevi esam grēkojuši.
21. Nepamet mūs Sava Vārda dēļ, lai Tavas godības tronis nekrīt negodā! Piemini un nepārtrauc Savu derību ar mums!
22. Vai tad ir tautu dievu starpā tāds, kas liek lietum līt? Jeb vai debesis var dot lietu pašas par sevi? Vai ne Tu, Kungs, mūsu Dievs, esi tas? Mēs ceram uz Tevi, jo Tu to visu esi darījis.

1. Tomēr Tas Kungs man sacīja: Jebšu arī Mozus un Samuēls nostātos Manā priekšā, Mana sirds nepiegrieztos šai tautai. Raidi tos projām no Mana vaiga, lai tie iet!
2. Un, kad tie tev jautās: kurp mums jāiet? - tad atbilde tiem: tā saka Tas Kungs: kas nāvei lemts, lai iet nāvē! Kas zobenam lemts, lai krit zobenam! Kas badam lemts, lai cieš badu! Kas cietumam lemts, lai iet cietumā!
3. Jo Es tos piemeklēju ar četrējādiem iznīcības veidiem, saka Tas Kungs, ar zobenu nokautiem, suņu saplosītiem, putnu apakš debess un zvēru laukā aprītiem un iznīcinātiem tapt,
4. un Es tos pārvērtīšu par biedinātāju paraugu visām pasaules valstīm un nodošu tos tām izmantošanai Jūdas ķēniņa Hiskijas dēla Manases dēļ par to, ko viņš Jeruzālemē darījis.
5. Ak, kas gan tev rādīs līdzjūtību, Jeruzāleme! Un kas tevi žēlos, un kas nāks pie tevis apjautāties, kā tev labi klājas?
6. Tu pati esi Mani atstājusi, saka Tas Kungs, un Man pagriezusi muguru, tādēļ Es pacēlu Savu roku pret tevi un tevi satriecu, Man ir apnīcis bezgalīgi par tevi apžēloties!
7. Tādēļ Es tos izvētīju ar vēteklī pa zemes vārtiem, atņēmu bērnus Savai tautai un to satriecu, bet tie tomēr nenovērsās no saviem ļaunajiem ceļiem!
8. Viņu atraitņu ir vairāk nekā smilšu jūrmalā. Es uzsūtišu viņu jaunekļu mātēm dienas vidū žņaudzējus, Es iedvesīšu tām piepeši bailes un briesmu sajūtu.
9. Māte, kas dzemdējusi septiņus dēlus, aiziet bojā sērās un izlaiž savu garu. Tās saule norietējusi vēl dienas laikā. Tā bija pārsteigta un apkaunota. Un, kas no tiem vēl atlicis, tos Es nodošu zobena varā, viņiem no ienaidniekiem bēgot! - tā saka Tas Kungs.
10. Bēdas man, ka tu, māt, mani esi dzemdējusi vīru ienaidam un nemieram visā pasaulē! Es neesmu nevienam naudu aizdevis, ne no viena es neesmu neko aizņēmis, un tomēr visi mani lād!
11. Tas Kungs sacīja: Tiešām, Es tev došu spēku labam darbam, tiešām, Es rīkošos tā, ka tavs ienaidnieks nelaimēs un pārbaudījuma laikā griezīsies pie tevis un lūgs tevi!
12. Vai tad dzelzi var salauzt, ziemeļu dzelzi un varu?
13. Tavu īpašumu un tavas bagātības Es atdošu izlaupīšanai un izvazāšanai bez atlīdzības to tavu grēku dēļ, ko tu esi nodarījis visos savas zemes novados;
14. un Es tevi nodošu tavu ienaidnieku verdzībā tādā zemē, ko tu nepazīsti, jo Manas bardzības uguns ir iedegusies pret jums un deg joprojām.
15. Tu to pats zini, Kungs, - piemini mani, aizstāvi mani un atriebies par mani maniem vajātājiem! Aizlērprātības pret tiem nenomāc mani! Tu zini, ka es Tevis dēļ ciešu nievas un pašas!
16. Cik bieži man atskanēja Tavs vārds, es to uzņēmu kā barību, un tas man bija par svētīlaimību un sirds līksmību, jo es esmu nosaukts pēc Tava Vārda, Kungs Dievs Cebaot!
17. Es nekad neesmu sēdējis zobgaļu un pēlēju sabiedrībā, lai sevi uzjautrinātu; Tavas rokas vadīts, es sēdēju vientulībā, jo Tu mani pildīji ar nepatiku.
18. Kādēļ manas sāpes ir bez gala un mana brūce tik dziļa, ka tā nav dziedināma? Vai tad Tu gribi man būt kā maldinātājs strauts, kā ūdens plūdums, uz ko nevar paļauties?
19. Tādēļ Tas Kungs man sacīja tā: Ja tu piegriezīsies Man, tad Es tevi paturēšu pie Sevis, lai tu Man no jauna drīkstētu kalpot; ja tu izšķirsi patiesi vērtīgo no niecīgā, tad tu būsi it kā Mana mute. Lai tie tad griežas pie tevis un ne tu pie viņiem.
20. Tad Es tevi darīšu pret šo tautu par augsti uzceltu un stipru vara mūri, ka tie, ja tie tev uzbruktu, tevi nepārspēs, jo Es esmu ar tevi, lai tev palīdzētu, tevi glābtu un tev piešķirtu uzvaru, - tā saka Tas Kungs.
21. Es tevi glābšu no ļauno rokas un tevi atsvabināšu no varmāku dūres!

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Neņem sev sievu, lai tev nav ne dēlu, ne meitu šinī vietā!
3. Jo tā saka Tas Kungs par tiem dēliem un tām meitām, kas piedzims šinī vietā, un par tām mātēm, kas tos dzemdēs, un par tiem tēviem, kas tos dzemdinās šinī zemē:
4. Tie mirs ar nāvīgām un ciešanu pilnām kaitēm, un tos neapraudās un neapglabās, tie būs par mēsliem klajam laukam! Zobens un bads tos aprīs, un viņu miesas būs par barību putniem apakš debess un zvēriem laukā!
5. Vēl Tas Kungs pavēlēja tā: Neej sēru namā un nepiedalies sēru sanāksmēs, lai tiem parādītu līdzjūtību! Jo Es atrāvu šai tautai Savu mieru, Savu žēlastību un mīlestību, saka Tas Kungs.
6. Tā nomirs šai zemē lieli un mazi un netiks apglabāti, neviens tos neapraudās, un neviens viņu dēļ nesagraizīsies un nenocirps matus līdz ādai.
7. Arī nesniegs nevienam sēru maizi, lai to iepriecinātu mirušā dēļ. Nevienam nedos dzert sēru kausu iepriecinājumam viņa mirušā tēva vai mātes dēļ.
8. Neej namā, kur notiek dzīres, pie tiem sēdēt, ar tiem kopā ēst un dzert!
9. Jo tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: tik tiešām, šai vietā Es apklusināšu jūsu dienās jūsu acu priekšā visu skaļāko prieku un jautrību, visas līgavaiņa gaviļas un visas līgavas dziesmas!
10. Kad tu pasludināsi šai tautai visus šos vārdus un tie tev jautās: kāpēc Tas Kungs draud mums ar šo lielo nelaimi, un kas ir mūsu noziegums? Un kur ir mūsu grēks, ar ko mēs esam apgrēkojušies pret To Kungu, mūsu Dievu? -
11. tad atbildi tu tiem: tāpēc, ka jūsu tēvi Mani atstājuši, saka Tas Kungs, un skrējuši pie citiem dieviem, tiem kalpojuši un tos pielūguši, bet Mani atstājuši un Manus baušļus nav turējuši.
12. Un jūs tāpat grēkojat un vēl vairāk kā jūsu tēvi; jūs staigājat ikviens pēc savas sirds nepakļāvības un Mani neklausāt.
13. Tādēļ Es jūs izraidīšu no šīs zemes tādā zemē, ko jūs nepazīstat un ko nepazina arī jūsu tēvi; tur jūs varat kalpot citiem dieviem dienām un naktīm, tādēļ ka Man pret jums vairs nav nekādas žēlastības!
14. Redzi, nāks dienas, tā saka Tas Kungs, kad nesacīs vairs: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas izveda Israēla bērnus no Ēģiptes zemes! -
15. bet sacīs: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas atveda Israēla bērnus no ziemeļu zemes un no visām zemēm, kur Viņš tos bija izklīdinājis! - jo Es atvedīšu tos atkal viņu zemē, ko Es devu viņu tēviem.
16. Es sūtīšu daudz zvejnieku, saka Tas Kungs, tie tos ķers kā zivis; tad Es sūtīšu daudz mednieku, un tie viņus gūstīs pa visiem kalniem, pa visiem pakalniem un klinšu aizām,
17. jo Manas acis redz visus viņu ceļus, viņi Man nav apslēpti, un viņu noziegums nav apslēpts Manu acu priekšā.
18. Vispirms Es divkārtīgi tiem atmaksāšu par viņu noziegumu un grēku, tādēļ ka tie apgānījuši Manu zemi ar savu šausmīgo elka dievu līķiem un piepildījuši Mana mantojuma tiesu ar savām negantībām.
19. Ak, Kungs, mans spēks, mana stiprā pils un mans patvērums bēdās! Pie Tevis nāks tautas no pasaules galiem un sacīs: Tiešām, tie ir tikai māņi, kas bija mūsu tēviem, nebūtnīgi, neīsti dieveklī, kas nevar palīdzēt!
20. Vai tad var cilvēks sev darināt dievus? Tie taču nav īsti dievi!
21. Tādēļ redzi, Es šoreiz tos vedīšu pie atziņas, Es tiem parādīšu Savu roku un Savu varu. Tad tie atzīs, ka Mans vārds ir: Tas Kungs.

1. Jūdas grēki ir uzrakstīti ar dzelzs rakstāmo un ierakstīti ar dimanta smaili viņu sirds plāksnēs un uz viņu altāru ragiem.
2. Un kā savus bērnus viņi piemin savus altārus un Ašēras tēlus zem zaļajiem kupli salapojušiem kokiem augstajos pakalnos.
3. Savu kalnu, kas tīrumā, tavu īpašumu un visu tavu mantu un bagātības Es atstāju izlaupīšanai, arī tavus elku kalnus to grēku dēļ, kas nodarīti visos tava apgabala novados.
4. Tā tu pazaudēsi savas vainas dēļ savu mantojuma tiesu, ko Es tev biju novēlējis, un Es tevi nodošu tavu ienaidnieku rīcībā par vergu tādā zemē, ko tu nepazīsti! Jūs iededzinājāt Manu dusmu uguni, kas degs mūžīgi.
5. Tā saka Tas Kungs: Nolādēts ir, kas paļaujas uz cilvēkiem un tur miesu par savu atbalstu un elkoni un kura sirds atkāpjas no Tā Kunga!
6. Tas ir kā kails koks tuksnešainā klajumā, tas nekad nekādu labumu neredzēs; tam jādzīvo izkaltsajās tuksneša vietās, neviesmīlīgā klajuma sālītajā zemē.
7. Bet svētīgs ir, kas paļaujas uz To Kungu un kura cerība ir Tas Kungs!
8. Tas ir kā koks, kas stādīts pie ūdens un kas rieš savas saknes jo tuvu upei, tas nebīstas karstuma, tā lapas paliek zaļas. Arī sausā gadā tas nebīstas, tas nemitīgi nes savus augļus.
9. Sirds ir ļaunprātīgi lokana pret visu, tā ir viltīga. Kas to var izdibināt?
10. Es, Tas Kungs, izpētu sirdi un pārbaudu īkstis, lai atmaksātu ikvienam par viņa ceļiem, kā viņa dzīve to pelna.
11. Kā irbe, kas perē olas, ko tā pati nav dējusi, tā ir tāds cilvēks, kas sakrāj mantu, bet netaisnā ceļā. Paša dzīves vidū viņam tā jāatstāj, un beigās viņš stāv kā plānprātiņš.
12. Tu esi godības tronis, augsts no paša sākuma, mūsu svētuma vieta!
13. Tu, Israēla cerība, ak, Kungs! Visi, kas Tevi atstāj, paliks kaunā! Kas no Tevis atkāpjas, to vārdus rakstīs zemē smiltīs, jo tie atstājuši To Kungu, dzīvības ūdens avotu.
14. Dziedini mani, ak, Kungs, tad es būšu izdziedināts; palīdzi man, tad ir palīdzēts! Jo Tu esi mana slava.
15. Redzi, viņi saka: Kur tad ir Tā Kunga draudu vārds? Lai taču tas piepildītos!
16. Es neesmu dziedies veikt gana pienākumus Tavā uzdevumā; es nelaimes dienu neesmu vēlējis, Tu to zini! Kas nāca no manas mutes, tas ir atklāts Tavā priekšā.
17. Novērs man briesmas, neatstāj mani pavisam bez cerībām, Tu esi mans patvērums ļaunā dienā!
18. Lai mani vajātāji paliek kaunā, bet ne es! Lai tie krīt izmisumā, bet ne es! Lai nāk pār tiem nelaimes diena un satriec tos ar divkāršu postu un iznīcību!
19. Tas Kungs tā man sacīja: Ej un nostāties tajos tautas dēlu vārtos, pa kuriem iziet un ieiet Jūdas ķēniņi, un visos pārējos Jeruzālemes vārtos.
20. Un saki tiem: klausieties Tā Kunga vārdu, jūs Jūdas ķēniņi un visi Jūdā, un visi Jeruzālemes iedzīvotāji, kas ieejat pa šiem vārtiem!
21. Tas Kungs tā sacīja: Sargaities savas dvēseles dēļ sabatā nest kādu nastu un to ienest pa Jeruzālemes vārtiem!
22. Nenesiet ārā nastas arī no saviem namiem sabatā un nedariet nekādu darbu sabatā, bet svētījiet svēto dienu, kā Es pavēlēju jūsu tēviem!
23. Bet tie Mani neklausīja un neatdarīja savas ausis, tie bija nepakļāvīgi, neklausīja Mani un nepieņēma mācību.
24. Ja jūs Mani klausīsit, tā saka Tas Kungs, un nenesīsiet sabatā nastas pa šās pilsētas vārtiem, bet svētīsiet svēto dienu, atturēdamies no visiem darbiem šīnā dienā,
25. tad ķēniņi un lielkungi, kas sēž Dāvida tronī, brauks iekšā pa šīs pilsētas vārtiem ar ratiem un zirgiem, viņi un viņu dižvīri, Jūdas vīri ar Jeruzālemes iedzīvotājiem, un šī pilsēta būs mūžīgi apdzīvota.
26. Un nāks no Jūdas ciemiem un pilsētām un no Jeruzālemes apkārtnes, un no Benjamīna zemes, un no lejas novadiem, un no kalniem, un no dienvidiem ļaudis un nesīs dedzināmos upurus, kaujamus un

ēdamos upurus un smaržīgas kvēpināmās zāles un uzstāsies ar pateicības upuriem Tā Kunga namā.
27. Bet, ja jūs Mani neklausīsiet, lai svēto dienu svētītu, un nesīsiet nastas sabatā un tās nesīsiet iekšā
pa Jeruzālemes vārtiem, tad Es iededzināšu uguni pilsētas vārtos, tā aprīs Jeruzālemes skaistos
namus un neizdzīsīs!

1. Šis ir tas vārds, kas nāca pār Jeremiju no Tā Kunga:
2. Celies un ej podnieka namā, tur Es tev došu Savus norādījumus!
3. Tad es iegāju podnieka namā, un redzi, viņš kaut ko darināja ar savu podnieka ripu.
4. Un, kad trauks, ko viņš darināja, neizdevās, kā tas ar mālu podnieka rokās gadās, tad viņš pataisīja no tā citu trauku, kā tas viņam tieši patika.
5. Tad atskanēja man atkal Tā Kunga vārds un man sacīja:
6. Vai tad Es nevaru ar jums, Israēla nams, tāpat darīt kā šis podnieks? saka Tas Kungs. Redzi, kā māls podnieka rokā, tā jūs esat Manā rokā, Israēla nams.
7. Vienu brīdi Es runāju ar kādu tautu un valsti, ka Es to gribu izpostīt, izdeldēt un iznīcināt, un draudu tai,
8. bet, ja šī tauta, pret kuru bija vērsti Mani draudi, atgriežas no sava ļaunuma, tad Man kļūst žēl tā posta, ko Es tai biju lēmis.
9. Un citreiz Es runāju par kādu tautu un kādu valsti, ka Es to gribētu pamatīgi iedēstīt un izveidot,
10. bet, ja tā tad dara, kas ir ļauns Manās acīs, un neklausu Manu balsi, tad Man kļūst žēl, ka Es tai biju solījis ko labu.
11. Tādēļ pasludini Jūdas vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem, sacīdams: tā saka Tas Kungs: redzi, Es gatavoju jums nelaimi, un Man ir kāds nodoms pret jums. Atgriezieties jel ikviens no sava ļaunā ceļa un labojiet savu dzīves nostāju, savu rīcību un visu savu dzīvi!
12. Bet tie atbildēs: velti, nepūlies! Mēs sekosim paši savām domām un saviem ieskatiem un rīkosimies ikviens pēc savas ļaunās un stūrgalvīgās sirds!
13. Tādēļ tā saka Tas Kungs: apjautājieties pie citām tautām, vai kas ko līdzīgu ir kad dzirdējis! Israēla jaunava atļaujas sev lielas negantības!
14. Vai tad Libanona sniegs jebkad zūd no klintīm kalnu laukumos? Jeb vai iznīkst no tālienes atplūdušie aukstie un straujie ūdeņi?
15. Bet Mana tauta Mani aizmirsusi! Tie upurē nīcīgajiem, nebūtnīgajiem elkiem; to aizrauti, viņi ir klupuši, iedami pa saviem vecajiem ceļiem, pa sensenajām tekām, tā ka viņi staigā pa neiemītu ceļu svešām tecinām,
16. lai tā padarītu savu zemi par atbaidošu paraugu, par mūžīgu apsmieklu. Ikviens, kas tai iet garām, apstājas šausmās un krata galvu.
17. Kā rīta vējš Es tos izklīdināšu ienaidnieku priekšā, Es tiem pagriezīšu muguru, bet nepiegriezīšu viņiem Savu skatu viņu bojāejas dienā!
18. Tie sacīja: Nāciet, izprātosim uzbrukumu Jeremijam! Vēl priesteriem netrūkst bauslības pazīšanas, nedz gudrajiem padoma un praviešiem daiļrunības. Nāciet, sitīsim viņu ar viņa paša mēli un atstāsim bez ievērības visas viņa runas!
19. Ievēro mani, Kungs, un uzklausi manu pretinieku balsi!
20. Vai labs jāatmaksā ar ļaunu? Tie manai dzīvībai ir izrakuši bedri! Piemini, kā es stāvēju Tavā priekšā, par tiem aizlūgdams, lai novērstu no tiem Tavas dusmas!
21. Tādēļ pavēli viņu bērnus bada nāvei un viņus pašus atstāj zobena varā! Lai viņu sievas paliek bez bērniem un top par atraitnēm, kad viņu vīri būs mēra aizrauti un viņu jaunekļi karā zobenu nogalināti!
22. Lai atskan izbailu kliegzieni viņu namos, kad Tu piepeši tiem uzsūtīsi karapulklus, jo tie ir izrakuši bedri, lai mani sagūstītu un manām kājām slepeni izliktu valģus.
23. Bet Tev, Kungs, ir zināmi visi viņu slepkavības nolūki pret mani. Nepiedod tiem viņu noziegumu un neatlaid tiem viņu grēkus Tava vaiga priekšā. Lai tie nogāzti pie zemes guļ Tavu acu priekšā! Tā atmaksā tiem Savā bardzības tiesā!

1. Tas Kungs man sacīja tā: Ej un nopērc no podnieka māla krūzi, tad ņem kādus no tautas vecajiem un ievērojamākiem priesteriem
2. un ej uz Ben-Hinomas ieleju, kas ir pie Šķembeļu vārtiem, un sludini tur tos vārdus, ko Es tev sacīšu.
3. Klausaities Tā Kunga vārdu, jūs Jūdas ķēniņi un jūs Jeruzālemes iedzīvotāji! Tā sacīja Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: Es sūtīšu nelaimi pār šo vietu, ka ikvienam, kas to dzirdēs, ausis skanēs!
4. Par sodu, tādēļ ka tie Mani atstājuši, šo vietu negodā likuši, tur upurējuši citiem dieviem, kurus nepazīna ne viņi, ne viņu tēvi, ne Jūdas ķēniņi, un šo vietu aptraipījuši ar nevainīgām asinīm,
5. jo tie Baalam cēluši altārus un tam nesuši savus bērnus kā dedzināmo upuri, ko Es nekad neesmu pavēlējis un kas Man nekad nav nācis prātā, -
6. tādēļ redzi, nāks dienas, tā saka tas Kungs, ka šo vietu nesauks vairs par Tofetu, nedz arī par Ben-Hinomas ieleju, bet gan par slepkavības jeb par žņaugšanas ieleju.
7. Tad Es iznīcināšu šinī vietā Jūdas un Jeruzālemes gudrību: tie kritīs no ienaidnieka zobena, no to rokas, kas tīko pēc viņu dzīvības, un Es atstāšu viņu miesas par barību un ēsmu putniem apakš debess un zvēriem laukā.
8. Un šo pilsētu Es padarīšu par atbaidošu vietu un par apsmieklu, tā ka ikvienu, kas tur ies garām, pārņems šausmas, un viņš tomēr par viņu mokām smiesies.
9. Es likšu tiem ēst savu dēlu un meitu miesas, tie ēdīs ikviens sava tuvākā miesu tai postā un bēdās, ar ko tos spaidīs viņu ienaidnieki un tie, kas tiecas pēc viņu dzīvības.
10. Tad sadauzi krūzi to vīru acu priekšā, kas tevi pavadīja,
11. un saki tiem: tā saka Tas Kungs Cebaots: tāpat Es satriekšu šo tautu un šo pilsētu, kā sasiņ māla trauku, kas tad vairs nav labojams. Un Tofetā apraks miroņus, tāpēc ka citur kapa vietas nebūs.
12. Tā Es rīkošos ar šo vietu un tās iedzīvotājiem, saka Tas Kungs, šo pilsētu Es padarīšu kā Tofetu.
13. Un Jeruzālemes nami un Jūdas ķēniņu nami būs tikpat nešķīsti kā Tofeta, un proti, visi tie nami, uz kuru jumtiem ļaudis kvēpinājuši visam debesu pulkam un nesuši dzeramos upurus svešiem dieviem.
14. Kad Jeremija atgriezās no Tofetas, kurp Tas Kungs viņu bija sūtījis pravietojuma pasludināšanai, viņš nostājās Tā Kunga nama pagalmā un sacīja visai tautai:
15. Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: redzi, Es sūtīšu pār šo pilsētu un pār visām tai piederīgām apdzīvotām vietām visu to nelaimi, par kuru Es runāju! Jo tie ir nocietinājuši savu pakausi un neklausījās Manus vārdus.

1. Kad priesteris Pašhurs, Īmera dēls, dzirdēja Jeremiju šos vārdus izsakām,
2. tad viņš lika nopērt Jeremiju un ielika to siekstā cietumā, kas bija Benjamīna vārtos, tie bija augšējie Tā Kunga namā.
3. Kad otrā rītā Pašhurs izlaida Jeremiju no siekstas, Jeremija sacīja viņam: Tas Kungs sauks turpmāk tavu vārdu ne Pašhurs, bet Magor Misabib.
4. Jo tā saka Tas Kungs: redzi, Es tevi darišu par briesmām tev pašam un visiem taviem draugiem! Tie kritīs no ienaidnieka zobena, tavām acīm to redzot. Visu Jūdu Es nodošu Bābeles ķēniņa rokās, viņš tos izvedīs uz Bābeli un tos nokauss ar zobenu.
5. Es nodošu arī visu šās pilsētas bagātību un īpašumu, un visus dārgumus, un visu Jūdas ķēniņu mantu viņu ienaidnieku rokās. Viņi visu to izlaupīs un aizvedīs uz Bābeli.
6. Un tu, Pašhur, un visi tava nama iedzīvotāji, jūs kritīsiet gūstā, tevi aizvedīs uz Bābeli, tur tu nomirsi, un tur tevi apglabās un tāpat arī visus tavus draugus, kam tu sludināji melus!
7. Tu, Kungs, pārliecināji mani, un es ļāvos pārliecināties, Tu mani uzvarēji, Tu biji stiprāks par mani! Bet es esmu kļuvis nepārtraukti par apsmieklu katru dienu, visi mani nievā un paļā!
8. Kad vien es runāju, man jāizsaucas un jākliež: netaisnība un varmācība! - Tā Kunga vārds man sagādājis tikai apsmieklus un negodu katru dienu!
9. Bet, kad es apņemos: es nedomāšu vairs par Viņu un nerunāšu Viņa Vārdā, - tad ir tā, it kā manā sirdī degtu gaiša uguns, kas apņem arī visus manus kaulus. Un, kad es pūlējos to pārspēt, tad man trūka tam spēka!
10. Es dzirdu daudzus jau čukstam: visapkārt briesmas! Uzrādiet viņu! Apsūdzēsim viņu! - Visi mani draugi sagaida no manas puses kādu nepareizu rīcību: varbūt viņš ļaujas apmulķot sevi un mēs varam viņam pieķerties; tad viņš ir mūsu rokās, un mēs varam viņam atriebties!
11. Bet Tas Kungs ir pie manis, stiprs un varens. Tādēļ mani vajātāji kritīs un nepanāks nekā. Tie redzēs sevi galīgi vīlušos esam, jo viņu nodoms neizdevās. Tiem būs mūžīgs negods, kas paliks neaizmirstams!
12. Tu, Kungs Cebaot, kas pārbaudi taisno, kas redzi īkstis un sirdis, parādi tiem Savu atriebību, jo es Tev uzticu savu lietu.
13. Dziediet Tam Kungam, slavējiet To Kungu! Jo Viņš izglāba nabaga cilvēka dzīvību no ļaundaru rokās!
14. Nolādēta lai ir tā diena, kad es piedzimu! Tā diena, kad māte mani dzemdēja, lai paliek bez svētības!
15. Nolādēts lai ir tas vīrs, kas atnesa manam tēvam vēsti, paziņodams: tev piedzima dēls! - un viņu ar to iepriecināja.
16. Šim vīram lai klājas tā kā tām pilsētām, ko Tas Kungs iznīcināja bez žēlastības. Lai tās rītā agri dzird vaimanas un pusdienas laikā kara troksni!
17. Kāpēc Tu tomēr nenogalināji mani jau mātes miesās! Tā būtu manas mātes klēpis mans kaps, un viņas miesas būtu palikušas mūžam grūtas!
18. Kādēļ man bija jānāk no mātes miesām pasaulē, lai redzētu grūtumus un sirdēstus un pavadītu savas mūža dienas ar kaunu?

1. Šis ir tas vārds, kas nāca pār Jeremiju no Tā Kunga, kad ķēniņš Cedekija sūtīja Pašhuru, Malkijas dēlu, un priesteri Cefanju, Maāsejas dēlu, pie Jeremijas un lika tam sacīt:
2. Runā tu ar To Kungu mūsu dēļ! Jo Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars ir mūs aplencis. Varbūt Tas Kungs darīs atkal ar mums kādu brīnumu kā citkārt, ka šis no mums aiziet!
3. Tad Jeremija tiem sacīja: Atbildiet Cedekijam tā:
4. tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: redzi, kara ieročus, kas jūsu rokās, ar kuriem jūs līdz šim cīnījāties pret Bābeles ķēniņu un pret kaldejiem, kas jūs aplenkuši, un cīnījāties ārpus mūriem, tos Es gribu pagriezt uz otru pusi un tos visus vienkopus ievest pilsētā.
5. Un Es pats karošu ar jums ar paceltu roku un stipru elkoni, ar bardzību, cīņas degsmi un lielā niknumā.
6. Un Es nogalināšu visus šai pilsētā dzīvojošos cilvēkus un lopus, tie mirs nāvīgā visu iznīcinātājā sērgā!
7. Pēc tam, saka Tas Kungs, Es nodošu Jūdas ķēniņu Cedekiju līdz ar viņa kalpiem un tautu, kuri būs pāri palikuši pilsētā no mēra, no zobena un bada, Nebukadnēcara, Bābeles ķēniņa, rokā un to rokā, kas tiecas pēc viņu dzīvības, lai viņus nokauj ar zobenu bez žēlastības, tos netaupa un nesaudzē!
8. Bet tautai šeit saki: tā saka Tas Kungs: redzi, Es lieku jums priekšā izvēlēties dzīvības vai nāves ceļu:
9. kas paliek še pilsētā, tie mirs no zobena, no bada vai mēra, bet, kas iziet un padodas kaldejiem, kas jūs apsēduši, tie paliks dzīvi un nokļūs drošībā,
10. jo Es esmu pagriezis Savu vaigu pret šo pilsētu tai par postu un ne par svētību, tā saka Tas Kungs, tā tiks nodota Bābeles ķēniņa rokās, un tas to nodedzinās ar uguni!
11. Jūdas ķēniņa namam saki: klausaities Tā Kunga vārdu!
12. Tā saka Tas Kungs: tu Dāvida nams! Noturiet katru rītu taisnu tiesu un izglābiet apspiesto no varmākas rokas, lai Manas dusmas neuzliesmo kā uguns un nedeg nedzēšamas jūsu ļauno darbu dēļ!
13. Es celšos pret tevi, kas tu dzīvo ielejā, tu klajuma klints, tā saka Tas Kungs. Jūs sakāt: kas mums varētu uzbrukt vai ielauzties mūsu mājokļos?
14. Redzi, Es jūs piemeklēšu pēc jūsu darbu augļiem, tā saka Tas Kungs, Es iededzināšu uguni viņas mežā, tā aprīs visu viņas apkārtni!

1. Tas Kungs man pavēlēja: Noej Jūdas ķēniņa namā un saki tur šo vārdu:
2. klausies, Jūdas ķēniņ, Tā Kunga vārdu, tu, kas sēdi uz Dāvida troņa, tu un tavi kalpi, un tava tauta, kas ieiet pa šiem vārtiem!
3. Tā saka Tas Kungs: uzturiet tiesu un taisnību, izglābiet apspiesto no varmākas rokas, neapspiediet svešinieku, bāreni un atraitni, neizlejiyet šinī vietā nenoziedzīgas asinis!
4. Tikai tad, ja jūs patiesi izpildīsiet šos norādījumus, pa šā nama vārtiem ies iekšā ķēniņi, kas sēd uz Dāvida troņa, brauks ar ratiem un jās uz zirgiem, viņi paši un viņu kalpi, un viņu tauta.
5. Bet, ja jūs neizpildīsiet šos norādījumus, tad Es esmu zvērējis pie Sevis, tā saka Tas Kungs, ka šī pils kļūs par drupu kaudzi!
6. Jo tā saka Tas Kungs par Jūdas ķēniņa pili: Tu Man esi Gileāda, Libanona galva un virsotne, bet tiešām Es tevi darīšu par tuksnesi un pilsētas par neapdzīvotām,
7. un Es gribu laist darbā pret tevi postītājus, ikvienu ar viņa ieročiem un darbarīkiem; tie nocirtīs tavus skaistos ciedru kokus un tos sadedzinās!
8. Kad daudzas tautas ies garām šai pilsētai un cits citam jautās: kādēļ Tas Kungs tā darījis šai lielajai pilsētai? -
9. tad tiem atbildēs: tādēļ, ka tie atstājās no Tā Kunga, sava Dieva, derības, kļuva Viņam neuzticīgi, kalpoja citiem dieviem un tos pielūdza.
10. Neraudiet par mirušo un nenožēlojiet to, bet raudiet par to, kas aiziet, jo tas nekad neatgriezīsies atpakaļ un neredzēs vairs savu dzimto zemi.
11. Jo tā Tas Kungs ir sacījis par Jūdas ķēniņu Šalumu, Josijas dēlu, kurš valdīja pēc sava tēva Josijas un aizgāja no šīs vietas: Viņš nenāks nekad vairs šurp atpakaļ,
12. bet nomirs tai zemē, kurp Es to aizvedu gūstā, un neredzēs vairs savas zemes.
13. Bēdas tam, kas ceļ savu namu ar netaisnību un savas istabas ar nepatiesību! Tāpat arī tam, kas savam tuvākam liek strādāt bez atlīdzības un tam atrauj viņa algu,
14. kas saka: es celšu lielu namu ar plašām un ērtām telpām, kam skaisti logi, kas izgreznots ar ciedru koka plāksnēm un izkrāsots sarkanā krāsā!
15. Vai tava ķēniņa vara un ķēniņa valsts tev liekas pastāvam tikai tāpēc, ka tev patīk ciedru koksne un tu jūsmo par to? Vai tad tavš tēvs neēda un nedzēra? Bet viņš augsti turēja tiesu un taisnību, ievēroja tās dzīvē, un tādēļ viņam labi klājās.
16. Viņš aizstāvēja nabago un cietēju, un viss gāja labi. Vai tas nenozīmē Mani patiesi atzīt? saka Tas Kungs.
17. Turpretī tavas acis un tava sirds tiecas tikai pēc tava paša labuma, tiecas izliet nenoziedzīgas asinis, ļaudis nomākt un no tiem jo vairāk izspiest.
18. Tādēļ tā saka Tas Kungs par Jūdas ķēniņu Jojakīmu, Josijas dēlu: Par viņu nesēros, tik tiešām nē, un neteiks: ak, mans brāli! Ak, viņa brāļa mīlestība! Par viņu neskums un nesacīs arī, tik tiešām nē: ak, žēlīgo valdniek! Tu lielais un diženais!
19. Nē! Kā ēzeli aprok, tā apraks viņu, to izmetīs tālu ārpus Jeruzālemes vārtiem!
20. Kāp Libanona kalnājā un sauc skaļā balsī! Pacel savu balsi Basanā! Sauc no Abarimkalna! Jo satriekti ir visi tavi mīluļi, ak, Jeruzālemes tauta!
21. Es runāju uz tevi, kad tu vēl dzīvoji neaptumšotā laimē, bet tu Man atbildēji: es negribu par to neko dzirdēt! Tāds bija tavš paradums no pašas jaunības, ka tu neuzklausīji Manu balsi un neievēroji Manus vārdus.
22. Vējš izklidinās visus tavus vadītājus ganus, un tavi mīluļi aizies gūstā! Jā, tad tu paliksi kaunā un vīlusies stāvam visa sava ļaunuma dēļ!
23. Tu tagad dzīvo uz Libanona ciedru koku pavēnī. Kā tu vaimanāsi, kad tev uzies ciešanas un sāpes, un žņaudi kā sievai, kas dzemdē!
24. Tik tiešām, ka Es dzīvoju! saka Tas Kungs. Ja Jūdas ķēniņš Konja, Jojakīma dēls, būtu arī zīmoggredzens Manā labajā rokā, Es tevi tomēr norautu no turienes
25. un tevi nodotu to rokā, kas tīko pēc tavas dzīvības, un to rokā, no kā tev bailes, un proti,

Nebukadnēcara, Bābeles ķēniņa, un kaldeju rokā.

26. Un Es tevi un tavu māti, kas tevi dzemdējusi, izraidīšu trimdā svešā zemē; kur jūs neesat dzimuši, tur jūs mirsit!

27. Bet tanī zemē, kurā tie ilgojas atgriezties, tie nekad vairs neatgriezīsies!

28. Vai tad šis vīrs Konja ir kā nicināms sadauzāms māla trauks jeb kā lieta, kas nevienam nepatīk? Kādēļ tas aizdzīts trimdā un arī tā dzimums tādā zemē, ko tie nepazīst?

29. Ak, zeme, zeme, zeme! Uzklauti Tā Kunga vārdu!

30. Tā saka Tas Kungs: Pierakstiet šo vīru kā tādu, kas ir un paliks bez bērniem, - vīru, kam dzīvē nekad nekas neizdosies! Nevienam no viņa dzimuma neizdosies sēdēt uz Dāvida troņa un vēlreiz valdīt pār Jūdu!

1. Bēdas tiem ganiem, kas Manas ganības avis ļauj nomaitāt un tām izklīst! saka Tas Kungs.
2. Tādēļ Tas Kungs, Israēla Dievs, tā noteicis par ganiem, kas gana manu tautu: Jūs esat tie, kas izklīdinājāt Manas avis, tās izdzenājāt un nerūpējāties par tām; tādēļ Es jūs saukšu pie atbildības jūsu kopējās ļaunās rīcības dēļ! saka Tas Kungs.
3. Bet Es pulcināšu Savas atlikušās avis no visām zemēm, kurās Es tās biju izkaisījis, un tās atvedīšu atpakaļ uz viņu ganībām, un tās būs auglīgas un vairošies.
4. Tad Es iecelšu pār tām ganus, kas tās ganīs, ka tām nav ilgāk jābīstas un jāuztraucas un ka neviena nepazūd! - tā saka Tas Kungs.
5. Redzi, nāks dienas, tā saka Tas Kungs, kad Es izrietīšu Dāvidam īstu atvasi, kas valdīs kā ķēniņš, valdīs ar gudrību un uzturēs tiesu un taisnību valstī!
6. Viņa laikā izglābs Jūdu un Israēls dzīvos drošībā. Un viņa vārds, kā to sauks, būs: Tas Kungs mūsu taisnība.
7. Tādēļ redzi, nāks dienas, tā saka Tas Kungs, tad nesacīs vairs: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas izveda Israēla bērnus no Ēģiptes zemes! -
8. bet sacīs: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas pārveda Israēla nama dzimumu no ziemeļu zemes un visām zemēm, kur Es tos biju izkaisījis, atpakaļ mājās, lai tie atkal dzīvo savā zemē!
9. Par praviešiem: mana sirds ir manī salauzta, visi mani locekļi dreb, es esmu kā piedzēries, kā tāds, ko vīns pārvarējis Tā Kunga un Viņa svēto vārdu priekšā!
10. Ak, zeme ir laulības pārkāpēju pilna! Visa zeme cieš galīgi nomākta bēdās zem lāsta smaguma. Ganību ielejas ir izkaltošas, jo zemes ļaužu dzīve un visi viņu centieni ir ļauni un viņu rīcības veids ir negodība.
11. Tiešām, tiklab pravieši, kā priesteri ir zemiski; pat Savā namā Es sastapu viņu ļaunprātību! - tā saka Tas Kungs.
12. Tādēļ viņu gaita būs pa slidenu ceļu tumsā: tie atsitīsies pret kaut ko un kritīs, jo Es viņiem uzsūtīšu nelaimi; Es gribu viņiem likt pārdzīvot īstas piemeklēšanas gadu! saka Tas Kungs.
13. Jau Samarijas praviešos Es novēroju nelietību: tie sludināja nākotni Baala vārdā un maldināja Manu Israēla tautu.
14. Bet Jeruzāles praviešos Es ieraudzīju tiešām ko šausmīgu: laulības pārkāpšanu un dzīvi vienos melos, un tie pabalsta ļaundarus viņu rīcībā, lai nevienš neatgriežas no sava ļaunuma. Tie visi Man ir kā Sodoma un tās iedzīvotāji kā Gomoras ļaudis!
15. Tādēļ Tas Kungs Cebaots saka par šiem praviešiem: Es tos paēdināšu ar vērmelēm un dzirdināšu ar indīgu dzērienu, jo no Jeruzāles praviešiem izlaidība un nelietība ir izplatījusies pa visu zemi!
16. Tā saka Tas Kungs Cebaots: Neklausait pravieša vārdus, ko tie jums sludina par nākotni! Tie jūs tikai maldina, tie sludina pašu izdomātas parādības un ne Tā Kunga uzdevumā.
17. Viņi saka allaž tiem, kas Mani ienīst: Tas Kungs ir sacījis, ka jums labi klāsies! - Un tiem, kas savas sirds nepielaidībā un nepakļāvībā staigā, viņi saka: jūs nekāda nelaime neskars!
18. Bet kas tad ir bijis Tā Kunga padomē, ka viņš būtu redzējis un dzirdējis Viņa vārdu? Kas ir Viņa vārdu uztvēris un tiešām dzirdējis?
19. Redzi, sacēlas Tā Kunga vētra, sāk plosīties Viņa bardzība, un virpuļojošs viesulis gāžas uz bezdievju galvām!
20. Nemitēsies Tā Kunga gailošās dusmas, iekāms Viņš nebūs tām licis izpausties visā pilnībā un nebūs piepildījis Savas sirds domas; visu dienu galā jūs to izpratisit jo skaidri!
21. Šos praviešus Es neesmu sūtījis, un tomēr viņiem lieta steidzīga; Es neesmu viņiem uzlicis nekādus pienākumus, un tomēr tie sludina!
22. Ja tie būtu stāvējuši Manu padomu lokā, tad tie būtu sludinājuši Manai tautai Manus vārdus un to atgriezuši no tās ļaunajiem ceļiem un tās ļaunajiem darbiem!
23. Vai tad Es esmu tāds Dievs, kas redz tikai tuvumā, saka Tas Kungs, vai ne arī tālumā?
24. Vai var kur kas paslēpties kādā slepenā vietā, ka Es to neredzētu, saka Tas Kungs, vai ne Es tas esmu, kas piepilda debesis un zemi? - saka Tas Kungs.

25. Es it labi dzirdēju, ko saka pravieši, kas Manā Vārdā sludina melus, tie saka: es redzēju sapni, es redzēju sapni!
26. Cik ilgi tas vēl būs šo praviešu sirdīs, kas sludina melus un sludina savas sirds maldus
27. un kam ir nolūks ar saviem sapņiem, ko tie cits citam stāsta, Manu Vārdu Manā tautā nogremdēt aizmirstībā, tāpat kā viņu tēvi paguva aizmirst Manu Vārdu aiz Baala vārda?
28. Praviētis, kam patiesi bija sapnis, lai to kā sapni tieši arī pastāsta, un, kam atklājies Mans vārds, tas lai to pasludina pēc patiesības! Kas kopējs salmiem ar graudiem? - tā saka Tas Kungs.
29. Vai Mans vārds nav kā uguns, saka Tas Kungs, un kā veseris, kas sagrauj klintis?
30. Tādēļ redzi, Es celšos, saka Tas Kungs, pret tiem praviešiem, kas Manus vārdus nozog cits citam!
31. Jā, redzi, Es celšos pret tiem praviešiem, saka Tas Kungs, kas izmanto savu mēli ļaunā nolūkā, kaut arī sludinot Tā Kunga vārdu!
32. Redzi, Es celšos pret tiem praviešiem, kas sludina melu sapņus, tā saka Tas Kungs, tos atstāsta un maldina Manu tautu ar saviem meliem un savu māžošanos. Es tos neesmu sūtījis un neesmu tiem nekā pavēlējis, tie neatnes šai tautai nekā laba! - tā saka Tas Kungs.
33. Bet, ja šī tauta vai kāds praviētis, vai priesteris tev jautātu: kas ir Tā Kunga smagā nasta? - tad paskaidro viņiem: jūs esat tā smagā nasta, un Es nometīšu jūs! - tā saka Tas Kungs.
34. Bet, ja kāds praviētis vai priesteris, vai kāds no tautas vēl runās par Tā Kunga nastu, tad Es piemeklēšu to un arī viņa namu!
35. Jums vairāk jārunā savā starpā ikvienam ar savu tuvāko un ar savu brāli par to, ko Tas Kungs atbildēja un ko Viņš ir teicis!
36. Bet vārdus Tā Kunga nasta jums nebūs vairs pieminēt, jo citādi ikvienam šis viņa izteiciens kļūs par nastu! Jo jūs ar to sagrozīsiet dzīvā Dieva, Tā Kunga Cebaota, mūsu Dieva, vārdus.
37. Praviētim turpretī jautāji: ko tev Tas Kungs atbildēja? - vai: ko Viņš tev sacīja?
38. Bet, ja jūs lietojat izteicienu Tā Kunga nasta, tad Tas Kungs ir sacījis šādi: tādēļ ka jūs lietojat šos vārdus Tā Kunga nasta, kaut gan Es jums tos aizliedzu lietot, -
39. tad nu zini: Es jūs pacelšu kā nastu un aizmetīšu jūs no Sevis projām kopā ar to pilsētu, ko Es devu jūsu tēviem, tālu projām no Sava vaiga,
40. un jums likšu dzīvot mūžīgā kaunā un mūžīgā negodā, ko neviens nekad neaizmirsīs!

1. Tas Kungs man lika skatīt šādu parādību: es ievēroju divus grozus ar vīgēm, kas bija nolikti Tā Kunga nama priekšā pēc tam, kad Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars bija izvedis Jūdas ķēniņu Jekonju, Jojakīma dēlu, līdz ar Jūdas lielkungiem un Jeruzāles amatniekiem un kalējiem uz Bābeli.
2. Vienā grozā bija ļoti labas vīges, kādas mēdz būt agrīnās vīges. Bet otrā grozā bija gaužām nelāgas vīges, tik nelāgas, ka tās nevarēja ēst.
3. Tad Tas Kungs man jautāja: Ko tu redzi, Jeremija? Es atbildēju: Vīges! Labas un nelāgas, labās ir ļoti labas, bet nelāgās gaužām nelāgas, tā ka tās nav ēdamas.
4. Tad manas ausis skāra Tā Kunga vārds:
5. Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: kā šīs labās vīges, tā Es žēlīgi uzlūkošu sagūstītos jūdus, ko Es liku aizvest no šīs vietas uz kaldeju zemi.
6. Manas acis raudzīsies uz tiem ar žēlastību, Es tos atvedīšu atpakaļ šinī zemē, lai viņi celtu no jauna savu dzīvi un ēkas un tās vairāk neplēstu nost un lai iedēstītu no jauna paši sevi un vēlāk sevi vairs nerautu ārā.
7. Es tiem piešķiršu gribu Mani atzīt, ka Es esmu Tas Kungs, un tie būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs, jo tie atgriezīsies pie Manis no visas savas sirds.
8. Bet, kādas ir nelāgās vīges, tik nelāgas, ka tās nevar ēst, tā saka Tas Kungs, par tik nelāgiem Es darīšu Jūdas ķēniņu Cedekiju un viņa dižciltīgos un Jeruzāles iedzīvotājus, kas vēl palikuši šinī zemē, un tos, kas nometušies Ēģiptē.
9. Es viņus padarīšu par baigu nelaiemes paraugu visām valstīm zemes virsū, par nievām, pazemojumu un apsmieklu, par lāsta vārdu visās vietās, kur Es tos būšu izkaisījis,
10. un Es palaidīšu valā pret viņiem zobenu, badu un mēri, kamēr tie būs galīgi izdeldēti no tās zemes, ko Es piešķiršu viņiem un viņu tēviem.

1. Šis ir tas vārds, kas teikts Jeremijam par visu Jūdās tautu Jūdās ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, ceturtajā valdīšanas gadā. Šis bija Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara pirmais valdīšanas gads.
2. Praviētis Jeremija griezās ar šo vārdu pie visas Jūdās tautas un pie Jeruzālemes iedzīvotājiem, sacīdams:
3. No Jūdās ķēniņa Josijas, Amona dēla, trīspadsmitā valdīšanas gada līdz šai dienai, tagad jau divdesmit trīs gadus, man ir bijis dzirdams Tā Kunga vārds, un es esmu runājis uz jums agri un vēlu, bet jūs mani neklausījāt.
4. Arī Tas Kungs sūtīja vienmēr Savus kalpus praviešus pie jums, bet jūs tiem neklausījāt un neatdarījāt savas ausis, lai kļūtu bēdināti.
5. Tie sacīja: atgriezieties ikviens no sava ļaunā ceļa un no saviem nelabajiem darbiem, tad jūs dzīvosit mūžīgi tai zemē, ko Tas Kungs deva jums un jūsu tēviem!
6. Neskrieniet pakal citiem dieviem, nekalpojiet tiem un nepielūdziet tos; nekaitiniet Mani ar savu roku darinājumiem, lai Man nav jums jāliek piedzīvot nelaime!
7. Bet jūs neklausījāt Mani, saka Tas Kungs, un kaitinājāt Mani ar saviem roku veidojumiem sev pašiem par ļaunu.
8. Tādēļ tā sacīja Tas Kungs: par sodu tam, ka jūs neklausījāt Maniem vārdiem,
9. Es pārceļšu šurpu visas ziemeļu tautas, tā saka Tas Kungs, un sūtīšu ziņu Bābeles ķēniņam Nebukadnēcare, Manam kalpam, un pavēlēšu, lai viņš ar visām tām laužas iekšā šai zemē un brūk virsū tās iedzīvotājiem un visām tautām visapkārt, un Es tos visus veltīšu iznīcībai, darīšu par kaunu un apsmieklu un pašu zemi par mūžīgu tuksnesi.
10. Un Es izbeigšu viņu vidū visu prieku un liksmību, līgavaiņa gaviles un līgavas priecīgās dziesmas, roku dzirnavu klaboņu un gaismekļu gaismu.
11. Visai šai zemei jāpaliek par izkaltošu kailatni un tuksnesi, un visas šīs tautas kalpos Bābeles ķēniņam septiņdesmit gadus.
12. Bet, kad šie septiņdesmit gadi būs pagājuši, Es sodīšu Bābeles ķēniņu un viņa tautu, tā saka Tas Kungs, viņu pārkāpumu dēļ, arī kaldeju zemi un visu apvidu darīšu par mūžīgu tuksnesi.
13. Es likšu piepildīties šai zemē visiem tiem draudiem, ko Es pret to esmu izteicis, visam, kas rakstīts šinī grāmatā, ko Jeremija ir paredzējis un sludinājis par visām tautām.
14. Tiešām, arī kaldeji kalpos stiprām tautām un vareniem ķēniņiem. Un Es tiem atmaksāšu pēc nopelna, pēc viņu darbiem.
15. Jo tā man sacīja Tas Kungs, Israēla Dievs: Ņem no Manas rokas šo dusmu pilno vīna kausu un dod no tā dzert visām tautām, pie kurām Es tevi sūtīšu!
16. Tām tas jādzer, ka tās streipuļo un negudrumā sāk trakot zobena priekšā, ko Es sūtīšu būt viņu vidū!
17. Tad es ņēmu kausu no Tā Kunga rokas un devu to dzert visām tautām, pie kurām Tas Kungs mani bija sūtījis:
18. Jeruzālemei un citām Jūdās pilsētām, to ķēniņiem un to pārvaldniekiem, lai šīs vietas kļūst par neauglīgu klajumu, par atbaidītāju paraugu, par apsmieklu un lāsta vārdu, kā tas pašlaik ir;
19. arī faraonam, Ēģiptes ķēniņam, viņa kalpiem, viņa augstākiem ierēdņiem un visai viņa tautai,
20. un visām jauktajām tautām tur; tad visiem Ucas zemes ķēniņiem, filistiešu zemes ķēniņiem, proti, Aškalonas, Gazas, Ekronas un atlikušajiem Ašdodā;
21. Edomam, Moābam un Amona bērniem;
22. visiem Tiras ķēniņiem un visiem Sidonas ķēniņiem un jūras salu un piekrastes zemju ķēniņiem viņpus jūras;
23. Dedanam, Temam, Busam un visiem, kam apcirpti mati ap deniņiem;
24. tad visiem Arābijas ķēniņiem un visiem jauktu tautu ķēniņiem, kuras tuksnesī dzīvo;
25. un visiem Simrijas ķēniņiem un visiem Ēlāmas ķēniņiem, un visiem Mēdijas ķēniņiem;
26. un pēc tam vēl visiem ziemeļu ķēniņiem, tuvu un tālu, citam aiz cita, un visām ķēniņu valstīm virs zemes, cik to ir pasaulē; bet Šešahas ķēniņam būs jādzer pēc viņiem.

27. Saki tiem: tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: dzeriet, kamēr jūs piedzeraties un sākat vemt, un pakrītat, un nevarat vairs piecelties zobena dēļ, kam Es likšu būt jūsu vidū!
28. Bet, ja tie liegtos pieņemt kausu no tavas rokas un no tā dzert, tad saki tiem: tā saka Tas Kungs Cebaots: jums tomēr jādzer!
29. Jo redzi, Es iesāku sodīšanu tai pilsētā, kas nosaukta Manā Vārdā. Un vai tad jūs lai paliktu nesodīti? Jūs nepaliksit bez soda, jo Es vēršu zobenu pret visiem zemes iedzīvotājiem! - tā saka Tas Kungs Cebaots.
30. Bet tu pasludini tiem visus šos draudu vārdus un saki: Tas Kungs rūcina no augstumiem, Viņš sauc ar pērkona balsi no Sava mājokļa! Viņš paceļ Savu balsi pār klajumiem un liek atskanēt gaviļu troksnim, kā to dara vīna spaidu minēji, pār visiem zemes iedzīvotājiem.
31. Dārds aiziet līdz pasaules galam, jo Tas Kungs tiesājas ar tautām, Viņš sauc pie atbildības visu cilvēci, bezdievjus Viņš nodod zobena varā! - tā saka Tas Kungs.
32. Tā saka Tas Kungs Cebaots: Redzi, nelaime soļo no tautas uz tautu, nesavaldāma vētra savelkas no zemes galiem!
33. Tā Kunga nokautie gulēs tanī dienā no viena zemes gala līdz otram neapraudāti, nepievākti un neapglabāti, tie būs kā mēslojums atklātā laukā.
34. Vaimanājiet, tautu gani, brēciet un vārtaities pelnos, jūs ganāmā pulka vedēji un vadītāji! Jūsu dienas ir piepildītas, ka jums jāklūst nogalinātiem, ka Es jūs satriecu un izklīdinu, ka jūs krītat un saplīstat kā dārgs trauks!
35. Tur nav vairs izbēgšanas iespējas ganiem, nedz kādas izvairīšanās iespējas ganāmā pulka vadītājiem.
36. Klau! Gani brēc bailēs un ganāmā pulka vadītāji vaimanā, jo Tas Kungs izposta viņu ganības,
37. un miera pilnās nogāžu pļavas izposta Tā Kunga dusmas!
38. Kā lauva Viņš atstājis Savu meža biezokni. Viņu zeme ir palikusi par neauglīgu kailatni no postīgā zobena un Viņa kvēlojošām dusmām!

1. Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, valdīšanas sākumā šāds Tā Kunga vārds nāca pār Jeremiju:
2. Tā saka Tas Kungs: nostājies Tā Kunga nama pagalmā un pasludini tiem, kas sanākuši no visām Jūdas pilsētām Dievu pielūgt Viņa namā, visus tos vārdus, ko Es tev uzdevu tiem sludināt, un nenoklusē neviena vārda!
3. Varbūt viņi uzklausīs tos un atgriezīsies ikviens no sava ļaunā ceļa. Tad varbūt arī Man kļūtu žēl Mana nodoma tiem sūtīt nelaimi viņu ļauno darbu dēļ.
4. Tādēļ tev viņiem jāsaka: tā saka Tas Kungs: ja jūs Mani neklausīsiet un nestaigāsiet pēc Maniem baušļiem, ko Es jums devu,
5. un, ja jūs neuzklausīsiet Manu kalpu praviešu vārdus, kurus Es vienmēr pie jums sūtīju, kaut arī jūs tiem neklausījāt,
6. tad Es darīšu šim namam tā kā citkārt namam Šilo un darīšu šīs pilsētas vārdu par lāsta vārdu visām zemes tautām!
7. Kad priesteri un pravieši un visa tauta dzirdēja visus šos vārdus, ko Jeremija runāja Tā Kunga namā,
8. un, kad Jeremija bija beidzis sludināt visu to, kas viņam pēc Tā Kunga pavēles bija jādara zināms visai tautai, tad priesteri un pravieši un visa tauta sagrāba Jeremiju un sacīja: Tev tagad jāmirst!
9. Kādēļ tu sludini Tā Kunga Vārdā, ka šim namam tā klāsies kā namam Šilo un ka šī pilsēta būs tik tukša un galīgi nolaista, ka tur neviens vairs nedzīvos? Visi ļaudis Dieva namā naida pilni sadrūzmējās cieši ap Jeremiju.
10. Kad Jūdas augstie vadoņi to dzirdēja, tie devās no ķēniņa pils uz Tā Kunga namu un apmetās tiesas sēdei Tā Kunga nama jaunajos vārtos.
11. Tad priesteri un pravieši sacīja augstāko vadītāju un visas tautas priekšā: Šis vīrs ir nāvi pelnījis, jo viņš sludināja pret šo pilsētu, kā jūs dzirdējāt ar pašu ausīm.
12. Bet Jeremija runāja uz visiem lielkungiem un uz visu tautu un sacīja: Tas Kungs sūtīja mani un lika man vērst pret šo namu un pret šo pilsētu visus tos draudu vārdus, ko jūs dzirdējāt.
13. Tad nu labojieties savos dzīves ceļos un visā savā rīcībā un klausait Tā Kunga, sava Dieva, balsij, tad Tam Kungam būs žēl un Viņš atteiksies no soda, ar ko Viņš jums piedraudējis!
14. Bet es esmu jūsu varā, jūs varat ar mani darīt, kā tas pēc jūsu domām ir labi un pareizi!
15. Tikai tas jums jāzina: ja jūs mani nokaujat, tad jūs izliesit nenoziedzīgas asinis pār sevi, pār šo pilsētu un tās iedzīvotājiem, jo Tas Kungs patiesi mani ir sūtījis pasludināt visus šos vārdus jūsu ausīm.
16. Tad lielkungi un visa tauta sacīja priesteriem un praviešiem: Šis vīrs nav nāvi pelnījis, jo viņš mums sludināja Tā Kunga, mūsu Dieva, uzdevumā.
17. Tad cēlās arī daži no tautas vecajiem un sacīja visiem sapulcētiem ļaudīm:
18. Jūdas ķēniņa Hiskijas valdīšanas laikā uzstājās pravietis Miha no Morešetas un runāja visas Jūdas tautas priekšā un teica: tā saka Tas Kungs Cebaots: Ciānu ars kā tīrumu, Jeruzāleme paliks par drupu kaudzi, un Tā Kunga nama kalns kļūs par meža apklātu augstieni!
19. Vai tad Jūdas ķēniņš Hiskija un tauta viņu tādēļ nokāva? Hiskija taču bijās To Kungu un pielūdza Viņu, ka Tam Kungam kļuva žēl un Viņš atteicās no soda, ar ko Viņš tiem bija piedraudējis. Un mēs lai apgrūtinātu savu sirdsapziņu ar tik lielu ļaunumu?
20. Taču toreiz bija vēl viens vīrs, kas uzstājās kā pravietis un sludināja Tā Kunga vārdā, tas bija Ūrija, Šemajas dēls, no Kirjat-Jeārimas; viņš sludināja pret šo pilsētu un pret šo zemi ar tādiem pašiem vārdiem kā Jeremija.
21. Kad ķēniņš Jojakīms un visi viņa virsnieki un augstākie darbinieki to dzirdēja, tad viņš gribēja Ūriju nokaut. Bet Ūrija, to dzirdējis, izbijās un aizbēga uz Ēģipti.
22. Tad ķēniņš Jojakīms sūtīja vīrus uz Ēģipti, Ēlnātānu, Ahbora dēlu, un vēl citus.
23. Tie atveda Ūriju no Ēģiptes un noveda to pie ķēniņa Jojakīma. Tas viņu lika nokaut ar zobenu un izmest viņa miesas vienkāršu ļaužu kapos.
24. Bet Ahikāma, Šafana dēla, roka bija ar Jeremiju un to pasargāja, ka viņu neizdeva tautai

nokaušanai.

1. Jūdas ķēniņa Cedekijas, Josijas dēla, valdīšanas sākumā nāca šāds Tā Kunga vārds pār Jeremiju: Tā Tas Kungs man pavēlēja:
2. darini sev saites un jūga kokus un liec tos sev ap kaklu,
3. un sūti vēstījumu Edoma ķēniņam, Moāba ķēniņam, Amona bērnu ķēniņam, Tiras ķēniņam un Sidonas ķēniņam ar vēstnešiem, kas atnākuši uz Jeruzālemi pie Jūdas ķēniņa Cedekijas,
4. un pavēli tiem, lai tie saka saviem pavēl niekiem: tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: sakiet tā saviem pavēlniekiem:
5. Es radīju zemi, cilvēkus un dzīvniekus, kas ir virs zemes, ar Savu lielo spēku un pacelto elkoni un piešķīru tos, kam Es gribu.
6. Visas šīs zemes tagad Es esmu nodevis Sava kalpa Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara rokās, un pat lauku dzīvniekus Es esmu piešķīris viņam, lai tie viņam kalpotu.
7. Tā nu visām tautām jābūt pakļautām un jākalpo viņam, viņa dēlam un dēladēlam, kamēr pienāks laiks arī viņa zemei, kad varenas tautas un lieli ķēniņi to uzvarēs un pakļaus sev.
8. Bet tautu un valsti, kas negrib pakļauties Bābeles ķēniņam Nebukadnēcare un liekt savu muguru Bābeles ķēniņa jūgā, tādu tautu Es piemeklēšu ar zobenu, badu un mēri, saka Tas Kungs, kamēr Es to pavisam iznīcināšu ar viņa roku.
9. Neklausiet jūs tāpēc saviem praviešiem un zilniekiem, saviem sapņiem, saviem apvārdotājiem un burvjiem, kas jums sludina un apsola: jums nebūs jāklūst par Bābeles ķēniņa pavalstniekiem, -
10. jo tie ir meli, ko tie jums pareģo, lai jūs aizvestu no jūsu zemes svešumā, tāpēc ka Es jūs tad pametišu un jūs aiziesit bojā.
11. Bet to tautu, kas lieks savu muguru Bābeles ķēniņa jūgā un viņam kalpos, to Es atstāšu viņas pašas zemē, ka tā var to apkopt un tur dzīvot, saka Tas Kungs.
12. Tad es sacīju pēc visiem šiem vārdiem Jūdas ķēniņam Cedekijam: Padodieties Bābeles ķēniņa jūgam un pakļaujieties viņam un viņa tautai, tad jūs paliksiet dzīvi!
13. Kādēļ tu un tava tauta grib mirt no zobena, no bada un mēra, kā Tas Kungs ir piedraudējis tai tautai, kas negrib padoties Bābeles ķēniņam?
14. Tikai neklausiet to praviešu vārdiem, kas jums saka un apgalvo: jums nebūs jāklūst par Bābeles ķēniņa pavalstniekiem! - Tiešām, tie jums sludina melus.
15. Es tos neesmu sūtījis, saka Tas Kungs, tie sludina melus Manā Vārdā, lai Es jūs atstumju un jūs aizejat bojā, jūs un tie pravieši, kas jums to nākotnē sludina.
16. Tad es griezos pie priesteriem un visas tautas un sacīju: Tā saka Tas Kungs: neklausiet savu praviešu vārdiem, kas jums saka: redzi, Tā Kunga nama traukus drīzi atvedīs atpakaļ no Bābeles! - jo tie sludina melus.
17. Neklausiet tiem, bet padodieties jau labāk Bābeles ķēniņam, tad jūs paliksiet dzīvi. Kādēļ šī pilsēta lai paliek par drupu kaudzi?
18. Bet, ja tie ir patiesi pravieši un tiem zināms Tā Kunga vārds, lai tie lūdz To Kungu Cebaotu, ka tie trauki, kas vēl palikuši Tā Kunga namā un Jūdas ķēniņa namā un Jeruzālemē, arī neaizietu uz Bābeli!
19. Jo tā ir Tas Kungs sacījis par stabiem, par jūru, par krēsliem un citiem priekšmetiem, kas vēl palikuši šinī pilsētā,
20. tāpēc ka Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars tos atstāja, kad viņš izveda no Jeruzālemes uz Bābeli Jūdas ķēniņu Jehonju, Jojakīma dēlu, līdz ar Jūdas un Jeruzālemes dižciltīgajiem.
21. Jā, un tad tiešām Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, par tiem priekšmetiem, kas atlikuši Tā Kunga namā un Jūdas ķēniņa namā Jeruzālemē, sacīja šādus vārdus:
22. Tos aizvedīs uz Bābeli, un tur tie paliks līdz tai dienai, kad Es par tiem atkal rūpēšos, saka Tas Kungs, un tos atkal ņemšu un atvedīšu atpakaļ šai vietā.

1. Notika tanī pašā gadā, Jūdas ķēniņa Cedekijas valdīšanas sākumā, ceturtnā gada piektnajā mēnesī, ka pravietis Hananja, Asura dēls, no Gibeonas uzrunāja mani Tā Kunga namā priesteru un visas tautas priekšā un sacīja:
2. Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: Bābeles ķēniņa jūgu Es salauzīšu!
3. Vēl nebūs pagājuši ne divi gadi, kad Es atvedīšu atpakaļ šinī vietā visus Tā Kunga nama piederumus, ko Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars aizveda no šejienes uz Bābeli.
4. Arī Jehonju, Jojakīma dēlu, Jūdas ķēniņu, un visus no Jūdas uz Bābeli trimdā aizvestos Es atvedīšu šinī vietā, tā saka Tas Kungs, jo Es nokratīšu Bābeles ķēniņa jūgu.
5. Tad pravietis Jeremija deva pravietim Hananjam priesteru un visas tautas klātbūtnē Tā Kunga namā šādu atbildi:
6. Āmen! Tas Kungs lai to dod! Tas Kungs lai piepilda tavu pravietojumu, ka Viņš atvedīs no Bābeles atpakaļ Tā Kunga nama traukus un citus piederumus un visus trimdā aizvestos ļaudis!
7. Bet uzklausies arī šādus vārdus, ko es tev un visas tautas priekšā teikšu skaļā balsī:
8. pravieši, kas bija priekš manis un priekš tevis jau sensenos laikos, tie sludināja daudzām zemēm un lielām valstīm par karu, par postu un mēri.
9. Bet pravieti, kas sludina mieru un apsola kādu laimīgu notikumu, to atzīst par patiesu pravieti, ko Tas Kungs sūtījis, tikai tad, kad viņa pravietojums piepildās!
10. Tad pravietis Hananja noņēma jūgu no pravieša Jeremijas kakla un to salauza.
11. Un Hananja sacīja visas tautas priekšā: Tā saka Tas Kungs: tāpat Es salauzīšu Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara jūgu un nokratīšu to no visu tautu kakla, pirms divi gadi būs pagājuši! Bet pravietis Jeremija aizgāja savu ceļu.
12. Kad pravietis Hananja bija salauzis jūgu Jeremijas kaklā, nāca Tā Kunga vārds pār Jeremiju un tam teica:
13. Ej un saki Hananjam: tā saka Tas Kungs: koka jūgu tu salauzi, bet tā vietā esi uzlicis dzelzs jūgu.
14. Jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Dzelzs jūgu Es uzlieku visām šīm tautām kaklā, ka tām jākalpo Bābeles ķēniņam Nebukadnēcaram, tām viņam jākalpo, pat lauku dzīvniekus Es piešķiru viņam.
15. Tad vēl pravietis Jeremija sacīja pravietim Hananjam: Klausies, Hananja! Tas Kungs tevi taču nav sūtījis, bet tu esi maldinājis šo tautu, lai tā paļaujas uz meliem!
16. Tādēļ Tas Kungs saka: Redzi, Es tevi paņemšu projām no zemes virsus; jau šinī gadā tu mirsi, tādēļ ka tu mudināji ļaudis būt nepaklausīgiem Tam Kungam un atkāpties no Viņa!
17. Un pravietis Hananja tiešām nomira tā paša gada septītnajā mēnesī.

1. Šī ir vārds pa vārdam tā vēstule, ko praviētis Jeremija sūtīja no Jeruzālemes vēl dzīvajiem tautas vecajiem un priesteriem, un praviešiem, un visiem ļaudīm, ko Nebukadnēcars no Jeruzālemes bija trimdā aizvedis uz Bābeli, -
2. kad ķēniņš Jehonja un ķēniņiene, galminieki, kā arī Jūdas un Jeruzālemes lielkungi un amatnieki un kalēji bija aizvesti no Jeruzālemes, -
3. un kas nosūtīta ar Ēleasu, Šafana dēlu, un ar Gemarju, Hilkija dēlu, ko Jūdas ķēniņš sūtīja uz Bābeli pie Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara.
4. Vēstule skan: Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, visiem trimdiniekiem, ko Es liku izvest no Jeruzālemes uz Bābeli:
5. celiet namus un dzīvojiet tajos! Dēstiet dārzus un baudiet to augļus!
6. Ņemiet sievas un dzemdiniet dēlus un meitas! Ņemiet arī saviem dēliem sievas un dodiet savām meitām vīrus, lai viņas savukārt kļūst par mātēm dēliem un meitām, ka jūs tur vairojaties un neejat mazumā!
7. Rūpējieties par tās pilsētas labklājību, kurp Es jūs liku aizvest, un pielūdziet To Kungu par to, jo tās labklājība būs arī jūsu labklājība.
8. Jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Lai jūs nemaldina jūsu pravieši, kas jūsu vidū dzīvo, nedz arī jūsu zīlnieki; neticiet arī saviem sapņiem, ko jūs redzat!
9. Jo tie ir meli, ko viņi jums sludina Manā Vārdā, Es viņus neesmu sūtījis, tā saka Tas Kungs,
10. tiešām tā saka Tas Kungs: kad septiņdesmit gadi Bābelē būs pilnīgi pagājuši, tad Es atkal par jums gādāšu un izpildīšu Savu apsolījumu, ka Es jūs atvedīšu atpakaļ šinī vietā.
11. Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Tas Kungs, miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat.
12. Kad jūs Mani tad piesauksit, Es jums atbildēšu, un, kad jūs nāksit un Mani pielūgsit, Es jūs paklausīšu.
13. Kad jūs Mani meklēsit, jūs Mani atradīsiet. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsiet,
14. Es būšu atrodams, tā saka Tas Kungs, un Es jūs salasīšu kopā no visām tautām un no visām tām vietām, uz kurieni Es jūs izraidīju, saka Tas Kungs, un atvedīšu jūs atpakaļ tanī vietā, no kurienes Es jūs liku aizvest!
15. Bet, kad jūs sakāt: Tas Kungs mums deva praviešus arī Bābelē, - tad lieta šāda:
16. tiešām tā saka Tas Kungs par ķēniņu, kas sēd uz Dāvida troņa, un par visu tautu, kas dzīvo šinī pilsētā, un par jūsu tautiešiem, kas ar jums nav gājuši trimdā,
17. tā saka Tas Kungs Cebaots: redzi, Es raidīšu viņiem virsū zobenu, badu, mēri un darīšu tos kā sabojātas vīges, kas ir tik nelāgas, ka tās nevar ēst.
18. Un Es tos vajāšu ar zobenu, badu un mēri un padarīšu tos par baigu paraugu visām valstīm virs zemes, par lāstu un biedēkli, par apsmieklu un nievām visu tautu vidū, starp kurām Es tos esmu izklīdinājis
19. par sodu tam, ka tie neklausīja Maniem vārdiem, saka Tas Kungs, jo Es taču vienmēr sūtīju pie viņiem Savus kalpus praviešus, bet jūs neklausījāt, - tāds ir Tā Kunga lēmums.
20. Tad klausaities Tā Kunga vārdu, jūs līdzī paņemtie, ko Es liku izvest no Jeruzālemes uz Bābeli!
21. Tad nu tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, par Ahabu, Kolajas dēlu, un par Cedekiju, Maāsejas dēlu, kas abi jums sludina par nākotni melus Manā Vārdā: Es tos nodošu Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara rokās, lai viņš tos soda ar nāvi jūsu acu priekšā!
22. Starp Jūdas ļaudīm, kas aizvesti trimdā uz Bābeli, radīsies lāstu vārds, un tie sacīs: Lai Tas Kungs tev dara kā Cedekijam un kā Ahabam, kurus Bābeles ķēniņš cepināja ugunī
23. par sodu tam, ka tie Israēlā ļāvās bezdievībai, pārkāpa laulību ar savu tuvāko sievieti un sludināja melus Manā Vārdā, ko Es tiem nebiju pavēlējis. Man tas ir droši zināms, un Es to apliecinu, saka Tas Kungs.
24. Šemajam no Nehelamas saki:
25. Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: tādēļ ka tu sūtīji savā vārdā vēstuli visai tautai

Jeruzālemē un priesterim Cefanjam, Maāsejas dēlam, un visiem priesteriem, ziņodams:

26. Tas Kungs ir tevi iecēlis par priesteri priesteri Jojadas vietā, lai Tā Kunga namā būtu uzraugs pār katru prātu zaudējušo, kas uzstājas kā pravietis, ka tu to savaldi, ieslēdz kakla dzelžos un ieliec siekstā, -

27. kāpēc tad tu neuzstāties pret Jeremiju no Anatotas, kas uzskata sevi par pravieti starp jums?

28. Tādēļ taču viņš sūtīja mums uz Bābeli vēstuli, kurā viņš saka: tas vēl ilgi tā paliks; celiet namus un dzīvojiet tajos, dēstiet dārzus un baudiet to augļus!

29. Kad priesteris Cefanja bija izlasījis šo vēstuli pats pravietim Jeremijam priekšā,

30. tad pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:

31. Sūti visiem trimdā aizvestajiem šādu ziņu: tā saka Tas Kungs par Šemaju no Nehalamas: tā kā Šemaja uzstāties pie jums kā pravietis un Es neesmu viņu sūtījis, tad viņš jūs ir pavedinājis paļauties uz meliem,

32. un tādēļ saka Tas Kungs: redzi, Es likšu to nožēlot Šemajam no Nehalamas un viņa pēcnācējiem! Viņam nebūs neviena pēcnācēja, kas dzīvo šīs tautas vidū; viņš nepiedzīvos arī to laimi, ko Es esmu paredzējis piešķirt Savai tautai, saka Tas Kungs, jo viņš skubināja nepaklausīt Tam Kungam un atkāpties no Viņa.

1. Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Jeremiju:
2. Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: raksti visus vārdus, ko Es uz tevi runāju, grāmatā!
3. Jo redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es pārtraukšu Savas Israēla un Jūdās tautas cietumu, tā saka Tas Kungs, un tos atvedīšu atpakaļ tai zemē, ko Es devu viņu tēviem par īpašumu.
4. Šie ir tie vārdi, ko Tas Kungs ir teicis par Israēlu un par Jūdu.
5. Tiešām tā saka Tas Kungs: Mēs uztveram baigus uztraukuma kliegzienus, mūs mājās lielas nelaimes un dziļu baiļu pilnas nojautas!
6. Jautājiet un padomājiet, vai vīrs var dzemdēt? Kādēļ tad Es redzu visus vīrus savas rokas turam uz gurniem kā sievas, kad tās dzemdē, un visiem vaigi kļuvuši nāves bālumā!
7. Ak vai! Šī ir liela diena, nav citas tai līdzīgas! Tas ir Jēkaba bēdu laiks, bet viņš izies sveikā no tā!
8. Tai dienā notiks, tā saka Tas Kungs Cebaots, Es salauzīšu jūgu, kas tev kaklā, un sarausu tavas saites; sveši tos vairs neverdzinās,
9. bet tie kalpos Tam Kungam, savam Dievam, un Dāvidam, savam ķēniņam, kuru Es tiem atjaunošu.
10. Bet tu, Mans kalps Jēkab, nebīsties, tā saka Tas Kungs, neuztraucies, Israēl! Jo redzi, Es tevi izglābšu no tālas zemes un tavu dzimumu no viņa cietuma zemes. Jēkabs pārnāks un dzīvos šeit mierā un drošībā, un neviens viņu netraucēs.
11. Tiešām, Es esmu ar tevi, lai tev palīdzētu, saka Tas Kungs, jo Es iznīcināšu tās tautas, kuru vidū Es jūs izklīdināju, bet tevi Es saudzēšu, tikai pārmācīšu tevi pēc taisnības, jo nesodītu Es tevi nevaru atstāt.
12. Patiesi tā saka Tas Kungs: tava brūce ir nāvīga; sitiens, kas tevi ķēris, nav dziedināms!
13. Neviens nerūpēsies par tevi un nesusies tavas vātis, tavs augonis ir nedziedināms!
14. Visi tavi mīļākie tevi aizmirsuši, tie neuztraucas un neapjautājas par tevi, Es tevi piemeklēju kā ienaidnieku ar smagu sodu tavu daudzo noziegumu un tavu lielo grēku dēļ!
15. Ko tu brēc par savu brūci, ka tavas sāpes neesot remdējamas? Tavu daudzo noziegumu un tavu lielo grēku dēļ Es tev uzliku šīs ciešanas!
16. Tādēļ visi, kas tevi centušies aprīt, tiks aprīti, visi tavi apspiedēji aizies ieslodzījumā; visi, kas tevi putināja un postīja, tiks pakļauti postam, visus, kas tevi aplaupīja, Es nodošu laupītāju rokās!
17. Jo Es sasiešu tavas vātis un dziedēšu tavas brūces, saka Tas Kungs, tādēļ ka tie tevi, kas tu tiešām esi Ciāna, sauc par atstumto, par kuru neviens neapjautājas.
18. Tā saka Tas Kungs: redzi, Es pārveidošu Jēkaba telšu iedzīvotāju likteni un apžēlošos par viņu mājas vietām. Pilsētai jātop no jauna uzceltai tās kalnā, un pilij jāklūst apdzīvotai kā agrāk!
19. Kā agrāk no turienes atskanēs priecīgu ļaužu slavas un pateicības dziesmas un gaviles, un Es tos vairošu, lai to daudzums nemazinās, un Es tos celšu godā, lai tos ilgāk neviens vairs nenicinātu!
20. Jēkaba dēli stāvēs kā agrāk par Mani, un viņa draudze pastāvēs Manā priekšā, bet Es saukšu pie atbildības visus viņu spaidītājus un nomācējus!
21. Viņu augstākajam varas nesējam jānāk no viņiem pašiem, viņu valdnieks celsies no viņu pašu vidus; Es viņam ļaušu Man tuvoties. Jo kas gan pats rotaļāsies ar savu dzīvību, lai Man tuvotos? - tā saka Tas Kungs.
22. Tā jūs būsit Mana tauta, un Es būšu jūsu Dievs.
23. Bet ziniet, Tā Kunga viesulvētra, Viņa dusmas sāk plosīties, un virpuļojošs viesulis gāžas uz bezdievju galvām!
24. Un nemitēsies Tā Kunga liesmainā bardzība, kamēr Viņš nebūs piepildījis un īstenojis Savas sirds domas: visu dienu galā jūs to skaidri redzēsiet!

1. Tanī laikā, tā saka Tas Kungs, Es būšu Dievs visām Israēla ciltīm, un tās būs Mana tauta.
2. Tā saka Tas Kungs: zobena pasaudzēta tauta ir atradusi žēlastību tuksnesī. Es noiešu, lai vestu Israēlu viņa miera pilnajā dzīves vietā!
3. Tas Kungs man parādījās no tālienes: Es tevi mīlēju ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es pret tevi tik uzticīgi esmu saglabājis Savu žēlastību.
4. Es tevi atkal uzcelšu, ka tu stāvēsi atjaunota, Israēla jaunava! Tu greznosies vēlreiz ar savām roku bungām un iziesi riņķa dejā, priecīgi diedama!
5. Tu atkal dēstīsi vīnadārzus Samarijas kalnos, un dēstītāji arī baudīs to augļus.
6. Jo nāks diena, kad sargi sauks Efraima kalnos: celieties, iesim uz Ciānu pie Tā Kunga, mūsu Dieva!
7. Jo tā saka Tas Kungs: priecājieties ar skaļiem kliegzieniem par Jēkabu un gaviļējiet par tautu galvu - pašu pirmo starp tautām! Skandiniet slavas dziesmas un sakiet: izglāb, Kungs, Savu tautu, Israēla pārpalikumu!
8. Redzi, Es tos atvedīšu atpakaļ no ziemeļu zemes un sapulcināšu no visiem zemes galiem. Viņu starpā ir akli un tizli, grūtas sievas un dzemdētājas, tie visi kopā lielā pulkā atgriezīsies šurp.
9. Tie nāks raudādami, ar kvēlām lūgšanām sirdī, un Es tos vedīšu mājās. Es tos vedīšu mājās. Es tos vedīšu pie ūdens strautiem pa līdzenu ceļu, kur tie neklups, jo Es esmu Israēlam atkal kļuvis par tēvu, un Ēfraims ir Mans pirmdzimtais dēls!
10. Klausaities, tautas, Tā Kunga vārdu un pasludiniet tālajām jūras salām šādu vēsti: Viņš, kas Israēlu izklīdināja, to tagad atkal pulcina kopā un sargā kā gans Savu ganāmo pulku!
11. Jo Tas Kungs ir izpircis Jēkabu un viņu atsvabinājis no tā rokas, kas bija stiprāks par viņu.
12. Tā tie nāks un gaviļēs Ciānas kalnā un steigsies pie Tā Kunga dāvanām, pie labības, vīna un eļļas, pie jauniem jēriem un vēršiem, un viņu dvēsele būs kā auglīgs dārzs, un tiem nebūs vairs jācieš trūkums.
13. Tad jaunavas atkal priecāsies diedamas un jaunekļi un sirmgalvji jūsmos visi kopā līdz ar viņām. Es pārvērtīšu viņu skumjas priekā un tos iepriecināšu un ieliksiemošu pēc viņu bēdām.
14. Un Es pamielošu priesteru sirdi ar tauku barību, un Mana tauta būs paēdināta ar Manas svētības dāvanām, saka Tas Kungs.
15. Tā saka Tas Kungs: klau! Brēkšana dzirdama Rāmā, vaimanas un gauža raudāšana! Rahēle apraud savus bērnus, tā nav iepriecināma savu bērnu dēļ, jo to vairs nav!
16. Tomēr arī tā saka Tas Kungs: Neļauj savai balsij izskanēt nemitīgās vaimanās un atradini savas acis no nepārtrauktām asarām! Jo ir vēl kāda cita atlīdzība par tavām pūlēm, tā saka Tas Kungs, patiesi tie pārnāks no ienaidnieku zemes!
17. Tiešām, tev ir vēl nākotnes cerība, tā saka Tas Kungs, jo tavi bērni pārnāks atpakaļ savās robežās!
18. Es gan dzirdēju, kā Efraims žēlojās: Tu esi mani pārmācījis, un es mācījos kārtību kā iešanai jūgā nepieradināts teļš. Ļauj man atgriezties mājās, tad es atgriezīšos, jo Tu taču esi Tas Kungs, mans Dievs!
19. Jo kopš es novērsos no Tevis, es sajūtu nožēlu, kopš esmu nācis pie īstās atziņas, es situ sev pa saviem gurniem, es kaunos un stāvu apjucis, jo man jācieš par savas jaunības negodu! -
20. Vai tad Man Efraims tiešām ir tik dārgs dēls un tik mīļš bērns, ka Es viņu vienmēr atceros mīlestībā, kaut gan Es viņu bieži esmu brīdinājis? Taču laikam tādēļ Mana sirds tā pukst par viņu, un Man par viņu jāapžēlojas katrā ziņā! saka Tas Kungs.
21. Uzcel ceļa rādītājus stabus un nostati ceļa zīmes un ievēro to ceļu, pa kuru tu reiz gāji! Atgriezies, jaunava Israēl, atgriezies atpakaļ šeit savās pilsētās!
22. Cik ilgi tu vēl šurp un turp maldīsies, tu atkritēja gara meita? Tas Kungs ir devis ko jaunu šinī zemē: sieva aptecēs vīru, tā cieši viņam pieklausies.
23. Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: Atkal lietos šo svētīšanas vārdu Jūdas zemē un tās pilsētās, kad Es pārvedīšu atpakaļ trimdiniekus: Tas Kungs lai tevi svētī, tu taisnības mājokli, tu svētais kalns!

24. Un Jūda tur dzīvos ar visām savām pilsētām vienkopus, arāji un tie, kas klejo ar ganāmo pulku;
25. Es dzirdināšu katru iztvīkušo un novārgušo un iepriecināšu katru noskumušo dvēseli!
26. Tad es uzmodos, un raugi, mans miegs man bija salds bijis un mani spirdzinājis.
27. Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es stiprināšu Israēla un Jūdas namu un likšu spēcīgi pieaugt tiklab cilvēku, kā arī lopu skaitam,
28. un, kā Es turēju vaļā Savas acis pār viņiem, lai tos izrautu ar visām saknēm, tos sagrautu, tiem visu noplēstu un iznīcinātu un sagādātu nelaimi, tā Es tagad būšu pār tiem nomodā, lai tiem uzceltu un dēstītu visu par jaunu! - tā saka Tas Kungs.
29. Tanīs dienās vairs nesacīs: tēvi ēduši skābas vīnogas, un bērniem no tā zobī apmizējuši.
30. Ikvienam jāmirst sava nozieguma dēļ: kas ēd skābas vīnogas, tam zobī tiešām apmizēs.
31. Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es slēgšu jaunu derību ar Israēla namu un ar Jūdas namu,
32. ne tādu derību, kādu Es citkārt slēdzu ar jūsu tēviem, kad Es tos ņēmu pie rokas un izvedu no Ēģiptes zemes. Šo derību tie ir pārkāpuši, kaut gan Man bija noteikšana pār tiem, tā saka Tas Kungs.
33. Nē, šāda būs derība, ko Es slēgšu ar Israēla namu pēc šīm dienām, tā saka Tas Kungs, Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta.
34. Tad nemācīs vairs draugs draugu un brālis brāli, sacīdams: atzīstiet To Kungu! - jo visi Mani pazīs, lielie un mazie, tā saka Tas Kungs, jo Es piedošu viņu noziegumus un nepieminēšu vairs viņu grēku!
35. Tā saka Tas Kungs, kas licis sauli par spīdekli dienā un mēnesi un zvaigznes pēc noteiktiem likumiem par spīdekļiem naktī, kas sabango jūru, ka tās viļņi krāc, - Kungs Cebaots ir Viņa vārds:
36. Ja šie nesatricināmie likumi reiz izbeigtos Manā priekšā, saka Tas Kungs, tikai tad izbeigtos arī Israēla dzimums kā tauta Manā priekšā uz visiem laikiem!
37. Tā saka Tas Kungs: Ja varētu izmērīt debesis augšā un izpētīt zemes pamatus apakšā, tikai tad Es atstumtu arī no Sevis visu Israēla dzimumu visa tā dēļ, ko tie darījuši, saka Tas Kungs,
38. redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad šo pilsētu uzcelš no jauna Tam Kungam no Hananeēla torņa līdz Stūra vārtiem
39. un mērnieka aukla stiepsies tālāk taisni pār Gāreba pakalnu un pagriezīsies tad uz Goahu.
40. Un visa miroņu un pelnu ieleja un visi tīrumi līdz Kidronas ielejai, līdz Zirgu vārtu stūrim uz rītiem būs svēti Tam Kungam. Tur neko vairs nemūžam nedz plēsīs, nedz jauks nost!

1. Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Jeremiju Jūdas ķēniņa Cedekija desmitajā valdīšanas gadā, tas bija astoņpadsmitais Nebukadnēcara valdīšanas gads.
2. Tanī laikā Bābeles ķēniņa karaspēks bija aplencis Jeruzālemi, un pravietis Jeremija sēdēja apcietināts Jūdas ķēniņa pils sardzes pagalmā.
3. Jo Jūdas ķēniņš Cedekija bija viņu apcietinājis, tam pārmezdam: Kādēļ tu uzstāties kā pravietis un sludini: tā saka Tas Kungs: redzi, tik tiešām Es nodošu šo pilsētu Bābeles ķēniņa varā, un viņš to ieņems.
4. Arī Cedekija, Jūdas ķēniņš neizglābsies no kaldeju rokas, viņu nodos Bābeles ķēniņam, ka viņš runās ar to muti pret muti un skatīsies aci pret aci.
5. Un tas aizvedīs Cedekiju uz Bābeli, un tur viņš paliks, kamēr Es atkal par viņu gādāšu, tā saka Tas Kungs, bet, ja jūs karosit ar kaldejiem, jums nebūs panākuma.
6. Tad Jeremija sacīja: Tā Kunga vārds nāca pār mani un man sacīja:
7. drīz vien atnāks pie tevis Hanameēls, tava tēvoča Šaluma dēls, ar piedāvājumu: nopērc manu tīrumu, kas Anatotā! Jo tev uz to ir priekšroka.
8. Tiešām, Hanameēls, mana tēvoča dēls, ieradās pie manis sardzes pagalmā, kā Tas Kungs man bija sacījis, un teica man: Pērc manu tīrumu, kas ir Anatotā Benjamīna zemē, jo tev uz to ir priekšroka, pērc to! Tad es nomanīju, ka tas bija mājiens no Tā Kunga.
9. Un tā es nopirku tīrumu Anatotā no sava tēvabrāļa dēla Hanameēla un iesvēru viņam naudu, septiņus seķeļus un desmit sudraba gabalus.
10. Tad es uzrakstīju pirkšanas līgumu, to apzīmogoju un liku lieciniekiem parakstīt un iesvēru naudu ar svariem.
11. Es ņēmu apzīmogoto pirkšanas līgumu ar nolīgumu un noteikumiem un arī apzīmogoto norakstu
12. un nodevu līgumu Baruham, Nerijas dēlam, Maāsejas dēlam, mana brālēna Hanameēla klātbūtnē un liecinieku klātbūtnē, kas bija parakstījuši līgumu, un visu jūdu klātbūtnē, kas bija sardzes pagalmā.
13. Pēc tam es lūdzu Baruhu viņu klātbūtnē veikt manā labā šādu uzdevumu un sacīju:
14. Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: ņem šos dokumentus, apzīmogoto pirkšanas līgumu un tā norakstu un liec tos māla traukā, ka tos var ilgi uzglabāt!
15. Jo tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: turpmāk atkal pirks šinī zemē namus, tīrumus un vīnadārzus!
16. Kad es biju nodevis pirkšanas līgumu Baruham, Nerijas dēlam, es griezos pie Tā Kunga ar šādu lūgšanu:
17. Ak, Kungs, Kungs! Tu radīji debesis un zemi ar Savu lielo spēku un Savu izstiepto roku, Tev nekas nav neiespējams.
18. Tu parādi žēlastību tūkstošiem un atmaksā bērniem par tēvu grēkiem, Tu lielais, varena Dievs, Tavš vārds ir Kungs Cebaots,
19. Tu esi liels padomā un varens darbos, Tavas acis ir nomodā pār cilvēku bērnu ceļiem, lai atmaksātu ikvienam pēc viņa gaitas un pēc viņa darbu augļiem.
20. Tu darīji zīmes un brīnumus Ēģiptes zemē Israēlam un citām tautām līdz šai dienai un ar to sagādāji Sev Vārdu, kāds tas Tev šodien.
21. Tu izvedi Savu Israēla tautu no Ēģiptes ar zīmēm un brīnumiem, ar stipru roku un paceltu elkoni, un lielām briesmām.
22. Tu tiem devi šo zemi, par kuru Tu zvērēji viņu tēviem, ka dosi jau tiem šo zemi par īpašumu, zemi, kur piens un medus tek.
23. Bet, kad tie ienāca zemē un to ieņēma, tie neklausīja Tavu balsi un nestaigāja pēc Taviem baušļiem un nedarīja nekā no visa tā, ko Tu biji viņiem pavēlējis. Tādēļ Tu liki piedzīvot viņiem visu šo nelaimi.
24. Redzi, aplenkuma uzbērums jau sniedzas līdz pilsētai, lai to ieņemtu, un pilsēta, kas ir zobena, bada un mēra varā, jau ir aplencēju kaldeju rokās; tas, ar ko Tu draudēji, ir jau noticis, Tu pats to

redzi.

25. Un tomēr Tu, Kungs mans Dievs, man pavēlēji: pērc tīrumu par naudu un piesauc lieciniekus, - jebšu pilsēta jau īstenībā ir kaldeju rokās!

26. Tad Jeremija savā garā uztvēra Tā Kunga vārdu, un tas viņam sacīja:

27. Redzi, Es esmu Tas Kungs Dievs pār visu miesu! Vai tad Man būtu kas neiespējams?

28. Tādēļ Tas Kungs saka tā: Es nododu šo pilsētu kaldeju rokās un Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara varā: viņš to ieņems.

29. Kaldeji, kas aplenc pilsētu, ielauzīsies tajā, pielaidīs tai uguni un to nodedzinās līdz pamatiem, it īpaši visus namus, uz kuru jumtiem iedzīvotāji kvēpinājuši Baalam un citiem dieviem nesuši dzeramos upurus, lai Mani sarūgtinātu.

30. Jo Israēla bērni un Jūdas bērni ir vienmēr kopš savas jaunības darījuši to, kas ir ļauns Manās acīs. Tiešām, Israēla bērni ir Mani arvien tikai sarūgtinājuši ar saviem roku darbiem! - tā saka Tas Kungs.

31. Arī pati šī pilsēta ir izraisījusi Manas dusmas un Manu bardzību kopš tās tapšanas līdz šai dienai; Man tā jādabū projām no Savām acīm

32. visa tā ļaunuma dēļ, ko Israēla bērni un Jūdas bērni ir darījuši, lai Mani kaitinātu, viņi paši, viņu ķēniņi un lielkungi, viņu priesteri un pravieši, Jūdas vīri un Jeruzālemes iedzīvotāji.

33. Tie Man pagrieza muguru un ne vaigu, kaut gan Es vienmēr tos liku pamācīt; taču tie neklausīja un nepieņēma mācību.

34. Tie pat novietoja savus nejēdzīgos elkus tai namā, kas nes Manu Vārdu, un to lika negodā.

35. Tie cēla Baalam Ben-Hinomas ielejā altārus, kur tie upurēja Moloham, sadedzinādami savus dēlus un savas meitas, ko Es tiem nekad neesmu pavēlējis, un Man nevarēja ne prātā nākt, ka tie varētu darīt tādas šausmīgas negantības un pavedināt Jūdu uz apgrēcību.

36. Un tomēr saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par šo pilsētu, par kuru jūs sakāt, ka tā zobena varas, bada un mēra briesmu dēļ nodota Bābeles ķēniņa rokā:

37. tiešām, Es tos savāksu kopā no visām zemēm, kur Es tos biju izklīdinājis Savās dūsmās, Savā bardzībā un Savā lielajā nežēlastībā, un tos atvedīšu atpakaļ šinī vietā, ka tie te var droši dzīvot.

38. Un tie būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs.

39. Es tiem piešķiršu vienādas sirds domas un vienādu dzīves ceļu, lai tie Mani bīstas visu savu mūžu sev un saviem bērniem par svētību.

40. Un Es slēgšu ar tiem mūžīgu derību, ka Es nemitēšos tiem labu darīt un likšu Savu bijību tiem sirdī, lai tie nekad neatkristu no Manis un nepaliktu Man atkal neuzticīgi.

41. Es priecāšos tiem labu darīt un dēstīšu tos šinī zemē, uzticībā būdams pie tiem ar visu Savu sirdi un dvēseli.

42. Jo tā saka Tas Kungs: kā Es šai tautai uzsūtīju lielu nelaimi, tā Es tai sūtīšu visu labu, ko Es tai esmu solījis.

43. Tiešām, pirks atkal tīrumus šai zemē, par kuru jūs sakāt, ka tā esot kaila un tukša, bez cilvēkiem un lopiem, un nodota kaldeju rokās.

44. Pirks atkal tīrumus par naudu, rakstīs pirkšanas līgumus, tos apzīmogos, un liecinieki apstiprinās tos Benjamīna zemē, Jeruzālemes apkārtnē un Jūdas pilsētās, kalnāju zemēs un ieleju zemes vietās un dienvidzemes novados, jo līdz pašiem pamatiem Es grozīšu visas šīs zemes un tās ļaužu likteņus! saka Tas Kungs.

1. Un atkal nāca Tā Kunga vārds pār Jeremiju, kad viņš vēl sēdēja pils sardzes pagalma cietumā; tas viņam teica:
2. Tā saka Tas Kungs, kas visu ko arī izdara, Tas Kungs, kas izprāto, lai to arī izpildītu, Tas Kungs ir Viņa vārds:
3. piesauc Mani, tad Es tevi uzklaušīšu un tev atklāšu lielas un brīnišķas lietas, kas tev nebija zināmas.
4. Jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par šās pilsētas namiem un par Jūdas ķēniņa namiem, kas noplēsti cīņā pret aplenkuma vaļņiem un izmantoti kara nolūkos,
5. un par tiem namiem, kas izmantoti cīņai pret kaldejiem un lai tos pildītu ar nogalināto cilvēku miesām, ko Es nokāvu Savās dūsmās un Savā bardzībā, jo viņu ļaunuma dēļ Es biju paslēpis Savu vaigu šīs pilsētas priekšā.
6. Bet iegaumē: Es sasiešu un dziedināšu viņas brūces, Es tos darīšu veselus un došu tiem mieru un laimi bagātīgā pilnībā.
7. Es darīšu citādu Jūdas un Israēla likteni un abas zemes atjaunošu kā agrāk,
8. un šķīstīšu to ļaudis no visiem viņu noziegumiem, ar ko tie apgrēkojušies pret Mani, un Es piedošu visus viņu pārkāpumus, ar ko tie noziegušies pret Mani un ar ko tie atkāpušies no Manis.
9. Un tad Jeruzāleme būs Man prieka apgarots vārds, tā būs slavas un goda pilna visām tautām virs zemes. Kad tās dzirdēs visu to, ko Es šai pilsētai labu daru, tās izbīsies un drebēs par visu to prieku un laimi, ko Es tai dodu!
10. Tā saka Tas Kungs: Šinī vietā, par kuru jūs sakāt, ka tā pašlaik ir galīgi novārtā aizlaists apvidus bez cilvēkiem un lopiem, Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās, kas tagad pilnīgi tukšas, bez iedzīvotājiem, bez māju dzīvniekiem, -
11. tur nākotnē atkal dzirdēs prieka balsis un liksmību, līgavaiņu un līgavas gaviļus un to cilvēku slavinājumu balsis, kas sacīs: teiciet To Kungu Cebaotu! Jo labs ir Tas Kungs, un Viņa žēlastība paliek mūžīgi! - un to slavas dziesmas, kas nesīs pateicības upuri Tā Kunga namā. Un Es atvedīšu atpakaļ šīs zemes trimdiniekus, un viss būs kā agrāk! saka Tas Kungs.
12. Tā saka Tas Kungs Cebaots: Šinī vietā, kas tagad ir tukša, bez cilvēkiem un lopiem, un visās citās vietās atkal būs ganības, kur gani ganīs savas avis.
13. Kalnu pilsētās, lejas pilsētās un dienvidpilsētās, Benjamīna zemē un visās apdzīvotās vietās Jeruzālemes apkārtnē un pārējos Jūdas novados ganāmie pulki turpmāk atkal būs stingri gana rokās, kas tos skaita, saka Tas Kungs.
14. Ievēro, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es piepildīšu to svētības apsolījumu, ko Es devu Israēla namam un Jūdas namam.
15. Tanīs dienās un tanī laikā Es izrietīšu Dāvidam īstu pilntiesīgu atvasi, kas nesīs sev līdzī tiesu un taisnību un liks tām valdīt virs zemes.
16. Tanīs dienās Jūdai nāks glābiņš un Jeruzāleme dzīvos drošībā. Vārds, kurā to nosauks, būs: Tas Kungs mūsu taisnība.
17. Jo tā saka Tas Kungs: Dāvidam netrūks nekad tāda vīra, kas godam sēdēs Israēla nama tronī.
18. Arī levītu priesteriem netrūks Mana vaiga priekšā tāda vīra, kas nes dedzināmos upurus, liek pacelties dūmos ēdamiem upuriem un vienmēr kārtīgi sagatavo kaujamus upurus!
19. Un pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:
20. Tā saka Tas Kungs: ja jūs iznīcināt Manu derību ar dienu un Manu derību ar nakti, ka nebūtu vairs ne dienas, ne nakts savā laikā,
21. tikai tad iznīktu arī Mana derība ar Manu kalpu Dāvidu, ka tam nebūtu vairs pēcnācēja, kas kā ķēniņš sēdētu uz viņa troņa, un Mana derība ar Maniem kalpiem - levītu priesteriem!
22. Kā zvaigžņu pulku pie debesīm nevar saskaitīt un jūras smiltis nevar izmērīt, tā Es vairošu Sava kalpa Dāvida dzimumu un levītus, kas Man kalpo.
23. Un atkal pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:
24. Vai tu neesi ievērojis, ko apgalvo ļaudis, kad tie saka: tās abas ciltis jeb tos abus namus, ko Tas

Kungs kādreiz bija Sev izraudzījis, Viņš ir pametis, - un kā tie nicina Manu tautu, it kā tā pēc viņu domām vairs nebūtu nekāda tauta?

25. Tā saka Tas Kungs: ja Mana derība ar dienu un ar nakti nepastāvētu, ja Es nebūtu devis nesatricināmus debess un zemes likumus,

26. tikai tad Es pamestu Jēkaba un Mana kalpa Dāvida pēcnācējus, ka Es no viņu vidus neņemtu valdniekus Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba pēctečiem. Jo Es pārkārtošu par labu viņu likteni un apžēlošos par viņiem!

1. Šis vārds no Tā Kunga nāca pār Jeremiju, kad Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars ar visu savu karaspēku un ar visām pasaules valstīm un tautām, kas bija viņa pakļautībā, aplenca Jeruzālemi un visas apkārtnes pilsētas:
2. Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: ej un pasludini Jūdas ķēniņam Cedekijam: tā saka Tas Kungs: redzi, Es nodošu šo pilsētu Bābeles ķēniņa rokā, un viņš liks tai aiziet bojā uguns liesmās.
3. Arī tu viņam neizbēgsi, tevi sagrābs, un tu kritīsi viņa rokās. Tu stāvēsi ar Bābeles ķēniņu aci pret aci un runāsi ar viņu muti pret muti; pēc tam tad tu nonāksi Bābelē.
4. Uzklauti, Jūdas ķēniņ Cedekij, Tā Kunga vārdu! Tas Kungs tev ir apsollis: tu nemirsi no zobena.
5. Tu nomirsi mierā, un, kā taviem tēviem, agrākiem ķēniņiem, kas bijuši priekš tevis, sakūra sārtu, tā arī tev sakurs mirēja sārtu un tevi nožēlos ar vaidu un sēru izsaucieniem: ak, valdniek un pavēlētāj! - Jo Es to tā esmu noteicis! saka Tas Kungs.
6. Praviētis Jeremija pasludināja visus šos vārdus Jūdas ķēniņam Cedekijam Jeruzālemē tieši tad,
7. kad Bābeles ķēniņa karaspēks aplenca Jeruzālemi un pārējās atlikušās Jūdas pilsētas - Lahišu un Aseku, jo tās bija vienīgās no visām apcietinātajām un stiprajām Jūdas pilsētām, kas vēl turējās.
8. Šis vārds nonāca no Tā Kunga garā Jeremijam, kad ķēniņš Cedekija bija noslēdzis līgumu ar visu tautu Jeruzālemē, apsollīdamies tai izsludināt atsvabināšanu,
9. proti, ka ikvienam būs atlaist brīvībā savu ebreju vergu un verdzeni un ka turpmāk lai neviens neizmantotu savu tautas brāli jūdu vergu darbam.
10. Tad visi lielkungi un visa tauta, kas bija noslēguši līgumu atlaist brīvībā savus vergus un verdzenes un tos neizmantot vairs vergu darbam, arī izpildīja līgumu un tos atlaida.
11. Bet pēc tam tie apdomājās un sauca atpakaļ visus vergus un verdzenes, kurus tie bija jau atsvabinājuši, un padarīja tos atkal par vergiem un verdzenēm.
12. Un pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:
13. Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es noslēdzu ar jūsu tēviem derību, kad Es tos atsvabināju no Ēģiptes vergu nama un aizvedu no turienes projām, tiem sacīdams:
14. septītajā gadā ikvienam jāatsvabina savs tautas brālis ebrejs, kas tev bija pārdots vai pats pārdevies. Sešus gadus viņš tev kalpos, bet tad tev tas jāatsvabina! Bet jūsu tēvi Man neklausīja un neveltīja Man nekādas uzmanības.
15. Tagad nu gan jūs bijāt atgriezušies un darījāt, kas Manās acīs pareizi, kad jūs pasludinājāt savu tautiešu atsvabināšanu un noslēdzāt līgumu Manā priekšā tai namā, kas nosaukts Manā Vārdā.
16. Bet tad jūs grozījāt savas domas un likāt negodā Manu Vārdu. Jūs atsaucāt atpakaļ ikviens savu vergu un verdzeni, kurus jūs jau bijāt atlaiduši brīvībā, un tos piespiedāt atkal palikt par vergiem un verdzenēm.
17. Tādēļ tā saka Tas Kungs: jūs Man nepaklausījāt un nepasludinājāt brīvību savam tautas un cilts brālim, redzi, tad Es jums tagad daru zināmu citas brīvības gada iestāšanos, kad dota brīvība trakt zobenam, plosīties mērim un badam. Un Es jūs padarīšu par šausmu pilnu paraugu visām pasaules valstīm.
18. Ar tiem vīriem, kas pārkāpa Manu derību, pārkāpdami līguma noteikumus, ko tie Mana vaiga priekšā noslēguši, Es rīkošos kā ar to upura teļu, ko tie pārcirta divos gabalos un tad aizgāja pa vidu starp abiem gabaliem:
19. Jūdas dižciltīgos pārvaldniekus, Jeruzālemes dižciltīgos pārvaldniekus, galma ierēdņus, priesterus un visu tautu, kas gāja pa vidu starp abiem gabaliem, -
20. tos Es nodošu viņu ienaidnieku rokās, to rokās, kas tīko pēc viņu dzīvības. Viņu miesas būs par barību putniem apakš debess un zvēriem laukā.
21. Arī Jūdas ķēniņu Cedekiju un viņa dižciltīgos Es nodošu viņu ienaidnieku varā, tiem, kas tīko pēc viņu dzīvības, proti, Bābeles ķēniņa karaspēka varā, kas tagad aizgājis no jums.
22. Ziniet, Es tikai pavēlēšu, tā saka Tas Kungs, un tie nāks atpakaļ uz šo pilsētu, to ielenks, ieņems un nodedzinās. Jūdas pārējās pilsētas Es arī padarīšu par drupu kaudzēm un par neapdzīvojamu tukšnesi!

1. Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Jeremiju Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, valdīšanas laikā:
2. Ej pie rehabiešu dzimtas, runā ar tiem, ved tos Tā Kunga namā, vienā no nama telpām, un piedāvā tiem vīnu dzert!
3. Tad es aicināju Jaāsanju, Jeremijas dēlu, Habacinjas dēladēlu, un viņa brāļus ar visiem viņu dēliem līdz ar visu rehabiešu dzimtu.
4. Es vedu tos Tā Kunga namā Dieva vīra Hanana, Jigdaljas dēla, bērnu telpā, kura atrodas blakus dižciltīgo telpai, virs sliekšņu sarga Maāseja, Šaluma dēla, telpas.
5. Tur es piedāvāju rehabiešu vīriem pilnas krūzes un kausus ar vīnu un aicināju tos dzert vīnu.
6. Taču tie atbildēja: Mēs nedzeram vīnu, jo mūsu tēvs Jonadabs, Rehaba dēls, ir mums pavēlējis: jums nebūs vīnu dzert - ne jums, ne jūsu bērniem nemūžam;
7. jums nebūs arī celt namus, laukus apsēt, vīnadārzus dēstīt vai tos iegūt īpašumā. Bet jums būs dzīvot teltīs visu savu mūžu, ka jūs varat ilgi dzīvot tai zemē, kurā jūs piemītat kā svešinieki. -
8. Tā mēs izpildām visu, ko mūsu tēvs Jonadabs, Rehaba dēls, pavēlējis, mēs nedzeram vīnu visu mūžu, ne mēs, ne mūsu sievas, ne mūsu dēli, ne meitas.
9. Mēs neceļam namus, kur dzīvot, un mums nav ne vīnadārzu, ne tīrumu, ne sējumu.
10. Mēs dzīvojam teltīs un stingri izpildām visu, ko mūsu tēvs Jonadabs pavēlējis.
11. Bet, kad Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars uzbruka šai zemei, mēs teicām: glābsimies no kaldeju un sīriešu karaspēka un iesim uz Jeruzālemi! - Un tā mēs esam apmetušies tagad Jeruzālemē.
12. Pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:
13. Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: ej un saki Jūdas vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem: vai tiešām jūs nepieņemat mācību, lai klausītu Maniem vārdiem? - tā saka Tas Kungs.
14. Jonadaba, Rehaba dēla, vārdi, ko viņš pavēlējis saviem bērniem, proti, nedzert vīna, ir izpildīti: tie nedzer vīnu līdz šai dienai, jo tie klausā sava ciltstēva pavēlei. Bet Es esmu uz jums vienmēr runājis, bet jūs Mani neklausījāt.
15. Un turklāt Es sūtīju vienmēr pie jums visus Savus kalpus, praviešus, un liku jums sludināt: atgriezieties ikviens no saviem ļaunajiem ceļiem, labojiet savas dzīves gaitas un neskrieniet pie citiem dieviem, nekalsojiet tiem! - Tad jūs negribējāt to dzirdēt un neklausījāt Man.
16. Jonadaba, Rehaba dēla, pēcnācēji izpildīja pavēli, ko tiem viņu ciltstēvs devis. Bet šī tauta neklausās uz Mani!
17. Tādēļ saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: redzi, Es sūtīšu pār Jūdu un visiem Jeruzālemes iedzīvotājiem visu to nelaimi, ar ko Es tiem piedraudēju, tādēļ ka tie neuzklausīja Mani, kad Es uz tiem runāju, un Man neatbildēja, kad Es tos uzrunāju.
18. Rehabiešu dzimtai Jeremija sacīja: Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: tādēļ ka jūs esat turējuši sava tēva Jonadaba pavēles un izpildījuši visas pavēles, ko viņš jums devis,
19. tādēļ, saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, Jonadabam, Rehaba dēlam, nekad netrūks tāda vīra, kas stāvēs Manā priekšā vienumēr!

1. Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, ceturtajā valdīšanas gadā pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:
2. Ņem rakstu rituli un raksti tanī visus tos vārdus, ko Es ar tevi esmu runājis par Israēlu, par Jūdu un par visām tautām no Josijas laika līdz šai dienai!
3. Varbūt Jūdas nams, kad tas dzirdēs, kādu Es tiem esmu nodomājis sūtīt nelaimi, varbūt viņi ikviens atgriežas no sava ļaunā ceļa, un Es tiem varu piedot viņu noziegumus un grēkus.
4. Tad Jeremija aicināja Baruhu, Nerijas dēlu; Baruks tad arī rakstīja rakstu tīstoklī visus vārdus no Jeremijas mutes, ko Tas Kungs tam bija teicis.
5. Tad Jeremija deva Baruham šādu rīkojumu: Es esmu apcietināts un nevaru iet Tā Kunga namā.
6. Bet ej tu un lasi no rakstu tīstokļa visus Tā Kunga vārdus, ko tu uzrakstīji no manas mutes, tautai Tā Kunga namā kādā svētku dienā skaļi priekšā. Lasi arī Jūdas ļaudīm, kas sanākuši no savām pilsētām.
7. Varbūt viņu lūgšana nonāk Tā Kunga priekšā un tie atgriežas ikviens no saviem ļaunajiem ceļiem, jo liela ir Tā Kunga dusmība un bardzība, ar ko Viņš piedraudējis šai tautai.
8. Un Baruks, Nerijas dēls, darīja tā, kā pravielis Jeremija bija viņam pavēlējis: Viņš lasīja tautai no rakstu tīstokļa priekšā Tā Kunga vārdus Tā Kunga namā.
9. Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, piektā valdīšanas gada devītajā mēnesī izsludināja gavēni Tā Kunga priekšā visiem Jeruzālemes iedzīvotājiem un visai tautai, kas bija sanākusi no Jūdas pilsētām Jeruzālemē.
10. Tad Baruks lasīja no rakstu tīstokļa Jeremijas vārdus Tā Kunga namā Gemarjas, valsts rakstveža Šafana dēla, telpā, augšējā pagalmā pie Tā Kunga nama jaunajiem vārtiem, visai tautai skaļi priekšā.
11. Kad Mihaja, Gemarjas dēls un Šafana dēladēls, bija dzirdējis visus Tā Kunga vārdus no rakstu tīstokļa nolasām,
12. tad viņš devās lejup ķēniņa namā, kur valsts rakstveža darba istabā bija sapulcināti augstākie ierēdņi: valsts rakstvedis Ēlišāma, Delaja, Šemajas dēls, Elnātāns, Akbora dēls, Gemarja, Šafana dēls, Cedekija, Hananjas dēls, un visi augstākie valsts darbinieki.
13. Kad Mihaja viņiem atstāstīja visu, ko Baruks tautai lasījis no rakstu tīstokļa priekšā,
14. tad visi lielkungi sūtīja Jehudi, Netanjas dēlu, bet Netanja bija Šelemjas un tas Kušijas dēls, pie Baruha un lika tam teikt: Ņem to rakstu tīstokli, no kura tu esi lasījis tautai, un nāc šurp! Tad Baruks, Nerijas dēls, paņēma tīstokli un gāja pie tiem.
15. Tie sacīja viņam: Sēdies un lasi to mums! Tad Baruks to viņiem lasīja.
16. Kad tie dzirdēja visus šos vārdus, tie saskatījās izbijušies un sacīja Baruham: Visi šie vārdi mums jādara zināmi ķēniņam.
17. Tad tie jautāja Baruham: Atstāsti mums sīkāk, kā tu uzrakstīji visus šos vārdus, ko viņš tev runāja.
18. Baruks tiem atbildēja: Tieši no viņa mutes nāca šie vārdi, un es tos ierakstīju ar tinti grāmatā.
19. Tad lielkungi sacīja Baruham: Ej un paslēpies, tu un Jeremija, neviens lai nezina, kur jūs esat!
20. Tad tie gāja pie ķēniņa pils pagalmā, bet rakstu tīstokli tie atstāja pie rakstveža Ēlišāma un atstāstīja ķēniņam visu notikušo.
21. Ķēniņš sūtīja Jehudi pēc tīstokļa, un viņš to atnesa no rakstveža Ēlišāma kancelejas. Un Jehudis lasīja priekšā grāmatu ķēniņam un visiem lielkungiem, kas bija pie ķēniņa.
22. Ķēniņš sēdēja ziemas dzīvoklī, jo bija devītais mēnesis, un viņa priekšā ogļu tvertnē kurējās uguns.
23. Kad Jehudis bija izlasījis trīs vai četras slejas no rakstu tīstokļa, ķēniņš atgriezās tās ar nazi nost un iemeta ugunī, kas viņa priekšā kurējās, kamēr viss rakstu tīstoklis sadega ugunī.
24. Bet ne ķēniņš, ne viņa kalpotāji neizbijās un nesaplēsa savas drēbes, kad tie dzirdēja visus šos vārdus.
25. Lai gan Elnātāns, Delaja un Gemarja lūdza ķēniņu rakstu tīstokli neiznīcināt, viņš tos neklausīja.
26. Bet ķēniņš gan pavēlēja savam dēlam Jerahmeēlam, kā arī Serajam, Asriēla dēlam, un Šelemjam, Abdēla dēlam, apcietināt rakstu tīstokļa rakstītāju Baruhu un pravieti Jeremiju. Bet Tas Kungs tos

paslēpa.

27. Kad ķēniņš bija sadedzinājis grāmatu un visus tos vārdus, ko Baruhs bija uzrakstījis no Jeremijas mutes, tad pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:

28. Ņem vēlreiz citu tīstokli un raksti tanī visus tos vārdus, kas bija iepriekšējā tīstoklī, ko Jūdas ķēniņš sadedzināja.

29. Bet Jūdas ķēniņam Jojakīmam saki: tā saka Tas Kungs: tu grāmatu sadedzināji, jautādams: kādēļ tu tur ierakstīji, ka nāksot Bābeles ķēniņš, šo zemi izpostīšot un iznīcināšot cilvēkus un lopus?

30. Tādēļ Tas Kungs ir nolēmis šādi par Jūdas ķēniņu Jojakīmu: viņam nebūs pēcnācēju, kas sēdēs uz Dāvida troņa, un viņa projām aizsviestais līķis gulēs ilgāku laiku laukā dienas karstumā un nakts aukstumā.

31. Un Es piemeklēšu viņam, viņa pēcnācējiem un kalpiem viņu noziegumus un sūtīšu pār Jeruzālemes iedzīvotājiem un pār Jūdas namu visu to nelaimi, ar ko Es tiem piedraudēju, bet tie Mani neuzklausīja!

32. Tāpēc Jeremija ņēma citu tīstokli un deva to rakstītājam Baruham, Nerijas dēlam. Baruhs ierakstīja tur no Jeremijas mutes visus tos vārdus, kas bija Jūdas ķēniņa Jojakīma sadedzinātā rakstu tīstoklī; bez tam viņš pierakstīja klāt vēl daudzus citus līdzīgus vārdus.

1. Kad ķēniņš Cedekija, Josijas dēls, ko Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars bija iecēlis par ķēniņu Konjas, Jojakīma dēla, vietā, valdīja Jūdas zemē,
2. tad neviens - ne ķēniņš, ne viņa kalpi, ne zemes iedzīvotāji neuzklausīja Tā Kunga vārdu, ko Tas Kungs runāja ar pravieša Jeremijas muti.
3. Tad ķēniņš Cedekija sūtīja Juhalu, Šelemjas dēlu, un priesteri Cefanju, Maāsejas dēlu, pie pravieša Jeremijas un lika viņam sacīt: Lūdz par mums To Kungu, mūsu Dievu!
4. Jeremija vēl varēja brīvi nākt un iet tautas vidū, jo nebija vēl apcietināts.
5. Faraona karaspēks toreiz bija ceļā no Ēģiptes, un kaldeji, kas aplenca Jeruzālemi, to izdzirduši, bija aizgājuši no Jeruzālemes projām.
6. Tad Tā Kunga vārds nāca pār pravieti Jeremiju:
7. Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: paziņojiet Jūdas ķēniņam, kas jūs sūtījis pie Manis, lai Man jautātu: redzi, faraona karaspēks, kas jums nāca palīgā, drīz atgriezīsies atkal savā zemē Ēģiptē.
8. Atgriezīsies atpakaļ arī kaldeji, lai aplenktu šo pilsētu; tie to ieņems un nodedzinās ar uguni.
9. Tā saka Tas Kungs: Nepievilieties, domādami, ka kaldeji aizies no jums, jo tie neaizies.
10. Nē, kad jūs arī sakautu visu kaldeju karaspēku, kas ar jums karo, un atliktu tikai daži ievainoti vīri, tie atspirgs atkal ikviens savā teltī, celsies un nodedzinās pilsētu!
11. Un notika, ka kaldeju karaspēks atkāpās no Jeruzālemes bailēs no faraona karaspēka.
12. Tad Jeremija atstāja Jeruzālemi, dodamies uz Benjamīna zemi, lai tur ar saviem radniekiem nokārtotu kādu mantojuma lietu.
13. Kad viņš nonāca Benjamīna vārtos, sardzē tur stāvēja virsnieks Jirija, Šelemjas dēls, tas bija Hananjas dēls; viņš aizturēja Jeremiju, tam pārmezdams: Tu gribi pāriet pie kaldejiem!
14. Jeremija tam atbildēja: Nav taisnība! Es negribu pāriet pie kaldejiem! Bet Jirija tam nepiegrieza vērību un apcietināja Jeremiju un veda to pie zemes varenajiem.
15. Tie bija pret Jeremiju naidīgi noskaņoti, lika to pērt un ieslodzīt valsts rakstveža Jonatāna namā, ko tie bija pārveidojuši par cietumu.
16. Kad Jeremija bija ievietots ūdens piegādes nama dziļajā pagrabtelpā un bija tur pavadījis jau ilgāku laiku,
17. tad ķēniņš Cedekija sūtīja ļaudis un lika atvest Jeremiju un tam jautāja slepenībā savā pilī: Vai ir kāds vārds bijis no Tā Kunga? Jeremija atbildēja: Ir gan, un proti - tevi nodos Bābeles ķēniņa rokās.
18. Tad Jeremija sacīja ķēniņam Cedekijam: Ko es esmu apgrēkojies pret tevi, pret taviem kalpiem un pret šo tautu, ka jūs mani likāt cietumā?
19. Kur tad nu paliek jūsu pravieši, kuri jums sludināja, ka Bābeles ķēniņš nedošoties karā pret jums un pret šo zemi?
20. Un tagad uzklausi jel mani, mans kungs un ķēniņ, un lai mana lūgšana atrod pie tevis dzirdīgas ausis: nesūti mani atpakaļ valsts rakstveža Jonatāna namā, lai man tur nav jāmirst!
21. Tad ķēniņš pavēlēja novietot Jeremiju pils sardzes pagalma cietumā un deva viņam katru dienu klaipu maizes no cepēju ielas, kamēr pilsētā maize izbeidzās. Tā Jeremija palika pils sardzes pagalma cietumā.

1. Kad Sefatja, Matana dēls, Gedalja, Pašhura dēls, un Juhals, Šelemjas dēls, un Pašhurs, Malkijas dēls, dzirdēja, ko Jeremija runāja uz visu tautu, sacīdams:
2. Tā saka Tas Kungs: kas šeit paliks pilsētā, tas mirs no zobena, no bada un mēra, bet, kas pāries pie kaldejiem, tas paliks dzīvs un paglābsies drošībā.
3. Jo tā saka Tas Kungs: šī pilsēta noteikti kritīs Bābeles ķēniņa karaspēka rokās: ķēniņš to ieņems.
4. Tad augstākie pārvaldnieki sacīja ķēniņam: Šis vīrs ir sodāms ar nāvi, jo viņš nokauj drosmi visiem kareivjiem, kas vēl atlikuši šinī pilsētā, un iedveš izmisumu visiem iedzīvotājiem, runādams tiem tādus vārdus. Tiešām, šis vīrs nemeklē tautas labumu, bet tautas nelaimi!
5. Tad ķēniņš Cedekija tiem atbildēja: Labi! Nododu viņu jūsu rīcībā, jo ķēniņš pret jums tā kā tā neko nespēj.
6. Tad tie ņēma Jeremiju un ieslodzīja to ķēniņa dēla Malkijas ūdens tvertnē, kas atradās pils pagalmā. Jeremiju nolaida tanī ar virvēm. Tvertnē nebija ūdens, bet tikai dubļi, un Jeremija iegrima dubļos.
7. Kad etiopietis Ebedmelehs, ķēniņa kalps un galminieks, dzirdēja, ka Jeremiju ieslodzījuši tvertnē,
8. tad viņš atstāja ķēniņa pili un griezās pie ķēniņa, kas tanī brīdī sēdēja Benjamīna vārtos, ar šādu ziņojumu:
9. Mans Kungs un ķēniņ! Tie vīri, kas Jeremiju iemeta bedrē, ir rīkojušies netaisni un nodarījuši viņam ļaunu. Tur viņam jānomirst badā! Jo pilsētā vairs nebija maizes.
10. Tad ķēniņš pavēlēja etiopietim Ebedmeleham, ķēniņa kalpam: Ņem no šejienes trīs vīrus un izvelc pravieti Jeremiju no ūdens tvertnes, pirms viņš mirst!
11. Tad ķēniņa kalps Ebedmelehs ņēma tos trīs vīrus un gāja ķēniņa nama noliktavas apakšējās telpās, sameklēja tur vecu novalkātu drēbju lupatas un ielaida tās ar virvēm Jeremijam tvertnē.
12. Un ķēniņa kalps sacīja Jeremijam: Liec veco drēbju lupatas sev padusēs zem virvēm! - un Jeremija tā darīja.
13. Tad tie viņu izvilka ar virvēm no tvertnes. Tā Jeremija palika pils sardzes cietumā.
14. Pēc tam ķēniņš Cedekija sūtīja savu kalpu un lika pasaukt Jeremiju pie sevis Tā Kunga nama trešajā ieejā. Tur ķēniņš Cedekija sacīja Jeremijam: Es tev ko jautāšu, neapslēp man nekā!
15. Jeremija atbildēja Cedekijam: Kad es tev to sacīšu, tad tu liksi mani nokaut, un, kad es tev došu padomu, tu tomēr man neklausīsi.
16. Tad ķēniņš Cedekija deva slepenībā Jeremijam zvērestu, sacīdams: Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas radījis mūsu dvēseli, es tevi nenokaušu un neizdošu tiem vīriem, kas tīko pēc tavas dzīvības!
17. Tad Jeremija sacīja Cedekijam: Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: ja tu padosies Bābeles ķēniņa virsniekiem, tad tu paliksi dzīvs, un šī pilsēta netiks nodedzināta, tu dzīvosi un tava ģimene.
18. Bet, ja tu nepadosies Bābeles ķēniņa virsniekiem, tad šī pilsēta kritīs kaldeju rokās, un tie to nodedzinās. Un arī tu neizglābsies no viņu rokām.
19. Ķēniņš Cedekija sacīja Jeremijam: Es baidos, ka tikai mani neizdotu tiem jūdiem, kas jau agrāk pārgājuši pie kaldejiem, un tie mani neapsmietu.
20. Bet Jeremija viņam atbildēja: Tevi neizdos! Klausī Tā Kunga balsi, ko es tev saku, un tev labi klāsies, un tu paliksi dzīvs.
21. Bet, ja tu liegsies padoties, tad šis ir tas vārds, ko Tas Kungs man atklāja:
22. redzi, visas sievas, kas vēl palikušas Jūdas ķēniņa pilī, izvedīs pie Bābeles ķēniņa virsniekiem, un tās tev sacīs: pievīluši un maldinājuši ir tevi tavi mierinātāji un uzticamie draugi! Un, kad tavas kājas iegrimušas un iestigušas dubļos, tie tevi atstājuši! -
23. Visas tavas sievas un tavus bērnus aizvedīs pie kaldejiem, un arī tu pats neizglābsies no tiem, tu kritīsi Bābeles ķēniņa rokās, un šī pilsēta izgaiss uguns liesmās!
24. Tad Cedekija sacīja Jeremijam: Nevienam nav jāzina, ko mēs runājam, lai tu nemirtu!
25. Bet, ja mūsu lielkungi dabūtu zināt, ka es esmu ar tevi runājis, un tie nāktu pie tevis un teiktu tev: saki mums, ko tu runāji ar ķēniņu, neslēp mums nekā, mēs tevi neaiztiksim, un ko ķēniņš tev

teica? -

26. tad atbildi tiem: es lūdzu ķēniņam, lai viņš mani neliek vest atpakaļ Jonatāna namā, kur man būtu jāmirst.

27. Kad visi lielkungi nāca pie Jeremijas un tam jautāja, tad viņš tiem atbildēja, kā ķēniņš bija noteicis. Tad tie atstāja viņu mierā, jo saruna nebija izpaudusies atklātībā.

28. Tā Jeremija palika pils sardzes pagalma cietumā līdz tai dienai, kad Jeruzālemi ieņēma.

1. Kad Jeruzāleme bija ieņemta, Jūdas ķēniņa Cedekijas devītā valdīšanas gada desmitajā mēnesī uzbruka Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars ar visu savu karaspēku Jeruzālemei un to aplenca.
2. Cedekijas vienpadsmitā valdīšanas gada ceturtā mēneša devītajā dienā tie ielauzās pilsētā.
3. Tad visi Bābeles kara virsnieki iegāja pilsētā un apmetās pie vidējiem vārtiem: Nergals-Sarecers, galminieku virsnieks Samgars-Nebo Sarsekims, gudro virsnieks Nergals-Sarecers un visi pārējie Bābeles ķēniņa virsnieki.
4. Kad Jūdas ķēniņš Cedekija un visi viņa kareivji to redzēja, tie metās bēgt, atstāja pilsētu naktī pa ķēniņa dārza ceļu cauri vārtiem divu mūru starpā un izgāja klajumā.
5. Bet kaldeju karaspēks tiem dzinās pakaļ un panāca Cedekiju Jērikas klajumos. Tie viņu saņēma un veda pie Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara uz Riblu Hamatas novadā. Un tas sprieda tiesu pār viņu.
6. Bābeles ķēniņš lika Cedekijas dēlus nokaut Riblā viņa acu priekšā, tāpat arī visus Jūdas dižciltīgos.
7. Cedekijam viņš lika izdurt acis, to saistīt ar vara saitēm un vest uz Bābeli.
8. Kaldeji nodedzināja ķēniņa pili un iedzīvotāju namus un noārdīja Jeruzālemes mūrus.
9. Bet vēl pilsētā palikušos un tos, kas bija pārbēguši pie viņiem, un visus, cik vēl bija pāri palikuši tautā, miesassardzes virsnieks Nebusaradans aizveda uz Bābeli.
10. Bet no vienkāršiem ļaudīm, kam nebija īpašuma, miesassardzes pavēlnieks Nebusaradans atstāja vienu daļu Jūdas zemē un ierādīja tiem tanī dienā vīnadārzus un tīrumus.
11. Par Jeremiju turpretī Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars miesassardzes priekšniekam Nebusaradanam deva šādu pavēli:
12. Ņem tu viņu un gādā par viņu! Nedari viņam nekā ļauna! Ievēro viņa vēlēšanās un, kā viņš tev sacīs, tā dari ar viņu!
13. Tad augstākais miesassardzes priekšnieks Nebusaradans, galminieku priekšnieks Nebusasbans un zīmju tulku priekšnieks Nergals-Sarecers un visi pārējie Bābeles ķēniņa virsnieki sūtīja ļaudis pēc Jeremijas.
14. Tie izņēma Jeremiju no pils sardzes cietuma un nodeva to Gedaljam, Ahikāma dēlam, kas savukārt bija Šafana dēls. Tā Jeremija palika pie tautas.
15. Bet pār Jeremiju, kad tas vēl sēdēja pils sardzes cietumā, nāca Tā Kunga vārds:
16. Ej un saki ķēniņa kalpam etiopietim Ebedmeleham: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es izpildīšu Savus draudus pār šo pilsētu tai par ļaunu un ne par labu, nedz arī par svētību: tu pats to redzēsi tanī dienā.
17. Bet tevi Es izglābšu tanī dienā, tā saka Tas Kungs, un tu nekritīsi to vīru rokā, no kuriem tu bīsties.
18. Tiešām, Es ļaušu tev izbēgt, tu nekritīsi no zobena, bet iemantosi dzīvību, jo tu palāvēsi uz Mani! - tā saka Tas Kungs.

1. Šis ir vārds no Tā Kunga, kas nāca pār Jeremiju, kad miesassardzes priekšnieks Nebusaradans viņu atsvabināja Rāmā, kur tas viņu bija atradis apcietinātu Jeruzālemes un Jūdas iedzīvotāju starpā jau važās saistītu aizvešanai uz Bābeli.
2. Kad miesassardzes priekšnieks viņu tur atrada, viņš sacīja Jeremijam: Tas Kungs, tavš Dievs, bija šai vietai piedraudējis ar šo nelaimi,
3. un tagad Tas Kungs liek tam tā notikt, Viņš izpilda Savus draudus, tādēļ ka jūs esat grēkojuši pret To Kungu un neklausījāt Viņa balsi: tādēļ tas jums tā arī notiek.
4. Tagad nu, redzi, es atsvabinu tavas rokas no važām. Ja tev tik iet ar mani uz Bābeli, tad nāc, es gādāšu par tevi. Bet, ja tev netiek ar mani iet uz Bābeli, tad lai paliek! Redzi, visa zeme tavā priekšā, tu vari iet, kur vien vēlies un kur tev patīk!
5. Kad Jeremija vēl nevarēja izšķirties, tas viņam sacīja: Tad atgriezies atpakaļ pie Gedaljas, Ahikāma dēla, tas ir Šafana dēls, ko Bābeles ķēniņš iecēlis par pārvaldnieku pār Jūdas pilsētām, un paliec pie tā tautas vidū vai ej citur, kur tu vēlies! Tad miesassardzes priekšnieks deva tam ceļamaizi un dāvanu un to atlaida.
6. Jeremija gāja uz Micpu pie Gedaljas, Ahikāma dēla, un palika pie viņa tautas vidū, kas vēl bija atlikusi tanī zemē.
7. Kad visi kara virsnieki, kas stāvēja laukā ar saviem karavīriem, dzirdēja, ka Bābeles ķēniņš iecēlis Gedalju, Ahikāma dēlu, par zemes pārvaldnieku un uzticējies viņam vīru, sievu un bērnu, visu vienkāršu ļaužu apsardzību, kas nebija aizvesti uz Bābeli,
8. tad tie nāca pie Gedaljas uz Micpu: Ismaēls, Netanjas dēls, Johanans un Jonatāns, Kareaha dēli, Seraja, Tan-humeta dēls, Ofaja dēli no Netofas, Jesanja, Maāhata dēls, kopā ar saviem vīriem.
9. Tad Gedalja, Ahikāma dēls, Šafana dēladēls, Dievu svinīgi piesaukdams, griezās pie viņiem un viņu vīriem ar šādu uzrunu: Nebīstaities kaldejiem kalpot! Palieciet šai zemē un padodieties Bābeles ķēniņam, tad jums labi klāsies!
10. Redzi, arī es dzīvoju Micpā, lai varētu atbildībā stāvēt kaldeju priekšā, kad tie nāks pie mums. Bet jūs ievāciet vīna, lauku un eļļas ražu savos traukos un dzīvojiet savās pilsētās, ko esat ieguvuši!
11. Tāpat arī tiem jūdiem, kas atradās Moābā, zem amoniešiem, Edomā un visās pārējās zemēs, drīz kļuva zināms, ka Bābeles ķēniņš atstājis daļu iedzīvotāju Jūdā un ka viņš iecēlis Gedalju, Ahikāma dēlu un Šafana dēladēlu, tiem par zemes pārvaldnieku.
12. Tad visi šie jūdi atgriezās atpakaļ no visām malām, kur tie bija izkaisīti, un saradās Jūdas zemē pie Gedaljas Micpā. Un tiem bija bagāta vīna un dārza augļu raža.
13. Bet, kad Johanans, Kareaha dēls, un visi kara virsnieki, kas stāvēja laukā, bija ieradušies pie Gedaljas Micpā,
14. tad tie viņam sacīja: Vai tu zini, ka amoniešu ķēniņš Baāliss ir nosūtījis Ismaēlu, Netanjas dēlu, lai tas tevi nogalinātu? Bet Gedalja, Ahikāma dēls, tiem neticēja.
15. Tad Johanans, Kareaha dēls, slepeni sarunājās ar Gedalju Micpā un tam teica: Atļauj man iet un nogalināt Ismaēlu, Netanjas dēlu, un neviens lai to nedabū zināt! Kādēļ lai viņš tevi nokauj un visi jūdi, kas šeit pie tevis sapulcējušies, atkal lai izklīstu un pēdējie no Jūdas pāri palikušie lai aizietu bojā?
16. Bet Gedalja, Ahikāma dēls, atbildēja Johanam, Kareaha dēlam: Nedari tā, kā tu teici, jo nav taisnība, ko tu saki par Ismaēlu!

1. Septītajā mēnesī nāca Ismaēls, Netanjas dēls, un Ālišāmas dēladēls, no ķēniņa dzimuma un viens no iepriekšējā ķēniņa augstākiem varas nesējiem, ar desmit vīriem pie Gedaljas, Ahikāma dēla, uz Micpu. Pie galda sēdot,
2. cēlās Ismaēls, Netanjas dēls, un tie desmit vīri, kuri bija pie viņa, un nokāva ar zobenu Gedalju, Ahikāma dēlu; tas bija arī Šafana dēladēls. Tā viņš nogalināja to vīru, ko Bābeles ķēniņš bija iecēlis par pārvaldnieku pār šo zemi.
3. Arī visus jūdus, kas bija Micpā pie Gedaljas, un kaldeju karavīrus, kas tur atradās, Ismaēls nogalināja.
4. Otrā dienā pēc Gedaljas nogalināšanas, kad neviens to vēl nezināja,
5. nāca vīri no Sihemas, no Šilo un Samarijas, skaitā astoņpadsmit, ar apcirptām bārdām, saplēstām drēbēm un ar miesas ievainojumiem. Tiem bija ēdamie upuri un smaržīgie kvēpināmie sveķi, ko tie gribēja nest Tā Kunga namā.
6. Tad Ismaēls, Netanjas dēls, no Micpas izgāja tiem pretī un iedams raudāja. Kad viņš tos sastapa, viņš tiem sacīja: Nāciet iekšā pie Gedaljas, Ahikāma dēla!
7. Bet, kad tie ienāca pilsētā, Ismaēls, Netanjas dēls, nokāva tos un iemeta kādā akas tvertnē, viņš un tie vīri, kas bija pie viņa.
8. Viņu starpā tomēr bija desmit vīru, kas sacīja Ismaēlam: Nenokauj mūs, jo mums ir apslēptas mantas tīrumā: kvieši, mieži, eļļa un medus! Viņš tos atstāja dzīvus un nenokāva kopā ar viņu brāļiem.
9. Tvertne, kurā Ismaēls iemeta kopā ar Gedalju noslepkavotos vīrus, bija tā pati, ko ķēniņš Asa reiz bija licis ierīkot karā pret Israēla ķēniņu Baēšu. Šo plašo, dziļo un izmūrēto akas tvertni tagad Ismaēls, Netanjas dēls, piepildīja ar nokauto liķiem
10. un aizveda visus Micpā vēl palikušos iedzīvotājus: ķēniņa sievas ar meitām un visus ļaudis, ko sardzes priekšnieks Nebusaradans bija atstājis Gedaljas apsardzībā. Tos visus Ismaēls, Netanjas dēls, izveda, un arī pats taisījās pāriet pie amoniešiem.
11. Kad nu Johanans, Kareaha dēls, un visi virsnieki, kuri bija pie viņa, dzirdēja, kādu negēlību izdarījis Ismaēls, Netanjas dēls,
12. tad tie sacēla visus savus ļaudis un devās cīņā pret Ismaēlu, Netanjas dēlu, un atrada viņu pie lielā ūdens Gibeonā.
13. Kad ļaudis, kas bija pie Ismaēla, ieraudzīja Johananu, Kareaha dēlu, un visus virsniekus pie viņa, tie priecājās.
14. Un visi ļaudis, kurus Ismaēls bija apcietinājis un aizvedis no Micpas, sacēlās un pārgāja pie Johanana, Kareaha dēla.
15. Bet Ismaēls, Netanjas dēls, ar astoņiem vīriem bēga no Johanana un pārgāja pie amoniešiem.
16. Tad Johanans, Kareaha dēls, un visi virsnieki, kas bija pie viņa, pārņēma visu tautas atlikumu, ko Ismaēls, Netanjas dēls, pēc Gedaljas, Ahikāma dēla, nokaušanas apcietināja Micpā un aizveda; tāpat arī vīrus, karavīrus, sievas, bērnus un galma ļaudis, ko viņš bija atvedis no Gibeonas.
17. Viņi devās ceļā un apmetās pie Kimhama nometnes Bētlemes tuvumā, lai virzītos no turienes uz Ēģipti
18. un bēgtu no kaldejiem, jo no tiem viņi bijās, tādēļ ka Ismaēls, Netanjas dēls, bija noslepkavojis Gedalju, Ahikāma dēlu, ko Bābeles ķēniņš bija iecēlis par zemes pārvaldnieku.

1. Visi kara virsnieki, arī Johanans, Kareaha dēls, un Jesanja, Hošajas dēls, un visa tauta, lieli un mazi, nāca pie pravieša Jeremijas
2. un tam sacīja: Paklausī mūsu lūgšanu un lūdz To Kungu, savu Dievu, par mums, kas esam atlikuši no daudziem tikai necīgs mazums, kā pats redzi,
3. lai Tas Kungs, tavš Dievs, mums rādītu ceļu, pa kuru mums jāstaigā, un tos noteikumus, kas mums jāpilda!
4. Pravietis Jeremija tiem atbildēja: Labi, es pielūgšu To Kungu, jūsu Dievu, kā jūs vēlaties, un darīšu tad jums zināmu visu, ko Tas Kungs sacīs, es neslēpšu jums nevienu vārdu.
5. Tad tie sacīja Jeremijam: Tas Kungs lai ir par mums patiesš un taisns liecinieks, ja arī mēs pilnīgi nedarīsim pēc tiem noteikumiem, ko Tas Kungs caur tevi mums pavēlēs!
6. Vai nu tas mums patīk, vai nepatīk, mēs klausīsim Tā Kunga, mūsu Dieva, balsij, pie kura mēs tevi sūtām, lai mums labi klātos, kad mēs izpildām Tā Kunga, mūsu Dieva, prātu!
7. Un, kad pēc desmit dienām nāca Tā Kunga vārds pār Jeremiju,
8. tad viņš aicināja Johananu, Kareaha dēlu, un visus kara virsniekus, kas bija pie viņa, un visu tautu, lielus un mazus, un
9. tiem sacīja: Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, pie kura jūs mani sūtījāt nest jūsu sirsnīgo lūgšanu Viņa vaiga priekšā:
10. ja jūs paliksīt šinī zemē, tad Es celšu jūsu dzīvi un to nenopostīšu, Es jūs dēstīšu un nenoplūkšu. Es nožēloju, ka Man bija jums jāsūta nelaime.
11. Nebīstaities no Bābeles ķēniņa, no kura jums tagad bail! Nebīstaities no viņa, saka Tas Kungs, jo Es esmu ar jums, lai jums palīdzētu un jūs izglābtu no viņa rokas!
12. Es došu jums iespēju atrast žēlastību viņa priekšā, lai viņš ir līdzcietīgs pret jums un atļauj jums dzīvot savā dzimtajā zemē.
13. Bet, ja jūs teiksīt: mēs negribam palikt šinī zemē, - un neklausīsīt Tā Kunga, sava Dieva, balsij
14. un sacīsīt: mēs iesim uz Ēģipti, kur mēs neredzēsīm karu un nedzirdēsīm taures skaņas, un nebūsīm izsalkuši pēc maizes; tur mēs gribam apmesties dzīvot, -
15. tad uzklausīt Tā Kunga vārdu, jūs, no Jūdas vēl atlikušie: tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: ja jūs nolemsīt iet uz Ēģipti un aiziesīt, lai nomestos svešā zemē,
16. tad zobens, no kā jūs tagad bīstaties, panāks jūs Ēģiptes zemē. Un bads, kas jums tagad rūpes dara, jūs pavadīs Ēģiptē uz katra soļa, tā ka jūs tur nomirsīt!
17. Visi, kas nolēmuši iet uz Ēģipti, lai nomestos svešā zemē, mirs no zobena, bada un mēra, neviens nepaliks dzīvs un neizbēgs no tās nelaimes, ko Es tiem sūtīšu!
18. Jo tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: kā Manas dusmas un Mana bardzība izgāzās pār Jeruzālemes iedzīvotājiem, tā Mana bardzība izgāzīsies arī pār jums, ja jūs iesīt uz Ēģipti. Un jūs paliksīt par lāstu, par baigu paraugu, par apsmieklu un kaunu, un šo zemi jūs vairs neredzēsīt!
19. To liek Tas Kungs sacīt jums no Jūdas pāri palikušajiem: neeita uz Ēģipti! - Ievērojiet labi, ka es jūs šodien esmu brīdinājis!
20. Pat paši pievildami savas dvēseles, jūs esat sākuši staigāt pa maldu ceļiem, jo jūs taču mani sūtījāt pie Tā Kunga, jūsu Dieva, sacīdami: aizlūdz par mums Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, un tieši tā kā Tas Kungs, mūsu Dievs, būs pavēlējis, tā paziņo Viņa lēmumu mums, lai mēs tad tā arī darām!
21. To es jums šodien pasludināju, bet jūs negribat klausīt Tā Kunga, sava Dieva, balsij, jūs noraidāt visu, ko Viņš jums liek sacīt.
22. Tādēļ varat būt pārliecināti, ka jūs mirsīt no zobena, bada un mēra tai vietā, kurp jūs gribat doties, lai tur svešumā dzīvotu!

1. Kad Jeremija bija pasludinājis visai tautai visus šos vārdus, ko Tas Kungs, viņu Dievs, bija pavēlējis tiem sludināt, visus šos vārdus,
2. tad sacīja Asarja, Hošajas dēls, un Johanans, Kareaha dēls, un visi pārējie nepakļāvīgie vīri, kas runāja ar Jeremiju: Tu runā melus: Tas Kungs, mūsu Dievs, tevi nav sūtījis un nav licis sludināt: jums nebūs iet uz Ēģipti, lai tur dzīvotu svešumā!
3. Bet Baruhs, Nerijas dēls, tevi sakūdījis pret mums - mūs nodot kaldeju rokās, lai tie mūs nonāvē vai aizved trimdā uz Bābeli!
4. Tā Johanans, Kareaha dēls, un visi kara virsnieki un visa tauta neklausīja Tā Kunga balsij palikt Jūdas zemē.
5. Bet Johanans, Kareaha dēls, un visi kara virsnieki ņēma Jūdas tautas atlikumu, visus, kas no visām tautām, kur tie bija izklīdināti, bija atgriezušies atpakaļ, lai nomestos dzīvot Jūdas zemē, -
6. vīrus, sievas un bērnus, un ķēniņa meitas, un visus, kurus miesassardzes priekšnieks Nebusaradans bija atstājis pie Gedaljas, Ahikāma dēla, Šafana dēladēla, arī pravieti Jeremiju un Baruhu, Nerijas dēlu,
7. un devās uz Ēģipti, jo tie nepaklausīja Tā Kunga balsij, un nometās Tahpanhesā.
8. Tad pār Jeremiju Tahpanhesā nāca Tā Kunga vārds:
9. Ņem lielus akmeņus un ieroc tos mālainē pie ķieģeļu cepla, kas ir pie faraona pils ieejas Tahpanhesā, Jūdas vīru klātbūtnē,
10. un saki tiem: tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: redzi, Es došu rīkojumu un pasaukšu Savu kalpu, Bābeles ķēniņu Nebukadnēcaru, un celšu viņa troni uz šiem akmeņiem, ko tu šeit iegremdēji, un viņš uzcelš te un izspriedīs pār tiem savu troņa telti.
11. Viņš nāks un satrieks Ēģiptes zemi: kam nāve lemta, tas dosies nāvē, kam lemts krist gūstā, tas aizies gūstā, kam lemts zobens, tas no zobena arī kritīs.
12. Es aizdedzināšu Ēģiptes dievu namus, viņš tos sadedzinās un aizvedīs; viņš saritinās ap sevi Ēģiptes zemi, kā gans apritina ap sevi savu apmetni, un tad netraucēts aizies.
13. Viņš satrieks Ēģiptes saules dieva nama pieminēkļu stabus un sadedzinās ēģiptiešu elka dievu namus.

1. Šis ir tas vārds, kas nāca pār Jeremiju par visiem jūdiem, kuri dzīvoja Ēģiptē Migdolā, Tahpanhesā, Nofā un Patrosas zemē:
2. Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: jūs redzējāt visu to nelaimi, ko Es sūtīju Jeruzālemei un visām Jūdas pilsētām: redzi, tur tagad drupu kaudzes bez iedzīvotājiem
3. viņu bezdievības dēļ, ko tie darīja, lai Mani sarūgtinātu, upurēdami un kalpodami citiem dieviem, ko tie nepazina, ne tie, ne jūs, ne jūsu tēvi.
4. Es gan nemitīgi sūtīju pie jums visus praviešus, Manus kalpus, lai viņi agri un vēlu sludinātu: nedariet jel tādu negantību, ko Es ienīstu!
5. Bet tie Mani neklausīja un aizdarīja savas ausis, nerādīdami, ka viņi atgrieztos no savas bezdievības un neupurētu vairs citiem dieviem.
6. Tādēļ iedegās Manas dusmas un Mana bardzība un liesmoja Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās, ka tās kļuva par kailām drupu kaudzēm un tuksnesi, kā tas vēl šodien redzams.
7. Un nu, tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, kāpēc jūs darāt tādu lielu ļaunumu paši sev, ka aiziet bojā vīri un sievas, bērni un zīdaiņi no Jūdas vidus un nekā vairs no jums nepaliek?
8. Jūs Mani kaitināt ar saviem darbiem, upurēdami citiem dieviem Ēģiptē, kurp jūs aizgājāt mājot svešumā; tur jūs aizejat bojā un paliekat par lāstu un apsmieklu visām zemes tautām.
9. Vai jūs esat aizmirsuši savu tēvu ļaunos darbus, Jūdas ķēniņu ļaunumu, viņu sievu ļaunprātības un savu pašu un savu sievu ļaunos pārkāpumus, ko tie visi darījuši Jūdas zemē un Jeruzālemes ielās?
10. Vēl tagad tie neatstājas no visa tā, tie nenožēlo savus ļaunos darbus vēl līdz pat šai dienai; tie Manis nebīstas un nestaigā pēc Maniem baušļiem un likumiem, ko Es devu jums un jūsu tēviem.
11. Tādēļ, tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, Es vērsīšu Savu vaigu pret jums par postu jums, lai izdeldētu visu Jūdas tautu.
12. Es iznīcināšu Jūdas atlikušos, kas tiecas iet uz Ēģipti un tur dzīvot svešumā; tie visi tiks izdeldēti! Tie kritīs Ēģiptē no zobena un bada, mazi un lieli, tie mirs no zobena un bada un būs par baigu paraugu un lāsta vārdu, par apsmieklu un kaunu, par ļaunu novēlējumu un lamas vārdu saņēmējiem!
13. Es piemeklēšu tos, kas apmetušies Ēģiptē, kā Es piemeklēju Jeruzālemi ar zobenu, badu un mēri.
14. Un no Jūdas atlikuma, kas atnākuši šeit Ēģiptē dzīvot svešumā, no tiem neizglābsies neviens, lai atgrieztos Jūdas zemē, kurp tiecas viņu ilgas, kur tie atkal labprāt dzīvotu. Tie turp neatgriezīsies, izņemot dažus atsevišķus bēgļus.
15. Tad visi vīri, kuri zināja, ka viņu sievas nesa kvēpināmos upurus citiem dieviem, un visas sievas, kas tur stāvēja lielā skaitā, un visa tauta, kas dzīvoja Ēģiptē, Patrosā, atbildēja Jeremijam:
16. Tiem vārdiem, ko tu mums runāji Tā Kunga Vārdā, mēs negribam klausīt!
17. Mēs izpildīsim savu solījumu, ko esam devuši, nest kvēpināmos un dzeramos upurus debesu ķēniņienei, kā mēs un mūsu tēvi, mūsu ķēniņi un virsnieki to darījuši Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās! Toreiz mums bija maizes papildnam, mums klājās labi, mēs neredzējām nekā ļauna.
18. Bet no tā laika, kopš mēs pārtraucām dedzināmos un dzeramos upurus debesu ķēniņienei, mums trūkst visa kā, un mēs ejam bojā no zobena un bada.
19. Un, kad mēs tagad atkal nesam debesu ķēniņienei dedzināmos un dzeramos upurus, tas taču nenotiek pret mūsu vīru gribu, ka mēs tai cepam raušus, uz kuriem veidojam tās attēlu, un nesam arī dzeramos upurus, lai tai kalpotu?
20. Tad Jeremija atbildēja visai tautai, vīriem un sievietēm un visiem, kas pret viņu bija uzstājušies ar šādām runām, un sacīja:
21. Tiešām, vai par kvēpināšanu svešiem dieviem, ko jūs darījāt Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās, jūs un jūsu tēvi, jūsu ķēniņi un dižciltīgie un visi zemes ļaudis, Tas Kungs gan nebūs domājis un to paturējis atmiņā?
22. Jā gan, tādēļ ka Tas Kungs nevarēja vairs ciest jūsu bezdievīgos darbus un to negantību, ko jūs darījāt, tādēļ jūsu zeme arī ir palikusi par neauglīgu kailatni, par baigu brīdinājumu, par lāstu nesēju, un neviens tur vairs nedzīvo, kā tas vēl šodien redzams!
23. Tādēļ ka jūs upurējāt elkiem, grēkojāt pret To Kungu un neklausījāt Viņa balsi, nestaigājāt pēc

Viņa baušļiem, Viņa likumiem un liecībām, tādēļ nāca pār jums šī nelaime, kas jūs nospiež!

24. Jeremija vēl sacīja visai tautai un visām sievām: Klausaities Tā Kunga vārdu jūs, visi jūdi, kas dzīvojat Ēģiptē:

25. tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: jūs un jūsu sievas esat solījuši ar savu muti un to arī pildāt! Jūs sakāt: mēs pildīsim savus solījumus nest debesu ķēniņienei dedzināmos un dzeramos upurus! - Tā nu pildiet, ko esat solījuši!

26. Tad klausaities Tā Kunga vārdu, jūs no Jūdas, kas dzīvojat Ēģiptē: tiešām, Es zvēru pie Sava lielā Vārda, tā saka Tas Kungs, turpmāk neviens jūdu vīrs visā Ēģiptes zemē neņems vairs Manu Vārdu savā mutē, lai sacītu: tik tiešām, ka Dievs Tas Kungs dzīvo! -

27. Zinait, Es būšu par tiem nomodā, tiem par postu un ne par svētību! Visi no Jūdas, kas Ēģiptes zemē, mirs no zobena un bada, kamēr tie visi aizies bojā!

28. To, kas izbēgs no zobena un atgriezīsies no Ēģiptes Jūdas zemē, nebūs daudz. Tad Jūdas ļaužu atlikums, kas bija aizgājuši uz Ēģipti, lai dzīvotu svešumā, sapratīs un atzīs, kā vārds paliks - vai Mans vai viņu vārds!

29. Un tas lai jums būtu par zīmi, tā saka Tas Kungs, ka Es jūs šinī vietā piemeklēšu, lai jūs zinātu, ka Mani draudu vārdi pret jums piepildīsies jums par postu.

30. Un tā saka Tas Kungs: redzi, es nodošu faraonu Hofru, Ēģiptes ķēniņu, viņa ienaidnieku un to rokās, kas tiko pēc viņa dzīvības, tā kā Es nodevu Jūdas ķēniņu Cedekiju Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara rokās, kas bija viņa ienaidnieks un tiecās pēc viņa dzīvības.

1. Šis ir tas vārds, ko pravietis Jeremija teica Baruham, Nerijas dēlam, kad tas Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, ceturtajā valdīšanas gadā uzrakstīja šīs runas grāmatā, kā Jeremija tās viņam sacīja priekšā. Viņš teica:
2. Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par tevi, Baruh:
3. tu sūdzies: cik man grūti! Tas Kungs pievienojis manām sāpēm vēl bēdas. Noguris es esmu no savas nemitīgās vaidēšanas un nekur es nevaru atrast miera!
4. Saki viņam: tā saka Tas Kungs: zini, ko Es pats esmu cēlis, to Es atkal noplēšu, un, ko dēstījis, to Es atkal izrauju ārā. Tā klāsies visai šai zemei.
5. Un tad tu meklē sev vēl ko lielu? Nemeklē! Apdomā, Es sūtu postu pār visu miesu, saka Tas Kungs, pār visiem ļaudīm, bet tev Es ļaušu saglabāt savu dzīvību visur, kurp vien tu dosies!

1. Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār pravieti Jeremiju par citām tautām.
2. Par Ēģipti, par Ēģiptes ķēniņa faraona Neho karaspēku, kas stāvēja pie Perat-upes pie Karhemišas un ko Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars sakāva Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, ceturtajā valdīšanas gadā:
3. Sakārtojiet vairogi, lielos un mazos, un dodieties cīņā!
4. Seglojiet zirgus, jātnieki, un kāpiet tiem mugurā! Lieciet bruņucepures galvā, triniet šķēpus un apvelciet bruņas!
5. Kādēļ Es tos redzu bailēs atkāpjamiem? Kādēļ viņu vīri ir mazticīgi un bēg bez apstājas? Briesmas visapkārt! saka Tas Kungs.
6. Ne kustīgākais, ne drošsirdīgākais neizbēgs: tie ziemeļos pie Perat-upes krastiem klupa, krita un palika uz mūžu guļam!
7. Kas tā tāda, kas kā Nīla izkāpa no krastiem, tā ka tās uzplūdi viļņoja kā plašas un dziļas straumes?
8. Ēģipte cēlās kā Nīla, tās ūdeņi vēlās pāri krastiem kā dziļas straumes, un tā teica: Es celšos un pārplūdināšu visu zemi, iznīcināšu pilsētas un to iedzīvotājus!
9. Auļojiet šurpu, zirgi, un ripojiet projām, rati! Un vīri lai iziet kara gaitās, etiopieši un ar vairogiem izrīkotie putieši, kā arī veiklie stopu uzvilcēji un bultu raidītāji ludieši!
10. Šī diena ir Tā Kunga Cebaota atriebības diena, lai atmaksātu Saviem pretiniekiem. Zobens rij, līdz kamēr tas paēdis un apreibinājies ar viņu asinīm. Tam Kungam ir kaujas svētki un upuru mielasts ziemeļu zemē pie Perat-upes.
11. Ej un kāp Gileādā, jaunava Ēģipte, un meklē dziedināmo balzamu! Velti tu lieto dažādas zāles, tev nav vairs dziedināšanas!
12. Tautas dzird tavu kaunu, zeme ir tavu vaidu pilna, un neskaitāmi varoņi atdusas viens uz otra, jo tie krita abi kopā!
13. Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs darīja zināmu pravietim Jeremijam, kad Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars jau devās uzvarēt Ēģipti:
14. Pasludiniet to Ēģiptē, izziņojiet to Migodalā, arī Nofā un Tahpanhesā, pavēlējami: celies un sataisies cīņai, jo zobens jau rij visu ap tevi!
15. Kādēļ notriekti pie zemes tavi varoņi? Viņi neizturēja, jo Tas Kungs viņus nogāza pie zemes.
16. Tā Viņš nogāza daudzus, tie krita cits pār citu, saukdami: iesim atpakaļ pie savas tautas savā dzimtajā zemē, glābsimies no rijēja zobena!
17. Piešķiriet faraonam, Ēģiptes ķēniņam, vārdu: Trakulis, kas palaidis garām īsto brīdi!
18. Tik tiešām, ka Es dzīvoju, tā saka tas Ķēniņš, kura vārds ir Kungs Cebaots, kā Tabors paceļas kalnu starpā un kā Karmels pie jūras - viņš droši nāks!
19. Noliec sev pa rokai visus izceļošanai nepieciešamos piederumus, tu, visu iedzīvotāju kopa, tu īstā Ēģiptes meita, jo Nofa kļūst tuksnesis, to nodedzinās, tā kļūs neapdzīvota!
20. Ēģipte ir brīnišķīgi skaista jauna govs, bet no ziemeļiem nāk dundurs, noteikti tas nāk.
21. Arī tās algotņu kareivji, kas iedzīvotāju vidū ir kā baroti teļi, ir cīņā pagriezuši muguru un nav izturējuši: ir pienākusi viņu nelaimes diena, viņu piemeklēšanas laiks!
22. Klau! Dzirdams troksnis, it kā čūskai rāpojot, šņācot un bēgot, jo tie tuvojas ar karaspēku un uzbrūk Ēģiptei ar cirvjiem kā malkas cirtēji.
23. Tie nocērt viņas mežu, saka Tas Kungs, kas ir nepārredzams, liels; taču viņu ir vairāk kā siseņu, tie nav saskaitāmi!
24. Ēģiptes meita paliek sēžam kaunā; viņa tiek nodota ziemeļu tautas rokā.
25. Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, saka: Redzi, Es piemeklēšu Amonu no Noa un faraonu un visu Ēģipti ar tās dieviem un ķēniņiem, faraonu un tos, kas uz viņu paļaujas.
26. Tos Es nododu tiem rokās, kas tīko pēc viņu dzīvības, Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara un viņa kalpu rokās. Bet šī zeme pēcgalā būs atkal apdzīvota kā vecos laikos, saka Tas Kungs,
27. bet tu nebīsties, Jēkab, Mans kalps, un neuztraucies, Israēl! Jo zini, Es tevi izglābšu no tālām zemēm un tavus piederīgos no viņu cietumu zemes! Jēkabs atgriezīsies atpakaļ un dzīvos mierā un

drošībā, neviens viņu vairs netraucēs un nebiedēs.

28. Tātad nebīsties, Mans kalps Jēkab, tā saka Tas Kungs, jo Es esmu pie tevis! Es darišu galu visām tautām, kuru starpā Es tevi biju izklīdinājis, bet tevi Es saudzēšu, tevi tikai pārmācīšu, kā tu pelnījis; pavisam bez soda Es nevaru tevi atstāt.

1. Šis ir Tā Kunga vārds par filistiešiem, kas nāca pār pravieti Jeremiju, pirms faraons uzvarēja Gazu:
2. Tā saka Tas Kungs: redzi, ūdeņi plūst no ziemeļiem un top par pāri plūstošu kalna strautu, tie pārplūdina zemi un visu, kas tanī, pilsētas un to iedzīvotājus, tā ka cilvēki brēc skaļā balsī un visi zemes iedzīvotāji vaimanā.
3. Ziemeļu zirgu dimdošās pakavu dunoņas, viņu kara ratu dārdoņas un viņu vezuma riteņu klaboņas apmulsināti, tēvi neuzrauga vairs savus bērnus, jo bailes stindzina viņu rokas.
4. Līdz ar to ir atnākusi tā diena, kas visiem filistiešiem nes bojā eju un atņem Tirai un Sidonai pēdējo palīgu, kāds vēl bija atlicis. Tiešām, Tas Kungs grib iznīcināt filistiešus, un tie ir cēlušies no izceļotājiem, kas nākuši no Kaftoras salas.
5. Gaza noskuvusi sev galvu, Aškalona izdeldēta. Ak, enakitu atlikums! Cik ilgi tu vēl būsi spiests asiņaini sagraizīt sevi?
6. Ak vai! Tā Kunga zobens! Kad beidzot jel tu kļūsi pie miera? Lien jel savās makstīs! Izbeidz savu darbību! Un stāvi klusu, mierā!
7. Bet kā tas lai rimst, jo Tas Kungs tam to vēl nav pavēlējis? Viņš to gan sūtījis pret Aškalonu un pret visu jūras malu!

1. Par Moābu. Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: Bēdas ir Nebo pilsētai, jo tā ir izpostīta! Negodā kļuvusi un iekarota ir Kirjataima. Augstā pils ir apkaunota un sagrauta!
2. Pagalam ir Moāba slava un lielība! Hešbonā prāto ļaunu pret moābiešiem: nāciet, iznīcināsim tos! Lai tie nebūtu vairs tauta. - Arī tevi, Madmene, iznīcinās, zobens jau pacelts pret tevi!
3. Klau! Sāpju pilni kliegzieni atskan no Horonaimas: posts un pilnīgs sabrukums!
4. Satriekta un sagrauta ir moābiešu zeme, tās vaidu pilnā brēkšana aizskan līdz Coārai!
5. Luhita kalnājā ļaudis kāpj raudādami, Horonaimas piekalnē dzird baiļu pilnus kliegzienus par iespējamo iznīcināšanu!
6. Bēdziet, glābiet savu dzīvību! Topiet līdzīgi vientuļam kokam tuksnēs!
7. Tādēļ ka tu palāvies uz saviem darbiem un uz savām mantām, arī tu kritīsi uzvarētāju rokās, un Kamošs aizies gūstniecībā kopā ar saviem priesteriem un saviem lielkungiem.
8. Un postītājs sagraūs savā varā visas tavas pilsētas, viņš nevienu no tām netaupīs. Arī ieleja apakšā aizies bojā, un klajumu augšā izpostīs, kā Tas Kungs piedraudējis.
9. Dodiet Moābam spārnus, lai tas uzlidotu gaisā un aizlidotu! Un viņa pilsētas paliks par tukšuma vietām, tā ka neviens tur nedzīvos.
10. Nolādēts lai ir, kas Tā Kunga darbu dara nolaidīgi! Un nolādēts, kas attur savu zobenu no asins izliešanas!
11. Bez bēdām Moābs ir dzīvojis no savas jaunības, jo viņš dusēja netraucēts, savās mielēs, nav pārliets no trauka traukā un nekad nav bijis gūstā. Tādēļ tas paturējis savu garšu, viņa smarža palikusi negrozīta.
12. Tādēļ zina it tomēr, nāks dienas, tā saka Tas Kungs, Es sūtīšu vīndarus, kas to pārliēs, padarīs tukšas viņa vecās mucas un sasītīs krūzes.
13. Tad Moābs paliks kaunā ar Kamošu, kā Israēla nams palika kaunā ar Bēteli, uz ko tas palāvās.
14. Kā tad nu jūs varat sacīt: mēs esam drošsirdīgi karotāji, stipri vīri cīņā?
15. Moāba un viņu pilsētu postītājs jau virzās šurp, moābiešu izlasītā jaunatne sabrūk, lai tiktu nogalināta, tā saka tas Kēniņš, Viņa vārds ir Kungs Cebaots.
16. Moāba gals ir tuvu klāt, viņa iznīcināšana steidzīgi tuvojas.
17. Parādiet viņam līdzcietību, jūs viņa kaimiņi un visi, kas viņu pazīstat. Sakait: ak, kā ir salūzis stiprais valdnieku zizlis un slavenais scepteris!
18. Kāp zemē no savas goda vietas un sēdies uz kailas zemes, meita - tu Dibonas iedzīvotāja! Jo Moāba postītājs virzās pret tevi un izposta tavas stiprās pils!
19. Nostājies ceļmalā un raugies, Aroeras iedzīvotāj! Jautā bēgļiem un izglābtajiem: kas ir noticis?
20. Moābs ir kļuvis apkaunots, stāv izmisumā. Raudiet un vaimanājiet! Paziņojiet pie Arnonas, ka moābiešu zeme ir izpostīta!
21. Sods ir nācis pār plašo līdzenumu, pār Holonu, Jahcu un Mefaātu,
22. pār Dibonu un Nebu, un Bet-Diblataimu,
23. pār Kirjataimu, Bet-Gamulu, pār Bet-Meonu,
24. pār Kerijotu, Bocru un pār visām Moāba zemes pilsētām, tuvējām un tālajām!
25. Nocirsts ir Moāba rags un satriekts ir viņa elkonis, saka Tas Kungs.
26. Piedzirdiet Moābu! Jo tas pats sevi ir paaugstinājis un sacēlies pret To Kungu, lai tas sēžas savos pašā splaudekļos un paliek kaunā!
27. Vai Israēls tev nav bijis par apsmieklu? Vai tad viņš pienākts zagļu starpā, ka tu, par viņu runādams, šaubīgi krati galvu?
28. Atstājiet pilsētas un apmetieties klinšu aizās, jūs Moāba zemes iedzīvotāji! Dariet tā kā meža baloži, kas vij savas ligzdas klinšu kraujās tieši virs bezdibēna!
29. Mēs dzirdējām par Moāba lielo lepnību, par viņa uzpūtību un augstprātību, nepakļāvību un augsti lidojošo prātu.
30. Man labi zināma viņa pārgalvība, saka Tas Kungs, un viņa tukšā dižošanās: visa viņa rīcība ir negodīga.

31. Tādēļ Man jāvaid par Moābu, jāraud par visiem Moāba ļaudīm, dziļi jānopūšas par Kir-Heresas iedzīvotājiem.
32. Vairāk nekā par Jāzeru Man jāraud par tevi, tu Sibmas vīnakoks! Tavas stīgas stiepjas pāri Lielajai jūrai - Nāves jūrai - un sniedzas līdz Jāzeras jūrai. Postītājs uzbrucis tavai dārza augļu un vīnakoku ražai.
33. Prieks un līksmība ir pazuduši no auglīgajiem tīrumiem un no visas Moāba zemes. Vīnam mucās Es likšu izbeigties; vīna spaidu vairs neiedarbinās ar gavilēm; dzirdamie skaļie kliegzieni nav vairs nekādas gaviļes!
34. No vaidu pilnās Hešbonas viņi liek saviem kliegzieniem aizskanēt līdz Ēleālei, līdz Jahacai, no Coāras līdz Horonaimai, līdz Eglat-Šelišijai, pat Nimrimas ūdeņi paliks par tuksnešainu apvidu.
35. Es to izbeigšu, tā saka Tas Kungs, ka Moābs vēl kāptu elku kalnā, lai nestu upuri savam dievam.
36. Tādēļ Mana sirds raud līdzīgi flautai par Moābu, un Mana sirds raud līdzīgi flautai par Kir-Heresas iedzīvotājiem, jo visas mantas, ko tie ieguvuši un sakrājuši, aizgājušas bojā.
37. Visiem viņiem galvas noskūtas plikas, un visiem bārdas apgrieztas, visiem rokas sagraizītas, un visiem ap gurniem no maisa auduma sēru drēbes.
38. Uz visiem Moāba jumtiem un visās ielās dzirdamas tikai sēras, jo Es satriecu Moābu kā trauku, kas kļuvis nepatīkams, saka Tas Kungs.
39. Cik viss Moābā ir pilns izmisuma! Vaimanājiet! Cik kauna pilns Moābs pagriezis muguru! Moābs visiem saviem kaimiņiem ir kļuvis par apsmieklu un par biedinājumu!
40. Jo tā saka Tas Kungs: redzi, kā ērglis pielido naidnieks un izpleš savus spārnus pār Moābu!
41. Pilsētas ir uzveiktas, stiprās pils iekarotas. Moāba karavīriem būs ap sirdi tanī dienā kā sievai dzemdību sāpēs.
42. Moābs tiek izdeldēts, ka tas nav vairs tauta, jo tas ir sacēlies pret To Kungu.
43. Šausmas, bedre un valgi plešas pār jums, Moāba zemes iedzīvotāji, tā saka Tas Kungs.
44. Kas izglābsies no šausmām, kritīs bedrē, un, kas izkāps no bedres, sapīsies valgos, kad Es visas šīs šausmas sūtīšu pār moābiešiem viņu piemeklēšanas gadā, saka Tas Kungs.
45. Hešbonas ēnā apstājas nogurušie bēgļi, bet uguns izcelsies no Hešbonas un liesmas no Sihonas pils un aprīs moābiešu galvas un nemiernieku pakaušus.
46. Bēdas tev, Moāb! Kamoša tauta aizgājusi bojā: tavi dēli aizvesti trimdā, un tavas meitas aizvestas verdzībā.
47. Bet Es tomēr atvedīšu atpakaļ pēdējās dienās Moāba trimdiniekus! - tā saka Tas Kungs. Tik daudz par Moāba sodu.

1. Tā saka Tas Kungs par Amona bērniem: Vai tad Israēlam nav bērnu? Vai viņam nav mantinieka? Kāpēc tad Milkoms guvis mantojumu Gada zemē un viņa tauta dzīvo Gada zemes pilsētās?
2. Tādēļ ievērojiet, nāks dienas, tā saka Tas Kungs, Es likšu atskanēt kara troksnim pret amoniešu pilsētu Rabu, tā paliks par drupu kaudzi, un tās apkārtējie ciemi izzudīs uguns liesmās! Tad Israēls saņems atpakaļ mantojumu no saviem mantiniekiem, saka Tas Kungs.
3. Brēc, Hešbona! Jo Aja ir sagrauta. Vaimanājiet, Rabas meitas! Apvelciet sēru drēbes un vaidiet, skraidīdamas apkārt gar mūriem! Jo Milkomam jāiet gūstā ar visiem saviem priesteriem un lielkungiem.
4. Ko tu lielies un dižojies ar savām ielejām? Tava ieleja ir pārplūdināta, tu atkritēja meita, kas, paļaudamās uz savu lielo mantu, saka: kas gan drīkstētu man tuvoties?
5. Redzi, Es sūtīšu pār tevi bailes no visām pusēm, saka Tas Kungs Cebaots, jūs aizklidinās visus projām, tā ka neviens no jums nepagūs ne apskatīties un neviens nesavāks bēgļus atkal vienkopus!
6. Bet pēc tam Es atvedīšu atpakaļ Amona bērnu trimdiniekus! saka Tas Kungs.
7. Par Edomu tā saka Tas Kungs Cebaots: Vai tad nav vairs nekādas gudrības Temanā? Vai tad sapratīgajiem padoms pazudis un gudrība izbeigusies?
8. Bēdziet, steidzieties projām no turienes, ielieniet dziļās paslēptuvēs, jūs, Dedanas iedzīvotāji! Jo Es lieku tuvoties Ēsavam viņa bojāejas stundai, laikam, kad Es gribu taisīt nolēsi ar viņu.
9. Kad viņogu lasītāji ielaužas pie tevis, vai viņi neatstāj tomēr zināmu pēcražu? Kad naktī ieslapstās zagļi, viņi paņem tik daudz, cik viņiem pietiek.
10. Bet Es pats pārmeklēšu Ēsava zemi, atklāšu viņa paslēptuves; ja viņš arī gribētu, viņš nevar paslēpties, viņa dzimums tiks iznīcināts, tāpat viņa brāļi un kaimiņi, tā ka nekas no viņa vairs pāri nebūs.
11. Atstāj Man savus bāriņus, Es tos uzturēšu pie dzīvības, tavas atraitnes lai paļaujas uz Mani!
12. Tā saka Tas Kungs: tiešām, kas nebija pelnījuši dzert rūgto kausu, tiem tas bija jādzer, un vai tad tu lai paliktu bez soda? Tiešām, tu nepaliksi nesodīts, tu tiešām to dzersi!
13. Jo Es pie Sevis zvērēju, saka Tas Kungs, Bocrai jātop par biedinājumu, par tuksnesi, par apsmieklu un par lāsta vārdu un visām tai piederīgām apdzīvotām vietām par tuksnešainiem klajumiem mūžīgi!
14. Es saņēmu ziņu no Tā Kunga, vēsts ir izsūtīta tautām: Pulcējieties un eita cīņā pret Edomu!
15. Redzi, Es tevi darīju mazu tautu starpā un nicinātu cilvēku vidū.
16. Pievilusi tevi ir tava iedomība un augstprātība, ka tu dzīvo klints aizās un turi savā varā kalnu augstienes. Bet, ja tu taisītu savu ligzdu arī tik augstu kā ērglis, tomēr Es tevi nogrūdīšu no turienes! - tā saka Tas Kungs.
17. Edomai jātop par kaut ko sastingušu; ikvienam, kas tai ies garām, jābūt izbailu pārņemtam, un tas šņāks par visām tās ciešanām!
18. Kā Sodoma un Gomora un to blakuspilsētas tika pavisam sagrautas, saka Tas Kungs, tā arī šeit neviens vairs nedzīvos un arī neuzturēsies.
19. Tik tiešām, cik strauji lauva no Jordānas biezokņiem dodas augšup pa mūžam zaļo ielejas nogāzi, tikpat ātri Es Edomu no turienes aizdīšu un iecelšu tur par kungu to, kas tam izredzēts. Kas ir Man līdzīgs, un kas var saukt Mani pie atbildības? Un kur būtu tāds tautu valdnieks, kas varētu mēroties ar Mani?
20. Tādēļ uzklauset, ko Tas Kungs nolēmis par Edomu un Viņa nodomus, kas Viņam ir par Temanās iedzīvotājiem: tiešām, ganu zēni, iekarotāji, tos aizvedīs kā ganāmā pulka jērus! Pat viņu ganības uztrauksies un būs šausmu pārņemtas par tiem!
21. Zeme trīc no viņu krišanas, viņu sāpju kliegšanu troksnis būs dzirdams pie Niedru jūras!
22. Redzi, kā ērglis viņš, ienaidnieks, paceļas un izpleš savus spārnus pār Bocru; Edomas kareivji jutīsies tanī dienā kā dzemdētāja sieva dzemdību sāpēs.
23. Par Damasku. Vilšanās un apmulsums valda Hamatā un Arpadā, jo turieniešiem pienākušas ļaunas ziņas. Tie izmisuši bailu pilnā uztraukumā kā jūra, kas nevar rīmties.

24. Damaska ir zaudējusi cerību, tā taisās bēgt, to pārņēmušas bailes, izmisums un žņaudzēji kā dzemdētāju sievu dzemdību sāpēs.
25. Ak, kā tā ir atstāta! Šī slavenā pilsēta, kas reiz bija Mana prieka pils!
26. Tādēļ tās jaunie vīri kritīs ielu cīņās, un visi tās cīņai spējīgie kareivji tanī dienā aizies bojā, saka Tas Kungs Cebaots,
27. un Es pielikšu uguni Damaskas mūriem, tā aprīs Benhadada pils!
28. Par Kedarū un par Hacora valstīm, ko Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars uzvarēja, Tas Kungs saka tā: Celieties, eita cīņā pret Kedarū, uzveiciet un iznīciniet austrumu dēlus!
29. Lai paņem viņu teltis un ganāmos pulkus, lai atņem un aizved viņu telts iekārtu un visus mājas piederumus, un viņu kamieļus un uzsauc tiem: briesmas visapkārt!
30. Bēdziet steidzīgi un paslēpieties, jūs, Hacoras iedzīvotāji, tā saka Tas Kungs, jo Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars ir metis uz jums savu aci: viņam ir ļauns nodoms pret jums, viņš taisās jums uzbrukt.
31. Celieties un eita pret bezrūpīgo tautu, kas mierīgi un droši dzīvo, saka Tas Kungs, kam nav ne durvju, ne aizšaujamo; tie netraucēti dzīvo klusībā.
32. Par laupījumu jums kritīs viņu kamieļi un viņu lielie ganāmie pulki. Es izklīdināšu visos vējos tos, kam gar deniņiem apcirpti mati, un sūtīšu tiem postu no visām pusēm, saka Tas Kungs,
33. Hacora būs šakāļiem par mitekli, neauglīga kailatne uz visiem laikiem; neviens tur vairs nedzīvos, neviens tur neapmetīsies!
34. Šis ir Tā Kunga vārds par Ēlāmu, kas nāca pār Jeremiju Jūdas ķēniņa Cedekijas valdīšanas sākumā:
35. Tā saka Tas Kungs Cebaots: redzi, Es salauzīšu Ēlāma stopu, viņa varas stiprumu!
36. Es sūtīšu pār Ēlāmu četrus vėjus no visām četrām debess pusēm un izklīdināšu ēlāmiešus visos vėjos: nebūs tautas, kur nenonāktu ēlāmiešu bēgļi!
37. Es iedvesīšu ēlāmiešiem baigas bailes no viņu ienaidniekiem un no tiem, kas tīko pēc viņu dzīvības; Es sūtīšu tiem nelaimi, Savu dusmu karstumu, tā saka Tas Kungs, un tad Es likšu tiem pāri iet zobenam, kamēr būšu tos iznīcinājis!
38. Tad Es uzcelšu Ēlāmā Savu troni un izdeldēšu tur ķēniņu kopā ar lielkungiem, saka Tas Kungs,
39. bet pēdējās dienās Es atvedīšu atpakaļ Ēlāma trimdiniekus, saka Tas Kungs.

1. Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs runājis caur pravieti Jeremiju par Bābeli un par kaldeju zemi:
2. Pasludiniet tautu starpā, dariet zināmu un neslēpiet, paceliet karogu, sludiniet: Bābele ir uzvarēta, Bels ir palicis kaunā, Merodahs stāv satriekts! Viņu dievi ir palikuši kaunā, viņu dievekļi sagrauti!
3. Jo pret viņiem nāk tauta no ziemeļiem, tā izpostīs viņu zemi, tur nebūs vairs iedzīvotāju, cilvēki būs aizbēguši, un arī lopi būs aizdzīti projām!
4. Tanīs dienās, tanī laikā, saka Tas Kungs, nāks Israēla bērni kopā ar Jūdas bērniem, tie nāks nemītīgi raudādami, un meklēs To Kungu, savu Dievu.
5. Tie meklēs ceļu uz Ciānu, uz turieni ir vērsti viņu skati: nāciet, pievienojieties Tam Kungam mūžīgā, nekad neaizmirstamā derībā!
6. Mana tauta bija kā pazudušas avis, viņu gani bija tās maldinājuši, vadājuši kalnos pa nepareiziem ceļiem; tās gāja no kalna uz pakalnu un aizmirsā savu novietni.
7. Visi rija tās, kas ar tām sastapās, un Manas tautas pretinieki sacīja: mēs tiem nedarām netaisnību! - jo tie ir grēkojuši pret To Kungu, pret savu īsto ganību un pret savu tēvu cerību.
8. Bēdziet no Bābeles, atstāji kaldeju zemi un esiet kā vadītāji auni ganāmam pulkam!
9. Jo redzi, Es sūtīšu lielas tautas no ziemeļiem pret Bābeli, tās nostāsies pret to un to ieņems; viņu bultas nāks kā no gudra varoņa rokas, tās neaizlidos velti.
10. Tā kaldeju zemes kritīs par laupījumu iebrucējiem, un visi, kas piedalīsies tās izlaupīšanā, pieēdīsies līdz kaklam, saka Tas Kungs.
11. Priecājieties un liksmojiet, Mana mantojuma laupītāji, un lēkājiet priekā kā govīs, kad ar tām labību kuļ, un zviedziat kā ērzeļi!
12. Un tomēr jūsu māte paliks pilnīgi kaunā, kas jūs dzemdējusi, tā stāvēs nosarkusi. Redzi, zeme, kur dzīvo pēdējā no tautām, taps tagad par tuksnesi un par izkaltsu zāļu klajumu.
13. Aiz Tā Kunga dusmām tā paliks neapdzīvota un klūs pavisam par tuksnesi. Ikviens, kas ies Bābeleī garām, brīnīsies; tas būs šausmu pārņemts un svilpodams šņāks par tās ciešanām.
14. Nostājieties visapkārt cīņai pret Bābeli, visi stopa strēlnieki! Šaujiet, netaupiet bultas! Jo tā ir apgrēkojusies pret To Kungu.
15. Paceliet prieka balsis visapkārt! Bābele padevās! Krituši tās nocietinājumi, noārdīti tās mūri! Jo tā ir Tā Kunga atriebība; atriebies tai arī no savas puses. Dariet viņai tā, kā viņa ir darījusi!
16. Iznīciniet Bābelē visus sējējus un visus pļāvējus! No briesmīgā zobena tie vairīsies, un ikviens bēgs pie savas tautas un ikviens uz savu zemi.
17. Israēls ir kā izbiedēta avs, ko lauvas vajājušas. Pirmais viņu bija aizkodušas Asīrijas ķēniņš, tad beigās Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars apgrauza viņa kaulus.
18. Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: redzi, Es sodīšu Bābeles ķēniņu un viņa zemi, kā Es sodīju Asīrijas ķēniņu.
19. Tad Es atvedīšu Israēlu atpakaļ viņa ganībās, ka viņš atkal ganīs savas avis uz Karmela un Basanā, un viņi tiks paēdināti Efraima kalnos un Gileādā.
20. Tanīs dienās un tanī laikā, tā saka Tas Kungs, meklēs Israēla noziegumu un Jūdas grēkus, bet tie nebūs vairs atrodami, jo Es piedošu tiem, ko Es glabāju kā pārpalikumu.
21. Celies pret divkārtējo nemiernieku zemi un pret šīs piemeklētās pilsētas iedzīvotājiem! Satriec un posti, saka Tas Kungs, un izpildi visu, ko Es tev pavēlēju!
22. Klau! Zemē dzirdams kara troksnis, un valda liels sabrukums; atskan skaļas vaimanas!
23. Kā ir sasists un satriekts tas veseris, kas postīja visu pasauli! Kā Bābele palikusi par šausmu iemiesojumu tautu starpā!
24. Es tev izliku valģus, Bābele, un tu esi noķerta, iekāms tu pati to pamanīji; tu esi pienākta un sagrābta ciet, jo tu esi ielaidusies cīņā ar To Kungu.
25. Tas Kungs ir atslēdzis Savu ieroču noliktavu un izņēmis no turienes Savu dusmu ieročus, jo Tam kungu Kungam Cebaotam ir darbs kaldeju zemē.
26. Nāciet no visām pusēm pret šo zemi, atveriet tās klētis! Sametiet visu, kas tai ir, kaudzē kā labības kūļus un iznīciniet to; sodiet līdz ar to arī pašu zemi, ka nekas no tās nepaliek!

27. Nogaliniet visus zemes lopus, lai viņi lemti nokaušanai! Bēdas tās iedzīvotājiem! Jo viņu diena ir atnākusi, viņu piemeklēšanas laiks.
28. Klau! Bēgļi no Bābeles zemes izbēguši sauc, lai pasludinātu Ciānā Tā Kunga atriebību, mūsu Dieva atriebību Viņa nama dēļ!
29. Sūtiet stopu strēlniekus pret Bābeli, visus, kas vien prot stopu uzvilkt! Aplenciet to visapkārt, lai neviens neizbēg! Atmaksājiet tai pēc tās nopelniem - par tās ļaunajiem darbiem! Dariet tai tā, kā tā darījusi! Jo tā pārgalvīgi sacēlusies pret To Kungu, Israēla Svēto.
30. Tādēļ tās jaunekļi kritīs tās ielās, un Bābeles karavīri tanīs dienās aizies bojā! tā saka Tas Kungs.
31. Redzi, Es tevi savaldīšu, tu pārgalvīgā un nekautrīgā, saka Tas Kungs Cebaots, jo atnākusi tava diena, tavs piemeklēšanas laiks.
32. Tad lepnā un pārgalvīgā paklups un kritīs, un neviens viņu nepacels. Es pielikšu uguni viņas pilsētām, tā aprīs visu visapkārt!
33. Tā saka Tas Kungs Cebaots: Israēla un Jūdās bērni cieš varmācībā; visi, kas tos aizveduši gūstā, tur tos stingri savās rokās un negrib atlaist.
34. Bet viņu pestītājs ir stiprs - Kungs Cebaots ir Viņa vārds. Tas iztiesās viņu lietu, lai dotu zemei mieru, bet nemieru Bābeles iedzīvotājiem.
35. Zobens lai nāk pār kaldejiem, saka Tas Kungs, un pār Bābeles iedzīvotājiem, pār tās valdniekiem un gudrajiem!
36. Zobens pār plāpātājiem un pareģiem, ka tie paliek kā muļķi stāvam! Zobens pār tās karavīriem, ka tie kļūst par glēvuļiem un bēgļiem!
37. Zobens arī pār tās zirgiem un ratiem; zobens pār jauktajām tautām, kas ir tās robežās, ka tie kļūst par sievām! Zobens pār visām tās mantām, ka tās krīt laupītāju rokās!
38. Sausums lai nāk pār tās ūdeņiem, ka tie izsīkst! Jo tā ir elku dievu zeme, muļķīgi tie lepojas ar saviem dievekļiem.
39. Tādēļ tur mājās tuksneša zvēri, šakāļi un strausi, tā nebūs vairs apdzīvota nemūžam, tur iedzīvotāju nebūs uz radu radiem!
40. Kā Dievs citkārt nopostīja Sodomu un Gomoru līdz ar to blakuspilsētām, saka Tas Kungs, tā tur neviens vairs nedzīvos, tur nebūs neviena cilvēka!
41. Uzmanieties! Tauta nāk no ziemeļiem, stipra tauta, un daudz ķēniņu ceļas no zemes galiem.
42. Tiem ir stopi un šķēpi, tie ir cietsirdīgi un nežēlīgi; viņu karaspēku troksnis ir kā jūras krākšana, tie jāļ uz zirgiem kā karavīri un iekarotāji pret tevi, Bābeles meita!
43. Kad Bābeles ķēniņam pienāk ziņas par to, tad nogurumā viņam nolaižas rokas; bailes pārņem viņu, drebuļi un žņaudzēji kā sievu dzemdēšanas sāpēs.
44. Redzi, kā lauva strauji ceļas no Jordānas biezokņiem un iet uz ielejas zaļajām nogāzēm, tā Es viņu drīz no turienes aizdzīšu un iecelšu pār viņiem par valdnieku to, kas šim nolūkam izredzēts. Kas var Man līdzināties, un kas var Mani saukt pie atbildības? Un kur būtu tāds tautu gans, kas varētu mēroties ar Mani?
45. Tādēļ uzklausait, ko Tas Kungs nolēmis par Bābeli un kāds Viņa nodoms par kaldeju zemi: tiešām, ganu zēni tos aizvedīs kā ganāmā pulka jērus, pat viņu ganības būs uztrauktas par tiem!
46. No sauciena: Bābele ir kritusi! - trīcēs zeme, un uztraukums izplatīsies tautu starpā.

1. Tā saka Tas Kungs: Es izliešu pār Bābeli un pār tiem, kas dzīvo Manu pretinieku sirdī, asa niknuma pilnu postītāju garu.
2. Es sūtišu uz Bābeli arī vētītājus, tie vētīs, noplicinās un izlaupīs tās zemi, un tie būs visapkārt tai tās nelaimes dienā.
3. Bet neviens no Bābeles strēlniekiem lai neuzvelk vairs savu stopu pret uzbrucējiem un lai neceļas savā bruņukreklā pretestības izrādīšanai! Un taču jūs, uzbrucēji, nesaudziet un netaupiet viņu jaunos vīrus, pakļaujiet sodam visu viņu karaspēku,
4. ka kritušie lai guļ pa visu kaldeju zemi un smagi ievainotie viņu ielās!
5. Jo ne Israēla, ne Jūdas tauta nav kā atraitne sava Dieva, Kunga Cebaota, atstāta; turpretī viņu zeme ir pilna noziegumu pret Israēla Svēto.
6. Bēdziet projām no Bābeles novadiem un glābiet ikviens savu dzīvību, lai jūs nemirstat Bābeles noziegumu dēļ, jo šis ir Tā Kunga atriebības laiks: Viņš atmaksā tai pēc tās nopelna.
7. Bābele bija zelta kauss Tā Kunga rokā, kas apreibināja visu pasauli. No Bābeles vīna dzēra daudzas tautas, tādēļ tās zaudēja prātu.
8. Piepeši Bābele ir kritusi un ir sagrauta. Apraudiet šo pilsētu, atnesiet balzamu tās brūcēm, varbūt šīs brūces var vēl dziedināt!
9. Mēs gribējām Bābeli dziedināt, bet tā nebija dziedināma. Atstājiet to viņas pašas rīcībā! Iesim ikviens uz savu zemi! Jo soda apmēri pār to iesniedzas padebešos un paceļas gandrīz vai līdz pašām debesīm!
10. Tas Kungs ir cēlis gaismā mūsu lietas taisnību. Iesim, sludināsim Ciānā Tā Kunga, mūsu Dieva, darbus!
11. Asiniet bultas, tveriet vairokus! Tas Kungs ir iedvesis mēdiešu ķēniņam niknas dusmas, jo Viņa nodoms ir vērsts pret Bābeli, lai to iznīcinātu, jo šī ir Tā Kunga atmaksa par Viņa svēto namu!
12. Paceliet karogu pret Bābeles mūriem, pastipriniet apsardzību, izlieciet sardzes un novietojiet karavīrus viņu paslēptuvēs! Jo, kā Tas Kungs nodomājis, tā Viņš arī īstenos to, ar ko Viņš piedraudējis Bābeles iedzīvotājiem.
13. Tu pilsēta lielo ūdeņu malā, kam liela mantas bagātība, tavš gals ir pienācis, tavu ieguvumu mērs ir pilns!
14. Tas Kungs Cebaots ir zvērējis pie Sevis: Lai gan Es tevi pildīju ar cilvēkiem kā ar siseņiem, tomēr pār tevi atskanēs uzvaras sauciens!
15. Viņš ir tas, kas radījis pasauli ar Savu spēku, kas nopamatojis zemi ar Savu gudrību, un izpletis pār visu debesis pēc Sava padoma.
16. Kad Viņš, pārkonam dārdot, liek debesīs atskanēt ūdens krākšanai un liek no zemes malas pacelties augšup mākoņiem, kad Viņš iededzina zibeņus, lietum līstot, kad Viņš izlaiž vējus no to novietņu telpām,
17. tad visi cilvēki stāv kā apstulbuši, nevarēdami to saprast, visi zeltkaļi kaunas savu darināto tēlu dēļ, jo māņi ir viņu izlietais elka tēls, tur nav iekšā dzīvības.
18. Visi tie ir tikai nieki, smieklīgi veidojumi: kad nāk piemeklēšanas un soda tiesas laiks, tie visi ir pagalam.
19. Bet ne tāds ir Jēkaba mantojums; nē, Viņš ir visuma radītājs, Israēls ir Viņa mantotā īpašuma pamats, Kungs Cebaots ir Viņa vārds!
20. Tu Man biji kā vesis, kā kara un cīņas ierocis. Ar tevi Es satriecu tautas un ķēniņa valstis,
21. ar tevi Es satriecu zirgus kopā ar jātniekiem, satriecu ratus kopā ar braucējiem;
22. ar tevi Es satriecu vīrus un sievas, vecus cilvēkus un bērnus, jaunekļus un jaunavas;
23. ar tevi Es satriecu ganus kopā ar viņu ganāmiem pulkiem, arājus kopā ar viņu aizjūgiem, satriecu zemes kungus un zemes pārvaldniekus.
24. Bet tagad Es atmaksāšu Bābelei un visiem Kaldejas iedzīvotājiem jūsu acu priekšā par visu to ļaunumu, ko tie darījuši Ciānai! - tā saka Tas Kungs.
25. Tagad Es nostāšos pret tevi, tā saka Tas Kungs, tu posta kalns, kas tu esi izplatījis postu un

iznīcību pa visu pasauli! Jā! Es izstiepsu Savu roku pret tevi un nometīšu tevi no taviem klintskalnu augstumiem un padarīšu tevi par izdegušu kalnu,

26. ka no tevis nevarēs dabūt ne stūra akmeņus, ne pamata akmeņus. Nē! Tu būsi kails tuksnesis uz mūžīgiem laikiem! saka Tas Kungs.

27. Paceliet karogu virs zemes, pūtiet tauri tautu starpā, izrīkojiet tautas cīņai pret Bābeli! Aiciniet un virziet cīņā pret to Araratas, Minijas un Aškanasas valsti, ieceliet vadoni cīņai, sapulciniet jātņiekus tik lielā skaitā kā sarainus siseņus!

28. Kārtojiet un apmāciet šīs tautas, veltījiet visus šo tautu spēkus karam pret to - mēdiešu ķēniņus, kungus un zemes pārvaldniekus un visus viņu varai pakļautos apgabalus!

29. Tad zeme drebēs un trīcēs, jo Tā Kunga lēmums par Bābeli sāk piepildīties, ka Bābelei jātop par tuksnešainu kailatni bez iedzīvotājiem.

30. Bābeles karavīri neiet vairs cīņā, tie sēd bezdarbīgi savos cietokšņos, viņu drosme zudusi, tie kļuvuši par nevarīgām sievietēm. Mājokļi pilsētā ir jau nodedzināti, un tās aizšaujамie salauzti.

31. Skrējēji drāžas viens otram pretī, viens vēstnesis ātrāk par otru steidzas pie Bābeles ķēniņa, lai tam ziņotu, ka viņa pilsēta visos stūros jau iekarota,

32. ka brasli ieņemti, purvi izdedzināti, karavīri paguruši un zaudējuši drosmi.

33. Jo tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: Bābeles meita ir kā klons, kad to nodarina cietu kuļamam laikam: vēl tikai mazu brīdi, un viņai nāks pļaujamais laiks!

34. Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars ir mūs ēdis, mūs iznīcinājis, viņš mūs padarījis par tukšiem traukiem! Viņš mūs aprija kā pūķis un ar mums pildīja savu vēderu, un viņš mūs aizdzina prom.

35. Varmācība, kas nodarīta mums, mūsu miesai, lai nāk pār Bābeli, - tā lai saka Ciānas iedzīvotāji. Un manu iedzīvotāju asinis lai nāk pār Kaldejas iedzīvotājiem! - tā lai saka Jeruzāleme.

36. Tādēļ Tas Kungs saka tā: Redzi, Es vedīšu tavu lietu, Es prasīšu atmaksu par tevi. Es likšu izžūt Bābeles straumei, izzīdīt tās avotiem un akām!

37. Bābele kļūs par drupu kaudzi, par mājokli šakāļiem, par brīdinājumu un par apsmieklu, bez iedzīvotājiem!

38. Tagad viņi visi vēl kopā rūc kā lauvas un ņurd kā mazi lauvēni,

39. bet, kad tie būs iekarsuši, Es tiem sarīkošu mielasu un tos piedzirdīšu, ka tie uzgavilē un tad iemieg mūžīgā miegā, no kura tie vairs neuzmodīsies, saka Tas Kungs.

40. Es tos vedīšu pie kaušanas kā jērus, kā aunus un āžus!

41. Ak, kā Šešaha ir ieņemta un uzvarēta, tā, visas zemes lepnums! Ak, kā Bābele ir tapusi par baiļu iedvesēju tautu starpā!

42. Jūra ir sacēlusies pret Bābeli, un tagad tā ir jūras krācošo viļņu pārklāta.

43. Bābeles pilsētas ir tapušas par tuksnesi, par izkaltsu zemi, par sausu smilšainu klajumu, kur neviens nedzīvo, kur neviens cilvēks arī nedz staigā, nedz klejo.

44. Es likšu saņemt un izbaudīt tiesas uzlikto sodu arī Bābeles Belam, Es izraušu no viņa rīkles, ko viņš bija aprijis. Turpmāk tautas vairs neplūdīs pie viņa, arī Bābeles mūri ir krituši!

45. Izeita no ikviena Bābeles apgabala, Mana tauta, un glābiet ikviens savu dzīvību no Tā Kunga dusmu kvēles!

46. Jūsu sirds lai netop mazticīga, un nebīstieties no baumām, kas izplatītas zemē, jo šogad klist šādas baumas un nākošā gadā atkal citādas, un varmācība valda zemē, un viens varas nesējs ceļas pret otru!

47. Tādēļ redzi, nāks dienas, kad Es sodīšu Bābeles dievekļus! Visa tās zeme nāks negodā, un visi iedzīvotāji nokauti gulēs tās klēpī.

48. Tad debess un zeme un viss, kas tanī, gaviglēs par Bābeli, jo no ziemeļiem iebruks tās zemē postītāji, saka Tas Kungs,

49. Bābele kritīs nokauto israēliešu dēļ, tāpat kā arī Bābeles dēļ krituši ļoti daudzi visās zemēs.

50. Jūs, kas izglābušies no Bābeles zobena, eita projām, netielējieties un nekavējieties! Pieminiet To Kungu arī svešumā un paturiet Jeruzālemi savā sirdī.

51. Mums bija jākaunas, jo mēs dzirdējām apsmieklus runas. Kauna sārtums klāj mūsu vaigus, jo svešinieki ir aizskāruši Tā Kunga nama svētumu!

52. Tādēļ redzi, nāks dienas, tā saka Tas Kungs, tad Es vērsīšu bargus tiesas sodus pret Bābeles dievekļiem, visur viņu zemē vaidēs nāvīgi ievainotie!

53. Jebšu Bābele kāptu līdz debesīm un celtu nepārkāpjami augstus cietokšņus, tad tomēr pret to dosies Manis sūtītie postītāji! saka Tas Kungs.

54. Klau! Kliedzieni dzirdami Bābelē, un lielas postīšanas troksnis atskan no kaldeju zemes puses,

55. jo Tas Kungs izposta Bābeli un dara galu turienes lielajai čalai; ienaidnieku karaspēka viņi krāc kā lieli ūdeņi, un skaļi atskan viņu mežonīgie kara saucieni.

56. Jo postītājs laužas tur iekšā, Bābelē, saņem gūstā tās karavīrus, salauž tās stopus, jo Tas Kungs Dievs ir atmaksātājs, Viņš visu atmaksādams atmaksā.

57. Es piedzirdīšu tās dižciltīgos un gudros vīrus, tās zemes kungus un valdniekus, un karavīrus, ka tie aizmigs mūžīgā miegā un vairs neuzmodīsies, saka tas Kēniņš, Viņa vārds ir Tas Kungs Cebaots.

58. Tā saka Tas Kungs Cebaots: Bābeles mūrus, lai arī cik biezi tie būtu, nojauks līdz pamatiem, un tās vārtus, lai arī cik augsti tie būtu, sadedzinās ar uguni; tā tautas velti pūlējušās, un ļaužu ciltis strādājušās ugunij.

59. Šādu uzdevumu pravietis Jeremija uzlika Serajam, Nerijas dēlam, Māsejas dēladēlam, kad viņš ar Jūdās kēniņu Cedekiju viņa ceturtajā valdīšanas gadā gāja uz Bābeli; Seraja toreiz bija apstāšanās vietu pārzinis kēniņa ceļojuma laikā.

60. Jeremija uzrakstīja uz viena rakstu tīstokļa visu par to nelaيمي, kam bija jānāk pār Bābeli, tas ir, visus šos vārdus, kas te rakstīti par Bābeli,

61. un sacīja Serajam: Kad tu nonāksi Bābelē, tad pielūko, ka tu nolasītu skaļi visus šos vārdus,

62. un tad saki: Kungs, Tu pats esi piedraudējis šai vietai, ka Tu to gribi iznīcināt, tā ka tur vairs nebūs nevienas dzīvas radības, ne cilvēku, ne lopu, ka tai jātop par tuksnešainu apgabalu uz visiem laikiem. -

63. Kad tu izlasīsi visu šo rakstu līdz galam, tad piesien tam akmeni, iemet to Eifratas upē

64. un saki: tā nogrims arī Bābele un neuzsliesies vairs augšā no tās nelaimes, ko Es tai uzliku! Tik tālu Jeremijas vārdi.

1. Cedekija bija divdesmit vienu gadu vecs, kad viņš kļuva par ķēniņu, un valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē. Viņa mātes vārds bija Hamutala, un viņa bija Jeremijas meita no Libnas.
2. Viņš darīja, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, tāpat kā Jojakīms.
3. Aiz Tā Kunga dusmām tad notika, ka Tas Kungs atstūma Jeruzālemi un Jūdu no Sava vaiga. Kad Cedekija atkrita no Bābeles ķēniņa -
4. un tas notika viņa valdīšanas devītā gada desmitā mēneša desmitajā dienā, tad Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars nāca pats ar visu savu karaspēku pret Jeruzālemi, ielenca pilsētu un uzcēla ap to visapkārt nocietinājumus.
5. Tā pilsēta palika ielenkta līdz Cedekijas valdīšanas vienpadsmitajam gadam.
6. Ceturtā mēneša devītajā dienā, kad stiprs bads plosījās pilsētā un arī zemes iedzīvotājiem nebija vairs maizes,
7. tad ienaidnieks ielauzās pilsētā un visi karavīri bēga un atstāja pilsētu naktī pa vārtiem starp abiem mūriem pie ķēniņa dārza un izgāja klajumā, kamēr kaldeji vēl ielenca visapkārt pilsētu. Izbēgušie pagriezās tad virzienā uz Jordānas līdzenumu.
8. Taču kaldeju karaspēks dzinās ķēniņam pakaļ un panāca Cedekiju Jērikas klajumos, kur viņa karaspēks izklīda un to atstāja.
9. Kaldeji saņēma ķēniņu gūstā un veda to pie Bābeles ķēniņa Riblā, Hamatas novadā, un ķēniņš sprieda tiesu pār viņu.
10. Bābeles ķēniņš lika nogalināt Cedekijas dēlus viņa acu priekšā un visus Jūdas lielkungus Riblā.
11. Cedekijam viņš lika izdurt acis, to saistīt važās un vest uz Bābeli, kur viņš palika cietumā līdz savas nāves dienai.
12. Piektā mēneša desmitajā dienā - tas bija Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara deviņpadsmitais valdīšanas gads - Nebusaradans, kas bija Bābeles ķēniņa miesassardzes virspavēlnieks, iegāja Jeruzālemē
13. un nodedzināja Tā Kunga namu un ķēniņa pili, un visus pilsētas namus, it īpaši lielos namus, viņš lika iznīcināt ar uguni.
14. Viss kaldeju karaspēks, kas atradās miesassardzes virspavēlnieka vadībā, nojauca visus mūrus ap Jeruzālemi.
15. Tad Nebusaradans, miesassardzes virspavēlnieks, aizveda gūstā zemas kārtas ļaudis un to tautas daļu, kas vēl bija palikusi pilsētā, un bēgļus, kas bija pārgājuši pie Bābeles ķēniņa, un atlikušos darba ļaudis.
16. Bet no zemās kārtas ļaudīm Nebusaradans, miesassardzes priekšnieks, atstāja vienu daļu kā viņa dārzniekus un zemes kopējus.
17. Bet vara stabus pie Tā Kunga nama, sēdekļus un lielo vara jūru, kas bija Tā Kunga namā, kaldeji nojauca un aizveda visu metālu uz Bābeli.
18. Arī katlus, lāpstas, dakts nažus, karotes, slakāmos kausus un visus metāla rīkus, ko lietoja pie kalpošanas, tie aizveda projām.
19. Miesassardzes priekšnieks paņēma arī visas bļodas, kvēpināmos traukus, slakāmos kausus, podus, lukturus, kausus un kannas, visu, kas bija no tīra zelta un sudraba.
20. Vara no abiem stabiem, no lielās vara jūras un no divpadsmit vēršu tēliem zem tās un no sēdekļiem, ko ķēniņš Salamans bija līcis darināt Tā Kunga namam, bija tik daudz, ka tas nebija nosverams.
21. Stabi bija astoņpadsmit olekšu augsti, un divpadsmit olekšu gara aukla aptvēra stabu; stabu sienu biezums bija četri pirksti, stabs bija vidū tukšs.
22. Uz stabiem bija vara uzgaļa rotājums, piecas olektis augsts, un izgreznojumi un granātāboli bija visapkārt ap rotājumu, visi no vara. Tādi bija abi stabi, un arī abiem bija granātāboli.
23. Devīdesmit seši granātāboli karājās gaisā, bet visu granātābolu vienam pinuma darinājumam visapkārt bija simts.
24. Miesassardzes priekšnieks apcietināja augsto priesteri Seraju, priesteri Cefanju un trīs sliekšņu

sargus.

25. No pilsētas viņš apcietināja kādu augstu ķēniņa darbinieku, kas bija bijis karavīru virspavēlnieks, un septiņus vīrus no tiem, kas bija piederējuši pie pašas tuvākās ķēniņa pavadonības un kas bija atrasti pilsētā, arī karavadoņa rakstvedi, kas bija iesaucis lauku ļaudis karadienestā, un sešdesmit vīru no lauku ļaudīm, kas gadījās pilsētā.

26. Šos visus miesassardzes priekšnieks Nebusaradans apcietināja un aizveda pie Bābeles ķēniņa Riblā.

27. Bābeles ķēniņš lika tos Riblā, Hamatas novadā, sodīt ar nāvi. Tā izveda Jūdu no viņa zemes.

28. Šis ir to cilvēku skaits, kurus Nebukadnēcars izveda savas valdīšanas septītajā gadā - trīs tūkstošus divdesmit trīs jūdus;

29. astoņpadsmitajā Nebukadnēcara valdīšanas gadā - astoņi simti trīsdesmit divus no Jeruzālemes;

30. divdesmit trešajā Nebukadnēcara valdīšanas gadā miesassardzes virspavēlnieks Nebusaradans aizveda septiņi simti četrdesmit piecus jūdus; pavisam četri tūkstoši seši simti cilvēku.

31. Bet pēc trīsdesmit septiņiem Jūdas ķēniņa Jojahīma gūstniecības gadiem divpadsmitā mēneša divdesmit piektajā dienā Bābeles ķēniņš Evils-Merodahs savas valdīšanas sākumā apžēloja Jojahīmu un atsvabināja to no cietuma.

32. Viņš runāja ar to draudzīgi un ierādīja viņam krēslu augstāk par to ķēniņu krēsliem, kas bija pie viņa Bābelē.

33. Viņš drīkstēja pārmainīt savas cietumnieka drēbes un ēda pie ķēniņa galda visu laiku, kamēr viņš vēl bija dzīvs.

34. Bābeles ķēniņš deva viņam arī pastāvīgu uzturu, ikdienas devu, dienu no dienas līdz viņa nāvei, kamēr viņš dzīvoja.

Raudu dziesmas

1. Cik vientuļa ir kļuvusi šī pilsēta, kas bija ļaužu pilna! Tā, kas bija liela starp tautām, ir kļuvusi kā atraitne, un, kas bija valdniece pār novadiem, ir kļuvusi pati par verdzeni.
2. Tā gauži raud naktī, tai asaras rit pār vaigiem. Nav iepriecinātāja tai starp tiem, kas to mīl, visi tās tuvie tai neuzticīgi, tie kļuvuši par ienaidniekiem.
3. Jūdās cilts ir gājusi gūstā, no ciešanām, smagās verdzības, tā mīt starp tautām un neatrod miera; tās vajātāji ir iedzinuši to šaurā aizā.
4. Ciānas ceļi skumst, jo neviens nenāk uz svētkiem; visi pilsētas vārti stāv nevirināti, tās priesteri smagi nopūšas; pilsētas jaunavas noskumušas, bēdīga pati pilsēta.
5. Tās nomācēji valda, tās ienaidniekiem klājas labi. Jo Tas Kungs ir licis tai smagi ciest tās daudzo grēku dēļ. Tās bērni aizgāja trimdā savu ienaidnieku priekšā.
6. Zudis ir viss Ciānas meitas greznums; viņas dižciltīgie ir kā brieži, kas neatrod ganības un iet bez spēka vajātāju priekšā.
7. Jeruzāleme piemin savās bēdu un klejojuma dienās visus dārgumus, kas tai bija agrākos laikos; tās ļaudis krīt ienaidnieka rokā, un palīga viņai nav, tās ienaidnieki noraugās tajā un smejas par viņas sabrukumu.
8. Grēkodama grēkoja Jeruzāleme tādēļ kļuvusi kā sārņaina sieva. Visi, kas viņu cienīja, tagad to nicina, tāpēc ka redz tās kailumu; arī pati tā vaid un novēršas.
9. Tās netīrumi līp pie viņas tērpa malas; tā nebija domājusi par savu galu; tādēļ tā ir tik bezgalīgi pazemota, un tai nav neviena iepriecinātāja. Uzlūko, Kungs, manas bēdas, jo ienaidnieks gavilē!
10. Naidnieks ir izstiepis savu roku pār visiem viņas dārgumiem. Viņai bija jānoskatās, kā citas tautas ielaužas viņas svētnīcā, kaut gan viņiem Tu esi liedzis ieiet Tavā draudzē.
11. Visi tās iedzīvotāji vaimanā un meklē maizi. Viņi atdod visus savus dārgumus par ēdamo, lai uzturētu sevi pie dzīvības. Raugies, Kungs, kādā negodā es esmu nonākusi!
12. Vai jūs, kas ejat garām, tas nemaz neskar? Skatieties un redziet, vai ir vēl kur tādas sāpes kā manas sāpes, kas pārņēmušas mani un ar ko Tas Kungs mani piemeklējis Savas niknās dusmības dienā.
13. No augšienes Viņš ir metis uguni manos kaulos un licis tai tur plosīties. Viņš manām kājām izpletis tīklu un licis man griezties atpakaļ. Viņš iegrūdis mani postā, darījis slimu ik dienas.
14. Mani pārkāpumi Viņa rokās savīti visi kopā un kā jūgs uzlikti man uz kakla; Viņš satriecis ar to manu spēku; Tas Kungs mani nodevis tādiem rokās, kuriem nevaru pretoties.
15. Tas Kungs ir saminis visus spēcīgos vīrus manā vidū, Viņš ir sasaucis pret mani sapulci, lai sagrautu manus jaunekļus; Tas Kungs pats ir minis viņa spaidu jaunavai, Jūdās meitai.
16. Par to man rūgti jāraud, un manas acis ir asaru pilnas, jo tālu no manis ir mierinātājs, kas varētu iepriecināt manu dvēseli. Manu bērnu man vairs nav, jo ienaidnieks ir guvis virsroku.
17. Ciāna izstiepj savas rokas, bet nav, kas viņu iepriecinātu. Tas Kungs ir pavēlējis ienaidniekiem, kas visapkārt ap Jēkabu, lai Jeruzāleme kļūtu viņu vidū kā sārņaina sieva.
18. Tas Kungs ir taisns, tomēr es Viņa baušļiem pretojos. Klausieties, tautas, un raugait manas sāpes! Manas jaunavas un mani jaunekļi aizgāja gūstā.
19. Es piesaucu savus draugus, bet tie mani pievīluši. Mani priesteri un vecaji pilsētā ir nonīkuši, meklēdami sev ēdamo, lai uzturētu sevi pie dzīvības.
20. Ak, Kungs, kā man bail! Manas iekšas saraujas sāpēs, mana sirds ir pilna nemiera, tāpēc ka es Tev pretojos. Ārā zobens laupīdams, mājā - nāve.
21. Tie dzird mani vaidam, tomēr nav man iepriecinātāja! Visi mani ienaidnieki redz manu nelaimi un priecājas, ka Tu to man esi darījis. Lai nāk Tevis sludinātā diena, tad viņiem klāsies kā man!
22. Lai nāk Tavā priekšā visa viņu ļaunprātība, un dari Tu viņiem tā, kā Tu man esi darījis visu manu pārkāpumu dēļ. Neskaitāmas ir manas nopūtas, un mana sirds ir pagurusi.

1. Ak, kā gan Tas Kungs līcis izlieties Savām dusmām pār Ciānas meitu! Viņš nometis no debesīm zemē Israēla godību, nav pieminējis Savu kāju pameslu Savas dusmības dienā.
2. Bez žēlastības ir Tas Kungs nopostījis Jēkaba mitekļus, sagrāvis Savās dusmās Jūdas meitas stipros cietokšņus, metis pie zemes, iegrūdis negodā kā ķēniņa valsti, tā arī tās dižciltīgos.
3. Savās bargajās dusmās Viņš sagrāvis visus Israēla ragus, Viņš atrāvis atpakaļ Savu labo roku, kad tuvojās ienaidnieks, Viņš Jēkabā iededzinājis ugunsliesmas, kas aprij visu visapkārt.
4. Viņš uzvilcis Savu stopu kā ienaidnieks, pacēlis Savu labo roku kā pretinieks; kas bija patīkams acīm, to visu Viņš iznīcinājis; Viņš izlējis Savas dusmas kā uguni Ciānas meitas teltī.
5. Tas Kungs ir kļuvis mums par ienaidnieku, Viņš iznīcinājis Israēlu, izpostījis visas viņa pils, sagrāvis viņa cietokšņus un vairojis Jūdas meitas vaidus un nopūtas.
6. Viņš noplēsis Savu mājokli kā dārzu, izpostījis Savu sanāksmju vietu. Tas Kungs līcis Ciānai aizmirst svētkus un svētās dienas, un Savās bargajās dusmās Viņš ir atmetis kā ķēniņu, tā priesteri.
7. Tas Kungs ir atmetis Savu altāri, atstājis Savu svēto vietu; tās stalto namu mūrus Viņš nodevis ienaidnieku rokās, tie pacēlušī savu balsi Tā Kunga namā kā svētku dienā.
8. Tas Kungs bija nolēmis sagraut Ciānas meitas mūrus. Viņš izstiepis pār tiem mērauklu, Viņš nav atturējis Savu roku no graušanas; Viņš bēdīgu darījis valni un mūri; tie abi sagruvuši.
9. Mūru vārti iegrimuši zemē, to aizšaujamos Viņš salīcis un salauzis. Viņas ķēniņš un viņas dižciltīgie izkaisīti tautu starpā; nav spēkā vairs bauslība; arī viņas pravieši nesaņem vairs atklāsmi no Tā Kunga.
10. Klusēdami sēd zemē Ciānas meitas vecaji; tie kaisa pīšļus uz galvas, apjozušies ar maisiem. Jeruzālemes jaunavas zemu nokārušas savas galvas.
11. Manas acis izraudātas asarās, manas iekšas saraujas sāpēs, manas aknas ir it kā izkratītas uz zemes manas tautas meitas posta dēļ, jo bērni un zīdaiņi dabū galu pilsētas ielās.
12. Tie sauca uz savām mātēm: kur ir maize un vīns? Tā viņi aiziet bojā kā ievainotie pilsētas ielās, tie izlaiž savu garu mātes klēpī.
13. Ko es tev lai saku, Jeruzālemes meita, un kam es tevi lai pielīdzinu, lai tevi iepriecinātu, jaunava Ciānas meita? Liels ir tavs posts - kā jūra. Kas tevi var dziedināt?
14. Tavi pravieši tev sludinājuši melus un māņus. Tavu noziegumu viņi tev nav atklājuši, lai novērstu tavu cietumu, bet tev sludinājuši melu un viltus atklāsmes.
15. Visi, kas tev iet garām, zobgalībā sasit plaukstas par tevi, tie svilpj un krata galvu par Jeruzālemes meitu: vai šī ir tā pilsēta, par kuru sacīja, ka tā esot pati skaistākā un visas zemes prieks?
16. Visi tavi ienaidnieki atver savu muti pret tevi, svilpo un griež zobus; tie saka: Mēs to iznīcinājām. Šī ir tā diena, kuru mēs gaidījām, mēs to sagaidījām, to piedzīvojām!
17. Tas Kungs ir darījis, ko bija nodomājis, un piepildījis Savu vārdu, ko bija runājis sendienās. Viņš ir sagrāvis bez žēlastības, iepriecinājis par tevi tavu ienaidnieku un augstu pacēlis tavu pretinieku ragu.
18. Tad viņas sirds sāka brēkt uz To Kungu. Ak, Ciānas meitas mūri, liec lai dienu un nakti asaras plūst kā strauts; nemities raudāt un nedod mieru savām acīm ne mirkli!
19. Celies, brēc naktī; ļauj izplūst jau pirmajos gaišos savai sirdij Tā Kunga priekšā kā ūdenim. Pacel savas rokas lūgšanā uz To Kungu par tavu bērnu dvēselēm, kas mirst badā visos ielas stūros.
20. Ak, Kungs! Raugies jel, kam Tu esi ko līdzīgu darījis? Vai tad sievas lai ēd savu miesas augli, savus bērnus, ko auklējušas? Vai tad priesterus un praviešus lai nokauj Tā Kunga svētnīcā?
21. Ielās guļ beigti jaunekļi un sirmgalvji. Manas jaunavas un jaunekļi ir krituši no zobena, Tu tos esi nokāvis Savas dusmības dienā, nokāvis bez žēlastības.
22. Kā uz svētku dienu Tu esi saaicinājis no visām pusēm manus vajātājus, un Tā Kunga dusmības dienā neviens nav izbēdzis, nedz palicis dzīvs. Visus, ko es biju auklējusi un audzinājusi, nogalināja mans ienaidnieks.

1. Es esmu vīrs, kam bijis jāpieredz daudz bēdu no Viņa dusmības rīkstes.
2. Viņš mani vadīja un sūtīja tumsā un ne gaismā.
3. Pret mani Viņš vērsa Savu roku arvien, augu dienu.
4. Viņš darīja vecu manu miesu un manu ādu un satrieca manus kaulus.
5. Viņš cēla ap mani un apņēma man visapkārt žulti un grūtības.
6. Viņš mani ielika tumsā kā sen mirušos.
7. Viņš mani iemūrēja, ka es nevaru iziet, Viņš mani ieslēdza smagās važās.
8. Kad es kļiedzu un saucu palīgā, Viņš apturēja manu lūgšanu.
9. Viņš aizsprostoja manus ceļus ar lieliem akmeņiem un padarīja neejamas manas tekas.
10. Viņš glūnēja uz mani kā lācis, kā lauva paslēptuvē.
11. Viņš man ļāva neceļos staigāt, saplosīja mani un darīja vientuļu.
12. Viņš uzvilka savu stopu un lika mani bultai par mērķi.
13. Viņš ņēma bultas no maksts un iešāva tās manās īkstīs.
14. Es kļuvi savai tautai par apsmieklu, par joku dziesmu augu dienu.
15. Viņš mani ēdināja ar rūgtumu un dzirdināja ar vērmelēm.
16. Viņš sagrūda man zobus ar zvīrgzdiem, un mani pašu iemīda pīšļos.
17. Manai dvēselei ir atņemts miers; viss labais man jāaizmirst.
18. Es sacīju: pagalam mans dzīvības spēks un mana cerība uz To Kungu.
19. Piemini manas bēdas un manas klejojuma dienas, tās vērmes un žulti.
20. Pieminēdama to piemin mana dvēsele un ir nospiesta manī.
21. To es likšu sev pie sirds, un tādēļ lai ceru.
22. Tā ir Tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl neesam pagalam; Viņa žēlsirdībai vēl nav pienācis gals.
23. Tās ir ik rītu jaunas, un liela ir Tava uzticība.
24. Tas Kungs ir mana daļa, saka mana dvēsele, tādēļ es cerēšu uz Viņu.
25. Labvēlīgs ir Tas Kungs tam, kas uz Viņu cer, dvēselei, kas Viņu meklē.
26. Ir labi klusā garā gaidīt uz Tā Kunga palīdzību.
27. Ir labi cilvēkam, kas savu jūgu jaunībā nes;
28. lai viņš sēž vientuļš un kluss, jo tas tam uzlikts;
29. lai krīt uz sava vaiga pīšļos, varbūt vēl cerība,
30. lai pagriež savu vaigu sitējam, lai saņem nievas papildnam.
31. Jo Tas Kungs neatstumj uz visiem laikiem:
32. Viņš gan apbēdina, bet Viņš atkal apžēlojas pēc Savas lielās žēlastības,
33. jo ne no sirds Viņš moca un apbēdina cilvēka bērnus,
34. it kā Viņš gribētu visus šīs zemes gūstekņus samīt zem Savām kājām
35. un noliekt cilvēka tiesu Visuaugstākā priekšā,
36. piekrāpt cilvēku strīdus lietā, it kā Tas Kungs to neredzētu.
37. Vai tad var kāds sacīt, ka tas notiktu bez Tā Kunga pavēles
38. un ka ļaunais un labais nenāktu no Visuvarenā mutes?
39. Ko tad cilvēks tik daudz sūdzas, kamēr viņš dzīvo? Lai ikkatrs sūdzas par saviem grēkiem!
40. Izpētīsim un pārbaudīsim savus ceļus un atgriezīsimies pie Tā Kunga!
41. Pacelsim savas sirdis un rokas uz Dievu debesīs:
42. mēs esam grēkojuši, bijuši neuzticīgi, tāpēc Tu mums nepiedevi,
43. Tu tērpies Savām dusmām, vajāji mūs un nogalināji bez žēlastības.
44. Tu biji aizsedzies ar padebesi, tā ka mūsu lūgšanas nevarēja izspiesties tam cauri.
45. Tu mūs padarīji par mēsliem un riebekļiem tautu starpā.
46. Visi mūsu ienaidnieki pleš vaļā savu muti uz mums.
47. Šausmas un bedre mums, iznīcība un posts.
48. Manas acis izplūst asarās kā ūdens upes manas tautas meitas posta dēļ.
49. Manas acis rieš asaras un nevar rimt; bez mitēšanās,

50. kamēr Tas Kungs nepalūkosies no debesīm un neieraudzīs tās.
51. Manas acis sabeidz manu dvēseli manas pilsētas meitu dēļ.
52. Kā putnu mani vajāt vajāja mani ienaidnieki bez iemesla.
53. Tie apklusināja mani bedrē un meta akmeņus uz mani;
54. ūdeņi plūda pār manu galvu, un es domāju: nu esmu pagalam!
55. Tad es piesaucu, Kungs, Tavu Vārdu, no bedres dziļumiem.
56. Un Tu dzirdēji manu saucienu: neaizslēdz Savas ausis manu vaimanu un manu kļedzienu priekšā!
57. Tu man tuvojies dienā, kad es Tevi piesaucu, un sacīji: Nebīsties!
58. Tu, Kungs, vadi manas dvēseles lietas, Tu glāb manu dzīvību.
59. Tu, Kungs, redzi to netaisnību, kas man notiek. Tiesā manu tiesu.
60. Tu redzi viņu atreibību un visus viņu nolūkus pret mani.
61. Ak, Kungs, Tu dzirdi viņu nievāšanu un visus viņu nolūkus pret mani,
62. manu pretinieku lūpas un valodas augu dienu.
63. Vai tie sēd vai ceļas, redzi, es - viņu apsmiekla dziesma.
64. Tu tiem atmaksāsi, Kungs, pēc viņu roku darba.
65. Tu apstulbosi viņu sirdi. Tavs lāsts lai nāk pār tiem!
66. Tu tos vajāsi ar dusmām un tos iznīcināsi zem Tā Kunga debesīm.

1. Kā gan apsūbējis zelta spožums, kā gan mainījies pats tīrākais zelts! Svētnīcas dārgie akmeņi ir izkaisīti visos ielas stūros.
2. Ciānas cienījamie dēli, kas bija līdzīgi tīram zeltam, kā gan tie kļuvuši līdzīgi māla traukiem, podnieka roku darbam.
3. Pat šakāļu mātes zīda savus mazuļus un baro tos; bet manas tautas meita ir kļuvusi nežēlīga kā strausi tuksnesī.
4. Zīdaiņiem līp mēle aiz slāpēm pie aukslējām; bērni prasa maizes, bet neviens viņiem tās nedod.
5. Kas ēda gardumus, tie tagad mirst badā uz ielas; kas audzināti purpurā, tie tagad guļ uz mēslu kaudzes.
6. Manas tautas meitas noziegums ir lielāks nekā Sodomas grēki, kas tika sagrauta piepeši, nevienam nepieliekot rokas.
7. Viņas dižciltīgie bija dzidrāki nekā sniegs, baltāki nekā piens, un viņu miesas bija sātākas nekā korāļi; savā izskatā viņi bija kā safīrs.
8. Bet tagad viņu sejas ir melnākas nekā sodrēji, viņus nevar vairs pazīt uz ielas. Viņu āda līp pie kauliem, tā ir izkaltusi kā plāna skaida.
9. Laimīgāki ir ar zobenu nokautie nekā tie, kas nomira badā un aizgāja bojā aiz zemes augļu trūkuma.
10. Visžēlsirdīgāko sievu rokas ir vārījušas savus pašu bērnus, lai būtu ko ēst manas tautas meitas postā.
11. Tas Kungs ir piepildījis Savu dusmu mēru, Viņš izlējis Savu bardzību un iededzinājis uguni Ciānā, kas aprija tās pamatus.
12. Ne ķēniņi zemes virsū, ne visas pasaules iedzīvotāji nekad nebūtu ticējuši, ka Jeruzālemes pretinieki un ienaidnieki varētu kādreiz ieiet pa tās vārtiem.
13. Bet tas ir noticis tās praviešu grēku un tās priesteru noziegumu dēļ, tie ir izlējuši tās vidū taisno asinis.
14. Tie klejoja kā akli pa ielām, aptraipīti asinīm, tā ka nevarēja aizskart viņu drēbes.
15. Ļaudis sauca uz viņiem: Prom, nešķīstie! Prom, prom, neskarieties nekam klāt! Un, kad viņi bēga un klejoja apkārt, tad atskanēja runas pat citu tautu starpā: Viņi nedrīkst ilgāk palikt te.
16. Tā Kunga dusmas viņus izklīdināja, Viņš tos vairs neuzlūko. Priesterus vairs necienīja un vecajus nežēloja.
17. Vēl ilgi velti raudzījās mūsu acis pēc palīdzības, jo mēs gaidīt gaidījām uz tautu, kas nevarēja palīdzēt.
18. Mūs sāka vajāt, tā ka mēs nevarējām vairs staigāt pa savām ielām. Mūsu gals ir tuvu, skaitītas mūsu dienas, mūsu gals ir klāt.
19. Mūsu vajātāji bija ātrāki nekā ērgļi apakš debess. Tie vajāja mūs kalnos, tie uzglūnēja mums tuksnesī.
20. Mūsu dzīvības gars, Tā Kunga svaids, ir sagūstīts viņu bedrēs, par kuru domājām: Viņa ēnā dzīvosim tautu starpā.
21. Priecājies un līksmojies, Edoma meita, tu, kas dzīvo Ucas zemē. Arī tev neies garām kauss, tu piedziersies un izģērbsies kaila.
22. Tavš noziegums, Ciānas meita, ir izlīdzināts: Viņš tevi vairs neliks aizvest gūstā. Bet tavu noziegumu, Edoma meita, Viņš piemeklēs, un tavus grēkus Viņš atklās.

1. Piemini, Kungs, kas mums noticis, skaties un uzlūko mūsu negodu!
2. Mūsu mantojuma tiesa kritusi svešiniekiem, mūsu nami - ārzemniekiem.
3. Mēs esam kļuvuši bāriņi bez tēva, mūsu mātes ir kā atraitnes.
4. Savu ūdeni mēs dzeram par naudu, savu malku saņemam par maksu.
5. Mūs izdzen kā suņus, mēs esam noguruši, un nav mums miera.
6. Mēs pakļāvāmies Ēģiptei un Asīrijai, lai dabūtu paēst maizes.
7. Mūsu tēvi ir grēkojuši, viņu vairs nav, bet mēs nesam viņu noziegumus.
8. Kalpi valda pār mums, nav neviena, kas mūs atsvabinātu no viņu rokas.
9. Sava maize mums jāsaģādā bailēs par mūsu dzīvību no zobena tuksnesī.
10. Mūsu āda ir apdegusi melna bada šausmās kā krāsni.
11. Sievas Ciānā ir apsmietas un jaunavas Jūdas pilsētās.
12. Dižciltīgos tie ir pakāruši, vecaju vaigs nav turēts cieņā.
13. Jaunekļiem bija jānes dzirnavu akmeņi, zēniem jāklūp zem malkas nastām.
14. Vecie nesēd vairs vārtos, un jaunie vairs nedzied.
15. Mūsu sirds liksmība ir zudusi, mūsu rotaļas pārvērtušās par vaimanām.
16. Mūsu vainags mums nokritis no galvas: bēdas mums, ka esam grēkojuši!
17. Tādēļ mūsu sirds ir gurdēna un mūsu acis kļuvušas tumšas,
18. Ciānas kalna dēļ, tas nopostīts un lapsas skraida pa to.
19. Bet Tu, Kungs, valdi mūžīgi, Tavs tronis paliek uz radu radiem!
20. Kādēļ Tu gribi mūs aizmirst pavisam, mūs atstāt tik ilgi?
21. Atgriez mūs, Kungs, pie Sevis, un mēs atgriezīsimies! Atjauno mūsu dienas kā vecos laikos!
22. Vai tad Tu mūs esi pavisam atmetis, vai Tavas dusmas tik bargas?

Ecēhiēla grāmata

1. Notika tas trīsdesmitā gada ceturtā mēneša piektajā dienā, kad es biju aizvesto starpā pie Ķēbaras upes; tad atvērās debesis, un es redzēju dievišķas parādības.
2. Mēneša piektajā dienā, tas bija ķēniņa Jojahina piektais trimdas gads,
3. atklājās Tā Kunga vārds priesterim Ecēhiēlam, Busija dēlam, kaldeju zemē pie Ķēbaras upes - tur nāca Tā Kunga roka pār viņu.
4. Es redzēju - piepeši nāca stipra vētra no ziemeļiem, pacēlās liels mākonis ar uguni, tam bija spožums visapkārt un pašā vidū spulgoja kaut kas kā spilgti mirdzošs metāls.
5. Tam vidū bija redzami četri dzīviem radījumiem līdzīgi veidojumi: tie bija cilvēkiem līdzīgi tēli.
6. Bet ikvienam no tiem bija četras sejas un četri spārni.
7. Viņu kājas bija taisnas, un viņu kāju pēdas bija kā teļa nagi un laistījās kā nogludināts varš.
8. Zem viņu spārniem bija cilvēka rokas uz visām četrām pusēm. Visiem četriem bija katram sava seja un savi spārni.
9. Visi viena tēla spārni bija salikti kopā cits pie cita. Iedami tēli negrieza seju atpakaļ, bet katrs gāja taisni uz priekšu.
10. Viņu seja bija šāda: priekšpusē tiem bija cilvēka seja, labajā pusē lauvas seja visiem četriem, kreisajā pusē vērsa seja visiem četriem un iekšpusē ērgļa seja visiem četriem.
11. Viņu sejas bija vērstas un spārni bija izplesti uz augšu, katram tēlam divi, kas saskārās ar blakustēlu spārniem, un divi apsedza katram viņa ķermeni.
12. Tie ikviens gāja taisni uz priekšu, tie gāja neatskatīdamies, kurp gars tos dzina.
13. Šo dzīvo tēlu izskats bija kā kvēlojošas ogles, kā lāpu spožums: to uguns spulgoja dzīvo tēlu starpā. Uguniņ bija spilgts spožums, no uguns izšāvās zibeņi.
14. Dzīvie tēli šaudījās šurpu turpu un izskatījās kā zibeņi.
15. Tuvāk aplūkojot dzīvos tēlus, es redzēju četrus riteņus zemē, pa vienam katra tēla priekšā.
16. Un riteņu izskats un veidojums bija kā no hrizolīta, un visi četri bija vienādi, un tie bija tā veidoti, it kā ritenis ietilptu ritenī.
17. Tie gāja uz visām četrām pusēm, sāņus nepagriezdamies.
18. Riteņu loki, ārkārtīgi augsti, lieli un briesmīgi, bija acu pilni visiem četriem visapkārt,
19. un, kad dzīvie radījumi iekustējās, tad ritēja tiem līdzī arī riteņi, un, kad tie no zemes pacēlās, tad pacēlās tiem līdzī arī riteņi;
20. tie gāja, kurp gars tos dzina, un riteņi pacēlās un gāja tiem līdzī, jo dzīvo radījumu gars mājāja arī riteņos.
21. Kad tie gāja, gāja arī riteņi, kad tie stāvēja, tad stāvēja arī riteņi; kad tie pacēlās no zemes, tad pacēlās līdzī arī riteņi, jo dzīvo radījumu gars mājāja riteņos.
22. Pār dzīvo radījumu galvām bija it kā debess izplatījums, kā brīnišķīgi mirdzošs kalna kristāls; tas bija augstu izplests pār viņu galvām.
23. Zem debess izplatījuma viņu spārni bija līmeniski taisni izplesti viens pret otru, katram divi; ar pārējiem diviem tie apsedza katrs savu ķermeni.
24. Un es dzirdēju viņu spārnu švīkoņu, tā bija kā lielu ūdeņu krākšana, kā Visuvarenā pērkona rūkšana; kad tie kustējās, tā bija kā kara nometnes dunoņa, kad tie apstājās, tad tie ļengani nolaida savus spārnus.
25. Un balss atskanēja no izplatījuma, kas bija virs viņu galvām. Kad tie stāvēja, viņi slābani lika nokarāties saviem spārniem.
26. Un augstu pār izplatījumu virs viņu galvām bija saskatāms kaut kas kā safīra akmens, kaut kas tronim līdzīgs. Uz šā trona veidojuma bija redzams sēžam tēls, tam bija cilvēka izskats.
27. Un es redzēju it kā zaigojoša metāla mirdzumu, kā uguni viņam visapkārt un iekšā: no viņa gurniem uz augšu un no viņa gurniem uz leju uguns liesma aplāja viņu. Arī tālāk ap viņu visapkārt bija spilgti starojoša gaisma.
28. Kā varavīksne atspīd pie debesīm lietūs laikā, tāds bija starojošais spožums ap viņu. Tāda bija Tā Kunga godības parādība. Kad es to redzēju, tad es nokritu uz sava vaiga un dzirdēju kādu runājam.

Nodaļa 2

1. Un Viņš man sacīja: Cilvēka bērns, nostāties uz savām kājām, Es gribu ar tevi runāt.
2. Viņam tā uz mani runājot, Gars pārņēma mani, tā ka es nostājos uz savām kājām, un es dzirdēju to, kas uz mani runāja.
3. Viņš man sacīja: Cilvēka bērns, Es sūtu tevi pie Israēla bērniem, pie tās nepakļāvīgās atkritēju tautas, kas sacēlusies pret Mani; viņi un viņu tēvi arvien ir atkāpušies no Manis, līdz pat šai dienai.
4. Arī viņu bērni ir stūrgalvīgi un cietām sirdīm. Pie tiem Es tevi sūtu. Saki tu tiem: tā saka Dievs Tas Kungs!
5. Vai tie klausu vai neklausu, jo tie ir pretestības pilna cilts, tiem jāzina, ka pravietis ir viņu vidū.
6. Bet tu, cilvēka bērns, nebīsties no tiem un nebīsties no viņu vārdiem. Jebšu dadži un ērkšķi ir ap tevi un tu dzīvo pie skorpioniem, tomēr nebīsties no viņu vārdiem un nebaidies no viņu vaiga, jo tie ir pretestības pilna cilts.
7. Bet tu pasludini tiem Manus vārdus, lai tie klausu vai neklausu, jo tie ir nepielaidīgi.
8. Bet tu, cilvēka bērns, klausies, ko Es tev saku. Neesi tu nepaklausīgs kā šī nepaklausīgā cilts. Atver savu muti un ēd, ko Es tev dodu.
9. Es redzēju roku, kura stiepās pret mani. Rokā bija rakstu ritulis.
10. Viņš to atritināja manā priekšā, tas bija aprakstīts vienā un otrā pusē. Tur bija uzrakstītas raudu dziesmas, nopūtas un vaimanas.

1. Tad Viņš man sacīja: Cilvēka bērns, ēd, kas tavā priekšā, ēd šo rakstu rituli un tad ej un sludini Israēla namam.
2. Tad es atvēru muti, un Viņš man deva ēst rakstu rituli
3. un man sacīja: Cilvēka bērns, apēd šo rakstu rituli, ko Es tev dodu, un pildi ar to savas iekšas. Tad es to apēdu, un tas bija manā mutē tik salds kā medus.
4. Un Viņš man teica: Cilvēka bērns, ej pie Israēla un sludini Israēla namam Manus vārdus.
5. Es tevi nesūtu pie tautas, kam sveša valoda un nesaprotama runa, bet pie Israēla nama,
6. nedz arī pie lielām tautām, kam sveša valoda un nesaprotama izteiksme, kuras vārdus tu nesaproti. Taču, ja Es tevi pie tām sūtītu, tās tevi uzklausītu,
7. bet Israēla nams negrib tevi uzklausīt, tie taču neuzklausā arī Mani. Israēla namam ir bieza pierē un cieta sirds.
8. Redzi, Es nocietināšu tavu vaigu līdzīgu viņu vaigam. Es došu tev cietu pieri, kas būtu līdzīga viņu pierēi,
9. kā dimantu, kas cietāks par klinti, Es darīšu tavu pieri. Nebīsties no tiem, lai tevi nebaida viņu vaigs, jo tie ir nepielaidīga cilts.
10. Tad Viņš vēl turpināja: Cilvēka bērns, visus vārdus, ko Es tev runāšu, uzklausies labi ar savām ausīm un ieguldi dziļi savā sirdī.
11. Un ej pie trimdiniekiem, saviem tautiešiem, runā uz tiem un saki: tā saka Dievs Tas Kungs, - vai tie tevi klausā vai neklausā.
12. Tad Gara spēks pacēla mani, un es izdzirdu aiz sevis ārkārtīgi skaļu un spēcīgu troksni, kad pacēlās no savas vietas Tā Kunga godība,
13. un proti - četru dzīvo tēlu spārnu švīkstoņu, šiem spārnēm savā starpā saskaroties, un ratu rīboņu, katram ritenim griežoties līdzās savam tēlam.
14. Kad Gars mani pacēla un aizrāva, es gāju uz priekšu, būdams sava gara satraukumā dziļi nospiests, bet Tā Kunga roka ar varenu spēku turēja mani.
15. Tā es nonācu pie trimdiniekiem Tel-Abibā, kur tie dzīvoja pie Ķēbaras upes. Tur es sēdēju septiņas dienas garā noskumis klusībā viņu vidū.
16. Kad septiņas dienas pagāja, pār mani nāca Tā Kunga vārds:
17. Cilvēka bērns, Es tevi esmu ielicis par sargu Israēla namam. Kad tu uztversī vārdu no Manas mutes, tad tev tie jāpamāca un jābrīdina Manā Vārdā,
18. kad Es saku bezdievim: tev jāmirst! - un tu to nepamāci un nebrīdini, lai bezdievis atgrieztos no sava ļaunā ceļa un tas paliktu dzīvs, tad bezdievis gan nomirs savos grēkos, bet viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas.
19. Bet, kad tu bezdievi būsi pamācījis un viņš tomēr neatstājas no savas bezdievības un sava ļaunā ceļa, tad viņš nomirs savos grēkos, bet tu izglābsi savu dzīvību.
20. Kad taisnais nogriežas no savas taisnības un dara ļaunu un Es nostāšos pret viņu, viņš mirs. Kad tu viņu nebūsi pamācījis, viņš nomirs savos grēkos. Viņa taisnību, ko tas darījis, vairs nemieminēs. Bet viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas.
21. Bet, kad tu pamācīsi taisno negrēkot un viņš negrēkos, tad viņš paliks dzīvs, tādēļ ka pieņēma pamācību, un tu būsi izglābis savu dzīvību.
22. Tā Kunga roka nāca tur pār mani, un Viņš man sacīja: Celies un ej klajumā, tur Es runāšu ar tevi!
23. Tad es cēlos un aizgāju klajumā, un tur es skatīju Tā Kunga godību, kā es to redzēju pie Ķēbaras upes; tad es nokritu uz sava vaiga.
24. Bet Gars nāca pār mani, un es nostājos uz savām kājām. Viņš uzrunāja mani un sacīja: Ej un ieslēdzies savā namā!
25. Redzi, cilvēka bērns, tev uzliks važas, tu būsi saistīts un nevarēsi iziet viņu vidū.
26. Es likšu tavai mēlei pielipt pie tava žokļa, ka tu paliec mēms un nebūsi tiem vairs par pamācītāju, jo tie ir pretestības pilna cilts.
27. Bet, kad Es runāšu ar tevi, Es atdarīšu tavu muti, un tu saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: kas

klausa, lai klausā, kas neklausā, lai neklausā, - jo tie ir pretestības pilna cilts.

1. Bet tu, cilvēka bērns, ņem ķieģeli, liec to savā priekšā un uzzīmē uz tā, tajā iegrebdams, pilsētu Jeruzālemi.
2. Attēlo tās ielenkšanu: uzcel pret to ielenkšanas torņus, uzmet valni ap to, novieto karaspēku pret to un mūru grāvējus visapkārt.
3. Tad ņem dzelzs plāksni un noliec to kā mūri starp sevi un pilsētu. Un pievērs tai nepārtraukti savu skatu, tad tā būs aplenkta, un tu būsi tās aplencējs. Tā būs zīme Israēla namam.
4. Bet tagad gulsties uz saviem kreisajiem sāniem un liec uz tiem Israēla nama noziegumu. Pēc to dienu skaita, cik ilgi tu uz tiem gulēsi, tu nesīsi viņu noziegumu.
5. Bet es tev ieskaitīšu viņu noziegumu gadus par tikpat daudz dienām, tāpat trīs simti deviņdesmit dienas. Tik ilgi tu nesīsi Israēla nama noziegumus.
6. Kad tu ar tiem būsi galā, tad gulsties vēlreiz, bet uz saviem labajiem sāniem un nes Jūdas nama noziegumus četrdesmit dienas; par katru gadu Es tev uzlieku vienu dienu.
7. Un griež savu vaigu, savus skatus un atsegti elkonī visu laiku pret ielenkto Jeruzālemi un sludini pret to.
8. Un redzi, Es tev aplikšu važas, ka tu nevarēsi grozīties no vieniem sāniem uz otriem, tiekāms tavas ielenkuma dienas būs galā.
9. Ņem kviešus un miežus, pupas un lēcas un citu labību, liec tos visus kopā traukā un taisi sev maizi ik dienas, kamēr tu gulēsi uz saviem sāniem, ka tev ir ko ēst trīs simti deviņdesmit dienas.
10. Barība, ko tu ēdīsi, lai sver divdesmit sekleļu katru dienu, sadali to vairākām ēdamām reizēm.
11. Arī ūdeni tev būs dzert ar mēru un ar pārtraukumiem, katrreiz hina sesto daļu un katru savā laikā.
12. Ēd savu barību kā miežu karašas, kas viņu acu priekšā ceptas uz sažuvušiem un saslaucītiem cilvēku mēsliem.
13. Tā saka Tas Kungs: tāpat Israēla bērni ēdīs savu maizi nešķīstu tautu starpā, kurp Es tos aizdzīšu.
14. Tad es atbildēju: Ak, Kungs, mans Dievs, mana dvēsele vēl nekad nav aptraipījusies, sprāgušu un saplosītu lopu gaļu es neesmu ēdis no pašas jaunības dienām, un nešķīstu gaļu es nekad neesmu ņēmis mutē!
15. Un Viņš man sacīja: Tad Es tev atļauju lietot lopu mēslus cilvēku mēslu vietā, uz tiem tu vari sataisīt savu ēdamo, savu maizi.
16. Un Viņš man sacīja: Cilvēka bērns, redzi, Es izbeigšu maizes krājumu Jeruzālemē; tie ēdīs maizi ar svaru un ar bēdām un dzers ūdeni ar mēru un ar bailēm.
17. Tādēļ ka tiem nebūs maizes un ūdens, tie kritīs cits aiz cita izmisumā un aizies bojā savu noziegumu dēļ.

1. Cilvēka bērns, ņem asu zobenu, izlieto to kā bārdas nazi, nodzen ar to savas galvas matus un savu bārdu. Tad ņem svarus, nosver un sadali matus.
2. Trešdaļu sadedzini ar uguni pilsētas vidū, kad pilsētas ielenkšanas dienas ies uz beigām. Otru trešdaļu savel pikā un apritini to ar zobenu pilsētai visapkārt. Pēdējo trešdaļu izputini vējā, tad Es aiz tiem izvilksu arī Savu zobenu.
3. Taču paņem no tiem kādu mazu daļu un iesien tos savu svārku stūrī.
4. Tad ņem vēl kaut cik no tiem, iemet tos ugunī un sadedzini. No tiem tad izies uguns pār visu Israēla namu.
5. Pēc tam saki visam Israēla namam: tā saka Dievs Tas Kungs: tāda ir Jeruzāleme. Es to ieliku citu tautu vidū, un tai visapkārt ir citas zemes.
6. Bet tā Maniem baušļiem izrādīja ļaunāku pretestību nekā citas tautas un pretojās Maniem likumiem vēl nepiekāpīgāk nekā citas zemes tās apkārtnē; Manus baušļus tie nonicināja, un Maniem likumiem savos ceļos tie nesevoja.
7. Tādēļ Dievs Tas Kungs saka: tā kā jūs esat bijuši nepaklausīgāki nekā citas tautas jums visapkārt, nestaigājāt pēc Maniem likumiem un nepildījāt Manus baušļus, bet staigājāt pēc to tautu likumiem, kas jums visapkārt,
8. tad, saka Dievs Tas Kungs, Es celšos pret tevi un turēšu tiesu tavā vidū citu tautu acu priekšā.
9. Un visu tavu noziegumu un negantību dēļ Es darīšu tev to, ko Es līdz šim vēl nekad neesmu darījis un ko Es arī vairs nekad nedarīšu.
10. Tādēļ tēvi ēdis savus bērnus un bērni savus tēvus jūsu vidū. Es turēšu pār jums tiesu un visus, kas no tevis pāri palikuši, izkaisīšu visos vējos.
11. Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, tāpēc ka tu apgānīji Manu svēto vietu ar saviem riebigajiem dieveklīm un ar visādu negantību, Es novērsīšu Savu aci no tevis bez līdzjūtības, Es netaupīšu neviena.
12. Trešdaļa no tevis mirs ar mēri un nonīks badā tevis paša vidū, otra trešdaļa kritīs no zobena tev visapkārt, un pēdējo trešdaļu Es izklīdināšu visos vējos un piedraudēšu vēl tiem no mugurpuses ar zobenu.
13. Kad Manas dusmas būs izlējušās visā pilnībā pār tiem, kad Es Savu bardzību viņos būšu apmierinājis un Savu atriebību saņēmis, tad tie atzīs, ka Es, Tas Kungs, tā esmu runājis Savā kvēlajā degsmē, likdams viņos īstenoties Savām dusmām.
14. Es tevi padarīšu par postažu un par apsmieklu citām tautām, kas tev visapkārt, visu to acīs, kas tev iet garām.
15. Un tu būsi par kaunu un apsmieklu, par brīdinājumu un par biedēkli tautām, kas tev visapkārt, kad Es tevi piemeklēju dusmās un bardzībā ar smagiem sodiem, Es, Tas Kungs, to runāju,
16. kad Es raidu pret jums nāvīgās bada bultas, lai jūs nomaitātu, kad Es sūtīšu bada briesmas jūsu vidū arvien šausmīgāk un atņemšu jums pavisam maizes krājumus.
17. Es sūtīšu pret jums badu un plēsīgus meža zvērus, lai tie saplosa tavus bērnus. Mēris un asins izliešana staigās tavā vidū, un arī zobenam Es likšu nākt pār tevi. Es, Tas Kungs, to tā esmu teicis.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns! Griez savu vaigu pret Israēla kalniem un sludini pret tiem,
3. un saki: jūs Israēla kalni, klausaities Dieva Tā Kunga vārdu! Tā saka Dievs Tas Kungs kalniem, pakalniem, strautiem un ielejām: redzi, Es likšu nākt pār jums zobenam un iznīcināšu jūsu elku altārus kalnu augstienēs.
4. Jūsu altārus nopostīs un jūsu saules stabus sagraus; jūsu nokautos Es nometīšu jūsu dievekļu priekšā.
5. Israēla bērnu likus Es nometīšu viņu dievekļu priekšā un izkaisīšu jūsu kaulus ap jūsu altāriem.
6. Visur, kur jūs dzīvojat, sagraus ciemus un pilsētas, nopostīs augstieņu upuru vietas, jūsu altāri būs atstāti un izpostīti, jūsu dievekļu tēli sasisti un izdeldēti, jūsu saules stabi apgāzti un jūsu roku darinājumi iznīcināti.
7. Nokautie gulēs jūsu vidū, lai jūs atzīstat: Es esmu Tas Kungs.
8. Bet dažus no jums Es pasaudzēšu, kas, no zobena izglābti, dzīvos to tautu starpā, starp kurām Es jūs izklīdināšu.
9. Šie jūsu pāri palicēji, kas aizvesti, Mani pieminēs tur tautu starpā, kad Es būšu salauzis viņu sirdi, kas neuzticībā bija atkāpusies no Manis, un pārveidojis viņu acis, kas kā uz mīļākajiem raudzījās uz viņu elkiem. Tad tiem pašiem riebsies tas ļaunums, ko tie nodarījuši ar visām savām negantībām,
10. un tie atzīs, ka Es, Tas Kungs, ne bez iemesla tiem piedraudēju ar tādu nelaimi.
11. Tā saka Dievs Tas Kungs: sasit savas rokas kopā un piesit kāju pie zemes un sauc: lāsts! - par visām ļaunām Israēla nama negantībām, kuru dēļ tie aizies bojā no zobena, bada un mēra.
12. Kas mīt tālumā, tas mirs ar mēri, kas tuvumā, tas kritīs no zobena, un, kas vēl palicis pāri un izglābies, aiziedams ar dzīvību, tas nomirs badā. Tā Es izpauķīšu viņu vidū Savu bardzību.
13. Tad jūs atzīsiet, ka es esmu Tas Kungs, kad viņu nokautie gulēs viņu elku vidū ap viņu altāriem uz visiem augstiem pakalniem un kalnu galiem, zem visiem zaļiem kokiem un visiem kupliem ozoliem, tais vietās, kur tie veltījuši saviem elkiem saldu upuru smaržu.
14. Es izstiepšu Savu roku pret tiem un darīšu zemi par tuksnesi un posta vietu no tuksneša līdz Riblai, visur, kur tie dzīvo, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, tā saka Dievs Tas Kungs Israēla zemei: gals tuvojas, beigas nāk pār visām četrām zemes pusēm.
3. Tagad tevi apņem tavs gals: Es vērsīšu Savas dusmas pret tevi un tiesāšu tevi pēc tavas rīcības, un atmaksāšu tev par visām tavām nelietībām.
4. Mana acs nenoraudzīsies uz tevi žēlsirdības pilna, un Es tevi nesaudzēšu, bet Es atmaksāšu tev pēc visiem taviem darbiem, un tavas nelietības būs tavā vidū, un jūs atzīsiet, ka es esmu Tas Kungs.
5. Tā saka Dievs Tas Kungs: nelaime nelaimes galā! Redzi, tā nāk!
6. Gals tuvojas, gals nāk; tas virzās arvien spēcīgāk tev klāt, tas ir jau tuvu!
7. Tavs baigais liktenis nāk pār tevi, tu zemes iedzīvotāj! Nāk laiks, nāk diena, tā ir kara trokšņa un ne prieka diena kalnos.
8. Es drīz izliešu Savas dusmas pār tevi un piepildīšu Savas dūsmības mēru, lai tas veldzējas tevī: Es tiesāšu tevi pēc visiem taviem darbiem, Es atmaksāšu tev par visām tavām nelietībām.
9. Mana acs tevi nesaudzēs, un Es nebūšu žēlīgs pret tevi, Es tev atmaksāšu pēc visiem taviem darbiem, un tavas nelietības būs tavā vidū, un jūs atzīsiet, ka Es, Tas Kungs, jūs sodu.
10. Redzi, tā diena nāk, tā ir klāt, nelaime ir izvērsusies plašumā; rīkste ir izaugusi, pārgalvība stāv pilnos ziedos.
11. Varmācība ir kļuvusi par netaisnības rīksti. Tomēr nekā no viņiem nepaliks, no viņu godības, bagātības un greznības.
12. Laiks nāk, diena ir jau tuvu. Pircējs lai nepriecājas, pārdevējs lai neskumst, jo bardzība iet pār visu viņu kopu ar tās ārējo lepnību un greznību.
13. Jo pārdevējs neatdabūs pārdoto, lai vai cik ilgi viņš dzīvotu: Mana bardzības kvēle pret viņu lepnību un greznību nemitēsies. Nevienš, kas dzīvo savā noziedzībā, neturēs savu dzīvību droši savās rokās.
14. Pūtiet tauri un sakārtojiet visu, kaut arī nav neviena, kas ietu karā, jo Mana dusmu kvēle iet pāri pār visu viņu kopas lepnību un iedomību.
15. Ārā plosās zobens un iekšā mēris un bads. Kas ir uz lauka, tas kritīs no zobena, un, kas ir pilsētā, to aprīs bads un mēris.
16. Un, ja daži bēgļi no viņiem izglābsies, tie slēpsies kalnos un ūbos kā baloži aizās ikviens savu noziegumu dēļ.
17. Rokas visiem nolaidīsies, un ceļi visiem ļodzīsies.
18. Tie apvilks maisu, visi viņu locekļi drebēs bailēs, viņu sejas nosarks kaunā, un viņu galvas būs plikas.
19. Savu sudrabu tie metīs uz ielas, viņu zelts tiem būs kā mēsli, jo viņu sudrabs un zelts tos nevar izglābt Tā Kunga dūsmības dienā. Ar to tie neremdēs savu izsalkumu un nepiepildīs savu vēderu, jo zelts tiem bijis par apgrēcību.
20. No tā darinātās dārgās rotas ir veicinājušas lepnību, un tie darināja no tā savus nejēdzīgos dievekļus, savus riebīgos elku tēlus. Tamdēļ Es viņiem zeltu padarīšu līdzīgu mēsliem,
21. Es to nodošu svešiem par laupījumu un pasaules bezdievjiem izputināšanai, lai tie to liek negodā.
22. Un Es novērsīšu Savu vaigu no tiem, lai viņi padara nešķīstu Manu dārgumu, Manu namu Ciānā; postītāji un laupītāji iebruks tajā un liks to negodā.
23. Lai darina važas, jo zeme ir asinsgrēku un pilsēta ir varasdarbu pilna.
24. Es atsaukšu niknākās no citām tautām, tās ieņems viņu namus; vareno lepnībai Es darīšu galu, viņu svētnīcas tiks sagānītas.
25. Posts un bailes ir klāt! Tie meklēs glābiņa, bet velti.
26. Nelaime nelaimes galā, un bēdu vēsts pēc bēdu vēsts. Tad viņi prasīs, lai pravieši atklāj nākotni. Bet priesteriem pietrūks bauslības pamācības un vecajiem padoma.
27. Ķēniņu nomāks skumjas un dižciltīgos bailes, zemes tautai rokas nolaidīsies izbailēs. Es darīšu viņiem pēc viņu rīcības, un Es tiesāšu viņus pēc viņu nopelna. Tad tie atzīs, ka Es esmu Tas Kungs.

1. Notika pēc tam sestā gada sestā mēneša piektajā dienā, kad es sēdēju savā namā un Jūdas vecaji bija pie manis, ka Tā Kunga roka krita uz mani.
2. Es pēkšņi redzēju tēlu, kam bija cilvēka izskats. No saviem gurniem uz leju tas bija kā uguns un no saviem gurniem uz augšu kā spilgtas debess gaismas atspīdums, kā mirdzoša metāla spožums.
3. Tad viņš izstiepa it kā roku un satvēra mani pie manas galvas matiem. Gara spēks pacēla mani starp zemi un debesīm un dievišķā parādībā aiznesa mani uz Jeruzālemi pie iekšējā pagalma vārtiem uz ziemeļu pusi, kur stāvēja tas elka tēls, kas To Kungu kaitināja un sāpināja.
4. Un redzi, tur manā priekšā atklājās godība, kā es to jau biju redzējis ielejā.
5. Un Viņš man sacīja: Cilvēka bērns, pacel savas acis uz ziemeļu pusi! Un, kad es pacēlu savas acis uz ziemeļu pusi, es redzēju minēto elka tēlu stāvam uz ziemeļiem no altāra vārtiem pie ieejas.
6. Un Viņš man sacīja: Cilvēka bērns, vai tu redzi, ko tie dara? Tā ir negantība, ko Israēla nams dara, lai Mani aizdzītu projām no Manas svētās vietas. Bet tu redzēsi vēl lielākas negantības.
7. Tad Viņš mani veda pie ieejas pagalmā, un, kad es apskatījos visapkārt, es tur ievēroju sienā caurumu.
8. Un Viņš sacīja: Cilvēka bērns, izspraucies caur šo sienu! Un, kad es izspraucos, es ieraudzīju tur durvis.
9. Tad Viņš man sacīja: Ej iekšā un apskaties tās šausmīgās negantības, ko tie šeit dara.
10. Kad es iegāju, es redzēju tur dažādu rāpuļu un nešķīstu dzīvnieku un arī dažādu Israēla nama elku attēlus, kas visap kārt bija uzzīmēti uz sienas.
11. To priekšā stāvēja septiņdesmit vīru no Israēla nama vecajiem, viņu starpā Jaāsanja, Safana dēls. Katram bija rokā kvēpināmais trauks, smaržīgu kvēpināmo zāļu dūmu mākonis pacēlās uz augšu.
12. Tad Viņš man sacīja: Vai tu redzēji, cilvēka bērns, ko Israēla nama vecaji šeit dara tumsā, ikviens savā elka telpā? Jo tie saka: Tas Kungs mūs neredz, Tas Kungs ir atstājis šo zemi.
13. Tad Viņš vēl man sacīja: Tu redzēsi vēl lielākas negantības, ko tie dara.
14. Tad Viņš mani veda pie Tā Kunga nama ziemeļu vārtiem. Tur sēdēja sievas, kas apraudāja Tammusu.
15. Un Viņš man sacīja: Vai tu to redzi, cilvēka bērns? Bet tu redzēsi vēl lielākas negantības nekā šo.
16. Tad Viņš veda mani Tā Kunga nama iekšējā pagalmā. Tur es redzēju - pie ieejas starp priekštelpu un altāri stāvēja kādi divdesmit pieci vīri; tie, pagriezuši muguru pret Tā Kunga Templi un vaigu pret rītiem, pielūdza sauli.
17. Un Viņš man sacīja: Vai tu to redzi, cilvēka bērns? Vai tad Jūdas namam nepietiek šo negantību, ko tie dara, ka tie vēl pilda visu zemi ar varas darbiem un vienmēr Manī rada dusmas? Un nu skaties: viņi tur zaļus zaros sev pie deguna.
18. Tādēļ Es celšos pret tiem ar bardzību, Mana acs tos neuzlūkos ar līdzcietību, un Es tos nesaudzēšu. Un, kaut tie ar stipru balsi kliegtu Man ausīs, Es tos tomēr neuzklausīšu.

1. Tad es dzirdēju, ka Viņš sauca stiprā balsī: Tuvojās soda izpildīšanas diena pilsētai. Ikviens lai ņem savu iznīcināšanas ieroci rokā.
2. Un redzi, seši vīri nāca pa ceļu šurpu no augšējiem vārtiem, kas pret ziemeļiem. Katram bija rokā savs iznīcināšanas ierocis. Viens viņu starpā bija ģērbies linu audeklā, tam pie jostas ap gurniem bija rakstāmie rīki. Tie ienāca un nostājās līdzās vara altārim.
3. Pa to laiku Israēla Dieva godība bija pacēlusies no ķeruba ratiem, uz kuriem tā atradās, un nostājusies pie Dieva nama sliekšņa. Tur tā uzsauca tam vīram, kas bija tērpies lina audeklā un kam pie jostas bija rakstāmie rīki,
4. šos vārdus: Ej pa pilsētu, pa Jeruzālemi, šķērso to un uzvelc uz pieres zīmi visiem tiem vīriem, kas sūdzas un skumst par visām negantībām, kādas notiek pilsētā.
5. Bet citiem Viņš sacīja, man dzirdot: Eita viņam pakaļ pa pilsētu un kaujiet nost! Jūsu acis lai nežēlo, un nesaudzējiet neviena.
6. Kaujiet nost sirmgalvjus un jauneklus, jaunavas, bērnus un sievas, kamēr visi pagalam. Bet neaizskariet neviena, kam ir zīme. Un iesāciet ar Manu svētnīcu! Tad tie iesāka ar vecajiem, kas stāvēja Tempļa priekšā.
7. Un Viņš tiem sacīja: Lieciet negodā svētnīcu un pildiet pagalmus ar nokautiem. Eita tagad projām! Un tie izgāja un kāva laudis pilsētā.
8. Kad tie tos nokāva, es viens biju palicis, tad es kritu uz sava vaiga un brēcu: Ak, Kungs, Kungs, vai tad Tu gribi visus iznīcināt, kas vēl palikuši Israēlā, izliedams Savas dusmas pār Jeruzālemi?
9. Tad Viņš man atbildēja: Israēla un Jūdas nama noziegums ir pārāk liels. Zeme ir piepildīta ar asinīm un pilsēta ar noziegumiem, jo tie saka: Tas Kungs ir zemi atstājis, Tas Kungs nekā neredz.
10. Arī Mana acs neraudzīsies vairs ar līdzcietību, un Es nesaudzēšu neviena. Es likšu sodam par visiem viņu grēkiem krist uz viņu galvas.
11. Tad vīrs, kas bija tērpies linu audeklā un kam pie jostas bija rakstāmie rīki, ziņoja un sacīja: Es izpildīju visu, ko Tu man pavēlēji.

1. Es redzēju tālāk - izplatījumā pār ķerubu galvām bija kaut kas, kas izskatījās kā safīra akmens, un pār to pacēlās it kā tronis.
2. Un Viņš teica tam vīram, kas bija ģērbies linu audeklā: Ej un ņem kvēlošas ogles, pilnas sauļas, kas ir ķerubiem viņu ratu riteņu starpā, un kaisi ogles pār pilsētu! Un viņš iegāja manu acu priekšā telpā starp ratu riteņiem.
3. Ķerubu rati stāvēja nama labajā pusē pie tā dienvidu sienas, kad tas vīrs iegāja; padebess pildīja iekšējo pagalmu.
4. Tad Tā Kunga godība pacēlās no ķerubu ratiem virzienā uz Tempļa sliekšni, un nams pildījās ar padebesi, un pagalms bija pilns Tā Kunga godības spožuma.
5. Ķerubu spārnu troksni dzirdēja līdz ārējam pagalmam tāpat kā Visuvarenā balsi, kad Viņš runāja.
6. Un, kad Viņš bija pavēlējis tam vīram, kas bija tērpies linu audeklā, ņemt uguni no telpas starp ratu riteņiem, starp pašiem ķerubiem, tad tas gāja un nostājās pie viena riteņa.
7. Tad viens no ķerubiem izstiepa pa atstarpi starp diviem citiem savu roku pēc tās uguns, kas bija telpā ķerubu starpā; viņš ņēma no tās un deva to linu audeklā tērptajam vīram, tas paņēma to un aizgāja.
8. Tad ķerubiem parādījās it kā cilvēka rokas veidojums zem katra no viņu spārniem.
9. Vēl es ieraudzīju līdzās ķerubiem četrus riteņus, līdzās katram ķerubam vienu, riteņi izskatījās kā mirdzoši hrizolīta akmeņi.
10. Visi četri bija vienāda izskata, it kā būtu ritenis ritenī.
11. Kad tie kustējās, tie virzījās tieši uz visām četrām pusēm, nepagriezdamies sāņus. Kurp virzījās priekšējā ķeruba ritenis, turp pārējie gāja līdzī bez pagriešanās.
12. Un visa viņu miesa, viņu mugura, rokas un spārni un arī riteņi bija acu pilni visapkārt visiem četriem.
13. Riteņu kopu sauca, kā es pats dzirdēju, par virpuļviesuli.
14. Katram ķerubam bija četras sejas. Pirmā bija ķeruba, patiesībā vērša seja, otrā cilvēka, trešā lauvas un ceturtā eņģeļa seja.
15. Ķerubi pacēlās. Tie bija tās pašas dzīvās būtnes, ko es jau redzēju pie Ķebaras upes.
16. Kad ķerubi sāka kustēties, tad līdzās viņiem sāka ritēt arī riteņi. Un, kad ķerubi pacēlās spārnos projām no zemes, tad riteņi no sava stāvokļa viņiem līdzās neizkustējās un no viņiem neattālinājās.
17. Kad ķerubi apstājās, tad apstājās riteņi, un, kad tie atkal pacēlās, tad pacēlās arī riteņi, jo arī tajos bija dzīvo būtņu gars.
18. Tad Tā Kunga godība atstāja Tempļa sliekšni un nostājās pār ķerubiem.
19. Tad ķerubi sakustināja spārnus un virzījās manu acu priekšā prom no zemes virsus, dodamies arvien augstāk un tālāk, un riteņi cēlās tiem līdzī. Bet pie Tā Kunga nama austrumu vārtu ieejas viņi atkal apstājās, un Israēla Dieva godība bija pār viņiem.
20. Tās bija tās pašas dzīvās būtnes, kuras es redzēju zem Israēla Dieva pie Ķebaras upes, un es nopratu, ka tie bija ķerubi.
21. Katram bija četras sejas un četri spārni, un zem viņu spārniem bija it kā cilvēka rokas.
22. Bet viņu sejas izskatījās tādas pašas, kādu es redzēju pie Ķebaras upes. Tie virzījās ikviens tieši uz priekšu.

1. Tad Dieva spēks mani pacēla augšup un nonesa pie Tā Kunga nama vārtiem, kas ir pret rītiem. Vārtu ieejā es redzēju stāvam divdesmit piecus vīrus un viņu vidū tautas vadoņus - Jaāsanju, Asura dēlu, un Pelatju, Benajas dēlu.
2. Un Viņš man sacīja: Cilvēka dēls, tie ir tavi vīri, kas šai pilsētā izprāto daudz ko nelabu un dod ļaunus padomus.
3. Tie saka: vēl nav pienācis laiks celt namus. Pilsēta ir katls, un mēs esam gaļa.
4. Tādēļ sludini pret tiem, sludini, cilvēka dēls!
5. Tad Tā Kunga Gars nāca pār mani un man sacīja: Saki tiem: tā saka Tas Kungs: tā jūs runājat, Israēla nams, un jūsu domas, kas nāk jūsu prātā, Man ir labi zināmas.
6. Daudz ir to, ko jūs esat nokāvuši šinī pilsētā: pilsētas ielas ir pilnas ar nokautiem.
7. Tādēļ saka Tas Kungs: jūsu nokautie, ko jūs esat noguldījuši pilsētā, ir gaļa, un pilsēta ir katls. Bet jūs Es izvedīšu ārā no tās.
8. Jūs bīstaties no zobena, bet Es tiešām sūtīšu zobenu pār jums, saka Dievs Tas Kungs.
9. Es jūs izvedīšu ārā no pilsētas un jūs nodošu rokā svešajiem, un Es nesīšu jums tiesu.
10. Jūs kritīsiet no zobena, pie Israēla robežām Es jūs tiesāšu, un jūs atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs.
11. Šī pilsēta jums nebūs par katlu, un jūs nebūsiet tanī par gaļu. Pie Israēla robežām Es jūs tiesāšu.
12. Tad jūs atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, pēc kura likumiem jūs nestaiģājāt un kura baušļus jūs nepildījāt, bet jūs pildījāt to tautu likumus, kas jums bija visapkārt.
13. Un notika, ka, man tā sludinot, Pelatja, Benaja dēls, pakrita un nomira. Tad es kritu uz sava vaiga, kļiedzu stiprā balsī un teicu: Ak, Kungs, Kungs, vai tad Tu gribi pēdējos no Israēla pāri palikušos iznīcināt?
14. Tad pār mani nāca Tā Kunga vārds:
15. Cilvēka bērns, tie ir tavi brāļi, jā, tavi brāļi un radi un viss Israēla nams, par kuriem Jeruzālemes iedzīvotāji saka: tie tagad ir tālu prom no Tā Kunga; mums ir dota šī zeme par īpašumu.
16. Tādēļ saki tiem: tā saka Tas Kungs: jebšu Es tos tālu aizvedu starp tautām un tos izkaisīju pa zemēm, tomēr Es vēl nedaudz esmu tiem par svētumu tais zemēs, kur tie nonākuši.
17. Tādēļ saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: tiešām, Es jūs salasīšu kopā no tām tautām un zemēm, kur jūs esat izkaisīti, un jūs savāksu vienkopus un jums atdošu Israēla zemi.
18. Kad viņi tur būs atgriezušies un būs izvākuši visus elkus un visas negantības,
19. tad Es tiem došu citu sirdi un jaunu garu, Es izņemšu viņiem no krūtīm akmens sirdi un iedošu tiem sirdi no miesas,
20. lai tie staigā pēc Maniem likumiem, ievēro Manus baušļus un tos pilda. Tad tie būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs.
21. Bet tiem, kuru sirds dzenas pēc šausmīgajiem elkiem un to negantībām, Es uzlikšu viņu grēkus uz viņu galvām, saka Dievs Tas Kungs.
22. Tad ķerubi pacēlās spārnos, un riteņi gāja viņiem līdzī. Un Israēla Dieva godība bija virs tiem.
23. Tad Tā Kunga godība pacēlās no pilsētas vidus un nolaidās uz tā kalna, kas atrodas no pilsētas pret rītiem.
24. Tad Gara spēks mani pacēla un aiznesa uz Kaldeju pie izvestajiem, parādībā, kuru deva Dieva Gars. Tad nozuda arī parādība, ko es skatīju.
25. Un es pasludināju izvestajiem Tā Kunga vārdus, ko Viņš man teica, un visu, ko Viņš man rādīja.

1. Un pār mani atkal nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, tu dzīvo stūrgalvīgas cilts vidū: tiem ir acis, lai redzētu, bet tie neredz, tiem ir ausis, lai dzirdētu, bet tie nedzird, jo tie ir pretestības pilna cilts.
3. Tādēļ, cilvēka bērns, ņem ceļasomu un ej projām pašā dienas laikā viņu acu priekšā un pārej viņu acu priekšā no savas dzīves vietas uz citu vietu, varbūt tad tie nāks pie atziņas, ka tie ir pretestības pilna cilts.
4. Iznes visas savas mantas, it kā tās būtu ceļa piederumi, dienas laikā viņu acu priekšā. Bet tu pats viņu acu priekšā vakarā ej projām, kā iziet ikviens, kas dodas ceļā.
5. Izlauz sienā viņu acu priekšā spraugu un izej pa to.
6. Viņu acu priekšā ņem savus ceļa piederumus uz saviem pleciem un aizej projām tumsā. Aplāj savu vaigu, ka tu neredzi zemi, jo Es gribu tevi darīt par zīmi Israēla namam.
7. Es darīju, kā man bija pavēlēts. Savas mantas es iznesu kā ceļa piederumus ārā dienas laikā, un vakarā es izlauzu sienā spraugu; es iznesu tumsā savus ceļa piederumus, ņēmu tos uz saviem pleciem viņu acu priekšā un gāju projām.
8. Nākamā rītā pār mani nāca Tā Kunga vārds:
9. Cilvēka bērns! Vai Israēla nams, šī stūrgalvīgā cilts, tev nejautāja: ko tu dari?
10. Saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: šis vārds ir par valdnieku Jeruzālemē un par visu Israēla namu, kas tur dzīvo.
11. Saki tiem: es esmu jums par zīmi: kā es darīju šeit, tā notiks arī viņiem, tos izvedīs, un tiem būs jādodas trimdā.
12. Valdnieks, kas viņu vidū, ņems savas mantas uz pleciem un aizies projām tumsā. Viņš izlauzīsies pa spraugu cauri sienai, lai pa turieni aizietu. Viņš aplās savu vaigu, lai neredzētu vairs zemi ar savām acīm.
13. Bet Es metīšu Savu tīklu un izplāšu to pār viņu, lai viņš ir sagūstīts Manos valgos. Es viņu aizvedīšu uz Bābeli kaldeju zemē, bet viņš to neredzēs: viņš tur nomirs.
14. Un visus, kas ir ap viņu, visus viņa palīgus un viņa karaspēku Es izklīdināšu visos vējos un pacelšu aiz muguras pret tiem zobenu.
15. Tad tie atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, ja Es tos izklīdinu tautu starpā un izkaisu pa dažādām zemēm.
16. Tikai nedaudzus Es atstāšu dzīvus no tiem un pasaudzēšu no zobena, bada un mēra, lai tie to tautu starpā, kur tie aizies, stāsta par savām negantībām un lai arī šie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.
17. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
18. Cilvēka bērns, tev sava maize jāēd ar drebēšanu un savs ūdens jādzēr ar trīcēšanu un ar bailēm.
19. Saki tās zemes tautai: tā saka Dievs Tas Kungs par Jeruzālemes iedzīvotājiem Israēla zemē: tie ēdīs savu maizi ar bailēm un dzers savu ūdeni ar bēdām, tādēļ ka viņu zeme panīks, tukšodamās no saviem labumiem savu iedzīvotāju varasdarbu dēļ.
20. Pilsētas, kas tagad vēl apdzīvotas, tiks nopostītas un stāvēs tukšas, un zeme paliks par tuksnesi, lai jūs atzītu, ka Es esmu Tas Kungs.
21. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
22. Cilvēka bērns, kas tā pie jums Israēla zemē par parunu, kad jūs sakāt: dienas paiet, tā paiet arī visas redzētās parādības?
23. Tādēļ saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: Es izbeigšu šīs parunas lietošanu Israēlā. Saki tiem turpretim: ir tuvu pienācis laiks, lai sāktos visu redzēto parādību piepildījums,
24. jo turpmāk nebūs nekādu viltus parādību un maldu pravietojumu Israēla namā.
25. Bet Es, Tas Kungs, runāšu, kas Man ir sakāms, un vārds, ko runāju, piepildīsies. Vēl jūsu dienās, tu stūrgalvīgā cilts, Es jums teikšu vārdu un to arī piepildīšu, saka Dievs Tas Kungs.
26. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
27. Cilvēka bērns, Israēla nama ļaudis saka: parādības, ko šis redz, ir vēlākam laikam, un šis sludina par laikiem, kas ir tālā nākotnē.

28. Tādēļ saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: neviens no Maniem vārdiem vairs netiks aizkavēts; katrs vārds, ko Es runāju, piepildīsies, saka Dievs Tas Kungs.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, sludini pret Israēla praviešiem, saki tiem, kas pravieto no savas paša sirds: klausaities Tā Kunga vārdu:
3. tā saka Tas Kungs: bēdas tiem sirdsapziņu zaudējušiem praviešiem, kas seko savam pašu prātam un nav nekā redzējuši!
4. Tavi pravieši, Israēl, ir kļuvuši kā lapsas sagrautos mūros.
5. Viņi nav stājušies priekšā plaisājumiem sienās un nav cēluši mūri ap Israēla namu, lai tas varētu pastāvēt cīnā Tā Kunga dienā.
6. Viņu redzētās parādības bija viltus, un viņu pravietojumi meli, kad tie sacīja: tā saka Tas Kungs, - kaut gan Tas Kungs viņus nebija sūtījis, bet viņi gaidīja, ka viņu vārdi piepildīsies.
7. Vai jūsu redzētās parādības nebija viltus un jūsu pravietojumi meli, kad jūs sacījāt: tā saka Tas Kungs, - kaut gan Es neko nebiju teicis?
8. Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka jūs runājāt māņus un skatījāt melu parādības, Es celšos pret jums, saka Dievs Tas Kungs.
9. Es pacelšu Savu roku, un tā kritīs uz tiem praviešiem, kas redz viltus parādības un pravieto melus. Tiem nebūs būt Manas tautas draudzē, tiem nebūs būt ierakstītiem Israēla nama cilts grāmatā un tiem nebūs atgriezties Israēla zemē, lai jūs atzītu, ka Es esmu Dievs Tas Kungs.
10. Tādēļ, jā, tādēļ, ka tie maldina Manu tautu, sacīdami: miers, kad nav miera, un, kad tauta uzceļ sienu, tad tie to tikai apmet ar kaļķiem.
11. Saki šiem apmetējiem: tā sabruks! - Kad nāks stiprs lietus un Es likšu krist lieliem krusas gabaliem, un plosīsies viesulis,
12. tad siena sabruks, un jums zobgalīgi jautās: kur tad nu palika jūsu kaļķu apmetums?
13. Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: Es sūtīšu dusmās viesuli un Savā bardzībā stipru lietu, un Savā dusmu karstumā krusas gabalus, lai tie visu iznīcina.
14. Es saārdīšu sienu, ko jūs apmetāt ar kaļķiem, Es to nogāzīšu pie zemes, ka tās pamati top redzami. Kad tā kritīs, arī jūs aiziesit bojā zem drupām, lai jūs beidzot atzītu, ka Es esmu Tas Kungs.
15. Kad Es tad būšu izlējis Savas dusmas pār to sienu un pār tiem, kas to apmeta ar kaļķiem, tad ļaudis jums sacīs: tur nav vairs ne sienas, nedz arī to, kas viņu apmeta ar kaļķiem, -
16. nav vairs Israēla praviešu, kuri pravietoja Jeruzālemei un skatīja tai miera parādības, kaut arī miera nebija, saka Dievs Tas Kungs,
17. tu, cilvēka bērns, griez savu vaigu pret savas tautas meitām, kuras pēc savām iedomām pravieto; sludini pret tām.
18. Un saki: tā saka Dievs Tas Kungs: vai tām sievietēm, kas šuj burvju apsējus katrai roku locītavai un izgatavo katra lieluma galvassedziņas, lai gūstītu dvēseles! Jūs gūstāt dvēseles, kas pieder Manai tautai; un savas dvēseles jūs gribat paturēt dzīvas?
19. Jūs laupāt Man svētumu Manas tautas acīs par kādām saujām miežu un par kādiem kumosiem maizes un nokaujat dvēseles, kurām nebija mirt, un paturat dzīvas tās dvēseles, kurām nebija dzīvot, stāstīdamas melus Manai tautai, kas melus labprāt arī uzklausa.
20. Tādēļ Dievs Tas Kungs saka tā: Es celšos pret jūsu burvju apsējiem, ar ko jūs gūstāt dvēseles kā putnus. Es jums tos izraušu no rokām un tās dvēseles, kuras jūs gūstāt, Es palaidīšu vaļā kā putnus.
21. Un Es saplēsišu jūsu galvassedziņas un atsvabināšu Savu tautu no jūsu rokām. Tā vairs nebūs jūsu rokā par laupījumu, un jums būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs.
22. Tādēļ ka jūs apbēdinājāt taisno sirdis ar meliem, to taisno, kurus Es negribēju apbēdināt, un tāpēc ka jūs stiprinājāt bezdievju rokas, tā ka viņi neatgriezās no sava ļaunā ceļa, lai paliktu dzīvi,
23. tad arī jums vairs nebūs skatīt viltus parādības un nebūs pravietot. Bet Es izraušu Savu tautu no jūsu rokām, un tad jūs arī atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs.

1. Tad atnāca pie manis kādi no Israēla vecajiem un nosēdās manā priekšā.
2. Un pār mani nāca Tā Kunga vārds:
3. Cilvēka bērns, šie vīri ir ieslēguši savus elkus savā sirdī un, celdami tos savu acu priekšā, apgrēkojas. Vai lai Es tad atļautu Sevi tādiem vēl izjautāt?
4. Tādēļ runā tu ar tiem un saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: kad kāds no Israēla nama ir ieslēdzis savus elkus savā sirdī un, tos celdams savu acu priekšā, apgrēkojas un tomēr griežas vēl pie pravieša, tad Es, Tas Kungs, tam atbildēšu pēc viņa elku daudzuma,
5. lai Israēla namam, kas no Manis atkāpušies savu elku dēļ, tas ķertos pie sirds.
6. Tādēļ Israēla namam saki: tā saka Dievs Tas Kungs: atgriezieties! Atstājieties no saviem elkiem un novērsiet savas acis no visām savām negantībām!
7. Jo, ja kāds no Israēla nama un no tiem svešiniekiem, kas Israēla vidū dzīvo, atsakās no Manis un pieķeras ar savu sirdi elkiem un, tos celdams savu acu priekšā, apgrēkojas, un tomēr griežas vēl pie pravieša, lai Mani par šīm lietām izjautātu, tad Es, Tas Kungs, viņam pats arī atbildēšu.
8. Es griezišu savu vaigu pret šo vīru, pārvērtīšu to par brīdinātāju paraugu un sakāmvārdu un izdeldēšu to no Savas tautas vidus, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.
9. Bet, ja kāds pravietis aizraujas un maldos ko nosaka, tad Es, Tas Kungs, viņu esmu maldinājis; Es izstiepsu Savu roku pret viņu un to izdeldēšu no Savas Israēla tautas vidus.
10. Tā tie abi cietīs sodu par savu pārkāpumu, kā jautātājs, tā arī pravietis,
11. lai Israēla nams vairs nenomaldās no Manis un neaptraipa sevi ar saviem pārkāpumiem. Tad tie būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs, - tā saka Dievs Tas Kungs.
12. Tad atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
13. Cilvēka bērns, ja kāda zeme apgrēkotos pret Mani, atkāpdamās no Manis, un Es izstieptu Savu roku pret to, atņemtu tai maizes krājumus, tai uzsūtītu badu un iznīcinātu cilvēkus un lopus
14. un ja šie trīs vīri - Noa, Daniēls un Ījabs - atrastos viņu vidū, tad tie izglābtu sava taisnīguma dēļ vienīgi savas dvēseles, saka Dievs Tas Kungs.
15. Ja Es sūtītu meža zvērus kādā zemē, ka tie iznīcinātu ļaudis un tā paliktu bez iedzīvotājiem un taptu par tuksnesi, un ja neviens tur nestaiģātu aiz bailēm no zvēriem
16. un šie trīs vīri tomēr atrastos tai zemē, - tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, - tie neizglābtu ne dēlus, ne meitas, tie izglābtos tikai paši, bet zeme paliktu par tuksnesi.
17. Jeb kad Es sūtītu zobenu pār šo zemi un sacītu zobenam: ej un staigā pa šo zemi! - un Es iznīcinātu tai zemē cilvēkus un lopus
18. un tie trīs vīri atrastos viņu vidū, - tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Tas Kungs, - tie neizglābtu ne dēlus, ne meitas, tie izglābtu tikai paši sevi.
19. Jeb kad Es sūtītu mēri šai zemē un izgāztu Savas dusmas asinīs pār to, un iznīcinātu cilvēkus un lopus,
20. un Noa, Daniēls un Ījabs atrastos viņu vidū, - tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, - tie neizglābtu ne dēlus, ne meitas, bet izglābtu ar savu taisnīgumu tikai paši savas dvēseles.
21. Un tomēr Tas Kungs teica tā: jebšu Es arī sūtītu pār Jeruzālemi Savas četras ļaunās sodības: zobenu, badu, meža zvērus un mēri, lai iznīcinātu cilvēkus un lopus,
22. tad tomēr tur paliks pulciņš izglābto, kas izvedīs no turienes dēlus un meitas. Kad tie ieradīsies pie jums un jūs redzēsīt viņu ceļus un visus viņu darbus, tad tas jums būs par mierinājumu Jeruzālemes nelaimē un visās šīs pilsētas ciešanās, ko Es tai sūtīju.
23. Tas jums būs par mierinājumu, kad jūs redzēsīt viņu ceļus un visus viņu darbus, un atzīsīt, ka tas nav noticis bez iemesla, ko Es tai esmu darījis, saka Dievs Tas Kungs.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns! Vai vīnakoka koksne ir pārāka par citu koksni, tāpat arī vīnakoka stīga, kas atrodas meža koku starpā?
3. Vai tā derīga lietaskokam, vai no tās taisa kaut vadzi, kur pakārt kādu priekšmetu?
4. To taču met ugunī, lai tā tur sadeg. Un, kad sadeguši stāda abi gali un apdedzis arī tā vidus, vai tad tas vēl kam derīgs?
5. Redzi, kad tas vēl bija vesels, tas nebija nekur lietojams, kur nu vēl, kad tas sadedzis un apdedzis, lai tas būtu kam derīgs!
6. Tādēļ saki: tā saka Tas Kungs: kā Es vīnakoku meža koku starpā nodevu ugunij kā malku, lai tā to aprij, tā Es nodošu arī Jeruzālemes iedzīvotājus.
7. Es vērsīšu Savu vaigu pret tiem: no uguns tie būs gan glābušies, bet uguns tos tomēr aprīs, lai jūs atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es nostājos pret tiem
8. un daru zemi par tuksnesi, tādēļ ka tie atkāpušies no Manis, - tā saka Dievs Tas Kungs.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, atgādini Jeruzālemei tās negantības un saki:
3. tā saka Tas Kungs Dievs Jeruzālemei: pēc izcelsmes un dzimuma tu esi no Kānaāna zemes. Tavs tēvs bija amorietis un tava māte hetiete.
4. Tava piedzimšana: tai dienā, kad tu piedzimi, nepārgrieza tavu nabas saiti, nenomazgāja tevi ar ūdeni, lai tu būtu šķīsta, nenoberza tevi ar sāli un neietina tevi autos.
5. Neviena acs neapžēlojās par tevi, lai tev parādītu mīlestību un sniegtu palīdzību. Tieši otrādi: tevi izmeta laukā. Tik maz tevi ievēroja tai dienā, kad tu piedzimi.
6. Es gāju toreiz tev garām un redzēju tevi atstātu tavās asinīs ķepurojamies un tev teicu: tev būs dzīvot! - Tiešām, Es teicu tev tavās asinīs: tev būs dzīvot!
7. Audz un pieaudz ar laiku skaitā kā zāļu stieбри tīrumā. Tad Es audzināju tevi, un tu uzaugi un attīstījies pilnā jaunības krāšņumā. Tavas krūtis piebrieda, tavi mati sacirtoja un sakuploja, taču tu bijī vienmēr vēl plika un kaila.
8. Un, kad Es tev atkal gāju garām un tevi skatīju, tad redzi, jau bija klāt tavs laiks mīlēt un par sievu kļūt. Tad Es izplētu Savu apmetņa stūri pār tevi un apsedzu tavu kailumu; Es zvērēju tev uzticību un stājos ar tevi derībā, saka Dievs Tas Kungs, un tu Man piederēji.
9. Tad Es tevi nomazgāju ar ūdeni, noskaloju tavas asinis no tevis un svaidīju tevi ar eļļu.
10. Es tevi ietēpu rakstaini izaustās drēbēs, apvilku tev smalkas ādas kurpes, liku nēsāt tev dārgus linu tērpus un piespraust zīda šķidrautu.
11. Es tevi greznoju ar dārgām rotām, apliku tev sprādzes ap rokām un važiņu ap kaklu,
12. tāpat gredzenu ap degunu, auskarus ausīs un skaistu vainagu uz galvas.
13. Tā tu bijī greznota ar zeltu un sudrabu, tavas drēbes bija no smalka linu audekla, no zīda un no izrakstītiem audumiem. Tu ēdi baltmaizi, medu un eļļu, tu kļuvi arvien skaistāka un tiki ķēniņa valsts valdnieces godā.
14. Tava slava izpaudās tautu starpā tava skaistuma dēļ, jo tas bija pilnīgs to rotu dēļ, kurās Es tēpu tevi, tā saka Dievs Tas Kungs.
15. Bet tu paļāvēs par daudz uz savu skaistumu, un savas slavas dēļ tu paliki par laulības pārkāpēju, par mīlnieci, ziedodamās mīlestībā katram garāmgājējam, un piederēji viņam.
16. Tu ņēmi savas drēbes un taisīji no tām raibus elka altārus un nodevies tiem līdzās netiklībai, kā tas vēl nekad nav bijis un arī nekad vairs nebūs.
17. Tad tu ņēmi savas greznās un dārgās rotas no Mana zelta un sudraba, ko Es tev devu, un darināji sev no tā vīru tēlus, ar kuriem tu pārkāpi laulību.
18. Tu ņēmi savas izrakstītās drēbes un tās apvilki tiem un veltīji tiem Manu eļļu un Manas smaržīgās kvēpināmās zāles.
19. Un maizi, ko Es tev devu ēšanai, baltmaizi, eļļu un medu - to tu tiem atnesi kā saldās smaržas kvēpināmo upuri. Jā, tā tas notika, saka Dievs Tas Kungs.
20. Tu ņēmi arī savus dēlus un meitas, ko tu Man dzemdēji, un upurēji tos tiem par barību. Vai tad vēl par maz tavas netiklības,
21. ka tu nokāvi Manus bērnus, tos nodevi par upuri un sadedzināji?
22. Un, nododamās visām šīm negantībām un visai šai netiklībai, tu nepieminēji savas jaunības dienas, kad tu bijī plika un kaila un atstāta savās asinīs.
23. Un notika, ka pēc visām savām ļaunprātībām - bēdas, bēdas tev! - saka Dievs Tas Kungs, -
24. tu cēli sev kalnu altārus un elku novietnes katrā nelielā klajumā.
25. Tu ierīkoji sev elku novietnes visos ielu stūros un tā aptraipīji savu skaistumu. Tu plēti valā savas kājas katram garāmgājējam un grimi arvien dziļāk netiklībā un izvirtībā.
26. Tu pārkāpi laulību ar ēģiptiešiem, ar saviem miesīgi stipriem kaimiņiem, tu arvien vairāk nodevies netiklībai, lai Mani sarūgtinātu.
27. Tad Es izstiepu Savu roku pret tevi, samazināju tev piespriesto tiesu un nodevu tevi tavu ienaidnieču, filistiešu meitu, iegribām, kas kaunējās par tavu izvirtušo uzvešanos.

28. Tad tu pārkāpi laulību arī ar asīriešiem, tev nekad nebija diezgan. Tu dzīvoji ar tiem netiklībā, bet arī ar to vēl tev nepietika,

29. un tad tu vēl vairāk nodevies netiklībai ar veikalnieku zemi Kaldeju, bet arī tas tevi vēl neapmierināja.

30. Cik iekāru pilna gan bija tava sirds, saka Dievs Tas Kungs, ka tu visu to izdarīji, kā to mēdz darīt tikai rūdītas netikles,

31. ka tu cēli katrā ielu stūrī kalnu altārus un elku novietnes katrā laukumā. Un pie tam tu nebiji kā parastā netikle, kas saņem savu parasto netikles algu.

32. Tu, netiklā sieva, kura sava vīra vietā pieņēmi svešus!

33. Netiklēm parasti maksā algu, bet tu devi saviem mīļākajiem dāvanas, tu tos nopirki, lai tie nāktu no visām pusēm pie tevis un nodotos netiklībai ar tevi.

34. Tā nu pie tevis tavā netiklībā tas bija citādi kā pie citām sievietēm: nevis tie tev uzmācās ar netiklām iegribām, bet tu maksāji mīlniekiem algu, pati algas nesaņemdama, viss notika otrādi.

35. Tādēļ, netikle, uzklaudies Tā Kunga vārdu!

36. Tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka tu esi bijusi tik devīga ar līdzekļiem un pati ar sevi un tāpēc ka tu tik viegli esi atsegusi savu kailumu saviem mīļākajiem, kā arī tavu riebīgo elku dēļ un tavu bērnu asiņu dēļ, ko tu tiem atdevi,

37. tad Es sapulcināšu visus tavus mīļākos, pret kuriem tu biji iedegusies kaislībā, un proti, visus, kas tev labi patika, kā arī tos, kas tev kļuvuši pretīgi; tos es sapulcināšu no visām pusēm ap tevi un atsegšu viņu priekšā tavu kailumu, lai tie redz visu tavu negodu.

38. Tad Es tevi tiesāšu pēc laulības pārkāpēju un asins izlējēju likumiem un izliešu tavas asinis bargās dusmās.

39. Un Es tevi nodošu viņu rokās, lai tie noplēš tavus kalnu altārus un izposta elku novietnes. Un tie novilks tev drēbes un atņems tavas rotas un atstās tevi pliku un kailu.

40. Tad tie sasauks pret tevi draudzes sapulci, tevi nomētās ar akmeņiem un tevi sacirtīs ar saviem zobieniem.

41. Tavus namus tie nodedzinās ar uguni un spriedīs tiesu par tevi daudzu sievu acu priekšā. Tā Es darīšu galu tavai netiklībai, un tev nebūs vairs jāmaksā mīļākajiem netiklības alga.

42. Kad Es būšu apmierinājis Savas dusmas pret tevi un Mana bardzība mitēsies, tad Es jūtīšos apmierināts, un Man nebūs vairs jādusmo.

43. Tādēļ ka tu nepieminēji savas jaunības dienas un ar visu to Mani kaitināji, tad arī Es likšu krist sodam par visiem taviem noziegumiem uz tavas galvas, saka Tas Kungs, lai tu vairs nenododies netiklībai bez visām citām savām nelietībām.

44. Ikviens, kas lieto sakāmus vārdus, teiks par tevi: kāda māte, tāda meita.

45. Tu patiesi esi savas mātes meita, kurai bija apnicis viņas vīrs un apnikuši viņas bērni; nu tu patiesi esi savu māsu māsa, kuras atstājušas savus vīrus un savus bērnus. Jūsu māte bija hetiete un jūsu tēvs amorietis.

46. Tava vecākā māsa ir Samarija ar savām meitām tev pa kreiso roku, un jaunākā tev pa labo roku ir Sodoma ar savām meitām.

47. Bet tu nestaigāji viņu ceļus un nedarīji negantības pēc viņu parauga, diemžēl tikai īsu brīdi, un tad tu kļuvi ļaunāka par viņām visos savos ceļos.

48. Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, tava māsa Sodoma ar savām meitām nav bijusi tik ļauna kā tu un tavas meitas.

49. Redzi, tas bija tavas māsas Sodomas noziegums: lepnība, maizes pilnība un dzīve bez bēdām, tāda bija viņas un viņas meitu dzīve. Bet nabagam un trūkuma cietējam tā nesniedza palīdzīgu roku.

50. Tās bija lepnas un darīja negantības Manā priekšā. To redzēdams, Es tās atstāju.

51. Samarija nav ne pusi tik daudz grēkojusi kā tu. Tev tavu negantību ir vairāk nekā viņām abām, tā ka tavas māsas ir taisnīgākas par tevi, ievērojot visas tās negantības, ko tu esi darījusi.

52. Tad nu nes savu kaunu, ka esi aizstāvējusi savas māsas ar saviem grēkiem; tu esi darījusi ļaunākas negantības nekā tās, tādēļ tās ir taisnākas par tevi. Kaunies un nes savu negodu, ka tu esi centusies, lai tavas māsas izskatītos taisnas.

53. Bet Es pārveidošu viņu likteni, Sodomas un viņas meitu likteni, Samarijas un viņas meitu likteni un arī tavu trimdinieku likteni viņu vidū,
54. lai tu nes savu negodu un kaunies par visu to, ko tu esi darījusi, kaut tas noticis viņām par iepriecināšanu.
55. Un, kad tava māsa Sodoma un viņas meitu pilsētas atgriezīsies savā agrākajā stāvoklī un Samarija ar savām meitu pilsētām atgriezīsies savā agrākajā stāvoklī, kādas tās reiz bijušas, tad arī tu ar savām meitām atgriezīsies savā agrākajā stāvoklī.
56. Vai tavas māsas Sodomas vārds nebija par biedinātāju paraugu tavā mutē tavas lepnības laikā,
57. pirms atklājās tavs pašas pagrimums, kā tas ir pašlaik, kad Sīrijas meitas tevi nievā un visas apkārtējās filistiešu meitas tevi no visām pusēm nicina?
58. Par tavu netiklību un par tavām negantībām tev jāatbild, saka Tas Kungs.
59. Jo tā saka Dievs Tas Kungs: Es tev tā darīšu, kā tu esi darījusi: tu nepildījī zvērestu un pārkāpi derību.
60. Bet Es pieminēšu Savu derību, ko Es slēdzu ar tevi tavās jaunības dienās, un Es slēgšu ar tevi mūžīgu derību.
61. Tad tu pieminēsi savus ceļus un kaunēsies, kad tu uzņemsi savas lielās un mazās māsas, jo Es tev tās došu par meitām, kaut arī ne uz tavas agrākās derības pamata,
62. bet Es apstiprināšu Savu derību ar tevi, lai tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs,
63. lai tu pieminētu to un kaunētos un aiz kauna neatdarītu savu muti, kad Es tev piedošu visu, ko tu esi darījusi, saka Dievs Tas Kungs.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, uzdod Israēla namam mīklu un stāsti tam līdzību.
3. Un saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: liels ērglis ar lieliem, gariem spārniem un kuplām, raibām spalvām nolaidās uz Libanona un pārņēma savā rīcībā ciedra koka galotni.
4. Viņš nolauza pašu augšējo tās zaru un to aiznesa uz veikalnieku zemi, un iestādīja to tirgotāju pilsētā.
5. Tad viņš ņēma vienu no tās zemes atvasēm un stādīja to kā vītoli auglīgā tīrumā, kur bija daudz ūdens,
6. lai tas augtu un attīstītos par spēcīgu un kuplu, bet augumā zemu vīnakoku. Viņa stīgām vajadzēja vērsties pret viņu, un viņa saknēm bija jābūt viņam padotam. Tas tapa tiešām par vīnakoku, kas raisīja stīgas un dzina atvases.
7. Bet tur bija vēl viens liels ērglis ar lieliem spārniem un kuplām, spēcīgām spalvām. Un redzi, vīnakoks piegriezta šim savas saknes un izstiepa pret viņu savus zarus, lai viņš to vēl bagātīgāk slacinātu no dobes, kurā tas bija iestādīts.
8. Bet tas taču bija stādīts labā zemē ar bagātīgu ūdeni, ka dzītu stīgas un nestu augļus un kļūtu par izcilu vīnakoku.
9. Tad saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: vai tas tā labi izdosies? Vai neizraus viņam saknes un nenoplūks viņa augļus, ka tam jānokalst? Visas tā jaunās atvases novītīs; un tur nevajadzēs ne stipra elkoņa, nedz arī liela ļaužu pulka, lai to izceltu no zemes, kurā tas laidis savas saknes.
10. Tiešām, viņš tagad ir iedēstīts. Bet vai tam labi izdosies arī izaugt? Vai tas nenokaltīs, kad to ķers rīta vējš? Tiešām, tas nokaltīs tai vietā, kur tas izaudzis.
11. Atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
12. Saki taču šai pretestības pilnai ciltij: vai jūs nesaprotat, ko tas nozīmē? Saki tiem tā: redzi, Bābeles ķēniņš gāja uz Jeruzālemi, paņēma tās ķēniņu un tās dižciltīgos un aizveda viņus sev līdzī uz Bābeli.
13. Tad viņš ņēma vienu atvasi no ķēniņa dzimuma, noslēdza ar to derību un nozvērīnāja to. Bet zemes dižciltīgos viņš paņēma sev līdzī,
14. lai ķēniņa valdība paliktu pazemīga un nepieaugtu varā, lai ķēniņš turētu noslēgto derību, ka tas pastāvētu.
15. Bet tas atkāpās no viņa un sūtīja vēstnešus uz Ēģipti, lai tam dotu zirgus un daudz kara tautas. Vai tas tam izdosies? Vai tas, kas tā darījis, paliks nesodīts? Viņš ir derību laužis, vai viņš izglābsies?
16. Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, tā ķēniņa dzīves vietā, kas viņu iecēla par ķēniņu, kura zvērestu viņš pārkāpa un kuram viņš lauza savu derību, pie viņa Bābelē viņš nomirs!
17. Bet faraons tam karā nepalīdzēs nedz ar lielu karaspēku, nedz ar lielu ļaužu pulku, kad cels vaļņus un aplenkuma apcietinājumus līdz ar torņiem, lai atņemtu daudziem dzīvību.
18. Tādēļ ka viņš ir pārkāpis zvērestu un laužis derību, kaut gan bija devis roku to sargāt un taču to nedarīja, viņš neizglābsies.
19. Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: tik tiešām, ka Es dzīvoju: Manu zvērestu, ko viņš pārkāpis, un Manu derību, ko viņš laužis, Es pieskaitīšu par noziegumu viņa galvai.
20. Es izplētišu pār viņu Savu tīklu, tā ka viņš paliks sapīnīes Manos valgos. Tad Es viņu aizvedīšu uz Bābeli, un tur Es ar viņu tiesāšos par uzticības laušanu, ar ko viņš noziedzies un apgrēkojies pret Mani.
21. Visi viņa izlasītie karavīri un visi, kas kalpoja viņa karapulkos, kritīs no zobena, un atlikušie izklīdīs visos vējos, lai jūs atzītu, ka Es, Tas Kungs, to jau iepriekš esmu pateicis.
22. Tā saka Dievs Tas Kungs: Es ņemšu no augstā ciedru koka galotnes zaru un to iestādīšu, un no pašas augstākās tā atvases Es nolauzīšu maigu zariņu un to dēstišu augstā un stāvā kalnā.
23. Israēla augstākajā kalnā Es to dēstišu, lai tas izrieš zarus un nes augļus un top par jo krāšņu ciedru koku, kura zaros dzīvos un vīs savas ligzdas visdažādāko spalvu putni.
24. Tad visi koki laukā atzīs, ka Es, Tas Kungs, pazemoju augsto koku un paaugstināju zemo koku, ka

Es liku nokalst zaļajam kokam un devu jaunu zaļumu sausajam kokam. Es, Tas Kungs, to sacīju, un Es to arī izpildīju.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Kādēļ jūs lietojat Israēla zemē šo teicienu: tēvi ēduši skābas vīnogas, un bērniem zobi no tā nomizējuši?
3. Tik tiešām, kas Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, jums turpmāk nebūs lietot šo teicienu.
4. Redzi, visas dvēseles pieder Man, kā tēva, tā arī dēla dvēsele, abas Man pieder; kura dvēsele grēko, tai jāmirst.
5. Ja kas ir taisns, turas pie patiesības un taisnības,
6. nepiedalās elku ēdamos upuros kalnos, nepaceļ savas acis uz Israēla nama elkiem, neliek negodā sava tuvākā sievu, netuvojas sievai viņas kārtējās slimības laikā;
7. kas nevienu neapkrāpj, kas parādniekam atdod viņa ķilu, kas ne no viena neko neizspiež, kas izsalkušam dod no savas maizes un kas kailo apģērbj,
8. kas neaizdod naudu un neplēš augļus, kas attur savu roku no netaisnības un kas spriež taisnu tiesu pretnieku starpā,
9. kas staigā Manos likumos un uzticīgi tur Manas tiesas, tas ir taisns, tas dzīvos, saka Dievs Tas Kungs.
10. Bet, ja tam ir varmācīgs dēls, kas izlej asinis un dara kaut vienu no minētajiem ļaunumiem,
11. no kuriem pats atturējās, - kad viņš piedalās elku ēdamos upuros kalnos un liek negodā sava tuvākā sievu,
12. kas izmanto nabago un nelaimīgo, krāpj to, kas nodarbojas ar izspiešanu, neatdod ķilu, paceļ savas acis uz elkiem un dara negantību,
13. kas naudu aizdod un plēš augļus, - vai tad tāds cilvēks lai dzīvotu? Nē, tam nebūs dzīvot. Tādēļ ka viņš darījis visas šīs negantības, tam jāmirst, viņa asinis lai nāk pār viņu.
14. Bet, ja tam ir dēls, kas redz visus tēva grēkus, bet bīstas un nedara tā,
15. viņš nepiedalās elku ēdamos upuros kalnos un nepaceļ savas acis uz Israēla nama elkiem, neliek negodā sava tuvākā sievu,
16. neapkrāpj neviena, neņem ķilas un nelaupa, viņš dod no savas maizes izsalkušam un apģērbj kailo,
17. savu roku tas attur no netaisnības, neaizdod naudu un neplēš augļus, - tas staigā Manos likumos un tur Manas tiesas, tam nav jāmirst par sava tēva netaisnību un apgrēcību, tam būs dzīvot.
18. Bet viņa tēvam, kas lietojis spaidus un varu pret savu brāli un darījis savu tautiešu vidū, kas nav labs, tam jāmirst par savu noziegumu.
19. Jūs jautājat: kāpēc dēls lai nenes sava tēva noziegumu? - Redzi, dēls darījis patiesību un taisnību, ir turējis visus Manus likumus un tos pildījis, tādēļ tam būs dzīvot.
20. Ikvienam, kas grēku dara, jāmirst. Bet dēlam nav jānes sava tēva noziegums, un tēvam nav jānes dēla noziegums. Taisnam tiek alga par viņa taisnību, un bezdievim sods par viņa bezdievību.
21. Kad bezdievis atgriežas no visiem saviem grēkiem, ko viņš darījis, un pilda visus Manus likumus, rīkojas pēc tiesas, patiesības un taisnības, tam būs dzīvot, tam nav jāmirst.
22. Nevienu no viņa agrāk nodarītiem grēkiem vairs nepieminēs; taisnības dēļ, ko viņš dara, tam būs dzīvot.
23. Vai tad Man kaut kā īpaši patīk bezdievja nāve, saka Dievs Tas Kungs, un ne gan tas, ka viņš novēršas no sava ļaunā ceļa un dzīvo?
24. Bet, ja taisnais nogriežas no savas taisnības un dara ļaunu un visas bezdievja negantības, vai tad tāds lai dzīvotu? Nebūt ne! Un nepieminēs arī vairs tos taisnos darbus, ko viņš darījis, bet viņa nodarīto pārkāpumu un grēku dēļ viņam jāmirst.
25. Kad jūs sakāt: Tā Kunga rīcība nav taisna, - tad klausaities, jūs Israēla nams! Vai tad tiešām Mana rīcība lai būtu netaisna? Vai ne drīzāk jūsu rīcība nav netaisna?
26. Kad taisnais nogriežas no savas taisnības un dara ļaunu, tad tas mirs, tam jāmirst tā ļaunuma dēļ, ko viņš darījis.
27. Bet, ja bezdievis atgriežas no savas bezdievības, ko viņš darījis, un dara patiesību un taisnību, tas

paturēs savu dvēseli dzīvu.

28. Kad viņš pārlicināsies un atgriezīsies no visiem saviem pārkāpumiem, ko viņš darījis, tad viņš dzīvos, viņam nav jāmirst.

29. Un tomēr Israēla nams saka: Tā Kunga rīcība nav pareiza. - Vai tad tiešām Mani ceļi būs netaisni? Vai ne drīzāk jūsu ceļi, Israēla nams, nav netaisni?

30. Tādēļ Es jūs ikvienu tiesāšu, Israēla nams, pēc jūsu ceļiem, tā saka Dievs Tas Kungs, atgriezties, atsakaities no visiem saviem pārkāpumiem, lai tie netop jums par apgrēcību.

31. Atstājieties no visiem saviem pārkāpumiem, ar ko jūs noziegušies pret Mani, iegūstiet jaunu sirdi un jaunu garu. Kāpēc gan jūs gribat mirt, Israēla nams?

32. Jo Es nebūt nepriecājos par tā nāvi, kam jāmirst, saka Dievs Tas Kungs, tādēļ atgriezties, tad jūs dzīvosit.

1. Bet tu dziedī raudu dziesmu par Israēla valdniekiem
2. un saki: Tava māte tiešām bija kā īsta lauvas māte starp lauvām! Viņa dzīvoja lauvu starpā, jaunu lauvu vidū viņa uzaudzināja savus dēlus.
3. Vienu no saviem dēliem viņa uzaudzināja par īstu jaunu lauvu, tas mācījās iegūt laupījumu, aprija cilvēkus.
4. Un citas tautas to dzirdēja, sagūstīja viņu savās bedrēs un aizveda to važās uz Ēģiptes zemi.
5. Kad nu viņa māte redzēja, ka bija vīlusies, ka viņas cerības pagalam, tā ņēma vēl vienu no saviem dēliem un izaudzināja to par jaunu lauvu.
6. Tas staigāja lepni lauvu starpā, kļuva par īstu jaunu lauvu, mācījās iegūt laupījumu un aprija cilvēkus.
7. Tas vairoja atraitņu skaitu, postīja un padarīja bez ļaudīm viņu pilsētas, tā ka zeme un tās iedzīvotāji bija bailēs no viņa briesmīgās rūkoņas.
8. Tad sacēlās tautas no apkārtējām zemēm pret viņu, izstiepa pār viņu savu tīklu un sagūstīja viņu savā bedrē.
9. Tad tie lika viņu krātinā važās un aizveda pie Bābeles ķēniņa, un novietoja kādā nocietinātā pilī, lai viņa rūkoņa nebūtu vairs dzirdama Israēla kalnos.
10. Tava māte bija kā vīnakoks, kas stādīts pie ūdens, tas bija auglīgs un pilns kuplu vijīgu stīgu no bagātīgā ūdens.
11. Tam bija viena spēcīga atvase, kas derēja valdnieka scepterim, un tā pacēlās augsti pār citām kuplo zaru vidū un bija tālu redzama ar savu augstumu un savu zaru daudzumu.
12. Bet tad šo vīnakoku dūsmās kāds izrāva un nometa zemē, rīta vējš izkaltēja tā stīgas; tā spēcīgo atvasi norāva, un tā sakalta, uguns to aprija.
13. Tagad tas pārdēstīts tuksnesī, neauglīgā, izkaltošā zemē.
14. Un uguns ir izgājusi no viņa zariem un aprijusi tā augļus; tam nepalika pāri vairs nevienas stipras atvases valdnieka scepterim. Tā ir raudu dziesma un paliks par raudu dziesmu.

1. Septītā gada piektā mēneša desmitajā dienā ieradās daži Israēla vecaji, lai Tam Kungam ko jautātu, un apsēdās manā priekšā.
2. Tad pār mani nāca Tā Kunga vārds:
3. Cilvēka bērns, runā uz Israēla vecajiem un saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: vai jūs esat nākuši pie Manis Man ko jautāt? Tik tiešām, ka Es dzīvoju, Es negribu, ka jūs nākat pie Manis ar jautājumiem, - tā saka Dievs Tas Kungs.
4. Vai tu negribi drīzāk tos tiesāt, cilvēka bērns? Ja gribi tos tiesāt, rādi tiem viņu tēvu negantības!
5. Saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: tanī dienā, kad Es izredzēju Israēlu, Es pacēlu Savu roku pār Jēkaba nama dzimumu zvērestam. Ēģiptes zemē Es tiem atklājos, Es pacēlu Savu roku pār tiem un sacīju: Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.
6. Tanī dienā Es pacēlu Savu roku pār tiem, ka Es tos izvedīšu no Ēģiptes zemes un tos ievēdīšu tai zemē, ko Es esmu tiem izraudzījis, kur piens un medus tek un kas jaukāka par visām zemēm.
7. Vēl Es tiem pavēlēju: ikviens lai atmet tos gānekļus, uz kuriem viņa acis līdz šim raudzījušās, un neapgānieties ar Ēģiptes elkiem! Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.
8. Bet tie bija pretestības pilni un negribēja Man klausīt. Neviens neatmeta tos gānekļus, uz kuriem līdz šim bija raudzījušās viņu acis; no Ēģiptes elkiem tie neatteicās. Tad Es gribēju pār tiem izgāzt Savas dusmas un tiem parādīt visu Savu bardzību Ēģiptes zemē.
9. Bet tad Es no tā atteicos Sava Vārda dēļ, lai tas netop likts negodā to tautu acīs, kuru starpā tie dzīvoja un kuru priekšā Es tiem parādījos un solīju tos izvest no Ēģiptes zemes.
10. Un Es tos izvedu no Ēģiptes zemes un aizvedu tuksnesī.
11. Tur Es tiem devu Savus likumus un mācīju tiem Savus baušļus; kas tos tur, tas dzīvos.
12. Es devu tiem arī Savas svētās dienas, kas ir derības zīme starp Mani un viņiem, lai tie atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, kas tos svētījis.
13. Bet Israēla nams bija stūrgalvīgs arī tuksnesī, tie nestaigāja pēc Maniem likumiem un nepildīja Manus baušļus, kas cilvēkam jāpilda, lai tas dzīvotu, un arī Manas svētās dienas tie nesvētīja; tad Es gribēju pār tiem izgāzt Savas dusmas tuksnesī, lai tos pavisam iznīcinātu.
14. Bet Es no tā atteicos Sava Vārda dēļ, lai tas netop negodā likts to tautu acīs, kuru priekšā Es tos izvedu.
15. Tomēr Es pacēlu Savu roku zvērestam, ka Es tos neievedīšu apsolītajā zemē, kur piens un medus tek un kas ir jaukāka par visām zemēm,
16. tāpēc ka tie nepildīja Manus baušļus un nestaigāja pēc Maniem likumiem, un nesvētīja Manas svētās dienas, jo viņu sirds turējās tikai pie saviem elkiem.
17. Tomēr Mana acs raudzījās žēlīgi uz viņiem, tā ka Es viņus neiznīcināju un neliku viņiem dabūt galu tuksnesī.
18. Tad Es sacīju viņu bērniem tuksnesī: nestaigājiet pēc savu tēvu paražām un nepildiet viņu baušļus, un nepadariet sevi nešķīstus ar viņu elkiem!
19. Es, Tas Kungs, esmu jūsu Dievs. Staigājiet pēc Maniem likumiem, pildiet Manus baušļus un turieties pie tiem!
20. Svētījiet Manas svētās dienas, ka tās ir par derības zīmi starp Mani un jums un ka jūs atzīstat, ka Es, Tas Kungs, esmu jūsu Dievs.
21. Bet arī bērni bija stūrgalvīgi, tie nestaigāja pēc Maniem likumiem un nepildīja Manus baušļus, nerīkodamies pēc tiem, kas cilvēkam jādara, lai tas dzīvotu. Arī Manas svētās dienas tie nesvētīja. Tad Es gribēju izgāzt pār tiem Savas dusmas, parādīt tiem tuksnesī visu Savu bardzību.
22. Bet Es atrāvu Savu roku atkal atpakaļ Sava Vārda dēļ, lai tas netop negodā likts tautu acīs, kuru priekšā Es tos izvedu.
23. Un tomēr Es pacēlu Savu roku zvērestam pār tiem tuksnesī, ka tos izkaisīšu citu tautu starpā un tos izklidināšu pa dažādām zemēm,
24. tāpēc ka tie nav dzīvojuši pēc Maniem baušļiem, ir atmetuši Manus likumus un nav svētījuši Manas svētās dienas, bet savas acis piegriezuši savu tēvu elkiem.

25. Tā arī Es tiem devu likumus, kas tiem nebija par labu, un baušļus, kas tiem nedod dzīvību.

26. Es ļāvu tiem kļūt nešķīstiem ar viņu upuru dāvanām, kad viņi veltīja ikvienu pirmdzimušo uguns upurim; Es viņiem gribēju iedvest šausmas, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

27. Tāpēc, cilvēka bērns, runā tu ar Israēla namu un saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: arī vēl jūsu tēvi ir Mani zaimojuši, ka viņi laužuši Man uzticību.

28. Proti, kad Es biju tos novedis tai zemē, ko Es zvērēdams tiem biju apsolījis, tie izlietoja katru augstāku pakalnu un katru zaļu koku un nesa tur elkiem savus kaujamās upurus un savas dāvanas, kvēpināja tur savu saldo smaržu un izlēja savus dzeramos upurus, lai Mani sarūgtinātu.

29. Es jautāju tiem: kas tā par augstieni, kurp jūs ejat? Un tās vārds tiek saukts Bāmā līdz pat šai dienai.

30. Tādēļ saki Israēla namam: tā saka Dievs Tas Kungs: vai arī jūs gribat pēc savu tēvu priekšzīmes nešķīsti kļūt un piekopt elkdievību ar viņu gānekļiem?

31. Tiešām, ar savām elku upuru dāvanām, pat savus bērnus atnesdami upurim ugunī, jūs esat aptraipījušies ar visiem saviem elkiem līdz pat šai dienai. Un Es lai uzklausu jūsu jautājumus, Israēla nams? Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Tas Kungs, Es negribu dzirdēt jūsu jautājumus.

32. Kas jums nācis prātā, ka jūs sakāt: mēs darīsim tā kā citas tautas, kā tautas citās zemēs: mēs pielūgsim koku un akmeni? - Tik tiešām, tas nekad nenotiks.

33. Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, ar stipru roku un paceltu elkoni un ar dusmām Es pār jums valdīšu kā ķēniņš.

34. Es jūs aizvedīšu projām no citām tautām un sapulcināšu no zemēm un valstīm, kuru vidū jūs esat izkaisīti, ar stipru roku, paceltu elkoni un tā, lai Es varētu dot vaļu Savām bargajām dusmām.

35. Un Es jūs vedīšu tuksnesī tautu vidū un tur iešu ar jums tiesā vaigu vaigā.

36. Kā Es reiz tiesājos ar jūsu tēviem Ēģiptes tuksnesī, tā Es tiesāšos arī ar jums, saka Dievs Tas Kungs.

37. Es likšu jums staigāt zem rīkstes un vedīšu jūs derības saitēs.

38. Es izmetīšu no jūsu vidus nepaklausīgos un no Manis atkritušos; Es tos gan izvedīšu no tās zemes, kur tie dzīvo kā svešinieki, bet Israēla zemē tie nenāks atpakaļ, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.

39. Bet jūs, Israēla nams, tā saka Dievs Tas Kungs, ejiet ikviens pie saviem elkiem un kalpojiet tiem. Bet vēlāk jūs patiešām Mani klausīsiet un Manu svēto Vārdu neaptraipīsiet vairs ar savām upuru dāvanām un ar saviem elkiem.

40. Jo Manā svētajā kalnā, Israēla augstākajā kalnā, tā saka Dievs Tas Kungs, tur Man kalpos viss Israēla nams, visi, kas tanī zemē dzīvo; tur Man būs labs prāts uz tiem, tur Es pieņemšu jūsu cilājamās upurus un jūsu visu lietu pirmajos upurim, un visu, ko jūs Man veltījat.

41. Kā patīkamu upura smaržu Es jūs pieņemšu, kad Es jūs izvedīšu no to tautu vidus un jūs sapulcināšu no tām zemēm un valstīm, kurās jūs tagad esat izklīdināti, un Es parādīšos jums kā Svētais visu tautu acu priekšā.

42. Tad jūs atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es jūs ievedīšu atpakaļ Israēla zemē - tai zemē, ko Es, Savu roku paceldams zvērestam, solīju piešķirt jūsu tēviem.

43. Tur jūs tad atcerēsities savu ceļu un savu darbību, ar ko jūs esat aptraipījuši sevi, un jūs sajūtīsiet riebumu paši pret sevi par visu to ļaunumu, ko jūs esat darījuši.

44. Tad jūs arī atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, jo Es esmu jums tā darījis Sava Vārda dēļ un ne saskaņā ar jūsu ļaunajiem ceļiem un jūsu netikliem darbiem, Israēla nams, - tā saka Dievs Tas Kungs.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret dienvidiem, nostājies pret pusdienas pusi un sludini pret to mežu, kas dienvidu klajumā,
3. un saki mežam dienvidos: klausies Tā Kunga vārdu! Tā saka Dievs Tas Kungs: Es iededzināšu uguni tevī, un tā aprīs visus tavus zaļos un visus sausus kokus, lokanās liesmu mēles neapdzīsīs, un visiem cilvēkiem no dienvidiem līdz ziemeļiem būs jāsadeg.
4. Tad visa miesa atzīs, ka Es, Tas Kungs, iededzināju uguni, kas deg un nav nodzēšama.
5. Un es atbildēju: Ak, Kungs, Kungs! Tie saka par mani: vai šis vienumēr neteic mums mīklainas runas?
6. Un pār mani nāca Tā Kunga vārds:
7. Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Jeruzālemi, vērsies savā runā pret tās svētajām vietām un sludini ļaunu par Israēla zemi.
8. Un saki Israēla zemei: tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es celšos pret tevi, Es izvilksu Savu zobenu no maksts un izdeldēšu tavā vidū kā taisnus, tā netaisnus.
9. Tāpēc ka Es gribu iznīcināt tevī taisnos un netaisnos, Mans zobens nāks ārā no savas maksts un vērsīsies pret visiem cilvēkiem no dienvidiem līdz ziemeļiem.
10. Tad visa pasaule atzīs, ka Es, Tas Kungs, izvilku Savu zobenu no maksts un ka tas tur vairs neatgriezīsies atpakaļ.
11. Bet tu, cilvēka bērns, vaidi, vaidi ar ciešanās savilktiem gurniem un rūgtās sāpēs, vaidi viņu acu priekšā!
12. Kad tie tev jautās, kādēļ tu vaidi, tad atbildi tiem: kādas šausmu vēsts dēļ! Kad tā nāks, tad visiem sirds izmisīs, dūša sašļuks, rokas nolaidīsies, cerība zudīs, bet ceļi ļodzīsies un valstīsies, saspriegdamies un saplākdami kā ūdeņi. Tiešām, tā nāks un īstenosies, saka Dievs Tas Kungs.
13. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
14. Cilvēka bērns, sludini tiem: tā saka Tas Kungs: zobens, jā, zobens ir trīts un asināts,
15. tas ir asināts asins izliešanai, trīts un spodrināts, lai spīdētu un mirdzētu. Jeb vai mums par to priecāties? Mana dēla rīkste nonicina visus kokus.
16. Viņš zobenu nodevis noslaucīšanai, lai to sataisītu lietošanai. Zobens ir asināts un trīts, lai to dotu slepkavotājam rokā!
17. Kliegz un vaimanā, cilvēka bērns, jo šis zobens vēršas pret Manu tautu, pret visiem Israēla valdniekiem, tie visi ir nodoti zobena varā kopā ar Manu tautu. Tādēļ sit sev pa saviem gurniem.
18. Tas taču ir pārbaudīts. Bet kā? Un, ja rīkste pati nonicina pāršanu, ko tad? Tas nenotiks! saka Dievs Tas Kungs.
19. Bet tu, cilvēka bērns, sludini un sasit rokas, jo zobens nāks pār tiem divkārt, pat trīskārt. Tas ir ļaužu galināšanas zobens, milzīgs ļaužu galināšanas ierocis, tas tos ielenks no visām pusēm,
20. lai viņu sirdis izsamist, lai daudzi krīt beigti pie ieejām visos savos vārtos. Es lieku mirdzēt zobenam! Šausmas! Spīguļošanai tas darināts, trīts un asināts kaušanai.
21. Radi šausmas ļaudīs, cērt pa labi un pa kreisi, arī taisni, kurp vien virzīts tieši tavs zobena asmens.
22. Arī Es sasitīšu Savas rokas un ļaušu Savām dūsmām brīvu vaļu, Es, Tas Kungs, to sacīju.
23. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
24. Cilvēka bērns, uzzīmē sev garā divus ceļus, pa kuriem jānāk Bābeles ķēniņa zobenam. Tiem abiem jāiziet no vienas zemes. Tad uzliec ceļa sākumā ceļa rādītāju kā uz vienu, tā arī uz otru pilsētu,
25. lai zobens varētu nonākt tiklab Amona bērnu pilsētā Rabatā, kā arī pāri Jūdai stiprajā Jeruzālemes pilsētā tieši tās vidū.
26. Jo Bābeles ķēniņš stāv ceļa jūtīs abu ceļu sākumā, kur tie šķiras, zīlēt zīlēdams: viņš met bultas, viņš izvaicā savus mājas dievus un zīlē pēc upura dzīvnieka aknām.
27. Zīlēšanas zīme rāda no viņa pa labo roku, uz Jeruzālemi, un viņam tagad tikai jāatver mute

aicinājumam uz karu, lai liktu atskanēt skaļam kaujas saucienam, lai tiktu virzīti graužamie āži pret pilsētas vārtiem, celti uzbērumi un sastatīti aplenkuma torņi.

28. Viņu acīs tā šķiet maldīga zīlēšana, jo viņi bija devuši vissvinīgākos zvērestus. Bet Dievs tiem atgādina viņu noziegumu, lai viņus saņemtu gūstā.

29. Tādēļ Dievs Tas Kungs saka tā: tāpēc ka jūs atgādinājāt Man savus noziegumus, atklādami savus pārkāpumus, tā ka jūsu grēki ir skaidri redzami visos jūsu darbos un jūs paši to apliecināt, tad arī jūs šo grēku dēļ tiksiet satverti ar stingru roku.

30. Bet tu, noziedzīgais bezdievi, Israēla valdniek, kura diena pienākusi laikā, kad tavš noziegums ir galā un tev galīgi tiek atmaksāts, tik tiešām,

31. tā saka Dievs Tas Kungs: nost ķēnišķīgo galvasrotu, nost vainagu! Tas nepaliks tā, kā tas tagad ir! Zemajam jātop paaugstinātam un augstajam pazemotam.

32. Visu, visu Es pārvērtīšu drupās, drupās, drupās! Lai paliek, kā bija, kamēr nāks tas, kam uz to ir tiesības, tam Es to nodošu.

33. Bet tu, cilvēka bērns, sludini un saki: tā saka Dievs Tas Kungs par Amona bērniem un viņu nicinājumu runām: saki tiem: zobens, zobens ir izvilks, lai kauj, spodrināts, lai spīguļo kā zibens.

34. Bet tevi maldināja ar aplamām parādībām un tev pravietoja melus.

35. Bāz zobenu makstī! Tai vietā, kur tu esi radīts, tai zemē, no kurienes tu esi nācis, tur Es tevi tiesāšu,

36. un Es izliešu pār tevi Savas dusmas un iededzināšu Savas bardzības uguni pret tevi, un tevi nodošu nežēlīgu cilvēku rokās, kas cenšas sagādāt tev postu un iznīcību.

37. Uguns tevi aprīs, tavas asinis izplūdis tava paša zemē, un tevi vairs nepieminēs, jo Es, Tas Kungs, to tā esmu runājis.

1. Tad atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, vai negribi tiesāt šo asinspilsētu, vai negribi tai pasludināt spriedumu? Parādi tai visu tās negantību.
3. Un saki: tā saka Dievs Tas Kungs: lai bēdas tai pilsētai, kas izlējusi savējo asinis, lai tās laiks drīzāk nāktu, un, kas sev par nelaimi darinājusi elkus, lai aptraipītos!
4. Asinis izliedama, tu esi noziegusies, un, elkus darinādama, tu esi nešķīsta kļuvusi un tuvojusies savam tiesas un soda laikam, un pienākusi savu gadu noslēgumam. Tādēļ Es padaru tevi par nicinājumu citām tautām un par apsmieklu visām zemēm.
5. Vai tās tuvu no tevis vai tālu, tās izsmies tevi, tādēļ ka tavs vārds aptraipīts un tevī visur valda izvirtība un liels apjukums.
6. Redzi, Israēla valdnieki no tava vidus arvien ir tiekušies, cik kuram no viņiem tas ar saviem spēkiem bijis iespējams, izliet pašu ļaužu asinis.
7. Tēvu un māti tavi cilvēki savā dzīvē nicina, pret svešinieku tie ir varmācīgi tavā vidū, tāpat viņi apspiež bāriņus un atraitnes pie tevis.
8. Kas Man svēts, to tu nicini, Manas svētās dienas tu apgāni.
9. Tavā vidū ir apmelotāji, kas tiecas izliet asinis. Ir ļaudis, kas kalnos notur upuru mielastus, tavu ļaužu starpā notiek kauna un izvirtības pilnas lietas.
10. Daži no tavējiem atsedz tēva kaunumu, daži izlieto netiklībai sievas viņu nešķīstuma brīžos to mēnešreizēs;
11. vēl cits pārkāpj laulību ar sava tuvākā sievu, cits dzīvo nešķīstībā un asinsgrēkā ar savu vedekli, cits atkal izvaro un aptraipa savu pusmāsu, sava tēva meitu.
12. Ir tevī ļaudis, kas ļaujas sevi uzpirkt ar dāvanām, lai izlietu asinis. Tu aizdod naudu un plēs augļus, un varmācīgi izmanto savu tuvāko, bet Mani tu esi aizmirsusi, saka Dievs Tas Kungs.
13. Redzi, Es sasitu rokas tās negodīgās peļņas dēļ, ko tu esi guvusi, un to asiņu dēļ, kas izlietas tavējo starpā.
14. Vai tava sirds pastāvēs un izturēs, vai tavas rokas būs stipras tanīs dienās, kad Es iešu tiesā ar tevi? Es, Tas Kungs, to esmu runājis, un Es to arī izpildīšu.
15. Es tevi izkaisīšu tautu starpā un tevi izklidināšu pa zemēm un tevī galīgi iznīcināšu tavu nešķīstību,
16. lai tu, savas pašas vainas dēļ negodā kritusi, stāvētu negodā citu tautu acu priekšā; tad tu nāksi pie atziņas, ka Es esmu Tas Kungs.
17. Tad atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
18. Cilvēka bērns, Israēla nams ir Man palicis par izdedžiem; tie visi ir kā varš un alva, kā dzelzs un svins ceplī, tie ir palikuši par sudraba izdedžiem.
19. Tādēļ tā saka Tas Kungs: tāpēc ka jūs esat palikuši par izdedžiem, tad redzi, Es jūs sapulcēšu Jeruzālemē,
20. un, kā sudrabu un varu, dzelzi, svinu un alvu kopā liek ceplī un tad zem tā kurina uguni, lai šis maisījums kustu, tā Es Savās dusmās un Savā bardzībā ņemšu jūs un likšu jūs kopā ceplī kausēšanai.
21. Es jūs sapulcēšu un iešķīlšu pret jums Savu dusmu uguni, ka jūs tanī izkūstat.
22. Kā sudrabu kausē ceplī, tā jūs tur kausēs, lai jūs atzīstat, ka Es, Tas Kungs, esmu izlējis Savas dusmas pār jums.
23. Tad atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
24. Cilvēka bērns, saki tai: tu esi kā zeme, kas nav slacināta, kur lietus nelija dusmības dienā.
25. Tās valdnieki bijuši kā rūcēji un laupījuma kārīgi lauvas, tie norijuši cilvēku dzīvības, salaupījuši bagātību un mantu, tie vairojuši tur atraitņu skaitu.
26. Tās priesteri pārkāpuši Manu bauslību, tie liek novārtā to, kas Man svēts, tie neatšķir svēto no nesvētā un nemāca atšķirt šķīsto no nešķīstā, tie neievēro Manas svētās dienas. Es neesmu vairs viņu vidū tas Svētais.
27. Tās dižciltīgie pārējo starpā ir kā plēsīgi vilki: aiz mantkārības tie izlej asinis un iznīcina cilvēku

dzīvības.

28. Bet tās pravieši apmet visu to ar kaļķu javu, tiem stāstīdami par aplanām parādībām, sludina tiem melus, apgalvodami: tā saka Dievs Tas Kungs, - kaut Tas Kungs to nav sacījis.

29. Arī vienkāršā tauta tai zemē dara varmācības, tā laupa, apspiež nabago un cietēju un apkrāpj svešinieku, neievērodama ne tiesu, ne taisnību.

30. Es meklēju viņu vidū kādu, kas nostātos par saviem tautiešiem kā mūris un aizstāvētu zemi Manā priekšā, ka Es ar Savu tiesas spriedumu to galīgi nepazudinu, bet Es neatradu neviena.

31. Tad Es izlēju Savas dusmas pār tiem un tos iznīcināju ar Savas bardzības uguni, un sodam par viņu grēkiem Es liku krist uz viņu galvas, - tā saka Dievs Tas Kungs.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, bija divi sievas, vienas mātes meitas.
3. Tās pārkāpa laulību un nodevās netiklībai Ēģiptē jau savā jaunībā, tās ļāva aptaustīt savu stāvu un spaidīt savas jaunavīgās krūtis.
4. Vecākajai bija vārds Ohola un viņas mātai - Oholiba, tās abas kļuva Manas sievas un dzemdēja dēlus un meitas. Viņu vārdi nozīmē: Ohola ir Samarija un Oholiba - Jeruzāleme.
5. Ohola nodevās neatļautiem mīlas sakariem, Mana būdama, un iedegās kaislībā pret saviem mīlākajiem asīriešiem, kas viņai tuvojās, būdami tērti
6. zilā purpura tērpā, valdnieki un virsnieki, glīti jaunekļi, jātnieki zirgiem mugurā.
7. Viņa ielaidās ar visiem šiem izcilajiem asīriešiem, pret kuriem viņa iekarsa, un apgānījās ar visiem viņu elkiem.
8. Pie tam viņa neatsacījās no saviem izlaidīgajiem sakariem arī ar ēģiptiešiem, jo tie bija gulējuši pie viņas jau no pašas jaunības, taustījuši viņas jaunavīgās krūtis un stāvu, dzīvojuši ar viņu izvirtībā.
9. Tādēļ Es to nodevu viņas mīlāko, asīriešu, rokā, pret kuriem tā bija iedegusies stiprā kaislībā.
10. Tie atsedza viņas kailumu, atņēma viņas dēlus un meitas un nokāva viņu pašu ar zobenu. Tā viņa palika par apsmieklu un baigu paraugu sievu starpā, kad sods bija izpildīts.
11. Viņas māsa Oholiba to gan redzēja, bet viņas kaislība bija vēl niknāka, un viņas netiklība bija vēl lielāka nekā viņas māsas netiklība.
12. Viņas kaislība iedegās uz asīriešiem, valdniekiem un vadoņiem, kas viņai tuvojās, būdami glīti ģērbti, jātnieki zirgiem mugurā, visi stalti jaunekļi.
13. Tad Es redzēju, ka arī viņa ir aptraipījusies, viņām abām bija viens ceļš.
14. Tomēr savā netiklībā viņa gāja vēl tālāk. Kad tā redzēja pie sienas kaldeju vīru attēlus sarkanā krāsā
15. ar jostu ap gurniem un augstām cepurēm galvā, kas izskatījās kā stalti kareivji, līdzīgi babiloniešiem, kuru dzimtene ir Kaldeja,
16. tad iedegās viņas kaislība pret viņiem, kad viņa tos ieraudzīja, un viņa sūtīja vēstnešus pie tiem uz Kaldeju.
17. Babiloniešu dēli nāca pie tās, lai nodotos mīlestībai ar to un aptraipīja to ar savu netiklo kārību. Kad tā bija sakaros ar viņiem nešķīsta kļuvusi, tie viņai apnika.
18. Kad nu viņa atklāti piekopa netiklību un viņas izvirtība jau visiem bija kļuvusi redzama, jo viņa neslēpa un atklāja savu kailumu, tā apnika arī Man, kā viņas māsa Man bija apnikusi.
19. Viņas netiklība kļuva arvien ļaunāka, arvien vairāk izvirtuši kļuva viņas sniegtie pērkamie glāsti; tā atcerējās tad savu jaunības laiku, kad tā jau Ēģiptē labprāt bija ļāvusies tiem, kas kāroja pēc viņas.
20. Tad viņa iekarsa pret saviem jaunajiem mīlākajiem un turienes izvirtuļiem, kuriem locekļi bija kā ēzeļiem un sēklas izplūdums kā ērzeļiem.
21. Tu labprāt kavējies domās pie savas jaunības laika netiklības, kad ēģiptieši taustīja tavu stāvu un spaidīja tavas jaunavīgās krūtis.
22. Tādēļ, Oholiba, tā saka Dievs Tas Kungs, Es sakūdišu tavus mīlākos pret tevi, tieši tos, kas tev apnikuši, Es tos visus sacelšu pret tevi:
23. babiloniešus un visus kaldejus, Pekodas, Šoas un Koas ļaudis, visus asīriešus, kas visi stalti jaunekļi, valdnieki un vadoņi, kareivji un dižciltīgie, jātnieki, visi zirgiem mugurā.
24. Tie virzīsies pret tevi no ziemeļiem, milzīgs zirgu un ratu jūklis un bezgalīgi lieli tautu pulki. Tie ielenks tevi, bruņojušies ar lieliem un maziem vairogiem un segti ar dzelzs bruņucepurēm. Viņi nāks tev virsū no visām pusēm. Es nodošu viņu rokās visu tiesas varu, un tie tiesās tevi pēc saviem likumiem.
25. Es tev likšu sajūst Savas dusmas, un tie apiesies ar tevi bargi: tie nogriezīs tev degunu un ausis, un, kas no tevis vēl paliks, tas kritīs no zobena. Tie atņems un aizvedīs tavus dēlus un meitas, un, kas vēl no tevis atliks, to aprīs uguns.

26. Tie novilks tavas drēbes un atņems tavas dārgās rotas.

27. Tā Es darīšu galu tavai izlaidībai un tavai netiklībai jau kopš Ēģiptes laikiem, ka tu vairs neraugies uz turieni un nepiemini vairs Ēģipti.

28. Jo tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es tevi nodošu to rokās, ko tu ienīsti, to varā, no kuriem tava dvēsele novērsusies.

29. Tie liks tev sajust savu naidu pret tevi, tie atņems tev visu, kas tev ir, un atstās tevi guļam pliku un kailu, ka atklājas tavas netiklības kailums, tava izvirtība un tava laulības pārkāpšana.

30. Visu šo tavu noziegumu dēļ tas tev arī notiks, jo tu savā iekārē esi skrējusi pakaļ citām tautām un ar viņu elkiem nešķīsta kļuvusi.

31. Tu esi gājusi pa to pašu ceļu kā tava māsa, tādēļ Es dodu tagad viņas kausu tev rokā, lai tu dzertu no tā.

32. Tā saka Dievs Tas Kungs: tavas māsas kauss tev jādzer, tas dziļais un platais, - un par nievām un apsmieklu tev būs palikt, tur daudz iet iekšā,

33. tā ka tu būsi pavisam apreibusī un apskurbusi gan no stiprā dzēriena, gan no sērām un raudām: izbaiļu un šausmu kauss ir tavas māsas Samarijas kauss.

34. Tu izdzersi un iztukšosi to līdz dibenam un vēl nolaizīsi tā lauskas un ar tām ievainosi savas krūtis, jo Es to esmu tā teicis, saka Dievs Tas Kungs.

35. Tādēļ Dievs Tas Kungs saka tā: Tāpēc ka tu Mani aizmirsi un pameti Mani sev aiz muguras, tad arī ciet nu tagad sodu par savu izvirtību un netiklību.

36. Tad Tas Kungs man sacīja: Cilvēka bērns, vai tu negribi iet tiesā ar Oholu un Oholibu? Tad rādi tām viņu nelietību,

37. ka tās pārkāpušas laulību un ka asinis vēl līp pie viņu rokām, jo, proti, tās pārkāpušas laulību ar saviem elkiem, tiem ziedējušas pat savus bērnus, ko tās Man bija dzemdējušas, iemezdamas tos ugunī elkiem par barību.

38. Tad vēl ar to tās noziegušās pret Mani, ka tās tanī pašā dienā darījušas nešķīstu Manu svēto vietu un apgānījušas Manas svētās dienas,

39. jo, kad tās bija nokāvušas savus bērnus saviem elkiem, tās gāja tanī pašā dienā Manā svētnīcā, lai tai laupītu tās svētumu. Redzi, tādas lietas tās ir darījušas Manā namā.

40. Tiešām, tās sūtīja pat ziņu vīriem, kam bija jāierodas pie viņām no tāienes, un, tiklīdz pie viņiem bija ieradušies sūtņi, redzi, tie nāca; viņu dēļ tu mazgājies, krāsoji savas acis, un greznojies ar rotām.

41. Tad tu atlaidies uz krāšņa zvilņa, kura priekšā stāvēja galds; uz tā tu bijī nolikusi Manas kvēpināmās zāles un Manu eļļu.

42. Tad atskanēja jautru dzīru troksnis; tika aicināti arī vīri no vienkāršās tautas, un arī dzērāji no tukšneša; tie lika sprādzes ap viņu rokām un krāšņus vainagus uz viņu galvām.

43. Tad Es domāju par viņu, kas tagad jau veka un biežās laulības pārkāpšanas dēļ jau novājināta, vai viņa - jo viņa jau tāda ir savā būtībā - arī tagad vēl nodosies netiklībai?

44. Tomēr pie viņas iegriezās, kā iegriežas pie atklātas netikles; tā vīri gāja pie Oholas un Oholibas, šīm netiklajām sievām.

45. Bet taisnīgi vīri tās tiesās pēc likumiem, kas pastāv laulības pārkāpējām un slepkavotājām, jo tās ir laulības pārkāpējas, un asinis līp pie viņu rokām.

46. Jo tā saka Dievs Tas Kungs: Es sasaukšu pret tām sapulci un nodošu tās rupjai izrīcībai un laupīšanai.

47. Tautas sapulce viņas nomētās ar akmeņiem, sacirtīs ar zobeniem, nokaus viņu dēlus un meitas un nodedzinās viņu namus ar uguni.

48. Tā Es izbeigšu netiklību visā zemē, lai visas pārējās sievas ļautu sevi brīdināt un nenodotos izvirtībai kā viņas.

49. Tā jums būs jānožēlo jūsu zemiskā izlaidība, un jums būs jācieš sods par to, ko jūs esat nogrēkojušās ar saviem elkiem, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Dievs Tas Kungs.

1. Devītā gada desmitā mēneša desmitajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, pieraksti sev dienas vārdu, šīs dienas vārdu, jo taisni šodien Bābeles ķēniņš ir pienācis tuvu klāt Jeruzālemei un uzsācis tās aplenkšanu.
3. Stāsti šai pretestības pilnajai ciltij šādu līdzību: tā saka Dievs Tas Kungs: liec podu uz uguns, uzliec to labi un ielej arī ūdeni.
4. Ieliec tajā arī visus gaļas gabalus, tikai labus, cisku un pleci, un pildi to ar izlasītiem kauliem.
5. Ņem vienu no labajām avīm, iekurini zem kauliem podā uguni ar malku, lai krietni vārās, lai kauli labi izvārās.
6. Tādēļ arī saka Dievs Tas Kungs: bēdas šai asins aptraipītajai pilsētai, šim sarūsējušam podam, ko rūsa neatstāj! Izņem pa vienam, gabalu pa gabalam, ārā no tā bez izvēles,
7. jo pilsētas izlietās asinis ir vēl tās vidū, viņa tās izlējusi uz kailas klints un ne uz zemes, kur pīšļi tās varētu pārklāt.
8. Lai parādītu Savas dusmas un atriebtos, Es arī liku visām tās izlietajām asinīm tecēt uz klints, ka tās netiek apklātas.
9. Tādēļ arī saka Dievs Tas Kungs: bēdas šai ar asinīm aptraipītajai pilsētai! Arī Es sakraušu ugunskuram lielu malkas grēdu!
10. Atnes daudz malkas, iekurini uguni, izvāri gaļu, savāri labi arī viru un pieliec smaržīgu sāli un garšvielas, arī kauli labi lai savārās - līdz pat piedegšanai.
11. Pēc tam liec tukšo podu tieši uz gailošām, kvēlojošām oglēm, lai tā varš sakarst, netīrumi nodeg un iztvaiko un tā rūsa nozūd.
12. Bet veltīgas pūles: rūsa nepazūd, tā paliek uz tā sienām arī ugunī.
13. Tavas kauna pilnās nešķīstības dēļ, tāpēc ka Es tevi gribēju šķīstīt, bet tu nekļuvi šķīsta, tad arī turpmāk tu nebūsi vairs šķīsta, kamēr Es nebūšu apmierinājis Savas dusmas, tās izgāzdams pār tevi.
14. Es, Tas Kungs, to sacīju, un tā tas arī notiks; Es to piepildīšu bez žēlastības un līdzcietības, bez kādas saudzības, un Es no tā neatkāpšos. Tevi tiesās pēc tavām gaitām un visiem taviem darbiem, - tā saka Dievs Tas Kungs.
15. Atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
16. Cilvēka bērns, redzi, Es atņemšu tev tavu acu jaukumu ar kādu gadījumu. Bet tev nebūs skumt un raudāt, nedz asaras liet.
17. Klusībā tu vari nopūsties, bet nerīko sēru atceri. Uzliec savu galvassegu un apvelc savas kurpes kājās. Neaizklāj savu bārdu un neēd to sēru maizi, ko tev piesūta.
18. No rīta es vēl runāju uz tautu, bet vakarā jau nomira mana sieva. Un es darīju nākamā rītā, kā man bija pavēlēts.
19. Kad tauta man jautāja: vai tu mums nepaskaidrosi, kāda tam nozīme mums, ka tu tā rīkojies? -
20. tad es tiem atbildēju: Pār mani nāca Tā Kunga vārds:
21. saki Israēla namam: tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es ļaušu likt negodā Savu svētnīcu, jūsu lepnumu, jūsu acu jaukumu, jūsu sirdsprieku. Jūsu dēli un meitas, kurus jūs tur atstājāt, kritīs zobenam par upuri.
22. Tad jūs darīsīt tā, kā Es daru: jūs seju neapsegsit un sēru maizi, ko jums piesūta, neēdīsīt.
23. Jūsu galvassega būs jums galvā un jūsu kurpes kājās, un jūs neskumsit un neraudāsit, bet sabruksit savos noziegumos un nopūtīsities cits par citu.
24. Tā Ecēhiēls būs jums par zīmi, lai jūs darītu, kā viņš darījis, un, kad tas notiks, jūs arī atzīsīt, ka Es esmu Dievs Tas Kungs.
25. Un tu, cilvēka bērns, ievēro labi: tanī dienā, kad Es tiem atņemšu viņu stipro nocietinājumu, viņu lepnumu un prieku, viņu acu jaukumu un viņu sirds ilgas, viņu dēlus un meitas,
26. tanī dienā ieradīsies pie tevis kāds bēglis, kas būs izglābies, lai tev pašam to pastāstītu.
27. Tanī pašā dienā tava mute atdarīsies reizē ar bēgļa ierašanos, un tu atkal runāsi un nebūsi vairs mēms. Tā tu būsi tiem par zīmi, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

1. Un pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Amona bērniem un sludini pret tiem.
3. Saki tiem: klausaities Tā Kunga vārdu: tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka tu smējies par Manu svētnīcu, kad tā bija apgānīta, un par Israēla zemi, kad tā bija nopostīta, un par Jūdas namu, kad viņi aizgāja trimdā,
4. tad Es tevi nodošu austrumu bērniem par īpašumu, un tie cels tavā vidū savas teltis un rīkos savus mājokļus; tie ēdīs tavus augļus un dzers tavu pienu.
5. Rabas pilsētu Es padarīšu par kamieļu ganībām un amoniešu ciemus par avju laidariem, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.
6. Jo tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka tu plaukšķināji rokas un priekā piesiti ar kāju, un no visas sirds ar nicināšanu priecājies par Israēla zemi,
7. tāpēc arī Es izstiepšu Savu roku pret tevi un nodošu tevi citām tautām par laupījumu, un izdeldēšu tevi starp tautām, un izdzēsīšu tevi no zemju skaita, lai tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs.
8. Tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka Moāba un Seīra saka: nu notiek Jūdas namam kā visām citām tautām, -
9. tāpēc Es atvēršu Moābas sānus, ka tā pazaudēs savas pilsētas, sākot ar robežpilsētām, savu zemes jaukumu, Betjezimotu, Baālmeonu un Kirjataimu.
10. Austrumu bērniem par īpašumu Es to nodošu kopā ar Amona bērnu zemi, tā ka Amona bērnus vairs nepieminēs tautu starpā.
11. Pār moābiešiem Es turēšu tiesu, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.
12. Tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka Edoma nostājās pret Jūdas namu ar atriebības kāres pilnu sirdi un atriebdamās stipri noziedzās,
13. tāpēc, saka Dievs Tas Kungs, Es izstiepšu Savu roku pret Edomu un iznīcināšu tur cilvēkus un lopus un padarīšu to par izkaltsu kailatni: tie kritīs no zobena no Temanā līdz Dedanai.
14. Savu atriebību Edomai Es likšu Savas Israēla tautas rokā, tie darīs edomiešiem pēc Manām dūsmām un pēc Manas bardzības, un pēdējie sajūtīs Manu atriebību, saka Dievs Tas Kungs.
15. Tā saka Dievs Tas Kungs: tādēļ ka filistieši darbojušies aiz atriebības kāres, ar cietu, bezjūtīgu sirdi naidā atriebušies, lai radītu iznīcību,
16. tādēļ, saka Dievs Tas Kungs, Es izstiepšu Savu roku pret filistiešiem un iznīcināšu krētiešus un izdeldēšu tos, kas no tiem vēl palikuši jūras malā.
17. Es likšu viņiem piedzīvot Savu smago atriebību ar bargām pārmācībām, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs, kas tiem licis sajust šo atriebību.

1. Vienpadsmitā gada pirmā mēneša vienpadsmitajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, tāpēc ka Tira sacīja par Jeruzālemi: tad nu sagrauti ir tautu vārti, man tie atdarījās, man būs visa kā pilnībā, jo tā ir izpostīta, -
3. tad saka Dievs Tas Kungs: Es celšos pret tevi, Tira, un sacelšu pret tevi lielu tautu pulku, kā jūra sacel pret krastiem savus viļņus.
4. Tie sagraus Tiras mūrus un apgāzīs tās torņus, un Es aizslaucīšu prom tās zemi un padarīšu to par kailu klinti.
5. Tā būs tīklu žāvējamā vieta jūras vidū, jo Es to tā sacīju, saka Dievs Tas Kungs, un tā kļūs tautām par laupījumu.
6. Bet tās ciemus, kas uz cietzemes, iznīcinās ar zobenu, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.
7. Jo tā sacījis Dievs Tas Kungs: redzi, pret Tiru Es sūtīšu Bābeles ķēniņu Nebukadnēcaru, ķēniņu ķēniņu no ziemeļiem, ar zirgiem, ratiem un jātniekiem, un ar lielu dažādu tautu karapulku.
8. Tavus ciemus uz cietzemes viņš iznīcinās ar zobenu, taisīs pret tevi aplenkuma torņus un uzmetīs pret tevi valni, un cels savus vairogus pret tevi.
9. Savu sienlaužu galveno triecienu viņš vērsīs pret taviem mūriem un nogāzīs tavus torņus ar saviem dzelzs kāšiem.
10. Viņa zirgu pulku saceltie putekļi apklās tevi, no jātnieku pakavu dipoņas, no riteņu un ratu graboņas trīcēs tavi mūri, kad viņš ieies pa taviem vārtiem, kā ieiet uzvarētā pilsētā.
11. Viņa zirgu pakavi izmīdīs visas tavas ielas, tavu tautu viņš nokaus ar zobenu, visus tavus staltos ar attēliem rotātos stabus viņš sagraus.
12. Tie laupīs tavu mantu, postīs tavu īpašumu, nojauks tavus mūrus, sagraus tavus skaistos namus, metīs tavus akmeņus un kokus un tavus grūžus ūdenī.
13. Es darīšu galu tavu dziesmu skaņām, nedzirdēs neviens vairs tavas cītaras balsi.
14. Es tevi darīšu par kailu klinti, tu paliksi par tīklu žāvējamo vietu; tevi nekad vairs neatjaunos, jo Es, Tas Kungs, to esmu teicis, - tā saka Dievs Tas Kungs.
15. Tā ir noteicis Dievs Tas Kungs par Tiru: Tiešām, no tavas krišanas trokšņa, no smagi ievainoto vaidiem un no zobenu šķindoņas tavā vidū trīcēs jūras salas.
16. Visi jūras salu valdnieki nokāps no saviem troņiem, novilks savus greznos virsvalkus, nogērbs savas izrakstītās drēbes, tie tērpsies bailēs, nosēdīsies pie zemes un nepārtraukti drebēs un šausmināsies tevis dēļ.
17. Tad tie tev dziedās raudu dziesmas un sacīs: ak, kā tu esi aizgājusi bojā, nozudusi no jūras, tu slavenā pilsēta, kas bijī varena jūras viļņos, tu un tavi iedzīvotāji, kas iedvesa bailes visiem piejūras iedzīvotājiem.
18. Tagad trīc piejūras zemes tavas krišanas dienā, un salas jūrā ir izmisušas par tavu bojāeju.
19. Jo tā ir sacījis Dievs Tas Kungs: Es tevi padarīšu par izpostītu un tukšu pilsētu kā citas pilsētas, kur neviens vairs nedzīvo; Es sūtīšu pār tevi ūdens plūdus, lieli ūdeņi tevi apklās.
20. Es tevi nogrūdišu pie tiem, kas nogrimuši bedrē, pie senlaikos mirušajām tautām, un tev ierādīšu mitekli dziļākajos zemes dziļumos, mūžīgajos tukšumos pie tiem, kas sen nokāpuši pazemē, lai tevi neviens vairs neapdzīvotu un tu nepaceltos vairs par apbrīnojumu visai dzīvajo pasaulei.
21. Es tev sagādāšu briesmīgu galu, lai tevis vairs nebūtu, un, kad tevi meklēs, tad lai tevi nemūžam neatrastu, saka Dievs Tas Kungs.

1. Un pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, dziedī raudu dziesmu par Tiru un
3. saki Tirai, kas atrodas pie izejas uz jūru un tirgojas ar daudzām jūras salām un jūras piekrastēm: Tas Kungs Dievs tev saka: Tira, tu sacīji: es esmu kuģis, kas pilnvērtīgs savā skaistumā! -
4. Tavs novads un tavas robežas ir jūras vidū. Tavi cēlēji darījuši tevi brīnumskaistu.
5. Visas tavas koka daļas tie darinājuši no Senīra cipresēm, vienu Libānas ciedru tie izveidojuši tev par masta koku.
6. No Basanas ozoliem tie taisījuši tev airus, tava klāja segumu tie taisījuši no Kitimas salu cipresēm ar zilonkaula izgriezumiem.
7. No smalka un dārga audekla ar Ēģiptes izrotājumiem bija tavas buras - buras, kas bija arī tavs karogs, no Elisas piekrastes zilā un sarkanā purpura bija tava jumta pārsegs.
8. Sidonas un Arvadas iedzīvotāji bija tavi airētāji, veiklākie no tava paša vidus bija tavi stūrmaņi.
9. Gebalas vecāji un tās gudrie bija pie tevis, lai izlabotu tavu kuģu bojājumus. Visi jūras kuģi un to apkalpotāji ieradās pie tevis, lai tirgotos ar tavām precēm.
10. Persieši, lidieši un libieši bija tavā karaspēkā tavi kareivji, tie glabāja uzkārtus pie tevis savus vairogius un bruņucpures un vairoja tavu slavu.
11. Arvadas vīri kopā ar tavu karaspēku stāvēja visapkārt uz taviem mūriem un gamadieši uz taviem torņiem; savus vairogius tie uzkāra visapkārt pie taviem mūriem, tie vairoja tavu skaistumu.
12. Taršiša tirgojās ar tevi ar daudz un dažādām precēm, tie maksāja ar sudrabu un dzelzi, ar svinu un alvu par tavām precēm.
13. Javans, Tubals un Mesehs bija tavi veikala biedri, tie tirgojās ar tevi un maksāja tev ar vergiem un ar vara priekšmetiem.
14. Ļaudis no Togarmas maksāja par tavām precēm ar braucamiem un jājamiem zirgiem un ar mūliem.
15. Rosīgi tirgojās ar tevi dedanieši un rodieši; arī daudzas jūras salas tirgojās ar tevi. Zilonkaulu un dārgus kokus tās deva kā maksu par tavām mantām.
16. Sīrieši tirgojās ar tevi tavu daudzo ražojumu dēļ. Ar sarkaniem granātiem, sarkanu purpuru, krāsainiem audumiem, smalku audeklu, koraļļiem un rubīniem tie maksāja par tavām precēm.
17. Jūda un Israēla zeme arī tirgojās ar tevi: Minutes kviešus, vasku, medu, eļļu un balzamu tie mainīja pret tavām precēm.
18. Damaska tirgojās ar tevi tavu daudzo un dažādo ražojumu dēļ, piedāvādama tev Helbonas vīnu un Caharas vilnu.
19. Vedana un Javana veda no Usalas uz tavu tirgu izstrādātu dzelzi, kasiju un kalmu viņi pie tevis apmainīja pret sev nepieciešamām precēm.
20. Dedana tirgojās ar dārgām seglu segām.
21. Arābija un visi Kedaras cilšu vecākie tirgojās ar tevi, pārdodami jērus, aunus un āžus.
22. Sabas un Ragmas tirgoņi tirgojās ar tevi: ar smaržīgām vielām, ar dārgiem akmeņiem un ar zeltu tie maksāja par tavām precēm.
23. Harana, Kane un Edena tirgojās ar tevi; Sabas, Asuras, visas Mēdijas un Kilmadas tirgoņi bija tavi pircēji.
24. Tie tirgojās ar tevi ar dārgiem tērpiem, ar apmetņiem no ziliem purpura audumiem un raibi austām drānām, ar krāsu ziņā bagātām grīdsegām, ar pītām un grodi savītām virvēm tavos tirgos.
25. Taršišas kuģi izvadāja tavu precī apmaiņai, un tā vairojās tava bagātība, un tu tālu izplēti pāri jūrām savu lielo varu.
26. Tavi laivinieki izveda tevi dziļos ūdeņos, bet rīta vēji satrieks tevi jūras vidū.
27. Tavas bagātības, tavas preces, tavi veikalu krājumi, tavi jūrnieki un kuģu vadītāji, tavi lietpratēji, tavi tirgoņi un visi tavi karavīri, kas pie tevis, ar visu ļaužu daudzumu tevī nogrims jūras dziļumos tavā krišanas dienā.
28. No tavu kuģu vadītāju kliegšanas satricināsies visa plašā jūras virsa.

29. Tad visi airētāji un laivinieki un visi, kas šķērsu jūras, izkāps no saviem kuģiem krastā
30. un liks atskanēt skaļiem vaidu un vaimanu saucieniem par tevi; tie kaisīs pīšļus uz galvas un vārtīsies pelnos.
31. Tie noskūs plikas galvas tevis dēļ, apjozīsies ar maisu un raudās par tevi ar dvēseles rūgtumu un gaužām žēlabām.
32. Vaimanādami tie sāks raudu dziesmu par tevi un sacīs: kurā vietā ir tāds nāves klusums kā Tirā, kas sagrauta jūras vidū!
33. Kamēr tavas preces kāpa pie tevis ārā no jūras, tu apmierināji daudzu tautu vajadzības, un ar savu mantu un preču pārpilnību tu darīji bagātus ķēniņus virs zemes.
34. Tagad turpretī, kad tu esi iznīcināta, no jūras nozudusi, aprakta ūdens dziļumos, kad tava tirdzniecība un visa tava sabiedrība ir gājusi bojā,
35. uztraucas par tevi visi jūras salu iedzīvotāji, viņu ķēniņiem mati ceļas stāvus aiz šausmām, viņu vaigi nobāl.
36. Visas pasaules tirgotāji zobgalīgi svelpj par tevi, tev pienācis šausmu pilns gals: tu esi pagalam uz mūžīgiem laikiem.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, saki Tiras valdniekam: tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka tava sirds kļuva lepna un ka tu pat esi teicis: es esmu dievs, es sēžu dieva krēslā jūras vidū, - kaut tu savā sirdī tikai iedomājies, ka tu esot Dievs,
3. pie tam tu esot gudrāks par Daniēlu, nekāds noslēpums tev neesot svešs;
4. ar savu gudrību un saprātu tu taču esi ieguvis varu un sakrājis zeltu un sudrabu savā dārgumu krātuvē;
5. ar savu lielo gudrību tu tirgodamies esi vairojis savu bagātību, un tava sirds lepojās tavas bagātības dēļ,
6. un tādēļ saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka tava sirds savā pašpaļāvībā iedomājusies, it kā tu būtu pats Dievs,
7. Es raidīšu pret tevi svešiniekus, visvarmācīgākos tautu starpā, tie uzbruks ar zobenu tavai jaukajai gudrībai un aptumšos tavas slavas spožumu.
8. Tie ieņēdīs tevi bedrē, un tu mirsi jūras vidū, kā mirst nosistie.
9. Vai tad tu savu slepkavu priekšā arī vēl teiksi: es esmu dievs, - bet tu esi tikai cilvēks un ne Dievs un esi to rokās, kas tevi nogalinās?
10. Tu mirsi neapgraizīto nāvē no svešinieku rokas, jo Es to esmu tā noteicis, saka Dievs Tas Kungs.
11. Atkal nāca pār mani Tā Kunga vārds:
12. Cilvēka bērns, dziedī raudu dziesmu par Tiras ķēniņu un saki tam: tā saka Dievs Tas Kungs: tu, pilnības paraugs, pilns gudrības un apveltīts ar vispilnīgāko skaistumu,
13. tu biji Ēdenē, Dieva dārzā, visādi dārgakmeņi rotāja tavu tērpu: sardions, topāzs, jaspiss, hrizolīts, berils, onikss, safīrs, rubīns un smaragds, no zelta bija tava tērpa apmales un izgreznojumi, kas bija darināti tai dienā, kad tevi iecēla.
14. Tu biji svaidīts ķerubs, kas sargā, Es biju tevi iecēlis, svētajā Dieva kalnā tu staigāji degošu akmeņu vidū.
15. Nevainojams tu biji savos ceļos no tās dienas, kad tevi iecēla par ķēniņu, līdz kamēr atrada tevi noziegumu.
16. Tavas plašās tirdzniecības dēļ tava sirds pildījās ar netaisnību. Un, kad tu apgrēkojies, Es padzinu tevi no Dieva kalna, un izraidīju tevi, ķerubu, kas sargā, no degošo akmeņu vidus.
17. Tava sirds bija palikusi lepna tava skaistuma dēļ, tu savu gudrību pazaudēji aiz ārējā spožuma. Tādēļ Es nogāzu tevi pie zemes ķēniņu acu priekšā, lai tie priecājas par to, kā tev klājies.
18. Ar saviem daudzajiem noziegumiem un ar negodīgo tirgošanos tu esi licis negodā savus svētumus; tādēļ Es liku izšauties ugunij no tevis paša, kas tevi aprija, un daru tevi par pelniem uz zemes visu to acu priekšā, kas tevi redzējušas.
19. Visi, kas tautu starpā tevi pazina, ir šausmu pārņemti par tevi! Tev pienācis briesmu un izbaļu pilns gals, tu esi pagalam uz visiem laikiem.
20. Un atkal nāca pār mani Tā Kunga vārds:
21. Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Sidonu un sludini pret to,
22. un saki: tā saka Dievs Tas Kungs: Es celšos pret tevi, Sidona, un parādīšu Savu varu pār tevi, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs, ja Es lieku nākt tiesai pār pilsētu un Savā rīcībā pret to parādos kā Svētais.
23. Es tev uzsūtīšu mēri un asinsizliešanu tavās ielās; tavā vidū kritīs visapkārt ar zobenu nokautie, zobens to pārstaigās no visām pusēm, lai tās ļaudis atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.
24. Bet Israēla namam nebūs vairs sajūst nekādu asu ērkšķu un dzelīgu dadžu no apkārtējo tautu puses, kas priecājās par viņu nelaimi, un tie atzīs, ka Es esmu Dievs Tas Kungs.
25. Tā saka Dievs Tas Kungs: kad Es izlasīšu un savāksu kopā israēliešus no tām tautām, starp kurām tie bija izkaisīti, Es parādīšos pret viņiem citu tautu acu priekšā kā Svētais, un viņi dzīvos savā zemē, ko Es devu Savam kalpam Jēkabam.
26. Un viņi tur dzīvos drošībā, cels namus un dēstīs vīnadārzus. Tiešām, viņi dzīvos drošībā, kamēr

Es nākšu ar tiesu pār visām apkārtējām tautām, kas tos vajājušas; lai tad viņi atzīst, ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs.

1. Desmitā gada desmitā mēneša divpadsmitajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un sludini viņam un visai Ēģiptei:
3. tā saka Dievs Tas Kungs: Es celšos pret tevi, faraon, Ēģiptes ķēniņ, tu lielo krokodil, kas tu guli savu upju vidū un saki: man pieder mana upe, es to radīju.
4. Bet Es metīšu makšķeri tavos žokļos, un tavu upju zivis pieķersies pie tavām zvīnām, un Es izvilksu no upēm tevi un visas tavu upju zivis, kas pieķērušās pie tavām zvīnām.
5. Tad Es tevi izmetīšu tuksnesī, tevi un visas tavu upju zivis. Tu nokritīsi klajā laukā, tevi ne pacels, ne apglabās: zvēriem virs zemes un putniem apakš debess Es tevi atdošu par barību.
6. Un visi Ēģiptes iedzīvotāji atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, jo tu un viņi bijuši Israēlam tikai nedroša niedres atspaida nūja.
7. Kad Israēla nama piederīgie tevi satvēra rokā, tu aizlūzi un ievainoji viņiem visu roku un dilbu, un, kad viņi mēģināja atbalstīties uz tevi, tu pārlūzi un liki pat sagrīloties viņu gurniem.
8. Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es sūtišu zobenu pār tevi un iznīcināšu tavā zemē cilvēkus un lopus.
9. Un Ēģipte paliks par tuksnesi, par neapdzīvotu smilšu klajumu, lai ļaudis atzīst, ka Es esmu Tas Kungs. Tāpēc ka tu sacīji: Nīlas upe pieder man, es to radīju, -
10. tāpēc Es celšos pret tevi un pret tavām upēm un padarīšu Ēģiptes zemi par tuksnesi, par neauglīgām kailatnēm no Migdolas līdz Siēnai un līdz Etiopijas un Moru zemes robežām.
11. Neviena cilvēka kāja tur nestaigās, un arī lopa kāja to nemīs, četrdesmit gadus tur neviens nedzīvos.
12. Es padarīšu Ēģipti par tuksnesi citu nolaistu zemju starpā, un tās pilsētas stāvēs tukšas citu izputējušu pilsētu starpā četrdesmit gadus, un ēģiptiešus Es izkaisīšu dažādu tautu starpā dažādās zemēs.
13. Tomēr tā saka Dievs Tas Kungs: pēc četrdesmit gadiem Es atkal izlasīšu ēģiptiešus ārā no tām tautām, kuru starpā tie bija izkaisīti, un sapulcināšu vienkopus.
14. Es atsvabināšu ēģiptiešus no cietuma un atvedīšu tos Augšēģiptē, Patra zemē, viņu dzimtenē; tur tie izveidos mazu valsti.
15. Tā būs mazāka nekā citas valstis un nepacelsies pār citām tautām, un Es mazināšu tās locekļu skaitu, lai tā nevalda pār citām tautām.
16. Tad tā nebūs Israēla namam par atspaidu; uz to paļaudamies, tas atgādinātu Man savu noziegumu. Un tie atzīs, ka Es esmu Dievs Tas Kungs.
17. Tad divdesmit septītā gada pirmā mēneša pirmajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:
18. Cilvēka bērns, Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara karaspēks ir veicis grūtu darbu pret Tiru; visiem galvas ir kļuvušas plikas un pleci noberzti, bet algu nav saņēmis ne viņš, ne viņa karaspēks par to darbu, ko viņš veicis pret to.
19. Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: Es piešķiršu Ēģiptes zemi Bābeles ķēniņam Nebukadnēcaram, lai viņš piesavinās tās bagātības, izlaupa tās un izputina: tā būs viņa karaspēka alga.
20. Kā algu Es viņam atdošu Ēģiptes zemi par to darbu, ar kuru viņš tik cītīgi noņēmis, tāpēc ka viņš un viņa karavīri to darījuši Manā labā, saka Dievs Tas Kungs.
21. Tanī dienā Es likšu uzplaukt Israēla namam jaunā spēkā un varā un atdarīšu tavu muti viņu vidū, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, sludini: tā saka Dievs Tas Kungs: vaimanājiet! Ak tu ļaunā diena!
3. Jo tuvu ir šī diena, tiešām tuvu ir Tā Kunga diena, tumša, apmākusies diena, tā būs citu tautu soda diena.
4. Zobens nāks pār Ēģipti, bailes būs Etiopijā, kad Ēģiptē ievainotie nomirs, kad izlaupīs šīs zemes mantu un satrieks tās pamatus.
5. Etiopija, Libija, Lidijs ar visu savu tautu jūkli, tāpat arī Kuba ar visiem sabiedroto zemju iedzīvotājiem kritīs zobenam par upuri.
6. Tā saka Tas Kungs: tad kritīs Ēģiptes balsti un gāzīsies tās lepnais greznums, no Migdolas līdz Siēnai tos aprīs zobens, saka Dievs Tas Kungs,
7. viņu zeme būs izpostīta un paliks tāda citu izpostīto zemju starpā, viņu pilsētas būs sagrautas kā citas līdzās esošās un drupās guļošās pilsētas.
8. Tad tie atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es pielikšu uguni Ēģiptei un kad visi tās palīgi būs satriekti.
9. Tai dienā Mani vēstneši dosies kuģos uz Etiopiju, lai to izbiedētu tās drošībā, un starp etiopiešiem valdīs lielas izbailes Ēģiptes nelaimes dienas dēļ, jo redzi, tā nāk.
10. Tā saka Dievs Tas Kungs: Es darīšu Ēģiptes godībai galu ar Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara roku.
11. Viņš ar saviem karavīriem, kas ir paši niknākie starp visām tautām, ieradīsies postīt zemi. Tie uzbruks Ēģiptei ar zobenu un pildīs zemi ar nokautiem.
12. Un Es padarīšu upes sausas un nodošu zemi ļaundaru rokā, zemi ar visu, kas tanī, un Es to padarīšu tuksnešainu ar svešinieku roku. Es, Tas Kungs, to tā sacīju.
13. Tā saka Dievs Tas Kungs: Es iznīcināšu elka dievus un darīšu galu dievekļiem Nofā (Memfisā). Valdnieku Ēģiptes zemē turpmāk vairs nebūs, Es likšu lielām bailēm pārņemt Ēģiptes zemi.
14. Es padarīšu kailu Augšēģipti, Patra zemi, un pielikšu uguni Coānai un turēšu tiesu un izpildīšu spriedumu pār Nou (Tēbas).
15. Es izliešu Savas dusmas pār Sinu (Peluziju), Ēģiptes stiprāko cietoksni, un iznīcināšu Noas godību un mirdzumu.
16. Es pielikšu uguni visai Ēģiptei, Sina (Peluzija) trīcēs un drebēs, Noa kritīs uzbrukumā un Nofa ieraudzīs savu vārtu priekšā ienaidniekus gaišā dienas laikā.
17. Avenas (Heliopoles) un Bubastus jaunekļi kritīs no zobena, bet pārējos iedzīvotājus aizvedīs gūstā.
18. Tahpanhesā (Dafnē) diena kļūs par nakti, kad Es tur sagraušu Ēģiptes jūgu un kad tur izbeigsies tās augstprātīgā vara; mākonis to aplās, un viņas mazās pilsētas ar visiem iedzīvotājiem aizies trimdā.
19. Tā Es spriedīšu tiesu pār Ēģipti un uzlikšu tai sodu, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.
20. Vienpadsmitā gada pirmā mēneša septītajā dienā nāca pār mani Tā Kunga vārds:
21. Cilvēka bērns, Es satriecu faraona, Ēģiptes ķēniņa, vienu elkoni, un redzi, to nepārsies, lai tas sadzītu, neapliks īpašu dziedināmo pārsienamo, lai tas atkal kļūtu stiprs un varētu turēt zobenu.
22. Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, tagad Es celšos pret faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un satriekšu abus viņa elkoņus, veselo un sasisto, un zobens izkritīs no viņa rokas.
23. Tad Es izklidināšu ēģiptiešus citu tautu starpā un izkaisīšu tos pa dažādām zemēm.
24. Turpretim Bābeles ķēniņa elkoņus Es stiprināšu un došu viņam savu zobenu rokā, bet faraona elkoņus Es satriekšu, ka tas vaimanās un vaidēs viņa priekšā kā nāvīgi ievainots.
25. Tiešām, Es stiprināšu Bābeles ķēniņa elkoņus, bet Ēģiptes ķēniņa elkoņi sašļuks, lai laudis atzīst, ka Es esmu Tas Kungs, ja Es Bābeles ķēniņam dodu rokā Savu zobenu, lai viņš to paceļ pret Ēģiptes zemi.
26. Tad Es izklidināšu ēģiptiešus citu tautu starpā un izkaisīšu tos pa dažādām zemēm, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

1. Vienpadsmitā gada trešā mēneša pirmajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, runā uz faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un viņa ļaudīm: kam tu līdzinājies savā varenumā?
3. Tiešām, tu biji līdzīgs ciedra kokam Libānā ar skaistiem zariem, kupliem un ēnainiem, un slaidu augumu, tā ka ciedra galotne iesniedzās pašos mākoņos.
4. Ūdens bija izaudzējis to lielu, un apakšzemes ūdeņi lika tam stiepties arvien garākam, to straumes tecēja visapkārt ap tā saknēm, un savus strautiņus tie sūtīja līdz pārējiem kokiem laukā.
5. Tādēļ tas pacēlās augumā pār visiem kokiem laukā, tā sīkie zari kļuva kupli un lielie stiepās garumā no bagātās apūdeņošanas.
6. Visādi putni apakš debess taisīja ligzdas tā zaros, visādi lauku zvēri laida pasaulē savus bērnus apakš tā vainaga, un tā pavēnī dzīvoja daudzas tautas.
7. Skaists tas bija savā diženumā un savu zaru kuplumā, jo tā saknēm bija ūdens papildnam.
8. Ciedru koki Dieva dārzā to nepārspēja, cipreses tam netika līdzī ar saviem zariem, platānām nebija tādu zaru kā tam. Neviens koks Dieva dārzā nevarēja ar to mēroties skaistuma ziņā.
9. Es to darīju tik skaistu ar tā zaru kuplumu, ka visi Ēdenes koki, kas ir Dieva dārzā, to apskauda.
10. Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka tas tā izslējies augumā un ar savu galotni pacēlies līdz padebešiem un ka arī tā sirds uzpūtusies tā lielā augstuma dēļ,
11. Es to nodevu kādas varenas tautas rokā, kas ar to var rīkoties pēc patikas: Es to atstāju tā ļaunprātības dēļ.
12. Tad sveši, kas paši briesmīgākie tautu starpā, to nocirta un aizsvieda prom: tā zari nokrita uz kalniem un visur ielejās, tie salauzti mētājās visapkārt pa gravām. Visas tautas aizgāja no šā koka pavēņa un to atstāja.
13. Uz nogāztā koka stumbra nolaidās visādi debess putni, un visi lauku zvēri metās uz tā zariem,
14. lai pie ūdens augušie koki nelepjas ar savu lielo augumu un necenšas sniegties ar savu galotni līdz mākoņiem, un lielie to starpā, kas apgādāti ar ūdeni, lai nedīžojas ar savu lielumu, jo tie visi ir nāvei lemti, tiem jānogrimst pazemē pie tiem cilvēku bērniem, kas jau nogrimuši bedrē.
15. Tā saka Dievs Tas Kungs: tanī dienā, kad tas nogrima pazemē, Es liku apakšzemes ūdens plūsmai tērties sērās, Es apturēju tās tecējumu, tā ka apstājās plūst lielie ūdeņi. Libanonam Es liku tīties tā dēļ sēru tērpā, un visi lauku koki nokalta.
16. Tā kritiena dunoņā Es liku notrīcēt tautām, kad Es tam liku noslīgt pazemē pie tiem, kas jau nogrimuši bedrē. Un visi Ēdenes koki pamazām apakšzemē nomierinājās, izlasītie un labākie Libanonā, visi, kas bija ar ūdeni bagātīgi veldzēti.
17. Tie nogrima līdz ar ciedra koku pazemē pie zobena nokautajiem, kas agrāk dzīvoja tā pavēnī tautu starpā.
18. Kam tad tu no Ēdenes kokiem esi līdzīgs godībā un lielumā? Arī tu nogrimsi ar Ēdenes kokiem pazemē un tur gulēsi neapgraizītu, zobena nokautu vidū. Tāds ir faraons un visa viņa godība, - tā saka Dievs Tas Kungs.

1. Divpadsmitā gada divpadsmitā mēneša pirmajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, dziedī raudu dziesmu par faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un saki viņam tā: tevi pielīdzināja jaunam lauvam tautu starpā, bet tu biji kā krokodils ūdenī savās upēs, duļķoju ūdeni ar savām ķepām un uzvandīji dūņas.
3. Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: Es metīšu pār tevi Savu tīklu daudzu tautu pulkā, tās tevi ievilks Manos valgos.
4. Es tevi tad izmetīšu ārā uz sausuma, uz klaja, plaša lauka; visi putni apakš debess nolaidīsies uz tevi, un visi zvēri virs zemes paēdīsies no tevis.
5. Tad Es nometišu tavu miesu uz kalniem un pildīšu ielejas ar tavu maitu.
6. Un Es dzirdināšu zemi līdz pat kalniem ar asinīm, kas no tevis izplūst, un ar tevi būs pildītas arī strautu gultnes.
7. Un, kad Es tevi būšu izdzēsis, Es aizsegšu debesis un aptumšošu debesu zvaigznes; sauli Es aplāšu ar mākoņiem, un mēness vairs nespīdēs.
8. Visus debess spīdekļus Es tevis dēļ aptumšošu un aplāšu tavu zemi ar tumsu, tā saka Dievs Tas Kungs.
9. Tad Es apbēdināšu daudzas tautas, kad Es likšu izplatīties ziņai par tavu bojā eju starp tautām un valstīs, ko tu nepazīni.
10. Es darīšu, ka daudzas tautas uztrauksies par tevi izbailēs, un viņu ķēniņiem mati celsies stāvus par tevi, kad Es pacelšu Savu zobenu viņu priekšā; un tie ikviens nemitīgi drebēs par savu dzīvību tavas krišanas dienā.
11. Jo tā saka Dievs Tas Kungs: Bābeles ķēniņa zobens nāks pār tevi.
12. Ar varonīgu karavīru zobeniem Es gāzīšu tavu godību, tie visi ir paši niknākie tautu starpā; tie iznīcinās Ēģiptes diženumu, viss tās jaukums aizies bojā.
13. Es iznīcināšu arī visus kustoņus pie tās daudzajiem ūdeņiem, tā ka tos vairs nesajauks ne cilvēka, ne lopa kāja.
14. Tad atkal kļūs dzidri ēģiptiešu ūdeņi, un viņu upes tecēs kā eļļa, saka Dievs Tas Kungs,
15. kad Es Ēģiptes zemi padarīšu par tukšnesi, kad tā kļūs kaila, zaudēs visu, kas tajā bija pārpilnībā, un būs tukša un kad visiem zemes iedzīvotājiem Es likšu aiziet bojā, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.
16. Tā ir raudu dziesma, kas jādzied sūdzoties un vaimanājot, tā dažādu tautu meitām jādzied sērās par Ēģipti un tās godību, saka Dievs Tas Kungs.
17. Un divpadsmitā gada divpadsmitā mēneša piecpadsmitajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:
18. Cilvēka bērns, dziedī raudu un vaidu dziesmu par Ēģiptes godības galu, tu un varenu tautu meitas, un nogremdē to pazemē pie tiem, kas jau nogrimuši bedrē:
19. kādā ziņā tu esi kaut kā pārāks savā mīlīgumā par citiem? Kāp lejup zemē un paliec pie neapgraizītiem.
20. Tiem jānoslīgst zobena nokauto vidū. Zobens jau sagatavots. Vediet šurp Ēģipti un visu tās godību!
21. Tad paši izcilākie no drošsirdīgajiem karavīriem no pazemes vidus uzsauks Ēģiptei un tās palīgiem: tie ir nonākuši šurp pazemē, tie guļ neapgraizīti, zobena nokauti. -
22. Tur ir Asura ar visu savu karapulku, viņu kapi ir ap to visapkārt, tie visi ir nokauti, no zobena krituši.
23. Viņu kapi atrodas bedres vistumšākajā dziļumā, un tās karavīri visapkārt ap tās kapu, tie visi ir nokauti, no zobena krituši, tie, kas citkārt izplatīja briesmas un šausmas dzīvo zemē.
24. Tur ir Ēlāms ar visu savu karapulku visapkārt ap tās kapu, tie visi nokauti, krituši no zobena, tie nogrimuši neapgraizīti pazemē, tie, kas citkārt izplatīja briesmas un šausmas dzīvo zemē un tagad pārdzīvo savu kaunu pie nogrimušajiem bedrē.
25. Nokauto vidū tam ierādīta guļas vieta ar visiem tā karavīriem. To kapi atrodas visapkārt ap viņu. Tie visi ir neapgraizīti, zobena nokauti, tādēļ ka tie kādreiz izplatīja briesmas un šausmas dzīvo

zemē; tagad tie cieš savu kaunu starp nogrimušajiem bedrē, tie guldīti nokauto vidū.

26. Tur ir Mesehs un Tubals ar visu savu pulku, kuru kapi atrodas viņiem visapkārt. Tie visi ir neapgraizīti, zobena nokauti, tādēļ ka tie izplatīja briesmas un šausmas dzīvo zemē.

27. Tie neguļ pie jau senlaikos kritušajiem neapgraizītiem varoņiem, kas nogrimuši pazemē ar visām savām bruņām, kam viņu zobeni likti zem galvas un viņu vairogi uz viņu kauliem, tāpēc ka kādreiz valdīja bailes viņu varoņa spēka priekšā dzīvo zemē.

28. Tā arī tevi, Ēģipte, satriektu guldīs starp neapgraizītiem, un tu gulēsi to vidū, kas ar zobenu nokauti.

29. Tur ir Edoma, tās ķēniņi un visi tās valdnieki, kas, kaut gan varoņi, tomēr likti pie zobena nokautajiem, tie guļ pie neapgraizītiem, pie tiem, kas nogrimuši bedrē.

30. Tur ir kopā visi ziemeļu valdnieki un visi sidonieši, kas nogrimuši pie nokautiem un kaunā likti kaut gan reiz bijuši šausmu iedvesēji un varoņi būdami. Tie guļ neapgraizīti līdzās ar zobenu nokautajiem un pārdzīvo savu kaunu kopā ar nogrimušajiem bedrē.

31. Kad faraons visu to redzēs, lai viņš iepriecinās un samierinās par visu savu godību. Faraons ir ar zobenu nokauts un kopā ar viņu viss viņa karaspēks, tā saka Dievs Tas Kungs.

32. Jo Es viņam esmu licis izplatīt briesmas un šausmas savā priekšā dzīvo zemē, un viņš gulēs neapgraizīto vidū līdzās ar zobenu nokautiem, faraons un visa viņa godība, - tā saka Dievs Tas Kungs.

1. Un pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, runā uz saviem tautiešiem un saki tiem: ja Es sūtu zobenu pār kādu zemi un šīs zemes tauta izvēl no sava vidus vienu vīru un to ieceļ sev par sargu,
3. ja tad tas redz zobenu nākam un jau ielaužamies zemē, ja tas pūš tauri un brīdina tautu
4. un ja tad kas dzird taures skaņu, bet to neievēro, tā ka apbruņots naidnieks tam uzbrūk un to nokauj, tad viņa asinis lai krīt uz viņa paša galvas,
5. jo viņš taču dzirdēja taures skaņu, bet to neievēroja, tātad viņš pats vainīgs savā nāvē. Ja viņš būtu ļāvies sevi brīdināt, viņš būtu izglābis savu dzīvību.
6. Bet, ja sargs redz zobenu nākam un nepūš tauri un nebrīdina tautu, tā ka zobens nāk un nokauj kādu no tiem, tad tas mirst gan savu grēku dēļ, bet viņa asinis Es atprasīšu no sarga rokas.
7. Tevi, cilvēka bērns, Es esmu izredzējis par sargu Israēla namam, lai tu, ja tu saņemsi kādu vārdu no Manas mutes, tos brīdini Manā Vārdā.
8. Ja Es bezdievim saku: bezdievi, tev jāmirst, - un tu nebrīdini bezdievi, lai tas atgriežas no sava ļaunā ceļa, tad bezdievis gan nomirs savā noziegumā, bet viņa asinis Es atprasīšu no tavas rokas.
9. Bet, ja tu būsi brīdinājis bezdievi, lai tas atgriežas no sava ceļa, tad viņš gan mirs sava nozieguma dēļ, bet tu būsi izglābis savu dzīvību.
10. Un tu, cilvēka bērns, saki Israēla namam: jūs sakāt: mūsu pārkāpumi un grēki smagi guļ uz mums, ar tiem mēs ejam bojā. Kā tad mēs varētu dzīvot?
11. Saki tiem: tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, Man nav prieka par bezdievja nāvi, bet gan par to, ka bezdievis atgriežas no sava ļaunā ceļa un dzīvo. Atgriezieties, jel atgriezieties no saviem ļauniem ceļiem! Kāpēc tu gribi mirt, Israēla nams?
12. Tu, cilvēka bērns, saki saviem tautiešiem: taisno neizglābs viņa taisnība, kad viņš apgrēkojas. Un bezdievis neies bojā savas bezdievības dēļ, ja viņš atgriežas no savas bezdievības. Arī taisnais nevar dzīvot no savas taisnības, kad viņš apgrēkojas.
13. Ja Es taisnajam saku, ka viņš dzīvos, un viņš, paļaudamies uz savu taisnību, dara ļaunu, tad neviens nepieminēs vairs visas viņa taisnības, bet viņš mirs tā ļaunuma dēļ, ko viņš darījis.
14. Un, ja Es piedraudu bezdievim: tu mirsi, - un tas atgriežas no saviem grēkiem un rīkojas pēc patiesības un taisnības,
15. tā ka tas atdod viņam iekļlāto tā īpašniekam, atmaksā par laupīto un staigā pēc dzīves likumiem, un nedara ļauna, tad tas patiesi dzīvos un nemirs.
16. Viņa grēkus, ko viņš nodarījis, vairs nepieminēs, viņš rīkojas pēc patiesības un taisnības, viņš patiesi dzīvos.
17. Tavi tautieši man saka: Tā Kunga ceļš nav pareizs! - Bet viņu pašu ceļš nav pareizs.
18. Kad taisnais nogriežas no savas taisnības un dara ļaunu, tad tam jāmirst.
19. Bet, kad bezdievis atgriežas no savas bezdievības un ievēro patiesību un taisnību, tad tas dzīvos.
20. Un, kaut gan jūs apgalvojat, ka Tā Kunga ceļš neesot pareizs, Es jūs ikvienu tiesāšu pēc viņa darbiem, tu Israēla nams.
21. Un notika mūsu izvešanas divpadsmitā gada desmitā mēneša piektajā dienā, ka ieradās pie manis bēglis no Jeruzālemes un vēstīja: Pilsēta ir ieņemta!
22. Bet Tā Kunga roka bija nākusi pār mani jau dienu priekš bēgļa atnākšanas un atdarījusi man muti. Mana mute palika atdarīta, tāpēc ka Es pēc tam nekad nebiju vairs mēms.
23. Tad atkal nāca pār mani Tā Kunga vārds:
24. Cilvēka bērns, posta un drupu vietu apdzīvotāji Israēla zemē saka: Ābrahāms bija tikai viens un mantoja šo zemi, mēs esam daudzi, mums vēl jo vairāk piekrīt šī zeme par īpašumu.
25. Saki tu tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: jūs ēdat gaļu kopā ar asinīm un paceļat savas acis uz saviem elkiem, un izlejat asinis. Un tad jums lai piekristu zeme par īpašumu?
26. Jūs paļaujaties arī stipri uz savu zobenu, darāt nelietības, liekat negodā cits cita sievu. Un tad jums lai piekristu zeme par īpašumu?
27. Saki tiem: tā saka Tas Kungs: tik tiešām, ka Es dzīvoju, tie, kas dzīvo posta vietās, kritīs no

zobena; un, kas uzturas vaļējā laukā, tos Es atdošu zvēriem par barību, un tie, kas slēpjas kalnos un alās, mirs ar mēri.

28. Un Es darīšu zemi par tuksnesi un neauglīgu kailatni, tās godība beigsies. Un Israēla kalna zeme stāvēs tukša un pamesta, tā ka tur neviens nestaigās.

29. Tad tie atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, ja Es zemi padaru par tuksnesi un neauglīgu kailatni viņu negantību dēļ, ko tie darījuši.

30. Cilvēka bērns, tavi tautieši runā par tevi cits ar citu, sastājušies pie mūriem un nama durvīs, un saka: nāciet, klausīsimies vārdu, kas nāk no Tā Kunga.

31. Un tie nāk pie tevis kā tautas sapulcē un klausās tavus vārdus, bet tos nepilda. Tie ir mīlīgi ar savu muti, bet viņu sirdis dzenas pēc mantas.

32. Redzi, tu esi tiem kā jauka dziesma, kā tāds, kam skaista balss, kas jauki māk spēlēt cītaru. Tādēļ tie klausās tavus vārdus, bet tos nepilda.

33. Bet, kad notiks, kam jānotiek, - un redzi, jau notiek, - tad tie redzēs, ka pravietis ir bijis viņu vidū.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, sludini pret Israēla ganiem, saki šiem ganiem: tā saka Dievs Tas Kungs: bēdas Israēla ganiem, kas ganījuši tikai paši sevi! Vai ganiem nebija avis ganīt?
3. Jūs viņu pienu gan dzerat, ar viņu vilnu ģērbjaties un kaujat taukās, bet jūs avis neganāt.
4. Vājās jūs nekopjat un nespēcināt, slimās nedziedināt, ievainotās nepārsienat, izklīdušās nesadzenat kopā, pazudušās nemeklējat, bet ar tām rīkojaties varmācīgi un nežēlīgi.
5. Tā tās izklīda, tāpēc ka tām nebija gana, un izklīdušās tās kļuva plēsīgiem zvēriem par barību un pazuda.
6. Manas avis maldās pa visiem kalniem un augstiem pakalniem, tās izklīdušās pa visu zemi, un neviens nerūpējas par tām un neuzmeklē tās.
7. Tādēļ jūs, gani, uzklausait Tā Kunga vārdu!
8. Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, tāpēc ka Manas avis kritušās laupītājiem par guvumu un lauku zvēriem par barību, jo tām nebija gana un Mani gani nerūpējās par Manām avīm, tie ganīja paši sevi, bet neganīja Manas avis, -
9. tāpēc jūs, gani, uzklausait Tā Kunga vārdu!
10. Tā saka Dievs Tas Kungs: Es celšos pret šiem ganiem, Es atprasīšu Savas avis no viņu rokas un izbeigšu viņu gana amatu, lai tie negana paši sevi. Es atraušu Savas avis viņu mutei, lai tās nav viņiem vairāk par barību.
11. Jo tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es pats tagad rūpēšos par Savām avīm un gādāšu par tām.
12. Kā gans rūpējas par savu ganāmo pulku, tiklīdz kā dažas no viņa avīm atšķīrušās no pārējā bara, tā Es rūpēšos par Savām avīm un centīšos dabūt tās atpakaļ no visām tām vietām, kur tās bija izklīdinātas apmākušās un tumšās dienās.
13. Es tās izvedīšu ārā no tautām un salasīšu tās pa dažādām zemēm, un aizvedīšu tās atpakaļ viņu pašu zemē, un tās ganīšu Israēla kalnos un lejās un visos apdzīvotos zemes novados.
14. Es tās ganīšu labās ganībās, Israēla augstajos kalnos būs viņu ganāmās vietas. Tur tās atdusēsies jauko nokaļņu aplokos, un tur tām būs treknas ganības Israēla kalnos.
15. Es pats būšu Savu avju gans, un Es pats tās saguldīšu, saka Dievs Tas Kungs,
16. nomaldījušās Es uzmeklēšu, noklīdušās Es salasīšu un atgādāšu atpakaļ, ievainotās pārsiešu un slimās dziedināšu, taukās un stiprās Es izdeldēšu; Es ganīšu tās pēc taisnības.
17. Bet jūs, Manas avis, tā saka Dievs Tas Kungs, uzklausiet Mani: Es turēšu tiesu starp avi un avi un starp auniem un āžiem.
18. Vai tā jums vēl par maz, ka jūs ganāties pašās labākajās ganībās? Vai gribat arī savas atlikušās ganības kājām samīdīt? Jums ir skaidrs ūdens dzeršanai. Vai jūs gribat arī atlikušo ar savām kājām saduļķot?
19. Un tad Manas avis lai ēd ganībās, ko jūs esat kājām samīdījuši, un lai dzer to ūdeni, ko jūs esat ar savām kājām saduļķojuši?
20. Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es šķirošu treknās un liesās avis un turēšu tiesu viņu starpā.
21. Tāpēc ka jūs vājās avis stumdāt ar sāniem un pleciem un badāt tās ar ragiem, kamēr tās esat izdzinuši laukā,
22. tad Es nāksu Savām avīm palīgā, lai tās neklūst jums par laupījumu, un Es spriedīšu tiesu atsevišķu avju starpā.
23. Es tām iecelšu vienu vienīgu ganu, kas tās ganīs, Savu kalpu Dāvidu, viņš tās ganīs un būs viņu gans.
24. Un Es, Tas Kungs, būšu viņu Dievs, un Mans kalps Dāvids būs valdnieks viņu vidū, Es, Tas Kungs, esmu tā sacījis.
25. Un Es slēgšu ar tām miera derību un izdzīšu ārā no zemes plēsīgos zvērus, tā ka tās varēs pat tukšos klajumos droši dzīvot un mežos mierīgi dusēt.
26. Es tās svētīšu un piešķiršu svētību arī visai Savai kalna zemei, Es došu lietu savā laikā: tas būs svētības lietus.

27. Koki laukā nesīs savus augļus, un zeme dos savu ražu, un tie droši dzīvos savā zemē un atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, ja Es sarauju viņu jūga sakas un atsvabinu tos no viņu verdzinātāju rokas.
28. Tad tie nebūs vairs tautām par laupījumu, meža zvēri tos neaprīs, tie dzīvos drošībā, un neviens tos netraucēs un nebiedēs.
29. Es tiem došu ražīgus un auglīgus stādus, tā ka tiem nebūs jācieš savā zemē bads un nebūs jādzird tautu ļaunprātīgie nicinājumi.
30. Tad tie atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs, un esmu kopā ar viņiem, un tie, Israēla nams, ir Mana tauta, tā saka Dievs Tas Kungs.
31. Jūs esat Manas avis, Manu ganību avis, jūs, cilvēki, un Es esmu jūsu Dievs, - tā saka Dievs Tas Kungs.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Seīras kalnāju un sludini pret to:
3. tā saka Dievs Tas Kungs: Es celšos pret tevi, Seīras kalnāj, Es izstiepšu Savu roku pret tevi un padarīšu tevi par tuksnesi un visu pamestu neauglīgu kailatni!
4. Tavas pilsētas Es padarīšu par drupu kaudzēm, un tu pati kļūsi par tuksnesi, lai tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs.
5. Tas tāpēc, ka tu dzīvoji mūžīgā ienaidā ar Israēla bērniem un nodevi tos zobenam taisni viņu nelaimes laikā, beigu noziegumu laikā.
6. Tādēļ, tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, Es likšu tev asinis liet, asinis tevi mocīs. Tādēļ ka tu nevairījies no asins izliešanas, asinis tevi vajās.
7. Es padarīšu Seīras kalnāju par tuksnesi un kailu smiltāju un iznīcināšu visus, kas tur klejo.
8. Es pildīšu visus tā kalnus ar nokautiem: uz taviem pakalniem, tavās lejās un gravās visur gulēs zobena nokautie.
9. Es tevi darīšu par mūžīgu kailatni, tavās pilsētās neviens vairs nedzīvos, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.
10. Tāpēc ka tu sacīji: šīs divas tautas, šīs divas valstis kritīs manās rokās, es tās ieņemšu, kaut gan pats Tas Kungs tur dzīvo, -
11. tad tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, Es rīkošos ar tevi pēc tavām paša dusmām un tavas bardzības, kā tu izturējies pret tiem savā ienaidā, un Es likšu tiem Sevi pazīt, kad Es ar tevi tiesāšos.
12. Tad arī tu atzīsi, ka Es, Tas Kungs, esmu dzirdējis visus tavus palājumus, ko tu vērsi pret Israēla kalnāju, kad tu sacīji: tas ir izpostīts un mums nodots, lai mēs to apēdam.
13. Tā jūs lielījāties pret Mani ar savu muti un bieži lietojāt pārgalvīgus vārdus; tos visus Es esmu dzirdējis.
14. Tā saka Dievs Tas Kungs: visai zemei par prieku Es likšu tev kļūt par tuksnesi.
15. Kā tu priecājies, kad Israēla nama īpašums bija izpostīts, tā Es arī tev atmaksāšu; tev jātop par tuksnesi, Seīras kalnāj, un kopā ar tevi arī visai Edomai, lai tu un Edoma atzītu, ka Es esmu Tas Kungs.

1. Tu, cilvēka bērns, sludini par Israēla kalnāju: jūs, Israēla kalni, klausaities Tā Kunga vārdu!
2. Tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka ienaidnieks par jums saka: ahā, mūžīgie kalni ir tagad mūsu īpašums!
3. Tad sludini tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: tiešām, tāpēc ka jūs postīja un vajāja no visām pusēm, tā ka jūs nokļuvāt vēl pāri palikušo tautu varā un nonācāt dažādu ļaužu ļaunās valodās,
4. tāpēc jūs, Israēla kalni, uzklausait Tā Kunga vārdu! Tā saka Dievs Tas Kungs kalniem un pakalniem, lejām un gravām, tukšām posta vietām un atstātām pilsētām, kas atlikušām tautām visapkārt kļuvušas par laupījumu un par apsmieku,
5. un tāpēc tā saka Dievs Tas Kungs: tiešām, sirds karstumā Es runāju pret vēl pāri palikušajām tautām un pret visu Edomu, kas ar lielu sirdsprieku un nicināšanu bija piesavinājušās Manu zemi, lai to izlaupītu un noplicinātu.
6. Tādēļ sludini par Israēla zemi un saki kalniem un pakalniem, gravām un ielejām: tā saka Dievs Tas Kungs: tiešām, Es pašlaik runāju Savā karstumā un bardzībā, tāpēc ka jums bija jāpanes citu tautu apsmieklis.
7. Tāpēc tā saka Dievs Tas Kungs: Es paceļu Savu roku zvērestam, ka tautām, kas jums visapkārt, jāpanes pašām savs apsmieklis.
8. Bet jūs, Israēla kalni, atkal zaļosīt jaunās atvasēs un to zaros nesīsīt augļus Manai Israēla tautai, jo tā drīzumā pārnāks.
9. Jo ziniet, Es nākšu atkal pie jums un gādāšu par jums, jūs būsīt atkal apkopti un apsēti.
10. Es vairošu jūsu novados cilvēkus, visu Israēla namu; atkal apdzīvotas būs pilsētas un sagrautās vietas atjaunotas.
11. Es vairošu jūsu nogāzēs cilvēkus un lopus, tie vairošies un vaislosies; Es likšu jums būt tā apdzīvotiem kā vecos laikos, Es jums darīšu vairāk laba nekā agrāk, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.
12. Es likšu pa jums atkal staigāt ļaudīm, Savai Israēla tautai, un tie saņems tevi, tu kalnu zeme, par īpašumu, tu tiem piederēsi un tiem nelaupīsi vairs bērnus.
13. Tā saka Dievs Tas Kungs par šo zemi: tāpēc ka tev pārmet, ka tu esot bijusi cilvēku ēdēja un savas tautas bērnu laupītāja,
14. tad tu turpmāk neēdīsi vairs cilvēkus un nelaupīsi bērnus savai tautai, tā saka Dievs Tas Kungs,
15. Es nelikšu tev vairs dzirdēt tautu nievājumus, tu nenesīsi vairs tautu apsmieklus un nelaupīsi bērnus savai tautai, saka Dievs Tas Kungs.
16. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
17. Cilvēka bērns, kamēr Israēla nama ļaudis dzīvoja savā zemē, tie aptraipīja to ar saviem ceļiem un ar saviem darbiem; viņu ceļš bija Manā priekšā kā sievas nešķīstums viņas mēnešreizēs.
18. Tad Es izlēju Savas dusmas pār viņiem to asiņu dēļ, ko tie ir izlējuši tai zemē, un viņu elkdievības dēļ, ar ko viņi to sagānījuši.
19. Es izklidināju tos tautu starpā un tos izkaisīju pa svešām zemēm. Es tos tiesāju pēc viņu ceļiem un pēc viņu darbiem.
20. Kad tie nonāca citu tautu starpā, tie tur lika negodā Manu svēto Vārdu, un iezemieši par tiem sacīja: tie ir Tā Kunga tauta, un tomēr tiem bija jāaiziet no Viņa zemes.
21. Tad Man bija žēl Mana svētā Vārda, ko Israēla nams bija negodā līcis svešu tautu starpā, kur tie nonāca.
22. Tādēļ saki Israēla namam: tā saka Dievs Tas Kungs: ne jūsu dēļ, Israēla nams, Es tā rīkojos, bet Sava svētā Vārda dēļ, ko jūs esat negodā likuši to tautu starpā, kur jūs bijāt nonākuši.
23. Tāpēc Es celšu Savu lielo Vārdu atkal godā, kas tagad negodā likts tautu starpā, jo jūs to par tādu padarījāt; un tautas atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es viņu acu priekšā pret jums parādīšos kā Svētais, saka Dievs Tas Kungs,
24. Es jūs izlasīšu no tautu vidus, savāksšu jūs no visām zemēm un atvedīšu jūs atpakaļ jūsu pašu zemē.

25. Es jūs slacināšu ar šķīstu ūdeni, lai jūs topat šķīsti: Es jūs šķīstīšu no visiem jūsu traipiem un no visādas jūsu elka kalpības.
26. Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi.
27. Es jums došu Savu Garu un jūs vadīšu, ka jūs staigāsit Manos likumos un sargāsit un pildīsiet Manas tiesas.
28. Tad jūs dzīvosit tanī zemē, ko Es devu jūsu tēviem, un jūs būsit Mana tauta, un Es būšu jūsu Dievs.
29. Kad Es būšu jūsu šķīstītājs no visām jūsu nešķīstībām, Es likšu nākt pār jums labības svētībai, Es pacelšu jūsu lauku ražas un Es nesūtīšu jums vairs badu.
30. Es vairošu arī koku un lauku augļus, lai citas tautas jūs neapsmej bada dēļ.
31. Kad jūs tad pieminēsiet savus ļaunos ceļus un savus nelabos darbus, tad jums pašiem būs riebums savu noziegumu un nelietību dēļ.
32. Un to Es nedaru jūsu dēļ, saka Dievs Tas Kungs, tas jums jāzina. Bet kaunieties un nosarkstiet savu ceļu dēļ, jūs Israēla nams!
33. Tā saka Dievs Tas Kungs: tanī laikā, kad Es jūs šķīstīšu no visiem jūsu noziegumiem, Es piešķiršu pilsētām jaunus iedzīvotājus; sagrautās pilsētas tiks atkal atjaunotas.
34. Tukšo un atmataino zemi atkal apstrādās, kas agrāk stāvēja kā neauglīga kailatne ikviena garāmgājēja acu priekšā.
35. Tad sacīs: šī zeme, kas agrāk bija tukša un kaila, ir tagad kā Ēdenes dārzs, un pilsētas, kas bija drupu kaudzes un bija izpostītas un sagrautas, tagad ir nocietinātas un apdzīvotas.
36. Tad tautas, kas atlikušas jums visapkārt, nāks pie atziņas, ka Es, Tas Kungs, uzceļu, kas bija sagrauts, un apdēstu, kas bija aizlaists un izpostīts. Es, Tas Kungs, to apsolīju, un Es to arī izpildīšu.
37. Tā saka Dievs Tas Kungs: arī to lūgšanu Israēla namam Es paklausīšu: Es vairošu viņa ļaužu daudzumu kā avju pulku.
38. Kā svētītās upura avis pildīja svētnīcu un svētku dienās avis pildīja Jeruzālemi, tā pildīs cilvēku bērni kā ganāmais pulks tukšās pilsētas, un tie atzīs, ka Es esmu Tas Kungs.

1. Tā Kunga roka nāca pār mani, un Tas Kungs mani garā aizveda kādas ielejas vidū, kas bija pilna ar miroņu kauliem.
2. Un Viņš mani vadāja starp tiem pa klajumu šurpu turpu, un to bija ļoti daudz, un tie bija pavisam izkaltsi.
3. Un Viņš man jautāja: Cilvēka bērns, vai šie kauli var kļūt atkal dzīvi? Es atbildēju: Kungs mans Dievs, Tu to zini.
4. Tad Viņš man pavēlēja: Sludini šiem kauliem un saki tiem: jūs, sakaltušie kauli, klausieties Tā Kunga vārdu!
5. Tā saka Dievs Tas Kungs šiem kauliem: Es iedvesīšu jums garu, ka jūs kļūstat atkal dzīvi.
6. Jūs dabūsit dzīslas, miesu un ādu; un Es jums piešķiršu dvasu un dzīvības garu, lai jūs topat atkal dzīvi un atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.
7. Tad es sludināju, kā man bija pavēlēts. Un tur čirkstēja, kad es sludināju, un redzi, tur kustējās, kauli sadevās kopā cits ar citu.
8. Un, kad es apskatījos, es redzēju, ka tiem bija dzīslas un miesa, un āda pārklāja tos, bet dzīvības gara viņos nebija.
9. Tad Viņš man sacīja: Cilvēka bērns, sludini dzīvības garam, saki tam: tā saka Tas Kungs: nāc, gars, no četriem vējiem un apdves šos nokautos, ka tie kļūst dzīvi!
10. Kad es tā sludināju, kā man bija pavēlēts, tad dzīvības gars nāca kaulos, tie tapa dzīvi un nostājās uz savām kājām, varen liels pulks.
11. Tad Viņš man sacīja: Cilvēka bērns, šie kauli ir viss Israēla nams. Redzi, tie saka: mūsu kauli ir sakaltuši, mūsu cerība ir zudusi, mēs esam beigti.
12. Tādēļ sludini un saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es atvēršu jūsu kapus un izvedīšu jūs, Mana tauta, no jūsu kapiem un aizvedīšu jūs atpakaļ Israēla zemē.
13. Tad jūs atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, ja Es veru vaļā jūsu kapus un vedu ārā jūs no jūsu kapiem, Mana tauta.
14. Es likšu jūsos ieiet Savam Garam, ka jūs topat dzīvi, un jūs aizvedīšu atpakaļ jūsu zemē, un jūs atzīsiet, ka Es, Tas Kungs, to apsoliju un arī izpildīju, - tā saka Tas Kungs.
15. Atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
16. Cilvēka bērns, ņem koka vēzdu un raksti uz tās: Jūdam un ar viņu apvienotiem Israēla bērniem. - Tad ņem vēl vienu koka vēzdu un raksti uz tās: Jāzepam, Efraima un visa ap viņu apvienotā Israēla nama vēzda.
17. Tad saliec abas tās vēzdas kopā, tā ka tās ir tikai viena vēzda tavā rokā.
18. Kad nu tavi tautas brāļi tev jautās: vai tu mums nepaskaidrosi, ko tas nozīmē? -
19. tad atbilde tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es ņemšu Jāzepa vēzdu, kas ir Efraima rokā, un ar Jāzepu sabiedrotās Israēla ciltis un to pievienošu Jūdas vēzdaī un abas padarīšu par vienu kopēju vēzdu, ka tā būs viena Manā rokā.
20. Kad tu vēzdas, ko tu aprakstīji, turēsi savā rokā viņa acu priekšā,
21. tad saki tiem: redzi, Es izvedīšu Israēla bērnus no to tautu vidus, kurp tie aizgājuši, Es tos salasīšu kopā un atvedīšu atpakaļ viņu pašu zemē, saka Dievs Tas Kungs,
22. Es savienošu tos par vienu tautu tur tai zemē, Israēla kalnos, un viens vienīgs ķēniņš valdīs pār to. Tie nebūs vairs divas tautas un nebūs vairs divas valstis.
23. Tad tie vairs neaptraipīsies ar saviem elkiem un ar kalpību tiem, un ar saviem pārkāpumiem. Es tiem piedošu visus uzticības laušanas gadījumus, kādos tie apgrēkojušies, un Es tos šķīstīšu; tad tie būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs.
24. Mans kalps Dāvids būs viņu ķēniņš, un tiem visiem būs viens gans. Tie staigās pēc Manām tiesām, turēs Manus likumus un darīs pēc tiem.
25. Tad tie dzīvos atkal tai zemē, ko Es devu Savam kalpam Jēkabam un kur dzīvoja jūsu tēvi. Arī tie tur dzīvos un viņu bērni un bērnu bērni mūžīgi. Un Mans kalps Dāvids būs viņu valdnieks uz visiem laikiem.

26. Es slēgšu ar tiem miera derību, tā būs mūžīga derība. Es tiem likšu dzīvot uz vietas, vairošu tos un atstāšu Savu svētnīcu viņu vidū mūžīgi.
27. Mans mājoklis būs pie tiem, Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta.
28. Arī citas tautas atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, kas Israēlu svētī, kad Mana svētnīca būs viņu vidū mūžīgi!

1. Atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Gogu Magoga zemē, Rošas, Mesehas un Tubalas valdnieku, sludini pret viņu
3. un saki tam: tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es celšos pret tevi, Gog, Rošas, Mesehas un Tubalas valdniek.
4. Es tevi atvilināšu šurp, Es tev likšu dzelžus mutē un tevi izvedīšu cīņā ar visu tavu karaspēku, zirgus un jātniekus, visus pilnā kaujas tērpā, milzīgu pulku, kas visi ar lielajiem un mazajiem vairogiem un apbruņoti ar zobeniem.
5. Tur ir persieši, etiopieši un libieši, visi ar vairogiem un bruņucepurēs;
6. kimerieši ar visiem saviem karapulkiem, Togarmas nams no visattālākiem ziemeļiem un visi tā kareivji: tiešām, daudzas tautas ir ar tevi.
7. Sataisies un esi gatavs, tu un viss karapulks, kas ir pie tevis, esi tu tiem par vadoni.
8. Pēc ilgāka laika tu saņemsi pavēli; pašu pēdējo laiku beigās tu pārstaigāsi kādu zemi, kas atkopusies no kara, dodamies pie kādas tautas, kas no dažādu tautu zemēm savākta kopā Israēla kalnos, kuri ilgu laiku tika postīti; tagad tā ir no dažādu tautu zemēm atvesta atpakaļ, un tie dzīvos drošībā.
9. Tu tuvosies kā negaiss, kā vētras mākonis, kas pārklāj zemi, tu un visi tavi ļaužu pulki un daudzas tautas kopā ar tevi.
10. Tā saka Dievs Tas Kungs: tanī laikā tavā sirdī modīsies kādas domas un tu izprātosī ļaunu pasākumu;
11. tu sacīsi: es došos uzbrukumā pret nenocietinātu zemi, pret tiem, kas dzīvo mierā un drošībā, pret ļaudīm, kas dzīvo bez mūriem, bez aizšaujamiem un bez vārtiem,
12. lai postīdams postītu un laupīdams laupītu, lai paceltu savu roku pret posta vietām, kas atjaunotas, un pret tautu, kas sapulcināta no citu tautu vidus, kas jau ieguvusi lopus un mantu un dzīvo pašā zemes vidū.
13. Seba un Dedana un to tirgotāji, Taršiša un visi tās valdnieki tev sacīs: vai tu atnāci, lai laupīdams laupītu, lai ar saviem ļaužu bariem noplicinātu zemi, piesavinātos sudrabu un zeltu, lopus un mantu un tad aizietu ar bagātu laupījumu?
14. Tādēļ sludini, cilvēka bērns, un saki Gogam: tā saka Dievs Tas Kungs: tiešām, tai laikā, kad Mana Israēla tauta atkal dzīvo drošībā,
15. tad tu nāksi no savas dzīves vietas, no galējiem ziemeļiem, un daudzas tautas kopā ar tevi, visi stalti sēdēdami zirgos, liels pulks un varens karaspēks,
16. un tu virzīsies pret Manu Israēla tautu kā negaisa mākonis, lai aplātu zemi. Tas notiks visu dienu galā, ka Es tevi sūtīšu pret Manu zemi, lai citas tautas Mani iepazītu, kad Es pret tevi, Gog, viņu acu priekšā parādīšos kā Svētais.
17. Tā saka Dievs Tas Kungs: vai tu neesi tas, pār kuru Es pagājušos laikos sacīju ar Savu kalpu, Israēla praviešu, muti, kuri tanī laikā gadiem ilgi sludināja, ka Es tevi raidīšu pret viņiem?
18. Tad nu arī notiks tanī dienā, kad Gogs iebruks Israēla zemē, tā saka Dievs Tas Kungs, ka iedegsies Manī Manu dusmu kvēle.
19. Un Savu dusmu un Savas bardzības karstumā Es to saku: tanī dienā notiks stipra zemestrīce Israēla zemē.
20. Manā priekšā trīcēs zivis jūrā, putni apakš debess, zvēri laukā un visi tārpi, kas ložņā zemes virsū, un visi cilvēki, kas dzīvo virs zemes. Kalni sabruks, apgāzīsies klintis un mūri.
21. Tad Es aicināšu zobenu pret viņu uz visiem Saviem kalniem, saka Dievs Tas Kungs; ikviena zobens būs vērsts pret savu brāli.
22. Es sodīšu viņu ar mēri un asinsizliešanu, ar lietusgāzēm un ar smagu krusu. Uguns un sērs kritīs uz viņu un viņa karapulkiem un uz visām tām tautām, kas ir pie viņa.
23. Tā Es parādīšos Savā varenībā un svētumā daudzu tautu priekšā, lai tās atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

1. Tāpēc tu, cilvēka bērns, sludini pret Gogu un saki tam: tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es celšos pret tevi, Gog, tu Rošas, Mesehas un Tubalas valdniek!
2. Es tevi pievilināšu Sev klāt un vedīšu saitē no visattālākiem ziemeļiem un likšu tev doties virzienā uz Israēla kalniem un tajos nonākt.
3. Bet tur Es izsitišu tavu stopu no tavas kreisās rokas, un bultas izkritīs no tavas labās rokas.
4. Tu kritīsi Israēla kalnos, tu pats un viss tavs karaspēks un tautas, kas ir pie tevis. Visādiem plēsīgiem putniem un lauku zvēriem Es tevi došu par barību.
5. Tu kritīsi klajā laukā, jo Es to tā esmu noteicis, saka Dievs Tas Kungs.
6. Es metīšu uguni uz Magogu un uz tiem, kas bezrūpīgi dzīvo jūras salās, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.
7. Un Savu svēto Vārdu Es darīšu zināmu Savas Israēla tautas vidū. Es vairs neļaušu sagānīt Savu svēto Vārdu, lai citas tautas atzīst, ka Es esmu Tas Kungs, Svētais Israēlā.
8. Redzi, viss tas notiks un viss piepildīsies, tā saka Dievs Tas Kungs, tā ir tā diena, par kuru Es runāju jau agrāk.
9. Tad Israēla pilsētu iedzīvotāji ikviens izies ārā no pilsētas, iekurs un kurinās uguni ar kara ieročiem, ar īsajiem un garajiem vairogiem, ar stopiem un bultām, ar rungām un šķēpiem, un kurs ar tiem uguni septiņus gadus.
10. Tiem tad nevajadzēs lasīt malku no lauka, nedz arī būs tā jācērt mežā, tie kurs uguni ar kara ieročiem; tie aplaupīs tos, kas viņus aplaupījuši, un postīs tos, kas viņu postījuši, tā saka Dievs Tas Kungs.
11. Tanī laikā Es ierādīšu Gogam kapa vietu Israēlā, ceļinieku ieleju, kas iet no Nāves jūras uz rītiem; tur beigsies viņu kara gaitas. Tur apraks Gogu un visu viņa karaspēku, un to nosauks par Goga karaspēka ieleju.
12. Tos apglabādams, Israēla nams darbosies septiņus mēnešus, lai šķīstītu no tiem zemi.
13. Un visi zemes iedzīvotāji piedalīsies darbā, un tas būs tiem par slavu tai dienā, kad Es parādīšu visu Savu godību, saka Tas Kungs.
14. Tad iecels vīrus, kuri turpinās pārstaigāt zemi, lai apglabātu vēl atlikušos kritušos un tā šķīstītu visu zemi. Pēc septiņiem mēnešiem tie uzsāks šos meklēšanas darbus.
15. Kad, zemi pārstaigājot, kāds atradīs cilvēka kaulus, tad tas liks zīmi pie kauliem, tiekāms kaprači tos apraks Goga karaspēka ielejā.
16. Tur būs arī pilsēta, kuras vārds būs Hamona; tā tie šķīstīs zemi.
17. Bet tu, cilvēka bērns, tā saka Dievs Tas Kungs, saki visiem putniem un visiem zvēriem laukā: sapulcējieties un nāciet no visām pusēm pie Mana kaujamā upura, ko Es jums sarīkoju, pie lielā upura mielasta Israēla kalnos, un ēdiet gaļu un dzeriet asinis.
18. Jūs ēdīsiet vadoņu miesu un dzersit zemes valdnieku asinis, it kā jēru un aunu, āžu un vēršu gaļu, kas visi baroti Basanā.
19. Līdz kaklam jūs būsit saēdušies tauku un līdz noreibumam sadzersities asiņu Manā upura mielastā, ko Es jums sarīkoju.
20. Pie Mana galda jūs pamielosities, cik vien jums lien, ar visu ko: tur jūsu priekšā būs zirgi un jātnieki, karavadoņi un visādi karavīri, tā saka Dievs Tas Kungs.
21. Es parādīšu Savu godību citu tautu starpā, un tās tautas redzēs, ka Es spriežu tiesu un izpildu sodu un ka tā ir Mana roka, ko Es viņiem esmu licis sajust;
22. bet Israēla nams atzīs, ka Es, Tas Kungs, esmu viņu Dievs, no tās dienas un vēl joprojām;
23. un tautas atzīs, ka Israēla nams tika aizvests trimdā savu noziegumu dēļ, saņemdams sodu par to, ka tie atkāpās no Manis, ka Es tāpēc paslēpu Savu vaigu no viņiem un tos nodevu viņu ienaidnieku rokā, tā ka tie visi krita no zobena.
24. Es rīkojos ar viņiem pēc viņu nešķīstības un viņu pārkāpumiem, un apslēpu no tiem Savu vaigu.
25. Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: Es atvedīšu Jēkaba cietumniekus un apžēlošos par visu Israēla namu un būšu nomodā par Savu svēto Vārdu.

26. Tad tie aizmirsīs savu kaunu un visus savus pārkāpumus, ar ko tie apgrēkojušies pret Mani, it īpaši kad tie atkal savā zemē dzīvo drošībā; un neviens tos neizbiedēs.
27. Kad Es tos būšu izvedis no tautu vidus un tos savācis vienkopus no viņu ienaidnieku zemēm un daudzu tautu acu priekšā pret viņiem parādīties kā Svētais,
28. tad tie arī atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs, ka Es tos gan aizvedu pie citām tautām, bet tagad tos vedu atkal atpakaļ viņu pašu zemē un turpmāk neatstāšu svešumā nevienu no tiem.
29. Un Es no tiem vairs neslēpšu Savu vaigu, jo Es izlēju Savu Garu pār Israēla namu, saka Dievs Tas Kungs.

1. Mūsu izvešanas divdesmit piektajā gadā gada sākuma mēneša desmitajā dienā, četrpadsmitajā gadā pēc Jeruzālemes pilsētas ieņemšanas, nāca Tā Kunga roka pār mani un aizveda mani turp.
2. Viņš aizveda mani dievišķā parādībā Israēla zemē un nolika mani uz ļoti augsta kalna, kura dienvidus pusē bija pilsētai līdzīgs celtnu kopums.
3. Kad Viņš mani turp bija aizvedis, redzi, tur stāvēja kāds vīrs, kas izskatījās it kā būtu no vara. Viņam bija rokā linu aukla un mērkoks; viņš stāvēja vārtos.
4. Viņš mani uzrunāja tā: Cilvēka bērns, skaties vērīgi ar savām acīm un klausies uzmanīgi ar savām ausīm, un liec vērā visu, ko es tev rādīšu, jo tāpēc jau tu esi atvests šurp, lai tev to parādītu. Tad dari zināmu Israēla namam visu, ko tu šeit redzēsi.
5. Es redzēju tur mūri, kas no ārienes visapkārt ieslēdza svētnīcu, un mērkoks tā vīra rokā bija sešas olektis garš, skaitot olektī parasto olekti un vēl plaukstas platumu. Ar to viņš mērīja mūra biezumu: tas bija vienu mēru jeb mērkoku biezums un vienu mēru augsts.
6. Tad viņš gāja pie vārtiem, kas bija uz rīta pusi, pacēlās pa kāpnēm uz augšu un mērīja vārtu sliekšni, proti, vienu sliekšni; tam bija platums viens mērs.
7. Tad sekoja pirmā sardzes telpa - vienu mēru gara un vienu mēru plata, un attālums starp sardzes telpām - piecas olektis; vārtu sliekšnis līdzās vārtu priekšstelpai iekšējā pusē - viens mērs.
8. Tad viņš mērīja vārtu priekšstelpu iekšpusē - viens mērs.
9. Un viņš mērīja vēl vārtu priekšstelpu - astoņas olektis un to stabus - katrs divas olektis. Vārtu priekšstelpas bija novietotas uz iekšu.
10. Austrumu vārtu sardzes telpas bija trīs no vienas puses un trīs no otras puses. Visām trim bija vienāds mērs, arī stabi abās pusēs bija vienāda mēra.
11. Un viņš mērīja vārtu ieejas platumu - desmit olektis un vārtu ejas garumu - trīspadsmit olektis.
12. Sardzes telpu priekšpusē bija īpašs iejoms - vienu olekti plats un vienu olekti dziļš; pati telpa bija sešas olektis gara un sešas olektis plata.
13. Tad viņš mērīja visu vārtu celtni tās platumā no vienas sardzes telpas ārējās sienas līdz pretimesošās telpas ārējai sienai - divdesmit piecas olektis, durvis pret durvīm.
14. Un viņš noteica stabu mēru - sešdesmit olektis, un ap mūra stabiem bija pagalmi visapkārt vārtu celtni.
15. No ieejas vārtu priekšējās puses līdz vārtu iekšējo priekšstelpu priekšējai pusei bija piecdesmit olektis.
16. Visapkārt vārtu celtni bija logi, kuru iedobumi virzienā uz katru atsevišķu sardzes telpu un tās sienas stabiem iesniedzās slīpi uz iekšu; arī priekšstelpai bija visapkārt logi virzienā uz iekšu; uz sienu stabiem bija palmu rotājumi.
17. Tad viņš mani veda ārējā pagalmā, tur vispirms bija mazas telpas un akmens klons visapkārt pagalam; tam pieslējās trīdesmit telpas.
18. Šis klons stiepās gar vārtu malējo sienu samērā ar vārtu garumu, šis bija lejas klons.
19. Tad viņš izmērīja priekšpagalma platumu no apakšējo vārtu iekšējās priekšpusēs līdz iekšējā pagalma priekšpusei - simts olekšu uz rītu un ziemeļu pusi.
20. Viņš mērīja arī to vārtu garumu un platumu, kas bija pret ziemeļiem pie ārējā pagalma.
21. No šo vārtu sardzes telpām trīs atradās vienā un trīs otrā pusē. Un šo vārtu stabiem un priekšstelpai bija tāds pats garums un platums kā pirmajiem vārtiem: garums piecdesmit olekšu un to platums divdesmit piecas olektis.
22. Arī to logi, to priekšstelpu logi un to palmu rotājumi bija tādi paši kā rītu puses vārtiem. Bija jākāpj pa septiņiem kāpieniem uz augšu. Priekšstelpa bija uz iekšpusi.
23. Iekšējā pagalma vārti bija pretī ziemeļu un rītu puses vārtiem. Un viņš mērīja no vārtiem līdz vārtiem - simts olekšu.
24. Tad viņš veda mani uz dienvidu pusi; arī dienvidos es redzēju vārtus. Viņš mērīja to sardzes telpas, stabus un priekšnamu, tiem bija tādi paši mēri.
25. Tiem bija arī logi tāpat kā to priekšstelpām visapkārt, un tiem bija tādi paši mēri kā jau

minētajiem: garums piecdesmit olekšu un platums divdesmit piecas olektis.

26. Kāpnes ar septiņiem kāpieniem gāja uz augšu, to priekštelpas bija uz iekšpusi, palmu rotājumi atradās stabiem kā vienā, tā otrā pusē.

27. Bija vārti arī iekšējā pagalmā uz dienvidu pusi. Un viņš mērīja no vārtiem līdz vārtiem uz dienvidu pusi - simts olekšu.

28. Tad viņš veda mani pa dienvidu vārtiem iekšējā pagalmā un izmērīja dienvidu vārtus pēc tā paša mēra.

29. Arī to sardzes telpām, stabiem un priekštelpām bija tādi paši mēri. Tiem bija arī logi tāpat kā to priekšnamiem visapkārt: to garums piecdesmit olekšu un platums divdesmit piecas olektis.

30. Un priekštelpas tiem bija visapkārt: to garums divdesmit piecas olektis un platums piecas olektis.

31. To priekštelpas bija uz ārējā pagalma pusi, un arī palmu rotājumi bija uz stabiem. Kāpnes ar astoņiem kāpieniem gāja uz augšu.

32. Tad viņš veda mani iekšējā pagalmā pie rītu puses vārtiem un izmērīja vārtus; tiem bija tādi paši mēri kā pārējiem vārtiem.

33. Arī to sardzes telpām, stabiem un priekštelpām bija tādi paši mēri. Tiem bija arī logi kā to priekštelpām visapkārt: to garums bija piecdesmit olekšu un platums divdesmit piecas olektis.

34. To priekštelpas bija uz ārējā pagalma pusi, un palmu rotājumi atradās uz stabiem vienā un otrā pusē, kāpnes ar astoņiem kāpieniem gāja uz augšu.

35. Tad viņš aizveda mani pie ziemeļu vārtiem un izmērīja tos; tiem bija tādi paši mēri kā pārējiem vārtiem.

36. Arī to sardzes telpām, stabiem un priekštelpām bija tādi paši mēri, tiem bija arī logi visapkārt; vārtu garums bija piecdesmit olekšu un platums divdesmit piecas olektis.

37. To priekštelpas bija uz ārējā pagalma pusi, palmu rotājumi bija uz stabiem kā vienā, tā otrā pusē; kāpnes ar astoņiem kāpieniem gāja uz augšu.

38. Bija arī maza telpa ar ieeju no priekštelpām dedzināmo upuru mazgāšanai.

39. Vārtu priekštelpās bija divi galdi vienā un tāpat otrā pusē dedzināmo, grēku un noziegumu upuru gaļas novietošanai.

40. Arī pie ārējās sienas ziemeļpusē, ja kāpa uz augšu pret vārtu ieeju, stāvēja divi galdi, un pie priekštelpu otras sienas atkal divi galdi.

41. Tātad četri galdi pie vārtu malējās sienas vienā pusē un četri galdi otrā pusē, kopā astoņi galdi, kur novietoja upuriem kautos lopus.

42. Tālāk vēl bija novietoti četri galdi no cirstiem akmeņiem dedzināmo upuru vajadzībām - pusotras olektis gari un pusotras olektis plati un vienu olekti augsti; uz tiem bija jānovieto dedzināmo un citu upuru kaujamie rīki.

43. Galdiem visapkārt bija piestiprinātas apmales plaukstas platumā; uz galdiem stāvēja upuru gaļa.

44. Tad viņš veda mani ārā no pavārtes iekšējā pagalmā, kur es redzēju divas nelielas telpas - vienu pie ziemeļu vārtu malējās sienas ar priekšpusi uz dienvidiem un otru pie dienvidu vārtu malējās sienas ar savu priekšpusi uz ziemeļiem.

45. Un viņš man sacīja: Šī nelielā telpa ar priekšpusi uz dienvidiem ir paredzēta priesteriem, kas apkalpo svēto namu.

46. Bet nelielā telpa ar priekšpusi uz ziemeļiem ir domāta priesteriem, kas apkalpo altāri, tie ir Cadoka pēcnācēji, kas vienīgie no Levija bērniem drīkst Tam Kungam tuvoties un Viņam kalpot.

47. Tad viņš izmērīja iekšējo pagalmu, tas bija četrstūris - simts olekšu garš un simts olekšu plats. Altāris stāvēja nama priekšā.

48. Viņš veda mani Tempļa priekštelpās un izmērīja abus priekštelpu sienu stabus, tie katrs bija piecas olektis plats. Vārtu platums bija četrpadsmit olektis, un vārtu malējās sienas bija platas trīs olektis vienā un trīs olektis otrā pusē.

49. Priekštelpu garums bija divdesmit olektis un platums divpadsmit olektis; desmit kāpieni bija jāuzkāpj augšup līdz tām; pie stabiem bija balsti, viens šai pusē, otrs otrā pusē.

1. Tad viņš ieveda mani svētnīcā un izmērīja tās stabus - to platums bija sešas olektis kā vienā, tā otrā pusē.
2. Ieejas platums bija desmit olekšu, bet ieejas sienas abās pusēs bija piecas olektis platas. Tad viņš izmērīja visas telpas garumu - četrdesmit olekšu un platumu - divdesmit olekšu.
3. Tad viņš iegāja iekšā un mērīja ieejas stabu - divi olektis plats un ieejas platumu - sešas olektis, un ieejas sānu sienas - septiņas olektis platas vienā un otrā pusē.
4. Viņš izmērīja no svētnīcas telpas laukumu divdesmit olekšu garumā un divdesmit olekšu platumā un man sacīja: Šī ir pati vissvētākā vieta.
5. Un viņš mērīja Tempļa mūri - tas bija sešas olektis biezs, un malējās piebūves mūra biezumu Templim visapkārt, tas bija četras olektis.
6. Sānu telpu bija trīsdesmit, trijos stāvos, telpa pie telpas; un tur bija izvirzījumi līdzās Tempļa mūrim, kas bija domāti sānu telpu atbalstam, kaut gan nebija apvienoti ar apkārtējo mūri.
7. Jo augstāk celtne pacēlās, jo plašākas kļuva sānu telpas, jo tās paplašinājās virzienā uz augšu no Tempļa sienas visapkārt Templim. Tāpēc piebūvju plašums virzienā uz augšu pieauga. No apakšējā stāva uz augšējo bija jāiet caur vidējo.
8. Un es redzēju Templim visapkārt stiepjamiem paaugstinātu nogludinātu ceļa segumu. Sānu telpu pamati bija veselu mēru augsti, sešas olektis līdz savienojumam.
9. Piebūves ārējo sienu biezums bija piecas olektis. Un, kas bija atstāts brīvs starp sānu telpām, kas atradās pie nama,
10. un starp pārējām telpām, tam bija divdesmit olekšu platums ap visu namu.
11. No abām malējās piebūves durvīm, kas veda uz brīvi atstāto laukumu, vienas gāja uz ziemeļiem, otras uz dienvidiem. Brīvā atstātā laukuma platums bija piecas olektis visapkārt.
12. Pakalējās ēkas, kas atradās gar visu iežogojumu vakara pusē, platums bija septiņdesmit olektis, ēkas siena bija piecas olektis bieža visapkārt, un tās garums bija deviņdesmit olektis.
13. Tad viņš izmērīja Tempļa ēku, tās garums bija simts olekšu, tad Tempļa ierobežoto laukumu ar pakalējo ēku un tās mūrus, tās garums bija simts olekšu.
14. Un Tempļa priekšpuses platums kopā ar ierobežoto laukumu austrumu virzienā arī bija simts olekšu.
15. Un viņš mērīja pakalējās ēkas garumu visgarām gar iežogojumu, kas atradās tās aizmugurē, līdz ar tās stabu ailēm šinī un otrā pusē - simts olekšu. Svētnīcas iekšpuse, tā ārējā priekštelpa un tā vissvētākā vieta
16. bija izklāta ar koka plāksnēm; pa šaurajiem un slīpi iekšējā virzienā paplašinātiem logiem ieplūda gaisma no visām pusēm šais trijās telpās. Un sienas visapkārt bija apklātas ar greznām koka plāksnēm no zemes līdz logiem un tāpat arī sānu sienas.
17. Virs svētnīcas durvīm iekšpusē un ārpusē un uz visām sienām visapkārt bija grieztī
18. ķerubi un palmas; starp diviem ķerubiem bija palma. Ikvienam ķerubam bija divas sejas:
19. vienā pusē pret palmu pavērsta cilvēka seja, otrā pusē tāpat pret palmu pavērsts lauvas vaigs. Tā tas bija visam Templim visapkārt:
20. no zemes līdz durvīm un augstāk uz sienām bija attēloti ķerubi un palmas.
21. Svētnīcas durvīm bija četršķautņaini balstu stabi. Vissvētākās vietas priekšpusē stāvēja kāds priekšmets, kas izskatījās
22. kā altāris no koka, trīs olektis augsts, divas olektis garš un divas olektis plats, tā kājas un sienas bija no koka; tam bija augšējās plāksnes stūros arī ragi. Un viņš man sacīja: Šis ir tas galds, kas stāv Tā Kunga priekšā.
23. Svētnīcai un vissvētākajai vietai bija divējas divviru durvis,
24. tām bija katrām divi durvju spārni jeb plāksnes, ko varēja atvērt un aizvērt, divi vienām un divi otrām durvīm.
25. Arī uz durvīm bija attēloti ķerubi un palmas tāpat kā uz sienām. Svētnīcas priekšpusē ārā bija koka priekštelpa.

26. Slīpi uz iekšu paplašināti logi ar palmu rotājumiem bija priekštelpu abās sānu sienās un sānu telpu sienās un tāpat ārā pajumtes sienās.

1. Tad viņš izveda mani ārējā pagalmā un tad virzienā uz ziemeļiem, un pieveda mani pie mazajām telpām, kas atradās pretī pagalma laukumam un pretī pakalējai ēkai virzienā uz ziemeļiem.
2. To garums bija simts olekšu un platums piecdesmit olekšu.
3. Pretī tām divdesmit olektīm, kas bija iekšējam pagalmam, un pretī tam akmeņu segumam, kas bija ārējam pagalmam, gāja divas stabu ailes trijos stāvos.
4. Mazo telpu priekšpusē bija desmit olekšu plata un simts olekšu gara eja; no šīs ejas durvis bija virzienā uz ziemeļiem.
5. Augšējās mazās telpas bija šaurākas nekā apakšējās un vidējās, jo stabu ailes sašaurināja telpu.
6. Mazajām telpām arī bija trīs stāvi, bet tām nebija stabu līdzīgi stabiem ārējā pagalmā; tāpēc bija sašaurinātas apakšējās un vidējās telpas.
7. Tur bija gan vēl mūris, kas gar telpu ārpusi gāja līdzās uz ārējo pagalmu, tā garums bija piecdesmit olekšu.
8. Telpu garums, cik tālu tās izgāja uz ārējo pagalmu, bija piecdesmit olekšu, bet to kopējais garums, kas bija vērsts pret svētnīcu, bija simts olekšu.
9. Zem šīm telpām bija ieeja no rītu puses, nākot no ārējā pagalma,
10. kur sākās ārējā pagalma mūris. Uz dienvidiem ierobežotā laukuma priekšā un pie pakalējās ēkas arī bija telpas un to priekšā
11. ceļš; šīs telpas bija tādas pašas kā ziemeļpusē, tikpat garas un platas, un to ieeja un iekārta bija tāda pati;
12. tādas pašas bija arī ieejas telpas, kas atradās pret dienvidiem, - ieeja ceļa sākumā, kurš veda uz ārējo pagalmu pret austrumiem, pa kurieni varēja ienākt.
13. Tad viņš man sacīja: Telpas ziemeļu pusē un telpas dienvidu pusē, kas atrodas ierobežotā laukuma priekšā, ir svētas telpas, kur priesteri, kas drīkst tuvoties Tam Kungam, ēd svētītās upura dāvanas; tur tiem jānoliek svētītās dāvanas, ēdamais upuris, grēku upuris un nozieguma upuris, jo tā vieta ir svēta.
14. Kad priesteri te ienāk - viņi nedrīkst iziet no svētnīcas tieši ārējā pagalmā, - tiem jānoliek vispirms savas drēbes, kurās tie kalpojuši, jo tās ir svētas. Tiem jāuzvelk citas drēbes, un tikai tad viņi var iziet tautai paredzētās telpās.
15. Un, kad viņš bija pabeidzis mērīt Templā iekšpusi, viņš mani veda virzienā uz vārtiem, kuru priekšpusē bija vērsta pret rītu pusi, un viņš izmērīja visu apjomu.
16. Viņš izmērīja mūra rītu pusi ar mērķoku - pieci simti mēru pavisam.
17. Tad viņš pagriezās uz ziemeļu pusi - pieci simti mēru pavisam. Tad viņš apgāja apkārt
18. un mērīja dienvidu pusi - pieci simti mēru pavisam.
19. Tad viņš griezās uz vakaru pusi un mērīja - pieci simti mēru.
20. Viņš to mērīja no visām četrām pusēm. Visapkārt bija mūris, tā garums pieci simti mēru un platums pieci simti mēru, lai atšķirtu svēto telpu no nesvētās.

1. Viņš mani noveda pie vārtiem, kas ir uz rītu pusi.
2. Un redzi, Israēla Dieva godība parādījās pēkšņi no rītu puses ar stipru troksni kā lielu ūdeņu krākšana, un zeme atmirdzēja no Viņa godības.
3. Šī parādība bija tāda pati kā tā, ko es redzēju, kad Viņš nāca iznīcināt pilsētu, parādība, ko es ieraudzīju, bija tā pati parādība, ko es redzēju pie Ķebaras upes, un es nokritu uz sava vaiga.
4. Tā Kunga godība ienāca Templī pa vārtiem, kas ir uz rītu pusi,
5. un tad Gara spēks pacēla mani uz augšu un ienesa mani iekšējā pagalmā. Un redzi, Templis bija Tā Kunga godības pilns.
6. Es dzirdēju, ka kāds mani no Tempļa uzrunāja, un redzēju, ka tas pats vīrs stāvēja pie manis.
7. Tas uz mani sacīja: Cilvēka bērns, šī vieta ir Mana troņa vieta un Manu soļu vieta, kur Es Israēla bērnu vidū dzīvošu mūžīgi. Un Israēla nams nedarīs vairs turpmāk nesvētu Manu svēto Vārdu, ne viņi paši, ne viņu ķēniņi ar savu elka dievību, nedz arī viņi ar savu ķēniņu mirušām miesām pēc viņu nāves ar to,
8. ka tie savu ķēniņu slieksni novietoja pie Mana sliekšņa un savus durvju stabus pie Maniem durvju stabiem, tā ka starp viņiem un Mani bija tikai siena; tā tie lika negodā Manu svēto Vārdu ar savām negantībām, ko tie darīja, tā ka Es tos iznīcināju Savās dūmās.
9. Bet, ja tie tagad atstājas no savas elkdievības un arī savu ķēniņu mirušās miesas tur tālu no Manis, tad arī Es dzīvošu viņu vidū mūžīgi!
10. Un tu, cilvēka bērns, pavēsti Israēla namam par šo Templi, lai tie kaunas savu noziegumu dēļ.
11. Un, kad tie kaunēsies visa tā, ko tie darījuši, tad iepazīstini viņus ar Tempļa plānu, ar tā izvietojumu, ar tā ieejām un izejām, ar tā ārējo izskatu, tā iekšējo kārtību un noteikumiem, un uzraksti visu to viņiem acu priekšā, lai tie piegriež vērību visam tā iekārtojumam, visiem tā noteikumiem un cenšas to visu arī ievērot un pildīt.
12. Šāds ir likums par Templi: Kalna virsotnē visam laukumam visapkārt jābūt pašai svētākajai vietai! Tāds ir likums par Templi.
13. Šādi ir altāra mēri olektis, skaitot olekti vienkāršas olekts lielumā un vēl vienu plauksta platumu klāt. Altāra pamats ir vienu olekti augsts un vienu olekti garš, un tā apmale visapkārt ir vienu sprīdi augsta. Un šāds bija altāra augstums:
14. no pamata pie grīdas līdz apakšējam iežogojumam bija divas olektis un platums viena olekts. Bet no mazā iežogojuma līdz lielajam bija četras olektis un platums viena olekts.
15. Upura ugunskurs bija četras olektis augsts, un no ugunsкура pacēlās četri ragi.
16. Upura ugunskurs bija divpadsmit olekšu garš un divpadsmit olekšu plats, visās četrās pusēs līdzīgs četrstūris.
17. Platais iežogojums bija četrpadsmit olekšu garš un četrpadsmit olekšu plats uz visām četrām pusēm, un tā apmale visapkārt ap to bija pusolekti plata, un tās pamats vienu olekti plats visapkārt. Altāra pakāpieni atradās uz rītu pusi.
18. Un viņš man sacīja: Cilvēka bērns, tā saka Tas Kungs: šie ir altāra noteikumi, kas stāsies spēkā tai dienā, kad altāris būs izveidots, lai uz tā nestu dedzināmos upurus un slacinātu asinis.
19. Levija priesteriem, kas no Cadoka dzimuma un kam atļauts Man tuvoties, lai Man kalpotu, tā saka Dievs Tas Kungs, tiem dod vienu jaunu vērsi par grēku upuri.
20. Lai viņi ņem no upura asinīm un slacina tās uz altāra četriem ragiem un uz iežogojuma četriem stūriem, un visapkārt uz apmali: tā viņi altāri šķīstīs un sagādās tam salīdzinājumu.
21. Tad lai viņi ņem grēku upura vērsi un sadedzina to norādītā vietā ārpus svētnīcas.
22. Otrā dienā lai viņi nes āzi, kas bez vainas, kā grēku upuri, lai šķīstītu altāri, kā to šķīstīja ar vērsi.
23. Kad viņi būs pabeiguši šķīstīšanu, lai viņi tad ņem no liellopu ganāmā pulka vienu jaunu vērsi, kas bez vainas, un no sīklopiem vienu aunu, kas bez vainas, un upurē tos.
24. Tie viņiem jānes Tā Kunga priekšā, un priesteri lai uzber tiem sāli un upurē tos par dedzināmo upuri Tam Kungam.
25. Septiņas dienas viņiem būs upurēt katru dienu vienu āzi kā grēku upuri, arī vienu jaunu vērsi no

liellopiem un vienu aunu no sīklopiem, kas abi bez vainas.

26. Septiņas dienas būs altāri darīt par bezgrēcīgu, to būs tā šķīstīt un iesvētīt.

27. Un pēc šīm septiņām dienām priesteriem astotā dienā un turpmāk būs nest uz šā altāra jūsu dedzināmos un pateicības upurus, un Es būšu jums žēlīgs, saka Dievs Tas Kungs.

1. Pēc tam viņš veda mani atpakaļ pie svētnīcas ārējiem vārtiem rītu pusē, bet tie bija aizslēgti.
2. Tad Tas Kungs man sacīja: Šiem vārtiem jāpaliek aizslēgtiem, tos nebūs atvērt, neviens pa tiem lai neieiet, tāpēc ka Tas Kungs, Israēla Dievs, iegāja pa tiem, tāpēc tiem jāpaliek aizslēgtiem.
3. Tikai pats valdnieks var tur apsēsties un maizi ēst Tā Kunga priekšā; pa vārtu priekštelpu tam būs ieiet un pa to pašu ceļu iziet.
4. Tad viņš veda mani pie ziemeļu vārtiem Tempļa priekšpusē. Un, kad es paskatījos, es redzēju: Tā Kunga godība pildīja Templi. Tad es nokritu uz sava vaiga,
5. un Tas Kungs man sacīja: Cilvēka bērns, ievēro labi un uzklaudies uzmanīgi visu, ko Es tev tagad teikšu par visiem Tempļa noteikumiem un likumiem. Ņem vērā ieeju Templī un visas izejas no svētnīcas.
6. Saki Israēla namam, šai pretestības pilnajai ciltij: tā saka Dievs Tas Kungs: lai nu reiz pietiktu jūsu nelietību, Israēla nams!
7. Jūs ļāvāt ienākt svešiniekiem, kas neapgraizīti sirdī un miesās, Manā svētnīcā, un apgānīt Manu Templi, kad jūs Man upurējāt Manu maizi, taukus un asinis un tā lauzāt derību ar Mani bez visām pārējām jūsu nelietībām.
8. Jūs nepildījāt paši savu svēto kalpošanu, bet saucāt citus, šos svešiniekus, savā vietā kalpot Manā svētnīcā.
9. Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: nevienam svešiniekam, kas neapgraizīts sirdī un miesās, nebūs ieiet Manā svētnīcā, nevienam svešiniekam no tiem, kas dzīvo Israēla tautas vidū.
10. Toties levītiem, kas atkrituši no Manis, kad Israēls bija nomaldījies un pēc savas atkrišanas no Manis skrēja saviem elkiem pakaļ - tiem jānožēlo savi pārkāpumi.
11. Tiem būs kalpot Manā svētnīcā kā sargiem Tempļa vārtos un namu apkopt; tiem būs kaut dedzināmos un kaujamos upurus priekš tiem ļaudīm, un tiem būs stāvēt viņu priekšā, lai kalpotu viņiem.
12. Tāpēc ka tie viņiem kalpojuši elku priekšā un kļuvuši Israēla namam par iemeslu apgrēcībai, Es pacēlu pret tiem Savu roku zvērestam, saka Dievs Tas Kungs, ka tiem būs izpirkt savu noziegumu.
13. Tiem nav atļauts Man tuvoties kā priesteriem, priesteru pienākumus pildot, un aizskart jebkādas Manus svētumus, bet tiem būs nest savu kaunu un tās nelietības, ko tie darījuši.
14. Es tos iecelšu par kalpiem nama apkopšanai, lai tie veic visu, kas tur nama apkopšanā darāms.
15. Bet levītu priesteriem, Cadoka pēcnācējiem, kas uzticīgi veica kalpošanu Manā svētnīcā, kad israēlieši nomaldījās un atkrita no Manis, tiem ir atļauts Man tuvoties un Man kalpot un stāvēt Manā priekšā, Man pienest upurim taukus un asinis, tā saka Dievs Tas Kungs.
16. Tiem būs iet Manā svētnīcā un nostāties pie Mana galda, lai Man kalpotu un uzturētu Manu kārtību.
17. Bet, kad tie ieies pa iekšējā pagalma vārtiem, tad tiem jāapvelk linu drēbes; nekas vilnains tiem nedrīkst būt mugurā, kad tie kalpo iekšpus iekšējā pagalma vārtiem un Templī.
18. Linu apsējam jābūt uz viņu galvas un linu biksēm ap viņu gurniem, tiem nebūs tērpties tādās drēbēs, kas dzen sviedrus.
19. Bet, kad tie iziet pie tautas ārējā pagalmā, tad tiem jānovelk tās drēbes, kurās tie kalpojuši, un tās jānoliek svētajās telpās un jāapvelk citas drēbes, lai tie nepiešķirtu tautai svētību ar savām drēbēm.
20. Tiem nebūs noskūt savu galvu pliku, nedz arī nēsāt garus matus, bet savas galvas matus nogriezt, kā parasts.
21. Viņu priesteriem nebūs vīnu dzert, kad tiem jāiet iekšējā pagalmā.
22. Tiem nebūs precēt atraitni vai šķirtu sievu, bet tikai jaunavu no Israēla cilts. Bet priestera atstātu atraitni tie drīkst precēt.
23. Tiem būs mācīt Manu tautu atšķirt svētu no nesvēta un rādīt, kāda starpība ir starp nešķīstu un šķīstu.
24. Tiesas lietās tiem būs tiesu turēt; pēc Manām tiesām tiem būs tiesāt un turēt Manus baušļus un

likumus visos Manos svētkos un svētīt Manu svēto dienu.

25. Mironi tiem nebūs aizskart, lai netaptu nešķīsts; ir tikai atļauts aizskart mirušu tēvu un māti, dēlu vai meitu, brāli vai neprecētu māsu un kļūt nešķīstam.

26. Un, kad viņš atkal šķīstīties, viņam pie pavadītā laika vēl jāpieliek septiņas dienas.

27. Un tai dienā, kad tam jāiet iekšējā pagalmā, lai pēc tam kalpotu svētnīcā, tam būs nest grēku upuri, tā saka Dievs Tas Kungs.

28. Nekāds mantots īpašums lai viņiem nepieder: Es esmu viņu mantotais īpašums; arī nekādu zemes īpašumu jums nebūs Israēlā viņiem piešķirt: Es esmu viņu īpašums.

29. Viņi ir tie, kam būs apēst ēdamos upurus, grēku un noziegumu upurus, un viss tas, kas atzīstams par kāda izraidāmā īpašumu un kas atrodas Israēlā, piederēs viņiem.

30. Un visu jūsu augļu pirmaji un visi jūsu cilājamie upuri, ko jūs nesat, lai pieder priesteriem; arī no labākajām jūsu smalko miltu šķirnēm kādu daudzumu jums būs dot priesteriem, lai svētība mīt jūsu namos.

31. Kritušu vai saplosītu lopu vai putnu gaļu priesteriem nebūs ēst.

1. Kad jūs sadalīsīt zemi par īpašumu, tad jums būs paredzēt jau iepriekš Tam Kungam cilājamo upuri, Viņam veltītu dāvanu no zemes, divdesmit pieci tūkstoši olekšu garu un divdesmit tūkstošu olekšu platu zemes gabalu: tas būs svēts nodalījums visā savā apjomā.
2. (3) No tā lai pieder svētnīcai četrstūris - pieci simti olekšu garš un plats, un tam visapkārt paliek piecdesmit olekšu liels brīvs laukums.
3. (2) Uz divdesmit pieci tūkstoši olekšu gara un desmit tūkstoši olekšu plata laukuma stāvēs svētnīca, vissvētākā vieta.
4. Tā būs zemes svētā daļa. Tā piederēs priesteriem, kas kalpo svētnīcā, kas tuvojas Tam Kungam, lai Tam kalpotu. Tur tiem būs vieta viņu namiem, tā piederēs kā svēta vieta pie svētnīcas.
5. Tad divdesmit pieci tūkstoši olekšu garš un desmit tūkstošu olekšu plats apgabals piešķirams Tempļa kalpiem levītiem par īpašumu viņu mājokļu ierīkošanai.
6. Pilsētai jums jāpiešķir pieci tūkstoši olekšu plats un divdesmit tūkstoši olekšu garš zemes gabals par īpašumu, blakus svētajai daļai; tas piederēs visam Israēla namam.
7. Valdniekam jums jāpiešķir zemes gabals abās pusēs svētajai daļai un pilsētas īpašumiem rietumu pusē rietumu virzienā un austrumu pusē austrumu virzienā, kas savā garumā atbilst ikvienas cilts zemes gabalam no zemes rietumu līdz austrumu robežai.
8. Tas būs viņa īpašums Israēlā, lai Mani valdnieki neapspiež vairs Manu tautu, bet visu pārējo zemi lai atstāj Israēla namam, pēc viņu ciltīm.
9. Tā saka Dievs Tas Kungs: ir jau nu jums diezgan, Israēla valdnieki. Atturieties no varas darbiem un laupīšanas, rīkojieties pēc tiesas un taisnības un neatņemiet Manai tautai tās īpašumus, saka Dievs Tas Kungs,
10. jums būs turēt taisnu svaru, taisnu ēfu un taisnu batu.
11. Ēfai jābūt vienāda ar batu; bats ir homera desmitā daļa, un ēfa arī ir homera desmitā daļa. Mēra lieluma noteikšana izdarāma pēc homera.
12. Seķelim jāsver divdesmit geru; pieciem seķeļiem jābūt pieciem seķeļiem; desmit seķeļiem jābūt desmit seķeļiem; un divdesmit pieciem seķeļiem jābūt jums vienai minai.
13. Šāds būs jūsu cilājamais upuris, kas jums jānes: ēfas sestā daļa no homera kviešu un ēfas sestā daļa no homera miežu.
14. Un eļļas nodeva būs: bata desmitā daļa no kora, jo desmit batu ir viens homers.
15. No Israēla trekno ganību sīklopu ganāmpulka, skaitā divi simti, būs upurēt vienu jēru par ēdamo upuri, dedzināmo upuri un pateicības upuri jums pašiem par salīdzināšanu, saka Dievs Tas Kungs,
16. visai tautai valstī ir uzlikts par pienākumu nodot šo upuri Israēla valdniekam.
17. Bet valdniekam būs upurēt dedzināmos upurus un ēdamos un dzeramos upurus svētkos, jaunajos mēnešos un svētās dienās, kā arī Israēla nama svētku laikos. Viņam būs upurēt grēku upuri un ēdamo upuri, dedzināmo upuri un pateicības upuri Israēla namam par salīdzināšanu.
18. Tā saka Dievs Tas Kungs: pirmā mēneša pirmajā dienā tev būs ņemt jaunu vērsi, kas bez vainas, un atnest svētnīcai tās salīdzināšanai un šķīstīšanai.
19. Un priesterim būs ņemt no grēku upura asinīm un slacināt uz Tempļa durvju balstiem un uz altāra iežogojuma četriem stūriem, un uz iekšējā pagalma vārtu stabiem.
20. Tāpat tas jums darāms septītā mēneša pirmajā dienā par tiem, kas apgrēkojušies maldos vai nezināšanā: tas būs Templim par salīdzināšanu.
21. Pirmā mēneša četrpadsmitajā dienā jums būs svētīt Pashā svētkus septiņas dienas un ēst neraudzētu maizi.
22. Valdniekam būs nest šinī dienā par sevi un par visu tautu valstī vienu vērsi par grēku upuri.
23. Un tanīs septiņās dienās būs viņam upurēt Tam Kungam septiņus vērsus un septiņus aunus, kas visi bez vainas, upurēt ik dienas kā dedzināmo upuri, un katru dienu vienu āzi kā grēku upuri.
24. Un kā ēdamo upuri viņam būs nest vienu ēfu miltu no katra vērsa un vienu ēfu no katra auna un vienu hinu eļļas par katru ēfu.
25. Un septītā mēneša piecpadsmitajā dienā svētkos viņam būs nest septiņas dienas tādu pašu grēku

upuri, dedzināmo upuri, ēdamo upuri un eļļu.

1. Tā saka Dievs Tas Kungs: iekšējā pagalma vārti, kas pret rītiem, lai ir sešas darba dienas aizvērti, bet svētajā dienā un jauna mēness dienā tos būs atvērt.
2. Kad valdnieks ienāk no ārienes pa vārtu priekštelpām un nostājas pie vārtu staba, tad priesteriem būs upurēt viņa dedzināmo upuri un viņa pateicības upuri. Un, kad viņš pie vārtu sliekšņa ir pabeidzis savu pielūgšanu un atkal iziet, tad vārtiem jāpaliek atvērtiem līdz vakaram.
3. Arī zemes tautai būs pielūgt To Kungu pie šo vārtu ieejas sabatā un jauna mēness dienās.
4. Dedzināmais upuris, ko valdnieks nes sabatā Tam Kungam, lai ir seši jēri bez vainas un viens auns, kas arī ir bez vainas.
5. Un kā viņa ēdamais upuris lai ir viena ēfa miltu no katra auna, bet no jēriem - cik viņa roka dod labprātīgi, un no eļļas viens hins par katru ēfu.
6. Un jauna mēness dienā viņam jāupurē viens jauns vērsis, seši jēri un viens auns, visi bez vainas,
7. turklāt vēl kā ēdamais upuris no katra vērsa un no katra auna viena ēfa miltu, un no jēriem, cik viņa roka dod labprātīgi, un no eļļas viens hins par katru ēfu.
8. Kad valdnieks ierodas, tam jāieiet pa vārtu priekštelpām un pa to pašu ceļu jāaiziet.
9. Bet, kad zemes tauta nāk Tā Kunga priekšā Viņu pielūgt svētkos, tad tiem, kas iegājuši pa ziemeļu vārtiem, būs iziet pa dienvidu vārtiem, un, kas iegājuši pa dienvidu vārtiem, tiem būs iziet pa ziemeļu vārtiem. Tiem nebūs iziet pa tiem pašiem vārtiem, pa kuriem tie iegājuši, bet tiem būs iziet pa pretējiem vārtiem.
10. Valdniekam būs kopā ar viņiem ieiet; un, kad tie iziet, viņam būs ar tiem kopā arī iziet.
11. Bet svētkos un svētku sapulcēs ēdamais upuris lai ir viena ēfa miltu no katra vērsa un no katra auna, bet no jēriem - cik devēja roka dod labprātīgi; no eļļas viens hins par katru ēfu.
12. Bet, kad valdnieks upurē labprātīgi dedzināmo vai pateicības upuri, tad viņam jāatver rītu puses vārti; un viņam būs upurēt savu dedzināmo upuri un savu pateicības upuri, kā viņš to paradis darīt sabatā, un, kad viņš aiziet, vārtus būs aizvērt.
13. Un viņam būs Tam Kungam ik dienas upurēt kā dedzināmo upuri vienu gadu vecu jēru, kas bez vainas; ik rītus to viņam būs upurēt.
14. Un turklāt kā ēdamo upuri atnest ik rītus sesto ēfas daļu miltu un trešo hina daļu eļļas miltu iejaukšanai Tam Kungam par ēdamo upuri; tas ir mūžīgs likums, dienu no dienas.
15. Tā jums būs nest ik rītus jēru, ēdamo upuri un eļļu kā nemitīgu dedzināmo upuri.
16. Tā saka Dievs Tas Kungs: kad valdnieks dod kādam no saviem dēliem dāvanu no sava īpašuma, tad tā lai pieder viņa dēliem kā mantojams īpašums.
17. Bet, kad viņš dod kādam no saviem kalpiem dāvanu no sava īpašuma, tad tā lai tam pieder līdz gadam, kad tas atgūst brīvību, un tad valdnieks to lai saņem atpakaļ; tikai valdnieka dēliem paliek tā par īpašumu.
18. No tautas īpašuma valdniekam nekā nebūs ņemt, tam nebūs atņemt tautas mantu. Savu īpašumu viņš var atstāt saviem dēliem kā mantojumu, bet neviens no Manas tautas lai nezaudē savu īpašumu.
19. Tad viņš veda mani pa kādu ieeju vārtu sānu sienā priesteru svētajās telpās, kas bija uz ziemeļu pusi. Un redzi, tur bija pašā dibena stūrī viena telpa uz vakaru pusi.
20. Un viņš man sacīja: Šī ir tā vieta, kur priesteriem būs vārīt nozieguma un grēku upurus un cept ēdamo upuri, lai tiem tas nebūtu jānes ārējā pagalmā, ar ko tie tad varētu piešķirt svētību arī tautai.
21. Tad viņš mani veda ārējā pagalmā un vadāja mani apkārt pa visiem četriem pagalma stūriem, un redzi, ikkatra pagalma stūrī bija atkal mazs pagalmiņš.
22. Visos četros pagalma stūros bija atdalīti pagalmi četrdesmit olekšu garumā un trīsdesmit olekšu platumā, un visi četri bija vienāda lieluma.
23. Ap visiem četriem visapkārt bija mūris, un apakšā pie mūra sienas bija ierīkoti uguns kuri.
24. Un viņš man sacīja: Šie ir tie uguns kuri, kur nama kalpiem būs vārīt tautas kaujamās upurus.

1. Kad viņš mani atveda atpakaļ pie Tempļa izejas, es redzēju, ka tur iztecēja ūdens no Tempļa sliekšņa apakšas uz rītu pusi, jo Tempļa priekšpuse bija pret rītiem, un ūdens tecēja lejup gar Tempļa dienvidu sienu uz dienvidiem no altāra.
2. Un viņš izveda mani pa ziemeļu vārtiem un veda mani apkārt pa ārpusējo ceļu pie ārējiem vārtiem, kas ir pret rītiem, un redzi, tur ūdens lāsoja no dienvidu sienas.
3. Kad šis vīrs ar mērauklu rokā izgāja uz rītu pusi, viņš nomērīja tūkstoš olekšu un lika man brist caur ūdeni, tad ūdens man sniedzās līdz kāju krumšļiem.
4. Un viņš atmērīja atkal tūkstoš olekšu un lika man iet caur ūdeni, tad ūdens man sniedzās līdz ceļiem. Kad viņš atmērīja atkal tūkstoš olekšu un lika man brist pāri, tad ūdens man sniedzās līdz gurniem.
5. Un viņš atmērīja atkal tūkstoš olekšu, un tad ūdens bija kļuvis par upi, kuru es nevarēju izbrist, jo ūdens bija dziļš, būtu vajadzējis peldēt, tā bija upe, kurai nevarēja cauri izbrist.
6. Tad viņš man jautāja: Vai tu to redzēji, cilvēka bērns? Tad viņš veda mani atpakaļ pie upes malas.
7. Atpakaļ nākdams, es redzēju daudz koku abos upes krastos,
8. un viņš man sacīja: Šis ūdens tek uz rītiem, tas tek lejup pa Jordānas līdzenumu un beigās ietek Nāves jūrā, un, kur tas ietek, tur jūras ūdens kļūst veselīgs.
9. Visa dzīvā radība, kas kustas, kur šī upe tek, mantos dzīvību; arī zivju bagātība būs ļoti liela, jo, kad šī upe tur nonāks, jūras ūdens kļūs veselīgs; it visur, kur šī upe tecēs, radīsies dzīvība.
10. Un zvejnieki pie tās stāvēs no En-Gedijas līdz En-Eglaimai, tur būs labas vietas tīklu izmešanai, zivju bagātība būs ļoti liela, kā Lielajā jūrā.
11. Bet tās purvainās vietas un dīķi nekļūs ūdens ziņā veselīgi: un tie būs sāls iegūšanai.
12. Pie upes, tās abos krastos, augs visādi ēdamu augļu koki; to lapas nevītīs un to augļi nemitēsies, ik mēnesus tie atnesīs svaigus augļus, jo ūdens, pie kura tie aug, iztek no svētnīcas, tādēļ to augļi noderēs barībai un to lapas dziedināšanai.
13. Tā saka Dievs Tas Kungs: Šīs ir robežas, kurās jūs saņemsit zemi par īpašumu pēc Israēla divpadsmit ciltīm - Jāzepam piekrīt divi daļas.
14. Jūs to saņemsit līdzīgās daļās, vienam tikpat daudz kā otram, par to Es reiz pacēlu Savu roku zvērestam, ka Es to piešķiršu jūsu tēviem. Tā zeme jums piekritīs par mantojumu.
15. Šīs būs tās zemes robežas: ziemeļos no Lielās jūras virzienā uz Hetlonu un no turienes līdz tai vietai, kur jūra iesniedzas līdz Hamatai, tad virzienā uz Cedadu,
16. Berotu, Sibraimu, kas ir starp Damaskas un Hamatas apgabalu, un Hacar-Enonu, kas ir uz Hauranas robežām.
17. Robežai tāpat jāiet no jūras līdz Hacar-Enonai, tā ka Damaskas apgabals paliek uz ziemeļiem, tāpat arī Hamatas apgabals. Tā ir zemes ziemeļu robeža.
18. Rītu puses robeža sākas no Hacar-Enonas, kas atrodas starp Hauranu un Damasku; starp Gileādu un Israēla zemi tā iet pa Jordānas upi līdz Austrumu jūrai. Tā ir zemes robeža austrumu pusē.
19. Tad dienvidus pusē tā iet no Tamāras līdz Kadešas Meribas ūdeņiem virzienā uz Ēģiptes strautu un tad pa šo strautu līdz Lielajai jūrai. Tā ir dienvidus puse.
20. Vakarū pusē robeža ir Lielā jūra līdz tai vietai, kur tā iesniedzas virzienā uz Hamatu. Tā ir vakarū puse.
21. Šo zemi jums būs sadalīt savā starpā pēc Israēla ciltīm.
22. Un sīkāk jums būs to sadalīt kā īpašumu starp sevi un tiem svešiniekiem, kuri dzīvo jūsu starpā un kuri nodibinājuši jūsu vidū ģimenes. Ar svešiniekiem jums būs apieties kā ar dzimušiem israēliešiem: tiem līdz ar jums būs, meslus metot, iegūt zemi par īpašumu Israēla cilšu vidū.
23. Jums būs katram svešiniekam ierādīt viņa īpašuma daļu tai ciltī, kuras vidū viņš dzīvo, - tā saka Dievs Tas Kungs.

1. Šie ir cilšu vārdi: apgabals ziemeļos no jūras virzienā uz Hetlonu līdz tai vietai, kur jūra iesniedzas līdz Hamatai, un tālāk līdz Hacar-Enonai - Damaskas novads paliek ziemeļu pusē sāņus Hamatai - no rītu līdz vakaru pusei ir Dana cilts daļa.
2. Blakus Danam no rītiem līdz vakariem ir Ašera cilts daļa.
3. Blakus Ašeram no rītiem līdz vakariem ir Naftaļa cilts daļa.
4. Blakus Naftalim no rītiem līdz vakariem ir Manases cilts daļa.
5. Blakus Manasem no rītiem līdz vakariem ir Efraima cilts daļa.
6. Blakus Efraimam no rītiem līdz vakariem ir Rūbena cilts daļa.
7. Blakus Rūbenam no rītiem līdz vakariem ir Jūdās cilts daļa.
8. Blakus Jūdās daļai no rītiem līdz vakariem būs Tam Kungam veltītā svētā daļa; tās platums būs divdesmit pieci tūkstoši olektis un garums kā ikvienas cilts daļai no rītiem līdz vakariem, un tur vidū stāvēs svētnīca.
9. Un šī daļa, kas jums jānodod Tam Kungam, būs divdesmit pieci tūkstoši olekšu gara un divdesmit tūkstoši olekšu plata.
10. Un svētā daļa piederēs priesteriem: ziemeļu virzienā divdesmit pieci tūkstoši olekšu gara, rietumu virzienā desmit tūkstošu olekšu plata, austrumu virzienā desmit tūkstošu olekšu plata un uz dienvidiem divdesmit pieci tūkstoši olekšu gara, un Tā Kunga svētnīca stāvēs tur vidū.
11. Tiem iesvētītiem priesteriem, Cadoka pēcnācējiem, kuri Man kalpoja un nenomaldījās, kad israēlieši ar levītiem kopā no Manis atkāpās,
12. viņiem piederēs zemes daļa no svētās daļas, vissvētākā daļa, līdzās levītu apgabalam.
13. Levītiem piederēs blakus priesteru daļai divdesmit pieci tūkstoši olekšu garš un desmit tūkstošu olekšu plats apgabals; viss levītu apgabala garums būs divdesmit pieci tūkstoši olekšu un platums divdesmit tūkstošu olekšu.
14. Tomēr viņiem nav atļauts no tā ko pārdot vai apmainīt, nedz arī nodot zemes vērtīgāko gabalu svešās rokās, jo tas ir svēts Tam Kungam.
15. Un atlikusī zemes daļa, pieci tūkstoši olektis plata un divdesmit pieci tūkstoši olekšu gara, lai paliek nesadalīta kā pilsētas kopīpašums tās namu un ganību vajadzībām; pilsēta tur stāvēs vidū.
16. Pilsētas apmēri būs šādi: četri tūkstoši pieci simti olekšu ziemeļu pusē, četri tūkstoši pieci simti olekšu dienvidu pusē, četri tūkstoši pieci simti olekšu rītu pusē un četri tūkstoši pieci simti olekšu vakaru pusē.
17. Un pilsētas ganību apgabals būs: ziemeļos divi simti piecdesmit olekšu, dienvidu pusē divi simti piecdesmit olekšu, rītu pusē divi simti piecdesmit olekšu un vakaru pusē divi simti piecdesmit olekšu.
18. Kas vēl paliek pāri no garuma gar svētās daļas malu, proti, desmit tūkstošu olekšu rītu pusē un desmit tūkstošu olekšu vakaru pusē, tad šā zemes gabala raža jāizlieto pilsētas strādnieku uzturam.
19. Pilsētas strādnieki lai ir no visām Israēla ciltīm.
20. Viss svētās daļas zemes gabals lai ir divdesmit pieci tūkstoši olekšu garš un divdesmit pieci tūkstoši olekšu plats četrstūris, nodaliet to līdz ar pilsētai piederīgo zemes īpašumu.
21. Un, kas vēl atliek, piederēs valdniekam, proti, apgabals svētās daļas un pilsētas īpašuma abās pusēs gar divdesmit pieci tūkstoši olekšu garās svētās daļas robežām līdz galējai robežai rītos un vakaros, saskaņā ar atsevišķu cilšu daļām, - tas piederēs valdniekam. Un svētā daļa un Tempļa svētnīca būs tur vidū.
22. Arī sākot no levītu zemes īpašuma un pilsētas zemes īpašuma, kas atrodas vidū starp zemes gabaliem, kuri pieder valdniekam, viss apgabals, kas atrodas starp Jūdās un Benjamīna robežām, būs valdnieka īpašums.
23. Tad pārējām ciltīm: Benjamīnam piekrist no rītiem līdz vakariem viņa cilts daļa.
24. Blakus Benjamīnam no rītu puses līdz vakaru pusei Simeons saņem savu cilts daļu.
25. Blakus Simeonam no rītiem uz vakariem ir Isašara cilts daļa.
26. Blakus Isašaram no rītiem uz vakariem ir Zebulona cilts daļa.

27. Blakus Zebulonam no rītiem uz vakariem ir Gada cilts daļa.
28. Blakus Gadam dienvidus pusē un tieši uz dienvidiem robeža ies no Tamāras līdz Kadešas Meribas ūdeņiem, virzienā uz Ēģiptes strautu un pa to līdz Lielajai jūrai.
29. Šī ir tā zeme, ko jums, meslus metot, būs sadalīt Israēla cilšu starpā par īpašumu, un šīs ir atsevišķu cilšu daļas, saka Dievs Tas Kungs.
30. Šādas būs izejas no pilsētas, un tās vārtus būs nosaukt pēc Israēla ciltīm:
31. ziemeļu pusē, kas garumā četri tūkstoši pieci simti olekšu, ir trīs vārti, un proti: Rūbena vārti, Jūdā vārti un Levija vārti.
32. Rītu pusē, kas garumā četri tūkstoši pieci simti olekšu, atkal ir trīs vārti: Jāzēpa vārti, Benjamīna vārti un Dana vārti.
33. Dienvidu pusē, kas garumā četri tūkstoši pieci simti olekšu, tāpat ir trīs vārti: Simeona vārti, Isašara vārti un Zebulona vārti.
34. Vakaru pusē, kas garumā četri tūkstoši pieci simti olekšu, atkal ir trīs vārti: Gada vārti, Ašera vārti un Naftaļa vārti.
35. Pilsētas apmērs pa tās robežu visapkārt ir astoņpadsmit tūkstoši olekšu. Un pilsētas vārds no tās dienas būs: Šeit ir Tas Kungs.

Daniēla grāmata

1. Jūdas ķēniņa Jojakīma trešajā valdīšanas gadā Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars devās kara gājienā pret Jeruzālemi un aplenca to.
2. Un Tas Kungs nodeva Jūdas ķēniņu Jojakīmu un dažus Dieva nama traukus un piederumus viņa rokā, un viņš aizveda tos uz Sineāras zemi un nodeva tos sava dieva namā, bet traukus un dažus citus piederumus viņš novietoja sava dieva dārgumu krātuvē.
3. Tad viņš pavēlēja Aspenasam, savam galminieku priekšniekam, izraudzīt no israēliešu vidus no ķēniņa nama vai no dižciltīgo ģimenēm jaunekļus,
4. kas miesīgi bez vainas, kas glīti izskatā, ievadīti visās zināšanās, labi mācīti un ar bagātām gara dāvanām un būtu derīgi kalpot ķēniņa pilī. Tie ir mācāmi kaldeju rakstos, un tiem jāmacās arī kaldeju valoda.
5. Un ķēniņš noteica viņu uzturam ņemt ik dienas ēdienus no ķēniņa galda un dzērienus no ķēniņa vīna pagraba. Viņu izglītībai viņš noteica trīs gadus; pēc tam tiem bija stāties ķēniņa kalpībā.
6. Viņu starpā bija Jūdas cilts dēli: Daniēls, Hananja, Misaēls un Asarja.
7. Bet galminieku priekšnieks deva tiem citus vārdus un nosauca Daniēlu par Beltsacaru, Hananju par Sadrahu, Misaēlu par Mesahu un Asarju par Abed-Nego.
8. Bet Daniēls cieši apņēmas savā sirdī neaptraipīt sevi ar ēdienu no ķēniņa galda un ar vīnu, ko ķēniņš dzēra; tādēļ viņš lūdza galminieku priekšnieku nespiest viņu aptraipīt sevi.
9. Un Dievs piešķīra Daniēlam žēlastību un pretimnākšanu no galminieku priekšnieka puses.
10. Tas sacīja Daniēlam: Es tikai bīstos sava kunga un ķēniņa, kas ir noteicis jums barību un dzērienu. Ja ķēniņš redzētu, ka jūsu izskats nav tik labs kā citiem jaunekļiem jūsu vecumā, tad es pēc ķēniņa pavēles zaudētu savu galvu jūsu dēļ.
11. Tad Daniēls atbildēja barības sargam, ko vecākais galminieks bija iecēlis kā uzraugu pār Daniēlu, Hananju, Misaēlu un Asarju:
12. Izmēģini ar saviem kalpiem desmit dienu laikā, lai mums dod augu barību ēst un tīru ūdeni dzert!
13. Tad lai salīdzina mūsu izskatu ar to jaunekļu izskatu, kuri saņem barību no ķēniņa galda. Tad dari pats ar saviem kalpiem, kā tu atzīsti par labu!
14. Tad viņš piekrita to priekšlikumam un izdarīja mēģinājumu ar tiem desmit dienu laikā.
15. Un pēc šīm desmit dienām tie izskatījās labāki un veselīgāki nekā tie jaunekļi, kuri saņēma savu ēdienu no ķēniņa galda.
16. Tad barības sargs pārtrauca izsniegt tiem nolemto barību no ķēniņa galda un vīnu, kas tiem bija jādzer, un atļāva tiem augu barību.
17. Dievs piešķīra šiem četriem jaunekļiem ieskatu un saprašanu visādās gudrībās un zinībās, bet Daniēlu apveltīja ar spēju saprast visādas parādības un sapņus.
18. Kad laiks notecēja, ko ķēniņš bija noteicis, lai tos vestu viņa priekšā, tad galminieku priekšnieks arī veda tos pie ķēniņa.
19. Un, kad ķēniņš runāja ar tiem, tad izrādījās, ka no visiem jaunekļiem nebija neviena tāda kā Daniēls, Hananja, Misaēls un Asarja; tādēļ viņus arī uzņēma ķēniņa galma darbinieku vidū.
20. Un visos gadījumos, kad ķēniņš griezās pie tiem, izrādījās, ka tie savās zināšanās, apķērībā un asprātībā bija desmitreiz pārāki par visiem gudrajiem un zīlniekiem visā viņa valstī.
21. Daniēls palika tur līdz ķēniņa Kīra pirmajam valdīšanas gadam.

1. Savas valdīšanas otrajā gadā Nebukadnēcars redzēja nozīmīgu sapni, kas viņu tā satrauca, ka viņš uzmodās no miega.
2. Ķēniņš aicināja gudros un vārdotājus, zīlniekus un kaldejus, lai tie viņam izskaidro sapni. Un, kad tie stājās ķēniņa priekšā,
3. ķēniņš tiem sacīja: Man bija sapnis, tas uztrauc mani un nedod man miera, un es gribu izprast tā nozīmi.
4. Tad kaldeji sacīja ķēniņam aramiski: Ķēniņš lai dzīvo mūžīgi! Atstāsti saviem kalpiem savu sapni, tad mēs tev to izskaidrosim!
5. Ķēniņš teica kaldejiem: Mans lēmums ir negrozāms: ja jūs nedarīsīt man zināmu pašu sapni un tā izskaidrojumu, tad jūs sacirtīs gabalos un jūsu namus padarīs par drupu kaudzi;
6. bet, ja jūs pastāstīsīt man sapni un to izskaidrosīt, tad jūs saņemsīt no manis bagātas dāvanas un lielu goda parādīšanu. Tātad atstāstiet manu sapni un izskaidrojiet to!
7. Tad tie atkārtoja un sacīja: Lai ķēniņš pastāsta saviem kalpiem savu sapni, tad mēs to izskaidrosim.
8. Ķēniņš atbildēja un sacīja: Es redzu, ka jūs gribat tikai laiku novilcināt, jo jūs redzat, ka mans lēmums ir negrozāms.
9. Bet, ja jūs nevarat man pastāstīt manu sapni, tad paliek jums nolemtais sods, tāpēc ka jūs esat sarunājušies runāt manā priekšā melus un viltu, lai tikai laiku novilcinātu un lai apstākļi grozītos. Tāpēc stāstiet man manu sapni, lai es varu pārliecināties, ka jūs manu sapni arī izskaidrosīt!
10. Tad kaldeji atbildēja ķēniņam: Nav neviena cilvēka virs zemes, kas varētu apmierināt ķēniņa prasību. Nav arī bijis ķēniņa, lai cik varens tas būtu bijis, kas būtu griezies ar tādu prasību pie kāda pareģa, kāda vārdotāja vai kaldeja.
11. Tas ir par daudz - par grūtu, ko ķēniņš prasa. Nav neviena, kas varētu izpildīt ķēniņa prasību kā vien dievi, bet tie nedzīvo starp mirstīgiem cilvēkiem.
12. Par to ķēniņš stipri uztraucās un tā sadusmojās, ka pavēlēja nokaut visus gudros Bābelē.
13. Kad šī pavēle iznāca, lai gudros nokautu, tad meklēja arī Daniēlu un viņa biedrus, lai tos nogalinātu.
14. Tad Daniēls gudri un saprātīgi griezās pie ķēniņa pils sardzes virsnieka Arioha, kas bija augstākais ķēniņa uzlikto sodu izpildītājs un bija devies sodīt ar nāvi Bābeles gudros.
15. Viņš jautāja Arioham, ķēniņa pilnvarniekam: Kāpēc ķēniņš izdevis tik bargu pavēli? Kad Ariohs to paskaidroja Daniēlam,
16. tad Daniēls gāja pie ķēniņa un izlūdzās no tā laiku, lai varētu dot ķēniņam sapņa izskaidrojumu.
17. Tad Daniēls gāja savā namā un pastāstīja to saviem biedriem Hananjam, Misaēlam un Asarjam,
18. lai tie izlūgtos no debesu Dieva žēlastību šinī noslēpumā, ka nenogalinātu Daniēlu un viņa biedrus kopā ar Bābeles gudrajiem.
19. Tad Daniēlam atklājās šis noslēpums nakts parādībā; par to Daniēls teica debesu Dievu
20. un sacīja: Slavēts lai ir Dieva Vārds no mūžības uz mūžību, jo Viņam pieder gudrība un vara!
21. Viņš liek mainīties laikiem un dzīvei, Viņš atceļ un ieceļ ķēniņus, Viņš dod gudriem gudrību un saprātīgiem saprašanu;
22. Viņš atklāj to, kas bija apslēpts un nezinā tīts; Viņš zina, kas slēpjas tumsā, pie Viņa mīt gaisma.
23. Tevi, Tu manu tēvu Dievs, es teicu un slavēju, ka Tu man esi devis gudrību un spēku un esi darījis zināmu, ko mēs no Tevis izlūdzamies, jo Tu mums esi atklājis to, ko ķēniņš vēlas zināt.
24. Tad Daniēls gāja pie Arioha, kuram ķēniņš bija uzdevis gudros Bābelē nogalināt, un tam sacīja: Nenogalini gudros Bābelē! Ved mani pie ķēniņa, es viņam došu viņa sapņa izskaidrojumu!
25. Ariohs tad veda steidzīgi Daniēlu pie ķēniņa un sacīja tam: Es šeit atvesto jūdu starpā atradu vienu vīru, tas grib ķēniņam sniegt sapņa izskaidrojumu.
26. Tad ķēniņš sacīja Daniēlam, kuru sauca par Beltsacaru: Vai tu patiesi vari man pateikt sapni, kas man bija, un to arī izskaidrot?
27. Daniēls atbildēja ķēniņam: Noslēpumu, ko ķēniņš grib zināt, viņam nevar atklāt ne gudrie, ne

vārdotāji, ne zvaigžņu vērotāji, ne zīlnieki vai pareģi;

28. bet ir Dievs debesīs, kas atklāj noslēpumus. Un tas ir ķēniņam Nebukadnēcaram darījis zināmu, kas notiks laiku beigās; tavs sapnis un parādības, kuras tu guļot redzēji, ir šādas:

29. tev, ak, ķēniņ, gultā guļot nāca galvā domas, kas notiks nākotnē. Un tas, kas atklāj noslēpumus, tev parādīja, kas notiks.

30. Bet man šis noslēpums tika atklāts ne manas gudrības dēļ, it kā tā būtu lielāka kā citiem cilvēkiem, bet lai ķēniņam taptu zināms sapņa izskaidrojums un tu izprastu savas sirds domas.

31. Tev, ak, ķēniņ, bija parādība - tu redzēji lielu tēlu, tas bija varen liels un stāvēja priekšā ārkārtīgā spožumā; tā izskats bija briesmīgs.

32. Šī tēla galva bija no tīra zelta, tā krūtis un rokas no sudraba, tā vēders un gurni no vara.

33. Tēla stilbi bija no dzelzs, un tā kājas pa daļai no dzelzs un pa daļai no māla.

34. Tev ar visu uzmanību tēlā noraugoties, pēkšņi no kalna bez kādas cilvēku roku palīdzības atraisījās akmens un gāzās lejup; tas ķēra tēla dzelzs un māla kājas un sašķaidīja tās.

35. Līdz ar to sašķīda smalkās druskās arī tēla vara, sudraba un zelta daļas; tās izputēja kā pelavas vasarā uz klona, vējš tās aiznesa, tā ka no tām nekā vairs nepalika. Bet akmens, kas satrieca tēlu, kļuva par lielu kalnu, kas piepildīja visu zemi.

36. Tāds ir sapnis. Tagad mēs dosim ķēniņam sapņa izskaidrojumu:

37. tu, ak, ķēniņ, tu ķēniņu ķēniņ, tev debesu Dievs ir devis spēju valdīt, varu, spēku un godu,

38. tavā rokā Viņš nodevis cilvēkus visur, kur vien cilvēki dzīvo, kur ir zvēri laukā un putni apakš debess; Viņš tevi iecēlis tiem visiem par valdnieku, tu esi tā zelta galva.

39. Pēc tevis nāks cita valsts, kas būs vājāka par tavējo, un tad celsies vēl trešā valsts, no vara, tā valdīs pār visu zemi.

40. Tad nāks ceturtā valsts, cieta kā dzelzs. Un, kā dzelzs satriec un sagrauj visu, tā šī satrieks un sagraus visas pārējās.

41. Tu redzēji, ka tēlam bija kājas un kāju pirksti pa daļai no māla, pa daļai no dzelzs, un tas norāda uz to, ka šī valsts būs savā būtībā nevienāda veidojuma valsts: tai piemītīs kaut kas no dzelzs stipruma, jo tu redzēji dzelzi, kas maisīta ar māliem;

42. bet, ka tu redzēji kāju pirkstus pa daļai no dzelzs un pa daļai no māla esam, tas norāda, ka šī valsts būs pa daļai stipra, pa daļai tomēr tieksies arī sadrupt.

43. Un, ka tu redzēji, ka dzelzs bija maisīta ar mālu, tas norāda, ka abu daļu cilvēki sadzīvē un laulības noslēdzot gan saskaras cits ar citu, bet neviena daļa nesaraujami nesavienojas ar otru, tieši tā kā dzelzs nesavienojas ar mālu.

44. Bet šo ķēniņu laikā debesu Dievs cels valsti, kura pastāvēs nesagrauta mūžīgi un kuras vara nepāries ne uz vienu citu tautu. Tā satrieks un iznīcinās citas valstis, bet pati pastāvēs mūžīgi.

45. Tādēļ tu arī redzēji, ka akmens bez cilvēku palīdzības novēlās no kalna un satrieca dzelzi, varu, mālu, sudrabu un zeltu. Lielais Dievs ķēniņam parādīja, kas notiks nākotnē. Šis sapnis ir tiešām zīmīgs, un patiess ir tā izskaidrojums.

46. Tad ķēniņš Nebukadnēcars nokrita uz sava vaiga, zemojās Daniēla priekšā un lika tam pienest dāvanas un kvēpināmos upurus.

47. Ķēniņš sacīja vaļsirdīgi Daniēlam: Patiesi, jūsu Dievs ir visu dievu Dievs un visu ķēniņu Kungs, Viņš atklāj noslēpumus; tādēļ arī tu varēji atklāt šo noslēpumu!

48. Tad ķēniņš paaugstināja Daniēlu un deva tam daudz bagātu dāvanu, un iecēla to par pārvaldnieku pār visu Bābeles zemi un par Bābeles gudro priekšnieku.

49. Daniēls lūdza ķēniņam, un tas iecēla Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego par pārvaldniekiem pār visu Bābeles zemi, bet Daniēls palika ķēniņa pilī.

1. Kēniņš Nebukadnēcars lika darināt zelta tēlu, tas bija sešdesmit olekšu augsts un sešas olektis plats, viņš to uzstatīja Bābeles valsts Duras klajumā.
2. Kēniņš Nebukadnēcars izsūtīja vēstnešus, lai aicinātu atsevišķu zemju pārvaldniekus, priekšniekus, augstākos virsniekus, virstiesnešus, mantziņus, tiesnešus, padomniekus un visus citus valsts augstākos ierēdņus piedalīties tēla iesvētīšanā, ko Nebukadnēcars bija licis uzslīet.
3. Tad sapulcējās zemju pārvaldnieki, priekšnieki, augstākie virsnieki, virstiesneši, mantziņi, tieslietu pratēji, padomnieki un visi citi augstākie valsts ierēdņi uz tēla iesvētīšanu, ko bija licis veidot Nebukadnēcars, un nostājās tēla priekšā.
4. Tad ziņotājs izsauca stiprā balsi: Jums, tautas, ciltis un valodas, tiek pavēlēts:
5. līdzko jūs dzirdēsiet atskanam pūšamos ragus, bazūnes, flautas, vijoles, cītaras, stabules, somu dūkas un citus mūzikas instrumentus, tad jums jānometas zemē zelta tēla priekšā, ko Nebukadnēcars licis darināt, un tas jāpielūdz!
6. Bet, kas nezemosies tēla priekšā un to nepielūgs, to tūlīt iemetīs degošā ceplī!
7. Kad tautas, ciltis un valodas dzirdēja bazūnes skaņas, flautas, vijoles, cītaras, stabules un citus mūzikas instrumentus, tad tās zemojās zelta tēla priekšā, ko kēniņš Nebukadnēcars bija licis uzslīet, un to pielūdza.
8. Tanī laikā uzstājās daži kaldeju vīri un apsūdzēja jūdus.
9. Tie ziņoja kēniņam Nebukadnēcare un sacīja: Kēniņš lai dzīvo mūžīgi!
10. Tu, ak, kēniņ, taču pavēlēji, ka ikvienam, līdzko tas dzird bazūnes skaņas, flautas, vijoles, cītaras, stabules un citus mūzikas instrumentus, būs zemeties zelta tēla priekšā un to pielūgt;
11. bet, kas nezemojas tēla priekšā un to nepielūdz, to būs iemest degošā ceplī.
12. Te ir daži jūdi: Sadrahs, Mesahs un Abed-Nego, kuriem tu esi uzticējis Bābeles zemes pārvaldīšanu; tie, ak, kēniņ, neievēro tavu pavēli, tie negodā tavus dievus un nepielūdz zelta tēlu, ko tu esi licis darināt.
13. Tad Nebukadnēcars lielās dusmās pavēlēja atvest Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego,
14. un, kad šos vīrus atveda pie kēniņa, viņš tos uzrunāja un sacīja: Vai jūs, Sadrah, Mesah un Abed-Nego, ar nolūku negodājat manus dievus un nepielūdzat zelta tēlu, ko es liku veidot?
15. Nu, ja jūs, līdzko dzirdēsiet bazūnes skaņas, flautas, vijoles, cītaras, stabules un citus mūzikas instrumentus, esat ar mieru zemeties tā tēla priekšā, ko es pavēlēju izveidot, un to pielūgt, tad labi! Bet, ja jūs to nepielūdzat, tad jūs iemetīs tūlīt degošā ceplī. Un kas būtu tāds dievs, kas jūs varētu izglābt no manas rokas?
16. Tad Sadrahs, Mesahs un Abed-Nego atbildēja kēniņam Nebukadnēcare: Uz to mums tev nekas nav jāpaskaidro!
17. Mūsu Dievs, ko mēs godājam, var mūs izglābt no degoša cepla, un Viņš mūs izglābs no tavas rokas, ak, kēniņ.
18. Bet, ja Viņš to arī nedarītu, tad tev būs zināt, ak, kēniņ, ka mēs negodāsim tavus dievus un nepielūgsim to zelta tēlu, ko tu uzstatīji.
19. Tad Nebukadnēcars iedegās dusmās, un viņa vaigs pret Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego galīgi pārvērtās. Viņš pavēlēja cepli sakurināt septiņreiz stiprāk nekā parasti
20. un pavēlēja stiprākajiem vīriem no sava karaspēka vidus saistīt Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego un tos mest degošā ceplī.
21. Tā viņi saistīja šos vīrus viņu apmetņos, svārkos, cepurēs un citās drēbēs un iemeta degošā ceplī.
22. Pēc kēniņa pavēles tik ārkārtīgi sakurināja cepli, ka liesmu svelme nogalināja tos vīrus, kuri atveda Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego.
23. Bet šos trīs vīrus, Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego, iemeta saistītus degošā ceplī.
24. Tad Nebukadnēcars pēkšņi sajuta izbrīnu; viņš steidzīgi cēlās un jautāja saviem padomniekiem: Vai tad mēs neieņemām uguni trīs vīrus saistītus? Tie atbildēja kēniņam: Jā, tiešām tā, ak, kēniņ!
25. Tad viņš atbildēja un sacīja: Bet es redzu četrus brīvi uguni staigājam, un tiem redzami uguns neko nekait, un ceturtais izskatās kā kāda dievišķa būte.

26. Tad Nebukadnēcars piegāja pie degošā cepla un sauca tur iekšā: Sadrah, Mesah un Abed-Nego, jūs visuaugstā Dieva kalpi, nāciet šurp laukā! Tad Sadrahs, Mesahs un Abed-Nego izgāja no uguns.
27. Un zemes pārvaldnieki, priekšnieki un augstākie virsnieki, kas tur bija sapulcējušies, redzēja, ka uguns tiem trim vīriem nemaz nebija kaitējusi: viņu galvas mati nebija apsviluši, viņu apmetņi nebija apdeguši un deguma smaka tajos nebija manāma.
28. Tad Nebukadnēcars izsaucās: Slavēts lai ir Sadraha, Mesaha un Abed-Nego Dievs, kas sūtījis Savu eņģeli un izglābis Savus kalpus, kuri palāvās uz Viņu un netaupīja savu dzīvību, pārkāpdami ķēniņa pavēli, lai negodātu un nepielūgtu citu dievu kā vien savu Dievu!
29. Tādēļ es tagad pavēlu, ka visās tautās, ciltīs un valodās ikvienu, kas zaimotu Sadraha, Mesaha un Abed-Nego Dievu, būs sacirst gabalos un viņa namu pārvērst par drupu kaudzi, jo nav cita Dieva, kas varētu izglābt!
30. Tad ķēniņš no jauna apstiprināja Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego viņu augstajos amatos Bābeles valstī.
31. Ķēniņš Nebukadnēcars griezās ar vēstījumu pie visām tautām, tautībām un valodām, kādas pastāv virs zemes: Miers lai jums ir bagātīgi!
32. Es nolēmu darīt visiem zināmas tās zīmes un tos brīnumus, ko visuaugstais Dievs man darījis. Cik lielas ir Viņa zīmes, un cik vareni Viņa brīnumi! Viņa valstība ir mūžīga, un Viņa valdīšana paliek uz radu radiem!

1. Es, Nebukadnēcars, dzīvoju bez rūpēm mierīgi savā namā un laimīgi savā pilī.
2. Tad man bija sapnis, kas mani uztrauca, un domas, kas man guļot radās galvā, un parādības, ko es garā redzēju, mani izbiedēja.
3. Es pavēlēju atvest pie sevis visus Bābeles gudros, lai tie man manu sapni izskaidrotu.
4. Tad atnāca gudrie zīmju tulki, vārdotāji, kaldeji un zīlnieki, un es tiem atstāstīju savu sapni. Bet tie nevarēja man sapni izskaidrot.
5. Beidzot atnāca Daniēls, ko sauca pēc mana dieva vārda par Beltsacaru un kurā mājā svēto dievu gars. Viņam es atstāstīju savu sapni šādā veidā:
6. Beltsacar, tu visu gudro priekšniek! Es zinu, ka tevī mājā svēto dievu gars un ka nekādu noslēpumu izpratne tev nesagādā grūtības. Uzklusi manu sapni, ko es redzēju, un izskaidro man sapņa nozīmi!
7. Parādība, ko es, gultā gulēdams, redzēju, bija šāda: es redzēju koku, kas stāvēja zemes vidū, un tā augstums bija ārkārtīgi liels.
8. Šis koks kļuva arvien lielāks un varenāks, tā galotne sniedzās līdz debesīm, un tas bija redzams līdz pašam pasaules galam.
9. Tā lapas bija skaistas, tā augļi bagātīgi, un barības tur bija visiem. Lauku zvēri tur atrada pavēni, un putni apakš debess taisīja ligzdas tā zaros, un visa dzīvā radība pārtika no tā.
10. Un es redzēju, gultā gulēdams, sava gara parādībā, ka no debesīm nokāpa eņģelis kā kāds svēts sargs.
11. Viņš sauca stiprā balsī un pavēlēja: nocērt šo koku, apcērtiet tā zarus! Noplūciet tam lapas un izkaisiet tā augļus, lai lauku zvēri aiziet no tā un putni no viņa zariem!
12. Bet tā saknāju ar celma daļu atstājiet zemē, iesaistījuši to dzelzs un vara važās lauku zālē, lai to debesu rasa slacina un tas kopā ar lauku un meža zvēriem paliek saskarē ar zemes zāli.
13. Tanī esošā cilvēka sirds lai top pārvērsta, un tam piešķirta lai top dzīvnieka sirds, un tā lai paiet septiņi gadi.
14. Tas ir svēto sargu lēmums un svēto eņģeļu pavēle, un visi, kas dzīvo, lai atzīst, ka Visuaugstajam ir vara pār cilvēku ķēniņvalstīm, ka Viņš ikvienu ķēniņvalsti dod, kam vien gribēdams, un ka Viņš var paaugstināt līdz ķēniņa godam arī pašu zemāko no cilvēkiem. -
15. Šis ir tas sapnis, ko es, ķēniņš Nebukadnēcars, redzēju; bet tu, Beltsacar, izskaidro tu man, ko šis sapnis nozīmē, tāpēc ka visi manas valsts gudrie to nevar izskaidrot. Bet tu to vari, jo tevī mājā svēto dievu gars!
16. Tad Daniēls, kuru sauca par Beltsacaru, kādu laiku stāvēja pilnīgi sastindzis aiz izbailēm, un viņa domas to biedēja. Bet ķēniņš Nebukadnēcars viņam sacīja: Beltsacar, lai sapnis un tā izskaidrojums tevi neizbiedē! Tad Beltsacars atbildēja un teica: Mans kungs, kaut jel sapnis attiektos uz tiem, kas tevi ienīst, un tā izskaidrojums uz taviem ienaidniekiem!
17. Tas koks, ko tu redzēji, kas kļuva arvien lielāks un varenāks, tā ka tā galotne sniedzās līdz debesīm un tas bija redzams visā pasaulē,
18. kura lapu sega bija skaista, kura augļi bija bagātīgi, no kura pārtika visi, kura pavēnī dzīvoja lauku zvēri un kura zaros vija savas ligzdas debesu putni, -
19. tas esi tu, ak, ķēniņ, kas tu esi kļuvis liels un varens, kura varenība tā pieaugusi, ka tā sniedzās līdz debesīm, un kura vara aizstiepjas līdz pasaules galam.
20. Bet tam, ka ķēniņš redzēja no debesīm nokāpjam svētu sargu, kas sauca: nocērtiet šo koku un iznīciniet to, bet atstājiet tā saknāju un celma daļu zemē dzelzs un vara važās zaļajā lauku zālē, lai tas top debess rasis slacināts un tiek pielīdzināts lauku dzīvniekiem, kamēr viņam pāri būs gājuši septiņi gadi! -
21. Tam ir, ak, ķēniņ, šāda nozīme, un tas ir Visuaugstā lēmums, kas nāks pār manu kungu un ķēniņu:
22. tevi izstums no cilvēku sabiedrības, tu mitīsi pie lopiem laukā, zāli tev dos ēst kā lopiem laukā, debess rasa tevi slacinās; septiņi gadi pāries tev pāri, kamēr tu atzīsi, ka Visuaugstajam ir vara pār

cilvēku valstīm, ka Viņš var piešķirt valsts vadību, kam vien gribēdams.

23. Bet, ka bija pavēlēts, lai koka saknāju ar celma daļu atstāj zemē, tam šāda nozīme: tavu ķēniņa valsti tev atkal atdos, līdzko tu atzīsi, ka debesu Dievs valda pār visu.

24. Tādēļ, ak, ķēniņ, pieņem manu padomu: atsvabinies no saviem grēkiem ar taisnību un no saviem noziegumiem ar žēlsirdību, to parādīdams nelaimīgiem! Varbūt tava labklājība tad varēs pastāvēt jo ilgi.

25. Viss tas arī notika ķēniņa Nebukadnēcara dzīvē.

26. Divpadsmit mēnešus vēlāk, staigādams ķēniņa pilī Bābelē, viņš teica lielīgi:

27. Vai šī nav tā lielā Bābele, ko es uzcēlu ar savu spēku ķēniņam par mājokli un par godu savai varenībai?

28. Šis vārds nebija vēl izskanējis, ka nāca balss no debesīm: Tā tev, ak, ķēniņ Nebukadnēcar, ir likts sacīt: tava ķēniņa valsts un cienība tev ir atņemta!

29. Tevi izstums no cilvēku sabiedrības, tu dzīvosī pie lopiem laukā, tev dos zāli ēst kā lopiem. Un tā paies septiņi gadi, iekāms tu atzīsi, ka Visuaugstākajam ir vara pār cilvēku ķēniņa valstīm un ka Viņš var ķēniņa valsti piešķirt, kam vien Viņš grib.

30. Tūlīt piepildījās šis vārds Nebukadnēcara dzīvē: viņu izstūma no cilvēku sabiedrības, viņš ēda zāli kā lopi laukā, debess rasa slacināja viņa miesu, viņam izauga mati tik gari kā ērgļa spalvas, un viņa nagi bija kā putnu nagi.

31. Kad pagāja noteiktais laiks, es, Nebukadnēcars, pacēlu savas acis uz debesīm, mans saprāts atkal atgriezās manī, un es teicu to Visuaugstāko, es slavēju un pagodināju To, kas dzīvo mūžīgi, kura vara un valdonība ir mūžīga un kura ķēniņa valstība paliek uz radu radiem.

32. Viņa priekšā pazūd nebūtībā visi zemes iedzīvotāji, Viņš dara pēc Sava prāta ar debesu pulkiem un ar zemes iedzīvotājiem. Nav neviena, kas varētu aizkavēt Viņa roku un Viņam sacīt: ko Tu tur dari?

33. Tanī pašā laikā manī atgriezās atpakaļ mans prāts, un par slavu un uzplaukumu manai valstij atgriezās atpakaļ manā rokā arī mana varenība, mana godība un mans spožums. Mani padomnieki un dižciltīgie uzmeklēja mani, iecēla mani atkal ķēnišķā godā, mana vara kļuva vēl lielāka.

34. Es, Nebukadnēcars, tagad slavēju, godinu un augsti teicu debesu Ķēniņu, jo visi Viņa darbi ir patiesība un visi Viņa ceļi ir taisnība: Viņš var pazemot tos, kas lepnībā staigā.

1. Kēniņš Belsacars sarīkoja saviem tūkstoš dižciltīgajiem lieliskas dzīres un dzēra ar tiem kopā vīnu, sēdēdams visu viņu priekšgalā.
2. Vīna skurbumā Belsacars pavēlēja atnest tos zelta un sudraba traukus, ko viņa tēvs Nebukadnēcars bija atvedis no Jeruzāles Dieva nama, lai dzertu vīnu no tiem viņš pats, viņa dižciltīgie, viņa sievas un blakussievas.
3. Tāpēc kalpi atnesa zelta traukus, kas bija nolaupīti Jeruzāles Dieva namā. Kēniņš, viņa dižciltīgie, viņa sievas un blakussievas dzēra vīnu no tiem.
4. Viesi dzēra vīnu un daudzinaja slavas dziesmās savus zelta un sudraba, vara un dzelzs, koka un akmens dievekļus.
5. Tajā brīdī parādījās cilvēka rokas pirksti, tie rakstīja uz pils baltās sienas iepretī kroņlukturim, un kēniņš redzēja virspusi tai rokai, kas rakstīja.
6. Tad kēniņa seja kļuva bāla, bailu pilnas domas pārņēma viņu, viņam galīgi zuda spēki, un viņa ceļi lodzījās.
7. Kēniņš kļiedza stiprā balsī, lai atsauc vārdotājus, kaldejus un zīlniekus, un viņš teica Bābeles gudrajiem: Kas šo rakstu var lasīt un man izskaidrot, to būs ietērpt purpurā un tam dot zelta ķēdi ap kaklu, un tas būs trešais valsts valdībā.
8. Tad pienāca visi kēniņa gudrie, bet tie nevarēja rakstu ne lasīt, ne izskaidrot.
9. Kēniņš Belsacars ļoti izbijās, viņa seja kļuva bāla, un viņa dižciltīgie bija galīgi apjukuši.
10. Tad vecā kēniņiene, kēniņa māte, izdzirdusi kēniņa uzaicinājumus un solījumus, kā arī dižciltīgo uztrauktos saucienus, iegāja tai telpā, kur notika dzīres, un griezās pie kēniņa ar šādu uzrunu: Kēniņš lai dzīvo mūžīgi! Tavas domas lai tevi nebaida, un tavs vaigs lai nenobāl!
11. Tavā valstī ir vīrs, kurā mājo svēto dievu gars; jau tava tēva valdīšanas laikā viņa parādījās dievišķa apgaismība, saprašana un gudrība, tā ka tavs tēvs, kēniņš Nebukadnēcars, viņu iecēla par gudro, vārdotāju, kaldeju un zīlnieku priekšnieku, - tavs tēvs, ak, kēniņ!
12. Tāpēc ka viņa tiešām mājāja augsts gars, prāts un saprašana, kas parādījās viņa spējās sapņu un noslēpumu izskaidrošanā un mīklu uzminēšanā. Tas ir Daniēls, kuram kēniņš piešķīra vārdu Beltsacars. Aicini Daniēlu, tas tev dos izskaidrojumu!
13. Kad nu Daniēlu atveda kēniņa priekšā, kēniņš tam jautāja: Vai tu esi Daniēls, viens no tiem jūdiem, kurus kēniņš, mans tēvs, ir atvedis šurp trimdā?
14. Es dzirdēju par tevi, ka tevī mājot dievišķs gars, ka tevī mīt arī apgaismība, saprašana un liela gudrība.
15. Pie manis nupat atveda gudros un vārdotājus, lai tie izlasītu, lūk, šo rakstu un to man izskaidrotu; bet tie nevarēja man dot izskaidrojumu.
16. Bet par tevi es dzirdēju, ka tu to varot - tu varot izskaidrot noslēpumus. Nu tad, ja tu vari lasīt šo rakstu un man to izskaidrot, tad tevi ietērps purpurā un zelta ķēdi tev tiks ap kaklu, un tu būsi trešais manas valsts valdībā.
17. Tad Daniēls atbildēja kēniņam un sacīja: Paturi savas dāvanas un dod savu atalgojumu citam; bet šo rakstu es izlasīšu, un to es kēniņam izskaidrošu.
18. Ak, kēniņ! Visuvarenais Dievs deva tavam tēvam Nebukadnēcaram valstību un varu, slavu un godu;
19. tās varas priekšā, ko Dievs bija devis, trīcēja un drebēja visas tautas un ciltis, un valodas. Viņš nokāva, ko vien viņš gribēja, un arī dzīvu atstāja, ko gribēja; viņš paaugstināja, ko gribēja, un tāpat pazemoja, ko vien viņš gribēja.
20. Bet, kad viņa sirds palika pārāk lepna un viņa gars apcietinājās līdz pārgalvībai, tad viņu nogāza no troņa un atņēma tam viņa godību.
21. Viņu izstūma no cilvēku sabiedrības, viņš noslīdēja lopu kārtā, viņš dzīvoja pie meža ēzeļiem, viņam deva ēst zāli kā lopiem. Debess rasa slacināja viņa miesu, tiekāms viņš atzina, ka cilvēku valstis pieder visuaugstajam Dievam un Viņš iecēl tajās par valdnieku, kuru gribēdams.
22. Un tu, viņa dēls, Belsacar, neiedvesi sev pazemību savā sirdī, kaut gan tu visu to zināji.

23. Tu drīzāk esi sacēlies pret debesu Kungu, jo dzīrēs kalpi bija spiesti atnest tev un nolikt tev tavā priekšā Dieva nama traukus, un tu un tavi dižciltīgie, tavas sievas un blakussievas, jūs visi dzērāt vīnu no tiem un daudzinājāt īpašās slavas dziesmās savus sudraba un zelta, vara un dzelzs, koka un akmens dievus, kas ne redz, ne dzird un kam nav prāta. Bet tam Dievam, kura rokā stāv tava dzīvības dvesma un visi tavi ceļi un likteņi, tu nedevi godu.
24. Tāpēc Viņš sūtīja šo roku līdz ar tās darināto uzrakstu.
25. Šādi skan tas raksts, kas tur stāv: Mene, mene, tekel, upharsin.
26. Tam ir šāda nozīme: mene - Dievs tavas valstības dienas ir skaitījis un tās izbeidzis;
27. tekel - tu esi svērts svaru kausā un atrasts par vieglu;
28. upharsin - tava valsts ir dalīta un atdota mēdiešiem un persiešiem.
29. Tad Belsacars pavēlēja Daniēlu tērpt purpurā un tam dot zelta ķēdi ap kaklu un ar saucieniem darīt tautai zināmu par viņu, ka viņš valdīs valstī kā trešais.
30. Bet tanī pašā naktī kaldeju ķēniņš Belsacars tika nogalināts, un mēdietis Dārijs pārņēma varu un valdību sešdesmit divu gadu vecumā.

1. Dārijs nolēma iecelt simts divdesmit apgabalu pārvaldniekus, kas būtu sadalīti pa visu valsti,
2. bet pār tiem trīs priekšniekus, un Daniēls bija viens no tiem trim. Pārvaldniekiem bija jādod priekšniekiem pārskats, lai ķēniņam nebūtu zaudējumu.
3. Daniēls bija pārāks par citiem priekšniekiem un par visiem pārvaldniekiem, tāpēc ka viņā mājoja spēcīgs gars; un ķēniņš bija nodomājis uzticēt viņam pārvaldīt visu valsti.
4. Tad priekšnieki un pārvaldnieki meklēja iemeslu, lai varētu apsūdzēt Daniēlu nolaidībā valsts pārvaldes lietās, bet tie nevarēja nekā kaitīga atrast, jo viņš bija uzticams, viņa rīcībā nebija atrodamā nolaidība vai noziegums.
5. Tad tie vīri sacīja: Mēs neatradīsim iemesla apsūdzībai pret šo Daniēlu, varbūt tikai viņa Dieva godināšanas jautājumā.
6. Tad šie priekšnieki un pārvaldnieki gāja kopā pie ķēniņa un sacīja: Ķēniņš Dārijs lai dzīvo mūžīgi!
7. Visi augstākie valsts ierēdņi, priekšnieki, apgabalu pārvaldnieki un valsts padomnieki, kā arī augstākie pavēlnieki nolēma, ka izdodama ķēniņa pavēle, rīkojums un aizliegums, saskaņā ar kuru ikviens, kas trīsdesmit dienu laikā griežas ar lūgšanu vai lūgumu pie kāda dieva vai cilvēka un ne vienīgi pie tevis, ak, ķēniņ, ir iemetams lauvu bedrē.
8. Tad nu pasludini šādu aizliegumu, un tas lai ir rakstīts ķēniņa rīkojums, kas pēc negrozāmiem mēdiešu un persiešu likumiem nekad nevar tikt atcelts!
9. Tad ķēniņš Dārijs lika uzrakstīt šādu rīkojumu ar jaunizsludināmo aizliegumu.
10. Kad Daniēls dzirdēja, ka ir izsludināts šāds rīkojums, viņš gāja savā namā, kur viņam bija augšistabā pret Jeruzālemi vērsti un atvērti logi un kur viņš noietās trīs reizes dienā ceļos, pielūdza un slavēja savu Dievu, kā viņš to visu laiku kārtīgi bija darījis.
11. Tad istabā ielauzās šie viņam naidīgie vīri un atrada to Dievu lūdzam un slavējam.
12. Tad tie gāja pie ķēniņa un tam jautāja: Vai tu neizdevi pavēli, ka ikviens, kas trīsdesmit dienu laikā ko lūgtu no kāda dieva vai cilvēka un ne vienīgi tikai no tevis, ak, ķēniņ, ir iemetams lauvu bedrē? Ķēniņš atbildēja un sacīja: Tiešām, tas tā ir, un pēc mēdiešu un persiešu likumiem pavēle ir negrozāma!
13. Tad tie sacīja ķēniņam: Daniēls, viens no trimdā atvestajiem jūdiem, neievēro ne tevi, ak, ķēniņ, ne tavu pavēli, ko tu izdevi: viņš skaita lūgšanu savam Dievam trīs reizes dienā.
14. Kad ķēniņš to dzirdēja, viņš visai noskuma un sāka prātot, kā izglābt Daniēlu, un līdz pat saules rietam viņš visādi gudroja, kā to atsvabināt.
15. Tad tie paši vīri atkal steigšus devās pie ķēniņa un teica: Tu zini, ak, ķēniņ, mēdiešiem un persiešiem ir tāds likums, ka ķēniņa izdota pavēle nav nedz grozāma, nedz atceļama.
16. Tad ķēniņš pavēlēja atvest Daniēlu un to iemest lauvu bedrē. Ķēniņš sacīja vēl Daniēlam: Tavs Dievs, kam tu kalpo bez mitēšanās, tas lai izglābj tevi!
17. Un apkalpotāji atnesa akmeni un to uzlika bedrei virsū, un ķēniņš aizzīmogoja to ar savu gredzenu un ar savu augstāko ierēdņu zīmogu, lai nekāda neparedzēta iejaukšanās par labu Daniēlam nevarētu notikt.
18. Tad ķēniņš gāja savā pilī un gavēja cauru nakti, viņš nelika arī pasaukt kādu no savām sievietēm, un tomēr viņš nevarēja nemaz gulēt.
19. Rītā agri, tikko svīda gaisma, ķēniņš piecēlās un gāja steigšus uz lauvu bedri.
20. Pienācis bedres tuvumā, viņš sauca noskumušā balsī pēc Daniēla un sacīja: Daniēl, tu dzīvā Dieva kalps! Vai tavs Dievs, kuram tu bez mitēšanās kalpo, tevi ir izglābis no lauvām?
21. Tad Daniēls atbildēja un sacīja: Ķēniņš lai dzīvo mūžīgi!
22. Mans Dievs sūtīja Savu eņģeli un aizturēja lauvām rīkli, ka tie mani neaiztika, jo Viņš zināja, ka es esmu nevainīgs un ka arī pret ķēniņu es neesmu darījis nekā ļauna.
23. Tad ķēniņš kļuva ļoti priecīgs un pavēlēja Daniēlu izvilkt no lauvu bedres. Izrādījās, ka viņam nebija ne mazākā ievainojuma, jo viņš bija pilnīgi uzticējies savam Dievam.
24. Tad ķēniņš pavēlēja atvest tos vīrus, kas bija apsūdzējuši Daniēlu, un tos iemeta lauvu bedrē līdz ar viņu sievietēm un bērniem. Un tie nebija vēl nokrituši līdz bedres dibenam, kad laivas tos sakampa

un saplosīja un tiem sadrupināja visus viņu kaulus.

25. Tad ķēniņš Dārijs rakstīja visām tautām, tautībām un valodām, kas dzīvo zemes virsū: Lai svētības jums būtu bagātīgi!

26. Tā ir mana pavēle: visā manā valstī ikvienam būs bīties un drebēt Daniēla Dieva priekšā, jo tas ir dzīvais Dievs, tas paliek mūžīgi, Viņa valstība ir neiznīcīga, Viņa valdīšanai nav gala.

27. Viņš izglābj un atsvabina, un dara zīmes un brīnumus debesīs un virs zemes, Viņš izglāba Daniēlu no lauvu rīkles.

28. Šis Daniēls kļuva varens vīrs Dārija un persieša Kīra valdīšanas laikā.

1. Bābeles ķēniņa Belsacara pirmajā valdīšanas gadā Daniēls redzēja sapni, un, gulot gultā, viņš sapnī redzēja dažādas parādības. Viņš aprakstīja sapni un atstāstīja tā galveno saturu.
2. Un Daniēls sacīja: Es naktī parādībā redzēju, un lūk, četri debess vēji drāzās cits citam pretī pa plašo pasaules jūru, sakuldami augstus viļņus.
3. No jūras tad izkāpa četri milzīgi zvēri, kas visi bija dažādi pēc sava izskata.
4. Pirmais izskatījās kā lauva, bet tam bija ērgļa spārni. Es aplūkoju to, tiekāms tam izrāva spārnus, un tas piecēlās no zemes, nostājās kā cilvēks uz savām kājām, un tam deva cilvēka sirdi.
5. Un tur bija vēl otrs zvērs, tas izskatījās kā lācis; viņš bija piecēlies tikai ar vienu savu pusi, tam bija zobos trīs ribas. Tam kāds sacīja: celies, ēd daudz gaļas!
6. Un tad es redzēju vēl vienu zvēru, tas izskatījās pēc panteras, bet tam bija četri putna spārni uz muguras. Šim zvēram bija arī četras galvas, tam tika piešķirta valdnieka vara.
7. Un pēc tam es redzēju nakts parādībā ceturto zvēru, tas bija briesmīgs un bīstams, un ārkārtīgi stiprs; tam bija lieli un vareni dzelzs zobi, kā arī nagi no vara, tas aprija un iznīcināja visu, un, kas atlika, to tas samina ar kājām; tas bija pavisam citāds nekā visi pārējie zvēri, tam bija arī desmit ragi.
8. Es aplūkoju uzmanīgi šos ragus un redzēju, ka to starpā parādījās vēl viens mazs rags un trīs no tā agrākiem ragiem tika izlauzti. Un redzi, šim ragam bija acis kā cilvēka acis un mute, kas runāja lielas un pārgalvīgas lietas.
9. Es skatījos tālāk un redzēju, ka nolika krēslus un tajos apsēdās cienīgs sirmgalvis; tam drēbes bija baltas kā sniegs un galvas mati kā tīra vilna; viņa tronis bija no uguns liesmām, un tam bija riteņi, kas gailēja kvēlojošās ugunīs.
10. No viņa izplūda uguns liesmas, un tūkstošu tūkstoši kalpoja viņam, un desmit tūkstoši reiz desmit tūkstoši stāvēja pakalpot gatavi viņa priekšā. Iesākās tiesa, tiesas locekļi nosēdās un atvēra grāmatas.
11. Es raudzījos uz visu izbrīnējies to skaļo runu dēļ, ar kādām uzstājās rags; es skatījos tālāk, kamēr zvēru nogalināja, viņa miesu sadalīja gabalos un to iemeta ugunī.
12. Arī pārējiem zvēriem atņēma varu, un viņu dzīves ilgumu noteica uz gadu un stundu.
13. Kamēr es vēroju nakts parādības, redzi, kā debesu padebešos nāca kāds kā Cilvēka Dēls savā izskatā; tas pienāca pie cienījamā sirmgalvja, un to nostatīja sirmgalvja priekšā.
14. Viņam tad tika piešķirta vara, godība un valdīšana, tā ka viņam pakļāvās visas tautas, tautības un valodas; viņa vara ir mūžīga, viņa ķēniņa valsti neviens nekad nevar iznīcināt.
15. Tā kā es, Daniēls, redzētā dēļ jutos savā garā stipri uztraukts un skatītās parādības iedvesa man bailes,
16. tad es piegāju pie viena no tiem, kas tur stāvēja, un prasīju izskaidrojumu visam tam. Viņš man atbildēja un deva izskaidrojumus par manis redzētām norisēm:
17. četri lielie zvēri ir četri ķēniņi, kas celsies virs zemes.
18. Bet Visuaugstā svētie pārņems valdīšanu un to paturēs mūžīgi, pat mūžu mūžos.
19. Tad es gribēju dabūt skaidrību par ceturto zvēru, kas bija citāds nekā visi pārējie: tas bija sevišķi briesmīgs, ar dzelzs zobiem un vara nagiem, kas aprija visu un to, kas atlika, samina zem savām kājām.
20. Arī par tiem desmit ragiem uz viņa galvas es meklēju skaidrību un par to ragu, kas izriesās, kad trīs ragi bija izkrituši, un kam bija acis un mute, kas runāja lielas un pārgalvīgas lietas un kas bija lielāks nekā visi citi.
21. Es arī redzēju, kā šis rags karoja ar svētajiem un tos arī uzveica,
22. kamēr nāca cienīgais sirmgalvis un piešķīra tiesu un taisnību Visuaugstā svētajiem, un iestājās tas laiks, kad svētie saņēma valstību.
23. Viņš tad man deva šādu paskaidrojumu: ceturtais zvērs ir ceturtais valsts, kas nāks virs zemes un kas ir citāda nekā visas citas valstis: tā aprīs visu zemi, to samīs un satrieks druskās.
24. Desmit ragi nozīmē desmit ķēniņus, kas celsies no šīs valsts, un pēc tiem izvirzīsies viens, kas ir citāds nekā agrākie, un nogāzīs trīs ķēniņus.

25. Tas uzstāsies ar skaļām runām pret Visuaugsto un apvainos Visuaugstā svētos, tas centīsies grozīt svētku laikus un bauslību; viņi būs nodoti viņa varā vienu gadu un divus gadus, un vēl vienu pusgadu.

26. Bet tad notiks tiesa, un tam atņems varu, lai tai darītu galu un to iznīcinātu.

27. Tad nodos ķēniņa valstību, varu un virskundzību pār visām valstīm apakš debesīm Visuaugstā svēto tautai. Tās valstība ir mūžīga, un visas varas tai kalpos un būs padotas. -

28. Tās ir apraksta beigas. Manas pārdomas par redzēto sapni mani, Daniēlu, garā ļoti satrauca, tā ka mainījās mana sejas krāsa, mans vaigs palika bāls, bet savus pārdzīvojumus un sapni dzirdētās runas es paturēju savā sirdī.

1. Kēniņa Belsacara trešajā valdīšanas gadā man, Daniēlam, bija parādība garā, kas atgādināja manu agrāko redzējumu.
2. Man šķita, ka es parādības laikā biju Sūsas pili, kas atrodas Ēlāmas valstī, un es redzēju sevi šai parādībā, ka es biju pie Ulajas upes.
3. Kad es pacēlu savas acis un apskatījos visapkārt, es redzēju vienu aunu, kas stāvēja pie upes; tam bija divi stalti ragi; abi bija gari, bet viens garāks par otru, garākais bija izaudzis beidzamais.
4. Es redzēju, kā auns ar saviem ragiem badījās pret vakariem, pret ziemeļiem un pret dienvidiem; un neviens zvērs nevarēja viņa priekšā pastāvēt, un neviens nevarēja izglābties no viņa varas. Viņš darīja ko gribēdams un kļuva arvien stiprāks.
5. Aunu vēl uzmanīgi novērodams, es jau ievēroju no rietumiem nākam āzi un ejam pāri visai zemei, nemaz nepieskaroties ar kājām zemes virsai. Āzim uz pieres bija stalts rags.
6. Kad tas pienāca pie auna ar tā diviem ragiem, kuru es redzēju stāvam pie upes, tas drāzās dusmu pilns aunam virsū ar visu savu spēku.
7. Un es redzēju, kā tas pievirzījās aunam un dusmās viņam uzbruka, to badīja un tam nolauza abus tā ragus. Aunam nebija spēka tam pretoties; tāpēc āzis nogāza to pie zemes un samina ar kājām, un nebija neviena, kas izglābtu aunu no viņa varas.
8. Tad āzis kļuva pārmērīgi liels, bet, kad tas bija visstiprāks savā spēkā, tam nolūza viņa lielais rags un tā vietā uzauga četri skaisti un ievēribas cienīgi ragi virzienā uz visām četrām debess pusēm.
9. No viena no tiem izcēlās mazs radziņš, bet tas kļuva pārmērīgi liels virzienā uz dienvidiem, uz rītiem un uz skaistākās zemespusi.
10. Tas izauga pat līdz debesu karapulkam un norāva kādus no šā pulka un no zvaigznēm zemē un samina tos.
11. Tas pacēlās savā pārmērīgā pašiedomībā pat līdz šā pulka vadonim, tā ka tas pēdējam atņēma dienišķo upuri, izpostīja un lika negodā viņa svētuma mitekli.
12. Arī debesu karapulks tika aizdots projām līdz ar dienišķo upuri apgrēcības dēļ; un rags nogāza patiesību pie zemes, un viss, ko viņš darīja, tas tam izdevās labi.
13. Tad es dzirdēju kādu svēto runājam, un kāds cits svētais jautāja tam, kas runāja: cik ilgu laiku pastāvēs šī parādība par dienišķo upuri, par apgrēcības postu, ka svētnīca un debesu karapulks tiek atdoti samīdīšanai?
14. Tas atbildēja viņam: līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal savas tiesības.
15. Kad es, Daniēls, redzēju šo parādību un lūkoju to saprast, es ieraudzīju kādu savā priekšā stāvam, kuram bija vīra izskats.
16. Tad es dzirdēju pār Ulajas upes klajumu cilvēka balsi saucam: Gabriēl, izskaidro tam šo parādību!
17. Un viņš nāca pie manis, kur es stāvēju. Kad viņš man tuvojās, es izbijos un nokritu uz sava vaiga; tad viņš teica man: ņem vērā, cilvēka bērns! Jo šī parādība ir par laiku beigām.
18. Kad viņš runāja ar mani, es zaudēju samaņu un nokritu pie zemes uz sava vaiga. Bet viņš saņēma mani un nostatīja mani uz kājām vecajā vietā.
19. Tad viņš man sacīja: redzi, es tev paziņošu, kas notiks beidzamajā dusmības laikā, jo šī parādība ir par Dieva paša nolikto pēdējo laiku.
20. Auns ar diviem ragiem ir mēdiešu un persiešu kēniņi,
21. bet sprogainais āzis ir grieķu kēniņš. Lielais rags uz viņa pieres ir pirmais kēniņš.
22. Kad tas nolūza, tad nāca tā vietā četri citi ragi. Tas nozīmē: četras valstis izveidosies no viņa tautas, bet ne ar tādu varu un spēku, kāds viņam bija.
23. Šo valstu pastāvēšanas pēdējā laikā, kad atkritēji vairošies, celsies bargs un viltīgs kēniņš.
24. Viņam būs liela vara, bet ne viņa paša varas dēļ; viņš ārkārtīgi daudz postīs, un viņam izdosies, un viņš to darīs; viņš postīs varenos un arī svēto tautu.
25. Viņa gudrības dēļ viltība, kuru viņš izmanto savos paņēmienos, tam izdosies; viņš paliks

augstprātīgs un pavisam negaidīti daudzus pazudinās. Bet, kad viņš sacelsies pret Valdnieku, kas ir visu valdnieku Valdnieks, tad Tas to satrieks bez cilvēku roku palīdzības.

26. Parādība par vakariem un rītiem, kas tev darīta zināma, ir uzticības cienīga; paglabā to jo cieši slepenībā, jo līdz tam ir vēl ilgs laiks. -

27. Tad mani, Daniēlu, pārņēma nogurums, un es biju vairākas dienas slims. Bet tad es atkal cēlos, un, kaut es arī veicu savus pienākumus ķēniņa uzdevumā, tomēr parādība mani ārkārtīgi uztrauca, jo es taču nevarēju to pilnīgi izprast.

1. Dārija, Ahasvera dēla, kas bija mēdiešu izcelsmes un bija ieguvis virskundzību kaldeju valstī,
2. pirmajā viņa valdīšanas gadā es, Daniēls, pievērsu savu uzmanību svēto rakstu vārdiem par gadu skaitu, ko Tas Kungs kādreiz Savā vārdā bija atklājis pravietim Jeremijam, proti, ka Jeruzālemei jāpaliekot izpostītai un noplicinātai, un tukšai septiņdesmit gadus.
3. Es griezos tad pie Dieva Tā Kunga, vērsu pret Viņu savu vaigu, Viņu lūgdams un nemitīgi piesaukdams, gavēdams un tērpies sēru drānās un sēdēdams pelnos.
4. Es pielūdzu To Kungu, savu Dievu, un izsūdzēju savus grēkus, sacīdams: ak, Kungs, Tu lielais un bijājamais Dievs, kas uzturi Savu derību un parādi Savu žēlastību tiem, kas Tevi mīl un pilda Tavus baušļus!
5. Mēs grēkojām un darījām netaisnību, mēs bijām bezdievīgi un nepaklausīgi un atkāpāmies no Taviem baušļiem un likumiem;
6. mēs neklausījām arī Taviem kalpiem, praviešiem, kuri runāja Tavā Vārdā uz mūsu ķēniņiem un mūsu valdniekiem, mūsu tēviem un uz visu tautu.
7. Tavā pusē, Kungs, ir taisnība, mums atliek tikai kauna sārtums vaigā, kā tas šodien redzams sejā Jūdās vīriem, Jeruzālemes iedzīvotājiem un visiem israēliešiem tuvumā un tālumā visās zemēs, kur Tu tos esi izklīdinājis viņu neuzticības dēļ, ar ko tie pret Tevi ir apgrēkojušies.
8. Ak, Kungs! Mums jānosarkst aiz kauna, mūsu ķēniņiem, valdniekiem un mūsu tēviem, ka mēs pret Tevi esam apgrēkojušies.
9. Bet Tā Kunga, mūsu Dieva, rokā ir žēlastība un piedošana, kaut gan mēs esam bijuši Viņam nepaklausīgi
10. un neklausījām Tā Kunga, sava Dieva, balsi un nepildījām savās dzīves gaitās Viņa baušļus, ko Viņš mums devis caur Saviem kalpiem, praviešiem.
11. Jā, visa Israēla tauta ir pārkāpusi Tavus likumus, bijusi Tev nepaklausīga un nav sekojusi Taviem norādījumiem. Tādēļ ir nākušas pār mums lāsta un zvēresta sekas, par ko rakstīts Dieva kalpa Mozus bauslībā, tāpēc ka mēs esam grēkojuši pret Dievu.
12. Un Viņš ir izpildījis mūsu vidū Savus draudus, ko Viņš vērsis pret mums un mūsu valdniekiem, kas pār mums valdīja, ka Viņš mums sūtīs lielu ļaunumu, tādu nelaimi, kāda vēl nekur apakš debess nav notikusi kā Jeruzālemē.
13. Jā, kā tas rakstīts Mozus bauslībā, tā arī visa šī nelaime pār mums nākusi, bet mēs ar To Kungu, mūsu Dievu, neesam centušies izlīdzināties, ka mēs būtu atsacījušies no saviem grēkiem un būtu piegriezuši uzmanību Tavai patiesībai un mūsu uzticībai Tev.
14. Tādēļ Tas Kungs bija nodomājis mums šo nelaimi un to mums arī uzsūtījis, jo Tas Kungs ir taisns visos Savos darbos, tikai mēs neklausījām Viņa balsi.
15. Un nu, ak, Kungs, mūsu Dievs, kas esi izvedis Savu tautu no Ēģiptes zemes ar stipru roku un darījis slavenu Savu Vārdu līdz pat mūsu dienām, - mēs grēkojām un bijām bezdievīgi.
16. Ak, Kungs, pēc Savas žēlastības nogriez Savas dusmas un Savu bardzību no Jerumjzālemes, no Sava svētā kalna! Jo mūsu grēku un mūsu tēvu noziegumu dēļ ir Jeruzāleme un Tava tauta kļuvusi par apsmieklu visiem, kas mums visapkārt dzīvo.
17. Bet tagad uzklasi, mūsu Dievs, Sava kalpa lūgšanu un piesaukšanu un apgaismo Savu vaigu pār Savu svēto vietu, kas ir izpostīta un tuksnesim līdzīga kļuvusi, un dari to Tevis paša dēļ, ak, Kungs!
18. Piegriez, mans Dievs, man Savu ausi un klausies! Atver Savas acis un uzlūko mūsu drupas un to pilsētu, kas nosaukta pēc Tava Vārda! Jo mēs zemojamies Tava vaiga priekšā ar savām lūgšanām, balstīdamies ne uz savu taisnību, bet cerēdami un paļaudamies uz Tavu lielo žēlastību.
19. Ak, Kungs, paklasi! Ak, Kungs, piedod! Ak, Kungs, ņem vērā, dari to un nekavējies Sevis paša dēļ, mans Dievs! Jo Tava pilsēta un Tava tauta - abas ir nosauktas pēc Tava Vārda.
20. Kamēr es vēl tā runāju un pielūdzu Dievu, izsūdzēju savus un savas tautas grēkus un zemojos savā lūgšanā par Dieva svēto kalnu Tā Kunga, sava Dieva, priekšā,
21. kamēr es lūdzu, pie manis steigšus laidās šurp tas Gabriēls, kuru es jau redzēju agrāk savā pirmajā redzējumā, un pieskārās man ap vakara upura laiku.

22. Viņš taisījās man dot paskaidrojumus un uzrunāja mani ar šādiem vārdiem: Daniēl, es esmu jau ieradies, lai palīdzētu tev nākt pie īstās lietu izpratnes.
23. Kad tu iesāki Dievu lūgt, man atklājās Dieva vārds, un es ierados, lai tev dotu ziņu, jo tu esi it īpaši iemīļots vīrs. Tad nu ņem vērā šo vārdu, lai tev šī atklāsme būtu pilnīgi saprotama!
24. Ir nolemts par tavu tautu un tavu svēto pilsētu - dot tām septiņdesmit nedēļas laika, lai apgrēcība izbeigtos, grēku mērs taptu pilns, lai izpirktu un salīdzinātu pārkāpumus un panāktu mūžīgo taisnību, lai piepildītos praviešu skatījumi un pasludinājumi par nākotni un lai iesvaidītu visusvētāko.
25. Tādēļ zini un saproti: no tā laika, kad atskanēja vārds par Jeruzālemes atjaunošanu un uzcelšanu, līdz svaidītam valdniekam jāpauz septiņām nedēļām, un pēc tam sešdesmit divu nedēļu laikā to atkal atjaunos un uzcel ar tirgus laukumiem, ar ielām un grāvjiem, kaut arī spaidu pilnā laikā.
26. Un pēc tām sešdesmit divām nedēļām tas svaidītais tiks nogalināts, gan ne viņa vainas dēļ; pilsētu un svētnīcu izpostīs kāda valdnieka karaspēks. Ieradīsies arī pats šis valdnieks, bet tam gals būs plūdos; līdz pašam galam būs karš, un norisināsies iepriekš stingri nolemtā postīšana un zemes noplicināšana.
27. Un viņš ar daudziem slēgs ciešu derību uz vienu nedēļu; un nedēļas vidū tiks atcelts kaujamais un ēdamais upuris; to vietā kā pirmās izvirzīsies postīšanas negantības, un proti - tik ilgi, kamēr iepriekš nolemtā iznīcināšana pārvelsies pāri arī pašai postīšanai un postītājiem.

1. Persieša ķēniņa Kīra trešajā valdīšanas gadā Daniēlam, kuru sauca arī par Beltsacaru, tika dota atklāsme; šī atklāsme ir patiesa un norāda uz lielām bēdām; viņš piegriezta atklāsmei lielu vērību un uzmanīgi novēroja pašu parādību, to izprazdams.
2. Tanī laikā man, Daniēlam, bija sāras trīs nedēļas:
3. es atturējos no smalkiem ēdieniem, gaļu un vīnu es neņēmu ne mutē. Es nesvaidījos arī ar eļļu, tiekāms pagāja trīs nedēļas.
4. Pirmā mēneša divdesmit ceturtajā dienā es biju dižupes Hidekeles krastā;
5. un, kad es tur pacēlu savas acis un raudzījos visapkārt, es redzēju vīru, kas bija ģērbies linu tērpā; ap viņa gurniem tam bija josta no tīra Uphas zelta.
6. Viņa miesa bija kā hrizolīts, viņa vaigs spīdēja kā zibens un viņa acis kā degošas liesmas, viņa rokas un kājas laistījās kā smalki nogludināts varš, un, kad viņš runāja, viņa balss skanēja kā ļaužu pulka rūkoņa.
7. Es, Daniēls, biju vienīgais, kas redzēja šo parādību; visi citi, tie vīri, kas bija pie manis, to neredzēja; tos pārņēma tādas bailes, ka tie aizbēga un paslēpās.
8. Es paliku viens pats un uzlūkoju šo vareno parādību. Man izzuda visi spēki, mans vaigs zaudēja savu krāsu līdz nepazīšanai, un es kļuvu galīgi bezspēcīgs.
9. Kad viņš iesāka skaļi runāt un kad es izdzirdēju viņa vārdu plūsmu, es nokritu kā pamiris uz sava vaiga pie zemes.
10. Un redzi, piepeši kāda roka aizskāra mani un palīdzēja man piecelties uz maniem trīcošiem ceļiem un manām rokām.
11. Un viņš man sacīja: Daniēl, mans ļoti mīlais vīrs! Uzklusies, ko es tev tagad teikšu: paliec savā vietā stāvam, es esmu pie tevis sūtīts. - Kad viņš mani tā uzrunāja, es piecēlos nedroši un trīcēdams uz savām kājām.
12. Tad viņš turpināja: nebīsties, Daniēl! Jau no pirmās dienas, kopš tu centies izprast notikušo un pazemojies sava Dieva priekšā, tavi vārdi ir uzklausi, un es gribēju ierasties tavas lūgšanas dēļ.
13. Bet persiešu valsts sargeņģelis mani atturēja divdesmit vienu dienu, kamēr beidzot Mihaēls, viens no galveniem sargeņģeļu priekšniekiem, man nāca palīgā, un man izdevās atstāt Mihaēlu vienu pašu pie persiešu ķēniņu sargeņģeļa,
14. un es atnācu tev paziņot, kas ar tavu tautu notiks laiku galā, jo šī parādība ir par tālām nākamajām dienām, par pašu beidzamo laiku posmu. -
15. Kad viņš tā uz mani runāja, es nodūru acis un klusēju.
16. Bet tad tas, kas savā veidojumā bija līdzīgs cilvēkam, aizskāra manas lūpas, tā ka es varēju atvērt savu muti un atkal runāt. Es teicu tam, kas stāvēja pie manis: mans kungs! Skatot to, ko es redzēju, mani pārņēma tādas nāves bailes, ka man zuda spēki.
17. Un kā tāds mana kunga niecīgais kalps lai runā ar tik augstu kungu? Man galīgi pietrūka spēka, un pat elpa man aizrāvās!
18. Tad tas, kas izskatījās kā cilvēks, aizskāra mani vēlreiz un piešķīra man jaunu spēku
19. un teica man: nebīsties, mans ļoti mīlais vīrs! Miers lai ir ar tevi! Ņemies drošu prātu, jā, drošu prātu ņemies un esi stiprs! - Kad viņš ar mani tā runāja, es sajutu sevī jaunu spēku un teicu viņam: lai nu tagad runā mans kungs, jo tu mani stiprināji.
20. Tad viņš man atbildēja: vai tu zini, kādēļ es atnācu pie tevis! Diemžēl man tagad tūliņ jāgriežas atpakaļ, lai cīnītos ar persiešu sargeņģeli, bet, kad es būšu ar to galā, tad ieradīsies Grieķijas sargeņģelis,
21. bet nav neviena, kas man palīdzētu cīņā pret tiem abiem, kā vien jūsu sargeņģelis Mihaēls.

1. Tomēr arī es viņam palīdzēju un stāvēju viņam līdzās kā sargs un palīgs mēdiešu ķēniņa Dārija pirmajā valdīšanas gadā. Bet tagad es tev pasludināšu, kas stāv rakstīts patiesības grāmatā.
2. Es tev tagad pasludināšu patiesību. Redzi, Persijā celsies vēl trīs ķēniņi, ceturtais būs bagātāks par visiem citiem. Un, kad viņš ar savu bagātību būs kļuvis varens, viņš izlietos visus līdzekļus un sacels visus karam pret Grieķijas ķēniņa valsti.
3. Tad celsies varonīgs ķēniņš un valdīs pār ārkārtīgi varenu valsti. Viņš sasniegs un piepildīs savos centienos visu, ko vien vēlēšies.
4. Bet, tikko viņš būs sasniedzis visu savas varas pilnību, sabruks arī viņa valsts, un to sadalīs virzienos uz visām četrām debess pusēm; bet tā nenāks ne viņa pēcnācēju rokās, nedz arī paturēs to varu, kāda viņam bija, jo viņa valsts tiks iznīcināta, to iegūs savā varā citi.
5. Pēc tam varens kļūs dienvidvalsts ķēniņš, bet vēl varenāks par viņu kļūs viens no viņa karavadoņiem, un tas pārņems virskundzību, un tālu sniegsies un liela būs viņa valsts.
6. Pēc kādiem gadiem tie apvienosies un dienvidvalsts ķēniņa meita dosies pie ziemeļvalsts ķēniņa, lai nodibinātu miera attiecības; bet viņa rokas nebūs pietiekami stipras, viņš nepaturēs savu varu, ķēniņa meita turpretī tiks nodota un kritīs līdz ar saviem pavadoņiem, ar savu bērnu, ar savu tēvu un to, kas viņu, ķēniņa meitu, bija zināmu laiku varenu darījis.
7. Bet no viņas celma saknes rietīsies atvase; kā atriebējs tas ies pret ziemeļvalsts ķēniņa karaspēku un iebruks tā cietoksni; viņš uzvarēs un rīkosies ar ziemeļniekiem pēc patikas.
8. Arī viņu dievus un dievekļu tēlus ar visiem to augstvērtīgiem piederumiem un dārgajiem sudraba un zelta traukiem viņš aizvedīs kā laupījumu uz Ēģipti un tad kādus gadus atturēsies no sadursmēm ar ziemeļvalsts ķēniņu.
9. Tad tas uzbruks dienvidvalsts ķēniņa valstij, bet drīz atgriezīsies atpakaļ savā zemē.
10. Bet viņa dēls taisīsies karam un savāks lielu daudzumu ārkārtīgi spēcīga karaspēka; tas uzbruks un applūdinās zemi kā milzīga straume un otrā karagājienā aizvirzīsies līdz zemes stiprajam cietoksnim.
11. Tad dienvidvalsts ķēniņš, dūsmās sarūgtināts, celsies un dosies ar to - ar ziemeļvalsts ķēniņu - karot; pēdējais izrīkos lielu karaspēku, bet šis karaspēks kritīs viņa pretinieka rokā un, neraugoties uz savu lielumu, tiks iznīcināts.
12. Šīs uzvaras sekas būs tās, ka dienvidvalsts ķēniņa gars kļūs lepns, bet kaut viņš arī noguldītu cīņā desmitiem tūkstošiem savējo un pretinieku, viņš tomēr negūs virsroku.
13. Ziemeļvalsts ķēniņš vēlreiz izrīkos karaspēku vēl lielāku nekā agrāk un nāks pēc dažiem gadiem atkal ar lielu spēku un varu.
14. Tanī laikā daudzi celsies pret dienvidvalsts ķēniņu, arī no tavas tautas daži lepni uzstāsies, lai piepildītu pravieša pasludinājumu, bet tie kritīs.
15. Tad nāks ziemeļvalsts ķēniņš un uzmetīs valni un ieņems kādu stipri nocietinātu pilsētu. Dienvidvalsts karaspēks nenoturēsies, pat tā izlasei nepietiks spēka, lai izrādītu nepieciešamo pretestību.
16. Tādēļ tas, kas bija devies cīņā pret viņu, rīkosies pēc patikas, un neviens to nevarēs kavēt; viņš apmetīsies skaistajā zemē, to postīs un vietumis pārvērtīs neauglīgā kailatnē.
17. Vēlāk viņš veltīs savu uzmanību tam, lai arī visu sava pretinieka valsti viņš dabūtu savā varā. Tāpēc viņš slēgs ar viņu līgumu un dos tam vienu no savām jaunajām meitām par sievu, lai liktu postā visu dienvidu zemi. Tomēr tas tā nenotiks, un tas viņam neizdosies.
18. Tad viņš piegriezīs vērību jūras salām un piekrastēm un uzvarēs daudzas. Bet viens karavadonis darīs galu viņa nievu pilniem smiekliem un viņam sāpīgi atmaksās par viņa ņirgāšanos.
19. Pēc tam viņš piegriezīs savu vērību savas zemes cietokšņiem, bet šai lietā kļups un kritīs un pazudīs uz visiem laikiem.
20. Viņa vietā nāks cits, kas sūtīs savu nodevu ievācēju pa savas valsts jauko zemi; bet jau pēc dažām dienām viņš tiks padarīts nekaitīgs un pie tam ne dūsmās un ne karā.
21. Viņa vietā nāks neieredzēts un nicināms cilvēks, kam ķēniņa gods nebija paredzēts, bet viņš nāks

negaidot un piesavināsies valdību ar saldu vārdu viltu.

22. Karaspēki, kas bija saplūduši kopā no visām pusēm, viņa priekšā atkal aizplūdīs projām uz visām pusēm; satriekts kļūs arī valdnieks, ar kuru viņš bija noslēdzis savienību,

23. jo tūlīt pēc draudzības noslēgšanas ar to viņš lietos viltību un celsies pret to un to uzvarēs, neraugoties uz savu mazo karaspēku.

24. Negaidīti viņš iebruks kādas zemes bagātākos novados un izdarīs lietas, kādas nav darījuši ne viņa tēvi, ne tēvu tēvi. Viņš iedzīvotājiem izšķērdīgi izdalīs salaupīto mantu un zemes gabalus, bet viņš vērsīs savus nolūkus pret viņu stiprajām pilīm, kaut gan tikai kādu īsu laiku.

25. Pēc tam viņš virzīs visu savu varu un vērsīs savu drošsirdību pret dienvidvalsts ķēniņu, nostādamies liela karaspēka priekšgalā; arī dienvidvalsts ķēniņš dosies karā ar lielu un it īpaši spēcīgu karaspēku, bet nenoturēsies, jo pret viņu izprātos uzbrukumus;

26. viņa paša galda biedri izraisīs viņa bojāeju; viņa karaspēks izklidīs, un daudzi nogalināti kritīs.

27. Abi ķēniņi turēs katrs savā sirdī ļauna viltus pilnas domas; tie pie viena galda apmelos viens otru, bet piepildīt dzīvē savu viltu vienam pret otru tiem neizdosies, jo gals stāv vēl priekšā un gaida uz Dieva nolikto laiku.

28. Tad viņš, ziemeļvalsts ķēniņš, atgriezīsies savā zemē ar lielu mantu, bet viņa sirds būs pret svēto derību; savu nodomu šai ziņā viņš tomēr izvedīs dzīvē un atgriezīsies savā zemē.

29. Noteiktā laikā viņš celsies un ies pret dienvidvalsti, taču šoreiz nebūs tā, kā bija pirmoreiz,

30. jo viņam pretī stāsies kuģi no Kitimas, tā ka viņš zaudēs drosmi un griezīsies savās dusmās un bardzībā pret svēto derību un raidīs savus skatus uz tiem, kuri atkrīt no svētās derības, un piesaistīs viņus pie sevis.

31. Tad novietosies svētajā pilsētā viņa sūtītie karavīri, kas liks negodā svētnīcu un pili; viņi pārtrauks dienišķo upuri un darīs negantību, un nesīs postu.

32. Ar glaimu un pavadinājumu pilniem vārdiem viņš pamudinās tos, kas sliecas pārkāpt derību, galīgi lauzt savu uzticību Tam Kungam; bet tie ļaudis, kas pazīst savu Dievu, paliks stipri, pastāvēs un rīkosies pēc savas pārliecības.

33. Sapratīgie tautā daudzus apgaismos, bet ar zobenu un uguni, ar iemešanu cietumā un mantas izlaupīšanu tos uz laiku nomāks un aizkavēs.

34. Savā neveiksmē viņi gan saņems nelielu palīdzību, bet daudzi tiem pievienosies tikai ar viltus domām sirdī.

35. Arī no sapratīgiem daži kritīs, lai taptu šķīstīti, vētīti un garīgi tīrīti līdz dienu beigām, jo Dieva noliktais pēdējais laiks vēl nav klāt.

36. Un ķēniņš rīkosies pēc savas patikas, viņš būs pilns pašiedomas un šķītīs pats sev lielāks esam par visiem dieviem, nostāsies pret dzīvo Dievu un runās negantus vārdus, un tas gūs panākumus, tiekāms Dieva dusmu mērs būs pilns, jo notiks, kas nolemts.

37. Viņš neievēros arī savu tēvu dievus, nedz to, ko sievas iemīlojušas, nedz kādu citu dievu, bet pacelsies iedomībā pāri par visiem.

38. Visu to vietā viņš cienīs piļu un cietokšņu dievu un vienu tādu dievu, ko nepazīna viņa tēvi, viņš godās to ar zeltu, sudrabu, ar dārgakmeņiem un ar citām dārgām mantām.

39. Cietokšņos un nocietinātās vietās viņš novietos šā svešā dieva atzinējus. Kas to atzīs, tiem viņš parādīs lielu godu, tiem viņš piešķirs varu valdīt pār daudziem un izdalīs tiem zemi par algu.

40. Pašās laiku beigās dienvidvalsts ķēniņš savā naidā sadursies ar to, un tad ziemeļvalsts ķēniņš dosies pret viņu ar ratiem un jātniekiem un ar daudz kuģiem; tas iebruks viņa dienvidu zemē un pārplūdinās to, un viņa karaspēka viļņi skalosies tai pāri.

41. Viņš iebruks arī skaistajā zemē un desmitiem tūkstošiem ļaužu dabūs galu; taču tie paglābsies no viņa varas: Edoms, Moābs un amoniešu lielākā daļa.

42. Tad viņš izstieps savu roku vēl tālāk pēc vairākām zemēm; arī Ēģiptes zeme no viņa neizbēgs,

43. bet viņš iegūs savā varā Ēģiptes zelta un sudraba un visus tās dārgumu krājumus. Libieši un etiopieši kalpos viņa pavadoņībā.

44. Bet ziņas no rītiem un no ziemeļiem viņu izbiedēs un uztrauks, un ar ārkārtīgām dusmām un bardzību viņš dosies kara gājienā, lai daudzus nogalinātu un izdeldētu.

45. Viņš uzcel savas pilīm līdzīgās teltis starp Lielo jūru un svētās godības kalnu; bet tad pienāks viņa gals, un palīdzības ne no viena tam nebūs.

1. Tanī laikā celsies Mihaēls, lielais eņģeļu valdnieks, kas pasargā tavus tautiešus. Tad nāks bēdu laiki, kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas, līdz pat šim laikam; taču tanī laikā tava tauta paglābsies - visi, kas ierakstīti dzīvības grāmatā.
2. Un daudzi no tiem, kas dus zemes pīšļos, uzmodīsies: citi mūžīgai dzīvībai, citi mūžīgam negodam un kaunam.
3. Bet sapratīgie mirdzēs kā debesjuma spožums, un tie, kas daudzus veduši pie taisnības, kā zvaigznes mūžīgi mūžam.
4. Bet tu, Daniēl, paglabā labi slepenībā šais atklāsmēs sacīto un apzīmogo šo grāmatu līdz pēdējam beigu laikam; daudzi to tad izpētīs, un atziņas vairošies! -
5. Kad es, Daniēls, tad apskatījos visapkārt, es vēl redzēju: vēl citi divi eņģeļi stāvēja pie upes, viens šinī, otrs otrā krastā;
6. viens no tiem jautāja tam linu audeklā tērptajam vīram, kas tagad stāvēja pār upes ūdeņiem: kad tad būs šiem brīnumiem gals?
7. Tad es redzēju, ka tas linu audeklā tērptais vīrs, kas stāvēja pār upes ūdeņiem, pacēla savu labo un savu kreiso roku pret debesīm, un es dzirdēju, kā viņš zvērēja pie Tā, kurš dzīvo mūžīgi: paies viens gads un vēl divi gadi, un viens pusgads, un, tiklīdz svētās tautas postītāja vara būs galā un beigsies svētās tautas klišana, tad viss tas piepildīsies un notiks!
8. Es to gan dzirdēju, bet nesapratu un tādēļ jautāju: mans kungs, kāds iznākums būs visam tam un kāds gals?
9. Un viņš man atbildēja: ej, Daniēl! Jo atklāsmēm jāpaliek apslēptām un aizzīmogatām līdz pašam laiku galam.
10. Daudzi tiks izraudzīti, šķīstīti un tīrīti, un pārbaudīti, bet bezdievīgie paliks bezdievīgi, un tie to nesapratīs, bet sapratīgie to sapratīs.
11. Un no tā laika, kad pārtrauks dienišķo upuri, kad sāksies negantība un postīšana, paies tūkstoš divi simti deviņdesmit dienas.
12. Svētīgs, kas to iztur un pārdzīvo un sasniedz tūkstoš trīs simti trīsdesmit piecas dienas!
13. Bet tu ej un noej beidzamajam laiku posmam pretī līdz galam! Tagad tu drīksti dusēt, un pēc tam tu atkal celsies saņemt savu tiesu pastarā galā visu dienu beigās.

Hozejas grāmata

Nodaļa 1

1. Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Hozeju, Beērija dēlu, Jūdas zemes ķēniņu Usijas, Jotāma, Ahasa un Hiskijas laikā un Israēla ķēniņa Jerobeāma, Joasa dēla, valdīšanas laikā.
2. Kad Tas Kungs sāka runāt ar Hozejas muti, Viņš viņam sacīja: Ej un ņem sev netikli sievu līdz ar netiklībā dzimušiem bērniem, jo zeme arvien vairāk atkrīt no Tā Kunga un kļūst netikla.
3. Un Hozeja gāja un ņēma Gomeru, Diblaima meitu, sev par sievu. Viņa tapa grūta un dzemdēja viņam dēlu.
4. Tad Tas Kungs teica viņam: Piešķir viņam vārdu Jezreēls. Jo paies vēl tikai īss brīdis - un Es piemeklēšu Jehus namam Jezreēlā izlietās asinis un darīšu galu Israēla nama ķēniņa valstij.
5. Tāpat Es salauzīšu tai dienā Israēla stopu Jezreēla ielejā.
6. Un viņa tapa atkal grūta un dzemdēja meitu, un Tas Kungs viņam sacīja: Dod viņai vārdu Lo-Ruhama, jo Es turpmāk vairs neiežēlošos par Israēla namu, lai Es tā locekļiem piedotu.
7. Bet par Jūdas namu Es gribu apžēloties un gribu tā locekļiem palīdzēt ar Tā Kunga, viņu Dieva, spēku; bet Es viņiem nepalīdzēšu nedz ar stopu, nedz ar zobenu un ieročiem, nedz arī ar zirgiem un jātniekiem.
8. Un, kad viņa bija atšķīrusi no krūts Lo-Ruhamu, viņa tapa atkal grūta un dzemdēja dēlu.
9. Tad sacīja Tas Kungs: Nosauc viņu par Lo-Ammi, jo jūs neesat Mana tauta, un Es nebūšu jūsējais.

1. Tomēr Israēla bērnu skaits reiz būs kā smiltis jūrmalā, ko nevar nedz saskaitīt, nedz aplēst. Un notiks, ka tai vietā, kur viņiem reiz sacīja: jūs neesat Mana tauta, - viņiem atkal no jauna sacīs: jūs tā dzīvā Dieva bērni!
2. Un Jūdās bērni un Israēla bērni sadosies kopā un pulcēsies ap vienu augstāku priekšnieku un aizies no tās zemes, jo Jezreēla diena būs liela diena.
3. Sakiet saviem brāļiem: viņi tomēr ir Mana tauta, - un savām māsām: viņas tomēr ir žēlastību atradušas.
4. Eita tiesā ar savu māti, nododiet nosodītāju spriedumu par viņu: viņa jau patiesībā nav Mana sieva, un Es negribu viņas vīrs būt. Pavēliet viņai izdzēst netiklības zīmes viņas vaigā un laulības pārkāpšanas zīmes uz viņas krūtīm,
5. lai Es neizgērbju viņu kailu un neparādu viņu tādu, kāda viņa bija piedzimstot, un lai Es viņu nepadaru līdzīgu tuksnesim un izkaltošai zemei un nelieku viņai nomirt aiz slāpēm,
6. un lai Es neparādu nekādu žēlastību viņas bērniem, jo tie ir netikles bērni,
7. tāpēc ka viņu māte ir netikle un, kaut būdama viņu dzīvības devēja, uzvedas joprojām bez kādas kauna sajūtas un saka: es turēšos pie saviem mīlākajiem, kas man dod maizi un ūdeni, vilnu un linus, eļļu un dzērienus!
8. Tādēļ, raugi, Es aizaudzēšu tavu ceļu ar ērkšķiem un aizvilkšu tam priekšā žogu, tā ka viņa neatradīs pat vairs sava kājceļu,
9. un, kad tad viņa skries pakaļ saviem mīlākajiem, tad lai viņa tos nesastop, un, kad viņa tos meklēs, tad lai viņa tos nespētu atrast un lai viņa būtu spiesta teikt: es atgriezīšos pie sava agrākā vīra, pie kā man klājās labāk nekā tagad!
10. Jo viņa negrib zināt, ka Es tas esmu, kas viņai dod labību, vīnogu sulu un eļļu un kas viņai piešķir arī daudz sudraba un zelta, ko viņi izlietoja Baalam.
11. Tādēļ Es viņai savā laikā atņemšu labību un savu vīnogu sulu, un Es nepiešķiršu viņai vairs savu vilnu un savus linus, ar kuru audumiem viņa lai segtu savu kailumu.
12. Es tad atsegšu viņas kaunu viņas netiklo draugu acu priekšā, un nevienam nebūs viņu paglābt no Manas rokas!
13. Un Es darīšu galu visiem viņas priekiem, svētkiem, jauna mēneša svinībām, sabata svētīšanai un visām svētku dienām.
14. Un Es nopostīšu viņas vīna un vīges kokus, jo viņa saka: tie ir mana netikles alga, ko man piešķirušī mani mīļākie. - Bet Es viņas dārzus pārvērtīšu par mežu, lai to kokus apgrauztu un apēstu postītāji zvēri.
15. Tāpat Es likšu viņai bargi sajūst viņas Baala dievību godināšanai veltījamās svētku dienas, kad viņa nes tām kvēpināmos ziedojumus un grezno sevi ar pieres sprādzēm un kakla vijām un skrien pakaļ saviem mīlākajiem, bet Mani pilnīgi aizmirst, saka Tas Kungs.
16. Tāpēc, raugi, Es viņu vilinādams aizraušu un vedīšu viņu tuksnesī un runāšu laipni ar viņu,
17. un atdošu viņai, tur būdams, viņas vīnadārzus, un Ahoras ieleju pārvērtīšu par cerību vārtiem. Un tur tad viņa būs piekāpīga un dziedās kā savas jaunības dienās, kad viņa izgāja no Ēģiptes zemes.
18. Tad tanī dienā, saka Tas Kungs, tu Mani sauksi: mans vīrs, un nesauksi Mani vairs: mans Baals.
19. Jo Es gribu piespiest viņas muti un lūpas nekad vairs nelietot Baala dievību vārdus, tā ka lai neviens tos nekad vairs neatcerētos.
20. Un Es noslēgšu tai pašā dienā viņas labā derību ar dzīvniekiem laukā, ar putniem apakš debess, ar rāpuļiem un tārpiem uz pašas zemes; Es salauzīšu stopus un zobenus, Es iznīdēšu pašu karu un ļaušu ļaudīm mierīgi dzīvot.
21. Un Es saderēšos ar tevi uz mūžu mūžiem, Es gribu saistīties ar tevi savstarpējā uzticībā un palāvībā pēc tiesas un taisnības laipnīgumā un žēlastībā,
22. Es saderēšos ar tevi ticībā un nezūdamā uzticībā, un tu atzīsi To Kungu.
23. Un tai pašā dienā, saka Tas Kungs, Es būšu labvēlīgs un piekāpīgs: Es uzklausīšu debesis, un debesis uzklausīs zemi,

24. un zeme būs labvēlīga labībai, vīnogu sulai un eļļai, un tie būs labvēlīgi un paklausīgi Jezreēlam.
25. Un Es visas šīs lietas paturēšu Sev sēklai zemes virsū, Es tām likšu augt un apžēlošos par to, kas bija nežēlastībā, par nemīloto Lo-Ruhamu, un teikšu tam, kas nebija Manas tautas, Savam Lo-Ammī: tu esi Mana tauta! - un viņš teiks Man: Tu esi mans Dievs!

Nodaļa 3

1. Un Tas Kungs sacīja man: Ej vēlreiz un iemīli precētu sievu, kas ir cita mīlākā un kas pārkāpj laulību, tāpat kā Tas Kungs mīl Israēla bērnus, kaut viņi labāk piegriežas citiem dieviem un mīl šiem dieviem ziedojumam domātos rozīņu raušus.
2. Un es ieguvu viņu par piecpadsmit sudraba gabaliem un par pusotra sieka miežu.
3. Tad es viņai teicu: Paliec pie manis kā mana vienīgā ilgu laiku, atturies no netiklības un nepiederi nevienam citam vīram, tad arī es būšu pret tevi kā tavējais un tomēr būšu atturīgs.
4. Jo ilgu laiku Israēla bērni būs bez ķēniņa un pārvaldniekiem, bez kaujamiem upuriem un bez altāra, bez efoda, bez terafīma.
5. Pēc tam Israēla bērni atgriezīsies un meklēs To Kungu, savu Dievu, un Dāvidu, savu ķēniņu, un, bijībā trīsēdami, nāks pie Tā Kunga un pie Viņa žēlastības pēdējās dienās.

1. Klausaities Tā Kunga vārdu jūs, Israēla bērni! Jo Tam Kungam ir pamats norāt zemes iedzīvotājus, tāpēc ka zemē nav uzticības, nav mīlestības un nav Dieva atziņas.
2. Toties ik uz soļa dzirdama Dieva zaimošana, skan nepareizi zvēresti, tiek pausti meli, notiek slepkavības, zādzības, laulības pārkāpšanas, un viens asiņains noziegums seko otram.
3. Tādēļ zemes stāvoklis būs nožēlojams, un visiem tās iedzīvotājiem klāsies ļauni; iznīcība skars pat zvērus laukā, putnus apakš debess un pat zivis jūrā!
4. Tomēr nebūs sūdzēties, nedz arī kādu nosodīt, jo visa tava tauta jau ir kā priesteri, ar kuriem tā pati ir pastāvīgi nemierā.
5. Tāpēc tu, priesteri, kritīsi gaišā laikā, un līdzās tev kritīs pravietis naktī; tā Es iznīcināšu tavu māti, visu tautu.
6. Un Mana tauta iznīkst kopā ar viņiem aiz atziņas trūkuma, un tā negrib neko mācīties. Ja tu, priesteri, esi atmetis Dieva vārdu, tad Es atmetīšu arī tevi, ka tu vairs nekalposi kā Mans priesteris. Tu aizmirsīsi sava Dieva baušļus, tāpēc Es aizmirsīšu tavus bērnus.
7. Jo vairāk viņu top, jo vairāk viņi grēko pret Mani, tāpēc Es pārvērtīšu viņu godu kaunā.
8. Viņi aprij Manas tautas upurus par viņas grēkiem un kāri ilgojas pēc jauniem viņas noziegumiem.
9. Tāpēc tautai klāsies tāpat kā priesteriem; Es likšu viņiem smagi sajūst viņu rīcību un atmaksāšu viņiem, kā viņi ar saviem darbiem to ir pelnījuši.
10. Viņi ēdīs, bet nebūs paēduši, viņi nodosies miesas kārībām, bet nevairosies, jo viņi atteikušies no Tā Kunga un necienī Viņu.
11. Netiklība, vīns un vīnogu sula paņem prātu.
12. Mana tauta prasa padomu savam koka tēlam un stiba sniedz tiem atbildi. Tiešām, netiklības gars viņus tā apmulsinājis, ka viņi kā netikļi izturas pret To Kungu, savu Dievu, atstādamies no Viņa un kalpodami elkiem.
13. Augstu kalnos viņi nes tiem ziedojumus, un pakalnos viņi kvēpina tiem ozolu, papelu un skābaržu biezajā un patīkamajā paēnā un pavēnī. Tāpēc arī jūsu meitas kļūst netikles un jūsu līgavas laulības pārkāpējas.
14. Es nesodišu jūsu meitas, kad tās nodosies netiklībai, un jūsu vedeklas, kad tās pārkāps laulību, jo viņi paši saietas ar netiklēm un nes ziedojumus kopā ar tempļa priekameitām. Bet neprātīgā tauta ies postā.
15. Ja tu, Israēl, arī pārkāp laulību, tad lai vismaz Jūda neapgrēkojas! Neejiet uz Gilgalu un nekāpiet augšup uz Bet-Avenu un nezvēriet, sacīdami: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo!
16. Jo Israēls traucas savā nepakļāvīgajā spītībā kā neprātīga un niķīga govs; vai gan tādēļ Tas Kungs liks viņiem ganīties kā jēram plašā tuksnešainā zemē?
17. Efraims ir pievienojies elka dievu pielūdzējiem; lai tad viņš arī iet.
18. Viņi ir nodevušies uzdzīvei un netiklībai; viņu kungiem ir prieks, ja viņi izdara ko negodīgu.
19. Vējš viņus aiznesīs projām visus kopā uz saviem spārniem; viņi būs spiesti palikt kaunā, noliekušies pār saviem ziedojumiem!

1. Klausaities tad nu šo, priesteri, un ievēro to labi tu, Israēla nams, un uzklausi to uzmanīgi, tu ķēniņa nams! Sods sagaida jūs, jo jūs esat kļuvuši par slazda valgu Micpas kalnā un par izplestu ķērēju tiklu Tabora kalnā.
2. Jūs esat kļuvuši savā izlaidībā par dziļu ķeramo bedri Sitimā. Bet Es kļušu viņiem visiem par pārmācības rīksti!
3. Es labi pazīstu Efraimu, un arī Israēls nav apslēpts Manā priekšā; Es tātad zinu, ka Efraims uzvedas netikli un Israēls kļuvis nešķīsts.
4. Viņi nebūt nedomā par to, lai atgrieztos pie sava Dieva, jo viņu sirdī mājo nešķīstības un netiklības gars un viņi nepazīst un neatzīst To Kungu.
5. Israēla augstprātības gars nodod skaidru liecību pret viņiem. Tādēļ abi, Israēls un Efraims, kritīs savu noziegumu dēļ; ar viņiem kopā kritīs arī Jūda.
6. Viņi nāks tad ar savām avīm un ar saviem vēršiem meklēt To Kungu, bet neatradīs Viņu, jo Viņš pa to laiku ir novērsies no viņiem.
7. Viņi nonievā To Kungu un dzemdina svešus bērnus; tādēļ arī jaunais mēness ar tam veltītiem upuru svētkiem viņus aprīs līdz ar viņu mantojuma daļu.
8. Bazūnējiet ar trauksmes bazūnēm Gibejā, pūtiet taures Rāmā! Un sauciet kara trauksmē Bet-Avenā: mēs tev sekosim, Benjamīn!
9. Tiešām, Efraims kļūs par neauglīgu kailatni - dienā, kad Es viņus sodīšu. Par to Es jau sen Savā uzticībā esmu biedinājis Israēla ciltis!
10. Jūdas lielkungi ir kļuvuši līdzīgi ļaunprātīgiem robežu zīmju pārstatītājiem; tāpēc Es izliešu pār tiem Savas dusmas kā ūdeni.
11. Efraims ir pakļauts varmācībai un tiek smagi spaidīts; tas viņam tā pēc taisnības, jo viņš pasācis sekot elku dievu nīcīgajiem likumiem.
12. Es esmu Efraimam kā kode un Jūdas namam kā graužējs ķirmis.
13. Kad nu Efraims sajuta savu kaiti un Jūda savu strutojošo brūci, tad Efraims griezās pie Asīrijas un sūtīja sūtņus pie Jareba; bet viņš jau nevar jums ne palīdzēt, nedz arī dziedināt jūsu strutojošās brūces.
14. Jo tiešām Es nostājos pret Efraimu kā lauva un pret Jūdas namu kā jauns lauva. Es, jā, tiešām Es saplosu viņus un aizeju, Es aiznesu viņus, un viņiem nav nekāda glābēja.
15. Es aiziešu atkal atpakaļ Savā vietā, kamēr viņi atzīs savus pārkāpumus un meklēs Manu vaigu. Kad viņiem klāsies ļauni, viņi meklēs Mani un sacīs:

1. nāciet, atgriezīsimis atkal pie Tā Kunga! Viņš mūs gan ir saplosījis, Viņš mūs arī dziedinās; Viņš mūs ir sasitis, un Viņš arī pārsies mūsu brūces.
2. Pēc divām dienām Viņš mūs darīs jauna dzīvības spēka pilnus; trešajā dienā Viņš liks mums piecelties, lai mēs dzīvotu Viņa vaiga priekšā.
3. Tad mēs veltīsim visu savu uzmanību un neatlaidīgi centīsimies, lai atzītu To Kungu. Jo Viņš atmirdzēs kā skaista rīta ausma cauri mākoņu plīvuram un nāks pie mums kā lietuss, kas veldzē zemi.
4. Ko lai Es tev daru, Efraim, un tev, Jūda? Jo jūsu mīlestība ir kā rīta mākonis un kā rasa, kas ātri nozūd.
5. Tādēļ jau Es arī lieku šaust viņus ar praviešu runām un nogalinu viņus ar Manas mutes vārdiem, lai Mana taisnība atmirdzētu kā uzaustoša gaisma.
6. Jo Man ir prieks par mīlestību un ne par upuriem nokautiem lopiem, Man patīk Dieva atziņa un nebūt ne dedzināmie upuri.
7. Bet viņi kā Ādams ir pārkāpuši derību un kļuvuši Man neuzticīgi.
8. Jo Gileāda ir pilsēta, kas pilna elku dievību un asiņainu noziegumu.
9. Un priesteri ar savu atbalstītāju baru ir kā slepkavas, kas uzglūn ceļiniekiem un žņaugdami nogalina viņus uz Sihemas ceļa; tik tiešām, viņi dara visnegantākos darbus, kas vien viņiem patīk!
10. Israēla namā Es redzu notiekam lietas, kuras skatot Mani pārņem šausmas, jo tur Efraims nododas netiklībai un Israēls aptraipa sevi ar nešķīstību.
11. Tomēr arī Jūdam vēl paredzēta svētīga plauja, kad Es pārvedīšu atpakaļ Savu tautu no trimdas!

1. Kad vien Es taisos dziedināt Israēla vainu, redzams kļūst Efraima noziegums un Samarijas ļaunprātība, ka viņi rīkojas viltīgi un kā zagļi ielien namos un kā plēsoņas aplaupa cilvēkus ārpus viņu mājokļiem.
2. Un tomēr viņi negrib savā garā sajust, ka Es nojaušu visu viņu ļaunumu. Viņu ļaunie darbi nostājas kā liecinieki viņiem visapkārt: tie tagad visi Man skaidri saskatāmi Mana vaiga priekšā.
3. Ar savu ļaunumu viņi iepriecina ķēniņu un ar saviem meliem augstākos pārvaldniekus.
4. Viņi visi ir laulības pārkāpēji, kas līdzīgi aizkurtam ceplim, ko maizes cepējs, iejaucis un samīcījis mīklu, pārtraucis birstīt un kurināt, kamēr mīkla pilnīgi izrūgst savā pareizā skābumā.
5. Šodien, mūsu ķēniņa svētku dienā, mūsu lielkungi slīgst kā neprātā vīna skurbumā, un pats ķēniņš sniedz roku bezkaunām un viņa smējējiem.
6. Viņu sirds kā maizes krāsns deg viltotā padevībā, kad viņi nes ziedojumus un krāpj laudis; gan visu nakti liekas guļam šīs maizes krāsns kurinātājs, un līdz ar to šķiet atlaidies arī viņu dusmu niknums, bet no rīta tās atkal iedegas visgaišākās liesmās.
7. Viņi visi ir sakarsuši kā krāsns, tā ka viņi it kā rīdami aprij savus tiesnešus, un visi viņu ķēniņi krīt, un neviens nav starp viņiem, kas Mani piesauktu.
8. Efraims maisās starp citām tautām, viņš ir kā rausis, ko neviens neapgriež uz otru pusi.
9. Svešinieki aprij viņa spēkus, bet viņš pats to neliekas manām; jau metas sirmi viņa galvas mati, bet viņš pats to neredz.
10. Israēla augstprātība nodod nepārprotamu liecību pret viņu pašu; viņi tomēr neatgriežas pie Tā Kunga, sava Dieva, un nemeklē Viņu.
11. Efraims ir kā ievilināts balodis, kas neko neizprot: reizēm viņi aicina palīgā ēģiptiešus, tad atkal griežas pēc palīdzības pie asīriešiem.
12. Kamēr viņi tā šurpu turpu skraida, Es uzmetīšu viņiem Savu tīklu un noķeršu viņus kā putnus gaisā, un pārmācīšu viņus, kā tas jau tiek sludināts viņu draudzei.
13. Bēdas viņiem, ka tie vairās no Manis. Viņiem jātop iznīcinātiem, jo viņi atstājušies no Manis. Un Es tomēr būtu gribējis viņus atpestīt, ja viņi nepaustu melu mācības pret Mani.
14. Viņi arī nepiesauc Mani no sirds, bet vaimanā un kauc, izstiepušies savās guļasvietās. Viņi pulcējas labības un vīnogu sulas dēļ un noiet šo lietu dēļ savā starpā līdz asām nesaskaņām un asiņainām sadursmēm, bet pret Mani viņi ir nepaklausīgi un atstāj Mani, būdami pilni neuzticības.
15. Es pamācu viņus un stiprinu viņu spēkus, bet viņi domā ļaunu par Mani.
16. Viņi neatgriežas pie Visuaugstākā, viņi ir kā nelietojams stops. Viņu lielkungi kritīs no zobena savas nekaunīgās valodas dēļ. Viņu draudi radīs tikai nicinājuma pilnus smieklus par viņiem Ēģiptes zemē!

1. Liec bazūni pie mutes! Un sauc ar skaļu balsi kā sargs: kā ērglis ienaidnieks metas uz Tā Kunga namu, - jo viņi pārkāpuši Manu derību un atstājušies no Maniem baušļiem.
2. Tad viņi nāks un sauks Man pretī: Tu esi mūsu Dievs, mēs, israēlieši, pazīstam Tevi!
3. Israēls ir atmetis to, kas labs; tāpēc ienaidnieks viņus vajās.
4. Viņi ieceļ ķēniņus, bet bez Manis, viņi izrauga vadoņus, bet Es to nedrīkstu zināt. No sava sudraba un zelta viņi darina elka tēlus vienīgi tāpēc, lai tie drīz atkal tiktu iznīcināti.
5. Es noraidu un neieredzu tavu teļa tēlu, Samarija! Manas dusmas ir iedegušās pret viņiem. Cik ilgi viņi vēl priecāsies nesodīti?
6. Jo šis teļš ir nācis no Israēla, amatnieks to ir darinājis, un tas nevar būt Dievs; tāpēc Tas Kungs sagraus pīšļos šo Samarijas teļa tēlu.
7. Jo viņi sēj vēju un pļaus vētru; viņu sēja nedīgs, un tās stiebri nedos nekādu graudu, nedz miltu, un, ja arī kāds mazums rastos, tad to aprīs svešinieki.
8. Israēls jau tagad top saēsts; jau tagad ar israēliešiem citas tautas apietas kā ar bezvērtīgu trauku
9. par to, ka viņi skrien pie asīriešiem kā meža ēzelis savas iedomības apmātībā. Efraims ir pārdevis sevi mīļākiem.
10. Lai gan viņi ir pārdevuši sevi citām tautām, Es tomēr sapulcināšu viņus kopā; un viņi drīz izdēdēs zem valdnieku ķēniņa smagās nastas.
11. Jo Efraims ir uzcēlis daudz altāru apgrēcībai, un tie ir kļuvuši arī viņam pašam par apgrēcību.
12. Ja Es viņam arī tūkstošreiz uzrakstītu priekšā Manus baušļus, tomēr tie viņam paliktu sveši un šķistu kāda sveša mācība esam.
13. Kaut viņi arī daudz lopu kauj upuriem un ēd viņu gaļu, Tas Kungs tomēr netur labu prātu uz viņiem; Viņš tomēr pieminēs viņu noziegumus un sodīs viņu grēkus; lai tad viņi iet atpakaļ uz Ēģipti.
14. Israēls ir aizmirsis savu Radītāju un cēlis sev pilis; arī Jūda joprojām ierīko sev lielā skaitā nocietinātas pilsētas. Bet Es likšu ugunij uzliesmot viņu pilsētās, un tā aprīs viņu greznās ēkas!

1. Nepriecājies, Israēl, un nedaudzini pats sevi kā citas tautas, jo tu esi atkritis no sava Dieva un tu centies saņemt netiklības algu par savu neuzticību, lai tev visi kloni būtu pilni labības.
2. Bet tieši tādēļ klons un vīna spaidi tevi neuzturēs, un neraudzēta vīna tev pietrūks.
3. Tavi ļaudis nepaliks Tā Kunga zemē, bet Efraims būs spiests doties atkal uz Ēģipti un baudīt Asīrijā nešķīstu labību.
4. Tur viņiem nebūs pa spēkam ziedot Tam Kungam nedz vīnu, nedz arī darīt ko citu, kas Viņam patiktu. Viņu ziedojumi būs līdzīgi apbēdināto sēru maizei, no kuras kļūst nešķīsti visi, kas no tās ēd, jo šī maize apbēdinātiem jāēd vieniem pašiem atsevišķi un to nebūs nest Tā Kunga namā.
5. Ko tad jūs darīsīt dažādos gadskārtējos svētkos un Tā Kunga svētku dienā?
6. Jo redzi, posta dēļ viņiem jādodas projām. Ēģipte viņus savāks vienkopus, un Mofa būs viņu kapa vieta. Kur tagad atrodas viņu sudraba dārgumi, tur augš nātres; ērkšķi un dadži pārklās viņu mājokļus.
7. Ir klāt pienākušas piemeklēšanas dienas, tuvojas atmaksas dienas; zinait to, Israēla ļaudis! Pravieši tagad ir ģeķi un apgarotie - prātu zaudējuši savu daudzo noziegumu un tava lielā naida dēļ.
8. Tie, kas stāv nomodā pār Efraimu, agrāk turējās pie mana Dieva; tagad Efraims uz viņu raugās ar neuzticību. Praviētis ir slazdu valgi visos viņa ceļos, un naidis ir Dieva namā.
9. Viņi dziļi sabojājuši paši sevi un iestiguši lielā postā kā citkārt Gibejas dienās; tāpēc Viņš pieminēs viņu noziegumus un piemeklēs viņos viņu grēkus!
10. Es atradu kādreiz Israēlu kā vīnogas tuksnesī un redzēju jūsu tēvus kā agrīnus vīges koka augļus. Bet pēc tam viņi pieslējās Baalam-Peoram un zvērēja uzticību kauna pilnajam elkam, un kļuva tikpat riebīgi kā viņu iemīlotais elka dievs.
11. Tāpēc Efraima godībai būs izgaist kā putnam; viņa ļaudīm nebūs turpmāk vairs ne dzimšanas, ne grūtniecības, ne apaugļošanās!
12. Ja viņi arī censtos uzaudzināt savus bērnus, Es viņus atstāšu tomēr bez bērniem, lai nebūtu vairs cilvēku! Bēdas viņiem, kad Es atteikšos no viņiem!
13. Efraims, kā Es viņu Savā garā skatu, ir labi iedēstīts, kopts un skaists kā Tira un tomēr būs spiests savus bērnus nodot slepkavas rokās.
14. Dod viņiem, Kungs! Bet ko Tu viņiem īsti lai dotu? Dod viņiem neauglīgas mātes miesas, savītušas un izsīkušas krūtis!
15. Visa viņu ļaunprātība saistās ar Gilgalu. Tur Es sāku viņus ienīst, un viņu ļauno darbu dēļ Es viņus izmetīšu no Sava nama un neparādīšu viņiem turpmāk nemaz vairs mīlestības; visi viņu valdītāji ir atkritēji!
16. Efraims ir sagrauts un tārpju saēsts; viņa sakne ir sakaltusi, tas nevar nest augļus, un, ja viņiem arī piedzimtu bērni, Es nogalināšu šos viņu miesas mīļotos augļus.
17. Mans Dievs viņus atmetīs, jo viņi Viņam nav bijuši paklausīgi. Tā viņi klejos, bez miera maldīdamies tautu starpā.

1. Israēls bija kā zaļojošs un sastīgojis kupls vīnakoks, kas nesa savus augļus. Bet, jo vairāk viņam bija augļu, jo vairāk viņam bija sacelts ziedokļu svešiem dieviem, un, kur vien zeme bija labāka, tur viņi uzcēla skaistākos pielūgsmes stabus saviem elkiem.
2. Viņu sirds ir jau sašķelta; tagad viņus drīz skars viņu grēku sods. Viņu ziedokļus sagraus, un viņu pielūgsmes stabus iznīcinās.
3. Jau tagad viņiem jāsaka: mums nav ķēniņa, jo mums nebija Tā Kunga bijības; ko mums tagad vairs arī ķēniņš var līdzēt?
4. Viņi runā tukšus vārdus un zvēr veltīgi cits citam, un slēdz derību savā starpā, tādēļ sodība uzzeļ kā indīgas nezāles visās tīruma vagās.
5. Samarijas iedzīvotājiem ir rūpes par Bet-Avenas teļa tēlu; samariešu tauta skumst šā tēla dēļ, un viņas elku priesteri trīs par savu varu un godību, jo tā viņiem zudīs.
6. Tiešām, šo pašu teļu aizvedīs uz Asīriju par dāvanu ķēniņam Jarebam. Efraims paliks kaunā, un Israēls sajutīs kaunu savu nodomu dēļ.
7. Jo Samarijas ķēniņš ir jau projām, izzuzdams kā putas uz ūdens.
8. Avenas kalnāji ir jau izpostīti; tieši to dēļ jau arī Israēls apgrēkojās; ērkšķi un dadži aug uz šo kalnāju ziedokļiem. Un viņi teiks: jūs kalni, pārklājiēt mūs! - un pakalniem: krītiēt uz mums!
9. Kopš Gibejas dienām tu esi tiešām grēkojis, Israēl, un tavi ļaudis tikpat grēcīgi palikuši joprojām. Bet viņus pārņems nesaskaņas, kas būs ne gluži līdzīgas tām, kādas bija vērstas pret ļauniem ļaudīm Gibejā.
10. Taču Es pats viņus pārmācīšu pēc Sava prāta, proti - lai tautas tiktu sapulcinātas pret viņiem, kad Es viņus sodīšu viņu divēju noziegumu dēļ.
11. Efraims ir kā labprāt pie kulšanas pieradis vērsis. Es viņam uzlikšu jūgu uz viņa daiļā kakla; Es gribu jāt uz Efraima muguras; Jūdam būs art un Jēkabam ecēt.
12. Tāpēc sējiet taisnību, tad jūs pļausit mīlestību; uzplēsiet jaunu atziņas līdumu, jo vēl ir laiks meklēt To Kungu, tiekams Viņš nāktu un liktu nolīt pār jums Savai taisnībai.
13. Bet jūs sējat bezdievību un tādēļ pļausit ļaunumu un ēdisit melu augļus.
14. Jo tu paļaujies uz savu ceļu un uz savu varonīgo karavīru pulku; tad tavā tautā izcelsies liels kara troksnis, kas sagraus visus tavus apcietinājumus līdzīgi tam, kā citkārt Šalmans sagrava Bet-Arbelu sadursmes laikā, kad drupās dabūja galu māte ar saviem bērniem.
15. To pašu jūs piedzīvosit arī Bētelē savas lielās nelietības dēļ, proti - rīta ausmā dabūs galu Israēla ķēniņš.

1. Kad Israēls bija jauns, Es viņu, Savu dēlu, iemīlēju un atsaucu šurpu no Ēģiptes.
2. Bet, ja Israēla ļaudis saucu tagad, tad viņi novēršas no Manis, nes ziedojumus baaliem un kvēpina elka dieviem.
3. Es satvēru Efraima rokas un vadīju viņu, bet viņi neievēroja, ka Es viņiem palīdzēju.
4. Ar cilvēciskām saitēm Es viņus vilku pie Sevis, ar mīlestības saitēm, Es padarīju vaļīgākas jūga sakas ap viņu kakliem un ēdināju viņus.
5. Viņi neatgriezīsies gan vairs uz Ēģiptes zemi, taču Asurs būs viņu ķēniņš, jo viņi negrib atgriezties pie Manis.
6. Zobens paklaus sev viņu pilsētas, satrieks viņu cietokšņus un aprīs viņu diženākos viņu padomu dēļ.
7. Mana tauta ir piekususi, lai atgrieztos pie Manis, un, kad viņai to sludina, tad neviena sirds neceļas šiem vārdiem pretī.
8. Bet kā Es lai rīkojos ar tevi, kā Es tevi lai atstāju, Efraim, kā lai Es nododu tevi citu rokās, Israēl? Vai lai Es vienkārši nepārvēršu tevi par Admu un nesagrauju drupās kā Ceboimu, kad abas šīs pilsētas tika izpostītas? Bet Mana sirds noskaņota citādi, Es esmu par daudz dedzīgs Savā žēlsirdībā,
9. lai Es rīkotos pēc Savu dusmu versmes un lai Es izšķirtos Efraimu iznīcināt galīgi. Jo Es esmu Dievs un ne cilvēks, Es esmu Svētais tavā vidū, bet Es nenākšu pie tevis Savu dusmu bargumā.
10. Tad viņi sekos Tam Kungam, un Viņa balss būs skaļa kā lauvas rūkoņa. Un, Viņam lauvas balsī runājot, drebēdami nāks bērni no rietumu puses.
11. Un tie, kas Ēģiptē, arī nāks drebēdami kā putni, un tie, kas Asura zemē, nāks kā baloži. Un tad Es viņus noņemšu viņu mājokļos, saka Tas Kungs.

1. Efraims no visām pusēm Mani ielenc ar meliem un Israēla nams ar viltu. Bet arī Jūda neturas stingri pie Dieva - svētā un uzticīgā.
2. Efraims lokās katrai spēcīgākai vēsmai līdzī un skrien pakal austrumu vējam. Katru dienu viņš vairo postu; ar Asuru viņi slēdz derību, un eļļu viņi izved uz Ēģipti.
3. Bet ar Jūdu Tas Kungs ies tiesā un piemeklēs Jēkabu saskaņā ar viņa ceļiem, un atmaksās viņam pēc viņa darbiem.
4. Jau mātes miesās viņš satvēra brāli aiz viņa papēža un savā vīra spēka pilnībā viņš cīnījās ar Dievu.
5. Viņš cīnījās ar eņģeli un to uzvarēja, jo viņš raudāja un lūdzās žēlastību. Bētelē viņu tad sastapa Dievs un ar Viņu turpat runāja,
6. Dievs Tas Kungs, debesu karapulku Dievs, Kungs Cebaots ir Viņa vārds.
7. Tādēļ atgriezies pie sava Dieva, glabā savu žēlsirdību un taisnību, cerē un paļaujies vienmēr uz savu Dievu!
8. Bet Kānaānam ir rokā nepareizi svāri, un viņš labprāt mīl krāpt.
9. Un Efraims saka: Es esmu bagāts, esmu sev ieguvis pietiekami daudz mantu; visā manā darbā nav nekāda pārkāpuma, ko varētu saukt par grēku!
10. Bet Es, Tas Kungs, Es esmu tavš Dievs kopš Ēģiptes laikiem un likšu tev atkal dzīvot teltīs, kā tas parasts svētku laikā,
11. un Es runāju uz praviešiem, Es dodu tik daudz atklāsmju, un Es izpaužos ar praviešu muti runātajās līdzībās.
12. Gileādā valda elku kalpība, tādēļ viņi arī iznīks; Gilgalā viņi ziedo vēšus, bet tādēļ arī viņu ziedokļi kļūs kā akmeņu kaudzes tīrumu vagu galā!
13. Jēkabam bija jābēg uz Sīriju, Israēlam bija jāpaliek par kalpu sievas dēļ, un otras sievas dēļ viņš ganīja lopus.
14. Bet pēc tam Tas Kungs lika pravietim izvest Israēlu no Ēģiptes un lika pravietim viņu pasargāt.
15. Bet tagad Efraims Viņu stipri sarūgtina ar saviem elkiem; tāpēc viņu asinis nāks pār viņiem, un Tas Kungs viņiem atmaksās par to pazemojumu, ko viņi Viņam nodara!

1. Kad Efraims runāja, visos radās bailes, un viņš bija ieguvis lielu cieņu Israēlā; bet tad viņi krita grēkā ar Baalu un dabūja tādēļ galu.
2. Bet tagad viņi grēko arvien vairāk; no sava sudraba viņi darina elka dievu tēlus pēc savas iedomas, tas tomēr ir amatnieka roku darbs. Un tomēr viņi augsti teic šos tēlus, sacīdami: Kas grib šos teļu tēlus skūpstīt, tiem jānes kaujamam upurim dzīvi cilvēki!
3. Tādēļ viņi kļūs kā agrīnas rīta miglas vāls, kā rīta rasa, kas jau rīta agrumā izzūd, kā pelavas, ko vējš aizpūš no klona, kā dūmi, kas iziet pa skursteni.
4. Es turpretī esmu Tas Kungs, tavs Dievs, jau kopš Ēģiptes laikiem. Cita Dieva bez Manis tev nebūs pazīt un arī neviena cita glābēja kā vienīgi Mani.
5. Es taču gādāju par tevi tuksnesī, saules svelmes izkaltušajā zemē.
6. Bet, kad viņi nu ir atraduši labas ganības, kad viņi paši ir labi paēduši un kad viņiem arī pašiem tālāk pietiek barības, tad viņu sirds kļūst lepna un viņi Mani aizmirst.
7. Tad arī Es pret viņiem kļūšu kā lauva, un kā leoparda Es gribu viņiem uzglūnēt ceļmalā.
8. Es viņiem stāšos pretī kā lāču māte, kurai nolaupīti mazuļi, un saplosīšu viņu apcietināto sirdi un aprīšu viņus turpat kā lauva; meža zvēriem būs viņus saplosīt!
9. Israēl, tu grūd sevi postā; vienīgi Es esmu tavs glābiņš un atbalsts.
10. Kur tad nu ir tavs ķēniņš, kas tev palīdzētu visās tavās pilsētās? Un kur ir tavi tiesneši, par kuriem tu teici: dod man ķēniņus un vadoņus?
11. Lai nu arī tā - Es taču tev devu reiz Savās dusmās ķēniņu, un to Es atkal tev atņemšu Savā bargumā!
12. Sakrāti ir Efraima noziegumi, un saglabāti ir visi viņa grēki.
13. Viņam būs jāpiedzīvo sāpes kā dzemdētājai, Viņš ir neizpratīgs bērns, jo, kad laiks pienāk, viņš negrib traukties ārā no mātes miesām.
14. Bet Es gribu atsvabināt viņus no pazemes valsts varas un izglābt no nāves. Nāve, kur ir tava inde un sērgas? Elle, kur ir tavs iznīcības spēks? Un tomēr līdzietība Manu acu priekšā paliek apslēpta!
15. Lai gan viņš, Efraims, ir auglīgs brāļu vidū, tad tomēr celsies un brāzīsies pāri viņam Tā Kunga rītenis no tuksneša, tā ka izsīks viņa akas un izžūs viņa avoti, un ienaidnieks izlaupīs un aiznesīs projām no viņa dārgumu krātuves visas dārglietas.

1. Samariju izpostīs un pārvērtīs par tuksnesi, jo viņi ir nepaklausīgi savam Dievam; viņiem būs jākrīt no zobena. Viņu mazos bērnus sašķaidīs un viņu grūtās sievas uzšķērdīs ienaidnieki.
2. Atgriezies, Israēl, pie Tā Kunga, sava Dieva, jo tu esi kritis sava pārkāpuma dēļ!
3. Iegaumējiet labi savā prātā šos vārdus, atgriezieties pie Tā Kunga un sakait Viņam: Piedod mums visus mūsu pārkāpumus un esi mums žēlīgs, tad mēs atnesīsim ziedam nevis vēršus, bet mūsu lūpu upurus.
4. Asurs nebūs vairs mūsu glābējs, mēs nejāsim vairs ar zirgiem un neteiksim vairs nevienam no mūsu roku darinājumiem: tu esi mūsu dievs! - Tikai pie Tevis lai bāri atrod žēlastību.
5. Es griezīšu par labu viņu atkrišanu, Es viņus labprāt mīlēšu, jo Manas dusmas pret viņiem izzudīs.
6. Es būšu Israēlam kā rasa, lai viņš ziedētu kā lilija un riestu saknes kā Libānas ciedra koks,
7. un viņa zari lai kupli izplešas uz visām pusēm. Lai viņš tad būtu tik skaists kā eļļas koks, un lai šā koka smarža būtu tik jauka kā Libānas ciedra smarža.
8. Un lai viņi visi atkal sēdētu viņa paēnā, lai viņi pārtiktu no pašu audzētās labības un zaļotu kā vīnakoks; lai atmiņas par to būtu kā Libānas vīns.
9. Efraim, ko Man vairs var nozīmēt tavi elka dievi? Es pats uzklausīšu Efraimu un vadīšu viņu tālāk. Es viņam būšu kā zaļojoša ciprese. Tikai Manī tev jāatrod savi īstie augļi.
10. Kas ir gudrs, lai visu to saprastu, un saprātīgs, lai visu to atzītu? - Tā Kunga ceļi ir taisni, un taisnie staigā pa tiem, bet pārkāpēji tajos klūp.

Joēla grāmata

Nodaļa 1

1. Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Joēlu, Petuēla dēlu.
2. Uzklusiet to jūs, vecākie, un pārdomājiet uzmanīgi arī jūs, visi pārējie zemes iedzīvotāji! Vai kaut kas līdzīgs ir jebkad noticis jūsu laikā vai jūsu tēvu dienās?
3. Stāstiet par to saviem bērniem un lieciet, lai jūsu bērni to stāsta tālāk saviem bērniem un viņu bērni atkal nākamai paaudzei!
4. Kas palika pāri cirmeņiem, to aprija siseņi, ko atstāja neskartu siseņi, to nograuja vaboles, un, kas paglābās no vabolēm, to apēda tārpi.
5. Uzmotieties, dzērāji, un raudiet! Vaimanājiet, vīna cienītāji, jaunā vīna dēļ, jo tas gājis zudumā jūsu mutei!
6. Varena un savā daudzumā neaptverama tauta brūk virsū manai zemei. Tai ir zobu kā lauvam un dzerokļi kā lauvas mātei.
7. Tā ir padarījusi manus vīnadārzus plikus un kailus un iznīcinājusi manus vīģes kokus, tiem apēzdamā lapas un nograuzdamā mizu. Liela daļa koku nolūzuši, pārējiem atlikuši tikai to kailie, apgrauztie zari.
8. Vaidi un vaimanā kā jaunava, kas tērpusies sēru drēbēs sava jaunības drauga dēļ!
9. Jo ēdamie un dzeramie upuri Tā Kunga namā vairs nenotiek, un priesteri, Tā Kunga kalpi, sēro.
10. Druvas ir nopostītas, tīrumi izskatās nožēlojami, labība ir pagalam, vīnakoki ir galīgi panīkuši, un ar eļļu ir gaužām bēdīgi.
11. Nelaimīgi ir zemkopji, arī vīna dārznieki: viņi vaid un sūdzas skaļā balsī par zaudētiem kviešiem un miežiem, jo tīrumos nekāda raža nav sagaidāma.
12. Vīnakoks ir nokaltis, vīģes koks neglābjami novītis; tāpat arī granātābeles, palmas un ābeles, visi koki laukā nokaltuši; viss prieks cilvēku bērniem ir zudis.
13. Apvelciet sēru drēbes, apjozieties un skumstiet, priesteri, šņukstiet skaļā balsī, jūs altāra kalpi! Ejiet un guliet cauru nakti, ielīduši sēru maisos, jo ēdamie un slakāmie upuri vairs nenotiek jūsu Dieva namā.
14. Izsludiniet svēto gavēni, sasauciet visu draudzi! Izsludiniet grēku nožēlas dienu! Sapulciniet tautas vecākos un visus zemes iedzīvotājus Tā Kunga, jūsu Dieva, namā un piesauciet To Kungu jo skaļā balsī.
15. Ak vai, cik drausmīga diena! Jau tuva ir pati Tā Kunga diena; kā visu sagandētāja ar Dieva nolemtiem varas darbiem tā nāk paša Visuvarenā sūtīta.
16. Vai nav aizrauta projām barība mums mūsu pašu acu priekšā, un vai prieks un liksmība nav galīgi atstājuši Tā Kunga, mūsu Dieva, namu?
17. Satrūdējuši guļ zemē sēklas graudi, tukšas ir klētis, un šķūņi brūk kopā, jo visa labība ir pagalam.
18. Cik drūmi un baigi mauro lopi! Novājējuši ir vērši un govys, jo nav viņiem kur ganīties, avis izģinst un panīkst.
19. Tevi, Kungs, es piesaucu, jo karstuma svelme ir izdedzinājusi klajumos ganības un uguns aprijusi visus kokus laukā.
20. Pat zvēri laukā Tevi piesauc, jo izžuvuši ir ūdens avoti un dedzinātāja svelme ir aprijusi klajumu ganības!

1. Pūtiet tauri Ciānā, saceliet trauksmi Manā svētajā kalnā, satrūkstieties, visi zemes iedzīvotāji! Jo Tā Kunga diena nāk, tā ir jau tuvu -
2. drūma, tumša, mākoņaina un miglā tīta diena. Kā necaurredzama rīta krēsla, nolaidusies zemu pāri kalniem, plūst liela, varena tauta, kāda nemūžam nav redzēta un kādas vairs nebūs uz radu radiem.
3. Tai pa priekšu iet iznīcinātāja uguns, un tai seko visu sadedzinātāja liesma. Zeme tās priekšā ir kā Ēdenes dārzs, bet aiz tās ir tikai tukša kailatne; izvairīties un glābties no tās nevienam nav iespējams.
4. Viņi izskatās kā zirgi un drāžas uz priekšu kā skrējēji kumeļi.
5. Viņi drāžas pāri augstajiem kalniem kā rati rīb, viņi švirkst kā uguns liesmas salmos, kā varena tauta, kas bruņojusies cīņai.
6. Viņu priekšā šausmīgas bailes pārņem tautas un visu ļaužu sejas nobāl.
7. Kā varoņi trauksmē viņi skrien uz priekšu, kā cīnās norūdīti karavīri viņi kāpj pāri mūriem, katrs dodas tieši uz priekšu, nenovērsdamies no savas tekas.
8. Viņi netraucē cits citu, ikviens ietur savu vietu; viņi pārvar visus pret viņiem uzceltos šķēršļus, un ne ar ko nav aizturami.
9. Pilsētai uzbrūkot, viņi uzrāpjas mūros, ielaužas namos un iekāpj pa logiem kā zagļi.
10. Viņu priekšā trīc zeme un sakustas debess, aptumšojas saule un mēness un pat zvaigznes zaudē savu spožumu.
11. Un Tas Kungs liek atskanēt Savai balsij - Saviem pērkoniem - Sava karaspēka priekšā; liels un varens ir Viņa karaspēks, daudz ir Viņa pavēļu izpildītāju. Liela ir Tā Kunga diena un ļoti briesmīga. Kas gan var tajā pastāvēt?
12. Bet arī vēl tagad, saka Tas Kungs, griezieties atpakaļ pie Manis no visas savas sirds ar gavēšanu, asarām, nožēlām un sērām!
13. Saplosiet savas sirdis un ne savas drēbes un atgriezties pie Tā Kunga, sava Dieva! Jo Viņš ir žēlīgs, līdzcietīgs un lēnprātīgs, Viņam bezgalīgi laba sirds, un Viņam paliks jūsu žēl jums uzliktā soda dēļ.
14. Kas zina, Viņam varbūt atkal tiešām kļūst jūsu žēl un Viņš parādīs jums vispirms Savas žēlastības svētību ar to, ka darīs iespējamu nest jums atkal ēdamos un slakāmos upurus Viņam, Tam Kungam, jūsu Dievam.
15. Pūtiet taures Ciānas kalnā, gavējiet godbijībā, izsludiniet grēku nožēlas dienu!
16. Savāciet vienuviet visu tautu, svētījiet draudzi, sapulciniet tautas vecajus, savediet un sanesiet kopā visus bērnus un zīdaiņus! Līgavainis lai iziet no savas mītnes un līgava no savas dzīvojamās telpas!
17. Lai priesteri, Tā Kunga kalpi, stāv raudādami starp Tempļa priekštelpu un altāri un lai saka: saudzē un žēlo, ak, Kungs, Savu tautu, neatstāj kaunā Savu mantojumu, lai citas tautas pār to nevaldītu zobodamās! Kādēļ Tu gribi atļaut, lai tautas par to saka cita citai brīnīdamās: kur tad nu ir viņu Dievs?
18. Tad Tas Kungs stingrā apņēmībā iestājās par Savu zemi un pasargāja no iznīcības Savu tautu.
19. Tas Kungs atbildēja un sacīja Savai tautai: Redzi, Es jums došu bagātīgi labību, vīnu un eļļu, lai jums būtu ko pārtikt, un neatstāšu jūs vairs par izsmieklu tautām.
20. Jūsu ienaidnieku, to no ziemeļiem, Es aizdzišu tālu no jums projām un novirzīšu viņu sausā, tukšā zemē, viņa priekšējos pulkus Es iegāzīšu Austrumu jūrā, viņa pakalējos pulkus - Rietumu jūrā, lai viņi tur smakodami satrūd un sapūst, jo šis ienaidnieks izdarījis daudz briesmu darbu.
21. Nebīsties, tīruma zeme, bet priecājies un esi līksma! Jo Tas Kungs tiešām ir spējīgs veikt lielus darbus.
22. Nebīstieties, dzīvnieki laukos! Jo veldzes apveltītās vietas smilšu klajumos atkal zaļos, koki atkal nesīs augļus, un ražas pilnībā lieksies lejup zari vīgu un vīnakokiem.
23. Arī jūs, Ciānas bērni, priecājieties un esiet līksmi sava Dieva, Tā Kunga, apziņā! Jo Viņš piešķir

jums pamācītājus taisnībā un, kā agrāk, sūta jums agrīno un vēlīno lietu,

24. lai kloni pildītos ar labību un spaidi mirktu svaiga vīna un eļļas straumēs.

25. Es jums griezīšu par labu visus tos gadus, kuros jūsu ražu postīja siseņi, viņu cirmeņi, vaboles un kukaiņi, dažādi grauzēji, Mans lielais karaspēks, ko Es pret jums sūtīju,

26. lai jums būtu papildnam ko ēst un jūs teiktu un slavētu Tā Kunga, jūsu Dieva, Vārdu, kas brīnumus darījis jūsu vidū, bet Mana tauta nekad vairs lai nenokļūst kaunā.

27. Un jums jāzina, ka Es esmu Israēla vidū un ka Es, Tas Kungs, esmu jūsu Dievs un neviens cits, un ka Manai tautai nekad nebūs kļūt kaunā!

Nodaļa 3

1. Un tad notiks, ka Es izliešu Savu Garu pār visu miesu un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamas lietas, jūsu vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības.
2. Arī pār kalpiem un kalponēm Es izliešu tais pašās dienās Savu Garu.
3. Es parādīšu brīnuma zīmes pie debesīm un virs zemes: asinis un uguni, un dūmu mākoņus;
4. saule pārvērtīsies tumsībā un mēness asinīs, pirms nāks Tā Kunga lielā un briesmīgā diena.
5. Tad notiks, ka izglābs sevi ikviens, kas piesauks Tā Kunga Vārdu. Jo Ciānas kalnā un Jeruzālemē būs glābšana, kā to Tas Kungs apsolījis, arī visiem pārējiem, ko Tas Kungs būs aicinājis.

Āmosa grāmata

1. Še stāstītais ir tas, ko Amoss, kas pats piederēja pie ganiem Tekojā, bija redzējis parādībā nākotnē notiekam ar Israēlu Usijas, Jūdas ķēniņa, un Jerobeāma, Joasa dēla, Israēla ķēniņa, laikā, divus gadus pirms zemestrīces.
2. Un viņš teica: Tas Kungs rūks kā pērkons no Ciānas un liks atskanēt Savai balsij no Jeruzālemes, tā ka zālainās ganības gani bēdāsies un Karmela virsotne izkaltīs.
3. Tā saka Tas Kungs: Triju, vēl vairāk, četru Damaskas noziegumu dēļ Es negribu viņus saudzēt, tāpēc ka viņi ir kūlušī Gileādu ar dzelzs kuļamiem rīkiem.
4. Es metīšu uguni Hazaēla namā, tā aprīs Benhadada pils.
5. Es salauzīšu Damaskas vārtu aizšaujamās un iznīcināšu Bikat-Avenas iedzīvotājus un to, kas pašlaik tur savās rokās scepteri Bet-Ēdenā, tā ka lai sīriešu tauta tiktu aizvesta trimdā uz Kiru, saka Tas Kungs.
6. Tā saka Tas Kungs: Triju, vēl vairāk, četru Gacas pārkāpumu dēļ Es viņus nesaudzēšu! Jo viņi ir aizveduši projām kā gūstekņus visus veselu apdzīvotu vietu iedzīvotājus un visus nodevuši Edomai.
7. Bet Es likšu uzliesmot ugunij Gacas mūros, lai tā aprij viņu lepnās pils.
8. Un Es iznīcināšu Ašdodas iedzīvotājus un Aškalonā to, kā rokās pašlaik ir vara, un vērsīšu Savu roku pret Ekronu, lai iznīkst viss, kas vēl palicis no filistiešiem, saka Dievs Tas Kungs.
9. Tā saka Tas Kungs: Triju, vēl vairāk, četru Tiras noziegumu dēļ Es tos nesaudzēšu! Jo viņi veselu apdzīvotu vietu iedzīvotājus kā gūstekņus visus nodevuši Edomai un nav atcerējušies brāļu starpā pastāvošo derību,
10. bet Es likšu uzliesmot ugunij Tiras mūros, lai tā aprij viņu lepnās pils.
11. Tā saka Tas Kungs: Triju, vēl vairāk, četru Edomas noziegumu dēļ Es viņus nesaudzēšu! Jo viņi savu brāļu tautu vajājuši ar zobenu, aizmirsuši katru žēlsirdību no savas puses, joprojām plosās savās dusmās un nemitīgi patur sevī sava naida bargumu,
12. bet Es metīšu Savu uguni Temanā, un tā iznīcinās visas lepnās pils Bocrā.
13. Tā saka Tas Kungs: Triju, vēl vairāk, četru Amona bērnu noziegumu dēļ Es viņus nesaudzēšu! Jo viņi Gileādā ir saplosījuši grūtas sievas, lai paplašinātu savas robežas,
14. bet Es ielaidīšu uguni Rabas mūros, kas lai iznīcina viņu lepnās pils, kad atskanēs trauksme, viņiem taisoties uz cīņu un saceloties viesulim aukas brīdī.
15. No turienes viņu ķēniņš tiks aizvests gūstā ar saviem dižciltīgajiem, saka Tas Kungs.

1. Tā saka Tas Kungs: Triju, vēl vairāk, četru Moāba noziegumu dēļ Es viņus nesaudzēšu! Tāpēc ka viņi sadedzinājuši kalņos Edoma ķēniņa kaulus,
2. Es likšu izcelties ugunij Moāba zemē, tā iznīcinās Kariota pils, un Moābs aizies bojā lielā kņadā, atskanot kara troksnim ar bazūņu skaņām.
3. Un Es iznīcināšu viņu vidū esošo tiesnesi un nogalināšu kopā ar to visus moābiešu dižciltīgos, saka Tas Kungs.
4. Tā saka Tas Kungs: Triju, vēl vairāk, četru Jūdas noziegumu dēļ Es viņus nesaudzēšu! Tādēļ ka viņi nepilda Tā Kunga bauslību, neievēro Viņa likumus un ļaujas aizrauties no melu dievībām, kurām sekojuši jau viņu tēvi,
5. tādēļ Es likšu ugunij uzliesmot Jūdas zemē, un tā izpostīs Jeruzālemes pils.
6. Tā saka Tas Kungs: Triju, vēl vairāk, četru Israēla noziegumu dēļ Es viņus nesaudzēšu, tāpēc ka viņi katru taisno pārdod par naudu un katru nabago par pāri kurpju.
7. Viņi iemin nabago galvas pīšļos un vājos nostumj no ceļa! Kā tēvs, tā dēls iet pie tās pašas netikles, lai padarītu nesvētu Manu svēto Vārdu.
8. Un viņi dzīro pie altāriem, atlaidušies uz drānām, kas iegūtas pret ķīlām, un dzer vīnu, kas iegūts par grēku nožēlnieku soda naudām, sava Dieva namā!
9. Un Es taču viņu acu priekšā iznīcināju amoriešus, kas bija augumā tik gari kā ciedri un kam bija spēks un izturība kā ozoliem; Es iznīcināju augšgalā viņu augļus un apakšgalā viņu saknes.
10. Es izvedu jūs arī no Ēģiptes zemes un četrdesmit gadus vadāju tuksnesī, lai jūs varētu pārņemt savā īpašumā amoriešu zemi.
11. Es piešķīru dažiem no jūsu bērniem praviešu spējas un dažus no jūsu jaunekļiem izredzēju par nazīriešiem. Vai tas tā nav, Israēla bērni? saka Tas Kungs.
12. Bet jūs šiem nazīriešiem dodat dzert vīnu un praviešiem savukārt pavēlat, sacīdami: jūs nedrīkstat pravietot!
13. Redzi, tādēļ Es likšu jums šķobīties, kā šķobās rati, kad tie piekrauti ar kūlīšiem,
14. ka tas, kam ātras kājas, neizbēgs skrienot, nedz stiprais, kam daudz spēka, būs spējīgs ko darīt, nedz varonis izglābs pats savu dzīvību,
15. nedz arī loku šāvēji noturēsies savās vietās, un ātrs skrējējs nepagūs nekur aizbēgt, un arī jātņiekam nebūs lemts izglābt savu dzīvību.
16. Un pat tas, kas ir visdrošsirdīgākais starp drosmīgajiem, bēgs kails tanī dienā no cīņas lauka! - tā saka Tas Kungs.

1. Klausaities, ko Tas Kungs saka jums, Israēla bērni, visām ciltīm, ko Es esmu izvedis no Ēģiptes zemes:
2. No visām ciltīm zemes virsū Es vienīgos jūs esmu atzinis; tāpēc Es jūs piemeklēšu par visiem jūsu pārkāpumiem!
3. Ja divi kopā staigā, vai tad viņi nav savā starpā jau iepriekš sarunājušies?
4. Un vai lauva rūc mežā, ja viņam nav laupījuma? Un vai jauns lauva liek atskanēt rūcienam no savas alas, ja viņš neko pats sev nav guvis?
5. Vai putns iekrīt uz zemes cilpā, ja tur nav tam bijis lamatu valgs? Un vai kāds pacels cilpu no zemes, kas neko nav sagūstījusi?
6. Ja pilsētā pūš tauri, vai ļaudis tad lai nesabītos? Vai var gadīties pilsētā kāda nelaime, kam Dievs nebūtu licis notikt?
7. Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem.
8. Lauva rūc, kurš gan lai nebaidītos? Dievs Tas Kungs ir runājis, kas gan tad lai nepravietotu?
9. Sludiniet Asīrijas un Ēģiptes zemes pilīs un sakait: sapulcējieties Samarijas kalnos un vērojiet, kādas tur norisinās trokšņainas nekārtības un kādi varas darbi notiek viņu vidū!
10. Viņi neatzīst nekādas taisnības, saka Tas Kungs, un ar noziegumiem un laupījumiem iegūtās bagātības viņi savāc savās pilīs.
11. Tāpēc tā saka Dievs Tas Kungs: Šo zemi sāks spaidīt no visām pusēm ienaidnieks, tev atraus tavu varu un izlaupīs tavus greznos namus!
12. Tā saka Tas Kungs: Kā gans izrauj lauvam no rīkles divus stilba kaulus vai kādu kriptiņu no saplosītā dzīvnieka auss, tā tiks izrauti Israēla bērni, kas mīt Samarijā, iespiedušies savu miera pilno gultu stūros, un Damaskā, atpūzdamies uz grezniem zvīņiem.
13. Klausaities un aplieciniet to Jēkaba namam, saka Tas Kungs, Kungs Dievs Cebaots,
14. jo tanī dienā, kad Es Israēlam piemeklēšu viņa grēkus, Es piemeklēšu arī Bēteles altārus un nolauzīšu altāra ragus, lai tie nokrīt zemē.
15. Un Es sagraušu tiklab greznās ziemas, kā vasaras mītnes, un ar zilonkaulu rotātām telpām būs jāpazūd no zemes virsus, un daudzus namus nopostīs! - tā saka Tas Kungs.

1. Uzklusait šo vārdu, jūs, Basanas govis, kas jūs esat Samarijas kalnā un nodarāt pāri trūcīgiem, nomācat nabagos un sakāt pastāvīgi saviem vīriem: Dodiet šurpu, lai varam dzīrot!
2. Tas Kungs Dievs ir zvērējis pie Sava svētuma: Redzi, nāks dienas jums, kad jūs izvilks ar makšķeri un jūsu pēcnākamos ar zvejnieku kāšiem.
3. Un pa mūru spraugām jūs iziesit, kā gadīsies, cita aiz citas, un jūs aizvedīs uz Hermona kalnu pusi, saka Tas Kungs,
4. jā, nāciet šurpu uz Bēteli un kalpojiet grēkiem, un dodieties uz Gilgalu, lai varētu grēkot vēl vairāk, un nesiet ik rītus savus ziedojumus un ik trešajā dienā savu desmitās tiesas devu!
5. Un kvēpiniet raudzētu mīklu pateicības ziedojumiem un nesiet vēl īpašus labprātīgus ziedojumus, un dariet to plaši zināmu arī citiem, jo to jau jūs darāt labprāt, jūs Israēla bērni, saka Tas Kungs.
6. Tādēļ Es arīdzan jūsu zobiem esmu devis mieru visās jūsu pilsētās un visās vietās liku jums ciest maizes trūkumu, un tomēr jūs neatgriezāties pie Manis, saka Tas Kungs.
7. Es aizturēju jums arī lietu, kaut gan līdz ražas ievākšanai bija vēl trīs mēneši, un Es liku lietum līt tikai pār vienu pilsētu un pār pārējām pilsētām Es lietum līt neliku; lietus kādreiz nolija tikai pār vienu tīrumu, un otrs, kas nedabūja lietu, nokalta.
8. Un divas, pat trīs pilsētas devās uz vienu pilsētu, lai varētu padzerties ūdens, un neatrada tā pienācīgā daudzumā; tomēr jūs neatgriezāties pie Manis, saka Tas Kungs.
9. Es spaidīju jūs ar sausumu un labības rūsu, un arī cirmeņi apēda visu, kas auga jūsu dārzos un vīna kalnos, uz jūsu eļļas un vīģes kokiem, un tomēr jūs neatgriezāties pie Manis, saka Tas Kungs.
10. Es uzsūtīju jums mēri kā citkārt Ēģiptei; Es liku jūsu jauniem vēršiem dabūt galu no zobena, liku nolaupīt un aizdzīt jūsu zirgus, liku jums dziļi ieelpot nāsīs savu kara nometņu nelabo smaku, un tomēr jūs neatgriezāties pie Manis, saka Tas Kungs.
11. Es liku daudz ko pie jums sagraut, kā Dievs pavisam sagrava Sodomu un Gomoru; tad nereti jūs bijāt kā degoša pagale, ko izrauj no liesmām, un tomēr jūs neatgriezāties pie Manis, saka Tas Kungs.
12. Tāpēc Es arī turpmāk tev tā darīšu, Israēl! Un, ja Es tev tā gribu darīt, tad sataisies, Israēl, lai tu varētu stāties sava Dieva priekšā!
13. Jo redzi, Viņš ir tas, kas veido kalnus, rada vēju un atklāj cilvēkiem, kas Viņam padomā. Viņš liek ausmai sekot dziesnai, Viņš staigā pāri zemes augstumiem; Dievs Kungs Cebaots ir Viņa vārds.

1. Uz klausiet, Israēla nama ļaudis, šos vārdus, jo man tie jums jāceļ priekšā kā raudu dziesma par jums:
2. Israēla jaunava ir kritusi, lai nekad vairs neceltos; viņa nogrūsta pie zemes, un nav neviena, kas tai palīdzētu atkal tikt uz kājām.
3. Jo tā saka Dievs Tas Kungs: Pilsēta, kas izgāja cīņā ar tūkstoti karavīru, saglabās no viņiem tikai simtu, un tai, kura iziet ar simts karavīriem, paliks pāri Israēla namā tikai desmit!
4. Jo tā saka Tas Kungs Israēla namam: Meklējiet Mani, tad jūs dzīvosit!
5. Bet meklējiet Bēteļi un nenāciet uz Gilgalu, un neejiet uz Bēršebu! Jo Gilgalu aizvedīs projām sagūstītu un Bētele kļūs par Bet-Avenu.
6. Meklējiet To Kungu, tad jūs dzīvosit! Lai Viņš Jāzēpa namā neielaužas kā uguns, kas visu ko izposta un ko Bētelē neviens nevar nodzēst; meklējiet Viņu,
7. jūs, kas tiesu pārvēršat vērmelēs un taisnību saminat putekļos.
8. Viņš, kas radījis Sietiņu un Orionu, Viņš ir tas, kas pēc tumsas liek uzaust gaišam rītam un pēc dienas gaismas liek sabiezēt tumšai naktij, kas paceļ ūdeni no jūras un izlej to pār zemes virsu; Viņa vārds ir Tas Kungs.
9. Viņš ir tas, kas rada sabrukumu spēcīgo vidū un sūta izpostīšanu nocietinātām pilsētām.
10. Bet viņi nicina to, kas vārtos pārmāca, un ienīst to, kas runā patiesību.
11. Tā kā jūs apspiežat nabagos un piedzenat no viņiem jo lielas labības nodevas, tad jūs nedzīvosit namos, ko esat cēlušies no kalniem akmeņiem; jūs nedzīvosit arī to vīnu, kura kokus jūs esat stādījuši labi ierīkotos vīnadārzos.
12. Jo Es zinu, ka jūsu pārkāpumu ir daudz un smagi ir jūsu grēki; un jūs nomācat taisnīgos, ņemat uzpirkšanas dāvanas un nedodat taisnību nabagiem tiesā.
13. Tādēļ prātīgais šai laikā cieš klusu, jo šie ir ļauni laiki.
14. Meklējiet labo un ne ļauno, lai jūs varētu dzīvot, tad Dievs Tas Kungs Cebaots būs pie jums, kā jūs to arvien daudzīnāt.
15. Ienīstiet ļauno un mīliet labo, un spriediet arvien vārtos tiesu pēc taisnības, tad Dievs, Tas Kungs Cebaots, būs žēlīgs arī Jāzēpa nama pāri palikušajiem.
16. Tādēļ tā saka Dievs, Tas Kungs Cebaots, visuvarenais Dievs: Visos laukumos atskanēs žēlas vaimanas, un visur pa ceļiem dzirdēs sakām: ak vai, ak vai! - un ļaudis uzaicinās arāju sērot un aicinās mirušo apraudāšanai raudu dziesmu pratējus.
17. Visos vīnadārzos atskanēs vaimanas, jo Es iešu caur jūsu vidū! saka Tas Kungs.
18. Bēdas tiem, kas ilgojas pēc Tā Kunga dienas! Ko tā jums dos? Jo Tā Kunga diena ir tumsa un ne gaisma!
19. Tā būs līdzīga tam, kā kad vīrs bēgtu no lauvas un kristu lāča nagos, vai arī ja viņš laimīgs ienāktu namā un atbalstītos ar roku pret sienu, un viņam iedzeltu čūska.
20. Jā, tiešām tumsa ir Tā Kunga diena un nevis gaisma, tā ir tumša bez gaismas spožuma!
21. Es ienīstu jūsu svētku dienas un neieredzu tās un nevaru panest pat jūsu sapulču smaku!
22. Un, ja jūs Man nesat dedzināmos un ēdamos upurus, Man tomēr nav liela prieka par tiem, un jūsu barotu tēlu pateicības upurus Es negribu ne redzēt!
23. Mities jel skandināt Man savas ķerkstošās dziesmas! Un Es negribu ne dzirdēt tavu cītaru skaņu!
24. Bet lai tiesa plūst kā straume un taisnība kā mūžīgs strauts!
25. Vai jūs, Israēla nams, Man tuksnesī visus četrdesmit gadus nesāt kaujamos un ēdamos upurus?
26. Jūs nēsājāt gan apkārt Sikutu, jūsu ķēniņu, un Kiunu, jūsu pašu iedomu tēlu, jūsu dievu zvaigzni, kurus jūs paši sev bijāt darinājuši.
27. Tādēļ Es jūs aizvedīšu tālu viņpus Damaskas! saka Tas Kungs, Dievs Cebaots ir Viņa vārds.

1. Bēdas jums, lepnajiem Ciānā, tāpat arī tiem, kas paļaujas uz Samarijas kalnu, visiem jums, pašas pirmās tautas dižciltīgajiem visu tautu starpā, pie kurām sevi pieskaita arī Israēla nams!
2. Aizejiet uz Kalni un skatieties, no turienes dodieties uz lielo pilsētu Hamatu un tad ejiet lejup pret filistiešu pilsētu Gātu; vai jūs esat labāki nekā šīs ķēniņa valstis, vai jūsu robežas garākas nekā viņu robežas?
3. Bēdas tiem, kas domā, ka nelaimes diena vēl tālu, un kas piebīda sev arvienu tuvāk varas darbu krēslu!
4. Jūs, kas guļat zilonkaula gultās un izstiepjaties savos atpūtas zviļņos, kas apēdat ganāmpulku treknākos aunus un barotos teļus no laidara vidus,
5. kas strinkšķināt savas cītaras un sacerat dziesmas, un izveidojat jaunus mūzikas instrumentus kā Dāvids,
6. kas jūs dzerat vīnu no dārgiem kausiem, ziežaties ar visdārgāko eļļu un esat bez rūpēm par zaudējumiem, kādi notiek Jāzēpa namam.
7. Tādēļ viņi būs pirmie trimdinieku starpā, ko aizvedīs trimdā, un tad arī izbeigsies šo plītnieku prieki.
8. Jo Dievs Tas Kungs ir zvērējis un apstiprinājis pats pie Sevis, tā saka Tas Kungs, Dievs Cebaots: Man riebjas Jēkaba augstprātība, un Es ienīstu viņa lepnās pils, un Es nodošu pilsētu ienaidnieku rokās ar visu, kas tajā.
9. Un notiks, ja kādā namā būs atlikuši desmit vīri, viņiem taču būs jāmirst.
10. Ja tad nu kāds viņu tuvs radnieks, kas kādu no viņiem mirušu grib sadedzināt, iznesīs no nama viņa kaulus un jautātu tam, kas vēl ir palicis dziļāk nama iekšienē: vai ir vēl kāds pie tevis? - tad tas atbildēs: nav neviena! Un ārā stāvošais viņam teiks: ciet klusu! Jo Tā Kunga Vārdu nedrīkst pieminēt.
11. Jo redzi, Tas Kungs ir pavēlējis, ka lielos namus būs sagraut drupās, bet mazos namus tā, ka tie sabrūk gabalos.
12. Kas var ar zirgiem skriet pa klintīm un ar vēršiem art klintis? Jo jūs pārvēršat tiesu žultī un taisnības augļus vērmelēs.
13. Jūs priecājaties par Lodabaras ieņemšanu un sakāt: vai mēs neesam ar saviem pašu spēkiem vien ieņēmuši Karnaimu?
14. Tādēļ redzi, saka Tas Kungs Dievs Cebaots, Es celšu pret jums, Israēla nams, kādu tautu, kas jūs spaidīs no Hamatas ceļa līdz pat Tuksneša strautam!

1. Tas visuvarenais Kungs ļāva man skatīt šādu parādību. Un redzi, tur stāvēja kāds, kas laida sisenus pasaulē, kad sāka zaļot atāls; šis atāls bija tas, kam bija jāizaug pēc pirmās ķēniņa pļaujas.
2. Kad siseņi bija visā zemē zāli noēduši, es teicu: Ak, Kungs, Kungs, esi žēlīgs! Kas gan palīdzēs Jēkabam pastāvēt, jo viņš pats jau tā ir niecīgs!
3. Tad Tam Kungam kļuva notikušā žēl, un Viņš teica: Tas nenotiks!
4. Dievs Tas Kungs man lika atkal skatīt parādību. Un redzi, Dievs Tas Kungs aicināja uguns liesmu, lai ar to sodītu; tā iznīcināja dziļās dzelmes un aprija aramo zemi.
5. Tad es lūdzu: Ak, Kungs, Kungs, mitējies taču! Kas palīdzēs Jēkabam pastāvēt, jo viņš pats jau tā ir tik niecīgs?
6. Tad Tam Kungam kļuva arī tā žēl, un Tas Kungs, Visuvarenais, teica: Tam nebūs notikt!
7. Viņš ļāva man no jauna skatīt parādību. Un raugi, Tas Kungs stāvēja uz stāvas mūra sienas, un svērtēņa aukla ar svinu galā bija Viņa rokā.
8. Un Tas Kungs man jautāja: Ko tu redzi, Amos? Es atbildēju: Svērtēni ar svinu galā. Tad Tas Kungs sacīja: Redzi, Es gribu iegremdēt Savu svērtēni pašā vidū Savai Israēla tautai, un turpmāk Es vairs nemaz nebūšu saudzīgs pret to.
9. Nē! Bet Īzāka kalnu altārus nopostīs un Israēla svētumus sagraus, un pret Jerobeāma namu Es celšos ar zobenu rokā!
10. Tad Bēteles priesteris Amacija sūtīja ziņu Jerobeāmam, Israēla ķēniņam, un lika viņam sacīt: Amoss kūda Israēla ļaudis uz dumpi pret tevi; zeme vairs nevar paciest viņa vārdus.
11. Lūk, ko Amoss bija teicis: Jerobeāms mirs no zobena, un Israēlu aizvedīs projām no viņa zemes gūstā.
12. Bet tad Amacija teica Amosam: Tu, redzētāj, celies un bēdz uz Jūdās zemi! Ēd tur savu maizi un tur pravieto!
13. Bet Bētelē tu ilgāk vairs nedrīksti pravietot, jo tā ir ķēniņam svēta vieta, un tur ir arī ķēniņa valsts galvenā mītne!
14. Amoss tad atbildēja Amacijam un teica: Es neesmu pravietis, arī ne pravieša dēls, bet es esmu gans, kas audzē meža vīģes.
15. Bet Tas Kungs paņēma mani no ganāmā pulka un sacīja man: Ej un uzstājies kā pravietis pret Manu Israēla tautu!
16. Tādēļ uzklausi Tā Kunga vārdu! Tu saki: Nesludini neko pret Israēlu un nemāci neko pret Īzāka namu.
17. Tāpēc Tas Kungs saka par tevi tā: tava sieva kļūs pilsētā par netikli, un zobens nesīs nāvi taviem dēliem un tavām meitām, tavu zemi izmērīs ar mērījamo auklu un izdalīs, un tu pats mirsi nešķīstā zemē, bet Israēls tiks vestin aizvests projām no savas zemes!

1. Dievs Tas Kungs lika man skatīt šādu parādību. Un redzi, tur bija grozs, un tajā bija ienākušies augļi.
2. Un Viņš man jautāja: Ko tu redzi, Amoss? Es atbildēju: Grozu un tajā ienākušos augļus. Tad Tas Kungs man teica: Manai Israēla tautai ir pienācis gals, Es turpmāk vairs nemaz nebūšu saudzīgs pret to.
3. Tanī dienā dziesmas pilīs pārvērtīsies par kaukšanu; visās vietās gulēs daudz miroņu, kurus klusībā tur noietīs. - Tā teica Tas Kungs.
4. Uzklusiet šo vēsti, jūs, kas nomācat nabago un izdeldējat zemes bēdu ļaudis,
5. jūs, kas sakāt: Kad tad nu jaunais mēness būs pāri, ka varam pārdot labību, un kad būs pagājis sabats, ka varam atvērt labības klētis, samazinot mēru, paaugstinot cenu un viltojot svaru,
6. ka beidzot mēs varētu nopirkt nabagos par naudu un trūcīgos par pāri kurpju un pelavas pārdot par gaudiem?
7. Pret šādu Jēkaba augstprātību Tas Kungs ir sacījis, zvērēdams: Tiešām, visus šādus viņa darbus Es nekad neaizmirsīšu!
8. Vai šā iemesla dēļ nebūtu jānodreb zemei un visiem tās iedzīvotājiem jāizsamist? Tiešām, zemei tad būtu jāpārplūst kā Nīlai, tai būtu jāpaceļas un jānokrītas kā Ēģiptes straumei!
9. Un notiks tanī dienā, saka Dievs Tas Kungs, Es likšu saulei norietēt jau pusdienas laikā un likšu tumsai nākt pār zemi visgaišākā dienas stundā.
10. Es visas jūsu svētku dienas pārvērtīšu sēru dienās un visas jūsu dziesmas raudu dziesmās; Es ietērpšu jūsu gurnus maisu drānās, Es likšu mesties jūsu galvām plikām; Es likšu jums visiem pārdzīvot sāpes, kādas izjūt cilvēks sava vienīgā dēla nāves dēļ. Un visu šo lietu gals būs rūgta nelaimes diena!
11. Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, visvarenais Dievs, Es sūtīšu zemē badu, ne maizes badu, nedz arī slāpes pēc ūdens, bet slāpes uzklusīt Tā Kunga vārdus.
12. Lai viņi skraidītu grīlodamies no vienas jūras līdz otrai, no ziemeļiem pret austrumiem un meklētu pēc Tā Kunga vārda - un tomēr to neatrastu.
13. Tai pašā dienā slāpju mocītas saļims skaistās jaunavas un brašie jaunekļi,
14. kas tagad zvēr pie Samarijas lāsta un saka: tik tiešām, ka tavs Dievs dzīvo, Dan! Tik tiešām, ka pareģe dzīvo Bēršebā! - Jo tie kritīs un nekad vairs nepiecelties.

1. Un es redzēju To Kungu stāvam pār altāri, un Viņš sacīja: Dod triecienu vārtu palodai, lai stabu balsti satricinās, mūri sagāžas un to drupas lai krīt viņiem visiem uz galvas! Kas no viņiem paliks pāri, tos Es nokaušu ar zobenu; nevienam bēdzējam no viņiem nebūs izbēgt, neviens izbēgušais neizglābsies!
2. Un, ja arī viņi izlauztos cauri līdz pazemei, tad Mana roka tomēr viņus no turienes izvilks, un, ja viņi paceltos pret debesīm, tad Es viņus tomēr nogrūdišu zemē.
3. Un, ja tie noslēptos Karmela kalna virsotnē, Es viņus tomēr tur sameklēšu un nodabūšu zemē, un, ja viņi Manu acu priekšā paglābtos jūras dibenā, Es pavēlēšu jūras čūskai, lai tā viņus turpat sadzel;
4. un, ja viņi sagūstīti soļotu savu ienaidnieku priekšā, tad Es tomēr pavēlēšu zobenam, lai tas viņus turpat nobeidz, jo Es vērsīšu Savus skatus uz viņiem - viņiem par nelaimi un ne par labu!
5. Un tāds ir Viņš, Tas Kungs, Dievs Cebaots. Jo, kad Viņš aizskar zemi, tad tā izkūst un visi tās iedzīvotāji bēdājas; zemes virsa tad paceļas tik augstu kā Nīla uzplūdos un atkal nokrītas tik zemu kā šī Ēģiptes straume.
6. Viņš ir tas, kas Savu plašo un mūžīgo mājokli uzcēlis debesīs un Savu pagaidu mītni nostiprinājis zemes virsū; Viņš pavēl pār ūdeņiem jūrā un liek tiem izlieties pār visu zemi - Viņa vārds ir Tas Kungs.
7. Vai jūs, Israēla bērni, Man neesat gluži kā kušītu dēli? saka Tas Kungs. Vai Es neesmu izvedis Israēlu no Ēģiptes zemes, filistiešus no Kaftoras un aramiešus no Kiras?
8. Redzi, Tā Kunga acis noraugās uz grēcīgo ķēniņa valsti, lai Es to noslaucītu no zemes virsus; taču Jēkaba namu Es pilnīgi gan neizdeldēšu, saka Tas Kungs,
9. jo raugi, Es pavēlēšu sijāt Israēla namu tautu starpā tā, kā sietā sijā labības graudus, un neviens grauds nenokrīt zemē.
10. Visiem grēciniekiem Manā tautā būs mirt no zobena, tiem, kas saka: ļaunums nepienāks mums tik tuvu, tas mūs nepārsteigs!
11. Tai pašā laikā Es sabrukušo Dāvida mītni uzcelšu no jauna, Es aizsegšu ar pinumiem tajā radušos caurumus un plaisas, atjaunošu to, kas būs tai nolūzis, un beigās izveidošu to no jauna pilnīgi tādu, kāda tā kādreiz ir bijusi senajās dienās,
12. tā, lai viņi iegūtu sev par īpašumu visus pāri palikušos Edomas ļaudis un visas tautas, kuru starpā daudzīnāts Mans Vārds! - saka Tas Kungs, kas to visu dara.
13. Raugi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad vienā laikā varēs kārtot zemi sējai un pļaut, varēs spiest vīnogas un sēt, kad visi kalni pilēs no salda vīna, visi pakalni būs auglīgi un tos klās augļu pārpilnība.
14. Tad Es atsaukšu atpakaļ Savu Israēla tautu no trimdas, un viņi uzcelš izpostītās pilsētas un tās arī apdzīvos, viņi dēstīs vīnadārzus un dzers no tiem vīnu, viņi ierīkos augļu dārzus un baudīs to augļus.
15. Es viņus iedēstīšu stipri viņu pašu zemē, ka tos vairs nekad neizrautu no viņu zemes, ko Es viņiem esmu devis! saka Tas Kungs, tavš Dievs.

Obadijas grāmata

1. Lūk, Obadjas redzētais. Tā saka Dievs Tas Kungs par Edomu: Mēs esam dzirdējuši no Tā Kunga, ka svešām tautām nosūtīts šāds vēstījums: celieties un sataisieties cīņai pret Edomu!
2. Redzi, Es esmu tevi svešu tautu starpā darījis niecīgu un gaužām nicinātu!
3. Tavas sirds uzpūtība ir tevi pievīlusi, jo tu dzīvo klinšu aizās savos augstajos mājokļos un tu domā savā sirdī: kas gan var mani nogrūst zemē?
4. Bet, ja tu arī līdzīgi ērglim paceltos debesu augstumos un taisītu sev ligzdu starp zvaigznēm, Es tevi tomēr no turienes nogāzīšu! saka Tas Kungs.
5. Ja pie tevis ielauzīsies zagļi vai naktī laupītāji, kā gan viņi tevi postīs un kā tu tad būsi gluži pagalam! Tiešām, lai viņi zog, cik viņiem patīk, un, ja tavā vīnadārzā ienāktu sveši vīnogu lasītāji, vai tad lai viņi neatstāj tev tavos vīnakokos nekādu pārpalikumu?
6. Cik labi viņi tomēr izdibinājuši visu par Ēsavu un izmeklējušies pēc viņa bagātībām!
7. Visi tavi sabiedrotie dzīs tevi projām no savas zemes līdz pašām tavām robežām; labie draugi, uz kuriem tu liki lielas cerības un sagaidīji mierinājumu, piekrāps un uzveiks tevi; tie, kas ēd tavu maizi, nodos tevi, iekāms tu to pamanīsi.
8. Tik tiešām, tanī dienā, saka Tas Kungs, Es iznīcināšu Edoma gudros un likšu izzust katram saprātam Ēsava kalnu zemē;
9. un tavi drosmes pilnie karavīri, Tēman, kritīs izmisumā, tā ka visi ļaudis Ēsava kalnu zemē tiks iznīcināti!
10. Sava nozieguma dēļ, ko tu esi izdarījis pret savu brāli Jēkabu, tev būs jāpanes visādi pazemojumi un jāklūst iznīcinātam uz visiem laikiem.
11. Tanī dienā, kad tu biji turpat klāt, kad svešinieki veda projām sagūstītu viņa karaspēku, kad svešautieši lauzās iekšā pa viņa pilsētas vārtiem un meta kauliņus par Jeruzālemi, tu biji tāds pats kā ikviens no viņiem.
12. Tev nebūs nekad vairs tā sajust prieku par savu brāli viņa nelaimes dienā, un tev nebūs ļauni priecāties par Jūdās bērniem pazušanas dienā un nebūs būt lielmūtam tad, kad ir viņu bailības diena!
13. Tev nebūs ieiet pa Manas tautas vārtiem viņas bēdu dienā, tev nebūs izjust prieku par viņu nelaimi, tev nebūs tvert pēc viņu mantas, viņiem pašiem pārdzīvojot briesmas un šausmas!
14. Tev nebūs stāvēt krustcelēs, lai slepkavotu tos, kas no viņu ļaudīm paguvuši glābties; tev nebūs nodot ienaidnieku rokās arī pārējos viņu locekļus, kad viņi pārdzīvo nelaimes dienu!
15. Jo Tā Kunga diena jau visām tautām ir tuvu klāt nākusi. Kā tu esi rīkojies, tā notiks arī tev, un, ko tu esi nopelnījis, tas nāks atpakaļ pār tavu galvu!
16. Jo, tāpat kā jūs esat dzēruši Manu dusmu kausu Manā svētajā kalnā, tā lai svešas tautas ik dienas to tagad tukšo; lai tās dzer, noreibst, streipulo un pēc tam izgaist kā nebijušas!
17. Bet uz Ciānas kalna būs glābiņš, un šim kalnam būs svētam būt, un Jēkaba nama bērni atkal iegūs savus agrākos īpašumus.
18. Un Jēkaba namam būs klūt par uguni un Jāzēpa namam par liesmu, bet Ēsava namam par salmu kušķi, ko tie divi aizdedzinās, un uguns galīgi to aprīs, lai no Ēsava nama nekas nepaliktu pāri! - jo Tas Kungs tā ir runājis.
19. Un tie, kas dzīvo uz dienvidiem, iemantos Ēsava kalnu zemi, un tie, kas mīt ieplakā, iegūs savā varā filistiešu zemi; viņi ieņems arī Efraima un Samarijas klajumus, un Benjamīns iekaros Gileādu.
20. Un šā Israēla bērnu karaspēka locekļi, kas bija aizvesti gūstā, iegūs zemi, kas pieder kānaāniešiem līdz Sareptai, un no Jeruzālemes trimdā aizvestie, kas atrodas Sefaradā, dabūs sev dienvidu pilsētas.
21. Un atsvabinātāji uznāks Ciānas kalnā, lai būtu par tiesnešiem Ēsava kalnu zemē, un ķēniņa valstī augstākā vara piederēs Tam Kungam.

Jonas grāmata

1. Tā Kunga vārds nāca pār Jonu, Amitaja dēlu:
2. Celies un dodies uz lielo pilsētu Ninivi; norāji to un paziņo tai, ka tās ļaunie darbi jau nonākuši Mana vaiga priekšā!
3. Bet Jona cēlās, lai bēgtu no Tā Kunga vaiga, gribēdams nokļūt Taršišā, un nonāca līdz Jafai. Tur viņš atrada kuģi, kas taisījās ceļā uz Taršišu, samaksāja braucamo naudu un iekāpa kuģī, kam bija viņš jāaizved uz Taršišu, projām no Tā Kunga acīm.
4. Tad Tas Kungs lika pūst uz jūras lieli vējam; drīz sacēlās vētra, un visiem likās, ka kuģis grims.
5. Kuģa ļaudis pārņēma lielas izbailes, un viņi kļiedza, piesaukdami katrs savu dievu, un sameta visu, kas bija uz kuģa, jūrā, lai atvieglotu kravas svaru. Jona bija nokāpis apakšējās dziļākās kuģa telpās, tur nolicies un gulēja dziļā miegā.
6. Tad pie viņa piegāja kuģa kapteinis un sacīja: Kā tu vari tik cieši gulēt? Celies un piesauc savu Dievu! Varbūt šis Dievs atcerēsies mūs, lai mēs neaizejam bojā.
7. Un kuģa ļaudis teica cits uz citu: Sanāciet, metīsim kauliņus, lai izzinātu, kura dēļ mums klājas tik ļauni! Kauliņus metot, vaina krita uz Jonu.
8. Tad viņi teica viņam: Saki mums, kāpēc mums ir uzbrukusi šī nelaime? Kāda ir tava nodarbošanās, un no kurienes tu nāc? Kādas tu zemes un tautas?
9. Tad viņš tiem atbildēja: Es esmu ebrejs un bīstos To Kungu, debesu Dievu, kas radījis jūru un sauszemi.
10. Tad no jauna kuģa ļaudis ārkārtīgi izbijās un jautāja viņam: Kādēļ tu to tā izdarīji? Viņi zināja, ka Jona bēga no Tā Kunga, jo viņš to viņiem iepriekš bija pateicis.
11. Tad tie viņam sacīja: Ko lai mēs ar tevi darām, lai jūra nomierinātos? - jo jūra joprojām bija ārkārtīgi nemierīga.
12. Viņš atbildēja viņiem tā: Nemiet mani un iemetiet jūrā, tad tā kļūs rāma. Es zinu, ka manas vainas dēļ pār jums sacēlusies šī lielā vētra.
13. Tad kuģa ļaudis, visiem spēkiem airēdami, centās pagriezt kuģi tā, lai viņi drīzāk sasniegtu krastu, bet tas viņiem neizdevās, jo jūra bija sacēlusies un bangoja vētrā pāri viņu galvām.
14. Tad viņi piesauca To Kungu un sacīja: Ak, Kungs, nepazudini mūs šā cilvēka dvēseles dēļ un nepieskaiti mums par grēku viņa nenoziedzīgās asinis! Jo Tu, Kungs, rīkojies tā, kā Tu atzini par pareizu.
15. Tad viņi satvēra Jonu un iemeta jūrā; vētras trakošana mitējās, un drīz jūra norima pavisam.
16. Bet kuģa ļaudis pārņēma lielas bailes Tā Kunga priekšā; viņi nesa Tam Kungam kaujamus upurus un deva Viņam solījumus.

Nodaļa 2

1. Bet Tas Kungs sūtīja lielu zivi aprīt Jonu. Un Jona sabija zivs vēderā trīs dienas un trīs naktis.
2. Un Jona no zivs vēdera raidīja pie Tā Kunga, sava Dieva, lūgšanu pēc palīdzības
3. un sacīja: Es piesaucu To Kungu savās bēdās, un Viņš atbildēja man; es kliecēju no pazemes dziļumiem, un Tu sadzirdēji manu saucienu.
4. Tu iemeti mani dzelmē pašā jūras vidū, kur mani no visām pusēm apņēma straumes; visas Tevis sūtītās bangas un viļņu kalni vēlās man pāri,
5. tā ka man šķita - es esmu atstumts no Tavu acu skata un man nekad vairs neredzēt Tavu svēto namu!
6. Līdz pašiem manas dzīvības dziļumiem mani bija apklājuši ūdeņi, visapkārt mani bija ietvēruši dziļumi; niedres bija apvijušās ap manu galvu.
7. Es biju nolaidies līdz dziļākajiem kalnu pamatiem, zemes aizsprosti, šķiet, bija aizdarījušies aiz manis uz mūžu, bet Tu tomēr esi licis manai dzīvībai pacelties augšup no šīs tumšās bedres un izglābis to no pazušanas, ak, Kungs, mans Dievs!
8. Un, kad mana dvēsele bija pagurusi baiļu mazdūšībā, es atcerējos Tevi, ak, Kungs, un mana lūgšana nonāca pie Tevis Tavā svētajā namā.
9. Tie, kas turas pie nīcīgām viltus dievībām, zaudē savu žēlastības tiesu.
10. Bet ar pateicības prieku es nesīšu Tev savus upurus, savus solījuma upurus es Tev pienesišu. Glābšana ir pie Tā Kunga!
11. Un Tas Kungs pavēlēja zivij, un viņa izsplāva Jonu malā.

1. Un otrreiz nāca Tā Kunga vārds pār Jonu:
2. Celies un ej uz lielo pilsētu Ninivi un sludini tai, ko Es tev teikšu!
3. Tad Jona cēlās un gāja uz Ninivi, kā Tas Kungs bija teicis. Ninive bija liela pilsēta Dieva priekšā; lai tai apietu apkārt un to kurmet izstaigātu, bija vajadzīgas trīs dienas.
4. Jona iesāka staigāt pa pilsētu un paveica veselas dienas gājumu, viņš sludināja un teica: Vēl tikai četrdesmit dienas, tad Ninive tiks galīgi nopostīta!
5. Tad Ninives ļaudis radās ticība Dievam, viņi izsludināja gavēni, un liels un mazs uzvilka mugurā maisu.
6. Un, kad tas kļuva zināms Ninives ķēniņam, viņš uzcēlās no sava troņa, novilka savu purpuru, ietērpa savu miesu maisa drānās, sajozās un apsēdās pelnos.
7. Tad viņš lika Ninivē ar uzsaukumu zināmu darīt: Pēc ķēniņa un augstāko varas nesēju pavēles stājas spēkā šāds rīkojums: ne cilvēki, ne lopī, ne vērši, ne avis nedrīkst nekādu ēdienu, nedz ēdamo baudīt; lopus nedrīkst dzīt ganos, nedz arī viņus dzirdīt ar ūdeni;
8. bet cilvēki un lopī lai tērpjas maisu drānās un lai jo gauži piesauc Dievu, un lai ikviens atgriežas no sava ļaunā ceļa un no varasdarba, ko tas ar savām rokām dara!
9. Kas gan lai zina? Varbūt Dievam paliek mūsu žēl un Viņš ļaujas novērst Sevi no Savām bargajām dusmām, tā ka mēs nepazūdam!
10. Un, kad Dievs redzēja viņu darbus, redzēja, ka viņi atgriezušies no sava ļaunā ceļa, tad Viņam kļuva žēl tā ļaunuma, ko Viņš bija teicies viņiem nodarīt, un Viņš viņiem to nenodarīja.

1. Tas sagādāja Jonam lielu vilšanos, un viņš iedegās dusmās. Viņš tad
2. piesauca lūgšanā To Kungu un teica: Ak, Kungs, vai tas nav tieši tas, ko es teicu, kad es biju vēl savā zemē? Tādēļ es priekšlaikus steidzos aizbēgt uz Taršišu, jo es zināju, ka Tu esi žēlīgs un mīlestības pilns Dievs, lēnprātīgs un bagāts žēlastībā, kam paredzamā jaunuma pašam žēl.
3. Tad nu, Kungs, pieņem manu dvēseli, jo es gribu labāk mirt nekā dzīvot!
4. Bet Tas Kungs teica: Vai tu domā, ka tu dari labi dusmodamies?
5. Tad Jona izgāja no pilsētas un apmetās kādā vietā uz austrumiem no tās. Viņš uzcēla sev tur mazu būdiņu un apsēdās tās paēnā, lai nogaidītu un redzētu, kas notiks ar pilsētu.
6. Bet Dievs Tas Kungs lika tur uzaugt ricinus stādam; tas drīz izauga lielāks par Jonu, radīja pavēni viņa galvai un atsvabināja viņu no drūmā garastāvokļa; tādēļ Jona ļoti priecājās par šo ricinus stādu.
7. Bet otrā dienā Dievs Tas Kungs rīta ausmā pavēlēja parādīties kādam tārpam; tas iedzēla ricinus stādam, un tas nokalta.
8. Un, kad bija uzlēkusi saule, Dievs lika pūst sausam austrumu vējam, saule spieda Jonam virs galvas, tā ka viņš zaudēja samaņu; savā dvēselē viņš tad vēlējās nāvi un teica: Es gribētu labāk mirt nekā dzīvot!
9. Tad Tas Kungs teica Jonam: Vai tu domā, ka tu pamatoti dusmojies ricinus stāda dēļ? Jona atbildēja: Tik tiešām, ka es mirstu, manas dusmas ir pamatotas!
10. Bet Tas Kungs sacīja: Tev sāp sirds par ricinus stādu, gar kuru tu nemaz nebiji pūlējies, kuru tu nebiji izaudzējis, kas vienā naktī tapa un vienā naktī bija atkal pagalam.
11. Un kā tad lai Man nebūtu žēl Ninives, tādas tik lielas pilsētas, ar vairāk kā simts divdesmit tūkstošiem iedzīvotāju, kas vienkārši nezina atšķirt savu labo roku no savas kreisās un kuriem pieder daudz lopu?

Mihas grāmata

1. Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Mihi no Morešetas Jūdas ķēniņu Jotāma, Ahasa un Hiskijas valdīšanas laikā parādībā par Samariju un Jeruzālemi.
2. Uzklusait to, visas tautas, ievēro to, zeme un visi, kas to apdzīvojat! Pats Tas Kungs ir liecinieks pret jums, Tas Kungs no Sava svētā nama!
3. Jo redzi, Tas Kungs atstāj Savu vietu, nolaižas zemē un staigā pa augstākām zemes virsotnēm,
4. tā ka kalni zem Viņa soļiem izkūst un ielejas saplaisā gabalos - kā vasks kūst uguns tuvumā un kā izzūd ūdens, kas plūst lejup pa stāvu nogāzes vietu.
5. Tas viss ir noticis Jēkaba noziegumu un Israēla nama grēku dēļ! Bet kāds ir Jēkaba noziegums? Vai tā nav Samarija? Un kas rīkoja Jūdas elka dievu altārus? Vai ne Jeruzāleme?
6. Un Es pārvērtīšu Samariju par akmeņu kaudzi tīrumā, par vīnadārza ierīkošanas vietu; pilsētas akmeņus Es novelšu ielejā, un Es atsegšu vaļā tās pamatus.
7. Un visi tās izgrieztie elku tēli jāsadauza gabalos, un visas tiem pienestās netiklās mīlas veltes jāsadedzina ugunī; visus viņu elkus Es veltīšu iznīcībai, jo par netiklības naudu tie ir savākti un darināti un tiem jāklūst atkal par netiklības atlīdzību!
8. Tādēļ es sērošu un vaimanāšu, es staigāšu basām kājām un bez virsdrēbēm! Es vaimanāšu kā šakāļi un sērošos kā strausi!
9. Jo viņas gūtās vātis nav dziedināmas, tās sniedzas līdz Jūdai, līdz manas tautas vārtiem - līdz Jeruzālemei.
10. Nesludiniet par to Gātā, nelieciet atskanēt savām raudām Akojā; vārtieties pīšļos Bet-Leafrā!
11. Tev, Safīra, ar visu kaunu būs jāatstāj savs mitekļis; Caānana paliks, un Bet-Haecelas sēras traucēs jūs tur apmesties.
12. Marota nespēs iepriecināt sevi par labumu zaudējumu, jo uzbrukušās briesmas nāca no Tā Kunga un ir aizsniegušās līdz Jeruzālemes vārtiem.
13. Tu, Lahiša, iejūdz savus skrējējus zirgus ratos un brauc projām, jo tu esi bijusi Ciānas meitai viņas ierosinātāja uz grēkiem un tevī sāka izraisīties Israēla pārkāpumi.
14. Tādēļ tev būs jādod atlaišanas dāvanas Morešetas Gātai, šķiroties no tās. Ar Ahsibas pilsētu Israēla ķēniņi pievilsies.
15. Es atvedīšu tev, Mareša, mantinieku, un Israēla godība atnāks līdz Adullāmas alai.
16. Nodzen sev matus un liec apgriezt sev bārdi savu maigo, bet negodā piedzīvoto bērnu dēļ, lai tavs pakausis kļūtu plīks kā noplūkts ērglis, jo tavi bērni ir aizvesti projām no tevis.

1. Bēdas tiem, kas izgudro netaisnību pret citiem un lolo, izstiepušies savās guļasvietās, ļaunos nodomus un tos īsteno rīta gaismā, jo viņu rokās ir vara!
2. Viņi ar varu piesavinās laukus un atņēma mājas, kas viņiem iepatikas; tā viņi rīkojas varmācīgi pret ikvienu nama īpašnieku un pret viņa mantoto īpašumu.
3. Tāpēc Tas Kungs saka tā: Redzi, Man ir nodomā pret šo cilti kas ļauns, un tāpēc jūs neizglābsit no tā savus kaklus un nestaigāsiet apkārt tik lepni, jo pārdzīvojamais laiks ir baigs laiks!
4. Tai pašā dienā par jums dziedās joku dziesmu, un pēc tam tūlīt atskanēs raudu dziesma: Ir beigas! Mēs esam pilnīgi izpostīti! Manas tautas mantojumu Viņš nodos svešās rokās, ak, kā man Viņš to atņēma! Mūsu tīrumi nodoti atkritējiem!
5. Tiešām, jums nebūs neviena, kas jums iemērītu daļu Tā Kunga draudzē.
6. Neaizraujieties un nesludiniet! tā viņi sludina, jo tādas lietas jau nesludina; mēs tādēļ tomēr nenokļūsim kaunā!
7. Vai nolādēts ir Jēkaba nams? Vai tev šķiet, ka Tas Kungs ir tik straujš Savās dusmās? Vai Tā Kunga Gars ir par ierobežotu, vai tas, kas noticis, ir tiešām Dieva darbi? - Vai Viņa vārdi nav patīkami tiem, kas bez vainas staigā?
8. Bet jūs - tie, kas pret manu tautu esat uzstājušies kā ienaidnieki! No apmetņiem jūs noplēšat grezno uzšuvi, jūs nolaupāt mierīgiem garāmgājējiem tiklab svārkus, kā apmetni, kā to nereti dara tie, kas atgriežas no kara.
9. Manas tautas sievas jūs ar varu izstumjat no viņu patīkamajiem namiem, un viņu mazajiem bērniem jūs atraujat manas godības rotu uz mūžīgiem laikiem.
10. Tādēļ celieties un dodieties ceļā! Jo šī zeme nav jums paliekama vieta, tādēļ ka tā nešķīsta, tā ved postā, un par savu nešķīstību tā tiks postīta izpostīta.
11. Ja kāds nāktu, kas grozās pēc vēja, un jums sludinātu viltu un melus un stāstītu, kā viņiem jādzer un jādzīro, tad tas būtu šai tautai piemērotais sludinātājs.
12. Tiešām gan, Es sapulcinādams sapulcināšu tevi, Jēkab, un arī pāri palikušos Israēlā Es savedīšu kopā; kā aīs Es viņus novietošu vienkopus stiprā kūtī un kā ganāmo pulku aplokos, lai visas malas būtu pilnas cilvēku trokšņa.
13. Viņu priekšā ies šķēršļu salauzējs. Viņi izlauzīsies un izies pa vārtiem; viņu ķēniņš ies viņiem pa priekšu; un Tas Kungs būs viņu vadonis.

1. Un es sacīju: Uzklusiet taču jūs, Jēkaba nama galvenie, un jūs, Israēla nama vadoņi! Vai jums neklātos tiesu un taisnību zināt?
2. Bet jūs ienīstat labo un mīlat ļauno; jūs dīrājat viņiem ādu nost no miesas un plēšat nost miesu no viņu kauliem,
3. un aprijat manas tautas miesu, un, kad jūs viņas ādu būsit novilkusi no miesas, jūs salauzīsiet arī viņas kaulus, sadalīsiet viņu gabalos, liekot tos kā cepeti podā un vārot kā gaļu katlā.
4. Tādēļ, kad jūs, kaut arī skaļi kliegdami, piesauksit To Kungu, Viņš jūs neuzklausīs, bet aizsegs Savu vaigu jūsu priekšā, kā jūs to ar savu ļauno rīcību esat izpelnījušies.
5. Tā saka Tas Kungs par praviešiem, kas maldina manu tautu: tie sludina mieru, kad tiem ir ko ēst, bet tur, kur viņiem neko nedod mutē, pret tiem viņi izsludina karu.
6. Tādēļ lai klājas neziņas nakts pār jums bez kādas paredzēšanas, un lai pār jums mīt tumsa bez kādas nākamo lietu izmaņas; lai saule noriet pār šiem praviešiem, un lai pār viņiem aptumšojas diena.
7. Tad redzētāji stāvēs nokaunējušies un zīlnieki, cerībās vīlušies, nosarks, un visi viņi paslēpsies savās bārdās, tādēļ ka Dievs neatbild.
8. Bet es esmu Tā Kunga spēka un Gara pilns, pilns tiesas un varonīga stipruma, lai pasludinātu Jēkabam viņa uzticības laušanu un Israēlam viņa grēkus.
9. Tādēļ uzklusiet jūs, Jēkaba nama galvenie, un jūs, Israēla nama vadoņi, jūs, kas nicināt taisnību un visu, kas taisns, apgriežat otrādi,
10. jūs, kas ceļat Ciānu ar asinsizliešanu un Jeruzālemi ar netaisnību!
11. Tās priekšnieki spriež tiesu par samaksu, tās priesteri māca tieslietas par atlīdzību, tās pravieši tulko likteni par naudu un turklāt paļaujas uz To Kungu un saka: Vai tad Tas Kungs nav mūsu vidū? Mums ļaunums neuzies!
12. Tāpēc tieši jūsu dēļ Ciānu uzars kā tīrumu un Jeruzālemi pārvērtīs par drupu kaudzi, un šī nama kalns kļūs par mežainu augstieni!

1. Bet visu dienu galā kalns, uz kura atrodas Tā Kunga nams, stāvēs jo stipri, būdams augstāks nekā visi citi kalni, paceldamies augstu pāri visiem pakalniem, un visas tautas steigsies pie tā.
2. To starpā būs arī daudzas citas tautas, tās ies un sacīs: Nāciet, lai steigjamies augšup Tā Kunga kalnā un ejam Jēkaba Dieva namā, lai Viņš mums māca Savus ceļus, ka lai mēs staigājam Viņa tekas! - Jo no Ciānas izies bauslība un Tā Kunga vārds no Jeruzālemes.
3. Viņš spriedīs tiesu daudzu lielu tautu starpā un izšķirs strīdus lietās stiprām tautām pat tālās zemēs. Tās pārkals zobenus lemešos un savu šķēpu galus par vīna dārznieku nažiem. Neviena tauta nepacels zobenu pret otru un nemācīsies vairs karot.
4. Bet tie ikviens sēdēs un dzīvos bez bailēm zem sava vīna un vīges koka, jo nebūs neviena, kas tiem iedvestu bailes, jo to ir noteikusi Tā Kunga Cebaota mute.
5. Jo ikviena tauta staigā sava dieva vārdā, bet mēs lai staigājam Tā Kunga, mūsu Dieva, Vārdā mūžīgi mūžam!
6. Tai pašā dienā, saka Tas Kungs, Es sapulcināšu klibos un savākšu kopā tos, kas bijuši izkaisīti un trimdā, kā arī tos, kam Es esmu uzsūtījis kādu ļaunumu,
7. un Es darīšu klibos par atlikumu un tālu aizdzītos par varenu tautu, un Tas Kungs būs viņu ķēniņš Ciānas kalnā no šā laika un mūžīgi.
8. Un tu, ganāmo pulku sargu torni, tu, Ciānas meitas nocietinātais uzkalns, pie tevis nonāks un tevī ieies agrākā pirmatnējā valsts vara, Jeruzālemes meitas ķēniņvalsts.
9. Kāpēc tad tu tagad kliedz tik skaļi? Vai tev nav ķēniņa? Jeb vai tavi padomdevēji ir aizgājuši bojā, ka tevi tā pēkšņi ir sagrābušas sāpes kā dzemdētāju sievu grūtā stundā?
10. Lokies šais sāpēs, paciet tās un vaidi, Ciānas meita, kā dzemdētāja sieva! Jo tev tagad jādodas prom no pilsētas, tev jādzīvo laukā un jānonāk līdz Bābeleī, bet tur tu atradīsi glābiņu, tur Tas Kungs tevi atpestīs no tavu ienaidnieku rokas!
11. Bet pašlaik pret tevi pulcējušās daudzas svešas tautas un apspriežas savā starpā: lai viņa tiek sagānīta, ka mēs ar prieku noraugāties Ciānā!
12. Bet viņi nezina Tā Kunga apslēptos nodomus un neizprot to, kas Viņam padomā, jo Viņš viņus savācis kā kūlīšus uz kuļamā klona.
13. Tādēļ celies, Ciānas meita, un sāc kult! Es tevi apveltīšu ar dzelzs ragiem un vara nagiem, un tu sakulsi smalkās drumstalās daudzas tautas un šo tautu salaupīto veltīsi pateicībā Tam Kungam; arī visu viņu mantību tu novēlēsi visas pasaules Kungam.
14. Bet tagad, karotāja, bruņojies! Mēs esam ielenkti, un ar rīksti viņi sitīs pa vaigu Israēla tiesnesi.

1. Bet tu, Bētleme Efratā, kas esi maza starp tūkstošiem no Jūdas, no tevis nāks tas, kam jābūt par valdnieku Israēlā un kura izcelšanās meklējama sensenos laikos, mūžības pirmajos.
2. Tādēļ Viņš atstās viņus līdz tam laikam, kamēr tā, kam jādzemdē, dzemdēs; tad arī pāri palikušie brāļi atgriezīsies atpakaļ pie Israēla bērniem.
3. Un Viņš stāvēs un ganīs Savu tautu Tā Kunga spēkā un Tā Kunga, sava Dieva, Vārda godībā. Un viņi dzīvos drošībā, jo Viņš kļūs varens līdz pat pasaules galiem.
4. Un Viņš būs miers. - Ja Asurs iebruktu mūsu zemē un sāktu postīt mūsu namus, tad mēs varētu raidīt viņam pretī septiņus ganu cilšu priekšniekus un astoņus novadu vecākos,
5. kas gāzīs postā Asura zemi ar zobeniem un Nimroda zemi ar atvēztu zobena asmeni. Un tā Viņš izglābs mūs no asīriešiem, ja tie ienāks mūsu zemē un staigās pa mūsu robežām.
6. Un pāri palikušie no Jēkaba nama būs citu tautu starpā kā Tā Kunga rasa un kā lietūs pilieni uz zāles, kas nekā negaida no cilvēkiem un nepaļaujas uz cilvēku bērniem.
7. Tiešām, Jēkaba atlikums būs starp svešām tautām kā lauva starp meža zvēriem, kā jauns lauvēns avju ganāmā pulkā; kurp vien tas nokļīst, viņš visur visu saplosa un ar kājām nomin, tā ka nav nekāda glābiņa.
8. Lai tava roka ir augsti pacelta pret taviem pretiniekiem, un lai visi tavi ienaidnieki top izdeldēti!
9. Un tanī dienā notiks, saka Tas Kungs, Es tev atņemšu visus tavus zirgus un iznīcināšu tavus kaujas ratus,
10. un Es izdeldēšu tavas zemes pilsētas un sagraušu visas tavas nocietinātās vietas.
11. Un Es iznīcināšu buršanu no tavas rokas, un tavā vidū vairs nebūs zīlnieku.
12. Un Es satriekšu gabalos tavus izgrieztos elku tēlus un tavus izlietos elka dievu stabus tavā vidū, lai tu vairs nemestos uz sava vaiga pie zemes tava paša roku darba priekšā.
13. Es iznīdēšu tavus elku kokus no tava vidus un izdeldēšu tavas pilsētas.
14. Un Es ar dusmām un atriebēja bargumu piemeklēšu visas tautas, kuras nav gribējušas būt paklausīgas.

1. Klausaities taču, ko saka Tas Kungs: Celies un sāc savu uzstāšanos tiesā kalnu priekšā un ļauj pakalniem sadzirdēt savu balsi!
2. Klausaities jūs, kalni, kā Tas Kungs ies tiesā, un arī jūs, spēcīgie zemes pamati, jo Tas Kungs grib iet tiesā ar Savu tautu un grib sodīt Israēlu!
3. Ko Es esmu tev nodarījis, Mana tauta, un ar ko Es tevi būtu apkaitinājis? Atbildi jel Man to!
4. Es taču izvedu tevi no Ēģiptes zemes un atsvabināju tevi no tavas verdzības nama, un sūtīju tev pa priekšu Mozu, Āronu un Mirjamu.
5. Atceries taču to, Mana tauta, kādus nodomus bija lolojis Balaks, moābiešu ķēniņš, un ko viņam atbildēja Bileāms, Beora dēls, kā arī to, kas notika ceļā no Sitimas līdz Gilgalai, lai tu saprastu, ka Tas Kungs jums darījis tikai labu!
6. Kā lai es tuvojos Tam Kungam? Vai lai es nometos zemē augstā Dieva priekšā? Vai lai es tuvojos Viņam ar dedzināmiem upuriem, veltījot Viņam gadu vecus telēnus?
7. Vai var iegūt Tā Kunga labpatiku ar daudziem tūkstošiem aunu, ar desmit tūkstošām eļļas straumju? Jeb vai man jādod par manu pārkāpumu mans pirmdzimtais, manas miesas auglis par manas dvēseles grēkiem?
8. Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti - darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!
9. Klau! Tā Kunga vēstījuma balss atskan pa visu pilsētu - ir gudrība bīties Tavu Vārdu. Ņem vērā rīksti un arī, kas to sūta!
10. Vai arvien vēl neatrodas bezdievīgo namos netaisna manta kopā ar sasodīto samazināto labības mēru?
11. Jeb vai lai Es attaisnoju nepareizos svarus un somā līdzī nēsājamās viltotos atsvarus,
12. ar kuriem viņu bagātnieki, kas nereti ar varmācību kļuvuši bagāti, nodara tik daudz netaisnības? Un viņu mājinieki runā melus, un viņu pašu mutē ir nepatiesa mēle.
13. Tāpēc Es tev sodam sagādāšu visai sāpīgas ciešanas un tavu grēku dēļ tevi izpostīšu.
14. Tu ēdīsi, bet nebūsi paēdis, savās iekšās tu pastāvīgi sajūtīsi bada tukšumu. Un, ko tu noliksi pie malas, to tu tomēr nesataupīsi, un, kas tev vēl paliks pāri, to Es iznīcināšu ar zobenu.
15. Tu gan sēsi, bet tu neplausi, tu audzināsi olīvas, spiedīsi eļļu, un tu tomēr nesvaidīsies ar to, tu liksi spaidā vīnogas, bet tu nedzērsi no tām darinātu vīnu.
16. Jo tu sekoji Omrija mācībām un ievēroji visas Ahaba nama izdarības, un jūs sekojāt tām, paklausīdami šā nama padomus. Tādēļ Es tevi nodošu izpostīšanai un tavus iedzīvotājus apsmieklam, un jums būs jācieš Manas tautas kauns!

1. Bēdas man! Jo man klājas kā tādām augļu novākšanas laikā, kas vīnadārzā salasa ražas atlikumus, kad vairs neatrod neviena ēšanai derīga ķekara un arī nevienas pirmās ražas vīges, ko mana sirds tā kāro!
2. Dievbijīgie ir izmiruši šai zemē, un taisnīgo vairs nav ļaužu starpā; visi slāpst tikai pēc asinīm, viņi cenšas cits citam izlikt valgus, jo tie viens otru uzlūko par medījumu.
3. Viņu rokas gatavas darīt ļaunu; ko grib novada valdnieks, to izpilda tiesnesis par maksu. Tie, kam vara, izsaka ļaunas vēlēšanās aiz tīrās vieglprātības un groza lietas, kā viņiem patīk.
4. Labākie viņu starpā ir kā ērkšķi un godīgākie ir kā ērkšķu dzīvžogs. Bet, kad pienāks tava sludinātāju diena un kad tev draudēs barga piemeklēšana, tad viņi nezinās, kur izeja.
5. Nevieni lai neuzticas savam tuvākam, nevieni lai nepaļaujas uz savu draugu! Noslēdz savas mutes vārtus pat tai sievai, kas guļ tev pie krūtīm!
6. Jo dēls nicina un nopālā tēvu, meita uzstājas pret māti, vedekla ir pret vīramāti, un cilvēka ienaidnieki ir viņa pašamājinieki.
7. Bet es noraugos uz To Kungu un gaidu uz Dievu, manas glābšanas nesēju; mans Dievs mani uzklausa!
8. Nepriecāties par mani, mana ienaidniece, ja es guļu nogāzts pie zemes: es atkal celšos kājās, un, ja es arī mītu tumsā, tad tomēr Tas Kungs ir mana gaisma!
9. Es panesišu Tā Kunga dusmas, jo es jau esmu pret Viņu grēkojis, kamēr Viņš izšķirs manu lietu un dos man taisnību; Viņš mani izvedīs gaismā, tā ka es ar prieku skatišu Viņa taisnību.
10. Manai ienaidniecei tas būs jāredz un pašai par lielu kaunu arī jāatzīst, viņai, kas tagad man saka: Kur ir Tas Kungs, tavš Dievs? Manas acis ar gandarījumu redzēs, ka viņu tad kā dubļus samīn uz ielas.
11. Nāks diena, kur atkal no jauna uzcelš tavus mūrus, diena, kur tavas robežas sniegsies atkal tālu.
12. Tanī dienā nāks pie tevis no Asīrijas un Ēģiptes pilsētām, no Ēģiptes līdz Eifratam, no vienas jūras līdz otrai, no viena kalna līdz otram.
13. Bet zeme paliks par neauglīgu atmatu savu iedzīvotāju dēļ, un tas būs sods par viņu ļaunajiem darbiem.
14. Bet Tu gani ar Savu gana vēzdu Savu tautu, šo ganāmo pulku, kas Tev pieder kā mantojums, Savus sīklopus, kas dzīvo atdalīti meža kalnājā, Karmela vidū; laid viņiem ganīties atkal Basanā un Gileādā kā kādreiz vecos laikos!
15. Es likšu viņiem pieredzēt atkal brīnumus kā tai laikā, kad viņi izgāja no Ēģiptes zemes.
16. Citas tautas to redzēs un paliks kaunā ar visu savu varu, tie liks roku uz mutes, un viņu ausis būs kurlas.
17. Lai viņi laiza putekļus kā čūskas, kā zemes tārpi, lai viņi, bailēs trīcēdami, lien laukā no savām pilīm un tuvojas Tam Kungam, mūsu Dievam, lai tie izjūt bailes Tavā priekšā.
18. Kur ir tāds Dievs, kā Tu esi, kas piedod grēkus un neatmaksā Savas tautas atlikušajiem viņu noziegumus, kas mūžīgi netur dusmas? Jo Tev patīk žēlastība.
19. Viņš atnāks pie mums atkal atpakaļ, Viņš apžēlosies par mums; mūsu vainas Viņš griezīs atkal par labu. Visus mūsu grēku darbus tu liec iemest jūras dziļumos.
20. Tu parādīsi Jēkabam uzticību un dāvināsi žēlastību Ābrahāmam, ko Tu esi mūsu tēviem apsolījis ar zvērestu kopš senajām dienām.

Nahuma grāmata

1. Spriedums par Ninivi. Nahuma no Elkošas parādību grāmata.
2. Bargs un atriebīgs Dievs ir Tas Kungs, jā, tik tiešām, Tas Kungs ir atriebīgs un turklāt bargs un dusmīgs; Tas Kungs ir atriebīgs Saviem pretiniekiem un ilgi kaist dusmās pret Saviem ienaidniekiem.
3. Tas Kungs ir lēnprātīgs dusmās, taču varens spēkā, un nesodītu Dievs neatstās nevienu. Cauri viesuļiem un vētrām ved Tā Kunga ceļš; mākoņi ir putekļi zem Viņa kājām.
4. Viņš norāj jūru un dara to sausu un izsusina visas upes; Basans un Karmels izkalst, un, kas zied un zaļo Libanonā, tas savīst.
5. Kalni trīc Viņa priekšā un augstienes izkūst; zeme dreb Viņa vaiga priekšā un pasaule, un visi tās iedzīvotāji.
6. Kas var pastāvēt Viņa dusmu priekšā, un kas spēj palikt sveikā Viņa barguma karstumā? Viņa dusmu kvēle liesmo kā uguns versme, un klintis sabrūk un saplaisā no tās karstuma.
7. Tas Kungs ir labs tiem, kas uz Viņu paļaujas bēdu laikā, tiem Viņš ir stipra pils, un Viņš pazīst tos, kas pie Viņa meklē patvērumu.
8. Viņš liek straumēm plūst pār šo vietu, iznīcinot Savus pretiniekus, un tumsa vajā Viņa ienaidniekus.
9. Ko jūs vēl lolojat kādus ļaunus nodomus pret To Kungu? Viņš tomēr visam darīs galu; otrreiz vairs nelaimei nemaz nav jānāk.
10. Un, ja arī viņi būtu cieši kopā saauguši kā ērkšķi un ja viņi būtu pilni sulas kā mucas, tad tomēr viņus aprīs kā izkaltušus rugājus.
11. Jo no tevis, Ninive, ir nācis negantais padoms, kam pamatā bija ļauna rīcība pret To Kungu.
12. Tā saka Tas Kungs: Kaut gan tiem labi klājas un kaut gan to ir daudz, tomēr tos nopļaus, un tiem būs jāiznīkst! Es tevi esmu gan pazemojis, bet Es nepazemošu tevi no jauna, Jūda. Taisni otrādi -
13. tad Es nokratīšu viņa jūgu, ko tu nes, Es saraušu tavas važas.
14. Bet pret tevi ir Tas Kungs pavēlējis, ka no tava vārda turpmāk vairs nebūs dzimuma. Es izmetīšu no tava dieva nama visus izgrieztos un izlietos elku tēlus, un Es tev rakšu kapu, jo tu esi atrasts par vieglu, Asīrijas valdniek!

1. Redzi, pāri kalniem kust prieka vēstneša kājas, kas vēstī mieru! Svētī savus svētkus, Jūda, un pildi savus solījumus arī ar brīvprātīgiem ziedojumiem! Jo nekrietnais vairs nestaigās cauri taviem novadiem: viņš ir pavisam iznīcināts.
2. Tomēr visu sagravējs ir devies pret tevi uzbrukumā, Ninive. Nocietini vēl spēcīgāk un apsargā savu cietoksni, uzmanī ceļu, apjoz savus gurnus, apbruņojies un pastiprini savu spēku, cik vien iespējams!
3. Jo Tas Kungs no jauna nostiprinās kā Jēkaba, tā arī Israēla godību, kaut laupītāji bija tos izlaupījuši un nopostījuši viņu vīna stādus.
4. Viņa spēcīgo cīnītāju vairogi ir sarkanā krāsā, viņa karavīri tērpti purpurā; viņa kara rati laistās spožā tērauda mirdzumā kā savas darināšanas dienā, viņu šķēpu smailes zib.
5. Viņa rati ripo pa ielām, un to rīboņa atskan ielās; tie lāsmo kā lāpas un drāžas uz priekšu kā zibeni.
6. Viņš atceras savus varonīgos karavīrus, sauc tos, viņi iet un klūp un steidzas uz pilsētas mūri, kura pakājē uzbrucēji jau uzcēlušī mūra laužējam aizsargu jumtu.
7. Bet ūdens noteku aizvari atveras, un ķēniņa pilī rodas apjukums.
8. Ķēniņiene tiek apsmieta un aizvesta trimdā, viņas galma jaunavas vaid kā ūbeles un sit sev pa krūtīm.
9. Jo Ninive kļuvusi līdzīga saviļņotiem ūdeņu klajumiem, kas stāvējuši mierīgi sakrāti dīķī, bet tagad paši plūst projām. Viņi pūlas gan tos atturēt, saukdami: stāviet, stāviet, - bet neviena ūdens lāse negriežas vairs atpakaļ.
10. Tad nu laupiet sudrabu, laupiet zeltu! - jo te nav gala bagātībām, un visvisādi dārgumi un dārgakmeņi te ir neizmērojamā daudzumā.
11. Visur posts, tukšs klajums un kaila zeme! Sirdi ir pārņēmis izmisums, ceļi ļodzās, gurni gurst un trīc, un visiem nobāl vaigi.
12. Kur nu ir veco lauvas mājoklis un mazo lauvēnu rotaļāšanās vieta, pa kuru pastaigājas lauva un lauvas māte ar saviem mazuļiem, kur šie mazuļi mita drošībā, kur neviens nedrīkstēja viņus traucēt?
13. Un pietiekamā daudzumā lauva mēdza saplosīt dzīvniekus saviem mazuļiem, un nemitīgi viņš medīja un nokoda kustoņus arī savām lauvas mātēm, arī pats savas alas viņš piepildīja ar nomedīto laupījumu un savas migas vietu ar saplosīto dzīvnieku gabaliem.
14. Bet redzi, Es esmu pret tevi, saka Tas Kungs Cebaots, Es likšu taviem kara ratiem dūmos sadegt; zobens aprīs tavus jaunus lauvas, tavu vēstnešu balss vairs nebūs sadzirdama!

1. Bēdas tai asinskārai pilsētai, kas ir pārpildīta ar meliem un varasdarbiem un kas savu laupīšanas paradumu nespēj atmet!
2. Klau, pātagas švīkst, riteņi aizdārd, zirgi joņo, un rati rīb!
3. Atauļo jātnieki ar spīdīgiem zobeniem un mirdzošiem šķēpiem. Aiz viņiem paliek daudz nogalināto, veselas liķu kaudzes; galu dabūjušiem nav skaita, un bieži gājējiem jāklūp pār savu piederīgo liķiem.
4. Tas viss skaistās un pievilcīgās netikles daudzo netiklību dēļ; ar savām buršanas spēju pilnām mīlas mākām viņa padarījusi par vergiem svešas tautas un ar savām valdzināšanas spējām pakļāvusi sev veselas ciltis.
5. Redzi, Es tagad tuvošos tev, saka Tas Kungs Cebaots, Es atsegšu tevi, pārmetot tava tērpa apakšmalu tev pār galvu. Es parādīšu tautām tavu kailumu un svešām ķēniņa valstīm tavu kaunu.
6. Es likšu tevi apmētāt ar nešķīstiem gānekļiem, tie liks tevi kaunā un tevi padarīs par biedēkli,
7. tā ka visi, kas tevi redzētu, lai bēgtu no tevis un teiktu: Ninive ir izpostīta, kam lai tās būtu žēl? - Un kur lai Es sameklēju tev iepriecinātājus?
8. Vai tev pašai šķiet, ka tu esi labāka par No Amonu, kas atradās Nīlas krāču abās krastmalās, kurai visapkārt bija ūdeņi, pilsētu, kuras aizsargmūri bija Nīlas apskaloti un kuras cietoksnis bija jūra?
9. Etiopieši bija tās sauszemes stiprums un bezgalīgais daudzums ēģiptiešu; Putas un Lībijas iedzīvotāji bija vienmēr tās palīgi cīņās.
10. Tomēr arī viņai bija jāaiziet trimdā un kājām jādodas gūstā; viņu bērni palika guļam sašķaidītiem galvaskausiem visu ielu stūros; par dižciltīgajiem meta kauliņus un visus pilsētas varenos iekala dzelžos un saslēdza važās.
11. Arī tev, Ninive, tagad jāklūst dzērumā noreibušai, apmulsušai, pat nepazīstamai! Un, kaut tu arī būtu spēcīga jaunava, tev tomēr būs jāpaslēpjas un jāmeklē glābiņš no sava ienaidnieka.
12. Visi tavi cietokšņi ir kā vīģes koki ar pirmajiem augļiem, kas, ja kokus pakrata, krīt mutē tiem, kas tos grib ēst.
13. Redzi, tavi kareivji ir kā sievas jūsu vidū. Tavas zemes vārtus viņi vērtin ver vaļā ienaidnieka priekšā, kad uguns ir aprijusi tavu vārtu dzelzs aizšaujamus.
14. Apgādājies ar ūdeni aplenkuma laikam, nostiprini savus nocietinājumus! Roc mālu zemi, samīci mālus ar savām kājām un darini izturīgus ķieģeļus!
15. Bet uguns tevi tomēr aprīs un zobens iznīcinās; tā aprīs tevi kā siseņu cirmeņus, kaut arī tevis jau būtu tik daudz kā šo cirmeņu, tik daudz kā šo siseņu.
16. Tirgotāju tev vairāk kā zvaigžņu pie debesīm, bet viņiem kā jauniem siseņiem būs jāizslīd no savu priekškāju apvalka un jāaizlido!
17. Tavu augstāko pārvaldnieku tev arī ir tik daudz kā siseņu, rakstvežu ir kā lidojošu kukaiņu bari, kas aukstās dienās sametas uz žogiem, bet, kad atspīd saule, tie paceļas gaisā, un neviens nezina, kur tie paliek.
18. Tavi gani un vadoņi ir iesnaudušies, ak, Asīrijas ķēniņ! Tavi dižciltīgie ir nogūlušies mierā, tavi karavīri ir izklīduši pa kalniem, un nav neviena, kas tos savāktu vairs vienkopus!
19. Tavai vainai nav dziedināšanas, sitiens, kas tevi ķēris, ir nāvīgs! Visi, kas tādas lietas par tevi dzirdēs, plaukšķinās aiz prieka rokas par tevi, jo kuru gan nav vajājusi bez mitēšanās tava ļaunprātība!

Habakuka grāmata

1. Šis ir Dieva pasludinājums, ko parādībā redzējis pravietis Habakuks.
2. Cik ilgi, Kungs, es lai saucu pēc palīdzības - un Tu to nedzirdi? Cik ilgi lai Tavās ausīs atskan mani saucieni par varmācību - un Tu nesniedz palīdzību?
3. Kādēļ Tu man liec redzēt pārestību, kas kādam tiek nodarīta, un kādēļ Tu liec man noskatīties mokās? Laupīšanas un noziegumi notiek manā acu priekšā, rodas asas domstarpības un uzliesmo naidi!
4. Tāpēc bauslība kļuvusi maznozīmīga, un taisnība nekur nevar kļūt par uzvarētāju. Bezdievīgais uzveic taisno, un tiesa tiek sagrozīta.
5. Aplūkojiet citas tautas, skatieties cits uz citu un brīnaities, jo Es darīšu kaut ko jūsu dienās, kas jums būtu neticams, ja jums to stāstītu.
6. Jo redzi, Es atmodināšu kaldejus, skaudru, nežēlīgu un kustīgu tautu, kas ar mieru pat kājām doties līdz pašam zemes galam, lai iegūtu sev jaunas dzīves vietas, kas viņiem nepieder.
7. Tā ir briesmīga un nežēlīga tauta; savu taisnību un pārgalvību tā uzliek visiem par likumu.
8. Viņu straujie zirgi zviedz, leopardu izbiedēti, viņi ir tramīgi tiem uzglūnošo tuksnešu vilku dēļ. Viņu jātnieki atauļo no lielas tālienes, viņi atlido kā ērgļi, kas steidz gūt savu ēsmu.
9. Viss viņu pulks nāk, lai darītu varas darbus; kurp tie vērs savu skatu, tur tie izlaužas cauri kā rīta vējš; viņu savākto gūstekņu skaits ir kā tuksneša smiltis.
10. Viņi ļauni zobojas par ķēniņiem un apsmej vadoņus; par cietokšņiem tie smejas, jo tie uzber smilšu valni un ieņem cietoksni.
11. Tā viņi aizdrāžas tālāk kā vējš, turpinādami apgrēcību, un uzskata savu spēku par savu dievu.
12. Bet vai Tu, Kungs, neesi no laika gala mans Dievs, mans Svētais? Nē, mēs taču nemirsim! Jeb vai Tu, mūsu stiprā klints, tiešām šo mūsu ienaidnieku esi nolcis mums par tiesātāju, esi izraudzījis viņu, lai mūs pārmācītu?
13. Tavas acis ir pārāk šķīstas, lai Tu varētu skatīt ļaunumu, un varas darbus Tu arī nevari uzlūkot. Kāpēc tad Tu mierīgi noraugies uz laupītājiem un ciet klusu, kad ļaundaris aprij to, kas taisnāks par viņu?
14. Tu padari cilvēku līdzīgu zivīm jūrā, līdzīgu kādam rāpulim, kas nepazīst valdnieka.
15. Viņš izvilks visus tos ar savas makšķeres auklu, viņš savāks visus savos tīklos un saķers savos valgos; tad viņš priecāsies un gavilēs par to.
16. Tādēļ arī sava kaujamā upura tiesu viņš nes savam tīklam un kvēpināmo upuri nes savai makšķeres auklai, jo tikai ar šo abu lietu palīdzību viņa īpašuma daļa ir trekna un barība tik bagāta ar aizdaru.
17. Lai viņš tad arī izmet un tukšo savu tīklu, bet vai viņš pastāvīgi drīkst nokaut tautas bez žēlastības?

1. Es nostāšos savā sarga vietā, es turēšos stingri savā sargu tornī, un es novērošu un pārbaudīšu kā izlūks, ko Viņš man sacīs un kādu atbildi dos uz manu sūdzību.
2. Bet man atbildēja Tas Kungs un teica man: Apraksti tevis redzēto parādību un uzraksti to uz plāksnēm, lai to ikviens viegli var lasīt.
3. Šī parādība īstenosies noteiktā laikā, un tās īstenošanās steidzīgi tuvojas, un, pat ja tās piepildīšanās vilcinātos, tad tomēr stipri būs cerēt uz to, jo tas viss nāktin nāks un nekur nepaliks.
4. Lūk, uzpūtīgs un pārgalvīgs savā sirdī ir iekarotājs. Bet taisnais dzīvos savas palāvīgās ticības dēļ.
5. Pilnā mērā gan atzīstams: vīns krāpj savu baudītāju; vīna noskaņā pārgalvīgam un pārdrošam vīram nekad nav miera, tādām, kas savu kāro rīkli izpleš plašu kā apakšzemi un kas ir nepiesātināms kā nāve, tā ka viņš cenšas sagrābt un uzņemt sevī visas tautas.
6. Vai tās visas nesacerēs par viņu kādu zobgalīgu dziesmu un neteiks nievājumu pilnu runu, izsaukdamās: bēdas tādām, kas savu labumu nemitīgi vairo ar to, kas viņam nepienākas! Cik ilgi to vēl lai ciešam? Un kādu smagu parādu viņš uzņemas uz sevi!
7. Vai pēkšņi nesacelsies pret tevi tavi parādu devēji? Vai tevi neizbiedēs tie, pret kuriem tu esi bijis varmācīgs un kurus tu esi mocījis? Tad tu kļūsi viņiem par laupījumu.
8. Tu taču pats esi izlaupījis daudzas svešas tautas, un tādēļ arī tevi izlaupīs visas vēl atlikušās tautas, izlaupīs daudzu cilvēku asinsizliešanas un daudzu zemju varmācīgas apspiešanas dēļ, jo no tevis ir cietušas gan pilsētas, gan to iedzīvotāji!
9. Bēdas tam, kas kāri un sīkstī rauš kopā netaisnu mantu savam namam. Velti viņš cenšas novietot savu ligzdu augstā vietā, lai paglābtos no nelaimes nesējas rokas.
10. Tavs iepriekšējais apsvērums ir nesis tikai kaunu tavam namam, jo tu esi centies panākt daudzu tautu pilnīgu iznīcināšanu, bet ar to tu esi uzvēlis savai dvēselei smagu grēku nastu.
11. Jo akmeņi sienās kliegs un koka sijas griestos tiem pievienosies!
12. Bēdas tam, kas ceļ pilsētas ar asinsizliešanu un kas pilis uztaisa ar netaisnību!
13. Ievērojiet, vai tas tā nav Tā Kunga Cebaota nolikts, ka tautas nopūlas tikai tādēļ, lai uguns izpostītu viņu pūliņu augļus, un ka bojā jāaiziet tam, kā dēļ tautas tik neatlaidīgi ir pūlējušās!
14. Jo zeme tiks piepildīta ar Tā Kunga godības atziņu, tāpat kā ūdeņi apklāj jūras pamatus.
15. Bēdas tam, kas savu tuvāku dzirdina no lielas krūzes, tur klāt piemaisot savu indi, un tā panāk, ka tas piedzeras, lai pēc tam redzētu viņa apslēpto kailumu un ieskatītos viņa gara un prāta noslēpumos!
16. Goda vietā tu piesātinies ar kaunu; tad nu dzer arī tu un atsedz savas miesas apslēptākās vietas. Un, iedams no rokas rokā, pie tevis pienāk Tā Kunga labās rokas kauss, un pār tavu godību nāk pilnīgs apkaunojums,
17. jo tavs Libanonā izdarītais noziegums gulsies pār tevi, un iztrenkātie un iznīcinātie meža zvēri tevi biedēs izlieto cilvēku asiņu un noziegumu dēļ, ko tu esi izdarījis gan pret zemi, gan pilsētu, gan arī pret tās iedzīvotājiem.
18. Ko tad līdz kokā izgrieztais elka tēls, ko veidojis izgriezējs, vai arī izlietā neistā dieva tēls, uz ko gan paļaujas tā darinātājs, kaut arī apzinādamies, ka viņš izveidojis tikai mēmu elku.
19. Bēdas tam, kas kokam saka: uzmosties! - un mēmam akmeņiem: piecelies! Ko gan var mācīt tāds elks? Redzi, tas ir gan pārklāts ar zeltu un sudrabu, un tomēr tajā nav nekāda dzīva gara.
20. Bet Tas Kungs ir Savā svētajā namā. Lai visa pasaule klusē Viņa vaiga priekšā!

1. Šī ir pravieša Habakuka dziedamā lūgšana.
2. Kungs, es dzirdēju Tavu vēsti, mani māc bailes Tavu darbu priekšā. Gadu plūdumā īsteno Savu darbu un dari to gadu plūdumā arī visiem zināmu un skaidri saskatāmu! Dusmās atceries arī apžēlošanu!
3. Dievs uzsāka Savas gaitas no Temanas, Svētais no Paranas kalniem. Viņa godība apklāja debesis, visa zeme bija pilna Viņa slavas.
4. Viņa mirdzums izlaužas un laistās kā saules spožums, gaismas stari nāk no Viņa rokām, tur slēpjas Viņa vara.
5. Viņam pa priekšu iet mēris, un Viņam pa pēdām seko sērgas karstums.
6. Kad Viņš apstājas, sakustas zeme; kad Viņš raugās uz tautām, tad tās krīt bailēs; kalni, kas no mūžības pastāv, pēkšņi sabirst drumslās, pakalni, kas bijuši jau no pašiem pirmajiem laikiem, saplok un izlīdzinās; Viņš iet ceļus, kādus Viņš jau reiz mūžībā gājis.
7. Es redzu Kušana teltis postā un vēroju, kā plivinās vējā Midiāna telšu pārklāji.
8. Vai pret upēm, ak, Kungs, ir iedegusies Tava bardzība vai Tavas dusmas pret ūdeņiem un Tevi pārņēmusi nepatika pret jūru, ka Tu sēsties, lai trauktos uz priekšu Savu zirgu vilktajos uzvaras nesējos braucamos ratos?
9. Tavs spodrais loks ir šaušanas gatavībā, bultu soma ir bultu pilna. Tu skaldi zemi, ka no tās dziļumiem rodas strauti.
10. Kad kalni Tevi ierauga, tiem paliek bail, tie trīc, un ūdeņi gāžas no mākoņiem, jūra paceļ savu dziļumu balsi, tā krāc un augstu pret debesīm paceļ savas rokas.
11. Saule un mēness paliek stāvam savās mājvietās, kad liesmo Tavas lidojošās šautras un mirdz Tavs spīguļojošais šķēps.
12. Dusmās Tu pārstaigā zemi, bardzībā Tu samīn svešas tautas.
13. Tu dodies uzbrukumā, lai izglābtu Savu tautu, lai izglābtu Savu svaidīto; Tu notriec juntu bezdievīgā namam un atsedz pamatus klintij, uz kuras tas celts.
14. Tu satriec ar Savām bultām viņu vadoņu galvas, kuri traucās šurp kā vētra, lai man uzbruktu, un gavilēja pārliecībā, ka viņi mani nabagu varēs mierīgi aprīt manā vienkāršajā paslēptuvē.
15. Tu staigā ar Saviem zirgiem pa jūru, tur brāžas un šalc varenas ūdeņu plūsmas.
16. Kad es to dzirdēju, nemiera trīsas izgāja caur manu miesu, un manas lūpas nodrebēja, atskanot balsij. Nāves bailes pārņēma mani, kaulos kļuva sajūtams ļenganums; es trīcēju visā savā ķermenī it kā savas bojā ejas stundā, bet man mierīgi ir jānogaida līdz nelaimes piemeklējuma dienai, kamēr pienāks klāt tā tauta, kas mums uzbruks.
17. Ja vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem un kūtīs nebūtu arī vairs neviena liellopa,
18. tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu!
19. Jo Dievs Tas Kungs ir mans spēks un darīs manas kājas vieglas kā kalnu kazai un pāri mani augstumiem rādīs man ceļu un vadīs mani. - Nodziedāt stīgu mūzikas instrumenta pavadībā.

Cefanijas grāmata

Nodaļa 1

1. Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Cefanju, Kušija dēlu, - Kušijs bija Gedaljas, tas Amarjas, tas Hiskijas dēls, - Josijas, Amona dēla, Jūdas ķēniņa laikā.
2. Es aizraušu, jā, tiešām Es rautin aizraušu visu, kas zemes virsū! saka Tas Kungs.
3. Es atstāšu zemi bez cilvēkiem un lopiem, bez debesu putniem un jūras zivīm; Es likšu, lai pazūd visa apgrēcība, tāpat arī visi bezdievīgie, tiešām, Es iznīdēšu ļaudis virs zemes! saka Tas Kungs.
4. Es pacelšu Savu roku pret Jūdu un visiem, kas dzīvo Jeruzālemē; Es iznīcināšu no šīs vietas to, kas palicis pāri no Baala, elka dievu kalpu vārdu līdz ar priesteriem,
5. tāpat arī tos, kas uz jumtiem pielūdz debesu pulkus, pielūdz tos un tomēr zvēr kā pie Tā Kunga, tā arī pie Milkoma,
6. un tos, kas atkrīt no Tā Kunga un tādēļ pēc Tā Kunga vairs neprasa un Viņu necienī!
7. Esiet klusu Dieva Tā Kunga priekšā, jo Tā Kunga diena ir tuvu; Tas Kungs ir sataisījis kaujamo upuri un uz to ieaicinājis Savus izraudzītos viesus.
8. Bet Tā Kunga kaujamā upura dienā notiks: Es piemeklēšu lielkungus un ķēniņa bērnus, un visus, kas staigā svešzemju drēbēs.
9. Es piemeklēšu tai pašā dienā arī tos, kas lec pār sliekšni un kas savu kungu elka dievu namu pilda ar varmācību un krāpšanu.
10. Tai pašā dienā, saka Tas Kungs, atskanēs skaļi vaimanu kliegzieni no Zivju vārtu puses, kaucieniem līdzīgi saucieni otrā pilsētas daļā un spēcīgas vaimanas no pakalniem.
11. Vaimanājiēt jūs, Mahteša ielejas iedzīvotāji! Jo beigti ir visi tirgotāji, un iznīcināti ir visi naudas skaitītāji un pārsvērēji.
12. Tai pašā laikā notiks, ka Es pārmeklēšu ar uguni visu Jeruzālemi un piemeklēšu tos ļaudis, kas joprojām guļ savā vecajā raugā un runā savā sirdī: Tas Kungs mums nedarīs ne labu, ne ļaunu!
13. Viņu mantu izvazās, un viņu nami aizies galīgi postā. Viņi gan cels atkal namus, bet paši tajos nedzīvos, viņi dēstīs vīnadārzus, bet nedzers no tiem vīnu.
14. Tā Kunga lielā diena ir tuvu, tā ir jau klāt un nāk steigdamās. Klau, Tā Kunga diena! Pat drošsirdīgākie karavīri kliegz izmisumā!
15. Jo šī diena ir niknuma diena, tā ir skumju un baiļu diena, negaisa un vētras diena, tumsas un nakts melnuma diena, mākoņu un miglas diena,
16. diena, kad atskanēs pret nocietinātām pilsētām un pret augstiem cietokšņu torņiem kaujas saucieni un tauru skaņas.
17. Es iedvesīšu ļaudīm bailes, ka tie staigās apkārt taustīdamies kā akli, jo viņi ir grēkojuši pret To Kungu; viņu asinis izlies kā samazgas un viņu miesas izmetīs kā mēslus!
18. Tā Kunga dusmības dienā viņus neglābs ne viņu sudrabs, ne zelts, un visu zemi aprīs Viņa niknuma uguns, jo ātru galu Viņš atnesīs visiem zemes iedzīvotājiem.

1. Pārbaudi sevi un atgriezies tu, kauna nepratēja tauta,
2. pirms krīt spriedums, - kā pelus aizput diena - , pirms Tā Kunga dusmu karstums nāks pār jums, pirms pār jums nāks pati Tā Kunga dusmības diena!
3. Meklējiet To Kungu, jūs visi nelaimīgie šai zemē, jūs, kas ievērojat Tā Kunga likumus; dzenieties pēc taisnības, kļūstiet pazemīgi, lai jūs Tā Kunga dusmu dienā varētu glābšanu atrast!
4. Jo Gaca būs jāatstāj, un Aškalona kļūs neauglīgs klajums; dienas vidū izdzīs visus no Ašdodas, un Ekronu noslaucīs no zemes virsus.
5. Bēdas tiem, kas dzīvo gar jūras malu, krētiešu tautai! Tā Kunga vārds nāks pār jums: Kānaāna, filistiešu zeme! Es tevi tā piemeklēšu, ka tur vairs nebūs iedzīvotāju!
6. Gar jūras malu lai būtu tikai niecīgas ganu mītnes un sīklopu aploki.
7. Šī zemes sloksne lai kļūst par īpašumu pāri palikušajiem no Jūdas nama, un lai viņi tur gana savus lopus. Vakaros lai viņi apmetas pārnakšņošanai Aškalonas namos, kad Tas Kungs, viņu Dievs, būs par viņiem apžēlojies un izbeigs viņu cietumu.
8. Es esmu dzirdējis Moāba nievas un Amona bērnu paļas, ar kādām viņi ir apsmējuši Manu tautu, stāvēdami lielīdamies pie tās robežām.
9. Tik tiešām, ka Es dzīvoju! saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs. Moābam jāklūst kā Sodomai un Amona bērniem kā Gomorai, viņu zemei kā nātrienei, kā sāls bedrei un kā tuksnesim uz mūžīgiem laikiem! Manas tautas pāri palicēji viņus paņems sev par laupījumu, un Manas tautas atlikums paņems viņu zemi sev par īpašumu!
10. Tas viss viņiem lai notiek par viņu augstprātību, ka viņi nonicinājuši Tā Kunga Cebaota tautu un tukši lielījušies.
11. Briesmīgs būs Tas Kungs pret viņiem, jo Viņš izskaudīs visus neīstos dievus virs zemes, un Viņu pielūgs visas tautas savās jūras salās, piesaukdami Viņu katrs savā dzīves vietā.
12. Arī jūs, etiopiešus, nogalinās Mans zobens!
13. Un Viņš izstieps Savu roku pret ziemeļiem un iznīcinās Asīriju. Ninivi Viņš pārvērtīs par neauglīgi kailatni, kas būs izkaltusi kā tuksnesis,
14. kur vidū apmetīsies ganāmpulki un baros mitīs visādi zvēri; dzēses un eži taisīs sev naktsmītnes tās tempļu stabu pamatos, dziedātāju putni dziedās gaismas ailēs, kraukļi sēdēs uz sliekšņa, jo tempļa vidū būs izputēšana: ciedru koka plāksnes būs visas norautas.
15. Tāda izskatīsies liksmā pilsēta, kas tik droši dzīvoja un runāja savā sirdī: es, un citas nav nevienas! - Kā tā nu ir kļuvusi par tuksnešainu klajumu, zvēriem par mitekli! Un visi, kas iet tai garām, svilpo, pasmejas priekā par to un atmet ar roku.

1. Bēdas tai nepaklausīgai, par netīru kļuvošai un varmācīgai pilsētai!
2. Tā neklausa brīdinājumam, nedz arī ļauj sevi pamācīt; tā nepaļaujas uz To Kungu un negrib nākt pie sava Dieva.
3. Tās augstākie ir viņu vidū kā rūcoši lauvas, un tās tiesneši ir kā vilki vakarā, kas neko no sava laupījuma neatstāj rītam.
4. Tās pravieši ir vieglprātīgi, neuzticami cilvēki; tās priesteri sagandē svētumu un sagroza bauslību.
5. Bet Tas Kungs, kas ir viņu vidū, ir taisns un nedara netaisnību; Viņš ik rītus ceļ gaismā Savu taisnību, un tur nekā netrūkst, bet bezdievīgais neprot kauna.
6. Es esmu iznīcinājis tautas, sagrāvis pilis, tukši ir viņu lauku ceļi, ka tur neviens vairs nestaigā; izputinātas ir viņu pilsētas, un neviens vairs tur nedzīvo.
7. Es domāju: tagad viņa Mani bīsies un pieņems pamācības, lai viņas mājokļus neizpostītu un nepiepildītos viss no tā, ar ko Es biju piedraudējis viņu pārmācīt. Bet patiesībā viņi savu rīcību padara vēl jo ļaunāku.
8. Tāpēc, saka Tas Kungs, jums arī būs Mani jāgaida līdz tai dienai, kamēr Es celšos ar Savu liecību, ka Es spēju tiesāties un sapulcināt tautas un savest kopā ķēniņu valstis un izliet Savas dusmas pār tām, jā, visu Savu dusmu karstumu, jo visu pasauli aprīs Manu dusmu bargums!
9. Un tad Es piešķiršu tautām šķīstas lūpas, lai viņas visas piesauc Tā Kunga Vārdu un Viņam vienprātībā kalpo.
10. No viņpus Etiopijas ūdeņiem Man atvedīs Manus pielūdzējus, Manus izkaisītos ļaudis, un to pasniegs Man kā upura dāvanu.
11. Tanī dienā tev vairs nebūs jākaunas par visiem saviem ļauniem darbiem, ar kādiem tu kādreiz esi apgrēkojusies pret Mani, jo Es izmetīšu tavus pārgalvīgi lepnos no tava vidus, lai tu pati vairs nelepotos pārgalvībā uz Mana svētā kalna, Jeruzāleme.
12. Un Es tavā vidū atlicināšu pazemīgus un nabadzīgus ļaudis, kas savu cerību liks uz Tā Kunga Vārdu.
13. Pārējie, kas vēl no Israēla atlikuši, nedarīs neko ļaunu un nerunās melus, un viņu mutē neatradīs viltus mēli; viņi paši būs ganāmais pulks, kas ganīsies mierā, un neviens tos netraucēs.
14. Priecājies, Ciānas meita! Gavilē, Israēl! Priecājies un gavilē no visas sirds, tu Jeruzālemes meita!
15. Jo Tas Kungs ir atsvabinājis tevi no soda un novērsis no tevis tavus ienaidniekus. Tas Kungs, Israēla ķēniņš, ir pie tevis. Ļaunuma tu vairs neredzēsi.
16. Tanī pašā dienā sacīs Jeruzālemei: nebīsties, Ciāna! Nenolaid savas rokas bezspēcībā!
17. Jo Tas Kungs, tavš Dievs, ir pie tevis, tavš spēcīgais glābējs; Viņš priecāsies par tevi, būs pret tevi mīļš, tev pieder un skaļi izpaužīs Savu prieku par tevi.
18. Tos, kas bailēs tālumā skumst, nevarēdami piedalīties tavos svētkos, Es sapulcināšu vienuviet, jo viņi pieder tev, kaut arī tagad viņiem jācieš pazemojums.
19. Redzi, Es tanī laikā saukšu pie atbildības visus tavus apspiedējus, Es gribu palīdzēt klibajiem un sapulcināšu visus izkaisītos, un gribu viņus iecelt slavā un godā visās zemēs, kur viņus ienīst.
20. Tanī laikā Es jūs atvedīšu šurp, un tanī laikā Es jūs sapulcināšu vienkopus, jo Es gribu jūs izcelt ar slavu un godu visu tautu starpā ar to, ka Es pavisam izbeigšu jūsu gūstniecību jūsu pašu acu priekšā, saka Tas Kungs.

Hagaja grāmata

1. Ķēniņa Dārija otrā valdīšanas gada sestajā mēnesī, pirmā mēneša dienā, caur pravieti Hagaju atklājās Tā Kunga vārds Zerubābelam, Šealtiēla dēlam, Jūdas pārvaldniekam, un Jozuam, Jocadaka dēlam, augstajam priesterim, un tas skanēja tā:
2. Tā saka Tas Kungs Cebaots: šī tauta runā: vēl nav pienācis laiks no jauna celt Tā Kunga namu!
3. Un tad atklājās Tā Kunga vārds caur pravieti Hagaju:
4. Vai tad jums ir pienācis laiks, lai jūs dzīvotu ar ciedru koku plāksnēm grezni izrotātos namos, bet šim namam ir jāstāv drupās pamestam?
5. Un nu, saka Tas Kungs Cebaots, palūkojieties, kā jums ir līdz šim klājies jūsu ceļos!
6. Jūs sējāt bagātīgi, bet ievācāt trūcīgi; jūs ēdāt gan, tomēr trūkst, lai jūs justos paēduši; jūs dzerat un tomēr nedzesējat slāpes; jums ir gan apgērbs, bet tas nedod pietiekami siltuma, un, kas pelna algu, tas ber to caurā makā.
7. Tā saka Tas Kungs Cebaots: palūkojieties taču, kā jums ir līdz šim klājies jūsu ceļos!
8. Kāpiet augšup kalnos, sataisiet kokus un celiet šo namu; tas Man būs patīkami, un Es parādīšu Savu godību, saka Tas Kungs.
9. Jūs gan sagaidījāt daudz, un redzi, iznāca maz, un, kad jūs to pārvedāt mājās, tad Es to tomēr izputināju. Kāpēc tā? jautā Tas Kungs Cebaots. Tāpēc, ka Mans nams stāv drupās un ikviens dzenas tikai pēc sava nama.
10. Tāpēc debess aizturēja pār jums savu veldzi, un zemes klēpis noslēdza jums savus augļus.
11. Un Es sūtīju sausumu pār visu zemi un kalniem, pār labību, pār vīnu un eļļu, un pār visu, kas izaug no zemes, tāpat arī pār ļaudīm, lopiem un visiem ar rokām darāmiem darbiem.
12. Tad Zerubābels, Šealtiēla dēls, un Jozua, Jocadaka dēls, augstais priesteris un visi, kas tur no tautas vēl bija, ar lielu uzmanību uzklausa Tā Kunga, sava Dieva, balsi un pravieša Hagaja vārdus, kuru Dievs Tas Kungs pie viņiem bija sūtījis, un tauta sajuta lielu bijību Tā Kunga priekšā.
13. Tad Hagajs, Tā Kunga sūtnis, kura uzdevums bija Dieva vēstījumu tautai zināmu darīt, runāja šādus vārdus: Es esmu ar jums! - tā saka Tas Kungs.
14. Un Tas Kungs lika pamosties Zerubābelā, Šealtiēla dēlā, Jūdas apgabala pārvaldniekā, un Jozuā, Jocadaka dēlā, augstajā priesterī, un visos no tautas atlikušajos jaunam garam, tā ka viņi nāca un uzsāka darbus gar Tā Kunga Cebaota, sava Dieva, namu
15. sestā mēneša divdesmit ceturtajā dienā ķēniņa Dārija otrā valdīšanas gadā.

1. Septītā mēneša divdesmit pirmajā dienā atklājās Tā Kunga vārds caur pravieti Hagaju:
2. Uzrunā Zerubābelu, Šealtiēla dēlu, Jūdas pārvaldnieku, un Jozuu, Jocadaka dēlu, augsto priesteri, un atlikušos ļaudis un saki tā:
3. kas vēl ir palicis no jūsu vidus, kas šo namu ir redzējuši tā kādreizējā godībā, un kā jūs šo namu redzat tagad? Vai nav tiesa: tas ir it kā nekas pret agrāko?
4. Un tagad, Zerubābel, ņemies drosmi, saka Tas Kungs, pildies ar jaunu drosmi arī tu, Jozua, Jocadaka dēls, tu augstais priesteri! Esi droša savā rīcībā, visa šīs zemes tauta, saka Tas Kungs, un strādājiet, jo Es esmu ar jums! - saka Tas Kungs Cebaots.
5. Apsolījums, ko Es jums devu, izejot no Ēģiptes zemes, paliek spēkā, un Mans Gars valda jūsu vidū: nebīstieties!
6. Jo tā saka Tas Kungs Cebaots: vēl tikai īss brīdis, ka Es satricināšu debesis un zemi, jūru un sauszemi.
7. Jā, Es sakustināšu visas tautas; tad nāks šurp visu tautu bagātības, un Es darīšu šo namu pilnu krāšņuma, saka Tas Kungs Cebaots,
8. Man pieder sudrabs, un Man pieder zelts, saka Tas Kungs Cebaots,
9. un šā pēdējā nama krāšņumam jābūt lielākam, nekā bija pirmā krāšņums un godība, tā saka Tas Kungs Cebaots, un Es gribu dāvināt mieru šai vietā, saka Tas Kungs Cebaots.
10. Dārija otrā valdīšanas gada devītā mēneša divdesmit ceturtajā dienā nāca Tā Kunga vārds pār pravieti Hagaju:
11. Tā saka Tas Kungs Cebaots: apjautājies priesteriem par bauslību un saki:
12. ja kāds savu drēbju ielokā nestu svētītu gaļu un ja viņš ar šo ieloku pieskartos pie maizes, saknēm, vīna, eļļas vai vispār pie kādas barības, vai tā tad kļūtu svēta? Priesteri atbildēja un teica: Nē, neklūtu!
13. Hagajs tad jautāja tālāk: Bet, ja kāds kļūtu nešķīsts no miroņa un pēc tam pieskartos kādai no šām lietām, vai tās kļūtu nešķīstas? Priesteri atbildēja un teica: Tiešām, tās kļūtu nešķīstas!
14. Te nu Hagajs aizrādīja: Ja tā, tad arī šī tauta un visi šie ļaudis Manā priekšā, saka Tas Kungs, un visi viņu roku darbi un viss, ko viņi nes upuriem, ir nešķīsts!
15. Padomājiet tomēr savā sirdī par laiku no šīs dienas atpakaļ līdz agrākam laikam, kā bija, pirms lika akmeni uz akmens Tā Kunga namam!
16. Ja kāds pienāca pie neizkultas labības kaudzes, kurā būtu bijis jābūt divdesmit mēriem, tad tur bija tikai desmit; un, ja viņš pienāca pie vīna spaida, sagaidīdams saņemt piecdesmit spaiņu, tad iznāca tikai divdesmit.
17. Jo Es jūs piemeklēju ar sausumu, ar labības rūsu un dzelti un krusu ikvienā jūsu darbā, un tomēr jūs neatgriezāties pie Manis, saka Tas Kungs.
18. Tad nu raugaities uz to, kas notiks turpmāk, skaitot no šās dienas un vēl drusku atpakaļ, proti, sākot ar devītā mēneša divdesmit ceturto dienu - dienu, kad Tā Kunga namam likts pamats; raugaities un vērojiet uzmanīgi,
19. vai sēklas labība joprojām vēl paliek klētī un vai vīna un vīģes koks, granātābele un eļļas koks arī turpmāk vēl nenes nekādus augļus. Ar šo dienu sākot, Es gribu jums piešķirt svētību.
20. Un Tā Kunga vārds otrreiz nāca pār Hagaju tā paša mēneša divdesmit ceturtajā dienā:
21. Saki Zerubābelam, Jūdas pārvaldniekam, un pastāsti viņam: Es sakustināšu debesis un zemi,
22. un Es apgāzišu ķēniņu troņus un iznīcināšu citu tautu varenās ķēniņu valstis; Es apgāzišu kaujas ratus kopā ar braucējiem, kritīs no zobena zirgi un jātnieki cīnā cits pret citu.
23. Tanī pašā dienā, saka Tas Kungs Cebaots, Es tevi, Zerubābel, Šealtiēla dēlu, Savu kalpu, ņemšu Savā zināšanā, saka Tas Kungs, un turēšu tevi kā zīmoga gredzenu, jo Es tevi esmu izredzējis! saka Tas Kungs Cebaots.

Caharijas grāmata

1. Ķēniņa Dārija otrā valdīšanas gada astotajā mēnesī nāca Tā Kunga vārds pār pravieti Cahariju, Berehjas, Ida dēla, dēlu:
2. Tas Kungs ir bijis ļoti dusmīgs uz jūsu tēviem,
3. un saki viņiem: tā saka Tas Kungs Cebaots: ja jūs piegriezīsities Man, saka Tas Kungs Cebaots, tad Es piegriezīšos jums, saka Tas Kungs Cebaots,
4. neesiet kā jūsu tēvi, kam agrākie pravieši sludināja un stāstīja: tā saka Tas Kungs Cebaots: novērsieties no saviem ļaunajiem ceļiem un no saviem darbiem! - Bet viņi neklausīja un nepiegrieza Man vērības, saka Tas Kungs,
5. kur tad nu ir jūsu tēvi? Un vai pravieši dzīvo mūžīgi?
6. Bet vai nav tā, ka Mani vārdi un likumi, ko Es liku Saviem kalpiem praviešiem sludināt, ir taču jūsu tēvus skāruši, ka tie atgriezās un liecināja: tiešām, kā Tas Kungs Cebaots bija nodomājis ar mums rīkoties un kādus ceļus mēs esam gājuši un ko darījuši, tā arī Viņš mums ir darījis!
7. Ķēniņa Dārija otrā valdīšanas gadā vienpadsmitā mēneša, kas ir sebata mēnesis, divdesmit ceturtajā dienā Tā Kunga vārds nāca pār pravieti Cahariju, Berehjas, Ida dēla, dēlu:
8. Naktī es redzēju parādību, un redzi, sarkanbrūnā zirgā sēdēja kāds vīrs, un viņš bija apstājies zem mirtēm ielejā, un aiz viņa bija sarkanbrūni, melni un balti zirgi.
9. Un, kad nu es jautāju: mans Kungs, kāda tiem nozīme? - tad eņģelis, kas ar mani runāja, man teica: es tev rādīšu, kāda tiem nozīme.
10. Un vīrs, kas sēdēja zirgā zem mirtēm, atbildēja un teica: tie ir tie, kurus Tas Kungs ir izsūtījis, lai pārstaigātu zemi.
11. Bet viņi savukārt ziņoja Tā Kunga eņģelim, kas arī stāvēja zem mirtēm, un sacīja viņam: mēs esam pārstaigājuši visu zemi, un raugi, visā zemē valda dziļš miers.
12. Tad atbildēja Tā Kunga eņģelis un sacīja: Kungs Cebaot, cik ilgi Tu negribēsi apžēloties par Jeruzālemi un par Jūdās pilsētām, uz kurām Tu esi bijis dusmīgs visus šos septiņdesmit gadus?
13. Un Tas Kungs atbildēja eņģelim, kas ar mani runāja, un teica viņam laipnus un mierinājuma pilnus vārdus.
14. Un eņģelis, kas ar mani runāja, teica man: sludini un saki: tā saka Tas Kungs Cebaots: Es esmu pilns lielas sirdsdedzes par Jeruzālemi un Ciānu,
15. un Es esmu ļoti dusmīgs uz lepnajām un bezrūpības pilnajām tautām; Es biju tikai drusciņ dusmīgs, viņi turpretī no savas puses palīdzēja izraisīt jo lielāku ļaunumu.
16. Tāpēc tā saka Tas Kungs: Es piešķiršu Jeruzālemei atkal Savu žēlastību, un tajā uzcelš Manu namu, saka Tas Kungs Cebaots, un mērījamā aukla izstiepjama tieši pār Jeruzālemi.
17. Un sludini tālāk un saki: tā saka Tas Kungs Cebaots: Manām pilsētām atkal klāsies labi, Tas Kungs atkal iepriecinās Ciānu un Sev atkal izredzēs Jeruzālemi.

1. Un tad es atkal pacēlu savas acis un skatījos, un raugi - tur bija četri ragi.
2. Un es jautāju eņģelim, kas ar mani runāja: kāda tiem nozīme? - viņš man atbildēja: tie ir tie ragi, kas izklīdināja Jūdu, Israēlu un Jeruzālemi.
3. Un tad Tas Kungs man rādīja četrus kalējus.
4. Tad es jautāju: ko viņi darīs? Viņš man atbildēja: viņi ir nākuši, lai iebiedētu tos ragus, kas Jūdu tā izklīdināja, ka Jūda vairs neiedrošinās pacelt uz augšu savu galvu, un līdz ar to lai aplauztu ragus tautām, kas savu ragu ir pacēluši pret Jūdu, lai to izklīdinātu.
5. Un, kad es atkal pacēlu savas acis uz augšu un skatījos, tad redzi, kāds vīrs turēja mērījamo auklu savā rokā.
6. Kad es viņam jautāju: kurp tu ej? - viņš savukārt atbildēja man: lai uzmērītu Jeruzālemi un redzētu, cik garai un platai tai jābūt.
7. Un raugi, eņģelis, kas ar mani runāja, izgāja ārā, un kāds cits eņģelis gāja viņam pretī
8. un sacīja viņam: steidzies un saki šim jauneklim: Jeruzālemi apdzīvos bez kādiem mūriem liels daudzums ļaužu un lopu, kas atradīsies tajā.
9. Un Es pats būšu, saka Tas Kungs, tai visapkārt par ugunīgu mūri, un Es parādīšos tās vidū lielā Savā godībā.
10. Klau, klau! Bēdziet projām, no ziemeļu zemes, saka Tas Kungs, jo Es jūs izkaisīšu visos četros vējos zem debesīm, saka Tas Kungs.
11. Klau, Ciāna, kas tu dzīvo pie Bābeles meitas, steidzies projām!
12. Jo tā saka Tas Kungs Cebaots: Viņš mani sūtījis, lai iegūtu jaunu godu tautu starpā, kas jūs aplaupīja, jo, kas jums pieskaras, tas pieskaras Viņa acuraugam.
13. Jo redzi, Es pacelšu Savu roku pret viņiem, un viņiem būs jāklūst par laupījumu saviem tagadējiem kalpiem; un tad jums kļūs skaidrs, ka mani ir sūtījis Tas Kungs Cebaots.
14. Priecājies un esi līksma, Ciānas meita! Jo redzi, Es nākšu un dzīvošu tavā tuvumā, tā saka Tas Kungs,
15. un tai laikā daudzas tautas piegriezīsies Tam Kungam un kļūs par Manu tautu, un Es dzīvošu tavā vidū; un tad tu atzīsi, ka Tas Kungs Cebaots mani pie tevis sūtījis.
16. Un Tas Kungs iegūs Jūdu par Savu mantojuma tiesu svētajā zemē un izraudzīs Sev atkal Jeruzālemi.
17. Lai klusu ir visa ar miesu apveltītā radība Tā Kunga priekšā! Jo Viņš jau ir izgājis no Sava svētā mājokļa.

1. Un Tas Kungs man ļāva redzēt augsto priesteri Jozuu stāvam Tā Kunga eņģeļa priekšā, un sātans stāvēja viņam līdzās pa labi, lai viņu apsūdzētu.
2. Un Tā Kunga eņģelis teica sātanam: Tas Kungs lai norāj tevi, sātan! Jā, tiešām, lai liek tev klusēt Tas Kungs, kas izredzējis Jeruzālemi! Vai šis vīrs nav no uguns izrauta apdegusi pagale?
3. Bet Jozuam bija mugurā netīras drēbes, kad viņš stāvēja eņģeļa priekšā.
4. Un eņģelis sacīja tiem, kas stāvēja viņa priekšā: novelciet viņam netīrās drēbes! - bet Jozuam tas sacīja: redzi, es atņemu tev tavus grēkus un ietērpju tevi svētku drānās!
5. Un viņš pavēlēja: uzlieciet viņam galvā tīru cepuri! Un tie uzlika viņam galvā tīru cepuri un uzvilka viņam svētku drēbes, un Tā Kunga eņģelis bija tur klāt.
6. Un Tā Kunga eņģelis deva šādu svinīgu paskaidrojumu un teica Jozuam:
7. tā saka Tas Kungs Cebaots: ja tu staigāsi Manus ceļus un Man kalposi ar šķīstu sirdi, tad tu pārvaldīsi Manu namu un uzraudzīsi Manus pagalmus, un Es tev atļaušu brīvi nākt pie Manis kopā ar tiem, kas šē stāv Manā priekšā.
8. Klausies, Jozua, tu augsto priesteri, tu un tavi amata biedri, kas sēž tavā priekšā, - vīri, kam priekšvēstījuma nozīme. Jo redzi: Es likšu nākt Savam kalpam Cemaham.
9. Un redzi, tai akmenī, ko Es noliku Jozuas priekšā, - uz šo vienu akmeni vērstas un raugās septiņas acis, - Es pats iegrebšu viņa uzrakstu, tā saka Tas Kungs Cebaots, un visus šās zemes grēkus Es izdzēsīšu vienā dienā.
10. Tai pašā dienā, saka Tas Kungs Cebaots, jūs aicināsit cits citu zem vīna un vīģes koka.

Nodaļa 4

1. Un eņģelis, kas ar mani runāja, atgriezās atkal un modināja mani, kā modina cilvēku no miega,
2. un jautāja man: ko tu redzi? Es atbildēju: es redzu tur lukturi no tīra zelta ar virsū uzliktu eļļas trauciņu. Lukturim ir septiņi eļļas lukturīši, un tiem kopā ir septiņas ar trauciņu saistītas eļļas caurulītes
3. un divi eļļas koki līdzās - viens pa labi, otrs pa kreisi no luktura.
4. Un es turpināju un jautāju eņģelim, kas ar mani runāja: mans kungs, kāda tam visam nozīme?
5. Tad eņģelis, kas ar mani runāja deva man šādu atbildi: tā tad tu tiešām nezini, kāda tam nozīme? Es sacīju: nē, mans kungs!
6. Tad viņš man deva šādu paskaidrojumu: tā skan Tā Kunga vārds Zerubabelam: ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu! - saka Tas Kungs Cebaots.
7. Kas tu esi, lielais kalns? Tev Zerubabela priekšā jāklūst par līdzenumu! Un viņš uzliks nama noslēguma akmeni, un visi viņam uzgavilēs: lai viņam laime, lai gods un slava!
8. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
9. Zerubabela rokas ir likušas šim namam pamatu, viņa rokām tas arī jāpabeidz, lai jūs tiešām varētu atzīt, ka Tas Kungs Cebaots mani pie jums sūtījis.
10. Un kas var nicināt šo sīko sākumu dienu? Bet tie ar prieku redzēs svērtēni Zerubabela rokās, tie septiņi - Tā Kunga acis, kas raugās uz visu pasauli.
11. Tad es griezos pie viņa ar jautājumu: kāda nozīme ir tiem diviem eļļas kokiem pa labi un pa kreisi no luktura?
12. Un es jautāju otrreiz un teicu viņam: kāda nozīme ir tiem diviem eļļas koka zariem, kas stāv līdzās abām zeltā darinātām caurulītēm, pa kurām plūst zeltainā eļļa?
13. Tad viņš man atbildēja: vai tu tiešām nezini, kāda tiem nozīme? Es savukārt atbildēju: nē, mans kungs!
14. Tad viņš man sacīja: tie ir tie abi svaidītie, kas kalpo visas pasaules Kungam.

1. Un es no jauna pacēlu savas acis un paskatījos, un raugi - tur tuvojās lidojošs rakstu tīstoklis.
2. Un, kad viņš man jautāja: ko tu redzi? - es savukārt atbildēju: es redzu lidojošu rakstu tīstokli, tas ir divdesmit olekšu garš un desmit olekšu plats.
3. Un viņš teica man: tas ir lāsts, kas gulstas pār visu plašo zemi; jo ikviens, kas zog, tiks aizrauts prom no šejienes saskaņā ar to, kas rakstīts vienā pusē, un ikviens, kas nepareizi zvēr, tiks aizrauts prom no šejienes saskaņā ar to, kas rakstīts otrā pusē.
4. Es tādēļ uzliku un darīju zināmu lāstu, saka Tas Kungs Cebaots, lai tas skar tiklab zagļa namu, kā arī tā namu, kas pie Mana Vārda nepareizi zvēr; tas mājos viņa namā un sagraus to ar visām tā koka un akmens daļām.
5. Tad tas eņģelis, kas ar mani runāja, atkal izvirzījās uz priekšu un man sacīja: pacel savas acis un skaties! Kas tas ir, kas tur parādās?
6. Kad es jautāju: kas tas ir? - tad viņš runāja tālāk: tas ir lielais labības mērs, kas tur parādās, - un piebilda: tāds ir šā mēra izskats visā zemē, un tik liels ir viņu pārkāpums!
7. Un redzi, mēram pacēlās ļoti smags svina vāks, un tur bija sieva, kas sēdēja mērā.
8. Bet viņš skaidroja tālāk: tā ir bezdievība! Un viņš iegrūda sievu atkal mērā iekšā un uzlaida lielo svina vāku mēra atverei virsū.
9. Tad es atkal pacēlu savas acis uz augšu, un raugi - ārpusē, mēram līdzās, parādījās divas sievas, un viņām bija spārni, kurus kustināja vējš, spārni bija līdzīgi svēteļa spārniem; tās pacēla labības mēru un aiznesa to starp debesīm un zemi.
10. Un es jautāju eņģelim, kas ar mani runāja: kurp viņas nes šo labības mēru?
11. Un viņš sacīja man: mēram un tajā iekšā esošai bezdievībai uzcelt namu Sineāras zemē, un, kad tas būs pabeigts, tad mēru tur noliks tam piederīgā vietā.

1. Un es no jauna pacēlu savas acis uz augšu un skatījos, un raugi - tur bija četrēji rati, tie virzījās šurpu starp diviem kalniem; bet kalni bija vara.
2. Pirmajos ratos bija iejūgti sarkanbrūni, otrajos - melni zirgi,
3. trešajos - balti, ceturtajos - raibi spēcīgi zirgi.
4. Un es jautāju un teicu eņģelim, kas ar mani runāja: kāda tiem nozīme, mans kungs?
5. Eņģelis atbildēja un teica man: tie ir tie četri debesu vēji, kas iziet pasaulē, pēc tam kad tie ir stāvējuši visu zemju Valdnieka priekšā.
6. Rati, kuriem priekšā ir melnie zirgi, virzās uz ziemeļu zemi, un rati ar baltiem zirgiem virzās uz austrumiem, bet raibie zirgi dodas uz dienvidu zemi;
7. spēcīgie sarkanbrūnie dodas uz vakaru zemi, un viņu nolūks ir savā braucienā pārstaigāt visu zemi. - Un viņš sacīja: ejiet un pārstaigāiet visu zemi! - un tie pārstaigāja visu zemi.
8. Tad viņš man vēl skaļi sacīja šādus vārdus: raugi, tie, kas aizgāja uz ziemeļu zemi, ļaus atrast Manam Garam mieru ziemeļu zemē.
9. Pēc tam atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
10. Ņem no aizvesto - no Heldaja, no Tobijas un no Jedajas dāvanām un atnāc šo pašu dienu un noeļ Jozijas, Cefanjas dēla, namā, kur viņi, no Babilonijas pārnākušie, apmetušies,
11. un ņem sudrabu un zeltu, darini vainagu un uzliec to galvā Jozuam, augstajam priesterim, Jocadaka dēlam,
12. un saki viņam: tā saka Tas Kungs Cebaots: raugi, ir vīrs, kas saucas Cemahs, un viņa laikā viss zels un plauks, un viņš uzcelš Tā Kunga namu.
13. Jā, tiešām, viņš uzcelš Tā Kunga namu un nēsās valdnieka rotājumu pilnā godībā, un viņš sēdēs un valdīs uz sava troņa, arī priesteris būs savā goda krēslā, un miers valdīs viņu abu starpā.
14. Bet vainags paliks Tā Kunga namā par piemiņu Heldajam, Tobijam, Jedajam un Henam, Cefanjas dēlam.
15. Un tie, kas tālumā dzīvo, nāks un piedalīsies Tā Kunga nama celšanā. - Un tad jūs arī droši atzīsiet, ka Tas Kungs Cebaots mani pie jums sūtījis; un viss tas notiks, ja jūs uzklausīsiet Tā Kunga, sava Dieva, balsi.

1. Un notika, ka ķēniņa Dārija ceturtajā valdīšanas gadā, devītā mēneša, kas saucas kislevs, ceturtajā dienā Tā Kunga vārds nāca pār Cahariju,
2. kad Bēteles iedzīvotāji sūtīja Sareceru un Regem-Melehu kopā ar viņu pavadoniem, lai viņi aizlūgtu Tā Kunga priekšā
3. un liktu priesteriem, kas bija Tā Kunga Cebaota namā, un praviešiem atbildēt uz šādu jautājumu: vai mums vēl jāskumst un jāraud un arī jāgavē piektajā mēnesī, kā mēs to esam darījuši jau tik daudz gadu?
4. Un notika, ka pār mani nāca Tā Kunga Cebaota vārds:
5. Sludini ļaudīm visā zemē un priesteriem un saki tā: kad jūs gavējāt un sērojāt piektajā un septītajā mēnesī visus šos septiņdesmit gadus, vai tad jūs Manis dēļ tā gavējāt?
6. Vai kad jūs ēdāt un dzērāt, vai jūs neēdāt un nedzērāt paši savā labā?
7. Vai tad šie nav tie baušļi, ko Tas Kungs ir licis sludināt arī agrākiem praviešiem, kad Jeruzāleme vēl dzīvoja mierā un kad tajā līdz ar apkārtējām pilsētām valdīja pilnība un ļaudis dzīvoja arī no pilsētas uz dienvidiem un ielejās?
8. Un atkal nāca Tā Kunga vārds pār Cahariju:
9. Tā saka Tas Kungs Cebaots: spriediet taisnu tiesu, un lai ikviens parāda pret savu brāli mīlestību un žēlsirdību!
10. Un nedariet pāri atraitnēm, bāriņiem, svešiniekiem un nabagiem, un neturiet ļauna savā sirdī cits pret citu!
11. Bet viņi to neievēroja, palika nepaklausīgi, negribēja uzņemties nekādu jūgu un aizbāza savas ausis, lai neko nedzirdētu,
12. un nocietināja savas sirdis kā akmeni, lai viņi nedzirdētu nedz bauslību, nedz vārdus, ko Tas Kungs Cebaots tiem deva, ar Savu Garu likdams tos sludināt agrākiem praviešiem. Tādēļ arī bija nākušas pār viņiem Tā Kunga Cebaota tik lielās dusmas.
13. Kā tie neklausīja, kad Es saucu, saka Tas Kungs Cebaots, tā tagad Es neklausīšu, kad tie sauc!
14. Tāpēc Es viņus izkaisīju starp visām svešām tautām, kas viņus nepazīna, un zeme aiz viņiem palika tukša, tā ka neviens tur vairs neklejo, un tā labā un mīlīgā zeme kļuvusi par neauglīgu kailatni.

1. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:
2. Tā saka Tas Kungs Cebaots: Man sirds kvēlo pret Ciānu dziļā mīlestībā, un Es esmu iededzies pret to arī bargās dusmās!
3. Tā saka Tas Kungs: Es atgriezīšos atkal Ciānā un dzīvošu Jeruzālemē. Jeruzālemei būs saukties par uzticīgo pilsētu un Tā Kunga Cebaota kalnam par svēto kalnu.
4. Tā saka Tas Kungs Cebaots: atkal sēdēs veci vīri un vecas sievas Jeruzālemes ielās, ikviens ar savu nūju rokā lielā vecuma dēļ,
5. un pilsētas ielām būs būt pilnām ar zēniem un meitenēm, kas tur rotaļājas.
6. Tā saka Tas Kungs Cebaots: ja tas arī izliktos neiespējams šīs pāri palikušās tautas acīm tanīs dienās, vai tad tam būtu jābūt par neiespējamu arī Manu acu priekšā? - saka Tas Kungs Cebaots.
7. Tā saka Tas Kungs Cebaots: redzi, Es izglābšu Savu tautu no zemes, kas ir pret saules lēktu, un arī no tās, kas ir pret saules rietu,
8. un atvedīšu viņus šurp, lai viņi dzīvo Jeruzālemē, un viņiem būs Manai tautai būt, un Es būšu viņu Dievs patiesībā un taisnībā.
9. Tā saka Tas Kungs Cebaots: stipriniet savas rokas, jūs, kas dzirdat šos vārdus šinīs dienās no praviešu mutes un laikā, kad ir likts pamats Tā Kunga Cebaota namam, Templim, lai to atkal uzceltu!
10. Jo priekš šīm dienām viss cilvēku darbs bija veicams bez atlīdzības; arī no dzīvnieku darba nebija nekādu ienākumu, un nebija nekādas drošības no ienaidnieka tiem, kas nāca un gāja; Es atlāvu ikvienam cilvēkam būt naidīgam pret savu tuvāko.
11. Taču tagad pret pāri palikušajiem no šās tautas Es neizturēšos vairs tā kā agrākās dienās, saka Tas Kungs Cebaots,
12. bet viņiem būs pieredzēt sēju miera laikā. Vīnakoks dos savus augļus, un zeme izdos savu ražu, un debess savu rasu; Es ļaušu, lai pāri palikušajiem no šīs tautas viss tas piederētu!
13. Un kaut gan jūs, Jūdās un Israēla nams, līdz šim esat uzskatīti par lāstu svešu tautu starpā, tagad notiks tā, ka Es jūs no tā atsvabināšu, lai jums būtu sava svētība; nebīstieties un dariet stipras savas rokas!
14. Tā saka Tas Kungs Cebaots: tāpat kā Es biju nodomājis jums darīt ļaunu, kad jūsu tēvi Mani apkaitināja, saka Tas Kungs Cebaots, un Man tā nebija žēl,
15. tā Es tagad šais dienās domāju atkal Jeruzālemei un Jūdās namam labu darīt. Nebīstieties!
16. Un redzi, šie ir tie likumi, kas jums jāpilda: runājiet patiesību cits ar citu, spriediet taisnu un miera pilnu tiesu savos vārtos!
17. Un lai neviens nedomā savā sirdī neko ļaunu pret savu tuvāko, un nemīliet nepareizus zvērestus, jo visu to Es ienīstu! saka Tas Kungs.
18. Un atkal pār mani nāca Tā Kunga Cebaota vārds:
19. Tā saka Tas Kunga Cebaots: ceturtā, piektā, septītā un desmitā mēneša gavēņiem jāklūst namam par prieku un liksmību un par priecīgiem svētkiem! Mīliet tikai patiesību un mieru!
20. Tā saka Tas Kungs Cebaots: vēlāk nāks vēl daudzas tautas un daudzu pilsētu iedzīvotāji,
21. un vienas pilsētas iedzīvotāji griezīsies pie kādas citas pilsētas iedzīvotājiem un teiks: iesim pielūgt To Kungu un meklēt To Kungu Cebaotu; es arī iešu!
22. Tā lieliem pulkiem nāks daudz ļaužu, daudzas tautas meklēs To Kungu Cebaotu Jeruzālemē un pielūgs To Kungu.
23. Tā saka Tas Kungs Cebaots: tanīs dienās desmit vīru no dažādām tautām un valodām satvers vienu jūdu vīru aiz svārku stērbeles un teiks: mēs iesim ar jums kopā, jo mēs dzirdējām, ka Dievs ir ar jums.

1. Šis ir Tā Kunga vārda spriedums, kas vērsti pret Hadraha zemi un kas saistās arī ar Damasku, jo Tam Kungam pieder Arama acs un visas Israēla ciltis,
2. arī pret Hamatu, kurai tur robežas; arī pret Tiru un Sidonu, kas ir lielas, gudras pilsētas.
3. Gan Tira sev uzcēla cietoksni un sakrāja sudrabu kā putekļus; zelta tai ir kā gružu šaurā šķērsieliņā.
4. Bet redzi, Tas Kungs iznīcinās to un satrieks tās varu, kas tai ir uz jūras, un pati tā sadegs ugunī.
5. Kad to ieraudzīs Aškalona, tā izbīsies, un arī Gacu pārņems šausmas; tas pats arī ar Ekronu, jo tās palāvība pārvērtīsies apkaunojumā; Gacas ķēniņš pazudīs, un Aškalonu neviens vairs neapdzīvos.
6. Ašdodā mitīs svešinieki, dažādi salašņas, un Es iznīcināšu filistiešu godību.
7. Un Es aizvāksu projām viņu asiņaino upuru gaļu no viņu mutes un aizliegšu ēst šausmu pilnos ēdienus viņu zobiem, lai viņi paši paliktu pāri vēl kā tautas atlikums mūsu Dievam, lai tie kļūtu par atsevišķu cilti Jūdā, un Ekronas iedzīvotāji lai būtu līdzīgi jebusiešiem, senajiem Jeruzālemes iedzīvotājiem.
8. Es pats nometīšos ap Savu namu apsardzībai pret svešiem karapulkiem un sirotājiem, tā ka tie nedrīkstēs vairs šurpu turpu staigāt, un neviens apspiedējs vairs nepārstaigās viņu zemi. Manas paša acis tagad būs pār to nomodā.
9. Pricājies no sirds, Ciānas meita! Gavilē, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs ķēniņš nāk pie tevis, taisnīgs un tavs palīgs, Viņš ir miermīlīgs, Viņš jā uz ēzeļa, uz ēzeļa mātes kumeļa.
10. Tad Es iznīcināšu Efraima kara ratus un Jeruzālemes kara zirgus, un kara stopam būs tapt salauztam, jo Viņš nesīs mieru tautu starpā, un Viņa vara sniegsies no vienas jūras līdz otrai jūrai un no Eifratas upes līdz pasaules galam.
11. Uz asins derības pamata, ko Es esmu ar tevi slēdzis, Es atsvabināšu tavus cietumniekus no bedres, kurā nav ūdens.
12. Atgriezieties atpakaļ stiprā mītnē, jūs cerību pilnie cietumnieki! Jau šodien Es jums pasludinu, ka Es tev divkārti atmaksāšu!
13. Jo Es uzvilksu Jūdu kā stopu un likšu Efraimu kā stopa bultu uz auklas, un Es iedvesmošu tavus dēlus, Ciāna, cīņai pret Grieķijas dēliem, un Es darīšu tevi par varoņa zobenu!
14. Un tad Tas Kungs parādīsies pār tiem, un Viņa bultas izlidos kā zibeņi, un Dievs Tas Kungs tiks nodārdēt Savai kara taurei un nāks kā dienvidu negaiss.
15. Tas Kungs Cebaots viņus pasargās, ka tie samīs lingu lietotājus un dzers viņu asinis kā vīnu; viņi radīs troksni it kā vīna pilni un pildīsies kā upura kausi un kā altāra stūri.
16. Tas Kungs, viņu Dievs, viņiem piešķirs uzvaru un tos izglābs tanī dienā kā Savas tautas ganāmo pulku; kā dārgakmeņi pieres rotā viņi mirdzēs Viņa zemē.
17. Jo cik daudz gan viņos ir laba, cik daudz viņos ir skaista! Un labība veido jaunekļus, un jauns vīns liek uzdziedēt jaunavām.

1. Lūdziet tad nu no Tā Kunga vēlino un agrīno lietu, un Tas Kungs sabiezinās mākoņus un dos lietus papildnam visiem augiem laukā.
2. Turpretī elka dievi runā niekus, un zīlnieki pravieta melus; tie sludina izdomātus melu sapņus, un viņu mierinājums ir bez nozīmes. Tādēļ jau arī mūsu tautas brāļi bija spiesti izceļot un dzīvot trūcumā kā ganāms pulks, kam nav gana.
3. Man ir niknas dusmas uz šiem ganiem, un vadītājus āžus Es gribu piemeklēt; jo Tas Kungs Cebaots tagad rūpējas par Savu ganāmo pulku, par Jūdādas namu, Viņš to izredzējis par Savu brašāko cīņas zirgu karā.
4. Stūrakmeņiem, telšu vadžiem, cīņas lokiem un valdniekiem jānāk no viņu pašu vidus.
5. Viņi visi kopā būs kā varoņi, kas cīņas karstumā pretinieku iemin dubļos, un viņi cīnīsies varonīgi, jo Tas Kungs būs ar viņiem, un jātnieki ar saviem zirgiem paliks kaunā.
6. Es stiprināšu Jūdādas namu un izglābšu Jāzēpa namu un atjaunošu arī viņu spēku, jo Es esmu viņiem žēlīgs, un viņiem būs jābūt, kā viņi bija, it kā Es viņus nekad nebūtu noraidījis; Es, Tas Kungs, viņu Dievs, uzklausīšu viņus.
7. Un Efraima ļaudis būs kā varoņi un viņu sirdis būs jautras kā no vīna; viņu bērni to redzēs un priecāsies, un viņu sirdis priekā uzgavilēs Tam Kungam!
8. Es saukdams tos aicināšu un sapulcināšu viņus, jo Es tos izglābu; un viņiem būs vairoties, kā viņi agrāk vairojās.
9. Es viņus gan biju izklīdinājis tautu starpā, bet viņi tomēr atcerējās Mani svešās zemēs; tādēļ tie paliks dzīvi ar visiem saviem bērniem un atgriezīsies atpakaļ.
10. Es viņus atvedīšu atpakaļ no Ēģiptes zemes un viņus salasīšu no Asīrijas, un novietošu viņus Gileāda zemē un Libanonā, un viņiem visiem tur nepietiks vietas.
11. Kad viņi ies caur bēdu jūru un sitīs jūras viļņus, tad izeis visas Nīlas straumes; Asīrijas lepnība taps pazemota, Ēģiptes scepteris kļūs nevarīgāks un beidzot izgaisīs.
12. Un Es tos stiprināšu palāvībā uz To Kungu, un viņi staigās Tā Kunga Vārdā! saka Tas Kungs.

1. Atver, ak, Libanona, savus vārtus, lai uguns aprij tavus ciedrus!
2. Vaimanājiet, cipreses, ka ciedri ir nogāzti un paši diženākie koki ir nopostīti! Vaimanājiet, Basanas ozoli, ka nogāzts ir biežais mežs!
3. Klau, kā vaimanā gani, jo viņu krāšņās ganības ir pagalam! Klau, kā rūc lauvas, jo izpostīts ir arī Jordānas biezokņu skaistums!
4. Tā sacīja man Tas Kungs, mans Dievs: Gani kaujamās avis!
5. Jo viņu īpašnieki nokauj viņas, neuzskatīdami to ne par kādu grēku, pārdod un saka: slavēts lai ir Tas Kungs, es tagad esmu bagāts! - Un paši gani arī viņas netaupa.
6. Tāpēc Es arī nesaudzēju zemes iedzīvotājus, saka Tas Kungs, un redzi, Es nodošu ļaudis katru atsevišķi otra rokā un sava ķēniņa rokā; lai tad viņi arī sagrauj zemi, un Es neglābšu nevienu no viņu pašu rokām.
7. Un tā es ganiju kaujamās avis, visvairāk nožēlojamās avju starpā, un iegādājos sev divas ganu kūjas: vienu es nosaucu par Laipnību un otru par Vienprātību. - Un tā es ganiju avis.
8. Vienā mēnesī es atlaidu trīs ganus, tie man bija apnikuši, un arī viņi negribēja vairs mani.
9. Tālāk es teicu: Es jūs ilgāk vairs neganīšu; kas mirst, lai mirst, kam draud iznīcība, lai iznīkst; un pārējās, kas paliek, lai aprij cita citu!
10. Es tad paņēmu savu kūju Laipnību un to salauzu, lai uzteiktu savu derību, ko es biju noslēdzis ar visām tautām.
11. Tā nu derība arī tika tanī dienā laužta; tās nabaga avis, kas mani ievēroja, atzina, ka tāds ir bijis Tā Kunga vārds.
12. Un, kad es viņiem teicu: ja jums labpatīk, tad dodiet man atlīdzību, ja nē, tad lai paliek! - tad viņi izmaksāja man, cik es biju nopelnījis, nosvērdami man trīsdesmit sudraba gabalus.
13. Un Tas Kungs man sacīja: Nomet šo slaveno algu, par kuras cienīgu viņi Mani atzinuši, podniekam! Es paņēmu trīsdesmit sudraba gabalus un iemetu tos Tā Kunga namā podniekam.
14. Tad es salauzu savu otru gana kūju Vienprātību par zīmi tam, ka es sarauju brālību starp Jūdu un Israēlu.
15. Un Tas Kungs teica man: Ņem vēlreiz savās rokās ģeķīgā gana rīkus!
16. Jo redzi, Es likšu darboties zemē ganam, kas par bojā ejošo nerūpējas, noklīdušo nemeklē un salauzto nedziedē, kā arī veselo neapgādā, turpretī treknās avs gaļu apēd ar baudu un nomauc pat viņas nagus.
17. Lai bēdas tam nederīgajam ganam, kas atstāj savu ganāmpulku! Lai zobens skar viņa roku un viņa labo aci! Viņa roka lai kaltin sakalst, un viņa labā acs lai pavisam izdziest!

1. Šis ir Tā Kunga vārda spriedums par Israēlu; tā saka Tas Kungs, kas izstiepis debesis pāri pasaulei, kas licis pamatus zemei un kas radījis cilvēkā viņa garu:
2. Redzi, Es gribu darīt Jeruzālemi par apreibinātāju dzērienu kausu visām tautām, kas ap Jeruzālemi dzīvo; un arī Jūdām pienāks sava kārtā, kad aplenks Jeruzālemi.
3. Un notiks tanī dienā, ka Es darīšu Jeruzālemi par smagu akmeni visām tautām; visi, kas lūkos to pacelt, sagriezīs sevi uz tā, kad pret pilsētu sapulcēsies visas pasaules tautas.
4. Tanī dienā, saka Tas Kungs, Es padarīšu visus zirgus tramīgus un viņu jātniekus baiļu pilnus, bet pār Jūdas namu Es turēšu Savas acis vaļā, kamēr visu svešo tautu zirgus Es sitīšu ar aklumu.
5. Un Jūdas novadu pārvaldnieki teiks savās sirdīs: Jeruzālemes iedzīvotāju stiprums ir Tas Kungs Cebaots, viņu Dievs.
6. Tanī dienā Es pārvērtīšu Jūdas lielkungus par degošiem aizkuriem malkai un par aizdedzināmo lāpu salmu kūļiem, lai viņi iznīcina visas tautas pa labi un kreisi no sevis. Bet Jeruzālemei pašai arī turpmāk jāpaliek savā vietā Jeruzālemē!
7. Vispirms Tas Kungs izglābs Jūdas mājokļus, lai pārmērīgi nepaceļas nedz Dāvida nama lepnums, nedz arī Jeruzālemes iedzīvotāju lepnums pār Jūdu.
8. Tanī dienā Tas Kungs pasargās Jeruzālemes iedzīvotājus, ka visnеспēcīgākais viņu starpā būs tai dienā kā Dāvids un Dāvida nams būs kā Dievs, kā Tā Kunga eņģelis viņu priekšā.
9. Un notiks tanī dienā, Es meklēšu iznīcināt visas tautas, kas devušās cīņā pret Jeruzālemi.
10. Bet pār Dāvida namu un Jeruzālemes iedzīvotājiem Es izliešu žēlastības un lūgšanas garu, un tie raudzīsies uz viņu, ko tie sadūruši, un vaimanās par viņu, kā vaimanā par vienīgo dēlu, un būs par viņu noskumuši un sēros, kā skumst par savu pirmdzimto.
11. Tanī dienā Jeruzālemē būs tik lielas sēras, kā citkārt sēras bija pie Hadad-Rimmonas Megidas līdzenumā.
12. Un zeme vaimanās, ikviena cilts par sevi: Dāvida nama cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi; Nātāna nama cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi;
13. Levija nama cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi; Šimeja cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi,
14. un tā arī visas pārējās ciltis, katra cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi.

1. Tanī dienā Dāvida namam un Jeruzālemes iedzīvotājiem kļūs atklāts un pieejams avots pret grēku un pret nešķīstību.
2. Un notiks tanī dienā, saka Tas Kungs Cebaots, Es iznīdēšu šai zemē elka dievu vārdus, tā ka tos neviens vairs neatminēsies; līdz ar to Es izraidīšu no visas zemes praviešus un nešķīstus garus.
3. Un, ja tomēr vēl kāds sludinās kā pravietis, tad tam viņa miesīgais tēvs un viņa miesīgā māte, viņa miesīgie vecāki, sacīs: tev nebūs dzīvot, jo tu runā melus Tā Kunga Vārdā! Un viņa tēvs un viņa māte, viņa miesīgie vecāki, viņu nodurs, kad tas pravietos.
4. Tad nu notiks tai dienā, ka viltus pravieši kaunēsies pasludināt savus redzējumus un neviens neapvilks savu apmetni, lai krāptu,
5. turpretī katram tādām pravietim būs jāsaka: es neesmu pravietis, nē, es esmu zemes kopējs, jo kāds mani ir pircis kā vergu jau no manām jaunības dienām.
6. Un, ja viņam tad jautās: kas tās tev par rētām uz tavām krūtīm? - tad viņš atbildēs: tā mani sasita manu draugu namā.
7. Zoben, pacelies un vērsies pret Manu ganu un pret to vīru, kas Man tuvs! - saka Tas Kungs Cebaots. Nogalini ganu, tad avis izklīdīs, un Es vērsīšu Savu roku arī pret tiem mazajiem.
8. Tad vēl jānotiek visā zemē tam, saka Tas Kungs, ka divām trešdaļām jāiznīkst, bet vienai trešdaļai jāpaliek pāri.
9. Un šo trešo daļu Es vedīšu caur uguni un kausēšu, kā sudrabu kausē un šķīsta, un pārbaudīšu, kā pārbauda zeltu. Viņi piesauks tad Manu Vārdu, un Es viņiem atbildēšu un teikšu: tā ir Mana tauta! Un viņi teiks: Tas Kungs ir mans Dievs!

1. Redzi, pienāks Tā Kunga noliktā diena, kad no tevis izvesto laupījumu atkal sadalīs tavā vidū,
2. jo Es sapulcināšu visas tautas cīņai pret Jeruzālemi. Pilsētu uzveiks, ēkas izpostīs un sievas tiks apsmieklā. Pusi no pilsētas iedzīvotājiem aizvedīs gūstā, tomēr atlikušo iedzīvotāju daļu pilsētā neiznīcinās.
3. Bet tad Tas Kungs celsies un cīnīsies pret šīm tautām, kā Viņš karoja agrāk kaujas dienās.
4. Un Viņš nostāsies tai dienā ar Savām kājām uz Eļļas kalna, kas Jeruzālemei priekšā austrumu virzienā. Un Eļļas kalns tad pāršķelsies vidū pušu divās daļās virzienā no saules lēkta uz saules rietu; starp abām kalna pusēm radīsies plata grava, tā ka viena kalna puse pavirzīsies uz ziemeļiem, bet otra uz dienvidiem.
5. Un jūs tad bēgsit šai ielejā starp Maniem kalniem un pa to tālāk, jo ieleja aizstiepsies gandrīz līdz pat Acelei, un jūs bēgsit, kā jūs senlaikos bēgāt no zemestrīces Usijas, jūdu ķēniņa, laikā. Tad nāks Tas Kungs, mans Dievs, un visi svētie ar Viņu.
6. Tanī dienā nebūs jūtams ne aukstums, ne karstums, arī ne sals, ne ledus;
7. un būs viena vienīga nepārtraukta diena - tā ir Tam Kungam zināma -, kad nebūs ne dienas, ne nakts; un vakarā būs vēl gaisma.
8. Tanī dienā plūdīs no Jeruzālemes dzīvi tekoši ūdeņi - viena to daļa uz jūru austrumos, otra uz jūru rietumos, un tas tā būs ziemu un vasaru.
9. Un Tas Kungs būs ķēniņš pār visu zemes virsu. Tai dienā Tas Kungs būs vienīgais Dievs, un Viņa vārds arī būs - Vienīgais.
10. Un visa zeme kļūs par līdzenumu no Gebas līdz Rimmonai uz dienvidiem no Jeruzālemes. Jeruzāleme tomēr atradīsies paaugstinājumā un paliks savā vietā un būs apdzīvota no Benjamīna vārtiem līdz veco vārtu vietai, tālāk līdz Stūra vārtiem un no Hananeēla torņa līdz ķēniņa vīna spaidiem.
11. Tur tad dzīvos ļaudis, nebaidīdamies no lāsta, un visa Jeruzāleme dzīvos drošībā.
12. Lūk, kāda būs smagā pārmācība, ko Tas Kungs tiks sajūst visām tautām, kas būs cīnījušās pret Jeruzālemi: viņu miesas satrūdēs, kamēr viņi paši vēl stāvēs uz kājām, viņu acis sāks trūdēt savos dobumos, un viņu mēle satrūdēs viņu mutē.
13. Tai laikā pēc Tā Kunga lēmuma viņus visus pēkšņi sagrābs liels apjukums, tā ka viņi ķersies pie rokas cits citam un cits pret citu pacels savu roku.
14. Arī Jūda cīnīsies pret Jeruzālemi; tur vienuviet sakrāsies arī visu apkārtējo tautu manta - zelts, sudrabs un neaplēšams daudzums drēbju.
15. Tāds pats sods skars arī zirgus, mūļus, kamieļus, ēzeļus un visus lopus viņu karapulkos; viņiem būs jācieš gluži tā pati mocība.
16. Un pāri palikušie no visām tautām, kas bija karojušas pret Jeruzālemi, ik gadus dosies augšup, lai tur pielūgtu Ķēniņu, To Kungu Cebaotu, un svinētu Būdiņu svētkus.
17. Bet, ja kāda cilts virs zemes nekāps augšup uz Jeruzālemi, lai pielūgtu Ķēniņu, To Kungu Cebaotu, tās zemē nelīs lietus.
18. Un, ja ēģiptiešu cilts nedotos augšup un neierastos, tad to ķers tas pats sods, ar kuru Tas Kungs piemeklē tās tautas, kas nedodas augšup, lai svinētu Būdiņu svētkus.
19. Tas tad būs sods ēģiptiešiem un sods visām tautām, kas nedodas augšup, lai svinētu Būdiņu svētkus.
20. Tai dienā uz zirgu zvārguļiem būs rakstīts: Svētīts Tam Kungam! - Un vārāmie katli Tā Kunga namā būs līdzīgi upuru kausiem altāra priekšā.
21. Un visi katli Jeruzālemē un Jūdā būs veltīti Tam Kungam, tā ka visi, kas nesīs savu ziedojumu, varēs ņemt kādu no tiem un vārīt tajos. Un Tā Kunga Cebaota namā tai laikā nebūs vairs neviena pārdevēja.

Maleahija grāmata

1. Šis ir spriedums par Israēlu, ko Tas Kungs runājis caur pravieti Maleahiju.
2. Es esmu jūs mīlējis, saka Tas Kungs, un tad jūs prasāt: kā tad Tu esi parādījis pret mums Savu mīlestību? - Vai Ēsavs nav Jēkaba brālis? - saka Tas Kungs, un tomēr Es mīlu Jēkabu
3. un ienīstu Ēsavu, un Es esmu viņa kalnāju pārvērtis par neauglīgu kailatni un viņa mantojuma tiesu par tuksnesi šakāliem.
4. Un kaut arī Edoms sacītu: mēs esam postā likti, bet mēs gribam izpostīto atkal atjaunot! - tad Tas Kungs Cebaots saka tā: ja jūs sāksit celt, tad Es uzcelto atkal sagraušu, un tai zemei būs saukties par bezdievības zemi, un tās tautai būs būt tādai, pret kuru Tas Kungs dusmo mūžīgi.
5. To jūs redzēsiet paši savām acīm, un tad jūs teiksiet: Tas Kungs ir dižens un spēcīgs Israēla robežās un arī ārpus tām! -
6. Dēlam būs godāt savu tēvu un kalpam savu kungu. Ja nu Es esmu tēvs, kur tad nu ir Man parādāmais gods? Ja Es esmu Kungs, kur tad ir pret Mani sajūtamā bijība? - tā saka Tas Kungs Cebaots jums, priesteri, kas jūs nicināt Manu Vārdu, - un tad jūs sakāt: kā tad mēs Tavu Vārdu nicinām?
7. Jūs to darāt, nesdami uz Mana altāra upurim nešķīstu maizi. Bet jūs tad turpināt: kā tad mēs upurējam Tev kaut ko nešķīstu? - Ar to, ka jūs sakāt: Tā Kunga galds ir nicināms!
8. Un, kad jūs upurējat kādu aklu dzīvnieku, vai tad tas nav ļaunums, un, ja jūs nesat ziedam ko klibu vai neveselu, vai arī tas nav ļaunums? Ziedo to taču reiz sava apgabala pārvaldniekam. Vai tad viņam būs prieks par to, un vai tad viņš tevi laipni uzlūkos? - tā saka Tas Kungs Cebaots.
9. Tad nu lūdziet Dievu, lai Viņš mums būtu žēlīgs, - tādas lietas no jūsu puses tiešām ir notikušas. Un vai tad Viņš jūs laipni uzlūkos? - saka Tas Kungs Cebaots.
10. Kaut jel kāds no jums būtu tūlī aizslēdzis Tempļa durvis, lai jūs nededzinātu velti uguni uz Mana altāra! Man nav nekādas patikas pret jums, saka Tas Kungs Cebaots, un upuru devas no jūsu rokām Man nav pieņemamas!
11. Bet no saules lēkta līdz saules rietam Mans Vārds būs augsts un varens tautu starpā, un visās malās Mans Vārds tiks godināts ar kvēpināmo un šķīstu ēdamo upuri, jo Mans Vārds kļūs augsts un varens tautu starpā, saka Tas Kungs Cebaots.
12. Bet jūs to apgānāt, sacīdami: Tā Kunga galds, tas ir nešķīsts, un tā augļi ir nicināmi.
13. Un jūs sakāt: redziet, viss tas tikai veltas pūles, - un jūs laižat to vienkārši pār galvu, saka Tas Kungs Cebaots, un jūs ņemat to, kas salaupīts, kas klibs un nevesels, un pienesat to Tam Kungam kā ēdamo upuri. Un Es lai pieņemtu to no jums? - saka Tas Kungs Cebaots.
14. Nē, lai nolādēts ir krāpnieks, kam viņa ganāmā pulkā ir veselīgs pieaudzis auns, bet kas, dodams Tam Kungam solījumu, ziedo Viņam kādu mazvērtīgu dzīvnieku! Jo Es esmu liels un varens valdnieks, saka Tas Kungs Cebaots, un Mans Vārds ir bijājams tautu vidū!

1. Un tagad, priesteri, šis aizrādījums ar pamācību domāts tieši jums:
2. ja jūs negribat klausīt, nedz arī paši uz to raudzīties, lai jūs godātu Manu Vārdu, saka Tas Kungs Cebaots, tad Es raidīšu Savu lāstu pār jums un pārvērtīšu par lāstiem jūsu pašu svētības vārdus, jo jūs nemaz neņemat pie sirds un neliekat vērā Manus vārdus.
3. Redzi, Es norāšu visu jūsu sēklu un sviedīšu mēslus jums sejā, jūsu svētku ziedojumu mēslus, un jūs kopā ar tiem tapsit aizslaucīti!
4. Tad jūs arī izzināsiet un sapratīsiet, ka tieši Es esmu pieņēmis par jums šādu lēmumu, lai Mana derība ar Leviju varētu pastāvēt, saka Tas Kungs Cebaots,
5. jo Mana derība ar viņu bija dzīvības un miera derība; kā vienu, tā otru Es piešķīru viņam, lai viņš tiešām Mani bītos un sajustu godbijību Mana Vārda priekšā.
6. Patiesības likums bija viņa mutē, un nekāda ļaunuma, nedz netaisnības nebija uz viņa lūpām. Mierīgi un ar atklātu sirdi viņš virzījās Man pa priekšu un atgriezās daudzus no grēkiem.
7. Jo priesteru lūpām būs glabāt īsto atziņu, lai viņa mutes vārdos varētu meklēt īsto Dieva bauslību; ne velti taču priesteris ir Dieva, Tā Kunga Cebaota, sūtņis.
8. Bet jūs esat novērsušies no pareizā ceļa un radāt daudzus neapmierinātību ar savu bauslības pildīšanu un skaidrošanu, un esat Levija derību laužuši, saka Tas Kungs Cebaots,
9. tādēļ arī Es esmu pret jums rīkojies tā, lai jūs tiktu visas tautas nicināti un visu ļaužu priekšā par necienīgiem turēti, jo jūs nestaigājat Manis norādītos ceļus un augstāk par bauslību izceļat atsevišķus cilvēkus.
10. Vai mums visiem nav viens tēvs? Vai mūs visus nav viens Dievs radījis? Kāpēc tad mēs cits citu neieredzam un laupām svētumu Dieva slēgtajai derībai ar mūsu tēviem?
11. Tiešām, Jūda ir kļuvis vārda laužējs, un šausmu lietas notiek Jeruzālemē un visā Israēlā, jo Jūda pazemo to, kas Tam Kungam ir svēts un kas Viņam labpatīk, un ir padarījis par savu sievu kāda sveša dieva meitu.
12. Bet Tas Kungs iznīdēs to, kas tā dara, no Jēkaba nama, abus, tiklab ierosinātāju, kā arī ierosināto un tāpat arī to, kas Tam Kungam Cebaotam nes ēdamo upuri!
13. Un tālāk jūs darāt arī tā. Jūs nemitīgi apslakāt Tā Kunga altāri ar asarām, jūs liekat atskanēt pār to bezgalīgi daudz raudām un vaidiem, tā ka Es nevaru vairs mierīgi uzlūkot ēdamo upuri, nedz arī saņemt ko patīkamu no jūsu rokām.
14. Un tomēr jūs prasāt: kāpēc tas tā? - Tāpēc, ka Tas Kungs ir bijis par liecinieku tev un tavu jaunības gadu sievai, kuru tu tagad esi atstūmis un ienīsti, kaut viņa bija tava līdzgaitniece un tavas paša derības sieva.
15. Tā nerīkojās arī viņš, tas vienīgais, jūs sakāt, liela gara cilvēks. - Bet ko tad darīja šis vienīgais? Viņš meklēja viņam Dieva apsolīto sēklu! Tāpēc esiet nomodā par savu garu, un lai neviens nenonīcina savu jaunības gados apņemto sievu!
16. Bet, kas uz viņu dusmo un padzen viņu, saka Tas Kungs, Israēla Dievs, tas aptraipa savu tērpu ar varmācības negodu, saka Tas Kungs Cebaots, tādēļ esiet nomodā par savu garu un neesiet neuzticīgi pret viņu - šādu sievu!
17. Jūs noskaņojat pret sevi To Kungu nelabvēlīgi, jūs apkaitināt Viņu ar savām runām. Un tomēr jūs vēl jautājat: ar ko tad mēs Viņā radām šo nelabvēlību? - Ar to, ka jūs runājat: katrs, kas dara ļaunu, ir labs Tā Kunga acīs, un uz tādiem Viņam ir labs prāts, - vai: kur tad ir Dievs, kas sodītu?

1. Redzi, Es sūtīšu Savu sūtni, kam būs sataisīt Manu ceļu Manā priekšā. Un tad drīz ieradīsies Savā namā Tas Kungs, kuru jūs kārojat. Raugi, Viņš jau nāk! saka Tas Kungs Cebaots.
2. Bet kas varēs izturēt Viņa atnākšanas dienu, un kas varēs pastāvēt, kad Viņš ieradīsies? - Jo Viņš ir kā zeltkaļa kausētāja uguns un kā veļas mazgātājas sārms.
3. Viņš sēdēs un kausēs un dzidrinās sudrabu, un Viņš šķīstīs Levija bērnus un pārkausēs viņus pamazām kā zeltu un sudrabu arvien tīrākus. Tad viņi nesīs Tam Kungam ēdamo upuri īstā taisnīgumā,
4. un Tam Kungam tad labi patiks Jūdās un Jeruzālemes ēdamais upuris kā senajos laikos un priekš ilgiem gadiem.
5. Un tad Es nāksu pie jums un jūs tiesāšu, un Es nodošu uz vietas Savu taisno liecību pret burvjiem, laulības pārkāpējiem, zvērestu laužējiem un tiem, kas izturas varmācīgi un netaisni pret algādžiem, atraitnēm un bāriņiem, kas nomāc ienācējus svešiniekus un Manis nebīstas! saka Tas Kungs Cebaots.
6. Jo Es esmu Tas Kungs, un Es nepārveidojos, un jums, Jēkaba bērniem, vēl nebūs būt pagalam.
7. Jau kopš savu tēvu laikiem jūs arvien esat novērsušies no Maniem baušļiem un neesat tos ievērojuši. Tad nu atgriezieties tagad pie Manis, un arī Es gribu atgriezties pie jums, saka Tas Kungs Cebaots, tad jūs atkal sakāt: kā tad mēs lai atgriežamies?
8. Vai ir pareizi, ka cilvēks krāpj Dievu, kā jūs Mani krāpjat? Jūs tad sakāt: kā tad mēs Tevi krāpjam? - ar desmito tiesu un labprātīgiem upuriem.
9. Tādēļ jau jūs esat nolādēti, tā ka viss krīt jums no rokām un iet jūsu rokās bojā, jo jūs visi vienā kopā cits pār citu Mani krāpjat!
10. Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā, saka Tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvērsu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums!
11. Un Es padzišu, jums palīdzēdams, rījīgo postītāja kukaini no jūsu labības laukiem, lai viņš tos neizposta un lai koks jūsu vīna dārzā jums nebūtu neauglīgs, saka Tas Kungs Cebaots,
12. lai arī visas tautas jūs daudzinātu par svētlaimīgiem, jo jums pašiem būs lielu labumu un augstas cieņas pilnai zemei būt, saka Tas Kungs Cebaots,
13. jūs vērsāt pret Mani nepiekāpīgu valodu, saka Tas Kungs, un jūs atkal jautājat: ko tad mēs runājam Tev pretī?
14. Jau ar to vien, ka jūs sakāt: ir velti, ja cilvēks kalpo Dievam, un kāds labums mums no tā, ka mēs turam Viņa baušļus un bēdu pilni panesam visdažādākās dzīves grūtības Tā Kunga Cebaota priekšā?
15. Tāpēc mēs daudzinām laimīgus esam likuma nievātājus; bezdievīgo skaits pieaug, viņi kārdina Dievu, un tomēr viss viņiem iziet labi!
16. Bet tie, kas bīstas Dieva, savā starpā mierina cits citu: Tas Kungs visu dzird un ievēro, un Viņa priekšā ir rakstīta piemiņas grāmata tiem, kas to Kungu bīstas un domā par Viņa Vārdu.
17. Tai dienā, saka Tas Kungs Cebaots, ko Es izraudzīšu, viņiem būs būt Manam īpašumam, un Es viņus saudzēšu, kā vīrs saudzē savu dēlu, kas viņam kalpo.
18. Un jums savukārt būs jāredz, kāda ir starpība starp taisno un bezdievīgo un starp to, kas Dievam kalpo, un to, kas Viņam nekalpo.
19. Jo redzi, nāks diena, kas kvēlos kā karsti nokurināta krāsns; tad visi pārgalvīgie nievātāji un ļaundari būs kā rugāji, un šī nākamā diena tiem pielaidīs uguni, saka Tas Kungs Cebaots, un neatstās no viņiem pāri ne saknes, ne stiebrus!
20. Bet jums, kas jūs Manu Vārdu bīstaties, uzlēks taisnības saule, un jūsos ieplūdīs dziedinājums no šīs saules spārnu gaismas, un jūs iziesit un lēkāsit kā barojamie teļi.
21. Jūs samīsit bezdievīgos, jo viņiem būs klūt par pīšļiem zem jūsu kājām tai dienā, kuru Es būšu nolīcis, saka Tas Kungs Cebaots,
22. atcerieties Mozus, Mana kalpa, likumus, ko Es viņam kādreiz pavēlēju izveidot visa Israēla labā Horeba kalnā kopā ar visiem likumiem un tiesām.

23. Redzi, Es sūtīšu pie jums pravieti Ēliju, iekāms nāks Tā Kunga lielā un šausmu pilnā diena.
24. Viņam būs jāpiegriež tēvu sirdis bērniem un bērnu sirdis saviem tēviem, lai Man nebūtu jānāk un nebūtu jāapkrauj visa zeme ar Savu lāstu smagumu!

Jaunā derība

Mateja evaņģēlijs

Nodaļa 1

1. Jēzus Kristus, Dāvida dēla, Ābrahāma dēla, cilts grāmata.
2. Ābrahāms dzemdināja Īzāku, Īzāks dzemdināja Jēkabu, Jēkabs dzemdināja Jūdu un viņa brāļus.
3. Un Jūda dzemdināja no Tamāras Ferecu un Caru, Ferecs dzemdināja Hecronu, un Hecrons dzemdināja Arāmu,
4. un Arāms dzemdināja Aminadabu, Aminadabs dzemdināja Nahšonu, un Nahšons dzemdināja Salmonu,
5. Salmons dzemdināja no Rahabas Boāsu, Boāss dzemdināja no Rutes Obedu, un Obeds dzemdināja Isaju,
6. Isajs dzemdināja ķēniņu Dāvidu, un ķēniņš Dāvids dzemdināja no Ūrijas sievas Salamanu,
7. Salamans dzemdināja Rehabeāmu, Rehabeāms dzemdināja Abiju, un Abija dzemdināja Asu,
8. Asa dzemdināja Jehošafatu (Jošafatu), Jehošafats (Jošafats) dzemdināja Jorāmu, un Jorāms dzemdināja Usiju,
9. Usija dzemdināja Jotāmu, Jotāms dzemdināja Ahasu, Ahass dzemdināja Hiskiju,
10. Hiskija dzemdināja Manasi, Manase dzemdināja Amonu, un Amons dzemdināja Josiju,
11. Josija dzemdināja Jehonju un viņa brāļus, Bābeles trimdai sākoties.
12. Pēc aizvešanas uz Bābeli Jehonja dzemdināja Šealtiēlu, Šealtiēls dzemdināja Zerubābelu,
13. Zerubābels dzemdināja Abihudu, Abihuds dzemdināja Eljakimu, un Eljakims dzemdināja Azuru,
14. Azurs dzemdināja Cadoku, Cadoks dzemdināja Jakīnu, un Jakīns dzemdināja Ēlihudu,
15. Ēlihuds dzemdināja Ēleāzaru, Ēleāzars dzemdināja Matanu, un Matans dzemdināja Jēkabu,
16. Jēkabs dzemdināja Jāzepu, Marijas vīru, no kuras ir piedzimis Jēzus, kas tiek saukts Kristus.
17. Tātad no Ābrahāma līdz Dāvidam ir pavisam četrpadsmit augumu un no Dāvida līdz Bābeles trimdai četrpadsmit augumu, un no Bābeles trimdas līdz Kristum četrpadsmit augumu.
18. Bet Jēzus Kristus piedzimšana notika tā: kad Viņa māte Marija bija saderināta ar Jāzepu, notika, pirms tie nāca kopā, ka viņa kļuva grūta no Svētā Gara.
19. Bet Jāzeps, viņas vīrs, būdams taisns un negribēdams viņai darīt kaunu, taisījās viņu slepeni atstāt.
20. Bet, viņam tā savā prātā domājot, redzi, Tā Kunga eņģelis parādījās sapnī un sacīja: Jāzep, tu Dāvida dēls, nebīsties Mariju, savu sievu, ņemt pie sevis, jo, kas viņā iedzimis, ir no Svētā Gara.
21. Viņa dzemdēs Dēlu, un Tā vārdu tev būs saukt JĒZUS, jo Viņš atpestīs Savu tautu no viņas grēkiem.
22. Bet viss tas ir noticis, lai piepildītos, ko Tas Kungs runājis caur pravieša muti, sacīdams:
23. redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs Dēlu, un Viņa vārdu sauks Imanuēls, tulkojumā: Dievs ar mums.
24. Jāzeps, uzmodies no miega, darīja tā, kā Tā Kunga eņģelis tam bija pavēlējis, viņš ņēma savu sievu pie sevis.
25. Un viņš to neatzina, līdz kamēr viņa bija dzemdējusi Dēlu, un deva Tam vārdu Jēzus.

1. Kad Jēzus bija piedzimis Bētleme, Jūdas ķēniņa Hēroda laikā, redzi, gudri vīri no austrumu zemes atnāca uz Jeruzālemi un sacīja:
2. Kur ir jaunpiedzimušais Jūdu ķēniņš? Jo mēs Viņa zvaigzni redzējām austrumu zemē un atnācām Viņu pielūgt.
3. Kad ķēniņš Hērods to dzirdēja, tad viņš izbijās un visa Jeruzāleme līdz ar viņu.
4. Un, saaicinājis visus tautas augstos priesterus un rakstu mācītājus, viņš izzināja no tiem, kur Kristum būs piedzimt.
5. Un tie viņam sacīja: Bētleme, Jūdas zemē; jo tā raksta pravietis:
6. un tu, Bētleme, Jūdas zemē, tu nebūt neesi mazākā starp Jūdas cilts kungiem; jo no tevis nāks Valdnieks, kas ganīs Manu Israēla tautu.
7. Tad Hērods paslepen saaicināja gudros, sīki izjautāja tiem par zvaigznes atspīdēšanas laiku.
8. Un viņš tos sūtīja uz Bētlemi un sacīja: Eita un ievāciet rūpīgi ziņas par to bērnu, un, kad jūs Viņu atradīsiet, tad paziņojiet to man, ka arī es aizeju un Viņu pielūdzu.
9. To no ķēniņa dzirdējuši, tie aizgāja. Un redzi, zvaigzne, ko tie bija redzējuši austrumu zemē, gāja tiem pa priekšu un nostājās pār namu, kurā bija bērns.
10. Un, zvaigzni ieraudzījuši, tie priecājās ar varen lielu prieku.
11. Un, namā iegājuši, tie ieraudzīja bērnu līdz ar Mariju, Viņa māti, un tie nometās ceļos un Viņu pielūdza. Tad tie atvēra savas mantas un dāvāja Viņam zeltu, vīraku un mirres.
12. Un sapnī saņēmuši norādījumu pie Hēroda neatgriezties, tie aizgāja pa citu ceļu uz savu zemi.
13. Bet, kad tie bija aizgājuši, redzi, Tā Kunga eņģelis parādījās Jāzepam sapnī un sacīja: Celies, ņem bērnu un Viņa māti un bēdz uz Ēģipti, un paliec tur, kamēr es tev to teikšu, jo Hērods meklē bērnu nokaut.
14. Tad viņš cēlās, ņēma bērnu un Viņa māti naktī un bēga uz Ēģipti,
15. un palika tur līdz Hēroda nāvei, lai piepildītos Tā Kunga vārds, runāts ar pravieša muti: no Ēģiptes Es Savu Dēlu esmu aicinājis. -
16. Kad Hērods redzēja, ka gudrie viņu piekrāpuši, tad viņš ļoti apskaitās, aizsūtīja un lika apkaut visus bērnus Bētleme un visā viņas apkārtnē divi gadi vecus un jaunākus pēc tā laika, ko viņš no gudrajiem bija izzinājis.
17. Tad piepildījās pravieša Jeremijas runātie vārdi:
18. brēkšana bija dzirdama Rāmā, daudz raudu un vaimanu; Rahēle apraud savus bērnus un nav iepriecināma, jo viņu vairs nav. -
19. Kad Hērods bija miris, redzi, Tā Kunga eņģelis parādījās sapnī Jāzepam Ēģiptē un sacīja:
20. Celies, ņem bērnu un Viņa māti un ej uz Israēla zemi, jo tie ir miruši, kas tīkoja pēc bērna dzīvības.
21. Un viņš cēlās, ņēma bērnu un Viņa māti un nonāca Israēla zemē.
22. Bet, kad viņš dzirdēja, ka Jūdejā valdīja Arhelavs sava tēva Hēroda vietā, tad viņš baidījās turp noiet; un, sapnī saņemis norādījumu, viņš atgriezās Galilejas robežās.
23. Un, turp nonācis, viņš apmetās pilsētā, vārdā Nacarete, lai piepildītos praviešu vārdi, kas sacījuši: Viņu sauks par Nacarieti. -

1. Tanīs dienās nāca Jānis Kristītājs un sludināja Jūdejas tuksnesī:
2. Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi.
3. Jo šis ir tas, par kuru pravietis Jesaja runājis, sacīdams: saucēja balss tuksnesī: sataisiet Tā Kunga ceļu, darait līdzenas Viņa tekas.
4. Bet Jānis valkāja kamieļu spalvas drēbes un ādas jostu ap saviem gurniem, viņa barība bija siseņi un kameņu medus.
5. Tad pie viņa izgāja Jeruzāleme un visa Jūdeja, un viss Jordānas apgabals
6. un tika viņa kristīti Jordānas upē, izsūdzēdami savus grēkus.
7. Bet, redzēdams daudz farizeju un saduķeju nākam kristīties, viņš tiem sacīja: Jūs odžu dzimums, kas jums mācīja bēgt no nākamās dusmības?
8. Tad nesiet pienācīgus atgriešanās augļus.
9. Un neiedomājieties sacīt: mums ir Ābrahāms par tēvu. Jo es jums saku: Dievs no šiem akmeņiem var radīt Ābrahāmam bērnus.
10. Bet cirvis kokiem jau pie saknes pielikts; un ikviens koks, kas nenes labus augļus, top nocirsts un iemests ugunī.
11. Es jūs gan kristīju ar ūdeni uz atgriešanos no grēkiem, bet Tas, kas nāk pēc manis, ir spēcīgāks par mani; Tam es neesmu cienīgs kurpes nest, Viņš jūs kristīs ar Svēto Garu un ar uguni.
12. Tam vēteklis rokā, un Viņš tīrīs Savu klonu, un Viņš sakrās Savus kviešus klētī, bet pelavas sadedzinās ar neizdzēšamu uguni.
13. Tanī laikā Jēzus atnāca no Galilejas pie Jāņa Jordānas krastā, lai tiktu viņa kristīts.
14. Bet Jānis tam pretojās un sacīja: Man vajadzētu tikt Tevis kristītam, un Tu nāc pie manis.
15. Bet Jēzus tam atbildēja un sacīja: Tam tā jānotiek! Jo tā mums vajag piepildīt visu taisnību. Tad viņš to atlāva.
16. Un, kad Jēzus bija kristīts, Viņš tūdaļ izkāpa no ūdens. Un redzi, debesis tika atvērtas, un viņš redzēja Dieva Garu kā balodi nolaižamies un uz Viņu nākam.
17. Un redzi, balss no debesīm sacīja: Šis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man labs prāts.

1. Tad Gars Jēzu aizveda tuksnesī, ka Tas taptu velna kārdināts.
2. Un, kad Viņš četrdesmit dienas un četrdesmit nakts bija gavējis, tad Tam gribējās ēst.
3. Un kārdinātājs piestājās pie Viņa un sacīja: Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi.
4. Bet Viņš atbildēja un sacīja: Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.
5. Tad velns Viņu noveda sev līdzī uz svēto pilsētu, uzcēla Viņu pašā Dieva nama jumta galā un saka:
6. Ja Tu esi Dieva Dēls, tad nolaidies zemē, jo stāv rakstīts: Viņš Saviem eņģeļiem par Tevi pavēlēs, un tie Tevi nesīs uz rokām, ka Tu Savu kāju pie akmens nepiedauzi.
7. Tad Jēzus tam sacīja: Atkal stāv rakstīts: Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt.
8. Atkal velns To ved sev līdzī uz ļoti augstu kalnu un rāda Viņam visas pasaules valstis un viņu godību,
9. un Viņam saka: To visu es Tev gribu dot, ja Tu, zemē mezdami, mani pielūgsi.
10. Tad Jēzus viņam saka: Atkāpies, sātan! Jo stāv rakstīts: tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un Viņam vien kalpot.
11. Tad velns Viņu atstāja. Un redzi, eņģeļi pie Viņa piestājās un Viņam kalpoja.
12. Bet Jēzus, dzirdēdams, ka Jānis nodots, atgriezās Galilejā.
13. Viņš atstāja Nacareti un aizgāja dzīvot Kapernaumā, piejūras pilsētā, Zebulona un Naftaļa robežās,
14. ka piepildītos pravieša Jesajas vārds, kas saka:
15. Zebulona zeme un Naftaļa zeme, piejūras ceļš, Aizjordāna, citu tautu Galileja,
16. ļaudis, kas sēdēja tumsībā, redz lielu gaišumu, un tiem, kas sēdēja nāves zemē un ēnā, gaismas uzlēkusi. -
17. No tā laika Jēzus iesāka sludināt, sacīdams: Atgriezties no grēkiem, jo Debesu valstība tuvu klāt pienākusi.
18. Un, staigādams gar Galilejas jūru, Jēzus ieraudzīja divi brāļus, Sīmani, sauktu Pēteri, un Andreju, viņa brāli, tīklu jūrā izmetam, jo tie bija zvejnieki.
19. Un Viņš uz tiem saka: Nāciet Man līdzī, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.
20. Un tie tūdaļ atstāja savus tīklus un sekoja Viņam.
21. Un, no turienes tālāk iedams, Viņš ieraudzīja citus divi brāļus, Jēkabu, Cebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāli, laivā kopā ar savu tēvu Cebedeju tīklus lāpām, un Viņš tos aicināja.
22. Un tie tūdaļ atstāja laivu un savu tēvu un sekoja Viņam.
23. Un Jēzus staigāja pa visu Galileju, mācīdams viņu sinagogās un sludinādams Valstības evaņģēliju un dziedinādams visas slimības un sērgas tautā.
24. Un Viņa slava izpaudās pa visu Sīriju; un pie Viņa atnesa visus neveselos, dažādu sērgu un sāpju pārņemtus un velna apsēstus, mēnessērdzīgus un triekas ķertus, un Viņš tos dziedināja.
25. Un daudz ļaužu no Galilejas, no Dekapoles, no Jeruzālemes, no Jūdejas un no viņpus Jordānas gāja Viņam pakal.

1. Kad Viņš ļaužu pulku redzēja, Viņš uzkāpa kalnā un nosēdās, un Viņa mācekļi sapulcējās pie Viņa.
2. Savu muti atdarījis, Viņš tos mācīja, sacīdams:
3. Svētīgi garā nabagi, jo tiem pieder Debesu valstība.
4. Svētīgi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti.
5. Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos zemi.
6. Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti.
7. Svētīgi žēlsirdīgie, jo tie dabūs žēlastību.
8. Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs.
9. Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem.
10. Svētīgi taisnības dēļ vajātie, jo tiem pieder Debesu valstība.
11. Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā un ar meliem par jums runā visu ļaunu Manis dēļ.
12. Esiet priecīgi un līksmi, jo jūsu alga ir liela debesīs, jo tā tie vajājuši praviešus, kas pirms jums bija.
13. Jūs esat zemes sāls; bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sāļš? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un ļaudīm saminama.
14. Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta.
15. Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā.
16. Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs.
17. Nedomājiet, ka Es esmu atnācis atmest bauslību vai praviešus. Es neesmu nācis tos atmest, bet piepildīt.
18. Jo patiesi Es jums saku: tiekāms debess un zeme zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, iekāms viss notiek.
19. Ja kas atmet kādu no šiem vismazākajiem baušļiem un tā māca ļaudis, tas būs vismazākais Debesu valstībā; bet, ja kas dara un māca, tas būs liels Debesu valstībā.
20. Jo Es jums saku: ja jūsu taisnība nav labāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.
21. Jūs esat dzirdējuši, ka vecajiem ir sacīts: tev nebūs nokaut, un, kas nokauj, tas sodāms tiesā.
22. Bet Es jums saku: kas uz savu brāli dusmo, tas sodāms tiesā; bet, kas saka uz savu brāli: ģeķis! - tas sodāms augstā tiesā; bet, kas saka: bezdievis! - tas sodāms elles ugunī.
23. Tāpēc, kad tu upurē savu dāvanu uz altāra un tur atminies, ka tavam brālim ir kas pret tevi,
24. tad atstāj turpat altāra priekšā savu dāvanu, noej un izlīgsti papriekš ar savu brāli un tad nāc un upurē savu dāvanu.
25. Esi labprātīgs savam pretiniekam bez kavēšanās, kamēr ar viņu vēl esi ceļā, ka pretinieks tevi nenodod soģim un soģis tevi nenodod sulainim, un tevi neiemet cietumā.
26. Patiesi Es tev saku: tu no turienes neiziesi, kamēr nenomaksāsi pēdējo artavu.
27. Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: tev nebūs laulību pārkāpt.
28. Bet Es jums saku: ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī.
29. Bet, ja tava labā acs tevi apgrēcina, tad izrauj to un met prom; jo tas tev labāk, ka viens no taviem locekļiem pazūd, nekā ja visa tava miesa top iemesta ellē.
30. Un, ja tava labā roka tevi apgrēcina, tad nocērt to un met prom; jo tas tev labāk, ka viens no taviem locekļiem pazūd, nekā ja visa tava miesa nāk ellē.
31. Ir arī sacīts: kas no savas sievas šķiras, tas lai tai dod šķiršanās rakstu.
32. Bet Es jums saku: ikviens, kas no savas sievas šķiras, izņemot netiklības gadījumu, tas viņu spiež laulību pārkāpt; un, ja kas atšķirtu precē, tas pārkāpj laulību.
33. Jūs vēl esat dzirdējuši, ka vecajiem sacīts: tev nebūs nepatiesi zvērēt, bet Tam Kungam turēt, ko tu zvērēdams solījis.
34. Bet Es jums saku: jums pavisam nebūs zvērēt; ne pie debesīm, jo tās ir Dieva goda krēsls,

35. nedz pie zemes, jo tā ir Viņa kāju pamesls, nedz pie Jeruzālemes, jo tā ir lielā ķēniņa pilsēta.
36. Tev arī nebūs zvērēt pie savas galvas, jo tu nespēj padarīt ne vienu vienīgu matu ne baltu, ne melnu.
37. Bet jūsu vārdi lai ir: jā, jā! nē, nē! Kas pāri par to, tas ir no ļauna.
38. Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: aci pret aci un zobu pret zobu.
39. Bet Es jums saku: jums nebūs pretim stāvēt ļaunajam; bet, kas tev sit labajā vaigā, tam pagriez arī otru.
40. Un, kas ar tevi grib tiesāties un ņemt tavus svārkus, tam atdod arī apmetni.
41. Un, kas tevi spiež iet vienu jūdzi, ar to paej divas.
42. Dod tam, kas tevi lūdz, un neatsakies, ja kas no tevis grib aizņemties.
43. Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: tev būs savu tuvāku mīlēt un savu ienaidnieku ienīst.
44. Bet Es jums saku: mīliet savus ienaidniekus un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā,
45. ka jūs topat sava Debesu Tēva bērni, jo Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem.
46. Jo, ja jūs tos mīlat, kas jūs mīl, kāda alga jums nākas? Vai muitnieki nedara tāpat?
47. Un, kad jūs sveicināt tikai savus brāļus, ko sevišķu jūs darāt? Vai muitnieki nedara tāpat?
48. Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.

1. Sargaities, ka jūsu taisnība nav tāda, kas grib spīdēt ļauzu priekšā; citādi jums nav nekādas algas pie jūsu Tēva debesīs.
2. Kad tu dod mīlestības dāvanas, tad neliec to izbazūnēt savā priekšā, kā liekuļi to dara sinagogās un ielās, lai ļaudis tos godinātu. Patiesi Es jums saku: tiem jau ir sava alga.
3. Bet, kad tu dod mīlestības dāvanas, tad tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara,
4. tā ka tava dāvana paliek apslēpta; un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev to atmaksās.
5. Un, kad jūs Dievu lūdzat, nedarait tā kā liekuļi, jo tie mēdz sinagogās un ielu stūros stāvēdami Dievu lūgt, lai ļaudīm rādītos. Patiesi Es jums saku: tiem jau ir sava alga.
6. Bet, kad tu Dievu lūdz, tad ej savā kambarī, aizslēdz savas durvis un pielūdz savu Tēvu slepenībā; un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, atmaksās to tev.
7. Bet, Dievu lūdzot, neplāpājiēt kā pagāni; jo tie domā, ka tie savas plāpāšanas dēļ taps paklausīti.
8. Tad nu netopiet tiem līdzīgi; jo jūsu Tēvs jau zina, kā jums vajag, pirms jūs Viņu lūdzat.
9. Tāpēc jums būs tā lūgt: mūsu Tēvs debesīs! Svētīts lai top Tavs Vārds.
10. Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes.
11. Mūsu dienīšķo maizi dodi mums šodien.
12. Un piedodi mums mūsu parādas, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem.
13. Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna. Jo Tev pieder Valstība, spēks un gods mūžīgi. Āmen.
14. Jo, kad jūs cilvēkiem viņu noziegumus piedosit, tad jums jūsu Debesu Tēvs arīdzan piedos.
15. Bet, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīdzan nepiedos.
16. Un, kad jūs gavējat, tad neesiet saīguši kā liekuļi; jo tie dara savus vaigus nejaukus, lai rādītos ļaudīm kā gavētāji. Patiesi Es jums saku: tiem jau ir sava alga.
17. Bet, kad tu gavē, svaidi savu galvu un mazgā savu vaigu,
18. ka tu nerādies ļaudīm kā gavētājs, bet savam Tēvam, kas redz slepenībā. Un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev to atmaksās.
19. Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog.
20. Bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog.
21. Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.
22. Miesas spīdeklis ir acs; ja nu tava acs ir skaidra, tad visa tava miesa būs gaiša.
23. Bet, ja tava acs ir nevesela, tad visa tava miesa būs tumša. Ja tad gaišums, kas tevī, ir tumsība, cik liela būs tumsa.
24. Neviens nevar kalpot diviem kungiem: vai viņš vienu ienīdis un otru mīlēs, jeb viņš vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai.
25. Tāpēc Es jums saku: nezūdaities savas dzīvības dēļ, ko ēdisit un ko dzersit, ne arī savas miesas dēļ, ar ko gērbситies. Vai dzīvība nav labāka nekā barība? Un vai miesa nav labāka nekā drēbes?
26. Skatāties uz putniem gaisā: ne tie sēj, ne tie plauj, ne tie sakrāj šķūņos, un jūsu Debesu Tēvs tos baro. Vai tad jūs neesat daudz labāki nekā viņi?
27. Kurš jūsu starpā var ar zūdišanos savam mūžam pielikt kaut vienu olekti?
28. Un kāpēc jūs zūdāties apgērba dēļ? Mācaities no puķēm laukā, kā tās aug: ne tās strādā, ne tās vērpj,
29. tomēr Es jums saku: ir Salamans visā savā godībā nav tā bijis apgērbts kā viena no tām.
30. Ja tad Dievs zāli laukā, kas šodien stāv un rīt tiek iemesta krāsnī, tā gērbj, vai tad ne daudz vairāk jūs, jūs mazitcīgie?
31. Tāpēc jums nebūs zūdīties un sacīt: ko ēdisim, vai: ko dzersim, vai: ar ko gērbsimies?
32. Jo pēc visa tā pagāni dzenas; jo jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajag.
33. Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.
34. Tāpēc nezūdaities nākamā rīta dēļ, jo rītdiena pati par sevi zūdisies. Ikvienai dienai pietiek pašai

savu bēdu.

1. Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti.
2. Jo, ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tapsit tiesāti; un, ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums taps atmērots.
3. Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet balķi savā acī neieraugi?
4. Jeb kā tu vari sacīt uz savu brāli: laid, es izvilksu skabargu no tavas acs, - un redzi, balķis tavā pašā acī?
5. Liekuli, izvelc papriekš balķi no savas acs un tad lūko izvilkt skabargu no sava brāļa acs.
6. Nedodiet svētumu suņiem un nemetiet savas pārles cūkām priekšā, ka tās ar savām kājām viņas nesamin un atgriezdamās jūs pašus nesaplosa.
7. Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausini, tad jums taps atvērts.
8. Jo ikviens, kas lūdz, dabū, un, kas meklē, atrod, un tam, kas klausina, taps atvērts.
9. Jeb vai ir cilvēks jūsu starpā, kas savam dēlam, kad tas maizi lūdz, dotu akmeni?
10. Jeb, kad tas zivi lūdz, tam dotu čūsku?
11. Ja tad nu jūs, ļauni būdami, protat saviem bērniem dot labas dāvanas, vai tad jūsu Tēvs debesīs nedos daudz vairāk laba tiem, kas Viņu lūdz?
12. Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem. Jo tā ir bauslība un pravieši.
13. Ieeita pa šaurajiem vārtiem, jo vārti ir plati un ceļš ir plats, kas aizved uz pazušanu, un daudz ir to, kas pa tiem ieiet.
14. Bet šauri ir vārti un šaurs ir ceļš, kas aizved uz dzīvību, un maz ir to, kas to atrod.
15. Sargaities no viltus praviešiem, kas pie jums nāk avju drēbēs, bet no iekšpuses tie ir plēsīgi vilki.
16. No viņu augļiem jums tos būs pazīt. Vai gan var lasīt vīnogas no ērkšķiem vai vīģes no dadžiem?
17. Tā katrs labs koks nes labus augļus, bet nelabs koks nevar nest labus augļus.
18. Labs koks nevar nest nelabus augļus, un nelāga koks nevar nest labus augļus.
19. Katrs koks, kas nenes labus augļus, top nocirsts un iemests ugunī.
20. Tāpēc no viņu augļiem jums tos būs pazīt.
21. Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! - ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu.
22. Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam daudz brīnumu darījuši?
23. Un tad Es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis, jūs ļauna darītāji.
24. Tāpēc ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints.
25. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un gāzās šim namam virsū, nams tomēr nesabruka; jo tas bija celts uz klints.
26. Un ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un nedara, pielīdzināms ģeķim, kas savu namu cēlis uz smiltīm.
27. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un gāzās namam virsū, tad tas sabruka; un posts bija liels.
28. Un notika, kad Jēzus šos vārdus bija beidzis runāt, ļaudis izbrīnījās par Viņa mācību,
29. jo Viņš tos mācīja kā tāds, kam vara, un ne kā viņu rakstu mācītāji.

1. Un, kad Viņš no kalna nokāpa, daudz ļaužu Viņam sekoja.
2. Un redzi, kāds spitālis vīrs pienāca, nometās Viņa priekšā zemē un sacīja: Kungs, ja Tu gribi, Tu vari mani šķīstīt.
3. Un Viņš, roku izstiepis, to aizskāra un sacīja: Es gribu, topi šķīsts! Un tūdaļ tas tapa šķīsts no savas spitālības.
4. Un Jēzus uz to saka: Pielūko, ka tu to nevienam nesaki, bet noeļ un rādies priesterim un upurē to dāvanu, ko Mozus pavēlējis, tiem par liecību.
5. Bet, kad Viņš iegāja Kapernaumā, viens virsnieks nāca pie Viņa, To lūdza
6. un sacīja: Kungs, mans kalps guļ mājās triekas ķerts un cieš lielas mokas.
7. Un Jēzus uz to saka: Es iešu un to darīšu veselu.
8. Bet virsnieks atbildēja un sacīja: Kungs, es neesmu cienīgs, ka Tu nāc manā pajumtē; saki tik vienu vārdu, un mans kalps taps vesels.
9. Jo arī es esmu cilvēks, kas stāv zem valdības, un man ir padoti karavīri; un, kad es vienam no tiem saku: ej! - tad viņš iet, un otram: nāc šurp! - tad tas nāk, un savam kalpam: dari to! - tad tas dara.
10. Kad Jēzus to dzirdēja, Viņš brīnījās un sacīja tiem, kas Viņam sekoja: Patiesi Es jums saku: ne pie viena Israēlā Es tādu ticību neesmu atradis.
11. Bet Es jums saku, ka daudzi nāks no rīta un vakara puses un sēdēs ar Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu Debesu valstībā.
12. Bet Valstības bērni būs izstumti galējā tumsībā: tur būs kaušana un zobu trīcēšana.
13. Un Jēzus sacīja virsniekam: Ej, lai tev notiek, kā tu esi ticējis. Un viņa kalps tapa vesels tanī pašā stundā.
14. Jēzus ienāca Pētera namā un redzēja viņa sievasmāti drudzī guļam.
15. Un Viņš satvēra tās roku, tad drudzis viņu atstāja, un viņa uzcēlās un Tam kalpoja.
16. Un, kad vakars metās, tie atveda pie Viņa daudzus velna apsēstus, un Viņš (ļautos) garus izdzina ar vārdu un dziedināja visus sērdzīgos,
17. ka piepildītos Jesajas vārdi, kas saka: Viņš uzņēmās mūsu vājības un nesa mūsu sārgas.-
18. Bet, ļaužu pulkus ap Sevi redzēdams, Jēzus pavēlēja pārcelties uz otru krastu.
19. Un viens rakstu mācītājs atnāca un uz Viņu sacīja: Es Tev sekošu, lai kurp Tu ietu.
20. Un Jēzus tam saka: Lapsām ir alas, putniem apakš debess ir ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur Savu galvu nolikt.
21. Un kāds cits no Viņa mācekļiem sacīja uz Viņu: Kungs, atļauj man papriekš noiet un apglabāt savu tēvu.
22. Bet Jēzus uz to saka: Nāc Man pakal, un lai miroņi apglabā savus miroņus.
23. Un Viņš iekāpa laivā, un Viņa mācekļi Tam sekoja.
24. Un redzi, liela vētra sacēlās jūrā, tā ka viņi laivai gāzās pāri, bet Viņš gulēja.
25. Un tie piegāja pie Viņa un modināja Viņu, sacīdami: Kungs, palidzi mums, mēs grimstam!
26. Un Viņš uz tiem saka: Kam esat tik bailīgi, jūs mazzīģie? Un Viņš cēlās, apsauca vēju un jūru, un iestājās pilnīgs klusums.
27. Bet cilvēki brīnīdamies sacīja: Kas Tas tāds, ka vēji un jūra Tam paklusa?
28. Un otrā krastā, gadariešu tiesā pienākot, Viņam nāca pretim no kapiem izgājuši divi ļaunu garu apsēsti; tie bija tik briesmīgi, ka neviens nedrīkstēja pa to ceļu staigāt.
29. Un redzi, tie brēca un sacīja: Kas mums ar Tevi, Tu Dieva Dēls! Vai Tu esi nācis priekšlaikus mūs mocīt?
30. Bet tālu no viņiem ganījās liels cūku pulks.
31. Un ļaunie gari Viņam lūdza, sacīdami: Ja Tu mūs izdzen, tad atļauj mums ieiet cūku pulkā.
32. Un Viņš tiem sacīja: Eita! Un tie izgāja un ieskrēja cūku pulkā, un redzi, viss cūku pulks iegāzās no kraujas jūrā un noslika ūdenī.
33. Un gani bēga, un, pilsētā nonākuši, tie izstāstīja visu, arī kas ar ļauna gara apsēstiem bija noticis.
34. Un redzi, visa pilsēta izgāja Jēzum pretī. Un, kad tie Viņu redzēja, tie Viņu lūdza, lai Tas aizietu

no viņu robežām.

1. Viņš kāpa laivā, pārcēlās un nāca Savā pilsētā.
2. Un redzi, pie Viņa atnesa triekas ķertu cilvēku, tas gulēja gultā. Kad Jēzus viņu ticību redzēja, Viņš sacīja uz triekas ķerto: Nemies drošu prātu, dēls, tavi grēki tev piedoti.
3. Un redzi, daži no rakstu mācītājiem sacīja pie sevis: Šis zaimo Dievu.
4. Un Jēzus, viņu domas redzēdams, sacīja: Kāpēc jūs domājat ļaunu savās sirdīs?
5. Kas ir vieglāk - vai sacīt: tev tavi grēki piedoti, - vai sacīt: celies un staigā?
6. Bet lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot. Viņš saka uz triekas ķerto: Celies, ņem savu gultu un ej uz mājām.
7. Un tas cēlās un gāja uz mājām.
8. Bet, kad ļaudis to redzēja, tie brīnījās un slavēja Dievu, kas tādu varu devis cilvēkiem.
9. Un, kad Jēzus no turienes aizgāja, Viņš redzēja vienu cilvēku, vārdā Mateju, pie muitas būdas sēžam un saka uz to: Nāc Man pakal. Un tas cēlās un sekoja Viņam.
10. Un notika, Tam viņa namā pie galda sēžot, redzi, daudz muitnieku un grēcinieku nāca un sēdēja līdz ar Jēzu un Viņa mācekļiem pie galda.
11. Kad farizeji to redzēja, tie sacīja Viņa mācekļiem: Kāpēc jūs Mācītājs ēd kopā ar muitniekiem un grēciniekiem?
12. Bet Viņš, to dzirdēdams, sacīja: Ne veseliem vajag ārsta, bet slimiem.
13. Bet jūs eita un mācaities, ko tas nozīmē: Man patīk žēlastība un ne upuris. Jo Es neesmu nācis aicināt taisnos, bet grēciniekus.
14. Pēc tam Jāņa mācekļi atnāca pie Viņa un sacīja: Kāpēc mēs un farizeji gavējam, bet Tavi mācekļi negavē?
15. Un Jēzus tiem sacīja: Vai kāzu ļaudis var bēdāties, kamēr līgavainis pie viņiem? Bet nāks dienas, kad viņiem atņems līgavaini, tad tie gavēs.
16. Neviena nelāpa vecas drēbes ar jaunas vadmalas ielāpu; jo ielāps noplīst no drēbēm, un plīsums paliek lielāks.
17. Arī jaunu vīnu nelej vecos ādas traukos, citādi trauki saplīst un vīns izlejas, un trauki iet bojā. Bet jaunu vīnu lej jaunajos traukos, tad abi paliek veseli.
18. Un, Viņam ar tiem runājot, redzi, viens vecākais atnāca, metās Viņa priekšā zemē un sacīja: Mana meita nupat nomira, bet nāc, uzliec Tu viņai Savu roku, tad tā taps dzīva.
19. Un Jēzus cēlās un sekoja viņam ar Saviem mācekļiem.
20. Un redzi, viena sieva, kas divpadsmit gadus bija slimojusi ar asiņošanu, pienāca no muguras un aizskāra Viņa drēbju vīli,
21. jo tā sacīja pati pie sevis: Kaut tik vien Viņa drēbes varētu aizskart, tad es taptu vesela.
22. Tad Jēzus, pagriezies un to ieraudzījis, sacīja: Nemies drošu sirdi, meita! Tava ticība tev palīdzējusi. Un sieva tapa vesela tanī pašā stundā.
23. Kad Jēzus ienāca vecākā namā un redzēja stabulniekus un uztrauktus ļaudis,
24. Viņš tiem uzsauca: Atkāpieties! Jo meitene nav mirusi, bet guļ. Un tie Viņu izsmēja.
25. Bet, kad ļaužu pulku izdzina ārā, Viņš iegāja iekšā un satvēra to pie rokas, tad meitene piecēlās.
26. Un šī slava izpaudās pa visu zemi.
27. Un, kad Jēzus no turienes aizgāja, divi akli sekoja Viņam, brēkdami un sacīdami: Tu, Dāvida dēls, apžēlojies par mums!
28. Un, Viņam namā ieejot, akli Tam piegāja klāt, un Jēzus tiem saka: Vai jūs ticat, ka Es to spēju darīt? Tie Viņam atbild: Ticam, Kungs!
29. Tad Tas aizskāra viņu acis un sacīja: Lai jums notiek pēc jūsu ticības.
30. Un viņu acis atvērās, un Jēzus tiem piekodināja, sacīdams: Pielūkojiet, ka neviens to nedabū zināt.
31. Bet tie aizgāja un izdaudzina Viņu pa visu to zemi.
32. Kad tie bija aizgājuši, redzi, pie Viņa atnesa mēmu, ļauna gara apsēstu cilvēku.
33. Un, kad ļaunais gars bija izdzīts, mēmais sāka runāt. Tad ļaudis brīnījās un sacīja: Tādas lietas

Israēlā vēl nekad nav notikušas.

34. Bet farizeji sacīja: Viņš izdzen ļaunos garus ar ļauno garu virsnieka palīdzību.

35. Un Jēzus apstaigāja visas pilsētas un ciemus, mācīdams viņu sinagogās un sludinādam Valstības evaņģēliju, un dziedinādam visas sērgas un slimības.

36. Un, kad Viņš ļaužu pulkus redzēja, sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija novārdzināti un atstāti kā avis, kam nav gana.

37. Tad Viņš saka uz Saviem mācekļiem: Pļaujamā daudz, bet pļāvēju maz.

38. Tāpēc lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus Savā pļaujamā.

1. Un, pieaicinājis Savus divpadsmit mācekļus, Viņš tiem deva varu pār nešķīstiem gariem tos izdzīt un dziedināt visas sērgas un slimības.
2. Un šie ir divpadsmit apustuļu vārdi: pirmais ir Sīmanis, saukts Pēteris, un viņa brālis Andrejs; Jēkabs, Cebedeja dēls, un viņa brālis Jānis;
3. Filips un Bartolomejs; Toms un Matejs, muitnieks; Jēkabs, Alfeja dēls, un Tadejs;
4. Sīmanis Kānaānietis un Jūda Iskariots, kas Viņu arī nodeva.
5. Šos divpadsmit Jēzus izsūtīja, tiem pavēlēja un sacīja: Nenoeita uz pagānu ceļu un neeita samariešu pilsētā.
6. Bet eita labāk pie Israēla cilts pazudušām avīm.
7. Bet ejot sludiniet un sakait: Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi.
8. Dziediniet slimus, šķīstiet spitālīgus, uzmodiniet mirušus, izdzeniet ļaunus garus. Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet.
9. Jums nebūs iegādāties nedz zeltu, nedz sudrabu, nedz varu savās jostās,
10. nedz ceļasomu, nedz divi svārkus, nedz kurpes, nedz nūju, jo strādniekam sava barība pienākas.
11. Un, kurā pilsētā vai miestā jūs ieiesit, uzmeklējiet, kas tur vērts, un tur palieciet, tiekāms jūs no turienes aiziesit.
12. Un, namā ieiedami, sveicinait to.
13. Un, ja tas nams ir vērts, tad jūsu miers lai nāk pār to, bet, ja tas nav vērts, tad lai jūsu miers atkal pie jums atgriežas.
14. Un, ja kas jūs negrib uzņemt, nedz klausīt jūsu vārdus, izeita no tāda nama vai tādas pilsētas un nokratait pīšļus no savām kājām.
15. Patiesi Es jums saku: Sodomas un Gomoras zemei būs vieglāk soda dienā nekā tādai pilsētai.
16. Redzi, Es jūs sūtu kā avis vilku starpā; tāpēc esiet gudri kā čūskas un bez viltus kā baloži.
17. Bet sargaities no cilvēkiem, jo tie jūs nodos savās tiesās un jūs šautīs savās sinagogās,
18. un jūs vedīs Manis dēļ valdnieku un ķēniņu priekšā viņiem un pagāniem par liecību.
19. Kad tie jūs nodos, tad nebēdājieties, kā un ko jūs runāsit, jo tanī pašā stundā jums taps dots, kas jums jārunā.
20. Jo jūs neesat tie runātāji, bet jūsu Tēva Gars ir tas, kas jūsos runā.
21. Bet brālis brāli nodos nāvē un tēvs dēlu; un bērni celsies pret vecākiem un tos nonāvēs.
22. Un jūs būsit visu ienīsti Mana Vārda dēļ. Bet, kas pastāv līdz galam, tas taps izglābts.
23. Bet, kad tie jūs vajā šinī pilsētā, tad bēdziet uz citu. Patiesi Es jums saku: jūs nebūsit vēl izstaigājuši Israēla pilsētas, tiekāms Cilvēka Dēls nāks.
24. Māceklis nav augstāks par savu mācītāju, nedz kalps par savu kungu.
25. Māceklim pietiek, ja tas top kā viņa mācītājs un kalps kā viņa kungs; ja tie nama kungu saukuši par Belcebulu, tad jo vairāk viņa saimi.
26. Tāpēc nebīstieties no tiem. Jo nekas nav apslēpts, kas nenāktu gaismā, nedz slepens, kas netaptu zināms.
27. Ko Es jums saku tumsā, to runājiet gaismā; un, kas jums ausī sacīts, to sludinait uz jumtiem.
28. Un nebīstieties no tiem, kas miesu nokauj un dvēseli nevar nokaut; bet bīstieties vairāk no tā, kas miesu un dvēseli var nomaitāt ellē.
29. Vai nepārdod divi zvirbuļus par vienu artavu? Un neviens no tiem nekrīt zemē bez jūsu Tēva.
30. Bet arī jūsu galvas mati visi ir skaitīti.
31. Tāpēc nebīstieties, jūs esat labāki nekā daudzi zvirbuļi.
32. Tad nu ikvienu, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to arī Es apliecināšu Sava Tēva priekšā, kas ir debesīs.
33. Bet, kas Mani aizliegs cilvēku priekšā, to Es arīdzan aizliegšu Sava Tēva priekšā, kas ir debesīs.
34. Nedomājiet, ka Es esmu nācis mieru atnest virs zemes; Es neesmu nācis atnest mieru, bet zobenu.
35. Es esmu nācis cilvēku savest naidā ar viņa tēvu un meitu ar viņas māti, un vedeklu ar viņas

vīramāti.

36. Un viņa paša māju ļaudis būs cilvēka ienaidnieki.

37. Kas tēvu vai māti vairāk mīl nekā Mani, tas Manis nav vērts, un, kas dēlu vai meitu vairāk mīl nekā Mani, tas Manis nav vērts.

38. Un, kas savu krustu neuzņemas un Man neseko, tas Manis nav vērts.

39. Kas savu dzīvību manto, tas to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to iemantos.

40. Kas jūs uzņem, tas uzņem Mani, un, kas Mani uzņem, tas uzņem To, kas Mani sūtījis.

41. Kas uzņem pravieti pravieša vārdā, tas dabūs pravieša algu, un, kas uzņem taisnu taisnā vārdā, tas dabūs taisnā algu.

42. Un, kas dzirdinās vienu no šiem mazākajiem tikai ar kausu auksta ūdens mācekļa vārdā, patiesi Es jums saku: tam sava alga nezudīs.

1. Un notika, kad Jēzus pavēles Saviem divpadsmit mācekļiem bija pabeidzis, tad Viņš no turienes aizgāja mācīt un sludināt viņu pilsētās.
2. Un, kad Jānis cietumā par Kristus darbiem dzirdēja, viņš sūtīja divi no saviem mācekļiem
3. un lika Viņam sacīt: Vai Tu esi Tas, kam jānāk, jeb vai mums citu gaidīt?
4. Un Jēzus atbildēja un tiem sacīja: Noeita un atsakait Jānim, ko jūs dzirdat un redzat:
5. akli redz, tizli iet, spitālīgi top šķīsti, kurli dzird, mironi ceļas augšām un nabagiem tiek sludināta prieka vēsts.
6. Un svētīgs ir, kas pie Manis neapgrēcinājas.
7. Kad tie aizgāja, Jēzus iesāka runāt uz ļaudīm par Jāni: Ko jūs esat izgājuši tuksnesī skatīt? Vai kādu niedri, ko vējš šurpu turpu šaubā?
8. Jeb ko jūs esat izgājuši redzēt? Vai kādu cilvēku mīkstās drēbēs? Redzi, kas mīkstas drēbes valkā, tie ir ķēniņu namos.
9. Jeb ko jūs esat izgājuši redzēt? Vai kādu pravieti? Tiešām, Es jums saku, tas ir augstāks nekā pravietis.
10. Šis ir tas, par ko rakstīts: redzi, Es sūtu Savu eņģeli Tavā priekšā, kam būs Tev ceļu sataisīt. -
11. Patiesi Es jums saku: no sievām dzimušie neviens nav cēlies lielāks par Jāni Kristītāju; bet mazākais Debesu valstībā ir lielāks par viņu.
12. Bet no Jāņa Kristītāja laika līdz mūsu dienām Debesu valstībā laužas iekšā un tīkotāji ar varu cenšas to sagrābt.
13. Jo visi pravieši un bauslība pravietojuši līdz Jānim.
14. Un, kad jūs gribat saprast, viņš ir Ēlija, kam bija jānāk.
15. Kam ausis ir, tas lai dzird.
16. Bet kam Es šo cilti līdzināšu? Tā ir līdzīga bērniem, kas sēd tirgus laukumā un uzsauc saviem biedriem,
17. sacīdami: mēs jums stabulējām, un jūs nedejojāt; mēs jums sēru dziesmas dziedājām, un jūs neraudājāt.
18. Jo Jānis atnāca, viņš ne ēda, ne dzēra; un tie saka: viņam ir ļauns gars.
19. Cilvēka Dēls atnāca, Viņš ēd un dzer; un tie saka: redzi, kāds negausis un vīna dzērājs, muitnieku un grēcinieku draugs, - un gudrība attaisnojas ar saviem darbiem.
20. Tad Viņš iesāka norāt tās pilsētas, kur Viņa brīnumi visvairāk bija notikuši, ka tās no grēkiem neatgriezās.
21. Vai tev, Horacina! Vai tev, Betsaida! Jo, kad Tirā vai Sidonā būtu tādi brīnumi notikuši, kas pie jums notika, tad tie jau sen būtu grēkus nožēlojuši maisos un pelnos.
22. Bet Es jums saku: Tirai un Sidonai vieglāk būs soda dienā nekā jums.
23. Un tu, Kapernauma, vai tu nebiji līdz debesīm paaugstināta? Tu līdz ellei tiksi nogāzta; jo, ja Sodomā tādi brīnumi būtu notikuši, kas notika tevī, tad tā stāvētu vēl šodien.
24. Bet Es jums saku: Sodomas zemei būs vieglāk tiesas dienā nekā tev.
25. Tanī pašā laikā Jēzus iesāka runāt un sacīja: Es Tev pateicos, Tēvs, debesu un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi apslēpis gudriem un prātniekiem, un tās esi zināmas darījis bērniem.
26. Patiesi, Tēvs, jo tā Tavš labais prāts ir noticis Tavā priekšā.
27. Visas lietas Man ir Mana Tēva nodotas, un neviens nepazīst Dēlu kā vien Tēvs, un neviens nepazīst Tēvu kā vien Dēls un kam Dēls to grib darīt zināmu.
28. Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.
29. Nemiet uz sevi Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.
30. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.

1. Tanī laikā Jēzus reiz gāja sabatā caur labību; un Viņa mācekļi bija izsalkuši, un tie sāka vārpas plūkt un ēst.
2. Bet farizeji, to redzēdami, uz Viņu sacīja: Redzi, Tavi mācekļi dara, ko sabatā nav brīv darīt.
3. Bet Viņš uz tiem sacīja: Vai jūs neesat lasījuši, ko Dāvids darīja, kad viņš bija izsalcis un viņa pavadoņi?
4. Ka viņš gāja Dieva namā un tie ēda skatāmās maizes, ko nebija brīv ēst ne viņam pašam, ne viņa biedriem, bet vienīgi priesteriem.
5. Jeb vai jūs neesat lasījuši bauslībā, ka priesteri pārkāpj sabatā Dieva namā sabata dienu un ir nevainīgi?
6. Bet Es jums saku: šeit ir kas lielāks par Dieva namu.
7. Bet, kad jūs būtu sapratuši, ko tas nozīmē: Man patīk žēlastība un ne upuris, - tad jūs nebūtu šos nevainīgos nosodījuši.
8. Jo Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu.
9. Un no turienes Viņš aizgāja un iegāja viņu sinagogā.
10. Un redzi, tur bija cilvēks ar sakaltušu roku, un tie Viņam vaicāja, sacīdami: Vai ir brīv sabatā dziedināt? - ka tie Viņu varētu apsūdzēt.
11. Bet Viņš uz tiem sacīja: Kurš cilvēks jūsu starpā, kam viena avs un kad tā sabatā iekrīt bedrē, to nesatvers un neizvilks ārā?
12. Vai cilvēks nav daudz labāks par avi? Tādēļ ir gan brīv sabatā labu darīt.
13. Tad Viņš uz to cilvēku sacīja: Izstiep savu roku! Un viņš to izstiepa. Tad tā kļuva vesela kā otra.
14. Tad farizeji izgāja un sarunājās pret Viņu un nolēma To nogalināt.
15. Bet Jēzus, to nomanīdams, aizgāja no turienes. Un daudz ļaužu gāja Viņam pakal, un Viņš tos visus dziedināja.
16. Un Viņš tiem piekodināja par Viņu nevienam nestāstīt,
17. ka piepildītos praviēša Jesajas runātais vārds:
18. redzi, Mans kalps, ko Es izredzējis, un Mans mīlais, pie kā Manai dvēselei labs prāts; Es likšu uz Viņu Savu Garu, un Tas pasludinās tautām tiesu.
19. Ne Viņš bārsies, ne brēks, ne arī dzirdēs uz ielām Viņa balsi.
20. Ielūzušu niedri Viņš nesalauzīs, un kvēlojošu dakti Viņš neizdzēsīs, tiekāms Viņš taisnībai dos uzvaru.
21. Un tautas cerēs uz Viņa Vārdu.-
22. Tad Viņam pienesa ļauna gara apsēstu, tas bija akls un mēms. Un Viņš to darīja veselu, tā ka aklais un mēmais redzēja un runāja.
23. Un visi ļaudis brīnījās un sacīja: Vai Šis nav Dāvida dēls?
24. Bet farizeji, to dzirdēdami, sacīja: Šis izdzen ļaunos garus ne citādi kā ar Belcebula, ļauno garu virsnieka, palīdzību.
25. Bet Jēzus, viņu domas nomanīdams, tiem sacīja: Ikviens valsts, kurā iekšējs naidis, aiziet bojā; un neviena pilsēta vai nams, kurā iekšējs naidis, nevar pastāvēt.
26. Ja nu sātans izdzen sātanu, tad viņš ir naidā pats ar sevi. Kā tad viņa valsts var pastāvēt?
27. Un, ja Es izdzenu ļaunos garus ar Belcebula palīdzību, ar ko tad jūsu bērni tos izdzen? Tāpēc viņi būs jūsu tiesātāji.
28. Bet, ja Es izdzenu ļaunos garus ar Dieva Garu, tad Dieva valstība ir jau pie jums atnākusi.
29. Jeb vai var kāds ieiet stiprā namā un paņemt viņa mantas, ja tas nav stipro papriekšu saistījis? Tikai tad tas varēs viņa namu izlaupīt.
30. Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani, un, kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa.
31. Tāpēc Es jums saku: ikkatru grēku un ikkatru zaimošanu cilvēkiem piedos, bet Gara zaimošanu nepiedos.
32. Un, kas ko runā pret Cilvēka Dēlu, tam tas tiks piedots; bet, kas ko runā pret Svēto Garu, tam tas netiks piedots ne šinī, nedz nākošā mūžā.

33. Padarait koku labu, tad arī viņa augļi būs labi, vai padarait koku nelabu, tad arī viņa augļi būs nelabi, jo koku pazīst no viņa augļiem.
34. Jūs odžu dzimums, kā jūs varat labu runāt, paši ļauni būdami? Jo no sirds pilnības mute runā.
35. Labs cilvēks izdod no labā krājuma labu, un ļauns cilvēks izdod no ļaunā krājuma ļaunu.
36. Bet Es jums saku: par ikkatru veltīgu vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild tiesas dienā;
37. jo pēc saviem vārdiem tu tiksi taisnots, un pēc saviem vārdiem tu tiksi pazudināts.
38. Tad daži no rakstu mācītājiem un farizejiem atbildēja un uz to sacīja: Mācītāj, mēs no Tevis gribam kādu zīmi redzēt.
39. Bet Viņš atbildēja un tiem sacīja: Ļauna un laulības pārkāpēja cilts meklē zīmes; un viņai nekāda cita zīme netiks dota kā vien pravieša Jonas zīme.
40. Jo, kā Jona trīs dienas un trīs nakts bija lielās zivs vēderā, tā arī Cilvēka Dēls būs trīs dienas un trīs nakts zemes klēpī.
41. Ninivieši celsies tiesas dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo tie, Jonam sludinot, no grēkiem atgriezās; un redzi, šeit ir vairāk nekā Jona.
42. Ķēniņiene no dienvidiem celsies tiesas dienā pret šo cilti un to pazudinās, jo tā nāca no pasaules gala dzirdēt Salamana gudrību: un redzi, šeit ir vairāk nekā Salamans.
43. Bet, kad nešķīstais gars no cilvēka ir izgājis, tad tas pārstaigā izkaltušas vietas, meklē dusu un to neatrod.
44. Tad tas saka: es atgriezīšos savā namā, no kurienes es izgāju. Un, kad viņš nāk, tad viņš to atrod tukšu, izmēztu un uzpostu.
45. Tad tas noiet un ņem līdzī septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu, un viņi ieiet tur un dzīvo; un pēc tam ar tādu cilvēku top sliktāk, nekā papriekšu bija. Tāpat arī notiks šai ļaunajai ciltij.
46. Un, Viņam tā uz ļaudīm vēl runājot, redzi, Viņa māte un Viņa brāļi stāvēja ārā un gribēja ar Viņu runāt.
47. Un kāds uz Viņu sacīja: Redzi, Tava māte un Tavi brāļi stāv ārā un meklē ar Tevi runāt.
48. Un Viņš atbildēja un sacīja tam, kas Viņam to teica: Kas ir Mana māte, un kas ir Mani brāļi?
49. Un, roku izstiepis pār Saviem mācekļiem, Viņš sacīja: Redzi, Mana māte un Mani brāļi!
50. Jo, kas dara Mana Debesu Tēva prātu, tas ir Mans brālis un Mana māsa, un Mana māte.

1. Tanī dienā Jēzus, no nama izgājis, apsēdās jūras malā.
2. Un daudz ļaužu sapulcējās pie Viņa, tā ka Viņš iekāpa laivā un apsēdās, un visi ļaudis stāvēja krastmalā.
3. Un Viņš uz tiem daudz runāja līdzībās un sacīja: Redzi, sējējs izgāja sēt.
4. Un, viņam sējot, cita sēkla krita ceļmalā, un putni nāca un to apēda;
5. un cita krita uz akmenāju, kur tai nebija daudz zemes, un tā tūdaļ uzdīga, tāpēc ka tai nebija dziļas zemes;
6. bet, kad saule uzlēca, tad tā savīta un nokalta, tāpēc ka tai nebija saknes;
7. bet cita iekrita ērkšķos, un ērkšķi uzauga un to nomāca;
8. bet cita krita labā zemē un nesa augļus, cita simtkārtīgus, cita sešdesmitkārtīgus, cita trīsdesmitkārtīgus.
9. Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird.
10. Un mācekļi piegāja pie Viņa un sacīja: Kāpēc Tu uz tiem runā līdzībās?
11. Bet Viņš atbildēja un tiem sacīja: Jums ir dots zināt Debesu valstības noslēpumus, bet viņiem tas nav dots.
12. Jo, kam ir, tam tiks dots, un tam būs pārpilnība; bet, kam nav, tam tiks atņemts arī tas, kas tam ir.
13. Tāpēc Es uz tiem runāju līdzībās, jo tie redzēdami neredz un dzirdēdami nedzird un nesaprot.
14. Un pie tiem piepildās pravieša Jesajas vārdi, kas saka: ar ausīm jūs dzirdēsiet, bet nesapratīsiet; skatīdamies jūs skatīsities, bet neredzēsiet.
15. Jo šo ļaužu sirds ir apcietināta, un viņu ausis ir nedzirdīgas, un savas acis tie ir aizdarījuši, ka tie ar acīm neredz un ar ausīm nedzird un sirdī nesaprot un neatgriežas, ka Es tos dziedinātu.
16. Bet svētīgas ir jūsu acis, jo tās redz, un jūsu ausis, jo tās dzird.-
17. Jo patiesi Es jums saku: daudzi pravieši un taisnie ir gribējuši redzēt, ko jūs redzat, un nav redzējuši, un dzirdēt, ko jūs dzirdat, un nav dzirdējuši.
18. Tad nu klausieties līdzību par sējēju.
19. Ja kas vārdu par Valstību dzird un nesaprot, tad nāk ļaunais un paņem to, kas viņa sirdī sēts. Šis ir tas, kas sēts ceļmalā;
20. bet, kas uz akmenāju sēts, ir tas, kas vārdu dzird un tūdaļ to ar prieku uzņem;
21. bet viņam nav saknes sevī, un viņš ir nepastāvīgs. Kad uziet bēdas vai vajāšanas vārda dēļ, tad viņš tūdaļ apgrēkojas;
22. bet, kas sēts ērkšķos, ir tas, kas vārdu dzird, un šīs pasaules zūdišanās un bagātības viltība nomāc vārdu, un viņš nenes augļus;
23. bet, kas sēts labā zemē, ir tas, kas vārdu dzird un saprot, tas tad nes augļus, cits simtkārtīgus un cits sešdesmitkārtīgus, un cits trīsdesmitkārtīgus.
24. Vēl citu līdzību Viņš tiem sacīja: Debesu valstība ir līdzīga cilvēkam, kas labu sēklu sēja savā tīrumā.
25. Bet, ļaudīm guļot, nāca viņa ienaidnieks un iesēja nezāli kviešu starpā, un aizgāja.
26. Un, kad labība auga un metās vārpās, tad parādījās arī nezāle.
27. Tad nama tēva kalpi, pie tā piegājuši, sacīja: kungs, vai tu neesi labu sēklu sējis savā tīrumā? No kurienes tad radusies nezāle?
28. Un viņš tiem sacīja: to ienaidnieks darījis. - Tad kalpi tam sacīja: vai gribi, ka mēs ejam to izravēt?
29. Bet viņš sacīja: nē, ka jūs, nezāli ravēdami, neizplūcat reizē arī kviešus.
30. Lai aug abi kopā līdz pļaujamam laikam; un pļaujamā laikā es sacīšu pļāvējiem: salasiet papriekš nezāli un sasieniet to kūlīšos, lai to sadedzina; bet kviešus sakrājiet manā šķūnī.
31. Vēl citu līdzību Viņš tiem stāstīja un sacīja: Debesu valstība līdzinās sinepju graudiņam, ko kāds cilvēks ņēma un iesēja savā tīrumā.
32. Šī ir gan mazākā no visām sēklām, bet, kad tā uzaug, tad tā ir lielāka par citiem dārza stādiem un

top par koku, tā ka putni apakš debess nāk un taisa ligzdas viņa zaros.

33. Vēl citu līdzību Viņš tiem sacīja: Debesu valstība līdzinās raugam, ko kāda sieva ņēma un iejauca trīs mēros miltu, iekāms viss sarūga.

34. Visu to Jēzus runāja uz ļaudīm līdzībās, un bez līdzībām Viņš uz tiem nerunāja,

35. lai piepildītos, ko pravietis runājis, sacīdams: es atdarīšu savu muti līdzībās, es runāšu lietas, kas apslēptas no pasaules iesākuma.-

36. Tad Jēzus, ļaudis atlaidis, iegāja namā un Viņa mācekļi pie Tā piegāja un sacīja: Izskaidro mums līdzību par nezāli tīrumā.

37. Un Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: Tas, kas sēj labo sēklu, ir Cilvēka Dēls.

38. Bet tīrums ir pasaule, un labā sēkla ir Valstības bērni, un nezāle ir ļaunā bērni.

39. Ienaidnieks, kas to sējis, ir velns, un plaujamais laiks ir pasaules gals, un plāvēji ir eņģeļi.

40. Tad nu tā, kā nezāli salasa un ugunī sadedzina, tā arī notiks pasaules pastarā galā.

41. Cilvēka Dēls izsūtīs Savus eņģeļus, un tie salasīs no Viņa valstības visas apgrēcības un tos, kas dara netaisnību,

42. un tos metīs degošā ceplī; tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.

43. Tad taisnie spīdēs kā saule sava Tēva valstībā. Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!

44. Debesu valstība līdzinās tīrumā apslēptai mantai, ko cilvēks atrada un paslēpa, un, priecādamies par to, noiet un pārdod visu, kas tam ir, un pērk šo tīrumu.

45. Vēl Debesu valstība līdzinās tirgotājam, kas meklēja dārgas pērles.

46. Un, atradis vienu sevišķi dārgu pērli, nogāja un pārdeva visu, kas tam bija, un nopirka to.

47. Vēl Debesu valstība līdzinās tīklam, izmestam jūrā, kas savilka visādas zivis.

48. Un, kad tas bija pilns, tad viņi to izvilka malā, nosēdās un labās salasīja traukos, bet sapuvušās izmeta laukā.

49. Tā tas būs pasaules pastarā galā: eņģeļi izies un atšķirs ļaunos no taisnajiem

50. un tos metīs degošā ceplī, tur būs kaušana un zobu trīcēšana.

51. Vai jūs to visu esat sapratuši? Tie Viņam sacīja: Esam gan.

52. Tad Viņš tiem sacīja: Tāpēc ikkatrs rakstu mācītājs, mācīts Debesu valstībai, ir līdzīgs nama kungam, kas izdod no sava krājuma jaunas un vecas lietas.

53. Un notika, kad Jēzus šīs līdzības bija beidzis, Viņš aizgāja no turienes.

54. Un, nonācis Savā tēvu pilsētā, Viņš tos mācīja viņu sinagogā, tā ka tie brīnījās un sacīja: No kurienes Šim tāda gudrība un tāds spēks?

55. Vai Viņš nav amatnieka dēls? Vai Viņa māte nav Marija un Viņa brāļi Jēkabs un Jozefs, un Sīmanis, un Jūda?

56. Un vai nav visas Viņa māšas pie mums? No kurienes tad Šim tas viss?

57. Un tie ņēma apgrēcību pie Viņa. Bet Jēzus uz tiem sacīja: Pravietis nekur nav mazāk cienīts kā savā tēvu zemē un savās mājās.

58. Un Viņš tur nedarīja daudz brīnumu viņu neticības dēļ.

1. Tanī laikā zemes ceturtās daļas valdnieks Hērods dzirdēja par Jēzu
2. un sacīja saviem kalpiem: Šis ir Jānis Kristītājs, viņš ir augšāmcēlies no mironiem, tādēļ viņš spēj tos brīnumus darīt.
3. Jo Hērods bija Jāni saņēmis, viņu sējis un ielicis cietumā Hērodiņas, sava brāļa Filipa sievas, dēļ,
4. jo Jānis sacīja viņam: Tas tev nepieklājas, ka viņa ir pie tevis.
5. Un viņš to gribēja nokaut, tik baidījās no ļaudīm, jo tie viņu turēja par pravieti.
6. Kad Hērodam bija dzimšanas diena, Hērodiņas meita dejoja viņu priekšā, un tā Hērodam patika.
7. Tāpēc tas zvērēdams viņai solīja, viņš došot visu, ko tā lūgšot.
8. Un viņa, savas mātes pamācīta, sacīja: Dod man šeit bļodā Jāņa Kristītāja galvu.
9. Tad ķēniņš noskuma; bet zvēresta un viesu dēļ, kas līdz ar viņu pie galda sēdēja, viņš pavēlēja to dot.
10. Un viņš sūtīja uz cietumu un lika Jānim nocirst galvu.
11. Un viņa galvu atnesa bļodā un deva meitenei; un tā to nesa savai mātei.
12. Un viņa mācekļi atnāca, paņēma viņa miesas un apglabāja to; tad tie aizgāja un pasludināja to Jēzum.
13. Un Jēzus, to dzirdēdams, aizbrauca laivā no turienes uz kādu attālu tukšu vietu, un ļaudis, to izdzirduši, gāja kājām no pilsētām Viņam pakal.
14. Un Jēzus izgājis redzēja daudz ļaužu, un Viņam sirds iežēlojās par tiem, un Viņš dziedināja viņu neveselos.
15. Bet, kad vakars metās, Viņa mācekļi piegāja pie Viņa un sacīja: Šī vieta ir tuksnesis, un laiks jau vēls; atlaid ļaudis, lai tie aiziet miestos un pērk sev ko ēšanai.
16. Bet Jēzus tiem sacīja: Tiem nav jāiet projām; dodiet jūs tiem ēst!
17. Bet tie Viņam sacīja: Mums šeit nav nekā vairāk kā piecas maizes un divi zivis.
18. Un Viņš sacīja: Nesiet Man tās šurp!
19. Un ļaudīm Viņš pavēlēja nosēsties zālē, ņēma tās piecas maizes un divi zivis, pacēla Savas acis uz debesīm, pateicās, pārlauza un deva tās maizes mācekļiem un mācekļi ļaudīm.
20. Un visi ēda un paēda un salasīja no atlikušām druskām pilnus divpadsmit grozus.
21. Un to, kas ēduši, bija ap pieci tūkstoši, neskaitot sievas un bērnus.
22. Un Jēzus tūdaļ lika Saviem mācekļiem kāpt laivā un pārcelties uz otru malu, tiekāms Viņš atlaidīs ļaudis.
23. Un, ļaudis atlaidis, Viņš savrup uzkāpa kalnā Dievu lūgt. Un, kad vakars metās, Viņš tur palika viens pats.
24. Bet laiva bija jau jūras vidū; viļņi to mētāja, jo pūta pretvējš.
25. Bet gaiļos Jēzus nāca pie tiem, pa jūras virsu staigādam.
26. Un, kad mācekļi Viņu redzēja pa jūras virsu staigājam, tie izbijās un sacīja: Tas ir spoks. Un tie brēca aiz bailēm.
27. Bet Jēzus tūdaļ tos uzrunāja un sacīja: Turiet drošu prātu, Es tas esmu! Nebīstieties!
28. Un Pēteris Viņam atbildēja un sacīja: Kungs, ja Tu tas esi, tad liec man nākt pie Tevis pa ūdens virsu.
29. Un Viņš sacīja: Nāc! Un Pēteris izkāpa no laivas, gāja pa ūdens virsu un nāca pie Jēzus.
30. Bet, lielu vētru redzēdams, viņš izbijās un sāka grimt, viņš brēca un sacīja: Kungs, palīdzi man!
31. Un, tūdaļ roku izstiepis, Jēzus viņu satvēra un viņam sacīja: Mazticīgais, kādēļ tu šaubījies?
32. Un, kad tie iekāpa laivā, vējš nostājās.
33. Un tie, kas bija laivā, metās Viņa priekšā ceļos un sacīja: Patiesi Tu esi Dieva Dēls.
34. Un viņi pārcēlās uz otru malu un nāca Ģenecaretēs zemē.
35. Un, kad turienes ļaudis Viņu pazina, tie izsūtīja ziņu pa visu apgabalu, un tie atnesa pie Viņa visus neveselos
36. un Viņu lūdza, ka tie drīkstētu tikai aizskart Viņa drēbju vīli; un, kas to aizskāra, kļuva vesels.

1. Tad rakstu mācītāji un farizeji nāca no Jeruzālemes pie Jēzus un sacīja:
2. Kāpēc Tavi mācekļi pārkāpj vecāju likumus? Jo tie rokas nemazgā, kad ēd maizi.
3. Bet Viņš atbildēja un tiem sacīja: Kāpēc tad jūs arī pārkāpjat Dieva pavēli savu likumu dēļ?
4. Jo Dievs ir pavēlējis: godā savu tēvu un māti! - un: kas tēvu vai māti nolād, tam būs mirt.
5. Bet jūs mācāt: ja kas saka uz savu tēvu vai māti: kas tev no manis nāktos, lai ir Dievam par upuri, - tam nevajagot vairs godāt savu tēvu vai māti.
6. Tā jūs atceļat Dieva vārdus savu likumu dēļ.
7. Jūs liekuļi! Jesaja ir pareizi par jums pravietojis, sacīdams:
8. šī tauta godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no Manis.
9. Bet velti tie Mani godā, sludinādami mācības, kas ir cilvēku likumi.
10. Un Viņš pieaicināja ļaudis pie Sevis un sacīja tiem: Klausaities un saprotiet!
11. Ne, kas mutē ieiet, sagāna cilvēku, bet, kas no mutes iziet, tas sagāna cilvēku.
12. Tad mācekļi pienāca pie Viņa un Tam sacīja: Vai Tu zini, ka farizeji, Tavus vārdus dzirdēdami, ņēma apgrēcību?
13. Bet Viņš atbildēja un sacīja: Visi dēsti, ko Mans Debesu Tēvs nav dēstījis, tiks izrauti ar saknēm.
14. Atstājiet tos! Tie ir akli akliem ceļa rādītāji; bet, ja akls aklam ceļu rāda, tad abi divi iekritīs bedrē.
15. Bet Pēteris atbildēja un Viņam sacīja: Izstāsti mums šo līdzību.
16. Un Jēzus sacīja: Vai tad arī jūs vēl esat nesaprašas?
17. Vai tad jūs nesaprotat, ka viss, kas ieiet mutē, noiet vēderā un tiek izmests laukā.
18. Bet, kas no mutes iziet, tas nāk no sirds, un tas sagāna cilvēku.
19. Jo no sirds iziet ļaunas domas, slepkavība, laulības pārkāpšana, nešķīstība, zādzība, nepatiesa liecība, zaimi.
20. Tas viss sagāna cilvēku, bet ēšana ar nemazgātām rokām cilvēku nesagāna.
21. Un no turienes Jēzus aizgāja un atkāpās Tiras un Sidonas robežās.
22. Un redzi, viena kānaāniešu sieva, kas nāca no tām pašām robežām, brēca un sacīja: Ak, Kungs, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani! Manu meitu ļauns gars nežēlīgi moka.
23. Bet Viņš tai neatbildēja neviena vārda. Tad Viņa mācekļi pienāca, lūdza Viņu un sacīja: Atlaid to, jo tā brēc mums pakal.
24. Bet Viņš atbildēja un sacīja: Es esmu sūtīts vienīgi pie Israēla cilts pazudušajām avīm.
25. Bet tā nāca, metās Viņa priekšā zemē un sacīja: Kungs, palīdzi man!
26. Bet Viņš atbildēja un sacīja: Neklājas bērniem maizi atņemt un to nomest suņiem priekšā.
27. Bet viņa sacīja: Tā gan, Kungs! Bet tomēr sunīši ēd no druskām, kas nokrīt no viņu kungu galda.
28. Tad Jēzus atbildēja un tai sacīja: Ak, sieva, tava ticība ir liela, lai tev notiek, kā tu gribi. Un viņas meita kļuva vesela tai pašā stundā.
29. Un Jēzus aizgāja no turienes; Viņš nāca pie Galilejas jūras, uzkāpa kalnā un tur apsēdās.
30. Un daudz ļaužu atnāca pie Viņa un atveda sev līdzī tizlus, kroplus, aklus, mēmus un daudz citu un nolika tos pie Jēzus kājām, un Viņš dziedināja tos,
31. tā ka ļaudis brīnījās, redzēdami mēmus runājam, kroplus veselus, tizlus staigājam un aklus redzam, un viņi slavēja Israēla Dievu.
32. Un Jēzus, pieaicinājis Savus mācekļus, sacīja tiem: Mana sirds iežēlojas par šiem ļaudīm; jo tie jau trīs dienas pie Manis palikuši, un tiem nav ko ēst. Es negribu tos neēdušus atlaist, ka tie ceļā nenonīkst.
33. Un mācekļi Viņam sacīja: Kur lai ņemam šeitān tuksnesī tik daudz maizes, lai paēdinātu tādu pulku ļaužu?
34. Un Jēzus tiem sacīja: Cik jums ir maizes? Tie atbildēja: Septiņas un kāds mazums zivtiņu.
35. Un Viņš lika ļaudīm apsēsties zemē,
36. ņēma tās septiņas maizes un tās zivis, pateicās, pārlauza un deva tās mācekļiem un mācekļi ļaudīm.

37. Un viņi ēda un paēda, un no atlikušām druskām salasīja septiņus grozus pilnus.
38. Bet to, kas ēduši, bija četri tūkstoši vīru, neskaitot sievas un bērnus.
39. Un Viņš atlaida ļaudis, kāpa laivā un nonāca Magadanas robežās.

1. Atnāca pie Viņa farizeji un saduķeji un kārdinādami prasīja, lai Viņš tiem rādot kādu zīmi no debesīm.
2. Bet Viņš atbildēja un tiem sacīja: Kad vakars metas, jūs sakāt: būs labs laiks, jo debess ir sarkana, -
3. un rīta agrumā: šodien būs negaiss, jo debess ir sarkana un apmākusies. - Gaisa parādības jūs izprotat, vai jūs nevarat arī laika zīmes izprast?
4. Ļauna un laulības pārkāpēju cilts meklē zīmes, bet viņai nekāda cita netiks dota kā vien pravieša Jonas zīme. Un Viņš tos atstāja un aizgāja.
5. Un Viņa mācekļi, pārceldamies uz otru malu, aizmirsa maizi paņemt līdzī.
6. Bet Jēzus uz tiem sacīja: Pielūkojiet un sargaities no farizeju un saduķeju rauga.
7. Bet viņi domāja un runāja savā starpā: Tas tamdēļ, ka neesam maizi paņēmuši līdzī.
8. Un Jēzus, to nomanīdams, uz tiem sacīja: Kamdēļ jūs tā domājat, ka jums nav maizes, jūs mazticīgie.
9. Vai jūs vēl nesaprotat un neatminaties tās piecas maizes pieciem tūkstošiem un cik grozu jūs tur vēl salasījāt?
10. Nedz tās septiņas maizes četriem tūkstošiem un cik grozu jūs vēl salasījāt?
11. Kā tad jūs nesaprotat, ka Es nerunāju par maizi, jums sacīdams: sargaities no farizeju un saduķeju rauga?
12. Tad tie saprata, ka Viņš nebija teicis, lai sargās no maizes rauga, bet no farizeju un saduķeju mācības.
13. Bet, kad Jēzus nonāca Filipa Cezarejas robežās, Viņš vaicāja Saviem mācekļiem un sacīja: Ko ļaudis saka par Cilvēka Dēlu, kas Viņš esot?
14. Un viņi atbildēja: Citi saka: Jānis Kristītājs, citi: Ēlija, vēl citi: Jeremija vai kāds no praviešiem.
15. Viņš uz tiem sacīja: Bet ko tad jūs par Mani sakāt, kas Es esmu?
16. Tad Sīmanis Pēteris atbildēja un sacīja: Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.
17. Un Jēzus atbildēja un viņam sacīja: Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, kas ir debesīs.
18. Un Es tev saku: tu esi Pēteris, un uz šās klints Es gribu celt Savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt.
19. Un Es tev došu Debesu valstības atslēgas; un, ko tu siesi virs zemes, tas būs siets arī debesīs; un, ko tu atraisīsi virs zemes, tam jābūt atraisītam arī debesīs.
20. Tad Viņš Saviem mācekļiem pavēlēja, lai tie nevienam nesaka, ka Viņš ir Kristus.
21. No tā laika Jēzus iesāka Saviem mācekļiem rādīt, ka Viņam vajagot noiet uz Jeruzālemi un daudz ciest no vecajiem un augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tikt nokautam, un trešā dienā augšāmcelties.
22. Un Pēteris ņēma Viņu savrup un iesāka Viņu brīdināt, sacīdams: Lai Dievs pasargā, Kungs, ka Tev tas nenotiek!
23. Bet Viņš atgrieždamies sacīja uz Pēteri: Atkāpies no Manis, sātan, tu Man esi par apgrēcību. Jo tu nedomā, kas Dievam, bet kas cilvēkam patīk.
24. Tad Jēzus sacīja uz Saviem mācekļiem: Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man.
25. Jo, kas grib izglābt savu dzīvību, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to mantos.
26. Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka tas iemanto visu pasauli, bet tam zūd dvēsele. Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?
27. Jo Cilvēka Dēls nāks Sava Tēva godībā ar Saviem eņģeļiem, un tad Viņš ikkatram atmaksās pēc viņa darbiem.
28. Patiesi Es jums saku: daži no tiem, kas šeitān stāv, nāvi nebaudīs, iekāms tie neredzēs Cilvēka Dēlu nākam Savā Valstībā.

1. Un pēc sešām dienām Jēzus ņēma Pēteri un Jēkabu un viņa brāli Jāni un veda tos savrup uz augstu kalnu,
2. un tika apskaidrots viņu priekšā, un Viņa vaigs spīdēja kā saule, un Viņa drēbes kļuva baltas kā gaisma.
3. Un redzi, tiem parādījās Mozus un Ēlija un runāja ar Viņu.
4. Pēteris griezās pie Jēzus un sacīja: Kungs, šeit mums ir labi. Ja Tu gribi, es celšu šeitān trīs teltis - vienu Tev, vienu Mozum un vienu Ēlijam.
5. Tam vēl runājot, redzi, spoža padebess tos apēnoja, un redzi, balss no padebess sacīja: Šis ir Mans mīlais Dēls, pie kura Man labs prāts; To jums būs klausīt.
6. Kad mācekļi to dzirdēja, tie krita uz sava vaiga un ļoti izbijās.
7. Bet Jēzus pienāca pie tiem, aizskāra tos un sacīja: Celieties un nebīstieties!
8. Bet, kad tie savas acis pacēla, tie neredzēja neviena kā tikai Jēzu vien.
9. Un, no kalna nokāpjot, Jēzus tiem pavēlēja un sacīja: Par šo parādību nestāstiet nevienam, tiekāms Cilvēka Dēls nebūs no mironiem uzcēlies.
10. Un Viņa mācekļi Tam jautāja, sacīdami: Kā tad rakstu mācītāji saka, ka Ēlijam jānākot papriekš?
11. Bet Viņš atbildēja un sacīja: Ēlija gan nāk un visu atkal sataisīs.
12. Bet Es jums saku: Ēlija jau ir atnācis, un tie viņu neatzina, bet ar viņu darīja, ko gribēja. Tā arī Cilvēka Dēlam būs jācieš no viņiem.
13. Tad mācekļi saprata, ka Viņš uz tiem runāja par Jāni Kristītāju.
14. Un, kad tie aizgāja pie ļaudīm, pie Viņa atnāca viens cilvēks, metās Viņa priekšā ceļos
15. un sacīja: Kungs, apžēlojies par manu dēlu, viņš ir mēnessērdzīgs, un viņam daudz jācieš, jo viņš bieži krīt ugunī un bieži ūdenī.
16. Un es to atvedu pie Taviem mācekļiem, bet tie viņu nevarēja dziedināt.
17. Bet Jēzus atbildēja un sacīja: Ak, tu neticīgā un samaitātā cilts, cik ilgi Es vēl būšu pie jums? Cik ilgi Es vēl jūs panesīšu? Vediet Man to šurp!
18. Un Jēzus viņu apdraudēja, un ļaunais gars izgāja no viņa; un zēns kļuva vesels tanī pašā stundā.
19. Tad mācekļi piegāja pie Jēzus atsevišķi un sacīja: Kāpēc mēs viņu nevarējām izdzīt?
20. Bet Jēzus tiem saka: Jūsu mazticības dēļ; jo patiesi Es jums saku: ja jums ticība ir kā sinepju graudiņš, tad jūs sacīsit šim kalnam: pārcelies no šejienes uz turieni, - un tas pārcelsies, un nekas jums nebūs neiespējams.
21. Bet šī suga neiziet citādi kā vien ar lūgšanas un gavēšanas palīdzību.
22. Kad tie Galilejā apkārt staigāja, Jēzus sacīja uz tiem: Cilvēka Dēls tiks nodots cilvēku rokās.
23. Un tie Viņu nokaus, un trešā dienā Viņš celsies augšām. Un tie ļoti noskuma.
24. Un, kad tie nonāca Kapernaumā, nodokļu saņēmēji piegāja pie Pētera un sacīja: Vai jūsu Mācītājs nodokli nemaksā?
25. Viņš saka: Maksā gan. Un, namā iegājis, Jēzus viņam tūlīt jautāja, sacīdams: Kā tev šķiet, Sīmani? No kā laicīgie ķēniņi ņem muitu vai nodokli? Vai no saviem dēliem vai no svešiniekiem?
26. Kad Pēteris atbildēja: no svešiniekiem, - tad Jēzus uz to sacīja: Tātad pašu bērni ir svabadi.
27. Bet, lai mēs tiem nedotu apgrēcību, tad ej uz jūru un izmet makšķeri un ņem pirmo zivi, kas pieķersies, un, tās muti atdarījis, tu atradīsi vienu stateri, to dod viņiem par Mani un par sevi.

1. Tanī pašā stundā mācekļi gāja pie Jēzus un sacīja: Kas gan ir lielākais Debesu valstībā?
2. Un Jēzus pasauca bērnu, nostatīja to viņu vidū
3. un sacīja: Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.
4. Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu valstībā.
5. Un, kas uzņem tādu bērnu Manā Vārdā, tas uzņem Mani.
6. Bet, kas apgrēcina vienu no šiem vismazākiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnu akmeni pie kakla un to noslicinātu jūras dziļumā.
7. Vai pasaulei apgrēcības dēļ! Apgrēcībai gan jānāk. Bet vai tam cilvēkam, caur ko nāk apgrēcība!
8. Tāpēc, ja tava roka vai tava kāja tevi apgrēcina, tad nocērt to un met to prom; jo tas tev labāk, ka tu tizls vai kropļs ieej dzīvībā, nekā kad tev ir divi rokas vai divi kājas un tevi iemet mūžīgā ugunī.
9. Un, ja tava acs tevi apgrēcina, izrauj to un met to prom; tas tev labāk - ar vienu aci ieiet dzīvībā, nekā kad tev ir divi acis un tevi iemet elles ugunī.
10. Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem nenicināt, jo Es jums saku: viņu eņģeļi debesīs vienmēr redz Mana Debesu Tēva vaigu.
11. Jo Cilvēka Dēls ir atnācis atpestīt pazudušo.
12. Kā jums šķiet? Ja kādam cilvēkam ir simts avju un viena no tām nomaldās, vai viņš neatstās tās deviņdesmit deviņas kalnos un neies meklēt to, kas nomaldījies?
13. Un, ja viņam laimējas to atrast, patiesi Es jums saku: viņš vairāk priecājas par to nekā par tām deviņdesmit deviņām, kas nav nomaldījušās.
14. Tāpat arī nav jūsu Debesu Tēva prāts, ka viens no šiem mazajiem pazustu.
15. Bet, ja tavš brālis grēko, tad noej un pamāci viņu zem četrām acīm; kad viņš tev klausā, tad tu savu brāli esi mantojis.
16. Un, ja viņš neklausā, tad pieaicini vēl vienu vai divus, lai no divu vai triju liecinieku mutes katrs vārds tiek apstiprināts.
17. Bet, ja viņš tiem neklausā, tad saki to draudzei; bet, ja viņš neklausā arī draudzei, tad turi viņu par pagānu un muitnieku.
18. Patiesi Es jums saku: ko vien jūs virs zemes siesit, tas būs siets arī debesīs; un, ko vien jūs virs zemes atraisīsiet, tas būs atraisīts arī debesīs.
19. Atkal Es jums saku: ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā kaut kādas lietas dēļ, ko tie grib lūgt, tad Mans Debesu Tēvs to tiem dos.
20. Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā Vārdā, tur Es esmu viņu vidū.
21. Tad Pēteris, piegājis pie Viņa, sacīja: Kungs, cikbārt man būs piedot savam brālim, kas pret mani grēko? Vai ir diezgan septiņas reizes?
22. Jēzus saka uz to: Es tev nesaku septiņas reizes, bet septiņdesmit reiz septiņas.
23. Tāpēc Debesu valstība ir līdzīga ķēniņam, kas ar saviem kalpiem gribēja norēķināties.
24. Un, kad viņš iesāka norēķinu, viņam pieveda parādnieku, kas tam bija parādā desmit tūkstošu talentu.
25. Bet, kad tas nespēja samaksāt, tad kungs pavēlēja to pārdot ar sievu un bērniem un visu, kas tam bija, un samaksāt.
26. Tad kalps krita pie zemes un viņu gauži lūdza, sacīdams: cieties ar mani, es tev visu nomaksāšu.
27. Tad kungam palika kalpa žēl, un viņš to palaida un parādu tam arī atlaida.
28. Bet šis pats kalps, izgājis ārā, sastapa vienu no saviem darba biedriem, kas tam bija simts denāriju parādā; viņš to satvēra, žņaudza un sacīja: maksā, ko esi parādā!
29. Tad viņa darba biedrs krita tam pie kājām, lūdzās un sacīja: cieties ar mani, es tev samaksāšu.
30. Bet viņš negribēja un nogājis to iemeta cietumā, tiekāms tas savu parādu samaksā.
31. Kad nu viņa darba biedri to redzēja, tad tie ļoti noskuma, tie aizgāja un izstāstīja savam kungam visu, kas bija noticis.
32. Tad viņa kungs to pasauca un tam sacīja: tu nekrietnais kalps! Visu šo parādu es tev atlaidu, kad

tu mani lūdzi.

33. Vai tad tev arīdzan nebija apžēloties par savu darba biedru, kā es par tevi esmu apžēlojies?

34. Un viņa kungs apskaitās un nodeva to mocītājiem, kamēr tas samaksā visu, ko viņš tam bija parādā.

35. Tā arī Mans Debesu Tēvs jums darīs, ja jūs ikviens savam brālim no sirds nepiedosit.

1. Un notika, kad Jēzus šos vārdus bija beidzis runāt, Viņš aizgāja no Galilejas un nonāca Jūdejas robežās viņpus Jordānas.
2. Un daudz ļaužu gāja Viņam pakal, un Viņš tos dziedināja.
3. Un farizeji nāca pie Viņa, To kārdinādami, un sacīja Viņam: Vai ir atļauts šķirties no savas sievas katra iemesla dēļ?
4. Bet Viņš atbildēja un sacīja: Vai neesat lasījuši, ka Radītājs iesākumā tos radījis kā vīru un sievu,
5. un sacīja: tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un pieķersies pie savas sievas; un šie divi būs viena miesa.-
6. Tātad viņi nav vairs divi, bet viena miesa; ko nu Dievs savienojis, to cilvēkam nebūs šķirt.
7. Tie saka Viņam: Kā tad Mozus ir pavēlējis dot šķiršanās rakstu un šķirties?
8. Viņš saka tiem: Mozus jums atļāva šķirties no savām sievām jūsu cietsirdības dēļ, bet no iesākuma tas tā nav bijis.
9. Bet Es jums saku: kas no savas sievas šķiras, ja ne netiklības dēļ, un prec citu, tas pārkāpj laulību; un, kas atšķirtu prec, tas pārkāpj laulību.
10. Viņa mācekļi saka Viņam: Ja tas tā ir vīra un sievas starpā, tad nav labi precēties.
11. Bet Viņš sacīja tiem: Visi nespēj saprast šo vārdu, bet tik tie, kam tas ir dots.
12. Jo ir bezdzimuma cilvēki, kas tādi no mātes miesām. Un ir bezdzimuma cilvēki, ko citi padarījuši par tādiem. Un ir bezdzimuma cilvēki, kas paši sevi padarījuši par tādiem Debesu valstības dēļ. Kas to spēj saprast, lai saprot.
13. Tad atnesa bērniņus pie Viņa, ka Viņš tiem rokas uzliktu un Dievu lūgtu; bet mācekļi norāja tos.
14. Bet Jēzus sacīja: Laidiet bērniņus un neliedziet tiem pie Manis nākt, jo tādiem pieder Debesu valstība.
15. Un Viņš tiem uzlika rokas un tad aizgāja no turienes.
16. Un redzi, viens piegāja pie Viņa un sacīja: Mācītāj, ko laba man būs darīt, lai es dabūtu mūžīgu dzīvību?
17. Un Viņš tam sacīja: Ko tu Man jautā par to, kas labs; tik viens ir Labais. Bet, ja tu gribi ieiet dzīvībā, tad turi baušļus.
18. Tas saka Viņam: Kurus? Un Jēzus sacīja: Tev nebūs zagti; tev nebūs dot nepatiesu liecību;
19. godā savu tēvu un māti; un tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.
20. Jauneklis saka Viņam: To visu esmu turējis. Kā man vēl trūkst?
21. Jēzus tam sacīja: Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem; tad tev būs manta debesīs; un tad nāc un staigā Man pakal.
22. Bet, kad jauneklis dzirdēja šos vārdus, viņš aizgāja noskumis, jo tam bija daudz mantas.
23. Bet Jēzus sacīja uz Saviem mācekļiem: Patiesi Es jums saku: bagātais grūti ieies Debesu valstībā.
24. Un atkal Es jums saku: vieglāk kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā.
25. Bet Viņa mācekļi, to dzirdēdami, ļoti izbijās un sacīja: Kas tad var tikt pestīts?
26. Un Jēzus tos uzlūkoja un tiem sacīja: Cilvēkiem tas nav iespējams, bet Dievam visas lietas iespējamās.
27. Tad Pēteris atbildēja un Viņam sacīja: Redzi, mēs esam visu atstājuši un Tev sekojuši. Kas mums būs par to?
28. Bet Jēzus sacīja tiem: Patiesi Es jums saku: jūs, kas Man sekojuši, jaunajā pasaulē, kad Cilvēka Dēls sēdēs uz Sava godības krēsla, arī sēdēsiet uz divpadsmit krēsliem un tiesāsiet divpadsmit Israēla ciltis.
29. Un, kas atstājis mājas vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai sievu, vai bērnus, vai tīrumus Mana Vārda dēļ, tas saņems daudzkārt vairāk un iemantos mūžīgu dzīvību.
30. Bet daudzi, kas bija pirmie, būs pēdējie, un, kas bija pēdējie, būs pirmie.

1. Jo Debesu valstība ir līdzīga namatēvam, kas rīta agrumā izgāja strādniekus derēt savā vīnadārzā.
2. Un, saderējis strādniekus par vienu denāriju kā dienas algu, viņš nosūtīja tos savā vīnadārzā.
3. Un viņš izgāja ap trešo stundu un redzēja vēl citus pie tirgus bez darba stāvam
4. un sacīja tiem: noeita arī jūs vīnadārzā, es jums došu, kas nākas.
5. Un tie nogāja. Atkal viņš izgāja ap sesto un devīto stundu un darīja tāpat.
6. Bet, ap vienpadsmito stundu izgājis, viņš atrada vēl kādus stāvam un saka tiem: ko jūs visu dienu šeit stāvat bez darba?
7. Tie viņam saka: neviens mūs nav derējis. - Viņš saka tiem: eita jūs arīdzan vīnadārzā, un, kas nākas, to jūs dabūsit.
8. Bet, kad vakars metās, vīnadārza kungs saka savam uzraugam: pasauc strādniekus un izmaksā tiem algu, iesāc ar pēdējiem un beidz ar pirmajiem.
9. Tad atnāca tie, kas bija derēti ap vienpadsmito stundu, un katrs dabūja pa denārijam.
10. Un, kad pirmie atnāca, tie cerēja dabūt vairāk; bet arī viņi dabūja katrs pa denārijam.
11. To saņēmuši, viņi kurnēja pret namatēvu
12. un sacīja: šie pēdējie strādāja vienu vien stundu, un tu tos pielīdzināji mums, kas dienas nastu un karstumu esam cietuši.
13. Bet viņš atbildēja un sacīja vienam no tiem: draugs, es tev nedaru netaisnību. Vai tu ar mani neesi saderējis par vienu denāriju?
14. Nem, kas tev pieder, un ej; bet šim pēdējam es gribu dot tikpat daudz kā tev.
15. Vai tad man nav tiesības darīt ar savu mantu, kā es gribu? Jeb vai tava acs ir skaudīga, ka es esmu labs?
16. Tā pēdējie būs pirmie un pirmie pēdējie. Jo daudz ir aicinātu, bet maz izredzētu.
17. Bet dodamies ceļā uz Jeruzālemi Jēzus ņēma divpadsmit mācekļus pie Sevis un iedams tiem sacīja:
18. Redzi, mēs aizejam uz Jeruzālemi, un Cilvēka Dēlu nodos augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem; un tie Viņu notiesās uz nāvi
19. un nodos pagāniem, lai tie Viņu apmēdītu, šaustu un sistu krustā; un trešā dienā Viņš celsies augšām.
20. Tad Cebedeja dēlu māte nāca ar saviem dēliem pie Viņa, metās zemē un lūdza ko no Viņa.
21. Un Viņš tai sacīja: Ko tu gribi? Viņa saka Tam: Saki, lai šie abi mani dēli sēd Tavā valstībā viens Tev pa labo, otrs pa kreiso roku.
22. Bet Jēzus atbildēja un sacīja: Jūs nezināt, ko lūdzat. Vai jūs varat dzert to biķeri, ko Es dzeršu? Tie saka Viņam: Varam gan.
23. Un Viņš saka tiem: Manu biķeri jums būs gan dzert, bet sēdēt pie Manas labās un kreisās rokas, to dot Man nepiederas; tas pienākas tiem, kam Mans Tēvs to sagādājis.
24. Un, kad tie desmit to dzirdēja, viņi apskaitās par šiem diviem brāļiem.
25. Bet Jēzus pieaicināja tos un sacīja: Jūs zināt, ka valdnieki ir kungi pār tautām un lielie kungi tās apspiež.
26. Bet pie jums tā nebūs būt; bet, kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis.
27. Un, ja kas jūsu starpā grib būt pirmais, tas lai ir jūsu kalps;
28. tā kā Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu un atdotu Savu dzīvību kā atpirkšanas maksu par daudziem.
29. Un, kad tie izgāja no Jērikas, daudz ļaužu tiem sekoja.
30. Un redzi, divi akli sēdēja ceļmalā; kad tie dzirdēja Jēzu garām ejam, tie brēca un sacīja: Kungs, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mums!
31. Bet ļaudis apsauca tos, ka tie klusu ciestu; bet tie brēca vēl vairāk un sacīja: Kungs, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mums!
32. Un Jēzus apstājās, pasauca tos un sacīja: Ko jūs gribat, lai Es jums daru?
33. Tie saka Viņam: Kungs, ka mūsu acis tiktu atdarītas.

34. Jēzum palika viņu žēl, un Viņš aizskāra to acis, un tie tūdaļ kļuva atkal redzīgi un Viņam sekoja.

1. Un, kad tie tuvojās Jeruzālemei un nāca pie Betfagas, pie Elļas kalna, tad Jēzus sūtīja divus no Saviem mācekļiem
2. un tiem sacīja: Eita uz ciemu, kas jūsu priekšā, un tūdaļ jūs atradīsiet ēzeļa māti piesietu un pie tās kumelju. Atraišiet tos un vediet pie Manis.
3. Un, ja kas jums ko sacīs, tad atsakait: Tam Kungam to vajag, tūdaļ Viņš jums tos atlaidīs.
4. Bet viss tas notika, lai piepildītos pravieša sludinātais vārds:
5. sakait Ciānas meitai: redzi, tavs Kēniņš nāk pie tevis lēnprātīgs, jādams uz ēzeļa un nastunesējas ēzeļa mātes kumelā.-
6. Un mācekļi nogāja un darīja tā, kā Jēzus tiem bija pavēlējis,
7. atveda ēzeļa māti un kumelju, uzlika tiem savas drēbes un sēdināja Viņu tur virsū.
8. Bet daudz ļaužu izklāja savas drēbes uz ceļa, citi cirta zarus no kokiem un kaisīja tos uz ceļa,
9. bet ļaudis, kas gāja Viņam priekšā un nopakaļ, kļiedza un sauca: Ozianna Dāvida dēlam, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Ozianna visaugstākās debesīs!
10. Un, kad Viņš iejāja Jeruzālemē, visa pilsēta sacēlās un sacīja: Kas Tas tāds?
11. Bet ļaudis sacīja: Šis ir pravietis Jēzus no Nacaretas Galilejā.
12. Un Jēzus iegāja Tempļi un izdzina laukā visus, kas Tempļi pārdeva un pirka, apgāza naudas mijēju galdus un baložu pārdevēju solus
13. un saka tiem: Ir rakstīts: Manam namam jābūt lūgšanas namam, - bet jūs to padarāt par slepkavu bedri.
14. Un akli un tizli nāca pie Viņa Tempļi, un Viņš dziedināja tos.
15. Bet, kad augstie priesteri un rakstu mācītāji redzēja brīnuma darbus, ko Viņš darīja, un dzirdēja bērnus Tempļi kļiedzam un saucam: Ozianna Dāvida dēlam! - tad tie apskaitās
16. un sacīja Viņam: Vai Tu nedzirdi, ko šie saka? Bet Jēzus saka tiem: Dzirdu gan. Vai jūs nekad neesat lasījuši: no bērniņu un zīdaiņu mutes Tu Sev slavu sagādājis?
17. Un Viņš atstāja tos, izgāja no pilsētas uz Betāniju un palika tur pa nakti.
18. Bet, kad Viņš rīta agrumā atkal gāja uz pilsētu, Viņam gribējās ēst.
19. Un Viņš redzēja vīges koku ceļmalā, piegāja klāt un neatrada uz tā nekā kā tikai lapas vien un sacīja: Uz tevis augli nemūžam vairs lai neaug. Un vīges koks tūdaļ nokalta.
20. Un mācekļi, to redzēdami, brīnījās un sacīja: Kā vīges koks tik ātri nokalta?
21. Bet Jēzus atbildēja un sacīja tiem: Patiesi Es jums saku: ja jums ir ticība un jūs nešaubāties, tad jūs ne vien tā varēsiet darīt ar vīges koku, bet arī, kad jūs teiksit šim kalnam: celies un meties jūrā, - tad tas notiks.
22. Un visu, ko jūs ticībā lūgsit, to jūs dabūsit.
23. Un, kad Viņš ienāca Tempļi, tad, Viņam tur mācot, augstie priesteri un tautas vecaji piegāja pie Viņa un sacīja: Kādā varā Tu to dari? Un kas Tev deva tādu varu?
24. Bet Jēzus atbildēja un sacīja tiem: Es arī gribu jums jautāt vienu lietu; ja jūs Man to teiksit, tad Es arī jums sacīšu, kādā varā Es to daru:
25. no kurienes bija Jāņa kristība? Vai no debesīm vai no cilvēkiem? Bet tie apspriedās savā starpā un sacīja: Ja mēs teiksim: no debesīm, - tad Viņš mums sacīs: kāpēc tad jūs viņam neticējāt?
26. Bet, ja mēs sakām: no cilvēkiem, - tad mums jābīstas no ļaudīm; jo visi tur Jāni par pravieti.
27. Un viņi atbildēja Jēzum un sacīja: Mēs nezinām. Tad Viņš sacīja tiem: Tad arī Es jums nesaku, kādā varā Es to daru.
28. Bet kā jums šķiet? Kādam cilvēkam bija divi dēli, un viņš gāja pie pirmā un sacīja: dēls, ej un strādā šodien manā vīnadārzā.
29. Un tas atbildēja un sacīja: jā, kungs! - Bet viņš negāja.
30. Viņš aizgāja pie otra dēla un sacīja tāpat. Tas atbildēja un sacīja: es negribu. - Pēc tam viņam palika žēl, un viņš aizgāja.
31. Kurš no šiem diviem ir darījis tēva prātu? Tie saka: Pēdējais. Tad Jēzus saka tiem: Patiesi Es jums saku: muitnieki un netikles drīzāk nāks Dieva valstībā nekā jūs.

32. Jo Jānis nāca pie jums pa taisnības ceļu, un jūs viņam neticējāt; bet muitnieki un netikles viņam ticēja. Bet arī tad, to redzēdami, jūs neatgriezāties un viņam neticējāt.
33. Klausaities citu līdzību. Bija nama tēvs, kas dēstīja vīnadārzu, uzcēla tam visapkārt sētu, izraka tanī viņa spaidu un uzcēla torni, un iznomāja to strādniekiem, un pats aizceļoja.
34. Kad augļu laiks atnāca, tad viņš sūtīja savus kalpus pie strādniekiem, lai saņemtu savus augļus.
35. Bet strādnieki ņēma viņa kalpus: vienu tie šauta, otru nokāva un trešo nomētāja akmeņiem.
36. Viņš sūtīja atkal citus kalpus, vairāk kā pirmoreiz, un tie darīja viņiem tāpat.
37. Beidzot viņš sūtīja pie tiem savu dēlu un sacīja: no mana dēla tie taču kaunēsies.
38. Bet, kad strādnieki ieraudzīja viņa dēlu, tie sacīja savā starpā: šis ir tas mantinieks: iesim, nokausim to un paturēsim viņa mantojumu.
39. Un viņi ņēma to, izmeta no vīnadārza ārā un nokāva.
40. Kad nu vīnadārza kungs nāks, ko viņš darīs šiem strādniekiem?
41. Viņi Tam sacīja: Viņš šos ļaundarus bez žēlastības nogalinās un izdos vīnadārzu citiem strādniekiem, kas viņam atdos augļus īstā laikā.
42. Jēzus sacīja tiem: Vai jūs nekad neesat rakstus lasījuši: akmens, ko nama cēlēji atmetuši, ir kļuvis par stūra akmeni; tas ir no Tā Kunga un ir brīnums mūsu acīs. -
43. Tāpēc Es jums saku: Dieva valstība no jums tiks atņemta un dota tautai, kas nes viņas augļus.
44. Un, kas kritīs uz šo akmeni, tas sašķīdīs, bet, uz ko tas kritīs, to viņš satrieks.
45. Un, kad augstie priesteri un farizeji dzirdēja Viņa līdzības, tie saprata, ka Tas runāja par viņiem.
46. Tie meklēja Viņu tvert, bet bijās no ļaudīm, jo tie turēja Viņu par pravieti.

1. Un Jēzus sāka atkal uz tiem runāt līdzībās un sacīja:
2. Debesu valstība līdzinās ķēniņam, kas taisīja savam dēlam kāzas.
3. Un viņš izsūtīja savus kalpus aicināt viesus kāzās, bet tie negribēja nākt.
4. Viņš izsūtīja atkal citus kalpus un teica tiem: sakait aicinātiem: redzi, mans mielasts sataisīts, mani vērši un baroti ļoti nokauti un viss sagatavots; nāciet kāzās.
5. Bet viņi to neievēroja un nogāja cits uz savu tīrumu un cits savās darīšanās.
6. Bet citi sagrāba viņa kalpus, tos apsmēja un nokāva.
7. Tad ķēniņš palika dusmīgs, viņš izsūtīja savu karaspēku un lika šos slepkavas nokaut un nodedzināja viņu pilsētu.
8. Tad viņš sacīja saviem kalpiem: kāzas ir sataisītas, bet viesi nebija cienīgi.
9. Tāpēc eita uz lielceļiem un aiciniet kāzās, kādus vien atrodat.
10. Un kalpi izgāja uz lielceļiem un atveda kādus vien atrazdami, ļaunus un labus, un kāzu nams pildījās ar viesiem.
11. Tad ķēniņš iegāja viesus aplūkot un ieraudzīja tur vienu cilvēku, kas nebija ģērbies kāzu drēbēs.
12. Un viņš sacīja tam: draugs, kā tu esi šeit ienācis bez kāzu drēbēm? - Bet tas palika kā mēms.
13. Tad ķēniņš sacīja saviem kalpiem: sasieniet tam kājas un rokas un izmetiet to galējā tumsībā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.
14. Jo daudz ir aicinātu, bet maz izredzētu.
15. Tad farizeji aizgāja un apspriedās, kā varētu Viņu pieķert kādā vārdā.
16. Un tie sūtīja savus mācekļus pie Viņa ar ķēniņa Hēroda ļaudīm, un tie sacīja: Mācītāj, mēs zinām, ka Tu esi patiesīgs, māci Dieva ceļus patiesībā, jo Tu neuzlūko cilvēka vaigu.
17. Tāpēc saki mums: kā Tev šķiet, vai ir atļauts ķeizaram dot nodevas vai ne?
18. Un Jēzus, nomanīdams viņu ļaunprātību, sacīja: Kam jūs Mani kārdināt, jūs liekuļi?
19. Parādait Man nodevu naudu. Un tie atnesa Viņam vienu denāriju.
20. Un Viņš sacīja tiem: Kā attēls šis un uzraksts?
21. Tie sacīja: Ķeizara. Tad Viņš tiem teica: Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder.
22. Un, to dzirdēdami, tie brīnījās, atstāja Viņu un aizgāja.
23. Tanī dienā nāca pie Viņa saduķeji, kas saka, ka augšāmcelšanās neesot, un jautāja Viņam,
24. sacīdami: Mācītāj, Mozus ir sacījis: ja kas nomirst bez bērniem, tad viņa brālim būs precēt viņa sievu un celt savam brālim dzimumu. -
25. Bet pie mums bija septiņi brāļi, pirmais apņēma sievu un nomira, un, tā kā tam nebija bērnu, tad tas atstāja savu sievu savam brālim.
26. Tāpat arī otrs un trešais līdz septītajam.
27. Un beidzot pēc viņiem visi arī sieva nomira.
28. Tad nu kuram no septiņiem augšāmcelšanās dienā šī sieva piederēs? Jo viņa taču visu septiņu sieva bijusi.
29. Bet Jēzus atbildēja un sacīja: Jūs aļojaties, nesaprazdami nedz rakstus, nedz Dieva spēku.
30. Jo augšāmcelšanās cēlienā ne precējas, nedz tiek precēti, bet visi ir kā eņģeļi debesīs.
31. Vai tad jūs neesat lasījuši par miroņu augšāmcelšanos, ko Dievs jums teicis:
32. Es esmu Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs. Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs.
33. Un, kad ļaudis to dzirdēja, tie iztrūcinājās par Viņa mācību.
34. Bet farizeji, dzirdēdami, ka Viņš saduķejiem muti aizbāzis, sapulcējās,
35. un viens no tiem, bauslības mācītājs, kārdinādams Viņam jautāja un sacīja:
36. Mācītāj, kurš ir augstākais bauslis bauslībā?
37. Bet Jēzus tam sacīja: Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta.
38. Šis ir augstākais un pirmais bauslis.
39. Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.

40. Šinīs abos baušļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši.
41. Kad farizeji bija sapulcējušies, Jēzus tiem jautāja un sacīja:
42. Kā jums šķiet? Kristus, kā dēls Viņš ir? Tie Viņam saka: Dāvida.
43. Viņš tiem sacīja: Kā tad Dāvids Viņu garā sauc par Kungu, sacīdams:
44. Tas Kungs sacīja uz manu Kungu: sēdies pie Manas labās rokas, tiekāms Es lieku Tavus ienaidniekus par pameslu Tavām kājām. -
45. Ja nu Dāvids sauc Viņu par Kungu, kā tad Tas var būt viņa dēls?
46. Un neviens nevarēja Viņam atbildēt neviena vārda, un no tās dienas arī neviens nedrīkstēja vairs Viņam ko jautāt.

1. Tad Jēzus griezās pie ļaudīm un Saviem mācekļiem ar šādiem vārdiem:
2. Uz Mozus krēsla ir nosēdušies rakstu mācītāji un farizeji.
3. Visu, ko tie jums saka, to darait un turiet; bet pēc viņu darbiem nedarait. Jo tie gan māca, bet paši to nedara.
4. Jo tie sasien smagas nastas un liek tās cilvēkiem uz pleciem, bet paši negrib ne ar pirkstu tās kustināt.
5. Bet tie dara visus savus darbus tik tādēļ, lai ļaudis tos redzētu. Tie darina sev platas lūgšanas siksas un drēbēm garus pušķus.
6. Tie mīl mielastos sēdēt goda vietās un sinagogās pirmajos krēslos
7. un ka ļaudis tirgus laukumos tos sveicina un sauc par rabi.
8. Bet jums nebūs saukties par rabi; jo viens ir jūsu mācītājs, Kristus, bet jūs visi esat brāļi.
9. Jums arī nevienam virs zemes nebūs saukt par savu tēvu, jo viens ir jūsu Tēvs, kas debesīs.
10. Jums arī nebūs saukties par vadoņiem, jo viens ir jūsu vadonis, Kristus.
11. Bet lielākais jūsu starpā lai ir jūsu kalps.
12. Un, kas pats paaugstināsies, tas tiks pazemots; un, kas pats pazemosies, tas tiks paaugstināts.
13. Bet vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs aizslēdzat Debesu valstību cilvēkiem; jūs paši neejat iekšā un neļaujat tiem, kas vēlas, tur ieiet.
14. Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs aprijat atraitņu namus un liekuļojat ar garām lūgšanām; tāpēc jūs saņemsit ļoti smagu sodu.
15. Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs pārstaigājat jūru un sauszemi, lai piegrieztu vienu cilvēku jūdu ticībai; un, kad tas noticis, tad jūs padarāt viņu par elles bērnu, divkārt ļaunāku, kā jūs paši esat.
16. Vai jums, aklie ceļa rādītāji, kas sakāt: ja kas zvēr pie Tempļa, tas nav nekas; bet, ja kas zvēr pie zelta, tam tas jāpilda.
17. Jūs ģeķi un aklie! Jo kas ir vairāk: vai zelts vai Templis, kas svētī zeltu?
18. Un: ja kas zvēr pie altāra, tas nav nekas; bet, ja kas zvēr pie dāvanas, kas tur virsū, tam tas jāpilda.
19. Jūs ģeķi un aklie! Jo kas ir vairāk: vai dāvana vai altāris, kas svētī dāvanu?
20. Tad nu, kas pie altāra zvēr, tas zvēr pie tā un visa, kas tur virsū.
21. Un, kas zvēr pie Tempļa, tas zvēr pie viņa un arī pie Tā, kas tur mājā iekšā.
22. Un, kas pie debesīm zvēr, tas zvēr pie Dieva goda krēsla un pie Tā, kas tur sēd virsū.
23. Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķimenēm un atstājat bez ievēribas svarīgāko bauslībā: tiesu, žēlastību un ticību. Šo jums bija darīt un to neatstāt.
24. Jūs aklie ceļa rādītāji, kas odus izkāšat un kamieļus aprijat.
25. Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs šķīstāt kausa un bļodas ārpusi, bet no iekšpuses tie ir pilni laupījuma un negausības.
26. Aklo farizej! Šķīstī papriekš kausa un bļodas iekšpusi, lai arī to ārpusē top šķīsta.
27. Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs esat līdzīgi nobaltētiem kapiem, kas no ārpusē izskatās jauki, bet no iekšpuses ir pilni ar miroņu kauliem un visādu netīrību.
28. Tā arī jūs, no ārpusē gan izrādāties ļaužu priekšā kā taisni, bet iekšpusē esat pilni liekulības un netaisnības.
29. Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs ceļat kapenes praviešiem un izgreznojat taisno kapu pieminekļus un sakāt:
30. ja mēs būtu bijuši mūsu tēvu laikos, mēs nebūtu piedalījušies praviešu asins izliešanā.
31. Tātad jūs dodat liecību par sevi, ka jūs esat praviešu slepkavu bērni.
32. Jūs tad arī piepildāt savu tēvu mēru.
33. Jūs čūsku un odžu dzimums, kā jūs izbēgsit no elles sodības?
34. Tāpēc, redzi, Es sūtu pie jums praviešus, gudros un rakstu mācītājus; dažus no tiem jūs nokausit

un sitīsīt krustā un citus šautīsīt savās sinagogās un vajāsīt no vienas pilsētas uz otru,
35. ka uz jums nāktu visas nevainīgās asinis, kas izlietas virs zemes no taisnā Ābela asinīm līdz
Caharijas, Barakija dēla, asinīm, ko jūs nokāvuši starp Dieva namu un altāri.
36. Patiesi Es jums saku: tas viss nāks pār šo dzimumu.
37. Jeruzāleme, Jeruzāleme, tu, kas nokauj praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis
sūtīti! Cik reižu Es gribēju sapulcināt ap Sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš
saviem spārniem, bet jūs negribējāt.
38. Redzi, jūsu nams tiks jums atstāts postā.
39. Jo Es jums saku: jūs Mani no šī laika neredzēsīt, tiekāms jūs sacīsīt: slavēts, kas nāk Tā Kunga
Vārdā!

1. Un, izgājis no Tempļa, Jēzus aizgāja. Tad Viņa mācekļi piegāja pie Viņa, lai rādītu Viņam Tempļa celtnes.
2. Bet Jēzus atbildēja tiem un sacīja: Vai jūs visu to neredzat? Patiesi Es jums saku: šeit akmens uz akmens nepalik, kas netiks nopostīts.
3. Un, Viņam uz Elļas kalna sēžot, mācekļi piegāja pie Viņa atsevišķi un sacīja: Saki mums, kad šīs lietas notiks un kāda būs Tavas atnākšanas un pastarā laika zīme?
4. Un Jēzus atbildēja tiem un sacīja: Pielūkojiet, ka neviens jūs nepievil.
5. Jo tad daudzi nāks Manā Vārdā un sacīs: Es esmu Kristus, - un tie pievils daudzus.
6. Bet jūs dzirdēsiet karus un karu daudzinašanu. Esiet nomodā, nebīstieties, jo tam jānotiek; bet tas nav vēl gals.
7. Jo tauta celsies pret tautu, valsts pret valsti, un būs bada laiki un zemestrīce dažās vietās.
8. Bet tas viss būs tikai lielo bēdu iesākums.
9. Tad tie jūs nodos mokās un jūs nokaus, un jūs būsiet visu tautu ienīsti Mana Vārda dēļ.
10. Un tad daudzi apgrēcināsies un viens otru nodos, un viens otru nīdīs.
11. Un daudzi viltus pravieši celsies, un tie daudzus pievils.
12. Un, tāpēc ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzus izdzīsīs.
13. Bet, kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts.
14. Un šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals.
15. Kad nu jūs redzēsiet izpostīšanas negantību stāvam svētā vietā, par ko pravietis Daniēls sacījis - kas to lasa, lai uzmana, -
16. lai tad tie, kas ir Jūdejā, bēg kalnos.
17. Un, kas ir uz jumta, lai nekāpj zemē iznest mantas no sava nama.
18. Un, kas ir uz lauka, lai neatgriežas mājās paņemt savas drēbes.
19. Bet vai grūtajām un zīdītājām tanī laikā!
20. Bet lūdziet Dievu, lai jūsu bēgšana nenotiek ziemas laikā vai sabata dienā.
21. Jo tad būs tādas lielas bēdas, kādas nav bijušas no pasaules iesākuma līdz šim laikam un kādas arī vairs nebūs.
22. Un, ja šīs dienas netiktu saīsinātas, tad neviens cilvēks neizglābtos; bet izredzēto dēļ šīs dienas tiks saīsinātas.
23. Ja tad kas jums sacīs: redzi, šē ir Kristus vai tur, - tad neticiet.
24. Jo uzstāsies viltus kristi un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus, lai pievilto, ja iespējams, arī izredzētos.
25. Redzi, Es jums to esmu teicis jau iepriekš.
26. Tāpēc, kad tie jums sacīs: redzi, Viņš ir tuksnesī, - tad neizeita ārā; redzi, Viņš ir kambaros, - tad neticiet.
27. Jo, kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana.
28. Jo, kur maita, tur salasās ērgļi.
29. Bet tūdaļ pēc šā laika bēdām saule aptumšosies, mēness nedos sava spīduma, zvaigznes kritīs no debesīm un debess stiprumi kustēsies.
30. Un tad Cilvēka Dēla zīme parādīsies pie debesīm, un tad visas ciltis virs zemes vaimanās un redzēs Cilvēka Dēlu nākam debess padebešos ar lielu spēku un godību.
31. Un Viņš izsūtīs Savus eņģeļus ar lielu bazūnes skaņu, un tie sakrās Viņa izredzētos no četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram.
32. Mācaities līdzību no vīģes koka. Kad viņa zaros jau pumpuri metas un lapas plaukst, tad jūs zināt, ka vasara ir tuvu klāt.
33. Tā arī dzan jūs - kad jūs visu to redzat, tad ziniet, ka Viņš ir tuvu durvju priekšā.
34. Patiesi Es jums saku: šī cilts nezudīs, tiekāms tas viss notiek.
35. Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nekad nezudīs.
36. Bet dienu un stundu neviens nezina, ne debesu eņģeļi, ne Dēls, kā vien Tēvs.

37. Jo, kā bija Noas dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana.
38. Jo, tā kā tanīs dienās priekš ūdens plūdiem tie rija un plītēja, precējās un devās laulībā līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā,
39. un tie nenāca pie saprašanas, tiekāms plūdi nāca un aizrāva visus, tāpat būs arī Cilvēka Dēla atnākšana.
40. Tad divi būs laukā, vienu pieņems, otru atmetīs.
41. Divas mals dzirnavās, vienu pieņems, otru atmetīs.
42. Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs nāk.
43. Bet to saprotiet: ja nama kungs zinātu, kurā stundā zaglis nāks, tad tas paliktu nomodā un neļautu ielauzties savā namā.
44. Tāpēc esiet arī jūs gatavi, jo Cilvēka Dēls nāks tanī stundā, kuru jūs nedomājat.
45. Kurš tad ir uzticīgais un gudrais kalps, ko kungs iecēlis pār savu saimi tiem dot barību savā laikā?
46. Svētīgs šis kalps, kad viņa kungs pārnākdams atradīs to tā darām.
47. Patiesi Es jums saku: viņš to iecels pār visām savām mantām.
48. Bet, ja ļaunais kalps sacīs savā sirdī: mans kungs kavējas nākt, -
49. un iesāks sist savus darba biedrus un rīt un plītēt ar plītniekiem,
50. tad šā kalpa kungs nāks tādā dienā, kurā viņš to negaida, un tādā stundā, kas viņam nav zināma,
51. un to satrieks un tam dos algu ar liekuļiem. Tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.

1. Tad Debesu valstība būs līdzīga desmit jaunavām, kas ņēma savus lukturus un izgāja līgavainim pretim.
2. Bet piecas no tām bija ģekīgās, un piecas bija gudras.
3. Jo ģekīgās ņēma savus lukturus, bet eļļas tās nepaņēma sev līdzi.
4. Bet gudrās paņēma sev līdz ar lukturiem arī eļļu savos traukos.
5. Kad līgavainis kavējās nākt, tad viņas visas iesnaudās un gulēja.
6. Bet nakts vidū balss atskanēja: redzi, līgavainis nāk, izeita viņam pretim.
7. Tad visas jaunavas cēlās un sakārtoja savus lukturus.
8. Bet ģekīgās sacīja gudrajām: dodiet mums no savas eļļas, jo mūsu lukturi izdziest.
9. Bet gudrās atbildēja un sacīja: tā ne, lai nepietrūktu mums un jums, bet noeita labāk pie pārdevējiem un pērciet sev.
10. Un, kad tās aizgāja pirkt, nāca līgavainis, un, kas bija gatavas, iegāja ar viņu kāzās, un durvis aizslēdza.
11. Pēc tam atnāca arī pārējās jaunavas un sacīja: kungs, kungs, atdari mums!
12. Bet tas atbildēja un sacīja: patiesi es jums saku: es jūs nepazīstu.
13. Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt ne dienu, nedz stundu, kurā Cilvēka Dēls nāks.
14. Tas tāpat kā ar cilvēku, kas aizceļodams saaicināja savus kalpus un nodeva tiem savu mantu,
15. un vienam viņš deva piecus talentus, otram divus un trešam vienu, katram pēc viņa spējām, un pats tūdaļ aizceļoja.
16. Tūlīt nogāja tas, kas bija dabūjis piecus talentus, darbojās ar tiem un sapelnīja vēl piecus.
17. Tā arī tas, kas bija dabūjis divus, sapelnīja vēl divus klāt.
18. Bet tas, kas bija dabūjis vienu, aizgāja un ieraka to zemē un tā paslēpa sava kunga naudu.
19. Bet pēc ilga laika šo kalpu kungs atnāca un sāka norēķināties ar tiem.
20. Tad atnāca tas, kas bija dabūjis piecus talentus, atnesa vēl piecus un sacīja: kungs, tu man iedevi piecus talentus; redzi, es sapelnīju vēl piecus.
21. Un viņa kungs sacīja tam: labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava kunga priekā.
22. Arī tas, kas bija dabūjis divus talentus, atnāca un sacīja: kungs, tu man iedevi divus talentus; redzi, es sapelnīju vēl divus.
23. Viņa kungs sacīja tam: labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava kunga priekā.
24. Bet atnāca arī tas, kas bija dabūjis vienu talantu, un sacīja: es pazīstu tevi kā bargu cilvēku, tu pļauj, kur neesi sējis, un salasi, kur neesi kaisījis.
25. Es baidījos un aizgāju un apraku tavu talantu zemē. Te viņš ir, ņem savu mantu.
26. Bet viņa kungs atbildēja tam un sacīja: tu blēdīgais un kūtrais kalps. Ja tu zināji, ka es pļāju, kur neesmu sējis, un salasu, kur neesmu kaisījis,
27. tad tev vajadzēja dot manu mantu naudas mainītājiem; es pārnācis būtu saņēmis savu naudu ar augļiem.
28. Tāpēc ņemiet viņa talantu un dodiet to tam, kam ir desmit talantu.
29. Jo ikvienam, kam ir, tiks dots, un tam būs pārpilnība, bet no tā, kam nav, atņems to, kas tam ir.
30. Un nelietīgo kalpu izmetiet galējā tumsībā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.
31. Bet, kad Cilvēka Dēls nāks Savā godībā un visi eņģeļi līdz ar Viņu, tad Viņš sēdēs uz Sava godības krēsla.
32. Un visas tautas tiks sapulcētas Viņa priekšā; un Viņš tās šķirs, kā gans šķir avis no āžiem,
33. un liks avis pa Savu labo, bet āžus pa kreiso roku.
34. Tad Kēniņš sacīs tiem, kas pa labo roku: nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma.
35. Jo Es biju izsalcis un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši.

36. Es biju pliks un jūs esat Mani apgērbuši; Es biju slimis un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā un jūs esat nākuši pie Manis.
37. Tad taisnie atbildēs Viņam un sacīs: Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu un Tevi paēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi dzirdinājuši?
38. Kad mēs esam Tevi redzējuši kā svešinieku un Tevi uzņēmuši? Vai pliku un Tevi apgērbuši?
39. Kad mēs esam Tevi redzējuši slimu vai cietumā un nākuši pie Tevis?
40. Tad Kēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.
41. Tad Viņš arī sacīs tiem, kas pa kreiso roku: eita nost no Manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī, kas sataisīta velnam un viņa eņģeļiem.
42. Jo Es biju izsalcis un jūs neesat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs neesat Mani dzirdinājuši.
43. Es biju svešinieks un jūs neesat Mani uzņēmuši; Es biju pliks, un jūs neesat Mani apgērbuši; Es biju slimis un cietumā un jūs neesat Mani apmeklējuši.
44. Tad tie arīdzan Viņam atbildēs un sacīs: Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu vai izslāpušu, vai kā svešinieku, vai pliku, vai slimu, vai cietumā un neesam Tev kalpojuši?
45. Tad Viņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs arīdzan Man neesat darījuši.
46. Un tie ieies mūžīgā sodībā, bet taisnie mūžīgā dzīvībā.

1. Un notika, kad Jēzus bija pabeidzis visas šīs runas, tad Viņš sacīja Saviem mācekļiem:
2. Jūs zināt, ka pēc divām dienām būs Pashā, un Cilvēka Dēls tiks nodots, lai Viņu krustā sistu.
3. Tad sapulcējās augstie priesteri un ļaužu vecaji augstā priestera Kajafas pilī.
4. Un tie apspriedās, kā Jēzu ar viltu saņemt un nokaut.
5. Bet tie sacīja: Tikai ne svētkos, lai ļaudīs neceltos nemiers.
6. Bet, kad Jēzus bija Betānijā spitālīgā Sīmaņa namā,
7. viena sieva piegāja pie Viņa, tai bija akmens trauciņš ar dārgu svaidāmo eļļu, kuru tā izlēja Viņam uz galvu, Viņam sēžot pie galda.
8. Kad mācekļi to redzēja, tie apskaitās un sacīja: Kamdēļ šī izšķērdība?
9. To varēja dārgi pārdot un naudu izdalīt nabagiem.
10. Bet Jēzus, to nomanījis, sacīja tiem: Kam jūs apgrūtināt šo sievu? Viņa pie Manis ir padarījusi labu darbu.
11. Jo nabagi ir arvien pie jums, bet Es neesmu arvien.
12. Jo, izliedama šo eļļu uz Manu miesu, viņa gribējusi Mani kapam svaidīt.
13. Patiesi Es jums saku: kur vien visā pasaulē sludinās šo evaņģēliju, tur arī sacīs viņai par piemiņu, ko tā ir darījusi.
14. Tad viens no divpadsmit, saukts Jūda Iskariots, nogāja pie augstajiem priesteriem
15. un sacīja: Ko jūs man dosit, es jums Viņu nodošu? Un viņi iedeva tam trīsdesmit sudraba gabalus.
16. Un no tā laika tas meklēja izdevīgu brīdi, lai Viņu nodotu.
17. Bet pirmajā Neraudzētās maizes dienā mācekļi nāca pie Jēzus un sacīja Viņam: Kur Tu gribi, lai mēs Tev sataisām ēst Pashā jēru?
18. Bet Viņš sacīja: Noeita pilsētā pie kāda un sakait tam: Mācītājs saka: Mans laiks ir tuvu klāt, pie tevis Es turēšu Pashā ar Saviem mācekļiem.
19. Un mācekļi darīja tā, kā Jēzus bija tiem pavēlējis, un viņi sataisīja Pashā jēru.
20. Un, kad vakars metās, Viņš apsēdās ar divpadsmit mācekļiem,
21. un, tiem ēdot, Viņš sacīja: Patiesi Es jums saku: viens no jums Mani nodos.
22. Un tie ļoti noskuma un sāka cits pēc cita Viņam sacīt: Taču ne es, Kungs?
23. Bet Viņš atbildēja un sacīja: Kas ar Mani mērc savu roku bļodā, tas Mani nodos.
24. Cilvēka Dēls gan aiziet, kā par Viņu rakstīts, bet vai tam cilvēkam, kas nodod Cilvēka Dēlu! Tam būtu labāk, ka nemaz nebūtu dzimis.
25. Bet Jūda, kas Viņu nodeva, atbildēja un sacīja: Taču ne es, rabi? Viņš saka uz to: Tu to teici.
26. Bet, tiem vēl ēdot, Jēzus ņēma maizi, svētīja, pārlauza un deva to Saviem mācekļiem un sacīja: Nemiet, ēdiet, tā ir Mana miesa.
27. Un Viņš ņēma bķeri, pateicās un deva to tiem, un sacīja: Dzeriet visi no tā.
28. Jo tās ir Manas jaunās derības asinis, kas par daudziem tiek izlietas grēku piedošanai.
29. Bet Es jums saku: Es no šī laika vairs nedzeršu no šiem vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad Es to ar jums no jauna dzeršu Sava Tēva valstībā.
30. Un, pateicības dziesmu dziedājuši, tie aizgāja uz Eļļas kalnu.
31. Tad Jēzus saka tiem: Jūs visi šinī naktī pret Mani apgrēcināsit, jo stāv rakstīts: Es sitišu ganu, un ganāmā pulka avis izklidīs.-
32. Bet pēc Manas augšāmcelšanās Es jums pa priekšu aiziešu uz Galileju.
33. Bet Pēteris atbildēja un uz to sacīja: Kad visi pret Tevi apgrēcinātos, es nemūžam neapgrēcināšos.
34. Jēzus sacīja tam: Patiesi Es tev saku: šinī naktī, pirms gailis dziedās, tu Mani trīs reizes aizliegsi.
35. Pēteris saka Viņam: Jebšu man būtu jāmirst ar Tevi, taču nemūžam Tevi neaizliegšu. Tāpat arī visi citi mācekļi sacīja.
36. Tad Jēzus aiziet ar Saviem mācekļiem uz kādu vietu ar nosaukumu Ģetzemane un saka mācekļiem: Nosēdieties šeit, Es paiešu tālāk un pielūgšu Dievu.
37. Un Viņš ņēma Sev līdzī Pēteri un abus Cebedeja dēlus un sāka skumt un bailoties.

38. Tad Viņš saka tiem: Mana dvēsele ir noskumusi līdz nāvei: palieciet šeit un esiet ar Mani nomodā.

39. Un, nedaudz pagājis, Viņš krita uz Sava vaiga pie zemes, lūdza Dievu un sacīja: Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi.

40. Un Viņš nāk pie mācekļiem un atrod tos guļam un saka uz Pēteri: Tātad jūs nespējat nevienu pašu stundu būt ar Mani nomodā?

41. Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka jūs neiekrītat kārdināšanā, gars ir gan labprātīgs, bet miesa ir vāja.

42. Viņš atkal aizgāja otru reizi un lūdza Dievu, sacīdams: Mans Tēvs, ja šis biķeris nevar Man iet garām, lai nebūtu tas jādzer, tad lai notiek Tavs prāts.

43. Un Viņš nāk un atrod tos atkal guļam, jo viņu acis bija pilnas miega.

44. Un Viņš tos atstāja un atkal nogāja un lūdza Dievu trešo reizi, tos pašus vārdus sacīdams.

45. Tad Viņš nāk pie Saviem mācekļiem un saka uz tiem: Jūs arvien vēl guļat un dusat! Redzi, tā stunda ir klāt, Cilvēka Dēls tiek nodots grēcinieku rokās.

46. Celieties, ejam! Redzi, kas Mani nodod, ir klāt.

47. Un, Viņam vēl runājot, redzi, nāca Jūda, viens no divpadsmit, un viņam līdz liels ļaužu pulks no augstajiem priesteriem un tautas vecajiem ar zobeniem un nūjām.

48. Bet nodevējs bija tiem devis tādu zīmi un sacījis: Kuru es skūpstīšu, tas ir Tas, To gūstait.

49. Un tūdaļ viņš piegāja pie Jēzus un sacīja: Esi sveicināts, rabi, - un skūpstīja Viņu.

50. Bet Jēzus tam sacīja: Draugs, kāpēc tu esi šeit? Tad tie piegāja pie Jēzus, pielika Tam rokas un To saņēma.

51. Un redzi, viens no tiem, kas bija pie Jēzus, izstiepa roku, izvilka zobenu, cirta augstā priestera kalpam un nocirta viņam ausi.

52. Tad Jēzus saka tam: Bāz savu zobenu viņa vietā, jo visi, kas ņem zobenu, no zobena aizies bojā.

53. Jeb vai tu domā, ka Es nevarētu lūgt Savu Tēvu un Viņš Man nesūtītu tūlīt vairāk nekā divpadsmit leģionu eņģeļu?

54. Bet kā tad raksti lai piepildītos? Jo tam tā būs notikt.

55. Tanī pašā stundā Jēzus sacīja uz ļaužu pulku: Kā pret slepkavu jūs esat izgājuši ar zobeniem un nūjām Mani gūstīt. Ik dienas Es pie jums sēdēju Templī mācīdams, un jūs Mani neesat aiztikuši.

56. Bet tas viss noticis, lai praviešu raksti piepildītos. Tad visi mācekļi atstāja Viņu un bēga.

57. Bet tie Jēzu saņēma un aizveda pie augstā priestera Kajafas, kur rakstu mācītāji un vecaji bija sapulcējušies.

58. Bet Pēteris Viņam sekoja no tālienes līdz augstā priestera pilij un, tur iegājis, apsēdās pie sulaiņiem noskatīties, kā viss beigsies.

59. Bet augstie priesteri, vecaji un visa augstā tiesa meklēja viltus liecību pret Jēzu, lai To varētu nokaut,

60. un tomēr neatrada, jebšu uzstājās daudz viltus liecinieku; beidzot divi nāca priekšā un sacīja:

61. Viņš ir teicis: Es varu noplēst Dieva Templi un to atkal trijās dienās uzcelt.

62. Un augstais priesteris piecēlās un sacīja uz Viņu: Vai Tu neatbildi nekā uz to, ko tie liecina pret Tevi?

63. Bet Jēzus cieta klusu. Un augstais priesteris sacīja Tam: Pie dzīvā Dieva es Tevi zvērinu, saki mums: vai Tu esi Kristus, Dieva Dēls?

64. Jēzus tam saka: Tu to teici. Bet Es jums saku: no šī laika jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu sēžam pie Visuspēcīgā labās rokas un nākam uz debess padebešiem.

65. Tad augstais priesteris saplēsa savas drēbes un sacīja: Viņš ir Dievu zaimojis. Kam mums vēl liecinieku vajag? Redzi, tagad jūs paši Viņa Dieva zaimošanu dzirdējāt.

66. Kā jums šķiet? Bet tie atbildēja: Viņš ir nāvi pelnījis.

67. Tad tie Viņam splāva vaigā un sita ar dūrēm; bet citi Viņu plaukāja

68. un sacīja: Pravieto mums, Kristu, kurš Tevi sita?

69. Bet Pēteris sēdēja priekšnamā. Un pie viņa pienāca kalpone un sacīja: Tu arīdzan biji ar Jēzu Galilieti.

70. Bet viņš liedzās visu priekšā, sacīdams: Es nesaprotu, ko tu runā.
71. Un, kad viņš bija izgājis vārtu priekšā, kāda cita, ieraudzījusi viņu, saka tiem, kas tur bija: Šis arīdzan bija ar Jēzu Nacarieti.
72. Un viņš atkal liedzās, zvērēdams: Es to Cilvēku nepazīstu.
73. Un pēc maza brīža tie, kas tur stāvēja, piegāja pie Pētera un sacīja uz to: Patiesi, arī tu esi viens no tiem, jo tava valoda jau nodod tevi.
74. Tad viņš sāka lādēties un dievoties: Es to Cilvēku nepazīstu. Un tūdaļ gailis dziedāja.
75. Un Pēteris atcerējās Jēzus vārdus, ko Viņš tam bija sacījis: Pirms gailis dziedās, tu Mani trīs reizes aizliegsi. Un viņš izgāja ārā un gauži raudāja.

1. Bet rīta agrumā visi augstie priesteri un ļaužu vecaji pieņēma lēmumu Jēzu nonāvēt.
2. Un tie saistīja Viņu, aizveda un nodeva to zemes pārvaldniekam Pilātam.
3. Tad Jūda, Viņa nodevējs, redzēdams, ka Viņš pazudināts, nožēloja to, atnesa atpakaļ trīsdesmit sudraba gabalus augstajiem priesteriem un vecajiem
4. un sacīja: Es esmu grēkojis, nododams nenoziedzīgas asinis. Bet tie sacīja: Kas mums par daļu? Raugi tu pats!
5. Un viņš nometa sudraba gabalus Templī, aizgāja un pakārās.
6. Bet augstie priesteri paņēma sudraba gabalus un sacīja: Nepieklājas tos likt Dieva šķirstā, jo tā ir asins nauda.
7. Bet viņi nolēma pirkt par tiem podnieka tīrumu svešiniekiem par kapsētu.
8. Tāpēc šis tīrums ir nosaukts par asins tīrumu līdz šai dienai.
9. Tā ir piepildīts tas vārds, ko pravietis Jeremija runājis, sacīdams: un tie saņēma no Israēla bērniem trīsdesmit sudraba gabalus - tik dārgu maksu tie bija noteikuši -
10. un deva tos par podnieka tīrumu, kā Tas Kungs man ir pavēlējis.-
11. Bet Jēzu veda zemes pārvaldnieka priekšā. Un pārvaldnieks viņam jautāja: Vai Tu esi Jūdu ķēniņš? Bet Jēzus sacīja uz viņu: Tu to saki.
12. Un, kad augstie priesteri un vecaji Viņu apsūdzēja, Viņš neatbildēja nenieka.
13. Tad Pilāts saka Viņam: Vai Tu nedzirdi, cik smagi tie liecina pret Tevi?
14. Un Viņš tam neatbildēja neviena paša vārda, tā ka pārvaldnieks ļoti brīnījās.
15. Bet svētkos zemes pārvaldnieks mēdza atlaist tautai vienu cietumnieku, kuru tā vēlējās.
16. Un tanī laikā tiem bija kāds sevišķi bīstams cietumnieks, vārdā Baraba.
17. Un, kad tie bija sapulcējušies, Pilāts sacīja uz tiem: Kuru jūs gribat, lai es jums atlaižu, vai Barabu vai Jēzu, kuru sauc par Kristu?
18. Jo viņš zināja, ka tie To bija nodevuši aiz skaudības.
19. Bet, viņam sēžot uz soģa krēsla, viņa sieva sūtīja pie tā un lika sacīt: Liec mierā šo taisno, jo es šonakt sapnī daudz cietu Viņa dēļ.
20. Bet augstie priesteri un vecaji pierunāja ļaudis, ka tie izlūgtos Barabu, bet Jēzu nokautu.
21. Un zemes pārvaldnieks atbildēja un sacīja tiem: Kuru jūs gribat no šiem abiem, lai es jums atlaižu? Bet tie sacīja: Barabu.
22. Tad Pilāts saka tiem: Ko tad es lai daru ar Jēzu, kuru sauc par Kristu? Viņi visi saka: Sist Viņu krustā!
23. Bet viņš sacīja: Ko tad Viņš ļauna darījis? Bet tie brēca vēl vairāk: Sist Viņu krustā!
24. Bet, kad Pilāts redzēja, ka viņš nekā nevar izdarīt, bet troksnis kļuva vēl lielāks, tad viņš ņēma ūdeni un mazgāja rokas ļaužu priekšā, sacīdams: Es esmu nevainīgs pie šī taisnā asinīm. Raugait jūs paši!
25. Un visi ļaudis atbildēja un sacīja: Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem.
26. Tad viņš tiem atlaida Barabu, bet Jēzu šauta un nodeva, lai Viņu sistu krustā.
27. Tad zemes pārvaldnieka karavīri ņēma Jēzu, veda to pārvaldnieka pilī un sasauca ap Viņu visu pulku.
28. Un tie novilka Viņam drēbes un apvilka Viņam purpura apmetni.
29. Tie nopina ērkšķu vainagu un lika to Viņam galvā, un deva Viņam niedri labajā rokā, un locīja ceļus Viņa priekšā, Viņu apsmiedami, un sacīja: Sveiks, Jūdu ķēniņ!
30. Un tie splāva Viņam virsū, ņēma niedri un sita Viņam pa galvu.
31. Un, kad tie bija Viņu apsmējuši, tad tie novilka Viņam apmetni un apvilka Viņam paša drēbes un aizveda Viņu, lai sistu krustā.
32. Bet iziedami tie sastapa cilvēku no Kirēnas, vārdā Sīmani; tie piespieda to nest Viņa krustu.
33. Un, nonākuši tai vietā, ko sauc par Golgatu, tas ir, pieres vietu,
34. tie Viņam deva dzert etiķi, maisītu ar žulti; un, kad Viņš to nobaudīja, Viņš negribēja to dzert.
35. Un tie sita Viņu krustā un izdalīja Viņa drēbes savā starpā ar mesliem.

36. Un tie sēdēja tur un apsargāja Viņu.
37. Un virs Viņa galvas tie pielika Viņa vainas uzrakstu: ŠIS IR JĒZUS, JŪDU ĶĒNIŅŠ.
38. Tad divi slepkavas tika kopā ar Viņu krustā sisti; viens pa labo, otrs pa kreiso roku.
39. Bet garāmgājēji zaimoja Viņu, galvas kratīdami,
40. un sacīja: Viņš gribēja noplēst Templi un to atkal uzcelt trijās dienās; palīdzi pats Sev; ja Tu esi Dieva Dēls, kāp no krusta zemē.
41. Tāpat augstie priesteri līdz ar rakstu mācītājiem un vecajiem apsmēja Viņu, sacīdami:
42. Citiem Viņš palīdzējis, bet pats Sev nevar palīdzēt. Ja Viņš ir Israēla Ķēniņš, lai nokāpj no krusta, tad mēs ticēsim uz Viņu.
43. Viņš Dievam uzticējies, Tas lai glābj Viņu, ja grib; jo Viņš ir sacījis: Es esmu Dieva Dēls.
44. Tāpat arī slepkavas, kas līdz ar Viņu bija krustā sisti, zaimoja Viņu.
45. Bet no sestās stundas tapa tumšs pār visu zemi līdz devītai stundai.
46. Bet ap devīto stundu Jēzus sauca stiprā balsī: Ēli, Ēli, lamā zabahtani? Tas ir: Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?
47. Bet daži no tiem, kas tur stāvēja, kad tie to dzirdēja, sacīja: Šis sauc Ēliju.
48. Un tūlīt viens no tiem aizskrēja, paņēma sūkli, pildīja to ar etiķi, uzspauda to niedrē un dzirdēja Viņu.
49. Bet citi sacīja: Pagaidi, redzēsim, vai Ēlija nāks un glābs Viņu.
50. Bet Jēzus atkal iekliedzās stiprā balsī un izlaida Savu garu.
51. Un redzi, Tempļa priekšgars pārplīsa no augšas līdz apakšai divos gabalos, un zeme trīcēja, un klintis šķēlās,
52. un kapi atdarījās, un daudzu svēto miesas, kas dusēja, cēlās augšām.
53. Un tie izgāja no kapiem pēc Viņa augšāmcelšanās, nāca svētajā pilsētā un parādījās daudziem.
54. Bet virsnieks un tie, kas bija pie Viņa un sargāja Jēzu, redzēdami zemestrīci un visu, kas tur notika, ļoti izbijās un sacīja: Patiesi Šis bija Dieva Dēls.
55. Bet tur bija daudz sievu, kas no Galilejas bija sekojušas Jēzum un Viņam kalpojušas, tās skatījās no tālienes.
56. Starp tām bija Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba un Jāzepa māte, un Cebedeja dēlu māte.
57. Bet vakarā nāca kāds bagāts cilvēks no Arimatijas, vārdā Jāzeps, kas arī bija kļuvis par Jēzus mācekli.
58. Šis nogāja pie Pilāta un izlūdās Jēzus miesas. Tad Pilāts pavēlēja tās viņam atdot.
59. Un Jāzeps ņēma miesas, ietina tās tīrā audeklā
60. un ielika tās savā jaunajā kapā, ko viņš bija izcirtis klintī, un viņš pievēla lielu akmeni pie kapa durvīm un aizgāja.
61. Bet tur bija Marija Magdalēna un otra Marija, viņas sēdēja pretim kapam.
62. Bet otrā dienā, kas nāk pēc sataisāmās dienas, augstie priesteri un farizeji sapulcējās pie Pilāta
63. un sacīja: Kungs, mēs atminamies, ka šis viltnieks, vēl dzīvs būdams, sacīja: pēc trim dienām Es celšos augšām.
64. Tāpēc pavēli kapu apsargāt līdz trešajai dienai, ka Viņa mācekļi nenāk naktī un Viņu nenozog un neizpauž ļaudīm: Viņš ir no miroņiem augšāmcēlies. Pēdējā vilšana tad būtu lielāka nekā pirmā.
65. Pilāts sacīja uz tiem: Jums ir sargi, eita un apsargait to, kā paši zināt.
66. Un tie aizgāja un pielika kapam sargus un aizzīmogoja akmeni.

1. Bet pēc sabata, pirmajai nedēļas dienai austot, Marija Magdalēna un otra Marija nāca kapu apraudzīt.
2. Un redzi, notika liela zemestrīce, jo Tā Kunga eņģelis nāca no debesīm, piegājis novēla akmeni no durvīm un sēdās tam virsū.
3. Un viņa izskats bija kā zibens un viņa drēbes baltas kā sniegs.
4. Bet sargi drebēja aiz bailēm un kļuva kā miruši.
5. Bet eņģelis uzrunāja sievas, sacīdams: Nebīstieties, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, krustā sisto.
6. Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā Viņš sacījis. Nāciet šurp un raugait to vietu, kur Viņš gulēja.
7. Un eita steigšus un sakait Viņa mācekļiem, ka Viņš ir no miroņiem augšāmcēlies; un redzi, Viņš jums pa priekšu noiesuz Galileju, tur jūs Viņu redzēsīt. Redzi, es jums to esmu sacījis.
8. Un tās steigšus izgāja no kapa ar bailēm un ar lielu prieku un tecēja to vēstīt Viņa mācekļiem.
9. Un redzi, Jēzus nāca tām pretim un sacīja: Esiet sveicinātas! Bet tās piegāja pie Viņa, apkampa Viņa kājas un krita Viņa priekšā pie zemes.
10. Tad Jēzus saka uz tām: Nebīstieties, eita un sakait to Maniem brāļiem, lai viņi noiet uz Galileju, un tur viņi Mani redzēs.
11. Bet, Viņam aizejot, redzi, kādi no sargiem atnāca pilsētā un pastāstīja augstajiem priesteriem visu, kas bija noticis.
12. Un tie sapulcējās ar vecajiem, nolēma bagātīgi dot kareivjiem naudu
13. un tos pamācīja: Sakiet, ka Viņa mācekļi naktī atnāca un, mums guļot, Viņu nozaga.
14. Un, ja tas zemes pārvaldniekam taptu zināms, mēs viņu gan nomierināsim un gādāsim par to, ka jums nekas nenotiek.
15. Un sargi ņēma naudu un darīja, kā bija mācīti. Un šī valoda ir izpaudusies starp jūdiem līdz šai dienai.
16. Bet Viņa vienpadsmit mācekļi nogāja uz Galileju, uz to kalnu, kur Jēzus tiem bija pavēlējis.
17. Un, kad tie Viņu redzēja, tie nokrita Viņa priekšā ceļos, bet citi šaubījās.
18. Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes.
19. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā,
20. tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.

Marka evaņģēlijs

1. Jēzus Kristus, Dieva Dēla, evaņģēlija sākums.
2. Itin kā pravietis Jesaja ir rakstījis: raugi, Es sūtu Savu vēstnesi Tavā priekšā, kas sataisīs Tavu ceļu,
3. saucēja balss tuksnesī: sataisait Tam Kungam ceļu, darait līdzenas Viņa tekas.-
4. Jānis Kristītājs nāca tuksnesī, sludinādams grēku nožēlas kristību uz grēku piedošanu.
5. Un pie viņa izgāja visa Jūdejas zeme un visi Jeruzālemes ļaudis; un tie tika viņa kristīti Jordānas upē, izsūdzēdami savus grēkus.
6. Un Jānis bija ģērbies kamieļu spalvas drēbēs un ādas jostu ap gurniem un ēda siseņus un kameņu medu,
7. un sludināja, sacīdams: Kāds spēcīgāks nekā es nāk pēc manis, kam es neesmu cienīgs noliecies atraisīt Viņa kurpju siksnas.
8. Es jūs esmu kristījis ar ūdeni, bet Viņš jūs kristīs ar Svēto Garu.
9. Un notika, ka tanīs dienās Jēzus nāca no Nacaretas Galilejā un tika Jāņa kristīts Jordānā.
10. Un tūdaļ, no ūdens izkāpdams, viņš redzēja debesis atveramies un Garu kā balodi uz Viņu nolaižamies.
11. Un balss atskanēja no debesīm: Tu esi Mans mīlais Dēls, uz Tevi Man ir labs prāts.
12. Un Gars Viņu tūdaļ aizveda tuksnesī.
13. Un Viņš bija tuksnesī četrdesmit dienas, un sātans Viņu kārdināja, un Viņš bija pie zvēriem, un eņģeļi Viņam kalpoja.
14. Pēc tam kad Jānis bija nodots, Jēzus nāca uz Galileju un sludināja Dieva evaņģēliju, sacīdams:
15. Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriezieties no grēkiem un ticiet uz evaņģēliju.
16. Un, pie Galilejas jūras staigādams, Viņš redzēja Sīmani un Sīmaņa brāli Andreju tīklus jūrā metam; jo tie bija zvejnieki.
17. Un Jēzus tiem sacīja: Nāciet Man pakal, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.
18. Un tūdaļ tie, savus tīklus atstājuši, Viņam sekoja.
19. Un, nedaudz tālāk pagājis, Viņš redzēja Jēkabu, Cebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāli, laivā tīklus lāpām.
20. Un tūdaļ Viņš tos aicināja. Un tie, savu tēvu Cebedeju ar algādžiem laivā atstājuši, nogāja Viņam pakal.
21. Un viņi nonāca Kapernaumā. Un tūdaļ sabatā Viņš iegāja sinagogā un mācīja.
22. Un tie izbrīnījās par Viņa mācību, jo Viņš tos mācīja kā tāds, kam vara, un ne kā rakstu mācītāji.
23. Un viņu sinagogā bija cilvēks ar nešķīstu garu, un tas brēca,
24. sacīdams: Kas mums ar Tevi, Jēzu no Nacaretas? Vai Tu esi nācis mūs nomaitāt? Es Tevi pazīstu, kas Tu esi, Dieva Svētais.
25. Un Jēzus viņu apsauca, sacīdams: Paliec klusu un izej no tā.
26. Un, to raustīdams un ar stipru balsi brēkdams, nešķīstais gars no tā izgāja.
27. Un tie visi iztrūcinājās, tā ka tie savā starpā sprieda, sacīdami: Kas tas ir? Jauna mācība ar spēku! Pat nešķīstiem gariem Viņš pavēl, un tie Viņam paklausā.
28. Un tūdaļ Viņa slava izpaudās visapkārt pa visu Galilejas apkaimi.
29. Un tie tūdaļ, no sinagogas izgājuši, nāca Sīmaņa un Andreja namā ar Jēkabu un Jāni.
30. Bet Sīmaņa sievasmāte gulēja drudzī, un tie Viņam tūdaļ par to sacīja.
31. Un piegājis Viņš to uzcēla un to ņēma pie rokas, un drudzis tūlīt no tās atstājās, un viņa tiem kalpoja.
32. Un, kad vakars metās un saule bija nogājusi, tad tie pie Viņa nesa visādus neveselus un ļaunu garu apsēstus.
33. Un visa pilsēta bija sapulcējusies durvju priekšā.
34. Un Viņš dziedināja daudzus, kas sirga ar dažādām kaitēm, un izdzina daudz ļaunu garu, un Viņš ļauniem gariem neļāva runāt, jo tie Viņu pazina.

35. Un, no rīta gaišos cēlies, Viņš izgāja un nogāja kādā vientuļā vietā un tur Dievu pielūdza.
36. Un Sīmanis līdz ar tiem, kas pie viņa bija, Viņam steidzās pakal,
37. un, Viņu atraduši, tie Viņam saka: Visi Tevi meklē.
38. Un Viņš tiem saka: Noejam citur tuvējos miestos, ka Es tur arī sludinu; jo tāpēc Es esmu nācis.
39. Un Viņš gāja sludinādamš viņu sinagogās pa visu Galileju un izdzina ļaunos garus.
40. Un kāds spitālīgs nāk pie Viņa, Viņu lūgdams, un, Viņa priekšā ceļos mezdami, Viņam saka: Ja Tu gribi, Tu mani vari šķīstīt.
41. Un Viņš, sirdī kustināts, roku izstiepa, to aizskāra un uz to saka: Es gribu, topi šķīsts.
42. Un tūlīt spitālība nogāja no tā, un viņš tapa šķīsts.
43. Un Viņš to apdraudēja un to tūlīt aizdzina,
44. un uz to sacīja: Raugi, nesaki nevienam neko, bet ej, rādies priesterim un atnes par savu šķīstījumu upuri, ko Mozus ir pavēlējis, viņiem par liecību.
45. Bet tas izgājis iesāka daudz runāt un šo lietu izpaust, tā ka Jēzus, ļaudīm redzot, vairs nevarēja ieiet pilsētā. Bet Viņš bija laukā vientuļās vietās, un no visām malām tie nāca pie Viņa.

1. Un pēc kādām dienām Viņš gāja atkal uz Kapernaumu, un ļaudis dzirdēja Viņu esam namā.
2. Un daudzi sapulcējās, tā ka tiem pat durvju priekšā nebija vietas, un Viņš tiem sludināja vārdu.
3. Un pie Viņa nāca ar triekas ķertu, ko četri nesa.
4. Un, kad tie nevarēja pie Viņa klāt tikt ļaužu dēļ, tad tie atsedza jumtu tur, kur Viņš bija, un, uzplēsuši to, nolaida gultu, kurā triekas ķertais gulēja.
5. Un, redzēdams viņu ticību, Jēzus sacīja uz triekas ķerto: Mans bērns, tavi grēki tev piedoti.
6. Bet tur bija kādi no rakstu mācītājiem, tie sēdēja turpat un domāja savās sirdīs:
7. Ko šis tā runā? Viņš zaimo Dievu. Kas cits var grēkus piedot kā vienīgi Dievs?
8. Un tūdaļ Jēzus Savā garā nomanīja tos pie sevis pašiem tā domājam un uz tiem saka: Kam jūs tā domājat savās sirdīs?
9. Kas ir vieglāk - vai sacīt uz triekas ķerto: grēki tev ir piedoti, - vai sacīt: celies, ņem savu gultu un staigā.
10. Bet lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot. Viņš saka uz triekas ķerto:
11. Es tev saku: celies, ņem savu gultu un ej mājās.
12. Un tas tūdaļ cēlās un, gultu paņēmis, aizgāja, visiem redzot, tā ka visi izbrīnījās un Dievu teica, sacīdami: To mēs nemūžam vēl neesam redzējuši.
13. Un Viņš izgāja atkal pie jūras, un visi ļaudis nāca pie Viņa, un Viņš tos mācīja.
14. Un, garām iedams, Viņš redzēja Leviju, Alfeja dēlu, pie muitas sēžam un tam saka: Staigā Man pakal! Un tas cēlies staigāja Viņam pakal!
15. Un notika, Tam viņa namā pie galda sēžot, ka arī daudz muitnieku un grēcinieku sēdēja pie galda līdz ar Jēzu un Viņa mācekļiem; jo to bija daudz, un tie staigāja Viņam pakal.
16. Un, kad rakstu mācītāji un farizeji Viņu redzēja ēdam ar grēciniekiem un muitniekiem, tad tie sacīja Viņa mācekļiem: Vai tad Viņš ēd ar muitniekiem un grēciniekiem?
17. Un Jēzus, to dzirdējis, uz tiem saka: Veseliem ārsta nevajag, bet neveseliem. Es neesmu nācis aicināt (atgriezties no grēkiem) taisnus, bet grēciniekus.
18. Un Jāņa mācekļi un farizeji gavēja, un tie nāk un Viņam saka: Kāpēc Jāņa un farizeju mācekļi gavē, bet Tavi mācekļi negavē?
19. Un Jēzus uz tiem sacīja: Kā kāzu ļaudis var gavēt, kamēr līgavainis ir pie tiem? Kamēr līgavainis ir pie viņiem, tie nevar gavēt.
20. Bet nāks dienas, kad līgavainis no tiem taps atņemts, tad tie gavēs tanīs dienās.
21. Neviena nešuj jaunas vadmalas ielāpu uz vecām drēbēm, citādi ielāps no tām noplist, jaunais no vecām drēbēm, un plīsums top lielāks.
22. Un neviena jaunu vīnu nelej vecos ādas traukos; citādi vīns traukus pārplēš, un vīns un trauki iet bojā. Bet jauns vīns jālej jaunos traukos.
23. Un notika, Viņam sabatā pa labību ejot, Viņa mācekļi, pa ceļu iedami, sāka plūkt vārpas.
24. Un farizeji Viņam sacīja: Raugi, ko tie dara sabatā, kas nav ļauts?
25. Un Viņš uz tiem saka: Vai jūs nekad neesat lasījuši, ko Dāvids darījis, kad viņu spieda trūkums un tas bija izsalcis pats un tie, kas bija pie viņa?
26. Kā tas iegāja Dieva namā augstā priesterā Abjatāra laikā un ēda skatāmās maizes, ko ēst nav atļauts - kā tik vien priesteriem, un deva arī tiem, kas pie viņa bija.
27. Un Viņš uz tiem sacīja: Sabats ir celts cilvēka dēļ un ne cilvēks sabata dēļ.
28. Tā nu Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu.

1. Un Viņš atkal iegāja sinagogā, un tur bija cilvēks, kam bija nokaltusi roka.
2. Un tie uz Viņu glūnēja, vai Viņš sabatā to dziedinās, ka Viņu varētu apsūdzēt.
3. Un Viņš saka tam cilvēkam, kam roka bija nokaltusi: Nāc te šurp!
4. Un Viņš uz tiem saka: Vai ir brīv sabatā labu darīt vai ļaunu darīt, dvēseli glābt vai maitāt? Bet tie cieta klusu.
5. Un Viņš tos uzlūkoja visapkārt ar dusmību, un, viņu sirds cietības dēļ noskumis, Viņš tam cilvēkam saka: Izstiep savu roku! Un tas to izstiepa, un viņa roka atkal kļuva vesela.
6. Un farizeji, izgājuši ārā, apspriedās tūdaļ ar Hēroda piekritējiem par Viņu, kā Viņu nomaitāt.
7. Bet Jēzus aizgāja ar Saviem mācekļiem pie jūras, un liels ļaužu pulks no Galilejas Viņam gāja līdzi.
8. Un no Jūdejas, un no Jeruzālemes, un no Idumejas, un no viņpus Jordānas, un no Tiras un no Sidonas apkārtnes liels pulks, dzirdējuši, kādas lielas lietas Viņš dara, nāca pie Viņa,
9. un Viņš Saviem mācekļiem sacīja, lai tie Viņam apgādātu kādu laivu ļaužu dēļ, ka tie Viņam nespīestos virsū.
10. Jo Viņš darīja daudzus veselus, tā ka tie, kam bija kādas kaites, lauzās Viņam klāt, lai Viņu aizskartu.
11. Un nešķīstie gari, kad tie Viņu redzēja, krita pie zemes Viņa priekšā un brēca, sacīdami: Tu esi Dieva Dēls.
12. Un Viņš tos stipri aprāja, lai tie Viņu nedarītu zināmu.
13. Un Viņš uzkāpj kalnā un aicina pie Sevis, kurus pats gribēja, un tie nāca pie Viņa.
14. Un Viņš iecēla divpadsmit, lai tie būtu pie Viņa un Viņš tos izsūtītu sludināt,
15. un lai tiem būtu vara ļaunus garus izdzīt.
16. Tā Viņš iecēla divpadsmit. Un Viņš Sīmanim pielika vārdu Pēteris;
17. un Jēkabu, Cebedeja dēlu, un Jāni, Jēkaba brāli, un tiem pielika vārdu Boanerges, tas ir, pērkona dēli;
18. un Andreju, un Filipu, un Bērtuli, un Mateju, un Tomu, un Jēkabu, Alfeja dēlu, un Tadeju, un Sīmani Kānaānieti,
19. un Jūdu Iskariotu, kas Viņu arī nodeva.
20. Un Viņš nāk mājās. Un ļaudis atkal sapulcējās, tā tiem nebija vaļas ne maizi ēst.
21. Un, kad Viņa piederīgie to dzirdēja, tad tie izgāja Viņu savaldīt. Jo tie sacīja: Viņš ir bez prāta.
22. Un tie rakstu mācītāji, kas bija nākuši no Jeruzālemes, sacīja: Viņam ir Belcebuls, un Viņš izdzen ļaunos garus ar ļauno garu virsnieka palīdzību.
23. Un, tos pieaicinājis, Viņš tiem sacīja līdzībās: Kā var sātans sātanu izdzīt?
24. Un, ja kāda valsts savā starpā sanāk naidā, tad tāda valsts nevar pastāvēt.
25. Un, ja kāds nams pats ar sevi sanāk naidā, tad tāds nams nevar pastāvēt.
26. Ja nu sātans cēlies pret sevi un ar sevi sanīdies, tad viņš nevar pastāvēt, bet viņa gals ir klāt.
27. Bet neviens nevar, stipra vīra namā iegājis, viņa rīkus laupīt, ja tas papriekš stipro nesaista, tik tad viņš tā namu izlaupīs.
28. Patiesi Es jums saku: visi grēki cilvēku bērniem taps piedoti, arī zaimi, ar ko tie Dievu zaimo.
29. Bet, kas Svēto Garu zaimo, tas nemūžam nedabū piedošanu, bet ir sodāms ar mūžīgu sodību.
30. Jo tie sacīja: Viņam ir nešķīsts gars.
31. Tad Viņa māte un Viņa brāļi nāca un, ārā stāvēdami, pie Viņa sūtīja un Viņu sauca.
32. Un ļaudis sēdēja ap Viņu un Viņam sacīja: Redzi, Tava māte un Tavi brāļi, un Tavas māsas ārā Tevi meklē.
33. Un Viņš tiem atbildēja un sacīja: Kas ir Mana māte un Mani brāļi?
34. Un Viņš visapkārt uzlūkoja tos, kas ap Viņu sēdēja, un saka: Redzi - Mana māte un Mani brāļi.
35. Jo, kas Dieva prātu dara, tas ir Mans brālis un māsa, un māte.

1. Un Viņš atkal sāka mācīt pie jūras. Un daudz ļaužu pie Viņa sapulcējās, tā ka Viņš iekāpa laivā un apsēdās. Viņš bija uz jūras, un visi ļaudis stāvēja jūras malā.
2. Un Viņš tiem daudz mācīja līdzībās un Savā mācībā uz tiem sacīja:
3. Klausaities: raugi, sējējs izgāja sēt.
4. Un notika, sējot cita sēkla krita ceļmalā, un putni nāca un to apēda.
5. Un cita krita uz akmenāju, kur tai nebija daudz zemes, un tā uzdīga tūdaļ, tāpēc ka tai nebija dziļas zemes.
6. Bet, kad saule bija uzlēkusi, tad tā savīta un nokalta, tāpēc ka tai nebija saknes.
7. Un cita krita starp ērkšķiem, un ērkšķi uzauga un to nomāca, un tā nenesa augļus.
8. Un cita krita labā zemē un nesa augļus, kas uzdīga un augtin auga, un cita nesa trīsdesmitkārtīgi, cita sešdesmitkārtīgi un cita simtkārtīgi.
9. Un Viņš sacīja: Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird.
10. Un, kad Viņš bija viens pats, tad tie, kas līdz ar tiem divpadsmit bija pie Viņa, Viņam vaicāja par līdzībām.
11. Un Viņš uz tiem sacīja: Jums ir dots Dieva valstības noslēpums; bet tiem, kas ārā, viss tas notiek līdzībās,
12. ka tie redzēdami redz un nenomana un dzirdēdami dzird un nesaprot, ka tie neatgriežas un neiegūst piedošanu.
13. Un Viņš uz tiem saka: Jūs šo līdzību nesaprotat, kā tad jūs sapratīsīt visas citas līdzības?
14. Sējējs sēj vārdu.
15. Bet šie ir tie, kas ceļmalā, kur vārds top sēts, pie kuriem, kad tie to ir dzirdējuši, tūdaļ nāk sātans un noņem viņu sirdīs sēto vārdu.
16. Un tāpat tie, kas uz akmenāju sēti, ir tie, kas, vārdu dzirdējuši, tūdaļ to uzņem ar prieku.
17. Bet tiem nav saknes sevī, un tikai kādu laiku tie ir ticīgi. Kad bēdas un vajāšanas uziet vārda dēļ, tad viņi tūdaļ apgrēkojas.
18. Un, kas starp ērkšķiem sēti, ir tie, kas vārdu dzird,
19. un šīs pasaules rūpes un bagātības viltība un citas kārības iemetas un noslāpē vārdu, un tas kļūst neauglīgs.
20. Un labā zemē sētie ir tie, kas vārdu dzird un pieņem un augļus nes, trīsdesmitkārtīgus, sešdesmitkārtīgus, simtkārtīgus.
21. Un Viņš uz tiem sacīja: Vai sveci iededzina, lai to liktu apakš pūra vai zem gultas? Vai ne tāpēc, lai to liek lukturī?
22. Jo nekas nav apslēpts, kas nenāktu gaismā; un nekas nenotiek slepeni, kas netaptu zināms.
23. Ja kam ausis ir dzirdēt, tas lai dzird.
24. Un Viņš tiem sacīja: Ievērojiet, ko jūs dzirdat. Ar kādu mēru jūs mērojat, mēros jums un pieliks jums vēl klāt.
25. Jo, kam ir, tam dos; un, kam nav, tam atņems arī to, kas tam ir.
26. Un Viņš sacīja: Tāpat ir ar Dieva valstību, kā kad kāds cilvēks sēklu iemet zemē
27. un guļ un ceļas, nakti un dienu; un sēkla uzdīgst un uzaug, tā ka viņš pats to nenomana.
28. Zeme pati no sevis nes augļus, papriekš stiebru, tad vārpu, tad briedušus graudus vārpā.
29. Un, kad augļi ienākušies, tad viņš tūdaļ sūta sirpi, jo pļaujamais laiks ir klāt.
30. Un Viņš sacīja: Kam mēs Dieva valstību pielīdzināsim? Jeb kādā līdzībā mēs to tēlosim?
31. Kā sinepju graudiņš, kas zemē sēts, ir mazākais no visām sēklām virs zemes,
32. un, kad tas ir sēts, tad tas augtin aug un top lielāks par visiem dārza augiem un dabū lielus zarus, tā ka putni apakš debess viņa pavēnī var ligzdas taisīt.
33. Un daudzās tādās līdzībās Viņš uz tiem vārdu runāja, tā ka tie to varēja klausīties.
34. Bet bez līdzībām Viņš uz tiem neko nerunāja; bet Saviem mācekļiem Viņš visu īpaši izskaidroja.
35. Un Viņš tiem saka tanī dienā, vakaram metoties: Pārcelsimies uz viņu malu.
36. Un, ļaudis atlaiduši, tie Viņu ņēma līdzī, tā ka Viņš laivā bija, un citas laivas bija pie Viņa.

37. Un liela vētra cēlās, un viļņi gāzās laivā, tā ka ūdens jau piepildīja laivu.
38. Un Viņš gulēja stūres galā uz spilvena; un tie Viņu modina un saka Viņam: Mācītāj, vai Tu nebēdā, ka ejam bojā?
39. Un uzmodies Viņš apsauca vēju un sacīja uz jūru: Klusu, mierā! Un vējš nostājās, un iestājās pilnīgs klusums.
40. Un Viņš uz tiem sacīja: Kam jūs esat tik bailīgi? Kā jums nav ticības?
41. Un tie ļoti izbijās un sacīja savā starpā: Kas Tas tāds, ka pat vējš un jūra Viņam paklausa?

1. Un tie nonāca viņpus jūras, geraziešu zemē.
2. Un, Viņam no laivas izkāpjot, tūdaļ nāca pretim no kapiem cilvēks ar nešķīstu garu,
3. kam bija sava mītne kapos un ko neviens nevarēja ne ķēdēm saistīt.
4. Jo tas pinekļiem un ķēdēm daudzkārt bija saistīts; bet viņš salauza ķēdes un sarāva pinekļus, un neviens to nespēja savaldīt.
5. Un tas bija vienmēr naktīm un dienām kapos un kalnos, brēca un sita sevi ar akmeņiem.
6. Bet, Jēzu no tālienes ieraudzījis, tas skrēja un metās Viņa priekšā zemē
7. un brēca ar stipru balsi un sacīja: Kas man ar Tevi, Jēzu, Tu Dieva, Visuaugstākā, Dēls? No Dieva puses, lūdzu, nemoki mani!
8. Jo Viņš uz to sacīja: Izej, tu nešķīstais gars, no tā cilvēka!
9. Un Viņš tam jautāja: Kāds tev vārds? Un tas Viņam saka: Vārds man leģions, jo mūsu ir daudz.
10. Un tas Viņu ļoti lūdza, lai Viņš neizdzītu tos no tā apgabala.
11. Bet tur pie kalna liels cūku pulks bija ganos.
12. Un tie Viņu lūdza, sacīdami: Sūti mūs cūkās, ka tanīs ieskrienam.
13. Un Viņš tiem to atļāva, un nešķīstie gari izgājuši ieskrēja cūkās; un cūku pulks no krasta iegāzās jūrā. To bija ap divi tūkstoši, un tās noslīka jūrā.
14. Un viņu gani bēga un stāstīja to pilsētā un uz laukiem; un tie izgāja raudzīt, kas noticis.
15. Un tie nāk pie Jēzus un ierauga ļauna gara apsēsto tur sēžam apģērbtu un pilnā prātā, to pašu, kam tas leģions bijis; un tie izbijās.
16. Un tie, kas to bija redzējuši, viņiem stāstīja, kā ļaunā gara apsēstam bija noticis un par tām cūkām.
17. Un tie sāka Viņu lūgt, lai no viņu robežām izejot.
18. Un, kad Viņš kāpa laivā, tad ļaunā gara apsēstais Viņu lūdza, lai tas varētu palikt pie Viņa.
19. Bet Viņš tam neļāva un saka tam: Ej savās mājās pie savējiem un stāsti tiem, kādas lielas lietas Tas Kungs tev darījis un kā Viņš par tevi apžēlojies.
20. Un tas nogāja un sāka sludināt visā desmit pilsētu apgabalā, ko Jēzus tam bija darījis, un visi brīnījās.
21. Un, kad Jēzus atkal laivā bija pārcēlies uz otru malu, tad daudz ļaužu sapulcējās pie Viņa, un Viņš bija jūrmalā.
22. Un redzi, nāk viens no sinagogas priekšniekiem, Jairs vārdā, un, Viņu redzēdams, tas krīt pie Viņa kājām
23. un Viņu ļoti lūdz, sacīdams: Mana meitiņa mirst, lūdzams, nāc un uzliec tai rokas, ka viņa top vesela un dzīvo.
24. Un Viņš ar to nogāja. Un daudz ļaužu Viņam gāja pakal un drūzmējās ap Viņu.
25. Un tur bija kāda sieva, kas jau divpadsmit gadus slimoja ar asiņošanu.
26. Un tā daudz bija cietusi no daudziem ārstiem un iztērējusi visu savu rocību un palīdzību nebija atradusi, bet slimība bija kļuvusi vēl ļaunāka.
27. Šī, par Jēzu dzirdējusi, nāca ļaužu pulkā un aizskāra no mugurpuses Viņa drēbes,
28. jo tā sacīja: Ja vien Viņa drēbes aizskaršu, tad tapšu vesela.
29. Un tūdaļ viņas asins avots izsīka un viņa manīja savās miesās, ka no tās kaites bija dziedināta.
30. Un Jēzus tūdaļ, Sevī nomanīdams, ka spēks no Viņa izgājis, apgriezās ļaudīs un sacīja: Kas Manas drēbes aizskāris?
31. Un Viņa mācekļi Viņam sacīja: Tu redzi, ka ļaudis Tev spiežas virsū, un Tu saki: kas Mani aizskāris?
32. Un Viņš skatījās un gribēja to ieraudzīt, kas to bija darījusi.
33. Bet sieva, izbijusies un drebēdama, zinādama, kas ar viņu noticis, nāca un krita Viņa priekšā pie zemes un pateica Viņam visu patiesību.
34. Bet Viņš uz to sacīja: Mana meita, tava ticība tev ir palīdzējusi. Ej ar mieru un paliec vesela no savas kaites.

35. Viņam tā vēl runājot, kādi no sinagogas priekšnieka nāk un saka: Tava meita jau nomirusi, ko tu vēl apgrūtini Mācītāju.
36. Bet Jēzus, šo vārdu neievērodams, sacīja uz sinagogas priekšnieku: Nebīsties, tici vien!
37. Un Viņš neļāva nevienam Sev līdzī ieiēt kā vien Pēterim, Jēkabam un Jānim, Jēkaba brālim.
38. Un viņi ienāk sinagogas priekšnieka namā un dzird troksni un redz daudzus raudam un vaimanājam.
39. Un, iegājis namā, Viņš tiem saka: Ko jūs trokšņojat un raudat? Tas bērns nav miris, bet gul.
40. Un tie Viņu izsmēja. Bet Viņš, visus izdzinis, ņem Sev līdzī bērna tēvu un māti un tos, kas līdz ar Viņu bija, un ieiēt, kur bērns gulēja.
41. Un Viņš satvēra bērna roku un saka uz to: Talita, kūmi! Tas ir tulkots: Meitiņ, Es tev saku, celies augšā!
42. Un meitiņa tūlīt cēlās un staigāja; tā bija divpadsmit gadus veca. Un tos tūliņ pārņēma liels uztraukums.
43. Un Viņš tiem stipri piekodināja, ka neviens to nedabūtu zināt, un lika tai dot ēst.

1. Un Viņš no turienes aizgāja un nāk Savā tēva pilsētā, un Viņa mācekļi iet Viņam līdzi.
2. Un, kad sabats nāca, Viņš sāka sinagogā mācīt; un daudzi, Viņu dzirdēdami, izbrīnījās un sacīja: No kurienes Viņš to ņēmis? Un kas tā par gudrību, kas Viņam dota, un kā tādi brīnumi nāk no Viņa rokām?
3. Vai Viņš nav namdaris, Marijas dēls un Jēkaba un Jāzepa, un Jūdās, un Sīmaņa brālis, un vai Viņa māšas nav šeit pie mums? Un tie ņēma apgrēcību pie Viņa.
4. Bet Jēzus tiem sacīja: Praviētis nekur nav mazāk cienīts kā savā tēvu zemē un savos rados un savās mājās.
5. Un Viņš tur nevienu brīnumu nevarēja darīt, tik vien retiem vājiem Viņš rokas uzlika un tos dziedināja.
6. Un Viņš brīnījās par viņu neticību.
7. Un Viņš pārstaigāja ciemus, visapkārt mācīdams. Un Viņš sasauca divpadsmit un sāka tos izsūtīt pa diviem, un deva tiem varu pār nešķīstiem gariem,
8. un tiem pavēlēja nekā neņemt līdzi ceļā kā vien nūju, ne maizi, ne kulīti, nedz naudu jostā,
9. bet tikai apaut kurpes un neapvilkt divi svārkus.
10. Un Viņš tiem sacīja: Kur jūs ieiesit kādā namā, tur palieciet, tiekāms jūs no turienes aizejat.
11. Un, ja kādā vietā jūs nedz pieņems, nedz jūs klausīs, tad izeita no turienes un nokratait pīšļus no savām kājām viņiem par liecību.
12. Un tie izgājuši sludināja, lai atgriežas no grēkiem,
13. un izdzina daudz ļaunu garu un svaidīja daudz vājus ar elļu un darīja viņus veselus.
14. Un ķēniņš Hērods to dzirdēja, jo Viņa Vārds bija tapis zināms, un sacīja, ka Jānis Kristītājs esot uzmodināts no mironiem un tādēļ Viņā tādi brīnuma spēki darbojoties.
15. Bet citi sacīja: Viņš ir Ēlija. Un citi sacīja: Viņš ir praviētis, kā viens no praviešiem.
16. Bet Hērods, to dzirdējis, sacīja: Jānis, kam es galvu nocirtu, uzcēlies no mironiem.
17. Jo tas pats Hērods bija sūtījis un līcis Jāni apcietināt un saistīt cietumā Hērodijas, sava brāļa Filipa sievas, dēļ; jo viņš to bija apprecējis.
18. Bet Jānis Hērodam bija sacījis: Tev neklājas, ka tev ir tava brāļa sieva.
19. Un Hērodija viņu ienīda un gribēja nokaut, bet nevarēja.
20. Jo Hērods Jāni bijās, zinādams viņu esam taisnu un svētu vīru, un viņu sargāja, un, viņu dzirdēdams, tas bieži kļuva domīgs un tomēr labprāt viņu klausījās.
21. Un gadījās izdevīga diena, kad Hērods savā dzimšanas dienā saviem lielkungiem un virsniekiem, un augstākajiem vīriem Galilejā rīkoja dzīres.
22. Un Hērodijas meita ienākusi dejoja un labi patika Hērodam un tiem, kas līdz pie galda sēdēja. Tad ķēniņš sacīja meitenei: Lūdz no manis, ko gribēdama, es tev to došu.
23. Un viņš tai zvērēja: Ko tu no manis lūgsi, to es tev došu, līdz pat pusei no manas valsts.
24. Bet viņa, ārā izgājusi, sacīja savai mātei: Ko lai es lūdzu? Bet tā sacīja: Jāņa Kristītāja galvu.
25. Un tūdaļ viņa gāja steigšus iekšā pie ķēniņa, lūdza un sacīja: Es gribu, ka tu man tūlīt dod bļodā Jāņa Kristītāja galvu.
26. Un ķēniņš ļoti noskuma; tomēr zvēresta un to dēļ, kas pie galda sēdēja, tas negribēja viņu atraidīt.
27. Un ķēniņš tūdaļ sūtīja bendi un pavēlēja atnest viņa galvu.
28. Un tas nogājis viņam cietumā nocirta galvu un atnesa viņa galvu bļodā, un deva to meitenei, un meitene to deva savai mātei.
29. Un, kad viņa mācekļi to dzirdēja, tad tie nāca un paņēma viņa miesas un tās ielika kapā.
30. Un apustuļi sapulcējās pie Jēzus un Tam stāstīja visu, ko tie bija darījuši un ko tie bija mācījuši.
31. Un Viņš tiem saka: Nāciet vieni paši savrup kādā vientuļā vietā un atpūties maķenīt. Jo daudz bija, kas nāca un gāja, un tiem nebija vaļas ne ēst.
32. Un tie laivā aizbrauca savrup uz kādu tukšu vietu.
33. Un daudzi redzēja tos aizbraucam un viņus pazina, un satecēja kājām no visām pilsētām kopā, un

nonāca tur viņiem pa priekšu.

34. Un Jēzus, izkāpdams malā, redzēja daudz ļaužu, un sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija kā avis, kam nav gana, un Viņš sāka tos daudz mācīt.

35. Un bija jau vēls, kad Viņa mācekļi pie Tā nāca un sacīja: Šī vieta ir tukša, un laiks jau vēls.

36. Atlaid tos, ka tie var noiēt apkārtējos ciemos un miestos un sev pirkt ko ēst.

37. Bet Viņš atbildēdams tiem sacīja: Dodiet jūs viņiem ēst. Un tie Viņam sacīja: Vai tad mums būs noiēt un par divi simti denārijiem pirkt maizi un tiem dot ēst?

38. Bet Viņš uz tiem saka: Cik maizes jums ir? Eita un raugait. Un tie uzzinājuši saka: Piecas un divi zivis.

39. Un Viņš visiem pavēlēja pa pulkiem apsēsties zaļajā zālē.

40. Un tie apsēdās pulciņos pa simtiem un pa piecdesmit.

41. Un Viņš ņēma tās piecas maizes un tās divi zivis, skatījās uz debesīm, pateicās un pārlauza maizes un deva Saviem mācekļiem, lai tie viņiem liktu priekšā, arī tās divi zivis Viņš visiem izdalīja.

42. Un tie visi ēda un paēda,

43. un salasīja no druskām divpadsmit pilnus grozus un no zivīm.

44. Un to, kas bija ēduši no tām maizēm, bija pieci tūkstoši.

45. Un Viņš tūdaļ Saviem mācekļiem lika kāpt laivā un papriekš pārcelties uz Betsaidu, kamēr Viņš ļaudis atlaistu.

46. Un, tos atlaidis, Viņš gāja kalnā Dievu lūgt.

47. Un, kad vakars metās, tad laiva bija jūras vidū un Viņš viens pats malā.

48. Un, redzēdams, ka tiem braucot bija grūtības, jo vējš tiem bija pretī, Viņš naktī gaiļos pie tiem nāca, pa jūru staigādams, un gribēja tiem iet garām.

49. Bet, kad tie Viņu redzēja pa jūru staigājam, tie noturēja Viņu par spoku un iesāka brēkt,

50. jo visi Viņu redzēja un izbijās. Un tūdaļ Viņš ar tiem runāja un uz tiem saka: Turiet drošu prātu, Es tas esmu; nebīstieties!

51. Un Viņš iekāpa pie tiem laivā, un vējš nostājās, bet tie bija pavisam iztrūkušies.

52. Jo viņi notikumu ar maizēm nebija sapratuši, bet viņu sirds bija apcietināta.

53. Un pārcēlušies tie nonāca Ģenecaretē un brauca tur pie malas.

54. Un, kad tie no laivas izkāpa, tad ļaudis Viņu tūdaļ pazina

55. un apstaigāja visu to apgabalu, un sāka nest slimos uz gultām turp, kur tie dzirdēja Viņu esam.

56. Un, kur Viņš iegāja miestos vai pilsētās, vai ciemos, tur tie neveselos nolika tirgus laukumos un Viņu lūdza, ka tikai Viņa drēbju vīli varētu aizskart; un, cik Viņu aizskāra, tie kļuva veseli.

1. Un pie Viņa sapulcējās farizeji un kādi no rakstu mācītājiem, kas bija atnākuši no Jeruzālemes.
2. Un, redzēdami kādus no Viņa mācekļiem netīrām, tas ir, nemazgātām, rokām maizi ēdam, -
3. jo farizeji un visi jūdi neēd, ja tie rokas nav mazgājuši, vecaju likumus turēdami
4. un, no tirgus nākot, tie neēd, ja tie nav mazgājušies, un vēl ir daudz, ko tie uzņēmušies turēt, dzeramu kannu un krūžu un vara trauku mazgāšanu, -
5. tad farizeji un rakstu mācītāji Viņam vaicā: Kāpēc Tavi mācekļi nedzīvo pēc vecaju likumiem, bet maizi ēd nemazgātām rokām?
6. Bet Viņš uz tiem sacīja: Pareizi Jesaja par jums, liekuļiem, ir pravietojis, kā ir rakstīts: šī tauta godā ar lūpām Mani, bet viņu sirds ir tālu no Manis.
7. Bet tie Mani velti cienī, mācīdami tādas mācības, kas ir cilvēku pavēles.
8. Jo, Dieva bausli atmetuši, jūs turat cilvēku likumus.
9. Un Viņš tiem sacīja: Tā jūs atmetat Dieva bausli, lai turētu savu likumu.
10. Jo Mozus ir sacījis: godā savu tēvu un savu māti, - un: kas ļaunu runā pret tēvu vai māti, tam būs mirt.
11. Bet jūs sakāt: ja cilvēks uz tēvu vai māti saka: korban, tas ir, lai tas ir par upuri, kas tev no manis varētu nākt par labu, -
12. tad jūs viņam atļaujat nenieka vairs nedarīt tēvam vai mātei par labu,
13. iznīcinādami Dieva vārdu ar saviem likumiem, ko jūs esat iecēluši. Un daudz tādu lietu jūs darāt.
14. Un, ļaudis atkal pieaicinājis, Viņš tiem sacīja: Klausait Mani visi un saprotiet.
15. Nekas cilvēku nevar apgānīt, kas no ārienes tanī ieiet, bet, kas no cilvēka iziet, tas apgāna cilvēku.
16. Kam ausis ir dzirdēt, tas lai dzird.
17. Un, kad Viņš aizgāja no ļaudīm namā, Viņa mācekļi vaicāja pēc šās līdzības.
18. Un Viņš tiem saka: Vai arī jūs esat tādi nesaprašas? Vai jūs nesaprotat, ka nekas, kas no ārpuses ieiet cilvēkā, viņu nevar apgānīt?
19. Jo tas neiet viņa sirdī, bet vēderā, un iziet laukā. Tā Viņš atzina par šķīstu katru barību.
20. Bet Viņš sacīja: Kas no cilvēka iziet, tas apgāna cilvēku.
21. Jo no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet ļaunas domas, nešķīstība, zādzība, slepkavība, laulības pārkāpšana,
22. mantkāriba, blēdība, viltība, ienaidība, skaudība, Dieva zaimošana, lepnība, vieglprātība.
23. Viss tāds ļaunums iziet no iekšienes un apgāna cilvēku.
24. Un no turienes cēlies Viņš nogāja uz Tiras robežām. Un, kādā namā iegājis, Viņš gribēja, lai neviens to nemanītu; bet nevarēja palikt apslēpts.
25. Bet kāda sieva, kuras meitīnai bija nešķīsts gars, par Viņu dzirdējusi, tūlīn nāca un nometās pie Viņa kājām.
26. Bet šī sieva bija grieķiete, dzimusi sirofeniķiete, un lūdza Jēzu, lai Viņš izdzītu ļauno garu no viņas meitas.
27. Un Viņš tai sacīja: Lai papriekš bērni top paēdināti, jo neklājas maizi atņemt bērniem un sunīšiem mest priekšā.
28. Bet viņa atbildēja un Tam sacīja: Tā gan ir, Kungs; bet tomēr sunīši ēd apakš galda no bērnu druskām.
29. Un Viņš uz to sacīja: Šī vārda dēļ ej! Ļaunais gars ir izgājis no tavas meitas.
30. Un, nogājusi savās mājās, viņa atrada meitiņu gultā guļam, un ļaunais gars bija izgājis.
31. Un atkal, izgājis no Tiras robežām, Viņš nāca caur Sidonu pie Galilejas jūras desmit pilsētu robežās.
32. Un pie Viņa atveda kādu kurlmēmu un Viņu lūdza, lai Viņš tam uzliktu roku.
33. Un Viņš to ņēma no ļaudīm savrup un lika Savus pirkstus viņa ausīs, splāva un aizskāra viņa mēli,
34. un skatījās uz debesīm, nopūtās un sacīja uz to: Efata, tas ir: atveries.

35. Un viņa ausis atvērās, un tūdaļ atraisījās viņa mēles saite, un viņš pareizi runāja.
36. Un Viņš tiem pavēlēja to nevienam nesacīt; bet, jo vairāk to aizliedza, jo vairāk tie to izpauša
37. un brīnījās ļoti par to un sacīja: Viņš visas lietas ir labi darījis; Viņš dara, ka pat kurlie dzird un mēmie runā.

1. Tanīs dienās, kad tur daudz ļaužu bija un tiem nebija ko ēst, Jēzus aicināja Savus mācekļus pie Sevis un uz tiem sacīja:
2. Mana sirds iežēlojas šo ļaužu dēļ, jo tie jau trīs dienas pie Manis palikuši un tiem nav ko ēst.
3. Un, kad Es tos neēdušus atlaidīšu uz mājām, tie ceļā nonīks badā; un daži no tiem ir nākuši no tālienes.
4. Un Viņa mācekļi Viņam atbildēja: Kas šos ar maizi var paēdināt še tuksnesī?
5. Un Viņš tiem jautāja: Cik jums ir maizes? Tie sacīja: Septiņas.
6. Un Viņš ļaudīm pavēl pie zemes apmesties. Un Viņš ņēma tās septiņas maizes un pateicās, pārlauza tās un deva Saviem mācekļiem, lai tās liek priekšā; un tie lika tās ļaudīm priekšā.
7. Tiem bija arī mazums zivtiņu; un, pateicību sacījis, Viņš pavēlēja arī tās likt priekšā.
8. Bet tie ēda un paēda un pielasīja ar atlikušām druskām septiņus grozus.
9. Un to bija kādi četri tūkstoši. Un Viņš tos atlaida.
10. Un tūdaļ Viņš iekāpa laivā ar Saviem mācekļiem un nāca Dalmanutas tiesā.
11. Un farizeji uzstājās un sāka ar Viņu sarunāties un prasīja no Viņa kādu zīmi no debesīm, Viņu kārdinādami.
12. Un Viņš nopūtās Savā garā un sacīja: Ko šī cilts meklē zīmes? Patiesi Es jums saku: šai ciltij nekāda zīme netaps dota.
13. Un Viņš, tos atlaidis, kāpa atkal laivā un pārcēlās uz otru malu.
14. Un tie bija aizmirsuši maizi ņemt līdzī, un tiem vairāk nebija kā viena maize vien pašiem klāt laivā.
15. Un Viņš tiem pavēlēja, sacīdams: Raugait, sargaities no farizeju rauga un no Hēroda rauga!
16. Un tie runāja savā starpā, ka viņiem nav maizes.
17. Un, to nomanīdams, Viņš uz tiem sacīja: Ko jūs runājat, ka jums maizes nav? Vai jūs vēl nemanāt, nedz noprotat? Vai jums sirds vēl ir apcietināta?
18. Jums ir acis, bet jūs neredzat; jums ir ausis, bet jūs nedzirdat?
19. Jūs neatminaties, kad Es tās piecas maizes tiem pieciem tūkstošiem laužu, cik grozu ar druskām jūs esat pielasījuši? Tie Viņam saka: Divpadsmī.
20. Bet, kad Es tās septiņas maizes tiem četriem tūkstošiem laužu, cik pilnu grozu ar atlikušām druskām jūs esat pielasījuši? Un tie saka: Septiņus.
21. Un Viņš tiem sacīja: Vai jūs vēl nesaprotat?
22. Un viņi nāk uz Betsaidu. Tad tie Viņam pieved kādu neredzīgu un Viņam lūdz, lai Viņš to aizskartu.
23. Un Viņš, neredzīgo pie rokas ņēmis, to izveda ārā no ciema un splāva viņa acīs, uzlika tām rokas un tam jautāja: Vai tu ko redzi?
24. Un, acis pacēlis, tas sacīja: Es redzu cilvēkus, kokiem līdzīgus, staigājam.
25. Tad Viņš atkal uzlika rokas uz viņa acīm, un tas ieraudzīja gaismu un tapa atkal vesels un redzēja visu pilnīgi skaidri.
26. Un Viņš to sūtīja mājās, sacīdams: Neej ciemā.
27. Un Jēzus un Viņa mācekļi izgāja uz Filipa Cēzarejas ciemiem un vaicāja Saviem mācekļiem ceļā, tiem sacīdams: Ko ļaudis saka Mani esam?
28. Bet tie Viņam atbildēja, sacīdami: Tu esot Jānis Kristītājs; un citi: tu esot Ēlija; vēl citi: viens no praviešiem.
29. Un Viņš tiem sacīja: Bet jūs, ko jūs sakāt Mani esam? Bet Pēteris, atbildēdams uz to, sacīja: Tu esi Kristus.
30. Un Viņš tiem stipri piekodināja, lai nevienam par Viņu neko nesaka.
31. Un Viņš sāka tos mācīt, ka Cilvēka Dēlam daudz būs ciest un vecaju un augsto priesteru, un rakstu mācītāju atmestam tapt, un tapt nokautam un pēc trim dienām augšāmcelties.
32. Un Viņš runāja šo vārdu pilnīgi atklāti. Un Pēteris, Viņu savrup vedis, iesāka Viņu apsaukt.
33. Bet Viņš, atgrieždamies un Savus mācekļus uzlūkodams, apsauca Pēteri, sacīdams: Atkāpies no

Manis, sātan! Jo tu nedomā pēc Dieva, bet pēc cilvēku prāta.

34. Un, pieaicinājis ļaudis līdz ar Saviem mācekļiem, Viņš uz tiem sacīja: Kas Man grib nākt pakal, tas lai aizliedz pats sevi, lai ņem savu krustu un lai staigā Man pakal.

35. Jo, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis un evaņģēlija dēļ, tas to izglābs.

36. Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli?

37. Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?

38. Jo, kas Manis un Manu vārdu dēļ kaunas šai laulību pārkāpējā un grēcīgā ciltī, tā paša dēļ arī Cilvēka Dēls kaunēsies, kad Viņš nāks ar svētiem eņģeļiem Sava Tēva godībā.

1. Un Viņš uz tiem sacīja: Patiesi Es jums saku: daži no tiem, kas šē stāv, nāvi nebaudīs, pirms tie nebūs redzējuši Dieva valstību ar spēku nākam.
2. Un pēc sešām dienām Jēzus ņēma līdzī Pēteri, Jēkabu un Jāni un tos veda savrup augstā kalnā.
3. Un Viņš tapa apskaidrots viņu priekšā, un Viņa drēbes tapa spožas un ļoti baltas, kā neviens balinātājs virs zemes tās nevar balināt,
4. un tiem parādījās Ēlija ar Mozu un runāja ar Jēzu.
5. Un Pēteris griežas pie Jēzus un saka: Mācītāj, šeit mums labi; taisīsim trīs teltis - vienu Tev, vienu Mozum un vienu Ēlijam.
6. Jo Viņš nezināja, ko runāja; jo tie bija pārbijušies.
7. Un padebess nāca, tos apēnodama; un balss nāca no padebess: Šis ir Mans mīlais Dēls, klausait Viņu!
8. Un tūdaļ tie skatījās visapkārt un nevienu vairs pie sevis neredzēja kā vien Jēzu.
9. Un, nokāpjot no kalna, Viņš tiem piekodināja nevienam nesacīt, ko tie redzējuši, pirms Cilvēka Dēls nebūs augšāmcēlies no mironiem.
10. Un tie to vārdu paturēja pie sevis, pārrunādami savā starpā, kas tas esot: no mironiem augšāmcelties.
11. Un tie Viņam jautāja: Kā tad rakstu mācītāji saka: Ēlijam jānāk papriekšu?
12. Bet Viņš uz tiem sacīja: Gan Ēlija, papriekšu nākdams, visu atkal sataisīs; bet kā tad ir rakstīts par Cilvēka Dēlu, ka Tam būs daudz ciest un tapt nicinātam?
13. Bet Es jums saku, ka arī Ēlija ir nācis, un tie tam ir darījuši ko gribēdami, tā kā par to ir rakstīts.
14. Un, nākuši pie mācekļiem, viņi redzēja daudz ļaužu pie tiem un rakstu mācītājus, kas ar tiem sarunājās.
15. Un tūdaļ visi ļaudis, kas Viņu redzēja, izbijās un pieskrējuši To sveicināja.
16. Un Viņš tiem vaicāja: Ko jūs ar tiem runājāt?
17. Un viens no ļaudīm Tam atbildēja: Mācītāj, es savu dēlu pie Tevis esmu atvedis, tam ir mēms gars.
18. Un, kad tas viņu sakampj, tad tas to rausta; un viņš puto un griež zobus un sastingst; un es Taviem mācekļiem esmu sacījis, lai tie to izdzen, bet viņi nevarēja.
19. Bet Viņš tiem atbildēja un sacīja: Ak, tu neticīgā cilts! Cik ilgi Es pie jums būšu? Cik ilgi Es jūs panesīšu? Vediet to pie Manis.
20. Un tie to atveda pie Viņa. Un, kad Tas viņu redzēja, tad tas gars tūdaļ to raustīja, un tas, pie zemes krizdams, putodams vārtījās.
21. Un Viņš jautāja tā tēvam: Cik ilgi viņam tas tā jau ir? Bet tas Viņam sacīja: No bērnības.
22. Un daudzkārt viņš to ir iemetis gan ugunī, gan ūdenī, lai to nogalinātu; bet, ja Tu ko spēj, tad palīdzi mums, apžēlojies par mums.
23. Bet Jēzus uz to sacīja: Tu saki: ja tu spēj! Kaut tu varētu ticēt! Tas visu spēj, kas tic.
24. Un tūdaļ tā bērna tēvs brēca un sacīja: Es ticu, palīdzi manai neticībai!
25. Bet Jēzus, redzēdams, ka ļaudis satecēja, apdraudēja nešķīsto garu, uz to sacīdams: Tu mēmais un kurlais gars, Es tev pavēlu: izej ārā no tā un neieej vairs viņā.
26. Un tas izgāja, brēkdams un to stipri raustīdams, un viņš kļuva līdzīgs mironim, tā ka daudzi sacīja: Tas ir nomiris.
27. Bet Jēzus to ņēma pie rokas un piecēla, un tas uzcēlās.
28. Un, kad Viņš namā bija iegājis, Viņa mācekļi Tam savrup jautāja: Kāpēc mēs nespējam to izdarīt?
29. Un Viņš tiem sacīja: Šī suga citādi nevar iziet kā vien ar Dieva lūgšanu un gavēšanu.
30. Un tie, no turienes izgājuši, pārstaigāja Galileju, un Viņš negribēja, ka to kāds zinātu,
31. jo Viņš Savus mācekļus mācīja un uz tiem sacīja: Cilvēka Dēlu nodos cilvēku rokās, un tie Viņu nokaus, un nokauts Viņš pēc trim dienām celsies augšām.
32. Be tie šo vārdu nesaprata un bijās Viņu jautāt.
33. Un Viņš nāca Kapernaumā, un, mājās būdams, Viņš tiem jautāja: Par ko jūs runājat ceļā?

34. Bet tie cieta klusu; jo tie savā starpā bija sarunājušies ceļā, kurš esot lielākais.
35. Un Viņš apsēdies atsauc tos divpadsmit un tiem saka: Ja kas grib būt pirmais, tas lai ir no visiem pēdējais un visu kalps.
36. Un Viņš ņēma kādu bērnu, to nostatīja viņu vidū un, to apkampis, uz tiem sacīja:
37. Ja kas vienu no šiem bērniem uzņem Manā Vārdā, tas Mani uzņem; bet, kas Mani uzņem, tas neuzņem Mani, bet To, kas Mani sūtījis.
38. Jānis Viņam sacīja: Mācītāj, mēs kādu redzējām Tavā Vārdā izdzenam ļaunus garus. Tas neturas pie mums, un mēs tam to esam lieguši, tāpēc ka tas neturas pie mums.
39. Bet Jēzus sacīja: Neliedziet viņam, jo neviens nedara brīnumu Manā Vārdā, kas tūdaļ par Mani varētu runāt ļaunu.
40. Jo, kas nav pret mums, tas ir ar mums.
41. Jo, ja kāds jūs dzirdinās ar kausu ūdens tāpēc, ka jūs Kristum piederat, patiesi Es jums saku: tam viņa alga nezudīs.
42. Un, ja kāds apgrēcina kādu no šiem mazajiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāk, ja tam dzirnu akmeni pie kakla piekārtu un to iemestu jūrā.
43. Vai, ja tevi tava roka apgrēcina, nocērt to; tev labāk kā kroplim ieiet dzīvībā, nekā ar divām rokām noiet ellē, neizdzēšamā ugunī.
44. Kur viņu tārps nemirst un uguns neizdziest.
45. Un, ja tava kāja tevi apgrēcina, tad nocērt to; tev ir labāk, ka tu tizls noej dzīvībā, nekā kad tev ir divas kājas, un tu topi mests ellē.
46. Kur viņu tārps nemirst un uguns neizdziest.
47. Un, ja tava acs tevi apgrēcina, izrauļ to; tev ir labāk ar vienu aci ieiet Dieva valstībā, nekā kad tev ir divas acis, un tu topi iemests ellē.
48. Kur viņu tārps nemirst un uguns neizdziest.
49. Jo ikviens ugunī taps sālīts.
50. Sāls ir laba lieta, bet, ja sāls tapusi nesālīga, ar ko tad jūs to darīsīt derīgu? Turiet sāli sevī un turiet mieru savā starpā.

1. Un, no turienes cēlies, Jēzus nāk Jūdejas robežās, gar Jordānas otru pusi; un ļaudis nāca atkal kopā pie Viņa, un Viņš, kā parasts, tos atkal mācīja.
2. Un pienāca farizeji un, Viņu kārdinādami, jautāja Viņam: Vai vīram atļauts no savas sievas šķirties?
3. Bet Viņš atbildēdams tiem sacīja: Ko Mozus jums ir pavēlējis?
4. Bet tie sacīja: Mozus atļāvis rakstīt šķiršanās rakstu un šķirties.
5. Un Jēzus tiem sacīja: Jūsu cietās sirds dēļ viņš jums šo bausli rakstījis.
6. Bet no pasaules iesākuma Dievs viņus radījis vīru un sievu.
7. Tādēļ cilvēks atstās savu tēvu un māti,
8. un tie divi būs viena miesa. Tad nu tie nav vairs divi, bet viena miesa.
9. Tāpēc, ko Dievs savienojis, to cilvēks lai nešķir.
10. Un mājās Viņa mācekļi jautāja Viņam par to pašu lietu.
11. Un Viņš tiem saka: Ja kas no savas sievas šķiras un citu precē, tas laulību pārkāpj pret viņu.
12. Un, ja sieva no sava vīra šķiras un ar citu apprecējas, tā pārkāpj laulību.
13. Un tie atnesa bērniņus pie Jēzus, lai Viņš tos aizskartu. Bet mācekļi tos aprāja.
14. Bet Jēzus, to redzēdams, apskaitās un tiem sacīja: Laidiet bērniņus pie Manis, neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība.
15. Patiesi Es jums saku: kas Dieva valstību nedabū kā bērniņš, tas nenāks tur iekšā.
16. Un Viņš tos apkampa, rokas tiem uzlika un tos svētīja.
17. Un, kad Viņš bija izgājis uz ceļu, tad kāds pieskrēja un, ceļos nometies, Viņu lūdza: Labais Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgu dzīvību?
18. Bet Jēzus uz to sacīja: Kāpēc tu Mani sauc labu? Neviena nav labs kā vienīgi Dievs.
19. Tu baušļus zini: tev nebūs nokaut; tev nebūs laulību pārkāpt; tev nebūs zagst; tev nebūs dot nepatiesu liecību; nelaupi; godā savu tēvu un māti.
20. Bet tas Viņam teica: Mācītāj, šo visu es esmu turējis kopš savas jaunības.
21. Bet Jēzus, viņu uzlūkodams, iemīlēja viņu un sacīja: Vienas lietas tev trūkst - ej, pārdod visu, kas tev ir, un dod nabagiem; tad tev būs manta debesīs; ņem krustu un seko Man.
22. Bet tas, par šo vārdu noskumis, aizgāja bēdīgs; jo viņš bija ļoti bagāts.
23. Un Jēzus skatījās apkārt un saka uz Saviem mācekļiem: Cik grūti bagātie ieies Dieva valstībā!
24. Un mācekļi iztrūcinājās par Viņa vārdiem. Bet Jēzus atkal griežas pie tiem un saka: Bērni, cik grūti ir ieiet Dieva valstībā!
25. Vieglāk ir kamielim iziet caur adatas aci nekā bagātam ieiet Dieva valstībā.
26. Bet tie vēl vairāk pārbijās un sacīja savā starpā: Kas tad var tapt glābts?
27. Jēzus, tos uzlūkodams, saka: Cilvēkiem tas neiespējams, bet ne Dievam, jo Dievam visas lietas iespējam.
28. Pēteris sāka uz Viņu runāt: Redzi, mēs visu esam atstājuši un Tev staigājuši pakal.
29. Jēzus teica: Patiesi Es jums saku: neviena nav, kas atstājis namu vai brāļus, vai māsas, vai māti, vai tēvu, vai bērnus, vai tīrumus Manis un evaņģēlija dēļ,
30. kas nedabūtu simtkārtīgi jau šinī laikā namus un brāļus, un māsas, un mātes, un bērnus, un tīrumus, kaut arī ar vajāšanām, un nākošā laikā mūžīgu dzīvību.
31. Bet daudzi, kas pirmie, būs pēdējie, un pēdējie būs pirmie.
32. Bet tie bija ceļā, iedami augšup uz Jeruzālemi. Un Jēzus gāja viņiem pa priekšu, un tie iztrūcinājās un bailēs Viņam sekoja. Un Viņš ņēma pie Sevis tos divpadsmit un sāka uz tiem runāt, kas Viņam notikšot:
33. Redzi, mēs ejam uz Jeruzālemi, un Cilvēka Dēlu nodos augstajiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tie Viņu notiesās uz nāvi un Viņu nodos pagāniem.
34. Un tie Viņu apmēdīs un apspļaudīs un To šautīs un nonāvēs; un Viņš pēc trim dienām celsies augšām.
35. Tad Jēkabs un Jānis, Cebedeja dēli, pie Viņa piegāja un Tam sacīja: Mācītāj, mēs gribam, ka Tu mums darītu, ko Tev lūgsim.

36. Un Viņš uz tiem sacīja: Ko jūs gribat, lai Es jums daru?
37. Bet tie Viņam sacīja: Dod mums, ka mēs varam sēdēt Tavā godībā, viens pa Tavu labo roku un otrs pa kreiso roku.
38. Bet Jēzus tiem sacīja: Jūs nezināt, ko jūs lūdzat. Vai jūs varat dzert to biķeri, ko Es dzeru, vai tapt kristīti ar to kristību, ar ko Es topu kristīts?
39. Bet tie uz Viņu sacīja: Varam. Bet Jēzus tiem sacīja: Jūs gan to biķeri dzersit, ko Es dzeru, un tapsit kristīti ar to kristību, ar ko Es topu kristīts.
40. Bet sēdēt pie Manas labās vai kreisās rokas Man nepiederas dot, bet tiks piešķirts tiem, kuriem tas ir sataisīts.
41. Un, kad tie desmit to dzirdēja, tad tie sāka skaisties par Jēkabu un Jāni.
42. Bet Jēzus tos pasauca un saka tiem: Jūs zināt, ka tie, ko par tautu valdniekiem tur, tie tās apspiež, un viņu lielie kungi tām dara pāri.
43. Bet tā lai nav jūsu starpā; bet, ja kas no jums grib tapt liels, tas lai ir jūsu sulainis.
44. Un, ja kas starp jums grib būt pirmais, tas lai ir visu kalps.
45. Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un Savu dzīvību atdotu par atpirkšanas maksu par daudziem.
46. Un tie nāk uz Jēriku; un, Viņam ar Saviem mācekļiem un daudz ļaudīm no Jērikas izejot, Timeja dēls Bartimejs, kāds akls nabags, sēdēja ceļmalā.
47. Un izdzirdis, ka tas esot Jēzus no Nacaretas, viņš sāka saukt un sacīt: Jēzu, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani!
48. Un daudzi to apsauca, lai paliek klusu. Bet tas jo vairāk brēca: Dāvida dēls, apžēlojies par mani!
49. Un Jēzus apstājies sacīja: Ataiciniet viņu. Un tie aicināja aklo, tam sacīdami: Turi drošu prātu, celies, Viņš tevi aicina.
50. Un, savu apmetni nometis, tas cēlās un nāca pie Jēzus.
51. Un Jēzus griezās pie tā un sacīja: Ko tu gribi, lai Es tev daru? Bet aklais Viņam sacīja: Rabuni, ka es varētu redzēt.
52. Un Jēzus tam sacīja: Ej, tava ticība tev palīdzējusi. Un tūdaļ tas kļuva redzīgs un pa ceļu Viņam sekoja.

1. Un, kad tie tuvojās Jeruzālemei, nākdami uz Betfagu un Betāniju pie Eļļas kalna, tad Viņš sūta divus no Saviem mācekļiem
2. un tiem saka: Noeita ciemā, kas jūsu priekšā, un iegājuši jūs tūdaļ atradīsiet piesietu kumeļu, uz kura vēl neviens cilvēks nav sēdējis. Atrasisījuši to atvediet.
3. Un, ja kas jums sacīs: ko jūs te darāt? - tad atsakait: Tam Kungam tā vajag. Un tūdaļ tas to atsūtīs šurp.
4. Un tie nogāja un atrada kumeļu ārā uz ielas pie durvīm piesietu un to atraisīja.
5. Un kādi no tiem, kas tur stāvēja, viņiem sacīja: Ko jūs darāt, ka atraisāt kumeļu?
6. Bet viņi tiem sacīja, kā Jēzus bija pavēlējis. Un tie viņiem atļāva.
7. Un viņi kumeļu atved pie Jēzus, uzliek tam savas drēbes, un Viņš sēdās tam virsū.
8. Un daudzi izklāja savas drēbes uz ceļa; un citi kaisīja zarus, ko tie bija nocirtuši laukos.
9. Un tie, kas gāja priekšā un kas sekoja, sauca: Ozianna, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā!
10. Lai ir slavēta mūsu tēva Dāvida valstība, kas nāk. Ozianna augstībā!
11. Un Jēzus iegāja Jeruzālemē Templī. Un, kad Viņš visu visapkārt bija uzlūkojis un jau vakars bija, Viņš izgāja ar tiem divpadsmit uz Betāniju.
12. Un otrā dienā, kad tie no Betānijas izgāja, tad Viņam gribējās ēst.
13. Un, ieraudzījis no tālienes kādu vīges koku, kam bija lapas, Viņš piegāja pie tā, vai tanī ko neatrastu; un, pie tā piegājis, Viņš neatrada nekā kā vien lapas, jo nebija vīgu laiks.
14. Un Jēzus sāka par to runāt un sacīja: Lai neviens nemūžam vairs neēd augļus no tevis. Un Viņa mācekļi klausījās.
15. Un tie nāk uz Jeruzālemi. Un, Templī iegājis, Viņš sāk izdzīt tos, kas pārdeva un pirka Templī, un apgāza mijēju galdus un baložu pārdevēju solus
16. un neļāva nevienu lietu nest caur Templī.
17. Un Viņš mācīja un tiem sacīja: Vai nav rakstīts: Mans nams taps nosaukts lūgšanas nams visām tautām. - Bet jūs to esat padarījuši par slepkavu bedri.
18. Un rakstu mācītāji un augstie priesteri to dzirdēja un meklēja Viņu nogalināt; jo tie bijās no Viņa, tāpēc ka Viņa mācība bija aizrāvusi visus ļaudis.
19. Un, vakaram metoties, viņi izgāja no pilsētas ārā.
20. Un, rīta agrumā garām iedami, tie redzēja to vīges koku nokaltušu no pašām saknēm.
21. Un Pēteris atminējies Jēzum sacīja: Mācītāj, redzi, tas vīges koks, ko Tu esi nolādējis, ir nokaltis.
22. Un Jēzus atbildēja un tiem saka: Ticiet uz Dievu.
23. Jo patiesi Es jums saku: ja kas šim kalnam sacīs: celies un meties jūrā! - un nešaubīsies savā sirdī, bet ticēs, ka notiks, ko viņš saka, tad viņam tas notiks.
24. Tāpēc Es jums saku: visu, ko jūs lūgdami lūgsit, ticiet, ka jūs dabūsit, tad tas jums notiks.
25. Un, kad jūs stāvat, Dievu lūgdami, tad piedodiet, ja jums kas ir pret kādu, lai arī jūsu Tēvs, kas debesīs, jums piedod jūsu pārkāpumus,
26. bet, ja jūs nepiedodat, tad arī jūsu Tēvs debesīs jūsu pārkāpumus nepiedos.
27. Un tie nāk atkal uz Jeruzālemi, un, Viņam Templī staigājot, nāk pie Viņa augstie priesteri un rakstu mācītāji, un vecaji
28. un Tam saka: Kādā pilnvarā Tu šo visu dari? Un kas Tev šo pilnvaru devis to darīt?
29. Bet Jēzus tiem sacīja: Es jums kaut ko vaicāšu, un atbildiet Man; tad Es jums sacīšu, kādā pilnvarā Es to daru.
30. Vai Jāņa kristība bija no debesīm vai no cilvēkiem? Atbildiet Man.
31. Un tie sprieda savā starpā un sacīja: Ja mēs sakām: no debesīm, - tad Viņš sacīs: kāpēc tad jūs viņam neesat ticējuši?
32. Bet vai lai sakām: no cilvēkiem? Viņi bijās no ļaudīm. Jo visi par Jāni domāja, ka tas patiesi bijis pravietis.
33. Un tie atbildēdami Jēzum saka: Mēs nezinām. Un Jēzus tiem saka: Tad Es arīdzan jums nesaku, kādā pilnvarā Es to daru.

1. Un Viņš tiem iesāka runāt līdzībās: Kāds cilvēks stādīja vīnadārzu un ap to uzcēla sētu, un raka vīna spaidu, un uzcēla torni, un to izdeva vīna dārzniekiem, un aizceļoja.
2. Un, kad bija laiks, viņš sūtīja pie vīna dārzniekiem kādu kalpu saņemt no dārzniekiem savu tiesu vīnadārza augļu.
3. Bet viņi to ņēma un šauta un sūtīja tukšā atpakaļ.
4. Un viņš sūtīja atkal citu kalpu pie tiem; un to tie sasita un apsmēja.
5. Un viņš sūtīja vēl citu. Un šo tie nonāvēja. Un vēl daudz citus; un no tiem tie citus šauta un citus nonāvēja.
6. Un viņam bija vēl viens vienīgs dēls, ko viņš mīlēja, arī to viņš beidzot pie tiem sūtīja un sacīja: taču no mana dēla tie bīsies.
7. Bet šie vīna dārznieki sacīja cits uz citu: šis ir tas mantinieks! Nāciet, nokausim to, tad mantojums būs mūsu.
8. Un tie viņu ņēma, nokāva un izmeta no vīnadārza ārā.
9. Ko nu vīnadārza kungs darīs? Viņš nāks un nogalinās dārzniekus un izdos vīnadārzu citiem.
10. Vai jūs šo vārdu neesat lasījuši? Tas akmens, ko nama cēlēji atmetuši, ir kļuvis par stūra akmeni:
11. no Tā Kunga tas ir un ir brīnums mūsu acīs.
12. Un tie meklēja Viņu rokā dabūt un bijās no ļaudīm, jo tie nomanīja, ka Viņš uz tiem šo līdzību bija sacījis; un, Viņu atstājuši, tie aizgāja.
13. Un tie sūta pie Viņa kādus no farizejiem un Hēroda sulaiņiem, lai Viņu ķertu Viņa runā.
14. Un tie nāca un Viņam saka: Mācītāj, mēs zinām, ka Tu esi patiesīgs un negribi iztapt nevienam; jo Tu neuzlūko cilvēka vaigu, bet māci patiesi Dieva ceļu: vai ir atļauts dot ķeizaram nodevas vai ne? Vai lai dodam vai nedodam?
15. Bet, viņu viltību pazīdams, Viņš tiem sacīja: Kam jūs Mani kārdināt? Atnesiet Man denāriju, lai Es to redzu.
16. Un tie atnesa. Tad Viņš tiem saka: Kā attēls šis ir un uzraksts? Bet tie Viņam sacīja: Ķeizara.
17. Un Jēzus tiem sacīja: Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder. Un tie izbrīnījās par Viņu.
18. Un sadūķeji, kas saka augšāmcelšanos neesam, nāca pie Viņa un Viņu jautāja, sacīdami:
19. Mācītāj, Mozus mums ir rakstījis: ja kam brālis mirst, kas sievu atstāj bez bērniem, tad viņa brālim tā sieva jāapņem un savam brālim jārada dzimums.
20. Tad nu bija septiņi brāļi. Un pirmais apņēma sievu un mirdams neatstāja dzimuma.
21. Un otrs viņu apņēma un nomira, un tas arī neatstāja dzimuma. Un tāpat trešais.
22. Un visi septiņi to apņēma un bērnu neatstāja. Beidzot pēc visiem nomira arī sieva.
23. Tad nu pie augšāmcelšanās, kad tie augšāmcelsies, kuram no viņiem tā sieva piederēs? Jo visiem septiņiem tā bijusi par sievu.
24. Jēzus tiem sacīja: Vai jūs nealojaties, tādēļ ka jūs rakstus neprotat, nedz Dieva spēku?
25. Jo, kad tie celsies augšām no miroņiem, tad tie nedz precēs, nedz taps precēti, bet tie būs kā eņģeļi debesīs.
26. Bet par mirušiem, ka tie taps uzmodināti, vai jūs Mozus grāmatā neesat lasījuši, ka Dievs pie ērkšķu krūma uz to runājis, sacīdams: Es esmu Ābrahāma Dievs un Īzāka Dievs, un Jēkaba Dievs.
27. Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs! Jūs ļoti alojaties.
28. Un kāds no rakstu mācītājiem, kas bija noklausījies šai viņu sarunā, ka Viņš tiem labi bija atbildējis, nāca un Viņam vaicāja: Kurš ir augstākais bauslis par visiem?
29. Jēzus atbildēja: Augstākais ir: klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir viens vienīgs Kungs.
30. Un tev būs To Kungu savu Dievu mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka.
31. Otrs ir šis: tev būs mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu; cita lielāka baušļa par šiem nav.
32. Un rakstu mācītājs Viņam sacīja: Gan labi, Mācītāj, tas ir tiesa, ko Tu sacījis: viens vienīgs Dievs ir, un cita nav kā Viņš vien,

33. un: To mīlēt no visas sirds un no visa prāta, un no visas dvēseles, un no visa spēka, un tuvāko mīlēt kā sevi pašu - tas ir vairāk nekā visi dedzināmie un citi upuri.
34. Un Jēzus, redzēdams, ka tas gudri bija atbildējis, uz to sacīja: Tu neesi tālu no Dieva valstības. Un neviens vairs neuzdrošinājās Viņam jautāt.
35. Un Jēzus atbildēja un sacīja, mācīdams Templī: Kā rakstu mācītāji saka, ka Kristus esot Dāvida dēls?
36. Jo tas pats Dāvids ir sacījis Svētā Gara spēkā: Tas Kungs ir sacījis uz manu Kungu: sēdies pa Manu labo roku, tiekāms Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām.
37. Dāvids pats Viņu sauc par Kungu; kā tad Tas ir viņa dēls? Un lielais ļaužu pulks Viņu labprāt klausījās.
38. Un Viņš Savā mācībā sacīja: Sargaities no rakstu mācītājiem, kam tīk garos svārkos staigāt un tirgus laukumos tapt sveicinātiem
39. un sinagogās sēdēt pirmajās vietās un goda vietās viesībās,
40. kas aprij atraitņu namus un liekulībā tur garas lūgšanas. Šie dabūs jo grūtu sodu.
41. Un Jēzus nosēdās ziedojumu šķirstam pretī un skatījās, kā ļaudis naudu meta šķirstā; un daudz bagātu iemeta daudz.
42. Un kāda nabaga atraitne nāca un iemeta divi artavas, tas ir viens kvadrants.
43. Un Viņš pieaicināja Savus mācekļus un tiem sacīja: Patiesi Es jums saku: šī nabaga atraitne vairāk ir iemetusi nekā visi, kas ziedojumus šķirstā ir metuši.
44. Jo visi no savas pārpilnības ir metuši; bet šī no savas nabadzības ir iemetusi visu, kas tai bija, visu savu padomu.

1. Un, Viņam no Tempļa izejot, kāds no Viņa mācekļiem uz To saka: Mācītāj, lūk, kādi akmeņi un kādas ēkas.
2. Un Jēzus tam sacīja: Vai tu visas šīs lielās ēkas redzi? Tur akmens uz akmens netaps atstāts, kas netaptu nopostīts.
3. Un, kad Viņš sēdēja Eļļas kalnā Templim pretī, tad Pēteris, Jēkabs, Jānis un Andrejs Viņu jautāja atsevišķi:
4. Saki mums, kad tas būs un kāda būs zīme, kad viss tas piepildīsies?
5. Bet Jēzus iesāka tiem sacīt: Pielūkojiet, ka neviens jūs nepieviļ.
6. Jo daudzi nāks Manā Vārdā, sacīdami: Es tas esmu; un daudzus pievils.
7. Bet, kad jūs dzirdēsiet par kariem un kara daudzinašanu, tad nebīstieties, tam jānotiek; bet gals vēl nav klāt.
8. Jo tauta celsies pret tautu un valsts pret valsti, un vietām būs zemestrīces un bada laiki. Tas būs lielo bēdu iesākums.
9. Bet lūkojiet jūs uz sevi pašiem, jo tie jūs nodos augstās tiesās, un jūs tapsit šausīti sinagogās un Manis dēļ vesti valdnieku un ķēniņu priekšā, tiem par liecību.
10. Un evaņģēlijam papriekš jātop sludinātam visām tautām.
11. Kad nu tie jūs vedīs, jūs nododami, tad nebēdājieties iepriekš; kas jums tanī pašā stundā taps dots, to runāji; jo jūs neesat tie, kas runā, bet Svētais Gars.
12. Bet tad brālis brāli nodos uz nāvi un tēvs bērnu, un bērni celsies pret vecākiem un viņus nonāvēs.
13. Un visi jūs ienīdīs Mana Vārda dēļ; bet, kas pastāv līdz galam, tas taps izglābts.
14. Bet, kad jūs redzēsiet postīšanas negantību stāvam, kur neklājas, - kas to lasa, tas lai to labi apdomā, - tad lai bēg uz kalniem tie, kas ir Jūdejas zemē.
15. Un, kas uz jumta ir, tas lai nenokāpj, nedz ieiet savā namā kaut ko iznest.
16. Un, kas ir laukā, tas lai neatgriežas atpakaļ paņemt savas drēbes.
17. Bet vai grūtajām un zīdītājām tanīs dienās!
18. Bet lūdziet, lai tas nenotiek ziemas laikā.
19. Jo tanī laikā būs tādas lielas bēdas, kādas nav bijušas no paša iesākuma, kopš Dievs pasauli radījis, līdz šim, un kādu arī vairs nebūs.
20. Un, ja Tas Kungs šīs dienas nesaīsinātu, tad neviens netaptu izglābts; bet izredzēto dēļ, ko Viņš izredzējis, Viņš tās dienas ir saīsinājis.
21. Un, ja kas tad jums sacīs: redzi, šis ir Kristus, - vai: redzi, tur Viņš ir, - tad neticiet.
22. Jo viltus kristi un viltus pravieši celsies un darīs zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja tas varētu notikt, arī izredzētos.
23. Bet jūs pielūkojiet; Es jums visu to iepriekš esmu sacījis.
24. Bet tanīs dienās, pēc tām bēdām, saule aptumšosies un mēness nedos savu spīdumu,
25. un zvaigznes kritīs no debesīm, un debess stiprumi sakustēsies.
26. Un tad redzēs Cilvēka Dēlu nākam padebesīs ar lielu spēku un godību.
27. Un tad Viņš sūtīs Savus eņģeļus un sapulcinās Savus izredzētos no četriem vējiem, no zemes gala līdz debess galam.
28. Bet mācaities līdzību no vīģes koka: kad viņa zars jau iezeļ un lapas plaukst, tad jūs nomanāt, ka vasara ir tuvu!
29. Tā arī dzīvē, kad jūs visu šo redzēsiet notiekam, tad zināit, ka tas ir tuvu priekš durvīm.
30. Patiesi Es jums saku: šis cilts nezudīs, tiekāms viss tas nebūs noticis.
31. Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs.
32. Bet par to dienu vai stundu neviens nezina, ne eņģeļi debesīs, ne Dēls, kā vien Tēvs.
33. Pielūkojiet, esiet modrīgi, jo jūs nezīnāt, kad tas laiks ir.
34. Tas ir, kā kad kāds cilvēks aizceļodams atstāja savu namu un deva saviem kalpiem visu varu, ikkatram savu darbu, un pavēlēja durvju sargam būt nomodā.

35. Tad nu esiet nomodā! Jo jūs nezināt, kad nama kungs nāk, vai vakarā, vai nakts vidū, vai gaiļos,
vai no rīta agri,
36. ka tas, piepeši nākdams, jūs neatrod guļam.
37. Bet ko Es jums saku, to Es saku visiem. Esiet nomodā!

1. Un pēc divām dienām bija Pashā un Neraudzētās maizes svētki. Un augstie priesteri un rakstu mācītāji meklēja, kā tie Jēzu ar viltu varētu saņemt un nokaut,
2. jo tie sacīja: Tik ne svētkos, lai neceļas starp ļaudīm dumpis.
3. Un, kad Viņš bija Betānijā, spītālīgā Sīmaņa namā, un sēdēja pie galda, tad kāda sieva nāca; tai bija akmens trauciņš ar ļoti dārgu un tīru nardes eļļu, un, trauciņu sasitusi, tā to lēja uz Viņa galvu.
4. Un tur bija kādi, kas pie sevis apskaitās un sacīja: Kā labad šī eļļas izšķērdēšana?
5. Jo šo eļļu varēja pārdot dārgāk nekā par trīs simti denārijiem un izdalīt nabagiem. Un tie izteica viņai pārmetumus.
6. Bet Jēzus sacīja: Lieciet viņu mierā! Ko jūs viņu mokāt? Tā labu darbu pie Manis ir darījusi.
7. Jo nabagi ir arvienu pie jums, un, kad gribat, jūs tiem varat labu darīt; bet Es neesmu arvienu pie jums.
8. Šī ir darījusi, ko spējusi: tā jau iepriekš Manu miesu ir svaidījusi bērēm.
9. Patiesi Es jums saku: kur vien evaņģēliju sludinās pa visu pasauli, tur arī to teiks, ko šī darījusi, viņai par piemiņu.
10. Un Jūda Iskariots, viens no tiem divpadsmit, nogāja pie augstajiem priesteriem, lai tiem Viņu nodotu.
11. Un tie, to dzirdējuši, priecājās un solīja tam dot naudu; un tas meklēja, kā tas Viņu nodotu izdevīgā brīdī.
12. Bet pirmajā Neraudzētās maizes dienā, kad kāva Pashā jēru, Viņa mācekļi Viņam saka: Kur Tu gribi, lai mēs noejam un visu sagatavojam, ka Tu vari ēst Pashā jēru?
13. Un Viņš sūtīja divi no Saviem mācekļiem un tiem sacīja: Noejiet pilsētā. Tur jūs sastapsit cilvēku, kas nes ūdens krūzi. Sekojiet viņam.
14. Un, kur viņš ieiet, tur teiciet tam saimniekam: Mācītājs saka: kur ir Man tā vieta, kur ar Saviem mācekļiem varu ēst Pashā jēru? -
15. Un viņš jums rādīs lielu, segām izklātu, sagatavotu istabu. Sataisiet tur mums visu.
16. Un Viņa mācekļi izgāja un nāca pilsētā, un atrada tā, kā Viņš tiem bija sacījis, un sataisīja Pashā jēra mielastu.
17. Un, kad vakars metās, Viņš nāca ar tiem divpadsmit.
18. Un, tiem pie galda sēžot un ēdot, Jēzus sacīja: Patiesi Es jums saku: viens no jums, kas ar Mani ēd, Mani nodos.
19. Un tie sāka skumt, un cits pēc cita Viņam sacīja: Taču ne es?
20. Bet Viņš tiem sacīja: Viens no tiem divpadsmit, kas ar Mani mērc bļodā.
21. Cilvēka Dēls gan aiziet tā, kā par Viņu ir rakstīts. Bet vai tam cilvēkam, kas Cilvēka Dēlu nodod! Šim cilvēkam būtu labāk, ka tas nemaz nebūtu dzimis.
22. Un, tiem ēdot, Jēzus ņēma maizi, svētīja to, pārlauza un tiem to deva un sacīja: Ņemiet, tā ir Mana miesa.
23. Un Viņš ņēma biķeri, pateicās un tiem to deva. Un tie visi dzēra no tā.
24. Un Viņš tiem sacīja: Šīs ir Manas derības asinis, kas par daudziem top izlietas.
25. Patiesi Es jums saku, ka Es vairs nedzeršu no vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad Es to no jauna dzeršu Dieva valstībā.
26. Un, pateicības dziesmu dziedājuši, tie izgāja uz Eļļas kalnu,
27. un Jēzus tiem saka: Jūs visi apgrēcināsities, jo stāvs rakstīts: Es ganu sitīšu, un avis taps izklīdinātas.
28. Bet, kad Es celšos augšām, tad Es jūsu priekšā gribu noiет uz Galileju.
29. Bet Pēteris Viņam sacīja: Un, ja visi apgrēcinātos, tomēr es ne.
30. Un Jēzus tam sacīja: Patiesi Es tev saku: šodien, šinī naktī, pirms gailis otrreiz dziedās, tu Mani trīskārt aizliegsi.
31. Bet tas runāja vēl daudz vairāk: Jebšu man būtu līdz ar Tevi jāmirst, taču es Tevi nekad neaizliegšu. Un tāpat arī visi sacīja.

32. Un tie nāca uz kādu vietu, kurai vārds Ģetzemane, un Viņš Saviem mācekļiem saka: Palieciet šeit, kamēr Es Dievu lūgšu.
33. Un Viņš paņēma līdzi Pēteri, Jēkabu un Jāni un iesāka baiļoties un trīcēt,
34. un tiem saka: Mana dvēsele ir noskumusi līdz nāvei. Palieciet šeit un esiet nomodā.
35. Un, nedaudz pagājis, Viņš krita pie zemes un lūdza, ja tas varētu būt, lai tā stunda Viņam aizietu garām.
36. Un Viņš sacīja: Aba, Tēvs! Tu spēj visu. Ņem šo biķeri no Manis! Tomēr ne ko Es gribu, bet ko Tu gribi.
37. Un Viņš nāk un atrod tos guļam un saka Pēterim: Sīmani, tu guli? Vai tu nevienu stundu nespēj būt nomodā?
38. Esiet nomodā un lūdziet Dievu, ka neiekrītat kārdināšanā. Gars gan ir labprātīgs, bet miesa ir vāja.
39. Un Viņš, atkal nogājis, Dievu lūdza, sacīdams tos pašus vārdus.
40. Un Viņš griezās atpakaļ un atrada tos atkal guļam, jo viņu acis bija miega pilnas, un tie nezināja, ko Viņam atbildēt.
41. Un Viņš nāk trešo reizi un tiem saka: Jūs vēl guļat un dusat! Jau diezgan; tā stunda ir nākusi! Redzi, Cilvēka Dēls top nodots grēcinieku rokās.
42. Celieties, ejam; redzi, kas Mani nodod, tas ir klāt.
43. Un tūdaļ, Viņam vēl runājot, atnāca Jūda, viens no tiem divpadsmit, un līdz ar viņu daudz ļaužu ar zobeniem un nūjām no augstajiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un vecajiem.
44. Bet tas, kas Viņu nodeva, tiem bija devis zīmi, sacīdams: Ko es skūpstīšu, tas Viņš ir, To gūstait un To novediet drošībā.
45. Un tas nāca un, tūdaļ Viņam piegājis, saka: Rabi! - un Viņu skūpstīja.
46. Un tie pielika rokas pie Viņa un To saņēma.
47. Bet viens no tiem, kas pie Viņa stāvēja, zobenu izvilcis, cirta augstā priesteru kalpam un tam nocirta ausi.
48. Un Jēzus griezās pie tiem un sacīja: It kā pret kādu laupītāju jūs ar zobeniem un nūjām esat izgājuši Mani gūstīt.
49. Ik dienas Es pie jums esmu sēdējis Tempļi mācīdams, un jūs Mani neesat gūstījuši. Bet lai raksti taptu piepildīti.
50. Tad visi Viņu atstāja un bēga.
51. Un kāds jauneklis Viņam sekoja; tas bija apsedzies ar audeklu uz kailām miesām, un tie pēc tā tvarstīja.
52. Bet, audeklu pamezdams, tas no tiem izbēga plīks.
53. Un tie Jēzu noveda pie augstā priesteru, un tur sapulcējās visi augstie priesteri, vecaji un rakstu mācītāji.
54. Un Pēteris no tālienes Viņam sekoja augstā priesteru pils pagalmā un sēdēja pie sulaiņiem un sildījās pie uguns.
55. Bet augstie priesteri un visa tiesa meklēja liecību pret Jēzu, lai Viņu nonāvētu, un neatrada.
56. Jo daudzi deva viltus liecības pret Viņu, un viņu liecības nebija vienādas.
57. Un citi cēlās un deva nepatiesu liecību pret Viņu, sacīdami:
58. Mēs esam dzirdējuši, ka Viņš sacījis: Es gribu šo rokām taisīto Tempļi noplēst un trijās dienās uzcelt citu, kas nav rokām taisīts.
59. Bet arī šī viņu liecība nebija vienāda.
60. Un augstais priesteris piecēlās, nostājās vidū un jautāja Jēzum, sacīdams: Vai Tu uz to nekā neatbildi, ko šie pret Tevi liecina?
61. Bet Viņš cieta klusu un neatbildēja nekā. Un atkal augstais priesteris Viņam jautāja un sacīja: Vai Tu esi Kristus, Augsti teicamā Dēls?
62. Bet Jēzus sacīja: Tas Es esmu. Un jūs redzēsīt Cilvēka Dēlu sēžam pie Visuspēcīgā labās rokas un nākam ar debess padebešiem.
63. Tad augstais priesteris saplēsa savus svārkus un saka: Kam vēl vajag liecinieku?

64. Jūs Viņa zaimošanu esat dzirdējuši! Kā jums šķiet? Bet tie visi Viņu notiesāja, ka Viņš nāvi esot pelnījis.
65. Un citi sāka Viņu apsplaudīt un apsedza Viņa vaigu, un Viņu sita dūrēm, un Viņam sacīja: Pravieto. Un sulaiņi Viņam sita vaigā.
66. Un, kad Pēteris bija pils pagalmā, nāk viena no augstā priesteru kalponēm
67. un, redzēdama Pēteri sildāmies, to uzlūkoja un sacīja: Tu arī biji ar Jēzu Nacarieti.
68. Bet viņš liedzās, sacīdams: Es Viņu nepazīstu un nesaprotu, ko tu runā. Un tas izgāja priekšnamā.
69. Un kalpone viņu atkal redzēja un sāka stāstīt tiem, kas klāt stāvēja: Šis vīrs ir viens no tiem.
70. Bet viņš atkal liedzās. Un pēc maza brīža tie, kas apkārt stāvēja, atkal Pēterim sacīja: Patiesi, tu esi viens no tiem, jo tu esi galilietis.
71. Un viņš sāka lādēties un dievoties: Es nepazīstu to cilvēku, par ko jūs runājat.
72. Un tūlīņ gailis dziedāja otru reizi; un Pēteris atcerējās tos vārdus, ko Jēzus tam bija sacījis: Pirms gailis divi reizes dziedās, tu Mani trīs reizes aizliegsi. Un, pie atziņas nācis, viņš iesāka raudāt.

1. Un tūlīt rīta agrumā augstie priesteri ar vecajiem un rakstu mācītājiem un visa augstā tiesa taisīja spriedumu un, sasējuši Jēzu, lika To aizvest un nodeva Viņu Pilātam.
2. Un Pilāts Viņam jautāja: Vai Tu esi Jūdu ķēniņš? Un Viņš atbildēdams tam saka: Tu to saki.
3. Un augstie priesteri Viņu smagi apsūdzēja.
4. Bet Pilāts Viņam atkal vaicāja: Vai Tu nekā neatbildi? Redzi, cik smagi tie Tevi apsūdz!
5. Bet Jēzus neatbildēja vairāk nekā, tā ka Pilāts brīnījās.
6. Bet uz svētkiem tas viņiem mēdza atlaist vienu cietumnieku, kuru tie prasīja.
7. Bet tur bija kāds, vārdā Baraba, sagūstīts ar dumpiniekiem, kas dumpī bija izdarījuši slepkavību.
8. Un ļaudis, augšā sanākuši, sāka prasīt, lai tiem tā darītu, kā parasts.
9. Bet Pilāts tiem atbildēja un sacīja: Vai jūs gribat, ka es jums atlaižu Jūdu ķēniņu?
10. Jo viņš zināja, ka augstie priesteri To bija nodevuši aiz skaudības.
11. Bet augstie priesteri sakūdīja ļaudis, lai labāk tiem atlaistu Barabu.
12. Bet Pilāts atkal griezās pie tiem un sacīja: Ko tad lai daru ar To, ko jūs saucat par Jūdu ķēniņu?
13. Bet tie atkal brēca: Sit Viņu krustā!
14. Bet Pilāts tiem sacīja: Ko tad Viņš ļaunu darījis? Bet tie vēl vairāk brēca: Sit Viņu krustā!
15. Bet Pilāts, gribēdams ļaudīm iztapt, tiem atlaida Barabu un Jēzu lika šaust un nodeva, lai sistu krustā.
16. Bet karavīri Viņu noveda pilī, tas ir, pārvaldnieka namā, un sasauca visu pulku.
17. Un tie Viņam apvelk purpura apmetni un, nopinuši ērkšķu vainagu, lika Viņam to galvā
18. un sāka Viņu sveicināt: Sveiks, Jūdu ķēniņ!
19. Un sita Viņam pa galvu ar niedri, un Viņu apspļaudīja, un ceļus locīja un Viņu pielūdza.
20. Un, kad tie Viņu bija apsmējuši, tad Viņam novilka purpura apmetni un Viņam apvilka Viņa paša drēbes, un Viņu aizveda, lai sistu krustā.
21. Un tie piespieda kādu, kas, no lauka nākdams, garām gāja, Sīmani no Kirēnas, Aleksandra un Rufa tēvu, lai tas nestu Viņa krustu.
22. Un tie Viņu noveda Golgatā, kas tiek tulkots: pieres vieta.
23. Un Viņam deva dzert vīnu, sajauktu ar mirrēm, bet Viņš to nepieņēma.
24. Un tie Viņu sita krustā un izdalīja savā starpā Viņa drēbes, mezdami kauliņus par tām, ko kurš dabūtu.
25. Un tā bija trešā stunda, kad Viņu sita krustā.
26. Un bija likts uzraksts Viņa vainas apzīmēšanai: JŪDU ĶĒNIŅŠ.
27. Un līdz ar Viņu sita krustā divi slepkavas, vienu Viņam pa labo, otru pa kreiso roku.
28. Un raksti ir piepildīti, kas saka: Viņš tika ļaundariem pielīdzināts.
29. Un tie, kas gāja garām, Viņu zaimoja, kratīja galvas un sacīja: Redzi, Tempļa noplēsēj un uztaisītāj trijās dienās,
30. palīdzies pats Sev un kāp no krusta zemē.
31. Tāpat arī augstie priesteri ar rakstu mācītājiem Viņu apsmēja un sacīja: Citus Viņš ir pestījis un Sevi pašu Viņš nevar pestīt.
32. Lai nu Kristus, Israēla ķēniņš, no krusta nokāpj, ka mēs redzam un ticam. Un arī tie, kas līdz ar Viņu bija krustā sisti, Viņu zaimoja.
33. Un ap sesto stundu palika tumšs pār visu zemi līdz devītai stundai.
34. Un ap devīto stundu Jēzus stiprā balsī brēca, saukdams: Eloī, Eloī, lamā zabahtani? Tas ir tulkots: Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?
35. Un daži no tiem, kas tur klāt stāvēja, to dzirdēdami, sacīja: Redzi, Viņš sauc Ēliju.
36. Bet viens aizskrēja, pildīja sūkli ar etiķi un to lika uz niedri, un deva Viņam dzert, sacīdams: Pagaidiet, redzēsim, vai Ēlija nāks un Viņu noņems.
37. Bet Jēzus stiprā balsī iekliedzās un nomira.
38. Un priekšgars Templī pārplīsa divos gabalos no augšas līdz zemei.
39. Bet virsnieks, kas tur klāt stāvēja Viņam pretī, redzēdams, ka Viņš tādā veidā bija miris, sacīja:

Patiesi, šis cilvēks bija Dieva Dēls.

40. Un tur bija arī sievas, kas no tālienes skatījās; starp tām bija Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba jaunākā un Jāzēpa māte, un Salome.

41. Tās, kad Viņš bija Galilejā, Viņam bija gājušas pakaļ un Viņam kalpojušas un daudz citas, kas līdz ar Viņu bija nākušas uz Jeruzālemi.

42. Kad jau vakars metās un tā kā bija sataisāmā diena, tas ir, sabata priekšvakars,

43. Jāzeps no Arimatijas, cienīts runas kungs, kas pats arīdzan gaidīja Dieva valstību, iegāja droši pie Pilāta un izlūdzās Jēzus miesas.

44. Bet Pilāts brīnījās, ka Viņš jau bija nomiris, un, virsnieku aicinājis, tam jautāja, vai jau ilgi, kamēr Viņš miris?

45. Un, to no virsnieka dabūjis zināt, viņš atvēlēja Jāzēpam Jēzus miesas.

46. Un tas, nopircis smalku audeklu, Jēzu noņēma un ietina tai audeklā un ielika Viņu kapā, kas klintī bija izcirsts, un akmeni pievēla pie kapa durvīm.

47. Bet Marija Magdalēna un Marija, Jozēta māte, skatījās, kur Viņš tapa nolikts.

1. Un, kad sabata diena bija pagājusi, tad Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba māte, un Salome pirka dārgas svaidāmās zāles, lai ietu un Jēzu svaidītu.
2. Un pirmajā nedēļas dienā ļoti agri, saulei lecot, tās gāja uz kapu
3. un runāja savā starpā: Kas mums novels akmeni no kapa durvīm?
4. Un paskatīdamās tās redzēja, ka akmens bija novels; tas bija ļoti liels.
5. Un, kapā iegājušas, tās redzēja kādu jaunekli pa labo roku sēžam, apģērbtu garās baltās drēbēs. Un tās izbijās.
6. Viņš tām sacīja: Nebīstieties! Jūs meklējat Jēzu no Nacaretas, kas bija krustā sist; Viņš ir augšāmcēlies, Viņa nav šeit: redziet šo vietu, kur Viņu nolika;
7. bet noeita un sakait to Viņa mācekļiem un Pēterim, ka Viņš jums pa priekšu noies uz Galileju, tur jūs Viņu redzēsiet, kā Viņš jums ir sacījis.
8. Un tās izgāja ārā un bēga no kapa, jo drebēšana un bailes tās bija pārņēmušas, tās nesacīja nevienam nenieka, jo tās bijās.
9. Bet, uzcēlies pirmajā nedēļas dienā rīta agrumā, Jēzus parādījās papriekš Marijai Magdalēnai, no kuras Viņš septiņus ļaunus garus bija izdzinis.
10. Šī gāja un pasludināja to tiem, kas ar Viņu bijuši un tagad skuma un raudāja.
11. Un tie, dzirdēdami, ka Viņš esot dzīvs un tā Viņu redzējusi, neticēja.
12. Bet pēc tam, kad divi no tiem staigāja, Jēzus, tiem uz lauku ejot, parādījās citā veidā.
13. Un tie arīdzan nogājuši to pārējiem pasludināja, tomēr arī tiem viņi neticēja.
14. Bet pēc tam Viņš parādījās tiem vienpadsmit pie galda sēžot un norāja viņu neticību un cietsirdību, ka tie nebija ticējuši tiem, kas pēc Viņa augšāmcelšanās Viņu jau bija redzējuši.
15. Un Viņš tiem sacīja: Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai.
16. Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts, bet, kas netic, tiks pazudināts.
17. Bet šīs zīmes ticīgiem ies līdz: Manā Vārdā tie ļaunus garus izdzīs, jaunām mēlēm runās,
18. tie ar rokām pacels čūskas, un, kad tie dzers nāvīgas zāles, tad tās tiem nekaitēs. Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli.
19. Un Tas Kungs, kad Viņš ar tiem bija runājis, ir uzņemts debesīs un sēž pie Dieva labās rokas.
20. Un tie izgāja un mācīja visās malās, un Tas Kungs tiem darbā palīdzēja un vārdu apstiprināja ar līdzejošām zīmēm.

Lūkas evaņģēlijs

1. Kad jau daudzi sākuši aprakstīt lietas, kas notikušas mūsu starpā,
2. kā tās mums atstāstījuši pirmie aculiecinieki un Dieva vārda kalpi,
3. tad arī es, visam no sākuma izsekojis, nolēmu tev, cienījamo Teofil, to pēc kārtas uzrakstīt,
4. lai tu pārliedzinātos par tās mācības patiesību, kas tev darīta zināma.
5. Jūdejas ķēniņa Hēroda laikā dzīvoja priesteris no Abija vienības Caharija un viņa sieva no Ārona cilts, vārdā Elizabete.
6. Viņi abi bija taisni Dieva priekšā un staigāja nevainojami visos Tā Kunga baušļos un likumos.
7. Tiem nebija neviena bērna, jo Elizabete bija neauglīga, un abi bija jau labi gados.
8. Bet notika, kad Caharija pēc savas kārtas izpildīja priesteru pienākumus Dieva priekšā
9. un pēc priesteru paražas viņam pienācās ieiet Tā Kunga namā un kvēpināt,
10. bet viss ļaužu pulks ārā lūdza Dievu kvēpināmā stundā,
11. tad viņam Tā Kunga eņģelis parādījās, stāvēdams kvēpināmā altāra labajā pusē.
12. Caharija, to redzēdams, izbijās, un bailes to pārņēma.
13. Bet eņģelis uz viņu sacīja: Nebīsties, Caharija, jo tava lūgšana ir paklausīta, un tava sieva Elizabete dzemdēs dēlu, un tu viņa vārdu sauksi: Jānis.
14. Un tev būs prieks un liksmība, un daudzi priecāsies par viņa piedzimšanu.
15. Jo viņš būs liels Tā Kunga priekšā, viņu un stipru dzērienu viņš nedzers, un Svētais Gars viņu piepildīs jau no mātes miesām.
16. Un daudzus Israēla bērnus viņš atgriezīs pie Tā Kunga, viņu Dieva.
17. Un viņš ies Viņa priekšā Ēlijas garā un spēkā, piegriezdams tēvu sirdis bērniem un neklausīgos taisno domām, sagatavodams Tam Kungam padevēģus ļaudis.
18. Caharija sacīja eņģelim: Kā es to zināšu? Jo es pats esmu vecs, un mana sieva arī ir jau labi gados.
19. Eņģelis viņam atbildēja: Es esmu Gabriēls, kas stāv Dieva priekšā, un esmu sūtīts runāt ar tevi un tev pasludināt šo prieka vēsti.
20. Zini, tu tapsi mēms un nevarēsi runāt līdz tai dienai, kad šās lietas notiks, tāpēc ka tu neesi ticējis maniem vārdiem, bet savā laikā tie piepildīsies.
21. Un ļaudis gaidīja Cahariju un brīnījās, ka viņš kavējās Dieva namā.
22. Un, kad viņš iznāca, viņš nevarēja uz tiem runāt, un tie noprata, ka viņš Dieva namā bija redzējis parādīšanu, un viņš tiem meta ar roku un palika mēms.
23. Un, kad viņa kalpošanas laiks izbeidzās, viņš aizgāja uz mājām.
24. Un pēc šīm dienām Elizabete, viņa sieva, tapa grūta un nerādījās ļaudīs piecus mēnešus, sacīdama:
25. To Tas Kungs man darījis; Viņš šīs dienas izraudzījis, lai atņemtu manu negodu ļaužu priekšā.
26. Bet sestajā mēnesī eņģeli Gabriēlu Dievs sūtīja uz Galilejas pilsētu Nacareti
27. pie jaunavas, kas bija saderināta vīram, kam vārds Jāzeps, no Dāvida cilts, un jaunavas vārds bija Marija.
28. Un eņģelis, pie viņas ienācis, sacīja: Esi sveicināta, tu apžēlotā, Tas Kungs ar tevi!
29. Bet viņa iztrūkās par viņa valodu un domāja pie sevis: kas tas par sveicienu?
30. Un eņģelis sacīja: Nebīsties, Marija, jo tu žēlastību esi atradusi pie Dieva.
31. Un redzi, tu tapsi grūta savās miesās un dzemdēsi Dēlu, un sauksi Viņa vārdu: Jēzus.
32. Tas būs liels, un Viņu sauks par Visuaugstākā Dēlu, un Dievs Tas Kungs Tam dos Viņa tēva Dāvida troni,
33. un Viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi, un Viņa valstībai nebūs gala.
34. Bet Marija sacīja eņģelim: Kā tas var notikt? Jo es vīra neapzinos.
35. Tad eņģelis atbildēja un uz to sacīja: Svētais Gars nāks pār tevi, un Visuaugstākā spēks tevi apēnos, tāpēc Tas, kas no tevis dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls.
36. Zini, Elizabete, tava radniece, savā vecumā arī ir grūta ar dēlu un iet tagad sestajā mēnesī - tā, ko dēvē neauglīgu,

37. jo Dievam nekas nav neiespējams.

38. Bet Marija sacīja: Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone, lai notiek ar mani pēc tava vārda. Un eņģelis no viņas aizgāja.

39. Un Marija cēlās tanīs pašās dienās un steigšus gāja kalnos uz pilsētu Jūdā novadā.

40. Iegājusi Caharijas namā, viņa sveicināja Elizabeti.

41. Un notika, kad Elizabete Marijas sveicinājumu dzirdēja, tad bērniņš viņas miesās sāka lēkt, un Elizabete tapa Svētā Gara pilna,

42. un viņa stiprā balsī sauca un sacīja: Tu esi augsti teicama starp sievietēm, un augsti teicams ir tavas miesas auglis.

43. No kurienes man tas, ka mana Kunga māte nāk pie manis?

44. Redzi, tikko tavas sveicināšanas balss atskanēja manās ausīs, tad bērniņš manās miesās ar liksmību sāka lēkt.

45. Labi tai, kas ir ticējusi, ka tas, ko Dievs līcis viņai sacīt, piepildīsies.

46. Un Marija sacīja: Mana dvēsele slavē To Kungu,

47. un mans gars gāvilē par Dievu, manu Pestītāju,

48. jo Viņš ir uzlūkojis savas kalpones zemumu; redzi, no šī laika visi bērnu bērni mani teiks svētīgu,

49. jo Varenais lielas lietas pie manis ir darījis, un svēts ir Viņa Vārds,

50. un Viņa žēlastība paliek uz radu radiem pie tiem, kas Viņu bīstas.

51. Viņš darījis varenus darbus ar Savu elkoni un izklīdinājis tos, kas ir lieli savā sirdsprātā.

52. Viņš varenos nogāzis no augstiem troņiem un paaugstinājis zemos.

53. Izsalkušo Viņš pildījis ar labumiem, un bagātos Viņš atstājis tukšus.

54. Viņš gādājis par Savu kalpu Israēlu un pieminējis Savu žēlastību,

55. kā viņš runājis uz mūsu tēviem, uz Ābrahāmu un viņa dzimumu mūžīgi.

56. Marija palika pie tās kādus trīs mēnešus, pēc tam viņa atgriezās atpakaļ savās mājās.

57. Kad Elizabetei laiks pienāca dzemdēt, viņa dzemdēja dēlu.

58. Un viņas kaimiņi un radi, dzirdējuši, ka Tas Kungs lielu žēlastību tai bija parādījis, priecājās līdz ar viņu.

59. Astotajā dienā tie sanāca bērniņu apgraizīt un gribēja to saukt tēva vārdā par Cahariju.

60. Bet viņa māte atbildēja un sacīja: Nē, to būs saukt Jāni.

61. Tad tie viņai sacīja: Neviena nav tavos rados, kam tāds vārds.

62. Un tie prasīja ar zīmēm no viņa tēva, kā viņš gribētu, lai to sauktu.

63. Tas, galdiņu prasījis, rakstīja: Viņa vārds ir Jānis. Par to visi brīnījās.

64. Un tūdaļ viņa mute atdarījās un viņa mēle atraisījās, un tas runāja, Dievu slavēdams.

65. Tad izbailes uzgāja visiem kaimiņiem, un visā Jūdejas kalnājā runāja par šīm lietām.

66. Un visi, kas to dzirdēja, to paturēja sirdī un sacīja: Kas būs ar šo bērniņu? Jo Tā Kunga roka bija ar viņu.

67. Un viņa tēvs Caharija tapa Svētā Gara pilns, pravietoja un sacīja:

68. Slavēts ir Tas Kungs, Israēla Dievs, jo Tas piemeklējis Savus ļaudis un tiem gādājis pestīšanu

69. un mums uzcēlis pestīšanas ragu Sava kalpa Dāvida namā,

70. kā tas sendienās solījis ar Savu svēto praviešu muti:

71. mūs pestīt no mūsu ienaidniekiem un no visu to rokām, kas mūs ienīst,

72. parādīt žēlastību mūsu tēviem un pieminēt Savu svēto derību,

73. un dot mums stipro solījumu, ko Viņš zvērējis mūsu tēvam Ābrahāmam,

74. ka mēs no savu ienaidnieku rokām pestīti, Viņam bezbailīgi kalpotu

75. svētumā un taisnībā Viņa priekšā visas mūža dienas.

76. Un tevi, bērniņ, sauks par Visuaugstākā pravieti, jo tu iesi Tā Kunga priekšā sataisīt Viņam ceļus,

77. dot Viņa ļaudīm pestīšanas atziņu uz grēku piedošanu

78. mūsu Dieva sirsnīgās žēlastības dēļ, ar ko auseklis no augšienes mūs uzlūkojis,

79. lai spīdētu tiem, kas mīt tumsībā un nāves ēnā, un atgrieztu mūsu soļus uz miera ceļu.

80. Un bērniņš auga un garā stiprinājās un bija tuksnesī līdz tai dienai, kad tam bija stāties Israēla ļaužu priekšā.

1. Tanī laikā nāca no ķeizara Augusta pavēle uzrakstīt visus valsts iedzīvotājus.
2. Un šī pirmā uzrakstīšana notika tajā brīdī, kad Kirenijs valdīja Sīrijā.
3. Tad visi nogāja pierakstīties, katrs savā cilts pilsētā.
4. Arī Jāzeps no Galilejas, no Nacaretas pilsētas, nogāja uz Jūdeju, uz Dāvida pilsētu, vārdā Bētlemi, tāpēc ka viņš bija no Dāvida nama un cilts,
5. ka pierakstītos ar Mariju, savu saderināto, kas bija grūta.
6. Un, tiem turpat esot, viņai laiks pienāca dzemdēt.
7. Un viņai piedzima pirmdzimtais Dēls, un viņa To ietina autiņos un lika silē, jo tiem citur nebija vietas tai mājoklī.
8. Un gani bija ap to pašu vietu laukā, tie, nomodā būdami, sargāja naktī savus lopus,
9. un Tā Kunga eņģelis pie tiem piestājās, un Tā Kunga spožums tos apspīdēja, un tie bijās ļoti.
10. Bet eņģelis uz tiem sacīja: Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludinu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks:
11. jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs.
12. Un to ņemieties par zīmi: jūs atradīsiet bērnu autos ietītu un silē gulošu.
13. Un piepeši tur pie eņģeļa bija debespulku draudze; tie slavēja Dievu un sacīja:
14. Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts.
15. Un, kad nu eņģeļi no tiem bija aizgājuši uz debesīm, tad gani runāja savā starpā: Ejam tad nu uz Bētlemi raudzīt, kas noticis, ko Tas Kungs mums līcis paziņot.
16. Un tie steigdamies nāca un atrada gan Mariju, gan Jāzepu un bērniņu, silē gulošu.
17. Bet, to redzējuši, tie izpauda to, kas tiem bija sacīts par šo bērnu.
18. Un visi, kas to dzirdēja, izbrīnījās par vārdiem, ko gani tiem bija sacījuši.
19. Bet Marija visus vārdus paturēja prātā, tos pārdomādama savā sirdī.
20. Un gani griezās uz mājām, godāja un teica Dievu par visu, ko tie bija dzirdējuši un redzējuši, tā kā tas tiem bija sludināts.
21. Kad astoņas dienas bija pagājušas un bērns bija jāapgraiza, tad Viņa vārdu nosauca: Jēzus, kā to eņģelis bija teicis, pirms Viņš bija iedzimis mātes miesās.
22. Un, kad viņas šķīstīšanas dienas bija beigušās pēc Mozus bauslības, tad tie Viņu nesa uz Jeruzālemi, lai to stādītu Tam Kungam priekšā
23. pēc Tā Kunga bauslības priekšraksta: katrs vīriešu kārtas pirmdzimtais lai ir Dievam svētīts, -
24. un lai nestu upuri pēc Dieva bauslības priekšraksta: vienu pāri ūbeļu vai divus jaunus baložus.
25. Un redzi, kāds cilvēks bija Jeruzālemē, vārdā Sīmeans; šis cilvēks bija taisns un dievbijīgs, gaidīdams uz Israēla iepriecināšanu, un Svētais Gars bija viņā.
26. Viņam Svētais Gars bija pasludinājis, ka tas nāvi neredzēšot, iekāms nebūšot redzējis Tā Kunga Svaidīto.
27. Tas, Svētā Gara skubināts, nāca Templī, kad vecāki Jēzus bērnu ienesa, lai izpildītu pie Viņa bauslības paražu,
28. tad, To uz savām rokām ņēmis, viņš Dievu teica un sacīja:
29. Kungs, lai nu Tavs kalps aiziet mierā, kā Tu esi sacījis;
30. jo manas acis ir redzējušas Tavu pestīšanu,
31. ko Tu esi sataisījis visiem ļaudīm,
32. gaismu apgaismot pagānus un par slavu Saviem Israēla ļaudīm.
33. Un Jāzeps un Viņa māte brīnījās par to, ko viņš runāja.
34. Un Sīmeans tos svētīja un sacīja Marijai, Viņa mātei: Redzi, Viņš ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudz ļaudīm Israēlā un par zīmi, kam runā pretī.
35. Un tev pašai caur dvēseli zobens spiedīsies, lai daudz siržu domas nāktu zināmas.
36. Un tur bija praviete Anna, Fanuēla meita, no Ašera cilts, tā bija ļoti veca un pēc savām meitas dienām viņa bija dzīvojusi septiņus gadus ar savu vīru.
37. Un tā bija atraitne ap astoņdesmit četriem gadiem; tā nešķīrās no Tempļa, bet kalpoja Dievam

dienām un naktīm ar gavēšanu un lūgšanu.

38. Tā arī tai pašā stundā piegāja un slavēja To Kungu, par To runādama uz visiem, kas Jeruzālemē gaidīja uz pestīšanu.

39. Un, visu pēc Tā Kunga bauslības izpildījuši, tie atgriezās Galilejā, savā pilsētā Nacaretē.

40. Bet bērns auga un tapa stiprs garā, pilns gudrības, un Dieva žēlastība bija ar Viņu.

41. Un Viņa vecāki gāja ik gadus uz Jeruzālemi Pashā svētkos.

42. Kad nu Viņš bija divpadsmit gadus vecs, tad tie pēc svētku ieraduma gāja uz Jeruzālemi.

43. Un, kad svētku dienas bija pagājušas, tad, tiem atkal uz mājām ejot, bērns Jēzus palika Jeruzālemē, un Jāzeps un Viņa māte to nezināja.

44. Bet tie domāja, ka Viņš esot pie ceļabiedriem; un, vienas dienas gājumu nostaiģājuši, tie Viņu meklēja pie radiem un pazīstamiem.

45. Un, kad tie Viņu neatrada, tad tie gāja atpakaļ uz Jeruzālemi, lai To meklētu.

46. Un pēc trim dienām tie Viņu atrada Templī sēžam starp mācītājiem, tos klausoties un tos jautājot.

47. Un visi, kas Viņu dzirdēja, iztrūkušies brīnījās par Viņa saprašanu un Viņa atbildēm.

48. Un, Viņu ieraudzījuši, vecāki pārbijās, un Viņa māte sacīja Viņam: Mans dēls, kāpēc Tu mums to esi darījis? Redzi, Tavs tēvs un es, mēs Tevi ar sāpēm esam meklējuši.

49. Bet Viņš tiem atbildēja: Kam jūs esat Mani meklējuši? Vai nezinājāt, ka Man jādarbojas Sava Tēva lietās?

50. Bet tie neizprata uz viņiem sacīto vārdu.

51. Un Viņš nogāja tiem līdzī uz Nacareti un bija tiem paklausīgs. Bet Viņa māte visus šos vārdus paturēja savā sirdī.

52. Un Jēzus pieņēma gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem.

1. Bet ķeizara Tiberija piecpadsmitajā valdības gadā, kad Poncijs Pilāts bija zemes valdītājs Jūdejā un Hērods valdnieks Galilejā, un Filips, viņa brālis, valdnieks Iturejā un Trahonijā, un Lizanijs valdnieks Abilenē,
2. augsto priesteru Annas un Kajafas laikā, Dieva vārds nāca pār Jāni, Caharijas dēlu, tuksnesī.
3. Un viņš sāka staigāt pa visu Jordānas apgabalu, sludinādams grēku nožēlošanas kristību uz grēku piedošanu,
4. kā ir rakstīts pravieša Jesajas grāmatā: saucēja balss tuksnesī: sataisait Tā Kunga ceļu, darait līdzenas Viņa tekas!
5. Katrai ielejai jātop pildītai un katram kalnam un pakalnam nolīdzinātam, kas līks, tam jātop taisnam un, kas celmainis, - par staigājamu ceļu.
6. Un visai miesai būs redzēt Tā Kunga pestīšanu.
7. Laužu pulkiem, kas nāca pie viņa kristīties, viņš sacīja: Jūs odžu dzimums, kas jums norādījis, kā izbēgsit nākamai dusmībai?
8. Tad nu nesiet patiesus atgriešanās augļus un nesāciet pie sevis sacīt: mums ir Ābrahāms par tēvu! - Jo es jums saku: Dievs spēj no šiem akmeņiem radīt Ābrahāmam bērnus!
9. Jau cirvis pielikts kokiem pie saknes: katru koku, kas nenesīs labus augļus, nocirtīs un iemetīs ugunī.
10. Un ļaudis viņu jautāja: Ko tad mums būs darīt?
11. Bet viņš tiem atbildēja, sacīdams: Kam divi svārki, tas lai dod tam, kam nav, un, kam ir pārtika, lai dara tāpat.
12. Bet arī muitnieki nāca kristīties un to jautāja: Mācītāj, ko mums būs darīt?
13. Tad viņš teica: Neņemiet vairāk, kā jums nolikts.
14. Bet arī kareivji to jautāja: Ko tad mums būs darīt? Un viņš tiem atbildēja: Neaplaupait nevienu un neizspiediet nevienam naudu un esiet mierā ar savu algu.
15. Bet, kad ļaudis savās gaidās par Jāni savās sirdīs domāja, vai tas varbūt neesot Kristus,
16. tad Jānis visiem atbildēdams sacīja: Es kristīju jūs ar ūdeni, bet pēc manis nāks viens spēcīgāks, nekā es esmu, kam es neesmu cienīgs atraisīt kurpju siksnas. Tas jūs kristīs ar Svēto Garu un uguni.
17. Tam vēteklis ir rokā, un Viņš tīrīs Savu klonu caurcaurīm un sakrās kviešus Savā klētī, bet pelavas sadedzinās neizdziestošā ugunī.
18. Arī vēl daudz citas pamācības viņš deva ļaudīm, sludinādams evaņģēliju.
19. Bet tetrarhs Hērods, kam Jānis pārmeta viņa laulību ar viņa brāļasievu Hērodiju un visus viņa pārējos ļaunos darbus,
20. pievienoja visiem ļauniem darbiem vēl to, ka viņš lika iemest Jāni cietumā.
21. Kad nu visi ļaudis likās kristīties un arī Jēzus bija kristīts, tad, Viņam Dievu lūdzot, debesis piepeši atvērās,
22. un Svētais Gars redzamā veidā uz Viņu kā balodis nolaidās, un balss atskanēja no debesīm: Tu esi Mans mīlais Dēls, uz Tevi Man labs prāts.
23. Un Jēzus pats, kad Viņš Savu darbu sāka, bija trīsdesmit gadus vecs. Viņš bija, kā mēdza domāt, Jāzeps dēls, Jāzeps - Ēļa,
24. tas Matata, tas Levija, tas Melhija, tas Janaja, tas Jāzeps dēls,
25. tas Matatija, tas Amosa, tas Nauma, tas Eslija, tas Nagaja dēls,
26. tas Maāta, tas Matatija, tas Semeina, tas Jozeha, tas Jodas dēls,
27. tas Joanana, tas Rezas, tas Zorobabela, tas Šalatiēla, tas Nerija dēls,
28. tas Melhija, tas Adīja, tas Kozama, tas Elmadama, tas Era dēls,
29. tas Jozuas, tas Ēliēzera, tas Jorima, tas Matata, tas Levija dēls,
30. tas Simeana, tas Jūdas, tas Jāzeps, tas Jonama, tas Eljakīma dēls,
31. tas Melejas, tas Mennas, tas Matata, tas Nātāna, tas Dāvida dēls,
32. tas Isaja, tas Jobeda, tas Boāsa, tas Salas, tas Naāsona dēls,
33. tas Aminadaba, tas Admina, tas Arnija, tas Hecrona, tas Faresa, tas Jūdas dēls,

34. tas Jēkaba, tas Īzāka, tas Ābrahāma, tas Taras, tas Nahora dēls,
35. tas Seruha, tas Reus, tas Faleka, tas Ēbera, tas Salas dēls,
36. tas Kainana, tas Arfaksada, tas Šema, tas Noas, tas Lameha dēls,
37. tas Metuzāla, tas Ēnoha, tas Jareda, tas Maleleēla, tas Kainana dēls,
38. tas Ēnoša, tas Seta, tas Ādama dēls, tas Dieva.

1. Bet Jēzus, Svētā Gara pilns, aizgāja no Jordānas
2. un garā tapa pa tuksnesi vadīts četrdesmit dienas un velna kārdināts. Šinīs dienās Viņš nekā nebija ēdis, un, kad tās bija pagājušas, Viņam gribējās ēst.
3. Tad velns Viņu uzrunāja: Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki šim akmenim, lai tas top par maizi.
4. Bet Jēzus viņam atbildēja: Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien.
5. Tad velns Viņu uzveda kalnā un vienā acumirkļī rādīja Tam visas pasaules valstis.
6. Un velns Viņam sacīja: Es Tev došu visu šo varas pilnību un šo godību, jo tā man nodota, un, kam es gribu, tam es to varu dot.
7. Ja Tu nu mani pielūgsi, tad viss tas būs Tavs.
8. Bet Jēzus tam atbildēja, sacīdams: Stāv rakstīts: tev būs pielūgt Dievu, savu Kungu, un Viņam vien kalpot.
9. Tad tas aizveda Viņu uz Jeruzālemi un nostatīja Viņu Tempļa jumta galā un sacīja Viņam: Ja Tu esi Dieva Dēls, tad meties no šejienes lejā.
10. Jo stāv rakstīts: Viņš dos Saviem eņģeļiem pavēli Tevis dēļ pasargāt Tevi,
11. un tie Tevi nesīs uz rokām, ka Tu Savu kāju pie akmens nepiedauzīsi.
12. Bet Jēzus viņam atbildēdams sacīja: Ir sacīts: tev nebūs Dievu, savu Kungu, kārdināt.
13. Un velns, visu savu kārdināšanu izbeidzis, atstāja Viņu līdz turpmākam laikam.
14. Bet Jēzus Gara spēkā griezās atpakaļ uz Galileju, un Viņa slava izpaudās pa visu apkārtni.
15. Un Viņš mācīja viņu sinagogās, un visi Viņu slavēja.
16. Tā Viņš nonāca Nacaretē, kur Viņš bija uzaudzis, un pēc Sava ieraduma Viņš sabata dienā iegāja sinagogā. Viņš piecēlās, lai lasītu.
17. Viņam pasniedza pravieša Jesajas grāmatu. Grāmatu atverot, Viņam gadījās tā vieta, kur bija rakstīts:
18. Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist valā
19. un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu.
20. Un, grāmatu aizvēris, Viņš to atdeva sulainim un apsēdās. Un visi, kas bija sinagogā, vērsa savus skatus uz Viņu.
21. Un Viņš iesāka uz tiem runāt: Šodien šis jūsu ausīm dzirdētais raksts ir piepildīts.
22. Un visi Viņam piebalsoja un brīnījās par žēlastības vārdiem, kas nāca pār Viņa lūpām, un sacīja: Vai šis nav Jāzepa dēls?
23. Bet Viņš tiem sacīja: Jūs katrā ziņā Man sacīsit šo sakāmo vārdu: ārsts, dziedini pats Sevi! Visu, ko esam dzirdējuši notiekam Kapernaumā, to dari arī šeit Savā tēvu zemē.
24. Bet Viņš teica: Tiešām Es jums saku: neviens pravietis netiek cienīts savā tēvu zemē.
25. Jo patiesi Es jums saku: daudz atraitņu bija Israēla zemē Ēlijas dienās, kad debess bija aizslēgta trīs gadus un sešus mēnešus, tā ka liels bads nāca pār visu zemi,
26. tomēr Ēlija netapa ne pie vienas sūtīts kā vien pie atraitnes Sareptā, Sidonijā.
27. Un daudz spitālīgo bija Israēla zemē pravieša Elīsas laikā, tomēr neviens no tiem netika šķīstīts kā vien sīrietis Naamans.
28. Un, to dzirdēdami, visi sinagogā tapa dusmu pilni
29. un cēlās un izdzina Viņu no pilsētas ārā līdz kalna malai, uz kura pilsēta bija celta, lai nogāztu To zemē.
30. Bet Viņš, caur viņu vidu iedams, aizgāja.
31. Un Viņš nogāja uz Kapernaumu, pilsētu Galilejā, un tos mācīja sabatā.
32. Un viņi bija pārsteigti par Viņa mācību, jo Viņa vārdi bija vareni.
33. Bet tur sinagogā bija cilvēks, kam bija nešķīsts gars, tas sāka stiprā balsī saukt:
34. Vai, kas mums ar Tevi, Jēzu Nacarieti? Vai esi nācis mūs nomaitāt? Es zinu, kas Tu esi - Dieva Svētais.
35. Bet Jēzus viņu apdraudēja, sacīdams: Ciet klusu un izej no tā. Un ļaunais gars to nogāza zemē

viņu vidū un izgāja no viņa, nekā ļauna nenodarījis.

36. Tad izbailes pārņēma visus, un viņi sacīja cits citam: Kas tas par vārdu, kura varā un spēkā Viņš pavēl nešķīstiem gariem un tie aiziet?

37. Un Viņa slava izplatījās pa visu apkārtējo zemi.

38. Bet, cēlies no sinagogas, Viņš nonāca Sīmaņa namā. Bet Sīmaņa sievasmāte gulēja slima smagā drudzī, un viņas dēļ tie Viņu lūdza.

39. Viņš tai piegāja klāt, pārlicās pār to un apsauca drudzi, un tas to atstāja. Un viņa tanī pašā brīdī uzcēlās un tiem kalpoja.

40. Saulei norietot, visi, kam bija kādi neveseli ar visdažādākām kaitēm, bija tos atveduši pie Viņa. Bet Viņš ikvienam no tiem uzlika rokas un tos dziedināja.

41. Arī ļaunie gari daudzus atstāja, kliegdami un saukdami: Tu esi Dieva Dēls! Bet Viņš tos apsauca un nelāva runāt, jo tie zināja, ka Viņš ir Kristus.

42. Bet, gaismai austot, Viņš iziedams aizgāja uz tuksnesi. Bet ļaudis Viņu meklēja un nogāja pie Viņa un gribēja Viņu aizturēt, lai Tas viņus neatstātu.

43. Bet Viņš tiem sacīja: Arī citām pilsētām Man jānes labā vēsts par Dieva valstību, jo tam Es esmu sūtīts.

44. Un Viņš sludināja Jūdejas sinagogās.

1. Kādu reizi ļaudis pie Viņa spiedās un klausījās Dieva vārdus, bet Viņš stāvēja pie Ģenecaretas ezera.
2. Tad Viņš ieraudzīja divas laivas ezera malā stāvam, bet zvejnieki bija izkāpuši un mazgāja savus tīklus.
3. Bet Viņš kāpa vienā laivā, kas piederēja Sīmanim, un lūdza nocelt mazliet no malas, un Viņš nosēdās un mācīja ļaudis no laivas.
4. Un, beidzis runāt, Viņš sacīja uz Sīmani: Dodies uz augšu un izmet savus tīklus.
5. Un Sīmanis atbildēja un Viņam sacīja: Meistar, mēs cauru nakti esam strādājuši un nenieka neesam dabūjuši; bet uz Tavu vārdu es gribu tīklu izmest.
6. Un, to darījuši, tie saņēma lielu pulku zivju, tā ka viņu tīkls plīsa.
7. Un tie meta ar roku saviem biedriem otrā laivā, lai nāktu palīgā vilkt. Un tie nāca un piepildīja abas laivas pilnas, tā ka tās tikko negrima.
8. Sīmanis Pēteris, to redzēdams, krita Jēzum pie kājām un sacīja: Kungs, aizej no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks.
9. Jo tam izbailes bija uzgājušas un visiem, kas pie viņa bija, par lomu, ko tie bija vilkuši,
10. tā arī Jēkabam un Jānim, Cebedeja dēliem, Sīmaņa biedriem. Un Jēzus sacīja uz Sīmani: Nebīsties, jo no šī laika tev būs cilvēkus zvejot.
11. Un, savas laivas uz krasta vilkuši, tie atstāja visu un gāja Viņam līdzi.
12. Un notika, kad Viņš tur bija vienā pilsētā, redzi, tad kāds caurcaurīm spitālīgs cilvēks, Jēzu ieraudzījis, noietās uz sava vaiga un Viņu lūdza un sacīja: Kungs, ja Tu gribi, Tu mani vari šķīstīt.
13. Un, roku izstiepis, Viņš to aizskāra, sacīdams: Es gribu, topi šķīstīts. Un tūdaļ spitālība no tā nozuda.
14. Un Viņš tam pavēlēja nevienam to nesacīt, bet noiet un rādīties priesterim un upurēt par savu šķīstīšanu, kā to Mozus pavēlējis, tiem par liecību.
15. Un Viņa slava izpaudās vairāk un vairāk, un daudz ļaužu sapulcējās Viņu dzirdēt un likties dziedināties no savām slimībām.
16. Bet Viņš nogāja tuksnesī un pielūdza Dievu.
17. Un notika, kādā dienā Viņam mācot, tur sēdēja farizeji un bauslības mācītāji, kas bija nākuši no visiem Galilejas un Jūdejas ciemiem, kā arī no Jeruzālemes. Un Tā Kunga spēks Viņam bija, ka Viņš varēja dziedināt.
18. Un redzi, kādi vīri nesa uz gultas cilvēku, kas bija triekas ķerts; un tie lūkoja to ienest un nolikt Viņa priekšā.
19. Un, neatrazdami iespēju to ienest ļaužu dēļ, tie uzkāpa jumtā un to nolaida caur griestiem ar gultu pašā vidū Jēzum priekšā.
20. Un, redzēdams viņu ticību, Viņš uz to sacīja: Cilvēks, tavi grēki tev piedoti.
21. Un rakstu mācītāji un farizeji sāka spriest pie sevis un sacīt: Kas Šis tāds ir, ka Tas runā Dieva zaimojumus? Kas var grēkus piedot kā vien Dievs?
22. Bet Jēzus, nomanījis viņu domas, atbildēja un tiem sacīja: Ko jūs domājat savās sirdīs?
23. Kas ir vieglāk - vai sacīt: tavi grēki tev piedoti, - vai sacīt: celies un staigā?
24. Bet lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot. Tad Viņš sacīja uz triekas ķerto: Es tev saku: celies, ņem savu gultu un ej uz mājām!
25. Un tas tūdaļ, viņiem redzot, piecēlās, paņēma to, uz kā tas gulējis, un aizgāja uz savām mājām, Dievu slavēdams.
26. Un izbrīns pārņēma visus, un tie slavēja Dievu un bijāšanas pilni sacīja: Mēs šodien brīnuma lietas esam redzējuši.
27. Un pēc tam Viņš izgāja un ieraudzīja muitnieku, vārdā Levijs, pie muitas sēžam un uz to sacīja: Nāc Man līdzi.
28. Un, visu atstājis, tas cēlās un sekoja Viņam.
29. Un Levijs taisīja Viņam lielu mielastu savā namā, un tur bija liels pulks muitnieku un citu, kas

kopā ar viņiem sēdēja pie galda.

30. Un rakstu mācītāji un farizeji kurnēja pret Viņa mācekļiem un sacīja: Kāpēc jūs ēdat un dzerat ar muitniekiem un grēciniekiem?

31. Un Jēzus atbildēja un tiem sacīja: Veseliem ārsta nevajag, bet slimiem.

32. Nevis taisnus esmu nācis aicināt uz atgriešanos no grēkiem, bet grēciniekus.

33. Bet tie Viņam sacīja: Jāņa mācekļi bieži gavē un Dievu lūdz, tāpat arī farizeju mācekļi, bet Tavējie ēd un dzer.

34. Bet Jēzus tiem sacīja: Kāzu ļaudis jūs nevarat piespiest gavēt, kamēr līgavainis ir pie viņiem.

35. Bet nāks dienas, kad līgavainis tiem būs atņemts, tanīs dienās tie gavēs.

36. Un Viņš stāstīja tiem arī līdzību: Neviens nenoplēš ielāpu no jauna apgērba, lai to uzšūtu uz vecu apgērbu, citādi viņš tikai sagraizīs jauno, un ielāps no jaunā nepiestāvēs vecajam.

37. Un neviens nelej jaunu vīnu vecos ādas traukos, citādi jaunais vīns pārplēsīs traukus un pats izlīs, un trauki ies bojā;

38. bet jaunais vīns lejams jaunos traukos.

39. Un neviens, kas dzēris veco, tūlī negribēs jaunā, jo viņš sacīs: vecais ir labāks.

1. Un notika, kādā sabatā, Viņam caur labību ejot, Viņa mācekļi plūca vārpas un ēda, ar rokām tās berzdami.
2. Bet kādi no farizejiem tiem sacīja: Kam jūs darāt to, kas sabatā darīt aizliegts?
3. Un Jēzus atbildēja un tiem sacīja: Vai jūs neesat lasījuši, ko Dāvids ir darījis, kad tas bija izsalcis, un tie, kas pie viņa bija?
4. Ka tas ir iegājis Dieva namā un ir ņēmis un ēdis skatāmās maizes un devis arī tiem, kas bija pie viņa, lai gan vienīgi priesteriem bija atļauts tās ēst.
5. Un Viņš tiem sacīja: Cilvēka Dēls ir kungs arī par sabatu.
6. Bet atkal citā sabatā, Viņam sinagogā ejot un mācot, notika, ka tur bija cilvēks, kam labā roka bija pamirusi.
7. Bet rakstu mācītāji un farizeji uz Viņu glūnēja, vai Viņš sabatā nedziedinās, lai atrastu iemeslu Viņu apsūdzēt.
8. Bet Viņš nomanīja viņu domas un sacīja uz cilvēku, kam roka bija pamirusi: Celies un stāties šeit vidū! Un tas cēlās un nostājās.
9. Tad Jēzus sacīja: Es jums ko vaicāšu: vai ir brīv sabatā labu darīt vai ļaunu: dzīvību glābt vai maitāt?
10. Un, visus viņus uzlūkojis, Viņš uz slimo sacīja: Izstiep savu roku! Un tas to darīja, un viņa roka tapa vesela.
11. Tad tie saskaitās līdz ārprātam un sarunājās savā starpā, ko varētu nodarīt Jēzum.
12. Bet notika tanīs dienās, ka Viņš aizgāja uz kalnu Dievu lūgt; un Viņš pavadīja visu nakti Dieva lūgšanā.
13. Un, kad gaisma ausa, tad Viņš sasauca Savus mācekļus un izredzēja no tiem divpadsmit, kurus Viņš nosauca par apustuļiem:
14. Sīmani, kuru Viņš nosauca par Pēteri, viņa brāli Andreju, Jēkabu, Jāni, Filipu un Bartolomeju,
15. Mateju, Tomu, Jēkabu, Alfeja dēlu, Sīmani, sauktu Zelotu,
16. Jūdu, Jēkaba dēlu, un Jūdu Iskariotu, kas vēlāk kļuva par nodevēju.
17. Nokāpis līdz ar viņiem no kalna, Viņš nostājās līdzēnā vietā, un tur bija liels mācekļu pulks un liels ļaužu daudzums no visas Jūdejas un Jeruzālemes, kā arī no Tiras un Sidonas jūrmalas, kas bija sanākuši viņu klausīties un likties dziedināties no savām slimībām.
18. Arī tie, kas bija ļaunu garu apsēsti, tapa veseli.
19. Un visi ļaudis mēģināja Viņam pieskarties, jo spēks izgāja no Viņa, un Viņš visus darīja veselus.
20. Bet Viņš, pacēlis Savas acis uz Saviem mācekļiem, sacīja: Svētīgi jūs nabagi, jo jums pieder Dieva valstība!
21. Svētīgi jūs, kas tagad izsalkuši, jo jūs būsit paēduši! Svētīgi jūs, kas tagad raudat, jo jūs smiesities!
22. Svētīgi jūs esat, kad cilvēki jūs nīst, izslēdz no sava vidus, lamā un zaimo jūsu vārdu Cilvēka Dēla dēļ.
23. Priecājieties viņā dienā un deji, jo jūsu alga ir liela debesīs, jo to pašu viņu tēvi ir darījuši praviešiem.
24. Bet vai jums bagātiem, jo jums jau ir sava alga!
25. Vai jums, kas tagad esat paēduši, jo jūs izsalksit! Vai jums, kas tagad smejaties, jo jūs skumsit un raudāsit!
26. Vai jums, kad visi ļaudis jums teic glaimus! To pašu viņu tēvi darījuši viltus praviešiem.
27. Bet jums, Saviem klausītājiem, Es saku: mīliet savus ienaidniekus, darīt labu tiem, kas jūs ienīst,
28. svētījiet tos, kas jūs nolād, lūdziet par tiem, kas jūs kaitina.
29. Kas tevi sit vienā vaigā, tam pagriez arī otru, kas ņem tavu apmetni, tam neliedz arī savus svārkus.
30. Katram lūdzējam dod un neatprasi savu mantu no tā, kas tev to atņem,
31. un, kā jūs gribat, lai ļaudis jums dara, tāpat darait viņiem.

32. Ja jūs mīlat tos, kas jūs mīl, kāda pateicība jums nākas? Arī grēcinieki mīl tos, kas viņus mīl.
33. Un, ja jūs saviem labdariem darāt labu, kāda pateicība jums nākas? Arī grēcinieki dara to pašu.
34. Un, ja jūs aizdodat tiem, no kuriem cerat atdabūt, kāda pateicība jums nākas? Arī grēcinieki grēciniekiem aizdod, lai to atdabūtu.
35. Bet mīliet savus ienaidniekus un darait labu un aizdodiet, atmaksu negaidīdami, un tad jūsu alga būs liela un jūs būsīt Visuaugstākā bērni; jo Viņš ir laipnīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem.
36. Tāpēc esiet žēlīgi, kā jūsu Tēvs ir žēlīgs.
37. Netiesājiet, tad jūs netapsit tiesāti; nepazudiniet, tad jūs netapsit pazudināti; piedodiet, tad jums taps piedots.
38. Dodiet, tad jums taps dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru jums iedos jūsu klēpī; jo ar to mēru, ar ko jūs mērojat, jums atmēros.
39. Viņš tiem arī sacīja līdzību: Vai akls aklam ceļu var rādīt? Vai abi nekritīs bedrē?
40. Mācekļi nav augstāks par savu mācītāju; bet, kad tas ir pilnīgs, tad tas būs kā viņa mācītājs.
41. Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi sava paša acī tu nepamani?
42. Jeb kā tu vari sacīt uz savu brāli: laid, brāli, es izvilksu skabargu no tavas acs, un baļķi savā paša acī tu neredzi? Tu liekuli, izvelc papriekš baļķi no savas acs, un tad pārdomā, kā izvilkt skabargu no sava brāļa acs.
43. Jo tas nav labs koks, kas nes nelāga augļus, nedz tas ir nelāga koks, kas nes labus augļus.
44. Ikkatru koku pazīst no viņa augļiem. Jo no ērkšķiem nevar lasīt vīģes, nedz vīnogas no dadžiem.
45. Labs cilvēks no savas labās sirds krājuma izdod labu, un ļauns cilvēks no savas ļaunās sirds krājumiem izdod ļaunu. Jo no sirds pārpilnības mute runā.
46. Ko jūs Mani saucat: Kungs, Kungs! - bet nedarāt, ko Es saku?
47. Ikviens, kas pie Manis nāk un Manus vārdus dzird un dara, - Es jums rādīšu, kam viņš līdzināms.
48. Tas ir līdzināms cilvēkam, kas, ēku celdams, dziļi raka un pamatu lika uz klints. Kad nu plūdi nāca, tad ūdeņi lauzās uz ēku, bet nespēja to kustināt, jo tā bija celta uz klints.
49. Bet, kas dzird un nedara, tas ir līdzināms cilvēkam, kas ēku uztaisīja uz zemes, bez pamata; un, kad ūdeņi tai lauzās virsū, tad ēka tūdaļ sagruva, un šīs ēkas gāšanās bija liela.

1. Kad nu Viņš visus Savus vārdus ļaudīm bija pabeidzis, tad Viņš iegāja Kapernaumā.
2. Tur kāda virsnieka kalps, kas tam bija mīļš, gulēja slims uz miršanu.
3. Dabūjis dzirdēt par Jēzu, tas nosūtīja pie Viņa jūdu vecajus un Viņu lūdza, lai nāktu viņa kalpu dziedināt.
4. Un, pie Jēzus nogājuši, tie Viņu mīli lūdza, sacīdami: Viņš ir vērts, ka Tu viņu paklausī,
5. jo viņš mīl mūsu tautu un mums ir uzcēlis šo sinagogu.
6. Un Jēzus gāja tiem līdz; bet, kad Viņš vairs nebija tālu no tā nama, tad virsnieks sūtīja draugus pie Viņa un lika Viņam sacīt: Kungs, nepūlies, jo es neesmu cienīgs, ka Tu nāc zem mana jumta.
7. Tāpēc arī es pats neesmu turējis sevi par cienīgu nākt pie Tevis; bet saki tik vienu vārdu, tad mans kalps kļūs vesels.
8. Jo arī es esmu cilvēks, kas stāv zem priekšniecības, un man ir padoti kareivji, un, ja es kādam saku: ej, - tad viņš iet; un otram: nāc, - tad viņš nāk; un savam kalpam: dari to, - tad viņš dara.
9. Bet Jēzus, to dzirdējis, par viņu brīnījās un, pagriezies uz ļaudīm, kas Viņam gāja līdz, sacīja: Es jums saku: tādu ticību Es pat Israēla ļaudīs neesmu atradis.
10. Un tie, kas bija sūtīti, atgriezušies mājās, atrada kalpu veselu.
11. Un pēc tam Viņš gāja uz pilsētu, vārdā Naine, un Viņa mācekļi un daudz ļaužu gāja Viņam līdz.
12. Bet, kad Viņš bija tuvu pie pilsētas vārtiem, lūk, tad iznesa mironi, kas bija savas mātes vienīgais dēls, un tā bija atraite, un liels pulks pilsētnieku tai gāja līdz.
13. Un, to redzējis, Tas Kungs par to iežēlojās un tai sacīja: Neraudi!
14. Un piegājis Viņš aizskāra zārku, un nesēji apstājās, un Viņš sacīja: Jaunekli, Es tev saku: celies augšā!
15. Un mironis cēlās sēdus un sāka runāt, un Viņš to atdeva viņa mātei.
16. Tad izbailes pārņēma visus, un tie slavēja Dievu, sacīdami: Liels pravietis mūsu starpā ir cēlies, - un: Dievs Savus ļaudis uzlūkojis.
17. Un šī slava par Viņu izpaudās pa visu Jūdeju un pa visu apkārtni.
18. Jānim viņa mācekļi paziņoja visu, kas noticis.
19. Un Jānis ataicināja divus no saviem mācekļiem un tos sūtīja pie Jēzus, lai tie Viņu jautātu: Vai Tu esi Tas, kam būs nākt, jeb vai mums būs citu gaidīt?
20. Bet šie vīri, pie Viņa nogājuši, sacīja: Jānis Kristītājs mūs sūtījis pie Tevis, lai mēs Tevi jautātu: vai Tu esi Tas, kam būs nākt, jeb vai mums būs citu gaidīt?
21. Bet tanī brīdī Viņš daudzus dziedināja no sērgām un sāpēm un ļauniem gariem, un daudziem akliem Viņš dāvināja gaismu.
22. Un Jēzus atbildēdams tiem sacīja: Eita un atsakait Jānim, ko esat redzējuši un dzirdējuši: akli redz, tizlie iet, spitālie top šķīsti, kurlie dzird, mironi ceļas augšām, nabagiem sludina prieka vēsti;
23. un svētīgs ir, kas pie Manis neapgrēcinājas.
24. Kad nu Jāņa vēstneši bija aizgājuši, Viņš sāka uz ļaudīm runāt par Jāni: Ko jūs gājāt tuksnesī skatīties? Vai niedri, ko vējš šaubā?
25. Jeb ko gājāt redzēt? Vai cilvēku, apgērbtu mīkstās drēbēs? Lūk, tie, kas dārgās drānās un pilnībā dzīvo, ir ķēniņa namos.
26. Jeb ko gājāt redzēt? Vai pravieti? Tiešām Es jums saku: vairāk nekā pravieti.
27. Šis ir tas, par ko rakstīts: redzi, Es sūtu Savu eņģeli Tavā priekšā, lai tas sataisa ceļu Tavā priekšā.
28. Jo Es jums saku: no visiem, kas dzimuši no sievietēm, neviens pravietis nav lielāks par Jāni Kristītāju; bet vismazākais Dieva valstībā ir lielāks par viņu.
29. Un visi ļaudis, kas Viņu dzirdēja, pat muitnieki, apliecināja, ka Dievs ir taisns, likdamies kristīties ar Jāņa kristību.
30. Tikai farizeji un bauslības mācītāji ir nicinājuši Dieva padomu viņu pašu labā, palikuši viņa nekristīti.
31. Kam Es šīs paaudzes ļaudis līdzināšu, kam viņi ir līdzīgi?

32. Viņi ir līdzīgi bērniem, kas sēž tirgus laukumā, un cits citam uzsauc un saka: mēs jums esam stabulējuši, un jūs neesat dejujuši; mēs esam jums dziedājuši raudu dziesmas, un jūs neesat raudājuši.
33. Jo nāca Jānis Kristītājs, neēda maizi un nedzēra vīnu, un jūs sacījāt: viņam ir ļauns gars.
34. Nāca Cilvēka Dēls, ēda un dzēra, un jūs sakāt: redzi, šis cilvēks ir negausis un vīna dzērājs, muitnieku un grēcinieku draugs.
35. Taču gudrību attaisnojuši visi viņas bērni.
36. Bet kāds no farizejiem Viņu lūdza, lai Viņš pie tā ēstu, un Viņš, iegājis farizeja namā, apsēdās.
37. Un redzi, tanī pilsētā kāda sieva, kas bija grēciniece, dzirdējusi, ka Viņš sēžot farizeja namā pie galda, atnesa alabastra trauciņu ar svaidāmo eļļu
38. un stāvēja aiz Viņa pie Viņa kājām, raudāja un iesāka slacināt Viņa kājas ar savām asarām un nožāvēja ar saviem matiem, un skūpstīja Viņa kājas un tās svaidīja ar eļļu.
39. Bet farizejs, kas Viņu bija aicinājis, to redzēdams, runāja pats pie sevis: Ja šis būtu pravietis, tad Viņš zinātu, kas šī sieva tāda ir, kas Viņu aizskar; jo tā ir grēciniece.
40. Un Jēzus, to uzrunādams, sacīja: Sīmani, Man tev kas jāsaka. Viņš atbildēja: Mācītāj, saki.
41. Jēzus sacīja: Kādam naudas aizdevējam bija divi parādnieki, viens tam bija parādā pieci simti denāriju un otrs piecdesmit.
42. Kad nu tie nespēja atdot, viņš abiem atlaida parādu. Kurš no abiem to vairāk mīlēs?
43. Bet Sīmanis atbildēdams sacīja: Man šķiet, tas, kam viņš vairāk atlaidis. Bet Viņš tam sacīja: Tu pareizi esi spriedis.
44. Un, pagriezies pie sievas, Viņš sacīja Sīmanim: Vai tu redzi šo sievu? Es nācu tavā namā, tu Man ūdeni neesi devis Manām kājām, bet šī savām asarām Manas kājas slacījusi un ar saviem matiem nožāvējusi.
45. Tu Mani neesi skūpstījis, bet šī, kamēr Es še esmu, nav mitējusies skūpstīt Manas kājas.
46. Ar eļļu tu neesi svaidījis manu galvu, bet šī ar svaidāmo eļļu ir svaidījusi Manas kājas.
47. Tādēļ Es tev saku: viņas grēki, kuru bija daudz, ir piedoti, jo tā daudz mīlējusi; bet, kam maz piedod, tas mīl maz.
48. Un Viņš tai sacīja: Tev tavi grēki piedoti.
49. Un tie, kas līdz pie galda sēdēja, sāka pie sevis runāt: Kas Tas tāds, kas pat grēkus piedod?
50. Bet Viņš sacīja uz sievu: Tava ticība tev palīdzējusi, ej ar mieru.

1. Pēc tam notika, ka Viņš staigāja pa pilsētām un ciemiem, mācīdams ļaudis un sludinādam Dieva valstību, un tie divpadsmit bija pie Viņa,
2. kā arī dažas sievas, kuras Viņš bija dziedinājis no ļauniem gariem un vājībām: Marija, saukta Magdalēna, no kuras bija izgājuši septiņi ļauni gari,
3. un Joanna, Hēroda nama uzrauga Kūzas sieva, Zuzanna un daudz citu sievu, kas no sava padoma Viņam gādāja uzturu.
4. Bet, kad daudz ļaužu bija sanākuši, un cilvēki no visām pilsētām pie Viņa sanāca, tad Viņš runāja līdzība:
5. Sējējs izgāja sēt savu sēklu; un sējot cita krita ceļmalā, un to samina, un putni gaisā to apēda.
6. Un cita krita uz akmeni, uzdīgusi tā sakalta, tāpēc ka tai nebija slapjuma.
7. Un cita krita starp ērkšķiem, un ērkšķi uzauga līdz un to nomāca.
8. Bet cita krita labā zemē, tā uzdīga un nesa simtkārtīgus augļus. To sacījis, Viņš sauca: Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!
9. Bet Viņa mācekļi Viņam vaicāja, ko šī līdzība nozīmē?
10. Bet Viņš sacīja: Jums ir dots zināt Dieva valstības noslēpumus, bet pārējiem līdzībās, lai tie redzēdami neredz un dzirdēdami nesaprot.
11. Bet šī ir tā līdzība: sēkla ir Dieva vārds.
12. Bet, kas ceļmalā, ir tie, kas to dzird; pēc velns nāk un ņem vārdu no viņu sirdīm, lai tie netic un netop izglābti.
13. Bet, kas uz akmens, ir tie, kad tie vārdu dzird, tad tie to uzņem ar prieku, bet tiem nav saknes; mazu brīdi tie tic un pārbaudīšanas laikā tie atkāpjas.
14. Bet, kas starp ērkšķiem krita, ir tie, kas to dzird un tomēr noiet un iegrimst rūpēs un bagātībā un pasaules kārībās un noslāpst un nenes nekādus augļus.
15. Bet, kas labā zemē, ir tie, kas vārdu dzird un to patur labā un godīgā sirdī, augļus nesdami ar pacietību.
16. Un, sveci iededzinājis, neviens to neapklāj ar trauku, nedz to liek apakš gultas, bet to liek lukturī, lai ienācēji redzētu gaismu.
17. Jo nekas nav paslēpts, kas netaps redzams, nedz apslēpts, kas netaptu zināms un nenāktu gaismā.
18. Tāpēc pielūkojiet, kā jūs klausāties! Jo, kam ir, tam dos, un, kam nav, tam atņems arī to, ko tas tur par savu.
19. Bet Viņa māte un brāļi atnāca pie Viņa un nevarēja Viņam klāt tikt ļaužu dēļ.
20. Un Viņam deva ziņu un sacīja: Tava māte un Tavi brāļi stāv ārā un grib Tevi redzēt.
21. Bet Viņš atbildēdams tiem sacīja: Mana māte un Mani brāļi ir šie, kas Dieva vārdu dzird un dara.
22. Un gadījās kādā dienā, ka Viņš ar Saviem mācekļiem kāpa laivā un tiem sacīja: Dosimies pāri uz otru ezera malu. Un tie nocēlās no malas.
23. Bet, tiem braucot, Viņš aizmiga; un viesulis cēlās ezerā, un tie tapa apklāti viļņiem un bija lielās briesmās.
24. Un, pie Viņa piegājuši, tie Viņu modināja, sacīdami: Kungs, Kungs, mēs grimstam! Bet Viņš pacēlās un apsauca vēju un ūdens viļņus. Un tie nostājās un palika rāmi.
25. Bet Viņš tiem sacīja: Kur ir jūsu ticība? Bet tie bīdamies brīnījās, savā starpā sacīdami: Kas Tas tāds, ka Viņš arī vējiem un ūdeņiem pavēl un tie Viņam paklausa?
26. Un tie pārcēlās uz geraziešu novadu, kas atrodas Galilejai iepretī.
27. Kad Viņš izkāpa malā, Viņam nāca no pilsētas pretī kāds vīrs, kas bija ļaunu garu apsēsts; jau ilgu laiku viņš nebija apgērbis drēbes un viņš neuzturējās mājās, bet dzīvoja kapenēs.
28. Viņš, ieraudzījis Jēzu, iebrēcās un nometās Viņa priekšā ceļos un sacīja skaļā balsī: Ko Tu gribi no manis, Jēzu, Tu visu augstākā Dieva Dēls? Es Tevi lūdzu, nemoki mani.
29. Jēzus bija nešķīstam garam pavēlējis atstāt šo cilvēku, jo tas bieži bija viņu plosījis, un, kaut gan to bija sējuši važām un dzelžiem un turējuši zem uzraudzības, tas tomēr bija važas pārrāvis, un

ļaukais to bija dzinis uz tuksnesi.

30. Tad Jēzus viņam jautāja: Kā tevi sauc? Viņš sacīja: Leģions. Jo daudz ļaunu garu bija viņā iegājuši.

31. Tie Viņu lūdza, lai Viņš tiem nepavēlētu nobraukt bezdibenī.

32. Bet tur bija liels cūku pulks ganos uz kalna. Un ļaunie gari Viņu lūdza, lai atļaujot tiem ieiet cūkās - un Viņš tiem to atļāva.

33. Un ļaunie gari, no cilvēka izgājuši, iegāja cūkās, un ganāmais pulks nogāzās no kalna ezerā un noslīka.

34. Kad gani redzēja notikušo, tie aizbēga un stāstīja par to pilsētā un ciemos.

35. Un ļaudis izgāja notikušo redzēt un nāca pie Jēzus un atrada cilvēku, no kura ļaunie gari bija izgājuši, sēžam pie Jēzus kājām apgērbtu un pie pilna prāta, un viņi izbijās.

36. Un arī tie, kas to bija redzējuši, atstāstīja viņiem, kā apsēstais bija tapis dziedināts.

37. Un visi geraziešu apgabala iedzīvotāji lūdza Viņu aiziet no viņiem, jo lielas bailes tos bija pārņēmušas. Un Viņš iekāpa laivā un griezās atpakaļ.

38. Bet vīrs, no kura ļaunie gari bija izgājuši, lūdza atļaut tam palikt pie Viņa. Bet Jēzus to atlaida, sacīdams:

39. Atgriezies savās mājās un izstāsti, ko Dievs tev ir darījis. Un viņš nogāja un pasludināja visā pilsētā, ko Jēzus tam bija darījis.

40. Kad Jēzus atgriezās atpakaļ, ļaudis Viņu saņēma, jo visi Viņu gaidīja.

41. Un redzi, tur nāca vīrs, vārdā Jairs; tas bija sinagogas priekšnieks. Un, nokritis Jēzum pie kājām, viņš To lūdza nākt viņa namā,

42. jo viņam bija viena vienīga meitiņa ap divpadsmit gadu veca, un tā gulēja uz miršanu. Un, Viņam ejot, ļaudis drūzmējās ap Viņu.

43. Un kāda sieva, kas divpadsmit gadus sirga ar asiņošanu un kuru neviens nebija varējis dziedināt,

44. piegājusi no mugurpuses, aizskāra Viņa drēbju vīli, un tūdaļ asins tecēšana nostājās.

45. Bet Jēzus jautāja: Kas Mani ir aizskāris? Un, kad visi liedzās, tad Pēteris un viņa biedri sacīja: Meistar, ļaudis Tev laužas virsū un Tevi spiež.

46. Bet Jēzus sacīja: Mani kāds ir aizskāris, jo Es jūtu, ka spēks no Manis ir izgājis.

47. Bet sieva, redzēdama, ka viņa nav palikusi apslēpta, trīcēdama nāca un nomētās Viņa priekšā ceļos un izstāstīja visu ļaužu priekšā, kādas vainas dēļ tā bija Viņu aizskārusi un ka viņa tūdaļ bija kļuvusi vesela.

48. Bet Viņš tai sacīja: Mana meita, tava ticība tev ir palīdzējusi, ej ar mieru!

49. Un, Viņam vēl runājot, nāk kāds sinagogas vecākā sūtīts cilvēks un saka: Tava meitiņa ir mirusi, neapgrūtini Mācītāju.

50. Bet Jēzus, to dzirdējis, tam teica: Nebīsties, tici tikai, un viņa taps izglābta.

51. Un, namā iegājis, Viņš nevienam neatļāva iet līdzi, izņemot Pēteri, Jāni un Jēkabu un meitenes tēvu un māti.

52. Un visi to apraudāja un nožēloja; bet Viņš sacīja: Neraudiet, viņa nav mirusi, viņa gul.

53. Tad tie Viņu izsmēja, zinādami, ka tā bija nomirusi,

54. bet Viņš satvēra tās roku un sauca: Meitiņ, celies augšā!

55. Un viņas gars atgriezās, un viņa tūdaļ uzcēlās, un Viņš pavēlēja tai dot ēst.

56. Un viņas vecāki bija iztrūkušies. Bet Viņš tiem piekodināja nestāstīt nevienam par notikušo.

1. Sasaucis Savus divpadsmit mācekļus, Viņš tiem deva spēku un varu pār visiem ļauniem gariem un dziedināt sērgas.
2. Un Viņš tos izsūtīja sludināt Dieva valstību un dziedināt,
3. tiem sacīdams: Neņemiet neko līdzī ceļā, ne zizli, ne ceļasomu, ne maizi, ne naudu, ne arī divus svārkus!
4. Un, kur kādā mājā jūs ieejat, tur palieciet un no turienes ejiet tālāk.
5. Un, ja kāds jūs neuzņem, tad, iziedami no tās pilsētas, nokratīti pīšļus no savām kājām par liecību pret tiem.
6. Un izgājuši viņi apstaigāja visus ciemus, sludinādami visur prieka vēsti un dziedinādami.
7. Bet tetrarhs Hērods, par visu, kas notika, dzirdējis, nezināja ko domāt, jo daži sacīja, ka Jānis esot uzcēlies no miroņiem,
8. bet citi, ka Ēlija esot parādījies, vēl citi, ka kāds no senajiem praviešiem esot augšāmcēlies.
9. Un Hērods sacīja: Es esmu Jānim nocirtis galvu, bet kas šis tāds ir, par kuru es dzirdu tādas lietas? Un viņš meklēja izdevību Viņu redzēt.
10. Apustuļi pārnākuši izstāstīja Jēzum, cik lielas lietas tie bija darījuši; un Viņš tos ņēma pie Sevis un aizgāja savrup uz kādu pilsētu, vārdā Betsaida.
11. Bet ļaudis, to izzinājuši, sekoja Viņam, un Viņš tos pieņēma, runāja uz viņiem par Dieva valstību un darīja veselus tos, kam vajadzēja dziedināšanos.
12. Bet diena sāka iet uz beigām, un tie divpadsmit piegāja pie Viņa un sacīja Viņam: Atlaid ļaudis, lai tie izklīstu pa apkārtējiem ciemiem un mājām, uzmeklētu naktsmājas un pārtiku, jo mēs šeit esam tukšā vietā.
13. Bet Viņš tiem sacīja: Dodiet jūs viņiem ēst. Bet tie sacīja: Mums nav vairāk kā piecas maizes un divi zivis, vai lai mēs aizejam pirkt barību visam šim ļaužu pulkam?
14. Jo tur bija ap pieci tūkstoši vīru. Bet Viņš teica Saviem mācekļiem: Lieciet viņiem apsēsties pulciņos pa piecdesmit.
15. Un tie tā darīja un visus apsēdināja.
16. Bet Viņš, paņēmis tās piecas maizes un divas zivis, skatījās uz debesīm, svētīja tās un pārlauza un deva mācekļiem, lai tie tās celtu ļaudīm priekšā.
17. Un viņi ēda, un visi paēda; un viņi pielasīja ar pāri palikušām druskām divpadsmit grozus.
18. Un notika, ka Viņš viens pats lūdza Dievu un mācekļi pie Viņa piegāja, un Viņš tiem vaicāja: Ko ļaudis saka Mani esam?
19. Tie atbildēja, sacīdami: Jāni Kristītāju, bet citi Ēliju un vēl citi, ka kāds no senajiem praviešiem esot uzcēlies.
20. Bet Viņš tiem sacīja: Bet jūs, ko jūs sakāt Mani esam? Tad Pēteris atbildēja: Tu esi Dieva Kristus.
21. Bet Viņš stingri noliedza kādam to teikt,
22. sacīdams: Cilvēka Dēlam ir daudz jācieš. Viņu atmetīs vecaji, augstie priesteri un rakstu mācītāji, un Viņu nonāvēs, un trešajā dienā Viņš celsies augšām.
23. Un Viņš sacīja uz visiem: Ja kāds grib Man sekot, tad tāds lai aizliedz sevi, ik dienas ņem uz sevi savu krustu un staigā Man pakāļ.
24. Jo, kas savu dzīvību gribēs izglābt, tam tā zudīs, bet, kas savu dzīvību Manis dēļ zaudēs, tas to izglābs.
25. Jo ko tas cilvēkam līdz, ka viņš iemanto visu pasauli un pats sevi pazaudē un samaitā?
26. Jo, kas kaunas Manis un Manu vārdu dēļ, tā paša dēļ kaunēsies Cilvēka Dēls, kad Viņš nāks Savā un Sava Tēva un svēto eņģeļu godībā.
27. Bet tiešām Es jums saku: ir kādi starp tiem, kas šē stāv, kas nāvi nebaudīs, tiekāms tie nebūs redzējuši Dieva valstību.
28. Un notika kādas astoņas dienas pēc šīm runām, ka Viņš ņēma pie Sevis Pēteri, Jāni un Jēkabu un uzkāpa uz kalna Dievu lūgt.
29. Un, Viņam lūdzot, Viņa vaigs dabūja citu izskatu un Viņa drēbes kļuva spoži baltas.

30. Un, lūk, divi vīri sarunājās ar Viņu, tie bija Mozus un Ēlija.
31. Tie parādījās debess spožumā un runāja par Viņa galu, kas to sagaidīja Jeruzālemē.
32. Bet Pēteris un viņa biedri bija miega pilni, un uzmodušies tie redzēja Viņa spožumu un divi vīrus pie Viņa stāvam.
33. Kad nu tie taisījās atstāt Viņu, tad Pēteris sacīja uz Jēzu: Meistar, šeit mums ir labi, taisīsim trīs teltis, vienu Tev, vienu Mozum un vienu Ēlijam, - un viņš nezināja, ko viņš runāja.
34. Un, viņam vēl tā runājot, parādījās padebesis un viņus apēnoja. Bet viņi bijās, kad padebesis viņus apklāja.
35. Un no padebeša nāca balss, sacīdama: Šis ir Mans Dēls, Mans izredzētais, to klausait!
36. Un, kad balss atskanēja, tad Jēzus bija viens pats. Bet viņi klusēja un tanīs dienās nesacīja nevienam nekā par to, ko bija redzējuši.
37. Un notika, otrā dienā, viņiem no kalna noejojot, nāca Viņam pretī liels ļaužu pulks.
38. Un redzi, kāds vīrs no ļaužu vidus sauca, sacīdams: Mācītāj, es Tevi lūdzu, apskati manu dēlu, jo viņš man ir vienīgais bērns,
39. reizēm gars to satver, un viņš piepeši sāk kliegt, un tas viņu krata līdz putām un tikai grūti no tā šķiras, to galīgi novārdzinādams.
40. Es esmu Tavus mācekļus lūdzis, lai tie to izdzītu, bet tie to nevarēja.
41. Un Jēzus atbildēja un sacīja: Ak, tu neticīgā un sagrozītā cilts, cik ilgi Es vēl pie jums būšu un jūs panesīšu? Ved šurp savu dēlu!
42. Viņam vēl nākot, ļaunais gars to sāka raustīt un kratīt; bet Jēzus apsauca nešķīsto garu un dziedināja zēnu un atdeva to viņa tēvam.
43. Un visi iztrūkās par Dieva varenību. Bet, visiem vēl brīnoties par visu to, ko Viņš darīja, Viņš sacīja uz Saviem mācekļiem:
44. Ievērojiet labi šos vārdus: Cilvēka Dēlam jātop nodotam cilvēku rokās.
45. Bet viņi nesaprata šos vārdus, tie viņiem bija apslēpti, un viņiem tos nebija saprast, un viņi baidījās Viņu jautāt par šo vārdu nozīmi.
46. Un viņos cēlās domas par to, kurš no viņiem ir pats lielākais.
47. Bet Jēzus, zinādams viņu sirds domas, paņēma bērnu un nostatīja to Sev blakus
48. un sacīja: Kas šo bērnu uzņem Manā Vārdā, tas uzņem Mani, un, kas Mani uzņem, tas uzņem To, kas Mani sūtījis; jo, kas mazākais jūsu starpā, tas ir liels.
49. Bet Jānis ņēma vārdu un sacīja: Meistar, mēs redzējām kādu cilvēku Tavā Vārdā izdzenam ļaunus garus, un mēs viņam to noliedzām, jo viņš neturas pie mums.
50. Bet Jēzus viņam atbildēja: Neliedziet, jo, kas nav pret jums, tas ir ar jums.
51. Un, kad nu laiks bija pienācis, ka Viņam vajadzēja tapt paaugstinātam, tad Viņš grieza savu vaigu, lai ietu uz Jeruzālemi.
52. Un Viņš nosūtīja Sev priekšā vēstnešus. Un iedami tie nonāca kādā samariešu ciemā, lai Viņam apgādātu vietu, kur nomesties.
53. Un tie Viņu neuzņēma, tāpēc ka Viņš bija ceļā uz Jeruzālemi.
54. Kad Viņa mācekļi Jēkabs un Jānis to redzēja, tie sacīja: Kungs, ja Tu gribi, mēs sacīsim, lai uguns nāk no debesīm un tos sadedzina.
55. Bet Viņš apgriezdamies tos aprāja un sacīja: Vai jūs nezināt, kādam garam jūs piederat?
56. Jo Cilvēka Dēls nav nācis cilvēku dvēseles nomaitāt, bet pestīt. Un tie gāja uz citu ciemu.
57. Un, tiem aizejot, viens uz ceļa Viņam sacīja: Es Tev iešu līdz, lai kurp Tu ietu.
58. Bet Jēzus uz viņu sacīja: Lapsām ir alas un putniem apakš debess ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur nolikt Savu galvu.
59. Un uz kādu citu Viņš sacīja: Nāc Man līdz! Bet tas sacīja: Atļauj man papriekš noiet un apglabāt savu tēvu.
60. Bet Jēzus uz to sacīja: Ļauj mironiem apglabāt savus mironus, bet tu ej un sludini Dieva valstību!
61. Un atkal kāds cits teica: Kungs, es Tev iešu līdz, bet atļauj man papriekš atvadīties no tiem, kas ir manā mājā.
62. Bet Jēzus uz to sacīja: Neviens, kas savu roku liek pie arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva

valstībai.

1. Pēc tam Tas Kungs nozīmēja vēl septiņdesmit citus un izsūtīja tos pa divi un divi Savā priekšā uz ikkatru pilsētu un vietu, kurp Viņš gribēja iet.
2. Un Viņš tiem sacīja: Pļaujamā daudz un strādnieku maz: tad nu lūdziet pļaujas kungu, lai viņš strādniekus sūta savā pļaujā.
3. Ejiet! Lūk, Es jūs sūtu kā jērus vilku starpā.
4. Neņemiet līdzi nedz naudas maku, nedz ceļasomu, nedz kurpes un ceļā nesveiciniet neviena.
5. Un, ja jūs ieejat kādā namā, tad sakait vispirms: miers šim namam!
6. Un, ja tur būs kāds miera bērns, tad uz viņa dusēs jūsu miers; bet, ja ne, tad tas atgriezīsies pie jums atpakaļ.
7. Tanī pašā namā palieciet un ēdiet un dzeriet to, kas tiem pie rokas, jo strādnieks ir savas algas cienīgs; bet neejiet no vienas mājas uz otru.
8. Un, kurā pilsētā jūs ieiesit un jūs tur uzņem, tur ēdiet, ko jums ceļ priekšā.
9. Un dziediniet slimniekus, kas tur ir, un sakait viņiem: tuvu pie jums ir nākusi Dieva valstība.
10. Bet, ja jūs ieiesit pilsētā un jūs tur neuzņem, tad izejiet uz viņas ielām un sakait:
11. pat jūsu pilsētas putekļus, kas pielipuši pie mūsu kājām, mēs šē nokratām, bet to zinait, ka Dieva valstība ir tuvu klāt!
12. Es jums saku, ka Sodomas ļaudīm viņā dienā būs vieglāk nekā šādai pilsētai.
13. Vai tev Horacina, vai tev Betsaida! Ja Tirā un Sidonā šādi brīnumi būtu notikuši, kādi pie jums notikuši, tie sen jau būtu maisos un pelnos no grēkiem atgriezušies.
14. Patiesi Tirai un Sidonai tiesas dienā būs vieglāk nekā jums.
15. Un tu, Kapernauma, kas līdz debesīm esi paaugstināta, tu tiksī līdz ellei nogāzta!
16. Kas jūs klausā, tas klausā Mani, un, kas jūs nicina, tas nicina Mani. Bet, kas Mani nicina, tas nicina To, kas Mani sūtījis.
17. Un tie septiņdesmit pārnāca un ar lielu prieku stāstīja: Kungs, pat ļaunie gari mums padodas Tavā Vārdā!
18. Bet Viņš sacīja: Es redzēju sātānu kā zibeni no debesīm krītam!
19. Redziet, Es jums esmu devis spēku, ka varat staigāt pāri čūskām un skorpioniem un katram ienaidnieka spēkam, un viss tas jums nekā nekaitēs.
20. Tomēr nepriecājieties par to, ka gari jums paklausā, bet priecājieties par to, ka jūsu vārdi ir ierakstīti debesīs.
21. Un tanī pašā stundā Jēzus kļuva priecīgs Svētajā Garā un sacīja: Es Tev pateicos, Tēvs, debess un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi apslēpis gudrajiem un prātīgajiem un atklājis tās bērniem. Tiešām, Tēvs, tāds ir bijis Tavs labais prāts.
22. Visas lietas Man ir Mana Tēva nodotas. Un neviens nezina, kas Dēls ir, kā vienīgi Tēvs un, kas Tēvs ir, kā vienīgi Dēls un kam šis Dēls to grib atklāt.
23. Un, pie mācekļiem sevišķi griezdamies, Viņš sacīja: Svētīgas tās acis, kas to redz, ko jūs redzat.
24. Jo Es jums saku: daudz praviešu un ķēniņu ir gribējuši redzēt, ko jūs redzat, un nav redzējuši un dzirdēt, ko jūs dzirdat, un nav dzirdējuši.
25. Un redzi, kāds rakstu mācītājs piecēlās un, Viņu kārdinādam, sacīja: Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgo dzīvību?
26. Bet Viņš uz to sacīja: Kā stāv bauslībā rakstīts, kā tu tur lasi?
27. Un tas atbildēja un sacīja: Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.
28. Viņš tam sacīja: Tu pareizi esi atbildējis; dari to un tu dzīvosi.
29. Bet viņš, gribēdams attaisnoties, sacīja Jēzum: Kurš tad ir mans tuvākais?
30. Tad Jēzus atbildēja un sacīja: Kāds cilvēks gāja no Jeruzālemes uz Jēriku un krita laupītāju rokās. Tie tam noplēsa drēbes, sasita un, atstādami viņu pusmirušu guļam, aizgāja.
31. Bet nejauši kāds priesteris gāja pa to pašu ceļu un, to ieraudzījis, viņš aizgāja garām.
32. Tāpat arī kāds levīts nāca gar to vietu, to ieraudzīja, bet aizgāja garām.

33. Bet kāds samarietis, savu ceļu iedams, tuvojās viņam un, viņu redzot, sirds tam iežēlojās.
34. Un piegājis viņš pārsēja viņa vātis, ieliedams tajās elļu un vīnu; pēc tam viņš to cēla uz savu lopu un to aizveda mājvietā un to apkopa.
35. Bet otrā dienā, izņēmis divus denārijus, iedeva tos saimniekam, sacīdams: kop viņu, un, ja tu vēl ko izdosi, atpakaļ nākdams, es tev to atdošu.
36. Kurš no šiem trim cilvēkiem tev šķiet tas tuvākais bijis tam, kas bija kritis laupītāju rokās?
37. Tas atbildēja: Tas, kas viņam žēlsirdību parādīja. Tad Jēzus uz to sacīja: Nu tad ej un dari tu arī tāpat.
38. Atgadījās, ka viņi, tālāk ejot, nonāca kādā ciemā. Tur kāda sieva, Marta vārdā, uzņēma Viņu savā namā.
39. Un viņai bija māsa, vārdā Marija, tā apsēdusies pie Tā Kunga kājām, klausījās Viņa vārdos.
40. Bet Marta, aizņemta ar daudzām rūpēm par to, kā Viņu apkalpot, pienāca un sacīja: Kungs, vai Tu neko nesaki par to, ka mana māsa mani atstājusi, lai es viena kalpotu? Saki jel viņai, lai viņa man palīdz.
41. Bet Tas Kungs viņai atbildēja, sacīdams: Marta, Marta, tu rūpējies un zūdies par daudzām lietām.
42. Bet tikai vienas lietas vajag, Marija sev izraudzījiesies labo daļu, tā viņai netaps atņemta.

1. Un notika, ka Viņš kādā vietā lūdza Dievu; kad Viņš bija beidzis lūgt, tad kāds no Viņa mācekļiem sacīja Viņam: Kungs, māci mums Dievu lūgt, itin kā arī Jānis ir mācījis savus mācekļus.
2. Tad Viņš tiem sacīja: Kad lūdzat Dievu, tad sakait: Tēvs! Svētīts lai top Tavs Vārds, lai nāk Tava valstība.
3. Mūsu dienišķo maizi dodī mums katru dienu
4. un piedodī mums mūsu grēkus, jo arī mēs piedodam katram, kas mums ir parādā, un neieved mūs kārdināšanā.
5. Un Viņš sacīja: Kuram jūsu starpā ir draugs, ja viņš pie tā noietu nakts vidū un tam teiktu: mīlais, aizdod man trīs maizes,
6. jo mans draugs no ceļa pie manis ir iegriezies, bet man nekā nav, ko viņam celt priekšā, -
7. un tas no iekšpuses atbildētu un sacītu: neapgrūtinī mani; durvis ir jau aizslēgtas, un mani bērni ir jau pie manis gultā; es nevaru celties un tev dot.
8. Es jums saku: ja arī viņš neceltos un nedotu, tāpēc ka tas ir viņa draugs, tad viņa neatlaidības dēļ tas celsies un dos viņam, cik tam vajag.
9. Tā arī Es jums saku: lūdziet, tad jums taps dots, meklējiet, tad jūs atradīsiet, klauvējiet, tad jums taps atvērts.
10. Jo ikkatrs, kas lūdz, dabū, kas meklē, atrod, un, kas klauvē, tam atvērs.
11. Kur būtu kāds tēvs jūsu starpā, kas dotu savam dēlam čūsku, kad tas lūdz tam zivi?
12. Jeb skarpiju, kad tas lūdz olu?
13. Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz?
14. Pēc tam Viņš izdzina ļaunu garu, kas bija mēms. Kad nu ļaunais gars bija izgājis, tad mēmais sāka runāt, un ļaudis brīnījās.
15. Bet daži no viņiem sacīja: Viņš izdzen ļaunos garus caur Belcebulu, ļauno garu valdnieku.
16. Bet citi, Viņu kārdinādami, prasīja no Viņa zīmi no debesīm.
17. Bet Viņš, nopratis viņu domas, sacīja: Ikviens valsts, kas savā iekšienē ir sašķelta, aiziet postā, un tur nams uz namu grūst.
18. Ja nu sātans ar sevi ir naidā, kā tad viņa valsts pastāvēs? Jo jūs sakāt, ka Es ļaunos garus izdzenu caur Belcebulu.
19. Bet, ja Es ļaunos garus izdzenu caur Belcebulu, caur ko tad jūsu bērni tos izdzen? Tāpēc viņi būs jūsu tiesātāji.
20. Bet, ja Es ļaunos garus izdzenu ar Dieva pirkstu, tad jau Dieva valstība pie jums ir atnākusi.
21. Kad stiprais apbruņojies sargā savu pili, viņa īpašums paliek mierā,
22. bet, kad kāds par viņu stiprāks nāk un to uzvar, tad tas paņem viņa bruņas, uz kurām tas paļāvās, un izdala viņam atņemto laupījumu.
23. Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani; un, kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa.
24. Kad nešķīsts gars atstāj cilvēku, tad viņš apstaigā sausas vietas un meklē atpūtas vietu, bet, to neatradis, saka: es atgriezīšos savā mājoklī, kuru atstāju.
25. Un viņš noiet un atrod to izslaucītu un izgreznotu.
26. Tad viņš noiet un ņem līdzī septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu, un viņi nāk un tur dzīvo, un ar šo cilvēku kļūst ļaunāk, nekā bija iepriekš.
27. Un gadījās, kad Viņš tā runāja, tad kāda sieva paceltā balsī uz Viņu sacīja: Svētīgas tās miesas, kas Tevi nesusas, un tās krūtis, ko Tu esi zīdis.
28. Bet Viņš sacīja: Tiešām, svētīgi ir tie, kas Dieva vārdu dzird un pasargā.
29. Un, kad ļaudis sapulcējās, tad Viņš iesāka runāt: Šī cilts ir samaitāta cilts. Viņa meklē zīmi, bet cita zīme kā Jonas zīme tai netaps dota;
30. jo, kā Jona bija par zīmi niniviešiem, tā arī Cilvēka Dēls būs par zīmi šai ciltij.
31. Dienvidzemes ķēniņiene stāsies tiesas dienā pret šīs cilts ļaudīm un tos pazudinās; jo viņa nāca no pasaules gala klausīties Salamana gudrību, un redzi, te ir vairāk nekā Salamans.

32. Ninivieši celsies tiesas dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo viņi, dzirdējuši Jonas sludināšanu, atgriezās no grēkiem, un redzi, šē ir vairāk nekā Jona.
33. Bet, sveci iededzinājis, neviens to neliek kaktā vai zem pūra, bet to liek lukturī, lai tie, kas nāk iekšā, redzētu viņas gaismu.
34. Miesas spīdekļi ir acs. Ja tava acs ir laba, tad arī visa tava miesa ir gaiša, bet, ja acs ir samaitāta, tad visa tava miesa ir tumša.
35. Tad nu pielūko, ka gaisma, kas tevī ir, nekļūst par tumsu.
36. Ja nu visa tava miesa ir gaiša bez kāda tumša kaktiņa, tad viņa būs tik gaiša, it kā svece ar savu gaismu tevi apspīdētu.
37. Bet, kamēr Viņš vēl tā runāja, kāds farizejs Viņu lūdza pie sevis uz azaidu. Un Viņš iegājis apsēdās.
38. Farizejs, to redzēdams, brīnījās, ka Viņš nemazgājās priekš ēšanas.
39. Bet Tas Kungs tam sacīja: Tagad jūs, farizeji, šķīstījat kausa un bļodas ārpusi, bet jūsu iekšpuse ir piepildīta ar laupījumu un blēdību.
40. Jūs bezprātīgie! Vai tas, kas radījis ārpusi, nav radījis arī iekšpusi?
41. Bet dodiet, kas iekšā, par mīlestības dāvanu, un redzi, viss jums būs šķīsts.
42. Bet vai jums, jūs farizeji! Jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un visādiem dārza augiem, bet atstājat novārtā taisnību un Dieva mīlestību. Vienu vajadzēja darīt un otru neatstāt novārtā.
43. Vai jums, jūs farizeji, jums patīk sinagogās sēdēt augstos krēslos un pilsētas laukumos tapt sveicinātiem.
44. Vai jums! Jūs esat līdzīgi slepeniem kapiem; ļaudis, kas pāri staigā, to nezina.
45. Tad viens no bauslības mācītājiem Viņu pārtrauca, sacīdams: Mācītāj, tā runādams, Tu apvaino arī mūs.
46. Un Viņš atbildēja: Arī jums vai! Jūs bauslības vīri! Jo jūs uzkraujat cilvēkiem nepanesamas nastas, bet paši tām nepieskaraties ne ar vienu pirkstu.
47. Vai jums! Jo jūs praviešiem ceļat pieminēkļus, bet jūsu tēvi tos ir nokāvuši.
48. Tā jūs apliecināt, ka jums patīk jūsu tēvu darbi; viņi tos nokāva, un jūs ceļat pieminēkļus.
49. Tāpēc arī Dieva gudrība saka: Es sūtīšu pie viņiem praviešus un apustuļus, un viņi citus nokauss un citus vajās,
50. lai no šīs cilts prasītu visu praviešu asinis, kas izlietas no pasaules sākuma,
51. no Ābela asinīm līdz Caharijas asinīm, kas nonāvēts starp altāri un Dieva namu. Patiesi Es jums saku: no šīs cilts viņas tiks prasītas.
52. Vai jums! Jūs bauslības vīri! Jūs esat noslēpuši atzišanas atslēgu; paši jūs neejat iekšā un tos, kas gribēja ieiet, jūs esat aizkavējuši!
53. Kad Viņš no turienes bija aizgājis, tad rakstu mācītāji un farizeji sāka Viņam pastāvīgi uzmākties ar visādiem jautājumiem,
54. slepeni glūnēdami, vai neizdosies Viņu noķert kādos vārdos.

1. Un, kad daudz tūkstošu ļaužu sapulcējās, tā ka cits citu tikko nesamina, tad Jēzus iesāka sacīt Saviem mācekļiem: Sargaities no farizeju rauga, tas ir, no viņu liekulības.
2. Bet nekas nav apslēpts, kas netiks atklāts, un nekas nav nezināms, kas nenāks gaismā.
3. Tāpēc visu, ko jūs esat teikuši tumsā, to dzirdēs gaismā, un, ko jūs ausī esat čukstējuši istabā, to sludinās no jumtiem.
4. Jums, Saviem draugiem, Es saku: nebīstieties no tiem, kas nonāvē miesu un pēc tam vairs nespēj neko darīt.
5. Es jums teikšu, no kā jums būs bīties: bīstieties no tā, kam ir vara nonāvēt un pēc tam iemest ellē. Tiešām Es saku: to bīstieties.
6. Vai piecus zvirbuļus nepārdod par divām artavām? Un neviens no tiem nav aizmirsts Dieva priekšā.
7. Tāpat arī jums visi galvas mati ir skaitīti. Nebīstieties, jūs esat vairāk vērti nekā daudz zvirbuļu.
8. Bet Es jums saku: katru, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to arī Cilvēka Dēls apliecinās Dieva eņģeļu priekšā;
9. bet, kas Mani aizliegs cilvēku priekšā, tas taps aizliegts Dieva eņģeļu priekšā.
10. Un katram, kas teiks ko pret Cilvēka Dēlu, tam to piedos. Bet tam, kas zaimos Svēto Garu, to nepiedos.
11. Kad tie nu jūs vedīs savās sinagogās valdības iestāžu un valdnieku priekšā, nerūpējieties par to, kā jūs sevi aizstāvēsit jeb ko teiksiet,
12. jo Svētais Gars jūs mācīs tai brīdī, ko jums būs runāt.
13. Tad kāds no ļaužu pulka sacīja Viņam: Mācītāj, saki manam brālim, lai viņš dalās ar mani mantojumā.
14. Bet Viņš tam atbildēja: Cilvēk, kas Mani iecēlis jums par tiesnesi vai mantas dalītāju?
15. Un Viņš tiem sacīja: Uzmanait un sargaities no mantkārības, jo neviens nedzīvo no tam, ka viņam ir daudz mantas.
16. Un Viņš stāstīja tiem līdzību, sacīdams: Kādam bagātniekam viņa lauki bija nesuši papildnam augļu.
17. Un viņš sāka pie sevis spriest: ko es darīšu, jo man nav, kur savus augļus likt.
18. Un viņš turpināja: to es darīšu - es noplēsišu savus šķūņus un uzcelšu lielākus un tur savākšu visu labību un mantu,
19. un sacīšu savai dvēselei: dvēsele, tev ir lieli krājumi uz ilgiem gadiem, atpūties, ēd, dzer un liksmojies.
20. Bet Dievs uz viņu sacīja: tu, bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli. Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis?
21. Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav bagāts Dievā.
22. Un Viņš sacīja Saviem mācekļiem: Tāpēc Es jums saku: nezūdaities savas dzīvības pēc, ko ēdīsiet, ne arī savas miesas pēc, ar ko gērbsities.
23. Jo dzīvība ir labāka nekā barība un miesa labāka nekā apģērbs.
24. Nemiet vērā kraukļus, kas nedz sēj, nedz plauj, kam nav ne šķūņa, ne klēts, bet Dievs viņus uztur. Cik daudz vairāk jūs esat vērti nekā putni.
25. Kurš jūsu starpā ar visu savu zūdišanos var savam mūžam pielikt kaut vienu olekti?
26. Ja nu jūs pat vismazākās lietas nespējat, ko jūs zūdāties pārējo lietu pēc?
27. Nemiet vērā lilijas, kas ne vērpj, ne auž. Bet Es jums saku: pat Salamans visā savā greznumā nav bijis tā apģērbts kā viena no tām.
28. Bet, ja jau zāli laukā, kas šodien aug, bet rīt tiek krāsnī mesta, Dievs tik skaisti apģērbj, cik vairāk jūs, jūs mazticīgie!
29. Tāpēc neraizējieties arī jūs par to, ko ēdīsiet un ko dzersiet, un neuztraucieties,
30. jo visu to meklē pasaules tautas. Jūsu Tēvs jau zina, ka jums viss tas vajadzīgs.
31. Dzenieties vairāk pēc Dieva valstības, tad jums šīs lietas tiks piemestas.

32. Nebīsties, tu mazais ganāmais pulciņ, jo jūsu Tēvs ir nolēmis jums piešķirt Valstību!
33. Pārdodiet savu īpašumu un izdaliet to nabagiem, gādājiēt sev naudas makus, kas nepaliek veci, neizsīkstošu mantu debesīs, kur zaglis nevar piekļūt un ko kodes nevar maitāt.
34. Jo, kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds.
35. Lai jūsu gurni ir apjoztī, un jūsu lāpas lai deg:
36. esiet līdzīgi ļaudīm, kas gaida savu kungu no kāzām pārnākam, lai tam tūdaļ varētu durvis atvērt, kad tas nāks un klauvēs.
37. Svētīgi tie kalpi, kurus kungs pārnākot atrod nomodā; tiešām, Es jums saku, ka viņš, apsējis priekšautu, tos apsēdinās, apstaigās visus un tiem kalpos.
38. Un, ja viņš nāktu nakts vidū vai pirmajos gaiļos un tos atrastu nomodā, svētīti tie!
39. Bet to ziniet, ja nama kungs zinātu, kurā stundā nāks zaglis, viņš neļautu tam ielauzties savā namā.
40. Tāpat arī jūs esiet gatavi, jo Cilvēka Dēls nāks tādā stundā, kad jūs to nedomājat.
41. Tad Pēteris Viņam jautāja: Kungs, vai Tu šo līdzību stāsti mums vai visiem?
42. Un Tas Kungs teica: Kas gan ir uzticamais un saprātīgais nama turētājs, ko kungs iecels pār savu saimi, lai tas laikā dotu piederīgo barību?
43. Svētīgs tas kalps, kuru kungs atnācis atradīs tā darām.
44. Tiešām Es jums saku: viņš to iecels pār visu savu īpašumu!
45. Bet, ja kalps savā sirdī domās: mans kungs kavējas nākt, - un sāks sist kalpus un kalpones, nodosies ēšanai un dzeršanai un piedziersies,
46. tad šī kalpa kungs nāks tādā dienā, kad tas to negaida, un stundā, kuru tas nezina: viņš viņu šķels pušu un dos viņam viņa algu līdz ar neticīgiem.
47. Šāds kalps, kas, zinādam sava kunga gribu, nebūs sagatavojies vai darījis pēc viņa prāta, dabūs daudz sitienu.
48. Bet, kas nezinādam būs darījis to, ar ko viņš pelnījis sitienus, dabūs maz. Jo no katra, kam daudz dots, daudz prasīs un, kam daudz uzticēts, no tā jo vairāk atprasīs.
49. Uguni esmu nācis mest uz zemi un kā Es vēlētos, kaut tā jau degtu!
50. Bet Man jātop kristītam ar vienu kristību, un kā Man ir bail, kamēr tā būs pabeigta.
51. Vai jums šķiet, ka Es esmu nācis mieru nest virs zemes? Nebūt ne, Es jums saku, bet šķelšanos!
52. Jo no šā laika pieci vienā namā sašķelsies: trīs pret diviem, un divi pret trim,
53. tēvs pret dēlu un dēls pret tēvu, māte pret meitu un meita pret māti, vīramāte pret vedeklu un vedekla pret vīramāti!
54. Un uz ļaudīm Viņš sacīja: Kad jūs rietumos redzat paceļamies mākonī, jūs tūliņ sakāt: būs lietus, - un tā arī notiek;
55. un, kad no dienvidiem pūš vējš, jūs sakāt: būs karstums, - un tā notiek.
56. Liekuļi, par zemes un debess izskatu jūs protat spriest, kāpēc jūs neprotat spriest par šo laikmetu?
57. Un kāpēc jūs paši no sevis neizšķirat, kas ir taisnība?
58. Jo, ja tu ar savu pretinieku ej pie priekšnieka, centies ar viņu vēl ceļā izlīgt, lai viņš tevi nevestu pie soģa un soģis tevi nenodod uzraugam, un uzraugs tevi neiemet cietumā.
59. Es tev saku: no turienes tu neiziesi, kamēr nebūsi nomaksājis pēdējo artavu.

1. Tanī pašā laikā atnāca ļaudis, kas Viņam stāstīja par galiliešiem, kuru asinis Pilāts bija sajaucis ar viņu upuriem.
2. Un Viņš tiem atbildēja un sacīja: Vai jūs domājat, ka šie galilieši ir bijuši lielāki grēcinieki nekā visi pārējie galilieši, tāpēc ka tie to cietuši?
3. Es jums saku: nebūt ne, bet, ja jūs neatgriezīsities no grēkiem, tad jūs visi tāpat iesit bojā.
4. Jeb vai jums šķiet, ka tie astoņpadsmit, uz kuriem krita Ziloas tornis un tos nosita, bija vairāk vainīgi nekā visi pārējie Jeruzālemes iedzīvotāji?
5. Es jums saku: nebūt ne, bet, ja jūs neatgriezīsities no grēkiem, jūs visi ņemsit tādu pašu galu.
6. Un Viņš stāstīja šādu līdzību: Kādam cilvēkam bija vīģes koks, stādīts viņa vīnadārzā, un viņš nāca un meklēja uz viņa augļus, bet neatrada.
7. Tad viņš sacīja dārzniekam: redzi, jau trīs gadus es nāku un meklēju augļus uz šī vīģes koka, bet neatrodu. Nocērt to! Ko tas velti izsūc zemi!
8. Bet tas viņam atbildēja un sacīja: kungs, atstāj to vēl šo gadu, kamēr es to aprakšu un apmēslošu!
9. Varbūt tas turpmāk nesīs augļus. Bet, ja ne, tad tu vari nocirst.
10. Un Viņš mācīja kādā no sinagogām sabatā.
11. Un tur bija sieva, kurai astoņpadsmit gadus bija nespēka gars, tā ka viņa bija savilkta un nevarēja pilnīgi taisni atliekties.
12. Bet Jēzus, to ieraudzījis, piesauca viņu klāt un sacīja viņai: Sieva, topi svabada no savas slimības!
13. Pie tam Viņš tai uzlika Savas rokas, un tā tūlīt tapa taisna un slavēja Dievu.
14. Bet sinagogas priekšnieks, apskaities par to, ka Jēzus sabatā bija dziedinājis, sāka runāt uz tautu: Ir sešas dienas, kurās jāstrādā. Tajās nāciet un liecieties dziedināties, bet ne sabatā!
15. Bet Tas Kungs tam atbildēja: Jūs liekuļi, vai katrs no jums sabatā neatraisa savu vērsi vai ēzeli no siles, lai to vestu dzirdīt?
16. Un šo sievu, Ābrahāma meitu, kuru sātans turējis saistītu astoņpadsmit gadus, nebūtu brīv atraisīt sabata dienā no viņas saitēm?
17. Un, Viņam tā runājot, visiem Viņa pretiniekiem tapa kauns, un visa tauta priecājās par visiem šiem varenajiem darbiem, kurus Viņš darīja.
18. Tad Viņš teica: Kam Dieva valstība ir līdzīga, ar ko Es to salīdzināšu?
19. Viņa ir līdzīga sinepju graudiņam, kuru kāds paņēma un iedēstīja savā dārzā un kurš auga un izauga par koku, kura zaros putni apakš debess taisīja savas ligzdas.
20. Un atkal Viņš sacīja: Ar ko Es salīdzināšu Dieva valstību?
21. Viņa ir līdzīga raugam, kuru kāda sieva paņēma un ielēja trijos mēros miltu, kamēr visa mīkla pilnīgi sarūga.
22. Un Viņš, turpinādams ceļu uz Jeruzālemi, staigāja no pilsētas uz pilsētu un no ciema uz ciemu, mācīdams ļaudis.
23. Bet kāds Viņam jautāja: Kungs, vai to ir maz, kas tiks izglābti? Uz to Viņš atbildēja:
24. Cīnieties ieiet pa šaurajiem vārtiem, jo Es jums saku: daudzi vēlēšies ieiet, bet nevarēs.
25. Jo, ja jūs tikai pēc tam, kad nama Kungs būs cēlies un durvis aizslēdzis, nostāsities ārā un klauvēsit pie durvīm, sacīdami: Kungs, atver mums,- Viņš atbildēs jums: Es nezinu, no kurienes jūs esat!
26. Tad jūs sāksit stāstīt: mēs ar Tevi esam ēduši un dzēruši, un Tu esi mācījis mūsu ielās.
27. Tad Viņš jums atteiks: Es nezinu, no kurienes jūs esat, atkāpieties no Manis, visi jūs netaisnības darītāji!
28. Tur būs raudāšana un zobu trīcēšana, kad jūs redzēsit Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu un visus praviešus Dieva valstībā, bet paši sevi izmestus ārā.
29. Tad tie nāks no rītiem un vakariem, no ziemeļiem un dienvidiem un sēdēs pie galda Dieva valstībā.
30. Un redzi, ir pēdējie, kas būs pirmie, un pirmie, kas būs pēdējie.
31. Tai pašā brīdī pienāca daži farizeji un sacīja Viņam: Izej un aizceļo no šejienes, jo Hērods grib

Tevi nonāvēt.

32. Bet Viņš tiem sacīja: Ejiet, sakait šai lapsai: redzi, Es izdzenu ļaunos garus un dziedinu slimos šodien un rīt, bet parīt Es būšu galā.

33. Tiešām, Man vēl šodien un rīt un parīt jābūt ceļā, jo neklājas pravietim mirt ārpus Jeruzālemes.

34. Jeruzāleme, Jeruzāleme, tu, kas nokauj praviešus un akmeņiem nomētā tos, kas pie tevis sūtīti, cik reižu Es esmu gribējis tavus bērnus pulcināt ap Sevi, kā vista pulcina zem spārniem savus cālīšus, bet jūs negribējāt.

35. Redziet, jūsu nams būs atstāts, un Es jums saku: jūs Mani neredzēsiet, tiekāms nāks diena, kad jūs sacīsiet: svētīts, kas nāk Tā Kunga Vārdā!

1. Un notika, ka Jēzus sabatā bija ieradies uz mielastu kāda ievērojama farizeja namā, un tie Viņu novēroja.
2. Un, lūk, tur bija kāds ūdenssērdzīgs cilvēks Viņa priekšā.
3. Un Jēzus, vārdu ņēmis, griezās pie bauslības mācītājiem un farizejiem ar jautājumu: Vai ir atļauts sabatā dziedināt vai ne? Bet tie klusēja.
4. Tad Viņš to ņēmis dziedināja un atlaida.
5. Bet tiem Viņš teica: Kurš no jums, ja viņa dēls vai vērsis sabata dienā iekritīs akā, to tūlīņ neizvilks?
6. Un tie nekā uz to nespēja atbildēt.
7. Bet, nomanīdams, ka viesi sev izmeklēja pirmās vietas, Viņš tiem stāstīja līdzību, sacīdams:
8. Ja tevi kāds aicina kāzās, nesēdies pirmajā vietā, ka neierodas kāds par tevi cienīgāks, kas arī aicināts,
9. un ka tas, kas tevi un viņu aicinājis, nesaka tev: dod šim vietu,- un tev ar kaunu nav jāieņem pēdējā vieta.
10. Bet, ja tu esi aicināts, tad nogājis apsēdies pēdējā vietā, lai tas, kas tevi aicinājis, pienācis varētu sacīt: draugs, virzies uz augšu! - Tad tu būsi pagodināts visu citu viesu priekšā.
11. Jo katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts.
12. Arī uz nama tēvu, kas Viņu bija aicinājis, Viņš sacīja: Kad tu taisi azaidu vai vakariņas, tad neaicini savus draugus, savus brāļus, savus radus vai bagātus kaimiņus, ka tie atkal tevi neaicinātu un tu nebūtu to darījis atmaksas dēļ.
13. Bet, kad pie tevis ir viesības, tad aicini nabagus, kroplus, tizlus, aklus;
14. un tu būsi svētīgs, jo viņiem nav ar ko atmaksāt; jo tev būs atmaksa, kad taisnie celsies augšām.
15. Kāds no galda viesiem, to dzirdēdams, sacīja: Svētīgs, kas ēdis maizi Dieva valstībā!
16. Bet Viņš sacīja tam: Kāds cilvēks taisīja lielu mielastu un bija ielūdzis daudz viesu.
17. Un viņš sūtīja savu kalpu ap mielasta stundu, lai sacītu lūgtajiem viesiem: nāciet, jo tas ir sataisīts.
18. Bet tie visi pēc kārtas sāka aizbildināties. Pirmais viņam sacīja: es esmu tīrumu pircis, un man jāiet to apskatīt. Lūdzu, aizbildini mani.
19. Otrs sacīja: es esmu piecus jūgus vēršu pircis un eju tos aplūkot. Lūdzu, aizbildini mani.
20. Trešais teica: es sievu esmu apņēmis, tāpēc nevaru noiet.
21. Kalps pārnācis to atsacīja savam kungam. Tad nama tēvs tapa dusmīgs un pavēlēja kalpam: izej steigšus uz pilsētas ielām un gatvēm un ved šurp nabagus, kroplus, aklus un tizlus.
22. Un kalps sacīja: kungs, ir darīts, kā tu pavēlēji, bet vēl ir vietas.
23. Tad kungs sacīja kalpam: ej uz lielceļiem un sētmalēm un spied visus nākt iekšā, lai mans nams būtu pilns.
24. Jo es jums saku, neviens no lūgtajiem viesiem nebaudīs manu mielastu.
25. Bet daudz ļaužu gāja Viņam līdzi, un apgriezdamies Viņš tiem sacīja:
26. Ja kāds nāk pie Manis un neienīst savu tēvu un māti, sievu un bērnus, brāļus un māsas un pat savu paša dzīvību, tas nevar būt Mans māceklis.
27. Kas nenes savu krustu un neseko Man, tas nevar būt Mans māceklis.
28. Jo kurš būtu jūsu starpā, kas gribētu celt torni un papriekš neapsēstos, lai aprēķinātu izdevumus, vai viņam pietiks līdzekļu darba izvešanai,
29. lai vēlāk, kad viņš jau ir licis pamatu un nevar to pabeigt, visi, kas to redz, nesāktu zoboties par viņu,
30. sacīdami: šis cilvēks iesāka gan celt, bet nevarēja darbu izvest līdz galam.
31. Vai arī - kurš ķēniņš, kas grib iet karot pret otru ķēniņu, papriekš neapsēdīsies, lai apspriestos, vai viņš ar saviem desmit tūkstošiem varēs stāties pretim tam, kas nāk virsū ar divdesmit tūkstošiem;
32. un, ja ne, viņš, kamēr tas vēl ir tālu, sūtīs vēstnesi, lai lūgtu mieru.
33. Gluži tāpat neviens no jums, kas neatsakās no visa, kas viņam pieder, nevar būt mans māceklis.

34. Sāls gan ir laba lieta. Bet, kad pat sāls maitājas, ar ko to atkal varēs uzlabot?
35. Tā tad vairs neder pat ne zemei, ne mēsliem: tā ārā metama. Kam ir ausis dzirdēt, tas lai dzird!

1. Bet visādi muitnieki un grēcinieki pulcējās ap Viņu, lai klausītos Viņu.
2. Un farizeji un rakstu mācītāji kurnēja un sacīja: Šis pieņem grēciniekus un ēd kopā ar tiem.
3. Tad Viņš tiem stāstīja šādu līdzību:
4. Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakal pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs?
5. Un, to atradis, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem
6. un, mājās nācis, sasauc savus draugus un kaimiņus un tiem saka: priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradis.
7. Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga.
8. Vai arī - kura sieva, ja tai ir desmit graši un tā vienu no tiem ir pazaudējusi, neaizdedzina sveci un neizmēž māju, rūpīgi meklējama, līdz kamēr tā to atrod?
9. Un, atradusi to, tā sasauc savas draudzenes un kaimiņienes un saka: priecājieties ar mani, jo es savu grasi esmu atradusi, kuru biju pazaudējusi.
10. Gluži tāpat, Es jums saku, ir prieks Dieva eņģeļiem par vienu grēcinieku, kas atgriežas.
11. Un Viņš sacīja: Kādam cilvēkam bija divi dēli.
12. Un jaunākais sacīja tēvam: tēvs, dod man piekrītošo mantas daļu!- Tad viņš starp tiem sadalīja mantu.
13. Un pēc dažām dienām, saņēmis visu, jaunākais dēls aizgāja uz tālu zemi un tur izšķieda savu mantu, palaidnīgi dzīvodams.
14. Kad nu viņš visu bija izšķērdējis, tai zemē izcēlās liels bads, un viņam sāka pietrūkt.
15. Tad viņš nogāja un piemētās pie kāda tās zemes pilsoņa; tas to sūtīja savā tīrumā cūkas ganīt.
16. Un viņš būtu bijis priecīgs dabūt sēnalas, ko cūkas ēda, lai ar tām pildītu savu vēderu, bet neviens viņam tās nedeja.
17. Tad viņš, pie atziņas nācis, sacīja: cik algādžu nav manam tēvam, kuriem maizes papildnam, kamēr es te mirstu badā.
18. Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu: tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi,
19. es vairs neesmu cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu; pieņem mani par vienu no saviem algādžiem!
20. Un viņš cēlās un gāja pie sava tēva. Bet, viņam vēl tālu esot, viņa tēvs to ieraudzīja un tam kļuva viņa žēl, un viņš skrēja tam pretī, krita tam ap kaklu un to skūpstīja.
21. Bet dēls tam sacīja: tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, es neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu.
22. Bet tēvs pavēlēja saviem kalpiem: atnesiet ātri vislabākās drēbes un apģērbiet to, mauciet viņam pirkstā gredzenu un kurpes kājās;
23. atnesiet baroto teļu un nokaujiet to, lai ēdam un līksmojamies,
24. jo šis mans dēls bija miris un nu atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts.- Un viņi sāka līksmoties.
25. Bet vecākais dēls bija uz lauka; kad nu viņš tuvojās mājām, viņš izdzirda mūzikas skaņas un dejas troksni,
26. un, piesaucis vienu no kalpiem, viņš tam jautāja, kas tas esot.
27. Tas viņam atbildēja: tavš brālis ir pārnācis, un tavš tēvs ir licis nokaut baroto teļu, tāpēc ka viņš to veselu atdabūjis.
28. Tad viņš apskaitās un negribēja iet iekšā, bet tēvs iznāca un aicināja viņu iekšā.
29. Bet tas atbildēja un sacīja tēvam: redzi, tik daudz gadu es tev kalpoju un nekad neesmu pārkāpis tavu bausli, bet tu man ne reizi neesi devis ne kazlēnu, lai es būtu varējis līksmoties ar saviem draugiem,
30. bet tagad, kur šis tavš dēls ir pārnācis, kas savu mantu izšķērdējis ar netiklām sievietēm, tu viņam esi licis nokaut baroto teļu!

31. Bet tas viņam atbildēja: dēls, tu aizvien esi pie manis, un viss, kas ir mans, ir arī tavs,
32. bet bija jālīksmojas un jāpriecājas, jo šis tavs brālis bija miris un atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts.

1. Bet Viņš runāja arī uz mācekļiem: Bija bagāts cilvēks, tam bija mājas pārvaldnieks. Par to viņam pienesa ziņas, ka tas izšķērdējis viņa mantu.
2. Tad viņš to aicināja pie sevis un tam sacīja: ko es dzirdu par tevi? Dod norēķinu par savu nāmurtību, jo tu nevari ilgāk būt par pārvaldnieku.
3. Tad nama pārvaldnieks nodomāja sevī: Ko es tagad darīšu, jo mans kungs man atņem nama valdīšanu? Rakt es nespēju un diedelēt kaunos.
4. Es zinu, ko darīšu, lai tie mani uzņem savās mājās, kad es būšu atstādināts no pārvaldnieka amata!
5. Un, ataicinājis pa vienam visus sava kunga parādniekus, viņš sacīja pirmajam: cik tu manam kungam esi parādā?
6. Tas sacīja: simts mucu eļļas.- Bet viņš teica: še, ņem savu zīmi, sēdies un raksti tūlī piecdesmit!
7. Pēc tam viņš kādam citam jautāja: bet tu, cik tu esi parādā? - Tas sacīja: simts mēru kviešu.- Viņš teica: še, ņem savu zīmi un raksti astoņdesmit!
8. Un kungs uzteica netaisno nama pārvaldnieku, ka tas gudri bija darījis, jo šīs pasaules bērni savās lietās ir gudrāki par gaismas bērniem.
9. Un Es jums saku: darait sev draugus ar netaisnā mamona līdzekļiem, lai, kad viņa vairs nav, tie jūs uzņem mūžīgajos mājokļos.
10. Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns.
11. Ja jūs neesat bijuši uzticami netaisnās mantas lietās, kas jums uzticēs patieso?
12. Un, ja jūs svešās lietās neesat bijuši uzticami, kas jums dos jūsu pašu?
13. Nevienam pie mājas piederīgs kalps nevar kalpot diviem kungiem: vai viņš vienu ienīdis un otru mīlē, vai vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai.
14. Visu to dzirdēja farizeji, kas bija mantkārīgi, un tie Viņu izsmēja.
15. Bet Viņš tiem teica: Jūs paši nostājaties par taisniem cilvēku priekšā, bet Dievs pazīst jūsu sirdis; jo, kas pie cilvēkiem ir augsts, Dieva acīs ir negantība.
16. Bauslība un pravieši valda līdz Jānim. Kopš viņa laika tiek pausta Dieva valstība, un ikviens ar sparū laužas tajā iekšā.
17. Bet drīzāk debesij un zemei zust, nekā krist vienai bauslības rakstu zīmei.
18. Katrs, kas atlaiž savu sievu un apprecē citu, pārkāpj laulību, un tas, kas precē tādu, ko vīrs atlaidis, arī pārkāpj laulību.
19. Bija kāds bagāts vīrs; tas gērbās purpurā un smalkā audeklā un dzīvoja ik dienas kārumā un liksmībā.
20. Bet viņa durvju priekšā gulēja kāds nabags, vārdā Lācars, tas bija apklāts ar vātīm,
21. un priecājās, ja varēja ēst druskas, kas krīt no bagātnieka galda. Un suņi nāca un laizīja viņa vātis.
22. Bet gadījās, ka nabagais nomira, un eņģeļi viņu aiznesa Ābrahāma klēpī. Arī bagātnieks nomira un tika apglabāts.
23. Un no elles, kur viņš cieta mokas, viņš pacēla savas acis un ieraudzīja Ābrahāmu no tālienes un Lācaru viņa klēpī.
24. Tad viņš sauca stiprā balsī: Ābrahāma tēv, apžēlojies par mani un sūti Lācaru, lai tas iemērc pirksta galu ūdenī un dzesē manu mēli, jo es ciešu mokas šai liesmā!
25. Bet Ābrahāms teica: piemini, dēls, ka tu savu labumu esi dabūjis, dzīvs būdams, turpretim Lācars - ļaunu. Tagad viņš tiek iepriecināts, bet tev jācieš mokas.
26. Un turklāt starp jums un jums atrodas liels bezdibenis, ka tie, kas no šejienes vēlētos noiet pie jums, to nespētu, tāpat arī no jums pie jums.
27. Bet tas teica: tad es tevi lūdzu, tēvs, sūti to uz mana tēva namu!
28. Jo man ir pieci brāļi; lai viņš tos brīdina, ka arī tie nenonāk šinī moku vietā.
29. Bet Ābrahāms atbildēja: tiem ir Mozus un pravieši, lai tie tos klausu.

30. Bet tas sacīja: nē, Ābrahāma tēv, bet, ja kāds no mirušiem pie viņiem ietu, tad tie atgrieztos.
31. Bet Ābrahāms viņam sacīja: ja tie neklausā Mozu un praviešus, tie neticēs arī tad, ja kāds no mironiem celtos augšām.

1. Vēl Viņš teica Saviem mācekļiem: Nav iespējams, ka apgrēcība nenāk, bet vai tam, caur ko tā nāk!
2. Tādam būtu labāk, ja tam ap kaklu apliktu dzirnakmeni un to nogremdētu jūrā, nekā tas apgrēcinātu vienu no šiem mazajiem!
3. Sargaities! Ja tavs brālis grēko, pamāci to un, ja viņš nožēlo, piedod viņam.
4. Un, ja viņš grēko pret tevi septiņas reizes dienā un septiņas reizes nāk pie tevis un saka: man ir žēl, - piedod viņam.
5. Un apustuļi sacīja savam Kungam: Vairo mums ticību.
6. Bet Viņš sacīja: Ja jums būtu ticība kā sinepju graudiņš un jūs sacītu uz šo vīģes koku: izraujies ar savām saknēm un dēsties jūrā,- viņš jūs paklausītu.
7. Kurš no jums, kam būtu kalps pie arkla vai ganos, kad tas pārnāk no lauka, viņam sacīs: nāc tūlīn un sēdies pie galda!
8. Vai viņš tam neteiks: sataisi man ēdienu, aplic priekšautu un pasniedz man ko ēst un dzert, un pēc tam tu pats ēdīsi un dzersi.
9. Un vai viņš sacīs paldies savam kalpam, ka tas izpilda viņa pavēles?
10. Tas pats arī ar jums: kad jūs visu, kas jums uzdots, būsīt izpildījuši, sakait: mēs esam necienīgi kalpi, mēs esam darījuši, kas bija mūsu pienākums.
11. Un notika ceļā uz Jeruzālemi, Viņš gāja vidū caur Samariju un Galileju
12. un iegriezās kādā ciemā. Te Viņam pretim nāca desmit spitālīgi vīri, tie apstājās no tālienes
13. un paceltā balsī sauca: Jēzu, Meistar, apžēlojies par mums!
14. Un Viņš, tos ieraudzījis, tiem sacīja: Ejiet, rādaities priesteriem! Un notika, ka tie aizejot ceļā kļuva veseli.
15. Tad viens no tiem, redzēdams, ka viņš kļuvis vesels, griezās atpakaļ un skaļā balsī Dievu slavēja,
16. noietās uz sava vaiga pie Viņa kājām un pateicās Viņam. Un tas bija samarietis.
17. Tad Jēzus griezās pie tā un sacīja: Vai visi desmit nav kļuvuši veseli? Kur tad tie deviņi?
18. Vai cits neviens nav atradies, kas būtu griezies atpakaļ un Dievam godu devis, kā vien šis cittautietis?
19. Un Viņš tam sacīja: Celies, ej! Tava ticība tev ir palīdzējusi.
20. Uz farizeju jautājumu, kad nāksot Dieva valstība, Viņš tiem atbildēja: Dieva valstība nenāk ārīgi redzamā veidā.
21. Nevarēs arī sacīt: redzi, še viņa ir vai tur, - jo, redziet, Dieva valstība ir jūsu vidū.
22. Bet mācekļiem Viņš sacīja: Nāks dienas, kad jūs ilgosities redzēt kaut vienu Cilvēka Dēla dienu, bet neredzēsīt.
23. Un, kad jums kāds sacīs: redzi, še, redzi, tur, - neejiet un neskrieniet tam pakāļ.
24. Jo, kā zibens zibeņodams spīd no vienas debess puses līdz otrai, tāds būs Cilvēka Dēls Savā dienā.
25. Bet papriekš Viņam daudz jācieš un jātop šās cilts atmestam.
26. Un, kā tas bija Noas dienās, tā arī būs Cilvēka Dēla dienās:
27. ēda, dzēra un precējās, līdz kamēr Noa iegāja šķirstā un plūdi nāca un visus iznīcināja.
28. Kā tas bija Lata dienās: ēda, dzēra, pirka, pārdeva, dēstīja un būvēja;
29. bet tai dienā, kad Lats izgāja no Sodomas, uguns un sērs lija no debesīm un visus iznīcināja.
30. Tāpat būs tai dienā, kad parādīsies Cilvēka Dēls.
31. Ja kāds tai dienā atrodas uz jumta, bet viņa lietas ir istabā, tas lai nekāpj zemē tās paņemt; un, ja kāds atrodas laukā, tas lai negriežas atpakaļ.
32. Pieminiet Lata sievu!
33. Kas savu dzīvību centīsies paturēt, tas to zaudēs, bet, kas to zaudēs, tas to paturēs.
34. Es jums saku: viņā naktī divi gulēs vienā gultā: vienu pieņems un otru atstās.
35. Divas kopā mals: vienu pieņems un otru atstās.
36. Divi būs laukā: viens taps pieņemts un otrs atstāts.
37. Tad mācekļi To pārtrauca, jautādami: Kur, Kungs? Bet Viņš tiem sacīja: Kur maita, tur salasās

ērgļi.

1. Vēl Viņš tiem stāstīja līdzību par to, ka tiem aizvien būs lūgt Dievu un nebūs pagurt.
2. Kādā pilsētā dzīvoja tiesnesis, kas Dieva nebijās un no cilvēkiem nekaunējās.
3. Bet tai pašā pilsētā bija atraitne, tā nāca pie viņa un sacīja: izlem manu lietu pret manu pretinieku.
4. Tas ilgu laiku negribēja. Bet tad viņš sāka spriest sevī: lai gan es Dieva nebīstos un no cilvēkiem nekaunos,
5. tomēr, lai viņa mani nemocītu, es gribu viņas lietu izlemt, citādi viņa vēl beigās nāks un man sitīs vaigā.
6. Un Tas Kungs sacīja: vai dzirdējāt, ko netaisnais tiesnesis saka?
7. Un Dievs lai nedotu tiesu Saviem izredzētiem, kas dienu un nakti viņu piesauc, kaut gan Viņš vilcinās?
8. Es jums saku: Viņš viņu lietu izlems visai drīz. Bet vai Cilvēka Dēls, kad Tas nāks, atradīs ticību virs zemes?
9. Bet tādiem, kas paši bija pārliecināti, ka viņi ir taisni un ar nicināšanu skatījās uz visiem citiem, Viņš stāstīja šādu līdzību:
10. Divi cilvēki aizgāja uz Templi Dievu lūgt. Viens bija farizejs, bet otrs - muitnieks.
11. Farizejs nostājās un lūdza pie sevis: es tev pateicos, Dievs, ka es neesmu tāds kā citi cilvēki - laupītāji, ļaundari, laulības pārkāpēji vai arī kā šis muitnieks.
12. Es gavēju divreiz nedēļā un maksāju desmito tiesu no visiem saviem ienākumiem.
13. Turpretim muitnieks, iztālēm stāvēdams, neuzdrošinājās pat acis pacelt uz debesīm, bet sita pa savām krūtīm un sacīja: Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs!
14. Es jums saku: viņš nogāja savās mājās taisnots, labāks par otru. Jo katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts.
15. Arī mazos bērnus Viņam pienesa, lai Viņš tiem pieskartos. Bet mācekļi, to pamanījuši, tos norāja.
16. Jēzus turpretim tos pieaicināja un sacīja: Laidiet bērniņus pie Manis un neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība.
17. Tiešām Es jums saku: kas Dieva valstību nesaņem kā bērniņš, nenāks tur iekšā.
18. Bet kāds priekšnieks Viņam jautāja: Labo Mācītāj, kas man jādara, lai es iemantotu mūžīgu dzīvību?
19. Bet Jēzus tam sacīja: Ko tu Mani sauci par labu? Neviena nav labs, izņemot vienīgi Dievu.
20. Baušļus tu zini: tev nebūs laulību pārkāpt, tev nebūs nokaut, tev nebūs zagst, tev nebūs nepatiesu liecību dot, godā savu tēvu un savu māti.
21. Tas atbildēja: To visu es esmu turējis no mazotnes.
22. Kad Jēzus to dzirdēja, Viņš teica: Vienas lietas tev vēl trūkst: pārdod visu, kas tev pieder, un izdali to starp nabagiem, tad tev būs manta debesīs, un tad nāc Man līdzi!
23. Bet viņš, to dzirdēdams, ļoti noskuma, jo viņš bija ļoti bagāts.
24. Bet, kad Jēzus to redzēja, Viņš sacīja: Cik grūti tiem, kam daudz mantas, iekļūt Dieva valstībā!
25. Jo vieglāk ir kamielim iet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā.
26. Tad tie, kas to dzirdēja, sacīja: Kas tad var tikt izglābts?
27. Bet Viņš atbildēja: Kas cilvēkiem nav iespējams, tas iespējams Dievam.
28. Tad Pēteris sacīja: Redzi, mēs esam atstājuši visu un esam Tev gājuši līdzi.
29. Bet Viņš teica: Tiešām Es jums saku: nav neviena, kas Dieva valstības dēļ būtu atstājis māju, sievu, brāļus, vecākus vai bērnus,
30. kas to daudzkārtīgi neatdabūs jau šinī laikā, bet nākamā laikā mūžīgo dzīvību.
31. Un, tos divpadsmit pie Sevis ņēmis, Viņš tiem sacīja: Redziet, mēs noejam uz Jeruzālemi, lai piepildītos viss, ko pravieši rakstījuši par Cilvēka Dēlu.
32. Viņu nodos pagānu rokās, apsmies, nonievās un apspļaudīs,
33. šautīs ar pātagām un nonāvēs, bet trešajā dienā Viņš celsies augšām.
34. Bet viņi no tā neko nesaprata; tumšs bija viņiem šis vārds, un tie to nevarēja saprast.

35. Bet, kad Viņš tuvojās Jērikai, kāds akls tur sēdēja ceļmalā un ubagoja.
36. Dzirdēdams ļaužu barus garām ejam, viņš sāka taujāt, kas tur esot.
37. Tad viņam pateica, ka Jēzus Nacarietis ejot garām.
38. Tad viņš sauca: Jēzu, Dāvida dēls, apžēlojies par mani!
39. Tie, kas priekšā gāja, viņu apsauca, lai tas ciešot klusu. Bet viņš vēl stiprāk kiedza: Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani!
40. Tad Jēzus apstājās un lika to atvest pie Sevis. Kad tas bija pienācis klāt, Viņš tam jautāja:
41. Ko tu gribi, lai Es tev daru? Tas atbildēja: Kungs, ka es varu redzēt.
42. Tad Jēzus viņam sacīja: Esi redzīgs, tava ticība tev ir palīdzējusi.
43. Un tūlī viņš kļuva redzīgs un gāja viņiem līdzi, Dievu slavēdams. Un visa tauta, to redzēdama, deva Dievam godu.

1. Nonācis Jērikā, Jēzus gāja pilsētai cauri.
2. Un, lūk, tur bija kāds cilvēks, vārdā Caķejs, tas bija virsmuitnieks, bagāts vīrs.
3. Viņš gribēja Jēzu redzēt, kāds Viņš esot, bet nevarēja ļaužu dēļ, jo viņš bija mazs no auguma.
4. Tad viņš, aizskrējis priekšā kādu gabalu, uzkāpa vīģes kokā, lai Jēzu varētu redzēt, jo Viņam tur bija jāiet garām.
5. Bet Jēzus, tai vietā nācis, paskatījās uz augšu un uzrunāja viņu: Caķej, kāp steigšus zemē, jo Man šodien jāiegriežas tavā namā.
6. Un tas steigšus nokāpa zemē un Viņu uzņēma pie sevis ar prieku.
7. To redzot, visi kurnēja un sacīja: Pie grēcīga cilvēka Viņš ir apmeties!
8. Bet Caķejs piegāja pie Jēzus un sacīja: Kungs, pusi no savas mantas es gribu dot nabagiem, un, ko es citiem esmu izspiedis, es četrkārtīgi gribu atdot.
9. Jēzus sacīja viņam: Šodien šim namam pestīšana notikusi, tāpēc ka arī šis ir Ābrahāma dēls.
10. Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo.
11. Viņiem klausoties, Tas stāstīja vēl vienu līdzību, tamdēļ ka viņi, Jēzum tuvu pie Jeruzālemes esot, domāja, ka tūliņ vajag parādīties Dieva valstībai.
12. Viņš teica: Kāds augstas kārtas cilvēks devās ceļā uz tālu zemi, lai saņemtu valstību un pēc tam pārnāktu mājās.
13. Un, ataicinājis desmit no saviem kalpiem, viņš tiem iedeva desmit minas un sacīja tiem: pelnaities ar to, iekāms es pārnākšu.
14. Bet viņa tautieši, viņu ienīzdami, viņam aiz muguras nosūtīja vēstnešus un lika pateikt: mēs negribam, ka šis pār mums valda.
15. Bet viņš pārnāca, kad bija valdību saņēmis, un nu lika atsaukt kalpus, kuriem viņš bija iedevs naudu, lai pārliecinātos, ko katrs ar to ir darījis.
16. Tad ieradās pirmais un sacīja: kungs, tava mina piepelnīja desmit minas.
17. Tad viņš tam teica: labi, tu godīgais kalps, tāpēc ka tu mazā lietā esi bijis uzticams, es tev dodu varu pār desmit pilsētām.
18. Pēc tam nāca otrs un sacīja: tava mina, kungs, piepelnījusi piecas minas.
19. Arī šim viņš sacīja: arī tevi es iecelšu pār piecām pilsētām.
20. Pēc tam trešais nāca un sacīja: kungs, šē ir tava mina, es to biju noglabājis sviedrautā.
21. Jo es baidījos no tevis, tāpēc ka tu esi bargs cilvēks un ņem, ko tu neesi nolīcis, kā arī pļauj, ko neesi sējis.
22. Tad viņš sacīja: no tavas mutes es tevi tiesāšu, tu nekrietnais kalps! Ja tu zināji, ka es esmu bargs cilvēks, kas ņem, kur viņš nav licis, un pļauj, ko viņš nav sējis,
23. kāpēc tad tu manu naudu neesi nodevis naudas mijējiem? Tad es pārnācis to ar augļiem būtu saņēmis atpakaļ.
24. Un uz klātesošiem viņš teica: atņemiet tam viņa minu un dodiet tam, kam ir desmit minas.
25. Tad tie sacīja viņam: kungs, viņam jau ir desmit minas.
26. Bet viņš atbildēja: es jums saku: katram, kam ir, dos, bet, kam nav, tam atņems arī to, kas tam ir.
27. Bet tos manus ienaidniekus, kas negribēja, lai es pār tiem valdītu, atvediet šurp un nokaujiet manā priekšā!
28. Un, to sacījis, Viņš devās tālāk uz Jeruzālemi.
29. Kad nu Viņš bija tuvu pie Betfagas un Betānijas, pie tā sauktā Elļas kalna, tad Viņš sūtīja divus no Saviem mācekļiem,
30. tiem sacīdams: Eita uz to ciemu, kas atrodas jūsu priekšā; tur jūs atradīsiet piesietu ēzeļa kumeli, uz kura vēl neviens cilvēks nav sēdējis. To atraisat un atvediet šurp.
31. Un, ja kāds jums jautā, kāpēc jūs to atraisāt, tad atbildiet: Tam Kungam viņa vajag.
32. Un tie, kas bija sūtīti, nogāja un atrada tā, kā Viņš tiem bija sacījis.
33. Bet, kad tie gribēja atraisīt kumeli, tā īpašnieki viņiem jautāja: Kāpēc jūs to raisāt vaļā?
34. Bet tie atbildēja: Tam Kungam viņa vajag.

35. Un, aizveduši to Jēzum, tie uzklāja kumeļam savas drēbes un uzsēdināja Jēzu tam virsū.
36. Bet, Viņam jājot, tie izklāja savas drēbes uz ceļu.
37. Bet, kad Viņš tuvojās Eļļas kalna nogāzei, viss mācekļu pulks skaņā balsī priecīgi sāka slavēt Dievu par visiem brīnuma darbiem, kurus tie bija redzējuši,
38. un sauca: Slavēts, kas nāk, mūsu Kēniņš, Tā Kunga Vārdā! Debesīs nu ir miers un slava augstībā.
39. Tad kādi no farizejiem, kas bija starp ļaudīm, Viņam sacīja: Mācītāj, apsauc Savus mācekļus!
40. Bet Viņš atbildēja: Es jums saku: ja šie klusēs, tad akmeņi brēks.
41. Un, pienācis tuvu, Viņš, pilsētu ieraudzījis, raudāja par viņu
42. un sacīja: Kaut arī tu šodien zinātu, kas tev pie miera vajadzīgs! Bet vēl tas ir apslēpts tavām acīm.
43. Jo nāks dienas pār tevi, kad tavi ienaidnieki ap tevi cels nocietinājumus, tevi ielenks un no visām pusēm spaidīs.
44. Tie tevi nopostīs līdz pamatiem un tavus bērnus, neatstādami no tevis akmeni uz akmens, tāpēc ka tu neesi atzinusi savu apžēlošanas laiku.
45. Pēc tam Viņš iegāja Templī un sāka izdzīt pārdevējus,
46. sacīdams uz tiem: Ir rakstīts: Mans nams ir lūgšanas nams, - bet jūs to esat pārvērtuši par laupītāju bedri.
47. Viņš katru dienu mācīja Templī. Bet augstie priesteri un rakstu mācītāji, arī tie, kas stāvēja tautas priekšgalā, domāja par to, kā Viņu nomaitāt,
48. bet nezināja, kā to darīt, jo visa tauta Viņam bija pieķērusies un klausīja Viņu.

1. Un notika, kad Viņš kādā dienā Templī mācīja ļaudis un sludināja evaņģēliju, Viņam piestājās augstie priesteri un rakstu mācītāji kopā ar vecajiem
2. un jautāja Viņam: Saki mums, ar kādām tiesībām Tu to dari, vai kas Tevi uz to ir pilnvarojis?
3. Bet Viņš tiem atteica: Arī Es jums vienu vārdu vaicāšu:
4. sakait man, Jāņa kristība - vai tā bija no debesīm vai no cilvēkiem?
5. Bet tie savā starpā sāka spriest: Ja mēs teiksim: no debesīm, - Viņš sacīs: kāpēc tad jūs viņam neticējāt?
6. Bet, ja mēs teiksim: no cilvēkiem, - visa tauta metīs uz mums akmeņus, jo viņa ir pārliecināta, ka Jānis ir pravietis.
7. Un tie atbildēja: Mēs nezinām, no kurienes.
8. Tad Jēzus viņiem sacīja: Tad arī Es jums nesaku, kā pilnvarā Es šīs lietas daru.
9. Bet ļaudīm Viņš sāka stāstīt šādu līdzību: Kāds cilvēks stādīja vīnadārzu un izdeva to dārzniekiem, bet pats uz ilgāku laiku aizgāja dzīvot uz citurieni.
10. Kad bija pienācis laiks, viņš pie dārzniekiem sūtīja savu kalpu, lai viņi tam dotu no vīnadārza augļiem. Bet tie to sita un aizsūtīja tukšām rokām atpakaļ.
11. Tad viņš nosūtīja otru kalpu, bet arī šo viņi sita, apsmēja un sūtīja atpakaļ tukšā.
12. Vēl trešo viņš sūtīja. Bet arī šo tie sasita līdz asinīm un izmeta ārā.
13. Tad vīnadārza īpašnieks sacīja: ko man darīt? Es sūtīšu savu mīlo dēlu, varbūt tie viņu bīsies.
14. Bet dārznieki, to ieraudzījuši, sprieda savā starpā: šis ir tas mantinieks. Nokausim to, lai viņa mantojums nāk mūsu rokās.
15. Un viņi to izmeta ārā no vīnadārza un nokāva. Ko nu gan darīs viņiem vīnadārza īpašnieks?
16. Viņš nāks, nomaitās šos dārzniekus un vīnadārzu izdos citiem. Klausītāji sacīja: To tik ne.
17. Bet Viņš tos uzlūkoja un sacīja: Kā tad ir rakstīts: akmens, kuru namdari atmetuši, kļuvis par stūra akmeni.
18. Ikviens, kas uz to kritīs, sašķīdīs, bet, uz ko tas kritīs, to tas sadragās.
19. Bet rakstu mācītāji un augstie priesteri, kas saprata, ka Viņš līdzību bija teicis par viņiem, no tā brīža centās pielikt rokas pie Viņa. Bet tiem bija bailes no tautas.
20. Tad tie glūnēja uz Viņu un sūtīja izlūkus, kam vajadzēja izlikties nevainīgiem, lai tie Viņu pieķertu kādā vārdā un To varētu nodot valdībai un zemes soģa varai.
21. Tie griezās pie Viņa ar šādu jautājumu: Mācītāj, mēs zinām, ka Tu runā un māci pareizi un negribi iztapt cilvēkiem, bet pēc patiesības māci Dieva ceļu.
22. Saki, vai mums ir brīv ķeizaram nodevas dot vai ne?
23. Bet Viņš noprata viņu viltību un sacīja tiem:
24. Parādaļ Man vienu denāriju! Kā attēls un uzraksts tam ir? Viņi atbildēja: Ķeizara.
25. Tad Viņš tiem atbildēja: Tad nu dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder!
26. Tā viņiem neizdevās To noķert Viņa vārdos tautas priekšā, un, izbrīnījušies par Viņa atbildi, tie apklusā.
27. Bet pienāca vēl kādi no saduķejiem, kas noliedz augšāmcelšanos, un griezās pie Viņa,
28. jautādami: Mācītāj, Mozus mums devis priekšrakstu: ja kam nomirst brālis, atstādams sievu, un viņam nav bērnu, tam jāapprec brāļa sieva, lai radītu savam brālim pēcnācējus.
29. Bija septiņi brāļi. Pirmais apprecējās, bet nomira bez bērniem,
30. tad viņa sievu apprecēja otrs.
31. Un pēc tam trešais, tāpat visi līdz septītam, un tie visi mira, neatstādami bērnu.
32. Beidzot nomira arī sieva.
33. Kā sieva nu viņa būs pie augšāmcelšanās, kad viņa ir bijusi par sievu visiem septiņiem?
34. Jēzus viņam atbildēja: Šinī dzīvē ļaudis precē un tiek precēti,
35. bet, kas tiks atrasti par cienīgiem ieiet viņā dzīvē un uzcelties no nāves, ne tie precēs, ne tiks precēti.

36. Un arī mirt tie vairs nevar, jo viņi ir līdzīgi eņģeļiem un ir Dieva bērni, būdami augšāmcelšanās bērni.
37. Bet, ka mirušie celsies augšām, uz to arī Mozus aizrādījis stāstā par ērkšķu krūmu, kur viņš Dievu sauc par Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievu.
38. Tātad Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs, jo Viņa priekšā visi ir dzīvi.
39. Tad kādi no rakstu mācītājiem sacīja: Mācītāj, Tu labi esi atbildējis!
40. Un viņi vairs neko neuzdrošinājās Viņam jautāt.
41. Bet Viņš tiem teica: Kā var sacīt, Kristus esot Dāvida dēls?
42. Jo Dāvids pats saka psalmu grāmatā: Tas Kungs sacīja uz manu Kungu: sēdies pie Manas labās rokas,
43. tiekāms Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām.
44. Tātad Dāvids Viņu sauc par Kungu; kā tad Viņš var būt viņa dēls?
45. Un, visiem ļaudīm dzirdot, Viņš sacīja Saviem mācekļiem:
46. Sargaities no rakstu mācītājiem, jo tie mīl apkārt staigāt garos svārkos un saņemt sveicienus tirgus laukumos un viņiem patīk ieņemt goda vietas sinagogās un viesībās.
47. Viņi apēd atraitņu namus, aizbaidinādamies ar savām garajām lūgšanām. Viņi dabūs daudz smagāku sodu!

1. Viņš, Savas acis pacēlis, redzēja bagātos savus ziedojumus metam Templā šķirstā.
2. Bet Viņš redzēja arī, ka kāda nabaga atraitne tur iemeta divi artavas,
3. un sacīja: Tiešām Es jums saku: šī nabaga atraitne ir vairāk ziedojusi nekā visi,
4. jo visi citi ziedojuši no savas pārpilnības, bet viņa ziedojusi no savas trūcības visu savu padomu!
5. Kad daži norādīja uz Templi, cik bagāti tas greznots skaistiem akmeņiem un ziedotām dāvanām, Viņš sacīja:
6. Nāks dienas, kad no tā, ko jūs te redzat, ne akmens uz akmens nepaliks, ko nenopostīs.
7. Tad viņi Tam vaicāja: Mācītāj, kad tas notiks? Un no kā lai mēs vērojam, kad tas sāks piepildīties?
8. Viņš sacīja: Pielūkojiet, ka jūs nepieviļ! Jo daudzi nāks Manā Vārdā un sacīs: Es tas esmu, - un: laiks ir atnācis, - bet nesekojiet viņiem!
9. Un, kad jūs dzirdat par kariem un dumpjiem, nebaidieties! Jo visam tam vajag papriekš nākt, bet tūliņ vēl nav gals.
10. Tad Viņš sacīja: Tauta celsies pret tautu un valsts pret valsti,
11. lielas zemestrīces būs, kā arī bads un mēris vietu vietām, šausmu parādības un lielas zīmes no debesīm.
12. Bet vēl priekš tam tie savas rokas pacels pret jums un vajās jūs, nododot jūs sinagogās un cietumos, vedot jūs ķēniņu un valdnieku priekšā Mana Vārda dēļ.
13. Viss tas nāks, lai jūs nodotu liecību.
14. Tad nu apņemieties savās sirdīs nerūpēties iepriekš, kā jūs aizstāvēsit.
15. Jo Es jums došu vārdus un gudrību, kam visi jūsu ienaidnieki nevarēs pretī stāvēt.
16. Pat vecāki un brāļi, radi un draugi jūs nodos, un dažus no jums nonāvēs.
17. Un visi jūs ienīdīs Mana Vārda dēļ.
18. Tomēr neviens mats no jūsu galvas nepazudīs;
19. ar savu izturību jūs iemantosit sev dzīvību!
20. Bet, kad jūs Jeruzālemi redzat karaspēka ielenktu, tad zinait, ka viņas izpostīšanas brīdis ir pienācis.
21. Tad lai tie, kas ir Jūdejā, bēg kalnos, kas ir pilsētā, lai iziet ārā, un, kas ir uz laukiem, lai neiet pilsētā,
22. jo tās ir atriešanas dienas, lai piepildās viss, kas ir rakstīts.
23. Vai grūtajām un zīdītājām tajās dienās! Jo lielas briesmas nāks pār zemi un dusmas pār šo tautu:
24. no zobena asmens tie kritīs, un kā gūstekņus tos aizvedīs pie tautu tautām. Un tautas samīs Jeruzālemi, tiekāms viņu laiki būs piepildīti.
25. Pēc tam būs zīmes pie saules, mēness un zvaigznēm, tautas virs zemes būs neziņā, kur palikt, jo jūra kauks un celsies.
26. Un cilvēkiem sirds pamirs izbailēs, gaidot lietas, kas nāks visā pasaulē: jo debesu stiprumi sakustēsies.
27. Un tad redzēs Cilvēka Dēlu nākam padebesī lielā spēkā un godībā.
28. Kad tas sāk piepildīties, tad stiprinaities un celiet uz augšu savas galvas, jo jūsu pestīšana tuvojas.
29. Un Viņš tiem teica līdzību: Uzlūkojiet vīģes koku un pārējos kokus,
30. kad tiem pumpuri raisās, jūs paši no sevis zināt, ka vasara jau ir tuvu.
31. Tāpat, redzot visu šo notiekam, jums būs zināt, ka tuvu ir Dieva valstība.
32. Tiešām Es jums saku: šī cilts nezudīs, tiekāms viss būs noticis.
33. Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs!
34. Bet sargaities, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no viņa skurbuma un reibuma un laicīgām rūpēm, ka šī diena jums piepeši neuzbrūk;
35. jo kā slazda valgs viņa nāks pār visiem, kas dzīvo zemes virsū.
36. Tāpēc palieciet nomodā visu laiku, Dievu lūgdami, lai jūs spētu izglābties no visām šīm briesmām, kurām ir jānāk, un lai jūs varētu stāties Cilvēka Dēla priekšā.

37. Tā Viņš dienā bija Templī un mācīja, bet pa naktīm atstāja pilsētu un pārnakšņoja uz kalna, ko sauc par Eļlas kalnu,
38. bet no rītiem agri visa tauta steidzās pie Viņa, lai Templī klausītos Viņa mācības.

1. Un Neraudzētās maizes svētki, ko sauc Pashā, bija tuvu,
2. un augstie priesteri un rakstu mācītāji prātoja, kā Viņu nonāvēt, jo tie bijās no ļaudīm.
3. Bet sātans bija iegājis Jūdā, kuru sauca par Iskariotu un kurš bija viens no tiem divpadsmit.
4. Un tas nogāja un apspriedās ar augstajiem priesteriem un virsniekiem, kā Viņu tiem nodot.
5. Un tie priecājās un piesolīja viņam naudu.
6. Un viņš piekrita un sāka meklēt izdevību, lai Viņu tiem nodotu, ļaudīm nezinot.
7. Bet pienāca Neraudzētās maizes diena, kurā Pashā jērs bija kaujams,
8. un Viņš sūtīja Pēteri un Jāni, sacīdams: Eita un sataisiet Pashā jēru, lai to varam ēst.
9. Un tie Viņam jautāja: Kur Tu gribi, lai mēs to sataisām?
10. Un Viņš tiem sacīja: Lūk, pilsētā ieejot, jums nāks pretī cilvēks, ūdens krūzi nesdams; eita tam pakaļ tai namā, kur tas ieiet,
11. un sakait nama kungam: Mācītājs tev liek jautāt: kur ir tā telpa, kur Es ar Saviem mācekļiem varu ēst Pashā jēru?
12. Un viņš jums rādīs lielu, ar segām izklātu augšistabu, turpat to sataisiet.
13. Tie nogājuši atrada, kā Viņš tiem bija sacījis, un sataisīja Pashā jēru.
14. Un, kad tā stunda pienāca, tad Viņš apsēdās pie galda un apustuļi līdz ar Viņu.
15. Un Viņš tiem sacīja: Es esmu ļoti ilgojies šo Pashā jēru ar jums ēst, pirms Es ciešu,
16. jo Es jums saku: Es to vairs neēdīšu, tiekāms tas piepildīsies Dieva valstībā.
17. Un, biķeri ņēmis, Viņš pateicās un sacīja: Ņemiet un dalait to savā starpā!
18. Jo Es jums saku: Es nedzeršu no vīna koka augļiem, tiekāms Dieva valstība būs nākusi.
19. Un, maizi ņēmis, Viņš pateicās, pārlauza to un tiem to deva, sacīdams: Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota. To darait Mani pieminēdami!
20. Tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena, sacīdams: Šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs, kas par jums top izlietas.
21. Bet, redzi, Mana nodevēja roka ir ar Mani pie galda.
22. Jo Cilvēka Dēls gan tā aiziet, kā tas nolikts, tomēr vai tam cilvēkam, kas Viņu nodod!
23. Un tie sāka apjautāties savā starpā, kurš gan no viņiem tas esot, kas to darīšot.
24. Un tur arī ķīlda cēlās viņu starpā, kurš no viņiem esot lielākais.
25. Un Viņš tiem sacīja: Ķēniņi valda pār tautām, un varenos sauc par labdariem.
26. Bet jūs tā ne. Bet lielākajam jūsu vidū būs būt kā jaunākajam, un vadonim kā tādām, kas kalpo.
27. Jo kas ir lielāks: vai tas, kas sēž pie galda, vai tas, kas kalpo? Vai ne tas, kas sēž pie galda? Bet Es esmu jūsu vidū kā tāds, kas kalpo.
28. Bet jūs esat tie, kas pastāvējuši pie Manis Manās grūtībās.
29. Un tāpēc Es jums novēlu Valstību, kā Mans Tēvs Man to novēlējis,
30. ka jums būs ēst un dzert pie Mana galda Manā Valstībā un sēdēt uz troņiem un tiesu spriest pār divpadsmit Israēla ciltīm.
31. Sīmani, Sīmani, redzi, satanam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus.
32. Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus!
33. Bet tas Viņam sacīja: Kungs, es esmu gatavs ar Tevi iet cietumā un nāvē.
34. Bet Viņš sacīja: Es tev saku, Pēteri, gailis šodien vēl nebūs dziedājis, kad tu jau trīsreiz būsi dziedies, ka tu Mani pazīsti.
35. Un Viņš tiem sacīja: Kad Es jūs sūtīju bez maka un somas un kurpēm, vai jums kā trūka? Un tie sacīja: Nekā!
36. Tad Viņš tiem sacīja: Bet tagad, kam ir maks, tas lai to ņem, tāpat arī somu. Un, kam nav, tas lai pārdod savas drēbes un pērk zobenu.
37. Jo Es jums saku: pie Manis jāpiepildās tam, kas rakstīts: Viņš noziedzniekiem pieskaitīts. - Jo, kas par Mani rakstīts, tas piepildās.
38. Bet tie sacīja: Kungs, redzi, šie ir divi zobeni. Un Viņš tiem sacīja: Diezgan.

39. Un izgājis Viņš gāja pēc Sava ieraduma uz Eļļas kalnu, un Viņa mācekļi Viņam gāja līdzi.
40. Un, tai vietā nonācis, Viņš tiem sacīja: Lūdziet Dievu, ka jūs nekrītat kārdināšanā.
41. Un Viņš aizgāja no tiem apmēram akmens metiena attālumā un, ceļos nometies, lūdza Dievu
42. un sacīja: Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo biķeri no Manis, tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek!
43. Bet eņģelis no debesīm Viņam parādījās un Viņu stiprināja.
44. Bet nāves baiļu pārņemts, Viņš Dievu pielūdza jo karsti; bet Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz zemi.
45. Un Viņš, no lūgšanas cēlies, nāca pie Saviem mācekļiem un tos atrada aizmigušus aiz skumjām.
46. Un Viņš tiem sacīja: Ko jūs guļat? Celieties un lūdziet Dievu, ka nekrītat kārdināšanā!
47. Un, Viņam vēl runājot, redzi, nāca pulks ļaužu, un viens no tiem divpadsmit, Jūda vārdā, gāja viņu priekšgalā un tuvojās Jēzum, lai Viņu skūpstītu.
48. Bet Jēzus viņam sacīja: Jūda, vai tu skūpstīdams nodod Cilvēka Dēlu?
49. Un tie, kas pie Viņa bija, redzēdami, kas notiek, Viņam sacīja: Kungs, vai mums būs cirst ar zobenu?
50. Un viens no tiem cirta augstā priesterā kalpam un nocirta tam labo ausi.
51. Bet Jēzus atbildēja un sacīja: Diezgan! Pietiek. Un Viņš aizskāra viņa ausi un to dziedināja.
52. Un Jēzus sacīja augstajiem priesteriem un Tempļa virsniekiem un vecajiem, kas pret Viņu bija sapulcējušies: Jūs esat izgājuši kā pret slepkavu ar zobeniem un nūjām!
53. Es esmu bijis ik dienas pie jums Templī, un jūs savas rokas Man neesat pielikuši; bet šī ir jūsu stunda un tumsības vara.
54. Un tie Viņu saņēma un noveda augstā priesterā namā. Bet Pēteris sekoja no tālienes.
55. Un, kad tie uguni bija sakūruši pagalma vidū un kopā sasēdušies, Pēteris apsēdās pie viņiem.
56. Un kāda kalpone, to redzējama sēžam pie uguns, uzlūkoja viņu un sacīja: Šis arī bija pie Viņa.
57. Bet tas Viņu aizliedza, sacīdams: Sieva, es Viņu nepazīstu.
58. Un pēc maza brīža vēl cits, viņu redzējams, sacīja: Arī tu esi no viņiem. Bet Pēteris sacīja: Cilvēk, es neesmu.
59. Un pēc kādas stundas cits to apstiprināja, sacīdams: Patiesi, arī šis ir bijis pie Viņa, jo tas arī ir galilietis.
60. Bet Pēteris sacīja: Cilvēk, es nezinu, ko tu runā. Un tūlī, viņam vēl runājot, gailis dziedāja.
61. Un Tas Kungs pagriezās un uzlūkoja Pēteri. Tad Pēteris atcerējās Tā Kunga vārdu, ko Tas viņam bija sacījis: Pirms gailis šodien dziedās, tu Mani trīsreiz aizliegsi.
62. Un, ārā izgājis, Pēteris sāka gauži raudāt.
63. Bet vīri, kas Jēzu apsargāja, apmēdīja un sita Viņu.
64. Un tie aizklāja Viņa seju un sita Viņu vaigā un Viņam vaicāja, sacīdami: Pravieto, kas Tevi sitis?
65. Arī daudz citu lamu tie Viņam sacīja zaimodami.
66. Un, kad gaisma ausa, tad tautas vecaji sapulcējās un augstie priesteri un rakstu mācītāji, un tie veda Viņu augstās tiesas priekšā
67. un sacīja: Ja Tu esi Kristus, tad saki mums to. Bet Viņš tiem sacīja: Ja Es jums saku, jūs neticat.
68. Bet, ja Es jautāju, tad jūs Man neatbildat.
69. Bet no šī laika Cilvēka Dēls sēdēs pie visuspēcīgā Dieva labās rokas.
70. Tad visi sacīja: Tātad Tu esi Dieva Dēls? Un Viņš tiem sacīja: Jūs sakāt, ka Es tas esmu.
71. Un tie sacīja: Kādas liecības mums vēl vajag? Jo mēs paši to esam dzirdējuši no Viņa mutes.

1. Un viss Viņu pulks cēlās un noveda Jēzu pie Pilāta
2. un iesāka Viņu apsūdzēt, sacīdami: Mēs atrodam, ka šis mūsu tautu mulsina un aizliedz dot ķeizaram nodokļus, sacīdams: Viņš esot Kristus, Kēniņš.
3. Un Pilāts Viņam jautāja, sacīdams: Vai Tu esi Jūdu ķēniņš? Un Viņš atbildēdams tam sacīja: Tu to saki.
4. Bet Pilāts sacīja augstajiem priesteriem un ļaudīm: Es nekādas vainas pie šī cilvēka neatrodu.
5. Un tie viņam uzmācās un sacīja: Viņš musina tautu, mācīdams pa visu Jūdeju, iesākdams no Galilejas līdz šejieni.
6. Bet, kad Pilāts to dzirdēja, tad viņš jautāja, vai šis cilvēks esot no Galilejas.
7. Un, izzinājis, ka viņš piederot Hēroda tiesā, tas Viņu nosūtīja pie Hēroda, kas tanīs dienās arī bija Jeruzālemē.
8. Bet, kad Hērods Jēzu redzēja, tas tapa liksms. Jo tas jau sen gribēja Viņu redzēt, tādēļ ka tas daudz par Viņu bija dzirdējis un cerēja kādu zīmi no Viņa redzēt.
9. Un tas daudz vārdiem Viņu izjautāja. Bet Viņš tam nekā neatbildēja.
10. Un augstie priesteri un rakstu mācītāji stāvēja un Viņu ļoti apsūdzēja.
11. Bet Hērods ar savu pils saimi Viņu nicināja un apmēdīja un, apvilkuši Tam krāšņu tērpu, sūtīja To atpakaļ pie Pilāta.
12. Tai dienā Pilāts un Hērods tapa draugi, jo iepriekš tie savā starpā bija naidā.
13. Un Pilāts, sasaucis augstos priesterus un virsniekus un ļaudis,
14. tiem sacīja: Jūs šo cilvēku pie manis esat atveduši, ka Viņš ļaudis musinot, un redziet, es Viņu esmu jūsu priekšā nopratinājis un pie tā cilvēka neesmu atradis nekādas vainas, kādēļ jūs Viņu apsūdzat;
15. un Hērods arī ne; jo tas Viņu pie mums atpakaļ sūtījis, un redzi, Viņš nekā nav darījis, ar ko nāvi būtu pelnījis.
16. Tāpēc es Viņu gribu pārmācīt un atlaist.
17. Un uz svētkiem tam vajadzēja viņiem vienu cietumnieku atlaist.
18. Bet viss pulks brēca un sacīja: Nost ar šo, - un: atlaid mums Barabu!
19. Tas kāda dumpja dēļ, kas pilsētā bija noticis, un slepkavības dēļ bija iemests cietumā.
20. Tad Pilāts atkal viņus uzrunāja, gribēdams Jēzu atlaist.
21. Bet tie sauca un sacīja: Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā!
22. Bet viņš trešo reizi tiem sacīja: Ko tad Šis ļauna darījis? Es pie Viņa nekādas nāves vainas neatrodu; tāpēc es Viņu gribu pārmācīt un atlaist.
23. Bet tie tam uzmācās ar lielu kliegšanu, lūgdami, ka Viņš taptu krustā sist, un viņu kliegšana pārspēja.
24. Tad Pilāts nosprieda izpildīt viņu vēlēšanos.
25. Un viņš tiem atlaida to, kas dumpja un slepkavības dēļ cietumā bija iemests, ko tie bija izlūgušies, bet Jēzu tas nodeva viņu gribai.
26. Un, kad Viņu aizveda, tie saņēma no Kirēnas kādu Sīmani, kas nāca no lauka, un uzlika tam krustu, lai tas to Jēzum nestu pakaļ.
27. Bet liels ļaužu un sievu pulks Viņam sekoja, tās Viņu nožēloja un apraudāja.
28. Bet Jēzus pret tām pagriezās un sacīja: Jūs Jeruzālemes meitas, neraudiet par Mani, bet raudiet pašas par sevi un par saviem bērniem.
29. Jo, redziet, nāks dienas, kad sacīs: svētīgas ir neauglīgās un tās miesas, kas nav bērnus nesušas, un krūtis, kas nav zīdījušas.
30. Tad tie iesāks sacīt uz kalniem: krītiēt uz mums, - un uz pakalniem: apklājiet mūs!
31. Jo, kad to dara pie zaļa koka, kas tad notiks pie nokaltuša?
32. Bet divi ļaundari arī tapa novesti, ka taptu nomaitāti līdz ar Viņu.
33. Un, kad tie nonāca tai vietā, ko sauc par pieres vietu, tad tie tur sita krustā Viņu un tos ļaundarus, vienu pa labo un otru pa kreiso roku.

34. Bet Jēzus sacīja: Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara. Un tie, Viņa drēbes dalīdami, kauliņus par tām meta.

35. Un ļaudis stāvēja skatīdamies. Bet arī virsnieki Viņu izsmēja, sacīdami: Viņš citiem palīdzējis, lai palīdzas pats Sev, ja šis ir Kristus, Dieva izredzētais.

36. Un arī kareivji Viņu apmēdīja, piegāja un Viņam etiķi atnesa

37. un sacīja: Ja Tu esi Jūdu ķēniņš, tad palīdzies pats Sev!

38. Un virs Viņa bija uzraksts: ŠIS IR JŪDU ĶĒNIŅŠ.

39. Un viens no pakārtajiem ļaundariem Viņu zaimoja, sacīdams: Ja Tu esi Kristus, tad glāb Sevi pašu un mūs!

40. Bet otrs to norāja un sacīja: Arī tu nebīsties Dieva, kas esi tai pašā sodā!

41. Un mums gan pareizi notiek: jo mēs dabūjam, ko esam pelnījuši ar saviem darbiem, bet šis nekā ļauna nav darījis.

42. Un viņš sacīja: Jēzu, piemini mani, kad Tu nāksi Savā valstībā!

43. Un Jēzus tam sacīja: Patiesi Es tev saku: šodien tu būsi ar Mani paradīzē.

44. Un tas bija ap sesto stundu. Tad tapa tumšs pār visu zemi līdz devītai stundai.

45. Un saule tapa aptumšota, un priekšgars Templī pārplīsa vidū pušu.

46. Un Jēzus sauca skaņā balsī: Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās. Un, to sacījis, Viņš nomira.

47. Un virsnieks, redzēdams, kas notika, Dievu teica un sacīja: Patiesi, šis bijis taisns cilvēks.

48. Un visi ļaudis, kas tur bija klāt un redzēja, kas notika, sita pa krūtīm un griezās atpakaļ.

49. Bet visi Viņa paziņas stāvēja no tālienes un sievas, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas un šās lietas redzēja.

50. Un redzi, viens vīrs, Jāzeps vārdā, kas bija runas kungs, labs un taisns vīrs -

51. šis nebija piebiedrojies viņu padomam un rīcībai, no Arimatijas, jūdu pilsētas, kas arī pats gaidīja uz Dieva valstību, -

52. šis aizgāja pie Pilāta un lūdza Jēzus miesas

53. un tās noņēma, ietina smalkā audeklā un ielika kapā, kas bija izcirsts klintī, kur vēl neviens nebija glabāts.

54. Un tā bija sataisāmā diena, un sabats jau sākās.

55. Un sievas, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas, arī gāja līdzī un apskatīja kapu un kā Viņa miesas tapa noliktas.

56. Un, atpakaļ griezušās, tās sataisīja smaržīgas svaidāmās zāles, un sabatu tās pavadīja klusu pēc bauslības.

1. Bet pirmajā nedēļas dienā ļoti agri, gaismai austot, sievas nāca pie kapa un nesa svaidāmās zāles, ko tās bija sataisījušas. Un vēl kādas citas bija līdz ar tām.
2. Un tās atrada akmeni no kapa noveltu.
3. Tās gāja iekšā un Tā Kunga Jēzus miesas neatrada.
4. Un, kad tās nezināja, ko darīt, redzi, tad pie tām pietājās divi vīri spīdošās drēbēs.
5. Un, kad tās pārbijušās nolaida acis uz zemi, viņi tām sacīja: Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem?
6. Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies. Pieminiet, ko Viņš jums runājis, vēl Galilejā būdams,
7. sacīdams: Cilvēka Dēlam būs tapt nodotam grēcinieku rokās un krustā sistam un trešā dienā augšāmcelties.
8. Un tās atcerējās Viņa vārdus.
9. Un, atpakaļ griezušās no kapa, tās to visu pasludināja tiem vienpadsmit un visiem citiem.
10. Un tur bija Marija Magdalēna un Joanna, un Marija, Jēkaba māte, un citas ar tām, kas apustuļiem to sacīja.
11. Un šie vārdi tiem izlikās kā pasaka, un tie viņām neticēja.
12. Bet Pēteris cēlās un aizskrēja pie kapa. Tur viņš noliecies paskatījās iekšā un redzēja noliktus tik autus vien un aizgāja, brīnīdamies par to, kas bija noticis.
13. Un redzi, divi no tiem gāja tai pašā dienā uz kādu pilsētiņu, tā bija sešdesmit stadijas no Jeruzālemes, vārdā Emava.
14. Un tie sarunājās par visām tām lietām, kas bija notikušas.
15. Un gadījās, kad tie tā savā starpā runāja un apspriedās, arī pats Jēzus tiem tuvojās un gāja ar viņiem.
16. Bet viņu acis tapa turētas, ka tie Viņu nepazina.
17. Un Viņš tiem sacīja: Kādas tās runas, ko jūs runājat savā starpā uz ceļa? Un viņi apstājās bēdu pilnām sirdīm.
18. Tad viens, vārdā Kleops, atbildēja un Viņam sacīja: Vai Tu viens esi tāds svešinieks Jeruzālemē, kas nezina, kas šinīs dienās tur noticis?
19. Un Viņš tiem sacīja: Kas tad? Un tie Viņam sacīja: Tas ar Jēzu no Nacaretas, kas bija pravietis, varens darbos un vārdos Dieva un visas tautas priekšā,
20. ka To mūsu augstie priesteri un virsnieki nodevuši pazudināšanai uz nāvi un Viņu situši krustā.
21. Bet mēs cerējām, ka Viņš ir Tas, kas Israēlu atpestīs; un turklāt šodien ir tieši trešā diena, kopš šīs lietas notikušas.
22. Tad arī kādas no mūsu sievietēm mūs izbiedēja; tās agri bijušas pie kapa
23. un, Viņa miesas neatradušas, nāk un saka, ka esot redzējušas eņģeļu parādīšanos, kas saka, Viņš esot dzīvs.
24. Un kādi no mums nogāja pie kapa un atrada tā, kā sievas sacīja, bet Viņu pašu tie neredzēja.
25. Tad Viņš tiem sacīja: Ak, jūs nesaprašas un sirdī kūtrie, ka jūs negribat ticēt visu to, ko pravieši sludinājuši!
26. Vai Kristum tā nebija jācieš un jāieiet Savā godībā?
27. Un, iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti.
28. Un tie tuvojās pilsētiņai, kurp tie gāja, bet Viņš likās ejot tālāk.
29. Un viņi To gauži lūdza un sacīja: Paliec pie mums, jo vakars metas, un diena jau pagalam! Un Viņš iegāja pie tiem palikt.
30. Un notika, ka Viņš, ar tiem pie galda sēdēdams, maizi ņēma, pateicās, pārlauza un tiem to deva,
31. tad viņu acis tapa atvērtas un tie Viņu pazina; bet Viņš no tiem nozuda.
32. Un tie sacīja savā starpā: Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums rakstus izskaidrodams?
33. Un tai pašā stundā viņi cēlās, griezās atpakaļ uz Jeruzālemi un atrada tos vienpadsmit sapulcējušos un tos, kas pie tiem bija.

34. Tie sacīja: Tas Kungs patiesi augšāmcēlies un Sīmanim parādījies.
35. Un viņi šiem stāstīja, kas bija noticis ceļā un kā Tas viņu pazīts, maizi laužot.
36. Un, kad viņi runāja par šīm lietām, Jēzus pats stājās viņu vidū un viņiem sacīja: Miers ar jums!
37. Bet tie ļoti izbijās un bailojās, un viņiem šķita, ka garu redzot.
38. Un Viņš tiem sacīja: Kāpēc esat tā izbijušies? Un kāpēc tādas šaubas ceļas jūsu sirdīs?
39. Redziet Manas rokas un Manas kājas! Es pats tas esmu. Aptaustait Mani un apskatait; jo garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat Man esam.
40. Un, to sacījis, Viņš tiem rādīja Savas rokas un kājas.
41. Bet, kad tie to aiz prieka vēl neticēja un brīnījās, Viņš tiem sacīja: Vai jums šķēr ir kas ēdams?
42. Un viņi Tam pasniedza gabalu ceptas zivs un tīru medu.
43. Un Viņš ņēma un ēda to, viņiem redzot.
44. Pēc tam Viņš tiem sacīja: Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis, vēl pie jums būdams, ka visam bija notikt, kas par Mani rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās.
45. Tad Viņš tiem saprašanu atdarīja, ka tie rakstus saprata,
46. un tiem sacīja: Tā stāv rakstīts, ka Kristum bija ciest un augšāmcelties no miroņiem trešā dienā
47. un ka Viņa Vārdā būs sludināt atgriešanos un grēku piedošanu visām tautām, iesākot no Jeruzālemes,
48. un jūs esat liecinieki tam visam.
49. Un redzi, Es jums sūtu Sava Tēva apsoliņumu. Bet palieciēt jūs pilsētā, līdz kamēr tiksit apgērbti ar spēku no augšienes.
50. Un Viņš tos izveda līdz Betānijai un, Savas rokas pacēlis, tos svētīja.
51. Un notika, kad Viņš tos svētīja, Viņš no tiem šķīrās un tapa uzcelts debesīs.
52. Bet tie Viņu pielūdza un atgriezās Jeruzālemē ar lielu prieku,
53. un bija allaž Templī, teica un slavēja Dievu.

Jāņa evaņģēlijs

Nodaļa 1

1. Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.
2. Tas bija iesākumā pie Dieva.
3. Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.
4. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma.
5. Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma.
6. Nāca cilvēks, Dieva sūtīts, vārdā Jānis.
7. Viņš nāca liecības dēļ, lai liecinātu par gaismu, lai visi nāktu pie ticības caur viņu.
8. Viņš pats nebija gaisma, bet nāca, lai liecinātu par gaismu.
9. Tas bija patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku.
10. Viņš bija pasaulē, un pasaule caur Viņu radusies, bet pasaule Viņu nepazina.
11. Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma.
12. Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam,
13. kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva.
14. Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības.
15. Jānis liecina par Viņu un sauc: Šis ir Tas, par ko sacīju: kas pēc manis nāk, ir mani pārspējis, jo Viņš bija pirmāk nekā es.
16. Jo no Viņa pilnības mēs visi esam dabūjuši žēlastību un atkal žēlastību.
17. Jo bauslība ir dota caur Mozu, bet žēlastība un patiesība nākusi pasaulē caur Jēzu Kristu.
18. Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums Viņu ir darījis zināmu.
19. Šī ir Jāņa liecība, kad jūdi no Jeruzālemes sūtīja pie viņa priesterus un levītus, lai viņam jautātu: Kas tu esi?
20. Viņš atzinās un neliedzās, bet apliecināja: Es neesmu Kristus.
21. Tad tie viņam jautāja: Kas tad? Vai tu esi Ēlija? Bet viņš saka: Es tas neesmu. - Vai tu esi gaidāmais pravietis? Viņš atbildēja: Nē.
22. Tad tie viņam sacīja: Kas tu esi? Mums atbilde jādod tiem, kas mūs sūtījuši. Ko tu pats saki par sevi?
23. Viņš teica: Es esmu vēstneša balss, kas tuksnesī sauc: sataisiet Tā Kunga ceļu, kā pravietis Jesaja ir sacījis.
24. Tos bija sūtījuši farizeji,
25. un tie viņam jautāja: Ko tad tu kristī, ja tu neesi ne Kristus, ne Ēlija, ne gaidāmais pravietis?
26. Jānis viņiem atbildēja: Es kristīju ar ūdeni. Jūsu vidū stāv viens, ko jūs nepazīstat,
27. kas pēc manis nāk, kuram es neesmu cienīgs atraisīt kurpes siksnu.
28. Tas notika Betānijā, viņpus Jordānas, kur Jānis kristīja.
29. Otrā dienā Jānis ierauga nākam Jēzu un saka: Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.
30. Šis ir, par ko esmu sacījis: pēc manis nāk Vīrs, kas mani pārspējis, tāpēc ka Viņš bija pirmāk nekā es.
31. Es Viņu nepazinu; bet, lai Viņš kļūtu zināms Israēlam, tāpēc es nācu, kristīdams ar ūdeni.
32. Un Jānis liecināja, sacīdams: Es redzēju Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam uz Viņa.
33. Es Viņu nepazinu, bet Tas, kas mani sūtījis kristīt ar ūdeni, man sacīja: uz ko tu redzēsi Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam, tas ir Viņš, kas kristīs ar Svēto Garu.
34. Un es esmu redzējis un liecinājis, ka Viņš ir Dieva Dēls.
35. Otrā dienā Jānis atkal stāvēja un divi no viņa mācekļiem.
36. Ieraudzījis Jēzu staigājam, viņš saka: Redzi, Dieva Jērs!
37. Šos vārdus dzirdēja abi mācekļi un sekoja Jēzum.
38. Bet Jēzus apgriezies redzēja viņus sekojam un saka viņiem: Ko jūs meklējat? Tie Viņam atbildēja: Rabi (tulkojumā: mācītājs), kur Tu māj?

39. Viņš tiem sacīja: Nāciet, tad redzēsiet. Tad tie nogāja un redzēja, kur Viņš mājā, un palika to dienu pie Viņa. Tas bija ap desmito stundu.
40. Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, bija viens no tiem diviem, kas to no Jāņa bija dzirdējuši un bija Viņam sekojuši.
41. Viņš vispirms atrod savu brāli Sīmani un viņam saka: Mēs esam atraduši Mesiju (tulkojumā: svaids).
42. Viņš to aizveda pie Jēzus. Jēzus, viņu uzlūkojis, sacīja: Tu esi Sīmanis, Jāņa dēls; tevi sauks Kēfa (tulkojumā: Pēteris - klints).
43. Otrā dienā Jēzus gribēja doties uz Galileju. Viņš atrod Filipu un viņam saka: Seko Man!
44. Bet Filips bija no Betsaidas, Andreja un Pētera pilsētas.
45. Filips atrod Nātānaēlu un saka viņam: Mēs esam Te atraduši, par ko Mozus bauslībā un pravieši rakstījuši, Jēzu no Nacaretas, Jāzeps dēlu.
46. Nātānaēls viņam sacīja: Vai no Nacaretas var nākt kas labs? Filips viņam atbild: Nāc un redzi!
47. Jēzus redzēja Nātānaēlu nākam un saka par viņu: Redzi, patiesi israēlītis, kurā nav viltības!
48. Nātānaēls sacīja Viņam: Kā Tu mani pazīsti? Jēzus atbildēja viņam: Pirms Filips tevi sauca, kad tu biji zem vīges koka, Es tevi redzēju.
49. Nātānaēls atbildēja Viņam: Rabi, Tu esi Dieva Dēls, Tu esi Israēla Ķēniņš!
50. Jēzus viņam atbildēja: Tu tici tāpēc, ka Es tev sacīju, ka redzēju tevi zem vīges koka. Tu redzēsi lielākas lietas par šīm.
51. Patiesi, patiesi Es jums saku: jūs redzēsiet debesis atvērtas un Dieva eņģeļus uzkāpjām un nokāpjām uz Cilvēka Dēlu.

1. Trešajā dienā bija kāzas Kānā Galilejā, un Jēzus māte bija tur.
2. Bet arī Jēzus un Viņa mācekļi bija aicināti kāzās.
3. Kad nu pietrūka vīna, Jēzus māte saka Viņam: Viņiem nav vīna.
4. Jēzus saka tai: Kas Man ar tevi, sieva? Mana stunda vēl nav nākusi.
5. Viņa māte saka sulaiņiem: Ko Viņš jums teiks, to darait!
6. Bet tur stāvēja seši akmens ūdenstrauki pēc jūdu šķīstīšanās paražas, un katrā no tiem sagāja divi līdz trīs mēri.
7. Jēzus saka viņiem: Piepildait traukus ar ūdeni! Un tie tos piepildīja līdz malai.
8. Tad Viņš saka tiem: Tagad smeliet un nesiet galda uzraugam! Un tie to aiznesa.
9. Kad nu galda uzraugs bija nobaudījis ūdeni, kas bija kļuvis par vīnu, nezinādams, no kurienes tas ir, kamēr sulaiņi, kas ūdeni bija smēluši, to zināja, - tad galda uzraugs aicina līgavaini
10. un viņam saka: Ikviena cilvēks papriekš ceļ priekšā labo vīnu, un, kad viesi ieskurbuši, mazāk vērtīgo, bet tu labo vīnu esi pataupījis līdz šim.
11. Šī ir pirmā zīme, ko Jēzus darīja Kānā Galilejā, atklādamas Savu godību, un Viņa mācekļi sāka Viņam ticēt.
12. Pēc tam Viņš nogāja Kapernaumā, Viņš, Viņa māte, brāļi un Viņa mācekļi, un tur palika nedaudz dienu.
13. Kad jūdu Pashā bija tuvu, Jēzus aizgāja uz Jeruzālemi.
14. Tur Viņš atrada Templī vēršu, aitu un baložu pārdevējus un naudas mijējus sēžam.
15. Un, iztaisījis pātagu no auklām, Viņš visus izdzina no Tempļa, aitas un vēršus, un izkaisīja mijējiem naudu un apgāza galdus,
16. un baložu pārdevējiem Viņš sacīja: Nesiet to projām! Nepadarait Mana Tēva namu par tirgus namu!
17. Tad Viņa mācekļi pieminēja, ka ir rakstīts: karstums Tava nama dēļ Mani aprij.-
18. Bet jūdi uzstājās un sacīja: Kādu zīmi Tu mums rādīsi, ka Tu to drīksti darīt?
19. Jēzus atbildēja: Noplēsiet šo Templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu.
20. Tad jūdi sacīja: Četrdesmit sešus gadus šis Tempelis ir taisīts, un Tu to gribi uzcelt trijās dienās?
21. Bet Viņš runāja par Savas miesas templi.
22. Kad nu Viņš bija uzcēlies no mironiem, Viņa mācekļi atcerējās, ka Viņš to bija sacījis, un sāka ticēt rakstiem un vārdam, ko Jēzus bija runājis.
23. Viņam Pashā svētkos Jeruzālemē esot, daudzi sāka ticēt Viņa Vārdam, redzēdami zīmes, ko Viņš darīja.
24. Bet Jēzus pats viņiem neuzticējās, tāpēc ka Viņš visus pazina.
25. Jo Viņam nevajadzēja, lai kāds liecību dotu par cilvēku, bet Viņš pats zināja, kas bija cilvēkā.

1. Bet tur bija kāds cilvēks no farizejiem, vārdā Nikodēms, jūdu valdības vīrs.
2. Tas nāca pie Jēzus naktī un sacīja Viņam: Rabi, mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs, no Dieva nācis. Jo neviens nevar tādās zīmes darīt, kā Tu dari, ja Dievs nav ar to.
3. Jēzus atbildēja: Patiesi, patiesi Es tev saku: ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības.
4. Nikodēms saka Viņam: Kā cilvēks var piedzimt, vecs būdams? Vai tad viņš var atgriezties savas mātes miesās un atkal piedzimt?
5. Jēzus atbildēja: Patiesi, patiesi Es tev saku: ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā!
6. Kas no miesas dzimis, ir miesa, un, kas no Gara dzimis, ir gars.
7. Nebrīnies, ka Es tev esmu sacījis: tev jāpiedzimst no augšienes.
8. Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara.
9. Nikodēms atbildēja un Viņam sacīja: Kā tas var notikt?
10. Jēzus atbildēja un viņam sacīja: Tu esi Israēla mācītājs un to nezini?
11. Patiesi, patiesi Es tev saku: mēs runājam, ko zinām un liecinām, ko esam redzējuši, bet jūs mūsu liecību nepieņemat.
12. Ja jūs neticat, kad Es jums stāstu par zemes lietām, kā jūs ticēsit, kad Es jums stāstīšu par debess lietām?
13. Jo neviens nav uzkāpis debesīs kā vienīgi Tas, kas no debesīm nācis, Cilvēka Dēls.
14. Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam,
15. lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību.
16. Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību,
17. jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.
18. Kas tic Viņam, netiek tiesāts, bet, kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimušā Dēla Vārdam.
19. Bet šī ir tā tiesa, ka gaisma ir nākusi pasaulē, bet cilvēkiem tumsība ir bijusi mīļāka par gaismu, tāpēc ka viņu darbi bija ļauni.
20. Jo ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu atklāti.
21. Bet, kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi, ka tie Dievā darīti.
22. Pēc tam Jēzus un Viņa mācekļi nogāja Jūdejas zemē. Tur Viņš ar tiem kādu laiku uzkavējās un kristīja.
23. Bet arī Jānis kristīja Ainonā netālu no Salimas, jo tur bija daudz ūdens; un ļaudis gāja un likās kristīties.
24. Jo Jānis vēl nebija iemests cietumā.
25. Tad izcēlās vārdu maiņa starp Jāņa mācekļiem un kādu jūdu par šķīstīšanos.
26. Tie griezās pie Jāņa un sacīja viņam: Rabi, kas bija pie tevis viņpus Jordānas, par ko tu esi nodevis liecību, Tas, lūk, kristī, un visi iet pie Viņa.
27. Jānis atbildēja: Cilvēks nekā nevar ņemt, ja tas viņam nav dots no debesīm.
28. Jūs paši esat mani liecinieki, ka es esmu sacījis: es neesmu Kristus, bet esmu sūtīts Viņa priekšā.
29. Kam pieder līgava, tas ir līgavainis; bet līgavaiņa draugs, kas stāv un klausās viņa vārdos, no sirds priecājas par līgavaiņa balsi. Šis mans prieks nu ir piepildījies.
30. Viņam vajag augt, bet man iet mazumā.
31. Kas nāk no augšienes, tas ir pār visiem; kas ir no zemes, ir no zemes, un viņa runa ir no zemes. Kas nāk no debesīm, tas ir pār visiem.
32. Ko Viņš skatījis un dzirdējis, par to Viņš dod liecību, bet Viņa liecību neviens nepieņem.
33. Bet, kas Viņa liecību pieņēmis, tas ir apliecinājis, ka Dievs ir patiesīgs.

34. Jo, ko Dievs ir sūtījis, Tas runā Dieva vārdus, jo bez mēra Viņš dod Savu Garu.
35. Tēvs mīl Dēlu un visu ir nodevis Viņa rokā.
36. Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība. Bet, kas Dēlam neklausa, tas dzīvības neredzēs, bet Dieva dusmība paliek uz viņa.

1. Kad nu Tas Kungs dabūja zināt, ka farizeji bija dzirdējuši, ka Jēzus savācot un kristījot vairāk mācekļu nekā Jānis,
2. lai gan Jēzus pats nekristīja, bet Viņa mācekļi,
3. tad Viņš atstāja Jūdeju un devās atkal uz Galileju.
4. Bet Viņam bija jāiet caur Samariju.
5. Tad Viņš nonāk vienā Samarijas pilsētā, vārdā Zihara, netālu no tīruma, ko Jēkabs bija devis savam dēlam Jāzepam.
6. Tur bija Jēkaba aka. Jēzus, no ceļa piekūsis, apsēdās turpat pie akas; tas bija ap sesto stundu.
7. Te kāda sieva no Samarijas nāk ūdeni smelt. Jēzus viņai saka: Dod Man dzert!
8. Jo Viņa mācekļi bija gājuši pilsētā pārtiku pirkt.
9. Tad samariete Viņam saka: Kā Tu, jūds būdams, prasi dzert no manis, samarietes? Jo jūdi ar samariešiem nesagājās.
10. Jēzus viņai atbildēja: Ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu un kas Tas ir, kas tev saka: dod Man dzert, - tad tu būtu Viņu lūgusi, un Viņš būtu tev devis dzīvu ūdeni.
11. Samariete Viņam saka: Kungs, Tev nav smeļamā trauka, un aka ir dziļa; no kurienes tad Tev ir dzīvais ūdens?
12. Vai Tu esi lielāks par mūsu tēvu Jēkabu, kas mums aku devis un pats no tās ir dzēris līdz ar saviem dēliem un ganāmpulkiem?
13. Jēzus atbildēja viņai: Ikvienam, kas dzer no šī ūdens, atkal slāps.
14. Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.
15. Sieva Viņam saka: Kungs, dod man tādu ūdeni, ka man vairs neslāpst un nav jānāk šurp smelt.
16. Tad Viņš tai saka: Ej, sauc savu vīru un nāc šurp!
17. Sieva Viņam atbild: Man nav vīra. Jēzus viņai saka: Tu pareizi esi sacījusi: man nav vīra, -
18. jo pieci vīri tev ir bijuši, bet, kas tev tagad ir, tas nav tavs vīrs. Šai ziņā tu esi runājusi patiesību.
19. Tad sieva Viņam saka: Kungs, es redzu, ka Tu esi pravietis.
20. Mūsu tēvi ir pielūguši šinī kalnā, bet jūs sakāt, ka Jeruzāleme ir tā vieta, kur Dievs jāpielūdz.
21. Jēzus viņai saka: Tici Man, sieva: nāk stunda, kad jūs Tēvu vairs nepielūgsit nedz šinī kalnā, nedz Jeruzālemē.
22. Jūs pielūdzat, ko nezināt, mēs pielūdzam, ko zinām. Jo pestīšana nāk no jūdiem.
23. Bet stunda nāk un ir jau klāt, kad īstie dievlūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā. Jo Tēvs tādas meklē, kas Viņu tā pielūdz.
24. Dievs ir Gars, un, kas Viņu pielūdz, tiem To būs pielūgt garā un patiesībā.
25. Sieva Viņam saka: Es zinu, ka jānāk Mesijam, kas saukts Kristus. Kad Viņš nāks, Tas mums visu izstāstīs.
26. Jēzus viņai saka: Es tas esmu, kas ar tevi runā!
27. Šinī brīdī nāca Viņa mācekļi un brīnījās, ka Viņš runā ar sievu. Tomēr neviens neteica: ko Tu no viņas gribi, vai: ko Tu runā ar viņu?
28. Tad sieva atstāja savu ūdens trauku, aizgāja uz pilsētu un sacīja ļaudīm:
29. Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījusi! Vai tikai Tas nav Kristus?
30. Tad tie izgāja no pilsētas un nāca pie Jēzus.
31. Pa to starpu mācekļi lūdza Viņu, sacīdami: Rabi, ēd!
32. Bet Viņš tiem sacīja: Man ir ēdiens, ko ēst, ko jūs nepazīstat.
33. Tad mācekļi sacīja cits citam: Vai kāds Viņam atnesis ko ēst?
34. Jēzus viņiem saka: Mans ēdiens ir darīt Tā gribu, kas Mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu.
35. Vai jūs nesakāt: vēl četri mēneši, tad nāk pļaujamais laiks? - Redziet, Es jums saku: paceliet savas acis un skatait druvas, jo viņas ir baltas pļaujai.
36. Jau pļāvējs dabū algu un vāc augļus mūžīgai dzīvībai, lai kopā priecātos sējējs un pļāvējs.
37. Jo šie piepildās vārds, ka cits ir, kas sēj, un cits, kas pļauj.

38. Es jūs esmu sūtījis plaut, kur jūs neesat strādājuši. Citi ir strādājuši, bet jūs esat nākuši viņu darbā.
39. Bet daudzi šīs pilsētas samarieši sāka ticēt Viņam, dzirdējuši sievas vārdus, jo viņa apliecināja: Viņš man visu pateicis, ko esmu darījis.
40. Šie samarieši nāca pie Viņa un lūdza Viņu palikt pie viņiem. Un Viņš palika tur divi dienas.
41. Tad vēl daudz vairāk kļuva ticīgi Viņa vārdu dēļ
42. un sacīja sievai: Nu mēs vairs neticam tavas runas dēļ, jo mēs tagad paši esam dzirdējuši un zinām, ka Viņš tiešām ir pasaules Pestītājs.
43. Pēc divi dienām Viņš no turienes aizgāja uz Galileju,
44. jo pats Jēzus bija apliecinājis, ka praviētis netiek cienīts savā tēvu zemē.
45. Kad nu Viņš nonāca Galilejā, galilieši Viņu uzņēma, jo tie bija redzējuši visu, ko Jēzus svētkos Jeruzālemē bija darījis; jo viņi paši arī bija bijuši svētkos.
46. Tā Viņš atkal nonāca Kānā Galilejā, kur bija pārvērtis ūdeni par vīnu. Bija kāds ķēniņa galma vīrs, kura dēls gulēja slimis, Kapernaumā.
47. Dzirdējis, ka Jēzus no Jūdejas atnācis uz Galileju, tas nogāja pie Viņa un lūdza Viņu, lai Tas nāktu un dziedinātu viņa dēlu, jo tas gulēja uz miršanu.
48. Jēzus viņam sacīja: Ja jūs zīmes un brīnumus neredzat, jūs neticat.
49. Galma vīrs Viņam saka: Kungs, nāc, pirms mans dēls mirst.
50. Jēzus viņam saka: Ej, tavš dēls ir dzīvs. Galma vīrs ticēja vārdiem, ko Jēzus viņam teica, un aizgāja.
51. Vēl viņam ceļā esot, viņa kalpi viņam nāca pretī un ziņoja, ka viņa dēls ir dzīvs.
52. Tad viņš apjautājās pie viņiem pēc stundas, kad tam kļuvis labāk. Tie viņam stāstīja: Vakar ap septīto stundu drudzis viņu atstājis.
53. Tad tēvs saprata, ka tas bijis tanī pašā stundā, kad Jēzus viņam bija teicis: Tavš dēls ir dzīvs. Un viņš kļuva ticīgs ar visu savu namu.
54. Šī jau bija otra zīme, ko Jēzus darīja, atnācis no Jūdejas Galilejā.

1. Pēc tam bija jūdu svētki, un Jēzus nogāja uz Jeruzālemi.
2. Bet Jeruzālemē pie Avju vārtiem ir dīķis, kuru ebrejiski sauc Betzata (Betezda), ar piecām stabu ailēm.
3. Tanīs gulēja liels pulks slimnieku: aklu, tizlu, izkaltošu kas gaidīja uz ūdens kustēšanu.
4. Jo savā laikā eņģelis nolaidās dīķī un ūdeni sakustināja; kurš tad iekāpa viņā pirmais pēc ūdens sakustēšanās, tas kļuva vesels, lai kāda bija viņa slimība.
5. Tur bija arī kāds cilvēks, kas trīsdesmit astoņus gadus bija gulējis nevesels.
6. Jēzus, redzēdams viņu guļam un zinādams, ka viņš jau ilgi atrodas tādā stāvoklī, saka viņam: Vai tu gribi vesels kļūt?
7. Slimais Viņam atbildēja: Kungs, man nav neviena cilvēka, kas mani ienestu dīķī, kad ūdens tiek sakustināts; bet, kamēr es pats noeimu, cits jau aiziet man priekšā.
8. Jēzus viņam saka: Celies, ņem savu gultu un staigā!
9. Un tūdaļ tas cilvēks kļuva vesels, paņēma savu gultu un sāka staigāt. Bet tā diena bija sabats.
10. Tad jūdi sacīja tam, kas bija dziedināts: Šodien sabats, tev nav brīv gultu nest.
11. Bet viņš tiem atbildēja: Kas mani darīja veselu, Tas man sacīja: ņem savu gultu un staigā.
12. Tie jautāja viņam: Kas Tas bija, kas tev sacīja: ņem savu gultu un staigā?
13. Bet izdziedinātais nezināja, kas Tas bijis, jo Jēzus bija nozudis pūlī, kas bija tanī vietā.
14. Pēc tam Jēzus to atrod Templī un saka viņam: Redzi, tu esi vesels kļuvis; negrēko vairs, lai tev nenotiek kas ļaunāks.
15. Tad cilvēks nogāja pie jūdiem un viņiem sacīja, ka Tas, kas viņu dziedinājis, ir Jēzus.
16. Un jūdi tāpēc sāka Jēzu vajāt, ka Viņš to bija darījis sabatā.
17. Bet Viņš tiem atbildēja: Mans Tēvs aizvien vēl darbojas, tāpēc arī Es darbojos.
18. Šo vārdu dēļ jūdi vēl vairāk meklēja Viņu nokaut, tāpēc ka Viņš ne vien sabatu neievēroja, bet arī Dievu sauca par Savu Tēvu, Sevi pielīdzinādam Dievam.
19. Tad Jēzus turpināja: Patiesi, patiesi Es jums saku: Dēls no Sevis neko nevar darīt, ja Viņš neredz Tēvu to darām. Jo, ko Tas dara, to arī Dēls dara tāpat,
20. jo Tēvs mīl Dēlu un Tam rāda visu, ko pats dara; un Viņš Tam rādīs vēl lielākus darbus nekā šos, ka jūs brīnīsities.
21. Jo, itin kā Tēvs uzmodina miroņus un dara tos dzīvus, tā arī Dēls dara dzīvus, ko Viņš grib.
22. Jo Tēvs vairs nespriež tiesu ne par vienu, bet visu tiesu ir nodevis Dēlam,
23. lai visi godātu Dēlu, tāpat kā viņi godā Tēvu. Kas Dēlu negodā, negodā Tēvu, kas Viņu sūtījis.
24. Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un tas nenāk tiesā, bet no nāves ir iegājis dzīvībā.
25. Patiesi, patiesi Es jums saku: nāk stunda un viņa ir jau klāt, kad mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi un, kas būs dzirdējuši, dzīvos.
26. Jo, itin kā Tēvam ir dzīvība pašam Sevī, tāpat Viņš arī Dēlam ir devis, lai Tam būtu dzīvība pašam Sevī.
27. Un Viņš Tam ir devis varu turēt tiesu, tāpēc ka Viņš ir Cilvēka Dēls.
28. Nebrīnieties par to! Jo nāk stunda, kad visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi
29. un nāks ārā: tie, kas labu darījuši, lai celtos augšām dzīvībai, bet tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšām sodam.
30. Es no Sevis nespēju darīt nekā. Kā Es dzirdu, tā Es spriežu, un Mans spriedums ir taisns, jo Es nemeklēju Savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis.
31. Ja Es viens pats liecinu par Sevi, tad Mana liecība nav pareiza.
32. Ir cits, kas liecina par Mani, un Es zinu, ka liecība, kuru Viņš dod par Mani, ir pareiza.
33. Jūs esat izsūtījuši pie Jāņa, un viņš patiesībai ir devis liecību.
34. Tomēr Es nepieņemu liecību no cilvēka, bet to pieminu, lai jūs tiktu izglābti.
35. Viņš bija svece, kas īsu brīdi deg un spīd, bet jūs gribējāt liksmoties viņa gaismā.
36. Bet Man ir lielāka liecība nekā Jāņa: tie darbi, ko Tēvs Man ir devis, lai Es tos pabeidzu, šie paši

darbi, ko Es daru, liecina par Mani, ka Tēvs Mani ir sūtījis.

37. Un Tēvs, kas Mani ir sūtījis, pats ir liecību devis par Mani. Bet jūs Viņa balsi nekad neesat dzirdējuši, nedz Viņa seju redzējuši,

38. un Viņa vārds nemīt jūsos, tāpēc ka jūs neticat Tam, ko Viņš sūtījis.

39. Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani!

40. Bet jūs negribat nākt pie Manis, lai iegūtu dzīvību.

41. No cilvēkiem Es godu nepieņemu.

42. Bet Es jūs pazīstu, ka Dieva mīlestība nav jūsos.

43. Es esmu nācis Sava Tēva Vārdā, un jūs Mani nepieņemat. Ja cits nāks savā paša vārdā, to jūs pieņemsit.

44. Kā jūs varat kļūt ticīgi, cits no cita godu pieņemdami, bet nemeklēdami godu, kas nāk no vienīgā Dieva?

45. Nedomājiet, ka Es jūs apsūdzēšu pie Tēva. Jums ir savs apsūdzētājs, Mozus, uz ko jūs esat likuši savu cerību.

46. Jo, ja jūs ticētu Mozum, jūs ticētu arī Man, jo par Mani viņš ir rakstījis.

47. Bet, ja jūs neticat viņa rakstiem, kā jūs ticēsit Maniem vārdiem?

1. Pēc tam Jēzus pārcēlās pāri Galilejas, tas ir, Tiberijas, jūrai.
2. Bet Viņam sekoja liels ļaužu pulks, tāpēc ka tie redzēja tās zīmes, ko Viņš darīja slimajiem.
3. Tad Jēzus uzkāpa kalnā un tur apsēdās ar Saviem mācekļiem.
4. Bet Pashā, jūdu svētki bija tuvu.
5. Kad Jēzus, acis pacēlis, redzēja, ka daudz ļaužu nāk pie Viņa, Viņš sacīja uz Filipu: Kur pirsim maizi, lai viņiem būtu ko ēst?
6. Bet to Viņš sacīja, viņu pārbaudīdams, jo pats gan zināja, ko gribēja darīt.
7. Filips Viņam atbildēja: Par divi simti sudraba gabaliem maizes nepietiek, lai katram tiktu kāds mazums.
8. Tad viens no Viņa mācekļiem, Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, Viņam saka:
9. Šeit ir kāds zēns, tam ir piecas miežu maizes un divi zivis; bet kas tas ir tik daudz ļaudīm?
10. Jēzus sacīja: Lieciet, lai ļaudis apsēstas! Bet tur bija daudz zāles tanī vietā. Tad tie apsēdās - vīru vien kādi pieci tūkstoši.
11. Tad Jēzus ņēma maizes un, teicis pateicības vārdus, izdalīja tās tiem, kas bija apsēdušies; tāpat arī no zivīm, cik tiem gribējās.
12. Bet, kad viņi bija paēduši, Viņš sacīja Saviem mācekļiem: Salasait atlikušās druskas, lai nekas neiet bojā!
13. Tad tie salasīja tās un piepildīja divpadsmit grozus ar druskām, kas no piecām miežu maizēm bija atlikušas tiem, kas bija ēduši.
14. Kad nu ļaudis redzēja, kādu zīmi Viņš bija darījis, tie sacīja: Šis tiešām ir tas pravietis, kam jānāk pasaulē.
15. Bet, Jēzus manīdams, ka viņi taisās nākt, lai Viņu ar varu ņemtu un celtu par ķēniņu, viens pats atkal uzkāpa kalnā.
16. Kad nu vakars metās, Viņa mācekļi nogāja pie jūras,
17. un, iekāpuši laivā, aizbrauca pāri jūrai uz Kapernaumu. Bija iestājusies jau tumsa, bet Jēzus vēl nebija pie tiem atnācis.
18. Un jūra cēlās, stipram vējam pūšot.
19. Kad nu viņi bija nobraukuši divdesmit piecas vai trīsdesmit stadijas, tie redzēja Jēzu pa jūru staigājam un tuvojamies laivai un izbijās.
20. Bet Viņš sacīja tiem: Es tas esmu, nebīstieties!
21. Tad viņiem gribējās Viņu ņemt laivā, un tūdaļ laiva sasniedza malu, kurp tie brauca.
22. Otrā dienā ļaudis, kas bija palikuši viņpus jūras, uz krasta stāvēdami, noprata, ka tur citas laivas nebija bijis kā tikai viena un ka Jēzus nebija kopā ar mācekļiem kāpis laivā, bet mācekļi bija aizbraukuši vieni paši.
23. Tanī laikā no Tiberijas nāca citas laivas pie tās vietas, kur tie bija ēduši maizi, ko Tas Kungs bija svētījis.
24. Kad nu ļaudis noprata, ka ne Jēzus, ne Viņa mācekļi nav vairs tur, tie iekāpa laivās un aizbrauca uz Kapernaumu, meklēdami Jēzu.
25. Un, atraduši Viņu otrā malā, tie Viņam sacīja: Rabi, kad Tu esi atnācis šurp?
26. Jēzus viņiem atbildēja: Patiesi, patiesi Es jums saku: jūs Mani meklējat nevis tāpēc, ka esat redzējuši zīmes, bet ka esat baudījuši no maizēm un paēduši.
27. Uzņemiet sevī nevis iznīkstošo barību, bet barību, kas paliek mūžīgai dzīvībai, kuru jums dos Cilvēka Dēls, jo Dievs Tēvs Viņu ir apzīmojis.
28. Tad tie Viņam sacīja: Ko lai darām, lai mums būtu daļa pie Dieva darbiem?
29. Jēzus atbildēja viņiem: Tas ir Dieva darbs, ka jūs ticat Tam, ko Viņš ir sūtījis.
30. Tad tie sacīja Viņam: Kādu zīmi Tu rādi, lai mēs, to redzēdami, Tev ticam? Ko Tu darīsi?
31. Mūsu tēvi mannu ir ēduši tuksnesī, kā ir rakstīts: Viņš tiem ir devis ēst maizi no debesīm.
32. Jēzus viņiem sacīja: Patiesi, patiesi Es jums saku: nevis Mozus jums ir devis maizi no debesīm, bet Mans Tēvs jums dod īsto maizi no debesīm:

33. jo Dieva maize ir tā, kas nāk no debesīm un pasaulei dod dzīvību.

34. Tie Viņam sacīja: Kungs, dod mums vienmēr šo maizi!

35. Jēzus sacīja viņiem: ES ESMU dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam.

36. Bet Es jums to esmu sacījis: jūs to esat redzējuši, bet neticat.

37. Katrs, ko Tēvs Man dod, nāk pie Manis, un, kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu.

38. Jo Es esmu no debesīm nācis, lai darītu, nevis ko Es gribu, bet ko grib Tas, kas Mani sūtījis,

39. bet tā ir Mana sūtītāja griba, lai no visa, ko Viņš Man devis, Es nenieka nezaudētu, bet to celtu augšā - pastarā dienā.

40. Jo tāda ir Mana Tēva griba, lai ikvienam, kas skata Dēlu un Viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība un Es viņu celtu augšā pastarā dienā.

41. Tad jūdi sāka kurnēt par Viņu, ka Viņš bija sacījis: Es esmu maize, kas no debesīm nākusi, -

42. un sacīja: Vai Šis nav Jēzus, Jāzēpa dēls, kā tēvu un māti mēs pazīstam? Kā tad nu Viņš saka: Es esmu nācis no debesīm.

43. Bet Jēzus atbildēja viņiem: Nekurniet savā starpā!

44. Nevienš nevar nākt pie Manis, ja viņu nevelk Tēvs, kas Mani sūtījis, un Es viņu celšu augšā pastarā dienā.

45. Ir rakstīts praviešos: un tie visi būs Dieva mācīti. - Ikviens, kas Tēvu ir dzirdējis un no Viņa mācījies, nāk pie Manis.

46. Nevis it kā kāds Tēvu būtu redzējis kā vien Tas, kas no Tēva nācis. Tas Tēvu ir redzējis.

47. Patiesi, patiesi Es jums saku: kas tic, tam ir mūžīgā dzīvība.

48. ES ESMU dzīvības maize.

49. Jūsu tēvi ir ēduši mannu tuksnesī, bet ir nomiruši.

50. Maize, kas no debesīm nāk, ir tāda, ka tas, kas no viņas ēd, nemirst.

51. Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kas ēdis no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi. Un maize, ko Es došu, ir Mana miesa, kas dota par pasaules dzīvību.

52. Tad jūdi savā starpā sāka strīdēties, sacīdami: Kā Viņš mums var dot ēst Savu miesu?

53. Bet Jēzus tiem sacīja: Patiesi, patiesi Es jums saku: ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī.

54. Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā.

55. Jo Mana miesa ir patiess ēdiens un Manas asinis ir patiess dzēriens.

56. Kas Manu miesu bauda un Manas asinis dzer, paliek Manī, un Es viņā.

57. Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī tas, kas Mani bauda, būs dzīvs Manī.

58. Tāda ir tā maize, kas nākusi no debesīm, ne tāda, kādu ēduši mūsu tēvi, jo tie ir miruši. Kas šo maizi bauda, tas dzīvos mūžīgi.

59. To Viņš sacīja, mācīdams sinagogā Kapernaumā.

60. Tad daudzi no Viņa mācekļiem sacīja: Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties?

61. Bet, kad Jēzus noprata, ka Viņa mācekļi par to kurn, Viņš sacīja tiem: Vai tas jums ir par piedauzību?

62. Kā nu, kad jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu uzkāpjām, kur Viņš iepriekš bijis?

63. Gars dara dzīvu, miesa neder nenieka; vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība.

64. Bet ir kādi jūsu starpā, kas netic. Jo Jēzus no paša sākuma zināja, kas ir tie, kas netic, un kas ir tas, kas Viņu nodos.

65. Un Viņš sacīja: Tāpēc Es jums esmu sacījis, ka nevienš nevar nākt pie Manis, ja tas viņam nav Tēva dots.

66. No šī brīža daudzi Viņa mācekļi atkāpās un vairs nestaigāja Viņam līdzi.

67. Tad Jēzus sacīja tiem divpadsmit: Vai arī jūs gribat aiziet?

68. Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja: Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi,

69. un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais.

70. Jēzus atbildēja viņiem: Vai Es neesmu izredzējis jūs divpadsmit? Bet viens no jums ir velns.

71. Un Viņš domāja Jūdu, Sīmaņa Iskariota dēlu; jo tas pēc Viņu nodeva, lai gan viņš bija viens no tiem divpadsmit.

1. Pēc tam Jēzus staigāja pa Galileju, jo pa Jūdeju Viņš negribēja staigāt, tāpēc ka jūdi Viņu meklēja nokaut.
2. Bet jūdu Būdiņu svētki bija tuvu.
3. Tad Viņa brāļi sacīja Viņam: Aizej no šejienes un ej uz Jūdeju, lai arī Tavi mācekļi redz Tavus darbus, ko Tu dari.
4. Jo neviens neko nedara slepenībā, ja Viņš grib kļūt pazīstams. Ja Tu to gribi, rādies pasaulei.
5. Jo pat Viņa brāļi neticēja Viņam.
6. Tad Jēzus viņiem saka: Mans laiks vēl nav nācis, turpretim jūsu laiks vienumēr ir klāt.
7. Jūs pasaule nevar nīst, bet Mani viņa nīst, jo Es dodu liecību par viņu, ka viņas darbi ir ļauni.
8. Ejiet jūs uz svētkiem, Es vēl neeimu uz svētkiem, jo Mans laiks vēl nav pilns.
9. Un, to sacījis, Viņš palika Galilejā.
10. Bet, kad Viņa brāļi bija nogājuši uz svētkiem, tad arī Viņš devās turp, tomēr ne atklāti, bet paslepus.
11. Bet jūdi svētkos Viņu meklēja un sacīja: Kur Viņš ir?
12. Un daudz valodu par Viņu bija tautā; vieni sacīja: Viņš ir labs, - citi: nē, Viņš maldina tautu.
13. Tomēr neviens nerunāja atklāti par Viņu, baidīdamies no jūdiem.
14. Bet, kad svētki jau bija pusē, Jēzus uzgāja Templī un sāka mācīt.
15. Tad jūdi izbrīnījās un sacīja: No kurienes šis pazīst rakstus, būdams bez izglītības?
16. Jēzus viņiem atbildēja: Mana mācība nav Manis paša, bet Tā, kas Mani sūtījis.
17. Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva vai Es runāju pats no Sevis.
18. Kas no sevis runā, tas meklē savu paša godu. Bet, kas meklē Tā godu, kas Viņu sūtījis, Tas ir patiess un Tanī nav netaisnības.
19. Vai Mozus jums nav devis bauslību? Un neviens no jums bauslību nepilda. Kāpēc tad jūs Mani meklējat nokaut?
20. Ļaudis atbildēja: Ļauns gars tevi apsēdis: kas Tevi meklē nokaut?
21. Jēzus viņiem atbildēja: Vienu darbu Es esmu darījis, un jūs visi uztraucaties par to.
22. Mozus jums devis apgraizīšanu - lai gan tā nav no Mozus, bet no tēviem - un jūs sabatā apgraizāt cilvēku.
23. Ja cilvēks sabatā saņem apgraizīšanu, lai Mozus bauslība tiktu ievērota, ko tad jūs dusmojat uz Mani, ka Es sabatā visu cilvēku esmu darījis veselu?
24. Nespriediet taču pēc ārienes, bet spriediet taisnu spriedumu!
25. Tad kādi no jeruzālemiešiem sacīja: Vai šis nav Tas, ko viņi meklē nokaut?
26. Un redziet, Viņš runā pilnīgi atklāti, un tie Viņam nekā nesaka. Vai tiešām valdības vīri būtu nākuši pie atziņas, ka Viņš ir Kristus?
27. Tomēr par Viņu mēs zinām, no kurienes Viņš ir. Bet, kad Mesija nāks, neviens nezinās, no kurienes Viņš ir.
28. Tad Jēzus Templī mācīdams sauca: Tiešām Mani jūs pazīstat un zināt, no kurienes Es esmu. Un tomēr Es neesmu nācis no Sevis, bet Tas, kas ir patiess, Mani sūtījis. To jūs nepazīstat.
29. Bet Es Viņu pazīstu, jo no Viņa Es nāku, un Viņš Mani sūtījis.
30. Tad tie gribēja Viņu gūstīt. Tomēr neviens savas rokas pie Viņa nepielika, jo Viņa stunda vēl nebija nākusi.
31. Bet no tautas daudzi Viņam sāka ticēt un sacīja: Vai gan Kristus, kad Tas nāks, vairāk zīmes darīs, nekā šis ir darījis?
32. Kad nu farizeji dzirdēja, ka tautā iet par Viņu tādas valodas, tad augstie priesteri un farizeji nosūtīja sulaiņus, lai Viņu apcietinātu.
33. Tad Jēzus sacīja: Vēl īsu brīdi Es esmu pie jums, tad Es aizeimu pie Tā, kas Mani sūtījis.
34. Jūs Mani meklēsiet, bet neatradīsiet, jo, kur Es noeimu, jūs nevarat līdzī nākt.
35. Tad jūdi sacīja cits citam: Kur Viņš grib iet, ka mēs Viņu nevarētu atrast? Vai tik Viņš negrib iet

pie tiem, kas dzīvo starp grieķiem, un mācīt grieķus?

36. Ko nozīmē vārdi, ko Viņš teica: jūs Mani meklēsiet un neatradīsiet, - un: kur Es noeimu, jūs nevarat līdzī nākt.

37. Beidzamajā, lielajā svētku dienā Jēzus uzstājās un sauca: Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer!

38. Kas Man tic, kā rakstos sacīts, no viņa miesas plūdīs dzīva ūdens straumes.

39. To Viņš sacīja par Garu, ko vēlāk dabūja tie, kas Viņam ticēja; jo vēl nebija Gara, tāpēc ka Jēzus vēl nebija iegājis skaidrībā.

40. Daudzi no tautas, kas šos vārdus dzirdēja, sacīja: Šis tiešām ir gaidāmais pravietis.

41. Cits sacīja: Šis ir Kristus. Bet citi sacīja: Vai gan no Galilejas jānāk Kristum?

42. Vai nav sacīts rakstos, ka Kristus nāk no Dāvida dzimuma, no Betlēmes ciema, kur dzīvoja Dāvids?

43. Tā šķelšanās cēlās tautā Viņa dēļ.

44. Daži no viņiem gribēja Viņu gūstīt, tomēr neviens rokas pie Viņa nepielika.

45. Kad sulaiņi atgriezās pie augstiem priesteriem un farizejiem, tie viņiem sacīja: Kāpēc jūs Viņu neesat atveduši?

46. Sulaiņi atbildēja: Nekad vēl neviens cilvēks nav tā runājis, kā runā šis cilvēks.

47. Farizeji viņiem atbildēja: Vai arī jums prāti sajaukti?

48. Vai gan kāds no valdības vīriem vai no farizejiem tic Viņam?

49. Nē, tikai šī tauta, kas nepazīst bauslības, - lai nolādēti viņi!

50. Tad viens no viņu vidus, Nikodēms, kas jau agrāk bija nācis pie Viņa, sacīja:

51. Vai mūsu bauslība tiesā cilvēku, to iepriekš neuzklausījusi un neizzinājusi, ko viņš dara?

52. Tie atbildēja viņam: Vai arī tu esi galilietis? Izpēti un raugi, ka no Galilejas neceļas neviens pravietis.

53. Un tie aizgāja katrs savā mājā.

1. Bet Jēzus aizgāja uz Elļas kalnu.
2. Agri no rīta Viņš atkal gāja Templī, un visa tauta nāca pie Viņa, un Viņš apsēdās un mācīja viņus.
3. Bet rakstu mācītāji un farizeji atveda sievu, kas bija pienākta laulības pārkāpšanā; un, to vidū nostatījuši,
4. tie sacīja Viņam: Mācītāj, šī sieva pienākta laulības pārkāpšanā.
5. Un Mozus savā bauslībā mums ir pavēlējis tādas nomētāt akmeņiem. Ko Tu saki?
6. Bet Jēzus, pie zemes noliecies, rakstīja ar pirkstu smiltīs.
7. Kad nu tie uzstāja Viņam ar savu jautāšanu, Viņš pacēla galvu un sacīja: Kas no jums ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu!
8. Un, atkal noliecies, Viņš rakstīja smiltīs.
9. Bet tie, to dzirdējuši, aizgāja cits pēc cita, sākot ar vecajiem. Un Jēzus palika viens līdz ar sievu, kas vidū stāvēja.
10. Un Jēzus, atkal galvu pacēlis, sacīja viņai: Sieva, kur viņi ir? Vai neviens nav tevi pazudinājis?
11. Viņa atbildēja: Neviens, Kungs! Tad Jēzus sacīja: Arī Es tevi nepazudinu; ej un negrēko vairs!
12. Tad Jēzus atkal runāja uz viņiem, sacīdams: ES ESMU pasaules gaisma; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma.
13. Tad farizeji sacīja Viņam: Tu pats liecini par Sevi; Tava liecība nav patiesa.
14. Tad Jēzus viņiem atbildēja: Lai gan Es liecinu pats par Sevi, tomēr Mana liecība ir patiesa, jo Es zinu, no kurienes Es esmu nācis un kurp eimu. Bet jūs nezināt, no kurienes Es nāku un kurp eimu.
15. Jūs spriežat kā cilvēki, Es ne par vienu nespriežu tiesu.
16. Bet, ja Es spriežu tiesu, Mans spriedums ir pareizs, jo Es neesmu viens, bet Es un Tēvs, kas Mani sūtījis.
17. Arī jūsu bauslībā ir rakstīts, ka divu cilvēku liecība ir pareiza.
18. Es esmu viens, kas liecina par Sevi, un par Mani liecina Tēvs, kas Mani sūtījis.
19. Tad tie sacīja Viņam: Kur ir Tavs Tēvs? Jēzus atbildēja: Ne Mani jūs pazīstat, ne Manu Tēvu; ja jūs Mani būtu pazinuši, jūs būtu pazinuši arī Manu Tēvu.
20. Šos vārdus Viņš runāja, mācīdams Templī pie ziedojumu šķirsta. Un neviens Viņu neapcietināja, jo Viņa stunda vēl nebija nākusi.
21. Tad Viņš atkal tiem sacīja: Es aizeimu, un jūs Mani meklēsiet un tomēr mirsiet savos grēkos. Kurp Es eimu, tur jūs nevarat līdzī nākt.
22. Tad jūdi sacīja: Viņš taču pats Sev nedarīs galu, ka Viņš saka: kurp Es eimu, jūs nevarat līdzī nākt.
23. Viņš tiem sacīja: Jūs esat no zemes, Es esmu no augšienes, jūs piederat šai pasaulei, Es nepiederu šai pasaulei.
24. Tādēļ Es jums sacīju, ka jūs mirsiet savos grēkos. Jo, ja jūs neticēsiet, ka Es tas esmu, jūs mirsiet savos grēkos.
25. Tad tie sacīja Viņam: Kas Tu tāds esi? Jēzus viņiem sacīja: Es esmu no iesākuma, kā jau esmu jums teicis.
26. Daudz kas Man par jums jārūnā un jāspriež. Bet Tas, kas Mani sūtījis, ir patiess, un Es pasaulei stāstu to, ko no Viņa esmu dzirdējis.
27. Bet tie nesaprata, ka Viņš runāja uz viņiem par Tēvu.
28. Tad Jēzus sacīja: Kad jūs Cilvēka Dēlu būsiet paaugstinājuši, tad jūs sapratīsiet, ka Es Tas esmu un ka Es neko nedaru no Sevis, bet runāju, kā Tēvs Mani mācījis.
29. Un, kas Mani ir sūtījis, ir ar Mani. Viņš Mani nav atstājis vienu, jo, kas Viņam labpatīk, to Es daru vienumēr.
30. Viņam tā runājot, daudzi sāka Viņam ticēt.
31. Tad Jēzus sacīja jūdiem, kas bija sākuši ticēt Viņam: Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi,
32. un jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.

33. Tie Viņam atbildēja: Mēs esam Ābrahāma dzimums un nekad neesam bijuši neviena cilvēka vergi. Kā tad Tu saki: jūs būsiet brīvi?
34. Jēzus viņiem atbildēja: Patiesi, patiesi Es jums saku: ikviens, kas grēku dara, ir grēka vergs.
35. Bet vergs nepaliek visu mūžu mājās; Dēls gan paliek visu mūžu.
36. Ja nu Dēls jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsiet brīvi.
37. Es zinu, ka jūs esat Ābrahāma dzimums. Un tomēr jūs Mani meklējat nokaut, jo Maniem vārdiem jūsu starpā nav vietas.
38. Ko Es pie Tēva esmu redzējis, to Es runāju; arī jūs darāt, ko esat dzirdējuši no sava tēva.
39. Tie Viņam atbildēja: Mūsu tēvs ir Ābrahāms. Jēzus viņiem saka: Ja jūs esat Ābrahāma bērni, darait Ābrahāma darbus!
40. Bet jūs Mani meklējat nokaut, Mani, kas jums patiesību esmu runājis, ko Es esmu dzirdējis no Dieva. To Ābrahāms nav darījis.
41. Jūs darāt sava tēva darbus! Tie sacīja: Mēs neesam netiklībā dzimuši, mums ir viens Tēvs, Dievs.
42. Jēzus viņiem sacīja: Ja Dievs būtu jūsu Tēvs, jūs Mani mīlētu, jo Es esmu izgājis un nāku no Dieva. Jo ne no Sevis esmu nācis, bet Viņš Mani sūtījis.
43. Kādēļ jūs Manu runu nesaprotat? Tāpēc, ka jūs neesat spējīgi klausīties Manos vārdos.
44. Jūs esat no sava tēva - velna, un jums gribas piepildīt sava tēva kārības. Viņš no paša sākuma ir bijis slepkava un nestāv patiesībā, jo patiesības nav viņā. Melus runādams, viņš runā pēc savas dabas, jo viņš ir melis un melu tēvs.
45. Bet Man jūs neticat, tāpēc ka Es runāju patiesību.
46. Kurš no jums Man var uzrādīt kādu grēku? Bet, ja Es runāju patiesību, kāpēc jūs neticat Man?
47. Kas no Dieva ir, dzird Dieva vārdus. Tāpēc jūs nedzirdat, ka neesat no Dieva.
48. Jūdi Viņam atbildēja: Vai mēs pareizi nesakām, ka Tu esi samarietis un ka Tevī ir velns?
49. Jēzus atbildēja: Manī nav velna, bet Es dodu godu Savam Tēvam, jūs turpretim laupāt Man godu.
50. Bet Es nemeklēju Savu godu; ir Viens, kas meklē un spriež tiesu.
51. Patiesi, patiesi Es jums saku: ja kas Manus vārdus turēs, tas nāves neredzēs nemūžam!
52. Tad jūdi Viņam sacīja: Nu mēs zinām, ka Tevī ir velns. Ābrahāms ir miris un pravieši, un Tu saki: kas Manus vārdus turēs, nebaudīs nāves nemūžam!
53. Vai Tu esi lielāks nekā mūsu tēvs Ābrahāms, kas ir miris, tāpat kā pravieši ir miruši? Par ko Tu Sevi dari?
54. Jēzus atbildēja: Ja Es pats Sevi ceļu godā, Mans gods nav nekas. Bet Tas, kas Mani ceļ godā, ir Mans Tēvs, ko jūs saucat par savu Dievu.
55. Jūs viņu nepazīstat, bet Es Viņu pazīstu. Ja Es sacītu, ka nepazīstu Viņu, Es būtu melis līdzīgs jums. Bet Es Viņu pazīstu un turu Viņa vārdus.
56. Jūsu tēvs Ābrahāms kļuva līkums, noprazdams, ka redzēs Manu dienu, un viņš to redzēja un priecājās par to.
57. Tad jūdi Viņam sacīja: Tev vēl nav piecdesmit gadu, un Tu būtu Ābrahāmu redzējis?
58. Jēzus atbildēja viņiem: Patiesi, patiesi Es jums saku: pirms Ābrahāms tapa, esmu Es.
59. Tad viņi pacēla akmeņus, lai mestu tos uz Viņu. Bet Jēzus paslēpās un izgāja no Tempļa ārā.

1. Un, garām ejot, Viņš ieraudzīja cilvēku, kas no dzimšanas bija neredzīgs.
2. Viņa mācekļi Viņam jautāja: Rabi, kas ir grēkojis, viņš pats vai viņa vecāki, ka viņš neredzīgs piedzimis?
3. Jēzus atbildēja: Ne viņš ir grēkojis, ne viņa vecāki, bet Dieva darbiem vajag parādīties viņā.
4. Man nākas strādāt Tā darbus, kas Mani sūtījis, kamēr ir diena; nāk nakts, kad neviens nevar strādāt.
5. Kamēr Es esmu pasaulē, Es esmu pasaules gaisma.
6. To sacījis, Viņš splāva zemē, taisīja no siekalām svaidāmo, uzlika šo svaidāmo uz viņa acīm
7. un sacīja viņam: Ej, mazgājies Ziloas (tulkojumā: sūtītais) dīķī! Tad viņš aizgāja, mazgājās un pārnāca redzīgs.
8. Tad kaimiņi un citi, kas viņu iepriekš bija redzējuši, ka viņš ubagoja, sacīja: Vai šis nav tas, kas sēdēja un ubagoja?
9. Daži sacīja: viņš tas ir, - citi turpretim: nē, bet viņš tam līdzīgs. Viņš pats sacīja: Es tas esmu.
10. Tad tie viņam sacīja: Kā tad tavas acis ir atvērušās?
11. Viņš atbildēja: Cilvēks, kuru sauc Jēzus, iztaisīja svaidāmo, svaidīja ar to manas acis un sacīja man: ej uz Zilou un mazgājies! - Tad es aizgāju, mazgājos un kļuvis redzīgs.
12. Tie viņam jautāja: Kur Viņš ir? Viņš sacīja: Es nezinu.
13. Tad viņi šo agrāk neredzīgo cilvēku aizveda pie farizejiem.
14. Bet tā diena bija sabats, kad Jēzus bija taisījis svaidāmo un bija atvēris viņa acis.
15. Arī farizeji viņu atkal jautāja, kā viņš ticis redzīgs. Viņš sacīja tiem: Viņš uzlika svaidāmo uz acīm, es mazgājos un - varu redzēt.
16. Tad daži farizeji sacīja: Šis cilvēks nav no Dieva, jo Viņš nesvētī sabatu. Bet citi sacīja: Kā grēcīgs cilvēks var darīt tādas zīmes? Un tie sāka šķelties savā starpā.
17. Tad viņi atkal saka neredzīgajam: Ko tu pats saki par Viņu, ka Viņš atvēris tavas acis? Tas sacīja: Viņš ir praviets.
18. Bet jūdi neticēja tam, ka viņš bijis neredzīgs un kļuvis redzīgs, kamēr tie nebija atsaukuši izdziedinātā cilvēka vecākus.
19. Viņi tiem jautāja: Vai šis ir jūsu dēls, par kuru jūs sakāt, ka tas neredzīgs dzimis? Kā tad viņš tagad var redzēt?
20. Viņa vecāki atbildēja: Mēs zinām, ka viņš ir mūsu dēls un ka viņš neredzīgs piedzimis;
21. bet, kā viņš tagad var redzēt, to mēs nezinām; tāpat nezinām, kas viņam atvēris acis. Jautājiem viņam pašam, viņš ir pilngadīgs, viņš pats par sevi atbildēs.
22. Tā viņa vecāki runāja, baidīdamies no jūdiem; jo jūdi jau bija sarunājušies katru, kas Viņu apliecinātu par Kristu, izslēgt no draudzes.
23. Tāpēc viņa vecāki sacīja: Viņš ir pilngadīgs, jautājiem viņam pašam!
24. Pēc tam viņi otrreiz pasauca cilvēku, kas bija neredzīgs bijis, un sacīja viņam: Dod Dievam godu! Mēs zinām, ka šis cilvēks ir grēcinieks.
25. Tad tas atbildēja: Vai Viņš ir grēcinieks, to es nezinu; vienu es zinu, ka es, neredzīgais, tagad varu redzēt.
26. Viņi tam sacīja: Ko Viņš ar tevi darīja? Kā Viņš atvēra tavas acis?
27. Viņš tiem atbildēja: Es jums jau teicu, bet jūs neesat klausījuši. Kāpēc jūs to vēlreiz gribat dzirdēt? Jūs taču negribat kļūt par Viņa mācekļiem?
28. Tad tie viņu nolamāja un sacīja: Tu esi Viņa māceklis, bet mēs esam Mozus mācekļi.
29. Mēs zinām, ka ar Mozu ir runājis Dievs; bet par šo mēs nezinām, no kurienes Viņš ir.
30. Izdziedinātais viņiem atbildēja: Tas ir dīvaini, ka jūs nezināt, no kurienes Viņš ir, un tomēr Viņš ir atvēris manas acis.
31. Mēs zinām, ka Dievs grēciniekus neklausa, bet, ja kāds ir dievbijīgs un dara Dieva prātu, to Viņš klausā.
32. Nemūžam vēl nav dzirdēts, ka kāds būtu atvēris acis cilvēkam, kas neredzīgs piedzimis.

33. Ja Viņš nebūtu no Dieva, Viņš neko nevarētu darīt.
34. Tie viņam atbildēja: Tu viss esi grēkos dzimis, un tu mūs gribi mācīt? Un tie viņu izdzina ārā.
35. Jēzus dabūja zināt, ka viņi to izdzinuši ārā. Saticis to, Viņš sacīja: Vai tu tici Cilvēka Dēlam?
36. Tas atbildēja: Kungs, kas Tas ir, lai es varētu Viņam ticēt?
37. Jēzus viņam sacīja: Tu esi Viņu redzējis; kas ar tevi runā, tas Viņš ir.
38. Viņš teica: Es ticu, Kungs! - un To pielūdz.
39. Un Jēzus sacīja: Uz tiesu Es esmu nācis šinī pasaulē, lai tie, kas neredz, kļūst redzīgi, un tie, kas redz, akli.
40. To dzirdēja daži farizeji, kas bija pie Viņa, un Viņam sacīja: Mēs taču neesam akli?
41. Jēzus viņiem sacīja: Ja jūs būtu akli, jums nebūtu grēka; bet tagad jūs sakāt: mēs redzam, - tāpēc jūsu grēks paliek.

1. Patiesi, patiesi Es jums saku: kas neiet pa durvīm avju kūtī, bet citur kāpj iekšā, ir zaglis un laupītājs.
2. Bet, kas ieiet pa durvīm, ir avju gans.
3. Viņam durvju sargs atver, un avis klausu viņa balsij, un viņš savas avis sauc vārdā un izved tās ārā.
4. Kad viņš visas savas avis izlaidis ārā, viņš pats iet tām pa priekšu, un avis viņam seko, jo tās pazīst viņa balsi.
5. Svešam turpretim tās nesekos, bet bēgs no tā, jo viņas nepazīst svešinieku balsi.
6. Šo līdzību Jēzus tiem stāstīja, bet tie nesaprata, ko tas nozīmēja, ko Viņš uz tiem runāja.
7. Tad Jēzus atkal sacīja: Patiesi, patiesi Es jums saku: ES ESMU durvis, kas ved pie avīm.
8. Visi, kas priekš Manis nākuši, ir zagļi un laupītāji; bet avis viņus nav klausījušas.
9. ES ESMU durvis. Ja kāds caur Mani ieiet, tas tiks izglābts; viņš ieies un izies un atradīs ganības.
10. Zaglis nāk vienīgi, lai zagtu, nokautu un nomaitātu. Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.
11. ES ESMU labais gans. Labais gans atdod savu dzīvību par savām avīm.
12. Derētais gans, kas nav īstais, kam avis nepieder, redzēdams vilku nākam, atstāj avis un bēg, - un vilks tās nolaupa un izklidina,
13. jo viņš ir derēts gans un avis viņam nerūp.
14. ES ESMU labais gans; Es pazīstu Savas avis, un Manas avis Mani pazīst.
15. Itin kā Tēvs pazīst Mani, Es pazīstu Tēvu; un Es atdodu Savu dzīvību par Savām avīm.
16. Man vēl ir citas avis, kas nav no šīs kūts; arī tās Man jāatved; arī viņas dzirdēs Manu balsi, un būs viens ganāms pulks un viens gans.
17. Tāpēc Tēvs Mani mīl, ka Es atdodu Savu dzīvību, lai Es to atkal atgūtu.
18. Nevienš to nav Man atņēmis, bet Es to atdodu pats no Sevis. Man ir vara to atdot un vara to atkal ņemt. Šo uzdevumu Es esmu saņēmis no Sava Tēva.
19. Tad atkal cēlās šķelšanās jūdu starpā šo vārdu dēļ.
20. Daudzi viņu starpā sacīja: Viņā ir velns, Viņš ir prātu zaudējis! Ko jūs Viņu klausāties?
21. Citi sacīja: Šie vārdi nav velna apsēsta cilvēka vārdi. Vai ļauns gars var atvērt aklo acis?
22. Pēc tam Jeruzālemē bija Tempļa atjaunošanas svētki. Tas bija ziemā.
23. Jēzus staigāja pa Templi Salamana stabu ailē.
24. Jūdi Viņu ielēca un sacīja Viņam: Cik ilgi Tu mūs turēsi neziņā? Ja Tu esi Kristus, saki mums to skaidri!
25. Jēzus viņiem atbildēja: Es jums esmu teicis, bet jūs neticat. Darbi, ko Es daru Sava Tēva Vārdā, nodod liecību par Mani.
26. Bet jūs neticat, jo nepiederat pie Manām avīm.
27. Manas avis dzird Manu balsi, Es tās pazīstu, un viņas Man seko.
28. Un Es tām dodu mūžīgo dzīvību, un viņas nemūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas.
29. Mans Tēvs, kas Man tās devis, ir lielāks par visiem, un neviens neko nevar izraut no Tēva rokas.
30. Es un Tēvs, mēs esam viens.
31. Tad jūdi atkal sanesa akmeņus, lai Viņu nomētātu.
32. Jēzus tiem atbildēja: Daudz labu darbu Es jums esmu rādījis, kas nāk no Tēva. Kura darba dēļ jūs Mani gribat nomētāt?
33. Jūdi Viņam atbildēja: Nevis laba darba dēļ mēs Tevi gribam nomētāt, bet Dieva zaimošanas dēļ, tāpēc ka Tu, cilvēks būdams, dari Sevi par Dievu.
34. Jēzus viņiem atbildēja: Vai nav rakstīts jūsu bauslībā: Es esmu sacījis, jūs esat dievi. -
35. Ja raksts tos nosaucis par dieviem, uz kuriem attiecas šie Dieva vārdi, un raksti nevar tikt atcelti,
36. vai tad Tam, ko Tēvs ir svētījis un sūtījis pasaulē, jūs drīkstat pārmest Dieva zaimošanu, ka Viņš sacījis: Es esmu Dieva Dēls.

37. Ja Es nedaru Sava Tēva darbus, neticiet Man!
38. Bet, ja Es tādus daru, tad, ja Man neticat, ticiet vismaz šiem darbiem, lai jūs saprastu un zinātu, ka Manī ir Tēvs un Es Tēvā.
39. Tad tie atkal Viņu taisījās gūstīt, bet Viņš izglābās no viņu rokām.
40. Pēc tam Viņš atkal aizgāja otrpus Jordānas, tai vietā, kur Jānis sākumā bija kristījis, un palika tur.
41. Un daudzi nāca pie Viņa un sacīja: Jānis nav darījis nevienas zīmes, bet viss, ko Jānis par Viņu runājis, ir bijis patiesība.
42. Un daudzi tur sāka Viņam ticēt.

1. Bet kāds gulēja slimš, Lācars vārdā, Betānijā, Marijas un viņas māsas Martas ciemā.
2. Bet šī Marija bija tā, kas Kungu bija svaidījusi ar svaidāmo eļļu un Viņa kājas ar saviem matiem nožāvējusi. Tās brālis Lācars gulēja slimš.
3. Tad abas māsas sūtīja Viņam ziņu: Kungs, redzi, tas, ko Tu mīli, guļ slimš.
4. Jēzus, to dzirdējis, sacīja: Šī slimība nav uz nāvi, bet Dievam par godu, lai Dieva Dēls ar to tiktu pagodināts.
5. Bet Jēzus mīlēja Martu, viņas māsu, un Lācaru.
6. Saņēmis ziņu, ka tas ir slimš, Viņš vēl divi dienas palika tai vietā, kur Viņš atradās.
7. Un tikai pēc tam Viņš saka mācekļiem: Iesim atkal uz Jūdeju!
8. Mācekļi Viņam saka: Rabi, nupat jūdi gribēja Tevi nomētāt akmeņiem, un Tu atkal jau dodies turp?
9. Jēzus atbildēja: Vai dienai nav divpadsmit stundu? Ja kāds staigā dienā, tas nepiedauzās, jo tas redz šīs pasaules gaismu.
10. Bet, ja kāds staigā naktī, tas piedauzās, jo viņam nav gaismas.
11. To Viņš teica un pēc tam saka viņiem: Mūsu draugs Lācars ir aizmidzis, bet Es eimu viņu modināt.
12. Mācekļi Viņam sacīja: Kungs, ja viņš aizmidzis, tad viņš izveseļosies.
13. Bet Jēzus to bija sacījis par viņa nāvi; viņi turpretim domāja, ka Viņš runā par miegu.
14. Pēc tam Jēzus viņiem skaidri saka: Lācars nomiris;
15. un Es priecājos jūsu dēļ, ka Es nebiju tur, lai jūs ticētu; bet iesim pie viņa!
16. Tad Toms, saukts dvīnis, sacīja pārējiem mācekļiem: Iesim arī mēs, lai kopā ar Viņu mirtu!
17. Kad Jēzus tur nonāca, Viņš to atrada jau četras dienas guļam kapā.
18. Bet Betānija bija netālu no Jeruzālemes, apmēram piecpadsmit stadiju.
19. Un daudz jūdu bija atnākuši pie Martas un Marijas, lai mierinātu viņas par viņu brāli.
20. Marta, dzirdējusi, ka Jēzus nāk, izgāja Viņam pretim, bet Marija palika mājās sēžot.
21. Tad Marta sacīja Jēzum: Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris!
22. Bet arī tagad es zinu, ka visu, ko Tu no Dieva lūgsi, Dievs Tev dos.
23. Jēzus viņai saka: Tavs brālis celsies augšām!
24. Marta saka Viņam: Es zinu, ka viņš celsies augšām, kad miroņi celsies augšām, pastarā dienā.
25. Jēzus viņai sacīja: ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs,
26. un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu to tici?
27. Viņa saka: Jā, Kungs, es ticu, ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls, kam jānāk pasaulē.
28. Un, to sacījusi, viņa aizgāja un pasauca Mariju, savu māsu, tai paslepus sacīdama: Mācītājs ir atnācis un tevi sauc.
29. Bet viņa, to dzirdējusi, steigšus ceļas un dodas pie Viņa.
30. Bet Jēzus vēl nebija iegājis ciemā, bet vēl atradās tanī vietā, kur Marta Viņu bija satikusi.
31. Tad jūdi, kas bija pie viņas mājā, lai viņu iepriecinātu, redzēdami, ka Marija steigšus cēlās un izgāja, sekoja tai, būdami tanīs domās, ka viņa iet uz kapu, lai tur raudātu.
32. Kad Marija nonāca tur, kur Jēzus bija, viņa, To ieraudzījusi, metās Tam pie kājām un sacīja Viņam: Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris.
33. Tad Jēzus, redzēdams viņu raudam un arī jūdus raudam, kas viņai bija sekojuši, garā aizgrābts noskuma
34. un sacīja: Kur jūs viņu esat likuši? Tie Viņam saka: Kungs, nāc un redzi!
35. Jēzus raudāja.
36. Tad jūdi sacīja: Redziet, cik ļoti Viņš to ir mīlējis!
37. Bet daži viņu starpā sacīja: Vai Viņš, kas atvēra aklā acis, nevarēja arī darīt, lai šis nenomirtu?
38. Jēzus, atkal sirdī aizgrābts, nonāk pie kapa; tas bija alā, un akmens gulēja priekšā.
39. Jēzus saka: Noņemiet akmeni! Marta, mirēja māsa, saka Viņam: Kungs, viņš jau ož, jo ir jau pagājušas četras dienas.
40. Jēzus viņai saka: Vai Es tev nesacīju: ja tu ticēsi, tu redzēsi Dieva varenību?

41. Tad viņi noņēma akmeni. Bet Jēzus pacēla acis augšup un sacīja: Tēvs, Es Tev pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis!
42. Es jau zināju, ka Tu katrā laikā Mani paklausi, bet apkārtstāvošo ļaužu dēļ Es to esmu sacījis, lai tie ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.
43. Un, to sacījis, Viņš stiprā balsī sauca: Lācar, nāc ārā!
44. Un mirušais iznāca; kājas un rokas tam bija autiem sasietas un seja aizsegta ar sviedrautu. Bet Jēzus sacīja tiem: Atraisait viņu un ļaujiet viņam iet.
45. Tad daudzi to jūdu starpā, kas bija nākuši pie Marijas un redzējuši, ko Viņš bija darījis, sāka Viņam ticēt.
46. Bet daži no tiem aizgāja pie farizejiem un izstāstīja viņiem, ko Jēzus bija darījis.
47. Tad augstie priesteri un farizeji sasauca augstās tiesas sēdi un sacīja: Ko mēs darīsim? Jo šis cilvēks dara daudz zīmju.
48. Ja mēs Viņu tā palaidīsim, visi sāks ticēt Viņam, un romieši nāks un atņems mums zemi un tautu.
49. Un viens starp viņiem, Kajafa, būdams tā gada augstais priesteris, sacīja viņiem: Jūs neko nesaprotat
50. un neapsverat, ka mums ir labāk, ka viens cilvēks mirst, ja to prasa tautas labums, nekā kad visa tauta iet bojā.
51. Bet to viņš nesacīja pats no sevis, bet pravietoja, būdams tā gada augstais priesteris. Jo Jēzum bija mirt tautas labā
52. un ne vien jūdu tautas labā, bet arī lai savāktu vienkopus izklīdinātos Dieva bērnus.
53. No tās dienas tie nosprieda Viņu nokaut.
54. Bet Jēzus nu vairs nestaigāja atklāti starp jūdiem, bet no turienes aizgāja uz apgabalu netālu no tuksneša, uz pilsētu, vārdā Efraima, un tur palika kopā ar mācekļiem.
55. Bet jūdu Pashā bija tuvu, un daudzi no laukiem jau pirms Pashā devās uz Jeruzālemi, lai šķīstītos.
56. Tie meklēja Jēzu un runāja savā starpā, Templī stāvēdami: Kā jums šķiet? Viņš droši vien nenāks svētkos?
57. Bet augstie priesteri un farizeji bija devuši rīkojumu, ka katram, kas zina, kur Viņš ir, Viņš jāuzrāda, lai tie Viņu varētu apcietināt.

1. Bet Jēzus sešas dienas pirms Pashā nogāja uz Betāniju, kur bija Lācars, ko Viņš bija uzmodinājis no miroņiem.
2. Tur tie Viņam taisīja mielastu. Marta apkalpoja, bet Lācars bija viens no tiem, kas kopā ar Viņu sēdēja pie galda.
3. Tad Marija, paņēmusi mārciņu īstas, ļoti dārgas nardu eļļas, svaidīja Jēzus kājas un žāvēja viņa kājas ar saviem matiem. Un svaidāmās eļļas smarža piepildīja visu māju.
4. Bet viens no Viņa mācekļiem, Jūda Iskariots, kas vēlāk Viņu nodeva, sacīja:
5. Kāpēc šī svaidāmā eļļa nav pārdota par trīs simti sudraba gabaliem un nauda nodota nabagiem?
6. Bet to viņš sacīja nevis tāpēc, ka viņam rūpēja nabagi, bet tāpēc, ka viņš bija zaglis un, maku turēdams, piesavinājās iemaksas.
7. Tad Jēzus sacīja: Laid viņu, to viņa manai bērū dienai ir pataupījusi!
8. Jo nabagi vienmēr ir pie jums, bet Es neesmu vienumēr.
9. Tad liels pulks jūdu dabūja zināt, ka Viņš ir tur, un atnāca ne vien Jēzus dēļ, bet arī lai Lācaru redzētu, ko Viņš bija uzmodinājis no miroņiem.
10. Bet augstie priesteri nolēma nokaut arī Lācaru,
11. jo viņa dēļ daudz jūdu nogāja un ticēja Jēzum.
12. Otrā dienā liels ļaužu pulks, kas bija nācis uz svētkiem, dabūjuši zināt, ka Jēzus nāk uz Jeruzālemi,
13. ņēma palmu zarus un izgāja Viņam pretim, kliegdami: Ozianna, slavēts, kas nāk Dieva Tā Kunga Vārdā, Israēla Kēniņš!
14. Bet Jēzus, atradis jaunu ēzeli, uzsēdās tam virsū, kā rakstīts:
15. nebīsties, Ciānas meita, redzi, tavs Kēniņš nāk, sēdēdams uz ēzeļa kumeļa! -
16. To visu Viņa mācekļi sākumā nesaprata, bet, kad Jēzus bija ticis apskaidrots, tad viņiem ienāca prātā, ka tas par Viņu bija rakstīts un ka tāpēc tie Viņam to bija darījuši.
17. Šādu liecību nodeva ļaudis, kas pie Viņa bija bijuši, kad Viņš Lācaru bija saucis no kapa un uzmodinājis no miroņiem.
18. Tāpēc arī tauta Viņam bija gājusi pretim, ka viņa bija dabūjusi zināt, ka Viņš šo zīmi bija darījis.
19. Bet farizeji runāja savā starpā: Jūs redzat, ka jūs nekā nespējat darīt! Redziet, visa pasaule iet Viņam pakā!
20. Bet starp tiem, kas bija atnākuši svētkos, lai pielūgtu, daži bija grieķi.
21. Tie atnāca pie Filipa, kas bija no Betsaidas Galilejā, un viņu lūdza: Kungs, mēs gribam Jēzu redzēt!
22. Filips iet pie Andreja, lai viņam to sacītu. Andrejs un Filips nāk un saka to Jēzum.
23. Bet Jēzus atbild viņiem: Ir pienākusi stunda, kad Cilvēka Dēls top pagodināts.
24. Patiesi, patiesi Es jums saku: ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek viens; bet, ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu.
25. Kas savu dzīvību tur mīlu, tam tā zūd, bet, kas savu dzīvību šinī pasaulē ienīst, tas to paglabās mūžīgai dzīvībai.
26. Ja kāds Man grib kalpot, tad lai viņš seko Man, jo, kur Es esmu, tur būs arī Mans kalps; un, ja kāds Man kalpos, to Mans Tēvs cels godā.
27. Tagad Man dvēsele ir satriekta; ko lai Es saku? Tēvs, izpestī Mani no šīs stundas? Bet tāpēc jau šajā stundā esmu nācis.
28. Tēvs, pagodini Savu Vārdu! Tad balss nāca no debesīm: Es Viņu esmu pagodinājis un atkal Viņu pagodināšu!
29. Tad ļaudis, kas stāvēja un to bija dzirdējuši, sprieda, ka pērkons ir rūcis, bet citi sacīja: Enģelis ar Viņu ir runājis.
30. Bet Jēzus atbildēja: Nevis Manis dēļ šī balss atskanējusi, bet jūsu dēļ.
31. Tagad ir šīs pasaules tiesas stunda. Šīs pasaules valdnieks tagad tiks izstumts ārā.
32. Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis.

33. Bet to Viņš sacīja norādīdams, kādā nāvē Viņam bija mirt.
34. Tad ļaudis Viņam atbildēja: Mēs bauslibā esam mācījušies, ka Kristus paliek uz mūžu mūžiem; kā tad Tu saki, ka Cilvēka Dēlam jātiek paaugstinātam? Kas ir šis Cilvēka Dēls?
35. Tad Jēzus viņiem sacīja: Vēl mazu brīdi gaisma ir pie jums. Staigājiet, kamēr jums ir gaisma, lai tumsība jūs neapņem. Jo, kas tumsā staigā, nezina, kurp viņš iet.
36. Ticiet gaismai, kamēr jums ir gaisma, ka jūs topat par gaismas bērniem! Tā Jēzus runāja un pēc tam nozuda viņu acīm.
37. Bet, lai gan Viņš tik daudz zīmju viņu priekšā bija darījis, tie tomēr neticēja Viņam.
38. Tā piepildījās pravieša Jesajas vārdi, ko tas teicis: Kungs, kas ir ticējis mūsu vēstij, un kam Dieva elkonis kļuvis zināms?
39. Tāpēc tie nevarēja ticēt, kā Jesaja tālāk saka:
40. viņu acis Viņš ir aptumšojis un viņu sirdis apcietinājis, lai viņi savām acīm neredzētu un nesaprastu un savās sirdīs neatgrieztos, ka Es tos varētu dziedināt.
41. To Jesaja ir sacījis tāpēc, ka tas skatīja Viņa godību un sludināja par Viņu.
42. Tomēr arī daudzi valdības vīri bija sākuši Viņam ticēt, bet farizeju dēļ viņi to atklāti neapliecināja, lai tos neizslēgtu no draudzes.
43. Jo viņi cilvēku atzinību mīlēja vairāk nekā godu Dieva priekšā.
44. Bet Jēzus sauca: Kas Man tic, tas netic Man, bet Tam, kas Mani sūtījis!
45. Un, kas Mani redz, redz To, kas Mani sūtījis.
46. Es, gaisma, esmu nācis pasaulē, lai neviens, kas Man tic, nepaliktu tumsībā.
47. Un, ja kāds Manus vārdus dzird un neievēro, Es to netiesāju; jo Es neesmu nācis pasauli tiesāt, bet pasauli atpestīt.
48. Kas Mani nievā un nepieņem Manus vārdus, tam jau ir savs tiesas spriedējs: Mans vārds, ko esmu runājis, spriedīs par viņu tiesu pastarā dienā.
49. Jo Es nerunāju no Sevis, bet Tēvs, kas Mani sūtījis, Tas Man ir pavēlējis, ko lai saku un ko lai runāju.
50. Un Es zinu, ka Viņa pavēle ir mūžīga dzīvība. Tāpēc visu, ko runāju, Es runāju, kā to Mans Tēvs Man ir sacījis.

1. Bet pirms Pashā svētkiem, zinādams, ka Viņa stunda bija nākusi un ka Viņam no šīs pasaules jāiet pie Tēva, Jēzus parādīja savējiem, ko Tas šinī pasaulē bija mīlējis, Savu mīlestību līdz galam.
2. Vakariņas ēdot, kad jau velns Jūdā, Sīmaņa dēlam Iskariotam, bija sirdī iedevis Viņu nodot,
3. zinādams, ka Tēvs visu bija licis Viņa rokās un ka Viņš pie Dieva aiziet, kā Viņš no Dieva ir nācis,
4. Viņš ceļas no vakariņām, noliek drēbes, ņem priekšautu un apsien to;
5. pēc tam ielej ūdeni traukā un sāk mācekļiem kājas mazgāt un tās žāvēt ar priekšautu, ko Viņš bija apsējis.
6. Kad Viņš nāk pie Sīmaņa Pētera, tas Viņam saka: Kungs, vai Tu man mazgāsi kājas?
7. Jēzus atbildēja viņam: Ko Es daru, to tu tagad nezini, bet pēc tu to sapratīsi.
8. Pēteris Viņam saka: Nemūžam Tu man nemazgāsi kājas! Jēzus atbildēja viņam: Ja Es tevi nemazgāšu, tev nebūs daļas pie Manis.
9. Sīmanis Pēteris saka Viņam: Kungs, ne vien manas kājas, bet arī rokas un galvu!
10. Jēzus saka viņam: Kas ir mazgājies, tam nevajag vairāk kā vien kājas mazgāt, jo viņš viscaurēm ir tīrs. Arī jūs esat tīri, bet ne visi.
11. Jo Viņš pazina Savu nodevēju, tāpēc Viņš sacīja: Ne visi jūs esat tīri.
12. Kad nu Viņš viņu kājas bija mazgājis, Viņš paņēma Savas drēbes un atkal apsēdās. Tad Viņš sacīja: Vai jūs zināt, ko Es jums esmu darījis?
13. Jūs Mani saucat: Mācītājs un Kungs, un jūs pareizi darāt, jo Es tas esmu.
14. Ja nu Es, jūsu Kungs un Mācītājs, esmu jūsu kājas mazgājis, arī jums pienākas cits citam kājas mazgāt.
15. Jo Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā Es jums esmu darījis.
16. Patiesi, patiesi Es jums saku: kalps nav lielāks par savu kungu, nedz sūtnis lielāks par to, kas viņu sūtījis.
17. Ja jūs to zināt, svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt!
18. Es nerunāju par jums visiem. Es zinu, kurus esmu izredzējis. Bet jāpiepildās rakstiem: kas Manu maizi ēd, pret Mani pacēlis savu kāju.
19. Jau tagad Es jums to saku, pirms tas ir noticis, lai jūs, kad tas notiek, ticētu, ka Es tas esmu.
20. Patiesi, patiesi Es jums saku: kas uzņem, ko Es sūtu, tas uzņem Mani, bet, kas Mani uzņem, uzņem To, kas Mani sūtījis.
21. To sacījis, Jēzus, garā satriekts, liecināja un sacīja: Patiesi, patiesi Es jums saku: viens no jums Mani nodos!
22. Mācekļi paskatījās cits uz citu nezinā, par kuru Viņš runā.
23. Viens no Viņa mācekļiem sēdēja pie Jēzus krūtīm, to Jēzus mīlēja.
24. Tam Sīmanis Pēteris pamāj un saka viņam: Vaicā, kurš tas ir, par ko Viņš runā!
25. Tas, noliecies pie pašas Jēzus krūts, saka Viņam: Kungs, kurš tas ir?
26. Jēzus atbild: Tas ir tas, kam Es, kumosu iemērcis, to došu. Un, kumosu iemērcis, Viņš to ņem un dod Jūdā, Sīmaņa dēlam Iskariotam.
27. Un pēc šī kumosa tanī iegāja sātans. Bet Jēzus viņam saka: Ko tu dari, to dari drīz!
28. Bet no tiem, kas pie galda sēdēja, neviens nekā nesaprata, kādā nolūkā Viņš tam to sacīja.
29. Jo dažiem šķita, ka Jēzus tāpēc, ka Jūdā bija maks, tam būtu sacījis: iepērc uz svētkiem, kā mums vajag, - vai: dod kaut ko nabagiem!
30. Saņēmis kumosu, Jūda steigšus izgāja ārā; un bija nakts.
31. Kad viņš bija izgājis, Jēzus saka: Tagad Cilvēka Dēls ir paaugstināts un Dievs paaugstināts Viņā.
32. Bet, ja Dievs paaugstināts Viņā, tad arī Dievs Viņu paaugstinās Sevī un Viņu drīz vien paaugstinās.
33. Bērniņi, Es vēl mazu brīdi esmu pie jums. Jūs Mani meklēsiet, bet, kā Es jūdiem esmu sacījis, tā arī jums tagad saku: kurp Es eimu, jūs Man nevarat sekot.
34. Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu.

35. No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.
36. Sīmanis Pēteris Viņam saka: Kungs, kurp Tu ej? Jēzus viņam atbild: Kurp Es eimu, turp tu tagad Man nevari sekot, bet vēlāk sekosi.
37. Pēteris saka: Kungs, kāpēc es Tev tagad nevaru sekot? Savu dzīvību es par Tevi atdošu!
38. Jēzus atbild: Savu dzīvību tu par Mani atdosi? Patiesi, patiesi Es tev saku: vēl gailis nebūs dziedājis, kad tu Mani jau trīskārt būsi aizliedzis.

1. Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man!
2. Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt?
3. Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.
4. Un, kur Es noeju, to ceļu jūs zināt.
5. Toms Viņam saka: Kungs mēs nezinām, kurp Tu ej; kā lai mēs zinātu ceļu?
6. Jēzus viņam saka: ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.
7. Ja jūs Mani būtu pazinuši, jūs būtu pazinuši arī Manu Tēvu. Jau tagad jūs Viņu pazīstat un esat Viņu redzējuši.
8. Filips Viņam saka: Kungs, rādi mums Tēvu, tad mums pietiek.
9. Jēzus viņam saka: Tik ilgi Es jau esmu pie jums, un tu vēl neesi Mani sapratis, Filip? Kas Mani ir redzējis, Tas ir redzējis Tēvu. Kā tu vari sacīt: rādi mums Tēvu?
10. Vai tu netici, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī? Vārdus, ko Es jums saku, Es nerunāju no Sevis; bet Tēvs, kas pastāvīgi ir Manī, dara Savus darbus.
11. Ticiet Man, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī; bet, ja ne, tad vismaz šo darbu dēļ ticiet!
12. Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru, un vēl lielākus par tiem darīs, jo es noeimu pie Tēva.
13. Un visu, ko jūs lūgsit Manā Vārdā, to Es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts Dēlā.
14. Ko jūs lūgsit Manā Vārdā, to Es darīšu.
15. Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles.
16. Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi,
17. Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājo jūsos.
18. Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nākšu pie jums.
19. Vēl tikai mazu brīdi, un pasaule Manis vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsiet, jo Es dzīvoju, un jums būs dzīvot.
20. Tanī dienā jūs atzīsiet, ka Es esmu Tēvā un jūs Manī, un Es jūsos.
21. Kam ir Mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl; bet, kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs un Es to mīlēšu un tam parādīšos.
22. Tad Jūda (ne Iskariots) Viņam saka: Kā tas nāk, ka Tu gribi parādīties mums, bet ne pasaulei?
23. Jēzus viņam atbildēja: Kas Mani mīl, tas Manus vārdus turēs, un Mans Tēvs to mīlēs, un mēs nāksim pie Viņa un ņemsim pie Viņa mājas vietu.
24. Kas Mani nemīl, tas netur Manus vārdus; bet tie vārdi, ko jūs dzirdat, nav Mani, bet Tēva, kas Mani sūtījis.
25. To Es jums esmu runājis, pie jums būdams.
26. Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā Vārdā, Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis.
27. Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.
28. Jūs esat dzirdējuši, ka Es jums esmu sacījis: Es aizeimu un atkal nākšu pie jums. Ja jūs Mani mīlētu, jūs priecātos, ka Es aizeimu pie Tēva, jo Tēvs ir lielāks nekā Es.
29. To Es jums jau tagad esmu sacījis, pirms tas notiek, lai, kad tas būs noticis, jūs ticētu.
30. Es vairs daudz nerunāšu ar jums, jo nāk šīs pasaules valdnieks; pār Mani viņš gan nenieka nespēj.
31. Bet lai pasaule zina, ka Es Tēvu mīlu un daru, kā Tēvs Man ir pavēlējis: celieties, iesim no šejienes!

1. ES ESMU īstais vīnakoks, un Mans Tēvs ir dārza kopējs.
2. Ikvienu zaru pie Manis, kas nenes augļus, Viņš noņem, un ikvienu, kas nes augļus, iztīra, lai tas jo vairāk augļu nestu.
3. Jūs jau esat tīri to vārdu dēļ, ko Es uz jums esmu runājis.
4. Palieciet Manī un Es - jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī.
5. ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.
6. Ja kas nepaliek Manī, tas kā zars izmetams ārā un sakalst; tos savāc un iemet ugunī, un tie sadeg.
7. Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko gribat, tas jums notiks.
8. Ar to Mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu un topat par Maniem mācekļiem.
9. Kā Tēvs Mani ir mīlējis, tā Es jūs esmu mīlējis: palieciet Manā mīlestībā!
10. Ja jūs turēsiet Manus baušļus, jūs paliksiet Manā mīlestībā, itin kā Es esmu turējis Sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā.
11. To Es uz jums esmu runājis, lai Mans prieks mājotu jūsos un jūsu prieks būtu pilnīgs.
12. Tas ir Mans bauslis, lai jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis.
13. Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem.
14. Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu.
15. Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nesaprot, ko viņa kungs dara; bet Es jūs esmu saucis par draugiem, tāpēc ka visu, ko Es esmu dzirdējis no Sava Tēva, Es jums esmu darījis zināmu.
16. Ne jūs Mani esat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis un jūs nolīcis, ka jūs ejat un nesat augļus un jūsu augļi paliek, jo visu, ko jūs Tēvam lūgsiet Manā Vārdā, Viņš jums dos.
17. Tā ir Mana pavēle, lai jūs mīlētu cits citu.
18. Kad pasaule jūs ienīst, ziniet, viņa Mani papriekš ir ienīdusi.
19. Ja jūs būtu no pasaules, pasaule mīlētu tos, kas viņai pieder. Bet, tā kā jūs neesat no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no pasaules, tad pasaule jūs ienīst.
20. Atcerieties Manus vārdus, ko Es jums sacīju: kalps nav lielāks par savu kungu. Ja viņi Mani vajājuši, viņi vajās arī jūs. Ja viņi Manus vārdus ir turējuši, viņi turēs arī jūsējos.
21. Bet to visu viņi jums darīs Mana Vārda dēļ, tāpēc ka viņi nepazīst To, kas Mani sūtījis.
22. Ja Es nebūtu nācis un viņiem to teicis, viņiem nebūtu grēka. Bet tagad viņiem nav ar ko aizbildināt savu grēku.
23. Kas Mani ienīst, ienīst arī Manu Tēvu.
24. Ja Es viņu starpā nebūtu darījis darbus, kādus neviens cits nav darījis, tiem nebūtu grēka; bet tagad viņi tos ir redzējuši un tomēr ienīst gan Mani, gan Manu Tēvu.
25. Bet jāpiepildās vārdiem, kas rakstīti viņu bauslībā: tie Mani velti ienīduši!
26. Kad nu nāks Aizstāvis, ko Es jums sūtīšu no Tēva, Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, Tas dos liecību par Mani.
27. Bet arī jūs dosit liecību, jo jūs no paša sākuma esat pie Manis.

1. To Es jums esmu runājis, lai jūs nekristu apgrēcībā.
2. Tie jūs izslēgs no draudzes, un nāks stunda, kad tas, kas jūs nonāvēs, domās ar to Dievam kalpojis.
3. Bet to viņi darīs tāpēc, ka tie nav atzinuši ne Dievu, ne Mani.
4. Bet to Es uz jums esmu runājis, lai jūs, kad viņu laiks nāks, atcerētos, ko Es jums esmu teicis. To Es jums no sākuma neteicu, tāpēc ka biju pie jums.
5. Bet tagad Es aizeimu pie Tā, kas Mani sūtījis, un neviens jūsu starpā Man nejautā: kurp Tu ej?
6. Bet, klausoties Manos vārdos, jūsu sirds ir pilna skumju.
7. Tomēr Es jums saku patiesību: tas jums par labu, ka Es aizeimu. Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis Es to sūtīšu pie jums.
8. Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu.
9. Grēku - jo tie netic Man.
10. Taisnību - jo Es aizeimu pie Tēva, un jūs Mani vairs neredzēsiet.
11. Tiesu - jo šīs pasaules valdnieks ir dabūjis savu spriedumu.
12. Vēl daudz kas Man jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat nest.
13. Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas.
14. Tas Mani cels godā, jo Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu.
15. Viss, kas Tēvam pieder, pieder Man; tāpēc Es jums sacīju, ka Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu.
16. Vēl mazu brīdi, un jūs Manis vairs neredzēsiet, un atkal mazu brīdi, un jūs Mani atkal redzēsiet.
17. Tad daži no Viņa mācekļiem runāja savā starpā: Ko Viņš grib teikt ar šiem vārdiem: mazu brīdi, un jūs Manis vairs neredzēsiet, un atkal mazu brīdi, un jūs Mani redzēsiet, un: Es aizeju pie Tēva?
18. Tie sacīja: Ko Viņš ar to grib teikt: mazu brīdi? - Mēs nesaprotam, ko Viņš runā!
19. Jēzus noprata, ka tie gribēja Viņam jautāt, un sacīja viņiem: Vai par to jūs spriežat savā starpā, ka Es sacīju: mazu brīdi, un jūs Manis neredzēsiet, un atkal mazu brīdi, un jūs Mani redzēsiet?
20. Patiesi, patiesi Es jums saku: jūs raudāsit un sērosit, bet pasaule priecāsies; jūs skumsit, bet jūsu skumjas tiks vērstas priekā.
21. Kad sieva dzemdē, viņa ir noskumusi, jo viņas stunda ir klāt; bet, kad viņa ir dzemdējusi bērnu, viņa vairs nepiemin savas bēdas aiz prieka, ka cilvēks nācis pasaulē.
22. Arī jums tagad ir skumjas. Bet Es jūs atkal redzēšu; tad jūsu sirds priecāsies, un neviens šo prieku jums neatņems.
23. Tanī dienā jūs Mani vairs nejautāsit. Patiesi, patiesi Es jums saku: ja jūs Tēvam ko lūgsit, Viņš jums to dos Manā Vārdā.
24. Līdz šim jūs neko neesat lūguši Manā Vārdā; lūdziet, tad jūs dabūsit, ka jūsu prieks būs pilnīgs.
25. To Es jums līdzībās esmu runājis; nāk stunda, kad Es vairs nerunāšu uz jums līdzībās, bet tieši stāstīšu par Tēvu.
26. Tanī dienā jūs lūgsit Manā Vārdā, un Es nesaku, ka Es aizlūgšu Tēva priekšā par jums.
27. Jo pats Tēvs jūs mīl, tāpēc ka jūs Mani esat mīlējuši un esat nākuši pie ticības, ka Es esmu izgājis no Tēva.
28. Es esmu izgājis no Tēva un nācis pasaulē: tagad Es atkal atstāju pasauli un aizeimu pie Tēva.
29. Mācekļi Viņam saka: Redzi, tagad Tu runā tieši un ne vairs līdzībā.
30. Tagad mēs saprotam, ka Tu zini visu un Tev nav vajadzīgs, lai kāds Tevi jautātu; tāpēc mēs ticam, ka Tu no Dieva esi nācis.
31. Jēzus tiem atbildēja: Tagad jūs ticat?
32. Redziet, nāk stunda un ir jau klāt, kad jūs izklīdīsiet katrs savā vietā un Mani atstāsiet vienu. Bet Es neesmu viens, jo Tēvs ir pie Manis.
33. To visu Es esmu runājis uz jums, lai jums miers būtu Manī. Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!

1. Tā Jēzus runāja un, Savas acis uz debesīm pacēlis, sacīja: Tēvs, Mana stunda ir nākusi: apskaidro Savu Dēlu, lai Dēls apskaidro Tevi.
2. Itin kā Tu Viņam esi devis varu pār visu miesu, lai Viņš visiem, ko Tu Viņam esi devis, dotu mūžīgo dzīvību.
3. Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.
4. Es Tevi esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt Tu Man esi uzdevis.
5. Un tagad apskaidro Tu Mani, Tēvs, ar to skaidrību, kas Man bija pie Tevis, pirms pasaule bija.
6. Es Tavu Vārdu esmu darījis zināmu cilvēkiem, ko Tu Man no pasaules esi devis. Tavi tie bija, un Man Tu viņus devi, un Tavus vārdus tie ir turējuši.
7. Tagad viņi ir atzinuši, ka viss, ko Tu Man esi devis, ir no Tevis;
8. jo tos vārdus, ko Tu Man devi, Es esmu devis viņiem, un viņi tos uzņēmuši un patiesi atzinuši, ka Es esmu nācis no Tevis, un ticējuši, ka Tu Mani esi sūtījis.
9. Es lūdzu par viņiem; Es nelūdzu par pasauli, bet par tiem, ko Tu Man esi devis, jo viņi ir Tavi.
10. Un viss, kas ir Mans, tas ir Tavs, un, kas ir Tavs, ir Mans, un Es esmu apskaidrots viņos.
11. Es vairs neesmu pasaulē, bet viņi ir pasaulē, un Es eimu pie Tevis. Svētais Tēvs, uzturi tos Savā Vārdā, ko Tu Man esi devis, lai viņi ir viens, itin kā mēs.
12. Kamēr Es biju pie viņiem, Es tos uzturēju Tavā Vārdā, ko Tu Man esi devis, un pasargāju tos, ka neviens nav pazudis kā vien pazušanas dēls, lai raksti piepildītos.
13. Bet tagad Es eimu pie Tevis; un par to Es runāju pasaulē, lai Mans prieks viņos būtu pilnīgs.
14. Tavus vārdus Es tiem esmu devis, un pasaule viņus ir ienīdusi, tāpēc ka viņi nav no pasaules, tāpat kā Es neesmu no pasaules.
15. Es nelūdzu, lai Tu viņus paņemtu no pasaules, bet lai Tu viņus pasargātu no ļauna.
16. Viņi nav no pasaules, tāpat kā Es neesmu no pasaules.
17. Svētī tos patiesībā; Tavi vārdi ir patiesība.
18. Tāpat kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē.
19. Un viņu labā Es pats svētījos nāvē, lai arī viņi būtu patiesībā svētīti.
20. Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs.
21. Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.
22. Un to skaidrību, ko Tu Man esi devis, Es esmu devis viņiem, lai viņi ir viens, tāpat kā Mēs esam viens:
23. Es viņos un Tu Manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu esi Mani sūtījis un viņus esi mīlējis tāpat, kā Tu Mani esi mīlējis.
24. Tēvs, Es gribu, lai, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu Man esi devis, lai viņi redzētu Manu skaidrību, ko Tu Man esi devis, tāpēc ka Tu Mani esi mīlējis, pirms pasaule bija radīta.
25. Taisnais Tēvs! Pasaule Tevi nav atzinusi, bet Es Tevi esmu atzinis, un šie ir atzinuši, ka Tu Mani esi sūtījis.
26. Un Es viņiem esmu darījis zināmu Tavu Vārdu un darīšu To zināmu, lai mīlestība, ar ko Tu Mani esi mīlējis, būtu viņos un arī Es būtu viņos.

1. To sacījis, Jēzus ar Saviem mācekļiem aizgāja pāri Kidronas strautam; tur bija dārzs. Tanī Viņš un Viņa mācekļi iegāja.
2. Bet arī Jūda, Viņa nodevējs, zināja šo vietu, jo Jēzus ar Saviem mācekļiem tur daudzreiz bija bijuši kopā.
3. Tad nu Jūda, paņēmis kareivju nodaļu un augsto priesteru un farizeju sulaiņus, ierodas tur ar lāpām, lukturiem un ieročiem.
4. Zinādams visu, kam jānāk pār Viņu, Jēzus izgāja tiem pretim un sacīja: Ko jūs meklējat?
5. Tie atbildēja Viņam: Jēzu Nacarieti. Viņš tiem saka: Es tas esmu. Bet arī Viņa nodevējs Jūda stāvēja pie viņiem.
6. Kad nu Viņš teica: Es tas esmu, - tie atkāpās un nokrita pie zemes.
7. Tad Viņš vēlreiz viņus jautāja: Ko jūs meklējat? Un tie atbildēja: Jēzu Nacarieti.
8. Jēzus atbildēja: Es jums esmu sacījis, ka Es tas esmu; ja jūs Mani meklējat, tad lai šie aiziet!
9. Tā piepildījās vārdi, ko Viņš bija teicis: No tiem, ko Tu Man esi devis, Es nevienam neesmu ļāvis iet bojā.
10. Tad Sīmanis Pēteris, kam bija zobens, izvilka to, cirta augstā priestera kalpam un nocirta tam labo ausi. Bet kalpa vārds bija Malhs.
11. Tad Jēzus sacīja Pēterim: Bāz zobenu makstī! Vai tad Man nedzert to biķeri, ko Mans Tēvs Man ir nolīcis?
12. Pēc tam kareivji līdz ar virsnieku un jūdu sulaiņiem saņēma Jēzu, sasēja To
13. un aizveda papriekš pie Annas, jo tas bija sievastēvs Kajafam, tā gada augstajam priesterim.
14. Bet Kajafa bija tas, kas jūdiem bija devis padomu, ka esot pareizi, ka viens cilvēks mirst, ja to prasa tautas labums.
15. Bet Jēzum sekoja Sīmanis Pēteris un vēl viens māceklis. Šis māceklis augstajam priesterim bija pazīstams un iegāja līdz ar Jēzu augstā priestera pilī.
16. Bet Pēteris palika ārpusē pie durvīm stāvot. Tad otrs māceklis, kas augstajam priesterim bija pazīstams, iznāca ārā, runāja ar durvju sargu un ieveda Pēteri iekšā.
17. Tad kalpone, kas sargāja durvis, saka Pēterim: Vai arī tu nepieder pie šī cilvēka mācekļiem? Bet viņš saka: Nepiederu.
18. Tur stāvēja kalpi un sulaiņi, kas no oglēm bija sakūruši uguni un sildījās, jo bija auksts; bet arī Pēteris bija nostājies pie viņiem un sildījās.
19. Pa to laiku augstais priesteris vaicāja Jēzum par Viņa mācekļiem un par Viņa mācību.
20. Jēzus viņam atbildēja: Es pilnīgi atklāti esmu runājis pasaules priekšā; Es pastāvīgi esmu mācījis sinagogā un Templī, kur sanāk visi jūdi, un neko neesmu runājis slepeni.
21. Ko tu Mani jautā? Jautā tiem, kas dzirdējuši, ko Es uz tiem esmu runājis; tie zina, ko Es esmu teicis.
22. Kad Viņš to bija teicis, viens no sulaiņiem, kas tur stāvēja, Jēzum iesita vaigā, sacīdams: Vai Tu tā atbildi augstajam priesterim?
23. Jēzus viņam atbildēja: Ja Es nepareizi esmu runājis, tad pierādi, ka tas bija nepareizi; bet, ja Es esmu runājis pareizi, ko tu Mani sit?
24. Tad Anna Viņu sasieta sūtīja pie augstā priestera Kajafas.
25. Bet Sīmanis Pēteris stāvēja un sildījās. Tie viņam sacīja: Vai arī tu nepieder pie Viņa mācekļiem? Bet viņš liedzās un sacīja: Nē.
26. Viens no augstā priestera kalpiem, radinieks tam, kam Pēteris bija nocirtis ausi, vēl saka: Vai es tevi neredzēju pie Viņa dārzā?
27. Tad Pēteris atkal liedzās; un tūdaļ gailis dziedāja.
28. No Kajafas tie Jēzu ved uz pārvaldnieka pili. Bija agrs rīts. Paši tie neiegāja pārvaldnieka pilī, lai neapgānītos, bet varētu ēst Pashā jēru.
29. Tad Pilāts iznāca pie tiem ārā un teica: Kādu sūdzību jūs ceļat pret šo cilvēku?
30. Tie atbildēja viņam: Ja Viņš nebūtu ļaundaris, mēs Viņu nebūtu tev nodevuši.

31. Tad Pilāts viņiem sacīja: Nemiet jūs Viņu un tiesājiet Viņu pēc sava likuma! Jūdi viņam sacīja: Mums nav tiesību nevienam nonāvēt.
32. Tā sāka piepildīties Jēzus vārdi, ko Viņš bija teicis par to, kādā nāvē Viņam bija mirt.
33. Tad Pilāts atkal iegāja savā pilī, iesauca Jēzu iekšā un sacīja Viņam: Vai Tu esi Jūdu ķēniņš?
34. Jēzus atbildēja: Vai tu to saki no sevis, jeb vai citi tev par Mani stāstījuši?
35. Pilāts atbildēja: Vai tad es esmu jūds? Tava tauta un augstie priesteri man Tevi ir nodevuši. Ko Tu esi darījis?
36. Jēzus atbildēja: Mana valstība nav no šīs pasaules. Ja Mana valstība būtu no šīs pasaules, mani sulaiņi cīnītos par to, lai Es nekristu jūdu rokās. Bet nu Mana valstība nav no šejienes.
37. Tad Pilāts Viņam sacīja: Tad Tu tomēr esi Ķēniņš? Jēzus atbildēja: Tu pareizi saki, Es esmu Ķēniņš. Tāpēc Es esmu dzimis un pasaulē nācis, lai apliecinātu patiesību. Ikviens, kas ir no patiesības, dzird Manu balsi.
38. Pilāts Viņam saka: Kas ir patiesība? Un, to sacījis, viņš atkal izgāja ārā pie jūdiem un saka viņiem: Es nekādas vainas pie Viņa neatrodu.
39. Bet jums ir paradums, ka es jums Pashā vienu atlaižu. Vai jūs gribat, ka es jums atlaižu Jūdu ķēniņu?
40. Tad viņi atkal brēca: Ne Šo, bet Barabu! Bet Baraba bija laupītājs.

1. Tad Pilāts ņēma Jēzu un lika Viņu šaust.
2. Un kareivji, nopinuši vainagu no ērkšķiem, uzlika Viņam to galvā un aplika Viņam purpura apmetni,
3. nostājās Viņa priekšā un sacīja: Esi sveicināts, Jūdu ķēniņ. Un tie Viņu sita vaigā.
4. Tad Pilāts atkal izgāja ārā un saka viņiem: Redziet, es Viņu vedu pie jums ārā, lai jūs zinātu, ka es nekādas vainas pie Viņa neatrodu.
5. Tad Jēzus iznāca ārā ērkšķu vainagā un purpura apmetnī. Un Pilāts viņiem saka: Redziet, kāds cilvēks!
6. Kad nu augstie priesteri un sulaiņi viņu redzēja, tie brēca: Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā! Pilāts viņiem saka: Nemiet jūs Viņu un sitiet krustā! Jo es pie Viņa vainas neatrodu!
7. Jūdi viņam atbildēja: Mums ir savs likums, un pēc šī likuma Viņam jāmirst, jo Viņš Sevi darījis par Dieva Dēlu.
8. Kad Pilāts šos vārdus dzirdēja, viņš vēl vairāk nobijās,
9. iegāja atkal savā pilī un saka Jēzum: No kurienes Tu esi? Bet Jēzus viņam nedevis nekādu atbildi.
10. Tad Pilāts Viņam sacīja: Vai Tu ar mani nerunā? Vai Tu nezini, ka man ir vara Tevi atlaist un vara Tevi sist krustā?
11. Jēzus atbildēja: Tev nebūtu nekādas varas pār Mani, ja tā tev nebūtu dota no augšienes, tāpēc tam, kas Mani tev nodevis, ir lielāks grēks.
12. No šī brīža Pilāts meklēja Viņu atlaist. Bet jūdi brēca: Ja tu Viņu atlaid, tu neesi ķeizara draugs! Katrs, kas pats sevi ceļ par ķēniņu, sacēlas pret ķeizaru!
13. Kad Pilāts dzirdēja šos vārdus, viņš Jēzu izveda ārā un pats apsēdās soģa krēslā uz laukuma, saukta akmeņu klāsts, ebrejiski Gabata.
14. Bija sataisāmā diena pirms Pashā, ap sesto stundu. Un viņš saka jūdiem: Redziet, jūsu Ķēniņš!
15. Bet tie brēca: Nost, nost ar To! Sit Viņu krustā! Pilāts viņiem saka: Vai lai es jūsu Ķēniņu situ krustā? Augstie priesteri atbildēja: Mums nav neviena ķēniņa kā vien ķeizars!
16. Tad viņš To atdeva tiem, lai tie Viņu sistu krustā. Tad tie saņēma Jēzu.
17. Un Viņš, Savu krustu nesdams, gāja uz vietu, ko sauc par pieres vietu, ebrejiski Golgatu.
18. Tur tie Viņu sita krustā un kopā ar Viņu divus citus, katrā pusē vienu, bet vidū Jēzu.
19. Bet Pilāts lika taisīt uzrakstu un piestiprināt to pie krusta; tur bija rakstīts: JĒZUS NACARIETIS, JŪDU ĶĒNIŅŠ.
20. Šo uzrakstu lasīja daudzi jūdi, jo vieta, kur Jēzus bija krustā sist, bija tuvu pie pilsētas; un rakstīts bija ebreju, romiešu un grieķu valodā.
21. Tad jūdu augstie priesteri sacīja Pilātam: Neraksti: Jūdu ķēniņš, bet kā Viņš sacījis: Es esmu Jūdu ķēniņš.
22. Bet Pilāts atbildēja: Ko esmu rakstījis, to esmu rakstījis.
23. Bet kareivji, piesituši Jēzu pie krusta, ņēma Viņa drēbes un sadalīja tās četrās daļās, katram kareivim pa daļai. Tāpat tie paņēma Viņa svārkus. Svārki nebija šūti, bet izausti viscaur no viena gabala.
24. Tad tie sacīja cits citam: Tos nesadalīsim, bet mētsiem par tiem kauliņus, kam tie piederēs. Tā piepildījās raksti: tie Manas drēbes izdalījuši savā starpā un par Manu apgērbu metuši kauliņus. - Tā darīja kareivji.
25. Bet pie Jēzus krusta stāvēja Viņa māte, Viņa mātes māsa, Marija, Klopas sieva, un Marija Magdalēna.
26. Tad Jēzus, ieraudzījis Savu māti un viņai līdzās mācekli stāvam, ko Viņš mīlēja, saka mātei: Sieva, redzi, tavs dēls!
27. Pēc tam Viņš saka māceklim: Redzi, tava māte! No tā brīža māceklis viņu ņēma pie sevis.
28. Pēc tam, zinādams, ka viss ir pabeigts un lai piepildītu rakstus līdz galam, Jēzus sacīja: Man slāpst!
29. Tur stāvēja trauks ar etiķi; tie uzsprauda sūkli ar etiķi uz īzapa stiebra un to pacēla pie Viņa

mates.

30. Etiķi ņēmis, Jēzus sacīja: Viss piepildīts! Un, galvu nokāris, atdeva garu Dievam.

31. Bet bija sataisāmā diena, un, negribēdami, ka miesas pa sabatu paliktu pie krusta, jo šī sabata diena bija sevišķi liela, jūdi lūdza Pilātu, lai viņš liktu satriekt tiem lielus un viņus noņemt.

32. Tad kareivji nāca un satrieca pirmajam lielus, tāpat otram, kas kopā ar Viņu bija krustā sist.

33. Bet, nonākot līdz Jēzum un redzot, ka Viņš ir jau miris, tie Viņa lielus nesatrieca.

34. Bet viens no kareivjiem Viņam iedūra sānos šķēpu, un tūdaļ iztecēja asinis un ūdens.

35. Un, kas to redzējis, tas to ir apliecinājis, un viņa liecība ir patiesa. Un viņš zina, ka viņš runā patiesību, lai arī jūs ticētu.

36. Jo tas notika, lai piepildītos raksti: nevienu kaulu Viņam nebūs salauzt.

37. Un cita rakstu vieta atkal saka: viņi raudzīsies uz To, ko tie sadūruši.

38. Pēc tam Jāzeps no Arimatijas, kas bija Jēzus māceklis, bet tikai slepenībā, tāpēc ka viņš baidījās no jūdiem, lūdza Pilātu, lai tas atļautu noņemt Jēzus miesas; un Pilāts atļāva. Tad viņš nāca un noņēma Viņa miesas.

39. Bet arī Nikodēms nāca, kas kādreiz naktī pie Viņa bija nācis, un atnesa svaidāmās zāles, maisījumu no mirrēm un alvejas, kādas simts mārciņas.

40. Tad viņi paņēma Jēzus miesas un satina tās autos kopā ar smaržvielām, pēc jūdu bērnu paražām.

41. Bet tanī vietā, kur viņus bija krustā situši, bija dārzs un šinī dārzā jauna kapa vieta, kurā vēl neviens nebija glabāts.

42. Tur tie ielika Jēzu jūdu sataisāmās dienas dēļ, jo kapa vieta bija tuvu.

1. Pirmajā nedēļas dienā agri no rīta, kad vēl bija tumsa, Marija Magdalēna nāk pie kapa un redz akmeni no kapa noveltu.
2. Tad viņa skriešus dodas pie Sīmaņa Pētera un otra mācekļa, ko Jēzus mīlēja, un saka tiem: Viņi To Kungu no kapa paņēmuši, un mēs nezinām, kur viņi To nolikuši.
3. Tad Pēteris un otrs māceklis devās turp un nāca pie kapa.
4. Bet abi divi skrēja; un otrs māceklis skrēja ātrāk par Pēteri un pirmais nonāca pie kapa.
5. Viņš noliecās un redzēja autus tur noliktus, bet pats neiegāja.
6. Pēc tam, viņam sekodams, nāk arī Sīmanis Pēteris; viņš ieiet kapā un redz autus noliktus
7. un sviedrautu, ar ko Viņa galva bija apsegta, nevis pie pārējiem autiem noliktu, bet atsevišķi satītu savā vietā.
8. Tad arī otrs māceklis iegāja, kas pirmais pie kapa bija nācis, redzēja un ticēja.
9. Jo tie vēl nebija sapratuši rakstus, ka Viņam vajag uzcelties no mironiem.
10. Pēc tam abi mācekļi atkal aizgāja mājās.
11. Bet Marija stāvēja ārā kapa priekšā un raudāja. Un vēl raudādama viņa ieliecās kapā
12. un redz tur sēžam divus eņģeļus baltās drēbēs, vienu galvgalī un otru kājgalī, tai vietā, kur bija gulējušas Jēzus miesas.
13. Tie saka viņai: Sieva, ko raudi? Viņa tiem saka: Viņi manu Kungu paņēmuši, un es nezinu, kur viņi To likuši.
14. To sacījusi, viņa apgriezās un redz Jēzu stāvam, bet nezina, ka tas ir Jēzus.
15. Jēzus viņai saka: Sieva, ko tu raudi? Ko tu meklē? Viņa, domādama, ka tas ir dārznieks, saka Viņam: Kungs, ja tu Viņu esi aiznesis, tad pasaki man, kur tu Viņu esi lisis, lai es Viņu dabūtu!
16. Jēzus viņai saka: Marija! Viņa apgriezās un ebrejiski saka uz Viņu: Rabuni (tas ir: mācītājs)!
17. Bet Jēzus viņai saka: Neaizskar Mani, jo Es vēl neesmu aizgājis pie Tēva; bet ej pie Maniem brāļiem un saki tiem: Es aizeimu pie Sava Tēva un jūsu Tēva, pie Sava Dieva un jūsu Dieva.
18. Tad Marija Magdalēna iet un stāsta mācekļiem: Es savu Kungu esmu redzējusi, un to Viņš man sacījis.
19. Šinī pašā pirmajā nedēļas dienā, vakarā, kad mācekļi, bīdamies no jūdiem, bija sapulcējušies aiz aizslēgtām durvīm, nāca Jēzus, stājās viņu vidū un saka viņiem: Miers ar jums!
20. Un, to sacījis, Viņš tiem rādīja Savas rokas un sānus. Tad mācekļi kļuva liksmi, savu Kungu redzēdami.
21. Tad Jēzus vēlreiz viņiem saka: Miers ar jums! Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu.
22. Un, to sacījis, Viņš dvesa un sacīja viņiem: Nemiet Svēto Garu!
23. Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsiet, tiem tie paliks.
24. Bet Toms, viens no divpadsmit, saukts dvīnis, nebija pie viņiem, kad nāca Jēzus.
25. Tad pārējie mācekļi viņam stāstīja: Mēs To Kungu esam redzējuši. Bet viņš tiem sacīja: Ja es neredzu naglu zīmes Viņa rokās un savu pirkstu nelieku naglu rētās un savu roku nelieku Viņa sānos, es neticēšu.
26. Un pēc astoņām dienām mācekļi atkal bija kopā un arī Toms pie viņiem. Un durvis bija aizslēgtas. Tad Jēzus nāk un stājas viņu vidū un saka: Miers ar jums!
27. Pēc tam Viņš Tomam saka: Stiep šurp savu pirkstu un aplūko Manas rokas un dod šurp savu roku un liec to Manos sānos, un neesi neticīgs, bet ticīgs!
28. Toms atbildēja un sacīja Viņam: Mans Kungs un Mans Dievs!
29. Jēzus viņam saka: Tāpēc ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!
30. Vēl daudz citu zīmju Jēzus darīja Savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šinī grāmatā.
31. Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā.

1. Pēc tam Jēzus vēlreiz parādījās mācekļiem pie Tiberijas jūras. Tas notika tā:
2. tur bija kopā Sīmanis Pēteris, Toms, saukts dvīnis, Nātānaēls no Kānas Galilejā, Cebedeja dēli un vēl divi citi Viņa mācekļi.
3. Sīmanis Pēteris viņiem saka: Es iešu zvejot. Tie saka Viņam: Mēs iesim Tev līdzī! Tad tie aizgāja un iekāpa laivā, bet tanī naktī nekā nedabūja.
4. Rītam austot, Jēzus stāvēja krastā, bet mācekļi nezināja, ka tas ir Jēzus.
5. Tad Jēzus viņiem saka: Bērni, vai jums ir kas ko ēst? Tie Viņam atbildēja: Nav!
6. Viņš tiem sacīja: Izmetiet tīklu laivas labajā pusē, tad jūs dabūsit! Tad tie izmeta tīklu un vairs nevarēja viņu izvilkt aiz zivju daudzuma.
7. Tad māceklis, ko Jēzus mīlēja, saka Pēterim: Tas ir Kungs! Sīmanis Pēteris, dzirdēdams, ka Tas ir Kungs, apjoza virsdrēbes, jo viņš bija izgērbies, un metās jūrā.
8. Bet pārējie mācekļi nāca ar laivu, vilkdami tīklu ar zivīm, jo tie nebija tālu no krasta, bet tikai apmēram divi simti olekšu.
9. Izkāpuši malā, viņi tur redz ugunskuru no oglēm un uz tā zivis noliktas un maizi.
10. Jēzus viņiem saka: Atnesiet no zivīm, ko jūs esat dabūjuši.
11. Tad Sīmanis Pēteris izkāpa malā un izvilka uz krasta tīklu, pilnu lielām zivīm, kopā simts piecdesmit trīs. Un, lai gan to bija tik daudz, tīkls nesaplīsa.
12. Jēzus viņiem saka: Nāciet un turiet azaidu! Bet neviens no mācekļiem nedrīkstēja Viņam jautāt: kas Tu esi? Jo tie gan zināja, ka Tas ir pats Kungs.
13. Tad Jēzus nāk, ņem maizi un dod to viņiem, tāpat arī zivis.
14. Šī bija trešā reize, kad Jēzus parādījās Saviem mācekļiem pēc Savas augšāmcelšanās no miroņiem.
15. Kad viņi azaidu bija turējuši, Jēzus saka Sīmanim Pēterim: Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli vairāk nekā šie? Tas Viņam saka: Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu! Viņš saka tam: Gani Manus jērus!
16. Vēl otru reizi Viņš tam saka: Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli? Tas Viņam saka: Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu! Viņš saka tam: Gani Manas avis!
17. Trešo reizi Viņš tam saka: Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli? Pēteris noskuma, ka Viņš trešo reizi viņam sacīja: vai tu Mani mīli? - un sacīja Viņam: Kungs, Tu zini visas lietas, Tu zini, ka es Tevi mīlu. Jēzus saka: Gani Manas avis!
18. Patiesi, patiesi Es tev saku: jauns būdams, tu pats jozies un gāji, kur gribēji. Kad tu būsi vecs, tu izstiepsi savas rokas un cits tevi jozīs un vedīs tevi, kur tu negribi.
19. Bet to Viņš sacīja, norādīdams, kādā nāvē tas Dievu godinās. Un, to teicis, Viņš tam saka: Seko Man!
20. Apgriezies Pēteris ierauga līdzī nākam mācekli, ko Jēzus mīlēja, kas pie vakariņām bija noliecies pie Jēzus krūts un sacījis: Kungs, kurš ir tas, kas Tevi nodos?
21. To ieraudzījis, Pēteris saka Jēzum: Bet kas būs ar šo, Kungs?
22. Jēzus viņam saka: Ja Es gribu, lai šis paliek, tiekāms Es nāku, kāda tev daļa? Tu seko Man!
23. Tā izgāja šī valoda brāļu starpā: Šis māceklis nemirs. Bet Jēzus viņam nebija sacījis: viņš nemirs, - bet: ja Es gribu, ka viņš paliek, tiekāms Es nāku, kāda tev daļa?
24. Tas ir tas māceklis, kas liecību dod par šīm lietām un kas šo visu ir uzrakstījis; un mēs zinām, ka viņa liecība ir patiesa.
25. Bet ir vēl daudz citu lietu, ko Jēzus ir darījis. Ja visas tās pēc kārtas aprakstītu, tad, man šķiet, visa pasaule nevarētu uzņemt sarakstītās grāmatas.

Apustuļu darbi

Nodaļa 1

1. Pirmajā grāmatā, Teofil, esmu stāstījis par visu, ko Jēzus darījis un mācījis no paša sākuma
2. līdz tai dienai, kad, caur Svēto Garu devis pavēles apustuļiem, ko bija izredzējis, Viņš tika uzņemts debesīs.
3. Tiem Viņš arī pēc Savām ciešanām ar daudz skaidrām zīmēm bija dzīvs parādījis un, četrdesmit dienas viņu vidū redzēts, runājis par Dieva valstību.
4. Un, tos sapulcinājis, Viņš tiem pavēlēja neaiziet no Jeruzāles, bet gaidīt Tēva apsolījumu, ko jūs, tā Viņš sacīja, no Manis esat dzirdējuši.
5. Jo Jānis gan ir kristījis ar ūdeni, bet jūs tiksit kristīti ar Svēto Garu pēc nedaudz dienām.
6. Tad tie, kas bija kopā, Viņam vaicāja: Kungs, vai Tu šinī laikā atkal uzcelsi Israēlam valstību?
7. Viņš tiem atbildēja: Nav jūsu daļa zināt laikus vai brīžus, ko Tēvs nolīcis Savā paša varā.
8. Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.
9. To sacījis, Viņš, tiem redzot, tika pacelts, un padebess Viņu uzņēma prom no viņu acīm.
10. Kad tie, Viņam aizejot, cieši skatījās uz debesīm, lūk, pie tiem stāvēja divi vīri baltās drēbēs.
11. Tie sacīja: Galilieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņemts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam.
12. Tad viņi griezās atpakaļ uz Jeruzālemi no kalna, ko sauc Elļas kalns, kas ir tuvu pie Jeruzāles, vienu sabata gājumu.
13. Un, tur nonākuši, viņi uzkāpa augšistabā, kur mēdza uzturēties Pēteris un Jānis, Jēkabs un Andrejs, Filips un Toms, Bartolomejs un Matejs, Jēkabs, Alfeja dēls, un Zēlots Sīmanis un Jūda, Jēkaba dēls.
14. Tie visi vienprātīgi palika kopā lūgšanās līdz ar sievietēm un Mariju, Jēzus māti, un ar Viņa brāļiem.
15. Tanīs dienās Pēteris, piecēlies brāļu vidū - tur bija kopā ap simts divdesmit cilvēku, sacīja:
16. Brāļi, bija jāpiepildās rakstiem, ko Svētais Gars runājis ar Dāvida muti par Jūdu, kurš bija vedis Jēzus gūstītājus.
17. Jo tas bija pieskaitīts mums un saņēmis to pašu kalpošanu.
18. Tas, ieguvis tīrumu par netaisnības algu un uz vaiga nokritis, ir vidū pārsprādzis, un visas viņa iekšas izgāzušās.
19. Tas kļuva zināms visiem Jeruzāles iedzīvotājiem, tādēļ arī šis tīrums viņu valodā nosaukts Hakeldama, tas ir, asins tīrums.
20. Jo psalmu grāmatā ir rakstīts: viņa māja lai paliek par postažu, lai neviens tur nedzīvo; un lai cits dabū viņa uzrauga pilnvaras.
21. Tāpēc vienam no tiem vīriem, kas ar mums kopā gājuši visu to laiku, kad Kungs Jēzus pie mums nācis un gājis,
22. sākot ar Jāņa kristību līdz tai dienai, kad Viņš no mums tika uzņemts debesīs, vienam no tiem līdz ar mums jāklūst par Viņa augšāmcelšanās liecinieku.
23. Un tie izraudzīja divus, Jāzepu, sauktu Barsabu, ar pievārdu Justs, un Matiju.
24. Un, Dievu pielūguši, viņi sacīja: Kungs, Tu visu siržu pazinējs, rādi, kuru no šiem abiem Tu esi izredzējis
25. uzņemties kalpošanu un apustuļa darbu, ko Jūda ir atstājis, lai noietu savā vietā.
26. Tie deva viņiem meslus, un mesli krita Matijam, un viņš tika pieskaitīts vienpadsmit apustuļiem.

1. Kad Vasarassvētku diena bija atnākusi, visi bija sapulcējušies vienā vietā;
2. un piepeši no debesīm nāca rūkoņa, it kā stiprs vējš pūstu, un piepildīja visu namu, kur tie sēdēja,
3. un viņiem parādījās it kā uguns mēles, kas sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem,
4. un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt.
5. Bet Jeruzālemē dzīvoja jūdi, dievbijīgi vīri no visādām tautām zem debess;
6. kad šī balss atskanēja, ļaužu pulks sanāca kopā un izbijās, jo ikviens tos dzirdēja runājam savā valodā.
7. Tie sabijās un brīnīdamies sacīja: Vai visi šie, kas runā, nav galilieši?
8. Kā tad mēs ikviens dzirdam savu dzimto valodu -
9. partieši, mēdieši, ēlāmieši un kas dzīvojam Mezopotāmijā, Jūdējā un Kapadokijā, Pontā un Āzijā,
10. Frīģijā un Pamfilijā, Ēģiptē un Lībijas novados uz Kirēnas pusi, un šie uz dzīvi apmetušies romieši, jūdi un prosēliti,
11. krētieši un arābi, mēs dzirdam tos mūsu pašu valodās Dieva lielos darbus paužam.
12. Izbijušies un neziņā būdami, tie visi cits citam jautāja: Kas tas ir?
13. Bet citi zobodamies sacīja: Tie salda vīna pilni.
14. Bet Pēteris, nostājies ar tiem vienpadsmit, iesāka runāt un tiem sacīja: Jūs, jūdi un visi, kas Jeruzālemē dzīvojat, lai tas jums ir zināms, un iegaumējiet manus vārdus;
15. šie nav piedzēruši, kā jums šķiet, jo ir tikai dienas trešā stunda,
16. bet te piepildās pravieša Joēla vārdi:
17. tas notiks pēdējās dienās, saka Dievs, Es izliešu no Sava Gara pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos, un jūsu jaunekļi redzēs parādības, un jūsu sirmgalvjī sapņos sapņus.
18. Un arī pār Saviem kalpiem un Savām kalponēm Es tanīs dienās izliešu no Sava Gara, un tie pravietos.
19. Un Es došu brīnumus augšā pie debesīm un zīmes apakšā virs zemes: asinis un uguni, un dūmus, un tvaiku.
20. Saule pārvērtīsies tumsā un mēness asinīs, pirms nāks Tā Kunga lielā un spožā diena.
21. Un ikviens, kas Tā Kunga Vārdu piesauks, tiks izglābts. -
22. Israēlieši, uzklausait šos vārdus: Nacarieti Jēzu, šo vīru, Dievs jūsu priekšā apliecinājis ar vareniem darbiem, brīnumiem un zīmēm, ko Dievs darījis caur Viņu jūsu vidū, kā jūs paši zināt,
23. To Dievs pēc Sava lēmuma un paredzes nodevis, un jūs Viņu ar noziedznieku rokām esat piekaluši pie krusta un nonāvējuši.
24. Viņu Dievs uzmodinājis, nāves sāpes raisīdams, jo nevarēja būt, ka tā Viņu paturētu savā varā.
25. Jo Dāvids par Viņu saka: Tas Kungs man vienmēr bijis acu priekšā, jo Viņš man ir pa labo roku, lai es nešaubītos.
26. Tāpēc mana sirds priecājas un mana mēle liksmojas, un arī mana miesa dusēs cerībā.
27. Jo Tu manu dvēseli nepametīsi pazemē, nedz Savam Svētajam liksi redzēt satrūdēšanu.
28. Tu man esi zināmus darījis dzīvības ceļus, Tu mani piepildīsi ar prieku Sava vaiga priekšā. -
29. Brāļi, es uzdrošinos atklāti ar jums runāt par ciltstēvu Dāvidu; tas ir nomiris un apglabāts, un viņa kaps ir pie mums līdz šai dienai.
30. Viņš bija pravietis un zināja, ka Dievs zvērēdams viņam bija solījis sēdināt vienu no viņa atvasēm uz viņa goda krēsla.
31. Viņš, to paredzēdams, ir runājis par Kristus augšāmcelšanos: Viņš nepalika pazemē, un Viņa miesa neredzēja satrūdēšanu.
32. Šo Jēzu Dievs ir uzmodinājis, tam mēs visi esam liecinieki.
33. Dieva labās rokas paaugstināts un no Tēva dabūjis Svētā Gara apsolījumu, Viņš izlējis To, ko jūs tagad redzat un dzirdat.
34. Jo Dāvids nav uzkāpis debesīs, bet viņš saka: Tas Kungs ir sacījis manam Kungam: sēdies Man pa labo roku,
35. tiekāms Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām. -

36. Tad lai viss Israēla nams zina un nešaubās, ka Dievs Viņu ir darījis par Kungu un Kristu, šo pašu Jēzu, ko jūs esat situši krustā.
37. Šie vārdi sāpīgi ķēra viņu sirdis, un tie sacīja uz Pēteri un citiem apustuļiem: Brāļi, ko lai mēs darām?
38. Bet Pēteris tiem atbildēja: Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu.
39. Jo šis solījums dots jums un jūsu bērniem un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās.
40. Un vēl ar daudz citiem vārdiem viņš liecināja un tos pamācīja, sacīdams: Izglābieties no šīs samaitātās cilts!
41. Kas viņa vārdus uzņēma, tos kristīja, un tanī dienā tiem pievienojās ap trīs tūkstoši dvēseļu;
42. un tie pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās.
43. Visus pārņēma bailes, un apustuļi darīja daudz brīnumu un zīmju.
44. Bet visi ticīgie turējās kopā, un viss tiem bija kopīgs;
45. viņi pārdeva savus īpašumus un rocību un izdalīja visiem, kā kuram vajadzēja.
46. Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt Templī, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gaviļiem un vientiesīgu sirdi,
47. slavēdami Dievu, un viņi bija ieredzēti visā tautā. Bet Tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti.

1. Pēteris un Jānis gāja uz Templi ap lūgšanas stundu, tas ir, devīto.
2. Tanī brīdī nesa kādu vīru, kas bija tizls no mātes miesām, to ik dienas nolika pie Tempļa durvīm, sauktām par Krāšņajām, lai viņš lūgtu dāvanas no tiem, kas gāja Templī.
3. Redzēdams Pēteri un Jāni, kas gribēja ieiet Templī, viņš lūdza kādu dāvanu.
4. Bet Pēteris ar Jāni, to cieši uzlūkodami, teica: Skaties uz mums.
5. Tas pievērsās viņiem, cerēdams kaut ko no viņiem saņemt.
6. Bet Pēteris sacīja: Sudraba un zelta man nav; bet, kas man ir, to es tev dodu: nacarieša Jēzus Kristus Vārdā - staigā!
7. Un, satvēris pie labās rokas, Pēteris to pacēla; tūdaļ viņa pēdas un krumšļi kļuva stingri,
8. un, uzlēcis kājās, viņš varēja staigāt: viņš iegāja kopā ar viņiem Templī, staigāja un lēkāja un slavēja Dievu.
9. Visi ļaudis redzēja viņu staigājam un Dievu teicam;
10. tie viņu pazina un zināja, ka viņš bija tas pats, kas dāvanu dēļ pie Tempļa Krāšņajām durvīm bija sēdējis, un viņi izbijās un brīnījās par to, kas viņam bija noticis.
11. Viņam pie Pētera un Jāņa turoties, visi ļaudis izbijušies saskrēja pie tiem tā sauktajā Salamana ailē.
12. To redzēdams, Pēteris uzrunāja ļaudis: Israēlieši, ko jūs brīnāties par to un ko jūs skatāties uz mums, it kā mēs paši ar savu spēku vai dievbijību būtu panākuši, ka šis staigā?
13. Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs, mūsu tēvu Dievs, ir godā cēlis Savu kalpu Jēzu, ko jūs esat nodevuši un aizlieguši Pilāta priekšā, kad tas gribēja Viņu atbrīvot;
14. bet jūs Svēto un Taisno esat aizlieguši un lūguši, lai jums dāvā slepkavu,
15. bet dzīvības Valdnieku jūs esat nonāvējuši, Viņu Dievs ir uzmodinājis no mirušiem, tam mēs esam liecinieki.
16. Un tāpēc, ka šis, ko jūs redzat un pazīstat, ir ticējis Viņa Vārdam, Viņa Vārds to ir dziedinājis, un ticība, kas ar To nāk, tam devusi veselību jūsu visu priekšā.
17. Un nu, brāļi, es zinu, ka jūs aiz nezināšanas to esat darījuši, tāpat arī jūsu vadoņi.
18. Bet, ko Dievs ar visu praviešu muti iepriekš sludinājis, ka Viņa Svaidītajam jācieš, to Viņš tā arī piepildījis.
19. Tāpēc nožēlojiet savus grēkus un atgriezieties, lai jūsu grēki tiek izdeldēti
20. un Tas Kungs liktu nākt atspirgšanas laikiem un sūtītu jums izredzēto Kristu Jēzu,
21. kas debesīm jāuzņem līdz tam laikam, kad viss būs panākts, par ko Dievs jau kopš seniem laikiem runājis ar svēto praviešu muti.
22. Jo Mozus ir sacījis: Dievs Kungs iecels jums Pravieti no jūsu brāļiem tāpat kā mani; Tam klausait visās lietās, ko Tas uz jums runās.
23. Un ikviena dvēsele, kas neklausīs šim Pravietim, tiks izdeldēta no tautas vidus. -
24. Un visi pravieši, sākot ar Samuēlu, un tie, kas turpmāk runājuši, arī šīs dienas ir pasludinājuši.
25. Jūs esat šo praviešu un šīs derības bērni, ko Dievs ir slēdzis ar jūsu tēviem, sacīdams uz Ābrahāmu: un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas ciltis virs zemes. -
26. Jums vispirms Dievs devis Savu Kalpu un To sūtījis, lai Viņš jūs svētītu, ka ikviens atgriežas no Sava ļaunuma.

1. Tiem uz ļaudīm runājot, pienāca priesteri, Tempļa sardzes priekšnieks un saduķeji,
2. sadusmoti par to, ka viņi ļaudis mācīja un sludināja Jēzū augšāmcelšanos no mirušiem.
3. Tie satvēra viņus un turēja apcietinājumā līdz rītam; jo bija jau vakars.
4. Bet daudz ļaužu, kas šos vārdus bija dzirdējuši, ticēja, un viņu skaits bija ap pieci tūkstoši vīru.
5. Nākamajā dienā sapulcējās viņu vadoņi, vecaji un rakstu mācītāji Jeruzālemē,
6. tāpat augstais priesteris Anna un Kajafa, Jānis, Aleksandrs un visi, kas bija no augsto priesteru cilts.
7. Un, tie viņus savā vidū nostatījuši, pratināja: Kādā spēkā vai kādā vārdā jūs to esat darījuši?
8. Tad Pēteris, Svētā Gara pilns, tiem sacīja: Tautas vadoņi un vecaji,
9. ja mūs šodien pratina laba darba dēļ, ar ko šis neveselais cilvēks ir dziedināts,
10. tad lai jums visiem un visai Israēla tautai ir zināms, ka šis stāv vesels jūsu priekšā nacarieša Jēzus Kristus Vārdā, ko jūs esat situši krustā, bet ko Dievs uzmodinājis no mirušiem.
11. Šis ir akmens, ko jūs, nama cēlēji, esat atmetuši un kas kļuvis par stūra akmeni.
12. Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana.
13. Kad viņi redzēja Pētera un Jāņa drošsirdību un noprata, ka tie ir nemācīti un vienkārši cilvēki, viņi brīnījās; viņi arī uzzināja, ka tie bijuši kopā ar Jēzu,
14. un, redzot izdziedināto cilvēku pie tiem stāvam, viņiem nebija nekā ko pretim teikt.
15. Pavēlējuši tiem atstāt sinedriju, viņi apspriedās savā starpā, sacīdami:
16. Ko lai darām ar šiem cilvēkiem? Jo, ka tiešām brīnums caur tiem noticis, tas visiem ir zināms, kas Jeruzālemē dzīvo, un mēs to nevaram noliegt;
17. bet lai tas ļaužu starpā tālāk neizpaužas, mēs tiem stingri piekodināsim nerunāt vairs šinī Vārdā ne ar vienu cilvēku.
18. Tos ieaicinājuši, viņi tiem pavēlēja nemaz vairs nerunāt, nedz mācīt Jēzus Vārdā.
19. Bet Pēteris un Jānis, tiem atbildēdami, sacīja: Spriediet paši, vai ir taisnīgi Dieva priekšā jums vairāk klausīt nekā Dievam;
20. jo mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši.
21. Tiem vēlreiz piedraudējuši un nevarēdami izdomāt, kā tos sodīt, viņi tos atlaida ļaužu dēļ, jo visi teica Dievu par to, kas bija noticis,
22. jo šis cilvēks, kam dziedināšanas brīnums bija noticis, bija vairāk kā četrdesmit gadu vecs.
23. Atbrīvoti tie nāca pie savējiem un stāstīja, ko augstie priesteri un vecaji tiem bija sacījuši.
24. To dzirdējuši, viņi vienprātīgi lūdza Dievu, sacīdami: Kungs, Tu, kas esi radījis debesis un zemi un jūru un visu, kas tanī,
25. kas ar Sava kalpa, mūsu tēva Dāvida, muti caur Svēto Garu esi sacījis: kāpēc tautas trako un ļaudis izdomā nelietības?
26. Zemes ķēniņi sacēlušies un valdnieki apvienojušies pret To Kungu un Viņa Svaidīto. -
27. Jo patiesi Hērods un Poncijs Pilāts līdz ar pagāniem un Israēla ļaudīm šinī pilsētā apvienojušies pret Tavu svēto kalpu Jēzu, ko Tu esi svaidījis,
28. lai darītu to, ko Tava roka un Tavs padoms iepriekš bija nolēmis, ka tam bija jānotiek.
29. Tad nu, Kungs, skaties uz viņu draudiem un dod Saviem kalpiem drosmi runāt Tavu vārdu,
30. Savu roku izstiepdams, ka notiek dziedināšanas un zīmes un brīnumi Tava svētā kalpa Jēzus Vārdā.
31. Kad viņi beidza Dievu lūgt, vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie visi kļuva Svētā Gara pilni un drošu sirdi runāja Dieva vārdus.
32. Ticīgo pulks bija viena sirds un viena dvēsele, neviens neko no savas mantas nesauca par savu, bet viņiem viss bija kopīgs.
33. Apustuļi ar lielu spēku apliecināja Kunga Jēzus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija ar viņiem visiem.
34. Viņu starpā arī nebija neviena, kam kā trūktu; jo tie, kam bija tīrumi vai nami, tos pārdeva un

atnesa maksu par pārdoto

35. un nolika apustuļiem pie kājām; un katram tika izdalīts, kā kuram vajadzēja.

36. Arī Jāzeps, ko apustuļi sauca par Barnabu, tulkojumā: iepriecināšanas dēls, levīts, dzimis kiprietis,

37. pārdeva tīrumu, kas viņam piederēja, atnesa naudu un nolika to pie apustuļu kājām.

1. Bet kāds vīrs, vārdā Ananija, ar savu sievu Sapfīru pārdeva savu īpašumu
2. un ar sievas ziņu paturēja sev daļu maksas un, kādu daļu atnesis, nolika to pie apustuļu kājām.
3. Tad Pēteris sacīja: Ananija, kāpēc sātans piepildījis tavu sirdi, ka tu meloji Svētajam Garam un paturēji sev daļu tīruma maksas?
4. Vai tas, tavs būdams, nevarēja tavs palikt, un vai arī pārdots tas nebija tavā rīcībā? Kāpēc tu esi ieņēmis tādu lietu savā sirdī? Tu neesi melojis cilvēkiem, bet Dievam.
5. Dzirdēdams šos vārdus, Ananija pakrita un nomira, un lielas bailes pārņēma visus, kas to dzirdēja.
6. Bet jaunekļi piecēlušies to apkopa un, ārā iznesuši, apglabāja.
7. Pēc kādām trim stundām ienāca arī viņa sieva, nezinādama, kas bija noticis.
8. Tad Pēteris viņai teica: Saki man, vai jūs šo tīrumu par tādu maksu esat pārdevuši? Un viņa atbildēja: Jā, par tādu.
9. Bet Pēteris viņai sacīja: Kāpēc jūs savā starpā esat norunājuši kārdināt Tā Kunga Garu? Redzi, to kājas, kas tavu vīru apglabājuši, ir durvju priekšā un iznesīs arī tevi.
10. Tūdaļ tā nokrita pie viņa kājām un nomira; jaunekļi ienākuši atrada to mirušu, iznesa viņu ārā un apglabāja blakus viņas vīram.
11. Un lielas bailes pārņēma visu draudzi un visus, kas to dzirdēja.
12. Bet caur apustuļiem notika daudz zīmju un brīnumu ļaužu starpā; un visi vienprātīgi bija kopā Salamana ailē.
13. No pārējiem neviens neiedrošinājās ar viņiem biedroties, bet ļaudis tos augsti cienīja.
14. Un vēl vairāk pievienojās tādu, kas ticēja Tam Kungam, pulks vīru un sievu,
15. tā ka arī neveselos iznesa uz ielām un lika gultās un nestuvēs, lai, Pēterim garām ejot, kaut viņa ēna kādu no tiem apēnotu.
16. Arī no apkārtējām pilsētām pulks ļaužu nāca uz Jeruzālemi, nesdami neveselus un nešķīstu garu apsēstus, kas visi tika dziedināti.
17. Bet augstais priesteris un saduķeju sektas piederīgie, kas ap viņu bija, dūmās iedegušies,
18. apcietināja apustuļus un iemeta tos pilsētas cietumā.
19. Bet Tā Kunga eņģelis naktī atvēra cietuma durvis un, tos izvedis, sacīja:
20. Ejiet, nostāieties Templī un runāriet ļaudīm visus šīs dzīvības vārdus!
21. To dzirdējuši, viņi, rītam austot, iegāja Templī un mācīja. Tad ieradās augstais priesteris un tie, kas ap viņu, sasauca sinedriju un visus Israēla bērnu vecājus un sūtīja uz cietumu tos atvest.
22. Bet sargi, aizgājuši un viņus cietumā neatraduši, atgriezās un ziņoja:
23. Mēs atradām cietumu rūpīgi aizslēgtu un sargus stāvam durvju priekšā, bet atvēruši mēs nevienu iekšā neatradām.
24. Kad Tempļa sardzes priekšnieks un augstie priesteri šos vārdus dzirdēja, tie bija neziņā viņu dēļ, kas šie īsti noticis.
25. Bet kāds atnācis viņiem ziņoja: Tie vīri, ko jūs esat likuši cietumā, stāv Templī un māca ļaudis.
26. Tad sardzes priekšnieks ar sargiem aizgāja un tos atveda, ne ar varu, jo tie bijās no ļaudīm, ka viņus nenomētā akmeņiem,
27. un, tos atveduši, statīja sinedrija priekšā. Augstais priesteris tiem vaicāja:
28. Mēs esam jums stingri pavēlējuši nemācīt šinī Vārdā, un jūs ar savu mācību esat piepildījuši Jeruzālemi un gribat, lai šī cilvēka asinis nāk pār mums.
29. Bet Pēteris un apustuļi atbildēja: Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem.
30. Mūsu tēvu Dievs ir uzmodinājis Jēzu, ko jūs esat nonāvējuši, To piekārdami pie koka;
31. Dievs Viņu paaugstinājis Sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas.
32. Mēs esam šo vārdu liecinieki un arī Svētais Gars, ko Dievs devis tiem, kas Viņam paklausa.
33. To dzirdējuši, viņi saskaitās un gribēja tos nonāvēt.
34. Bet kāds farizejs, vārdā Gamaliēls, visā tautā cienīts bauslības mācītājs, piecēlās sinedrijā un pavēlēja šos cilvēkus uz īsu brīdi izvest ārā,

35. un sacīja sinedrijam: Israēlieši, padomājiet labi, ko jūs gribat darīt ar šiem cilvēkiem.
36. Pirms kāda laika sacēlās Teuda, sacīdams, ka viņš kas esot, viņam piebiedrojās skaitā ap četri simti cilvēku; viņu nonāvēja, un visi, kas viņam paklausīja, ir izklīdināti un iznīcināti.
37. Pēc viņa sacēlās galilietis Jūda pierakstīšanas laikā un aizrāva sev līdzī daudz ļaužu; arī tas gāja bojā, un visi, kas viņam paklausīja, ir izklīdināti.
38. Tādēļ es jums tagad saku: lieciet šos cilvēkus mierā un atlaidiet viņus. Ja šis ir cilvēku nodoms un darbs, tad tas iznīks;
39. bet, ja tas ir no Dieva, tad jūs tos nevarēsiet iznīcināt; pielūkojiet, ka jūs vēl neuzskata par Dieva pretiniekiem!
40. Viņi tam paklausīja un, apustuļus ieaicinājuši, tos šauta un, piekodinādami nerunāt Jēzus Vārdā, atlaida.
41. Tad viņi līksmi aizgāja no sinedrija, ka bija atzīti par cienīgiem Viņa Vārda dēļ ciest negodu.
42. Un viņi nemitējās Templī un pa mājām ik dienas mācīt un sludināt Kristu Jēzu.

1. Tanīs dienās, mācekļu skaitam pieaugot, hellēnistu starpā radās kurnēšana pret ebrejiem, ka viņu atraitnes dienīškajā apkalpošanā paliekot neievērotas.
2. Tie divpadsmit saaicināja visus mācekļus un sacīja: Nav pareizi, ka mēs, kalpodami pie galda, atstājam novārtā Dieva vārdu.
3. Tāpēc, brāļi, izredziet no sava vidus septiņus vīrus, kam laba slava, Svētā Gara un gudrības pilnus, kam mēs varētu šo pienākumu uzticēt;
4. bet mēs gribam arī turpmāk Dievu lūgt un kalpot ar vārdu.
5. Šie vārdi patika visai draudzei, un viņi izredzēja Stefanu, vīru, ticības un Svētā Gara pilnu, un Filipu, Prohoru, Nikanoru, Timonu, Parmenu un Nikolaju, Antiohijas prosēlitu,
6. un veda tos apustuļu priekšā; tie, Dievu pielūgdami, uzlika viņiem rokas.
7. Dieva vārds auga augumā, un mācekļu skaits Jeruzālemē stipri pieauga, un liels pulks priesteru kļuva ticīgi.
8. Bet Stefans, pilns ticības un spēka, darīja brīnumus un lielas zīmes tautā.
9. Tad piecēlās daži no tā sauktās libertīnu un kirēniešu un aleksandriešu skolas un daži no Kilikijas un Āzijas un iesāka vārdu cīņu ar Stefanu,
10. bet tie nespēja pretoties gudrībai un garam, ar kādu viņš runāja.
11. Tad viņi sakūdīja vīrus, lai saka: Mēs esam dzirdējuši, ka viņš zaimo Mozu un Dievu.
12. Tie saskubināja ļaudis, vecajus un rakstu mācītājus un, viņam uzbrukuši, satvēra to un veda sinedrija priekšā.
13. Viņi atveda viltus lieciniekus, kas sacīja: Šis cilvēks nemitas runāt pret svēto vietu un bauslību;
14. jo mēs esam dzirdējuši viņu sakām: šis nacarietis Jēzus nopostīs šo vietu un pārgrozīs paražas, ko mums Mozus devis.
15. Un visi, kas sēdēja sinedrijā, skatījās uz viņu un redzēja viņa vaigu līdzināmies eņģeļa vaigam.

1. Augstais priesteris jautāja: Vai tas tā ir?
2. Bet viņš atbildēja: Brāļi un tēvi, klausieties. Dievs Savā godībā parādījās mūsu tēvam Ābrahāmam, kad viņš bija Mezopotāmijā, pirms viņš apmetās uz dzīvi Hāranā,
3. un sacīja viņam: aizej no savas zemes un saviem radiem un ej uz zemi, ko Es tev rādīšu. -
4. Tad viņš, aizgājis no kaldeju zemes, apmetās Hāranā; un vēlāk, kad viņa tēvs bija miris, Dievs viņu no turienes pārveda uz šo zemi, kur jūs tagad dzīvojat,
5. un nedeļa viņam tur nekādu mantojuma tiesu, pat ne pēdas platumā, un tomēr solīja to dot par īpašumu viņam un viņa pēcnācējiem, kad viņam bērnu vēl nebija.
6. Bet Dievs tā runāja: tavi pēcnācēji būs piedzīvotāji svešā zemē, un tos verdzinās un vārdzinās četri simti gadu;
7. bet to tautu, kam viņi vergos, Es sodīšu, sacīja Dievs, un pēc tam tie aizies un kalpos Man šinī vietā. -
8. Un Viņš tam deva apgraizīšanas derību; tad Ābrahāms dzemdina Īzāku un to apgraizīja astotajā dienā, un Īzāks Jēkabu, un Jēkabs divpadsmit ciltstēvus.
9. Ciltstēvi apskauda Jāzepu un pārdeva to uz Ēģipti; bet Dievs bija ar viņu
10. un to izglāba no visām viņa bēdām un deva viņam žēlastību un gudrību faraona, Ēģiptes ķēniņa, priekšā, un tas viņu iecēla par Ēģiptes zemes un visa sava nama pārvaldnieku.
11. Bet nāca bads un lielas bēdas pār visu Ēģipti un Kānaānu, un mūsu tēvi neatrada pārtiku.
12. Jēkabs, dzirdējis, ka Ēģiptē ir labība, izsūtīja mūsu tēvus pirmoreiz.
13. Bet otrreiz Jāzeps atklāja sevi brāļiem, un Jāzeps radi faraonam kļuva zināmi.
14. Tad Jāzeps lika ataicināt savu tēvu Jēkabu un visus savus radus, septiņdesmit piecas dvēseles.
15. Jēkabs aizgāja uz Ēģipti, viņš un mūsu tēvi nomira,
16. un tika pārvesti uz Sihemu un guldīti kapā, ko Ābrahāms, sudrabā maksādams, bija nopircis no Hamora bērniem Sihemā.
17. Bet, kad tuvojās apsolvējuma laiks, ko Dievs Ābrahāmam bija devis, tad tauta Ēģiptē auga un vairojās,
18. tiekāms Ēģiptē sāka valdīt cits ķēniņš, kas par Jāzepu nezināja.
19. Tas mūsu tautu pievīla un mūsu tēviem darīja ļaunu, tā ka viņiem savi zīdaiņi bija jāizliek, lai tie nepaliktu dzīvi.
20. Tanī laikā Mozus piedzima un bija Dievam patīkams; un trīs mēnešus viņš auga sava tēva namā;
21. un, kad tas bija izlikts, faraona meita to pieņēma un audzināja sev pašai par dēlu.
22. Mozu mācīja visās ēģiptiešu gudrībās, viņš bija varens vārdos un darbos.
23. Kad viņš bija četrdesmit gadus vecs, viņam ienāca prātā apmeklēt savus brāļus, Israēla bērnus.
24. Un, redzēdams kādu netaisni ciešam, viņš aizstāvēja un atrieba to, kam pāri darīja, nosizdams ēģiptieti.
25. Viņš domāja, ka viņa brāļi sapratīs, ka Dievs ar viņa roku tos izglābj; bet viņi to nesaprata.
26. Nākamajā dienā viņš pie tiem pienāca, kad tie ķīdējās, un tos skubināja uz mieru, sacīdams: vīri, jūs esat brāļi; kāpēc jūs viens otram darāt pāri?
27. Bet tas, kas savam tuvākam darīja pāri, viņu atgrūda, sacīdams: kas tevi iecēlis mums par valdnieku un tiesnesi?
28. Vai tu mani arī gribi nonāvēt, tāpat kā tu vakar nonāvēji ēģiptieti? -
29. Šo vārdu dēļ Mozus bēga un piemita Midiāna zemē, tur viņš dzemdina divus dēlus.
30. Kad četrdesmit gadu bija pagājis, Sinaja kalna tuksnesī viņam parādījās eņģelis degoša ērkšķu krūma liesmā.
31. To redzēdams, Mozus brīnījās par šo parādību; un, kad viņš piegāja to aplūkot, Tā Kunga balss atskanēja:
32. Es esmu tavu tēvu Dievs, Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs. - Mozus izbijās un neuzdrošinājās to uzlūkot.
33. Bet Tas Kungs viņam sacīja: noauj kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme!

34. Es tiešām esmu redzējis Savu ļaužu grūtības Ēģiptē, Es esmu dzirdējis viņu nopūtas un nolaidies, lai tos glābtu; tagad nāc, Es tevi sūtīšu uz Ēģipti. -

35. Šo Mozu, ko tie aizliedza, sacīdami: kas tevi iecēlis par valdnieku un soģi? - Dievs ir sūtījis kā vadoni un atbrīvotāju ar eņģeļa roku, kas viņam bija parādījis ērkšķu krūmā.

36. Tas viņus izveda, darīdams brīnumus un zīmes Ēģiptē, Sarkanajā jūrā un tuksnesī četrdesmit gadus.

37. Šis ir tas Mozus, kas Israēla bērniem sacījis: Dievs jums no jūsu brāļu vidus cels Pravieti, tāpat kā mani. -

38. Viņš bija draudzes vidū tuksnesī ar eņģeli, kas uz viņu runāja Sinaja kalnā, un bija ar mūsu tēviem, un saņēma dzīvus vārdus, lai dotu tos mums.

39. Tam mūsu tēvi negribēja paklausīt, bet viņu atstūma un savās sirdīs atgriezās Ēģiptē,

40. sacīdami Āronam: darini mums dievus, lai tie mūs vada; jo mēs nezinām, kas noticis šim Mozum, kurš mūs izveda no Ēģiptes. -

41. Un viņi darināja tanīs dienās teļu, nesa elkam upurus un priecājās par savu roku darbu.

42. Bet Dievs novērsās un nodeva tos kalpot debess pulkiem, kā rakstīts praviešu grāmatā: vai tu, Israēla nams, šinīs četrdesmit gados tuksnesī Man esi atnesis dzīvnieku un citus upurus?

43. Jūs esat nesuši Moloha telti un sava dieva Romfana zvaigzni, attēlus, ko jūs esat darinājuši, lai viņus pielūgtu; un Es jūs pārceļšu viņpus Bābeles. -

44. Mūsu tēviem bija tuksnesī liecības telts, kā Tas, kas ar Mozu runājis, bija pavēlējis, lai viņš to celtu pēc redzētā parauga.

45. To pārņēmuši, mūsu tēvi ar Jozuu arī ienesa to pagānu zemē, ko Dievs izdzina mūsu tēvu acu priekšā līdz Dāvida dienām;

46. tas iemantoja Dieva žēlastību un lūdza, kaut viņš atļautu viņam gādāt mājokli Jēkaba Dievam.

47. Salamans uzcēla Viņam namu.

48. Bet Visuaugstākais nedzīvo rokām darinātos namos, kā pravietis saka:

49. debesis ir Mans goda krēsls un zeme Manu kāju pamesls; kādu namu jūs Man uztaisīsiet, saka Tas Kungs, vai kur ir Mana dusas vieta?

50. Vai Mana roka nav to visu darinājusi? -

51. Jūs, stūrgalvj, ar nešķīstām sirdīm un nedzirdīgām ausīm, jūs vienmēr pretojaties Svētajam Garam, kā jūsu tēvi, tā arī jūs.

52. Kuru no praviešiem jūsu tēvi nav vajājuši? Viņi nonāvējuši tos, kas iepriekš sludinājuši Taisnā nāksanu, kura nodevēji un slepkavas jūs tagad esat kļuvuši,

53. jūs, kas bauslību no eņģeļu rokām esat dabūjuši un neesat sargājuši.

54. Šie vārdi iedzēla viņiem sirdī, un viņi grieza zobus pret to.

55. Bet viņš, Svētā Gara pilns, skatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas

56. un sacīja: Lūk, es redzu debesis atvērtas un Cilvēka Dēlu stāvam pie Dieva labās rokas.

57. Bet tie, skaļā balsī brēkdami, aizsedza savas ausis un visi kopā viņam uzbruka

58. un, izgrūduši no pilsētas ārā, nomētāja akmeņiem. Un liecinieki savas drēbes nolika pie kāda jaunekļa kājām, kura vārds bija Sauls.

59. Tie nomētāja akmeņiem Stefanu, kas sauca un sacīja: Kungs Jēzu, pieņem manu garu.

60. Un, ceļos noieties, viņš sauca skaļā balsī: Kungs, nepielīdzini tiem šo grēku! To sacījis, viņš aizmiga.

1. Bet Saulam viņa nāve bija ļoti pa prātam. Tanī dienā izcēlās lielas vajāšanas, kas vērsās pret draudzi Jeruzālemē; un visi izklīda pa Jūdejas un Samarijas novadiem, izņemot apustuļus.
2. Dievbijīgi vīri Stefanu apglabāja un viņu gauži apraudāja.
3. Bet Sauls postīja draudzi, gāja pa namiem, tverdams vīrus un sievas, un nodeva tos cietumā.
4. Bet izklīdinātie staigāja apkārt, sludinādami evaņģēliju.
5. Filips, aizgājis kādā Samarijas pilsētā, sludināja tiem Kristu.
6. Ļaudis pulkiem uzmanīgi un vienprātīgi uz klausīja Filipa vārdus un skatīja zīmes, ko viņš darīja.
7. Jo no daudziem, kam bija nešķīsti gari, tie izgāja, stiprā balsī brēkdami; un daudz paralītiķu un tizlu tika dziedināti;
8. un liela liksmība valdīja tanī pilsētā.
9. Kāds vīrs, vārdā Sīmanis, šinī pilsētā līdz tam bija nodarbojies ar buršanu un uztraucis Samarijas ļaudis, sacīdams, ka esot liels vīrs.
10. Viņam pieķērās visi, mazi un lieli, sacīdami: Šis ir tā sauktais lielais Dieva spēks.
11. Bet tie tāpēc viņam pieķērās, ka viņš jau ilgu laiku tos ar burvestībām bija apstulbinājis.
12. Kad tie ticēja Filipam, kas tiem sludināja evaņģēliju par Dieva valstību un Jēzus Kristus Vārdu, tie likās kristīties, vīri un sievas.
13. Sīmanis pats arī kļuva ticīgs un kristīts pastāvīgi turējās pie Filipa, un, redzēdams zīmes un lielus brīnumus notiekam, viņš izbijās.
14. Bet apustuļi, Jeruzālemē dzirdējuši, ka Samarija pieņēmusi Dieva vārdu, sūtīja pie tiem Pēteri un Jāni,
15. kas, tur nonākuši, lūdza par viņiem Dievu, lai tie saņemtu Svēto Garu,
16. jo tas vēl ne pār vienu no viņiem nebija nācis, bet viņi bija tikai kristīti Kunga Jēzus Vārdā.
17. Tad viņi uzlika tiem rokas, un tie dabūja Svēto Garu.
18. Bet Sīmanis, redzēdams, ka, apustuļiem rokas uzliekot, dabū Svēto Garu, tiem piedāvāja naudu,
19. sacīdams: Dodiet man šo spēku, ka tas, kam es rokas uzlieku, dabū Svēto Garu.
20. Bet Pēteris tam sacīja: Kaut tu pazustu ar savu sudrabu, tāpēc ka tu domā Dieva dāvanu iegūt par naudu.
21. Tev nav nekādas daļas gar šo vārdu, jo tava sirds nav taisna Dieva priekšā.
22. Tāpēc atgriezies no šī ļaunuma un lūdz To Kungu, vai šī tavas sirds iedoma tev nevarētu tikt piedota,
23. jo es tevi redzu rūgtas žults pilnu un netaisnības saistītu.
24. Bet Sīmanis atbildēdams sacīja: Lūdziet jūs par mani To Kungu, lai pār mani nenāk nekas no tā, ko jūs esat runājuši.
25. Tad, Tā Kunga vārdu apliecinājuši un runājuši, tie griezās atpakaļ uz Jeruzālemi, sludinādami evaņģēliju daudzos Samarijas miestos.
26. Tā Kunga eņģelis sacīja Filipam: Celies un ej uz dienvidus pusi pa ceļu, kas no Jeruzālemes ved uz Gazu; tas ir tuksneša ceļš.
27. Un cēlies viņš gāja. Un, lūk, kāds etiopietis, etiopu ķēniņienes Kandakes dižciltīgs galminieks, kas pārzināja visas viņas mantnīcas, bija nācis uz Jeruzālemi Dievu pielūgt.
28. Un ceļā uz mājām viņš sēdēja savos ratos un lasīja pravieti Jesaju.
29. Gars Filipam sacīja: Ej klāt un turies līdztekus šiem ratiem.
30. Un piesteidzies Filips dzirdēja viņu lasām pravieti Jesaju un sacīja: Vai tu arī saproti, ko tu lasi?
31. Bet viņš atbildēja: Kā gan to varētu, kad neviens mani nepamāca? Un viņš lūdza Filipu iekāpt un sēsties viņam līdzās.
32. Rakstu nodaļa, ko viņš lasīja, bija šī: Viņš ir kā avs, ko ved uz kaušanu, un, kā jērs apklusis cirpēja priekšā, Viņš neatver Savu muti.
33. Viņa pazemošanās dēļ sods Viņam atlaists: kas izskaidros Viņa cilti? Jo Viņa dzīvība ir no zemes paņemta projām.
34. Galminieks Filipam jautāja: Es tevi lūdzu, par ko pravietis to saka? Par sevi pašu vai par kādu

citu?

35. Filips, ar šo vietu iesākdams, viņam pasludināja evaņģēliju par Jēzu.

36. Pa ceļu braukdami, viņi nonāca pie kāda ūdens, un galminieks sacīja: Lūk, ūdens! Kas mani kavē kristīties?

37. Bet Filips sacīja: Ja tu no visas sirds tici, tad to var. Un viņš atbildēja: Es ticu, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls.

38. Viņš pavēlēja apturēt ratus, un viņi abi, Filips un galminieks, nokāpa ūdenī, un viņš to kristīja.

39. Kad tie no ūdens bija izkāpuši, Tā Kunga Gars Filipu aizrāva, un galminieks viņu vairs neredzēja; viņš liksms ceļoja tālāk.

40. Bet Filips bija nokļuvis Azdotā un, visas pilsētas pārstaigādams, viņš tur sludināja evaņģēliju, līdz kamēr nonāca Cezarejā.

1. Bet Sauls, vēl draudus un nāvi šņākdams pret Tā Kunga mācekļiem, gāja pie augstā priesteru
2. un lūdza no tā vēstules sinagogām Damaskā, lai, atradis kādus šīs mācības sekotājus, vīrus vai sievas, tos saistītus vestu uz Jeruzālemi.
3. Bet, viņam ejot, notika, ka, tuvojoties Damaskai, piepeši viņu apspīdēja gaisma no debesīm,
4. un, pie zemes nokritis, viņš dzirdēja balsi, kas viņam teica: Saul, Saul, kāpēc tu Mani vajā?
5. Viņš jautāja: Kas Tu esi, Kungs? Bet Viņš atbildēja: Es esmu Jēzus, ko tu vajā;
6. celies un ej pilsētā, un tev pateiks, kas tev jādara.
7. Bet viņa ceļabiedri stāvēja kā mēmi, balsi gan dzirdēdami, bet nevienu neredzēdami.
8. Sauls piecēlās no zemes un, acis atvēris, neko neredzēja; un viņi to pie rokas ieveda Damaskā.
9. Trīs dienas viņš nevarēja redzēt un ne ēda, ne dzēra.
10. Damaskā bija kāds māceklis, vārdā Ananija, un Tas Kungs parādībā viņu uzrunāja: Ananija! Viņš atbildēja: Še es esmu, Kungs!
11. Tas Kungs viņam sacīja: Celies un ej uz tā saukto Taisno ielu un uzmeklē Jūdas namā tarsieti, vārdā Sauls; viņš lūdz Dievu
12. un parādībā ir redzējis vīru, vārdā Ananija, ieejam un tam rokas uzliekam, lai tas atkal kļūtu redzīgs.
13. Bet Ananija atbildēja: Kungs, es no daudziem esmu dzirdējis par šo vīru, cik daudz ļauna viņš darījis Taviem svētajiem Jeruzālemē;
14. un te viņam ir augsto priesteru pilnvara saistīt visus, kas piesauc Tavu Vārdu.
15. Bet Tas Kungs viņam sacīja: Ej, jo viņš Man ir izredzēts ierocis nest Manu Vārdu tautu, ķēniņu un Israēla bērnu priekšā.
16. Jo Es viņam rādišu, cik daudz viņam Mana Vārda dēļ jācieš.
17. Ananija aizgāja un nonāca tanī namā un, viņam rokas uzlicis, sacīja: Brāli Saul, Kungs Jēzus, kas tev parādījies ceļā, pa kuru tu nāci, mani sūtījis, lai tu atkal kļūtu redzīgs un pilns Svētā Gara.
18. Tūdaļ no viņa acīm nokrita kā zvīņas, viņš atkal redzēja un uzcēlies tika kristīts.
19. Un viņš ēda un atspirga. Viņš palika dažas dienas pie mācekļiem Damaskā
20. un tūdaļ sludināja par Jēzu sinagogās, ka Tas ir Dieva Dēls.
21. Bet visi, kas to dzirdēja, uztraucās un sacīja: Vai viņš nav tas, kas Jeruzālemē vajājis tos, kas piesauc šo Vārdu, un vai viņš nav tāpēc šurp nācis, lai tos saistītus vestu pie augstajiem priesteriem?
22. Bet Sauls arvien vairāk iedegās un saviļņoja ļaudis, kas dzīvoja Damaskā, pierādīdams, ka Jēzus ir Kristus.
23. Kad labs laiks bija pagājis, jūdi nolēma viņu nonāvēt.
24. Bet viņu nodoms Saulam kļuva zināms. Viņi sargāja vārtus dienām un naktīm, lai viņu nonāvētu;
25. bet mācekļi naktī viņu nolaida grozā pār mūri zemē.
26. Jeruzālemē nonācis, viņš raudzījās piebiedroties mācekļiem; bet visi no tā bijās, neticēdami, ka viņš ir māceklis.
27. Bet Barnaba ņēma viņu savā aizsardzībā un veda pie apustuļiem un tiem stāstīja, kā viņš ceļā redzējis To Kungu un ka Tas ar viņu runājis, un kā viņš Damaskā atklāti sludinājis Jēzus Vārdā.
28. Un viņš bija pie tiem Jeruzālemē, nāca un gāja, droši sludinādams Tā Kunga Vārdā.
29. Viņš runāja arī un cīnījās ar hellēnistiem; bet tie meklēja viņu nonāvēt.
30. Brāļi, to manīdami, viņu aizveda uz Cēzareju un aizsūtīja uz Tarsu.
31. Tad draudzei visā Jūdejā, Galilejā un Samarijā bija miers, un tā auga un dzīvoja Tā Kunga bijībā un pilnam baudīja Svētā Gara iepriec.
32. Bet Pēteris, pārstaigādams visu apgabalu, nonāca arī pie svētajiem, kas dzīvoja Lidā.
33. Tur bija kāds cilvēks, vārdā Ainejs, kas astoņus gadus bija gulējis uz gultas; tas bija triekas ķerts.
34. Pēteris viņam sacīja: Ainej, Jēzus Kristus tevi dziedina; celies un sakārto savu gultu! Un viņš tūdaļ cēlās.
35. Viņu redzēja visi Lidas un Saronas iedzīvotāji, un tie atgriezās pie Tā Kunga.
36. Jopē bija kāda mācekle, vārdā Tabita, tulkojumā: Stirna; tā bija labdare un nabagu apdāvinātāja.

37. Tanīs dienās viņa saslima un nomira; un viņi to nomazgājuši nolika augšistabā.
38. Bet, tā kā Lida ir tuvu pie Jopes, tad mācekļi, dzirdēdami, ka Pēteris tur esot, sūtīja pie tā divi vīrus ar lūgumu, lai tas nekavētos atnākt pie viņiem.
39. Pēteris cēlās un gāja tiem līdz; kad viņš bija atnācis, viņu uzveda augšistabā, un visas atraitnes viņu apstāja, raudādamas un rādīdamas svārkus un drēbes, ko Stirna, pie tiem būdama, bija darinājusi.
40. Pēteris, izraidījis visus ārā, metās ceļos un lūdza Dievu un, pret mirušo pagriežies, sacīja: Tabita, celies augšā! Viņa atvēra savas acis un, Pēteri ieraudzījusi, piecēlās sēdus.
41. Viņš tai sniedza roku un to piecēla un, atsaucis svētos un atraitnes, viņu dzīvu veda tiem priekšā.
42. Tas kļuva zināms visā Jopē, un daudzi ticēja Tam Kungam.
43. Viņš labu laiku palika Jopē pie kāda ādmiņa Sīmaņa.

1. Cēzarejā bija kāds vīrs, vārdā Kornēlijs, virsnieks tā sauktajā itāļu rotā,
2. ticīgs un dievbijīgs ar visu savu namu. Viņš deva ļaudīm daudz dāvanu un pastāvīgi lūdza Dievu.
3. Tā ap devīto dienas stundu viņš parādībā skaidri redzēja Dieva eņģeli ienākam pie viņa un uz viņu sakām: Kornēlij!
4. To redzēdams, viņš pārbijās un sacīja: Kas ir, Kungs? Bet tas viņam atbildēja: Dievs ir pieminējis tavas lūgšanas un dāvanas.
5. Tagad nosūti vīrus uz Jopi un ataicini Sīmani, kam pievārds Pēteris.
6. Tas dzīvo pie kāda ādmiņa Sīmaņa, kam ir nams jūrmalā.
7. Kad eņģelis, kas ar viņu runāja, bija aizgājis, viņš atsauc divi vergus un kādu dievbijīgu kareivi no tiem, kas pastāvīgi bija pie viņa,
8. un, tiem visu izstāstījis, sūtīja tos uz Jopi.
9. Nākamajā dienā, kad tie bija ceļā un tuvojās pilsētai, Pēteris ap sesto stundu uzkāpa uz jumta lūgt Dievu.
10. Būdam izsalcis, viņš gribēja ko baudīt. Kamēr tie gatavoja ēdienu, viņš kļuva garā aizrauts,
11. un viņš redz debesi atvērtu un kādu ietvaru nonākam, it kā lielu palagu, aiz četriem stūriem nolaistu zemē.
12. Tanī bija visādi četrkājaini dzīvnieki un rūpuļi virs zemes un putni zem debess.
13. Un balss runāja uz viņu: Celies, Pēteri, kauj un ēd!
14. Bet Pēteris sacīja: Nemūžam, Kungs, jo es nekad neesmu ēdis neko, kas ir nesvēts un nešķīsts.
15. Vēl otrreiz balss uz viņu runāja: Ko Dievs šķīstījis, to neturi par nešķīstu!
16. Tas notika trīs reizes, un ietvars tūdaļ tika uzcelts debesīs.
17. Pēterim nezinā esot, ko nozīmē šī parādība, ko viņš bija redzējis, lūk, Kornēlija sūtītie vīri, uzmeklējuši Sīmaņa namu, stāvēja pie vārtiem
18. un stiprā balsī vaicāja, vai tur mājojot Sīmanis, ar pievārdu Pēteris.
19. Kad Pēteris šo parādību pārdomāja, Gars viņam sacīja: Redzi, trīs vīri tevi meklē.
20. Celies, kāp zemē un ej nešaubīdamies tiem līdz, jo Es tos esmu sūtījis!
21. Pēteris, nokāpis pie šiem vīriem, sacīja: Redzi, es esmu tas, ko jūs meklējat, kādā lietā jūs esat atnākuši?
22. Bet tie atbildēja: Virsnieks Kornēlijs, taisnīgs un dievbijīgs vīrs, kam visā jūdu tautā laba slava, svēta eņģeļa pamācīts, aicina tevi savā namā un grib dzirdēt, ko tu viņam teiksi.
23. Ieaicinājis, viņš tos uzņēma. Bet nākamajā dienā viņš devās ceļā kopā ar tiem, un daži brāļi, kas bija no Jopes, gāja viņam līdz.
24. Otrā dienā viņi nonāca Cezarejā; Kornēlijs, saaicinājis savus radniekus un tuvākos draugus, viņus jau gaidīja.
25. Pēterim ieejot, Kornēlijs viņam nāca pretim un godināja viņu, mezdami pie viņa kājām.
26. Bet Pēteris viņu piecēla, sacīdams: Celies, arī es esmu tikai cilvēks!
27. Un, ar to sarunādamies, viņš gāja iekšā un redzēja daudz sapulcējušos.
28. Viņš tiem sacīja: Jūs zināt, ka jūdam nav atļauts biedroties ar citas tautas cilvēku vai iet pie viņa mājās; bet man Dievs ir rādījis, ka nevienam cilvēkam nevajag turēt par nesvētu vai nešķīstu.
29. Tāpēc aicināts es arī esmu nācis bez iebilduma. Tagad es vaicāju: kādēļ jūs mani esat aicinājuši?
30. Kornēlijs sacīja: Priekš četrām dienām ap šo laiku, devītajā stundā, man savā namā Dievu lūdzot, piepeši kāds vīrs spožās drēbēs stāvēja manā priekšā
31. un sacīja: Kornēlij, Dievs paklausījis tavas lūgšanas un pieminējis tavas dāvanas.
32. Sūti uz Jopi un ataicini Sīmani, kam pievārds Pēteris; tas mājā ādmiņa Sīmaņa namā pie jūras.
33. Tāpēc es tūdaļ sūtīju pie tevis, un labi, ka tu atnāci. Tagad mēs visi stāvam Dieva priekšā, lai uzklausītu visu, ko Tas Kungs tev pavēlējis.
34. Bet Pēteris sāka runāt, sacīdams: Tiešām, es atzīstu, ka Dievs neuzlūko cilvēka vaigu,
35. bet ikvienā tautā Viņam ir tīkams, kas Viņu bīstas un taisnīgi dzīvo.
36. Šis ir tas vārds, ko viņš Israēla bērniem sūtījis, pasludinādams mieru caur Jēzu Kristu: Tas ir

Kungs pār visiem.

37. Jūs zināt, kas noticis visā Jūdejā, sākot ar Galileju, pēc kristības, ko Jānis pasludinājis,

38. ka Dievs ar Svēto Garu un spēku svaidījis nacarieti Jēzu, kas gājis apkārt, labu darīdams un dziedinādams visus velna nomāktos, jo Dievs bija ar Viņu.

39. Mēs esam liecinieki visam, ko Viņš darījis jūdu zemē un Jeruzālemē. Viņu tie nonāvējuši, pakārdami pie krusta.

40. Dievs Viņu uzmodinājis trešajā dienā un Viņam licis parādīties

41. ne visiem ļaudīm, bet Dieva iepriekš izredzētajiem lieciniekiem, mums, kas ar Viņu esam ēduši un dzēruši pēc Viņa augšāmcelšanās no mirušiem.

42. Un Viņš mums pavēlējis tautai sludināt un apliecināt, ka Viņš ir Dieva iecelts soģis pār dzīviem un mirušiem.

43. Par Viņu liecina visi pravieši, ka ikviens, kas tic uz Viņu, Viņa Vārdā dabū grēku piedošanu.

44. Pēterim vēl runājot, Svētais Gars nāca pār visiem, kas šos vārdus dzirdēja.

45. Un ticīgie apgraizītie, kas Pēterim bija līdzī, izbijās, ka Svētā Gara dāvana bija izlieta arī pār pagāniem,

46. jo viņi tos dzirdēja mēlēs runājam un Dievu teicam. Tad Pēteris atbildēja:

47. Kas gan varētu liegt ūdeni šo ļaužu kristīšanai, kas dabūjuši Svēto Garu tāpat kā mēs?

48. Un viņš pavēlēja tos kristīt Jēzus Kristus Vārdā. Tad tie lūdza, lai viņš dažas dienas pie tiem paliktu.

1. Apustuļi un brāļi Jūdejā dzirdēja, ka arī pagāni pieņēmuši Dieva vārdu.
2. Kad Pēteris nonāca Jeruzālemē, apgraizītie viņam pārmeta,
3. sacīdami: Tu esi gājis pie neapgraizītajiem un ar tiem ēdis.
4. Bet Pēteris sāka tiem pēc kārtas stāstīt, sacīdams:
5. Jopes pilsētā būdams, es lūdzu Dievu un garā aizrauts redzēju parādību: kādu ietvaru nonākam, kā lielu palagu aiz četriem stūriem nolaistu no debesīm, un tas nonāca pie manis.
6. To aplūkodams un vērodams, es redzēju četrkājainus dzīvniekus, zvērus un rāpuļus virs zemes un putnus zem debess.
7. Es dzirdēju arī balsi man sakām: celies, Pēteri, kauj un ēd!
8. Bet es sacīju: nemūžam, Kungs, jo nekas aizliegts vai nešķīsts nekad nav nācis manā mutē.
9. Balss no debesīm otrreiz man atbildēja: ko Dievs šķīstījis, to neturi par nešķīstu.
10. Tas notika trīs reizes, un viss atkal tika uzvilks debesīs.
11. Un redzi, tai pašā brīdī trīs vīri, no Cezarejas pie manis sūtīti, stāvēja nama priekšā, kurā mēs bijām.
12. Gars man sacīja, lai es nešaubīdamies tiem ejot līdz. Arī šie seši brāļi man nāca līdz, un mēs iegājām šī vīra namā.
13. Tas mums stāstīja, kā viņš redzējis eņģeli savā namā stāvam un sakām: sūti uz Jopi un ataicini Sīmani, kam pievārds Pēteris.
14. Tas tev sacīs vārdus, ar ko tu un viss tavs nams tiksit pestīti.
15. Kad es sāku runāt, Svētais Gars nāca pār tiem, tāpat kā sākumā pār mums.
16. Es atcerējos Tā Kunga vārdu, ko viņš ir sacījis: Jānis kristīja ar ūdeni, bet jūs tiksit kristīti ar Svēto Garu.
17. Ja nu Dievs viņiem devis tādu pašu dāvanu kā mums, kas esam ticējuši Kungam Jēzum Kristum, kas tad es esmu, ka es būtu spējis Dievam pretoties?
18. To dzirdējuši, viņi nomierinājās un teica Dievu, sacīdami: Tātad Dievs arī pagāniem devis atgriešanos no grēkiem dzīvībā.
19. Bet tie, kas bija izklīduši vajāšanās, kuras cēlās Stefana dēļ, aizgāja līdz Fenīķijai, Kiprai un Antiohijai, nesludinādami šo vārdu nevienam kā tikai jūdiem.
20. Viņu starpā bija daži kiprieši un kirēnieši, kas, nonākuši Antiohijā, runāja arī uz grieķiem, sludinādami Kungu Jēzu.
21. Tā Kunga roka bija ar tiem, un liels skaits ticēja un atgriezās pie Tā Kunga.
22. Bet vēsts par viņiem kļuva zināma Jeruzālemes draudzei, un tā sūtīja Barnabu uz Antiohiju.
23. Tas, nonācis un Dieva žēlastību redzēdams, priecājās un visus pamācīja ar visu sirdi palikt pie Tā Kunga.
24. Jo viņš bija krietns vīrs, pilns Svētā Gara un ticības. Un liels ļaužu pulks tika mantots Tam Kungam.
25. Barnaba devās uz Tarsu meklēt Saulu un, to atradis, veda uz Antiohiju.
26. Veselu gadu viņi pulcināja draudzi un daudzus mācīja; un Antiohijā vispirms mācekļus sauca par kristiešiem.
27. Tanīs dienās pravieši nāca no Jeruzālemes uz Antiohiju.
28. Viens no tiem, vārdā Agabs, cēlās un Gara spēkā sludināja, ka liels bads nāksot pār visu pasauli. Tas notika Klaudija laikā.
29. Un mācekļi apņēmas, kurš spēja, sūtīt pabalstu brāļiem, kas dzīvoja Jūdejā.
30. To viņi arī darīja un sūtīja to vecajiem ar Barnabas un Saula roku.

1. Ap to pašu laiku ķēniņš Hērods apcietināja dažus draudzes locekļus, gribēdams tiem darīt ļaunu.
2. Viņš lika nogalināt ar zobenu Jēkabu, Jāņa brāli.
3. Redzēdams, ka tas jūdiem patika, viņš lika saņemt arī Pēteri. Bet bija Neraudzētās maizes dienas.
4. Viņš pavēlēja to saņemt un ielikt cietumā, nodevis sešpadsmit kareivjiem, kas pa četriem to sargāja, gribēdams viņu pēc Pashā svētkiem vest ļaužu priekšā.
5. Pēteri cietumā apsargāja; bet draudze bez mitēšanās par viņu lūdza Dievu.
6. Kad Hērods viņu gribēja vest priekšā, tanī naktī Pēteris gulēja starp divi kareivjiem, divām važām saistīts, un sargi durvju priekšā sargāja cietumu.
7. Un redzi, Tā Kunga eņģelis piestājās un gaisma apspīdēja cietuma istabu; viņš pieskārās Pētera sāniem un to modināja, sacīdams: Celies ātri augšā! Un važas nokrita no viņa rokām.
8. Eņģelis viņam sacīja: Apjozies un apauj kājas! Viņš tā darīja. Un tas turpināja: Apvelc savas drēbes un seko man!
9. Viņš iznācis tam sekoja un nezināja, ka notikums ar eņģeli ir īstenība, bet viņam šķita, ka redz parādību.
10. Izgājuši caur pirmo un otru sardzi, viņi nonāca pie dzelzs vārtiem, kas iet uz pilsētu; tie viņiem paši no sevis atvērās; izgājuši viņi nostaigāja vienu ielu, un tūdaļ eņģelis no viņa atstājās.
11. Pēteris atjēdzies sacīja: Tagad es tiešām zinu, ka Tas Kungs sūtījis Savu eņģeli un izpestījis mani no Hēroda rokas un visiem jūdu draudiem.
12. To apzinājies, viņš devās uz Marijas namu; tā bija Jāņa, kam pievārds Marks, māte. Tur bija daudz sapulcējušies un lūdza Dievu.
13. Viņam pie vārtiem klauvējot, kāda kalpone, vārdā Rode, nāca klausīties;
14. un, Pētera balsi pazinusi, viņa aiz prieka neatvēra, bet steidzās un pavēstīja, ka Pēteris stāvēt vārtu priekšā.
15. Tie viņai sacīja: Tu esi traka. Bet viņa noteikti apgalvoja, ka tā esot. Tie sacīja: Tas ir viņa eņģelis.
16. Pēteris joprojām klauvēja. Viņi atvēra un atvēruši, to redzēdami, izbijās.
17. Viņš tiem māja ar roku, lai tie klusētu, un tiem pastāstīja, kā Tas Kungs viņu izvedis no cietuma. Viņš sacīja: Pasakait to Jēkabam un brāļiem! Un izgājis viņš devās uz citu vietu.
18. Bet, kad gaisma ausa, kareivjus pārņēma liels uztraukums, kas gan ar Pēteri esot noticis.
19. Hērods viņu meklēja, bet neatrada. Nopratinājis sargus, viņš pavēlēja tos notiesāt un, aizgājis no Jūdejas uz Cezareju, palika tur.
20. Viņam bija naidis pret tiriešiem un sidoniešiem; bet tie nāca vienprātīgi pie viņa un, pierunājuši ķēniņa galminieku Blastu, lūdza mieru, tāpēc ka viņu zeme saņēma uzturu no ķēniņa zemes.
21. Noteiktajā dienā Hērods, apvilcis ķēniņa tērpu, apsēdās tronī un runāja uz tiem tautas priekšā.
22. Bet ļaudis sauca: Tā ir Dieva balss, ne cilvēka!
23. Tūdaļ Tā Kunga eņģelis viņu sita, tāpēc ka viņš nedeva Dievam godu, un viņš tika tārpā saēsts un nomira.
24. Bet Tā Kunga vārds auga un izplatījās.
25. Savu uzdevumu Jeruzālemē izpildījuši, Barnaba un Sauls griezās atpakaļ, ņemdami līdzi Jāni, ar pievārdu Marks.

1. Antiohijas draudzē bija pravieši un mācītāji: Barnaba un Simeons, saukts Nigrs, kirenietis Lūkijs un Manaēns, kas bija uzaudzināts ar tetrarhu Hērodu, un Sauls.
2. Kad tie kalpoja Tam Kungam un gavēja, Svētais Gars sacīja: Nošķiriet Man Barnabu un Saulu darbam, kādam Es viņus esmu aicinājis!
3. Tad viņi gavēja un lūdza Dievu, un, tiem rokas uzlikuši, tos atlaida.
4. Bet viņi, Svētā Gara izsūtīti, aizgāja uz Seleukiju un no šejienes pārcēlās uz Kipru.
5. Nonākuši Salamīnā, viņi sludināja Dieva vārdu jūdu sinagogās, un Jānis viņiem bija par palīgu.
6. Pārstaigājuši visu salu līdz Pafai, viņi sastapa kādu zīlnieku, viltus pravieti, jūdu, vārdā Barjēsus.
7. Tas bija viens no prokonsula Sergija Paula, gudra vīra, pavadoniem. Ataicinājis Barnabu un Saulu, viņš ļoti vēlējās dzirdēt Dieva vārdu.
8. Bet Elima - zīlnieks, tā tiek tulkots viņa vārds, viņiem nostājās pretī, cenzdamies prokonsulu novērst no ticības.
9. Bet Sauls, saukts arī Pāvils, Svētā Gara pilns viņu uzlūkojis,
10. sacīja: Ak tu velna bērns, visas viltības un blēdības pilns, visas taisnības ienaidnieks, vai tu nemitēies sagrozīt Tā Kunga taisnos ceļus?
11. Redzi, Tā Kunga roka ir pret tevi, tu būsi akls un kādu laiku neredzēsi sauli. Tūdaļ krēsla un tumsa apņēma viņu, un, taustīdamies ap sevi, viņš meklēja, kas viņu vestu pie rokas.
12. Tad prokonsuls, redzēdams notikušo, kļuva ticīgs, brīnīdamies par Tā Kunga mācību.
13. Izbraukuši no Pafas, Pāvils ar pavadoniem nonāca Pamfilijas Pergā, bet Jānis, nošķīries no tiem, griezās atpakaļ uz Jeruzālemi.
14. No Pergas iedami tālāk, viņi nonāca Pisidijas Antiohijā un, sabatā iegājuši sinagogā, apsēdās.
15. Pēc bauslības un praviešu nolasīšanas sinagogas priekšnieki sūtīja pie viņiem, sacīdami: Brāļi, ja jums ir kādi pamācīgi vārdi ļaudīm, tad runājiet!
16. Pāvils piecēlās un ar roku mājis, sacīja: Israēlieši un jūs, dievbijīgie, klausaities!
17. Israēla tautas Dievs mūsu tēvus ir izredzējis un tautu paaugstinājis svešumā Ēģiptes zemē un no turienes ar paceltu roku tos izvedis.
18. Tuksnesī Viņš tos uzturējis ap četrdesmit gadu,
19. izdeldējis septiņas tautas Kānaānas zemē un viņiem zemi devis īpašumā.
20. Ap četri simti piecdesmit gadu pēc tam Viņš deva soģus līdz pravietim Samuēlam.
21. Tad viņi lūdza ķēniņu, un Dievs viņiem deva Saulu, Kīša dēlu, vīru no Benjamīna cilts, četrdesmit gadu;
22. un, to atmetis, Viņš tiem iecēla Dāvidu par ķēniņu; tam Viņš arī liecinādams sacīja: Es esmu atradis Dāvidu, Isaja dēlu, vīru pēc Sava prāta, kas darīs visu, ko Es gribu.
23. No viņa pēcnācējiem Dievs, kā solījis, Israēlam sūtījis Pestītāju Jēzu.
24. Pirms Viņa atnākšanas Jānis visai Israēla tautai bija sludinājis grēku nožēlas kristību.
25. Savu mūža darbu pabeidzis, Jānis sacīja: es neesmu tas, par ko jūs mani turat; bet viens nāks pēc manis, kam es neesmu cienīgs kurpju siksnas atraisīt.
26. Brāļi, Ābrahāma cilts bērni, un jūs, kas bīstaties Dieva, mums šis pestīšanas vārds ir sūtīts.
27. Jo Jeruzālemes iedzīvotāji un to vadoņi, Viņu neatzīdami un tiesādami, piepildījuši praviešu vārdus, ko katru sabatu nolasa.
28. Un, neatraduši nekādu nāves vainu, prasījuši, lai Pilāts Viņu notiesā.
29. Kad tie visu bija padarījuši, kas par Viņu rakstīts, tad tie Viņu noņēma no staba un ielika kapā.
30. Bet Dievs Viņu uzmodinājis no mirušiem.
31. Viņš daudz dienu parādījies tiem, kas līdz ar Viņu bija nākuši no Galilejas uz Jeruzālemi un kas tagad ir Viņa liecinieki tautas priekšā.
32. Arī mēs jums sludinām, ka Dievs, Jēzu uzmodinādams, mūsu bērniem piepildījis solījumu, ko Viņš tēviem devis,
33. kā arī otrā psalmā rakstīts: Tu esi Mans Dēls, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis.-
34. Viņš uzmodinājis to no mirušiem, jo Viņam nebija lemts atgriezties iznīcībā; to Viņš tā izteicis: Es

jums došu Dāvidam solītos svētumus, kas nezudīs.-

35. Tāpēc arī citā vietā teikts: Tu Savam Svētajam neliksi redzēt iznīcību.-

36. Jo Dāvids, savai paaudzei nokalpojis, ir pēc Dieva prāta aizmidzis, guldīts pie saviem tēviem un redzējis iznīcību.

37. Bet Tas, ko Dievs uzmodinājis, nav redzējis iznīcību.

38. Tāpēc zināit, brāļi, ka caur Viņu jums tiek sludināta grēku piedošana, un visās lietās, kurās Mozus bauslība jums nespēja sagādāt taisnošanu,

39. ikviens, kas tic, caur Viņu tiek taisnots.

40. Tāpēc pielūkojiet, ka pār jums nenāk, kas sacīts praviešu rakstos:

41. raugait, pulgotāji, un brīnaities un iznīkstiet, jo Es daru darbu jūsu dienās, tādu darbu, ko jūs neticēsiet, ja kāds jums to stāstītu.

42. Viņiem aizejot, viņus lūdza nākamajā sabatā tiem runāt šos vārdus.

43. Sinagogas apmeklētājiem izklīstot, daudz jūdu un dievbijīgu prosēlitu sekoja Pāvilam un Barnabam; tie viņus pamācīja un paskubināja palikt Dieva žēlastībā.

44. Nākamajā sabatā gandrīz visa pilsēta sapulcējās klausīties Dieva vārdu.

45. Bet jūdi, ļaužu pulkus redzēdami, iedegās naidā un runāja pretim Pāvila vārdiem zaimodami.

46. Bet Pāvils un Barnaba, paļāvības pilni, sacīja: Dieva vārdu vajadzēja vispirms jums sludināt; bet, kad jūs to atmetat un sevi neturat par mūžīgās dzīvības cienīgiem, lūk, tad mēs griežamies pie pagāniem.

47. Jo tā Tas Kungs mums ir pavēlējis: Es Tevi esmu licis par gaismu pagāniem, lai Tu būtu par pestīšanu līdz pasaules galam.

48. Pagāni, to dzirdēdami, priecājās un slavēja Tā Kunga vārdu un ticēja, cik mūžīgajai dzīvībai bija izredzēti.

49. Un Tā Kunga vārds izpaudās pa visu apgabalu.

50. Bet jūdi sakūdīja augstas kārtas dievbijīgas sievas un pilsētas ievērojamākos vīrus, sacēla vajāšanu pret Pāvilu un Barnabu un izdzina tos no savām robežām.

51. Bet tie, nokratījuši pīšļus no savām kājām pret viņiem, devās uz Ikoniju.

52. Un mācekļi bija prieka un Svētā Gara pilni.

1. Ikonijā viņi kopā iegāja jūdu sinagogā un tā runāja, ka liels pulks jūdu un grieķu kļuva ticīgi.
2. Bet jūdi, kas neļāvās pārliecināties, kūdīja un sarūgtināja pagānu sirdis pret brāļiem.
3. Viņi tur palika labu laiku un droši sludināja, paļaudamies uz To Kungu, kas apliecināja Savu žēlastības vārdu, likdams notikt zīmēm un brīnumiem caur viņu rokām.
4. Bet pilsētas ļaudis dalījās: citi bija ar jūdiem, citi ar apustuļiem.
5. Kad pagāniem un jūdiem līdz ar viņu vadoņiem radās nodoms tiem uzbrukt un tos nomētāt akmeņiem,
6. viņi, to nomanīdami, bēga uz Likaonijas pilsētām Listru, Derbi un to apkārtni.
7. Tur viņi sludināja evaņģēliju.
8. Listrā sēdēja kāds vīrs slimām kājām, tizls no mātes miesām, kas vēl nekad nebija staigājis.
9. Tas dzirdēja Pāvilu runājam. Pāvils, viņu uzlūkodams un redzēdams, ka viņam ir ticība tikt dziedinātam,
10. sacīja skaļā balsī: Celies stāvus uz savām kājām! Un viņš uzlēca un staigāja.
11. Kad ļaudis redzēja, ko Pāvils bija darījis, tie sāka runāt, likaoniešu valodā sacīdami: Dievi kļuvuši cilvēkiem līdzīgi un nokāpuši zemē pie mums.
12. Un tie sauca Barnabu par Zevu un Pāvilu par Hermeju, tāpēc ka viņš bija runātājs.
13. Zeva priesteris, kura templis atradās ārpus pilsētas, atvedis vēršus un vainagus pie vārtiem, gribēja kopā ar ļaudīm upurēt.
14. Kad apustuļi Barnaba un Pāvils to dzirdēja, viņi saplēsa savas drēbes un ieskrēja ļaužu vidū, saukdami
15. un sacīdami: Vīri, ko jūs darāt? Mēs arī esam tādi paši mirstīgi cilvēki kā jūs, kas jums sludinām evaņģēliju, lai jūs no šiem nīcīgajiem atgrieztos pie dzīvā Dieva, kas radījis debesis un zemi un jūru un visu, kas tur iekšā;
16. kas pagājušajos laikos visām tautām lāvis iet savus ceļus;
17. jebšu Viņš Sevi nav pametis neapliecinātu, labu darīdams, no debess jums dodams lietu un auglīgus laikus, mūsu sirdis pildīdams ar barību un prieku.
18. To runādami, viņi ar pūlēm savaldīja ļaudis, ka tie viņiem neupurēja.
19. Bet no Antiohijas un Ikonijas atnāca jūdi un, pierunājuši ļaudis un apmētājuši Pāvilu akmeņiem, vilka to ārā no pilsētas, domādami, ka viņš ir miris.
20. Kad mācekļi ap viņu bija sapulcējušies, viņš uzcēlās un iegāja pilsētā. Nākamajā dienā viņš ar Barnabu devās ceļā uz Derbi.
21. Pasludinājuši evaņģēliju šinī pilsētā un ieguvuši labu pulku mācekļu, viņi griezās atpakaļ uz Listru, Ikoniju un Antiohiju,
22. stiprinādami mācekļu dvēseles un pamācīdami palikt ticībā un ka caur daudz bēdām mums jāieiet Dieva valstībā.
23. Ikvienā draudzē viņi tiem iecēla vecajus; gavēdami un Dievu lūgdami, viņi tos nodeva Tā Kunga ziņā, kam tie bija sākuši ticēt.
24. Pārstaigājuši Pisidiju, viņi nonāca Pamfilijā
25. un, sludinājuši Dieva vārdu Pergā, devās lejup uz Ataliju.
26. No turienes viņi pārcēlās uz Antiohiju, kur viņi, Dieva žēlastībai uzticēti, bija sākuši darbu, ko tagad pabeiguši.
27. Tur nonākuši un sapulcējuši draudzi, tie stāstīja, ko Dievs ar tiem bija darījis un kā Viņš pagāniem bija atvēris ticības durvis.
28. Viņi tur palika labu laiku kopā ar mācekļiem.

1. Daži, atnākuši no Jūdejas, mācīja brāļus: Ja jūs neapgraiza pēc Mozus bauslības, jūs nevarat tikt pestīti.
2. Kad Pāvilam un Barnabam izcēlās ar viņiem liels strīds un vārdu maiņa, tad nosprieda, lai Pāvils, Barnaba un daži citi ietu šī jautājuma dēļ pie apustuļiem un vecajiem uz Jeruzālemi.
3. Draudzes pavadīti, viņi gāja caur Fenīķiju un Samariju un, stāstīdami par pagānu atgriešanos, sagādāja visiem brāļiem lielu prieku.
4. Kad viņi nonāca Jeruzālemē, viņus uzņēma draudze, apustuļi un vecaji, un viņi pasludināja, ko Dievs ar viņiem darījis.
5. Bet piecēlās daži no farizeju sektas, kas bija kļuvuši ticīgi, un sacīja: Tos vajag apgraizīt un pavēlēt tiem turēt Mozus bauslību.
6. Apustuļi un vecaji sapulcējās apspriest šo jautājumu.
7. Bet, kad radās daudz pārrunu, Pēteris piecēlās un uz tiem runāja: Brāļi, jūs zināt, ka Dievs kopš senām dienām jūsu starpā nolēmis, lai pagāni no manas mutes dzirdētu evaņģēliju un ticētu.
8. Un Dievs, siržu pazinējs, tiem devis labu liecību, dāvādams Svēto Garu, tāpat kā mums,
9. un nemaz nav šķirojis mūs un viņus, šķīstīdams viņu sirdis ar ticību.
10. Ko jūs tagad Dievu kārdināt, uz mācekļu kakla likdami jūgu, ko ne mūsu tēvi, ne mēs nespējām panest?
11. Bet mēs ticam, ka ar Kunga Jēzus žēlastību tiksim pestīti tāpat kā viņi.
12. Viss pulks klusēja un klausījās, kad Barnaba un Pāvils stāstīja, kādas zīmes un brīnumus Dievs caur viņiem bija darījis pagānu vidū.
13. Kad viņi bija beiguši runāt, Jēkabs atbildēja, sacīdams: Brāļi, uzklausait mani!
14. Sīmanis stāstīja, kā Dievam pirmo reizi labpaticis ļaudis no pagāniem pievienot Savam Vārdam.
15. Un ar to saskan praviešu vārdi, kā ir rakstīts:
16. pēc tam Es atkal uzcelšu Dāvida sagruvušo mājokli; kas tanī sagāzies, to Es atjaunošu un to atkal uzcelšu,
17. lai pārējie cilvēki meklē To Kungu un visas tautas, pār kurām Mans Vārds ir piesaukts, saka tas Kungs, kas to dara
18. zināmu no mūžības. -
19. Tāpēc es domāju, ka nevajag apgrūtināt tos, kas no pagāniem atgriežas pie Dieva,
20. bet viņiem vajag pavēlēt, lai sargās no apgānīšanās ar elkiem, no netiklības un no nožņaugtu dzīvnieku un asins baudīšanas.
21. Jo Mozum no seniem laikiem ir visās pilsētās savi sludinātāji, un viņu katru sabatu lasa sinagogās.
22. Tad apustuļi un vecaji līdz ar visu draudzi nolēma sūtīt no sava vidus izvēlētus vīrus kopā ar Pāvilu un Barnabu uz Antiohiju: Jūdu, ar pievārdu Barsaba, un Sīlu, vīrus, kas izcēlās starp brāļiem,
23. un ar viņu roku rakstīt: Apustuļi un vecaji sūta brāļu sveicienu brāļiem Antiohijā, Sīrijā un Kilikijā, kas bijuši pagāni.
24. Tā kā mēs esam dzirdējuši, ka daži no mums, kam mēs neesam pavēlējuši, jūs ar vārdiem samulsinājuši, padarīdami šaubīgas jūsu dvēseles,
25. tad mēs vienprātīgi nospriedām sūtīt pie jums izvēlētus vīrus līdz ar mūsu mīļajiem Barnabu un Pāvilu,
26. cilvēkiem, kas ar visu sirdi nodevušies mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdam.
27. Mēs esam sūtījuši Jūdu un Sīlu, kas to pašu arī vārdos pasacīs.
28. Jo Svētajam Garam un mums ir paticis jums neuzlikt nekādu citu nastu kā vien šo nepieciešamo:
29. sargāties no elku upuriem, asinīm, nožņaugtā un netiklības; no tā sargādamies, jūs labi darīsiet. Dzīvojiet veseli!
30. Atlaisti viņi nonāca Antiohijā un, draudzi sapulcējuši, nodeva vēstuli.
31. Kad viņi to lasīja, draudze priecājās par labo pamācību.
32. Bet Jūda un Sīla, arī paši būdami pravieši, pamācīja brāļus ar daudz vārdiem un tos stiprināja.

33. Kad viņi kādu laiku tur bija palikuši, brāļi viņus ar miera sveicienu atlaida pie tiem, kas viņus bija sūtījuši.
34. Bet Sīla nolēma palikt tur.
35. Bet Pāvils un Barnaba palika Antiohijā kopā ar daudz citiem, mācīdami un sludinādami Tā Kunga vārdu.
36. Pēc dažām dienām Pāvils sacīja Barnabam: Iesim atkal un visās pilsētās, kur Tā Kunga vārdu esam sludinājuši, apraudzīsim brāļus, kā tiem klājas!
37. Barnaba gribēja ņemt līdzi Jāni, sauktu Marks;
38. bet Pāvils negribēja ņemt līdzi tādu, kas Pamfīlijā bija no viņiem nošķīries un nebija viņiem gājis darbā līdzi.
39. Tad radās sarūgtinājums, tā ka viņi viens no otra šķīrās, un Barnaba ņēma līdzi Marku un pārcēlās uz Kipru.
40. Bet Pāvils, izvēlējies Sīlu, devās ceļā, un brāļi to novēlēja Tā Kunga žēlastībai.
41. Viņš pārstaigāja Sīriju un Kilikiju, stiprinādams draudzes.

1. Viņš nonāca Derbē un Listrā. Tur bija kāds māceklis, vārdā Timotejs, ticīgas jūdu sievas dēls, bet tēvs bija grieķis.
2. Brāļi Listrā un Ikonijā bija devuši par viņu labu liecību.
3. Pāvils gribēja, lai tas viņam ietu līdzī, un viņš to apgraizīja jūdu dēļ, kas dzīvoja tanī apvidū; jo visi zināja, ka viņa tēvs bijis grieķis.
4. Pārstaigādami pilsētas, viņi tiem pavēlēja ievērot noteikumus, ko apustuļi un vecaji Jeruzālemē bija devuši.
5. Draudzes tika stiprinātas ticībā, un viņu skaits jo dienas vairojās.
6. Bet, viņiem ejot caur Frīģiju un Galatiju, Svētais Gars aizliedza Dieva vārdu Āzijā runāt.
7. Nonākuši Mizijas apvidū, viņi lūkoja iet uz Bitiniju, bet Jēzus Gars viņiem neļāva.
8. Pagājuši garām Mizijai, viņi nonāca Troadā.
9. Un Pāvils naktī redzēja parādību: kāds maķedonietis stāvēja, viņu lūgdams un sacīdams: Nāc uz Maķedoniju un palīdzi mums!
10. Kad viņš šo parādību bija redzējis, mēs gribējām tūdaļ iet uz Maķedoniju, saprazdami, ka Dievs mūs aicina viņiem sludināt evaņģēliju.
11. Aizbraukuši no Troadas, mēs devāmies tieši uz Samotrāķiju un otrā dienā uz Neapoli
12. un no turienes uz Filipiem. Tā ir galvenā pilsēta kādā Maķedonijas novadā, romiešu kolonija. Šinī pilsētā mēs palikām dažas dienas.
13. Sabatā mēs izgājām ārpus pilsētas pie upes, kur, kā mēs domājām, būtu lūgšanas vieta, un apsēdušies mēs runājām uz sanākušajām sievietēm.
14. Klausījās arī kāda dievbijīga sieva, vārdā Lidija, purpura pārdevēja Tiatīras pilsētā; viņai Tas Kungs atvēra sirdi Pāvila vārdiem.
15. Bet, kad viņa un viņas nams bija kristīti, viņa lūdza, sacīdama: Ja jums šķiet, ka es ticu Tam Kungam, tad nāciet manā namā un palieciet tur! Un viņa mūs gauži lūdza palikt.
16. Kādreiz, mums uz lūgšanas vietu ejot, mūs sastapa kāda jauna verdzene, kam bija zilētājas gars, un zilēdama tā atnesa saviem kungiem daudz peļņas.
17. Tā Pāvilam un mums sekoja un sauca, sacīdama: Šie cilvēki ir visuaugstākā Dieva kalpi, kas jums sludina pestīšanas ceļu.
18. To viņa darīja daudz dienu. Bet Pāvils, saskaities un pagriezies atpakaļ, sacīja garam: Jēzus Kristus Vārdā es tev pavēlu iziet no tās. Un tas izgāja tanī pašā brīdī.
19. Viņas kungi, redzēdami, ka zudusi viņu peļņas cerība, satvēra Pāvilu un Sīlu un vilka tos sev līdzī uz tirgus laukumu pie pilsētas valdes,
20. un, tos pilsētas pārvaldnieku priekšā noveduši, sacīja: Šie cilvēki ir jūdi un rada nemieru mūsu pilsētā,
21. sludinādami ieražas, ko mums, romiešiem, neklājas ne pieņemt, ne piekopt.
22. Ļaužu pulks sacēlās pret tiem, un pilsētas pārvaldnieki tiem noplēsa drēbes un pavēlēja tos šaust rīkstēm.
23. Pēc daudz sitieniem viņi tos iemeta cietumā un pavēlēja cietuma sargam tos stingri apsargāt.
24. Šis, dabūjis tādu pavēli, tos iemeta cietuma dziļākajā vietā un viņu kājas ielika siekstā.
25. Ap pusnakti Pāvils un Sīla, lūgdami Dievu, dziedāja slavas dziesmas, un ieslodzītie viņos klausījās.
26. Piepeši notika liela zemestrīce, tā ka cietuma pamati sakustējās; tūdaļ atvērās durvis, un visiem nokrita važas.
27. Bet cietuma sargs, uzmodies un redzēdams cietuma durvis atvērtas, izrāva zobenu un gribēja nonāvēties, domādams, ka cietumnieki izbēguši.
28. Bet Pāvils skaļā balsī sauca, sacīdams: Nedari sev nekā ļauna, jo mēs visi esam šeit.
29. Viņš sauca pēc uguns, ieskrēja un drebēdams metās zemē Pāvila un Sīlas priekšā
30. un, izvedis tos ārā, sacīja: Kungi, kas man jādara, lai es tiktu pestīts?
31. Viņi atbildēja: Tici uz Kungu Jēzu, tad tu un tavs nams tiksit pestīti.

32. Un viņi runāja Dieva vārdu viņam un visiem, kas bija tanī namā.
33. Viņš tos uzņēma tanī pašā nakts stundā, nomazgāja tiem brūces, un tūdaļ viņš tika kristīts, pats un visi viņa piederīgie.
34. Viņš tos veda savā namā, sēdināja pie galda un priecājās ar visu savu namu, ka ticēja Dievam.
35. Kad diena bija uzaususi, pilsētas pārvaldnieki sūtīja tiesas kalpotājus, sacīdami: Atbrīvo šos cilvēkus!
36. Cietuma sargs Pāvilam paziņoja šos vārdus: Pilsētas pārvaldnieki sūtījuši, lai jūs atbrīvo. Tad izejiet un staigājiet ar mieru sirdī!
37. Bet Pāvils viņiem sacīja: Tie mūs, romiešus, bez tiesas sprieduma, visiem redzot, ir šautuši un iemetuši cietumā; un tagad tie mūs slepeni izmet? Tā ne; lai viņi paši nāk un mūs izved.
38. Tiesas kalpotāji atstāstīja šos vārdus pilsētas pārvaldniekiem. Tie sabijās, dzirdēdami, ka viņi ir romieši.
39. Un tie atnāca, viņiem atvainojās un izveduši lūdza iziet no pilsētas.
40. Izgājuši no cietuma, viņi aizgāja pie Lidijas un apmeklēja brāļus, pamācīja tos un devās ceļā.

1. Izgājuši cauri Amfipolei un Apollonijai, viņi nonāca Tesalonīkē; tur bija jūdu sinagoga.
2. Pāvils, kā parasti, iegāja pie tiem un trīs sabatus runāja ar tiem par rakstiem,
3. tos izskaidrodams un pierādīdams, ka Kristum vajadzēja ciest un augšāmcelties no mirušiem, un teikdams: Šis ir Kristus Jēzus, ko es jums sludinā.
4. Dažus no tiem viņš pārliecināja, un tie piebiedrojās Pāvilam un Sīlam, arī liels pulks dievbijīgu grieķu un daudz dižciltīgu sievu.
5. Bet jūdi, sadusmoti un sabiedrojušies ar dažiem nelietīgiem klaidoņiem, saskrēja barā un radīja nemieru pilsētā un, apstājuši Jazona namu, meklēja viņus, lai vestu pūļa priekšā.
6. Bet, tos neatraduši, viņi Jazonu un dažus brāļus vilka pilsētas valdes priekšā, kliegdami: Tie, kas visā pasaulē rada nemieru, atnākuši arī šeit;
7. tos Jazons uzņēmis; un tie visi rīkojas pret ķeizara pavēlēm, sacīdami, ka cits ir Ķēniņš - Jēzus.
8. Viņi uztrauca ļaudis un pilsētas valdes vīrus, kas to dzirdēja.
9. Bet, dabūjuši gandarījumu no Jazona un pārējiem, viņi tos atbrīvoja.
10. Bet brāļi tūdaļ naktī Pāvilu un Sīlu nosūtīja uz Beroju; tur nonākuši, viņi iegāja jūdu sinagogā.
11. Tie bija labvēlīgāki par Tesalonīkes jūdiem un vārdu labprāt uzņēma, meklēdami ik dienas rakstos, vai tas tā esot.
12. Daudzi no viņiem kļuva ticīgi, un ne mazums cienījamo grieķu sievu un vīru.
13. Kad Tesalonīkes jūdi uzzināja, ka arī Berojā Pāvils sludina Dieva vārdu, viņi nāca arī uz turieni, uztraukdami un samulsinādami ļaudis.
14. Brāļi tūdaļ sūtīja Pāvilu prom, lai viņš ietu uz jūru, bet Sīla un Timotejs palika tur.
15. Pavadoņi Pāvilu aizveda līdz Atēnām un aizgāja, dabūjuši līdzīgu pavēli Sīlam un Timotejam, lai tie pēc iespējas drīz nāktu pie viņa.
16. Kamēr Pāvils Atēnās viņus gaidīja, viņa gars iedegās dusmās, redzot, ka pilsēta ir pilna elku.
17. Viņš sarunājās sinagogās ar jūdiem un dievbijīgajiem un ik dienas tirgus laukumā ar visiem, kas gadījās.
18. Bet daži epikūriešu un stoiķu filozofi ar viņu sarunājās, un daži sacīja: Ko šis plāpa grib teikt? - un citi: šis šķiet esam svešu dievu sludinātājs. Jo viņš sludināja Jēzu un augšāmcelšanos.
19. Saņēmuši tie viņu veda uz areiopagu, sacīdami: Vai mēs nevarētu dabūt zināt, kas tā par jaunu mācību, ko tu sludini?
20. Jo tu runā mūsu ausīm svešas lietas; tāpēc mēs gribam zināt, kas tas ir.
21. Bet visiem atēniešiem un svešiniekiem, kas tur mita, nekas cits nerūpēja kā vien ko jaunu runāt un dzirdēt.
22. Pāvils, stāvēdams areiopaga vidū, sacīja: Atēnieši, es redzu, ka jūs visās lietās esat ļoti dievbijīgi.
23. Jo, staigādams un aplūkodams jūsu svētumus, es atradu arī altāri ar uzrakstu: Nepazīstamam Dievam. Ko jūs nepazīdami godājat, to es jums sludinā.
24. Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tanī, būdams debess un zemes Kungs, nemājo rokām celtos tempļos.
25. Un Viņu neapkalpo cilvēku rokas, it kā Viņam kā vajadzētu: Viņš pats dod visiem dzīvību, elpu un visu;
26. Viņš licis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot,
27. lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums.
28. Jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmies, un esam, kā arī daži jūsu dziesminieki sacījuši: mēs arī esam Viņa cilts.
29. Tāpēc mums, kas esam Dieva cilts, nav jādomā, ka dievība ir līdzīga zeltam, sudrabam vai akmenim, cilvēka mākslas darinājumam vai izdomājumam.
30. Bet Dievs, atstādams neievērotus nezināšanas laikus, tagad aicina visus cilvēkus visur atgriezties no grēkiem.

31. Jo Viņš nolīcis dienu, kurā Viņš pasauli taisnīgi tiesās caur kādu Vīru, ko Viņš izredzējis un par ko visiem liecību devis, uzmodinādams To no mirušiem.
32. Par mirušo augšāmcelšanos dzirdēdami, citi zobojās, bet citi sacīja: Par to mēs tevi vēl kādu citu reizi dzirdēsim.
33. Tā Pāvils aizgāja no viņu vidus.
34. Bet daži viņam piebiedrojās un kļuva ticīgi. Starp tiem bija Dionisijs, areiopaga loceklis, kāda sieva, vārdā Damarida, un vēl citi līdz ar viņiem.

1. Pēc tam Pāvils, aizgājis no Atēnām, nonāca Korintā.
2. Un viņš sastapa kādu jūdu, vārdā Akvila, kas cēlies no Ponta. Tas nesen ar savu sievu Priskillu bija šeit ieradies no Itālijas, jo Klaudijs bija pavēlējis visiem jūdiem atstāt Romu. Viņš iegāja pie tiem.
3. Un, tā kā viņi nodarbojās ar to pašu amatu, viņš pie tiem palika un strādāja: jo tie pēc amata bija telšu taisītāji.
4. Viņš katru sabatu mācīja sinagogā un centās pārliecināt jūdus un grieķus.
5. Kad Sīla un Timotejs bija atnākuši no Maķedonijas, Pāvils ar visu sirdi sludināja, apliecinādams jūdiem, ka Jēzus ir Kristus.
6. Bet, kad tie pretojās un zaimoja, viņš, drēbes izkratījis, tiem sacīja: Jūsu asinis lai nāk pār jums, es esmu bez vainas; no šī brīža es iešu pie pagāniem.
7. Un, no turienes aizgājis, viņš nonāca kāda dievbijīga vīra namā, kam vārds bija Titijs Justs; viņa nams atradās līdzās sinagogai.
8. Bet Krisps, sinagogas priekšnieks, ticēja Tam Kungam ar visu savu namu; un daudz korintiešu, viņu dzirdēdami, ticēja un tika kristīti.
9. Bet naktī Tas Kungs parādībā Pāvilam sacīja: Nebīsties, bet runā un neciet klusu.
10. Jo Es esmu ar tevi! Nevienš necelsies pret tevi, lai darītu tev ļaunu, jo Man ir daudz ļaužu šinī pilsētā.
11. Viņš tur palika gadu un sešus mēnešus, mācīdams Dieva vārdu viņu vidū.
12. Kad Gallions bija prokonsuls Ahajā, jūdi visi kā viens sacēlās pret Pāvilu un veda to tiesas priekšā,
13. sacīdami: Šis pavedina ļaudis pret bauslību kalpot Dievam.
14. Kad Pāvils gribēja sākt runāt, Gallions jūdiem sacīja: Jūdi, ja tas būtu kāds netaisns vai ļaunprātīgs darbs, tad es jūs uzklausītu, kā pienākas,
15. bet, ja jautājumi attiecas uz jūsu mācību, personām un bauslību, tad lūkojiet jūs paši; es negribu šinīs lietās būt tiesātājs.
16. Un viņš tos dzina prom no soģa krēsla.
17. Bet pūlis satvēra sinagogas priekšnieku Sostenu un to pēra soģa krēsla priekšā; un Gallions par to nelikās ne zinis.
18. Bet Pāvils palika tur vēl labu laiku un, atvadījies no brāļiem, pārcēlās uz Sīriju, un līdz ar viņu Priskilla un Akvila, kas Kenhrejās bija apcirpis savu galvu, jo viņš bija devis solījumu.
19. Viņi nonāca Efezā, un tur, tos atstājis, viņš pats iegāja sinagogā un sludināja jūdiem.
20. Kad tie viņu lūdza ilgāk palikt, viņš negribēja,
21. bet atvadījās, sacīdams: Nākamie svētki man katrā ziņā jāpavada Jeruzālemē, un tad, ja Dievs gribēs, es atkal atgriezīšos pie jums. Viņš aizbrauca no Efezas,
22. un, nonācis Cēzarejā, viņš aizgāja un apsveica draudzi un devās uz Antiohiju.
23. Kādu laiku tur palicis, viņš aizgāja un pēc kārtas pārstaigāja Galatijas zemi un Frīģiju, stiprinādams visus mācekļus.
24. Bet Efezā nonāca kāds jūds, vārdā Apolls, dzimis aleksandrietis, izglītots vīrs, labs rakstu pazinējs.
25. Tas bija mācīts Tā Kunga ceļā un, degdams garā, runāja un rūpīgi mācīja par Jēzu, kaut gan pazina tikai Jāņa kristību.
26. Viņš sāka sludināt sinagogā. Viņu dzirdējuši, Priskilla un Akvila viņu aicināja pie sevis un viņam vēl skaidrāk izstāstīja Dieva ceļu.
27. Kad viņš gribēja iet uz Ahaju, brāļi mācekļiem rakstīja un lūdza, lai viņu uzņem; tur nonācis, viņš daudz palīdzēja tiem, kas ar Dieva žēlastību bija kļuvuši ticīgi.
28. Jo viņš dedzīgi pārliecināja jūdus, ļaužu priekšā no rakstiem pierādīdams, ka Jēzus ir Kristus.

1. Kamēr Apolls bija Korintā, Pāvils, pārstaigājis augstienes apvidus, nonāca Efezā, un, sastapis dažus mācekļus,
2. viņš tiem sacīja: Vai jūs dabūjāt Svēto Garu, kad jūs kļuvāt ticīgi? Tie viņam atbildēja: Mēs pat neesam dzirdējuši, ka Svētais Gars ir.
3. Viņš jautāja: Ar kādu kristību jūs esat kristīti? Tie atbildēja: Ar Jāņa kristību.
4. Bet Pāvils sacīja: Jānis kristīja ar grēku nožēlas kristību, ļaudīm sacīdams, lai tie tic tam, kas nāksot pēc viņa, tas ir, Jēzum.
5. To dzirdējuši, viņi tika kristīti Kunga Jēzus Vārdā.
6. Kad Pāvils uzlika tiem rokas, Svētais Gars nāca pār tiem: tie runāja mēlēs un pravietoja.
7. Viņu bija pavisam ap divpadsmit vīru.
8. Bet viņš, iegājis sinagogā, atklāti sludināja trīs mēnešus, sarunādamies un pārliecinādamies par Dieva valstību.
9. Tā kā daži nocietināja savas sirdis un neticēja, ļaužu priekšā nonicinādami šo mācību, viņš no tiem aizgāja un ņēma mācekļus savrup, ik dienas sludinādams Tiranna skolā.
10. Tas turpinājās ap divi gadi, tā ka visi, kas Āzijā dzīvoja, dzirdēja Tā Kunga vārdu, jūdi un grieķi.
11. Dievs darīja neparastus brīnumus ar Pāvila rokām,
12. tā ka pat sviedru autus un priekšautus no viņa miesas uzlika neveseliem, un slimība tos atstāja, un ļaunie gari no tiem izgāja.
13. Daži jūdu apkārt klejojošie garu izdzinēji uzdrošinājās Kunga Jēzus Vārdu piesaukt pār tiem, kam bija ļauni gari, sacīdami: Es jūs apsaucei tā Jēzus Vārdā, ko Pāvils sludina.
14. Tie, kas to darīja, bija jūdu augstā priestera Skevas septiņi dēli.
15. Bet ļaunais gars, atbildēdams viņiem, sacīja: Jēzu es pazīstu un par Pāvilu es zinu; bet kas jūs tādi esat?
16. Un cilvēks, kurā ļaunais gars mājāja, tiem uzbruka un tos visus pievārēja, tā ka tiem kailiem un ievainotiem bija jābēg no šī nama.
17. Tas kļuva zināms visiem jūdiem un grieķiem, kas dzīvoja Efezā. Viņus visus pārņēma bailes, un viņi slavēja Kunga Jēzus Vārdu.
18. Daudzi, kas bija kļuvuši ticīgi, nāca atzīdamies un izstāstīdami savus darbus.
19. Un labs skaits to, kas bija nodarbojušies ar burvju mākslām, sanesa grāmatas un tās sadedzināja visu acu priekšā; to vērtību noteica un saskaitīja piecdesmit tūkstoš sudraba gabalu.
20. Tā mācība auga un kļuva stipra Tā Kunga spēkā.
21. Pēc šiem notikumiem Pāvils garā apņēmās pārstaigāt Maķedoniju un Ahaju un iet uz Jeruzālemi, sacīdams: Pēc tam kad būšu tur bijis, man jāredz arī Roma.
22. Aizsūtījis uz Maķedoniju divi savus palīgus, Timoteju un Erastu, viņš pats kādu laiku palika Āzijā.
23. Tanī laikā izcēlās liels nemiers mācības dēļ.
24. Jo kāds vīrs, vārdā Demetrijs, sudrabkalis, kas no sudraba darināja Artemīdas tempļus un sagādāja amatniekiem diezgan lielu peļņu,
25. sapulcējis tos un visus, kas ar to pašu amatu nodarbojās, sacīja: Vīri, jūs zināt, ka no šī darba atkarīga mūsu labklājība.
26. Un jūs redzat un dzirdat, ka šis Pāvils ne vien Efezā, bet gandrīz visā Āzijā ar savām runām novērsis daudz ļaužu, sacīdams, ka tie nav dievi, kas rokām darināti.
27. Mums draud ne tikai tas, ka šī nozare zaudē nozīmi, bet arī ka augstās dieves Artemīdas templi nonicinās, un iznīks viņas varenība, ko pielūdz visa Āzija un visa pasaule.
28. To dzirdēdami un dusmu pārņemti, viņi sauca: Varena ir efeziešu Artemīda!
29. Un visu pilsētu pārņēma nemiers. Visi traucās uz teātri, raudami līdz maķedoniešus Gaju un Aristarhu, Pāvila ceļabiedrus.
30. Kad Pāvils gribēja iet pūlī, mācekļi viņam nelāva;
31. bet arī daži Āzijas pārvaldnieki, būdami viņa draugi, sūtīja pie viņa, brīdinādami, lai viņš neietu uz teātri.

32. Citi sauca šā, citi tā, jo sapulce bija izjukusi, un vairums nezināja, kādēļ bija sanākuši kopā.
33. Bet Aleksandrs, ko jūdi bija izraudzījuši, saņēma no pūļa pamācības; un viņš māja ar roku, gribēdams ļaužu priekšā sacīt aizstāvēšanās runu.
34. Kad tie manīja, ka viņš ir jūds, visi vienā balsī sāka kliegt, saukdami ap divi stundas: Varena ir efeziešu Artemīda!
35. Bet pilsētas rakstvedis pūli nomierināja, sacīdams: Efezieši, vai ir kāds cilvēks, kas nezinātu, ka Efezas pilsēta ir varenās Artemīdas un no debesīm nokritušā tēla sargātāja?
36. Tā kā tas nav apšaubāms, jums pienākas būt mierīgiem un nepārsteigties.
37. Jūs esat atveduši šos vīrus, kas nav ne tempļa aplaupītāji, ne mūsu dieves zaimotāji.
38. Ja Dēmetrijam un viņa darba biedriem ir kaut kas pret kādu, ir tiesas dienas un ir prokonsuli, lai viņi sūdz cits citu.
39. Bet, ja jums būtu vēl kāda cita prasība, lai to izlemj kārtējā tautas sapulcē.
40. Mums arī jābīstas, ka mūs neapsūdz par šīs dienas sacelšanos, jo nav nekāda iemesla, ar ko šo dumpi varētu attaisnot. To sacījis, viņš sapulci atlaida.

1. Vēlāk, kad nemiers bija norimis, Pāvils, saaicinājis mācekļus un tos drošinājis, atvadījās un devās ceļā uz Maķedoniju.
2. Pārstaigājis šos apvidus un daudz pamācoša tiem runājis, viņš nonāca Grieķijā.
3. Tur palicis trīs mēnešus, viņš gribēja pārcelties uz Sīriju, bet, tā kā jūdi viņam uzglūnēja, viņš nolēma griezties atpakaļ caur Maķedoniju.
4. Viņu pavadīja berojietis Sopatrs, Pira dēls, bet no tesalonīķiešiem Aristarhs un Sekunds, derbietis Gajs un Timotejs un no Āzijas Tihiks un Trofims.
5. Tie, papriekš izgājuši, gaidīja mūs Troadā.
6. Mēs aizbraucām pēc Neraudzētās maizes dienām no Filipiem un nonācām piecās dienās pie viņiem Troadā, kur mēs palikām septiņas dienas.
7. Pirmajā nedēļas dienā, kad mēs bijām sanākuši maizi lauzt, Pāvils, gribēdams nākamajā dienā doties ceļā, runāja uz tiem, un viņa runa ieilga līdz pusnaktij.
8. Augšistabā, kur mēs bijām sapulcējušies, bija daudz eļļas lukturu.
9. Bet kāds jauneklis, vārdā Eutihs, sēdēja uz palodzes un bija iegrimis dziļā miegā, tāpēc ka Pāvils tik ilgi runāja, un, miega pārvarēts, viņš nokrita no trešā stāva un tika pacelts nedzīvs.
10. Pāvils nokāpa zemē, noietās pār viņu un, to apkampis, sacīja: Neuztraucieties, viņa dvēsele vēl ir viņā.
11. Uzkāpis augšā, viņš lauza maizi un baudīja. Vēl labu laiku - līdz rīta ausmai sarunājies, viņš aizgāja.
12. Bet viņi zēnu atveda dzīvu un ļoti priecājās.
13. Mēs, iekāpuši kuģī, braucām uz Asu, gribēdami tur uzņemt Pāvilu; jo tā viņš bija pavēlējis, gribēdams pats iet kājām.
14. Kad viņš Asā ar mums satikās, mēs, viņu uzņēmuši, devāmies uz Mitilēnu.
15. No turienes aizbraukuši, mēs nākamajā dienā nonācām pret Hiju, otrā dienā pārcēlāmies uz Samu, bet nākamajā dienā nonācām Milētā.
16. Jo Pāvils bija nolēmis braukt Efezai garām, lai nebūtu jāuzkavējas Āzijā; viņš steidzās, lai viņam būtu iespējams Vasarassvētku dienā nokļūt Jeruzālemē.
17. No Milētas viņš sūtīja uz Efezu un ataicināja draudzes vecajus.
18. Kad tie ieradās pie viņa, viņš tiem sacīja: Jūs zināt, ka no pirmās dienas, kopš es esmu atnācis Āzijā, es visu laiku esmu bijis pie jums,
19. kalpodams Tam Kungam dziļā pazemībā, asarās un pārbaudījumos, ko man sagādājušas jūdu ļaunprātības.
20. Neko, kas jums noderīgs, neesmu noklusējis, bet jums to sludinājis un mācījis ļaužu priekšā un pa mājām,
21. apliecinādam jūdiem un grieķiem atgriešanos pie Dieva un ticību mūsu Kungam Jēzum Kristum.
22. Un, lūk, tagad es garā saistīts, eju uz Jeruzālemi, nezinādam, kas man tur notiks,
23. tikai, ka Svētais Gars katrā pilsētā man liecina, sacīdams, ka mani gaida važas un bēdas.
24. Bet mana dzīvība man nekādā ziņā nav tik dārga, lai es atstātu nepabeigtu savu ceļu un uzdevumu, ko esmu dabūjis no Kunga Jēzus, apliecināt Dieva žēlastības evaņģēliju.
25. Tagad es zinu, ka jūs manu vaigu vairs neredzēsiet, jūs visi, kuru vidū es esmu staigājis, sludinādam Dieva valstību.
26. Tāpēc es jums apliecinu, ka neesmu vainīgs nevienas dvēseles pazušanā.
27. Jo es neesmu kavējies jums sludināt Dieva prātu pilnībā.
28. Tāpēc sargait paši sevi un visu ganāmo pulku, kurā Svētais Gars jūs iecēlis par sargiem ganīt Dieva draudzi, ko Viņš pats ar Savām asinīm ieguvis par īpašumu.
29. Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku.
30. No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdzī.
31. Tāpēc esiet nomodā, pieminēdami, ka es trīs gadus nakti un dienu neesmu mitējis ar asarām ikvienu pamācīt.

32. Un tagad es jūs uzticu Tam Kungam un Viņa žēlastības vārdam, kas spēj jūs celt un dot mantojumu līdz ar visiem svētiem.
33. Sudrabu, zeltu vai drēbes ne no viena neesmu kārojis.
34. Jūs paši zināt, ka šīs manas rokas kalpojušas manām vajadzībām un tiem, kas pie manis bija.
35. Es jums visās lietās esmu rādījis, ka, tā strādājot, nākas gādāt par vājiem, pieminot Kunga Jēzus vārdu, jo Viņš pats sacījis: Svētīgāk ir dot nekā ņemt.
36. Un, to sacījis, viņš, ceļos nometies, līdz ar viņiem visiem lūdza Dievu.
37. Bet visi gauži raudāja, metās Pāvilam ap kaklu un to skūpstīja,
38. visvairāk noskumuši par vārdiem, ko viņš bija sacījis, ka tie vairs neredzēsot viņa vaigu. Tie viņu pavadīja uz kuģi.

1. Kad bijām no tiem šķīrušies un atstājuši krastu, mēs, taisnā ceļā braukdami, nonācām Kosā, nākamajā dienā Rodā un no turienes Patarā;
2. un, atraduši kuģi, kas devās uz Fenīķiju, mēs iekāpām un aizbraucām.
3. Redzējuši Kipru un to atstājuši pa kreisi, mēs braucām uz Sīriju un izkāpām malā Tirā, jo tur kuģim bija jāizkrauj krava.
4. Uzmeklējuši mācekļus, mēs tur palikām septiņas dienas; tie Pāvilam caur Garu sacīja, lai viņš neiet uz Jeruzālemi.
5. Savu laiku tur pavadījuši, mēs devāmies ceļā, un visi ar sievietēm un bērniem mūs pavadīja vēl ārpus pilsētas, un, noietušies ceļos krastmalā, mēs lūdzām Dievu.
6. Un, cits no cita atvadījušies, iekāpām kuģī, bet viņi griezās atpakaļ uz savām mājām.
7. Pabeiguši jūras braucienu, mēs no Tiras nonācām Ptolemaidā un, apsveikuši brāļus, pie tiem palikām vienu dienu.
8. Nākamajā dienā mēs devāmies ceļā un nonācām Cēzarejā, un, iegājuši evaņģēlista Filipa namā, kas bija viens no izvēlētajiem septiņiem, mēs palikām pie viņa.
9. Viņam bija četras meitas, jaunavas, kuras pravietoja.
10. Kad mēs vairāk dienu tur bijām palikuši, no Jūdejas atnāca kāds pravietis, vārdā Agabs,
11. ieradās pie mums un, paņēmis Pāvila jostu, saistīja pats sev kājas un rokas, sacīdams: Tā saka Svētais Gars: tāpat jūdi saistīs Jeruzālemē vīru, kam šī josta pieder, un nodos pagānu rokās.
12. Kad mēs to dzirdējām, mēs un šejienes iedzīvotāji lūdzām, lai viņš neiet uz Jeruzālemi.
13. Bet Pāvils atbildēja: Ko jūs darāt, kam jūs raudat un laužat manu sirdi? Es esmu gatavs par Kunga Jēzus Vārdu Jeruzālemē ne vien uzņemties saites, bet arī mirt.
14. Kad viņš neļāvās pierunāties, mēs apklusām, sacīdami: Tā Kunga prāts lai notiek.
15. Pēc šīm dienām mēs, sagatavojušies ceļam, gājām uz Jeruzālemi;
16. arī daži mācekļi no Cēzarejas nāca mums līdzī un noveda mūs mājvietā pie kiprieša Mnasona, kāda veca mācekļa.
17. Kad mēs nonācām Jeruzālemē, brāļi mūs labprāt uzņēma.
18. Nākamajā dienā Pāvils ar mums aizgāja pie Jēkaba, un visi vecaji arī bija klāt.
19. Tos apsveicis, viņš pēc kārtas izstāstīja, ko Dievs pagāniem ar viņa kalpošanu bija darījis.
20. To dzirdējuši, viņi slavēja Dievu un viņam sacīja: Brāli, tu redzi, cik tūkstoši jūdu ir kļuvuši ticīgi, un visi ir dedzīgi bauslības piekritēji;
21. bet tie dabūjuši zināt par tevi, ka tu visus jūdus, kas dzīvo pagānu vidū, mācot atkrist no Mozus, sacīdams, lai viņi neapgraiza savus bērnus un nedzīvo pēc tēvu ieražām.
22. Kas nu būs? Katrā ziņā viņi dzirdēs, ka tu esi atnācis.
23. Tāpēc dari, ko mēs tev sakām! Mums ir četri vīri, kas Dievam solījušies.
24. Ņem tos pie sevis, šķīsties ar tiem un samaksā par viņiem, lai viņi apcērp galvu, tad visi zinās, ka tie ir nieki, ko viņi par tevi dzirdējuši, un ka arī tu pats dzīvo pēc bauslības.
25. Bet par pagāniem, kas kļuvuši ticīgi, mēs esam lēmuši un rakstījuši, lai viņi sargās no elku upuriem, asinīm, nožņaugta un netiklības.
26. Tad Pāvils, šos vīrus pie sevis ņēmis un nākamajā dienā ar tiem šķīstījies, iegāja Templī un paziņoja, ka viņi turpinās šķīstīšanās laiku, līdz kamēr par ikvienu no viņiem būs atnests upuris.
27. Kad septiņas dienas gandrīz jau bija galā, Āzijas jūdi, redzēdami viņu Templī, sakūdīja visus ļaudis un sagrauba viņu,
28. saukdami: Israēlieši, nāciet palīgā! Šis ir tas cilvēks, kas visur visus māca pret tautu, bauslību un pret šo vietu, un turklāt viņš ievedis grieķus Templī un sagānījis šo svēto vietu.
29. Jo viņi iepriekš bija redzējuši efezieti Trofimu kopā ar viņu pilsētā un domāja, ka Pāvils to ievedis Templī.
30. Tad visu pilsētu pārņēma uztraukums, saskrēja ļaudis un, sagraubuši Pāvilu, vilka to no Tempļa ārā; un tūdaļ durvis tika aizslēgtas.
31. Kad tie dzīrās viņu nonāvēt, rotas komandierim pienāca ziņa, ka visa Jeruzāleme esot nemiera

pārņemta.

32. Paņēmis kareivjus un virsniekus, viņš tūdaļ steidzās pie tiem lejā; bet šie, ieraudzījuši komandieri un kareivjus, mitējās Pāvila sist.

33. Komandieris piegāja klāt, saņēma viņu, pavēlēja ar divi važām saistīt un vaicāja, kas viņš esot un ko esot darījis.

34. Bet pūlī citi sauca šo, citi to; tā kā viņš troksnī nekā noteiktu nevarēja uzzināt, viņš pavēlēja Pāvilu aizvest karaspēka mītnē.

35. Bet, nonākot uz kāpnēm, kareivjiem vajadzēja viņu nešus nest ļaužu uzmākšanās dēļ,

36. jo ļaužu pulks sekoja, saukdams: Nost viņu!

37. Pirms Pāvila ieveda karaspēka mītnē, viņš komandierim jautāja: Vai man ir atļauts tev ko teikt?

Tas atbildēja: Vai tu proti grieķiski?

38. Vai tik tu neesi tas ēģiptietis, kas priekš dažām dienām sacēlies un aizvedis tuksnesī četrus tūkstošus sikariešu?

39. Bet Pāvils sacīja: Es esmu jūds, tarsietis, ievērojamās Kilikijas pilsētas pilsonis; es tevi lūdzu, atļauj man runāt uz ļaudīm.

40. Viņa atļauju dabūjis, Pāvils nostājās uz kāpnēm un māja ļaudīm ar roku; kad visi bija apklusuši, viņš tos ebreju valodā uzrunāja.

1. Brāļi un tēvi, uzklausait tagad, ko es jums, sevi aizstāvēdams, teikšu!
2. Kad tie dzirdēja, ka viņš tos uzrunāja ebreju valodā, tie kļuva vēl klusāki. Un viņš turpināja:
3. Es esmu jūds, dzimis Tarsā, Kilikijā, bet uzaudzināts šinī pilsētā, izglītojies pie Gamaliēla kājām, pilnībā tēvu bauslībā mācīts, tikpat dedzīgs Dievam kā jūs visi šodien;
4. šo ticību esmu vajājis līdz nāvei, saistīdams un nododams cietumā vīrus un sievas,
5. kā to man var apliecināt augstais priesteris un visa vecaju padome; no tiem arī dabūjis vēstules brāļiem Damaskā, devos ceļā, lai apcietinātu tos, kas tur atradās, un vestu uz Jeruzālemi sodīt.
6. Bet, kad es biju ceļā un tuvojos Damaskai, ap pusdienas laiku mani piepeši apspīdēja spilgta gaisma no debesīm,
7. es nokritu pie zemes un dzirdēju balsi man sakām: Saul, Saul, ko tu Mani vajā?
8. Bet es atbildēju: kas Tu esi, Kungs? Viņš uz mani sacīja: Es esmu Jēzus Nacarietis, ko tu vajā.
9. Mani pavadoņi gan redzēja gaismu, bet balsi, kas ar mani runāja, nedzirdēja.
10. Tad es jautāju: ko lai es daru, Kungs? - Bet Tas Kungs man sacīja: celies augšā un ej uz Damasku, tur tev pateiks visu, kas tev jādara.
11. Tā kā es, spožās gaismas apžilbināts, nevarēju redzēt, ceļabiedri mani veda aiz rokas, un tā es nonācu Damaskā.
12. Ananija, kāds dievbijīgs vīrs, kas dzīvoja pēc bauslības un par ko visi jūdi, kas tur dzīvoja, labu vien liecināja,
13. atnāca pie manis, nostājās un man sacīja: brāli Saul, raugies uz augšu! - Un tanī pašā brīdī es varēju viņu redzēt,
14. bet viņš sacīja: mūsu tēvu Dievs tevi izredzējis, lai tu atzītu Viņa prātu, redzētu Taisno un dzirdētu balsi no Viņa mutes,
15. lai tu kļūtu Viņa liecinieks, kas visu ļaužu priekšā liecinātu, ka to esi redzējis un dzirdējis.
16. Un ko tu tagad vēl vilcinies? Celies augšā, liecies kristīties un nomazgā savus grēkus, piesaukdams Viņa Vārdu!
17. Atgriezies Jeruzālemē, es, Templī Dievu lūdzot, tiku garā aizrauts
18. un redzēju Viņu. Viņš man teica: steidzies ātri prom no Jeruzālemes, jo viņi nepieņems liecību par Mani!
19. Es sacīju: Kungs, viņi zina, ka es esmu apcietinājis un līcis šaust sinagogās tos, kas tic uz Tevi.
20. Un, kad Tava liecinieka Stefana asinis tika izlietas, arī es pats tur stāvēju klāt, tas man bija pa prātam, un es sargāju drēbes tiem, kas viņu nonāvēja.
21. Tad Viņš man sacīja: dodies ceļā, jo Es sūtīšu tevi tālās pagānu zemēs!
22. Līdz šiem vārdiem viņu uzklausījuši, tie sāka saukt: Nost tādu no zemes virsus! Viņš nedrīkst palikt dzīvs!
23. Kad tie kliegdami nosvieda savas drēbes un meta smiltis gaisā,
24. komandieris pavēlēja viņu novest karaspēka mītnē, šaust un nopratināt, lai dabūtu zināt, kādēļ tie uz viņu tā kļiedza.
25. Kad tie viņu bija nostiepuši, lai šaustu, Pāvils sacīja virsniekam, kas stāvēja klāt: Vai jums ir atļauts šaust romieti un vēl bez tiesas sprieduma?
26. To dzirdējis, virsnieks gāja un to paziņoja komandierim, sacīdams: Ko tu gribi darīt? Šis cilvēks taču ir romietis.
27. Tad komandieris pienāca un viņam jautāja: Saki man - vai tu esi romietis? Un viņš atbildēja: Jā.
28. Bet komandieris turpināja: Es par lielu maksu esmu ieguvis šīs pilsoņa tiesības. Pāvils sacīja: Bet es tāds jau esmu piedzimis.
29. Tie, kas gatavojās viņu nopratināt, tūdaļ atstājās no viņa; bet komandieris izbijās, uzzinājis, ka viņš ir romietis, jo viņš to bija līcis saistīt.
30. Nākamajā dienā, gribēdams skaidri zināt, kādēļ jūdi Pāvilu apsūdz, viņš to atsvabināja un pavēlēja sanākt augstajiem priesteriem un visam sinedrijam un, ataicinājis Pāvilu, veda to viņiem priekšā.

1. Uzlūkodams sinedriju, Pāvils sacīja: Brāļi, es esmu dzīvojis pēc vislabākās sirdsapziņas Dieva priekšā līdz šai dienai.
2. Te augstais priesteris Ananija pavēlēja tiem, kas ap viņu stāvēja, sist viņam pa muti.
3. Tad Pāvils uz viņu sacīja: Dievs tevi sitīs, tu nobalsinātā siena; tu šē sēdi mani tiesāt pēc likuma un pavēli mani sist pret likumu?
4. Bet tie, kas ap viņu stāvēja, sacīja: Tu uzdrošies lamāt Dieva priesteri?
5. Pāvils atbildēja: Es nezināju, brāļi, ka tas ir augstais priesteris; jo ir rakstīts: sargies ļaunu runāt par savas tautas valdnieku.
6. Zinādam, ka sinedrijā daļa bija saduķeji un otra daļa farizeji, viņš sauca: Brāļi, es esmu farizejs, farizeja dēls; mani tiesā mūžīgās dzīvības cerības un mirušo augšāmcelšanās dēļ.
7. Kad viņš to bija runājis, izcēlās strīds farizeju un saduķeju starpā, un sapulce sašķēlās.
8. Jo saduķeji saka, ka nav ne augšāmcelšanās, ne eņģeļu, ne gara, bet farizeji visu to atzīst.
9. Tad izcēlās liela kliegšana, un daži farizeju novirziena rakstu mācītāji piecēlās un iejaucās strīdā, sacīdami: Mēs nekā ļauna šinī cilvēkā neredzam; varbūt gars vai eņģelis ar viņu runājis?
10. Kad nemiers auga, komandieris, baidīdamies, ka viņi Pāvilu nesaplosa, pavēlēja ierasties karaspēka nodaļai, izraut to no viņu vidus un aizvest karaspēka mītnē.
11. Nākamajā naktī Tas Kungs viņam piestājās un sacīja: Esi drošs! Kā tu par Mani esi liecinājis Jeruzālemē, tā tev jāliecina arī Romā.
12. Kad diena bija uzaususi, jūdi sapulcējās un sazvērējās, sacīdami, ka viņi neēdīs un nedzers, iekāms nebūs nonāvējuši Pāvilu.
13. To bija vairāk kā četrdesmit, kas tā bija sazvērējušies.
14. Tie nāca pie priesteriem un vecajiem un sacīja: Mēs ar zvērestu esam saistījušies neko nebaudīt, iekāms Pāvilu nebūsim nonāvējuši.
15. Tagad jūs kopā ar sinedriju paziņojiet komandierim, lai viņu atved pie jums, it kā jūs viņa lietu gribētu rūpīgāk izklausināt; bet mēs esam gatavi viņu nonāvēt, pirms viņš atnāk.
16. Bet Pāvila māsas dēls, dzirdēdams par šo viltus nodomu, atnāca, iegāja karaspēka mītnē un paziņoja to Pāvilam.
17. Pāvils, pieaicinājis kādu virsnieku, sacīja: Aizved šo jaunekli pie komandiera, jo viņam ir kaut kas tam ziņojams.
18. Viņš to ņēma līdzī un, aizvedis pie komandiera, sacīja: Apcietinātais Pāvils mani sauca un lūdza atvest šo jaunekli pie tevis, jo viņam esot kaut kas tev sakāms.
19. Komandieris, paņēmis viņu pie rokas un aizgājis savrup, vaicāja: Kas tev man ziņojams?
20. Jauneklis sacīja: Jūdi norunājuši tevi lūgt, lai tu rītā Pāvilu vestu sinedrija priekšā, it kā gribēdams kaut ko tuvāk par viņu izzināt.
21. Bet tu neuzticies viņiem, jo vairāk kā četrdesmit vīru no viņu vidus viņam uzglūn, un tie sazvērējušies neēst un nedzert, iekāms viņu nebūšot nonāvējuši, un tagad tie ir sagatavojušies un gaida tavu solījumu.
22. Tad komandieris jaunekli atlaida, pavēlēdams: Nesaki nevienam, ka tu man to esi paziņojis.
23. Viņš ataicināja divi virsniekus un sacīja: Sagatavojiet trešai nakts stundai divi simti kareivju, kas lai ietu uz Cēzareju, un septiņdesmit jātnieku un divi simti šķēpnešu.
24. Turiet kārtībā jājamās lopus, lai sēdinātu virsū Pāvilu un novestu to drošībā pie zemes pārvaldnieka Fēliksa.
25. Un viņš rakstīja šāda satura vēstuli:
26. Klaudijs Lizijs sveicina ļoti cienjamo zemes pārvaldnieku Fēliksu.
27. Šo vīru, ko jūdi bija saņēmuši un gribēja nonāvēt, es, piesteidzies palīgā ar karaspēka nodaļu, atbrīvoju, uzzinājis, ka viņš ir romietis;
28. un, gribēdams zināt, kādas vainas dēļ tie viņu apsūdz, es viņu vedu sinedrija priekšā.
29. Es nopratu, ka to apsūdz viņu bauslības lietās, bet nebija sūdības, ar ko viņš būtu pelnījis nāvi vai važas.

30. Kad man kļuva zināms viņu nodoms pret šo vīru, es tūdaļ sūtīju viņu pie tevis, pavēlēdams arī sūdzētājiem izteikt tavā priekšā, kas tiem ir pret viņu.
31. Tad kareivji, kā tiem bija pavēlēts, ņēma Pāvilu un naktī aizveda uz Antipatridu.
32. Nākamajā dienā tie lika jātniekiem ar viņu iet tālāk un paši atgriezās karaspēka mītnē.
33. Nonākuši Cēzarejā, tie nodeva vēstuli zemes pārvaldniekam un veda arī Pāvilu viņa priekšā.
34. Izlasījis vēstuli, tas vaicāja, no kura apgabala viņš esot, un dzirdēdams, ka no Kilikijas,
35. sacīja: Es tevi uzklausišu pēc tam, kad arī tavi apsūdzētāji būs atnākuši, - un pavēlēja viņu paturēt apcietinājumā Hēroda pilī.

1. Pēc piecām dienām augstais priesteris Ananija ar vecajiem un kādu runas vīru Tertullu atnāca pie zemes pārvaldnieka un ierosināja sūdzību pret Pāvilu.
2. Kad Pāvils bija atsaukts, Tertulls sāka apsūdzības runu, sacīdams:
3. Ļoti cienījamais Fēlikss, mēs vienmēr un visur ar dziļu pateicību atzīstam, ka caur tevi esam ieguvuši pilnīgu mieru un ka ar tavu gādību notikušas teicamas pārgrozības šīs tautas dzīvē.
4. Bet, lai tevi pārāk ilgi neapgrūtinātu, es tevi lūdzu: uzklausi mūs savā laipnībā īsu brīdi.
5. Jo mēs esam izzinājuši, ka šis vīrs ir bīstams cilvēks un nemiera cēlājs visu jūdu vidū visā pasaulē, ka viņš ir nacariešu sekas vadonis
6. un arī mēģinājis Templi sagānīt. Viņu mēs notvērām.
8. Tu pats, visas lietas izklausījis, varēsi no viņa uzzināt, par ko mēs viņu apsūdzam.
9. Arī jūdi pievienojās, sacīdami, ka tas tā esot.
10. Pāvils, saņēmis no zemes pārvaldnieka zīmi runāt, atbildēja: Zinādams, ka tu daudz gadu esi šīs tautas tiesnesis, es droši aizstāvos.
11. Jo tev ir iespējams pārliecināties, ka nav vairāk kā divpadsmit dienu, kopš es esmu atnācis Jeruzālemē Dievu lūgt;
12. un tie mani nav redzējuši nedz Templī uz kādu runājam, nedz ļaudis kūdām uz sacelšanos ne sinagogās, ne pilsētā;
13. tie arī nevar pierādīt, par ko viņi tagad mani apsūdz.
14. Bet es tev atzīstos, ka es kalpoju savu tēvu Dievam pēc tās mācības, ko viņi sauc par maldu mācību, ticēdams visam, kas saskan ar bauslību un kas rakstīts praviešos.
15. Un man ir cerība uz Dievu, kāda arī viņiem pašiem ir, ka būs taisno un netaisno augšāmcelšanās.
16. Tāpēc es arī cenšos vienmēr paturēt skaidru sirdsapziņu Dieva un cilvēku priekšā.
17. Bet pēc vairāk gadiem es esmu atnācis, lai nodotu dāvanas savai tautai un upurētu.
18. Tad daži Āzijas jūdi sastapa mani šķīstāmajos Templī, kur nebija ne drūzmas, ne trokšņa.
19. Tiem vajadzēja būt tavā priekšā un sūdzēt, ja viņiem kas būtu pret mani.
20. Un šie paši lai saka, kādu vainu tie atklājuši, kad es stāvēju sinedrija priekšā,
21. kā tikai šo vienu vārdu, ko es saucu, viņu vidū stāvēdams: mirušo augšāmcelšanās dēļ jūs mani šodien tiesājat!
22. Tā kā Fēlikss šo mācību pazina tuvāk, viņš atlika viņu lietu un sacīja: Kad komandieris Lizijs atnāks, tad es jūsu lietu izlemšu.
23. Viņš pavēlēja virsniekam Pāvilu apsargāt, dot viņam atvieglojumus un neliegt, ka kāds no viņa piederīgiem viņam izdara kādu pakalpojumu.
24. Pēc dažām dienām Fēlikss atnāca ar Druzillu, savu sievu, kas bija jūdiete. Viņš sūtīja pēc Pāvila un klausījās viņu par ticību uz Kristu Jēzu.
25. Kad viņš runāja par taisnību un atturību un nākamo tiesu, tad Fēlikss pārbijies sacīja: Tagad ej, kad man būs vaļas, es tevi pasaukšu.
26. Bet viņš turklāt arī cerēja, ka Pāvils viņam dos naudu; tādēļ tas bieži sūtīja pēc viņa un ar viņu runāja.
27. Kad divi gadi bija pagājuši, Porcijs Fēsts kļuva Fēliksa pēctecis. Bet Fēlikss, gribēdams jūdiem kaut ko pa prātam izdarīt, atstāja Pāvilu cietumā.

1. Uzņēmies zemes pārvaldīšanu, Fēsts pēc trim dienām devās no Cēzarejas uz Jeruzālemi.
2. Augstie priesteri un ievērojamākie jūdi apsūdzēja viņam Pāvilu un griezās pie viņa,
3. izlūgdamies viņa labvēlību pret Pāvilu, lai viņš sūtītu to uz Jeruzālemi, jo tiem bija slepens nodoms viņu ceļā nonāvēt.
4. Tad Fēsts atbildēja, ka Pāvils atrodies apsardzībā Cēzarejā un ka viņš pats gribot drīz doties turp.
5. Kas no jums var, viņš sacīja, lai nāk līdz un, ja šim vīram ir kāds pārkāpums, lai apsūdz to.
6. Palicis viņu vidū ne vairāk kā astoņas vai desmit dienas, viņš devās atpakaļ uz Cēzareju un nākamajā dienā, nosēdies tiesneša krēslā, pavēlēja atvest Pāvilu.
7. Kad tas bija ieradies, no Jeruzālemes atnākušie jūdi nostājās ap viņu, celdami daudz un smagas apsūdzības, ko tie nevarēja pierādīt.
8. Bet Pāvils aizstāvējās: Es neko neesmu grēkojis ne pret jūdu bauslību, ne pret Templi, ne pret ķeizaru.
9. Fēsts, gribēdams jūdiem pa prātam darīt, atbildēja Pāvilam, sacīdams: Vai tu gribi iet uz Jeruzālemi, lai tevi tur manā priekšā tiesā par šīm lietām?
10. Bet Pāvils sacīja: Es stāvu ķeizara tiesas priekšā, tur man pienākas tikt tiesātam. Jūdiem es nekādu netaisnību neesmu darījis, kā arī tu labi zini.
11. Ja es esmu darījis netaisnību vai kaut ko, par ko būtu nāvi pelnījis, tad es neliedzos mirt, bet, ja tam nav nekāda pamata, par ko tie mani apsūdz, tad neviens nevar mani viņiem nodot, es piesaucu ķeizaru.
12. Tad Fēsts, sarunājies ar padomniekiem, atbildēja: Tu esi piesaucis ķeizaru, pie ķeizara tev būs jāiet.
13. Pēc dažām dienām ķēniņš Agripa un Bernike ieradās Cēzarejā apsveikt Fēstu.
14. Kad tie vairāk dienu tur bija pavadījuši, Fēsts ķēniņam izstāstīja Pāvila lietu, sacīdams: Še ir kāds vīrs, ko Fēlikss atstājis cietumā.
15. Kad es biju Jeruzālemē, augstie priesteri un jūdu vecaji viņu apsūdzēja, lūgdami, lai viņu notiesā;
16. tiem es atbildēju: romiešiem nav paražas kādu cilvēku izdot, pirms apsūdzētais sūdzētājiem nav personīgi stājies pretim un nav dabūjis iespēju pret apvainojumu aizstāvēties.
17. Kad viņi te bija sanākuši, es nevilcinājos un nākamajā dienā, uz tiesneša krēsla sēdēdams, pavēlēju atvest šo vīru.
18. Sūdzētāji, apstājuši viņu, tomēr nepierādīja vainu nekādos pārkāpumos, kā es biju gaidījis.
19. Bet tie cēla viņam priekšā dažus jautājumus par viņu pašu reliģiju un par kādu Jēzu, kas esot nomiris un par ko Pāvils sacījis, ka Viņš esot dzīvs.
20. Tā kā es šo strīdus lietu nepazinu, es sacīju, vai viņš negribētu iet uz Jeruzālemi un tur par šīm lietām tikt tiesāts,
21. bet, kad Pāvils prasīja, lai viņu atstāj ķeizara spriedumam, es pavēlēju viņu apsargāt, tiekāms viņu sūtīšu pie ķeizara.
22. Agripa sacīja Fēstam: Es pats arī gribētu šo cilvēku dzirdēt. Fēsts atbildēja: Rīt tu viņu dzirdēsi.
23. Nākamajā dienā, kad Agripa un Bernike lielā greznībā bija ieradušies un līdz ar augstākajiem virsniekiem un pilsētas ievērojamākajiem vīriem bija iegājuši tiesas zālē, Fēsts pavēlēja Pāvilu atvest
24. un sacīja: Ķēniņ Agripa un jūs visi, kas līdz ar mums še esat, redziet šo, pret ko uzstājies viss vairākums jūdu Jeruzālemē un šeit, kliegdami, ka viņš nedrīkst ilgāk dzīvot.
25. Tā kā es zinu, ka viņš neko nav darījis, ar ko būtu nāvi pelnījis, un ka viņš pats piesaucis ķeizaru, es nolēmu viņu sūtīt turp.
26. Bet man nav nekā noteikta, ko valdniekam par viņu rakstīt; tādēļ es viņu esmu vedis jūsu priekšā un sevišķi tavā priekšā, ķēniņ Agripa, lai man pēc nopratināšanas būtu ko rakstīt.
27. Jo man šķiet aplam esam kādu sūtīt saistītu, neminot viņa vainu.

1. Agripa sacīja Pāvilam: Tev ir atļauts aizstāvēties. Tad Pāvils izstiepa roku un teica aizstāvēšanās runu:
2. Kēniņ Agripa, es sevi turu par laimīgu, ka varu šodien tavā priekšā aizstāvēties pret visu, par ko jūdi mani apsūdz,
3. jo vairāk tādēļ, ka tu pārzini visas jūdu paražas un jautājumus; tāpēc es tevi lūdzu mani pacietīgi uzklausīt.
4. Visi jūdi pazīst manu dzīvi no mazām dienām, kā tā no paša sākuma risinājusies manas tautas vidū un Jeruzālemē,
5. pazīdami mani jau sen, tā ka tie varētu liecināt, ka esmu dzīvojis pēc mūsu reliģijas visstingrākās sekas noteikumiem, būdams farizejs.
6. Un tagad mani tiesā par cerību, ka Dievs piepildīs apsolījumu, ko Viņš mūsu tēviem devis,
7. ko mūsu divpadsmit ciltis cer iemantot, bez mitēšanās Dievam kalpodamas nakti un dienu. Par šo cerību, kēniņ, jūdi mani apsūdz.
8. Vai jums šķiet neticami, ka Dievs uzmodina mirušos?
9. Man pašam gan šķita, ka man vajag nacaraša Jēzus Vārdam noteikti pretoties.
10. To es arī darīju Jeruzālemē. Saņēmis pilnvaras no augstajiem priesteriem, es esmu daudz svēto ieslēdzis cietumā, un, kad viņus nomaitāja, man tas bija pa prātam.
11. Pa visām sinagogām es tos daudzkārt ar sodiem esmu spiedis zaimot, pārlieku pret tiem trakojis, vajādams tos pat svešās pilsētās.
12. Iedams ar tādu nolūku uz Damasku ar augsto priesteru atļauju un pilnvarām,
13. es, kēniņ, dienas vidū uz ceļa redzēju gaismu no debesīm, spožāku par saules gaismu, apspīdam mani un manus ceļabiedrus.
14. Mēs visi nokritām pie zemes, un es dzirdēju balsi ebreju valodā uz mani sakām: Saul, Saul, ko tu Mani vajā? Tev grūti nāksies pret dzenuli spārdīt.
15. Es sacīju: kas Tu esi, Kungs? - Tas Kungs atbildēja: Es esmu Jēzus, ko tu vajā.
16. Bet celies kājās! Jo tāpēc Es tev esmu parādījis, lai tu Man kalpotu un apliecinātu, kā tu Mani esi redzējis un kā Es tev parādīšos,
17. lai tevi izglābtu no šīs tautas un pagāniem, pie kuriem Es tevi sūtu
18. atvērt viņu acis, lai tie atgriežas no tumsas gaismā, no sātana varas pie Dieva, un ticībā uz Mani dabū grēku piedošanu un mantojumu svēto pulkā.
19. Tāpēc, kēniņ Agripa, es šai debesu parādībai neesmu bijis nepaklausīgs,
20. bet esmu sludinājis vispirms tiem, kas dzīvo Damaskā, Jeruzālemē un visā jūdu zemē, kā arī pagāniem, lai tie nožēlo savus grēkus un atgriežas pie Dieva un dara darbus, kas grēku nožēlas cienīgi.
21. Tādēļ jūdi Templī mani sagrāba un mēģināja nonāvēt.
22. Bet Dievs man palīdzējis līdz šai dienai, un es šē stāvu kā liecinieks maziem un lieliem, neko citu nesludinādam kā vien to, ko pravieši un Mozus par nākamām lietām runājuši,
23. ka Kristum bija jācieš, ka Viņš pirmais no mirušiem augšāmcēlies sludināt gaismu Savai tautai un pagāniem.
24. Viņam tā aizstāvēties, Fēsts sacīja skaļā balsī: Pāvil, tu esi traks, lielās zināšanas tevi padara traku!
25. Bet Pāvils sacīja: Es neesmu vis traks, ļoti cienījamais Fēst, bet es runāju patiesus un prātīgus vārdus,
26. jo par šīm lietām zina arī kēniņš, uz ko es droši runāju. Es neticu, ka kaut kas no tā viņam palicis apslēpts, jo tas nav noticis svešā stūrī.
27. Vai tu, kēniņ Agripa, tici praviešiem? Es zinu, ka tu tici.
28. Bet Agripa sacīja Pāvilam: Tu gandrīz mani pārliecināsi kļūt par kristieti.
29. Pāvils atbildēja: Lai Dievs dod, ka agri vai vēlā ne vien tu, bet arī visi, kas mani šodien dzird, kļūtu tādi, kāds es esmu, tikai bez šīm važām.

30. Tad ķēniņš un zemes pārvaldnieks, un Bernīke, un visi, kas pie viņiem sēdēja, piecēlās
31. un aizgāja, runādami savā starpā: Šis cilvēks neko nedara, ar ko viņš būtu pelnījis nāvi vai važas.
32. Bet Agripa Fēstam sacīja: Šo cilvēku varētu atbrīvot, ja viņš nebūtu piesaucis ķeizaru.

1. Kad bija nolemts, ka mums jāpārceļas uz Itāliju, viņi Pāvilu un citus cietumniekus nodeva kādam ķeizara rotas virsniekam, vārdā Jūlijs.
2. Iekāpuši kādā Adramitijas kuģī, kam vajadzēja doties uz Āzijas piekrastes vietām, mēs aizbraucām, un Aristarhs, maķedonietis no Tesalonīkes, bija ar mums.
3. Nākamajā dienā mēs pietājām Sidonā. Jūlijs izturējās laipni pret Pāvilu un atļāva viņam aiziet pie draugiem, lai tie viņu varētu apgādāt.
4. No turienes aizbraukuši, mēs braucām Kipras aizvējā, jo vēji mums bija pretī.
5. Un, pārbraukuši pāri jūrai gar Kilikiju un Pamfiliju, mēs nonācām Mirrā, Likijā.
6. Tur virsnieks atrada Aleksandrijas kuģi, kas gāja uz Itāliju, un lika mums tanī iekāpt.
7. Vairāk dienu lēni braukdami, mēs ar pūlēm nonācām Knidas tuvumā, un, tā kā vējš mūs kavēja, mēs braucām gar Krētu uz Salmoni.
8. Ar grūtībām pabraukuši tai garām, mēs nonācām kādā vietā, ko sauc par Skaisto ostu un kuras tuvumā atradās Lasajas pilsēta.
9. Pēc ilgāka laika, kad braukšana bija kļuvusi bīstama un arī gavēņa laiks jau bija pagājis, Pāvils viņus brīdināja,
10. sacīdams: Vīri, es redzu, ka braucot grūtības un lielas briesmas draud ne vien kravai un kuģim, bet arī mūsu dzīvībām.
11. Bet virsnieks vairāk uzticējās stūrmanim un kapteinim nekā Pāvila vārdiem.
12. Tā kā šī osta bija nepiemērota pārziemošanai, vairākums deva padomu aizbraukt no turienes, lai, ja būtu iespējams, nokļūtu Foinikā un tur pārziemotu; tā ir Krētas osta, aizsargāta pret dienvidvakaru un ziemeļvakaru vējiem.
13. Dienvidu vējam lēni pūšot, viņiem šķita, ka nodoms izdosies, un, pacēluši enkurus, viņi brauca gar pašu Krētu.
14. Bet neilgi pēc tam no salas puses sacēlās viesuļvētra, ko sauc par eurakvilonu, ziemeļrīteni.
15. Tā kā kuģi aizrāva līdzī, un mēs to nespējām sagriezt pret vēju, mēs padevāmies un tikām nesti.
16. Braucot garām kādai saliņai, ko sauc par Klaudu, mēs tikko spējām valdīt glābšanas laivu.
17. To uzvilkuši, viņi apmeta kuģim virves un, baidīdamies nokļūt sirtē, nolaida buras un ļāvās viļņiem.
18. Kad mūs vētrā ļoti svaidīja, nākamā dienā viņi izmeta daļu kravas.
19. Un trešajā dienā viņi paši savām rokām izmeta kuģa rīkus.
20. Kad vairāk dienu nebija redzama ne saule, ne zvaigznes un liela vētra trakoja, mums zuda pēdējā cerība izglābties.
21. Tā kā tie neko nebija ēduši, Pāvils piecēlās viņu vidū, sacīdams: Jums, vīri, vajadzēja man paklausīt, neaizbraukt no Krētas un aizsargāties no tādām grūtībām un briesmām.
22. Tagad es jums saku: nezaudējiet drosmi! Neviena no jums neies bojā, tikai kuģis.
23. Jo šinī naktī man pietājās Dieva eņģelis, kam es piederu un arī kalpoju,
24. sacīdams: nebīsties, Pāvil! Tev jāstājas ķeizara priekšā, un redzi, Dievs tev visus ir dāvinājis, kas līdz ar tevi brauc kuģī.
25. Tāpēc nezaudējiet drosmi, vīri! Jo es ticu Dievam, ka tā notiks, kā man ir sacīts.
26. Mūs izmetīs kādā salā.
27. Jau četrpadsmito nakti vējš mūs dzina pa Adrijas jūru, kad ap nakts vidu jūrnieceki manīja, ka tuvojas zemei.
28. Izmetuši lodi, viņi izmērīja divdesmit asis, un, mazliet tālāk atkal izmetuši, viņi izmērīja piecpadsmit asis.
29. Baidīdamies uzskriet kaut kur uz klintīm, viņi izmeta no kuģa pakaļgala četrus enkurus un gaidīja dienu austam.
30. Bet, kad jūrnieceki mēģināja bēgt no kuģa un nolaida jūrā laivu, izlikdamies, it kā gribētu no priekšgala izmest enkurus,
31. Pāvils virsniekam un kareivjiem sacīja: Ja šie nepaliek kuģī, jūs nevarat tikt izglābti.

32. Tad kareivji pārcirta laivas virves un ļāva tai nokrist.
33. Kamēr diena vēl nebija aususi, Pāvils visus pamudināja kaut ko ēst, sacīdams: Šodien ir četrpadsmitā diena, kamēr jūs nemitīgās gaidās esat palikuši neēduši un neko neesat baudījuši.
34. Tādēļ es jums ieteicu kaut ko ēst. Tas jums nāks par labu, jo nevienam no jums ne mats no galvas nekritīs.
35. To sacījis, viņš ņēma maizi, visu priekšā pateicās Dievam un, to pārlauzis, sāka ēst.
36. Visi iedrošināti arī sāka ēst.
37. Mēs kuģi bijām pavisam divi simti septiņdesmit sešas dvēseles.
38. Paēduši viņi atviegloja kuģi, izmezdami labību jūrā.
39. Kad diena ausa, viņi šo zemi gan nepazina, bet pamanīja kādu līci ar lēzenu krastu. Tanī viņi nolēma, ja iespējams, uzdzīt kuģi.
40. Nocirtuši enkurus, viņi tos atstāja jūrā un, atraisījuši airu saites un pacēluši buras pa vējam, dzinās uz krastu.
41. Bet viņi uzskrēja ar kuģi klints mugurai, kurai abās pusēs bija dziļa jūra. Kuģa priekšgals palika nekustīgs, bet pakalgalu viļņi sadauzīja.
42. Tad kareivjiem radās nodoms apcietinātos nonāvēt, lai neviens neizpeldētu un neaizbēgtu.
43. Bet virsnieks, gribēdams Pāvilu izglābt, aizkavēja šo viņu nodomu un pavēlēja tiem, kas prata peldēt, pirmajiem mesties ūdenī un sasniegt zemi,
44. bet pārējiem uz dēļiem vai citām kuģa daļām. Tā visi izglābās krastā.

1. Izglābušies mēs uzzinājām, ka sala saucas Melite.
2. Iezemieši mums parādīja neparastu laipnību. Tie, uzkūruši uguni, mūs visus uzņēma pie sevis, jo bija sācis līt lietūs un bija auksts.
3. Kad Pāvils bija salasījis kādu žagaru nastiņu un nolīcis pie uguns, odze, aiz karstuma izlīdusi, aptinās ap viņa roku.
4. Iezemieši, redzēdami dzīvnieku pie viņa rokas karājamies, sacīja viens otram: Tiešām šis cilvēks ir slepkava, no jūras viņš izglābies, bet atriebējs liktenis viņam neļauj dzīvot.
5. Bet viņš rāpuli nokratīja ugunī, necietis nekāda ļaunuma.
6. Viņi gaidīja, ka viņš uztūks vai piepeši pakritīs un nomirs. Bet, ilgi gaidījuši un redzēdami, ka viņam nekas ļauns nenotika, viņi mainīja savas domas un sacīja, ka viņš esot dievs.
7. Šinī apvidū salas augstākajam ierēdnim, vārdā Publijam, bija zemes īpašumi. Tas mūs uzņēma un trīs dienas laipni deva mums mājas vietu.
8. Publija tēvs gulēja drudzī, slims ar asinssērgu. Pāvils iegāja pie viņa, pielūdza Dievu un, rokas uzlīcis, to dziedināja.
9. Kad tas bija noticis, arī pārējie salas iedzīvotāji, kas bija slimi, atnāca un tika dziedināti.
10. Tie mūs godināja ar lielu godu un, kad mēs aizbraucām, deva mums līdzī visu vajadzīgo.
11. Pēc trim mēnešiem mēs aizbraucām Aleksandrijas kuģī, kas salā bija pārziemojis un kas brauca ar dioskūru zīmi.
12. Nonākuši Sirakūzās, mēs tur palikām trīs dienas.
13. No turienes, gar piekrasti braukdami, mēs nonācām Rēģijā. Un, kad pēc vienas dienas sacēlās dienvidu vējš, mēs otrā dienā nonācām Puteolos.
14. Tur mēs sastapām brāļus, kas mūs lūdza septiņas dienas palikt pie viņiem. Tā beidzot mēs nonācām Romā.
15. Turienes brāļi, par mums dzirdējuši, nāca mums pretī līdz Apija Forumam un Tri-Tabernām. Tos redzēdams, Pāvils pateicās Dievam, un viņam radās drosme.
16. Kad mēs nonācām Romā, Pāvilam atļāva dzīvot savrup ar kareivi, kas viņu apsargāja.
17. Pēc trim dienām viņš saaicināja jūdu priekšniekus. Kad tie bija sanākuši, viņš tiem sacīja: Brāļi, es neko neesmu darījis ne pret mūsu tautu, ne pret tēvu paražām un tomēr esmu Jeruzālemē saistīts un nodots romiešu rokās.
18. Tie, mani nopratinājuši, gribēja atbrīvot, jo man nevarēja pierādīt nekādu ar nāvi sodāmu vainu.
19. Bet, tā kā jūdi pretojās, es biju spiests piesaukt ķeizaru, bet ne ar nodomu apsūdzēt savu tautu.
20. Šī iemesla dēļ es jūs esmu lūdzis, lai jūs redzētu un ar jums runātu, jo es esmu saistīts ar šīm važām Israēla cerības dēļ.
21. Bet tie viņam sacīja: Mēs neesam nedz vēstules no Jūdejas saņēmuši par tevi, nedz arī kāds no brāļiem ir ieradies par tevi ko ļaunu vēstīt un runāt.
22. Tomēr mēs labprāt gribam no tevis dzirdēt, ko tu domā, jo par šo sektu mums ir zināms, ka tai visur pretojas.
23. Noteikuši viņam dienu, daudzi nāca uz viņa mājokli. Viņš tiem izskaidroja, apliecinādam Dieva valstību un pārliecinādam tos par Jēzu, sākot ar Mozus bauslību un praviešiem, no agra rīta līdz vakaram.
24. Citus gan viņa vārdi pārliecināja, bet citi neticēja.
25. Bet viņu starpā nebija vienprātības, un viņi aizgāja, kad Pāvils teica šo vienu vārdu: Svētais Gars pareizi runājis caur pravieti Jesaju mūsu tēviem,
26. sacīdams: ej pie šiem ļaudīm un saki: dzirdēdami jūs dzirdēsiet un nesapratīsiet un skatīdamies jūs skatīsities un neredzēsiet.
27. Jo šo ļaužu sirds kļuvusi nejūtīga, ar ausīm tie grūti dzirdējuši un savas acis tie aizvēruši, lai ar acīm neredzētu, ar ausīm nedzirdētu, ar sirdi nesaprastu un neatgrieztos un Es tos nedziedinātu.-
28. Tad zinait, ka Dievs pestīšanu sūtījis pagāniem, un tie to dzirdēs.
30. Viņš palika pilnus divi gadus savā īrētajā mājoklī un pieņēma visus, kas pie viņa nāca,

31. sludinādams Dieva valstību un, neviena nekavēts, ar lielu drosmi mācīdams par Kungu Jēzu Kristu.

Romiešiem

1. Pāvils, Kristus Jēzus kalps, aicināts apustulis, izredzēts sludināt Dieva evaņģēliju,
2. ko Viņš jau iepriekš apsolījis caur Saviem praviešiem svētajos rakstos
3. par Savu Dēlu, kas pēc miesas cēlies no Dāvida,
4. mūsu Kungu Jēzu Kristu, kas ar Savu augšāmcelšanos no mirušiem Svētajā Garā atklājies kā Dieva Dēls spēkā.
5. Caur Viņu mēs esam saņēmuši žēlastību un apustuļa amatu, lai Viņa Vārdā ticībai pakļautos visas tautas,
6. pie kurām piederat arī jūs, Jēzus Kristus aicinātie.
7. Visiem Dieva mīlotiem, aicinātiem svētajiem Romā: žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus!
8. Visupirms es pateicos savam Dievam caur Jēzu Kristu par jums visiem, jo jūsu ticība tiek daudzināta visā pasaulē.
9. Dievs, kuram es kalpoju ar savu garu, sludinādams Viņa Dēla evaņģēliju, ir mans liecinieks, ka es jūs nemitīgi pieminu
10. savās lūgšanās, vienumēr lūgdams, lai reiz pēc Dieva gribas man pašķirtos ceļš pie jums.
11. Jo es ilgojos jūs redzēt, lai varētu nest kādu garīgu velti jums par stiprinājumu.
12. Proti, ka es līdz ar jums gūtu iepriecējo kopīgajā ticībā, es jūsējā, jūs manējā.
13. Es negribu jūs atstāt neziņā, brāļi, ka es jau daudzkārt biju apņēmis pie jums nākt, lai gūtu kādu augli arī starp jums, tāpat kā starp citām tautām, bet līdz šim tiku aizkavēts.
14. Jo es esmu parādnieks grieķiem un barbariem, gudriem un nezinošiem.
15. Tādēļ arī es esmu gatavs sludināt evaņģēliju jums Romā,
16. jo es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ: tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic, jūdams visupirms un arī grieķim.
17. Jo tajā atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību, kā rakstīts: no ticības taisnais dzīvos.
18. Jo Dieva dusmība no debesīm parādās pār visu cilvēku bezdievību un netaisnību, kas savā netaisnībā apslāpē patiesību.
19. Jo, ko par Dievu var zināt, tas viņiem ir atklāts: Dievs pats viņiem to atklājis.
20. Kopš pasaules radīšanas Viņa neredzamās īpašības, gan Viņa mūžīgais spēks, gan Viņa dievišķība, ir skaidri saredzamas Viņa darbos, tāpēc viņiem nav ar ko aizbildināties.
21. Jo, zinādami Dievu, viņi to nav turējuši godā kā Dievu un Viņam nav pateikušies, bet savos spriedumos krituši nīcības gūstā un savā sirds neprātā iegrimuši tumsā.
22. Saukdami sevi par gudriem, tie kļuvuši ģeķi
23. un apmainījuši neiznīcīgā Dieva godību pret iznīcīgam cilvēkam un putniem, lopiem un rāpuļiem līdzīgiem tēliem.
24. Tāpēc Dievs viņus viņu sirds kāribās nodevis izvirtībai, kurā viņi paši sākuši sagandēt savas miesas,
25. tāpēc ka viņi dievišķo patiesību apmainījuši pret meliem un sākuši dievināt un pielūgt radību, atstājot novārtā Radītāju, kas ir augsti teicams mūžīgi, āmen.
26. Tāpēc Dievs viņus nodevis apkaunojošās kaislībās: sievietes apmainījušas dabisko dzimumu kopdzīvi ar pretdabisko.
27. Tāpat arī vīrieši, atmezdami dabisko kopdzīvi ar sievieti, cits pret citu iekaisuši savā iekārē, piekopdami netiklību, vīrietis ar vīieti, paši saņemdami sodu par savu maldīšanos.
28. Tad nu tāpat, kā viņi nav turējuši cieņā viņiem doto Dieva atziņu, Dievs sagandējis viņu prātu, ka viņi dara to, kas neklājas.
29. Tie piepildījuši savu dzīvi ar visādiem netikumiem: netaisnību, samaitātību, iekāri, ļaunumu, skaudību, slepkavību, ķildām, krāpšanu, ļaunprātību, mēlnesību,
30. kļuvuši par neslavas cēlājiem, Dieva nicinātājiem, nekaunām, augstprāšiem, lielbniekiem, ļauna izdomātājiem, vecākiem nepaklausīgiem,
31. bezprātīgiem, neuzticamiem, cietsirdīgiem, nežēlīgiem.

32. Pazīdami Dieva taisnību, ka tie, kas tādas lietas dara, ir pelnījuši nāvi, viņi tomēr ne vien paši tā dara, bet vēl priecājas par tiem, kas tā dzīvo.

1. Tāpēc tu, cilvēka bērns, ikviens, kas spried tiesu, ne ar ko nevari aizbaidināties, jo, sprieždams tiesu par otru, tu tiesā pats sevi, jo, tiesātājs būdams, tu dari to pašu.
2. Bet mēs zinām, ka pār tiem, kas tā dara, nāk pelnītā Dieva tiesa.
3. Vai nu tu, cilvēks, kas spried tiesu pār tiem, kas tā dara, un pats dari to pašu, domā, ka izbēgsi Dieva sodam?
4. Jeb tu pārproti Viņa neizsmeļamo laipnību, pacietību un lēnību, nesajēgdams, ka Dieva laipnība tevi vada uz atgriešanos?
5. Ar savu apcietināto un neatgriezīgo sirdi tu sev pašam krāj sodu, kas nāks pār tevi dienā, kad parādīsies Dieva dusmība un Viņa taisnā tiesa.
6. Jo Viņš ikvienam atmaksās pēc viņa darbiem.
7. Tiem, kas neatlaidīgi dara labu un meklē godu un atzinību Dieva priekšā un to, kas neiznīkst, Viņš dos mūžīgu dzīvību.
8. Bet pār tiem, kas ir spītīgi un neklausā patiesībai, bet seko netaisnībai - dusmas un bardzība!
9. Mokas un izbailes ikvienai cilvēka dvēselei, kas dara ļaunu, jūdam visupirms un arī grieķim!
10. Gods, slava un labklājība ikvienam, kas dara labu, jūdam visupirms un arī grieķim!
11. Jo Dievs neuzlūko cilvēka vaigu.
12. Kas bez bauslības grēkojuši, bez bauslības ies bojā, bet, kas grēkojuši, pazīdami bauslību, pēc tās tiks tiesāti.
13. Jo nevis bauslības klausītāji ir taisnoti Dieva priekšā, bet bauslības darītāji tiks atzīti par taisnotiem.
14. Jo, ja pagāni, kam bauslības nav, sekodami savai dabai, izpilda bauslību, tad viņi, būdami bez bauslības, paši sev ir bauslība.
15. Jo ar to viņi pierāda, ka bauslība ierakstīta viņu sirdīs. To pašu apliecina viņu sirdsapziņa un viņu domu spriedumi, kas cits citu vai nu apsūdz, vai attaisno, -
16. tai dienā, kad Dievs caur Jēzu Kristu spriedīs tiesu par to, kas cilvēkos apslēpts, pēc mana evaņģēlija.
17. Labi, tu sauc sevi par jūdu, lepojies ar Dievu un paļaujies uz bauslību.
18. Tu zini Viņa gribu un, būdams bauslībā mācīts, proti atšķirt svarīgo no nesvarīgā;
19. tu apzinies esam aklo ceļvedis, gaisma tiem, kas ir tumsībā,
20. audzinātājs tādiem, kas nekā nezina, skolotājs nepieaugušiem, tāds, kam bauslībā dots atziņas un patiesības paraugs,
21. citus tu māci - un pats sevi nemāci? Sludinādams, ka nebūs zagts, tu pats zodz?
22. Sacīdams, ka nebūs pārkāpt laulību, pats to pārkāp? Ar riebumu novērzdamies no elkiem, aplaupi viņu tempļus?
23. Tu lepojies ar bauslību, bet pats pulgo Dievu, bauslību pārkāpdams.
24. Kā rakstīts: jūsu dēļ Dieva Vārds tiek zaimots citu tautu starpā!
25. Apgraizīšanai ir nozīme, ja tu pildi bauslību. Bet, ja tu esi bauslības pārkāpējs, tava apgraizīšana kļuvusi par neapgraizīšanu.
26. Un tālāk - ja neapgraizītie pilda bauslības prasības, vai viņu neapgraizīšana netiks pielīdzināta apgraizīšanai?
27. Tad tie, kas pēc dabas ir neapgraizīti un pilda bauslību, spriedīs tiesu pār tevi, kas ar savu bauslības burtu un apgraizīšanu esi bauslības pārkāpējs.
28. Jo nevis tas ir jūds, kas ārīgi ir tāds; ne arī tā ir apgraizīšana, kas redzama ārīgi pie miesas.
29. Bet tas ir jūds, kam ir iekšēja, sirds apgraizīšana, garā un nevis burtā, tādām atzinība ir ne no cilvēkiem, bet no Dieva.

1. Kāda tad nu ir jūda priekšrocība, jeb kāds labums apgraizīšanai?
2. Tas ir visādā ziņā liels. Visupirms, viņam uzticēti Dieva vārdi.
3. Bet, ja nu daži uzticību lauzuši, vai tad viņu neuzticība atceļ Dieva uzticību?
4. Nebūt ne! Jo Dievs ir patiesss, bet ikviens cilvēks melkulis, gluži kā ir rakstīts: lai Tev būtu taisnība Tavos vārdos un Tu uzvarētu, kad ar Tevi iet tiesā.
5. Bet, ja nu mūsu netaisnība izceļ Dieva taisnību, ko lai tad sakām? Vai Dievs tad nav netaisns, kad Viņš soda? Es spriežu cilvēcīgi.
6. Nekādā ziņā! Jo kā Dievs citādi tiesās pasauli?
7. Bet, ja Dieva patiesība Viņam par godu skaidrāk atklājusies manu melu dēļ, kāpēc tad es kā grēcinieks vēl tieku tiesāts?
8. Vai tad nedarīsim labāk ļaunu, lai nāk labais, kā daži, mūs zaimodami, apgalvo, ka mēs tā mācot? Viņi saņems pelnītu sodu.
9. Kā tad nu ir: vai mēs, jūdi, esam labāki? Nebūt ne! Jo mēs jau iepriekš rādījām, ka tiklab jūdi, kā grieķi ir vainīgi un stāv zem grēka.
10. Gluži, kā ir rakstīts: nav neviena taisna, it neviena.
11. Nav neviena, kas saprot, neviena, kas meklē Dievu.
12. Visi ir novirzījušies, visi kopā kļuvuši nelietīgi. Nav neviena, kas dara labu, it neviena.
13. Viņu rīkle ir atvērts kops, ar savām mēlēm viņi kļuvuši viltnieki, čūsku inde ir aiz viņu lūpām.
14. Viņu mute ir pilna lāstu un rūgtuma.
15. Viņu kājas steidzas izliet asinis,
16. posts un bēdas ir uz viņu ceļiem,
17. un miera ceļa viņi nepazīst,
18. Dieva bijības nav viņu acu priekšā! -
19. Bet mēs zinām, ka viss bauslībā teiktais teikts tiem, kas stāv zem bauslības; tā visiem aizdarīta mute, un visa pasaule vainīga Dieva priekšā.
20. Jo ar bauslības darbiem neviens cilvēks nevar kļūt taisnots Viņa priekšā. Jo bauslība dod - grēka atziņu.
21. Bet tagad neatkarīgi no bauslības atklājusies Dieva taisnība, ko jau apliecina bauslība un pravieši.
22. Šī Dieva taisnība dota ticībā uz Jēzu Kristu visiem, kas tic. Jo tur nav nekādas starpības;
23. jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības.
24. Bet Dievs Savā žēlastībā tos taisno bez nopelna, sagādājis tiem pestīšanu Jēzū Kristū.
25. Viņu Dievs tiem, kas tic, nolīcis par grēka izpircēju Viņa asinīs, tā parādīdams Savu taisnību;
26. jo Viņš piedod visus agrāk, dievišķās pacietības laikā, nodarītos grēkus, lai tagadējā laikmetā parādītu Savu taisnību, pats taisns būdams un taisnodams to, kas tic Jēzum.
27. Kur nu paliek mūsu lielīšanās? Tā ir zudusi. Caur kuru bauslību? Ar darbiem? Nē, bet ar ticības bauslību.
28. Jo mēs spriežam, ka cilvēks tiek taisnots ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem.
29. Jeb vai Dievs tikai jūdu, ne arī pagānu Dievs? Protams, arī pagānu!
30. Tik tiešām, ka ir tikai viens Dievs, kas taisnos apgraizītos no ticības un neapgraizītos caur ticību.
31. Vai bauslību iznīcinām caur ticību? Nekādā ziņā ne, mēs bauslību nostiprinām.

1. Ko lai sakām par savu ciltstēvu pēc miesas - Ābrahāmu? Kādu labumu viņš ir panācis?
2. Jo, ja Ābrahāms kļuvis taisnots ar saviem darbiem, tad viņš ir liels, bet ne Dieva priekšā.
3. Jo ko saka raksti? Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību.
4. Bet, kam ir darbi, tam alga netiek piešķirta pēc žēlastības, bet pēc nopelna.
5. Kam darbu nav, bet, kas tic Tam, kas bezdievīgo taisno, tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību.
6. Tāpēc arī Dāvids teic svētīgu tādu cilvēku, kam Dievs piešķir taisnību neatkarīgi no darbiem:
7. svētīgi tie, kam pārkāpumi piedoti un grēki apklāti,
8. svētīgs tas cilvēks, kam Tas Kungs nepielīdzina viņa grēku.
9. Vai šie svētības vārdi attiecas vienīgi uz apgraizītajiem vai arī uz neapgraizītajiem? Es uzsveru: Ābrahāmam ticība pielīdzināta par taisnību.
10. Kā tā viņam ir pielīdzināta? Apgraizīšanā vai neapgraizīšanā? - Ne apgraizīšanā, bet neapgraizīšanā.
11. Bet apgraizīšanas zīmi viņš saņēma kā zīmogu ticības taisnībai, kas bija pirms apgraizīšanas, tā kļūdams par tēvu visiem, kas tic, būdami bez apgraizīšanas, tā ticība tiem tiek pielīdzināta par taisnību,
12. kā arī par tēvu tiem, kas apgraizīti, protams, ja viņi ne vien arī pieder pie tādiem, bet arī seko tai ticībai, kas bija mūsu tēvam Ābrahāmam jau tad, kad tas vēl nebija apgraizīts.
13. Tātad nevis bauslībā dibināts Ābrahāmam vai viņa pēcnācējiem dots solījums, ka viņš iemantos pasauli, bet ticības taisnībā.
14. Jo, ja bauslības kalpi ir tie, kas manto, tad mūsu ticība zaudē savu saturu, un apsolījums paliek nepildīts.
15. Jo bauslībai seko dusmība. Bet, kur nav bauslības, tur nav arī pārkāpuma.
16. Tādēļ no ticības, lai pamatā būtu Dieva žēlastība, lai apsolījums būtu drošs visiem pēcnācējiem, ne vien tiem, kas pakļauti bauslībai, bet arī tiem, kas seko Ābrahāma ticībai. Viņš ir mūsu visu tēvs
17. tā Dieva priekšā, kam viņš ticēja, kas mirušos dara dzīvus un sauc vārdā to, kas vēl nav, it kā tas jau būtu. Tāpēc arī ir rakstīts: daudzām tautām Es tevi esmu cēlis par tēvu.
18. Pretī katrai cerībai cerēdams, viņš ir ticējis, ka viņš kļūs par tēvu daudzām tautām, kā sacīts: tāds būs tavs dzimums.
19. Viņš arī nezaudēja ticību, vērodams, ka viņa miesa jau pamirusi - viņam varēja būt jau simts gadu - un ka pamiris arī Sāras mātes klēpis.
20. Dieva apsolījumu viņš neuzņēma ar šaubām un neuzticību, bet, Dievam godu dodams, kļuva stiprs ticībā,
21. pilnīgi pārliecināts, ka Dievs to, ko Viņš apsolījis, spēj arī darīt.
22. Tāpēc arī tas viņam tika pielīdzināts par taisnību.
23. Bet ne jau viņa dēļ vien ir rakstīts, ka tas viņam pielīdzināts,
24. bet arī mūsu dēļ, kam tas tiek pielīdzināts, kas ticam Tam, kas mūsu Kungu Jēzu uzmodinājis no miroņiem,
25. Viņu, kas nodots nāvē mūsu pārkāpumu dēļ un uzmodināts, lai mēs tiktu taisnoti.

1. Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.
2. Ar Viņa gādību mēs, kas ticam, esam iegājuši tai žēlastībā, kurā stāvam un teicam sevi laimīgus cerībā iemantot dievišķo godību.
3. Bet ne vien par to: mēs teicam sevi laimīgus arī savās ciešanās, zinādami, ka ciešanas rada izturību,
4. izturība - pastāvību, pastāvība - cerību,
5. bet cerība nepamet kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots.
6. Jo Kristus par mums bezdievīgajiem ir miris tanī laikā, kad vēl bijām nespēcīgi.
7. Nevienš tik lēti nemirs par kādu taisno. Par to, kas labs, jau drīzāk kāds ir gatavs mirt.
8. Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki.
9. Jo vairāk tagad, taisnoti ar Viņa asinīm, caur Viņu tiksim izglābti no dusmības.
10. Jo, ja mēs, kas bijām naidā ar Dievu, tikām salīdzināti ar Viņu Viņa Dēla nāvē, cik daudz vairāk, salīdzināti būdami, tiksim izglābti Viņa dzīvībā!
11. Bet tas vēl nav viss: mēs pat varam sevi laimīgus teikt Dievā caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, kurā tagad esam ieguvuši salīdzināšanu.
12. Tātad, kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un ar grēku - nāve, tā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši;
13. jo arī līdz bauslībai pasaulē bija grēks, bet grēku nepielīdzina, ja nav bauslības,
14. bet nāve valdīja arī no Ādama līdz Mozum pār tiem, kuru grēks nebija līdzīgs Ādama pārkāpumam. - Šis nu ir nākamā Ādama pirmtēls.
15. Bet žēlastības dāvana neatbilst pārkāpumam: viena cilvēka pārkāpuma dēļ neskaitāmi ir miruši, bet Dieva žēlastība un viena cilvēka - Jēzus Kristus - nepelnītā žēlastības dāvana daudz vairāk nākusi pār šiem neskaitāmajiem.
16. Tāpat dāvanai par iemeslu nav viena cilvēka pārkāpums: jo sods gan ir nācis viena pārkāpuma dēļ un nesis pazudināšanu, bet žēlastības dāvana nākusi daudzu pārkāpumu dēļ un nesusi taisnošanu.
17. Jo, ja jau viena cilvēka pārkāpuma dēļ nāve caur šo vienu kļuvusi par valdnieci, cik daudz vairāk tie, kas saņēmuši žēlastības un taisnības dāvanas pārpilnību, kļūs dzīvības valdnieki caur šo vienu Jēzu Kristu!
18. Tātad, kā viena cilvēka pārkāpuma dēļ pār visiem nākusi pazudināšana, gluži tāpat viena cilvēka taisnības darbs visiem nes taisnošanu uz dzīvību.
19. Jo, kā ar viena cilvēka nepaklausību neskaitāmi kļuvuši grēcinieki, tāpat ar viena cilvēka paklausību neskaitāmi kļūs taisnoti.
20. Bet bauslība ienākusi starpā, lai pārkāpums vairotos; bet, kur vairojies grēks, tur pārpārim vairojusies žēlastība,
21. lai, tāpat kā līdz šim grēks ir valdījis nāvē, turpmāk valdītu žēlastība caur taisnību uz mūžīgu dzīvību, caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.

1. Ko lai nu sakām? Vai paliksim grēkā, lai vairojas žēlastība? Nekādā ziņā ne!
2. Kā lai mēs, kas grēkam esam miruši, vēl dzīvojam tajā?
3. Jeb vai jums nav zināms, ka mēs visi, kas Jēzus Kristus Vārdā esam kristīti, esam iegremdēti Viņa nāvē?
4. Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai, tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē.
5. Jo, ja mēs Viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē, mēs būsim tādi arī augšāmcelsnā.
6. Jo mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks ticis līdz krustā sists, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā miesa un lai mēs vairs nekalpotu grēkam,
7. jo, kas nomiris, tas ir taisnots no grēka.
8. Bet, ja mēs ar Kristu esam miruši, tad mēs - tāda ir mūsu ticība - arī dzīvosim kopā ar Viņu.
9. Jo mēs zinām, ka no mirušiem uzmodinātais Kristus vairs nemirst: nāvei nav vairs varas pār Viņu,
10. jo mirdams Viņš reiz par visām reizēm nomiris grēkam, bet, dzīvs būdams, Viņš dzīvo Dievam.
11. Tāpat spriediet arī jūs pār sevi, ka esat miruši grēkam, bet Jēzū Kristū dzīvojat Dievam.
12. Tāpēc lai grēks nevalda jūsu mirstīgajā miesā! Neklausait vairs viņas iekārēm!
13. Nenododiet arī savus locekļus par netaisnības ieročiem grēkam, bet nododiet sevi pašus Dievam kā tādi, kas no mirušiem kļuvuši dzīvi, un savus locekļus par taisnības ieročiem Dievam.
14. Tad grēks vairs nebūs jūsu kungs; jo jūs neesat padoti bauslībai, bet žēlastībai.
15. Ko nu tālāk? Vai lai grēkojam, tāpēc ka neesam padoti bauslībai, bet žēlastībai? Nekādā ziņā ne!
16. Vai nezināt, ka tam, kam jūs sevi nododat par paklausīgiem kalpiem, jums arī kā kalpiem jāklausa, vai nu grēkam uz nāvi, vai paklausībai Dievam - uz taisnību.
17. Bet pateicība Dievam, ka jūs, kas bijāt grēka vergi, no sirds esat kļuvuši paklausīgi tai mācībai, kurā esat mācīti,
18. un, no grēka atsvabināti, kalpojat taisnībai.
19. Es runāju cilvēciģi jūsu cilvēciģās vājības dēļ, jo, tāpat kā jūs senāk savus locekļus bijāt nodevuši par vergiem netikumībai un netaisnībai, kalpodami netaisnībai, tā tagad nododiet savus locekļus par kalpiem taisnībai, lai kļūtu svēti.
20. Jo, kamēr jūs bijāt grēka vergi, jūs neklausījāt taisnībai.
21. Kādi bija jūsu toreizējās dzīves augļi? Tādi, par kuriem jums tagad jākaunas! Viņu gals ir nāve!
22. Bet tagad, kad jūs esat atsvabināti no grēka un esat kļuvuši par Dieva kalpiem, jūsu ieguvums ir svēttapšana un tās gals - mūžīga dzīvība.
23. Tātad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.

1. Jūs jau zināt, brāļi, es jau runāju uz tādiem, kas pazīst bauslību, - ka bauslībai pār cilvēku ir noteikšana vienīgi tik ilgi, kamēr tas ir dzīvs.
2. Piemēram, precēta sieva pēc bauslības saistīta ar vīru, kamēr tas dzīvs, bet, kad vīrs mirst, viņa kļūst brīva no bauslības, kas viņu saista pie vīra.
3. Tātad, ja tā, vīram dzīvam esot, nodosies citam vīram, viņu sauks par laulības pārkāpēju; bet, ja vīrs ir miris, viņa ir brīva no bauslības saistībām, un viņa, piederēdama citam vīram, nav vairs laulības pārkāpēja.
4. Tāpat arī jūs, mani brāļi, līdz ar miesīgo Kristu esat nonāvēti bauslībai un piederat citam, Tam, kas uzmodināts no mirušiem. Tāpēc nesīsim augļus Dievam!
5. Jo, kamēr mēs dzīvojām miesā, bauslības modinātās grēcīgās kaisles spēcīgi darbojās mūsu locekļos, tā ka mēs nesam augļus nāvei.
6. Tagad turpretim bauslība zaudējusi savu spēku pār mums, jo mēs viņai, kas mūs saistīja, esam miruši, tā ka nu varam kalpot jaunā garā un nevis pēc vecā burta.
7. Kas nu no tā izriet? Vai pati bauslība ir grēks? Nekādā ziņā ne! Bet to gan varu teikt: es nebūtu pazinis grēka, ja nebūtu bijis bauslības, jo es nebūtu zinājis, kas ir iekāre, ja bauslība nesacītu: tev nebūs iekārot!
8. Bet grēks, šī baušļa ierosināts, modināja mani visādas iekāres. Jo bez bauslības grēks ir nedzīvs.
9. Es kādreiz dzīvoju bez bauslības, bet, kad nāca bauslis, grēks kļuva dzīvs, bet es nomiru.
10. Tā izrādījās, ka bauslis, kam vajadzēja nest dzīvību, man atnesa nāvi.
11. Jo grēks, baušļa aizlieguma ierosināts, pievīla mani un ar to man atnesa nāvi.
12. Tātad bauslība kā tāda ir svēta un bauslis kā tāds - svēts, taisns un labs.
13. Vai tad labais man varēja atnest nāvi? Protams, ka ne! To ir darījis grēks. Tas, lai atklāti parādītos kā grēks, izlietodams labo par līdzekli, man ir nesis nāvi, lai, darbojoties bauslim, kļūtu pārpārim grēcīgs.
14. Mēs zinām, ka bauslība ir garīga, bet es esmu miesīgs, pārdots grēka varā.
15. Jo es pats nesaprotu, ko daru; jo nevis to, ko gribu, es daru, bet, ko ienīstu, to es daru.
16. Bet, ja es to daru, ko negribu, es piebalsoju bauslībai un atzīstu, ka tā ir laba.
17. Bet tad jau vairs es tas neesmu, kas dara ļaunu, bet mani mītošais grēks.
18. Jo es zinu, ka mani, tas ir, manā dabīgajā miesā, nemīt nekas labs. Labu gribēt man ir dots, bet labu darīt ne.
19. Jo labo, ko gribu, es nedaru, bet ļauno, ko negribu, to es daru.
20. Bet, ja es to daru, ko negribu, tad darītājs neesmu vairs es, bet mani mītošais grēks.
21. Tad nu šādu bauslību es atrodu, ka, gribot darīt labu, man iznāk ļaunais.
22. Mans iekšējais cilvēks ar prieku piekrīt Dieva bauslībai.
23. Bet savos locekļos es manu citu bauslību, kas karo ar mana prāta bauslību un padara mani par grēka bauslības gūstekni, kas ir manos locekļos.
24. Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas?
25. Pateicība Dievam mūsu Kungā Jēzū Kristū! Tā nu es ar savu prātu kalpoju Dieva bauslībai, bet ar savu miesu grēka bauslībai.

1. Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas.
2. Jo dzīvības Gara bauslība Kristū Jēzū tevi ir atsvabinājusi no grēka un nāves bauslības.
3. Jo, ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to ir darījis Dievs: sūtīdams Savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, Viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis uz nāvi,
4. lai bauslības taisnība tiktu piepildīta mūsos, kas nedzīvojam vairs miesai, bet Garam.
5. Jo miesas cilvēki tiecas pēc miesas lietām, bet Gara cilvēki pēc Gara lietām.
6. Miesas tieksme ved nāvē, bet Gara tieksme - uz dzīvību un mieru.
7. Jo miesas tieksme ir naidā ar Dievu: tā neklausā Dieva bauslībai, jo tā to nespēj.
8. Miesas cilvēki nevar patikt Dievam.
9. Bet jūs neesat miesā, bet Garā, tik tiešām, ka Dieva Gars mīt jūsos. Bet, ja kādam nav Kristus Gara, tas nepieder Viņam.
10. Bet, ja Kristus ir jūsos, tad miesa gan ir mirusi grēka dēļ, bet gars ir dzīvs taisnības dēļ.
11. Un, ja jūsos mājā Tā Gars, kas Jēzu uzmodinājis no miroņiem, tad Viņš, kas Kristu Jēzu uzmodinājis no miroņiem, arī jūsu mirstīgās miesas darīs dzīvas ar Savu Garu, kas ir jūsos.
12. Tātad, brāļi, mūs vairs nekas nesaista ar miesu, ka mums būtu jādzīvo pēc miesas;
13. jo, ja jūs pēc miesas dzīvojat, tad jums jāmirst. Bet, ja jūs Gara spēkā darāt galu miesas darbībai, tad jūs dzīvosit.
14. Jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni.
15. Jo jūs neesat saņēmuši verdzības garu, lai atkal kristu bailēs, bet jūs esat saņēmuši dievbērniecības Garu, kas mums liek saukt: Aba, Tēvs!
16. Šis pats Gars apliecina mūsu garam, ka esam Dieva bērni.
17. Ja nu esam bērni, tad arī mantinieki - Dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki; jo tiešām, ja līdz ar Viņu ciešam, mēs līdz ar Viņu tiksim arī apskaidroti.
18. Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenoizmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums.
19. Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad Dieva bērni parādīsies savā godībā.
20. Jo radība pakļauta iznīcībai nevis aiz savas patikas, bet aiz Tā gribas, kas viņu tai pakļāvis; tomēr viņai dota cerība.
21. Jo arī pati radība reiz tiks atsvabināta no iznīcības verdzības un iegūs Dieva bērnu apskaidrību un svabadību.
22. Jo mums ir zināms, ka visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes.
23. Bet ne vien viņa, arī mēs paši, kas jau esam apveltīti ar pirmo debess balvu - Garu, ar ilgu pilnām nopūtām gaidām, kad saņemsim savu bērnu tiesu, savas miesas pilnīgo atpestīšanu.
24. Jo cerībā mēs esam pestīti. Bet tas, kas jau redzams, nav vairs cerība. Jo, ja kāds jau ko redz, vai tam uz to vēl jācer?
25. Bet, ja ceram uz to, ko neredzam, tad to ar pacietību sagaidām.
26. Bez tam arī Gars nāk palīgā mūsu nespēkam; jo mēs nezinām, ko mums būs lūgt un kā; bet pats Gars aizlūdz par mums ar bezvārdu nopūtām.
27. Bet Tas, kas izpētī sirdis, saprot, ko Gars grib, jo Tas pēc Dieva gribas iestājas par svētajiem.
28. Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.
29. Jo, kurus Viņš sākumā nozīmējis, tos Viņš nolēmis darīt līdzīgus Sava Dēla tēlam, lai Viņš būtu pirmdzimtais daudzu brāļu starpā.
30. Bet, kurus Viņš iepriekš nolēmis atpestīt, tos Viņš arī aicinājis; un, kurus Viņš aicinājis, tos Viņš arī taisnojis; bet, kurus Viņš taisnojis, tos Viņš arī pagodinājis.
31. Ko nu sacīsim par visu to? Ja Dievs par mums, kas būs pret mums?
32. Viņš jau Savu paša Dēlu nav saudzējis, bet To par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar To mums nedāvinās visas lietas?
33. Kas vēl apsūdzēs Dieva izredzētos? Vai Dievs, kas mūs taisno?

34. Kas mūs pazudinās? Vai Kristus Jēzus, kas ir nomiris, vēl vairāk, kas ir augšāmcēlies un ir pie Dieva labās rokas, kas arī mūs aizstāv?
35. Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai ciešanas, izbailes, vajāšanas, bads, plikums, briesmas vai zobens?
36. Gluži, kā ir rakstīts: Tevis dēļ mēs ciešam nāvi augu dienu, mēs tiekam turēti līdzīgi kaujamām avīm.
37. Nē, visās šinīs lietās mēs pārpārim paliekam uzvarētāji Tā spēkā, kas mūs mīlējis.
38. Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki,
39. ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!

1. Es runāju patiesību Kristū, es nemeloju, arī mana sirdsapziņa to apliecina Svētajā Garā:
2. man ir lielas skumjas un nepārtrauktas sāpes sirdī.
3. Es vēlētos būt nolādēts, atstumts no Kristus, par labu saviem brāļiem, kas pēc miesas ir mani brāļi,
4. israēlieši, kam pieder bērnu tiesa, dievišķā godība, derības, bauslība, kalpošana, apsolījumi, tēvi,
5. no kuriem arī Kristus cēlies pēc miesas, kas ir Dievs pār visiem, augsti slavēts mūžīgi! Āmen.
6. Tomēr nav sacīts, ka Dieva vārds ar to būtu zaudējis spēku. Jo ne visi, kas cēlušies no Israēla, ir patiesi israēlieši.
7. Ne arī tāpēc, ka tie cēlušies no Ābrahāma, visi ir viņa bērni. Nē! Pēc Īzāka tavš dzimums tiks noteikts.
8. Tas jāsaprot tā: nevis miesīgie bērni ir Dieva bērni, bet apsolījuma bērni tiek atzīti par Viņa dzimumu.
9. Jo tie ir apsolījuma vārdi: ap šo pašu laiku Es nākšu - tad Sārai būs dēls.
10. Bet tas nav vienīgais piemērs; arī Rebeka, kad tā bija grūta no sava vīra Īzāka, mūsu ciltstēva,
11. vēl pirms viņas bērni bija piedzimuši, pirms tie bija darījuši ko labu vai ļaunu,
12. tā saņēma šādu apsolījumu: vecākais būs jaunākā kalps, -
13. kā ir rakstīts: Jēkabu Es mīlēju un Ēsavu Es ienīdu.
14. Kas no sacītā izriet? Vai Dieva rīcība ir netaisna? Nepavisam ne!
15. Uz Mozu Viņš saka: Es žēloju, ko Es žēloju, un būšu līdzcietīgs, pret kuru gribu.
16. Tātad ne no cilvēka gribēšanas vai skriešanas, bet viss no Dieva žēlastības.
17. Tā raksti saka uz faraonu: uz to Es tevi esmu nolīcis, lai pie tevis parādītu Savu spēku un lai Mans Vārds tiktu daudzīnāts visā pasaulē.
18. Tātad, kuru Viņš grib, to Viņš žēlo un, kuram grib, tam apcietina sirdi.
19. Tu varbūt man iebildīsi: ko tad Viņš vēl pārmet? Kas tad spēj pretoties Viņa lēmumam?
20. Cilvēka bērns! Kas tu tāds esi, ka gribi ar Dievu tiesāties? Vai gan veidojums drīkst teikt savam veidotājam: kāpēc tu mani tādu esi radījis?
21. Jeb vai podniekam nav vara no tā paša māla darināt vienu trauku godam un otru negodam?
22. Un ko tu teiksi, ja Dievs, gribēdams parādīt Savu dusmību un zināmu darīt Savu varu, lielā lēnprātībā ir panesis pazušanai radītos dusmības traukus,
23. lai atklātu Savas godības bagātību pie žēlastības traukiem, ko Viņš iepriekš radījis godībai?
24. Par tādiem Viņš mūs ir aicinājis, ne vien no jūdu, bet arī no pagānu vidus,
25. kā jau Hozejas grāmatā teikts: Es saukšu par Savu tautu to, kas nav Mana tauta, un Savu nemīloto par mīloto,
26. un tai vietā, kur bija sacīts: jūs neesat Mana tauta! - viņus sauks par dzīvā Dieva dēliem.
27. Bet Jesaja izsaucās pār Israēlu: kaut arī Israēla bērnu skaits būtu kā jūras smiltis - tikai atlikums tiks izglābts!
28. Viņš pabeidz un ātri pabeidz vārdu; Tas Kungs to darīs uz zemes.
29. Un kā Jesaja to bija paredzējis: ja Kungs Cebaots mums nebūtu atlicinājis kādu sēklu, mēs būtu kļuvuši kā Sodoma un līdzinātos Gomorai.
30. Kas no tā izriet? Pagāni, kas nav dzinušies pēc taisnības, ir panākuši taisnību, proti, ticības doto taisnību.
31. Bet Israēls, kas dzenas pēc taisnības bauslības, to nav piepildījis.
32. Kāpēc gan ne? Tāpēc ka viņš meklēja taisnību nevis ticībā, bet paša darbos. Viņš atsities pret piedauzības akmeni,
33. kā rakstīts: redzi, Es lieku Ciānā piedauzības akmeni, klinti, pār kuru jāklūp; bet, kas uz Viņu paļausies, nepaliks kaunā!

1. Brāļi, mana sirdsvēlēšanās un mans Dieva lūgums par viņiem ir, lai viņi tiktu izglābti.
2. Jo es dodu viņiem liecību, ka viņi deg par Dievu, bet bez izpratnes.
3. Jo, aplam saprazdami Dieva taisnību, viņi centušies celt savējo un Dieva taisnībai nav pakļāvušies.
4. Jo bauslības gals ir Kristus; Viņā iegūst taisnību ikviens, kas tic.
5. Jo Mozus raksta par to taisnību, kas no bauslības: ikviens, kas to būs piepildījis, ar to iegūs dzīvību.
6. Bet taisnība, kas tiek iegūta ticībā, saka tā: nesaki savā sirdī: kas uzkāps debesīs? - tas ir, lai novestu zemē Kristu, -
7. nedz arī: kas nokāps bezdibenī? - tas ir, lai uzceltu Kristu no mironiem, -
8. bet kā viņa saka? - Tuvu pie tevis ir tas vārds, tavā mutē un tavā sirdī, - proti, ticības vārds, ko mēs sludinām.
9. Jo, ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs Viņu uzmodinājis no mironiem, tu tiksi izglābts.
10. Jo ar sirds ticību panākama taisnība un ar mutes liecību pestīšana,
11. jo raksti saka: neviens, kas uz Viņu paļaujas, nepaliks kaunā.
12. Šai ziņā nav starpības starp jūdu un grieķi: jo pār visiem ir tas pats Kungs, kas parāda Savu bagātību visiem, kas Viņu piesauc.
13. Jo ikviens, kas piesauc Tā Kunga Vārdu, tiks izglābts.
14. Bet kā lai piesauc, kam nav ticējuši? Un kā lai tic tam, par ko nav dzirdējuši? Bet kā lai dzird, kad nav, kas sludina?
15. Un kā lai sludina, kad nav sūtīti? Ir rakstīts: cik tīkamas to kājas, kas pauž labo vēsti!
16. Bet ne visi pieņēmuši evaņģēliju, kā jau Jesaja saka: Kungs, kas ir ticējis mūsu vēstij?
17. Tātad ticība nāk no sludināšanas un sludināšana - no Kristus pavēles,
18. tad nu es jautāju: vai viņiem nav sludināts? Un kā vēl! Pa visu zemi ir izgājusi viņu balss skaņa, līdz pasaules galam viņu vārdi.
19. Es jautāju: kā tad Israēls nav sapratis? Jau Mozus saka: Es jūs darīšu greizsirdīgus uz tautu, kas nav Mana, dusmīgus uz nesapratīgu tautu.
20. Bet Jesaja visai pārdroši saka: Es devos pazīstams tādiem, kas Mani nemeklēja, un atklāju Sevi tādiem, kas pēc Manis nevaicāja.
21. Bet par Israēlu viņš saka: augu dienu Es Savas rokas turēju izplestas pret tautu, kas bija nepaklausīga un spītīga.

1. Pēc visa tā es jautāju: vai Dievs Savu tautu ir atstūmis? Nepavisam ne. Jo arī es esmu israēlētis, Abrahāma dzimuma, Benjamīna cilts.
2. Dievs nav atstūmis Savu tautu, ko Viņš jau iepriekš bija izredzējis. Jeb vai jūs nezināt, kas rakstīts par Eliju, kā viņš apsūdz Israēlu Dievam:
3. Kungs, Tavus praviešus viņi ir nokāvuši, Tavus altārus izpostījuši, tā ka es viens esmu palicis, un nu tie tīko pēc manas dzīvības.
4. Bet ko viņam atbild Dieva balss: Es esmu Sev atlicinājis septiņus tūkstošus, kas savus ceļus nav locījuši Baala priekšā!
5. Gluži tāpat arī šinī laikā ir palicis pāri mazs atlikums pēc žēlastības.
6. Bet, ja pēc žēlastības, tad vairs ne no darbiem, citādi žēlastība vairs nebūtu žēlastība.
7. Kas no tā izriet? Pēc kā Israēls tiecas, to viņš nav sasniedzis, tikai Dieva izvēlētie to ir sasnieguši, bet pārējo sirdis ir tikušas apcietinātas,
8. kā ir rakstīts: Dievs viņiem devis truluma garu, acis, lai tie neredzētu, un ausis, lai tie nedzirdētu, līdz pat šai dienai.
9. Un Dāvids saka: viņu bagāti klātais galds viņiem kļūs par slazdu un cilpu, par krišanas un soda iemeslu.
10. Viņu acis tiks aptumšotas, ka viņi vairs neredzēs, un viņu muguras būs saliektas vienumēr.
11. Es jautāju tālāk: vai viņi paklupuši, lai ietu bojā? Nebūt ne. Ar viņu apgrēcību pestīšana nākusi pie pagāniem, lai viņus mudinātu uz sacensību.
12. Bet, ja jau viņu apgrēcība ir pasaulei ieguvums un viņu iztrūkums - ieguvums pagāniem, cik daudz vairāk viņu pilnais skaits.
13. Jums es to saku, pagāniem. Tā kā esmu pagānu apustulis, es turu godā savu darbu,
14. cerēdams mudināt uz sacensību savus ciltisbrāļus un dažus viņu starpā glābt.
15. Jo, ja jau viņu atmešana devusi pasaulei salīdzināšanu, ko citu dos viņu pieņemšana kā dzīvību mirušiem?
16. Ja jau pirmais guvums ir svēts, tad arī visa mīkla, un, ja sakne ir svēta, tad arī zari.
17. Bet, ja nu daži zari izlauzti un tu, meža eļļaskoka atvase būdams, esi uzpotēts viņu vietā un dabūjis daļu pie eļļaskoka saknes un taukuma,
18. tad nelielies zaru priekšā; bet, ja lielies, zini: ne tu nesi sakni, bet sakne nes tevi!
19. Tu varbūt iebildīsi: zari izlauzti, lai es tiktu uzpotēts.
20. Pareizi, savas neticības dēļ tie izlauzti, bet tu turies ar savu ticību. Tāpēc neesi iedomīgs, bet pilns bijības!
21. Jo, ja Dievs nav taupījis dabīgos zarus, viņš arī tevi netaupīs!
22. Redzi šeit kopā: Dieva laipnību un bardzību! Bardzību pret tiem, kas krituši, laipnību pret tevi, ja tu tikai paliksi uzticīgs šai laipnībai; citādi arī tevi izcirtīs!
23. Viņi turpretim, ja viņi nepaliks savā neticībā, tiks iepotēti. Jo Dievs viņus spēj atkal iepotēt.
24. Jo, ja tu no sava dabīgā celma, meža eļļaskoka, esi izcirsts un pret savu dabu esi iepotēts dārza eļļaskokā, cik daudz vieglāk šie, kas pēc savas dabas jau viņam pieder, var tikt iepotēti savā pašu eļļaskokā!
25. Es jūs, brāļi, negribu atstāt nezinā par šo noslēpumu, lai jūs neklātu pašgudri, proti, ka vienai Israēla daļai sirds tikusi nocietināta, līdz kamēr pasaules tautas visā pilnībā būs iegājušas.
26. Un tā viss Israēls tiktu glābts, jo ir rakstīts: no Ciānas nāk Glābējs, Viņš novērsīs bezdievību no Jēkaba.
27. Un šī būs Mana derība ar viņiem, kad Es dzēsīšu viņu grēkus.
28. Pēc evaņģēlija viņi ir ienaidnieki jūsu dēļ; bet pēc izvēles - Dieva mīloti tēvu dēļ.
29. Jo neatceļamas ir Dieva žēlastības dāvanas un Viņa aicinājums.
30. Jo, kā jūs kādreiz esat bijuši nepaklausīgi Dievam, bet tagad viņu nepaklausības dēļ esat piedzīvojuši žēlastību,
31. gluži tāpat viņi tagad kļuvuši nepaklausīgi jūsu apžēlošanas labā, lai pēc tam paši tiktu apžēloti.

32. Tā Dievs it visus pakļāvis nepaklausībai, lai pār visiem apžēlotos.
33. Kāds Dieva bagātības, gudrības un atziņas dziļums! Cik neizprotamas Viņa tiesas un cik neizdibināmi Viņa ceļi!
34. Kas gan ir izpratis Dieva prātu, kas ir bijis Viņa padoma devējs?
35. Jeb kas Viņam ko iepriekš devis, par ko nāktos atmaksa?
36. No Viņa, caur Viņu, uz Viņu visas lietas. Viņam lai gods mūžīgi! Āmen.

1. Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana.
2. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.
3. Tad nu es ieteicu ikvienam starp jums tās žēlastības vārdā, kas man dota: netiekties pāri noliktam, bet censties sevi apvaldīt saskaņā ar to ticības mēru, ko Dievs katram piešķīris.
4. Jo, kā mums vienā miesā ir daudz locekļu, bet ne visiem locekļiem ir vienāds uzdevums,
5. tāpat mēs daudzi kopā esam viena miesa Kristū, bet savā starpā visi esam locekļi.
6. Kad nu mums, pēc mums piešķirtās žēlastības, ir dažādas dāvanas, tad lai tās, ja tās ir pravieša spējas, izpaužas saskaņā ar ticības mēru,
7. kalpošanas spējas - kalpošanā, spējas mācīt - mācīšanā;
8. pamācīšanas spējas - pamācīšanā, kas dod no sava, lai to dara vientiesīgi, kas valda, lai dara to rūpīgi, kas strādā žēlsirdības darbu, lai dara to ar prieku.
9. Jūsu mīlestība lai ir neliekuļota. Nīstiet to, kas ļauns, pieķerieties tam, kas labs.
10. Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā.
11. Savā darbā neesiet kūtri, esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot Tam Kungam,
12. priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās, neatlaidīgi savās lūgšanās.
13. Palīdziet svētajiem viņu vajadzībās, centieties parādīt viesmīlību!
14. Svētījiet tos, kas jūs vajā, svētījiet un nenolādiet!
15. Priecājieties ar priecīgajiem, raudiet ar tiem, kas raud.
16. Turiet vienādu prātu cits pret citu, neesiet iedomīgi, bet sniedziet roku zemajiem! Neliecieties paši gudri esam.
17. Neatmaksājiet nevienam ļaunu ar ļaunu, domājiet par to, ka varat labu darīt visiem cilvēkiem.
18. Ja iespējams, no savas puses, turiet mieru ar visiem cilvēkiem.
19. Neatbēdieties paši, mīlie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder atbēdšana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs.
20. Bet, ja tavs ienaidnieks ir izsalcis, paēdini viņu; ja tas cieš slāpes, dod viņam dzert. Tā darīdams, tu uz viņa galvas sakrāsi kvēlojošas ogles.
21. Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!

1. Ikviens lai ir paklausīgs varām, kas valda. Jo nav valsts varas, kā vien no Dieva, un tās, kas ir, ir Dieva ieceltas.
2. Tātad tas, kas pretojas valsts varai, sacelšas pret Dieva iestādījumu. Bet tie, kas sacelšas pret to, paši sev sagādā sodu.
3. Jo valdītāji nav bīstami labam darbam, bet ļaunam. Tu negribi būties valsts varas, labi, dari to, kas labs, tad tu saņemsi viņas uzslavu,
4. jo tā ir Dieva kalpone tevis labā. Bet, ja tu dari ļaunu, tad bīsties; ne velti tā nes zobenu, jo tā ir Dieva kalpone, atriebēja un soda nesēja tam, kas dara ļaunu.
5. Tādēļ nepieciešami tai paklausīt ne vien soda dēļ, bet arī sirdsapziņas dēļ.
6. Tāpēc maksājiet arī savas nodevas: viņi, kas uz to raugās, ir Dieva kalpi.
7. Dodiet katram, kas viņam pienākas: nodevas, kam nākas nodevas, muitu, kam nākas muita, bijību, kam nākas bijība, cieņu, kam nākas cieņa.
8. Nepalieciet nevienam neko parādā kā vienīgi, ka jūs cits citu mīlat. Jo, kas otru mīl, tas ir piepildījis bauslību.
9. Jo baušļi: tev nebūs pārkāpt laulību, tev nebūs nokaut, tev nebūs zagt, tev nebūs iekārot un ja vēl ir kāds cits bauslis, saņemami kopā šinī vārdā, proti: mīli savu tuvāko kā sevi pašu.
10. Mīlestība tuvākajam ļaunu nedara: tātad bauslības piepildījums ir mīlestība.
11. To darait, saprazdami šo laiku, ka jums pienākusi stunda celties no miega. Jo tagad mūsu pestīšana ir tuvāk nekā toreiz, kad kļuvām ticīgi.
12. Nakts drīz būs pagājusi, diena ir tuvu: tāpēc noliksim tumsības darbus un tērpsimies gaismas bruņās.
13. Dzīvosim cienīgi, kā diena to prasa, nevis dzīrēs un skurbumā, izvirtībā un izlaidībā, ķildās un naidā,
14. bet lai jūsu bruņas ir Kungs Jēzus Kristus, un nelutiniет miesu, lai nekristu kārībās.

1. Pieņemiet tos, kas ticībā vēl vāji, un netiesājiēt viņu domas.
2. Cits savā ticībā ēd visu, bet cits nav tik stiprs un ēd tikai dārzaugus.
3. Tas, kas ēd, lai nenicina to, kas neēd; bet tas, kas neēd, lai netiesā to, kas ēd visu. Jo Dievs viņu pieņēmis.
4. Kas tu tāds esi, ka tu tiesā cita kalpu? Viņš stāv vai krīt savam Kungam. Un viņš stāvēs, jo viņa Kungs spēj viņu stiprināt.
5. Dažs ievēro vienu dienu vairāk par otru, dažs turpretim visas dienas tur vienādas: ikviens lai pilnīgi turas savā pārliecībā!
6. Tas, kas kādu dienu sevišķi ievēro, to ievēro Tam Kungam par godu un, kas ko ēd, ēd to Tam Kungam par godu, jo viņš par to pateicas Dievam. Bet arī tas, kas neēd, to dara Tam Kungam par godu, jo arī viņš pateicas Dievam.
7. Jo neviens mūsu starpā nedzīvo sev pašam, un neviens nemirst sev pašam.
8. Jo, ja dzīvojam, dzīvojam savam Kungam un, ja mirstam, mirstam savam Kungam. Tātad, vai dzīvojam, vai mirstam, mēs piederam savam Kungam.
9. Jo tādēļ Kristus ir miris un dzīvs tapis, lai būtu Kungs pār mirušiem un dzīviem.
10. Bet kā tad tu tiesā savu brāli? Jeb arī: kāpēc tu nicini savu brāli? Mēs taču reiz visi stāvēsim Dieva soģa krēsla priekšā!
11. Jo ir rakstīts: tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Tas Kungs, Manā priekšā lieksies visi ceļi, un visas mēles atzīsies Dievam.
12. Tātad ikviens no mums atbildēs Dievam par sevi.
13. Tāpēc netiesāsim vairs cits citu, bet labāk spriediet, ka netopat brālim par piedauzību vai par iemeslu viņa krišanai.
14. Es zinu un esmu pārliecināts Kungā Jēzū, ka nekas nav nešķīsts pats par sevi: vienīgi tam, kas domā, ka tas nešķīsts, tam tas nešķīsts.
15. Bet, ja tavs brālis ēdiena dēļ ir noskumis, tad tu vairs nestaigā mīlestībā. Neved ar savu ēdienu postā to, par ko Kristus ir miris.
16. Tad lai nu tas, kas jums tas labais, netop par zaimiem!
17. Jo Dieva valstība nav ēšana un dzeršana, bet taisnība, miers un prieks Svētajā Garā.
18. Tad nu tas, kas šinīs lietās kalpo Kristum, ir Dievam tīkams un cienījams cilvēku starpā.
19. Tāpēc mēs dzenamies pēc miera un pēc tā, lai cits citu celtu ticībā.
20. Neposti Dieva darbu ēdiena dēļ! Viss gan ir šķīsts par sevi, bet cilvēkam, kas ēzdams apgrēcinājas, tas ir par ļaunu.
21. Tāpēc ir labāk neēst gaļu un nedzert vīnu, nedz arī ko citu darīt, kas brāli apgrēcina.
22. Tu paturi savu ticību, kas tev ir, Dieva priekšā. Svētīgs tas, kas sevi netiesā tajā, ko atzīst par labu.
23. Bet tas, kas šaubīdamies ēd, ir jau nosodīts, jo tas to nedara ticībā. Bet viss, kas nenāk no ticības, ir grēks.

1. Bet mums, kas esam stipri, pienākas nest to vājības, kas nav tik stipri, nedzīvojot par patikšanu sev pašiem.
2. Ikviens mūsu starpā lai dzīvo par patiku savam tuvākajam, viņam par labu, lai to celtu.
3. Jo arī Kristus nav dzīvojis par patikšanu Sev pašam, bet kā rakstīts: to zaimi, kas Tevi apsmēja, krituši uz Mani.
4. Jo viss, kas iepriekš rakstīts, rakstīts mūsu pamācībai, lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriec smeldami Rakstos, iegūtu cerību.
5. Bet Dievs, no kā nāk izturība un ieprieca, lai jums dod vienādu prātu savā starpā Kristū Jēzū,
6. lai jūs vienprātīgi vienā mutē slavētu Dievu, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvu.
7. Pieņemiet cits citu, kā arī Kristus mūs ir pieņēmis Dievam par godu.
8. Es gribu sacīt: Kristus ir kļuvis par kalpu apgraizītajiem Dieva patiesības dēļ, lai apstiprinātu tēviem dotos solījumus,
9. lai citas tautas slavētu Dievu par Viņa žēlastību, kā ir rakstīts: tāpēc es Tevi slavēšu tautu starpā un dziedāšu Tavam Vārdam.
10. Un citur: priecājieties, jūs tautas, kopā ar Viņa tautu.
11. Un vēl: slavējiet To Kungu, pasaules tautas, un uzgavilējiet Viņam, visi ļaudis!
12. Arī Jesaja vēl saka: nāks Isaja atvase un celsies kāds, lai valdītu pār tautām, uz Viņu tautas liks savu cerību.
13. Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā.
14. Bet es pats, mani brāļi, es par jums esmu pārliecināts, ka jūs paši jau esat krietni, apveltīti ar visu atziņu un spējīgi cits citu pamācīt.
15. Varbūt es mazliet pādroši jums esmu rakstījis, gribēdams jums visu to atgādināt tās žēlastības vārdā, ko Dievs man devis,
16. lai es, būdams Kristus Jēzus kalps citām tautām, pildītu priestera pienākumus pie Dieva evaņģēlija, lai šīs tautas kļūtu Dievam par patīkamu Svētā Gara svētītu upuri.
17. Es teicu sevi laimīgu Dieva lietās Jēzū Kristū,
18. jo es iedrošinos stāstīt tikai par to, ko Kristus darījis caur mani, gan vārdos, gan darbos, vezdams pie ticības citas tautas,
19. Gara spēkā, varenām zīmēm un brīnumiem: sākot ar Jeruzālemi, es visapkārt līdz pat Illīrijai visur esmu izpildījis savu uzdevumu, pauzdams Kristus evaņģēliju.
20. Jo es esmu turējis par savu godu nest evaņģēliju tur, kur Kristus Vārds vēl nav pazīstams, lai neceltu namu uz sveša pamata,
21. bet kā ir rakstīts: redzēs tie, kam nebija sludināts par Viņu, un nāks pie atziņas, kas nebija dzirdējuši.
22. Šī paša iemesla dēļ bieži esmu ticis aizkavēts pie jums nākt.
23. Bet man tagad vairs nav vietas šajās zemēs, un es jau kopš daudz gadiem ilgojos pie jums nākt,
24. kad došos uz Spāniju, tad es ceru, ka ceļā uz turieni redzēšu jūs, un jūs mani vadīsīt tālāk uz turieni, kad būšu papriekš daudz maz baudījis prieku jūsu vidū.
25. Bet tagad es eju uz Jeruzālemi nest palīdzību svētajiem.
26. Jo Maķedonija un Ahaja lēmušas sūtīt kādu pabalstu nabagiem Jeruzālemes svēto starpā.
27. Tā viņas lēmušas, jo viņas arī tiem to parādā: jo, ja citas tautas kļuvušas to līdzdalībnieces garīgās lietās, viņām savukārt nākas kalpot tiem laicīgajās.
28. Kad nu šo darbu būšu pabeidzis un šo dāvanu būšu nodevis viņu rokās, es došos uz Spāniju, ceļā iegriezdamies pie jums.
29. Un es zinu, ka pie jums nonākdams, nākšu ar pilnu Kristus svētību.
30. Es jūs lūdzu, brāļi, mūsu Kunga Jēzus Kristus un Gara mīlestības vārdā, nāciet man palīgā savās aizlūgšanās Dieva priekšā,
31. ka tieku izglābts no neticīgajiem, kas ir Jūdejā, un ka svētie Jeruzālemē manu palīdzību uzņem ar

labvēlību.

32. Lai es pie jums varētu ierasties ar priecīgu sirdi un, ja Dievs to gribēs, kopā ar jums varētu atspirt.

33. Bet miera Dievs lai ir ar jums visiem. Āmen.

1. Jūsu gādībai ieteicu Foibu, mūsu māsu, kas kalpo Kenhrejas draudzē.
2. Uzņemiet viņu iekš Tā Kunga, kā svētajiem klājas, un palīdziet viņai, ja viņai kādā lietā vajadzīgs jūsu atbalsts: arī viņa daudziem bijusi par aizstāvi, arī man pašam.
3. Sveicinait Prisku un Akvilu, mana darba biedrus Kristū Jēzū;
4. viņi savu galvu likuši ķīlā par manu dzīvību, tā ka viņiem ne vien es esmu pateicīgs, bet visas pagānu draudzes;
5. arī draudzi viņu namā sveicinait. Sveicinait manu mīloto Epainetu, kas ir pirmais Kristus guvums Āzijā.
6. Sveicinait Mariju, kas daudz pūlējusies jūsu labā.
7. Sveicinait Androniku un Jūniju, manus ciltsbrāļus un cietuma biedrus, kas ieņem cienīgu vietu starp apustuļiem un jau pirms manis bijuši Kristū.
8. Sveicinait Ampliatu, kas man ir mīļš Kristū.
9. Sveicinait manu darbabiedru Kristū - Urbānu un manu mīlo Stahiju.
10. Sveicinait pārbaudīto Kristus mācekli Apellu. Sveicinait tos, kas pieder pie Aristobula saimes ļaudīm.
11. Sveicinait manu ciltsbrāli Herodionu. Sveicinait Narkisa saimes ļaudis, kas ir mūsu Kungā.
12. Sveicinait Trifainu un Trifozu, kas strādā Tā Kunga darbu. Sveicinait mīloto Persidu, kas daudz pūlējusies Tā Kunga darbā.
13. Sveicinait Kungā izredzēto Rūfu un viņa māti, kas ir arī manējā.
14. Sveicinait Asinkritu, Flegontu, Hermeju, Patrobu, Hermu un brāļus, kas atrodas pie viņiem.
15. Sveicinait Filologu, Jūliju, Nereju un viņa māsu, Olimpu un visus svētos, kas pie viņiem.
16. Sveicinait cits citu ar svēto skūpstu. Jūs sveicina visas Kristus draudzes.
17. Es lieku jums pie sirds, brāļi, ņemiet vērā tos, kas rada šķelšanos un pretestību tai mācībai, ko esat mācījušies: vairieties no viņiem!
18. Tādi cilvēki nekalpo mūsu Kungam Kristum, bet savam vēderam un ar saviem saldajiem vārdiem un skaistajām runām pievilī vientiesīgo sirdis.
19. Bet jūsu paklausība visiem kļuvusi zināma, tāpēc man par jums ir prieks; bet tikai vēlos, lai jūs būtu gudri uz labu, bet vientiesīgi uz ļaunu.
20. Bet miera Dievs drīzumā samīs sātanu apakš jūsu kājām! Mūsu Kunga Jēzus žēlastība lai ir ar jums!
21. Jūs sveicina Timotejs, mans darba biedrs, kā arī Lukijs, Jazons un Sozipatrs, mani ciltsbrāļi.
22. Es, Tercijs, šīs vēstules rakstītājs, sveicinu jūs Kungā.
23. Jūs sveicina Gajs, mans un visas draudzes nama tēvs. Jūs sveicina Erasts, pilsētas saimniecības vadītājs, un brālis Kvarts.
24. Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums visiem!
25. Bet Tam, kas jūs var stiprināt, kā to rāda mans evaņģēlijs un vēstījums par Jēzu Kristu, kurā atklājas noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts,
26. bet tagad darīts zināms un ar pravieša rakstiem uz Dieva pavēli sludināts visām tautām, lai tās pakļautu ticībai, -
27. vienīgajam visugudrajam Dievam, lai caur Jēzu Kristu ir gods mūžu mūžos. Āmen.

1. Korintiešiem

1. Pāvils, pēc Dieva prāta aicināts Kristus Jēzus apustulis, un brālis Sostens
2. Dieva draudzei Korintā, Jēzū Kristū svētītiem, aicinātiem svētajiem un visiem, kas piesauc mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdu visās vietās, tiklab pie viņiem, kā pie mums:
3. žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus!
4. Es pateicos Dievam vienumēr jūsu dēļ par žēlastību, kas jums ir dota Kristū Jēzū,
5. jo ar Viņu jūs esat kļuvuši bagāti visās lietās viscaur vārdos un atziņā,
6. tāpēc ka Kristus liecībai ir likti stipri pamati jūsu vidū,
7. tādēļ jums netrūkst nevienas dāvanas, un jūs sagaidāt mūsu Kunga Jēzus Kristus parādīšanos.
8. Viņš jūs arī darīs stiprus līdz galam, nevainojamus mūsu Kunga Jēzus Kristus dienā.
9. Dievs ir uzticīgs, kas jūs aicinājis Sava Dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga, sadraudzībā.
10. Bet es jūs, brāļi, pamācu mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā, lai jūsu starpā būtu vienprātība un neceltos šķelšanās, bet lai jūs visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā prātā un vienā domā.
11. Jo man par jums, mani brāļi, ir pienākušas ziņas no Hloes nama ļaudīm, ka jūsu starpā ir ķildas.
12. Es gribu teikt to, ko pie jums visur dzird runājam, viens saka: es tuos pie Pāvila, otrs: es pie Apolla, trešais: es pie Kēfas, bet ceturtais: es pie Kristus.
13. Vai tad Kristus ir dalīts? Vai tad Pāvils ir par jums krustā sist? Jeb vai jūs esat kristīti uz Pāvila vārdu?
14. Paldies Dievam, ka es pie jums cita neviena neesmu kristījis kā vien Krispu un Gaju;
15. tā neviens nevar teikt, ka jūs esat kristīti uz manu vārdu.
16. Es gan kristīju arī Stefanu namu, bet neatceros, vai vēl kādu citu būtu kristījis.
17. Jo Kristus mani nav sūtījis kristīt, bet evaņģēliju sludināt, ne gudriem vārdiem, lai Kristus krusts nepaliktu bez satura.
18. Jo vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks.
19. Jo ir rakstīts: Es samaitāšu gudro gudrību un likšu kaunā prātnieku prātu. -
20. Kur paliek gudrie? Kur rakstu mācītāji? Kur šīs pasaules vārdu meistari? Vai tad Dievs nav pārvērtis pasaules gudrību ģeķībā?
21. Jo, kad pasaule ar savu gudrību Dievu Viņa gudrībā neatzina, tad Dievam labpatika izglābt ticīgos ar ģeķīgu sludināšanu.
22. Jūdi prasa zīmes, un grieķi meklē gudrību.
23. Bet mēs sludinām Kristu, krustā sistu, kas jūdiem apgrēcība un pagāniem ģeķība,
24. bet tiem, kas aicināti, tiklab jūdiem, kā grieķiem, Dieva spēks un Dieva gudrība.
25. Jo Dieva ģeķība ir gudrāka nekā cilvēki, un Dieva nespēks ir stiprāks nekā cilvēka.
26. Raugait, brāļi, savus aicinātos, nav tur taču daudz pasaules gudro, nav daudz vareno, nav daudz augsti dzimušo.
27. Bet, kas ģeķīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā gudros; un, kas nespēcīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā stipros;
28. un, kas pasaulē zems un nicināts un kas nav nekas, to Dievs ir izredzējis, lai iznīcinātu to, kas ir kas;
29. lai nekas, kas ir miesa, nelielās Dieva priekšā.
30. Pateicoties Viņam, esat jūs vienībā ar Kristu Jēzu, kas mums kļuvis par Dieva gudrību, par taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu,
31. lai būtu, kā ir rakstīts: kas lielās, tas lai lielās ar To Kungu.

1. Un tā arī es, pie jums nākdams, nenācu ar augstu valodu vai gudrību, nesdams jums Dieva liecību.
2. Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu.
3. Un es ierados pie jums nespēkā, bailēs un lielā nedrošībā.
4. Un mana runa un mana sludināšana nenotika pārliecinošos gudrības vārdos, bet gara un spēka izpausmē,
5. lai jūsu ticība nebūtu pamatota cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā.
6. Gudrību arī mēs sludinām, bet pilnīgajiem, ne šīs pasaules gudrību, ne arī šīs pasaules valdnieku gudrību, kas lemti iznīcībai,
7. bet mēs sludinām Dieva gudrību noslēpumā, apslēpto gudrību, ko Dievs paredzējis no mūžības laikiem, lai mūs celtu godā.
8. To nav atzinis neviens šīs pasaules valdnieks; jo, ja tie to būtu atzinuši, tad tie nebūtu krustā situši godības Kungu.
9. Bet tā ir, kā rakstīts: ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl. -
10. Mums Dievs to ir atklājis ar Savu Garu, jo Gars izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus.
11. Jo kurš cilvēks zina, kas ir cilvēkā, kā vien cilvēka gars, kas ir viņā. Tāpat arī neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars.
12. Bet mēs neesam dabūjuši pasaules garu, bet to Garu, kas nāk no Dieva, lai saprastu, ko Dievs mums dāvājis.
13. To mēs nerunājam ar cilvēcīgas gudrības vārdiem, bet ar vārdiem, ko Gars māca, garīgas lietas garīgi apsprieždami.
14. Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģekība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.
15. Garīgais cilvēks izdibina visas lietas, bet viņu pašu neviens neizdibina.
16. Jo kas ir atzinis Tā Kunga prātu, lai Viņam varētu dot padomu? Bet mums ir Kristus prāts.

1. Ar jums, brāļi, es nevarēju runāt kā ar garīgiem, bet kā ar miesīgiem cilvēkiem, kā ar bērniem Kristū.
2. Es jums devu pienu un ne smagu barību. To jūs nevarējāt panest, arī vēl tagad nevarat.
3. Jo jūs vēl esat miesīgi. Kamēr jūsu starpā naidis un ķildas, vai tad neesat miesīgi un vai nedzīvojat kā šīs pasaules cilvēki?
4. Jo, kad viens saka: es tuos pie Pāvila, bet otrs: es pie Apolla, - vai tad neesat miesīgi?
5. Kas tad ir Apolls, un kas ir Pāvils? Tik kalpi, ar kuru palīdzību jūs kļūvat ticīgi, ikviens tā, kā Tas Kungs viņam devis.
6. Es dēstīju, Apolls aplaistīja, bet Dievs deva spēku augšanai.
7. Tamdēļ nav cildināms ne dēstītājs, ne laistītājs, bet Dievs, kas audzē.
8. Dēstītājs un laistītājs - abi sader kopā un katrs dabūs savu algu, pēc sava darba.
9. Jo mēs esam Dieva darba biedri, jūs esat Dieva aramais tīrums, Dieva celtne.
10. Pēc Dieva dotās žēlastības es kā gudrs namdaris liku pamatu, bet cits ceļ uz tā ēku. Bet katrs lai pielūko, kā viņš to ceļ.
11. Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus.
12. Bet, ja kas ceļ uz šā pamata zeltu, sudrabu, dārgakmeņus, koku, sienu vai salmus,
13. katra darbs tiks redzams: tiesas diena to atklās, jo tā parādīsies ar uguni, un, kāds kura darbs ir, to uguns pārbaudīs.
14. Ja kāda darbs, ko tas uzcēlis, paliks, tas dabūs algu;
15. ja kāda darbs sadegs, tam būs jācieš, bet viņš pats tiks izglābts, bet tā kā caur uguni.
16. Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams un ka Dieva Gars jūsos mājā?
17. Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir svēts, tas jūs esat.
18. Lai neviens sevi nepieviļ! Ja kas jūsu starpā tur sevi par gudru šīs pasaules lietās, tam jātop ģeķim, lai tas kļūtu gudrs.
19. Jo šīs pasaules gudrība ir Dieva priekšā ģeķība. Jo ir rakstīts: Viņš satver gudros viņu viltībā,
20. un atkal: Tas Kungs pazīst gudro domas, ka tās ir tukšas. -
21. Tamdēļ neviens lai nelielās ar cilvēkiem. Jo viss ir jūsu.
22. Vai tas būtu Pāvils, vai Apolls, vai Kēfa, vai pasaule, vai dzīvība, vai nāve, vai tagadējās vai nākamās lietas, viss jums pieder.
23. Bet jūs piederat Kristum un Kristus Dievam.

1. Tā lai ikviens uz mums skatās kā uz Kristus kalpiem un Dieva noslēpumu namturiem.
2. No namturiem galvenām kārtām prasa, ka tie būtu uzticami.
3. Bet tā man ir maza lieta, ka jūs mani tiesājat vai kāda cilvēku tiesa; es neesmu arī pats sev tiesnesis.
4. Es gan nekā neapzinu, bet tādēļ vēl neesmu taisnots, mans tiesnesis ir Tas Kungs.
5. Tātad netiesājiet priekšlaikus, tiekāms Tas Kungs atnāks; Tas arī cels gaismā, kas bija apslēpts tumsībā un atklās siržu nodomus, un tad ikvienam būs sava uzslava no Dieva.
6. Bet to, brāļi, es esmu attiecinājis uz sevi un uz Apollu, jūsu labad, lai jūs pie mums mācāties nepacelties pār to, kas ir rakstīts, lai jūs viena cilvēka dēļ neuzpūšaties pret citu.
7. Ar ko tu esi pārāks? Kas tad tev ir, ko tu nebūtu saņēmis? Bet, ja tu esi saņēmis, kāpēc lepojies, it kā nebūtu saņēmis?
8. Jūs jau gan esat tapuši bagāti un sākuši valdīt bez mums. Kaut jūs valdītu, ka arī mēs ar jums kopā varētu valdīt.
9. Man šķiet, ka Dievs nolīcis mūs, apustuļus, par pēdējiem, it kā nāvei nolemtus. Jo mēs esam kļuvuši par izsmieklu pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem.
10. Mēs esam ģeķi Kristus dēļ, bet jūs gudri Kristū; mēs nespēcīgi, bet jūs stipri; jūs cienīti, bet mēs nicināti.
11. Līdz šai stundai mēs ciešam badu un slāpes, esam pliki un vajāti, bez pajumtes.
12. Un mēs grūti strādājam savām rokām. Mūs lamā, un mēs svētījam; mūs vajā, un mēs paciešam;
13. mūs zaimo, un mēs iepriecinām. Mēs esam kļuvuši kā par atkritumiem pasaulē, kājām minami visiem līdz šai dienai.
14. To rakstu jums, nevis jūs apkaunodams, bet pamācīdams kā savus mīlus bērnus.
15. Jebšu jums būtu desmit tūkstoši pamācītāju Kristū, tad tomēr jums nav daudz tēvu; jo es jūs esmu, evaņģēliju sludinādams, dzemdinājis Kristū Jēzū.
16. Tagad jūs pamācu: sekojiet manai priekšzīmei!
17. Tādēļ es pie jums sūtīju Timoteju, kas ir mans mīlais un uzticīgais bērns Tā Kunga darbā, tas jums atgādinās manus Kristus dotos noteikumus, kā es visur mācu katrā draudzē.
18. Daži uzpūtušies, es nenāksot pie jums.
19. Bet es drīz nāksu pie jums, kad tas būs Tā Kunga prāts, un gribu redzēt uzpūtušos - ne viņu vārdus, bet viņu spēku.
20. Jo Dieva valstība nav vārdos, bet spēkā.
21. Ko jūs gribat? Vai lai es pie jums nāku ar rīksti vai ar mīlestību un lēnprātību?

1. Stāsta par netiklību jūsu starpā un vēl par tādu, kāda nav sastopama pat pagānu starpā. Tur kāds dzīvo ar sava tēva sievu.
2. Un jūs vēl esat uzpūtušies, kur vajadzēja būt noskumušiem, lai tas, kas to darījis, tiktu izmests no jūsu vidus.
3. Kaut gan miesīgi tālumā, bet garā pie jums, es it kā klātbūdam esmu jau nolēmis par to, kas tā noziedzies:
4. ka mēs, jūs un mans gars, sanākam kopā Kunga Jēzus Vārdā
5. un viņu nododam ar mūsu Kunga Jēzus spēku sātanam miesas samaitāšanai, lai gars tiktu izglābts Tā Kunga dienā.
6. Jūsu lielīšanās nav laba. Vai nezināt, ka maz rauga saraudzē visu mīklu?
7. Izmēziet veco raugu, lai esat jauna mīkla! Jūs taču esat neraudzēti; jo arī mūsu Pashā jērs ir par mums upurēts - Kristus.
8. Tad svinēsim svētkus ne ar veco raugu, ne ar ļaunuma un netikumības raugu, bet ar skaidrības un patiesības neraudzētajām maizēm.
9. Es jums rakstīju savā vēstulē, lai nebiedrojaties ar netikļiem.
10. Es nedomāju - vispār ar šīs pasaules netiklajiem vai mantraušiem, vai laupītājiem, vai elku kalpiem; tad jau jums vajadzētu aiziet no šīs pasaules.
11. Bet es rakstīju jums nebiedroties ar tādu brāli, kas gan saucas par brāli, bet patiesībā ir netikls vai mantrausis, vai elku pielūdzējs, vai zaimotājs, vai dzērājs, vai laupītājs; ar tādu jums nebūs kopā pat ne ēst.
12. Kāda man daļa tos tiesāt, kas ārā? Vai jums nav jātiesā tie, kas iekšā?
13. Tos, kas ārā, Dievs sodīs. Izmetiet ārā ļauno no sava vidus!

1. Ja jums citam pret citu ir kāda sūdzība, vai tad jāgriežas pie netaisno tiesas un ne pie svēto tiesas?
2. Jeb vai jūs nezināt, ka svētie tiesās pasauli? Ja tad nu jūs esat pasaules tiesneši, vai tad jūs nebūtu cienīgi iztiesāt vismazākās lietas?
3. Vai nezināt, ka mēs tiesāsim eņģelus? Kamdēļ tad gan nevarētu iztiesāt laicīgās lietas?
4. Ja jums ir sūdzības par laicīgām lietām, vai tad jūs ieceļat tādus par tiesnešiem, kas nav cienīti draudzē?
5. To es saku jums par apkaunošanu. Vai tad jūsu vidū nebūtu neviena prātīga vīra, kas brāļu starpā varētu tiesu spriest?
6. Bet brālis iet tiesāties ar brāli, un tad vēl pie neticīgajiem.
7. Jau tā nav laba lieta, ka jūsu starpā vispār tiesājas. Kādēļ jūs labāk nepaciešat netaisnību? Kādēļ jūs labāk nepanesat pārestību?
8. Bet jūs darāt netaisnību un pārestību un to vēl brāļiem.
9. Jeb vai jūs nezināt, ka netaisni neiemantos Dieva valstību? Nepievilieties! Ne netikli, ne elku kalpi, ne laulības pārkāpēji, ne malaki, ne vīriešu piegulētāji,
10. ne zagļi, ne mantrauši, ne dzērāji, ne zaimotāji, ne laupītāji neiemantos Dieva valstību.
11. Un daži no jums bija tādi. Bet jūs esat nomazgāti, jūs esat svēti kļuvuši, jūs esat taisnoti Kunga Jēzus Kristus Vārdā un mūsu Dieva Garā.
12. Viss man ir atļauts, bet ne viss der. Viss man ir atļauts, bet nekas nedrīkst mani kalpināt.
13. Barība vēderam, un vēders barībai. Bet Dievs abus iznīcinās. Miesa nav netiklībai, bet Tam Kungam, un Tas Kungs miesai.
14. Dievs ir To Kungu uzmodinājis, un Viņš uzmodinās arī mūs ar Savu spēku.
15. Vai nezināt, ka jūsu miesas ir Kristus locekļi? Vai tad lai es padaru Kristus locekļus par netikles locekļiem? Nemūžam ne!
16. Jeb vai nezināt, ka tas, kas biedrojas ar netikli, ir viena miesa ar to? Ir sacīts: tie abi būs viena miesa. -
17. Bet, kas turas pie Tā Kunga, ir viens gars ar Viņu.
18. Sargaities no netiklības! Katrs cits grēks, ko cilvēks dara, paliek ārpus miesas, bet, kas netiklības grēku dara, grēko pie savas paša miesas.
19. Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem?
20. Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!

1. Bet attiecībā uz to, ko man rakstījāt, - cilvēkam ir labi sievu neaizskart.
2. Bet netiklības novēršanas labā lai katram ir sava sieva un katrai sievai savs vīrs.
3. Vīrs lai izpilda savu pienākumu pret sievu un sieva pret vīru.
4. Sievai nav noteikšana par savu miesu, bet vīram; un tāpat vīram nav noteikšana par savu miesu, bet sievai.
5. Neatraujieties viens otram, kā vien uz kādu laiku pēc pašu vienošanās, lai atrastu laiku Dieva lūgšanai, un tad turieties atkal kopā, lai sātans jūs nekārdinātu jūsu nesavaldības dēļ.
6. Bet to es saku piekāpdamies un ne pavēlēdams.
7. Bet es gribētu, lai visi cilvēki būtu kā es; tomēr tur katram ir sava Dieva dota dāvana, vienam tāda, otram citāda.
8. Bet neprecētiem un atraidnēm es saku: ir labi, ja tie paliek tādi kā es.
9. Bet, ja tie nevar atturēties, tad lai dodas laulībā, jo labāk iedoties laulībā nekā kaist kārībā.
10. Bet laulātiem es pavēlu, tomēr ne es, bet Tas Kungs: sievietei nešķirties no vīra,
11. un, ja tā ir atšķīrusies, tad tai palikt neprecētai vai izlīgt ar savu vīru; un vīram neatstumt sievu.
12. Bet pārējiem saku es, ne Tas Kungs: ja kādam brālim ir neticīga sieva un tā vēlas ar viņu kopā dzīvot, tad viņam to nebūs atstumt.
13. Un, ja kādai sievietei ir neticīgs vīrs un tas vēlas ar viņu kopā dzīvot, tad viņai to nebūs atstumt.
14. Jo neticīgais vīrs ir svētīts caur sievu, un neticīgā sieva ir svētīta caur vīru; jo citādi jūsu bērni būtu nešķīsti, bet tagad tie ir svēti.
15. Ja neticīgais šķiras, lai tas šķiras; tādā gadījumā brālis vai māsa nav saistīti; jo uz mieru Dievs mūs ir aicinājis.
16. Kā tu, sieva, zini, vai varēsi izglābt savu vīru? Jeb kā tu, vīrs, zini, vai varēsi izglābt savu sievu?
17. Tik katrs lai dzīvo tā, kā Tas Kungs tam piešķīris viņa daļu un kā Dievs kuru ir aicinājis. To es tā noteicu visās draudzēs.
18. Ja kāds aicināts, būdams apgraizīts, lai to neslēpj. Ja kāds aicināts kā neapgraizīts, lai netiek apgraizīts.
19. Apgraizīšana vai neapgraizīšana par sevi nav nekas, bet galvenais ir Dieva baušļu pildīšana.
20. Ikviens lai paliek tai stāvoklī, kurā tas aicināts.
21. Ja esi aicināts, vergs būdams, neskumsti par to! Bet, ja vari kļūt brīvs, tad labāk kļūsti.
22. Jo, kas ir aicināts par Tā Kunga mācekli, vergs būdams, tas ir Tā Kunga atbrīvots; tāpat, ja kas aicināts, brīvs būdams, tas ir Kristus vergs.
23. Jūs esat dārgi atpirkti, netopiet par cilvēku vergiem.
24. Katrs, brāli, lai paliek tai stāvoklī Dieva priekšā, kurā tas aicināts.
25. Bet, kas attiecas uz jaunavām, tur man nav mūsu Kunga pavēles; es izsaku tikai savas domas kā tāds, kam Tas Kungs piešķīris Savā žēlastībā uzticību.
26. Tā man šķiet, ka tagadējā bēdu laikā ir cilvēkam labi palikt tāpat.
27. Ja esi jau saistījies ar sievu, nemeklē šķiršanos; ja esi bez sievas, nemeklē sievu.
28. Bet, ja tu arī dodies laulībā, tas nav grēks, un, ja jaunava dodas laulībā, tā negrēko; tādiem savas miesas bēdas gan būs, bet es jūs gribētu saudzēt.
29. Bet to, brāli, es saku: laiks ir īss. Tādēļ turpmāk precētie lai ir kā neprecēti;
30. un kas raud, kā tādi, kas neraud; un kas priecājas, kā tādi, kas nepriecājas; un kas pērk, kā tādi, kas to negrib paturēt;
31. un kas šo pasauli lieto, kā tādi, kas to nelieto, jo šīs pasaules kārtība paiet.
32. Bet es gribu, ka jūs būtu bez zūdišanās. Neprecētais rūpējas par Tā Kunga lietām, kā patikt Tam Kungam.
33. Bet precētais rūpējas par pasaules lietām, kā patikt sievietei: viņa sirds ir dalīta.
34. Tāpat neprecētā un jaunava rūpējas par Tā Kunga lietām, lai būtu svēta miesā un garā; bet precētā rūpējas par pasaules lietām, lai patiktu vīram.
35. To es saku jums pašiem par labu, ne it kā gribēdams jums apmest cilpu, bet ka jūs godīgi dzīvojat

un pie Tā Kunga turaties bez mitēšanās.

36. Bet, ja kam šķiet, ka tas nodara pārēstību savai jaunavai, ja tā paliek pāri par gadiem, un ja tam tā jānotiek, lai viņš dara, kā grib; viņš negrēko; lai tie iedodas laulībā.

37. Bet, kas ir noteikts savā sirdī un kam nav vajadzības, bet ir pietiekoši gribasspēka un arī sirdī nolēmis paturēt savu jaunavu neprecētu, tas dara labi.

38. Tātad, kas savu jaunavu izprecina, dara labi, bet, kas neizprecina, dara labāk.

39. Sieva ir saistīta, kamēr viņas vīrs dzīvo. Bet, ja vīrs ir miris, tad viņa ir brīva un var apprecēties, ar ko vēlas, bet tikai turoties pie Tā Kunga.

40. Bet svētīgāka, pēc manām domām, tā ir, ja tā paliek tāpat. Es domāju, ka arī man ir Dieva Gars.

1. Bet kas attiecas uz elku upuriem, mēs zinām, ka mums visiem ir atziņa. Atziņa dara uzpūtīgus, bet mīlestība ceļ.
2. Ja kas domā ko atzinis, tas nav vēl tā atzinis, kā pienākas.
3. Bet, ja kas Dievu mīl, to Dievs ir atzinis.
4. Attiecībā uz elku upuru gaļas ēšanu mēs zinām, ka nav neviena elka pasaulē un ka nav cita Dieva kā viens vienīgs.
5. Lai gan ir tā saucamie dievi vai debesīs, vai zemes virsū - jo dievu un kungu ir daudz,
6. bet mums ir tik viens Dievs, Tēvs, no kura visas lietas un kurš ir mūsu ilgu mērķis; un tik viens Kungs, Jēzus Kristus, caur kuru visas lietas, arī mēs caur Viņu.
7. Bet ne visos ir atziņa. Bet daži, līdz šim vēl pieraduši pie elkiem, uzskata to, ko viņi ēd, par elku upuri, un tas apgāna viņu jau tā vājo sirdsapziņu.
8. Ēdiens mūs netuvinās Dievam; ne mēs esam sliktāki neēzdami, nedz labāki ēzdami.
9. Bet pielūkojiet, ka šī jūsu brīvība netop vājajiem par piedauzību.
10. Jo, ja kas redzēs tevi, kam ir atziņa, elku namā pie galda sēžam, vai tad sirdsapziņa nepamudinās to, kas ir vājš, piedalīties elku upuru mielastā?
11. Tavas atziņas dēļ pazūd tas, kas vājš ticībā, brālis, par kuru Kristus ir miris.
12. Bet, ja jūs tā pret brāļiem apgrēkojaties un ievainojat viņu sirdsapziņu, tad jūs grēkojat arī pret Kristu.
13. Tādēļ, ja ēdiens ir manam brālim par apgrēcību, tad es nemūžam gaļu neēdīšu, lai savu brāli neapgrēcinātu.

1. Vai es neesmu svabads? Vai es neesmu apustulis? Vai es neesmu Jēzu, mūsu Kungu, redzējis? Vai jūs neesat mans darbs mūsu Kungā?
2. Ja es citiem neesmu apustulis, tad jums gan, jo jūs esat mana apustuļa amata zīmogs mūsu Kungā.
3. Tas ir mans attaisnojums pret maniem apsūdzētājiem.
4. Vai mums nav tiesības ēst un dzert?
5. Vai mums nav tiesības kādu māsu ņemt par sievu un ar to kopā ceļot, kā to dara citi apustuļi, arī Tā Kunga brāļi un Kēfa.
6. Jeb vai tikai man un Barnabam vien nebūtu tiesības nestrādāt?
7. Kas tad iet karā ar savu maizi? Kas dēsta vīnadārzu un neēd tā augļus? Jeb kas gana lopus un nebauda viņu piena?
8. Vai es to runāju tikai pēc cilvēku domām? Jeb vai to nesaka arī pati bauslība?
9. Jo Mozus bauslībā rakstīts: tev nebūs vēršim, kas min labību, purnu aizsiet. - Vai tad Dievs te runā par vēršiem?
10. Vai Viņš to nesaka mūsu dēļ? Jo mūsu dēļ taču ir rakstīts: arājam jāar cerībā, kūlējam jākul cerībā, ka tam tiks sava daļa. -
11. Ja mēs esam jums sējuši garīgo sēklu, vai tad tā liela lieta, ka saņemam jūsu laicīgos augļus?
12. Ja citiem ir tiesības uz jūsu mantu, vai tad ne vairāk mums? Bet mēs šās tiesības neesam lietojuši, mēs visu panesam, lai Kristus evaņģēlijam nerastos kavēkļi ceļā.
13. Vai nezināt, ka tie, kas kalpo svētnīcā, pārtiek no svētnīcas, un kas apkalpo altāri, saņem savu daļu no altāra?
14. Tāpat arī Tas Kungs ir noteicis evaņģēlija sludinātājiem pārtikt no evaņģēlija.
15. Bet es to visu neesmu izlietojis. Un es jums to nerakstu, lai to attiecinātu uz mani. Es gribu labāk mirt; to, ar ko es lepojos, man neviens neatņems.
16. Jo, kad es sludinu evaņģēliju, tad man nav ko lepoties; jo man tas jādara. Vai man, ja es nesludinātu evaņģēliju!
17. Jo, ja es to labprātīgi daru, tad man ir alga; bet, ja uz pavēli, tad esmu tikai amata izpildītājs.
18. Kas tad ir mana alga? Ka es sludinu evaņģēliju bez maksas un nelietoju savas tiesības, ko man dod evaņģēlija sludināšana.
19. Jo, nebūdams atkarīgs ne no viena, es brīvprātīgi paliku visiem par kalpu, lai pēc iespējas daudzus mantotu.
20. Jūdiem esmu tapis kā jūds, lai mantotu jūdus; tiem, kas zem bauslības, esmu tapis kā tāds, kas stāv zem bauslības, pats nebūdams zem bauslības, lai mantotu tos, kas stāv zem bauslības.
21. Tiem, kas bez bauslības, esmu tapis kā tāds, kas bez bauslības, kaut patiesībā nebūdams bez Dieva bauslības, bet stāvēdams Kristus bauslībā, lai mantotu tos, kas bez bauslības.
22. Vājajiem esmu tapis kā vājš, lai mantotu vājos; visiem esmu tapis viss, lai katrā gadījumā kādus izglābtu.
23. Bet to visu es daru evaņģēlija dēļ, lai man būtu daļa pie tā.
24. Vai nezināt, ka skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū goda algu. Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat.
25. Kas piedalās sacīkstēs, tas ir atturīgs visā, viņi tāpēc, lai dabūtu iznīcīgu vainagu, bet mēs neiznīcīgu.
26. Tātad es skrienu ne kā uz ko nezināmu, es cīnos ne kā gaisu sizdams.
27. Bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādam, pats neklūstu atmetams.

1. Brāļi, es gribu jums atgādināt, ka mūsu tēvi ir visi bijuši apakš padebeša un visi gājuši caur jūru,
2. un visi padebesī un jūrā uz Mozu kristīti,
3. un visi baudījuši to pašu garīgo barību,
4. un visi dzēruši to pašu garīgo dzērienu, jo tie dzēra no garīgās klints, kas tiem gāja līdzī, bet šī klints bija Kristus.
5. Bet uz lielāko daļu no viņiem Dievam nebija labs prāts, tie ir izdeldēti tuksnesī.
6. Tas ir noticis mums par brīdināšanas zīmi, lai mēs neiekārojam ļaunu, kā tie darījuši.
7. Netopiet arī par elku kalpiem kā daži no tiem, kā ir rakstīts: tauta apsēdās ēst un dzert un tad piecēlās un sāka diet. -
8. Arī nepadosimies netiklībai, kā daži no tiem darījuši un krita vienā dienā divdesmit trīs tūkstoši.
9. Nekārdināsim To Kungu, kā daži no tiem darījuši un gāja bojā no čūskām.
10. Nekurniet, kā daži no tiem ir kurnējuši un maitātāja nomaitāti.
11. Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika beigām.
12. Tādēļ, kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt.
13. Jūs piemeklējis vēl tikai cilvēcis pārbaudījums; Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.
14. Tādēļ, mani mīlie, bēdziet no elku dievu kalpošanas!
15. Es runāju kā ar sapratīgiem cilvēkiem. Spriediet paši par maniem vārdiem.
16. Svētības biķeris, ko mēs svētijam, vai tas nav savienošanās ar Kristus asinīm? Maize, ko laužam, vai tā nav savienošanās ar Kristus miesu?
17. Jo, kā ir viena maize, tā mēs daudzi esam viena miesa, jo mēs visi esam šīs vienas maizes dalībnieki.
18. Uzlūkojiet pēc miesas Israēlu! Vai tie, kas piedalās upura ēšanā, nestāv kopībā ar altāri?
19. Bet ko es saku? Vai ka elku upuris ir kas? Jeb ka elks ir kas?
20. Bet, ko tie upurē, tie upurē ļauniem gariem un ne Dievam. Bet es negribu, ka jums būtu kopība ar ļauniem gariem.
21. Jūs nevarat dzert Tā Kunga biķeri un ļauno garu biķeri. Jūs nevarat būt Tā Kunga galda un ļauno garu galda dalībnieki.
22. Jeb vai gribam To Kungu izaicināt? Vai tad mēs esam stiprāki par Viņu?
23. Viss ir atļauts, bet ne viss der. Viss ir atļauts, bet ne viss ceļ draudzi.
24. Neviens lai nemeklē savu paša, bet citu labumu!
25. Visu, ko pārdod skārņos, ēdiet, nekā nepētīdami sirdsapziņas dēļ!
26. Jo: Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to pilda. -
27. Ja kāds no neticīgajiem jūs aicina viesos un jūs gribat iet, tad ēdiet visu, ko jums ceļ priekšā, nekā nepētīdami sirdsapziņas dēļ.
28. Bet, ja kas jums saka: tā ir upuru gaļa, - tad neēdiet, viņa dēļ, kas jums to teicis, un sirdsapziņas dēļ.
29. Es nedomāju tavu, bet viņa sirdsapziņu. Jo kāpēc sveša sirdsapziņa lai tiesātu manu brīvību?
30. Ja es ar pateicību baudu, kāpēc tad topu zaimots par to, par ko es pateicos?
31. Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu.
32. Esiet nevainojami kā jūdu, tā grieķu starpā un Dieva draudzē.
33. Gluži kā arī visās lietās mēģinu tīkams būt visiem, nevis savu, bet daudzu citu labumu meklēdams, lai tie taptu izglābti!

1. Dzenieties man pakaļ tā, kā es Kristum!
2. Bet par to es jūs slavēju, ka jūs vienmēr mani pieminat un turat tās mācības, ko es esmu jums uzticējis.
3. Bet es gribu, lai jūs ņemtu vērā, ka ikkatra vīra galva ir Kristus, bet sievas galva ir vīrs, bet Kristus galva ir Dievs.
4. Katrs vīrs, kas Dievu lūdz vai runā kā pravietis ar apsegtu galvu, apkauno savu galvu.
5. Bet katra sieva, kas ar neapsegtu galvu lūdz Dievu vai runā kā praviete, dara kaunu savai galvai, jo tā ir tāpat kā apcirsta.
6. Ja sieva neaizsedzas, tad lai tā arī apcērpas. Bet, tā kā tas sievai ir par kaunu, ka tā ir apcirsta vai noskūta, tad lai tā aizsedzas.
7. Bet vīram nebūs galvu aizsegt, jo tas ir Dieva godības attēls un atspulgs; bet sieva ir vīra godības atspulgs.
8. Jo vīrs nav no sievas, bet sieva no vīra.
9. Jo vīrs nav radīts sievas dēļ, bet sieva vīra dēļ.
10. Tāpēc sievai jābūt galvā pilnvaras zīmei eņģeļu dēļ.
11. Tomēr ne vīrs ir kas bez sievas, ne sieva bez vīra mūsu Kungā.
12. Jo, it kā sieva ir no vīra, tāpat ir arī vīrs no sievas; bet tas viss ir no Dieva.
13. Spriediet paši: vai pieklājas sievai neaizsegta Dievu lūgt?
14. Vai pati daba nerāda jums, ka gari mati ir vīram par negodu.
15. Bet, ja sievai gari mati, tad tas viņai par godu. Jo mati viņai doti par apsegu.
16. Bet, ja kāds tur grib tiepties, mēs nepazīstam tādu ieražu, Dieva draudzes arī ne.
17. Bet, aizrādīdams uz vienu lietu, es jūs nevaru slavēt: jūsu sanāksmes nenāk jums par labu, bet par ļaunu.
18. Vispirms es dzirdu, ka jūsu draudzes sanāksmēs notiekot šķelšanās, ko es pa daļai arī ticu.
19. Novirzieniem arī jābūt, lai taptu redzami jūsu starpā ticībā rūdītie.
20. Kad jūs sanākat kopā, tad nav iespējams turēt Tā Kunga mielastu.
21. Jo, mielastam notiekot, katrs steidzas paņemt savu paša ēdienu, un tā cits paliek neēdis, cits piedzeras.
22. Vai tad jums nav māju, kur varat ēst un dzert? Jeb vai jūs Dieva draudzi nicinājat un apkaunojat tos, kam nav nekā? Ko lai jums saku? Vai lai jūs slavēju? Šinī lietā es jūs nevaru slavēt.
23. Jo no Tā Kunga es esmu saņēmis, ko arī jums mācīju: ka Tas Kungs tanī naktī, kad tas tapa nodots,
24. ņēma maizi, pateicās, pārlauza un sacīja: ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota; to dariet Mani pieminēdami, -
25. tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena un sacīja: šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs. To dariet, ciktārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami.
26. Ciktārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk.
27. Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzies pret Tā Kunga miesu un asinīm.
28. Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera.
29. Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu.
30. Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu un diezgan daudz ir mirušu.
31. Ja mēs paši sevi pārbaudītu, tad netiktu sodīti.
32. Bet sodīdams Tas Kungs grib mūs pārmācīt, lai ar pasauli netopam pazudināti.
33. Tāpēc, mani brāļi, kad jūs sanākat uz mielastu, tad gaidait cits uz citu.
34. Ja kas ir izsalcis, lai paēd mājās, ka jūsu sanāksme nav jums par sodu. Visu pārējo noteikšu, kad ieradīšos pie jums.

1. Brāļi, es negribu, ka jūs esat neskaidrībā par garīgajām dāvanām.
2. Jūs zināt, kā jūs, kad vēl bijāt pagāni, vilktin vilka pie mēmajiem elkiem.
3. Tādēļ es jums saku: neviens, kas runā Dieva Garā, neteiks: nolādēts lai ir Jēzus, - un neviens nevar teikt: Kungs ir Jēzus, - kā vien Svētajā Garā.
4. Ir dažādas dāvanas, bet viens pats Gars;
5. ir dažādas kalpošanas, bet viens pats Kungs;
6. ir dažādi spēki, bet viens pats Dievs, kas dod visas spējas visiem.
7. Bet ikvienam ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību.
8. Citam Gars dod gudrības runu, citam atziņas runu, tas pats Gars.
9. Citam dota ticība tai pašā Garā; citam dāvanas dziedināt tai pašā vienā Garā;
10. citam spēki brīnumus darīt, citam pravietot, citam garu pazišana, citam dažādas mēles un citam mēļu tulkošana.
11. Visu to padara viens un tas pats Gars, piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams.
12. Jo, kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi daudzie miesas locekļi kopā ir tomēr viena miesa, tā arī Kristus.
13. Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu, gan jūdi, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie; un mēs visi esam dzirdināti ar vienu Garu.
14. Jo arī miesa nesastāv no viena, bet no daudziem locekļiem.
15. Ja kāja sacītu: tā kā es neesmu roka, es nepiederu pie miesas, - tomēr tā pieder pie miesas.
16. Un, ja auss sacītu: tā kā es neesmu acs, tad es nepiederu pie miesas, - tomēr tā pieder pie miesas.
17. Ja visa miesa būtu acs, kur paliktu dzirde? Ja visa miesa būtu dzirde, kur paliktu oža?
18. Bet Dievs locekļus ir nolīcis miesā ikvienu savā vietā, kā Viņš gribēja.
19. Bet, ja tie visi būtu tikai viens loceklis, kur paliktu miesa?
20. Bet tagad ir gan daudz locekļu, bet viena miesa.
21. Acs nevar sacīt rokai: man tevis nevajag, - vai atkal galva nevar sacīt kājām: man jūsu nevajag.
22. Bet taisni tie miesas locekļi, kas liekas esam nespēcīgākie, ir sevišķi vajadzīgi.
23. Bet, kas mums miesā izliekas mazāk cienījams, tos mēs ietērpjam sevišķā godā; un mūsu nepieklājīgie locekļi dabū sevišķu godu. Bet pieklājīgajiem tas nav vajadzīgs.
24. Bet Dievs miesu ir tā sastādījis, ka mazāk cienītam loceklim piešķīris lielāku cieņu,
25. lai neceltos miesā šķelšanās, bet locekļi satiecīgi gādātu cits par citu.
26. Un, kad viens loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdzī; vai, kad viens loceklis top godāts, tad visi locekļi priecājas līdzī.
27. Bet jūs esat Kristus miesa un katrs par sevi locekļi.
28. Un dažus Dievs draudzē ir iecēlis, pirmkārt, par apustuļiem, otrkārt, par praviešiem, treškārt, par mācītājiem, tad devis spēkus brīnumus darīt, tad dāvanas dziedināt, sniegt palīdzību, vadīt un runāt dažādās mēlēs.
29. Vai tad visi ir apustuļi? Vai visi ir pravieši? Vai visi ir mācītāji? Vai visi ir brīnumu darītāji?
30. Vai visiem ir dāvanas dziedināt? Vai visi runā mēlēs? Vai visi tās var iztulkot?
31. Bet dzenieties pēc vislielākajām dāvanām, un es jums rādīšu vēl pārāku ceļu.

1. Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis.
2. Un, ja es pravietotu un ja es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu pilnīga ticība, ka varētu kalnus pārceļt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas.
3. Un, ja es visu savu mantu izdalītu nabagiem un nodotu savu miesu, lai mani sadedzina, bet man nebūtu mīlestības, tad tas man nelīdz nenieka.
4. Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir laipna, tā neskauž, mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga.
5. Tā neizturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaistas, tā nepiemin ļaunu.
6. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību.
7. Tā apklāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu.
8. Mīlestība nekad nebeidzas, pravietošana beigsies, valodas apklusīs, atziņa izbeigsies.
9. Jo nepilnīga ir mūsu atziņa un nepilnīga mūsu pravietošana.
10. Bet, kad nāks pilnība, tad beigsies, kas bija nepilnīgs.
11. Kad biju bērns, es runāju kā bērns, man bija bērna tieksmes un bērna prāts, bet, kad kļuva vīrs, tad atmetu bērna dabu.
12. Mēs tagad visu redzam mīklaini, kā spogulī, bet tad vaigu vaigā; tagad es atzīstu tik pa daļai, bet tad atzīšu pilnīgi, kā es pats esmu atzīts.
13. Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šās trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība.

1. Dzenieties pēc mīlestības, tiecieties pēc garīgajām dāvanām, sevišķi lai jūs varētu pravietot.
2. Jo, kas runā mēlēs, tas nerunā cilvēkiem, bet Dievam; jo neviens to nesaprot, viņš garā runā noslēpumus.
3. Bet, kas pravieto, tas runā cilvēku celšanai, pamudināšanai un iepriecināšanai.
4. Kas runā mēlēs, tas ceļ pats sevi; bet, kas pravieto, tas ceļ draudzi.
5. Es gribētu, ka jūs visi varētu runāt mēlēs, bet vēl vairāk, ka jūs pravietotu. Jo tas, kas pravieto, ir lielāks nekā mēlēs runātājs, ja pēdējais nesniedz paskaidrojumu, lai draudze tiktu celta.
6. Ja es, brāļi, nāktu pie jums, mēlēs runādams, ko tas jums palīdzētu, ja es nesludinātu jums, nesdams vai atklāsmi, vai atziņu, vai pravietojumu, vai mācību?
7. Tas tāpat kā ar nedzīviem instrumentiem, vai tā būtu stabule vai cītara, kas izdod skaņas; ja to skaņas nevarētu izšķirt, kā lai saprastu stabules vai cītaras spēli?
8. Un, ja taure izdod neskaidru skaņu, kas tad gatavosies karam?
9. Tāpat arī, ja jūs ar savu mēli neteiksīt skaidrus vārdus, kā lai saprot runāto? Jūs būsit vējā runājuši.
10. Pasaulē, kā zināms, ir daudz dažādu valodu, un nav nekā bez valodas.
11. Un, ja es kādu valodu nesaprotu, tad es būšu runātājam svešinieks, un runātājs būs man svešinieks.
12. Tā kā jums ir tieksmes pēc garīgajām dāvanām, tad rūpējieties, ka esat bagāti ar dāvanām, ar kurām varat celt draudzi.
13. Tādēļ, kas mēlēs runā, lai lūdz Dievu, ka viņš to var arī izskaidrot.
14. Jo, kad es, mēlēs runādams, lūdzu Dievu, tad mans gars gan lūdz, bet mans prāts paliek neauglīgs.
15. Kā tad tas patiesībā ir? Es taču gribu Dievu lūgt garā, bet gribu lūgt arī ar prātu; es gribu dziedāt garā, bet gribu dziedāt arī ar prātu.
16. Ja tu garā slavē Dievu, kā gan vienkāršais draudzes loceklis pēc tavas pateicības varēs sacīt savu āmen? Jo viņš nesaprot, ko tu runā.
17. Varbūt tava pateicība ir laba, bet tā citu necel.
18. Es pateicos savam Dievam, es vairāk nekā jūs visi runāju mēlēs.
19. Bet draudzē es gribu labāk piecus sapratīgus vārdus runāt, lai citus pamācītu, nekā desmit tūkstošu vārdu mēlēs.
20. Brāļi, netopiet bērni saprašanā, bet esiet mazi bērni ļaunumā, bet saprašanā topiet pieauguši.
21. Bauslībā rakstīts: svešās mēlēs un ar svešu cilvēku lūpām Es runāšu uz šo tautu, un tomēr tā Man neklausīs, saka Tas Kungs.
22. Tā mēles nav par zīmi ticīgajiem, bet neticīgajiem, bet pravietošana nav neticīgajiem, bet ticīgajiem.
23. Ja visa draudze sanāktu kopā un visi runātu mēlēs, un ienāktu svešinieki vai neticīgi, vai tie neteiks, ka esat prātu zaudējuši?
24. Bet, ja visi pravieto un ienāk iekšā neticīgs vai svešinieks, visi viņu ved pie atzīšanas, visi spriež pār viņu.
25. Un viņa apslēptās sirds domas nāk zināmas, un tā viņš kritīs uz sava vaiga un apliecinās, ka tiešām Dievs ir jūsu vidū.
26. Kā tad nu būs, brāļi? Kad jūs sanākat kopā, katram ir kaut kas, vai psalms, vai mācība, vai atklāsme, vai mēles, vai mēļu izskaidrošana, viss lai notiek celšanai.
27. Un, ja mēlēs runā, tad lai uzstājas divi, ja daudz, trīs, un cits pēc cita un viens lai tulko.
28. Un, ja nav tulkotāja, tad lai tie cieš klusu draudzē un lai runā tik sev un Dievam.
29. Bet pravieši lai runā divi vai trīs, un citi lai apspriež.
30. Bet, ja kādam citam, kas tur sēd, nāk atklāsme, tad pirmais lai cieš klusu.
31. Jo jūs pēc kārtas varat visi pravietot, lai visiem būtu pamācība un pamudinājums.
32. Praviešu gari praviešiem klausā.

33. Jo Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs.

34. Sievas lai draudzes sapulcēs cieš klusu, kā tas parasts visās ticīgo draudzēs; jo tām nav atļauts runāt, bet jābūt paklausīgām, kā arī bauslība nosaka.

35. Bet, ja tās grib ko zināt, lai prasa mājās saviem vīriem; jo sievai ir par kaunu runāt draudzes sapulcē.

36. Vai tad Dieva vārds ir no jums izgājis? Jeb vai tas pie jums vien ir nācis?

37. Kas sevi tur par pravieti vai gara cilvēku, tam jāatzīst, ka tas, ko es jums rakstu, ir Tā Kunga pavēle.

38. Bet, ja kāds to neatzīst, tas paliek neatzīts.

39. Tātad, brāļi, tiecieties pravietot, neliedziet arī runāšanu mēlēs.

40. Bet viss lai notiek pieklājīgi un kārtīgi.

1. Brāļi, es jums atgādinu evaņģēliju, ko jums jau esmu pasludinājis, ko jūs esat dabūjuši un kurā jūs arī stāvat,
2. kas jums arī dod pestīšanu, ja jūs to paturat tādā veidā, kā es jums to pasludināju; citādi jūs būtu velti kļuvuši ticīgi.
3. Jo es jums vispirms esmu mācījis, ko es pats saņēmu, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem pēc rakstiem
4. un ka Viņš aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies pēc rakstiem,
5. un ka Viņš ir parādījies Kēfam, pēc tam tiem divpadsmit.
6. Pēc tam Viņš ir parādījies vairāk kā pieci simti brāļiem vienā reizē, no kuriem daudzi ir vēl dzīvi, bet citi jau miruši.
7. Pēc tam Viņš ir parādījies Jēkabam, tad visiem apustuļiem.
8. Kā pašam pēdējam Viņš parādījās arī man kā kādam nelaikā dzimušam.
9. Jo es esmu mazākais apustuļu starpā un neesmu cienīgs, ka mani sauc par apustuli, tādēļ ka es vajāju Dieva draudzi.
10. Bet no Dieva žēlastības es esmu, kas es esmu, un Viņa man dāvētā žēlastība nav bijusi veltīga, es esmu vairāk par viņiem visiem strādājis, tomēr ne es, bet Dieva žēlastība, kas ir ar mani.
11. Lai vai es, vai viņi, tā mēs sludinām, un tā jūs esat kļuvuši ticīgi.
12. Ja tad par Kristu sludina, ka Viņš ir augšāmcēlies no miroņiem, kā tad daži jūsu starpā saka, ka neesot miroņu augšāmcelsšanās?
13. Ja nav miroņu augšāmcelsšanās, tad arī Kristus nav augšāmcēlies.
14. Un, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga jūsu ticība.
15. Tad jau mēs būtu Dieva viltus liecinieki, jo mēs esam liecinājuši pret Dievu, ka Viņš Kristu ir uzmodinājis, bet Viņš to nebūtu uzmodinājis, ja jau nav miroņu augšāmcelsšanās.
16. Jo, ja mirušie netop uzmodināti, tad arī Kristus nav uzmodināts.
17. Un, ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos.
18. Tad arī tie ir pazuduši, kas Kristū aizmiguši.
19. Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki.
20. Bet nu Kristus ir uzmodināts no miroņiem, Viņš kā pirmais no mirušajiem.
21. Jo, kā caur cilvēku nāve, tā arī caur cilvēku miroņu augšāmcelsšanās.
22. Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti.
23. Bet ikviens savā kārtā: vispirms Kristus, pēc tam tie, kas Kristum pieder Viņa atnākšanas dienā.
24. Un tad nāk gals, kad Viņš nodod Valstību Dievam un Tēvam, kad Viņš būs iznīcinājis katru valdību, varu un spēku.
25. Jo Viņam vajag valdīt, tiekāms Viņš noliek visus ienaidniekus Sev zem kājām.
26. Kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta nāve.
27. Jo Tas Viņam ir visu nodevis zem Viņa kājām; bet, kad saka: viss Viņam nodots, - tad, protams, izņemot To, kas Viņam visu nodevis.
28. Bet, kad Viņam viss būs nodots, tad arī Dēls pats pakļausies Tam, kas Viņam visu nodevis, lai Dievs būtu viss iekš visa.
29. Ko tad tie darīs, kas liekas kristīties par mirušajiem? Ja jau mirušie augšām necelsies, kam tad kristīties par viņiem?
30. Kādēļ arī mēs ik brīdi esam briesmās?
31. Es mirstu ik dienas, tik tiešām, ka jūs, brāļi, esat mans gods Kristū Jēzū, mūsu Kungā.
32. Ja es, tikai mirstīgs cilvēks būdams, esmu Efezā cīnījies ar plēsīgiem zvēriem, kāds labums man tur būtu? Ja mirušie neceļas augšām, tad: ēdīsim un dzersim, jo rīt mēs mirsim. -
33. Nepievilieties. Ļauna sabiedrība samaitā labus tikumus.
34. Esiet skaidrā prātā un negrēkojiet; jo daži Dievu nemaz nepazīst, to es jums saku par kaunu.
35. Bet varbūt kāds sacīs: kā tad mirušie uzcelsies, kādā miesā tie nāks?
36. Tu nesapraša! Ko tu sēj, tas netop dzīvs, ja tas nav miris.

37. Tu nesēj miesu, kas vēl taps, bet tikai graudu, vai tas būtu kviešu vai kādas citas sēklas grauds.
38. Bet Dievs tam dod miesu kādu gribēdams un ikkatri sēklai savu īpatnēju.
39. Ne visas miesas ir vienādas; citāda ir cilvēku miesa, citāda lopu miesa, citāda putnu un citāda zivju miesa.
40. Tā arī ir debesu ķermeņi un zemes ķermeņi; bet citāda godība ir debesu ķermeņiem un citāda zemes ķermeņiem.
41. Citāds spožums ir saulei un citāds mēnesim un citāds zvaigznēm; jo viena zvaigzne ir spožāka par otru.
42. Tāpat būs arī ar mirušo augšāmcelšanos. Sēts top iznīcībā un uzmodināts neiznīcībā.
43. Sēts top negodā un uzmodināts godībā; sēts top nespēkā, uzmodināts spēkā.
44. Sēta top dabīga miesa, uzmodināta garīga miesa. Kā ir dabīga miesa, tā ir arī garīga miesa.
45. Tāpat ir arī rakstīts: pirmais cilvēks, Ādams, kļuva par dzīvu dvēseli, - pēdējais Ādams par dzīvu darītāju Garu.
46. Pirmais nav garīgais, bet dabīgais, tik pēc tam nāk garīgais.
47. Pirmais cilvēks ir no zemes, no pīšļiem; otrs cilvēks no debesīm.
48. Kāds tas, kas no zemes, tādi paši tie, kas no zemes; un, kāds Tas, kas no debesīm, tādi paši tie, kas no debesīm;
49. un, tāpat kā esam nesusi zemes cilvēka tēlu, tā arī nesīsim Tā tēlu, kas no debesīm.
50. Bet to es saku, brāļi: miesa un asinis nevar iemantot Dieva valstību, nedz arī iznīcība var iemantot neiznīcību.
51. Redzi, es jums saku noslēpumu: ne visi mēs mirsim, bet visi tiksīm pārvērsti,
52. piepeši, acumirkļi, pēdējai bazūnei atskanot. Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsīm pārvērsti.
53. Jo tam, kas šeit iznīcīgs, jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā.
54. Un, kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību un šis mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildīsies tas vārds, kas rakstīts: nāve ir aprīta uzvarā!
55. Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis? -
56. Nāves dzelonis ir grēks, bet grēka spēks ir bauslība.
57. Bet paldies Dievam, kas mums devis uzvaru caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.
58. Tad nu, mani mīlie brāļi, topiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgāki Tā Kunga darbā vienumēr, zinādami, ka jūsu darbs Tā Kunga lietās nav veltīgs.

1. Bet attiecībā uz vācamajām dāvanām svētajō labā - darait tā, kā es esmu noteicis Galatijas draudzēm.
2. Ikkatrā pirmajā nedēļas dienā lai ikviens, cik bijis iespējams atlicināt, tur gatavībā, ka dāvanas nav jālasa tikai tad, kad es nākšu.
3. Bet, kad es nākšu, tad sūtīšu jūsu izvēlētos ar vēstulēm nonest jūsu mīlestības dāvanas uz Jeruzālemi.
4. Bet, ja izrādītos par vēlamu, ka arī es turp eju, tad tie man var nākt līdzī.
5. Bet pie jums es nākšu, kad būšu izgājis Maķedonijai cauri, jo es gribu doties caur Maķedoniju.
6. Varbūt es pie jums kādu laiku palikšu, varbūt visu ziemu, tad jūs varat mani izvadīt ceļā, kurp es aiziešu.
7. Es jūs negribu redzēt tikai garām ejot, bet ceru, ja Tas Kungs gribēs, pie jums palikt kādu laiku.
8. Bet Efezā es gribu palikt līdz Vasarassvētkiem.
9. Jo man atvērušās plašas durvis sekmīgai darbībai, bet arī pretinieku daudz.
10. Bet, kad Timotejs pie jums atnāks, gādājiet, ka viņš var būt drošs jūsu vidū; jo viņš strādā mūsu Kunga darbu tāpat kā es.
11. Nevienš lai viņu nenicina, bet pavadait viņu mierā, lai viņš nāk pie manis, jo es viņu sagaidu kopā ar brāļiem.
12. Brāļi Apollu es vairākkārt paskubināju noiet ar brāļiem pie jums, viņš tagad nemaz negribēja iet, bet viņš aizies, tiklīdz viņam būs laiks.
13. Esiet modri, stāviet ticībā, turieties kā vīri, esiet stipri!
14. Viss jūsu starpā lai notiek mīlestībā.
15. Es jūs lūdzu, brāļi: jūs pazīstat Stefanā namu, ka viņš ir pirmais ieguvums Ahajā un ka viņi ir nodevušies kalpošanai svētajiem;
16. padodieties arī jūs tādiem un ikkatram, kas strādā līdzī un pūlas.
17. Bet es priecājos par Stefana, Fortunata un Ahaika atnākšanu, jo, tā kā jūsu nav, tie stājušies jūsu vietā.
18. Jo tie ir atspirdzinājuši manu un jūsu garu, tamdēļ parādait tiem atzinību.
19. Āzijas draudzes jūs sveicina. Akvila un Priskilla ar savas mājas draudzi jūs daudzreiz sveicina iekš Tā Kunga.
20. Visi brāļi jūs sveicina. Sveicinaities savā starpā ar svēto skūpstu.
21. Šeit mans, Pāvila, sveiciens ar paša roku.
22. Ja kas nemīl Kungu Jēzu Kristu, tas lai ir nolādēts. Maran ata (mūsu Kungs nāk)!
23. Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums.
24. Mana mīlestība ir ar jums visiem Kristū Jēzū.

2. Korintiešiem

1. Pāvils, pēc Dieva prāta Kristus Jēzus apustulis, un brālis Timotejs Dieva draudzei, kas ir Korintā, un visiem svētajiem pa visu Ahaju:
2. žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Kunga Jēzus Kristus.
3. Slavēts lai ir mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, žēlastības Tēvs un iepriecināšanas Dievs, kas mūs iepriecina visās mūsu bēdās,
4. ka mēs tos, kam ir kādas bēdas, varam iepriecināt ar to iepriecu, ko paši no Dieva esam saņēmuši.
5. Jo, kā Kristus ciešanas spēcīgi nāk pār mums, tāpat spēcīgi darbojas mūsu ieprieca caur Kristu.
6. Kad mums ir bēdas, tad tās jums par iepriecināšanu un pestīšanu; kad mums ir ieprieca, tad tā jums par iepriecināšanu, kas parādās spēcīga to pašu ciešanu panešanā, ko arī mēs nesam.
7. Un mūsu cerība par jums ir stipra, jo mēs zinām, ka jums ir dalība kā ciešanās, tā arī iepriecā.
8. Mēs negribam jūs, brāļi, atstāt bez ziņām par mūsu bēdām, kas mums bija Āzijā; tās bija pārāk smagas un gāja pāri mūsu spēkiem, tā ka jau gandrīz vairs necerējām palikt dzīvi.
9. Pēc mūsu pašu domām, bijām jau nāvei lemti, tā ka vairs nepaļāvāmies paši uz sevi, bet uz Dievu, kas uzmodina mirušos.
10. No tādām nāves briesmām Viņš mūs ir izglābis un arī turpmāk izglābs. Uz Viņu mēs liekam savu cerību, ka Viņš mūs joprojām glābs.
11. Arī jūs mums palīdzēsiet ar savām aizlūgšanām, lai par mums parādīto žēlastību, ko daudzi izlūguši, daudzi izteiktu pateicību par mums.
12. Tas, ar ko mēs lepojamies, ir mūsu sirdsapziņas liecība, ka mēs esam turējušies dievišķā šķīstībā un skaidrībā, ne miesas gudrībā, bet Dieva žēlastībā kā pasaulē, tā sevišķi jūsu vidū.
13. Jo mēs jums cita nekā nerakstām kā vien, ko jūs lasāt un arī saprotat; un es ceru, ka jūs to pilnīgi sapratīsiet,
14. tā kā jūs jau pa daļai mūs esat sapratuši, ka mēs esam jūsu gods, tāpat kā arī jūs esat mūsu gods mūsu Kunga Jēzus dienā.
15. Tādā pārliecībā es jau agrāk gribēju pie jums noiet, lai jūs atkal dabūtu žēlastību.
16. No jums es gribēju iet tālāk uz Maķedoniju un no Maķedonijas atkal atgriezties pie jums, un lai jūs mani izvadītu uz Jūdeju.
17. Vai tad, to nolemdams, es esmu vieglprātīgi rīkojies? Jeb vai mani lēmumi ir tik miesīgi, ka mans jā, jā varētu būt arī nē, nē?
18. Dievs mans liecinieks: mūsu jums dotais vārds nav bijis reizē jā un nē.
19. Jo Dieva Dēls Kristus Jēzus, ko es un Silvāns un Timotejs esam jūsu vidū sludinājuši, nav bijis jā un nē, bet Viņā ir bijis jā.
20. Jo, cik ir Dieva apsolišanu, tās ir Viņā jā, tāpēc caur Viņu mūsu āmen Dievam par godu.
21. Bet tas, kas stiprina mūs un jūs Kristū un kas mūs ir svaidījis, ir Dievs;
22. Viņš mūs ir arī apzīmojis un devis Gara ķīlu mūsu sirdīs.
23. Bet es piesaucu Dievu par liecinieku savai dvēselei, ka es, jūs saudzēdams, vairs neesmu nācis uz Korintu.
24. Ne ka mēs valdītu pār jūsu ticību, bet lai vairotu jūsu prieku, jo jūs stāvat ticībā.

1. Es biju sevī nodomājis nenākt atkal pie jums ar skumjām,
2. jo, ja es jūs skumdinu, kas tad mani iepriecinās, ja ne tas, ko es esmu skumdinājis.
3. Tamdēļ es jums aizrakstīju, lai man nākot nebūtu jānoskumst par tiem, par kuriem man būtu jāpriecājas; un es stipri ceru, ka mans prieks būs arī jūsu visu prieks.
4. Jo lielās bēdās un sirds bailēs un ar daudz asarām es jums esmu rakstījis, nevis lai jūs skumdinātu, bet lai jūs redzētu manu lielo mīlestību uz jums.
5. Bet, ja kas skumdinājis, tas nav tik mani skumdinājis, bet, lai neteiktu par daudz, pa daļai jūs visus.
6. Tādam ir vairākuma rājiens pietiekošs.
7. Tagad ir labāk, ka jūs viņam piedodat un to iepriecināt, lai to nenomāc pārāk lielas skumjas.
8. Tāpēc es jūs lūdzu, parādiet viņam mīlestību.
9. Taisni tamdēļ es jums rakstīju, lai pārliecinātos, vai jūs esat paklausīgi visās lietās.
10. Kam jūs piedodat, tam arī es piedodu; jo, ja es kādam esmu piedēvis, tad to esmu darījis jūsu dēļ Kristus vaiga priekšā, lai sātans mūs nepieviltu;
11. jo viņa nodomi mums labi zināmi.
12. Bet, kad es nonācu Troadā sludināt Kristus evaņģēliju un durvis man atvērās Tā Kunga darbā, man sirdī nebija miera, tamdēļ ka brāli Titu neatradu;
13. bet, no tiem atvadījies, aizgāju uz Maķedoniju.
14. Paldies Dievam, kas mūs visur vada Kristus uzvaras gājienā un caur mums izplata Viņa atziņas labo smaržu visās malās.
15. Jo mēs esam Kristus saldā smarža Dievam tiem, kas top izglābti, un tiem, kas pazūd.
16. Vieniem nāves smarža uz nāvi, bet otriem dzīvības smarža uz dzīvību. Un kas šim darbam ir derīgs?
17. Jo mēs neesam tādi kā daudzi, kas lieto Dieva vārdu veikalam, bet mēs runājam no skaidras sirds kā Dieva uzdevumā un Dieva priekšā Kristus spēkā.

1. Vai tad mēs atkal sākam sevi slavināt? Jeb vai mums kā dažiem citiem vajadzīgas ieteikšanas vēstules pie jums vai no jums?
2. Jūs esat mūsu vēstule, rakstīta mūsu sirdīs, saprotama un lasāma visiem cilvēkiem.
3. Ir skaidri redzams, ka esat Kristus vēstule, ko esam sastādījuši, rakstīta ne ar tinti, bet ar dzīvā Dieva Garu, ne uz akmens, bet uz sirds plāksnēm.
4. Tāda palāvība mums ir caur Kristu uz Dievu.
5. Ne ka mēs paši no sevis būtu spējīgi ko labu domāt; bet, ja esam spējīgi, tad tas ir no Dieva,
6. kas mūs darījis spējīgus kalpot jaunajai derībai: ne burtam, bet garam; jo burts nokauj, bet Gars dara dzīvu.
7. Bet, ja kalpošanai nāvei ar saviem akmeņos kaltiem burtiem bijis tāds spožums, ka Israēla bērni nevarēja skatīties Mozus vaigā viņa spožuma dēļ, kam taču bija jāzūd,
8. kā lai nebūtu daudz lielāks spožums Gara kalpošanai?
9. Jo, ja pazudināšanas kalpošanai bijis spožums, tad jo daudz vairāk tas ir taisnošanas kalpošanai.
10. Jo, kas bijis spožs, tas tagad ir zaudējis savu spožumu šā pārlieku lielā spožuma dēļ.
11. Jo, ja tam, kam bija jāzūd, bijis spožums, tad jo vairāk būs spožums tam, kas paliek.
12. Tāpēc ka mums ir tāda cerība, mēs runājam ar lielu drosmi,
13. un ne tā kā Mozus, kas klāja apsegu pār savu vaigu, lai Israēla bērni neredzētu, kā izbeidzas tas, kam jāzūd.
14. Bet viņu sirdis tika nocietinātas; jo līdz šai dienai tas pats apsegs paliek un, lasot Veco Derību, nevar tikt atsegts, jo tas zūd ar Kristu.
15. Bet līdz šai dienai, kad lasa Mozu, apsegs paliek izklāts pār viņu sirdīm.
16. Bet, līdzko atgriežas pie Tā Kunga, tur sega tiek noņemta.
17. Tas Kungs ir Gars. Kur Tā Kunga Gars, tur ir brīvība.
18. Bet mēs visi, atsegtām sejām, Dieva godību redzēdami kā spogulī, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga Gars.

1. Tādēļ, šinī kalpošanā būdami, kas mums uzticēta no žēlastības, mēs nepiekūstam,
2. bet mēs, atraisījušies no slepenām kauna lietām, nedzīvojam viltībā, nedz viltojam Dieva vārdu, bet, pauzdami patiesību, nostājamies nevainojami katra cilvēka sirdsapziņai Dieva priekšā.
3. Ja mūsu evaņģēlijs ir aizsegts, tad tas ir aizsegts tiem, kas pazūd,
4. kuriem šis pasaules dievs ir apstulbojis neticīgo sirdi, ka tiem nespīd Kristus godības evaņģēlija gaišums, kas ir Dieva attēls.
5. Jo mēs nesludinām paši sevi, bet Kristu Jēzu, To Kungu, mēs paši esam jūsu kalpi, Jēzus sūtīti.
6. Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā.
7. Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos, lai spēka pārpilnība būtu no Dieva un ne no mums.
8. Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, bet tomēr neesam izmisuši.
9. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši.
10. Mēs visur nesam Jēzus miršanu savā miesā, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā.
11. Jo, kamēr dzīvojam, vienmēr topam nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā.
12. Tātad nāve darbojas mūsos, bet dzīvība jūsos.
13. Bet mums ir tas pats ticības gars, kā ir rakstīts: es ticēju, tāpēc es runāju. - Arī mēs ticam, tāpēc mēs arī runājam,
14. zinādami, ka Tas, kas uzmodinājis Kungu Jēzu, uzmodinās arī mūs ar Jēzu un nostātīs Savā priekšā kopā ar jums.
15. Jo viss tas notiek jūsu dēļ, lai žēlastība vairodamās, pieaugot ticīgo skaitam, vairotu arī pateicību Dievam par godu.
16. Tāpēc mēs nepiekūstam, bet, lai gan mūsu ārīgais cilvēks sadilst, mūsu iekšējais dienu no dienas atjaunojas.
17. Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību,
18. ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs.

1. Mēs zinām: kad mūsu laicīgais telts mājoklis būs nojaukts, tad mums ir ēka no Dieva, mājoklis, kas nav rokām taisīts, bet mūžīgs debesīs.
2. Šeit mēs nopūšamies, ilgodamies būt ietērptiem savā mājoklī, kas ir no debesīm,
3. tiešām, ja būsīm ietērpti, tad nebūsīm kaili.
4. Šinī teltī būdami, mēs nopūšamies un panesam grūtības, jo negribam tapt izgērbti, bet pārgērbti, lai to, kas mirstīgs, pārņem dzīvība.
5. Bet Dievs ir tas, kas mūs tam sagatavojis, Viņš arī mums devis Garu par ķīlu.
6. Tāpēc mēs arvien turam drošu prātu un zinām: kamēr mājojam miesā, mēs esam svešumā, tālu no Tā Kunga.
7. Jo mēs dzīvojam ticībā, ne skatīšanā.
8. Bet mēs turam drošu prātu un gribam labāk atstāt miesas mājokli un būt mājās pie sava Kunga.
9. Tāpēc, vai pie Tā Kunga mājās būdami vai vēl svešumā, mēs cenšamies, lai būtu Viņam patīkami.
10. Jo mums visiem jāparādās Kristus soģa krēsla priekšā, lai ikviens saņemtu, ko, miesā būdams, darījis - vai labu vai ļaunu.
11. Tad nu pazīdami bijību Tā Kunga priekšā, mēs pārliecinām cilvēkus, bet Dievam esam pazīstami; es ceru, ka arī jūsu sirdsapziņā esam pazīstami.
12. Mēs jums sevi atkal neieteicam, bet jums dodam pamatu ar mums lepoties, lai varat nostāties pret tiem, kas lielās ar ārišķīgo un ne ar to, kas sirdī.
13. Ja aizrāvāmies līdz neprātam, tas notika Dievam par godu; ja esam apdomīgi, jums par labu.
14. Jo Kristus mīlestība mūs vada, kad tā spriežam:
15. tā kā viens ir miris par visiem, tāpat visi ir miruši. Un Viņš mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts.
16. Tad no šī brīža mēs neviena nepazīstam pēc miesas; un, ja arī mēs Kristu esam pazinuši pēc miesas, tomēr tagad vairs nepazīstam.
17. Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.
18. Bet tas viss nāk no Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar Sevi caur Kristu un mums devis salīdzināšanas kalpošanu.
19. Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi, tiem viņu grēkus nepielīdzinādams, un ir mūsu starpā licis salīdzināšanas vārdu.
20. Tā mēs nākam, Kristus sūtīti, un pamācām, it kā Dievs runātu caur mums. Mēs lūdzam Kristus Vārdā: ļaujieties salīdzināties ar Dievu!
21. To, kas grēka nepazina, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība.

1. Mēs kā līdzstrādnieki jūs pamācām, lai jūs Dieva žēlastību nebūtu velti saņēmuši.
2. Jo Viņš saka: labvēlīgā laikā Es tevi paklausīju un pestīšanas dienā Es tev palīdzēju. - Redzi, tagad ir vislabvēlīgākais laiks; redzi, tagad ir pestīšanas diena.
3. Mēs nevienā lietā neesam par apgrēcību, lai kalpošana netiek pelta.
4. Bet visās lietās mēs parādāmies kā Dieva kalpi, lielā pacietībā, bēdās, darba grūtībās, bailēs,
5. sitienos, cietumā, uztraukumā, grūtā darbā, bezmiega naktīs, badā,
6. šķīstībā, atziņā, lēnprātībā, laipnībā, Svētajā Garā, neviltotā mīlestībā,
7. patiesības vārdā, Dieva spēkā; ar taisnības ieročiem pa labi un kreisi,
8. ar godu un negodu, ar slavu un neslavu;
9. kā viltnieki un tomēr patiesīgi; kā nepazīstami un tomēr pazīstami; kā mirēji, un redzi, mēs dzīvojam; kā pārmācīti un tomēr nenonāvēti;
10. kā noskumuši, bet vienmēr priecīgi; kā nabagi, bet kas dara daudzus bagātus; kā tādi, kam nav nenieka un kam tomēr ir visas lietas.
11. Mūsu mute ir sākusi runāt uz jums, korintieši, mūsu sirds ir atvērusies.
12. Mūsu sirdīs jums ir vietas, bet jūsu sirdīs mums nav vietas.
13. Bet par atmaksu prasū no jums kā no saviem bērniem, lai arī jūsu sirds atdarās.
14. Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem. Jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību?
15. Kā Kristus savienojams ar Beliaru, vai ir kāda daļa ticīgajam ar neticīgo?
16. Kas kopējs ir Dieva namam ar elkiem? Jo jūs esat dzīvā Dieva nams, kā Dievs ir sacījis: Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis.
17. Tāpēc aizeita no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka Tas Kungs, un neaiztieciet neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs pieņemšu.
18. Tad Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsit Man par dēliem un meitām, saka Tas Kungs, Visuvaldītājs.

1. Tā kā mums ir tādi apsolījumi, mani mīlie, tad šķīstīsimies no visiem miesas un gara traipiem un tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā.
2. Atveriet mums savas sirdis, mēs neesam nevienam pāri darījuši, nevienu neesam veduši postā, nevienu pievīluši.
3. To es nesaku notiesādams. Jo es jums to jau esmu sacījis, ka jūs esat mūsu sirdīs, lai mēs kopā mirtu un kopā dzīvotu.
4. Man ir pilnīga uzticība uz jums, es esmu lepns uz jums un ļoti iepriecināts, neraugoties uz visām mūsu bēdām, mans prieks ir ļoti liels.
5. Kad nonācām Maķedonijā, mūsu miesai nebija ne mazākās atpūtas, bēdas no visām pusēm: ārā cīņas, iekšā bailes.
6. Bet Dievs, kas iepriecina pazemīgos, iepriecināja mūs ar Tita atnākšanu;
7. un ne ar viņa atnākšanu vien, bet arī ar to iepriecu, ko viņš saņēmis no jums, kad viņš mums stāstīja par jūsu ilgām, par jūsu skumjām, par jūsu rūpēm par mani, tad mani pārņēma vēl lielāks prieks.
8. Jebšu es jūs ar savu vēstuli esmu skumdinājis, tomēr es to nenožēloju; ja es agrāk arī to nožēloju - jo es redzu gan, ka šī vēstule jūs skumdināja, lai arī tikai uz brīdi, -
9. tad tagad es priecājos ne par to, ka jūs tapāt skumdināti, bet par to, ka jūs tapāt skumdināti uz atgriešanos; jo jūs esat skumdināti pēc Dieva prāta, lai jums nekas no mums nenāktu par ļaunu.
10. Jo dievišķas skumjas dod atgriešanās svētību, ko neviens nenožēlos; bet pasaulīgās skumjas nes nāvi.
11. Jo redziet, šīs dievišķās skumjas - kādu rosību tās ir jūsos modinājušas, pat aizstāvēšanos, uztraukumu, bailes, ilgas, centību, sodīšanu! Katrā ziņā jūs esat pierādījuši, ka šinī lietā esat nevainīgi.
12. Ko es jums arī rakstīju, tas nenotika apvainotāja vai apvainotā dēļ, bet tādēļ, lai jūsu rūpība par mums parādītos jūsu vidū Dieva priekšā.
13. Tādēļ mēs esam iepriecināti. Mūsu ieprieca top vēl pilnīgāka, vērojot Tita prieku, jo jūs visi esat viņa garu atspirdzinājuši.
14. Ja es jūs viņam kaut kā esmu slavējis, tad es neesmu palicis kaunā; bet, tāpat kā es jums visās lietās esmu runājis patiesību, tā arī mūsu uzslava Titam ir bijusi patiesība.
15. Viņa sirsnība pret jums ir vēl lielāka, atceroties jūsu paklausību, kā jūs viņu uzņēmāt ar bailēm un bijību.
16. Es priecājos, ka varu uz jums paļauties visās lietās.

1. Mēs jums, brāļi, aizrādām uz Dieva žēlastību, kas ir izpaudusies Maķedonijas draudzēs,
2. jo tur, lai gan bēdu smagi pārbaudīti un paši dzīvodami lielā nabadzībā, viņu prieks izpaudies lielā sirsnībā;
3. tie ir labprātīgi ziedojuši pēc savām spējām, pat pāri spējām, to es apliecinu;
4. ar lielu sirsnību tie piedāvāja savu kalpošanu svētajiem mīlestībā
5. un ziedoja vairāk, kā cerējām, - sevi papriekš Dievam un pēc Dieva prāta arī mums.
6. Tad mēs lūdzām Titu, lai viņš, kā jau iesācis mūsu vidū šo ziedojumu lietu, novestu to līdz galam.
7. Bet, tā kā jūs esat sekmēm bagāti visās lietās: ticībā, vārdā, atziņā, visādos centienos un savā mīlestībā uz mums, tad esiet bagāti arī šinī labdarības lietā.
8. To es nesaku pavēlēdams, bet ar centību, kas redzama pie citiem, gribēdams pārbaudīt jūsu mīlestību, vai tā ir īsta.
9. Jo jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka Viņš, bagāts būdams, ir tapis nabags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību.
10. Un šinī lietā mans padoms ir tāds: tas jums ir par labu, ka jūs pērn lietu iesākuši ne vien ar darbu, bet arī ar labo gribu,
11. tagad pabeidziet iesākto darbu, lai labajai gribai seko arī izpildīšana pēc iespējas.
12. Jo, kur ir laba griba, tā ir apsveicama ar to, cik tā spēj, vairāk nevar sagaidīt,
13. jo nevar prasīt, lai citu atvieglošana jūs novestu grūtībās; bet lai notiktu izlīdzināšana:
14. jūsu pārpalikums tagad lai nāk par labu viņu trūkumam, un arī viņu pārpalikums lai nāktu jums par labu, lai tā notiktu izlīdzināšana, kā ir rakstīts:
15. kam bija daudz, netapa bagāts; kam bija maz, netapa nabags. -
16. Bet paldies Dievam, kas Titam devis sirdī tādu pašu rūpību par jums.
17. Viņš sekoja manam aicinājumam un, būdams uzcītīgs, pats labprātīgi nogāja pie jums.
18. Mēs esam viņam līdzī nosūtījuši brāļi, kam visās draudzēs ir laba slava evaņģēlija lietā;
19. un ne tādēļ vien, bet viņš ir mūsu draudžu izraudzītais pavadonis šinī mīlestības darbā, ko mēs strādājam, lai paustu Tā Kunga godu un savu labo gribu.
20. Tā mēs nodrošināties, ka neviens mums neceltu neslavu bagāto dāvanu dēļ, ko esam savākuši.
21. Jo mēs dzenamies pēc tā, kas labs, ne tik vien Tā Kunga, bet arī cilvēku priekšā.
22. Tiem līdzī mēs nosūtījām mūsu brāļi, par kura centību vairākkārt dažādos gadījumos esam pārliecinājušies. Tagad viņa centība ir vēl lielāka pilnīgā pašāvēībā uz jums.
23. Kas attiecas uz Titu, tad viņš ir mans biedrs un līdzstrādnieks jūsu vidū; kas attiecas uz mūsu brāļiem, tie ir draudžu sūtņi Kristum par godu.
24. Tad nu parādiet viņiem savu mīlestību un attaisnojiet mūsu labo atsauksmi par jums viņu un draudžu priekšā.

1. Bet par palīdzības sniegšanu svētajiem man nav vairs jums jāraksta.
2. Jo es zinu jūsu labprātību un slavēju jūs par to maķedoniešu priekšā, jo Ahaja jau no pērnā gada bijusi gatava, un jūsu rūpība ir pamudinājusi daudzus citus.
3. Bet brāļus es aizsūtīju, lai mūsu labās domas par jums šinī lietā nepaliktu kaunā, bet jūs būtu gatavi, kā es sacīju:
4. lai tad, ja maķedonieši man līdzī atnāktu un atrastu jūs nesagatavotus, mēs - neteiksim jūs - šinī cerībā netiktu apkaunoti.
5. Tā es turēju par vajadzīgu saukt brāļus palīgā, lai tie jau agrāk noietu pie jums un sagatavotu jūsu apsolīto svētības dāvanu, ka tā tiešām būtu svētības un ne skopuma liecība.
6. Bet to es saku: kas sīkstī sēj, tas arī sīkstī pļaus; un, kas sēj uz svētību, tas arī pļaus uz svētību.
7. Ikviens lai dara, kā tas savā sirdī apņēmis, ne smagu sirdi vai piespiests; jo priecīgu devēju Dievs mīl.
8. Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka jums arvienu ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekoši paliek pāri labiem darbiem.
9. Tā kā ir rakstīts: Viņš ir izbēris un nabagiem devis, Viņa taisnība paliek mūžīgi. -
10. Bet, kas dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, tas arī dos un vairoš jūsu sēju un liks pieaugt jūsu taisnības augļiem;
11. tad jūs būsit bagāti visās lietās katram labam darbam, un tā mēs panāksim, ka Dievam tiks dota pateicība.
12. Jo šis kalpošanas darbs ne tikvien novērš svētajos trūkumu, bet ir arī pārbagāts ar daudzām pateicībām Dievam.
13. Redzēdami jūsu sekmīgo kalpošanu, tie slavē Dievu par jūsu paklausības apliecinājumu Kristus evaņģēlijam un jūsu sirsnīgo palīdzību viņiem un visiem citiem,
14. un, lūgdami Dievu par jums, tie ilgojas pēc jums, vērodami Dieva bagāto žēlastību, kas pie jums parādījusies.
15. Bet paldies Dievam par Viņa neizsakāmo dāvanu!

1. Bet es, Pāvils, jūs pamācu ar Kristus lēnprātību un laipnību, es, kas klāt būdams jūsu starpā gan esot pazemīgs, bet no tālienes pret jums rādot drosmi.
2. Es jūs lūdzu: ka man, pie jums nākot, nevajadzētu būt bargam ar tādu drosmi, ar kādu es gribu uzstāties pret dažiem, kas domā, ka mēs dzīvojot pasaulīgi.
3. Mēs dzīvojam gan pasaulē, bet necīnāmies pasaulīgi.
4. Jo mūsu cīņas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā cietokšņu noārdīšanai.
5. Mēs apgāžam prātojumus un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un uzvaram visus prātus, lai tie ir Kristum paklausīgi,
6. un esam gatavi nosodīt visu nepaklausību, kad jūsu paklausība būs tapusi pilnīga.
7. Vērojiet, ko jūs pie citiem redzat. Ja kāds ir sevī pārliecināts, ka viņš pieder Kristum, tad lai viņš apdomā, ka, tāpat kā viņš, tā arī mēs piederam Kristum.
8. Ja es arī vēl vairāk lepotos ar tām pilnvarām, ko mums Tas Kungs devis jūsu celšanai un ne postīšanai, tad es tomēr nepaliktu kaunā,
9. lai neizliktos, it kā es gribētu jūs iebaidīt ar vēstulēm.
10. Jo tie saka: viņa vēstules ir gan svarīgas un spēcīgas, bet viņš pats, personīgi klāt būdams, ir nespēcīgs, un viņa runa ir nenožīmīga.
11. Kas tā saka, lai zina, ka mēs, kādi esam no tālienes savās vēstulēs vārdos, tādi paši esam arī klāt būdami savos darbos.
12. Jo mēs neuzdrošināmies sevi pieskaitīt vai pielīdzināt tādiem, kas paši sevi liela; bet tie, sevi pašus ar sevi mērodami un paši sev pielīdzinādami, nedara prātīgi.
13. Mēs negribam pāri mēram lielīties, bet tik pēc tā noliktā mēra, ko Dievs mums spraudis un pēc kura arī esam nonākuši līdz jums.
14. Jo mēs nesniedzamies pāri par mēru, it kā mēs nebūtu nonākuši līdz jums; mēs taču pirmie pie jums nonācām ar Kristus evaņģēliju;
15. mēs nelielāmies nepiederīgi ar citu darbiem, bet ceram, jūsu ticībai pieaugot, gūt savā darba laukā jūsu vidū vēl lielākus panākumus,
16. lai varētu evaņģēliju sludināt pāri par jūsu robežām, bet ne lielīties ar jau padarīto cita darba laukā.
17. Bet, kas lielās, lai lielās ar To Kungu.
18. Jo ne tas ir derīgs, kas pats sevi uzteic, bet tas, ko uzteic Tas Kungs.

1. Kaut jūs mani mazliet panestu manā neprātā. Bet jūs jau mani panesat.
2. Jo es esmu iededzies par jums ar dievišķu karstumu; es jūs esmu saderinājis, lai jūs pievestu vienam vīram, Kristum, kā šķīstu jaunavu.
3. Bet es baidos, ka čūska, kas ar savu viltību piekrāpa Ievu, tāpat nesamaitā arī jūsu domas un nenovērš no vienkāršības un skaidrības, kas ir Kristū.
4. Bet, ja kāds nāk un sludina citu Jēzu, ne to, ko mēs esam sludinājuši, jeb ja jūs dabūjat citu garu, ne to, ko jūs esat saņēmuši, jeb citu evaņģēliju, ne to, ko esat pieņēmuši, tad jūs to labprāt ciešat.
5. Es domāju, ka es nekādā ziņā neesmu mazāks par dižapustuļiem.
6. Lai arī esmu neprāša runā, tomēr ne atziņā, to esam jums visiem visās lietās pierādījuši.
7. Vai tad esmu grēkojis, pats sevi pazemodams, lai jūs augsti celtu, ka sludināju jums evaņģēliju bez atlīdzības?
8. Citas draudzes es aplaupīju, no tām algu ņemdams par jūsu apkalpošanu; un kad, pie jums būdams, atrados trūkumā, tomēr nevienu neesmu apgrūtinājis.
9. Manu trūkumu novērsa tie brāļi, kas atnāca no Maķedonijas; visās lietās es tā turējos, ka jūs neapgrūtinātu, un arī turpmāk neapgrūtināšu.
10. Tik tiešām, ka Kristus patiesība ir manī, šī slava man nevar tikt liegta Ahajas robežās.
11. Kādēļ? Vai tad es jūs nemīlu? To Dievs zina.
12. Bet, ko es daru, to arī turpmāk vēl darīšu, lai atņemtu iespēju lielīties tiem, kas to meklē, lai tanīs lietās, ar kurām tie lielās, tie izrādītos tādi paši kā mēs.
13. Jo tie ir viltus apustuļi un viltīgi strādnieki, izlikdamies par Kristus apustuļiem.
14. Nav arī brīnums; jo pats sātans izliekas par gaismas eņģeli.
15. Tad arī nav nekas sevišķs, ka viņa kalpi izliekas par taisnības kalpiem; to gals būs tāds kā viņu darbi.
16. Atkal es jums saku: lai neviens netur mani par bezprāti. Bet, ja jau, tad pieņemiet mani arī kā bezprāti, lai arī es varētu mazliet lielīties.
17. Ko te saku, to nesaku pēc Tā Kunga prāta, bet it kā neprātā, jo esmu pārliecināts, ka varu lielīties.
18. Ja tad jau daudzi lielās pasaules lietās, tad arī es gribu lielīties.
19. Jūs, prātīgie, taču labprāt panesat neprātīgos.
20. Jo jūs panesat, ja kāds jūs kalpina, ja kāds jūs izsūc, ja kāds aplaupa, ja kāds nicina, ja kāds jums sit vaigā.
21. Par apkaunošanu sev es to saku, mēs uz to nebijām spējīgi. Bet, ja kas lepojas ar kaut ko - es runāju neprātā -, tad es arī.
22. Tie ir ebreji? Es arī. Tie ir israēlieši? Es arī. Tie ir Ābrahāma dzimums? Es arī.
23. Tie ir Kristus kalpi? Es runāju neprātā - es vēl vairāk: daudz vairāk darbā, daudz vairāk cietumos, bez mēra sitienus ciezdams, bieži nāves briesmās.
24. No jūdiem es esmu dabūjis piecas reizes četrdesmit sitienu bez viena.
25. Trīs reizes dabūju rīkstes, vienreiz mani mētāja akmeņiem, trīs reizes biju ūdens briesmās, visu dienu un nakti biju jūras viļņu varā.
26. Bieži biju ceļojumos, ūdens briesmās upēs, laupītāju briesmās, briesmās savu ļaužu vidū, briesmās pagānu vidū, briesmās pilsētā, briesmās tuksnesī, briesmās uz jūras, briesmās viltus brāļu starpā,
27. darbā un pūlēs, daudzās bezmiega naktīs, izsalkumā un slāpēs, daudzkreiz badā, salā un kailumā.
28. Bez tam vēl viss pārējais, ļaužu pieplūdums ik dienas, rūpes par visām draudzēm.
29. Kur ir kāds nespēcīgs, un es nebūtu nespēcīgs? Kur kāds krietnāks, un mana sirds nedegtu?
30. Ja jau jālielās, tad lielšos ar savu nespēku.
31. Mūsu Kunga Jēzus Dievs un Tēvs, kas ir augsti teicams mūžīgi, zina, ka es nemeloju.
32. Damaskā ķēniņa Aretas zemes pārvaldnieks lika Damaskas pilsētu apsargāt, lai mani sagūstītu,
33. pa logu kurvī mani nolaida pār mūri, tā es izglābos no viņa rokas.

1. Ir jau jālielās, kaut gan tas neder, es tagad runāšu par Tā Kunga parādībām un atklāsmēm.
2. Es pazīstu cilvēku iekš Kristus, priekš četrpadsmit gadiem - vai miesā vai ārpus miesas, nezinu, Dievs to zina - tas tika aizrauts trešajās debesīs.
3. Par to pašu cilvēku es zinu, ka tas - vai miesā vai ārpus miesas, nezinu, to Dievs zina -
4. tika aizrauts paradīzē un dzirdēja neizsakāmus vārdus, ko cilvēkam nav ļauts izrunāt.
5. Ar to es gribu lielīties, bet ar sevi pašu es nelielišos, kā vien ar savu nespēku.
6. Ja es gribētu lielīties, es nebūtu neprātīgs, jo es runātu patiesību; bet es atturoš, lai neviens par mani nedomā vairāk kā to, ko tas manī redz vai ko no manis dzird.
7. Lai es nepaaugstinātos īpašo atklāsmju dēļ, man ir dots dzelonis miesā, sātana eņģelis, lai tas sistu mani, ka netopu iedomīgs.
8. Tādēļ es To Kungu trīs reizes esmu lūdzis, lai tas no manis atkāptos.
9. Un Viņš ir sacījis: Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās. Tad nu daudz labāk lielišos ar savu nespēku, lai Kristus spēks nāktu pār mani.
10. Tādēļ man ir labs prāts vājībās, pārestībās, bēdās, vajāšanās un bailēs Kristus dēļ. Jo, kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs.
11. Tā lielīdamies esmu tapis bezprātis. Jūs mani pie tā novedāt. No jums man patiesībā vajadzēja sagaidīt atzinību. Jo es nevienā vietā neesmu mazāks par dižapustuļiem, kaut gan neesmu nekas.
12. Apustuļa zīmes jūsu vidū ir izpaudušās visā izturībā ar zīmēm, brīnumiem un vareniem darbiem.
13. Ja kādā lietā jūs būtu bijuši mazāki par citām draudzēm, ja ne tādā, ka es jūs neesmu apgrūtinājis? Piedodiet man šo pārestību.
14. Redzi, es taisos trešo reizi jūs apmeklēt un jūs neapgrūtināšu, jo es nemeklēju jūsu mantu, bet jūs pašus. Jo nav vajadzīgs, ka bērni krāj mantu vecākiem, bet vecāki bērniem.
15. Par jūsu dvēselēm es labprāt visu atdošu un atdošu pats sevi. Ja es jūs tik ļoti mīlu, vai tad lai sagaidu mazāk mīlestības?
16. Labi, es jūs neesmu apgrūtinājis. Bet varbūt kā krāpnieks ar viltu esmu jūs ņēmis.
17. Vai tad es ar kādu no tiem, ko pie jums sūtīju, jūs esmu izmantojis?
18. Es pierunāju Titu un tam sūtīju līdzī brāli. Vai tad Tits ir jūs izmantojis? Vai ne tanī pašā garā mēs staigājam? Un ne tanīs pašās pēdās?
19. Jau sen jūs esat tais domās, ka mēs jūsu priekšā tikai aizstāvamies. Mēs runājam Dieva priekšā iekš Kristus, un tas viss, mīļie, notiek jūsu celšanai.
20. Es baidos, ka es nākdams neatrodu jūs tādus, kādus es nevēlos, un ka jūs neatrodat mani tādu, kādu jūs nevēlaties; ka tikai nav jūsu vidū ķildu, skaudības, dusmu, naida, apmelošanas, mēlnesības, uzpūtības, nekārtības;
21. ka mans Dievs, man atkal nākot, mani nepazemo jūsu priekšā un ka man nav jāskumst par daudziem, kas grēkojuši un nav atgriezušies no savas netikumības, netiklības un izlaidības, ko tie darījuši.

1. Jau trešo reizi es nāku pie jums. Katra lieta pamatojas uz liecību no divu vai triju liecinieku mutes.
2. To es jau esmu teicis un saku arī tagad, kā otrreiz pie jums būdams, tā tagad no tālienes, visiem, kas jau grēkojuši, un visiem pārējiem, ka es nesaudzēšu nevienu, ja atkal nākšu pie jums.
3. Jūs vēlaties pierādījumu, ka Kristus manī runā; Viņš nav nespēcīgs, bet spēcīgs jūsu vidū.
4. Jo jebšu Viņš krustā sists nespēkā, bet Viņš ir dzīvs Dieva spēkā; tāpat arī mēs esam nespēcīgi, bet ar Viņu dzīvosim Dieva spēkā jūsu vidū.
5. Pārbaudait paši sevi, vai stāvat ticībā, izmeklējiet paši sevi. Jeb vai neesat pārlicināti, ka Jēzus Kristus ir jūsos? Citādi jūs esat nederīgi.
6. Bet es ceru, jūs atzīsiet, ka mēs neesam nederīgi.
7. Mēs lūdzam Dievu, ka jūs nedarāt nekā ļauna, mēs netiecamies pēc tā, lai mūs uzskata par derīgiem, bet lai jūs būtu laba darītāji, un mēs paliktu it kā nederīgi.
8. Jo mēs nekā nespējam pret patiesību, bet tikai par patiesību.
9. Mēs priecājamies, kad esam nespēcīgi, bet jūs stipri; to mēs arī izlūdzamies, ka jūs topat pilnīgi.
10. Tādēļ es jums to rakstu no tālienes, lai man klāt esot nevajadzētu lietot bardzību pēc tās pilnvaras, ko Tas Kungs man devis celšanai un ne postīšanai.
11. Beidzot, brāļi, esiet liksmi, topiet pilnīgi, iepriecinājieties savā starpā, esiet vienprātīgi, turiet mieru; tad mīlestības un miera Dievs būs ar jums.
12. Sveiciniet cits citu ar svēto skūpstu. Visi svētie jūs sveicina.
13. Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!

Galatiešiem

Nodaļa 1

1. Pāvils, apustulis, ne cilvēku sūtīts, nedz kāda cilvēka, bet Jēzus Kristus iecelts un Dieva Tēva, kas Viņu uzmodinājis no mironiem,
2. un visi brāļi, kas pie manis ir, Galatijas draudzēm:
3. žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus,
4. kas pats Sevi ir nodevis par mūsu grēkiem, lai mūs izglābtu no šīs tagadējās ļaunās pasaules pēc Dieva, mūsu Tēva, prāta;
5. Viņam lai ir gods mūžu mūžos! Āmen!
6. Es brīnos, ka jūs tik drīz novēršaties no tā, kas jūs aicinājis Kristus žēlastībā, un piegriežaties citam evaņģēlijam.
7. Un tomēr cita nav. Ir tikai kādi, kas jūs sajauc un grib pārgrozīt Kristus evaņģēliju.
8. Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to!
9. Kā jums jau agrāk esam sacījuši, tā arī tagad vēlreiz saku: ja kāds jums sludina citu evaņģēliju nekā to, ko jūs esat saņēmuši, lāsts pār to!
10. Jo vai tad es tagad runāju cilvēkiem pa prātam vai Dievam? Jeb vai es cenšos cilvēkiem patikt? Ja es vēl cilvēkiem cenšos patikt, tad es nebūtu Kristus kalps.
11. Jo es jums apliecinu, brāļi: tas evaņģēlijs, kuru es jums esmu pasludinājis, nav cilvēku izdomāts.
12. Es to arī neesmu saņēmis no kāda cilvēka, nedz kāds man to ir mācījis, bet Jēzus Kristus man to ir atklājis.
13. Jo jūs esat dzirdējuši par manu kādreizējo dzīvi jūdu ticībā, kā es pārlieku vajāju Dieva draudzi un to postīju
14. un ka es pārspēju jūdu ticībā daudzus savus biedrus savā tautā, būdams vēl dedzīgāks tēvu paražu aizstāvis.
15. Bet, kad Dievam, kas mani no mātes miesām izredzējis un Savā žēlastībā aicinājis, labpatika
16. Savu Dēlu manī atklāt, lai es prieka vēsti par Viņu nestu pagāniem, tad es tūdaļ negriezos pēc padoma pie miesas un asinīm,
17. nedz nogāju uz Jeruzālemi pie tiem, kas priekš manis bija apustuļi, bet aizgāju uz Arābiju un atkal atgriezos atpakaļ Damaskā.
18. Tad, trīs gadus vēlāk, es nogāju uz Jeruzālemi iepazīties ar Kēfu (Pēteri) un paliku pie viņa piecpadsmit dienas.
19. Kādu citu apustuļi es netiku redzējis, bet tikai Jēkabu, Tā Kunga brāli.
20. Bet, ko es jums rakstu, redzi, Dievs ir mans liecinieks, tie nav meli.
21. Pēc tam es nonācu Sīrijas un Kilikijas apgabalos.
22. Bet Jūdejas draudzes, kas ir Kristū, mani vaigā nepazina.
23. Tikai to viņas dzirdēja: tas, kas mūs citkārt vajāja, sludina tagad to ticību, ko viņš senāk centās iznīcināt.
24. Un tie slavēja manis dēļ Dievu.

1. Pēc tam, pēc četrpadsmit gadiem, es atkal nogāju uz Jeruzālemi kopā ar Barnabu, līdzī nēmdams arī Titu;
2. bet es nogāju, sekodams atklāsmei, un cēlu viņiem priekšā to evaņģēliju, ko es sludinu pagāniem, bet sevišķi tiem, ko uzskatīja par vadoņiem, lai manas gaitas nav vai nebūtu bijušas veltīgas.
3. Bet pat mans pavadonis Tits, grieķis, netika spiests apgraizīties.
4. Bet no malas ievesto viltus brāļu dēļ, kas bija iezagušies novērot mūsu brīvību, kas mums dota Kristū Jēzū, ar nolūku mūs darīt atkal par kalpiem, -
5. viņiem mēs ne acumirkli neesam piekāpušies, lai evaņģēlija patiesība paliktu pie jums.
6. Bet tie, kas bija sevišķi cienīti - kādi tie reiz bijuši, tas man ir vienalga, Dievs neuzlūko cilvēka vaigu, - man jau šie cienītie nav nekādas saistības uzlikuši,
7. bet turpretim, redzēdami, ka man ir uzticēta evaņģēlija sludināšana neapgraizītajiem, tāpat kā Pēterim apgraizītajiem -
8. jo Tas, kas Pēterim bija devis spēku apustuļa darbam apgraizīto starpā, Tas arī man bija devis spēku pagānu starpā, -
9. vērodami to žēlastību, kas man dota, Jēkabs, Kēfa un Jānis, kurus uzskatīja par draudzes balstiem, sniedza man un Barnabam roku kopējam darbam, lai mēs ietu pie pagāniem, bet šie pie apgraizītajiem.
10. Tikai lai mēs pieminētu nabagus, to es arī esmu centies darīt.
11. Bet, kad Pēteris nonāca Antiohijā, tad viņam atklāti nostājos pretim, jo viņš bija kritis vainā.
12. Proti, pirms kādi no Jēkaba ļaudīm bija nākuši, viņš ēda kopā ar pagāniem; bet, kad šie atnāca, tad viņš atrāvās un nošķīrās, bīdamies no apgraizītajiem.
13. Un līdz ar viņu liekuļoja arī pārējie jūdi, un arī Barnabu viņu liekulība aizrāva līdzī.
14. Bet, kad es redzēju, ka tie nedara pareizi pēc evaņģēlija patiesības, es sacīju Pēterim visu priekšā: ja tu, jūds būdams, dzīvo pēc pagānu un ne pēc jūdu paražām, kā tu gribi piespiest pagānus dzīvot pēc jūdu dzīves veida?
15. Mēs - dzimuši jūdi un ne pagānu grēcinieki.
16. Zinādami, ka neviens cilvēks netop taisnots pēc bauslības darbiem, bet ticībā Jēzum Kristum, arī mēs kļuvām ticīgi Kristum Jēzum, lai taptu taisnoti Kristus ticībā un ne pēc bauslības darbiem, jo pēc bauslības darbiem neviens cilvēks neklūst taisnots.
17. Bet, ja izrādās, ka mēs, kas cenšamies tapt taisnoti iekš Kristus, paši esam grēcinieki, vai tad Kristus kalpo grēkam? Nekādā ziņā ne.
18. Proti, kad es to, ko esmu noārdījis, atkal uzceļu, es kļūstu par pārkāpēju.
19. Jo es bauslībā bauslibai esmu nomiris, lai dzīvotu Dievam.
20. Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet mani dzīvo Kristus; bet, cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani.
21. Es nenoliedzu Dieva žēlastību; jo, ja bauslībā ir taisnība, tad Kristus velti ir miris.

1. Jūs, neprātīgie galatieši, kas jūs apmājis, jūs, kam acu priekšā ir tēlots Jēzus Kristus, krustā sistais?
2. To vien vēlos no jums dabūt zināt: vai jūs Garu esat saņēmuši ar bauslības darbiem vai ar ticības sludināšanu?
3. Vai jūs esat tik neprātīgi? Garā iesākuši, jūs tagad miesā gribat pabeigt?
4. Vai tik lielas lietas jūs velti esat piedzīvojuši? Taču ne velti!
5. Vai tad nu Tas, kas jums sniedz Garu un jūsos dara brīnumus, to dara ar bauslības darbiem vai ar ticības sludināšanu?
6. Jau Ābrahāms ticēja Dievam, un to viņam pielīdzināja par taisnību.
7. Tātad atzīstiet, ka tie, kas tic, ir Ābrahāma bērni.
8. Bet raksti, paredzēdami, ka Dievs pēc ticības taisno pagānus, ir Ābrahāmam iepriekš pasludinājuši prieka vēsti: tevī taps svētītas visas tautas. -
9. Tātad tie, kas tic, tiek svētīti līdz ar ticīgo Ābrahāmu.
10. Proti, visi, kas dzīvo bauslības darbos, ir zem lāsta; jo ir rakstīts: nolādēts ir ikkatrs, kas netur un nedara visu to, kas ir rakstīts bauslības grāmatā. -
11. Bet ir skaidrs, ka ar bauslību neviens netop taisnots Dieva priekšā, jo ticībā taisnais dzīvos.
12. Bauslībai nav daļas ar ticību, bet kas to ir turējis, tam tā dod dzīvību.
13. Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta, mūsu labā kļūdams par lāstu, jo ir rakstīts: nolādēts ir ikkatrs, kas karājas pie koka, -
14. lai Ābrahāma svētība nāktu pār pagāniem Kristū Jēzū, tā ka ticībā mēs saņemam Gara apsolījumu.
15. Brāļi, es runāju cilvēci, arī cilvēka pēdējo gribu, kas stājusies spēkā, neviens neatceļ, nedz pieliek tai ko klāt.
16. Ābrahāmam un viņa dzimumam ir doti apsolījumi. Nav rakstīts un dzimumiem, tas ir par daudziem, bet par vienu: un tavam dzimumam, proti, Kristum.
17. Bet es saku to: Dieva jau sen spēkā nākušo gribas izpausmi neatceļ bauslība, kas dota četri simti trīsdesmit gadus vēlāk. Tā nevar iznīcināt apsolījumu.
18. Jo, ja ar bauslību nāk mantojums, tad vairs ne ar apsolījumu, bet Ābrahāmam to Dievs ar Savu apsolījumu ir dāvinājis.
19. Kāpēc tad ir dota bauslība? Pārkāpumu dēļ tā ir klāt pielikta - līdz nāktu dzimums, kam ir dots apsolījums, - eņģeļu dota tā, ar starpnieka roku uzrakstīta.
20. Kur viens, tur nav starpnieka, bet Dievs ir viens vienīgs.
21. Vai tad nu bauslība ir pret Dieva apsolījumiem? Nekādā ziņā ne. Jo, ja būtu dota bauslība, kas spēj dzīvu darīt, tad patiesi taisnība nāktu ar bauslību.
22. Bet raksti ir it visu saslēguši grēkā, lai apsolījums taptu dots ticīgiem ticībā uz Jēzu Kristu.
23. Bet, pirms nāca ticība, mēs bijām turēti ieslēgti bauslības važās, līdz parādītos ticība, kurai bija jānāk.
24. Tātad bauslība līdz Kristum ir bijusi mūsu audzinātāja, lai mēs ticībā kļūtu taisnoti.
25. Bet, kad ticība ir nākusi, tad audzinātājai nav vairs varas pār mums.
26. Jūs jau visi ticēdami uz Jēzu Kristu esat Dieva bērni.
27. Jo jūs visi, kas esat kristīti Kristus Vārdā, esat tērpušies Kristū.
28. Tur nav ne jūda, ne grieķa, nav ne kalpa, nedz svabadā, tur nav ne vīra, nedz sievas, jo jūs visi esat viens Kristū Jēzū.
29. Bet, kad jūs piederat Kristum, tad jūs esat Ābrahāma dzimums, mantinieki pēc apsolījuma.

1. Bet es saku: kamēr mantinieks vēl nav pieaudzis, nav nekādas starpības starp viņu un kalpu, kaut arī visa manta viņam pieder.
2. Bet viņš ir padots aizbildņiem un pārvaldniekiem līdz tēva nospriestam laikam.
3. Tā arī mēs, kad nebijām pieauguši, bijām pasaules pirmspēku kalpībā.
4. Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības,
5. lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības.
6. Bet, ka jūs esat bērni, to ir Dievs apliecinājis, sūtīdams Sava Dēla Garu jūsu sirdīs, kas sauc: Aba, Tēvs!
7. Tātad tu vairs neesi kalps, bet bērns, bet, ja bērns, tad arī caur Dievu mantinieks.
8. Gan toreiz jūs, Dievu nepazīdami, kalpojāt tiem, kas pēc būtības nav dievi.
9. Bet tagad, kad jūs Dievu esat atzinuši vai, labāki sakot, kad Dievs jūs ir atzinis, kā tad jūs atkal atgriežaties pie nespēcīgajiem un nabadzīgajiem pirmspēkiem un tiem atkal no jauna gribat kalpot?
10. Jūs cienījat dienas, mēnešus, gadus un laikus.
11. Es bīstos, ka tik nebūtu velti pie jums strādājis.
12. Topiet tādi kā es, jo es tapu tāds kā jūs, es jūs lūdzu, brāļi. Jūs man neesat darījuši nekā ļauna.
13. Bet, kā jums zināms, es pirmoreiz, slimis būdams, sludināju jums evaņģēliju.
14. Un jūsu pārbaudījums, kas jums cēlās ar manu slimību, nenoveda pie nicināšanas, nedz riebuma, bet jūs uzņēmāt mani kā Dieva eņģeli, kā Kristu Jēzu.
15. Kur tad nu paliek jūsu svētais prieks? Jo es varu jums apliecināt, ka jūs, ja būtu bijis iespējams, savas acis būtu izrāvuši un man atdevuši.
16. Tātad es esmu tapis jūsu ienaidnieks, sacīdams jums patiesību.
17. Ne labā nolūkā tie izrāda dedzību pret jums, bet tie grib jūs atšķirt, lai jūs dedzīgi pieķertos viņiem.
18. Teicami ir iekaist par labu vienumēr un ne tikai tad, kad es esmu pie jums.
19. Mani bērni, par kuriem es no jauna ciešu radību sāpes, līdz kamēr Kristus izveidotos jūsos;
20. bet es gribētu tagad būt pie jums un runāt ar jums citādā balsī, jo man pietrūkst padoma, ko darīt ar jums.
21. Sakiet man, jūs, kas gribat būt zem bauslības, vai jūs esat dzirdējuši, ko bauslība saka?
22. Proti, ir rakstīts, ka Ābrahāmam piedzima divi dēli, viens no kalpones, otrs no svabadās.
23. Bet tas, kas no kalpones, ir dabīgi dzimis, turpretim tas, kas no svabadās, pēc apsolījuma.
24. Tas ir līdzībā teikts, jo tās ir tās abas derības: viena no Sinaja kalna, kas dzemdē kalpībai, tā ir Hagare.
25. Bet Hagare ir Sinaja kalns Arābijā un atbilst tagadējai Jeruzālemei, jo tā ar saviem bērniem ir kalpu stāvoklī.
26. Bet augšējā Jeruzāleme ir svabada, tā ir mūsu māte;
27. jo ir rakstīts: priecājies, neauglīgā, kas nedzemdē, gaviļē un sauc skaļi, kas necieti bērnu sāpes, jo daudz bērnu ir vientulei, vairāk nekā tai, kam ir vīrs. -
28. Jūs, brāļi, esat apsolījuma bērni kā Īzāks.
29. Bet, kā toreiz miesīgi dzimušais vajāja garīgi dzimušo, tā arī tagad.
30. Bet ko saka raksti? Padzen kalponi un viņas dēlu! Jo kalpones dēlam nebūs mantot kopā ar svabadās dēlu.
31. Tātad, brāļi, mēs neesam kalpones, bet svabadās bērni.

1. Svabadībai Kristus mūs ir atsvabinājis. Tad nu stāviet stipri un neļaujieties atkal iejūgties kalpības jūgā!
2. Redziet, es, Pāvils, saku jums: ja jūs tiekat apgraizīti, tad Kristus jums nekādā ziņā nepalīdzēs.
3. No jauna es apliecinu katram cilvēkam, kas tiek apgraizīts, ka viņam jāizpilda visa bauslība.
4. Jūs esat šķirti no Kristus, ja jūs bauslībā gribat tapt taisnoti, jūs esat žēlastību pazaudējuši.
5. Mēs garā gaidām un ceram uz ticības pamata iegūt taisnību.
6. Jo Kristū Jēzū nedz apgraizīšana ko spēj, nedz neapgraizīšana, bet ticība, kas darbojas mīlestībā.
7. Jūs bijāt skaistā gājienā, kas jūs ir kavējis paklausīt patiesībai?
8. Šis mudinājums nenāk no Tā, kas jūs aicina.
9. Nedaudz rauga saraudzē visu mīklu.
10. Es paļaujos uz jums ticībā Tam Kungam, ka jūs nepieņemsit svešas domas, bet tas, kas jūs sajauc, saņems sodu, lai būtu kas būdams.
11. Bet, ja es, brāļi, sludinu apgraizīšanu, kamdēļ tad es vēl topu vajāts? Tad jau Kristus krusta piedauzība ir beigusies.
12. Kaut jel tie sagraizītos, kas jūs musina!
13. Jo jūs, brāļi, esat svabadībai aicināti. Tik ne tādai svabadībai, kas dod vaļu miesai, turpretim kalpojiet cits citam mīlestībā!
14. Jo visa bauslība ir vienā vārdā izpildīta, proti, tanī: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. -
15. Bet, ja jūs savā starpā kožaties un ēdaties, tad pielūkojiet, ka jūs cits citu neaprijat!
16. Bet es saku: staigājiet Garā, tad jūs miesas kāribu savaldīsiet.
17. Jo miesas tieksmes ir pret Garu, bet Gara tieksmes ir pret miesu, jo šie divi viens otram stāv pretī, ka jūs nedarāt to, ko gribat.
18. Bet, ja Gars jūs vada, tad jūs vairs neesat padoti bauslībai.
19. Bet zināmi ir miesas darbi: tie ir netiklība, nešķīstība, izlaidība,
20. elku kalpība, buršana, ienaidi, strīdi, nenovīdība, dusmas, ķildas, šķelšanās, ķecerība,
21. skaudība, dzeršana, dzīrošana un tamlīdzīgas lietas, par kurām es iepriekš saku, kā jau esmu senāk sacījis: tie, kas tādas lietas dara, nemantos Dieva valstību.
22. Bet Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība.
23. Pret tādām lietām nav bauslības.
24. Bet tie, kas Kristum pieder, ir savu miesu krustā situši līdz ar kaislībām un iekārošanām.
25. Ja dzīvojam Garā, tad arī staigāsim Garā.
26. Nedzīsimies pēc tukša goda, cits citu izaicinādami, cits citu apskauzdami.

1. Brāļi, ja arī kāds cilvēks ir pienākts kādā pārkāpumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu, un lūkojies pats uz sevi, ka arī tu nekrīti kārdināšanā.
2. Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīsiet Kristus likumu.
3. Jo, ja kāds domā, ka viņš kas esot, nebūdamš nekas, tas pievil pats sevi.
4. Bet ikviens lai pārbauda pats savus darbus, tad viņam pašam būs prieks un viņš nelielīsies citu priekšā.
5. Jo ikkatram jānes sava paša nasta.
6. Bet tas, kas mācās to vārdu, lai dalās visās labās lietās ar to, kas viņu māca.
7. Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus.
8. Proti, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušānu, bet, kas sēj Garā, tas pļaus no Gara mūžīgo dzīvību.
9. Tad nu nepiekusīsim, labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim.
10. Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, bet sevišķi ticības biedriem.
11. Redziet, ar kādiem burtiem es jums rakstu ar savu paša roku!
12. Tie, kas grib būt arīgi godājami, spiež jūs apgraizīties tikai tāpēc, lai viņi Kristus krusta dēļ netiktu vajāti.
13. Tikai viņi, kas apgraizīti, paši netur bauslību, bet prasa, lai jūs pieņemtu apgraizīšanu, ka viņi ar to, kas noticis pie jūsu miesas, varētu lepoties.
14. Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista un es pasaulei.
15. Jo nedz apgraizīšana ir kas, nedz neapgraizīšana, bet jauns radījums.
16. Un, kas šo ceļu ies, pār tiem miers un žēlastība un vispār pār Dieva Israēlu.
17. Turpmāk lai neviens man nedara raizes! Jo es nesu Jēzus rētas savā miesā.
18. Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jūsu garu, brāļi! Āmen!

Efeziešiem

Nodaļa 1

1. Pāvils, pēc Dieva prāta Jēzus Kristus apustulis, svētajiem un Kristū Jēzū ticīgajiem, kas ir Efezā:
2. žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus.
3. Lai slavēts mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, kas mūs Kristū ir svētījis ar visāda veida garīgu svētību debesīs.
4. Viņā Tas mūs pirms pasaules radīšanas izredzējis, lai mēs būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā mīlestībā.
5. Pēc Savas gribas labā nodoma Viņš jau iepriekš nolēmis, ka mums būs Viņa bērniem būt caur Jēzu Kristu,
6. par slavu Viņa augstajai žēlastībai, ar ko Tas mūs apveltījis Savā mīļotajā Dēlā.
7. Viņā mums dota pestīšana Viņa asinīs, grēku piedošana pēc Viņa bagātās žēlastības,
8. kurā Tas pārpilnībā mūs apveltījis ar visu gudrību un atziņu,
9. atklādams mums Savas gribas noslēpumu pēc Sava labā nodoma,
10. kuru Tas, laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas - Kristus, gan to, kas debesīs, gan to, kas virs zemes.
11. Viņš ir tas, ar kura gādību arī mēs esam kļuvuši par mantiniekiem, kas pēc Viņa nodoma - Viņš visu vada pēc Sava gribas lēmuma - bijām izredzēti
12. jau iepriekš savu cerību likt uz Kristu, lai tādējādi pagodinātu Dieva varenību.
13. Viņā arī jūs esat dzirdējuši patiesības vārdu, savas pestīšanas evaņģēliju, un, Viņam ticēdami, esat saņēmuši Svētā Gara zīmoju pēc apsoliņuma,
14. kas ir mūsu gaidāmā mantojuma ķīla, līdz reiz iegūsim pestīšanas pilnību par slavu Viņa varenībai.
15. Tāpēc, dzirdēdams par jūsu ticību uz Kungu Jēzu un mīlestību uz visiem svētajiem,
16. es arī nebeidzu pateikties Dievam par jums, pieminēdams jūs savās lūgšanās,
17. aizlūgdams, lai mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un godības pilnais Tēvs jums dotu gudrības un atklāsmes garu, lai jūs labāk Viņu izprastu,
18. apgaismota gara acis, lai jūs zinātu, kādu cerību dod Viņa aicinājums un kādu godības bagātību Viņš savējiem liek iemantot,
19. un cik pārlieku liels ir Viņa spēka mērs, kas parādās pie mums, ticīgajiem, darbodamies tādā pašā visspēcības varenībā,
20. kādu Viņš parādījis Kristū, To uzmodinādams no mironiem un sēdinādams pie Savas labās rokas debesīs,
21. augstāk par ikvienu valdību, varu, spēku, kundzību un ikvienu vārdu, kas tiek minēts vai nu šinī laikā, vai nākamajā.
22. Un visu Viņš ir nolīcis zem Viņa kājām, bet Viņu pašu pāri visam iecēlis par galvu draudzei,
23. kas ir Viņa miesa, pilnība, kas visu visur piepilda.

Nodaļa 2

1. Arī jūs bijāt miruši savos pārkāpumos un grēkos,
2. kuros reiz dzīvojāt, pakļauti šīs pasaules varas nesējam, gaisa valsts valdniekam, garam, kas vēl tagad darbojas nepaklausības bērnos.
3. Kopā ar tiem arī mēs visi reiz dzīvojām savas miesas kārbās, ļaudamies miesas un miesas prāta iegribām, pēc savas dabas būdami Dieva dusmības bērni kā visi pārējie.
4. Bet Dievs, bagāts būdams žēlastībā, Savā lielajā mīlestībā, ar ko Viņš mūs ir mīlējis,
5. arī mūs, kas savos pārkāpumos bijām miruši, darījis dzīvus līdz ar Kristu: žēlastībā jūs esat izglābti!
6. Viņš iekš Kristus Jēzus un līdz ar Viņu mūs ir uzmodinājis un paaugstinājis debesīs,
7. lai nākamajos laikmetos Kristū Jēzū mums parādītu Savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību.
8. Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana.
9. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos.
10. Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.
11. Tāpēc pieminiet, ka jūs, kas citkārt pēc miesas bijāt pagāni, tādi, kurus tā saucamie rokām miesīgi apgraizītie sauc par neapgraizītajiem,
12. reiz senajos laikos bijāt bez Kristus, šķirti no Israēla draudzes un izslēgti no apsolītiem iestādījumiem, bez Dieva šinī pasaulē.
13. Bet tagad jūs esat Kristū Jēzū; jūs, kas kādreiz bijāt tālu, Kristus asinīs esat kļuvuši tuvi.
14. Jo Viņš ir mūsu miers: Viņš abus darījis par vienu un noārdījis starpsienu, kas mūs šķīra, proti, ienaidu,
15. atceldams pats Savā miesā bauslību ar viņas daudzajiem priekšrakstiem, lai Sevī abus pārradītu par vienu jaunu cilvēku un nodibinātu mieru,
16. lai, nonāvējot ienaidu pie krusta, salīdzinātu vienā miesā gan vienus, gan otrs ar Dievu.
17. Un atnācis pasludināja mieru jums, kas bijāt tālu, un tiem, kas bija tuvu,
18. jo caur Viņu gan mums, gan viņiem ir dota pieeja pie Tēva vienā Garā.
19. Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime,
20. nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus.
21. Viņā visa celtne, kopā salaista, aug par svētu templi Tam Kungam.
22. Un Viņā arī jūs līdzī tiekat uzcelti par Dieva mājokli Garā.

1. Tāpēc es, Pāvils, nesdams Kristus Jēzus važas par jums, pagāniem, griežos pie jums:
2. jūs jau esat dzirdējuši par uzticēto Dieva žēlastību man darboties jūsu labā.
3. Ar atklāsmi man darīts zināms Dieva noslēpums, par ko iepriekš īsumā esmu rakstījis.
4. To lasot, jūs varat nojaust manu Kristus noslēpuma izpratni,
5. kas agrākām cilvēku bērnu paaudzēm tādā veidā vēl nebija darīts zināms, kā tas tagad Garā ticis atklāts Viņa svētajiem apustuļiem un praviešiem.
6. Proti, ka, evaņģēlijam nākot, pagāni Jēzū Kristū līdzī kļuvuši par apsoliņuma mantiniekiem, par vienas miesas locekļiem un dalībniekiem.
7. Par šī evaņģēlija kalpu es esmu kļuvis, saņemdam Dieva žēlastības dāvanu, ko Viņš Savā lielajā spēkā man piešķīris.
8. Man, vismazākajam starp visiem svētajiem, dota šī žēlastība pagāniem pasludināt Kristus neizdibināmo bagātību
9. un rādīt, kā ir piepildījies lielais noslēpums, kas no laiku laikiem bija apslēpts visu lietu radītājā Dievā,
10. lai tagad caur draudzi visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma.
11. Jo tā tam bija jānotiek pēc Viņa mūžīgā nodoma, ko Viņš piepildījis mūsu Kungā Kristū Jēzū,
12. kurā mums, kas Viņam ticam, dota iespēja tuvoties Dievam bez bailēm un ar palāvību.
13. Tāpēc es lūdzu: nezaudējiet drosmi, kad es ciešu jūsu dēļ - manas ciešanas ir jūsu gods.
14. Tādēļ es loku savus ceļus Tēva priekšā,
15. no kā ikviena cilts debesīs un virs zemes dabū savu vārdu,
16. lai Viņš Savā godības bagātībā jums dotu Savu Garu un darītu stipru jūsu iekšējo cilvēku
17. un lai Kristus, jums ticību turot, mājotu jūsu sirdīs, un jūs iesakņotos un stipri stāvētu mīlestībā,
18. ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums,
19. un izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārkā par katru atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību.
20. Bet Viņam, kas, darbodamies mūsos ar Savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam,
21. lai ir gods draudzē un Kristū Jēzū uz audžu audzēm mūžu mūžos.

1. Tad nu, važās slēgts sava Kunga dēļ, es jūs mudinu: dzīvojiet tā, kā to prasa jūsu aicinājuma cieņa,
2. visā pazemībā, lēnībā un pacietībā, cits citu panesdami mīlestībā,
3. cenšamies uzturēt Gara vienību ar miera saiti:
4. viena miesa, viens Gars - jo vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti -,
5. viens Kungs, viena ticība, viena kristība;
6. viens visu Dievs un Tēvs, kas pār visiem, ar visiem un iekš visiem.
7. Bet ikvienam no mums piešķirta žēlastība tādā mērā, kādā to Kristus mums ir dāvinājis.
8. Tāpēc ir sacīts: uzkāpis augstumā, Viņš saņēmis gūstekņus, devis dāvanas cilvēkiem. -
9. Uzkāpis - ko citu gan tas nozīmē, ja ne to, ka Viņš arī nokāpis šīs pasaules zemajās vietās?
10. Bet Tas, kas nokāpis, ir tas pats, kas (pēc tam) uzkāpis augstāk par visām debesīm, lai visu piepildītu.
11. Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem,
12. lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu,
13. līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru.
14. Tad mēs vairs nebūsim mazgadīgi bērni, kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgas rīcības piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies katram mācības vējam.
15. Bet patiesi būdami mīlestībā, visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus.
16. Viņā visa miesa, kopā saturēta un visādām palīgsaitēm vienota, pastāvīgi aug pēc tām spējām, kas katrai viņas daļai dotas, kļūdama aizvien pilnīgāka mīlestībā.
17. Tad nu es jums piekodu - Tas Kungs ir mans liecinieks - vairs nedzīvot tā, kā pagāni dzīvo sava sirdsprāta tukšībā
18. savas nezināšanas dēļ un sirds apcietinā tības dēļ, aptumšojušies savā sapratnē un atsvešinājušies dzīvībai, kas no Dieva,
19. zaudējuši kauna jūtas un sākuši nodoties izvirtībai, sagandēdami savu dzīvi ar visādiem netiklības darbiem un mantkārību.
20. Bet tā jūs Kristu neesat mācījušies;
21. jūs par Viņu esat dzirdējuši un mācījušies tā, ka patiesība ir Jēzū,
22. ka līdz ar agrākās dzīves veidu jums jāatmet vecais cilvēks, kas savu kārību pievilts iet bojā,
23. un jāatjaunojas savā sirdsprātā
24. un jāapgērbj jaunais cilvēks, kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā.
25. Tāpēc atmetiet melus un runājiet patiesību ikviens ar savu tuvāko, jo mēs savā starpā esam locekļi.
26. Dusmās neapgrēkojieties: lai saule nenoriet, jums dusmojoties,
27. un nedodiet vietu velnam.
28. Kas zadzis, lai vairs nezog, bet lai labāk cenšas sev sagādāt godīgu iztiku ar savu roku darbu, lai būtu ko dot tam, kas ir trūcumā.
29. No jūsu mutes lai nenāk neviens nekrietns vārds, bet tikai krietnas runas, kas draudzi ceļ un nes svētību klausītājiem.
30. Un neapbēdināt Dieva Svēto Garu, ar ko esat apzīmogoti atpestīšanas dienai.
31. Katrs rūgtums, ātrsirdība, dusmas, bāršanās un zaimi, vispār katra ļaunprātība lai ir tālu no jums.
32. Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis.

1. Sekojiet Dievam kā viņa mīlie bērni
2. un dzīvojiet mīlestībā, kā Kristus jūs mīlējis un mūsu labā Sevi nodevis Dievam par upura dāvanu, par jauku smaržu.
3. Bet netiklība, visāda veida netīra dzīve vai mantkārība lai pat vārda pēc jums ir sveša, kā tas svētiem pieder;
4. tāpat bezkaunība, tukšas runas, jo tādas lietas neklājas, bet gan jo vairāk pateicība.
5. Jo to iegaumējiet: nevienam netiklim, netīram vai mantrausim, tas ir, elku kalpam, nav vietas Kristus un Dieva valstībā!
6. Neviens lai jūs nepieviļ tukšām runām, jo šādu lietu dēļ Dieva dusmas nāk pār nepaklausības bērniem.
7. Nebiedrojieties ar viņiem.
8. Jo reiz jūs bijāt tumsa, bet tagad esat gaisma savā Kungā! Dzīvojiet kā gaismas bērni.
9. Gaismas auglis viscaur ir labprātība, taisnība, patiesība,
10. un pārbaudiet, kas Tam Kungam patīkams.
11. Nepiedalaities neauglīgajos tumsības darbos, bet labāk celiet tos gaismā.
12. Protams, ko viņi slepenībā dara, par to pat kauns runāt.
13. Bet visu, kas tiek gaismā celts, apspīd gaisma, un viss, ko apspīd gaisma, ir gaisma.
14. Tāpēc ir sacīts: uzmosties, kas guli, un celies augšā no miroņiem, tad atspīdēs tev Kristus. -
15. Tad nu raugaities nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri;
16. izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas!
17. Tāpēc nepadodieties neprātam, bet centieties saprast, kāds ir jūsu Kunga prāts.
18. Un neapreibināties ar vīnu, no kā ceļas izlaidīga dzīve, bet topiet Gara pilni,
19. runādami cits uz citu psalmos, himnās un garīgās dziesmās, dziedādami un slavēdami To Kungu savās sirdīs.
20. Pateicieties vienumēr un par visu Dievam Tēvam mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā.
21. Un esiet paklausīgi cits citam Kristus bijībā.
22. Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem kā Tam Kungam.
23. Jo vīrs ir sievas galva, tāpat kā Kristus ir draudzes galva, būdams Savas miesas Pestītājs.
24. Bet, kā draudze ir paklausīga Kristum, tāpat arī sievas saviem vīriem visās lietās.
25. Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, pats nododamies viņas labā,
26. lai to darītu svētu, šķīstot ar mazgāšanu ūdenī caur vārdu,
27. Sev Savu draudzi sagatavodams cienīgu, bez traipa, bez krunkas vai cita tamlīdzīga trūkuma, lai tā būtu svēta un bez vainas.
28. Tā arī vīriem pienākas savas sievas mīlēt kā savu miesu. Kas mīl savu sievu, tas mīl sevi pašu.
29. Jo neviens nekad vēl nav ienīdis pats savu miesu, bet katrs to kopj un glabā, tāpat kā Kristus draudzi,
30. jo mēs esam Viņa miesas locekļi.
31. Tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai un abi kļūs par vienu miesu.
32. Šis noslēpums ir liels: es to attiecinu uz Kristu un draudzi.
33. Bet arī katram no jums būs savu sievu mīlēt kā sevi pašu, bet sieva lai jūt bijību pret savu vīru.

1. Bērni, klausait saviem vecākiem, jo tā pienākas.
2. Godā savu tēvu un māti, - tas ir pirmais bauslis ar apsolījumu, proti:
3. lai tev labi klājas un tu ilgi dzīvo virs zemes. -
4. Tēvi, nekaitinait savus bērnus, bet audzinait un pamācaīt tos būt paklausīgiem Tam Kungam.
5. Kalpi, paklausait saviem laicīgajiem kungiem kā Kristum bijībā un bailēs ar neviltotu sirdi.
6. Pildait Dieva gribu kā Kristus kalpi, no visas dvēseles, ne tikai acu priekšā, cilvēkiem izpatikdami,
7. bet labprāt kalpodami, it kā tas būtu jādara Tam Kungam un ne cilvēkiem.
8. Jo jūs zināt, ka ikviens, ja tas dara ko labu, to pašu mantos no Tā Kunga, vai viņš būtu vergs vai brīvais.
9. Un jūs, kungi, dariet to pašu viņiem; atmetiet draudus, zinādami, ka Kungs debesīs ir tiklab viņu Kungs kā jūsējais un ka Tas neuzlūko cilvēka vaigu.
10. Beidzot - topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā.
11. Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām.
12. Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā.
13. Tāpēc satveriet visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā un, visu uzvarējuši, varētu pastāvēt.
14. Tātad stāviet, savus gurnus apjozuši ar patiesību, tērpušies taisnības bruņās,
15. kājas apāvuši ar apņemšanos kalpot miera evaņģēlijam;
16. bez visa tā satveriet ticības vairogu, ar ko jūs varēsīt dzēst visas ļaunā ugunīgās bultas.
17. Nemiet arī pestīšanas bruņu cepuri un Gara zobenu, tas ir, Dieva vārdu,
18. ar visām lūgšanām un lūgumiem lūdziet Dievu Garā ik brīdi; tai pašā nolūkā esiet nomodā un pastāviet savās aizlūgšanās par visiem svētajiem,
19. arī par mani, lai mana mute droši atvērtos runai un es bez bailēm varētu sludināt evaņģēlija noslēpumu.
20. Viņa važās kaltais vēstnieks es esmu un to gribu sludināt bez bailēm, kā man tas pienākas.
21. Bet lai arī jūs zinātu, kā man klājas un ko es daru, tad par visu to jums pastāstīs mīlais brālis Tihiks, uzticīgais kalps Tā Kunga darbā.
22. Viņu es tāpēc esmu sūtījis pie jums, lai jums būtu ziņas par mums un lai viņš varētu stiprināt jūsu sirdis.
23. Miers lai brāļiem un mīlestība līdz ar ticību no Dieva Tēva un Kunga Jēzus Kristus.
24. Žēlastība ar visiem, kas mīl mūsu Kungu Jēzu Kristu Viņa neiznīcīgajā godībā.

Filipiešiem

Nodaļa 1

1. Pāvils un Timotejs, Kristus Jēzus kalpi, visiem svētajiem Kristū Jēzū, kas ir Filipos, arī bīskapiem un diakoniem:
2. lai jums ir žēlastība un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus.
3. Es pateicos savam Dievam ik reizes, kad vien jūs atceros,
4. vienmēr katrā savā lūgšanā par jums visiem ar prieku aizlūgdams,
5. par jūsu līdzdalību evaņģēlijā no pirmās dienas līdz šim brīdim,
6. būdams pārliecināts, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.
7. Tā man piederis domāt par jums visiem, jo es jūs nesu savā sirdī - gan savās saitēs, gan aizstāvēt un nostiprinot evaņģēliju, jūs visus, kas kopā ar mani esat dalībnieki žēlastībā.
8. Jo Dievs ir mans liecinieks, ka es ilgojos pēc jums visiem ar Kristus Jēzus sirsnību.
9. Un to es lūdzu, lai jūsu mīlestība vienumēr, pāri plūzdama, pieaugtu visā atziņā un izjūtā,
10. ka jūs svarīgāko pārbaudāt, lai Kristus dienā būtu tīri un nevainojami,
11. ieguvuši pilnīgu Jēzus Kristus taisnības augli, Dievam par godu un slavu.
12. Bet es gribu, brāļi, lai jūs zinātu, ka tas, kas ar mani notiek, ir drīzāk sekmējis evaņģēliju,
13. ka manas važas ir kļuvušas Kristū zināmas visā virssardzē un arī visiem citiem,
14. un ticības brāļu vairākums, kas uzticējušies manām važām, ar vēl lielāku drosmi bezbailīgi sludina Dieva vārdu.
15. Daži naida un strīda dēļ, bet citi ar labu prātu sludina Kristu.
16. Vieni aiz mīlestības, zinādami, ka esmu šeit, lai aizstāvētu evaņģēliju,
17. otri pasludina Kristu, patmīlības dzīti, aiz netīriem nolūkiem, domādami ar to manām važām pievienot bēdas.
18. Ko tad nu? Par katru veidu, kādā Kristus tiek pasludināts - vai ar izlikšanos vai patiesībā, es priecāšos.
19. Jo es zinu, ka, jums Dievu lūdzot, ar Jēzus Kristus Gara atbalstu tas man nesīs glābšanu.
20. Jo es gaidu un ceru, ka es nevienā vietā nepalikšu kaunā, bet kā vienmēr, tā arī tagad atklātībā Kristus tiks pagodināts manā miesā vai ar dzīvību, vai ar nāvi.
21. Jo dzīvot man ir - Kristus un mirt - ieguvums.
22. Bet, ja dzīvot miesā man ir darba auglis, tad es nezinu, ko lai izvēlos?
23. Mani spiež no abām pusēm; es kāroju atraisīties un būt kopā ar Kristu, kas ir daudz, daudz labāk.
24. Bet jūsu dēļ nepieciešams palikt miesā.
25. Un tādā pašāvībā es zinu, ka palieku un palikšu jums visiem par sekmējumu un ticības prieku,
26. lai jūsu līksmība Kristū Jēzū pieaugtu caur mani, kad es ieradīšos atkal pie jums.
27. Tikai dzīvojiet tā, kā tas ir Kristus evaņģēlija cienīgi, lai, vai nu nākdams un jūs redzēdams, vai prom būdams, par jums dzirdētu, ka jūs stāvat vienā Garā, vienprātīgi kopā cīnīdamies par evaņģēlija ticību, nekādā lietā nebīdamies no pretinieku draudiem.
28. Tā ir viņu pazušanas, bet mūsu pestīšanas zīme, un tas ir no Dieva;
29. jo jums dota žēlastība ne vien uz Kristu ticēt, bet arī par Viņu ciest,
30. jums, kam tā pati cīņa, kādu jūs pie manis redzējāt un par kādu tagad dzirdat.

1. Ja nu ir kāds iepriecinājums Kristū, ja kāds mīlestības mierinājums, ja kāda gara sadraudzība, kāda sirsnība vai līdzcietība,
2. tad piepildait manu prieku, turēdamies vienā prātā, lolodami vienu mīlestību, dvēselēs vienoti, ar vienu mērķi,
3. ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā, bet pazemībā cits citu uzskatīdami augstāku par sevi,
4. neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām.
5. Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū,
6. kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam,
7. bet Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs;
8. un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!
9. Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam Vārdu pāri visiem vārdiem,
10. lai Jēzus Vārdā locītos visi ceļi debesīs un zemes virsū un pazemē
11. un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu.
12. Tātad, mani mīlie, tā kā jūs vienumēr esat paklausījuši, nevis manā klātbūtnē vien, bet tagad daudz vairāk manā prombūtnē, gādājiēt ar bailēm un drebēšanu, ka topat svēti.
13. Jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc Sava labā prāta.
14. Dariet visu bez kurnēšanas un šaubīšanās,
15. lai jūs būtu nevainojami un šķīsti, nepeļami Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzes vidū, un tanī mirdzētu kā spīdekļi pasaulē,
16. turēdami dzīvības vārdu, man par lepnumu uz Jēzus Kristus dienu; tad es veltīgi nebūtu skrējis, nedz veltīgi pūlējies!
17. Bet, ja man arī jāizlej savas asinis, nesot jūsu ticības un kalpošanas upuri, tad es priecājos, priecādamies kopā ar jums visiem;
18. tāpat arī jūs priecājaties, priecādamies kopā ar mani.
19. Bet es iekš Kunga Jēzus ceru drīz sūtīt pie jums Timoteju, lai es, pārliecināties, kā jums klājas, kļūtu liksms.
20. Jo man nav neviena ar līdzīgu dvēseli, kas bez viltus rūpētos par jūsu lietām.
21. Jo visi meklē savu, nevis Kristus Jēzus labumu.
22. Bet viņa krietnumu jūs pazīstat, ka viņš man kalpojis evaņģēlija labā kā bērns tēvam.
23. To nu es ceru pie jums sūtīt, tiklīdz varēšu pārredzēt savas lietas.
24. Bet es droši ceru iekš Tā Kunga, ka arī pats drīz nākšu.
25. Man šķiet nepieciešami sūtīt pie jums Epafroditu, manu brāli un darba un cīņas biedru, jūsu sūtni un palīgu manā trūkumā,
26. tāpēc ka viņš karsti ilgojās pēc jums visiem un bija nobēdājies par to, ka jūs bijāt dzirdējuši par viņa slimību.
27. Patiesi viņš bija slim, tuvu nāvei. Bet Dievs viņu ir žēlojis un ne vien viņu, bet arī mani, lai man nebūtu bēdas uz bēdām.
28. Un es viņu steidzīgi sūtu, lai jūs, viņu ieraudzījuši, atkal priecātos un arī man būtu mazāk bēdu.
29. Uzņemiet viņu iekš Tā Kunga ar visu prieku un vērtējiēt augsti tādus vīrus,
30. jo Kristus darba dēļ viņš bijis tuvu nāvei, dzīvību ķīlā likdams, lai aizpildītu iztrūkumu jūsu kalpošanā manis labā.

1. Beidzot vēl, mani brāļi, priecājieties iekš Tā Kunga; to pašu jums rakstīt man nav par apgrūtinājumu, bet jums ir par stiprinājumu.
2. Sargaities no suņiem, sargaities no ļauniem strādniekiem, sargaities no sagraizīšanas,
3. jo apgraizīšana esam mēs, kas kalpo Dievam garā, lepojas ar Kristu Jēzu un neuzticas miesai;
4. lai gan es varētu arī uzticēties miesai. Ja kāds cits domā uzticēties miesai, es to varētu vēl vairāk;
5. astoņu dienu vecumā apgraizīts, no Israēla tautas, Benjamīna cilts, ebrejs no ebrejiem, bauslības lietās farizejs,
6. savā dedzībā draudzes vajātājs, taisnībā, ko bauslība paredz, nevainojams.
7. Bet, kas man bija ieguvums, to es Kristus dēļ esmu uzskatījis par zaudējumu.
8. Bet arī tagad es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmo pārākumu, kura dēļ es visu to esmu zaudējis un uzskatu to par mēsliem, lai Kristu iegūtu
9. un atrastos Viņā; negūdams savu taisnību no bauslības, bet no Kristus ticības, taisnību no Dieva uz ticības pamata,
10. lai atzītu Viņu un Viņa augšāmcelšanās spēku un Viņa ciešanu sadraudzību; tā es pielīdzinos Viņa nāvei
11. cerībā sasniegt augšāmcelšanos no miroņiem.
12. Nevis, ka es to jau būtu saņēmis vai jau būtu pilnīgs, bet es dzenos, lai to satvertu, tāpat kā arī mani satvēris Kristus Jēzus.
13. Brāļi, es vēl nedomāju, ka pats būtu to satvēris, bet vienu gan - aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā,
14. es dzenos pretīm mērķim, goda balvai - Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.
15. Visi, kas esam pilnīgi, turēsim tādas domas, un, ja jums kādā lietā ir citas domas, tad arī to Dievs jums atklās;
16. tikai, ko esam sasnieguši, pie tā turēsimies.
17. Brāļi, sekojiet manai priekšzīmei un raugaities uz tiem, kas tā dzīvo, ka mēs jums esam par paraugu.
18. Jo daudzi dzīvo, par kuriem es jums daudzkārt esmu sacījis un arī tagad raudādams saku, ka tie ir Kristus krusta ienaidnieki.
19. Viņu gals ir pazušana, viņu Dievs ir vēders, un kauns viņiem ir gods; viņu prāts vērsts uz zemes lietām.
20. Mūsu piederība ir debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Jēzu Kristu,
21. kas pārvērtis mūsu zemības miesu, līdzīgu Savai apskaidrotai miesai, ar spēku, kurā Viņš arī spēj Sev pakļaut visas lietas.

Nodaļa 4

1. Nu tad, mani mīlie brāļi, pēc kuriem es ļoti ilgojos, mans prieks un vainags, pastāviet iekš Tā Kunga, jūs mīlie.
2. Euodiju es skubinu un Sintihu es skubinu būt vienprātīgām iekš Tā Kunga.
3. Jā, arī tevi, mans īstais darba biedri, lūdzu, palīdzi viņām, kas evaņģēlija labā cīnījušās kopā ar mani, Klēmentu un maniem pārējiem darba biedriem, kuru vārdi ir dzīvības grāmatā.
4. Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr; es vēlreiz teikšu, priecājieties!
5. Jūsu lēnība lai kļūst zināma visiem cilvēkiem; Tas Kungs ir tuvu.
6. Nezūdaities nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā.
7. Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū.
8. Beidzot vēl, brāļi, kas vien ir patiess, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet!
9. Un, ko jūs esat mācījušies un saņēmuši un dzirdējuši un redzējuši pie manis, to darait. Un miera Dievs būs ar jums.
10. Bet es ļoti priecājos iekš Tā Kunga par to, ka jūs jau atkal esat atplaukuši gādībā par mani; jūs gādājāt arī agrāk, bet jums trūka izdevības.
11. Es to nesaku trūkuma dēļ, jo es esmu mācījies būt pieticīgs ar to, kas man ir.
12. Es protu būt zems, protu arī dzīvot pilnībā; nekas man nav svešs, protu būt paēdis un izsalcis, dzīvot pilnībā un ciest trūkumu.
13. Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru.
14. Tomēr jūs labi darījāt, ņemdami dalību manās bēdās.
15. Jūs, filipieši, jau arī zināt, ka evaņģēlija sludināšanas sākumā, kad es izgāju no Maķedonijas, neviena draudze nebiedrojās ar mani došanā un ņemšanā kā vien jūs.
16. To jūs uz Tesaloniku vienreiz un otrreiz sūtījāt manām vajadzībām.
17. Ne it kā es meklētu dāvanu, bet es meklēju augli, kas vairotos jums par labu.
18. Es visu esmu dabūjis, un man ir papildnam. Esmu piepildīts, kopš saņēmu no Epafrodita jūsu dāvanu, šo saldo smaržu, Dievam pieņemamu, patīkamu upuri.
19. Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc Savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū.
20. Dievam, mūsu Tēvam, lai ir gods mūžīgi mūžos! Āmen.
21. Sveicinait ikvienu svēto Kristū Jēzū.
22. Jūs sveicina brāļi, kas ir pie manis. Jūs sveicina visi svētie, bet sevišķi tie no ķeizara nama.
23. Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jūsu garu!

Kolosiešiem

Nodaļa 1

1. Pāvils, pēc Dieva prāta Kristus Jēzus apustulis, un brālis Timotejs
2. svētajiem un ticīgajiem brāļiem Kristū, kas dzīvo Kolosā: žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva!
3. Mēs pastāvīgi savās lūgšanās pateicamies Dievam, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvam, par jums,
4. jo mēs esam dzirdējuši par jūsu ticību Kristum Jēzum un jūsu mīlestību uz visiem svētajiem
5. tās cerības dēļ, kas jums nolikta debesīs. Par to jūs jau agrāk esat dzirdējuši, kad klausījāties evaņģēlija patiesības vārdu,
6. kas aizgājis līdz jums; jo tas visā pasaulē nes augļus un pastāvīgi aug - arī pie jums - kopš tās dienas, kad jūs dzirdējāt un visā patiesībā izpratāt Dieva žēlastību.
7. Epafra, mūsu mīlais darba biedrs, jums to ir pasludinājis: viņš, šis uzticīgais Kristus darbinieks, kas strādājis jūsu labā,
8. arī mums ir stāstījis par jūsu mīlestību Garā.
9. Tāpēc arī mēs kopš tās dienas, kad esam par to dzirdējuši, pastāvīgi piesaucam Dievu savās lūgšanās, lai jūs, bagātīgi apveltīti ar garīgu gudrību un atziņu, visā pilnībā izprastu Viņa gribu.
10. Tad jūsu dzīve būs mūsu Kunga cienīga un Viņam viscaur patīkama, un jūs nesīsiet augļus ar visāda veida labiem darbiem un pieaugsit Dieva atziņā.
11. Bet Viņš Savā godības varenībā jūs bagātīgi apveltīs ar spēku būt izturīgiem un pacietīgiem,
12. un jūs ar prieku pateiksities Tēvam, kas jūs darījis cienīgus dabūt savu tiesu pie svētajo mantojuma gaismā.
13. Viņš mūs ir izrāvis no tumsības varas un pārcēlis Sava mīlā Dēla valstībā,
14. kurā mums dota pestīšana, grēku piedošana.
15. Jo Viņš ir neredzamā Dieva attēls, visas radības pirmdzimtais;
16. Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu,
17. bet Viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv Viņā.
18. Viņš ir Savas miesas, proti, draudzes, galva, sākums, pirmdzimtais starp mirušiem, lai starp mirušiem būtu pats pirmais.
19. Jo visai Dieva pilnībai labpatika iemānot Viņā,
20. lai caur Viņu un uz Viņu salīdzinātu visu, nodibinot ar Viņa krusta asinīm visu starpā mieru - gan debesīs, gan virs zemes.
21. Arī jūs, kas kādreiz bijāt atsvešinājušies un ienaidā ar Dievu sava sirdsprāta un ļauno darbu dēļ,
22. Viņš tagad salīdzinājis, Savā cilvēciskā miesā izciezdams nāvi, lai jūs svēti, bez kļūdām un nevainojami varētu stāties Viņa priekšā,
23. ja tikai paliksīt savā ticībā stipri un nesatricināti un nenovērsīsities no cerības, kas ir dota evaņģēlijā, kuru jūs esat dzirdējuši. Tas ir sludināts visai radībai apakš debesīm, un tam arī es, Pāvils, kalpoju.
24. Tad nu es esmu liksms savās ciešanās, kuras nesu jūsu labā, piepildīdams to, kas vēl trūkst no Kristus ciešanām, savā miesā par labu draudzei, kas ir Viņa miesa.
25. Viņas kalps es esmu kļuvis pēc tām amata pilnvarām, ko Dievs man devis, lai pie jums tiktu piepildīts Dieva vārds,
26. noslēpums, kas ļaužu ciltīm bija apslēpts no mūžīgiem laikiem, bet tagad atklāts Viņa svētajiem.
27. Viņiem Dievs gribējis darīt zināmu, cik varen liela ir šī noslēpuma godība pagānu starpā, proti, Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība.
28. Viņu mēs sludinām, paskubinādami ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku visā gudrībā, lai ikvienu cilvēku darītu pilnīgu Kristū.
29. Par to arī es cīnos, strādādams Viņa varā, kas manī darbojas ar spēku.

1. Jo es gribu, lai jūs zinātu, cik karsti es cīnos par jums un tiem, kas dzīvo Lāodikejā, kā arī par visiem citiem, kas manu miesīgo vaigu nav redzējuši.
2. Viņu sirdīm jātop stiprinātām ar mīlestības pilnu pamācību, lai viņi bagātīgi iegūtu atziņas pilnību un izprastu Dieva noslēpumu, proti, Kristu,
3. kurā apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības.
4. To es saku, lai neviens jūs nemaldinātu skaistiem vārdiem,
5. jo kaut gan es miesīgi esmu tālu, tomēr garā es esmu pie jums un ar prieku redzu, kādā vienībā un kādā spēkā jūs stāvat ticībā uz Kristu.
6. Tad nu Kristu Jēzu pieņemuši, dzīvojiet Viņā,
7. sakņodamies Viņā, augdami Viņā, stipri kļūdami ticībā, kurā esat mācīti, pāri plūzdami savā pateicībā!
8. Uzmaniet, ka neviens jūs nesagūsta ar savu filozofiju un tukšu maldināšanu, kas balstās uz cilvēku mācībām un pasaules pirmspēkiem, bet ne uz Kristu.
9. Viņā mājā visa Dieva pilnība miesā,
10. un Viņā arī jūs esat kļuvuši pilnīgi, jo Viņš ir galva visām varām un spēkiem;
11. Viņā jūs arī esat apgraizīti, ne cilvēku rokām, bet Kristū apgraizīti, un tā tikuši vaļā no savas grēcīgās dabas,
12. kristībā līdz ar Viņu aprakti un Viņā līdzī uzmodināti, ticēdami Dieva spēkam, kas Viņu uzmodinājis no miroņiem.
13. Jūs, kas bijāt miruši savos pārkāpumos un savā neapgraizīšanā, Viņš līdz ar to darījis dzīvus, piedodams mums mūsu pārkāpumus;
14. Viņš izdeldējis pret mums vērsto parādu rakstu ar visām tā prasībām un paņēmis to no mūsu vidus, pienaglodams pie krusta.
15. Tā Viņš atbruņojis visas pretvaras, tās atklāti kaunā likdams un Kristū uzvaru svinēdams pār viņām.
16. Tāpēc lai neviens jūs netiesā ēdienu un dzērienu dēļ vai sakarā ar svētkiem, jauno mēnesi vai sabatu.
17. Šīs lietas ir nākamo lietu ēna, bet miesa pieder Kristum.
18. Nevienam nav tiesības atņemt jums jūsu balvu, kaut arī tas atrod patiku pazemīgā kalpošanā eņģeļiem un kaut arī tas lepojas ar parādībām, ko viņš redzējis. Tāds bez pamata kļūst iedomīgs savā miesas prātā
19. un neturas pie galvas, no kuras ar saišu un dzīslu palīdzību visa miesa tiek vienota un kopā saturēta un aug Dieva augumā.
20. Ja nu jūs esat ar Kristu nomiruši pasaules pirmspēkiem, ko tad jūs, it kā vēl dzīvodami pasaulē, uzņematies priekšrakstu jūgu, cilvēku baušļus un mācības,
21. kā piemēram: tev nebūs aizskart, tev nebūs baudīt, tev nebūs pieskarties! -
22. Visas šīs lietas ir lemtas iznīcībai, tās tērējot.
23. Tām gan ir gudrības slava tur, kur ir pašizdomāta dievkalpošana, pašpazemošanās un miesas mērdēšana; bet patiesībā tām nav nekādas vērtības, jo tās dod apmierinājumu vienīgi miesai.

1. Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas.
2. Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām.
3. Jo jūs esat miruši, un jūsu dzīve līdz ar Kristu apslēpta Dievā.
4. Kad nu atspīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atspīdēsiet līdz ar Viņu.
5. Tāpēc nonāvējiet sevī to, kas pieder zemei: netiklību, nešķīstību, kaisli, ļauno iekāri un mantkārību; tā ir elku kalpība.
6. Viņu dēļ nāk Dieva dusmība pār nepaklausības dēliem,
7. kuru vidū arī jūs kādreiz esat staigājuši, kad jūs vēl tanīs dzīvojāt.
8. Bet tagad visu to atmetiet: dusmas, ātrsirdību, ļaunprātību, zaimus un nekaunīgas runas, kas ir jūsu mutē.
9. Nemelojiet cits citam, novelciet veco cilvēku un viņa darbus.
10. Un apgērbiet jauno cilvēku, kas tiek atjaunots atziņā pēc viņa Radītāja tēla.
11. Tur vairs nav ne grieķa, ne jūda, ne apgraizīšanas, ne neapgraizīšanas, ne barbara, ne skita, ne verga, ne brīvā, bet viss un visos - Kristus.
12. Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā,
13. ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedēvis, piedodiet arī jūs.
14. Un pāri visam tam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite.
15. Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdīs, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa; esiet pateicīgi!
16. Kristus vārds lai bagātīgi mājō jūsos: pamācaiet un paskubināiet cits citu visā gudrībā ar psalmiem, himnām un garīgām dziesmām, žēlastībā dziedādami savās sirdīs Dievam!
17. Un visu, ko vien jūs darāt vārdos vai darbos, to visu darait Kunga Jēzus Vārdā, pateikdamies Dievam Tēvam caur Viņu.
18. Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem, tā tas pieklājas Tā Kunga draudzē.
19. Vīri, mīliet savas sievas un neesiet skarbi pret viņām.
20. Bērni, klausait saviem vecākiem visās lietās, jo tas patīk Tam Kungam.
21. Tēvi, nekaitināiet savus bērnus, lai tie netop bailīgi.
22. Kalpi, klausait visās lietās saviem laicīgajiem kungiem, ne vien acu priekšā, kā tādi, kas cilvēkiem grib izpatikt, bet ar neviltotu sirdi, Kristus bijībā.
23. Visu ko darāt, darait no sirds, it kā savam Kungam un ne cilvēkiem,
24. jo jūs zināt, ka Tas Kungs par atmaksu jums dos debesu mantojumu. Jūs jau kalpojat savam Kungam - Kristum.
25. Kas nepareizi darījis, dabūs pelnīto atmaksu; tur neuzlūko cilvēka vaigu.

1. Kungi, kā tas ir pareizi un taisnīgi, tā darait saviem kalpiem; jūs zināt: arī jums ir Kungs - debesīs.
2. Esiet pastāvīgi lūgšanās, esiet ar tām nomodā ar pateicību.
3. Reizē lūdziet arī par mums, lai Dievs mūsu sludināšanai atvērtu durvis, ka es varētu sludināt Kristus noslēpumu, kura dēļ esmu važās,
4. un lai es to varu darīt zināmu, kā tas man pienākas.
5. Izturieties gudri pret tiem, kas nepieder pie draudzes; izmantojiet šo laiku.
6. Jūsu runa lai aizvien ir tīkama, ar sāli sālīta, lai jūs zinātu, kā ikvienam atbildēt.
7. Visu, kas attiecas uz mani, jums darīs zināmu mīlais brālis Tihiks, uzticamais kalps un biedrs Tā Kunga darbā.
8. Viņu es jau tāpēc pie jums esmu sūtījis, lai jūs dabūtu zināt, kā mums klājas, un lai viņš stiprinātu jūsu sirdis,
9. kopā ar uzticamo un mīloto brāli Onēzimu, kas ir no jūsu vidus: tie jums visu darīs zināmu, kas šeit notiek.
10. Jūs sveicina mans cietuma biedrs Aristarhs un Marks, Barnabas brāļadēls, par viņu jūs jau esat saņēmuši aizrādījumus: kad viņš ieradīsies pie jums, uzņemiet to!
11. Un Jesus, saukts Justs, vienīgie darba biedri Dieva valstības lietās no apgraizīto vidus. Viņi bijuši mani iepriecinātāji.
12. Jūs sveicina vēl Epafra, kas ir no jūsu vidus, Kristus Jēzus kalps, kas pastāvīgi cīnās par jums savās lūgšanās, lai jūs kļūtu pilnīgi un ar visu pārliecību stāvētu par to, kas ir Dieva griba.
13. Es varu apliecināt, ka viņš daudz pūlas par jums un par tiem Lāodikejā un Hierapolē.
14. Jūs sveicina mīlais ārsts Lūka un Dēma,
15. sveicinait brāļus Lāodikejā un Nimfu ar viņas mājas draudzi.
16. Kad jūs šo vēstuli būsit izlasījuši, parūpējieties, lai tā tiktu lasīta arī Lāodikejas draudzē, bet to, kas nāks no Lāodikejas, lasiet arī jūs.
17. Bet Arhipam es lieku sacīt: skaties, ka tu izpildītu kalpošanu, kuru saņēmi Tai Kungā.
18. Sveiciens ar manu, Pāvila, paša roku. Pieminiet manas važas! Žēlastība ar jums!

1. Tesalonikiešiem

Nodaļa 1

1. Pāvils, Silvāns un Timotejs tesalonīķiešu draudzei, kas ir Dievā Tēvā un Kungā Jēzū Kristū: žēlastība jums un miers!
2. Mēs vienmēr pateicamies par jums visiem Dievam, kad pieminam jūs savās lūgšanās,
3. jo pastāvīgi atceramies Dieva, mūsu Tēva, priekšā jūsu ticības darbu, pašai dziedāgo mīlestību un nesatricināmo cerību uz mūsu Kungu Jēzu Kristu.
4. Mēs zinām, Dieva mīlotie brāļi, kā jūs tikāt izredzēti,
5. jo mūsu evaņģēlija vēstījums neparādījās vienīgi vārdos, bet spēkā, Svētā Garā un stiprā pārliecībā - jūs jau zināt, kādi mēs bijām, kad jūsu labā sākām darboties starp jums,
6. un jūs kļuvāt par maniem un Kunga Kristus sekotājiem, uzņemdami sludināto vārdu Svētā Gara priekā, panesdami daudz spaidu
7. un tā kļūdami par priekšzīmi visiem ticīgajiem Maķedonijā un Ahajā.
8. Jo no jums Tā Kunga vārds atskanējis tālāk ne vien Maķedonijā un Ahajā, nē, visās vietās kļuvusi zināma jūsu ticība Dievam, tā ka mums nekas vairs nav jāstāsta;
9. tie paši cits citam stāsta, kāds bija mūsu darba sākums jūsu starpā un kā jūs no saviem elkiem atgriezāties pie Dieva, lai kalpotu dzīvajam un patiesajam Dievam
10. un lai gaidītu no debesīm Viņa Dēlu, kuru Viņš uzmodinājis no mironiem, Jēzu, kas mūs atpestīs no nākamās dusmības.

1. Jūs paši zināt, brāļi, kāds bija mūsu darba sākums pie jums, ka tas nebija bez panākumiem.
2. Pēc mūsu iepriekšējām ciešanām un apvainojumiem Filipos, kas jums ir zināmi, mēs mūsu Dievā smēlāmies drosmi lielā cīņas priekā sludināt jums Dieva evaņģēliju.
3. Jo mūsu sludinājuma pamatā nav maldu vai netīru un negodīgu nolūku,
4. bet mēs runājam tāpēc, ka Dievs mūs atradis par cienīgiem, uzticēdams mums evaņģēliju, un cenšamies izpatikt nevis cilvēkiem, bet Dievam, kas pārbauda mūsu sirdis.
5. Jūs zināt, mēs nekad neesam uzstājušies ar glaimiem vai mantkārīgos nolūkos, Dievs ir mūsu liecinieks,
6. nedz arī sagaidīdami godu no cilvēkiem, ne no jums, ne no citiem.
7. Lai gan mums kā Kristus apustuļiem būtu bijis iespējams sev prasīt sevišķu cieņu, bet mēs jūsu starpā esam bijuši saudzīgi kā māte, kas lolo savus bērnus.
8. Tādas ir bijušas mūsu jūtas pret jums; mēs ar jums gribējām dalīties ne vien Dieva evaņģelijā, bet arī savā dvēselē, jo tik mīli jūs mums bijāt kļuvuši.
9. Jūs atceraties, brāļi, mūsu darba pūles; strādādami dienām naktīm, lai tikai jūs neapgrūtinātu, mēs jums nesām Dieva labo vēsti.
10. Jūs un Dievs esat mani liecinieki, ar kādu bijību un nevainojamu taisnību mēs pret jums izturējāmies, kad bijāt ticīgi kļuvuši.
11. Mēs ikvienu no jums - jums tas ir zināms - kā tēvs savus bērnus
12. uzmudinājām, pamācījām un pārliecinājām dzīvot tā, lai jūs būtu sava Dieva cienīgi, kas jūs aicina Savā valstībā un godībā.
13. Tāpēc mēs arī pastāvīgi pateicamies Dievam, ka jūs, uzklaušījuši mūsu sludinātos Dieva vārdus, tos esat uzņēmuši nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā ir; jo pats Dievs darbojas ar Savu spēku jūsos, kas ticat.
14. Tā jūs, brāļi, esat sākuši staigāt to Dieva draudžu pēdās, kas apliecina Kristu Jēzu Jūdejā, jo jūs tāpat esat cietuši no saviem ciltsbrāļiem kā viņi no jūdiem,
15. kas nonāvējuši Kungu Jēzu un praviešus, kas mūs vajājuši, kas Dievam nav patīkami un ir naidīgi pret visiem cilvēkiem,
16. kas mūs kavē sludināt pagāniem un tos glābt no pazušanas. Tā viņi aizvien piepilda savu grēku mēru. Bet dusmība jau nākusi pār viņiem galīgi.
17. Bet mēs, brāļi, kādu laiku esam jutušies bez jums kā bāriņi; lai gan bijām šķirti tikai ārīgi, ne savās sirdīs, tomēr mēs savās lielajās ilgās neesam taupījuši pūles, lai jūs atkal redzētu.
18. Mēs, pirmām kārtām es, Pāvils, esam gribējuši ne vienu reizi vien jūs apmeklēt, bet sātans mūs aizkavēja,
19. jo kas gan cits ir mūsu cerība, prieks un slavas vainags mūsu Kunga Jēzus priekšā Viņa atnākšanas dienā, ja arī ne jūs?
20. Tiešām, jūs esat mūsu gods un prieks!

1. Nevarēdami ilgāk ciesties, mēs nolēmām palikt Atēnās vieni paši
2. un sūtījām pie jums mūsu brāli Timoteju, Dieva aicināto Kristus evaņģēlija kalpu, lai viņš jūs stiprinātu un jūs drošinātu ticībā,
3. ka neviens nesāktu šaubīties pašreizējos spaidos. Jūs paši zināt, ka tādi mums nolemti.
4. Jo jau toreiz, kad bijām pie jums, mēs teicām jums, ka vajāšanām jānāk; un tā tas arī ir noticis, jūs to zināt.
5. Tāpēc arī es, nevarēdams to ilgāk paciest, nosūtīju viņu pie jums, lai dabūtu zināt, kā ir ar jūsu ticību, vai kārdinātājs nav jūs kārdinājis un vai mūsu darbs nesāk irt.
6. Tagad nu Timotejs no jums atkal pārnācis pie mums, atnesdams mums labas ziņas par jūsu ticību un mīlestību, stāstīdams, ka jūs aizvien mīļi mūs pieminat un ilgojaties mūs redzēt tāpat kā mēs jūs.
7. Tā mēs, brāļi, dzirdēdami par jūsu ticību, caur jums esam guvuši iepriecu visās savās vajadzībās un bēdās;
8. jo, kad jūs stipri stāvat savā Kungā, tad mēs dzīvojam.
9. Ar kādiem pateicības vārdiem mēs gan varam Dievam atmaksāt par visu to prieku, ko izjūtam mūsu Dieva priekšā par jums,
10. dienu un nakti no visas sirds viņu lūgdami, lai mums būtu lemts redzēt jūs vaigā un stiprināt jūs ticībā, ja tas vēl vajadzīgs.
11. Bet Viņš, mūsu Dievs un Tēvs, un mūsu Kungs Jēzus lai pašķir mums ceļu pie jums,
12. un jūs lai Tas Kungs dara vēl pilnīgākus, vairodams mīlestību, kas jūs vieno savā starpā un ar visiem citiem, tāpat kā mēs jūs mīlam,
13. un lai stiprina jūsu sirdis, lai tās būtu nevainojamas savā svētumā Dieva, mūsu Tēva, priekšā, kad mūsu Kungs Jēzus atnāks ar visiem Saviem svētajiem.

1. Beidzot, brāļi, mēs lūdzam un pamācām Kungā Jēzū: topiet aizvien pilnīgāki, sekodami tām mācībām, ko no mums esat saņēmuši, proti, kā jādzīvo, lai Dievam patiktu, - un jūs jau arī tā dzīvojat.
2. Jūs zināt, kādus aizrādījumus mēs jums esam devuši Kunga Jēzus uzdevumā.
3. Jo tāda ir Dieva griba - lai jūs dzīve būtu svēta. Atturieties no netiklības!
4. Zinait, ka ikvienam jāglabā sava miesa svētumā un godā,
5. bet ne kaislē un kārībā, kā to dara pagāni, kas nepazīst Dievu.
6. Nevienam nebūs savam brālim pāri darīt vai to izmantot kādā lietā, jo Tas Kungs ir atriebējs visās šinīs lietās, kā mēs jums to jau agrāk esam teikuši un apliecinājuši.
7. Jo Dievs mūs nav aicinājis nešķīstībai, bet svēttapšanai.
8. Tātad, kas to nicina, tas nenicina cilvēku, bet Dievu, to pašu, kas jums sirdīs devis Savu Svēto Garu.
9. Par brāļu mīlestību man nav vajadzīgs jums rakstīt, jo pats Dievs jūs mācījis turēt savā starpā mīlestību.
10. Un to jūs arī darāt ar visiem brāļiem pa visu Maķedoniju. Bet mēs jums, brāļi, liekam pie sirds: topiet šai ziņā vēl pilnīgāki.
11. Turiet par lielu godu, klusi dzīvojot, darīt savu darbu un strādāt savām rokām, kā mēs jums to esam piekodinājuši,
12. lai jūsu dzīve būtu nevainojama arī pret tiem, kas ir ārpusē, un jums ne pie viena nebūtu jāgriežas savās vajadzībās.
13. Mēs gribam, brāļi, lai jūs būtu skaidrībā par tiem, kas aizmiguši, un lai jūs nenodotos skumjām kā tie, kam nav cerības.
14. Jo tāpat, kā mēs ticam, ka Jēzus ir nomiris un augšāmcēlies, Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā kopā ar Viņu.
15. To mēs jums sakām, balstoties uz mūsu Kunga vārdu: mēs, kas līdz mūsu Kunga atnākšanai paliksim dzīvi, ne ar ko nebūsim priekšā tiem, kas aizmiguši.
16. Pats Kungs nāks no debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši.
17. Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksim aizrauti gaisā padebešos, pretim Tam Kungam. Tā mēs būsim kopā ar To Kungu vienumēr.
18. Iepriecinait cits citu ar šiem vārdiem!

1. Bet par laiku un stundu, brāļi, man jums nav jāraksta;
2. jo jūs paši labi zināt, ka Tā Kunga diena nāk tāpat kā zaglis naktī.
3. Kad sacīs: nu ir miers un drošība, - tad pēkšņi pār viņiem nāks posts, kā dzemdību sāpes pār grūtnieci, un viņi nevarēs izbēgt.
4. Bet jūs, brāļi, nedzīvojat tumsībā, ka šī diena jūs varētu pārsteigt kā kāds zaglis;
5. jo jūs visi esat gaismas bērni un dienas bērni. Mēs nepiederam ne naktij, ne tumsai.
6. Tāpēc negulēsim kā pārējie, bet būsim nomodā un skaidrā prātā.
7. Kas gul, tas gul naktī, un, kas piedzeras, tas piedzeras naktī.
8. Bet mēs, kas piederam dienai, būsim skaidrā prātā! Tērpsimies ticības un mīlestības bruņās un uzliksim pestīšanas cerības bruņu cepuri!
9. Jo Dievs mūs nav nolīcis dūsmībai, bet lai mēs iegūtu pestīšanu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu,
10. kas par mums ir miris, lai mēs kopā ar Viņu dzīvotu, vienalga, vai esam nomodā vai aizmiguši.
11. Tāpēc iepriecinait cits citu, kā jūs to jau tagad darāt!
12. Mēs lūdzam jūs, brāļi, atzīstiet tos, kas jūsu labā strādā, kas ir jūsu priekšnieki Tā Kunga draudzē un kas jūs pamāca.
13. Turiet viņus mīļus un augstā cieņā viņu darba dēļ! Savā starpā turiet mieru.
14. Mēs jums liekam pie sirds, brāļi, pamācait nekārtīgos, iedrošinait bailīgos, palīdziet vājajiem, esiet pacietīgi pret visiem!
15. Pielūkojiet, lai neviens nevienam neatmaksā ļaunu ar ļaunu, bet aizvien dzenieties pēc tā, kas labs, gan paši savā starpā, gan pret citiem.
16. Esiet priecīgi vienumēr,
17. lūdziet bez mitēšanās Dievu.
18. Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.
19. Neapslāpējiet Garu,
20. nenicinait pravietošanu;
21. pārbaudait visu; kas labs, to paturiet!
22. Atraujaties no visa, kas ļauns.
23. Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai.
24. Jūsu aicinātājs ir uzticams. Viņš būs arī darītājs.
25. Brāļi, lūdziet par mums!
26. Sveicinait visus brāļus ar svēto skūpstu!
27. No Dieva puses es jums piekodu: lasait šo vēstuli priekšā visiem brāļiem!
28. Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums!

2. Tesalonikiešiem

Nodaļa 1

1. Pāvils, Silvāns un Tīmotejs tesalonīķiešu draudzei, Dievā, mūsu Tēvā, un Kungā Jēzū Kristū:
2. žēlastība jums un miers no Dieva Tēva un Kunga Jēzus Kristus!
3. Mums vienumēr jāpateicas Dievam par jums, brāļi, kā pienākas, jo jūsu ticība aug augumā un jūsu visu savstarpējā mīlestība kļūst pilnīgāka pie ikviena no jums,
4. tā ka mēs paši lepojamies ar jums citās Dieva draudzēs, vērā ņemot jūsu izturību un ticību visās jūsu vajāšanās un spaidos, kas jums jāpanes.
5. Tā ir Dieva taisnās tiesas zīme, ka jūs reiz būsit cienīgi iemantot Dieva valstību, kuras dēļ tagad ciešat;
6. jo tāda ir Dieva taisnība, ka Viņš jūsu spaidītājiem atmaksā ar spaidiem,
7. bet jums, kam jācieš, ar atpestīšanu, kopā ar mums, kad Kungs Jēzus atklāti parādīsies no debesīm ar Savas varenības eņģeļiem uguns liesmās
8. un turēs tiesu pār tiem, kas Dievu neatzīst un kas neklausā mūsu Kunga Jēzus evaņģēlijam.
9. Tie kā sodu saņems mūžīgu pazūšanu no Tā Kunga vaiga un Viņa godības spēka,
10. kad Viņš nāks pagodināt Sevi Savu svēto vidū un saņemt apbrīnošanu visu ticīgo starpā viņā dienā, arī pie jums, kuru starpā mūsu liecība iemantojusi ticību.
11. Tamdēļ arī mēs vienumēr lūdzam par jums, lai mūsu Dievs jūs darītu Sava aicinājuma cienīgus un līdz galam piepildītu jūsu sirsnīgo cenšanos pēc laba un ticības darbu spēkā,
12. lai tā jūsos tiktu pagodināts mūsu Kunga Jēzus Vārds un jūs Viņā, pēc mūsu Dieva un Kunga Jēzus Kristus žēlastības.

1. Bet attiecībā uz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanu un mūsu savienošanos ar Viņu, mēs lūdzam jūs, brāļi:
2. nepadodieties tik ātri neapdomīgam uztraukumam vai bailēm, it kā Tā Kunga diena būtu klāt. Vai tas būtu gara iedvesmojums, runāts vārds vai it kā manā vārdā rakstīta vēstule,
3. lai neviens jūs nemaldina ne šādā, ne tādā veidā: jo papriekš jānāk atkrišanai un atklāti jāparādās grēka cilvēkam, pazušanas dēlam,
4. pretiniekam, kas sacēlas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums, un pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu.
5. Vai jūs neatceraties, ka es par to jums esmu runājis, vēl pie jums būdams?
6. Un jūs zināt, kas ir tagad tas kavēklis, kura dēļ viņš atklāti parādīsies tikai tad, kad būs pienācis viņa laiks.
7. Jo netaisnības noslēpumainais spēks jau ir darbā, tikai tam, kas to līdz šim kavē, papriekš jāpazūd.
8. Tikai tad netaisnais parādīsies atklāti, un Kungs Jēzus iznīcinās viņu ar Savas mutes elpu un izdeldēs viņu, kad pats atnāks godībā.
9. Jo viņa (šī pretinieka) parādīšanās ar visu viņa viltus varu, zīmēm un brīnumiem ir sātana darbs,
10. kas ar visādiem netaisnības līdzekļiem pievil tos, kas pazūd, tāpēc ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību, kas tos būtu izglābusi.
11. Tāpēc Dievs tagad sūta tiem maldu varu, ka tie sāk ticēt meliem,
12. tā ka sodā krīt visi, kas nav ticējuši patiesībai, bet vairāk mīlējuši netaisnību.
13. Bet mums pienākas Dievam pastāvīgi pateikties par jums, Tā Kunga mīļotie brāļi, ka Dievs jūs no paša sākuma izraudzījis pestīšanai Gara dzīves svētumā un patiesības ticībā,
14. aicinādam jūs uz to ar mūsu sludināšanu, lai jūs iemantotu mūsu Kunga Jēzus Kristus godību.
15. Tad nu, brāļi, stāviet stipri, turēdami tās mācības, kuras esat smēlušies gan no mūsu runām, gan no mūsu vēstules.
16. Bet Viņš pats, mūsu Kungs Jēzus Kristus, un Dievs, mūsu Tēvs, kas mūs ir mīlējis un Savā žēlastībā mums devis mūžīgo iepriecu un labu cerību,
17. lai iepriecina jūsu sirdis un lai dara jūs stiprus ikvienā labā darbā un vārdā.

1. Beidzot, brāļi, lūdziet par mums, lai mūsu Kunga vārds turpina savu gaitu un manto godu tāpat kā pie jums
2. un lai mēs tiekam paglābti no nekrietnajiem, ļaunajiem cilvēkiem: ne jau visiem ir ticība.
3. Tas Kungs ir uzticams. Viņš jūs darīs stiprus un pasargās no ļauna.
4. Mēs paļaujamies uz jums, ticēdami Tam Kungam, ka jūs darāt un darīsiet, ko mēs noteicam.
5. Bet pats Kungs lai vērs jūsu sirdis uz Dieva mīlestību un Kristus pacietību.
6. Mēs aizrādām jums, brāļi, Kunga Jēzus Kristus Vārdā: atraujieties no katra brāļa, kas nekārtīgi dzīvo, neievērodams mācības, ko jūs no mums esat saņēmuši.
7. Jūs paši zināt, kā jums jāseko mūsu paraugam, jo mēs jūsu starpā neesam dzīvojuši nekārtīgi,
8. neesam arī ne pie viena maizi ēduši par brīvu, bet esam dienām naktīm grūti strādājuši un pūlējušies, lai nevienam no jums nebūtu par apgrūtinājumu;
9. nevis it kā mums nebūtu uz to tiesības, bet lai jums būtu par paraugu, ka jūs mums varētu sekot.
10. Jo, kad bijām pie jums, mēs noteicām jums: ja kas negrib strādāt, tam arī nebūs ēst.
11. Tagad dzirdam, ka daži jūsu starpā dzīvo nekārtīgi, nestrādādami nekādu darbu, bet tikai izlikdamies.
12. Tādiem mēs aizrādām un liekam pie sirds, atsaukdamies uz mūsu Kungu Jēzu Kristu, lai viņi klusā garā strādā un ēd savu maizi.
13. Bet jūs, brāļi, nepiekūstiet, labu darīdami.
14. Un, ja kāds neklausā mūsu vēstules vārdiem, to ievērojiet un nesaejieties ar to, lai tas justos apkaunots.
15. Tikai neizturieties pret to kā pret ienaidnieku, bet pamācaiet to kā brāli.
16. Bet pats miera Kungs lai jums dod mieru vienumēr un visādos veidos! Mūsu Kungs lai ir ar jums visiem!
17. Šo sveicienu es, Pāvils, rakstu ar savu paša roku. Tā ir pazišanas zīme katrā vēstulē: tāds ir mans raksts. Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība ar jums visiem!

1. Timotejam

Nodaļa 1

1. Pāvils, Kristus Jēzus apustulis pēc Dieva, mūsu Pestītāja, un Kunga Kristus Jēzus, mūsu cerības, pavēles,
2. Timotejam, savam īstam dēlam ticībā: žēlastība, apžēlošana, miers no Dieva Tēva un Kristus Jēzus, mūsu Kunga.
3. Jau iedams uz Maķedoniju, esmu lūdzis tevi palikt Efezā, lai tu piekodinātu zināmiem ļaudīm nemācīt svešas mācības,
4. nedz nodoties bezgalīgām pasakām un ciltis rakstiem, kas vairāk ierosina prātošanu nekā kopj Dieva draudzi ticībā,
5. bet sludināšanas mērķis ir mīlestība, kas nāk no skaidras sirds un labas apziņas un neliekuļotas ticības.
6. No tā daži ir noklīduši un nogriezušies uz tukšu izrunāšanos,
7. gribēdami būt bauslības mācītāji, bet nesaprazdami ne to, ko saka, nedz to, ko daži apgalvo.
8. Bet mēs zinām, ka bauslība ir laba, ja lieto to pareizi,
9. atzīstot, ka bauslība nav dota taisnam, bet netaisniem un nepaklausīgiem, bezdievīgiem un grēciniekiem, negantiem un nesvētiem, tēva un mātes slepkavām, cilvēku kāvējiem,
10. netikļiem, vīru piegulētājiem, cilvēku pārdevējiem, melkuļiem, zvēresta laužējiem un ja kas vien vēl ir pretim veselīgai mācībai,
11. pēc svētā Dieva godības evaņģēlija, kas man uzticēts.
12. Esmu pateicīgs Tam, kas darījis mani spēcīgu - Kristum Jēzum, mūsu Kungam, ka Viņš atzinis mani par uzticamu un iecēlis kalpošanai,
13. kaut gan iepriekš biju zaimotājs, vajātājs un varmāka; tomēr es esmu apžēlots, jo es nezinādams esmu darījis to neticībā,
14. bet pāri mēram bija mūsu Kunga žēlastība ar ticību un mīlestību, kas sakņojas Kristū Jēzū.
15. Tas ir patiens un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. Es esmu pirmais viņu starpā,
16. bet tāpēc es esmu atradis apžēlošanu, lai īpaši manī Kristus Jēzus parādītu visu savu lēnprātību par priekšzīmi tiem, kas turpmāk, paļaudamies uz Viņu, iegūs mūžīgu dzīvību.
17. Bet pasaules mūžu valdniekam, neiznīcīgam, neredzamam vienīgajam Dievam lai ir gods un slava mūžu mūžos. Āmen.
18. Šo piekodinājumu es lieku tev pie sirds, mans dēls Timotej, pēc agrākiem praviešu vārdiem par tevi, lai tu cīnītos ar tiem labo cīņu
19. savā ticībā un labā sirdsapziņā, ko daži ir atmetuši, un tā viņu ticības laiva ir sadragāta;
20. to starpā ir Himenējs un Aleksandrs. Tos esmu nodevis sātanam, lai viņi pārmācīti vairs nezaimotu Dievu.

Nodaļa 2

1. Tad nu es pamācu tevi vispirms turēt lūgšanas, pielūgšanas, aizlūgšanas, pateicības lūgšanas par visiem cilvēkiem,
2. par valdniekiem un visiem, kas ir augstā amatā, lai mēs dzīvotu mierīgu un klusu dzīvi visā dievbijībā un cienībā.
3. Tas ir labi un patīkami Dieva, mūsu Pestītāja, priekšā,
4. kas grib, lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas.
5. Jo ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem - cilvēks Kristus Jēzus,
6. kas Sevi pašu ir nodevis par atpirkuma maksu par visiem, par liecību savā laikā.
7. Tālab es esmu iecelts par saucēju un sūtni (es saku patiesību, nemeloju), par mācītāju pagāniem ticībā un patiesībā.
8. Tad nu es gribu, lai vīri lūdz Dievu katrā vietā, paceldami svētas rokas bez dusmām un šaubām.
9. Tāpat arī sievas pieklājīgā uzvedībā, kaunīgi un savaldīgi, lai viņas greznojas nevis ar matu pīnēm un zeltu vai ar pērlēm vai dārgu uzvalku,
10. bet ar to, kas pienākas sievām, kuras grib parādīt dievbijību, - ar labiem darbiem.
11. Sieva lai klusībā mācās visā padevībā;
12. taču mācīt es sievai nepieļauju, nedz valdīt pār vīru, bet viņai jāturas klusībā.
13. Jo Ādams ir pirmais radīts, pēc tam Ieva.
14. Un Ādams netika pievilts, bet sieva tika pievilta un krita pārkāpumā;
15. taču viņa tiks izglābta, dzemdējot bērnus, ja tā paliks ticībā un mīlestībā un svētā dzīvē ar savaldību.

Nodaļa 3

1. Tas ir patiess vārds: ja kas tiecas pēc bīskapa amata, tas iekāro teicamu darbu.
2. Bīskapam pienākas būt nepeļamam vienas sievas vīram, sātīgam, prātīgam, godīgam, viesmīlīgam, izveicīgam mācīšanā;
3. ne dzērājam, ne kauslim, bet lēnīgam, ne ķildīgam, ne mantkārīgam;
4. tādām, kas labi valda savu namu, kas bērnus tur paklausībā un pilnā godbijībā;
5. (Bet, ja kas neprot valdīt sava paša namu, kā tas gādās par Dieva draudzi?)
6. ne jaunatgrieztam, lai viņš neuzpūstos un neiekristu velna tiesā.
7. Bet viņam vajag arī būt labā slavā pie tiem, kas ir ārpusē, lai viņš neiekristu neslavā un velna valgā.
8. Diakoniem tāpat būs būt cienīgiem, ne divkosīgiem, ne pārmērīgiem vīna baudītājiem, ne negodīgas peļņas kāriem,
9. tādiem, kas ticības noslēpumu glabā skaidrā sirdsapziņā.
10. Arī šie papriekš jāpārbauda, pēc tam lai viņi kalpo, ja nav viņiem ko pārnest.
11. Sievām tāpat būs būt cienīgām, ne mēlnesēm, bet sātīgām, uzticamām visās lietās.
12. Diakoniem jābūt vienas sievas vīriem, kas labi valda bērnus un savu pašu namu.
13. Jo tie, kas labi kalpojuši, iegūst sev cienīgu stāvokli un daudz priecīgas drosmes ticībā, kas Kristū Jēzū.
14. To es rakstu tev, cerēdams drīz nākt pie tevis;
15. bet ja es aizkavētos - lai tu zinātu, kā pienākas izturēties Dieva namā, kas ir dzīvā Dieva draudze, patiesības balsts un pamats.
16. Un patiesi liels ir dievbijības noslēpums: Viņš ir skatīts miesā, taisnots Garā, parādījies eņģeļiem, sludināts tautām, ticēts pasaulē, uzņemts godībā.

Nodaļa 4

1. Gars skaidri saka, ka vēlākos laikos daži atkritīs no ticības, pieķerdamies maldu gariem un dēmonu mācībām,
2. padodamies melkuļu liekulīgajiem vārdiem, kam pašu sirdsapziņa ar kauna zīmi iededzināta.
3. Tie aizliedz doties laulībā, pavēl atturēties no barības vielām, ko Dievs ir radījis, lai ticīgie un patiesības atzinēji saņemtu tās ar pateicību.
4. Jo katra Dieva radība ir laba, un nekas nav atmetams, ko saņem ar pateicību;
5. jo svētumu tam piešķir Dieva vārds un lūgšana.
6. Likdams šīs lietas brāļiem pie sirds, tu būsi labs Kristus Jēzus kalps, audzināts ticības un tevis ieturētās labās mācības vārdos.
7. Bet nesvētas un vecu sievu tenkas noraidi. Vingrinies turpretim pats dievbijībā.
8. Jo miesas vingrināšana maz ko der, bet dievbijība der visās lietās, jo tai ir tagadējās un nākamās dzīves apsolījums.
9. Tas ir patiess un pilnā mērā atzīstams vārds,
10. jo tālab mēs pūlamies un cīnāmies, jo esam likuši savu cerību uz dzīvo Dievu, kas ir visu cilvēku, visvairāk ticīgo Pestītājs.
11. Piekodini un māci šīs lietas.
12. Neviens lai nenicina tavu jaunumu, bet topi tu par paraugu ticīgajiem vārdos un dzīvē, mīlestībā, ticībā un šķīstībā.
13. Tiekāms es nāku, nododies lasīšanai, paskubināšanai, mācīšanai.
14. Nenicini dāvanu, kas ir tevī, kas tev tika dota ar praviešu vārdiem toreiz, kad presbiteri uzlika tev rokas.
15. Par to gādā, pie tā paliec, lai tavs briedums būtu redzams visiem.
16. Esi nomodā par sevi pašu un par mācību, turies pie tā, jo, darīdams to, tu izglābsi gan pats sevi, gan tos, kas klausās tevi.

1. Vecāku vīru nerāj, bet pamāci laipni kā tēvu, jaunākus kā brāļus,
2. vecākas sievas kā mātes, jaunākas kā māsas visā šķīstībā.
3. Godā atraitnes - tās, kas ir īstas atraitnes.
4. Bet, ja kādai atraitnei ir bērni vai bēr nubērni, tad lai tie papriekš mātās pildīt savu godbijības pienākumu pret savu pašu dzimtu un dot pateicību saviem tēviem; jo tas Dievam labpatīk.
5. Bet īsta atraitne, viena pati palikusi, ir likusi savas cerības uz Dievu un pastāv lūgšanās un pielūgšanās nakti un dienu;
6. bet, kas dzīvo izlaidīgu dzīvi, tā, dzīva būdama, ir mirusi.
7. Piekodini arī to, lai viņas būtu nepeļamas.
8. Bet, ja kāds negādā par savējiem un visvairāk par saviem mājas ļaudīm, tad viņš ir aizliedzis ticību un ir ļaunāks par neticīgu.
9. Atraitnēs jāieskaita tāda, kas nav jaunāka par sešdesmit gadiem, kas bijusi viena vīra sieva,
10. kam ir labu darbu slava, ja viņa ir izaudzinājusi bērnus, ja viņa ir bijusi viesmīlīga, ja viņa ir mazgājusi svētajiem kājas, ja viņa ir nākusi palīgā apspiestajiem, ja viņa ir dzinusies pēc ikviena laba darba.
11. Bet jaunākas atraitnes noraidi, jo, kad viņas pārgalvībā novēršas no Kristus, tad viņas grib precēties
12. un pelna spriedumu, ka viņas ir laužušas pirmo uzticību;
13. turklāt viņas mātās vēl arī dīkā dzīvot, staigādamas apkārt no mājas uz māju, taču ne tikai dīkā dzīvot, bet arī iznēsāt plāpas un jaukties citu darīšanās, runājot to, kas neklājas.
14. Tad nu es gribu, lai jaunākās apprecētos, dzemdētu bērnus, valdītu māju, nedotu pretiniekam nekādu iemeslu nievāšanai,
15. jo dažas ir jau nogriezušās neceļos sātanam pakal.
16. Ja kādai ticīgajai ir atraitnes, tad lai viņa palīdz tām un lai netiek apgrūtināta draudze, ka tā var palīdzēt īstajām atraitnēm.
17. Presbiteri, kas ir labi priekšnieki, lai būtu divkārša goda cienīgi, visvairāk tie, kas darbojas sludināšanā un mācībā.
18. Proti, raksti saka: vērsim, kas klonā min labību, tev nebūs aizsiet purnu, un: strādnieks ir savas algas cienīgs. -
19. Pret presbiteru nepieņem sūdzību bez diviem vai trim lieciniekiem.
20. Tiem, kas grēko, pierādi viņu vainu, visiem klāt esot, lai arī citiem būtu bailes.
21. Es svēti piekodu Dieva un Kristus Jēzus un izredzēto eņģeļu priekšā: turi šīs lietas bez aizsprieduma, nedarīdams neko ne aiz nauda, ne aiz draudzības.
22. Rokas nesteidzies nevienam uzlikt un neuzņemies atbildību par svešiem grēkiem, sevi pašu glabā šķīstu.
23. Nedzer vairs ūdeni vien, bet lieto mazliet vīna sava kuņģa un savas biežās neveselības dēļ.
24. Dažu cilvēku grēki ir visiem zināmi un iet viņiem pa priekšu tiesā, bet citiem grēki arī vēl seko;
25. tāpat arī labie darbi ir visiem zināmi, un, kur tas tā vēl nav, tur tie nevar palikt apslēpti.

1. Visiem, kas ir vergi apakš jūga, būs turēt savus kungus par visa goda cienīgiem, lai Dieva Vārds un mācība netiktu zaimoti.
2. Bet tiem, kam ir ticīgi kungi, nebūs nicināt viņus tāpēc, ka tie ir brāļi, bet jo vairāk viņiem kalpot; jo tie, kuru labā viņi darbojas, ir ticīgi un mīlami. To tu māci un uz to skubini.
3. Ja kāds māca ko citu un nepiegiežas mūsu Kunga Jēzus Kristus veselīgajiem vārdiem un dievbijības mācībai,
4. tas ir uzpūties un nezina nenieka, bet slimo ar prātošanas un ķildošānās sērgu, no kā ceļas skaudība, ķilda, zaimi, ļaunas aizdomas,
5. prātā sajukušu un patiesību zaudējušu cilvēku naidošānās - tādu, kas ar dievbijību cer iegūt peļņu.
6. Patiesi, lielu ieguvumu dod dievbijība ar pieticību,
7. jo mēs nenieka neesam pasaulē ienesuši, tāpēc arī nenieka nevaram iznest;
8. bet, kad mums ir barība un apģērbs, tad ar to mēs pietiksim.
9. Bet, kas grib tapt bagāts, kļūst kārdinājumā un valgā un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās, kas gāž cilvēkus postā un pazušānā.
10. Jo visa ļaunuma sakne ir mantas kārība; dažs labs, tiekdamijs pēc tās, ir nomaldījies no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju.
11. Bet tu, Dieva cilvēks, bēdz no šīm lietām: dzenies pēc taisnības, dievbijības, ticības, mīlestības, pacietības, lēnprātības,
12. cīnies labo ticības cīņu, satver mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts, pats apliecinādams labo liecību daudzu liecinieku priekšā.
13. Es piekodu tev Dieva priekšā, kas visu dara dzīvu, un Kristus Jēzus priekšā, kas apliecinājis labo liecību Poncija Pilāta priekšā,
14. turi šo pavēli neaptraipītu un nenopeltu, līdz mūsu Kungs Jēzus Kristus parādīsies Savā godībā,
15. ko savā laikā darīs redzami svētais un vienīgais Valdnieks, ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs,
16. kam vienīgam ir nemirstība, kas dzīvo nepieejamā gaismā, kuru neviens cilvēks nav redzējis, nedz arī var redzēt, Viņam lai ir gods un mūžīga vara! Āmen!
17. Tiem, kas ir bagāti tagadējā pasaules laikmetā, piekodini, lai viņi nebūtu augstprātīgi un neliktu cerību uz nedrošo bagātību, bet uz Dievu, kas mums dod visu bagātīgi baudīt;
18. lai viņi darītu labu, būtu bagāti labos darbos, devīgi, nesavtīgi,
19. uzkrādami sev labu mantas pamatu nākamai dzīvei, ka iegūtu īsto dzīvību.
20. Tu, Timotej, paglabā uzticēto mantu, novērsdamies no nesvētām valodām un pretrunām, kas ceļas no nepareizas tā dēvētās atziņas;
21. daži, turēdamijs pie tās, ir nomaldījušies no ticības. Žēlastība lai ir ar jums.

2. Timotejam

Nodaļa 1

1. Pāvils, Kristus Jēzus apustulis pēc Dieva gribas ar dzīvības apsolījumu Kristū Jēzū,
2. Timotejam, savam mīlam dēlam: žēlastība, apžēlošana, miers no Dieva Tēva un Kristus Jēzus, mūsu Kunga.
3. Pateikdamies Dievam, kam es kalpoju kā mani tēvi ar skaidru sirdsapziņu, es nemitīgi pieminu tevi savās lūgšanās nakti un dienu.
4. Es ilgojos redzēt tevi, atcerēdamies tavas asaras, lai es taptu pilns prieka,
5. un pieminu tavu neliekuļoto ticību, kas papriekš mita tavā vecāmātē Loidā un tavā mātē Eunikā, bet es esmu pārliecināts - mīt arī tevī.
6. Aiz šā iemesla es atgādinu tev atdzīvināt Dieva žēlastības dāvanu, kas dota tev ar manu roku uzlikšanu.
7. Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu.
8. Tad nu nekaunies liecināt par mūsu Kungu, nedz kaunies manis, viņa gūstnieka, bet uzņemies Dieva spēkā ciešanas līdz ar mani evaņģēlija labā,
9. jo Dievs ir izglābis mūs un aicinājis ar svētu aicinājumu, ne pēc mūsu darbiem, bet pēc Sava nodoma un žēlastības, kas mums dota Kristū Jēzū pirms mūžīgiem laikiem,
10. bet tagad ir redzama tapusi, mūsu Pestītājam Kristum Jēzum parādoties, kas ir iznīcinājis nāves varu un cēlis gaismā dzīvību un neiznīcību ar evaņģēliju;
11. tālab es esmu iecelts par vēstnesi, apustuli un mācītāju.
12. Tālab es arī ciešu visu šo, bet es nekaunos, jo es zinu, kam es esmu palāvis, un esmu pārliecināts, ka Viņš ir spēcīgs pasargāt man uzticēto mantu līdz viņai dienai.
13. Turi to par veselīgu mācību paraugu, ko esi dzirdējis no manis ticībā un mīlestībā, kas Kristū Jēzū;
14. glabā skaisto uzticēto mantu ar Svētā Gara palīdzību, kas mīt mūsos.
15. Tu zini to, ka ir novērsušies no manis visi, kas dzīvo Āzijā, viņu starpā Figels un Hermogens.
16. Lai Tas Kungs parāda žēlastību Onēsifora namam, jo viņš daudzkārt atspirdzināja mani un nekaunējās manu važu,
17. bet, nonācis Romā, rūpīgi meklēja mani un atrada.
18. Lai Tas Kungs dod viņam atrast apžēlošanu pie Tā Kunga viņā dienā. Un, cik daudz viņš Efezā kalpojis, to tu pats zini labāk.

1. Tad nu tu, mans bērns, topi spēcīgs žēlastībā, kas Kristū Jēzū,
2. un, ko tu esi dzirdējis no manis, daudziem lieciniekiem klāt esot, to cel priekšā uzticīgiem cilvēkiem, kas būs noderīgi mācīt atkal citus.
3. Ciet līdz ar citiem ļaunumu, būdams labs Kristus Jēzus kareivis.
4. Nevienš, atrazdamies karapulkā, nepinas ar dzīves darīšanām, lai viņš varētu patikt karakungam.
5. Un, jebšu kāds cīnās, viņš dabū vainagu tikai tad, kad viņš ir cīnījies pareizi.
6. Zemkopim, kas nodevies lauka darbam, pirmajam jāsaņem augli.
7. Iegaumē, ko es tev saku. Gan jau dos tev Tas Kungs saprašanu visās lietās.
8. Turi prātā Jēzu Kristu, kas uzmodināts no miroņiem, no Dāvida cilts - pēc mana evaņģēlija.
9. Par to es ciešu, pat saites kā ļaundaris, bet Dieva vārds nav saistīts.
10. Tāpēc es visu panesu izredzēto dēļ, lai arī viņiem būtu daļa pie pestīšanas, kas dota Kristū Jēzū, un pie mūžīgas godības.
11. Patiess ir šis vārds: ja mēs esam līdzī miruši, tad mēs arī līdzī dzīvosim;
12. ja mēs pastāvam ciešanās, tad mēs arī līdzī valdīsim; ja mēs aizliegsim, tad arī Viņš aizliegs mūs;
13. ja mēs esam neuzticīgi, Viņš paliek uzticīgs, jo Viņš nevar Sevi pašu aizliegt.
14. To visu atgādini, apliecinādams Dieva priekšā, lai viņi nekarotu vārdiem; tas nekam neder, tas samaitā klausītājus.
15. Centies būt Dieva acīs krietns darbinieks, kam nav ko kaunēties un kas pareizi māca patiesības vārdu.
16. Bet no nespētām un tukšām runām izvairies, jo viņi arvien dziļāk iestīgs bezdievībā,
17. un viņu mācība kā sērga izplatās; tādi ir Himenajs un Filēts,
18. kas ir nokļīduši no patiesības, sacīdami, ka augšāmcelšanās esot jau notikusi, un sagroza dažiem ticību.
19. Taču stiprais Dieva pamats pastāv ar šādu zīmoju: Tas Kungs pazīst savējos, un: lai atturas no netaisnības ikviens, kas daudzina Tā Kunga Vārdu.
20. Lielā namā ir ne tikvien zelta un sudraba trauki, bet arī koka un māla, un citi godam, bet citi negodam;
21. ja nu kāds nošķīstās no tādām lietām, tad viņš būs trauks godam, svēts, derīgs Tam Kungam, sataisīts ikkatram labam darbam.
22. Bēdz no jauneklā iekārībām un dzenies pēc taisnības, ticības, mīlestības, miera ar tiem, kas piesauc To Kungu ar skaidru sirdi.
23. Bet aplamās un nemākulīgās prātošanas noraidi, zinot, ka tās rada karus;
24. bet mūsu Kunga kalpam nepienākas ķildoties, bet būt laipnam pret visiem, izveicīgam mācīšanā un panest ļaunumu,
25. tādām, kas ar lēnprātību pamāca pretiniekus - varbūt Dievs kādreiz dotu viņiem atgriezties pie patiesības atziņas,
26. un viņi atkal atgūtu skaidru prātu, atraisīdamies no velna valga, ar ko tie sagūstīti, lai darītu viņa gribu.

Nodaļa 3

1. Bet zini to, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki,
2. jo cilvēki būs patmīļīgi, mantas kārīgi, lielīgi, augstprātīgi, zaimotāji, nepaklausīgi vecākiem, nepateicīgi, neganti,
3. cietsirdīgi, nesamierināmi, apmelotāji, nesavaldīgi, nesavaldāmi, labā nīdēji,
4. nodevēji, pārsteidzīgi, uzpūtīgi, mīlēdami vairāk baudas nekā Dievu,
5. izrādīdami ārēju svētībību, bet tās spēku noliedzdami; un no tādiem izvairies.
6. Jo tādi ir tie, kas iespiežas namos un gūsta sievas, kas apkrauti grēkiem un ko dažādas kārības vada,
7. kas vienmēr mācās un nekad nevar nonākt pie patiesības atziņas.
8. Bet, tāpat kā Janne un Jambre uzstājās pret Mozu, tā arī šie uzstājas pret patiesību - ļaudis, kas pavisam samaitāti savā prātā un nav pastāvējuši ticībā.
9. Bet viņi netiks tālāk uz priekšu, jo viņu neprāts būs visiem skaidri redzams, kā tas arī ar pirmajiem notika.
10. Bet tu esi sekojis manai mācībai, manam dzīves veidam, manam nodomam, manai ticībai, manai pacietībai, manai mīlestībai, manai izturībai,
11. manām vajāšanām, manām ciešanām, kas man gadījās Antiohijā, Ikonijā, Listrā; šīs vajāšanas es esmu panesis, un no visām Tas Kungs ir mani izrāvis.
12. Bet visi, kas grib svētbijīgi dzīvot Kristū Jēzū, arī tiks vajāti.
13. Taču ļauni cilvēki un krāpnieki iestīgs arvien lielākā ļaunumā maldinādami un maldīdamies.
14. Bet tu paliec mācībā, ko esi mācījies un par ko esi pārliecinājies; jo tu zini, kas tev to ir mācījuši,
15. un ka tu no mazām dienām zini svētos rakstus, kas spēj padarīt tevi gudru pestīšanai caur ticību Kristū Jēzū.
16. Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā,
17. lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam.

Nodaļa 4

1. Tad nu es piekodu Dieva un Kristus Jēzus priekšā, kas tiesās dzīvus un mirušus, Viņa parādīšanos un Viņa valstību minēdams:
2. pasludini Dieva vārdus, uzstājies laikā, nelaikā, norāj, brīdini, paskubini ar visu pacietību un mācību.
3. Jo nāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgo mācību, bet uzkraus sev mācītājus pēc pašu iegribām, kā nu ausis niez,
4. un novērsīs ausis no patiesības, bet piegriezīsies pasakām.
5. Bet tu paliec skaidrā prātā visās lietās, paciet ļaunumu, dari evaņģēlista darbu, izpildi savu kalpošanu līdz galam.
6. Jo es jau topu par ziedojumu, un manas atraisīšanas laiks ir pienācis.
7. Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējienus esmu pabeidzis, ticību esmu turējis.
8. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī visiem, kas ir iemīlējuši Viņa parādīšanos.
9. Steidzies šurp pie manis ātri,
10. jo Dēma ir atstājis mani, mīlēdams tagadējo pasauli, un ir devies uz Tesaloniku, Krescents uz Galatiju, Tits uz Dalmatiju.
11. Lūka ir vienīgais pie manis. Marku ņem un atved sev līdzī, jo viņš ir man ļoti noderīgs kalpošanai.
12. Tihiku es nosūtīju uz Efezu.
13. Mēтели, ko esmu atstājis Troadā pie Karpa, atved šurp, arī grāmatas, pirmām kārtām pergamentus.
14. Kalējs Aleksandrs ir man nodarījis daudz ļauna - mūsu Kungs atmaksās viņam pēc viņa darbiem.
15. No viņa arī tu sargies, jo viņš ir ļoti lielā mērā pretojies mūsu vārdiem.
16. Man pirmo reizi aizstāvēties, neviens nebija klāt, bet visi bija mani atstājuši. To lai viņiem nepielīdzina.
17. Bet Tas Kungs stāvēja man klāt un deva man spēku, lai caur mani sludināšana būtu pilnīga un visi pagāni dzirdētu to. Un es esmu izrauts no lauvas rīkles.
18. Izraus mani Tas Kungs no katra ļauna darba un izglābs Savā Debesu valstībā - Viņam lai ir gods mūžu mūžos. Āmen.
19. Sveicini Prisku un Akvilu un Onēsifora namu.
20. Erasts palika Korintā, bet Trofimu es atstāju neveselu Milētā.
21. Steidzies atnākt pirms ziemas. Sveicina tevi Eibuls un Pudents, un Lins, un Klaudija, arī visi brāļi.
22. Kungs Jēzus lai ir ar tavu garu. Žēlastība lai ir ar jums.

Titam

Nodaļa 1

1. Pāvils, Dieva kalps un Jēzus Kristus apustulis pēc Dieva izredzēto ticības un patiesības atziņas, kas saskan ar dievbijību,
2. cerībā uz mūžīgu dzīvību, ko Dievs, kas nemelo, ir apsolijis pirms mūžīgiem laikiem;
3. bet savā laikā Savu vārdu ir atklājis vēstī, kas man uzticēta pēc Dieva, mūsu Glābēja, pavēles,
4. Titam, savam īstam bērnam kopīgā ticībā, žēlastība un miers no Dieva Tēva un Kristus Jēzus, mūsu Pestītāja.
5. Tādēļ es tevi atstāju Krētā, lai tu nokārtotu to, kas vēl atlika, un katrā pilsētā ieceltu presbiterus, tā kā es tev liku darīt.
6. Tiem jābūt nevainojamiem vienas sievas vīriem, kam bērni ticīgi, nevis palaidņi vai nepaklausīgi.
7. Jo bīskapam jābūt nevainojamam kā Dieva namturim, ne iedomīgam, ne dusmīgam, ne dzērājam, ne kauslim, ne ierāvējam,
8. bet viesmīligam, laba mīlotājam, prātīgam, taisnam, svētbijīgam, savaldīgam.
9. Viņam jā rūpējas par sludināšanu, kas atbilst mācībai, lai viņš būtu spējīgs paskubināt veselīgā mācībā un atspēkot tos, kas runā pretim.
10. Jo daudzi ir nepaklausīgi, plāpas un maldinātāji, visvairāk no apgraizītajiem,
11. tiem jāaizbāž mute; viņi izposta veselas ģimenes, negodīgas peļņas dēļ mācīdami to, kas neklājas.
12. Kāds pravietis no viņu pašu vidus ir sacījis: krētieši aizvien melo, tie ir nikni kā zvēri, slinki kā maiši.
13. Šī liecība ir patiesa. Tādēļ atspēko viņus it asi, lai tie ticībā kļūst veseli,
14. nevis pieķeras jūdu pasakām un cilvēku priekšrakstiem, kas novēršas no patiesības.
15. Šķīstajiem visas lietas ir šķīstas, bet aptraipītajiem un neticīgajiem nekas nav šķīsts; aptraipīts ir viņu prāts un sirdsapziņa.
16. Tie apgalvo, ka pazīstot Dievu, bet darbos to noliedz. Neganti un nepaklausīgi būdami, tie nav derīgi nevienam labam darbam.

Nodaļa 2

1. Bet tu sludini to, kas saskan ar veselīgo mācību:
2. lai vecākie vīri turas skaidrā prātā, cienjami, prātīgi, veselīgi ticībā, mīlestībā, izturībā;
3. tāpat vecākās sievas: lai izturas kā svētām pieklājas, nenododas ļaunām valodām, ne pārmērīgai vīna dzeršanai, lai māca labu,
4. pamāca jaunākās mīlēt vīrus un bērnus,
5. būt prātīgām, krietnām, labām namamātēm, paklausīt saviem vīriem, lai Dieva vārds netiktu zaimots.
6. Jaunākos vīrus tāpat paskubini būt prātīgiem.
7. Pats visur esi paraugs labos darbos, mācībā bezviltīgs un cienījams,
8. veselīgos vārdos nevainojams, lai tas, kas stājas pretim, paliek kaunā, nevarēdams nekā ļauna par mums sacīt.
9. Kalpi lai klausas saviem kungiem visās lietās, lai tie ir patīkami, nerunā pretim,
10. nezog, bet lai parāda pilnīgu uzticību, ka viņi visās lietās ir rota mūsu Pestītāja Dieva mācībai.
11. Jo ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem,
12. audzinādama mūs, lai, atsacīdamies no bezdievības un pasaulīgām iekārēm, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam šinī laikā,
13. gaidīdami svētlaimību, uz kuru ceram, un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības atspīdēšanu;
14. Viņš Sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu Sev par Savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos.
15. To māci, paskubini un norāj ar visu stingrību; neviens lai tevi nenicina.

1. Atgādinu viņiem, lai padodas un paklausa valdībām un varām, lai ir gatavi uz katru labu darbu,
2. nevienam nepulgo, tur mieru, izturas laipni un visiem cilvēkiem parāda lēnprātību.
3. Jo arī mēs kādreiz bijām neprātīgi, nepaklausīgi, maldījāmies, kalpodami dažādām iekārēm un priekiem, dzīvodami ļaunprātībā un skaudībā, ienīsti un cits citu nīzdami.
4. Bet, kad atspīdēja Dieva, mūsu Glābēja, laipnība un mīlestība uz cilvēkiem,
5. Viņš mūs izglāba, nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savas žēlsirdības, ar mazgāšanu atdzimšanai un atjaunošanos Svētajā Garā,
6. ko Viņš bagātīgi pār mums izlējis caur Jēzu Kristu, mūsu Pestītāju,
7. lai, Viņa žēlastībā taisnoti, mēs kļūtu cerētās mūžīgās dzīvības mantinieki.
8. Šis vārds ir patiess; un es gribu, lai tu par šīm lietām stipri stāvi, ka tie, kas Dievam tic, cenšas veikt labus darbus. Tas cilvēkiem ir labi un vajadzīgs.
9. Bet no ģeķīgiem strīdiem un cilts rakstiem, ķildām un bauslības kariem izvairies. Tie ir nederīgi un tukši.
10. Cilvēku, kas turas pie maldu mācības, vienreiz un otrreiz pamācījis, noraidi,
11. zinādams, ka tāds ir samaitāts un grēkodams pats sevi notiesā.
12. Kad es aizsūtīšu pie tevis Artemi vai Tihiku, tad steidzies nākt pie manis uz Nikopoli, jo tur esmu nodomājis pavadīt ziemu.
13. Likumu pratēju Zēnu un Apollu apgādā krietni, lai viņiem, tālāk ceļojot, nekā netrūktu.
14. Mūsu ļaudīm jāmacās ar labiem darbiem palīdzēt, kur vajadzība spiež, lai tie nebūtu neauglīgi.
15. Visi, kas pie manis, tevi sveicina. Sveicini tos, kas ticībā mūs mīl. Žēlastība lai ir ar jums visiem!

Filemonam

Nodaļa 1

1. Pāvils, Kristus Jēzus gūsteknis, un brālis Timotejs mīļajam Filemonam, mūsu darba biedram,
2. māsai Apfijai un mūsu cīņas biedram Arhipam, un draudzei, kas tavā namā;
3. lai jums ir žēlastība un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus.
4. Es vienmēr pateicos savam Dievam, tevi atcerēdamies savās lūgšanās,
5. dzirdēdams par tavu mīlestību un ticību, kas tev ir uz Kungu Jēzu un uz visiem svētajiem,
6. lai tavas ticības sadraudzība kļūtu darbīga visa laba atziņā, kas mūs tuvina Kristum.
7. Man bija daudz prieka un apmierinājuma par tavu mīlestību, ka tu, brāli, esi atspirdzinājis svēto sirdis!
8. Tādēļ, kaut gan man Kristū ir pilnas tiesības pavēlēt tev to, kas klājas,
9. es labāk mīlestībā tevi lūdzu, tāds, kāds esmu, sirmais Pāvils, bet tagad arī Kristus Jēzus gūsteknis, -
10. lūdzu tevi par savu bērnu Onēzimu, ko esmu dzemdinājis, būdams važās,
11. to, kas kādreiz bija tev nederīgs, bet tagad kā tev, tā man ir derīgs;
12. viņu, tas ir, savu paša sirdi, es tev sūtu atpakaļ.
13. Es viņu gribēju paturēt pie sevis, lai viņš tavā vietā man kalpotu evaņģēlija važās;
14. bet bez tavas ziņas es neko negribēju darīt, lai tavs labais darbs parādītos ne piespiesti, bet brīvprātīgi.
15. Varbūt viņš tādēļ no tevis uz brīdi bija atšķirts, lai tu viņu paturētu mūžībai,
16. ne vairs kā vergu, bet daudz vairāk kā mīlotu brāli, īpaši man, bet cik daudz vairāk vēl tev gan pēc miesas, gan iekš Tā Kunga!
17. Ja nu tu ar mani turi sadraudzību, tad pieņem viņu tā kā mani!
18. Bet, ja viņš kaut kādā veidā noziedzies pret tevi vai palicis parādā, tad to pieskaiti man.
19. Es, Pāvils, to rakstu tev ar savu roku, es atlīdzināšu, lai neteiktu tev, ka tu man arī pats sevi esi parādā.
20. Patiesi, brāli, es gribētu no tevis iegūt kādu labumu Tam Kungam par godu, atspirdzini manu sirdi Kristū.
21. Es tev rakstu, uzticēdamies tev, ka paklausīsi, un zinādams, ka tu darīsi vairāk par to, ko es saku.
22. Bet turklāt sataisies arī mani uzņemt kā viesi, jo es ceru, ka jūsu lūgšanu dēļ es tikšu jums atdāvināts.
23. Tevi sveicina Epafra, mans cietuma biedrs Kristū Jēzū,
24. Marks, Aristarhs, Dēma, Lūka, mani darba biedri.
25. Lai Kunga Jēzus Kristus žēlastība ir ar jūsu garu!

Ebrejiem

Nodaļa 1

1. Dievs vecos laikos daudzkārt un dažādi runājis caur praviešiem uz tēviem,
2. šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī pasauli radījis.
3. Tas, būdams Viņa godības atspulgs un būtības attēls, nesdams visas lietas ar Savu spēcīgo vārdu un izpildījis šķīstīšanu no grēkiem, ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā;
4. ar to Viņš kļuvis tik daudz varenāks par eņģeļiem, cik daudz pārāku par tiem Viņš mantojis Vārdu.
5. Jo kuram eņģelim gan jebkad Viņš teicis: Mans Dēls Tu esi, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis. Un atkal: Es Viņam būšu par Tēvu, un Viņš Man būs par Dēlu.
6. Un, kad Viņš pirmdzimto atkal ieved pasaulē, Viņš saka: un visi Dieva eņģeļi Viņu lai pielūdz.
7. Par eņģeļiem Viņš saka: kas Savus eņģeļus dara par vējiem un Savus sulaiņus par uguns liesmām, -
8. bet par Dēlu: Tavs tronis, Dievs, paliek mūžu mūžos, un taisnības zizlis ir Viņa valdnieka varas zizlis.
9. Tu esi mīlējis taisnību un ienīdis netaisnību; tāpēc Dievs, Tavs Dievs ir svaidījis Tevi ar prieka eļļu vairāk par Taviem biedriem.
10. Un: sākumā Tu, Kungs, zemi esi dibinājis, un debesis ir Tavu roku darbs.
11. Tās zudīs, bet Tu paliec; tās visas sadīls kā drēbes,
12. un Tu tās satīsi kā uzvalku, un tās pārvērtīsies, bet Tu esi tas pats, un Tavi gadi nebeigsies.
13. Jo kuram eņģelim gan jebkad Viņš teicis: sēdies Man pa labai rokai, tiekāms Es lieku Tavus ienaidniekus par Tavu kāju pameslu. -
14. Vai tie visi nav kalpotāji gari, izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāmanto pestīšana?

1. Tāpēc mums dzirdētais jo vairāk jāņem vērā, lai mēs netiktu aizskaloti projām.
2. Jo, ja caur eņģeļiem runātais vārds ir bijis stiprs un katra pārkāpums un nepaklausība dabūjusi savu taisno atmaksu,
3. kā mēs izbēgsim, tik dārgu pestīšanu nicinādami? To papriekš ir sludinājis pats Kungs un mums apstiprinājuši tie, kas to dzirdējuši,
4. arī pašam Dievam liecību dodot ar zīmēm un brīnumiem un dažādiem vareniem darbiem un izdalot Svētā Gara dāvanas pēc Sava prāta.
5. Jo ne eņģeļu varā Viņš atdevis nākamo pasauli, par ko mēs runājam.
6. Bet kādā vietā gan kāds ir apliecinājis, sacīdams: kas ir cilvēks, ka Tu viņu piemini, vai cilvēka dēls, ka Tu viņu uzlūko?
7. Īsu laiku Tu viņu esi darījis mazāku par eņģeļiem; ar godu un slavu Tu esi viņu vainagojis.
8. Visu Tu esi licis zem viņa kājām. - Bet, pakļaujot viņam visu, Viņš nekā nav atstājis, viņam nepakļāvis; bet tagad vēl mēs neredzam, ka viss viņam pakļauts.
9. Bet mēs redzam Jēzu, kas īsu laiku bija padarīts mazāks par eņģeļiem, nāves ciešanu dēļ ar godu un slavu vainagotu, lai Dieva žēlastībā būtu baudījis nāvi par visiem.
10. Jo Tam, kura dēļ viss ir un caur ko viss ir, kas daudz bērnu vada uz godību, Tam pienācās Viņu, pestīšanas iesācēju, ciešanās padarīt pilnīgu.
11. Jo, kā Tas, kas svētī, tā arī tie, kas tiek svētīti, visi ir no viena; tāpēc Viņš nekaunas tos saukt par brāļiem, sacīdams:
12. Es sludināšu Tavu Vārdu Saviem brāļiem, draudzes vidū Tev dziedāšu slavas dziesmas.
13. Un atkal: Es paļaušos uz Viņu. Un atkal: lūk, še Es esmu un bērni, ko Dievs Man devis. -
14. Bet, tā kā bērniem ir asinis un miesa, tad arī Viņš tāpat to ir pieņēmis, lai ar nāvi iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir, velnu,
15. un atsvabinātu visus, kas visu mūžu nāves bailu dēļ bija verdzībā.
16. Jo Viņš jau nepieņem eņģeļus, bet gan Ābrahāma dzimumu.
17. Tāpēc Viņam visās lietās bija jātop brāļiem līdzīgam, lai par tiem varētu iežēloties un būtu uzticams augstais priesteris Dieva priekšā salīdzināt tautas grēkus.
18. Jo tāpēc, ka Viņš pats kārdināts un cietis, Viņš var palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti.

1. Tāpēc, svētie brāļi, debesu aicinājuma dalībnieki, ņemiet vērā Dieva sūtni un augsto priesteri Jēzu, ko mēs apliecinām,
2. kas uzticīgs Tam, kas Viņu iecēlis, kā arī Mozus visā Viņa namā.
3. Bet Viņam ir piešķirta daudz lielāka godība nekā Mozum, kā jau arī lielāks gods nekā namam ir tā cēlējam.
4. Jo katru namu kāds cēlējs uzceļ, bet, kas visu ir uzcēlis, ir Dievs.
5. Un Mozus gan ir bijis uzticīgs visā Viņa namā kā kalps, lai apliecinātu to, par ko vēlāk sludinās,
6. bet Kristus kā Dēls pār Viņa namu; Viņa nams esam mēs, ja drosmi un cerību, ar ko lepojamies, stipru paglabājam līdz galam.
7. Tāpēc, kā Svētais Gars saka: šodien, ja dzirdēsiet Viņa balsi,
8. neapcietināit savas sirdis kā sarūgtinājumā kārdināšanas dienā tuksnesī,
9. kur jūsu tēvi Mani kārdinājuši pārbaudīdami,
10. kaut gan bija redzējuši Manus darbus četrdesmit gadus. Tāpēc Es sašutu par šo paaudzi un teicu: vienmēr viņi maldās savās sirdīs, bet Manus ceļus viņi nav atzinuši,
11. tāpēc Es esmu zvērējis Savās dūsmās: tiem nebūs ieiet Manā atdusā. -
12. Pielūkojiet, brāļi, ka kādā no jums nebūtu neticības ļaunā sirds, atkāpjoties no dzīvā Dieva,
13. bet pamāca citu citu katru dienu, kamēr vēl saka šodien, lai kādam no jums sirds netiktu apcietināta ar grēka viltību.
14. Jo mēs esam tapuši Kristus līdzdalībnieki, ja tikai paļaušanos paturēsim no sākuma līdz galam stipru.
15. Ja saka: šodien, ja jūs Viņa balsi dzirdēsiet, neapcietināit savas sirdis kā sarūgtinājumā! -
16. Kuri no dzirdējušiem sajuta rūgtumu? Vai ne visi, kas Mozus vadībā bija izgājuši no Ēģiptes?
17. Par kuriem Viņš bija sašutis četrdesmit gadus? Vai ne par tiem, kas grēkojuši, kuru miesas kritušas tuksnesī?
18. Par kuriem tad Viņš ir zvērējis, ka tiem nebūs ieiet Viņa atdusā, ja ne par tiem, kas nebija klausījuši?
19. Tā mēs redzam, ka viņi nav varējuši ieiet neticības dēļ.

1. Tāpēc, kamēr apsolījums ieiet Viņa atdusā mums vēl pastāv, bīsimies, ka kāds no mums neizrādītos to nerasniedzis.
2. Jo arī mums evaņģēlijs ir pasludināts tāpat kā viņiem. Bet dzirdētais vārds tiem nepalīdzēja, tāpēc ka klausītājos nebija savienojies ar ticību.
3. Jo mēs, kas esam ticējuši, ieejam atdusā, kā Viņš ir teicis: kā esmu zvērējis Savās dūsmās, tiem nebūs ieiet Manā atdusā, - lai gan darbi kopš pasaules radīšanas bija padarīti.
4. Jo par septīto dienu Viņš kaut kur tā ir teicis: un Dievs septītajā dienā atdusējās no visiem Saviem darbiem.
5. Un šinī vietā atkal: tiem nebūs ieiet Manā atdusā. -
6. Kad nu dažiem atliek tanī ieiet, bet nepaklausības dēļ nav iegājuši tie, kam vispirms evaņģēlijs pasludināts,
7. Viņš no jauna liek kādu dienu, šo dienu, caur Dāvidu runādams pēc tik ilga laika, kā jau iepriekš teikts: šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdēsiet, neapcietināt savas sirdis. -
8. Jo, ja Jozua viņiem būtu sagādājis atdusu, tad Viņš nebūtu pēc tam runājis par citu dienu.
9. Tātad vēl atliek svēta dūsa Dieva tautai.
10. Jo, kas iegājis Viņa atdusā, tas arī pats dūšējis no saviem darbiem kā Dievs no Saviem.
11. Centīsimies tāpēc ieiet šinī atdusā, lai neviens nekristu nepaklausībā pēc tā paša parauga.
12. Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griežīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis.
13. Un nav radījuma, kas Viņa priekšā apslēpts, bet viss ir atsegts un atklāts Viņa acīm: Viņam mēs dosim norēķinu.
14. Tā kā mums ir liels augstais priesteris, kas izgājis caur debesīm, Jēzus, Dieva Dēls, tad turēsimies pie Viņa apliecināšanas.
15. Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzī just mūsu vājībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka.
16. Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību īstā laikā.

1. Jo katrs no cilvēku vidus ņemtais augstais priesteris cilvēku labā tiek iecelts kalpošanai Dievam, lai nestu dāvanas un upurus par grēkiem;
2. viņš var iežēloties par nezinātājiem un maldīgajiem, tāpēc ka arī viņš pats vājības apņemts.
3. Un tās dēļ viņam pienākas kā tautas, tā arī sevis dēļ upurēt par grēkiem.
4. Un neviens sev pats neņem šo godu, bet Dieva aicināts, tāpat kā Ārons.
5. Tāpat arī Kristus nav pats Sev piešķīris augstā priesteru godu, bet Tas, kas Viņam ir teicis: Mans Dēls Tu esi, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis.
6. Kā arī citā vietā Viņš saka: Tu esi priesteris mūžīgi pēc Melhisedeka kārtas. -
7. Savās miesas dienās ar stipru balsi un asarām Viņš ir raidījis daudz karstu lūgšanu pie Tā, kas Viņu varēja izglābt no nāves, un ir ticis atpestīts no bailēm
8. un, Dēls būdams, tomēr ir mācījies paklausību no tā, ko cietis.
9. Un, pilnību sasniedzis, Viņš ir palicis visiem, kas Viņam paklausa, par mūžīgās pestīšanas gādnieku,
10. Dieva nosaukts par augsto priesteri pēc Melhisedeka kārtas.
11. Par to mums būtu daudz ko runāt, bet ir grūti darīt to saprotamu, tāpēc ka jūs esat kūtri palikuši dzirdēt.
12. Jo, lai gan laika ziņā jums pašiem pienākas būt tiem, kas māca, jums atkal vajadzīgs kāds, kas jums māca Dieva vārdu pirmsākumus, un esat tapuši par tādiem, kam vajag piena, ne cietas barības.
13. Jo katrs, kas bauda pienu, ir taisnības vārda nepratējs, jo tas ir bērns.
14. Bet pilngadīgiem pienākas cieta barība, tiem, kam ir piedzīvojumi un kam prāti vingrināti izšķirt labu un ļaunu.

1. Tāpēc, atstājuši Kristus mācības sākumu, dosimies pretim pilnībai, nelikdami atkal pamatu ar atgriešanos no nedzīviem darbiem un ticību Dievam,
2. ar mācību par kristībām, roku uzlikšanu, miroņu augšāmcelšanos un mūžīgo tiesu.
3. Arī to mēs darīsim, ja Dievs atļaus.
4. Jo ir neiespējami tos, kas reiz apgaismoti un baudījuši Dieva dāvanas, un kļuvuši Svētā Gara dalībnieki,
5. un baudījuši labo Dieva vārdu un nākamā laika spēkus,
6. un krituši, atkal vest pie atgriešanās, jo tie sev Dieva Dēlu sit krustā un liek smieklā.
7. Jo zeme, kas uzsūkusi bieži līstošo lietu un audzē stādus, derīgus tiem, kuru dēļ tā arī tiek apstrādāta, saņem svētību no Dieva,
8. bet, kas ērkšķus un dadžus audzē, ir nederīga un lāstam tuvu, tās gals ir ugunī.
9. Bet par jums, mīlie, mums ir pārlicība par kaut ko labāku, par jūsu pestīšanu, kaut arī tā runājam.
10. Jo Dievs nav netaisns, ka aizmirstu jūsu darbu un mīlestību, ko esat parādījuši Viņa Vārdā ar to, ka esat kalpojuši svētajiem un vēl kalpojat.
11. Bet mēs gribam, lai katrs no jums parāda to pašu centību, lai pastāvētu pilnīgā cerībā līdz galam,
12. ka jūs netopat kūtri, bet sekojat tiem, kas ar ticību un pacietību iemanto apsolījumus.
13. Jo Dievs, Ābrahāmam apsolījumu dodams, kad Viņam nebija lielāka pie kā zvērēt, zvērēja pie Sevis paša,
14. sacīdams: tiešām, svētīdams Es tevi svētīšu un vairodams tevi vairošu. -
15. Un tā, pacietīgi gaidījis, viņš saņēma apsolīto.
16. Jo cilvēki zvēr pie kaut kā lielāka, un zvērests ir viņiem par apstiprinājumu, lai izbeigtu katru pretrunu.
17. Gribēdams apsolījuma mantiniekiem vēl vairāk parādīt Savu negrozāmo gribu, Dievs tāpēc to ir apstiprinājis ar zvērestu,
18. lai šīs divas negrozāmās lietas, un Dievam taču nebija iespējams melot, būtu par stipru paskubinājumu mums, kas esam meklējuši glābiņu, satverot gaidāmo cerību.
19. Tā mums ir par drošu un stipru dvēseles enkuru, kas sniedzas iekšā aiz priekškara,
20. kur Jēzus par mums iegājis kā ceļvedis, kļūdams uz mūžiem par augsto priesteri pēc Melhisedeka kārtas.

1. Šis Melhisedeks, Salemas ķēniņš, visuaugstākā Dieva priesteris, sastapās ar Ābrahāmu, kad tas atgriezās no ķēniņu sakāves, un viņu svētīja;
2. viņam Ābrahāms arī piešķīra desmito tiesu no visa; viņš vispirms ir taisnības ķēniņš, tā viņa vārds tulkojams, bet tad arī Salemas ķēniņš, tas ir - miera ķēniņš,
3. bez tēva, bez mātes, bez cilts raksta; viņam nav ne dienu sākuma, ne mūža gala, bet, Dieva Dēlam līdzināms, viņš paliek priesteris mūžam.
4. Redziet, cik liels ir tas, kam sentēvs Ābrahāms ir devis desmito tiesu no ieguvuma!
5. Arī tiem Levija bērniem, kas uzņēmās priesteru amatu, ir nolikts ņemt no tautas, saskaņā ar bauslību, desmito tiesu, tas ir, no saviem brāļiem, lai gan tie arī cēlušies no Ābrahāma gurna.
6. Bet tas, kas nav no viņu cilts cēlies, ir ņēmis desmito tiesu no Ābrahāma un ir svētījis to, kam apsolījumi.
7. Neapšaubāmi tikai lielākais svētī mazāko.
8. Šeit desmito tiesu saņem mirstīgi cilvēki, bet tur tas, par kuru liecina, ka viņš dzīvo.
9. Un, tā sakot, arī Levījs, kas ņem desmito tiesu, caur Ābrahāmu ir devis desmito tiesu.
10. Jo viņš bija tēva gurnā, kad Melhisedeks ar to satikās.
11. Jo, ja nu pilnība būtu sasniegta ar Levija priesteru amatu, jo tautai ar bauslību tas bija dots, kāda vēl bija vajadzība celties citam priesterim pēc Melhisedeka kārtas un nesaukties pēc Ārona kārtas?
12. Jo, priesteru amatam mainoties, jāmainās arī bauslībai.
13. Jo Tas, par ko tas tiek teikts, piederēja pie citas cilts, no kuras neviens nav kalpojis pie altāra.
14. Jo ir zināms, ka mūsu Kungs ir cēlies no Jūdas cilts; šai ciltij Mozus nav nekādu norādījumu devis par priesteriem.
15. Un lieta kļūst vēl skaidrāka, ja pēc Melhisedeka līdzības ceļas cits priesteris,
16. kas tāds tapis ne pēc cilvēku pavēles un likuma, bet neiznīcīgās dzīvības spēkā.
17. Jo raksti liecina: Tu esi priesteris mūžīgi pēc Melhisedeka kārtas. -
18. Jo iepriekšējo pavēli atceļ tās nespēcības un nederības dēļ.
19. Jo bauslība neko nav vedusi pie pilnības; bet tiek nodibināta labāka cerība, ar ko tuvojamies Dievam.
20. Tas nav bijis bez zvēresta. Jo tie bez zvēresta ir kļuvuši par priesteriem,
21. bet Viņš ar zvērestu pēc Tā gribas, kas Viņam teicis: Tas Kungs ir zvērējis, un Viņš nenožēlos, Tu esi priesteris mūžīgi. -
22. Tāpēc arī Jēzus ir tapis par labākas derības galvinieku.
23. Arī viņi daudzi ir kļuvuši par priesteriem, bet nāve tiem neļāva ilgāk palikt.
24. Bet Viņam, tāpēc ka Viņš paliek mūžīgi, priesteru amats ir neiznīcīgs.
25. Tādēļ arī Viņš var uz visiem laikiem izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva, vienmēr dzīvs būdams, lai tos aizstāvētu.
26. Jo tāds augstais priesteris mums arī pienācās, svēts, bez ļaunuma, neaptraipīts, atšķirts no grēciniekiem un pacelts augstāk par debesīm,
27. kam nevajag kā tiem augstajiem priesteriem ik dienas upurēt vispirms par saviem, pēc tam par tautas grēkiem. Jo to Viņš ir izdarījis reizi par visām reizēm, pats Sevi upurēdams.
28. Jo bauslība ieceļ par augstajiem priesteriem cilvēkus ar vājībām, bet zvēresta vārds, kas nāca pēc bauslības, - Dēlu, mūžam pilnīgu.

1. Bet galvenais pārrunājamā lietā ir tas, ka mums ir tāds augstais priesteris, kas nosēdies pa labo roku godības tronim debesīs,
2. svētnīcas un istās telts kalpotājs, ko uzcēlis Tas Kungs, ne cilvēks.
3. Jo katrs augstais priesteris tiek iecelts dāvanu un upuru nešanai, kāpēc nepieciešami, ka arī Viņam būtu ko upurēt.
4. Ja Viņš būtu virs zemes, Viņš nebūtu priesteris, tāpēc ka te ir tādi, kas nes dāvanas pēc bauslības,
5. kas kalpo debesu svētnīcas atveidam un ēnai, kā arī Mozum bija norādīts, kad tas gribēja pabeigt telti, jo Viņš saka: redzi, tu darīsi visu pēc tā parauga, kas tev kalnā tika parādīts. -
6. Bet nu Viņam ir piešķirta pārāka kalpošana, jo Viņš ir labākas derības starpnieks, kas uz labākiem apsoliņumiem dibināta.
7. Jo, ja pirmā būtu bijusi bez trūkuma, tad nemeklētu vietu otrai.
8. Jo, tos norādams, Viņš saka: redzi, nāk dienas, Tas Kungs saka, kad Es celšu jaunu derību ar Israēla namu un ar Jūdas namu,
9. ne pēc tās derības parauga, ko Es esmu cēlis viņu tēviem tai dienā, kad Es viņu rokas satvēru, lai viņus izvestu no Ēģiptes zemes, jo viņi paši nav palikuši Manā derībā, un Es esmu viņus pametis, saka Tas Kungs.
10. Šī ir tā derība, ko Es celšu Israēla namam pēc šīm dienām, saka Tas Kungs, Es likšu Savus baušļus viņu prātā un tos rakstīšu viņu sirdīs un būšu viņiem par Dievu, un viņi Man būs par tautu.
11. Un viņi nemācīs katrs savu tuvāko un brālis brāli, sacīdami: atzīsti To Kungu, - jo visi Mani pazīs no mazā līdz lielajam viņu starpā.
12. Jo Es būšu žēlīgs viņu netaisnībām un viņu grēkus vairs nepieminēšu. -
13. Sacīdams jauns, Viņš pirmo ir atzinis par vecu. Bet, kas kļūst vecs un noveco, tas ir tuvu iznīkšanai.

1. Bija jau gan arī pirmajai (derībai) kalpošanas noteikumi un laicīga svētnīca,
2. jo telts tika uzcelta - priekšējā, kurā bija svečturis un galds un skatāmās maizes; šī tiek saukta par svēto vietu.
3. Bet aiz otra priekškara telts, kas tiek saukta par vissvētāko,
4. kam zelta kvēpināmais altāris un visapkārt ar zeltu pārvilkts derības šķirsts, kurā bija zelta trauks ar mannu un zaļojošais Ārona zizlis, un derības plāksnes,
5. pāri par to godības ķerubi, kas apēnoja salīdzināšanas vāku. Par tiem tagad nav jārunā atsevišķi.
6. Bet, pastāvot šādai kārtībai, priekšējā teltī vienmēr ieiet priesteri izpildīt kalpošanu,
7. bet otrā vienreiz gadā vienīgi augstais priesteris, ne bez asinīm, ko viņš upurē par sevi pašu un par tautas neapzinātiem grēkiem.
8. Ar to Svētais Gars aizrāda, ka ceļš uz svētnīcu vēl nav atklāts, kamēr pastāv pirmā telts,
9. kas ir tagadējā laikmeta līdzība; saskaņā ar to tiek upurētas dāvanas un upuri, kas nevar padarīt pēc sirdsapziņas pilnīgu to, kas kalpo.
10. Bet tie ir tikai ēdieniem, dzērieniem un dažādām mazgāšanām uzlikti miesīgi likumi līdz pareizas kārtības laikam.
11. Bet Kristus, atnācis par nākamo labumu augsto priesteri, caur lielāko un pilnīgāko telti, ne rokām taisīto, tas ir, ne šai radībai piederīgu,
12. ne ar āžu un teļu asinīm, bet ar Savām paša asinīm reizi par visām reizēm ir iegājis svētnīcā un panācis mūžīgu izpirkšanu.
13. Jo, ja āžu un vēršu asinis un jaunas govs pelni, apslakot sagānītos, šķīstī miesas šķīstībai,
14. cik daudz vairāk Kristus asinis, kas mūžīgā Gara spēkā pats Sevi ir bezvainīgu upurējis Dievam, šķīstīs mūsu sirdsapziņu no nedzīviem darbiem kalpošanai dzīvajam Dievam.
15. Un tādēļ Viņš ir Jaunās Derības starpnieks, lai, pēc tam kad Viņš nāvē sagādājis atpestīšanu no pirmās derības laikā izdarītajiem pārkāpumiem, aicinātie saņemtu apsolīto mūžības mantojumu.
16. Jo, kur ir novēlējums, tur nepieciešami jāpierāda novēlētāja nāve.
17. Jo novēlējumam ir spēks pēc nāves, bet nav spēka, kad novēlētājs vēl dzīvs.
18. Tāpēc arī pirmā derība nav bez asinīm iesvētīta.
19. Jo, kad Mozus visai tautai bija pateicis visas pavēles saskaņā ar bauslību, viņš ņēma teļu un āžu asinis ar ūdeni un sarkanu vilnu un īzapu un apslācīja pašu grāmatu un visu tautu, sacīdams:
20. šīs ir tās derības asinis, ko Dievs ar jums ir noslēdzis. -
21. Bet arī telti un visus rīkus kalpošanai viņš tāpat apslācīja ar asinīm.
22. Un gandrīz viss tiek šķīstīts asinīs saskaņā ar bauslību, un bez asins izliešanas nav piedošanas.
23. Debesu lietu attēliem jātop šķīstītiem ar to pašu, bet debesu lietām pašām ar labākiem upuriem nekā šīs.
24. Jo Kristus nav iegājis rokām taisītā svētnīcā, patiesās attēlā, bet pašās debesīs, lai tagad par mums parādītos Dieva vaiga priekšā,
25. nevis lai Sevi bieži upurētu, kā priesteris ik gadus ieiet svētnīcā ar svešām asinīm,
26. citādi Viņam būtu pienācies bieži ciest no pasaules iesākuma. Bet tagad Viņš vienreiz laiku galā ir parādījies, lai iznīcinātu grēku, Sevi upurējot.
27. Un, kā cilvēkiem nolemts vienreiz mirt, bet pēc tam tiesa,
28. tā arī Kristus, vienreiz upurēts daudzu cilvēku grēkus atņemt neatkarīgi no grēka, tiks otrreiz redzams par pestīšanu tiem, kas Viņu gaida.

1. Jo bauslībai piemīt nākamo labumu ēna, ne pats lietu veids; nekad nevar ik gadus ar tiem pašiem upuriem, ko nepārtraukti atnes, padarīt pilnīgus tos, kas ar tiem tuvojas.
2. Jo vai citādi upurēšana nebūtu mitējusies, tāpēc ka upurētāji, reiz šķīstīti, neapzinātos vairs nekādus grēkus?
3. Bet ar upuriem ik gadus tiek atgādināti grēki,
4. jo vēršu un āžu asinīm nav varas atņemt grēkus.
5. Tāpēc, pasaulē ienākdams, Viņš saka: upurus un dāvanas Tu neesi gribējis, bet miesu Tu Man esi radījis.
6. Dedzināmie upuri un grēku upuri Tev nav patikuši.
7. Tad Es sacīju: raugi, Es nāku, grāmatā par Mani ir rakstīts, Tavu prātu darīt, ak, Dievs! -
8. Iepriekš sacījis: upurus un dāvanas un dedzināmos upurus un grēku upurus, kas pēc bauslības tiek upurēti, Tu neesi gribējis, un tie nav Tev patikuši, -
9. tad Viņš sacīja: raugi, Es nāku Tavu prātu darīt. - Viņš atceļ pirmo, lai nodibinātu otro.
10. Pēc šīs gribas mēs esam ar Jēzus Kristus miesas upuri padarīti svēti pavisam.
11. Un katrs priesteris gan ik dienas stāv kalpodams un bieži tos pašus upurus upurēdams, kas nekad nevar iznīcināt grēkus.
12. Bet Viņš vienu upuri par grēkiem upurējis, uz visiem laikiem ir nosēdies pie Dieva labās rokas,
13. joprojām gaidīdams, kamēr Viņa ienaidnieki tiks likti Viņa kāju pameslam.
14. Jo ar vienu upuri Viņš uz visiem laikiem ir padarījis pilnīgus tos, kas tiek darīti svēti.
15. Bet arī Svētais Gars mums liecina. Pēc tam kad ir teikts:
16. šī ir tā derība, ko Es ar viņiem celšu pēc tām dienām, saka Tas Kungs, Savus baušļus Es došu viņu sirdīs un rakstīšu tos viņu prātā,
17. un viņu grēkus un viņu netaisnības vairs nepieminēšu. -
18. Bet, kur ir grēku piedošana, tur vairs nav upuru par grēku.
19. Tā kā nu mēs, brāļi, droši varam ieiet svētajā vietā Jēzus asiņu dēļ,
20. ko Viņš mums sagatavojis par jaunu un dzīvu ceļu caur priekškaru, tas ir, Viņa miesu,
21. un, tā kā mums ir liels priesteris pār Dieva namu,
22. tad tuvosimies patiesīgu sirdi pilnā ticībā, apslacīti savās sirdīs un atsvabināti no ļaunās apziņas un miesu nomazgājuši ar tīru ūdeni.
23. Turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecināšanas, jo uzticams ir Tas, kas apsolījis.
24. Un vērosim cits citu, lai paskubinātu uz mīlestību un labiem darbiem,
25. neatstādami savas sapulces, kā daži paraduši, bet cits citu paskubinādami un jo vairāk, redzot tuvojamos to dienu.
26. Jo, ja mēs pēc patiesības atziņas saņemšanas tiši grēkojam, tad neatliek vairs upuris par grēkiem,
27. bet gan briesmīga tiesas gaidīšana un uguns karstums, kas aprīs pretiniekus.
28. Kas pārkāpis Mozus bauslību, tas mirst bez žēlošanas, diviem vai trīs lieciniekiem liecinot.
29. Cik gan smagāku sodu, jūs domājat, pelnīs tas, kas Dieva Dēlu minis kājām un derības asinis, ar ko viņš svētīts, turējis par nesvētām un žēlastības Garu nievājis.
30. Jo mēs pazīstam To, kas ir sacījis: Man pieder atriebsana, Es atmaksāšu, un atkal: Tas Kungs tiesās Savu tautu. -
31. Briesmīgi ir krist dzīvā Dieva rokā!
32. Bet atcerieties iepriekšējās dienas, kurās jūs, gaismu saņēmuši, esat izcietuši smagu ciešanu cīņu,
33. gan zaimos un mokās paši nodoti atklātam izsmieklam, gan arī kļuvuši par tādā veidā piemeklēto līdzdalībniekiem.
34. Jo jūs esat cietumniekiem līdzīgi cietuši un ar prieku uzņēmuši savas mantas nolaupīšanu, zinādami, ka jums ir labāka un paliekama manta.
35. Neatmetiet tāpēc savu cerības drosmi, tai ir liela alga!

36. Jo jums vajag pacietības, lai, Dieva prātu darījuši, iemantotu apsolījumu.
37. Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies.
38. Bet Mans taisnais no ticības dzīvos, bet uz to, kas atkāpjas, Manai dvēselei nav labs prāts.
39. Bet mēs neesam tie, kas atkāpjas uz pazušanu, bet kas tic un iemanto dzīvību.

1. Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām.
2. Jo, tanī stāvēdami, tēvi saņēmuši liecību.
3. Jo ticībā mēs noprotam, ka pasaule ir radīta Dieva Vārda spēkā, ka no neredzamā cēlies redzamais.
4. Ticībā Ābels ir nesis Dievam labāku upuri nekā Kains; tās dēļ par viņu ir liecināts, ka viņš ir taisns, kā Dievs par viņa dāvanām ir liecinājis; tās dēļ viņš vēl runā, kaut arī miris.
5. Ticībā Ēnohs tika aizrauts, tā ka viņš neredzēja nāvi, un viņu neatrada, tāpēc ka Dievs viņu bija aizrāvis. Jo pirms aizraušanas par viņu ir nodota liecība, ka viņš Dievam patīcis.
6. Bet bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā.
7. Ticībā Noa, dievbijīgs būdams, saņēma Dieva aizrādījumu par vēl neredzamo un savā gādībā uztaisīja šķirstu sava nama glābšanai; tās dēļ viņš nicināja pasauli un kļuva tās taisnības mantinieks, kas nāk no ticības.
8. Ticībā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gāja uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja, nezinādams, kurp viņš iet.
9. Ticībā viņš apmetās apsolutajā zemē kā svešinieks, dzīvodams teltīs ar Īzāku un Jēkabu, tā paša apsolutjuma līdzmantiniekiem.
10. Jo viņš gaidīja pilsētu ar stipriem pamatiem, kuras cēlējs un radītājs ir Dievs.
11. Ticībā arī tā pati Sāra spēja kļūt māte, neraugoties uz vecumu, jo turēja par uzticamu To, kas devis apsolutjumu.
12. Tāpēc arī no viena cilvēka, kas turklāt vēl bija vecuma nespēkā, ir dzimuši tik daudzi kā debesu zvaigznes un kā neskaitāmas smiltis jūrmalā.
13. Šie visi ir miruši ticībā, apsolutās lietas nesaņēmuši, bet no tālienes tās redzēdami un sveikdami, un apliecinājuši, ka viņi ir svešinieki un piemānotāji virs zemes.
14. Jo tie, kas tādas lietas runā, rāda, ka viņi meklē tēviju.
15. Un, ja viņi būtu domājuši par to zemi, no kuras bija izgājuši, tad viņiem būtu bijis laiks atgriezties.
16. Bet nu tie tiecas pēc labākas, tas ir, debesu tēvijas. Tāpēc arī Dievs netur par kaunu, ka tie Viņu sauc par savu Dievu, jo Viņš tiem sagatavojis pilsētu.
17. Ticībā Ābrahāms, kad tika pārbaudīts, ir upurējis Īzāku, upurējis vienīgo dēlu, viņš, kas bija saņēmis apsolutjumus,
18. par ko bija teikts: pēc Īzāka tev pēcnācēji tiks nosaukti, -
19. jo viņš domāja, ka arī no miroņiem Dievs spēj uzmodināt; tāpēc viņš to arī saņēma atpakaļ kā līdzību.
20. Ticībā Īzāks nākotnei svētīja Jēkabu un Ēsavu.
21. Ticībā Jēkabs mirdams ir svētījis abus Jāzeps dēlus un pielūdzis Dievu, noliecies pār sava zižļa galu.
22. Ticībā Jāzeps mirdams ir runājis par Israēla bērnu izešanu un devis norādījumus par saviem kauliem.
23. Ticībā Mozu pēc dzimšanas viņa vecāki paslēpa trīs mēnešus, tāpēc ka viņi redzēja, ka bērns ir jauks. Un viņi nebijās no valdnieka pavēlēm.
24. Ticībā Mozus, liels izaudzis, dziedās saukties par faraona meitas dēlu,
25. labāk gribēdams kopā ar Dieva tautu ciest ļaunumu nekā īsu laiku baudīt grēcīgu laimi,
26. par lielāku bagātību turēdams Kristus negodu nekā Ēģiptes mantas, jo viņš raudzījās uz atmaksu.
27. Ticībā viņš atstāja Ēģipti, nebīdamies no valdnieka dūsmām, jo, it kā neredzamo redzēdams, viņš izturēja.
28. Ticībā viņš izpildīja Pashā svētku ieražu un slacīšanu ar asinīm, lai pirmdzimušo maitātājs tos neaiztiktu.
29. Ticībā viņi izgāja cauri Sarkanajai jūrai kā pa sausu zemi, ko mēģinot ēģiptieši noslika.

30. Ticībā sabruka Jērikas mūri pēc tam, kad septiņas dienas tiem bija gājuši apkārt.
31. Ticībā netikle Rahāba negāja bojā līdz ar neticīgajiem, draudzīgi uzņēmusi pie sevis izlūkus.
32. Un ko vēl lai saku? Man pietrūktu laika stāstīt par Gideonu, Baraku, Sampsonu, Jeftu, Dāvidu, Samuēlu un praviešiem,
33. kas ar ticību valstis ir uzvarējuši, taisnus darbus darījuši, apsolījumus saņēmuši, lauvu rīkles aizbāzuši,
34. uguns spēku nodzēsuši, zobena asmenim izbēguši, pārvarējuši nespēku, karā stipri kļuvuši, svešus kara pulkus piespieduši bēgt.
35. Sievas savus mirušos atguvušas ar augšāmcelšanos. Bet citi tika mocīti, nepieņemdami atsvabināšanu, lai iegūtu augšāmcelšanos.
36. Citi izcietuši izsmieklus un pātagu sitienus, pat arī važas un cietumu.
37. Viņi tika akmeņiem nomētāti, pārbaudīti, sazāgāti, mira no zobena, staigāja apkārt aitu ādās, kazu ādās, trūkumu ciezdami, spaidīti, mocīti;
38. viņi, kuru pasaule nebija cienīga, maldījās pa tuksnešiem un kalniem un alām un zemes aizām.
39. Un šie visi, lai gan ticības dēļ viņi ir saņēmuši liecību, nesaņēma apsolīto,
40. tāpēc ka Dievs mums kaut ko labāku bija paredzējis, lai viņi bez mums nerasniegtu pilnību.

1. Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku, dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas,
2. un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai.
3. Nemiet vērā To, kas panesis tādu pārestību no grēciniekiem, lai jūs nepiekūstat, savās dvēselēs pagurdami.
4. Jūs vēl neesat līdz asinīm pretim turējušies, cīnīdamies pret grēku,
5. un esat aizmirsuši pamācību, kas jūs kā bērnus uzrunā: mans bērns, nenicini Tā Kunga pārmācību un nepagursti, kad Viņš tevi norāj!
6. Jo, ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca un šauš katru bērnu, ko Viņš pieņem. -
7. Pacietiet pārmācību! Dievs izturas pret jums kā pret bērniem. Jo kur ir bērns, ko tēvs nepārmāca?
8. Bet, ja jūs esat bez pārmācības, ko visi ir saņēmuši, tad jūs esat nelikumīgi bērni un ne īsti bērni.
9. Tad nu mums mūsu miesīgie tēvi ir bijuši par pārmācītājiem, un mēs tos esam bijušie. Vai tad lai mēs daudz vairāk nepaklausītu garu Tēvam, lai dzīvotu?
10. Jo tie gan īsu laiku mūs ir pārmācījuši, kā tas viņiem šķita pareizi esam, bet Viņš - lai nāktu tas mums par labu, lai mēs kļūtu Viņa svētuma dalībnieki.
11. Bet katra pārmācība tai acumirkli neliekas mums par prieku, bet par bēdām, tomēr vēlāk, tanī vingrinātiem, dod taisnības miera augli.
12. Tāpēc paceliet gurdenās rokas un nespēcīgos ceļus
13. un staigājiet taisnas tekas savām kājām, lai tizlais nekluptu, bet gan tiktu dziedināts.
14. Dzenieties pēc miera ar visiem un pēc svētas dzīves, bez kā neviens neredzēs To Kungu,
15. pielūkodami, ka neviens nezaudētu Dieva žēlastību, lai nekāda rūgta sakne, augstu izaugusi, jums nekaitētu un daudzi ar to netiktu apgānīti,
16. lai neviens nebūtu netikls un zemisks kā Ēsavs, kas savu pirmdzimtību ir pārdevis par vienu ēdienu.
17. Jo jūs zināt, ka arī pēc tam, gribēdams iemantot apsolījumu, viņš tika atmests, jo netika dota iespēja atgriezties, lai gan ar asarām viņš to meklēja.
18. Jo jūs neesat pienākuši pie kalna, kas rokām taustāms, pie degošas uguns un mākoņu tumsas un vētras,
19. pie bazūnes skaņas un vārda balss, par ko tie, kas dzirdējuši, ir lūguši, lai viņiem vairs nekas netiktu teikts.
20. Jo tie nevarēja panest to, kas bija pavēlēts: ja arī kustonis pieskaras kalnam, tas akmeņiem jānomētā, -
21. un tik briesmīga bija parādība, ka Mozus teica: es esmu izbijies un drebu. -
22. Bet jūs esat tuvojušies Ciānas kalnam un dzīvā Dieva pilsētai, debesu Jeruzālemei un eņģeļu neskaitāmiem pulkiem, svētku sapulcei,
23. un debesīs pierakstīto pirmdzimto draudzei un Dievam, visu tiesnesim, un pilnību sasniegušo taisno gariem
24. un jaunās derības starpniekam Jēzum un izlietajām asinīm, kas spēcīgāki runā nekā Ābela asinis.
25. Pielūkojiet, ka jūs nenoraidāt To, kas runā. Jo, ja tie nav izbēguši, kuri atmeta To, kas zemes virsū Dieva mācību mācījis, jo mazāk mēs, ja novēršamies no Tā, kas ir no debesīm.
26. Viņa balss toreiz satricināja zemi, bet tagad Viņš pasludinājis, sacīdams: vēl vienreiz Es kustināšu ne tikai zemi, bet arī debesis. -
27. Bet vārdi vēl vienreiz norāda uz satricināmā pārvēršanu, tāpēc ka tas ir radīts, lai paliktu nesatricināmais.
28. Tāpēc, saņemot nesatricināmu valstību, būsim pateicīgi. Tā mēs Dievam patīkami kalposim, ar bijību un bailēm,
29. jo arī mūsu Dievs ir uguns, kas iznīcina.

1. Brāļu mīlestība lai paliek!
2. Neaizmirstiet viesmīlību! Jo daži ar to, pašiem nezinot, savos namos ir uzņēmuši eņģeļus!
3. Atcerieties ieslodzītos - it kā arī jūs būtu tādi, tos, kas tiek mocīti, jo arī jūs paši esat miesā!
4. Laulība lai ir visiem godā un laulības gulta neaptraipīta, jo netiklos un laulības pārkāpējus Dievs sodīs.
5. Jūsu dzīvē lai nav mantkāribas! Lai jums pietiek ar to, kas pie rokas, jo Viņš pats ir sacījis: Es tevi neatstāšu un tevi nepametīšu, -
6. tā ka mēs droši varam sacīt: Tas Kungs ir mans palīgs, es nebīšos! Ko cilvēks man darīs? -
7. Pieminiet savus vadītājus, kas jums Dieva vārdu runājuši; vērodami viņu dzīves galu, sekojiet viņu ticībai!
8. Jēzus Kristus vakar un šodien tas pats un mūžīgi.
9. Neaizraujieties ar visvisādām svešām mācībām, jo ir labi, ka sirds tiek stiprināta žēlastībā, ne ar ēdieniem, no kā nekāda labuma nav ticis tiem, kas tā dzīvo.
10. Mums ir altāris, no kā ēst nav brīv tiem, kas kalpo teltij.
11. Jo kuru kustoņu asinis augstais priesteris par grēkiem ienes svētnīcā, to miesas tiek sadedzinātas ārpus nometnes.
12. Tāpēc arī Jēzus, lai ar Savām asinīm tautu darītu svētu, ir cietis ārpus vārtiem.
13. Tāpēc iziesim pie Viņa ārpus nometnes, Viņa negodu nesdami!
14. Jo mums šeit nav paliekamas pilsētas, bet mēs meklējam nākamo.
15. Nesīsim tad caur Viņu slavas upuri Dievam vienumēr, tas ir, lūpu augli, kas Viņa Vārdu slavē.
16. Neaizmirstiet labu darīt un dāvanas dot, jo tādi upuri Dievam labi patīk.
17. Paklausait saviem vadītājiem un esiet padevēīgi, jo viņi ir nomodā par jūsu dvēselēm kā tādi, kam būs jādod atbildība. Lai tie to varētu darīt ar prieku un nevis nopūzdamies, jo tas jums nav derīgi.
18. Lūdziet par mums Dievu! Jo mēs apzināmies, ka mums, kas visās lietās gribam godīgi dzīvot, ir laba sirdsapziņa.
19. Bet sevišķi lūdzu to darīt, lai es jums drīz tiktu atdots.
20. Bet miera Dievs, kas no miroņiem paaugstinājis mūsu Kungu Jēzu, lielo avju ganu, mūžīgās derības asiņu dēļ,
21. Tas lai ikkatrā labā darbā dara jūs spējīgus piepildīt Viņa gribu, jūsos to padarot, kas Viņam labi patīk caur Jēzu Kristu, Viņam lai ir gods mūžu mūžos. Āmen.
22. Bet es jūs, brāļi, lūdzu: panesiet šo pamācības vārdu! Jo es esmu jums īsos vārdos rakstījis.
23. Zinait, ka mūsu brālis Timotejs ir atsvabināts; ar viņu kopā, ja viņš drīz nāk, es jūs redzēšu.
24. Sveicinait visus savus vadītājus un visus svētos! Jūs sveicina itāli.
25. Žēlastība lai ir ar jums visiem!

Jekaba vēstule

Nodaļa 1

1. Jēkabs, Dieva un Kunga Jēzus Kristus kalps, sūta sveicienu divpadsmit ciltīm, kas dzīvo izkaisītas.
2. Turiet, mani brāļi, to par lielu prieku, ka jūs kītat dažādās kārdināšanās,
3. zinādami, ka jūsu ticības pārbaudīšana rada izturību.
4. Bet izturība lai parādās darbā līdz galam, ka jūs būtu pilnīgi caurcaurim un jums nebūtu nekāda trūkuma.
5. Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots.
6. Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies, jo, kas šaubās, līdzinās vēja dzītam un mētātam jūras vilnim.
7. Jo tāds cilvēks, vīrs ar dalītu dvēseli, nepastāvēs visos savos ceļos,
8. lai nedomā, ka viņš no Tā Kunga ko saņems.
9. Bet lai zemais brālis lepojas ar savu augstumu,
10. bet bagātais ar savu zemumu, jo kā zāles zieds viņš izzīks.
11. Jo saule uzlec ar savu svelmi un izkaltē zāli, un viņas zieds nokrīt, un tās vaiga skaistums iet bojā. Tāpat bagātnieks novītīs savās gaitās.
12. Svētīgs tas vīrs, kas pastāv kārdināšanā, jo, norūdījumu sasniedzis, tas saņems dzīvības vainagu, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas Viņu mīl.
13. Nevienš, kas tiek kārdināts, lai nesaka: Dievs mani kārdina, - jo ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un pats Viņš nevienu nekārdina.
14. Bet katru kārdina viņa paša kārība, to vīlinādama un valdzinādama.
15. Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks padarīts dzemdē nāvi.
16. Nemaldieties, mani mīlie brāļi!
17. Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva, pie kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas.
18. No brīvas gribas Viņš mūs ir dzemdinājis ar patiesības vārdu, lai mēs būtu Viņa radījumu pirmaji.
19. Zinait, mani mīlie brāļi: lai ikviens cilvēks ir čakls klausīties, kūtrs runāt, kūtrs dusmoties,
20. jo cilvēka dusmas nesagādā Dieva taisnību.
21. Tāpēc, nolikdami visu netīrību un lielo ļaunprātību, lēnprātībā saņemiet iedēstīto vārdu, kas var izglābt jūsu dvēseles.
22. Bet esiet vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami.
23. Jo, ja kāds ir vārda klausītājs un ne darītājs, tas līdzinās vīram, kas savu miesīgo seju aplūko spogulī.
24. Jo viņš sevi aplūko un aiziet un tūlīt aizmirst, kāds viņš bija.
25. Bet, kas ieskatīsies un paliks pilnīgajā svabadības likumā, nebūdam aizmāršīgs klausītājs, bet darba darītājs, tas būs svētīgs savā darbībā.
26. Ja kāds šķietas Dievam kalpojam un nesavalda savu mēli, bet maldina savu sirdi, tā kalpošana ir velta.
27. Tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu.

Nodaļa 2

1. Mani brāļi, lai mūsu godības Kunga Jēzus Kristus ticība jums nesaistās ar cilvēka vaigu uzlūkošanu.
2. Jo, ja jūs sapulcē ienāktu vīrs ar zelta gredzenu, greznā tērpā, bet ienāktu arī nabags netīrā tērpā,
3. un jūs uzlūkotu to, kas valkā grezno tērpu, un sacītu: tu nosēdies labi ērti šē, - bet nabagam sacītu: tu stāvi vai sēdies tur pie mana kāju pamesla, -
4. vai jūs nebūtu nākuši nesaskaņā paši ar sevi un nebūtu izrādījušies par ļaundomīgiem spriedējiem?
5. Klausaities, mani mīļotie brāļi, vai Dievs tos, kas pasaulei ir nabagi, nav izredzējis par bagātniekiem ticībā un tās valsts mantiniekiem, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas Viņu mīl?
6. Bet jūs esat nabagu likuši negodā. Vai bagātie pār jums neuzkundzējas? Vai viņi jūs nerauj tiesās?
7. Vai ne viņi ir tie, kas zaimo labo Vārdu, kas saukts pār jums?
8. Ja vien jūs pildāt ķēnišķīgo likumu pēc rakstiem: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu, - tad jūs darāt labi.
9. Bet, ja jūs cilvēka vaigu uzlūkojat, jūs darāt grēku, un pēc bauslības jūs esat pārkāpēji.
10. Jo, kas visu bauslību pildītu, bet grēkotu pret vienu bausli, tas ir noziedzies pret visiem.
11. Jo, kas ir sacījis: tev nebūs laulību pārkāpt, - ir teicis arī: tev nebūs nokaut. Ja nu tu nepārkāp laulību, bet nokauj, tad tu esi kļuvis bauslības pārkāpējs.
12. Tā runājiet un tā dariet kā tādi, ko tiesās svabadības likums,
13. jo tiesa ir bez žēlastības tam, kas neparāda žēlastību. Žēlastība nebēdā par tiesu!
14. Ko tas palīdz, mani brāļi, ja kāds teic, tam esot ticība, bet tam nav darbu? Vai ticība viņu var izglābt?
15. Ja brālis vai māsa ir kaili un tiem trūkst dienišķas barības,
16. bet kāds no jums viņiem teiktu: ejiet ar mieru, sildieties un baudiet barību, - bet nedotu viņiem to, kas miesai vajadzīgs, ko tas palīdz?
17. Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, tā pati par sevi ir nedzīva.
18. Bet gan kāds teiks: tev ir ticība, un man ir darbi. - Parādi man savu ticību bez darbiem, un es tev parādīšu ticību no saviem darbiem.
19. Tu tici, ka ir viens Dievs, tu dari labi; arī ļaunie gari tic un dreb.
20. Bet vai tu gribi zināt, tukšais cilvēks, ka ticība bez darbiem ir nedzīva?
21. Ābrahāms, mūsu tēvs, vai ne no darbiem viņš tapa taisnots, ziedodams Īzāku, savu dēlu, uz altāra?
22. Tu redzi, ka ticība ir līdzī darbojusies viņa darbiem, un tā darbos ticība ir tapusi pilnīga,
23. un ir piepildīti raksti, kas saka: Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību, - un viņš tika nosaukts Dieva draugs.
24. Redziet, ka no darbiem cilvēks top taisnots un ne no ticības vien.
25. Līdzīgi arī Rahāba, netiklē, vai ne no darbiem viņa tika taisnota, sūtņus uzņemdamā un pa citu ceļu izlaizdamā?
26. Līdzīgi kā miesa bez gara ir nedzīva, tāpat arī nedzīva ir ticība bez darbiem.

1. Netopiet, mani brāļi, daudzi par mācītājiem, zinādami, ka mēs nāksim grūtākā tiesā;
2. jo mēs visi daudzējādi klūpam. Ja kāds vārdā neklūp, tas ir pilnīgs vīrs, spējīgs savaldīt savu miesu.
3. Ja zirgiem liekam iemauktus mutē, lai tos darītu sev paklausīgus, mēs valdām līdz arī visu viņu augumu.
4. Lūk, arī laivas, lai gan tās ir tik lielas, un skarbi vēji tās mētā, jo sīka stūre tās vada, kurp tiecas vadītājs.
5. Tāpat arī mēle ir mazs loceklis un veic lielas lietas. Redzi, kāda maza uguns iededzina kādu lielu mežu!
6. Un arī mēle ir kā uguns, netaisnības pasaule, mēle ir likta starp mūsu locekļiem, tā apgāna visu miesu un aizdedzina dzīves ritumu, jo pati ir elles aizdedzināta.
7. Jo katras sugas zvēru un putnu, rāpuļu un jūras dzīvnieku dabu savalda un ir savaldījusi cilvēka daba;
8. bet mēli neviens cilvēks nevar savaldīt: nemitīgs ļaunums, pilns nāvējošas indes.
9. Ar viņu mēs slavējam To Kungu un Tēvu, ar viņu mēs lādam cilvēkus, pēc Dieva līdzības radītus.
10. No tās pašas mutes iziet svētība un lāsts. Tam, mani brāļi, nebūs tā notikt!
11. Vai arī avots izverd no vienas mutes saldu un rūgtu?
12. Vai, mani brāļi, vīģes koks var nest eļļas koka augļus un vīnakoks vīģes? Tāpat arī sāļš avots nevar dot saldu ūdeni.
13. Kas jūsu starpā ir gudrs un sapratīgs, tas lai, pareizi dzīvodams, uzrāda savus darbus, darītus gudrā lēnprātībā.
14. Bet, ja jums sirdī ir rūgta skaudība un ķildas, tad nelielieties un nemelojiet pret patiesību.
15. Tā gudrība nav no debesīm, bet no zemes nākoša, no dabas, no sātana;
16. jo, kur ir skaudība un ķildas, tur ir juceklis un visāda nelietība.
17. Tā gudrība, kas nāk no augšienes, vispirms ir šķīsta, tad miermīlīga, lēnīga, paklausīga, pilna žēlastības un labu augļu, taisnīga, bez liekulības.
18. Bet taisnības auglis mierā top sēts tiem, kas mieru tur.

Nodaļa 4

1. No kurienes kari, no kurienes cīņas jūsu starpā? Vai ne no turienes, no kārībām, kas cīnās jūsu locekļos?
2. Jūs iekārojat, un jums nav; jūs slepkavojat un skaužat un nevarat iegūt; jūs cīnāties un karojat. Jums nav, tāpēc ka jūs nelūdzat Dievu.
3. Jūs lūdzat un nedabūjat, tāpēc ka ar ļaunām sirdīm lūdzat, lai to šķiestu savās kārībās.
4. Laulības pārkāpēju cilts, vai jūs nezināt, ka šīs pasaules draudzība ir Dieva ienaidība? Kas nu gribētu būt pasaules draugs, tas nostājas par Dieva ienaidnieku.
5. Jeb vai jums šķiet, ka raksti velti saka: uz skaudību nesas tas gars, kas mūsos mājō. -
6. Toties Viņš dod lielāku žēlastību; tādēļ raksti saka: Dievs stājas pretim lepniem, bet pazemīgiem dod žēlastību. -
7. Tad nu padodieties Dievam, stājieties pretim velnam, un viņš bēgs no jums;
8. tuvojieties Dievam, tad Viņš tuvosies jums. Šķīstījiet rokas, grēcinieki, un skaidrojiet, šaubīgie, sirdis!
9. Esiet nelaimīgi un vaimanājiet un raudiet, jūsu smiekli lai top pārvērsti vaidos un jūsu prieks skumjās.
10. Zemojieties Tā Kunga priekšā, tad Viņš jūs paaugstinās.
11. Neaprunājiet, brāļi, cits citu; kas savu brāli aprunā vai brāli tiesā, aprunā likumu un tiesā likumu; bet, ja tu likumu tiesā, tad tu neesi likuma darītājs, bet soģis.
12. Viens ir likuma devējs un soģis, kas var glābt un pazudināt; bet kas tu tāds esi, tu kas tiesā savu tuvāku?
13. Nu tad jūs, kas sakāt: šodien vai rītu mēs dosimies uz to un to pilsētu un pavadīsim tur gadu un tirgosimies un gūsim peļņu, -
14. jūs taču nezināt, kāda jūsu dzīve ir rītu; jo tā ir tvaiks, kas uz īsu brīdi ir redzams un tad izgaist,
15. kur jums būtu jāsaka: ja Tas Kungs tā gribēs, mēs dzīvosim un darīsim to un to. -
16. Bet tagad jūs lielāties savā augstprātībā; katra tāda lielība ir ļauna.
17. Tad nu kas zina labu darīt un to nedara, tam tas ir par grēku.

1. Nu tad, bagātnieki, raudiet un vaimanājiet par tām nelaimēm, kas jums nāk virsū.
2. Jūsu bagātība ir sapuvusi, un jūsu drēbes ir kodes saēdušas,
3. jūsu zelts un sudrabs ir sarūsējis, un viņu rūsa būs jums par liecību un saēdīs jūsu miesas kā uguns. Jūs esat sev mantas krājuši pēdējās dienās.
4. Raugi, alga, atrauta strādniekiem, kas ir nopļāvuši jūsu laukus, brēc, un plāvēju saucieni ir sasnieguši Tā Kunga Cebaota ausis.
5. Jūs esat virs zemes dzīvojuši kārumā un baudās, jūs esat savas sirdis barojuši kaujamai dienai;
6. jūs esat pazudinājuši un nokāvuši taisno: viņš jums nepretojās.
7. Esiet pacietīgi, brāļi, līdz Tā Kunga atnākšanai. Raugi, zemkopis gaida dārgo zemes augli, pacietīgi uz to cerēdams, līdz tas dabū agro un vēlo lietu.
8. Pacietieties arī jūs, stipriniet savas sirdis, jo Tā Kunga atnākšana ir tuvu.
9. Nenopūtieties, brāļi, cits pret citu, ka netiekat tiesāti. Redzi, soģis stāv durvju priekšā.
10. Par paraugu ļaunuma panešanai un pacietībai ņemiet, brāļi, praviešus, kas ir runā uši Tā Kunga Vārdā.
11. Raugi, mēs teicam svētīgus tos, kas ir izcietuši. Par Ījaba pastāvību jūs esat dzirdējuši un redzējuši, kāds ar viņu ir bijis Tā Kunga galamērķis, jo Tas Kungs ir žēlsirdīgs un apžēlotājs.
12. Bet pār visām lietām, mani brāļi, nezvēriet ne pie debesīm, ne pie zemes, ne citu kādu zvērestu; bet jūsu jā lai ir jā un nē - nē, ka nekritat sodā.
13. Ja kāds starp jums ir cietējs, lai viņš lūdz Dievu; ja kādam ir priecīgs prāts, lai viņš dzied slavas dziesmas.
14. Ja kāds starp jums ir nevesels, lai viņš ataicina draudzes vecajus, un tie lai lūdz Dievu par viņu, to svaidīdami ar eļļu Tā Kunga Vārdā.
15. Un ticīga lūgšana izglābs slimo, un Tas Kungs viņu uzcelš. Un, ja viņš grēkus būtu darījis, viņam tiks piedots.
16. Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti. Daudz spēj taisna cilvēka lūgšana, darbodamās savā spēkā.
17. Elija bija cilvēks, līdzīgs mums, bet lūgdams lūdza, lai lietūs nelītu, un nelija virs zemes trīs gadus un sešus mēnešus.
18. Un atkal viņš lūdza Dievu, un debesis deva lietu, un zeme nesa savu augli.
19. Mani brāļi, ja kāds jūsu starpā nomaldījies no patiesības un kāds viņu atgriež,
20. ziniet, ka tas, kas ir atgriezis grēcinieku no viņa maldu ceļa, izglābs tā dvēseli no nāves un apklās grēku pulku.

Pētera 1. vēstule

1. Pēteris, Jēzus Kristus apustulis, svešiniekiem, kas izkaisīti Pontā, Galatijā, Kapadoķijā, Āzijā un Bitinijā,
2. ko Dievs Tēvs pēc iepriekšējā lēmuma izredzējis, Garā svētīdams, lai tie būtu paklausīgi un taptu apslacināti ar Jēzus Kristus asinīm: žēlastība un miers lai jums ir bagātīgi.
3. Slavēts lai ir Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, kas Savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdinājis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no mironiem,
4. neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam, kas ir uzglabāts debesīs jums,
5. kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā.
6. Tad jūs liksmosities, tagad, ja tas ir vajadzīgs, drusku noskumdināti dažādos pārbaudījumos,
7. lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunīs tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies.
8. Viņu jūs mīlat, lai gan neesat To redzējuši, uz Viņu jūs ticat, To tagad neredzēdami, un priecāsities neizsakāmā un apskaidrotā priekā,
9. kad jūs sasniegsit savas ticības galamērķi, dvēseļu pestīšanu.
10. Par šo pestīšanu ir taujājuši un pētījuši pravieši, kas pravietoja jums nolemto žēlastību,
11. gribēdami izzināt, uz kuru vai kādu laiku norāda Kristus Gars viņos, kas iepriekš liecināja par Kristus ciešanām un tām sekojošo godību.
12. Viņiem tika atklāts, ka ne viņiem pašiem, bet jums nāk par labu tās lietas, ko jums tagad pauduši tie, kas jums evaņģēliju sludināja Svētajā Garā, kas no debesīm sūtīts. Šais lietās pat arī eņģeļi kāro ieskatīties.
13. Tāpēc apjozuši sava prāta gurnus un modri būdami, lieciet savu cerību pilnīgi uz to žēlastību, kas jums tiks pasniegta, kad Jēzus Kristus parādīsies.
14. Kā paklausīgi bērni neveidojiet savu dzīvi pēc kārībām, kurās jūs agrāk dzīvojāt savā nezināšanā.
15. Bet, sekodami Svētajam, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā,
16. jo ir rakstīts: esiet svēti, jo Es esmu svēts. -
17. Un, kad jūs To piesaucat kā Tēvu, kas, cilvēka vaigu neuzlūkodams, spriež tiesu pēc ikkatra darba, tad pavadāt bijībā savas svešniecības laiku.
18. Jūs zināt, ka esat ne ar iznīcīgām lietām - sudrabu vai zeltu atpirkti no savas aplamās dzīves, mantotas no tēviem,
19. bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm,
20. kas gan iepriekš izredzēts pirms pasaules radīšanas, bet atklāts laiku beigās jūsu dēļ.
21. Jūs caur Viņu ticat uz Dievu, kas Viņu ir uzmodinājis no mironiem un To godā cēlis, tā ka jūsu ticība ir kļuvusi arī par cerību uz Dievu.
22. Savas dvēseles šķīstījuši, klausot patiesībai uz neliekuļotu brāļu mīlestību, mīliet cits citu no visas sirds pastāvīgi,
23. jūs, kas esat atdzimuši ne no iznīcīgas sēklas, bet neiznīcīgas, no dzīvā un paliekamā Dieva vārda.
24. Jo visa miesa ir kā zāle un visa viņas godība kā zāles zieds. Zāle nokalst, un viņas ziedi nobirst, bet Dieva vārds paliek mūžīgi.
25. Bet šis ir tas vārds, kas jums tapis kā prieka vēsts sludināts.

1. Tad nu, atmetuši visu ļaunprātību un visu viltu, liekulību un skaudību, kā arī visas mēlnesības,
2. kārojiet kā patlaban piedzimuši bērni pēc garīgā tīrā piena, ka jūs ar to augat un topat izglābti,
3. ja jūs esat baudījuši, ka Tas Kungs ir labs.
4. Ejiet pie Viņa kā pie dzīva akmens, kas gan cilvēku atmests, bet Dievam izredzēts un dārgs.
5. Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīviem akmeņiem garīgu namu un topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu,
6. jo ir rakstīts: redzi, Es lieku Ciānā izredzētu dārgu stūra akmeni, un, kas tic uz Viņu, nepaliks kaunā.
7. Tad nu jums, kas ticat, dārgs ieguvums, bet neticīgiem tas akmens, ko nama cēlēji atmetuši, ir tapis par stūra akmeni un ir akmens, pār kuru krīt, un klints, pie kuras piedauzās.
8. Tiem tas ir par piedauzību, kas neklausa vārdam, kam tie arī ir nolemti.
9. Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā,
10. jūs, kas citkārt nebijāt tauta, bet tagad Dieva tauta, kas nebijāt apžēloti, bet tagad esat apžēloti.
11. Mīļotie, es jūs pamācu kā piedzīvotājus un svešiniekus atturēties no miesas kārībām, kas karo pret dvēseli,
12. dzīvojiet krietni (godīgi) pagānu starpā, lai tie, kas jūs aprunā kā ļaundarus, redzētu jūsu labos darbus un pagodinātu Dievu piemeklēšanas dienā.
13. Pakļaujieties ikkatrai cilvēku starpā ieceltai kārtībai Tā Kunga dēļ,
14. gan valdniekam, kas ir pār visiem, gan pārvaldniekiem kā tādiem, kas viņa sūtīti, lai sodītu ļaundarus, bet atalgotu tos, kas dara labu.
15. Jo tāda ir Dieva griba, ka jūs, labu darot, apklusinātu neprātīgu cilvēku nezināšanu
16. kā svabadi, nevis tādi, kam svabadība būtu kā ļaunuma apsegs, bet kā Dieva kalpi.
17. Turiet visus godā, mīliet brāļu saimi, bīstaities Dievu, godājiet valdnieku.
18. Kalpi, paklausiet saviem kungiem visā bijībā, ne vien labajiem un lēnajiem, bet arī ļaunajiem.
19. Jo tā ir žēlastība, ja kāds savas dievapziņas dēļ panes bēdas, netaisnību ciezdams.
20. Jo kāda slava jums būs, ja jūs panesīsiet sitienus pārkāpumu dēļ? Bet, ja jūs, labu darīdami, cietīsiet pārestības un tās panesīsiet, tas Dievam labi patīk.
21. Jo uz to jūs esat aicināti; jo arī Kristus ir cietis jūsu labā, jums atstādams priekšzīmi, lai jūs sekotu Viņa pēdām.
22. Tas grēku nedarīja, nedz arī atrada viltu Viņa mutē;
23. Viņš zaimots neatbildēja ar zaimiem, ciezdams nedraudēja, bet atstāja visu Tam, kas spriež taisnu tiesu.
24. Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.
25. Jo jūs maldījāties kā avis, bet tagad jūs esat atgriezti pie sava dvēseļu Gana un Sarga.

1. Tāpat, sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem, lai, ja arī kādi neklausā vārdiem, tie ar sievu dzīvi bez sludināšanas tiktu iegūti,
2. redzēdami jūsu dievbijīgo skaidro dzīvi.
3. Jūsu rota lai nav ārišķīgs matu pinums, zelta lietas, kuras sev apliekat, vai tērps, kurā tērpties,
4. bet apslēptais sirds cilvēks neiznīcīs savā lēnajā un klusajā garā - tas ir Dievam dārgs.
5. Jo tā arī citkārt greznojās svētās sievas, kuras cerēja uz Dievu, būdamas paklausīgas saviem vīriem,
6. kā Sāra bija paklausīga Ābrahāmam, saukdama viņu par kungu; par viņas meitām jūs esat kļuvušas, kad jūs darāt labu un nebīstāties ne no kādiem draudiem.
7. Tāpat, vīri, sadzīvojiet prātīgi ar sievu kā ar vājāko radījumu, godājiet viņas kā tādas, kas ir žēlastībā dotās dzīvības līdzmantinieces, lai jūsu lūgšanas netaptu traucētas.
8. Bet beidzot esiet visi vienprātīgi, līdzietīgi, brālīgi, žēlsirdīgi, pazemīgi,
9. neatmaksādami ļaunu ar ļaunu, nedz zaimus ar zaimiem, turpretim svētījiet, jo uz to jūs esat aicināti, lai jūs iemantotu svētību.
10. Jo, kas mīl dzīvību un grib redzēt labas dienas, tas lai attur savu mēli no ļauna un savas lūpas, ka tās nerunā viltu.
11. Lai viņš novēršas no ļauna un dara labu, lai viņš meklē mieru un dzenas pēc tā.
12. Jo Tā Kunga acis ir vērstas uz taisnajiem un Viņa ausis atvērtas viņu lūgšanām, bet Tā Kunga vaigs ir pret tiem, kas dara ļaunu.
13. Un, kas jums varēs ļaunu darīt, ja jūs no visas sirds dzīsities pēc tā, kas labs?
14. Bet, ja arī jūs ciestu taisnības dēļ, svētīgi jūs esat. Bet nebīstāties no viņiem, nedz iztrūkstieties.
15. Bet turiet Kungu Kristu svētu savās sirdīs, būdami arvien gatavi aizstāvēties pret ikvienu, kas vaicā par cerības pamatu jūsos;
16. tomēr gan ar lēnprātību un bijību, paturot labu sirdsapziņu, lai, kur jums ceļ neslavu, top kaunā tie, kas nopeļ jūsu labo dzīvi iekš Kristus.
17. Jo ir labāki ciest, darot labu, ja Dieva griba to prasītu, nekā darot ļaunu.
18. Jo arī Kristus ir vienreiz grēku dēļ miris, taisnais par netaisniem, lai jūs pievestu Dievam, nonāvēts gan miesā, bet dzīvs darīts garā.
19. Tanī Viņš ir nogājis un arī sludinājis gariem cietumā,
20. kas kādreiz bija nepaklausīgi, kad Dieva pacietība nogaidīja Noas dienās, kad taisīja šķirstu, kurā izglābās nedaudzas, proti, astoņas, dvēseles cauri ūdenim.
21. Tas attēlo kristību, kura tagad arī jūs glābj. Tā nav miesas netīrības mazgāšana, bet ir labas sirdsapziņas izlūgšanās Dievā caur Jēzus Kristus augšāmcelšanos,
22. kas ir pie Dieva labās rokas, pēc tam kad Viņš uzkāpis debesīs un Viņam kļuvuši paklausīgi eņģeļi, varas un spēki.

1. Kad nu Kristus ir cietis miesā, tad apbruņojieties arī jūs ar to pašu prātu, jo tas, kas ir sācis ciest miesā, ir mitējies no grēka,
2. tā ka viņš miesas dzīvē atlikušo laiku vairs nedzīvo cilvēku kārībām, bet Dieva gribai.
3. Jo pietiek, ka pagājušajā laikā ir izpildīta pagānu griba, kad esat dzīvojuši baudās, kārībās, vīna skurbumā, dzīrēs un nosodāmā elku kalpībā.
4. Par to viņi brīnās, ka jūs nepeldat līdzī tanī pašā posta dzīves straumē, un zaimo jūs.
5. Tiem būs jādod atbildība Tam, kas drīz tiesās dzīvus un mirušus.
6. Jo tādēļ arī mirušiem ir prieka vēsts sludināta, lai tie kā cilvēki būtu tiesāti miesā, bet dievišķā veidā dzīvotu garā.
7. Bet visu lietu gals ir tuvu klāt pienācis. Tad nu topiet sapratīgi un modri Dievu lūgt.
8. Par visām lietām lai jums būtu sirsnīga mīlestība citam pret citu, jo mīlestība apklāj grēku daudzumu.
9. Esiet viesmīlīgi cits pret citu bez kurnēšanas.
10. Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi.
11. Ja kāds runā, tad kā Dieva vārdus, ja kāds kalpo, tad kā ar to spēku, kuru Dievs piešķir, ka visās lietās Dievs tiktu pagodināts caur Jēzu Kristu; Viņam pieder gods un vara mūžu mūžos. Āmen!
12. Mīlie, nebrīnaities par bēdu karstumu jūsu vidū, kas nāk jums par pārbaudījumu, it kā jums notiktu kaut kas neparasts.
13. Bet, tā kā nu jums ir daļa pie Kristus ciešanām, priecājieties, lai jūs arī, Viņam godībā parādoties, varētu liksmoties un priecāties.
14. Ja jūs nievā Kristus Vārda dēļ, svētīgi jūs esat! Jo apskaidrošanas un Dieva Gars dus uz jums.
15. Jo neviens no jums lai necieš, būdams slepkava vai zaglis, vai ļaundaris, vai kā tāds, kas jaucas svešās lietās.
16. Bet, ja kas cieš, kristietis būdams, lai netur to par kaunu, bet pagodina Dievu ar šo vārdu.
17. Jo noliktais laiks ir klāt, ka sods sākas pie Dieva nama. Bet, ja papriekš pie mums, kāds gals būs tiem, kas neklausā Dieva evaņģēlijam?
18. Un, ja taisnais tikko tiek izglābts, kur nonāks bezdievis un grēcinieks?
19. Tātad lai arī tie, kas cieš pēc Dieva gribas, labu darot, nodod savas dvēseles uzticīgajam Radītājam.

1. Vecākos jūsu starpā tad nu pamācu es, arī būdams vecākais un Kristus ciešanu liecinieks un nākamās godības dalībnieks:
2. ganiet Dieva ganāmo pulku, kas ir jūsu vadībā, ne piespiesti, bet labprātīgi, kā Dievs to grib, nedz arī negodīgas peļņas dēļ, bet no sirds,
3. ne kā tādi, kas grib valdīt pār viņiem piešķirto daļu, bet būdami par priekšzīmi ganāmam pulkam.
4. Tad, kad Augstais Gans parādīsies, jūs saņemsit nevīstošo godības vainagu.
5. Tāpat, jaunākie, esiet paklausīgi vecākajiem, bet visi, cits citam padodamies, apjozieties ar pazemību. Jo Dievs stāv pretim lepniem, bet pazemīgiem Viņš dod žēlastību.
6. Tad nu pazemojieties apakš Dieva varenās rokas, lai Viņš jūs paaugstinātu savā laikā.
7. Visu savu zūdišanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums.
8. Esiet skaidrā prātā, esiet modrīgi! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt.
9. Tam turieties pretī stipri ticībā, zinādami, ka tās pašas ciešanas ir uzliktas jūsu brāļiem pasaulē.
10. Bet visas žēlastības Dievs, kas jūs Kristū ir aicinājis Savā mūžīgajā godībā, Tas jūs pēc īsām ciešanām pats sagatavos, stiprinās, spēcīnās, darīs pastāvīgus.
11. Viņam vara mūžu mūžos. Āmen!
12. Ar Silvānu, uzticamo brāli, kā man šķiet, es jums esmu rakstījis īsi, pamācīdams un apliecinādams, ka tā ir patiesa Dieva žēlastība, tanī stāviet!
13. Jūs sveicina līdzī izredzētā draudze Bābelē un mans dēls Marks.
14. Sveiciniet cits citu ar mīlestības skūpstu! Miers jums visiem, kas esat Kristū!

Pētera 2. vēstule

1. Sīmanis Pēteris, Jēzus Kristus kalps un apustulis, tiem, kas mūsu Dieva un Pestītāja Jēzus Kristus taisnībā dabūjuši to pašu dārgo ticību kā mēs:
2. žēlastība un miers lai jums ir bagātīgi Dieva un mūsu Kunga Jēzus atziņā!
3. Mums jau Viņa dievišķais spēks ir dāvinājis visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai Tā atziņā, kas mūs ir aicinājis ar Savu godību un spēku.
4. Ar to Viņš mums ir dāvinājis ļoti lielus un dārgus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķas dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kārību dēļ ir pasaulē.
5. Tāpēc pielieciet visas pūles un parādaļt savā ticībā tikumu, bet tikumā atziņu,
6. atziņā atturību, atturībā pacietību, pacietībā dievbijību,
7. dievbijībā brālību, brālībā mīlestību.
8. Jo, ja šīs lietas pie jums ir un iet vairumā, jūs netapsit kūtri, nedz neauglīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus atziņā.
9. Bet, kam to nav, tas ir akls un stulbs un ir aizmīrsis, ka viņš ir šķīstīts no veciem grēkiem.
10. Tādēļ, brāļi, darbojieties, lai jūsu aicināšana un izredzēšana jo stipra paliek, jo, to darīdami, jūs nekad neklupsit.
11. Tas lielā mērā veicinās jūsu ieiešanu mūsu Kunga un Pestītāja valstībā.
12. Tādēļ es arvienu jums to atgādināšu, kaut jūs to jau zināt un esat nostiprinājušies tanī patiesībā, kas jums tagad ir.
13. Jo, kamēr esmu šinī mājoklī, es turu par savu pienākumu jūs modināt ar atgādinājumiem.
14. Jo es zinu, ka man šis mājoklis drīz būs jāatstāj, kā jau to arī mūsu Kungs Jēzus Kristus man ir atklājis.
15. Bet es rūpēšos par to, ka jūs arī pēc manas aiziešanas varētu to vienmēr turēt piemiņā.
16. Nevis izgudrotām pasakām sekodami, mēs jums esam sludinājuši mūsu Jēzus Kristus spēku un atnākšanu, bet kā tādi, kas esam kļuvuši Viņa varenības aculiecinieki.
17. Jo toreiz, kad Dievs Tēvs Viņu, godā celdams, apskaidroja, Viņam atskanēja šāda balss no augsti cēlās godības: Šis ir Mans mīlais Dēls, uz ko Man ir labs prāts.
18. Šo balsi mēs dzirdējām atskanam no debesīm, kad mēs līdz ar Viņu bijām uz svētā kalna.
19. Ar to mums praviešu vārds kļūst jo stiprs, un jūs darāt labi, to vērā ņemdami kā sveci, kas spīd tumšā vietā, līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs.
20. Pār visām lietām ievērojiet, ka neviens rakstu pravietojums nav patvaļīgi iztulkojams;
21. jo pravietošana nekad nav cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā.

1. Bet ir arī bijuši tautā viltus pravieši, kā arī jūsu starpā būs viltus mācītāji, kas paslepen ienesīs aplamas posta mācības, noliedzami pat To Kungu, kas viņus atpircis, un tā sagatavos sev drīzu pazušānu.
2. Daudzi sekos viņu baudu dzīvei, viņu dēļ patiesības ceļš tiks zaimots.
3. Mantkārībā viņi izmantos jūs ar izdomātiem vārdiem; sodība, kas jau sen viņiem nolemta, nekavējas nākt, un viņu posts nesauž.
4. Jo arī eņģelus, kas apgrēkojās, Dievs nesaudzēja, bet nometa tos pazemes tumšajās bedrēs, lai glabātu sodam.
5. Viņš arī nesaudzēja seno pasauli, bet sūtīdams plūdus bezdievīgajai pasaulei, izglāba tikai taisnības sludinātāju Nou līdz ar septiņiem citiem.
6. Tāpat Viņš nosodīja Sodomas un Gomoras pilsētas, pārvērzdams tās pelnos un iznīcinādams, tā atstājot biedinošu piemēru visiem, kas grib grēkot.
7. Viņš izglāba taisno Latu, kam bezdievju netiklā dzīve sagādāja ciešanas.
8. Jo taisnais, kas dzīvoja viņu vidū, mocījās savā taisnajā dvēselē dienu no dienas, redzēdams un dzirdēdams viņu negantos darbus.
9. Tā Tas Kungs prot izglābt dievbijīgos no kārdinājuma, bet netaisnus paturēt mokām soda dienā,
10. sevišķi tos, kas seko miesai kārībās, kas viņus apgāna, un nicina augsto varu. Pārdroši pārgalvji, tie nebīstas no godības eņģeļiem, bet zaimo tos,
11. kamēr eņģeļi, kaut gan tie ir stiprumā un spēkā lielāki, nenosoda viņus, tos zaimodami Tā Kunga priekšā.
12. Viņi kā neprātīgi dzīvnieki, kas pēc savas dabas radīti satveršanai un nokaušanai, tāpat kā šie ies bojā, tāpēc ka tie zaimo to, ko tie nepazīst,
13. saņemdami netaisnības algu; salds prieks tiem šķiet baudu dzīve dienā, viņi ir kauna traipi, savā viltībā mielodamies kopā ar jums.
14. Viņu acis ir vērstas tikai uz laulības pārkāpēju un alkst grēka; tie vilina nestipras dvēseles, tiem sirds ir ievingrinājusies mantkārībā; tie lāstam pakļauti.
15. Atstādami taisno ceļu, tie ir nomaldījušies, sekodami Bileāmam, Beora dēlam, kas dzinās pēc netaisnās algas,
16. bet saņēma pamācību par savu pārkāpumu: bez valodas lops, sākdam runāt cilvēka valodā, aizkavēja pravieša neprātīgo nodomu.
17. Tie ir avoti bez ūdens, vēja dzenāti mākoņi, viņiem nolemta visdziļākā tumsība.
18. Jo, runādami lepnus, tukšus vārdus, tie vilina ar miesas kārībām netiklās baudās tos, kas tikko izbēguši maldu ceļu gājējiem.
19. Apsolīdami tiem svabadību, paši viņi kalpo postam, jo, kura kāds ir uzvarēts, tā kalps viņš ir.
20. Jo, ja tie, kas pasaules gānekļiem mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus atziņā izbēguši, bet tanīs atkal iepīti, zaudē cīņu, tad viņu gals ir kļuvis ļaunāks nekā viņu sākums.
21. Jo labāk viņiem būtu bijis, kad tie nebūtu atzinuši taisnības ceļu, nekā pie atziņas nākušiem nogriezties no viņiem uzticētā svētā baušļa.
22. Bet viņiem ir noticis pēc sakāmā vārda patiesības: suns atgriežas pie sava paša vēmekļa, kā arī: cūka mazgājusies atkal vārtās dubļos.

1. Mīlie, šī jau ir otra vēstule, ko es jums rakstu. Tanīs es cenšos ar atgādinājumiem uzturēt modru jūsu prāta skaidrību,
2. lai jūs atcerētos svēto praviešu jau sen teiktos vārdus, kā arī mūsu Kunga un Pestītāja bausli, ko no saviem apustuļiem esat mācījušies.
3. Papriekš ievērojiet to, ka pēdējās dienās nāks nikni smējēji, kuri dzīvos savās pašu kārībās
4. un sacīs: kur paliek Viņa apsolītā atnākšana? No tā laika sākot, kad tēvi iegāja mierā, viss paliek tā, kā bija no radīšanas sākuma. -
5. Tiem, kas to apgalvo, paliek apslēpts, ka vecos laikos debesis un zeme ir cēlušās Dieva vārda spēkā no ūdens un ar ūdeni.
6. Tāpēc arī toreizējā pasaule gāja bojā ūdens plūdus.
7. Bet tagadējās debesis un tagadējo zemi glabā un uztur tas pats vārds ugunij un bezdievīgo cilvēku tiesas un pazušanas dienai.
8. Bet to vien turiet vērā, mīlie, ka viena diena Tam Kungam ir kā tūkstoš gadi un tūkstoš gadi kā viena diena.
9. Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās.
10. Bet Tā Kunga diena nāks kā zaglis, tanī debesis ar lielu troksni zudīs, un pasaules pamati degdami izjuks un zeme un viss, kas uz tās radīts.
11. Kad nu viss tas tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā,
12. gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, kuras dēļ debesis ugunī sadegs un pasaules pamati karstumā izkusīs.
13. Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolījuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība māj.
14. Tādēļ, mīlie, to gaidīdami, centieties, ka Viņš jūs atrod ar mieru sirdī, neaptraipītus un nevainojamus,
15. un uzskatiet mūsu Kunga pacietību kā glābšanai dotu, kā jau arī mūsu mīlais brālis Pāvils jums ir rakstījis pēc viņam dotās gudrības.
16. Tā viņš runā par šīm lietām visās vēstulēs, kurās ir kas grūti saprotams, ko nemācītie un nenostiprinātie ļaudis sagroza, tāpat kā arī citus rakstus, sev par pazušanu.
17. Tad nu jūs mīlie, to jau zinādami, sargaities, ka, maldu līdzī aizrauti, nezaudējat savu stipro pamatu.
18. Bet audziet mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā! Viņam lai ir gods tagad un līdz mūžības dienai!

Jāņa 1. vēstule

Nodaļa 1

1. Kas no sākuma bija, ko esam dzirdējuši, ko savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši un mūsu rokas ir aptaustījušas, dzīvības vārdu -
2. dzīvība ir parādījusies, mēs esam redzējuši un apliecinām un pasludinām jums mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tēva un mums ir parādījusies, -
3. ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums, lai arī jums būtu sadraudzība ar mums. Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu.
4. To mēs rakstām, lai mūsu prieks būtu pilnīgs.
5. Šī ir tā vēsts, ko esam no Viņa dzirdējuši un pasludinām jums, ka Dievs ir gaismā un Viņā nav it nekādas tumsības.
6. Ja mēs sakām, ka mums ir sadraudzība ar Viņu un dzīvojam tumsībā, tad melojam un nedarām patiesību.
7. Bet, ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā un Viņa Dēla Jēzus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem.
8. Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi, un patiesība nav mūsos.
9. Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.
10. Ja sakām, ka neesam grēkojuši, tad darām Viņu par meli, un Viņa vārdi nemājo mūsos.

1. Mani bērniņi, to es jums rakstu, lai jūs negrēkotu. Un, ja kāds krīt grēkā, tad mums ir aizstāvis Tēva priekšā - Jēzus Kristus, kas ir taisns.
2. Viņš ir mūsu grēku izpircējs, ne tikai mūsu vien, bet visas pasaules grēku.
3. No tā mēs noprotam, ka esam Viņu atzinuši, ja turam Viņa baušļus.
4. Kas saka: es esmu Viņu atzinis, bet netur Viņa baušļus, ir melis, un viņā nav patiesības.
5. Bet, kas Viņa vārdus tur, tanī patiesi Dieva mīlestība ir kļuvusi pilnīga. No tā mēs noprotam, ka esam Viņā.
6. Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis.
7. Mīlie, ne jaunu bausli es jums rakstu, bet vecu bausli, kas bija no sākuma. Šis vecais bauslis ir tas vārds, ko esat dzirdējuši.
8. Tomēr jaunu bausli es jums rakstu, un tas ir patiesi Viņā un jūsos, jo tumsība zūd, un īstā gaisma jau spīd.
9. Kas teicas esot gaismā un ienīst savu brāli, ir vēl aizvien tumsībā.
10. Kas mīl savu brāli, paliek gaismā, un piedauzības nav viņā;
11. bet, kas savu brāli ienīst, ir tumsībā un dzīvo tumsā un nezina, kurp tas iet, jo tumsa ir aptumšojusi viņa acis.
12. Es rakstu jums, bērniņi, jo grēki jums ir Viņa Vārda dēļ piedoti.
13. Es rakstu jums, tēvi, jo jūs esat atzinuši Viņu, kas ir no sākuma. Es rakstu jums, jaunekļi, jo jūs esat uzvarējuši ļauno.
14. Es esmu jums rakstījis, bērni, jo jūs esat Tēvu atzinuši. Es esmu jums rakstījis, tēvi, jo jūs esat atzinuši Viņu, kas ir no sākuma. Es esmu jums rakstījis, jaunekļi, jo jūs esat stipri, un Dieva vārds paliek jūsos, un jūs ļauno esat uzvarējuši.
15. Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē. Ja kāds mīl pasauli, tad viņā nav Tēva mīlestības;
16. jo viss, kas ir pasaulē - miesas kārība, acu kārība un dzīves lepnība - tas nav no Tēva, bet ir no pasaules.
17. Pasaule iznīkst un viņas kārība, bet, kas dara Dieva prātu, paliek mūžīgi.
18. Bērniņi, ir pēdējā stunda, un, kā jūs esat dzirdējuši, ka nāk antikrists, tā jau tagad daudzi antikristi ir cēlušies; no tā mēs noprotam, ka ir pēdējā stunda.
19. No mums viņi ir izgājuši, bet viņi nav bijuši mūsējie, jo, ja tie būtu bijuši mūsējie, tie būtu pie mums palikuši, bet viņi nav pie mums palikuši, lai atklātos, ka viņi nav visi mūsēji.
20. Jums ir svaids jūms no Svētā, un jūs zināt visu.
21. Es esmu jums rakstījis ne tāpēc, ka jūs nezināt patiesību, bet tāpēc, ka jūs to zināt un ka meli nekad nav no patiesības.
22. Kas ir melis, ja ne tas, kas noliedz, ka Jēzus ir Kristus? Tas ir antikrists, kas noliedz Tēvu un Dēlu.
23. Katram, kas noliedz Dēlu, nav Tēva, tam, kas apliecina Dēlu, ir arī Tēvs.
24. Jūsos lai paliek tas, ko esat dzirdējuši no sākuma. Ja jūsos paliks tas, ko esat dzirdējuši no sākuma, tad arī jūs paliksiet Dēlā un Tēvā.
25. Šis ir tas apsoliņš, ko Viņš mums ir apsoliņš - mūžīgā dzīvība.
26. To es esmu jums rakstījis par tiem, kas jūs maldina.
27. Arī jūs svaids jūms saņemāt no Viņa, un tas paliek jūsos, un jums nevajag, ka kāds jūs mācītu; bet, kā Viņa svaids jūms māca jums visas lietas un ir patiesīgs un nav meli un kā Viņš jūs ir mācījis, tā palieciet Viņā.
28. Un tagad, bērniņi, palieciet Viņā, lai, kad Viņš parādīsies, mums būtu drošs prāts un mēs, Viņam atnākot, nepaliktu kaunā.
29. Ja jūs zināt, ka Viņš ir taisns, tad jūs saprotat, ka katrs, kas dara taisnību, ir no Viņa piedzimis.

1. Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni, un mēs tādi arī esam. Pasaule mūs tāpēc neatzīst, ka tā Viņu nav atzinusi.
2. Mīlie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir.
3. Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts.
4. Katrs, kas dara grēku, dara arī netaisnību; grēks ir netaisnība.
5. Jūs zināt, ka Viņš ir atklājies, lai grēkus atņemtu, un grēku nav Viņā.
6. Katrs, kas paliek Viņā, negrēko; katrs, kas grēko, nav Viņu redzējis, nedz Viņu atzinis.
7. Bērni, lai neviens jūs nemaldina: kas dara taisnību, ir taisns, tā kā Viņš ir taisns.
8. Kas dara grēku, ir no velna, jo velns grēko no sākuma. Tamdēļ Dieva Dēls atnācis, lai Viņš iznīcinātu velna darbus.
9. Ikviens, kas ir no Dieva dzimis, nedara grēku, jo Viņa sēkla paliek viņā un tas nevar grēkot, jo viņš ir no Dieva dzimis.
10. No tā var pazīt Dieva bērnus un velna bērnus; katrs, kas nedara taisnību, nav no Dieva, arī tas ne, kas nemīl savu brāli.
11. Jo šī ir tā vēsts, ko esat dzirdējuši no sākuma, ka mums būs citam citu mīlēt,
12. ne kā Kains, kas bija no ļaunā un nokāva savu brāli, bet kādēļ viņš to nokāva? Tāpēc ka viņa darbi bija ļauni un viņa brāļa darbi taisni.
13. Nebrīnieties, brāli, ja pasaule jūs ienīst.
14. Mēs zinām, ka esam no nāves pārgājuši dzīvībā, jo mēs mīlam brāļus; kas nemīl, paliek nāvē.
15. Katrs, kas savu brāli ienīst, ir slepkava, un jūs zināt, ka neviens slepkava nepatur sevī mūžīgo dzīvību.
16. No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ka Viņš Savu dzīvību par mums ir atdevis; tad arī mums pienākas atdot savu dzīvību par brāļiem.
17. Bet kam ir laicīga manta un viņš redz savu brāli ciešam trūkumu un aizslēdz viņam savu sirdi, kā gan Dieva mīlestība paliktu viņā?
18. Bērniņi, nemīlēsim vārdiem, nedz ar mēli, bet ar darbiem un ar patiesību!
19. No tā mēs zināsim, ka piederam patiesībai un varēsim savu sirdi Viņa priekšā klusināt,
20. ka, ja mūsu sirds mūs pazudina, Dievs ir lielāks nekā mūsu sirds un zina visas lietas.
21. Mīlie, kad mūsu sirds nepazudina mūs, tad mums ir palāvība uz Dievu,
22. un visu, ko mēs lūdzam, to saņemam no Viņa, jo mēs turam Viņa baušļus un darām to, kas Viņam patīkams.
23. Bet šis ir Viņa bauslis, lai mēs ticam Viņa Dēla Jēzus Kristus Vārdam un mīlam cits citu, kā Viņš mums pavēlējis.
24. Kas Viņa baušļus tur, tas paliek Viņā un Viņš tanī, bet no tā mēs noskārstam, ka Viņš paliek mūsos, proti, no Gara, ko Viņš mums ir devis.

1. Mīlie, neticiet katram garam, bet pārbaudiet garus, vai viņi ir no Dieva, jo daudz viltus pravieši ir izgājuši pasaulē.
2. No tā atzīstiet Dieva Garu: ikviens gars, kas apliecina Jēzu Kristu miesā nākušū, ir no Dieva.
3. Un ikviens gars, kas neapliecina Jēzu, nav no Dieva, tas ir antikrista gars, par ko jūs esat dzirdējuši, ka viņš nāks; tas jau tagad ir pasaulē.
4. Jūs, bērniņi, esat no Dieva un esat viņus uzvarējuši, jo lielāks ir Tas, kas jūsos, nekā tas, kas ir pasaulē.
5. Viņi ir no pasaules, tāpēc viņu runa ir pasaulīga, un pasaule klausā viņus.
6. Mēs esam no Dieva; kas Dievu atzīst, klausā mūs, kas nav no Dieva, neklausā mūs. No tā pazīstam patiesības garu un maldu garu.
7. Mīlie, mīlēsim cits citu, jo mīlestība ir no Dieva, un katrs, kas mīl, ir no Dieva dzimis un atzīst Dievu.
8. Kas nemīl, nav Dievu atzinis, jo Dievs ir mīlestība.
9. Redzama kļuvusi ir Dieva mīlestība mūsu starpā, Dievam Savu vienpiedzimušo Dēlu sūtot pasaulē, lai mēs dzīvotu caur Viņu.
10. Šī ir tā mīlestība nevis, ka mēs esam mīlējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis Savu Dēlu mūsu grēku izpirkšanai.
11. Mīlie, ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt.
12. Dievu neviens nekad nav redzējis; ja mēs mīlam cits citu, tad Dievs mājo mūsos, un Viņa mīlestība ir mūsu vidū tapusi pilnīga.
13. No tā mēs atzīstam, ka mēs esam Viņā un Viņš mūsos, ka Viņš mums no Sava Gara ir devis.
14. Un mēs esam redzējuši un apliecinām, ka Tēvs ir sūtījis Savu Dēlu par pasaules Glābēju.
15. Kas apliecina, ka Jēzus ir Dieva Dēls, tanī paliek Dievs un viņš Dievā.
16. Mēs esam atzinuši un ticam mīlestībai, kas Dievam ir uz mums. Dievs ir mīlestība, un, kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā un Dievs viņā.
17. Ar to mīlestība ir pie mums kļuvusi pilnīga, ka mums ir droša palāvība tiesas dienā, jo, kāds Viņš ir, tādi arī mēs esam šinī pasaulē.
18. Baiļu nav mīlestībā, bet pilnīgā mīlestība aizdzen bailes, jo bailēm ir mokas; kas baiļojas, nav sasniedzis pilnību mīlestībā.
19. Mīlēsim, jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis.
20. Ja kāds saka: es mīlu Dievu, - un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis.
21. Un šis bauslis mums ir no Viņa, ka tam, kas mīl Dievu, būs mīlēt arī savu brāli.

1. Ikviens, kas tic, ka Jēzus ir Kristus, ir no Dieva dzimis, un ikviens, kas mīl To, kas Viņu ir dzemdīnājis, mīl arī to, kas no Viņa ir dzimis.
2. No tā mēs noprotam, ka mēs Dieva bērnus mīlam, kad mīlam Dievu un turam Viņa baušļus.
3. Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus, un Viņa baušļi nav grūti;
4. jo viss, kas ir dzimis no Dieva, uzvar pasauli, un šī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli - mūsu ticība.
5. Kas ir pasaules uzvarētājs? Tikai tas, kas tic, ka Jēzus ir Dieva Dēls.
6. Viņš ir tas, kurš nācis caur ūdeni un asinīm, Jēzus Kristus, ne ūdeni vien, bet ar ūdeni un asinīm. Un Gars ir liecinieks, jo Gars ir patiesība.
7. Jo trīs ir, kas dod liecību debesīs: Tēvs, Vārds un Svētais Gars, un šie trīs ir viens.
8. Un trīs ir, kas liecina virs zemes: Gars, ūdens un asinis, un šie trīs ir kopā.
9. Ja pieņemam cilvēku liecību, tad Dieva liecība ir lielāka, proti, šī ir Dieva liecība, ko Viņš ir nodevis par Savu Dēlu.
10. Kas tic uz Dieva Dēlu, tam ir liecība Viņā. Kas netic Dievam, tas Viņu ir darījis par meli, tāpēc ka tas nav ticējis tai liecībai, ko Dievs ir nodevis par Savu Dēlu.
11. Un šī ir tā liecība, ka Dievs mums ir devis mūžīgu dzīvību, un šī dzīvība ir Viņa Dēlā.
12. Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības.
13. To es jums rakstu, lai jūs zinātu, ka jums ir mūžīga dzīvība, kas ticat Dieva Dēla Vārdam.
14. Un šī palāvība mums ir uz Viņu, ka Viņš klausā mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta.
15. Ja zinām, ka Viņš mūs klausā, ko vien lūdzam, tad zinām, ka saņemam to, ko esam no Viņa lūguši.
16. Ja kāds redz savu brāli darām grēku, kas nav nāves grēks, tas lai lūdz Dievu, un Viņš tam dos dzīvību, proti, tādiem, kas nedara nāves grēku. Ir nāves grēks, par to es nesaku, lai lūdz.
17. Katra netaisnība ir grēks, bet ir grēks, kas nav nāves grēks.
18. Mēs zinām, ka ikviens, kas no Dieva dzimis, negrēko, bet tas, kas no Dieva dzimis, pasargā sevi, un ļaunais neaizskar viņu.
19. Mēs zinām, ka esam no Dieva, un visa pasaule ir grimusi ļaunumā.
20. Bet mēs zinām, ka Dieva Dēls ir nācis un mums tādu prātu ir devis, ka atzīstam vienīgi patieso, un mēs jau esam patiesajā - Viņa Dēlā Jēzū Kristū. Šis ir patiesais Dievs un mūžīgā dzīvība.
21. Bērniņi, sargaities no elkiem.

Jāņa 2. vēstule

Nodaļa 1

1. Es, presbiteris, izredzētajai nama mātei un viņas bērniem, ko es patiesi mīlu, un ne tikai es, bet arī visi, kas atzinuši patiesību,
2. tās patiesības dēļ, kas mīt mūsos un būs ar mums mūžīgi.
3. Ar mums būs žēlastība, apžēlošana, miers no Dieva Tēva un no Jēzus Kristus, Tēva Dēla, patiesībā un mīlestībā.
4. Es ļoti priecājos, ka esmu atradis starp taviem bērniem tādus, kas dzīvo patiesībā pēc pavēles, ko no Tēva esam saņēmuši.
5. Tagad es tevi lūdzu, cienītā, ne jaunu bausli tev rakstīdams, bet to, kas mums bija no sākuma, lai cits citu mīlam.
6. Un šī ir tā mīlestība, ka mēs dzīvojam pēc Viņa baušļiem. Šis ir tas bauslis, kā jūs esat dzirdējuši no sākuma, lai jūs dzīvotu pēc tā.
7. Jo daudzi maldinātāji ir izgājuši pasaulē; kas neapliecina miesā nākušo Jēzu Kristu, tas ir maldinātājs un antikrists.
8. Lūkojieties uz sevi, ka nepazaudējat to, ko mēs esam darbā panākuši, bet ka saņemam pilnu algu.
9. Ikviens, kas aiziet no Kristus mācības un nepaliek tanī, ir bez Dieva; tam, kas paliek šinī mācībā, ir Tēvs un Dēls.
10. Ja kāds nāk pie jums un nesludina šo mācību, tad neuzņemiet viņu savās mājās un nesveiciniet viņu.
11. Ja kas viņu sveicina, ņem dalību viņa ļaunajos darbos.
12. Kaut gan man jums ir daudz ko rakstīt, es negribēju to darīt uz papīra un ar tinti, bet es ceru nākt pie jums un runāt no mutes uz muti, lai mūsu prieks būtu pilnīgs.
13. Tevi sveicina tavas izredzētās māsas bērni.

Jāņa 3. vēstule

Nodaļa 1

1. Es, presbiteris, savam mīļotajam Gajam, ko es mīlu patiesībā.
2. Mīlais, es tev novēlu visās lietās tādu labklājību un veselību, kāda jau ir tavai dvēselei.
3. Jo es ļoti priecājos, kad atnāca brāļi un liecināja par tavu patiesību, ka tu dzīvo jau patiesībā.
4. Man nav lielāka prieka kā dzirdēt, ka mani bērni dzīvo patiesībā.
5. Mīlais, ar uzticību tu visu esi darījis brāļiem un turklāt vēl svešiniekiem,
6. kas liecinājuši par tavu mīlestību draudzes priekšā. Tu darīsi labi, tos izvadīdams tā, kā tas ir cienīgi Dieva priekšā.
7. Jo Viņa Vārda dēļ viņi ir izgājuši, neņemdami neko no pagāniem.
8. Tad nu mums pienākas tādus uzņemt, lai mēs kļūtu patiesības līdzdarbinieki.
9. Es draudzei esmu rakstījis, bet Diotrefs, kas labprāt grib būt pirmais viņu vidū, neuzņem mūs.
10. Tāpēc, kad nāksu, es pieminēšu viņa darbus, ko viņš dara, ļauniem vārdiem aprunādams mūs, un ar to viņam nepietiek, viņš pats neuzņem brāļus un neļauj to darīt tiem, kas to grib, un izstumj tos no draudzes.
11. Mīlais, neseko ļaunajam, bet labajam. Kas dara labu, ir no Dieva; kas dara ļaunu, nav Dieva redzējis.
12. Demētrijam par labu ir liecinājuši visi, arī pati patiesība. Arī mēs dodam viņam labu liecību, un to zini, ka mūsu liecība ir patiesīga.
13. Man būtu tev daudz ko rakstīt, bet es negribu tev rakstīt ar tinti un spalvu,
14. bet ceru it drīz tevi redzēt, tad mēs runāsim no mutes uz muti.
15. Miers lai ir ar tevi. Draugi tevi sveicina. Sveicini draugus, katru atsevišķi.

Jūdas vēstule

1. Jūda, Jēzus Kristus kalps un Jēkaba brālis, aicinātajiem brāļiem, kas Dievā Tēvā mīlēti un Jēzū Kristū pasargāti:
2. žēlastība, miers un mīlestība lai jums bagātīgi!
3. Mīlie, tā kā man ļoti rūpēja jums rakstīt par mūsu kopējo pestīšanu, tad sirds mani spieda jūs pamācīt šinī rakstā turpināt cīņu par to ticību, kas svētiem reiz uzticēta.
4. Jo ir iezagušies kādi ļaudis, par kuriem sen jau rakstīts, kas likti nākamajam sodam, bezdievji, kas mūsu Dieva žēlastības vietā nododas kauna dzīvei un noliedz mūsu vienīgo valdnieku un Kungu Jēzu Kristu.
5. Bet es jums, lai gan jūs jau visu zināt, gribu atgādināt, ka Tas Kungs gan izglāba tautu no Ēģiptes zemes, bet pēc tam nomaitāja tos, kas neticēja.
6. Un eņģelus, kas savu augsto stāvokli nebija nosargājuši, bet savu mājokli atstājuši, Viņš mūžīgās saitēs saistītus tur ieslēgtus tumsā lielās dienas tiesai.
7. Tā Sodoma, Gomora un apkārtējās pilsētas, kuras šiem līdzīgi padevās netiklībai un nomaldījās pretdabīgās miesas kārībās, ir noliktas par atbaidošu piemēru mūžīga uguns soda izciešanai.
8. Tāpat arī šie, sekodami saviem sapņiem, apgāna miesu, nicina augsto valdnieku, zaimo debess varas.
9. Turpretim virseņģelis Miķelis, kad viņam bija Mozus miesas dēļ vārdu cīņa ar velnu, neiedrošinājās par viņu izteikt zaimu spriedumu, bet tikai sacīja: Tas Kungs lai tevi soda!
10. Bet šie zaimo visu, ko tie nesaprot, turpretim visās tais lietās, kuras tie izprot dabīgi - līdzīgi neprātīgiem dzīvniekiem, tie iet bojā.
11. Vai tiem, jo tie ir staigājuši Kaina ceļu, krituši peļņas dēļ Bileāma maldos un gājuši bojā, pretodamies kā Kora.
12. Viņi ir kauna traipi jūsu mīlestības mielastos, bez bijības mielodamies līdz ar jums, sevis pašu ganītāji, vēja dzenāti bezūdens mākoņi, koki, kas rudenī bez augļiem, divkārt miruši, izrauti ar saknēm,
13. trakojošas jūras bangas, kas izgāž putās savu pašu kaunu, nomaldījušās zvaigznes, kam lemta mūžīgā galējā tumsa.
14. Bet šiem arī Ēnohs, septītais pēc Ādama, ir sludinājis, sacīdams: redzi, Tas Kungs nāk ar daudz tūkstošiem Savu svēto
15. tiesāt visus un sodīt visus bezdievjus viņu bezdievīgo darbu dēļ, ko tie darījuši, un visu nekaunīgo vārdu dēļ, ko bezdievīgi grēcinieki ir runājuši pret viņu.
16. Tie ir kurnētāji, kas sūdzas par likteni un dzīvo savās kārībās, tie ar savu muti runā lielus vārdus, glaimodami acu priekšā sava labuma dēļ.
17. Bet jūs, mīlie, pieminiet vārdus, kurus jums mūsu Kunga Jēzus Kristus apustuļi ir sacījuši savā laikā;
18. to viņi teica jums: pēdējā laikā būs smējēji, kas dzīvos savās pašu bezdievīgajās kārībās, -
19. tie, kas nošķiras, laicīgi cilvēki, kam nav Gara.
20. Bet jūs, mīlotie, stiprinādamies savā visusvētākajā ticībā, lūdziet Dievu Svētajā Garā.
21. Un pasargait sevi Dieva mīlestībā, gaidīdami mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, lai iemantotu mūžīgo dzīvību.
22. Un citus, kas šaubās, apžēlojiet,
23. glābiet, no uguns izraudami, citus apžēlojiet ar bailēm, nīzdami pat miesas apgānītās drēbes.
24. Bet Tam, kas spēj jūs pasargāt, ka neklūpat, un nostatīt nevainīgus un liksmus Savas godības priekšā,
25. vienīgajam Dievam, mūsu Glābējam, lai ir caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu, godība, varenība, spēks un vara no mūžības, tagad un mūžu mūžos! Āmen.

Atklāsmes grāmata

1. Jēzus Kristus atklāsme, ko Viņam devis Dievs, lai rādītu Saviem kalpiem, kam jānotiek drīzumā un ko Viņš, sūtīdams Savu eņģeli, darījis zināmu Savam kalpam Jānim,
2. kas apliecinājis Dieva vārdu un Jēzus Kristus liecību, visu, ko viņš redzējis.
3. Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts; jo noliktais laiks ir tuvu.
4. Jānis septiņām draudzēm Āzijā! Žēlatība jums un miers no Tā, kas ir, kas bija un kas nāk, un no tiem septiņiem gariem, kas Viņa goda krēsla priekšā,
5. un no Jēzus Kristus, kas ir uzticīgais liecinieks, mirušo pirmdzimtais, zemes ķēniņu valdnieks. Viņam, kas mūs mīlējis, kas mūs ar Savām asinīm atsvabinājis no mūsu grēkiem
6. un kas mūs darījis par ķēniņiem, par priesteriem Dievam, Savam Tēvam, Viņam lai ir slava un vara mūžu mūžos! Āmen!
7. Redzi, Viņš nāk uz padebešiem; Viņu redzēs katra acs un tie, kas Viņu dūruši; par Viņu vaimanās visas zemes ciltis. Jā! Āmen!
8. Es esmu Alfa un Omega! saka Kungs Dievs, kas ir, kas bija, kas nāk, Visuvaldītājs!
9. Es, Jānis, jūsu brālis un dalībnieks bēdās, Valstībā un Jēzus gaidās, biju salā, ko sauc par Patmu, Dieva vārda un Jēzus liecības dēļ.
10. Tā Kunga dienā es tapu aizrauts garā un dzirdēju aiz manis balsi kā bazūni saucam:
11. To, ko tu redzi, raksti grāmatā un sūti septiņām draudzēm: Efezā, Smirnā, Pergamā, Tiatīrā, Sardos, Filadelfijā un Lāodikejā.
12. Es apgriezos redzēt balsi, kas runāja ar mani, un apgriezies ieraudzīju septiņus zelta lukturus,
13. lukturu vidū kādu Cilvēka Dēlam līdzīgu, iegērbtu garos svārkos un apjoztu ar zelta jostu ap krūtīm.
14. Bet Viņa galva un mati bija kā sniegbalta vilna, Viņa acis kā uguns liesmas,
15. Viņa kājas līdzīgas zelta metālam, krāsni kausētam, un Viņa balss kā lielu ūdeņu balss.
16. Viņam bija labajā rokā septiņas zvaigznes, no Viņa mutes izgāja zobens, abās pusēs ass, un Viņa vaigs spīdēja kā saule savā spēkā.
17. Un, kad es redzēju Viņu, es nokritu pie Viņa kājām kā miris, bet Viņš man uzlika Savu labo roku, sacīdams: nebīsties! Es esmu Pirmais un Pēdējais un Dzīvais.
18. Es biju miris un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam, un Man ir nāves un elles atslēgas.
19. Tad nu raksti, ko tu redzēji, kas ir un kas notiks turpmāk.
20. Noslēpums par septiņām zvaigznēm, ko tu redzēji Manā labajā rokā, un par septiņiem zelta lukturiem: septiņas zvaigznes ir septiņu draudžu eņģeļi, un septiņi lukturi ir septiņas draudzes.

1. Efezas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kas tur labajā rokā septiņas zvaigznes un kas staigā septiņu zelta lukturu vidū:
2. Es zinu tavus darbus un pūles, tavu pacietību un ka tu nevari panest ļaunus cilvēkus un esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav, un esi atradis tos par melkuļiem.
3. Tev ir pacietība, tu esi grūtumu nesis Mana Vārda dēļ un neesi piekūsis.
4. Bet Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību.
5. Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet, ja ne, tad Es nākšu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies.
6. Bet tas tev ir, ka tu ienīsti Nikolaītu darbus, ko arī Es ienīstu.
7. Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm: tam, kas uzvar, Es došu ēst no dzīvības koka, kas ir Dieva paradīzē.
8. Un Smirnas draudzes eņģelim raksti: tā saka Pirmais un Pēdējais, kas bija miris un tapis dzīvs:
9. Es zinu tavus grūtumus un nabadzību, bet tu esi bagāts, un ka tevi zaimo tie, kas saucas par jūdiem un nav tādi, bet ir sātana sinagoga.
10. Nebīsties par to, ka tev būs jācieš! Redzi, velns metīs cietumā kādus no jums, lai jūs tiktu pārbaudīti. Jums būs bēdas desmit dienas. Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu.
11. Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm. To, kas uzvar, neievainos otrā nāve.
12. Un Pergamas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kam zobens abās pusēs ass:
13. Es zinu, ka tu dzīvo tur, kur sātana tronis, bet tu turies pie Mana Vārda un neaizliedz Manu ticību, arī Mana uzticīgā liecinieka Antipas dienās, kurš tika nokauts pie jums, kur sātans mājō.
14. Bet tas vien Man ir pret tevi, ka tev tur ir daži Balaama mācības turētāji, kas mācīja Balaku celt apgrēcību Israēla bērnu vidū, ēst elku upurus un piekopt netiklību.
15. Tev tur ir arī daži Nikolaītu mācības cienītāji.
16. Atgriezies! Bet, ja ne, tad Es nākšu drīz pie tevis un karošu pret viņiem ar Savas mutes zobenu.
17. Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm! Tam, kas uzvar, Es došu no apslēptās mannas, Es viņam došu baltu akmeni, un uz akmens būs jauns vārds rakstīts, ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū.
18. Un Tiatīras draudzes eņģelim raksti: tā saka Dieva Dēls, kam acis kā uguns liesma, kam kājas līdzīgas mirdzošam varam:
19. Es zinu tavus darbus, tavu mīlestību, tavu ticību un tavu kalpošanu, un tavu pastāvību, un ka tavi pēdējie darbi ir lielāki nekā pirmie.
20. Bet Man ir pret tevi tas, ka tu ļauj vaļu sievietei Jezabelei, kas saucas par pravieti, mācīt un pievilt Manus kalpus, piekopt netiklību un ēst elku upurus.
21. Es devu viņai laiku atgriezties, bet viņa negrib atgriezties no savas netiklības.
22. Redzi, Es metīšu viņu slimības gultā un tos, kas ar viņu piekopoši netiklību, lielās bēdās, ja tie neatgriezīsies no viņas darbiem.
23. Viņas bērnus Es nonāvēšu. Visas draudzes atzīs, ka Es tas esmu, kas pārbauda īkstis un sirdis. Es došu jums katram pēc jūsu darbiem.
24. Bet Es saku jums visiem, kas esat Tiatīrā, kas neturas pie šīs mācības, kas nav atzinuši sātana dziļumus, kā viņi saka:
25. Es neuzvelšu jums nekādas citas nastas, bet, kas jums ir, to turiet, kamēr Es nākšu.
26. Un tam, kas uzvar, kas dara Manus darbus līdz galam, Es došu varu pār tautām.
27. Un viņš tās ganīs ar dzelzs zizli, kā māla traukus sadauza; kā arī Es esmu saņēmis varu no Mana Tēva.
28. Un Es došu viņam rīta zvaigzni.
29. Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.

1. Un Sardu draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kam septiņi Dieva gari un kam septiņas zvaigznes: Es zinu tavus darbus, tev ir vārds, ka tu dzīvo, bet tu esi miris.
2. Uzmoties un stiprini tos, kas taisās mirt, jo Es neatradu tavus darbus pilnīgus Mana Dieva priekšā!
3. Atceries tāpēc, ko tu esi dabūjis un dzirdējis. Turi to un atgriezies! Ja tu nebūsi nomodā, Es nākšu kā zaglis, un tu nezināsi, kurā stundā Es nākšu pār tevi.
4. Tev ir maz Sardos tādu, kas nav aptraipījuši drēbes; viņi staigās ar Mani baltās drēbēs, jo viņi ir tā cienīgi.
5. Kas uzvar, tas būs ģērbts baltās drēbēs, un Es viņa vārdu neizdzēsīšu no dzīvības grāmatas, viņa vārdu es apliecināšu Mana Tēva un Viņa eņģeļu priekšā. Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.
6. Un Filadelfijas draudzes eņģelim raksti:
 7. tā saka Svētais, Patiesīgais, kam Dāvida atslēga, kas atver, un neviens neaizslēdz, kas aizslēdz, un neviens neatver.
 8. Es zinu tavus darbus. Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, ko neviens nevar aizslēgt; tev ir maz spēka, un tomēr Manu mācību tu esi turējis un neesi aizliedzis Manu Vārdu.
 9. Redzi, Es došu tev no sātana sinagogas, kas saucas par jūdiem un nav tādi, bet melo; redzi, Es darīšu, ka viņi nāks, metīsies pie tavām kājām un atzīs, ka Es esmu tevi mīlējis.
 10. Tāpēc, ka tu esi turējis Manu pacietības mācību, Es tevi sargāšu pārbaudīšanas stundā, kas nāks pār visu pasauli pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes.
 11. Es nāku drīz; turi, kas tev ir, ka neviens neatņem tavu vainagu.
 12. To, kas uzvar, Es darīšu par balstu Sava Dieva templī, un viņš no tā nekad neaizies, un Es rakstīšu uz viņa Sava Dieva Vārdu, arī Mana Dieva pilsētas, jaunās Jeruzālemes, vārdu, kas nokāpj no debesīm, no Mana Dieva, un Manu jauno Vārdu.
 13. Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.
14. Un Lāodikejas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kas ir Āmen, uzticīgais un patiesīgais liecinieks, Dieva radības sākums.
15. Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu auksts vai karsts.
16. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izsplāšu no Savas mutes.
17. Tu saki: es esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails.
18. Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs.
19. Jo, ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies!
20. Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kļaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.
21. Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla.
22. Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.

1. Pēc tam es redzēju, un raugi: durvis atvērtas debesīs, un pirmā balss, ko es dzirdēju kā bazūni ar mani runājam, sacīja: Uzkāp šurp, un es rādīšu tev, kam jānotiek turpmāk!
2. Tūlīņ es tapu aizrauts garā, un raugi: goda krēsls celts debesīs; goda krēslā kāds sēdēja.
3. Tas, kas sēdēja, pēc skata līdzīgs dārgakmeņiem jaspīdam un sardijam, un ap goda krēslu bija varavīksnes loks, kas izskatījās kā smaragds.
4. Ap goda krēslu divdesmit četri krēsli, krēslos sēdēja divdesmit četri vecaji, apģērbti baltās drēbēs, viņiem galvā zelta vainagi.
5. No goda krēsla nāk zibeņi, balsis, pērkonis; septiņas uguns lāpas dega goda krēsla priekšā, kas ir septiņi Dieva gari.
6. Goda krēsla priekšā kā stikla jūra, līdzīga kristālam. Goda krēsla vidū un goda krēslam apkārt četras dzīvas būtnes pilnas acīm, no priekšas un muguras puses.
7. Pirmā līdzīga lauvam, otra līdzīga vērsim, trešai kā cilvēka seja un ceturtā līdzīga skrejošam ērglim.
8. Un četras dzīvas būtnes, kam katrai pa seši spārni, kas pilni acīm visapkārt un iekšpusē un bez mitēšanās dienu un nakti sauc: Svēts, svēts, svēts Kungs Dievs, Visuvaldītājs, kas bija, kas ir un kas nāks.
9. Kad dzīvās būtnes dod slavu, godu un pateicību Tam, ko redz goda krēslā un kas dzīvo mūžu mūžos,
10. tad divdesmit četri vecaji metas zemē Tā priekšā, kas sēd goda krēslā, un pielūdz To, kas dzīvo mūžu mūžos, un noliek savus vainagus goda krēsla priekšā, sacīdami:
11. Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas.

1. Tad es redzēju labajā rokā Tam, kas sēd uz goda krēsla, grāmatu, aprakstītu iekš- un ārpusē, aizzīmogotu septiņiem zīmogiem.
2. Es redzēju varenu eņģeli saucam stiprā balsī: Kas ir cienīgs atvērt grāmatu un atdarīt tās zīmogus?
3. Bet neviens ne debesīs, ne zemes virsū, ne zemes apakšā nespēja atvērt grāmatu un tanī ieskatīties.
4. Un es gauži raudāju, ka neviens nav atrasts cienīgs atvērt grāmatu un tanī ieskatīties.
5. Te viens no vecajiem saka man: Neraudi! Redzi, uzvarējis ir lauva no Jūdās cilts, Dāvida sakne, lai atvērtu grāmatu un tās septiņus zīmogus.
6. Un es redzēju goda krēsla, četru dzīvo būtnu un vecajo vidū stāvam Jēru, kā nokautu, ar septiņiem ragiem un septiņām acīm, kas ir septiņi Dieva gari, izsūtīti pa visu pasauli.
7. Viņš nāca un saņēma grāmatu no Tā labās rokas, kas sēd goda krēslā.
8. Kad Viņš ņēma grāmatu, tad četras dzīvās būtnes un divdesmit četri vecaji metās zemē Jēra priekšā, katrs turēdams rokā cītaras un zelta kausus, pilnus kvēpināmām zālēm, kas ir svēto lūgšanas; viņi dziedāja jaunu dziesmu, sacīdami:
9. Tu esi cienīgs ņemt grāmatu un atvērt tās zīmogus, jo Tu tapi nokauts un esi atpircis Dievam ar Savām asinīm cilvēkus no visām ciltīm, valodām, tautām un tautībām,
10. un Tu esi padarījis viņus mūsu Dievam par ķēniņiem un priesteriem, kas valdīs pār visu zemi.
11. Tad es redzēju un dzirdēju kā daudzu eņģeļu balsi visapkārt goda krēslam, dzīvām būtnēm un vecajiem, viņu skaits bija miriādu miriādes un tūkstošu tūkstoši, kas sauca skaņā balsī:
12. Cienīgs ir tas Jērs, kas tapa nokauts, ņemt spēku, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību!
13. Un es dzirdēju visu radību debesīs, virs zemes, apakš zemes, jūrā un visus, kas tur ir, sakām: Tam, kas sēd goda krēslā, un tam Jēram, lai ir pateicība, gods, slava un vara mūžu mūžos.
14. Un četras dzīvās būtnes sacīja: āmen! Vecaji metās zemē un pielūdza.

1. Tad es redzēju, ka Jērs atdarīja pirmo no septiņiem zīmogiem un dzirdēju pirmo no četrām dzīvajām būtnēm sakām kā pērkona balsi: nāc!
2. Es redzēju, un raugi: balts zirgs, un tam, kas sēdēja uz tā, bija šaujamais stops; viņam tika dots vainags, un viņš izgāja uzvarēdams un lai uzvarētu.
3. Kad Viņš atdarīja otru zīmogu, es dzirdēju otru dzīvo būtni sakām: nāc!
4. Izgāja cits zirgs, ugunssārts, un tam, kas sēdēja zirgā, tika dots atņemt zemei mieru, lai cilvēki nokautu cits citu. Pēc tam viņam tika dots liels zobens.
5. Kad Viņš atdarīja trešo zīmogu, es dzirdēju trešo dzīvo būtni sakām: nāc! Es redzēju, un raugi: melns zirgs, un tam, kas sēdēja zirgā, bija svari rokā!
6. Es dzirdēju kā balsi četru dzīvo būtnu vidū sakām: Mērs kviešu par denāriju un trīs mēri miežu par denāriju. Eļļu un vīnu tu nesamaitā!
7. Kad Viņš atdarīja ceturto zīmogu, tad es dzirdēju ceturtais dzīvās būtnes balsi sakām: nāc!
8. Es redzēju, un raugi: pelēks zirgs, un tam, kas sēdēja zirgā, bija vārds - nāve, tai sekoja elle, un tika dota vara pār ceturto tiesu zemes nokaut ar zobenu, ar badu, ar nāvi un ar zemes zvēriem.
9. Kad Viņš atdarīja piekto zīmogu, es redzēju zem altāra to dvēseles, kas nokauti Dieva vārda un liecības dēļ, kas bija viņiem.
10. Tad viņi brēca stiprā balsī, sacīdami: Cik ilgi, svētais, patiesīgais Valdītāj, Tu netiesāsi un neatrieksi mūsu asinis pie tiem, kas dzīvo virs zemes?
11. Un viņiem katram tika dotas baltas drēbes un sacīts, lai atdusas vēl īsu laiku, kamēr pilns būs darba biedru un viņu brāļu skaits, kas vēl tiks nokauti kā viņi paši.
12. Un es redzēju, kad Viņš atdarīja sesto zīmogu, tad notika liela zemestrīce, saule tapa melna kā saru maiss, viss mēness tapa kā asinis,
13. debess zvaigznes krita uz zemi, kā vīģes kokam, stipra vēja kratītam, krīt negatavi augļi.
14. Un debess savēlās kā grāmata, ko satin, un visi kalni un visas salas tika izkustinātas no savām vietām.
15. Zemes ķēniņi, varenie, virsnieki un bagātie, stiprie un katrs vergs un brīvais paslēpās alās un klinšu aizās,
16. sacīdami kalniem un klintīm: Krīti uz mums, apslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēd goda krēslā, un no Jēra dusmām.
17. Jo atnākusi Viņu lielā dusmu diena! Kas varētu pastāvēt?

1. Pēc tam es redzēju četrus eņģeļus stāvam četros zemes stūros, turot četrus zemes vėjus, lai vējš nepūstu ne pār zemi, ne jūru, ne pār kādu koku.
2. Un es redzēju citu eņģeli uzkāpjām no saules lēkta puses. Viņš turēja dzīvā Dieva zīmogu; viņš sauca skaņā balsī četriem eņģeļiem, kam bija dots maitāt zemi un jūru:
3. Nesamaitājiet zemi, ne jūru, ne kokus, kamēr mēs apzīmogosim mūsu Dieva kalpus uz viņu pierēm.
4. Tad es dzirdēju apzīmogoto skaitu: simts četrdesmit četri tūkstoši bija apzīmogoti no visām Israēla bērnu ciltīm.
5. No Jūdā cilts divpadsmit tūkstoši apzīmogoti, no Rūbena cilts divpadsmit tūkstoši, no Gada cilts divpadsmit tūkstoši,
6. no Ašera cilts divpadsmit tūkstoši, no Naftaļa cilts divpadsmit tūkstoši, no Manases cilts divpadsmit tūkstoši,
7. no Simeona cilts divpadsmit tūkstoši, no Levija cilts divpadsmit tūkstoši, no Isašara cilts divpadsmit tūkstoši,
8. no Zebulona cilts divpadsmit tūkstoši, no Jāzēpa cilts divpadsmit tūkstoši, no Benjamīna cilts divpadsmit tūkstoši apzīmogoti.
9. Pēc tam es redzēju, un raugi: liels pulks, ko saskaitīt neviens nevarēja, no visām tautām, no ciltīm, tautībām un valodām stāvēja goda krēsla priekšā un Jēra priekšā, apģērbti baltās drēbēs un ar palmu zariem rokās un
10. sauca skaņā balsī: Pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēd goda krēslā, un Jēram.
11. Visi eņģeļi stāvēja ap goda krēslu, ap vecajiem un dzīvajām būtnēm un metās uz sava vaiga goda krēsla priekšā un lūdza Dievu, sacīdami:
12. Āmen, teikšana un slava, gudrība un pateicība, gods, vara un spēks mūsu Dievam mūžu mūžos! Āmen!
13. Tad viens no vecajiem sacīja man: Tie, kas ģērbti baltās drēbēs, kas viņi un no kurienes viņi nākuši?
14. Es viņam atbildēju: Mans Kungs, tu to zini! Un viņš man sacīja: Šie ir tie, kas nākuši no lielām bēdām un savas drēbes mazgājuši un tās balinājuši Jēra asinīs.
15. Tāpēc tie ir Dieva goda krēsla priekšā un kalpo Viņam dienām un naktīm Viņa templī, un Tas, kas sēd goda krēslā, mājos pie viņiem.
16. Tiem vairs nebūs bada, tiem vairs neslāps, ne saule, ne cits kāds karstums tos nespiedīs,
17. jo Jērs, kas pašā vidū, goda krēsla priekšā, tos ganīs un tos vedīs pie dzīvības ūdens avotiem, un Dievs nožāvēs visas asaras no viņu acīm.

1. Kad atvēra septīto zīmogu, tad iestājās klusums debesīs kādu pusstundu.
2. Un es redzēju septiņus eņģeļus, kas stāvēja Dieva priekšā, un viņiem tika dotas septiņas bazūnes.
3. Tad nāca cits eņģelis un nostājās pie altāra, turēdams zelta kvēpināmo trauku; viņam tika dots daudz kvēpināmā, lai pietiktu visu svēto lūgšanām uz zelta altāra goda krēsla priekšā.
4. Un kvēpināmā dūmi ar visu svēto lūgšanām uzkāpa no eņģeļa rokām Dieva priekšā.
5. Tad eņģelis ņēma kvēpināmo trauku, pildīja to ar altāra uguni un bēra to lejā uz zemi. Un cēlās pērkons un balsis, zibeņi un zemestrīce.
6. Un septiņi eņģeļi ar septiņām bazūnēm gatavojās bazūnēt:
7. un pirmais bazūnēja, un krusa un uguns, asinīm sajaukta, tika mesta uz zemi. Trešā daļa zemes sadega, trešā daļa koku sadega un visa zaļā zāle sadega.
8. Un otrais eņģelis bazūnēja, un kā liels kalns, degošs ugunīs, tika gāzts jūrā; trešā daļa jūras tapa par asinīm,
9. un trešā daļa jūras radījumu, kam bija dzīvība, nomira, un trešā daļa kuģu tika izpostīta.
10. Un trešais eņģelis bazūnēja, un no debesīm krita liela zvaigzne, degdama kā lāpa, tā krita uz upju un ūdens avotu trešo daļu.
11. Zvaigznes vārds saucās Apsints, un trešā daļa ūdeņu tapa par vērmelēm; nomira daudz cilvēku no ūdeņiem, jo tie bija tapuši rūgti.
12. Un ceturtais eņģelis bazūnēja, un trešā daļa saules un trešā daļa mēness un trešā daļa zvaigžņu aptumšojās; to trešā daļa tapa tumša, un dienas trešā daļa nespīdēja un nakts tāpat.
13. Pēc tam es redzēju un dzirdēju ērgli laižamies pa debess vidu un saucam skaņā balsī: Vai, vai, vai zemes iedzīvotājiem trīs citu eņģeļu bazūņu skaņu dēļ, kas vēl bazūnēs.

1. Un bazūnēja piektais eņģelis, un es redzēju zvaigzni krītam no debesīm uz zemi. Tai tika dota bezdibeņa akas atslēga,
2. tā atvēra bezdibeņa aku, un no akas pacēlās dūmi kā liela cepla dūmi, aptumšojās saule un gaiss no akas dūmiem.
3. No dūmiem nāca siseņi uz zemi, un tiem tika dota vara līdzīga zemes skorpionu varai.
4. Un tika sacīts viņiem nemaitāt zemes zāli, ne kādu zaļumu, ne kādu koku, bet tikai cilvēkus, kuriem nav uz pierēm Dieva zīmoga.
5. Tiem tika dots, ne viņus nokaut, bet mocīt piecus mēnešus ilgi, un viņu mokas līdzīgas mokām, kad skorpions sadzēlis cilvēku.
6. Tad tanīs dienās cilvēki meklēs nāvi, bet neatradīs, viņi gribēs mirt, bet nāve bēgs no viņiem.
7. Siseņi līdzīgi zirgiem, kas jūgti karam; uz to galvām ir kā vainagi, zeltam līdzīgi, un to sejas kā cilvēku sejas.
8. Tiem mati kā sieviešu mati un zobī kā lauvas zobī.
9. To bruņas līdzīgas dzelzs bruņām un to spārnu švīkstoņa kā ratu troksnis, kad daudz zirgu skrien cīņā.
10. Astes tiem līdzīgas skorpioniem, tiem arī ir dzeloņi, to astēs ir to spēks cilvēkus mocīt piecus mēnešus ilgi.
11. Pār tiem ir ķēniņš, bezdibeņa eņģelis, kam vārds ebreju valodā Abadons, bet grieķu valodā Apollions.
12. Pirmais vai pārgājis, raugi, pēc tam nāk vēl divi vai.
13. Un sestais eņģelis bazūnēja, un es dzirdēju balsi no zelta altāra četriem stūriem Dieva priekšā
14. sakām sestajam eņģelim, kam bija bazūne: Atrāisi četrus eņģeļus, kas saistīti pie lielās upes Eifratas.
15. Tad atsvabināja četrus eņģeļus, kas bija gatavi noliktā stundā, dienā, mēnesī, gadā nokaut trešo daļu cilvēku.
16. Jātnieku pulka skaits bija divreiz miriādu miriādes. Es dzirdēju viņu skaitu.
17. Un tā es skatā redzēju zirgus un tos, kas uz tiem sēdēja, kam bija ugunīgas, tumši zilas un sēra dzeltenas bruņas, un zirgu galvas kā lauvu galvas, un no to mutēm nāca uguns, dūmi un sērs.
18. Ar šīm trim mocībām tika nokauta trešā daļa cilvēku, ar uguni, ar dūmiem un ar sēru, kas nāca no to mutēm.
19. Jo zirgu spēks ir to mutēs un to astēs, jo to astēm, līdzīgi čūskām, ir galvas, ar kurām tie nes postu.
20. Visi citi cilvēki, ko nenokāva šais mocībās, tomēr neatgriezās no savu roku darbiem, bet pielūdza ļaunos garus un zelta, sudraba, vara, akmens un koka elku tēlus, kas nevar ne redzēt, ne dzirdēt, ne staigāt.
21. Un viņi neatgriezās ne no savām slepkavībām, ne no savām burvestībām, ne no savas netiklības, ne no savām zādzībām.

1. Un es redzēju citu varenu eņģeli nonākam no debesīm; tas bija tērpts mākonī, un varavīksne bija virs viņa galvas; viņa vaigs bija kā saule un viņa kājas kā uguns stabi.
2. Viņa rokā bija maza atvērta grāmata. Viņš lika savu labo kāju uz jūru un kreiso uz zemi,
3. un viņš sauca stiprā balsī, kā kad lauva rūc; un, kad viņš sauca, tad septiņi pērkonī savām balsīm runāja.
4. Un, kad septiņi pērkonī bija runājuši, es to gribēju uzrakstīt; tad dzirdēju balsi no debesīm saucam: Apzīmogo, ko tie septiņi pērkonī runājuši un neuzraksti to.
5. Un eņģelis, ko es redzēju stāvam uz jūras un uz zemes, pacēla savu labo roku pret debesīm
6. un zvērēja pie Tā, kas dzīvo mūžīgi mūžam, kas radījis debesis un visu, kas debesis, zemi un visu, kas uz zemes, un jūru un visu, kas jūrā:
7. laika vairs nebūs, bet septītā eņģeļa vēstījuma dienās, kad tas sāks bazūni pūst, ir piepildīts Dieva noslēpums, kā Viņš to ir pasludinājis Saviem kalpiem praviešiem.
8. Un balss, ko es dzirdēju no debesīm, runāja atkal uz mani, sacīdama: Ej, ņem atvērto grāmatu, kura ir rokā eņģelim, kas stāv uz jūras un zemes.
9. Un es gāju pie eņģeļa un prasīju viņam, lai tas man dod šo mazo grāmatu. Viņš man teica: Ņem un apēd to, un tā būs rūgta tavās iekšās, bet salda kā medus tavā mutē.
10. Un es paņēmu grāmatiņu no eņģeļa rokas un apēdu to, un tā bija manā mutē salda kā medus; bet, kad to biju apēdis, tā manās iekšās bija rūgta.
11. Un uz mani saka: Tev būs atkal pravietot par tautām un ciltīm, par valodām un daudziem ķēniņiem.

1. Man tika dota niedre, līdzīga mērkokam, un man sacīja: celies un mērī Dieva templi, altāri un dievlūdzējus, kas ir iekšā.
2. Bet atstāj Dieva tempļa ārējo pagalmu ārpusē un nemērī to, jo tas ir dots pagāniem, un tie mīdīs svēto pilsētu četrdesmit divi mēnešus.
3. Un Es likšu Saviem diviem lieciniekiem, ka tie maisos tērpti pravietos tūkstoš divi simti sešdesmit dienas.
4. Šie ir tie divi eļļas koki un tie divi lukturi, kas stāv zemes kunga priekšā.
5. Un, ja kāds gribētu tos aizskart, tad uguns izies no viņu mutes un aprīs viņu ienaidniekus: ja kāds tos gribētu aizskart, tam tā būs jāiet bojā.
6. Tiem ir vara aizslēgt debesis, ka lietūs nelītu pa visu viņu pravietošanas laiku; tiem ir vara pār ūdeņiem tos pārvērst par asinīm un šaust zemi ar visādām mocībām, kad vien tie gribēs.
7. Kad tie būs beiguši savu liecību, tad zvērs, kas izkāpj no bezdibeņa, karos ar tiem, tos uzvarēs un tos nokaus.
8. Un viņu miesas gulēs uz ielas lielajā pilsētā, ko garīgi sauc par Sodomu un Ēģipti, kur arī viņu Kungs ir krustā sists.
9. Un dažādu tautu un cilšu, valodu un tautību ļaudis redzēs viņu miesas trīsarpus dienas un neļaus viņu miesas likt kapā.
10. Zemes iedzīvotāji priecāsies par tiem un būs līksmi, tie sūtīs dāvanas cits citam, jo šie divi pravieši mocīja visas zemes iedzīvotājus.
11. Un pēc trīsarpus dienām dzīvības gars no Dieva iegāja viņos, un viņi cēlās kājās, un lielas bailes uznāca visiem, kas tos redzēja.
12. Un viņi dzirdēja stipru balsi no debesīm tiem saucam: uzkāpiet šeit augšā. - Un viņi mākonī uzkāpa debesis; viņu ienaidnieki noskatījās viņos.
13. Tanī pašā stundā notika liela zemestrīce, pilsētas desmitā daļa sagruva, un šinī zemestrīcē gāja bojā septiņi tūkstoši cilvēku, un pārējos pārņēma bailes, un tie deva godu Dievam debesis.
14. Otrs vai ir pagājis; redzi, trešais vai drīz nāks.
15. Un septītais eņģelis bazūnēja, un stipras balsis atskanēja debesis, kas sauca: Pasaules valstība ir nākusi rokā mūsu Kungam un Viņa Svaidītajam, un Viņš būs valdnieks mūžīgi mūžam.
16. Un tie divdesmit četri vecaji, kas sēd Dieva priekšā uz saviem troņiem, krita uz sava vaiga un pielūdza Dievu, sacīdami:
17. Mēs Tev pateicamies, Kungs Dievs, Visuvaldītāj, kas esi un kas biji, ka Tu esi ņēmis Savu lielo spēku un valdi.
18. Tautas iedegās dūsmās; tad nāca Tava dūsmība un tā stunda, kur tiesās mirušos un kur algu saņems Tavi kalpi pravieši un svētie un visi, kas Tavu Vārdu bīstas, mazie un lielie, un samaitāšanu tie, kas zemi samaitā.
19. Tad atvērās Dieva templis debesis, un Templī bija redzams Viņa derības šķirsts; un nāca zibeņi un balsis, pērkona grāvienī, zemestrīce un liela krusa.

1. Pie debesīm parādījās liela zīme: sieva, saulē tērpta, mēness apakš viņas kājām un viņai galvā divpadsmit zvaigžņu vainags.
2. Tā bija grūta un brēca dzemdēšanas sāpēs un mokās.
3. Vēl cita zīme parādījās pie debesīm: redzi, liels pūķis, ugunīgi sarkans; tam bija septiņas galvas un desmit ragi, un uz viņa galvām septiņi ķēniņa kroņi.
4. Viņa aste noslaucīja trešo daļu zvaigžņu no debesīm un nometa tās uz zemi. Pūķis stāvēja sievas priekšā, kurai bija jādzemdē, lai aprītu viņas bērnu, kad viņa būs dzemdējusi.
5. Viņai piedzima bērns, dēls, kam bija ganīt visas tautas ar dzelzs zizli; un viņas bērns tika aizrauts pie Dieva un pie Viņa troņa.
6. Tad sieva bēga tuksnesī, kur tai bija Dieva sataisīta vieta, lai viņa tur tiktu uzturēta tūkstoš divi simti sešdesmit dienas.
7. Izcēlās karš debesīs, Miķelis ar saviem eņģeļiem sāka karot ar pūķi. Pūķis un viņa eņģeļi turējās pretim.
8. Bet tie nespēja, un tiem nebija vairs vietas debesīs.
9. Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātanu, kas pieviļ visu pasauli, tapa gāzts; viņš tika nomests uz zemi un līdz ar viņu tā eņģeļi.
10. Tad es dzirdēju stipru balsi debesīs saucam: Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība un Viņa Kristus vara, jo ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs, kas tos apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm.
11. Viņi to uzvarējuši ar tā Jēra asinīm un ar savas liecības vārdu un nav savu dzīvību mīlējuši līdz nāvei.
12. Tādēļ priecājieties, debesis un kas tur mājō! Vai zemei un jūrai! Jo velns nonācis pie jums lielās dūsmās, zinādams, ka tam maz laika atlicis.
13. Pūķis, redzēdams, ka tas nomests zemes virsū, sāka vajāt sievu, kas bija dzemdējusi puisēnu.
14. Sievai tika doti divi lielā ērgļa spārni, lai tā varētu lidot tuksnesī savā vietā, kur viņas dzīvība, prom no čūskas acīm, tiek uzturēta laiku un laikus un puslaiku.
15. Un čūska izlaida no savas mutes ūdeni kā upi sievai pakāļ, lai to aizpludinātu.
16. Bet zeme nāca sievai palīgā, atvērda savu muti un aprīdama no pūķa mutes izlaisto upi.
17. Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.
18. Un viņš nostājās uz jūras krasta.

1. Es redzēju izkāpjam no jūras zvēru, kam bija septiņas galvas un desmit ragi, un uz viņa ragiem desmit ķēniņa kroņi, un uz viņa galvām zaimu vārdi.
2. Šis zvērs, ko es redzēju, bija līdzīgs leopardam; viņa kājas bija kā lāča kājas un viņa mute kā lauvas mute. Pūķis deva tam savu spēku, savu troni un lielu varu.
3. Viena no viņa galvām bija kā uz nāvi ievainota, bet tā nāves brūce atkal tika dziedināta. Visa zeme noraudzījās uz zvēru ar izbrīnu.
4. Un viņi pielūdza pūķi, tādēļ ka tas zvēram devis varu; arī zvēru tie pielūdza, sacīdami: Kas līdzinās zvēram, un kas var ar to karot?
5. Tam tika dota mute runāt lielas lietas un zaimus un vara to darīt četrdesmit divi mēnešus ilgi.
6. Tad tas atvēra savu muti Dieva zaimošanai, lai zaimotu Viņa Vārdu un Viņa mājokli, tos, kas mājā debesīs.
7. Tam tika dots karot ar svētajiem un tos uzvarēt, un dota vara pār visām ciltīm un ļaudīm un valodām un tautām.
8. Un to pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes, kuru vārdi nav rakstīti kopš pasaules radīšanas nokautā Jēra dzīvības grāmatā.
9. Kam ir ausis, tas lai dzird!
10. Kas ņem gūstā, aizies pats gūstā; kas nokauj ar zobenu, to nokaus pašu ar zobenu. Šeit parādās svēto izturība un ticība.
11. Tad es redzēju citu zvēru izkāpjam no zemes: tam bija divi ragi, tādi kā jēram, bet tas runāja kā pūķis.
12. Tam bija pirmā zvēra vara visā pilnībā viņa priekšā, un tas piespieda zemi un tās iedzīvotājus pielūgt pirmo zvēru, kura nāves brūce bija dziedināta.
13. Tas dara lielas brīnuma zīmes, uz viņa pavēli pat uguns krīt no debesīm uz zemi cilvēku acu priekšā.
14. Tas pievilz zemes iedzīvotājus ar brīnuma zīmēm, kas viņam bija dots darīt zvēra priekšā; tas aicina zemes iedzīvotājus celt tēlu zvēram, kam ir zobena brūce un kas tomēr palicis dzīvs.
15. Tam bija dotas spējas iedot dzīvības garu zvēra tēlam, lai zvēra tēls varētu runāt un panāktu to, ka visi, kas nepielūgtu zvēra tēlu, tiktu nokauti.
16. Un viņš dara, ka visi, lielie un mazie, bagātie un nabagie, brīvie un vergi, uzspiež zīmi uz savas labās rokas vai uz pieres,
17. lai neviens nevarētu ne pirkt, ne pārdot, kam nav šīs zīmes - zvēra vārda vai viņa vārda skaitļa.
18. Šeit slēpjas gudrība. Kam ir saprašana, lai izdibina zvēra skaitli, jo tas ir cilvēka skaitlis; un viņa skaitlis ir seši simti sešdesmit seši.

1. Tad es redzēju, un raugi: Jērs stāvēja uz Ciānas kalna un līdz ar Viņu simts četrdesmit četri tūkstoši to, kam Viņa Vārds un Viņa Tēva Vārds bija rakstīts uz viņu pierēm;
2. un es dzirdēju balsi no debesīm; tā bija kā lielu ūdeņu krākšana un kā stipra pērkona rūkšana; šī balss, ko es dzirdēju, bija, kā kad spēlētāji spēlē uz savām cītarām.
3. Tie dziedāja jaunu dziesmu goda krēsla priekšā un četru dzīvo būtnu un vecaju priekšā, un neviens nevarēja to dziesmu iemācīties kā vien tie simts četrdesmit četri tūkstoši, kas ir atpirkti no pasaules.
4. Šie ir tie, kas nav apgānījušies ar sievietēm, jo tie ir šķīsti: šie ir tie, kas seko Jēram, kurp Tas arī ietu. Tie ir atpirkti par pirmajiem no cilvēkiem Dievam un Viņa Jēram;
5. viņu mutē nav melu, tie ir bez vainas.
6. Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām;
7. viņš sauca stiprā balsī: Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.
8. Vēl cits eņģelis, otrs, sekoja un sauca: Kritusi, kritusi lielā Bābele, kas apdzirdījusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu.
9. Un vēl cits, trešais, eņģelis sekoja tiem un sauca stiprā balsī: Ja kas pielūdz zvēru vai viņa tēlu un pieņem zīmi uz savas pieres vai savas rokas,
10. tam būs arī jādzer Dieva dusmu vīns neatšķaidīts, kas ieliets Viņa bardzības kausā, un tam būs jācieš mokas ugunī un sērā svēto eņģeļu un Jēra priekšā.
11. Un viņu mocību dūmi celsies augšup mūžu mūžos; un nebūs miera ne dienu, ne nakti tiem, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu un pieņem viņa vārda zīmi.
12. Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību.
13. Es dzirdēju balsi no debesīm sakām: Raksti! Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada.
14. Es redzēju, un raugi: bija balts mākonis, un uz mākoņa kāds sēdēja, līdzīgs Cilvēka Dēlam; tam bija uz galvas zelta vainags un rokā ass sirpis.
15. Cits eņģelis izgāja no Tempļa un sauca stiprā balsī tam, kas sēdēja uz mākoņa: Laid savu sirpi darbā un sāc pļaut, jo atnākusi pļaujas stunda, jo zemes raža ir nobriedusi.
16. Tad tas, kas sēdēja uz mākoņa, nolaida savu sirpi pār zemi, un zeme tika nopļauta.
17. Un cits eņģelis izgāja no Tempļa, kas bija debesīs, arī tam bija ass sirpis.
18. Un cits eņģelis izgāja no altāra; tam bija vara pār uguni, tas sauca stiprā balsī tam, kam bija asais sirpis: Laid savu aso sirpi darbā un ievāc zemes vīnakoka ražu, jo viņa ogas jau ir ienākušās.
19. Tad eņģeļi nolaida savu sirpi pār zemi, savāca zemes vīnakoka augļus un meta tos Dieva dusmības lielajā vīna spaidā.
20. Vīna spaidu mina ārpus pilsētas, un no tā iztecēja asinis līdz zirgu iemauktiem ap tūkstoš seši simti stadiju tālu.

1. Tad es redzēju citu lielu brīnišķīgu zīmi debesīs: septiņus eņģeļus, kam bija septiņas pēdējās mocības, jo ar tām piepildījās Dieva dusmas.
2. Un es redzēju tādu kā kristāla jūru, sajauktu ar uguni; tie, kas bija uzvaru guvuši pār zvēru, viņa tēlu un viņa vārda skaitli, stāvēja pie kristāla jūras ar Dieva cītarām rokās.
3. Tie dziedāja Dieva kalpa Mozus dziesmu un Jēra dziesmu, sacīdami: Lieli un brīnišķīgi ir Tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi Tavi ceļi, tautu Kēniņ!
4. Kas Tevi nebītos, ak, Kungs, un neslavētu Tavu Vārdu? Jo Tu vien esi svēts; visas tautas nāks Tavā priekšā un Tevi pielūgs, jo Tavas taisnības darbi ir kļuvuši redzami.
5. Pēc tam es redzēju: debesīs atvērās Templis, liecības telts.
6. Un no tā izgāja tie septiņi eņģeļi, kam bija septiņas mocības, tērpti tīrā spožā linu audeklā un ar zelta jostām ap krūtīm.
7. Viena no četrām dzīvajām būtnēm iedeva septiņiem eņģeļiem septiņus zelta kausus, pildītus ar Dieva dusmām, kas dzīvo mūžīgi mūžam.
8. Un Templis pildījās ar dūmiem no Dieva varenības un Viņa spēka; un neviens nevarēja ieiet Templī, kamēr nav beigušās septiņu eņģeļu septiņas mocības.

1. Es dzirdēju: stipra balss Templī sauca septiņiem eņģeļiem: Eita un izlejiēt septiņus Dieva dusmu kausus pār zemi!
2. Pirmais gāja un izlēja savu kausu pār zemi, tad piemētās ļauni, nikni augoņi cilvēkiem, kam bija zvēra zīme un kas pielūdza viņa tēlu.
3. Otrs izlēja savu kausu pār jūru; un tā kļuva par asinīm, kā miroņa asinīm, un visa dzīvā radība jūrā nobeidzās.
4. Trešais izlēja savu kausu upēs un ūdens avotos, un tie kļuva par asinīm.
5. Un es dzirdēju eņģeli, kas valda pār ūdeņiem, sakām: Taisns Tu esi, Svētais, kas Tu esi un biji, ka Tu spriedi tādu tiesu;
6. jo tie ir izlējuši svēto un praviešu asinis, tāpēc Tu tos dzirdīji ar asinīm, viņi to ir pelnījuši.
7. Tad es dzirdēju altārī sakām: Tiešām, Kungs Dievs, Visuvaldītāj, patiesas un taisnas ir Tavas tiesas!
8. Ceturtais izlēja savu kausu pār sauli; tad tā dabūja spēku sadedzināt cilvēkus ar uguni.
9. Tā sadega cilvēki lielā karstumā, bet tie zaimoja Dieva Vārdu, kam ir vara pār šīm mocībām, un neatgriezās, lai dotu Dievam godu.
10. Piektais izlēja savu kausu pār zvēra troni; tad viņa valstība tapa tumša, un tie aiz sāpēm sakoda savas mēles.
11. Un tie zaimoja Dievu debesīs savu sāpju un augoņu dēļ, bet neatgriezās no saviem darbiem.
12. Sestais izlēja savu kausu lielajā Eifratas upē; tad izsīka tās ūdens, lai ceļš būtu sagatavots ķēniņiem no saules lēkta puses.
13. Un es redzēju no pūķa mutes un no zvēra mutes un no viltus pravieša mutes iznākam trīs nešķīstus garus kā vārdes;
14. tie ir ļauni gari, kas dara brīnumus; tie aiziet pie visiem pasaules ķēniņiem, lai tos pulcinātu cīņai Dieva, Visuvaldītāja, lielajā dienā.
15. Redzi, Es nāku kā zaglis! Svētīgs, kas ir nomodā un kas tur savas drēbes gatavībā, lai tam nebūtu jāstaigā kailam un nebūtu redzams viņa kauns.
16. Un viņš tos sapulcināja kādā vietā, ko ebreju valodā sauc par Harmagedonu.
17. Septītais izlēja savu kausu gaisā; tad atskanēja stipra balss no Tempļa goda krēsla: Ir noticis!
18. Un cēlās zibeņi, atskanēja balsis un pērkoni, un notika liela zemestrīce, tik liela, kāda nav bijusi, kamēr cilvēki dzīvo zemes virsū.
19. Lielā pilsēta saplaisāja trīs daļās, pagānu pilsētas sagruva. Lielā pilsēta Bābele tā tika pieminēta Dieva priekšā, Viņš lika tai pasniegt Savas dusmības vīna kausu.
20. Visas salas pazuda, un kalnu vairs nebija.
21. Liela krusa ar daudz mārciņu smagiem graudiem krita no debesīm uz cilvēkiem, bet cilvēki zaimoja Dievu krusas briesmu dēļ, jo tās posts bija ļoti liels.

1. Viens no tiem septiņiem eņģeļiem, kuriem bija septiņi kausi, nāca un sacīja man tā: Nāc, es tev rādīšu, kādu sodu saņem lielā netikle, kas sēd pie lielajiem ūdeņiem.
2. Pasaules ķēniņi dzīvojuši ar viņu netiklībā, un zemes iedzīvotāji apreibinājušies ar viņas netiklības vīnu.
3. Un viņš garā aiznesa mani tuksnesī. Tur es redzēju sievu sēžam uz sarkana zvēra, kas bija pilns zaimu vārdu; tam bija septiņas galvas un desmit ragi.
4. Sieva bija tērpta purpurā un sarkanā audumā, greznojusies ar zeltu, dārgiem akmeņiem un pērlēm; tai rokā bija zelta kauss, pilns ar bezdievības negantībām un viņas netiklības netīrumiem.
5. Uz viņas pieres bija rakstīts noslēpumains vārds: lielā Bābele, visas zemes netikļu un negantību māte.
6. Es redzēju: sieva bija piedzērusies no svēto asinīm un no Jēzus liecinieku asinīm. Viņu redzēdams, es varen izbrīnījos.
7. Eņģelis man sacīja: Kāpēc tu esi tā izbrīnījies? Es tev pateikšu, kas ir šis sievas noslēpums un zvēra ar septiņām galvām un desmit ragiem noslēpums, kas nes sievu.
8. Zvērs, ko tu redzēji, bija, tā tagad vairs nav; bet tas izkāps no bezdibeņa un ies bojā; tad zemes iedzīvotāji, kuru vārdi nav rakstīti dzīvības grāmatā no pasaules iesākuma, brīnīsies, redzēdami zvēru, kas bijis, bet kura tagad nav un kas atkal būs.
9. Šeit vajag gudrības, lai saprastu: septiņas galvas ir septiņi kalni, uz kuriem sēd sieva;
10. tās ir arī septiņi ķēniņi: pieci ir krituši, viens ir tagad, viens vēl nav atnācis; un, kad tas nāks, tam būs palikt tikai īsu brīdi.
11. Zvērs, kas bijis un kura tagad nav, tas pats ir astotais, tomēr viens no septiņiem, un aiziet bojā.
12. Un desmit ragi, ko tu redzēji, ir desmit ķēniņi, tie valdību vēl nav saņēmuši, bet tiem ir ķēniņa vara dota kopā ar zvēru vienu stundu.
13. Tie ir vienisprātis un nodod savu spēku un varu zvēram.
14. Tie karos ar Jēru, bet Jērs tos uzvarēs, jo Viņš ir kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš, un Viņa aicinātie, izredzētie un uzticīgie, kas ir līdz ar Viņu.
15. Tad viņš man saka: Ūdeņi, ko tu redzēji, pie kuriem sēd netikle, ir tautas un ļaužu pulki, ciltis un valodas.
16. Un desmit ragi, ko tu redzēji, un zvērs - tie ienīdīs netikli, to atstās postam un izgērbs kailu, ēdīs viņas miesas un viņu pašu sadedzinās ar uguni.
17. Jo Dievs ir devis viņu sirdīs darīt Viņa gribu, darīt vienu nodomu un nodot savu valstību zvēram, kamēr piepildīsies Dieva vārdi.
18. Un sieva, ko tu redzēji, ir lielā pilsēta, kam pieder valdība pār visas zemes ķēniņiem.

1. Pēc tam es redzēju citu eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija liela vara, un zeme kļuva gaiša no viņa spožuma.
2. Viņš sauca spēcīgā balsī: Kritusi, kritusi lielā Bābele! Tā kļuvusi par ļauno garu mājokli, par visu nešķīsto garu mitekli un par visu nešķīsto un ienīsto putnu mitekli.
3. Jo visas tautas ir dzērušas no viņas netiklības dusmu vīna, un pasaules ķēniņi ir piekropuši netiklību ar viņu, un pasaules tirgoņi ir kļuvuši bagāti no viņas lielā greznuma.
4. Es dzirdēju vēl citu balsi no debesīm saucam: Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības.
5. Jo viņas grēku darbi sniedzas līdz debesīm, un Dievs ir pieminējis viņas noziegumus.
6. Atmaksājiet tai, kā arī viņa atmaksājusi, un atdarait tai divkārt pēc viņas darbiem! Kausu, ko viņa pildījusi, pildait tai divkārt!
7. Kā viņa centās pēc goda un greznuma, tā atmaksājiet tai ar mokām un bēdām. Jo viņa saka savā sirdī: es sēdu ķēniņienes tronī, neesmu atraitne un sēru nekad neredzēju.
8. Tādēļ viņas mokas nāks vienā dienā: nāve, sārga un bēdas, viņu sadedzinās ugunī; jo spēcīgs ir Kungs Dievs, kas viņu tiesājis.
9. Raudās un vaimanās par viņu pasaules valdnieki, kas ar viņu dzīvojuši netiklībā un kārumos, kad tie redzēs viņas liesmu dūmus;
10. attālus stāvēdami aiz bailēm no viņas mokām, tie sauks: vai! vai! lielā pilsēta, varenā pilsēta Bābele, vienā stundā sodība ir nākusi pār tevi!
11. Visas zemes tirgoņi raud un sēro par viņu, tāpēc ka neviens vairs nepērk viņu preces:
12. zeltu un sudrabu, dārgakmeņus un pērles, linu, audeklu un purpuru, zīdu un sarkanu audumu, dažādus tūjas kokus, dažādas zilonķaula lietas, no dārga koka, vara, dzelzs un marmora darinātus priekšmetus;
13. arī kanēli, smaržellu, kvēpināmās un svaidāmās zāles, vīraku, vīnu, eļļu, smalkus miltus, kviešus, lopus, avis, zirgus un ratus, dzīvas miesas un cilvēku dvēseles.
14. Un augļi, pēc kuriem tava dvēsele kāroja, ir pagalam, visi dārgumi un krāšņumi tev zuduši, un tos nekad vairs neredzēt.
15. Veikalnieki, kas ar šām lietām tirgojās un kas no viņas kļuvuši bagāti, stāvēs attālus aiz bailēm no viņas mokām un raudādami un sērodami sacīs:
16. vai! vai! lielā pilsēta, kas bija tērpusies dārgā audeklā, purpurā un sarkanā audumā, kas bija rotaļājusies ar zeltu, dārgiem akmeņiem un pērlēm! Vienā stundā visa šī bagātība gājusi bojā! -
17. Visi stūrmaņi, laivinieki, jūrnieki un visi, kas darbojas uz jūras, stāvēja no tālienes
18. un sauca, redzēdami viņas liesmu dūmus: kur ir cita šai lielai pilsētai līdzīga?
19. Tie kaisīja pelnus uz savām galvām un brēca raudādami un sērodami: vai! vai! lielā pilsēta, kurā kļuvuši bagāti no viņas mantām visi kuģu īpašnieki. Vienā stundā tā ir izpostīta.
20. Priecājieties par to, debesis un svētie, apustuļi un pravieši, jo Dievs ir jūsu tiesu spriedis pār viņu.
21. Stiprs eņģelis pacēla akmeni dzirnakmens lielumā un meta to jūrā, sacīdams: Tā ar spēku metīs Bābeli, lielo pilsētu, un tās nebūs nekad vairs.
22. Tavos mūros vairs nedzirdēs arfistu, spēlētāju, stabulnieku un bazūnētāju skaņas; tur nedarbosies vairs neviens amata meistars; tur nedzirdēs vairs dzirnakmeni rūcam.
23. Tavos mūros nespīdēs vairs sveces gaisma; tur nedzirdēs vairs līgavaiņa un līgavas prieka balsi, jo tavi tirgoņi bija visas zemes varenie: ar tavu burvību ir pieviltas visas tautas.
24. Viņā ir atrastas praviešu un svēto asinis un visu to, kas noslepkavoti virs zemes.

1. Pēc tam es dzirdēju stipru balsi debesīs, it kā liels ļaužu pulks sauktu: Alelujā! Pestīšana, gods un vara pieder mūsu Dievam:
2. jo Viņa tiesas ir patiesas un taisnas. Viņš ir tiesājis lielo netikli, kas samaitāja visu zemi ar savu netiklību, viņš atprasījis no viņas rokas Savu kalpu asinis.
3. Tie sauca vēlreiz: Alelujā! Dūmi no viņas paceļas augšup mūžu mūžos.
4. Un divdesmit četri vecaji un četras dzīvās būtnes noietās zemē, pielūdza Dievu, kas sēd goda krēslā, un sacīja: Āmen, alelujā!
5. No goda krēsla atskanēja balss, saukdama: Slavējiet mūsu Dievu, visi Viņa kalpi, kas Viņu bīstas, mazie un lielie.
6. Tad es dzirdēju balsi, tā bija kā liela ļaužu pulka kliegšana, kā lielu ūdeņu krākšana un kā stipra pērkona rūkšana, kas teica: Alelujā! Jo ir sācis valdīt Kungs, mūsu Dievs, Visuvaldītājs.
7. Priecāsimies, gavilēsim un dosim Viņam godu, jo atnākušas Jēra kāzas un Viņa līgava sataisījusies.
8. Tai ir dots tērties spožā, tīrā audeklā. Proti, audekls ir svēto taisnības darbi.
9. Un viņš man saka: Raksti! Svētīgi ir tie, kas aicināti Jēra kāzu mielastā! Viņš man saka: Šie ir patiesie Dieva vārdi.
10. Tad es kritu pie viņa kājām, gribēdams viņu pielūgt. Bet viņš man saka: Nedari to! Es esmu tāds pats kalps kā tu un tavi brāļi, kam ir Jēzus liecība. Pielūdz Dievu! Proti, Jēzus liecība ir praviešu gars.
11. Es redzēju debesis atvērtas, un raugi: balts zirgs, un, kas sēd uz viņa, Tā vārds Uzticīgais un Patiesais, un Viņš tiesā un karo taisnīgi.
12. Viņa acis ir uguns liesma un galvā Tam daudzi ķēniņu kroņi, Vārdu, kas Tam uzrakstīts, neviens nepazīst kā vien Viņš pats.
13. Viņš tērties drēbēs, kas asinīs mērkas, Viņu sauc: Dieva Vārds.
14. Debesu kara pulki sekoja Viņam uz baltiem zirgiem, tērti baltā tīrā audeklā.
15. No Viņa mutes iziet ass zobens, ar ko satriekt tautas, Viņš min Dieva Visuvaldītāja bargo dusmu viņa spaidu.
16. Uz Viņa tērpā, proti, sānos, ir rakstīts vārds: ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs.
17. Es redzēju kādu eņģeli, tas stāvēja saulē un sauca stiprā balsī visiem putniem, kas lidoja augstu pie debesīm: Nāciet, pulcējieties Dieva lielajā mielastā
18. ēst ķēniņu un virsnieku un vareno miesas, zirgu un jātnieku, visu svabado un vergu, mazo un lielo miesas.
19. Es redzēju zvēru un visas zemes ķēniņus, tie bija sapulcējušies ar saviem karapulkiem, lai karotu ar To, kas sēdēja uz zirga, un ar Viņa karapulku.
20. Bet zvēru sagūstīja un līdz ar viņu arī viltus pravieti, kas viņa priekšā bija darījis brīnuma zīmes un ar tām pievilis tos, kas pieņēmuši zvēra zīmi un pielūdza viņa tēlu. Tos abus iemeta dzīvus degošā sēra un uguns jūrā.
21. Visus pārējos nokāva ar zobenu, kas izgāja no jātnieka mutes, un visi putni ēda no viņu miesām.

1. Es redzēju eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija rokā bezdibeņa atslēga un liela ķēde.
2. Viņš satvēra pūķi, veco čūsku, kas ir velns un sātans, un sasēja to uz tūkstoš gadiem,
3. iemeta to bezdibenī, aizslēdza to un uzlika zīmogu virsū, lai tas nepieviltu vairs tautas, kamēr būs pagājuši tūkstoš gadi. Pēc tam viņam uz īsu laiku jātop atsvabinātam.
4. Tad es redzēju troņus, uz tiem apsēdās kādi, tiem bija dots tiesu spriest; un redzēju to dvēseles, kas Jēzus liecības un Dieva vārda dēļ noslepkavoti, kuri nebija pielūguši zvēru un viņa tēlu un nebija pieņēmuši zīmi uz savas pieres un rokas, tie kļuva dzīvi un valdīja kopā ar Kristu tūkstoš gadu.
5. Bet pārējie mirušie neatdzīvojās, pirms nebija pagājis tūkstoš gadu. Šī ir pirmā augšāmcelšanās.
6. Svētlaimīgs un svēts ir tas, kam daļa pie pirmās augšāmcelšanās. Pār tādiem otrai nāvei nav varas; bet tie būs Dieva un Kristus priesteri un valdīs kopā ar Viņu tūkstoš gadu.
7. Un, kad tūkstoš gadu būs pagājis, sātans tiks atsvabināts no sava cietuma.
8. Un tas ies pievilt tautas, kas dzīvo četros zemes galos, Gogu un Magogu, un tos sapulcināt karam; viņu skaits ir kā jūras smiltis.
9. Tie uzkāpa zemes augstienē, ielenca svēto nometni un mīloto pilsētu. Tad uguns krita no debesīm un aprija tos.
10. Velnu, kas viņus pievīla, iemeta uguns un sēra jūrā, tur bija arī zvērs un viltus pravietis; tie tiks mocīti dienām un naktīm mūžīgi mūžam.
11. Tad es redzēju lielu baltu goda krēslu un To, kas tanī sēdēja; no Viņa vaiga bēga zeme un debess, un tiem nebija kur palikt.
12. Es redzēju mirušos, lielos un mazos, stāvam goda krēsla priekšā: un grāmatas tika atvērtas. Tika atvērta vēl cita grāmata, tā ir dzīvības grāmata. Mirušie tika tiesāti pēc tā, kas rakstīts grāmatās, pēc viņu darbiem.
13. Jūra atdeva savus mirušos, nāve un viņas valstība atdeva savus mirušos; un tie tika tiesāti, ikviens pēc viņa darbiem.
14. Arī nāvi un nāves valstību iemeta uguns jūrā. Šī ir otrā nāve - uguns jūra.
15. Ja, kas nebija rakstīts dzīvības grāmatā, to iemeta uguns jūrā.

1. Es redzēju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav.
2. Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzālemi, nokāpjām no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu.
3. Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem.
4. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.
5. Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: Redzi, visu Es daru jaunu. Tad Viņš teica: Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi.
6. Un Viņš man sacīja: Ir noticis. Es esmu Alfa un Omega, Sākums un Gals. Es došu izslāpušajam bez maksas no dzīvības ūdens avota.
7. Kas uzvar, tas to iemantos, un Es būšu viņa Dievs, un viņš būs Mans dēls.
8. Bet bailīgajiem, neticīgajiem, apgānītājiem, slepkavām, netikļiem, burvjiem, elku kalpiem un visiem melkuļiem būs sava daļa degošā sēra uguns jūrā; tā ir otrā nāve.
9. Tad atnāca viens no septiņiem eņģeļiem, kuriem bija septiņi kausi, pildīti ar septiņām pēdējām mocībām, runāja ar mani un sacīja: Nāc, es tev rādīšu līgavu, Jēra sievu.
10. Viņš mani aiznesa garā uz lielu, augstu kalnu un rādīja man svēto pilsētu Jeruzālemi nokāpjām no debesīm no Dieva.
11. Tā bija dievišķā godībā; tās spožums bija kā visdārgākā akmens spožums, kā kristāldzidrs jaspids.
12. Tai bija liels, augsts mūris ar divpadsmit vārtiem un uz vārtiem divpadsmit eņģeļu; tur bija uzrakstīti divpadsmit vārdi, tie ir Israēla divpadsmit cilšu vārdi;
13. trīs vārti uz austrumiem, trīs uz ziemeļiem, trīs uz dienvidiem un trīs uz rietumiem.
14. Pilsētas mūrim pamatā bija divpadsmit akmeņi un uz tiem rakstīti divpadsmit vārdi. Jēra divpadsmit apustuļu vārdi.
15. Tam, kas ar mani runāja, bija mērkoks, zelta niedre, pilsētas, tās vārtu un mūra mērīšanai.
16. Pilsēta celta četrstūrī, tikpat gara, cik plata. Viņš mērīja pilsētu ar niedri. Tur bija ap divpadsmit tūkstoš stadiju. Tās garums, platums un augstums bija vienādi.
17. Tad viņš mērīja tās mūri: simts četrdesmit četras olektis, pēc cilvēku mēra, kas ir eņģeļa mērs.
18. Tās mūris bija celts no jaspida, un pilsēta bija no tīra zelta, līdzīga skaidram stiklam.
19. Pilsētas mūra pamati bija rotāti ar dažādiem dārgakmeņiem. Pirmais pamatakmens bija jaspids, otrs safirs, trešais halcedons, ceturtais smaragds,
20. piektais sardoniks, sestais sardijs, septītais hrizolīts, astotais berils, devītais topāzs, desmitais hrisoprass, vienpadsmitais hiacints, divpadsmitais ametists.
21. Divpadsmit vārti bija divpadsmit pērles, katri vārti bija darināti no vienas pašas pērles; un pilsētas iela bija tīrais zelts kā caurspīdīgs stikls.
22. Tempļa es tur neredzēju. Jo viņas templis ir Kungs Dievs Visuvaldītājs un Jērs.
23. Pilsētai saules un mēness gaismas nevajag, jo Dieva spožums to apgaismo, un viņas gaisma ir Jērs.
24. Tautas staigās viņas gaismā, un visas zemes ķēniņi nesīs turp savu greznumu.
25. Viņas vārtus dienā nekad neaizslēgs, jo nakts tur nav.
26. Viņā sanesīs tautu greznumus un dārgumus.
27. Nemūžam tur nekas neieies, kas nesvēts, un neviens, kas dara negantību un melo, bet vienīgi tie, kas rakstīti Jēra dzīvības grāmatā.

1. Viņš man rādīja dzīvības ūdens upi, tā bija skaidra kā kristāls un iztecēja no Dieva un Jēra goda krēsla.
2. Viņas ielas vidū un upei abās pusēs bija dzīvības koks, tas nesa augļus divpadsmit reizes, katru mēnesi savu augli, un viņa lapas bija tautām par dziedināšanu.
3. Nekas tur nebūs vairs nolādēts. Tur stāvēs Dieva un Viņa Jēra tronis, un Viņa kalpi Tam kalpos.
4. Tie skatīs Viņa vaigu, un Viņa Vārds būs tiem uz pierēm.
5. Tur nebūs vairs nakts, ne sveces, ne saules gaisma tiem nebūs vajadzīga; jo Kungs Dievs izlies gaismu pār viņiem, un viņi valdīs mūžīgi mūžam.
6. Tad viņš man sacīja: Šie vārdi ir uzticami un patiesi. Tas Kungs, praviešu garu Dievs, ir sūtījis Savu eņģeli atklāt Saviem kalpiem, kam drīzumā jānotiek.
7. Redzi, Es nāku drīz! Svētīgs, kas tur šīs grāmatas pravietojuma vārdus.
8. Es, Jānis, to visu dzirdēju un redzēju. Un, kad es to dzirdēju un redzēju, es kritu pie kājām eņģelim, kas man to rādīja, un gribēju viņu pielūgt.
9. Bet viņš man saka: Nedari to! Es esmu tāds pats kalps kā tu, kā tavi brāļi pravieši un visi tie, kas tur šīs grāmatas vārdus. Pielūdz Dievu!
10. Tad viņš man saka: Neaizzīmogo šīs grāmatas pravietojuma vārdus! Jo noliktais laiks ir tuvu.
11. Netaisnais lai dara vēl netaisnību, nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā.
12. Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdz ar Mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem.
13. Es esmu Alfa un Omega, Pirmais un Pēdējais, Sākums un Gals.
14. Svētīgi, kas mazgā savas drēbes, lai tiem būtu daļa pie dzīvības koka un varētu pa vārtiem ieiet pilsētā.
15. Ārā paliek suņi, burvji, netikļi, slepkavas, elku kalpi un visi, kas mīl un runā melus.
16. Es, Jēzus, esmu sūtījis Savu eņģeli, lai jums šo liecību dotu draudzēs. Es esmu Dāvida sakne un dzimums, spožā Rīta Zvaigzne.
17. Un Gars un līgava saka: Nāc! Un, kas to dzird, lai saka: Nāc! Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas.
18. Es apliecinu katram, kas dzird šās grāmatas pravietojuma vārdus: ja kas tiem ko pieliek, tam Dievs uzliks tās mocības, par kurām rakstīts šinī grāmatā.
19. Ja kas ko atņem no šīs grāmatas pravietojuma vārdiem, tam Dievs atņems viņa daļu pie dzīvības koka un pie svētās pilsētas, par ko rakstīts šinī grāmatā.
20. Tas, kas visu šo apliecina, saka: Tiešām, Es nāku drīz. Āmen. Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!
21. Mūsu Kunga Jēzus žēlastība lai ir ar visiem! Āmen!